

Apostoli Paavali kirjoittaa tämän päivän epistolassa: **Että nyt on aika unesta nousta, sillä meidän autuutemme on nyt lähempänä kuin silloin, koska me uskoimme.** Room. 13: 11

Tämä apostoli kirjoittaa myös muille kristityille siitä samasta nousemisesta synnin unesta, niin kuin 1 Kor. 15: 34. Efes. 5:14. 1 Tess. 5: 6, josta me arvaamme, että tämä Jumalan palvelija oli huomannut, kuinka hengellinen uni myös pakkaa niille, jotka ovat heränneet. Koska vihollinen ei voita mitään kristityissä jalopecuran kiljumisella, eikä myös palavain nuolten ampumisella, ei maailman uhkauksilla ja hirmuisella vihalla, eikä myös sisällisten kiusausten kautta, täytyy hänen suostuttaa heitä unijuomalla, huoruuden viinalla ja maailman rakkaudella, että hän pääsis sillä tavalla pistämään heitä säkkiin, ja vieämään pimeyden luolaan.

Koska nimittäin heränneet sielut lakkaavat valvomasta ja kilvoittelemasta, tulee maailman rakkaus hengellisen unen kanssa ja tekee myös maailman murheen luvalliseksi maailman rakkauten kautta. Kristityt rupeavat silloin katsomaan toisella silmällä maailmaan ja toisella silmällä taivaaseen, mutta sillä välillä kuin kristitty katsoo toisella silmällä maailmaan ja toisella taivaaseen, kadottaa hän sen kaitaisen tien ja eksyy pian kokonansa maailmaan jos joku uusi muistutus hänen kuolevaisuudestansa ei tule.

Koska nyt tämä hengellinen uni niin väkevästi pakkaa kristittyin päälle, niin on Paavali käskenyt heidän nousta ylös

unesta, sillä meidän autuutemme on likempänä kuin silloin, koska me uskoimme. Hän maalaa näillä sanoilla kristittyin entistä tilaisuutta, koska he elit suruttomuudessa ja itsepetollisuudessa. Silloin he uskoit, että autuus oli heitä aivan liki, ei ole silloin ollut heillä se tunto, että autuus on heistä kaukana. Ei he ole suruttomuuden tilassa epäilleet autuudestansa, eli ajatelleet, että helveti on heitä likempänä kuin taivaan valtakunta. Mutta vasta jälkeen, koska Jumalan sanasta omatunto heräis, jonka kautta he tulit suureksi syntiseksi, silloin rupeisit he epäilemään autuudestansa, vaikka tämä epäily, joka suruttomuuden tilassa ei tuntunut, tuli omasta vanhurskaudesta, joka vasta heränneessä tilassa sai voiman ahdistamaan katuvaaisia sieluja epäilykseen, ettei he pääsis pakenemaan Vapahtajan tykö. Kuitenkin osottaa nyt tämä jalo apostoli, että autuus on epäileväisille sieluille likempänä kuin silloin, koska he uskoit, että autuus oli liki, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut.

Yö on se hengellinen pimeys, jossa koko maailma oli nukkunut, ennen kuin kristillisyyden valkeus rupeis koittamaan. Yöllä eli pimeyden aikana nukuit kaikki hengellistä unta, ei he silloin tienneet kristillisyyden valosta mitään. Mutta nyt on aika nousta ylös unesta, koska päivä on tullut, koska kristillisyyden valkeus on tullut maailmaan, sillä juuri silloin on autuus meillä likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Silloin yöllä eli pimeyden aikana me uskoimme unessamme ja sokeudessamme, että autuus oli meillä aivan liki, vaikka hän silloin oli kaukana meistä.

Mutta nyt, koska päivä on ruvennut koittamaan, koska kristillisyyden valo on ilmestynyt, nyt on meidän autuutemme likempänä kuin silloin, koska me uskoimme, ja sen tähden sanoo hän: Nyt on aika nousta ylös synnin unesta, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut.

Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, jos uni pakkaa yönvalvojalle, joka on valvonut, koska muut ovat nukkuneet, joka on seisonut Sionin muurilla ja huutanut Kello kaksitoista kymmentä eli puoliyön aikana: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan." Jos joku yksinäinen matkustavainen on kysynyt häneltä: "Valvoja! Mitäs kuluu yö? Niin hän on vastannut: "Kello yksitoista kymmentä."

Mutta valvojat Sionin muurilla ovat uneliaat olleet, ei he ole tienneet, mitä aika kuluu. He ovat olleet mykät koirat, jotka ei ole haukkuneet, vaikka kaupunki on täynnä varkaita. Nyt olis aika heidän ensinnä nousta synnin unesta, koska valkea on syttynyt kaupunkiin, ja sitte kaikki mykät koirat pitäisit ruveta haukkumaan, että ihmiset heräisit, koska varkaat naakivat huoneeseen, ettei he pääsis varastamaan sen rikkaan miehen hyvyttä, jota se väärä huoneenhaltija on ilmankin haaskannut.

Nouskaat ylös unesta, Sionin muurin vartijat, ja huutakaat kello yksitoista kymmentä: "Valkea on syttynyt turmeluksen kaupunkiin." Nouskaat ylös unesta kaikki mykät koirat, nouskaat ylös haukkumaan, varkaat tulevat huoneeseen, kiskovat isännän puotia, varastavat sen rikkaan miehen hyvyden, jonka se väärä huoneenhaltija on ilmanki jo haaskannut. Mutta koska uni pakkaa niillekki, jotka ovat yöllä nukkuneet,

eikä ole juuri aikaa heränneet, mitäs meidän pitää sanoman niistä, jotka nukkuvat sekä yötä että päivää. Joitten suuhun rietas on valuttanut unijuomaa ja vielä korviin tiputtanut, ettei heidän pitäis kuuleman, vaikka yksi herännyt ihminen huutaa korvaan, että valkea on irti ja huone on palamassa.

Jotka oikein raskaasti nukkuvat, suuttuvat herättäjälle ja uhkaavat vielä unihorroksissa: "Jos et anna minulle korvalle." Riettaan unijuomasta juopuneet ihmiset nukkuvat vielä kirkossa ja näkevät unta. Jumalan sana, jonka kautta heidän pitäis heräämän, vaikuttaa heissä niin kuin uni juoma olis tiputettu korvista sisälle aivoon. He kuulevat niin kuin unen kautta sanat pirskoovan molemmin puolin, ja sanain hyminän mevän pään ylitse, sivuitse korvia, sivuitse mieltä, sivuitse omaatuntoa ja sivuitse sydäntä, eikä kohti koskaan. Jos nämät sanat viimein tarttuvat seinään, niin vastatkoon seinät tuomiopäivänä. Ei ole juopuneet niitä kuulleet. Ilmanki sanain hyminä vaikuttaa niin paljon, että kaikki juopuneet tulevat autuaaksi.

Vapahtaja on sanonut, mitä profeetta Jesaja oli ennen kirjoittanut: Kuulevaisilla korvilla he kuulevat, ja näkevaisillä silmillä näkevät, eivätkä he kuitenkaan käsitä, sillä tällä kansalla on paatunut sydän ja huono kuulo." Tämän sydämen paatumuksen tähden on niin raskas uni langennut suruttomain päälle, että Jumalan sana vaikuttaa niin kuin unijuoma. Mutta tohtorin kirja sanoo: Huisuttakaat, huiskuttakaat niitä, jotka ovat unijuomaa juoneet. Jos ette huiskuta niitä, niin he nukkuvat iankaikkisesti.

Nouskaat ylös unesta, kaikki juopuneet, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut. Te olette jo nukkuneet koko pitkän yön. Te olette eläneet suruttomuudessa pimeyden aikana. Te olette silloin tehneet pimeyden töitä, joita Paavali luettelee tämän päivän epistolassa. Te olette eläneet muutamat ylönsyömisessä, muutamat juopumuksessa, muutamat kammioissa eli huorain huoneessa, muutamat riidassa ja kateudessa. Ja semmoisella elämällä luulevat ne tulevansa autuaaksi, jotka nukkuvat päivällä. Mutta ne nukkuvat iankaikkisesti, jotka nyt ei herää synnin unesta, koska päivä on tullut, koska kristillisyyden valo on alkanut paistamaan muutampain pimeään sieluun, ja armon aamurusko on koittanut muutampain syntisten sydämissä.

Ne nukkuvat ijankaikkisesti, jotka vihaavat valkeutta, jotka pakenevat loisteesta syrjästä pimeyteen. Ja ne, jotka ovat juopuneet perkeleen unijuomasta ja huoruuden viinasta, ja vuotavasta pirun pastasta; ne nukkuvat ijankaikkisesti, jotka ei herää, vaikka herännyt ihminen heitä huiskuttaa. Jotka ei kuule, vaikka koirat haukkuvat, että varkaat tulevat. Mutta tohtorin kirja sanoo: "Huiskuta, huiskuta, älä anna juopuneitten nukkua, koska huonet on palamassa." Ei ole herättäjän syy, jos yksi juopunut ihminen hukkuu liekkiin, koska häntä herätetään, eikä sen tähden herää. Se seisoo nimittäin selkeästi kirjoitettuna Ilmestyskirjassa, että he ovat juopuneet huoruuden viinasta, jotka palvelevat sitä suurta petoa, joka nousi merestä ja pohjattomuudesta. Ja mitäpä maailman suruttomat ihmiset palvelevat muuta kuin sitä suurta petoa, joka koko maailman hallitsee.

Koska nyt uusi kirkkovuosi aljetaan tästä päivästä, ja koska maailman meno osottaa, että ensin osa ihmisten lapsista on raskaasti nukkumassa synnin unessa, vaikka yö on kulunut ja päivä on tullut, ja hengellinen uni pakkaa, ei ainoastansa niitten päälle, jotka ovat yöllä valvooneet, koska muut ovat nukkuneet, vaan myös niitten päälle, jotka ovat nukkuneet yöllä ja vasta päivän kanssa heränneet, niin olis tarpeellinen rukoilla sitä suurta Yönvalvojata, jonka silmä ei nuku eikä torqu, että hän herättäis ensiksi kaikki vartijat Sionin muurilla valvomaan ja huutamaan, paljonko aika kuluu, että valkea on irti turmeluksen kaupungissa, että varkaat on varastamassa sen rikkaan miehen hyvyden, jonka väärä huoneen haltija on haaskannut, että kaikki mykät koirat vartijain huutamisen kautta rupeaisit niin kiivaasti haukkumaan, että ihmiset turmeluksen kaupungissa heräisit, että jos joku yksinäinen kulkija, joka on eksynyt turmeluksen kaupunkiin, kysyis: "Valvoja! Mitäs kuluu yö? Vartijat saattaisit Sionin muurilla vastata: "kello yksitoistakymmentä, ei ole enää pitkä aika ennenkuin tuomionkello soipi." Kuule sinä nukkumatoin Jumala kaikkien niitten huokaus, jotka valvomassa ovat. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 21: 1

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä kerralla katsoman perään, mitä ihmiset turmeluksen kaupungissa tekevät, koska Sionin tyttären kuningas tulee ratsastain aasin tamman päällä. Ensimmäinen tutkis-

telemus: Mitäs Sionin kuningas tekee, koska hän näkee turmeluksen kaupungin? Toinen tutkisteleminen: Mitä ihmiset turmeluksen kaupungissa tekevät, koska Sionin kuningas tulee. Jospa nyt armollinen Herra Jeesus, joka on sen ulosvalitun tyttären Sionin kuningas, löytäis jonkun sielun turmeluksen kaupungista, joka ei ole suuta antanut Baalille!

Ensimmäinen tutkisteleminen: Mitäs tekee Sionin kuningas, koska hän näkee turmeluksen kaupungin? Evankelistat Matteus, Markus ja Luukas muistelevat, että Jesus itki, koska hän ratsastain aasin tamman päällä tuli Öljymäelle ja näki sieltä kaupungin, kussa niin paljon ihmisiä oli, jotka olisit saattaneet autuaaksi tulla, jos he olisit etsikkoaikansa tunteneet, mutta ne olit kaikki tyynni paatuneet. Ehkä heillä olit niin komeat ja suuret rakennukset, niin suuri ja kaunis kirkko, jota opetuslapsetkin ihmettelit, yhtä hyvin piti tämä suuri kaupunki yhtenä kirkon ja pappein kanssa, ja koko sen väen paljouden kanssa, joka siinä kaupungissa asui, hävitettämän ja kuoletettaman sen paatumuksen tähden, sen hengellisen vihan ja vainon tähden, jolla tämä onneton kansa oli vihannut profetoita ja vainonnut kristityitä, ja vuodattanut Vapahtajan veren.

Koska se johtui Jeesuksen mieleen, kuinka monta tuhatta sielua tässä kaupungissa piti hukkaan mennä, niin se kävi hänen sydämellensä, ja hänen täytyi itkeä ja surkutella tämän onnetoman kansan irstaisuutta ja kovakorvaisuutta, jota hän oli niin monta kertaa freistanut herättää synnin unesta. Hän oli tahtonut koota Israelin lapsia, niin kuin kana kokoo poikiansa siipiensä alle,

mutta ei he ole tahtoneet. — Moni ajattelee, koska hän kuulee, kuinka paatuneet juutalaiset olit, että tämän aikaiset ihmiset ovat paljon paremmat kuin juutalaiset. Mutta jos Vapahtaja rupeais niin haukkumaan tämänaikaisia ulkokullatuita ja suukristityitä, niin kuin hän silloin haukkui juutalaisia, kukas tiesi, kuinka kauan he kärsisit häntä? Minä pelkään, että tämänaikaiset siveät ja kunnialliset ihmiset sylkisit häntä vasta suuta, ja sanoisit: “Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele.” Onkos se Jumalan Poika, joka siihen laihin kunniallisia ihmisiä haukkuu? Maailman siveät ihmiset sanoisit varsin: “Emme ole niin pahoin eläneet, että hänen tarvitsis tulla meitä soimaamaan ja haukkumaan.” Kuolleen uskon tunnustajat sanoisit: “Emme ole niin häijyt, että Jeesuksen tarvitsis itkeä meidän tähtemme, sillä me olemme aina uskoneet hänen päälensä, ja rakastaneet häntä lapsuudesta saakka. Juutalaiset olit ilmanki niin paatuneet, että Vapahtajan täytyi itkeä heidän onnettomuuttansa, mutta me emme suinkaan ole niin pahoin eläneet.”

Kukas tiesi, jos ette ole vielä pahemmat kuin juutalaiset? Vapahtaja ei ole soimannut juutalaisia juopumuksesta, sillä juutalaiset ei olekaan juomarit olleet; mutta he ovat sitä vastaan, niin kuin Vapahtaja itse muistelee, soimanneet Vapahtajaa juopumuksesta. Juutalaiset sanoit näin: Katsokaat, mikä syömäri ja juomari se mies on, publikaanein ja syntisten ystävä. Ovatpa juutalaiset löytäneet vikoja Vapahtajan elämässä. Mitästä hän tarvitsi tulla heitä soimaamaan, koska hän oli juomari, ja juutalaiset ei olleet juomarit. Löysitpä juu-

talaiset vielä paljon muutakin syntiä Vapahtajan elämässä. Vapahtaja oli, ei ainoastansa syömäri ja juomari, vaan myös nuoska ja sapatin rikkoja, kansanhäiritsijä ja yksi suuri noita, joka ajoi ulos perkeleitä Belsebubin voimalla. Siihen vielä Jumalan pilkkaaja, ja se oli suuri rikosasia, että hän tunnusti itsensä Jumalan pojaksi.

Jos hän olis saarnannut suloisesti juutalaisille, ja rukoillut heitä, sanoen: rakkaat juutalaiset, te olette Jumalan lapset, te olette aina siveät ja kuuliaisat olleet Jumalalle, ei saata kukaan teitä soimata vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, ja te tulette vissimmästi autuaaksi, jos te niin elätte, kuin tähän asti on eletty. Niin olisit juutalaiset hyvin tykänneet hänestä ja sanoneet: Mestari, me tiedämme sinun olevan Jumalasta, ja sinä opetat Jumalan tien totuudessa, etkä katso ihmisten muotoa. Mutta koska hän rupeis heitä haukkumaan ja soimaamaan ulkokullatuiksi, huoruuden sukunnaksi ja kyykäärmeitten sikiöiksi, eikö he mahtaneet suuttua hänelle.

Mutta tämänaikaiset siveät ihmiset, jotka itsensä jumalisena pitävät ja yhtä hyvin välistä juovat, välistä kiroovat ja välistä tappelevat, ja välistä viinakrouvia pitävät, ja välistä tekevät huorin, ne sanoisit varsin: "Emme olekaan niin pahoin eläneet, että jonkun tarvitsis meitä soimata vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, sillä me olemme, ei ainoastans siveistä vanhimmista syntyneet, vaan myös koko meidän elinaikamme siveästi eläneet; ei suinkaan Vapahtajan tarvitse itkeä meidän tähtemme. Emme ole niin paatuneet kuin juutalaiset. Jos Vapahtaja olis meidän silmäimme edes-

sä, me ottaisimme häntä ympäri kaulan ja antaisimme hänelle suuta. Niin se teki Juudaski, joka hänet petti. Hän oli ilmanki paras kristitty, joka antoi Vapahtajalle suuta.

Mutta jos Vapahtajan täytyi itkeä Jerusalemin kaupungin ylitse, niin tuli hän myös suureen murheeseen Juudas Iskariotin tähden, joka hänet suun antamisella petti. Ja eiköhän ne ole Juudan kaltaiset, jotka ovat kristillisyyteen opetetut, ja ovat saaneet parempaa tietoa kristillisyydestä kuin juutalaiset, ja yhtä hyvin elävät pahemmin kuin turkit ja pakanat? Eiköhän vielä vuoda kyyneleet Vapahtajan silmistä, koska tämän turmeluksen kaupungin asujat ovat niin kovakorvaiset ja paatuneet, ettei he ota Sionin kuningasta vastaan totisen katumuksen ja parannuksen kautta, elävän uskon ja elämän muutoksen kautta. Vissimmästi hän itkee ja surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka ei vielä tahdo herätä synnin unesta, vaikka niin paljon on saarnattu oikeasta kristillisyydestä. Niin kuin Vapahtajan aikana vihollinen oli paaduttanut juutalaisten sydämet, että heidän täytyi vihaa kantaa kaikille kristityille, niin on vihollinen vielä nytkin sovaissut uskottomain taidot ja kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat sen oikean kristillisyyden vääräksi.

Toinen tutkisteleminen: Mitäs tekevät ihmiset turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee? Evankelistat muistelevat, että Vapahtaja, koska hän oli itkenyt Öljymäellä sen turmeluksen ylitse, jota siinä kaupungissa oli, ratsasti aasin tamman päällä aina turmeluksen kaupunkiin ja kuin opetuslapset rupeisit kiittämään Jumalata ja huutamaan Hoo-

sianna Daavidin Pojalle, niin nousi siitä ensinnä kateus juutalaisille, jotka käskit Vapahtajan torua opetuslapsiansa vaike-nemaan. Ylimmäiset papit ja kirjanoppi-neet sanoit vielä keskenänsä: Te näette ettette voi mitään hänen kanssansa, koko maailma juoksee hänen perässän-sä. Maailman herrat rupeisit pelkää-mään, että heidän valtansa ja kunniansa menee hukkaan, jos ihmiset rupeaisit uskomaan Vapahtajan päälle. Ja jota enemmän ihmiset rupeavat kiittämään ja kunnioittamaan Sionin kuningasta, sen suurempi kateus ja viha nousee maailman herroilla, joitten kunnia, valta ja sisälletulo vähenee, jos ihmiset kääntyisit kristillisyyteen. Sillä maailman herrain valta ja kunnia on perustettu sen yhteisen väen tyhmyyden ja sokeuden päälle, koska synti ja pahuus tekee sen yhteisen kansan niin sokeaksi, että heidän täytyy palvella maailman herroja.

Koska heti kaikki ovat kuninkaan lain rikkojat, muutamat juomarit, muutamat viinaporvarit, muutamat huorat, muutamat varkaat, muutamat kiroilijat, muutamat tappelusmiehet, muutamat luvattoman kalun kuljettajat. Sanalla sanottu, koska heti kaikki ovat niin pahoin eläneet, ettei löydy paljon yhtäkään, joka ei ole sakon väärsti, he tulisit heti kaikki kuuden markan miehiksi, jos oikein kovasti lain jälkeen elettäisiin heidän kanssansa. Sen tähden täytyy heidän palvella maailman herroja, jotka ovat tuomariksi asetetut maan päällä. Koska he ensinnä tekevät paha ja rikkovat kuninkaan lain, täytyy heidän jälkeen suostuttaa maailman herroja, ettei heitä vietäisi lakiin, ja tämän yhteisen kansan pahuuden täh-

den saavat maailman herrat valtaa heidän ylitsensä.

Mutta jos ihmiset kääntyisit kristillisyyteen, lakkaisit paha tekemästä, lakkaisit kuninkaan lakia rikkomasta, lakkaisit lakia käymästä ja riitelemästä, niin loppuis kaikki maailman herrain valta ja kunnia. Mutta vihollinen ei suo sitä, että maailman herrain kunnia ja valta pitäis loppuman, hän tarkoittaa sitä, että maailman herrat kävisit senkaltaisilla esimerkillä sen yhteisen kansan edellä, sekä koreudella, maailman turhuudella, juopumuksella, viinakaupalla, kortinlyömisellä, tanssilla, pelillä, kirouksilla, ahneudella, huoruudella ja viekkaudella, että yhteinen kansa vahvistuis siinä uskossa, että tämmöinen elämä on oikea elämä.

Miksis maailman herrat niin elävät? Eihän se ole synti, koska herrat niin tekevät. Sen tähden ovat maailman herrat niin vihaiset Vapahtajalle ja hänen opetuslapsillensa, jotka nyt rupeavat kiittämään Jumalata sen muutoksen tähden, joka kristillisyyden kautta on tapahtunut. Maailman herroille tulee semmoinen kateus siitä, että he rupevat sanomaan Nikodeemukselle, joka ei ole herrain puolesta: Oletko sinä myös sen miehen opetuslapsi? Onkos yksikään ylimmäisistä uskonut hänen päällensä? Vaan tämä tyhmä kansa, joka ei tiedä raamattua, on kirottu.” Maailman herrat, joilla on iso järki pääkallossa, luulevat paremmin tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Ei he tule niin hulluksi, että he rupeaisit uskomaan Jeesuksen päälle. Mutta tämä kansa, joka ei tiedä raamattua, on kirottu.

Kuulkaat nyt, te Jeesuksen opetuslapset, mitä maailman herrat tuumaavat teistä, jotka huudatte: Hoosianna Daavidin pojalle, he tuumaavat niin, että te olette hullut, jotka uskotte Jeesuksen päälle. He tuumaavat pian niin, että teidän pitää oleman vaiti. Ei teidän pidä huutaman: Hoosianna Daavidin pojalle; sillä koska maailman herrat, jotka ovat viisaammat, ei ole uskoneet hänen päällensä, ei tarvitse teidänkään huutaa: Hoosianna Daavidin pojalle, sillä sen huutamisen kautta vähenee maailman herrain kunnia.

Jos Jeesukselle annetaan kunnia ja valta kristittyin ylitse, niin loppuu maailman herrain valta. Jos te rupeatte kuuntelemaan Jeesuksen oppia, jos te, yhteinen kansa, tulette niin hulluksi, että te kuulette sen kansanhäiritsijän opetusta, ja tulette Jeesuksen opetuslapsiksi, niin maailman herrat rupeavat teitä vihaamaan. Ei maailman herrat vihaa teitä sen juopumuksen tähden, sen huoruuden tähden, sen kirouksen tähden ja tapeluksen tähden, eli sen viinakaupan tähden, joissa kaikissa maailman herrat ovat itse hyvin oppineet ja joitten kautta maailman herrat ovat saaneet sekä kunnian että sisälletulon teiltä. Mutta jos te rupeaisitte teidän entisestä elämästänne lakkaamaan ja kristillisyyteen kääntymään, silloin te vasta näkisitte, mikä rakkaus maailman herroilla on, — ne rupeaisit teitä vihaamaan kristillisyyden tähden! Sen tähden se taitaa olla paras neuvo, että te elätte niin kuin ennen. Juokaat, kiroilkaat ja tapelkaat, pitäkää viinakauppaa, huorotkaat ja riidelkää hyvin keskenänne laissa; sepähän maailman herrat pääsevät jotakin tienamaan

teiltä, koska heillekin tulee osa niistä sakkorahoista.

Nyt me olemme kuulleet, mitä maailman herrat tekevät turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee rastsastain aasin tamman päällä. Herrat moittivat kovin, että opetuslapset huutavat: Hoosianna Daavidin pojalle. Herrat soisit, että opetuslapset olisit vaiti, ja käskevät vielä Vapahtajan torua opetuslapsiansa vaikenemaan, mutta Vapahtaja sanoo niin: jos opetuslapset olisit vaiti, niin rupeaisit kivet puhumaan.

Katselkaamme nyt, mitä kauppamiehet tekevät turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee. Evankelistat ovat kirjoittaneet, että kauppamiehet olit tekemässä kauppaa kirkossa, koska Jeesus tuli sinne. Tämä kunniallinen kauppa tapahtui silloin kirkossa maailman Jumalan kunniaksi, ja vaikka semmoinen kauppa oli kielletty laissa, ei kuitenkaan ylimmäiset papit eikä maailman herrat sitä moittineet, eli pahana pitäneet, että Jumalan rukoushuone tehtiin ryövärillen luolaksi. Miksis maailman herrat, jotka muutoin ovat kiivaat Jumalan kunnian puolesta, koska Jeesuksen päälle kannetaan valheita, että hän aikoo heidän kirkkonsa maahan jaottaa, miksis maailman herrain silmät ja korvat olit kiinni lukitut, koska tämmöinen laitton asia tapahtui kirkossa: kauppamiehet ja eläimet sekaisin kirkossa ammuit ja paskansivat. Jos tämmöiset markkinat olisit tapahtuneet herrain kartanolla, olisit he varsin panneet fiskaalin stämmäämään kauppamiehiä oikeuteen. Mutta että se tapahtui kirkossa vastoin lakia, se ei ollut vaarallinen, koska heille itselle oli annettu lampaan paistia.

Ja me tiedämme, että maailman herroilla on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyin elämässä, mutta jos maailman porvarit tekisit vaikka mitä, saati he voitelevat herrain suolia, niin tulee kaikk-nainen kauppa luvalliseksi, vaikka se tapahtuis vielä kirkossa. Koska nyt Vapahtaja otti ruoskan ja ajoi ulos kirkosta niitä kaksijalkaisia ja nelijalkaisia eläimiä, ja kaatoi kumoon vaihetuspöytiä, niin että rahat varisit lattialle, silloin suutuit ylimmäiset papit ja maailman herrat hänelle ja kysyit: Kenenkä luvalla sinä näitä teet? Kukas on antanut sinulle valtaa niin tehdä?

Ja luonnollinen järki myös siihen suostuu, että jos se olis ollut muu ihminen kuin Vapahtaja, niin olisit nämät kauppamiehet, joille tapahtui vahinko, pitäneet kaivata vahingosta maksua. Sillä niin sanovat viinaporvarit, jos fiskaali tulis ryöstämään heidän viinojansa eli saattais heitä sakkoon viinan myymisestä, niin sanovat viinaporvarit: Se on suuri synty ja vääryys, että ne saattavat lähimmäisensä vahinkoon. Ja sillä muodolla tulee myös Vapahtaja vääräksi, koska hän pilais heidän kauppansa ja teki sen kautta lähimmäisellensä vahinkoa. Vai olikohan se väärä laki, joka kielsi, ettei saa tehdä kauppaa kirkossa.

Nyt me olemme nähneet, mitä ihmiset turmeluksen kaupungissa tekevät, koska Sionin kuningas tulee. Evankelistat ovat myös kirjoittaneet, että koko kaupungissa nousi humu, koska hän ratsasti läpi kaupunkia. Muutamat kysyit: Kuka se on? Ja samankaltainen humu nousee vielä nytkin turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee. Maailman lapset kysyvät: Mikä humu

tämä nyt on? Ja mistäs tämmöinen elämä tuli? Ennen on rauhassa tehty viina-kauppaa kirkon vieressä. Ennen on ihminen saanut viinaryypyn, koska hän on kirkosta tullut, mutta nyt ei saa punssia-kaan juoda. Ennen on kirottu ja huorattu, eikä ole niin haukuttu niin kuin nyt haukutaan. Nyt haukutaan kirkossa. Nyt haukutaan kotona. Haukutaan joka paikassa. Ei tämä elämä näin kelpaa.

Semmoinen humu tulee turmeluksen kaupungissa, koska Sionin kuningas tulee. kaikki maailman herrat pahenevat lasten ja opetuslasten huudosta: Hoosianna Daavidin pojalle. Mutta huutakaat kuitenkin, te lapset ja opetuslapset, ja riisukaat kaikki omat vaatteet päältänne, ja pankaat tien päälle, kussa Sionin kuningas kulkee, ja kantakaat palmut teidän käsissänne. Taittakaat palmupuun oksia, ja hajottakaat tien päälle, kussa Sionin kuningas kulkee, että hän ajallansa antais teille palmut käteen, koska hän tulee toisen kerran uuteen Jerusalemiin ratsastain työaasin tamman päällä. Silloin te saatte ijankaikkisesti huutaa siinä uudessa Jerusalemissa Hoosianna Daavidin pojalle, ja siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen: Hoosianna korkeudessa.

Koskahan nyt Jeesuksen opetuslapset saavat niin huutaa? Me toivomme, että Siionin kuningas tulee pian lunastamaan köyhän morsiamensa. Amen.

Alkuperäinen (loppulehti) / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

1 Jäljennös / SKS:n Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

2 Jäljennös / SKS:n Aunon kokoelma (Kirkkopostillan kirjapainokäsikirjoitus) / Kansallisarkisto Helsinki /

Näin sanoo Herra minun Jumalani: kaitse teuraslampaita. Zachar. 11: 4. Ja minä kaitseen teuraslampaita raadollisten lammas- tähden. Zachar. 11: 7

Jumala oli profeettain kautta usein ja monella muotoa varoittanut Israelin lapsia siitä onnettomuudesta, joka epäilemättä oli tuleva heidän päällensä heidän jumalattoman elämänsä tähden. Mutta ei nämät paatuneet lainanneet korviansa profeettain manauksille, eikä niin muodoin tehneet parannusta, vaan suutuit profeetoille: "Ei Herra ole niin sanonut. Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sanaa."

Tämän jumalattomuuden ja paatumuksen tähden tulit he valmiiksi teurastettaa eli hävitettää, niin kuin lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää. Profeetan Zacharian aikana oli jo Israelin suruton kansa valmis teurastettaa. Tämän onnettoman kansan hävitys ja loppu oli aivan liki. Sen aikaiset suruttomat ihmiset olit niin kuin ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää. Sen tähden hän sanoi profeetalle: "Kaitse teuraslampaita." Mutta ei ole kirjoitettu, kuinka hänen piti kaitseman teuraslampaita. Me arvaamme ainoastansa kaikista asian haaroista, että yksi suruton kansa, joka juoksee avoimilla silmillä kadotukseen, on niin kuin teuraslampaat, joista toinen profeetta on sanonut, että he syötetään niin kuin teurastuspäiväksi. Ja kuka on, joka heitä lihavaksi tekee?

Ei suinkaan oikeat paimenet ole niitä lihavaksi tehneet, mutta vihollinen, joka on miestappaja, joka tahtoo ihmisiä sur-

mata, se on teuraslampaita lihavaksi tehnyt. Ne ovatki jo merkityt teurastettaa, koska synnin mitta täytetään. Koska he tulevat oikein lihavaksi profeettain ja kristittyin verestä, silloin antaa Jumala heitä saatanan haltuun teurastettaa. Niin se kuitenkin kävi juutalaisille ennen kuin valtakunta hävitettiin, sekä silloin, koska pakanat veit heitä Babylonin vankeuteen että myös silloin, koska juutalaisten valtakunta hävitettiin roomalaisilta. Molemmilla kerroilla olit he niin kuin teuraslampaat, merkityt jo pedon merkillä, niin kuin Johannes heitä näki Ilmestyskirjassa. Kaikki, joilla ei ollut enkelin merkki heidän otsissansa, ne olit pedon merkillä merkityt.

Niin olit siis juutalaiset niin kuin teuraslampaat sekä profeetan Zacharian aikana että myös Vapahtajan aikana, jonka tähden tämä Herran sana: Kaitse teuraslampaita, lykätään muutamilta raamatun selittäjiltä Vapahtajan aikaan, joka myös kaitse teuraslampaita. Se merkitsee, että hänen pitää saarnaaman niille niin kuin kuoleman vangeille, joita papit valmistavat kuolemaan. Se sana: "kaitse teuraslampaita", on siis yksi käsky annettu profeetalle Zacharialle ja myös Vapahtajalle, että heille pitää saarnattaman erilaihin kuin niille raadollisille, jotka ovat laihat ja niin muodoin ei kelpaa teuraslampainksi. Niille teuraslampaille pitää saarnattaman niin kuin kuoleman vangeille.

Mutta me tiedämme, että muutamat kuoleman vangit ovat niin paatuneet, ettei he ota vastaan mitään Jumalan sanasta. Se on juuri harva kuoleman vanki, jonka papit saattavat niin valmistaa kuolemaan, että he tulevat valmiiksi. Sillä

useimmat kuoleman vangit ovat niin paatuneet, ettei he tahdo tunnustaa pahoja tekojansa, vaikka rikosasia on jo täydellisesti viisattu oikeudessa vierasten miesten kautta ja tuomio on jo langennut heidän päällensä, yhtä hyvin ovat he niin paatuneet, ettei he tahdo papillekaan tunnustaa rikoksiansa. Ja koska pappi kehoittaa katumukseen, niin he pilkkaavat ja vastaavat: “Ei ole tarpeellinen tunnustaa”, ja papin he kutsuvat mustaksi perkeleeksi, joka heitä kehoittaa katumukseen.

Semmoiset kuoleman vangit ovat niin kuin teuraslampaat, joita väkisin temmataan mestauspaikalle: jolla on niin paksut niskat, että neljäskunta¹ täytyy pääätä painaa pölkylle. Mutta semmoiseksi on nyt raamatussa maalattu yksi suruton ja paatunut kansa, jolle on Jumalan lakikirjasta luettu tuomio, ja ei vielä tahdo ottaa Jumalan sanaa vastaan. Jos yksi pappi kehoittaa heitä tunnustamaan pahoja tekojansa ja katumaan syntiänsä, niin he vastaavat: “Ei Herra ole niin sanonut; profeetat puhuvat tuuleen; ei heillä ole Jumalan sanaa. Semmoiset paatuneet katsovat papin mustaksi perkeleeksi, vihaavat opettajia ja kristityitä, jotka kehoittavat heitä katumukseen. Semmoiset ovat ne teuraslampaat. Ja koska Herra sanoo profeetalle Zacharialle: “Kaitse teuraslampaita”, niin se merkitsee: sinun pitää saarnaaman niille niin kuin paatuneille kuoleman vangeille, jotka ovat saaneet tuomion, mutta eivät vielä tahdo tunnustaa rikoksiansa, eikä katua syntiänsä.

Mitäs nyt opettaja saattaa semmoisille tehdä. Hän kaitsee heitä niin kuin teuraslampaita, mutta ei hän saata niin

valmistaa heitä kuolemaan, että he tulisit valmiiksi, vaan hänen täytyy viimein sitoa mustan huivin heidän silmänsä eteen ja ylönantaa heitä pyövelin haltuun ja mennä pois murheellisella sydämellä. Jos joku kysyy papilta: “minkälainen tunto sinulla on siitä kuoleman vangista?” niin hänen täytyy sanoa: “Ei ole toivoa hänen autuudestansa. Katumattomana ja paatuneena hän meni kuolemaan.”

Minulle on myös annettu Herralta tämä käsky: “Kaitse teuraslampaita.” Ja minä kaitseen heitä raadollisten tähden. Tässä kuuluu olevan profeetan tar koitus, niin ettei hän olis muutoin teuraslampaita kainnut, mutta raadollisten lammasten tähden. Kuinkas te nyt ymmärrätte nämät raamatun sanat, te maailman viisaat, jotka aina sanotte: “Kyllä me näemme itse kirjasta?” Koska nyt raamatun selittäjät sanovat niin, että nämät sanat kuuluvat erinomattain Vapahtajalle, joka kaitsee teuraslampaita raadollisten tähden. Mutta koska raamatun selittäjät ei ole sanoneet, mitkä ne teuraslampaat ovat, ja minkä kaltaiset ne raadolliset lampaat ovat, niin meidän täytyy siis kysyä maailman viisailta, jotka sanovat: “kyllä me näemme itse kirjasta”, kuinka ne ymmärtävät tämän paikan.

Luonnollinen järki sanoo näin: Koska ihmiset verrataan lampaksi, niin se on arvattava, että teuraslammasten kanssa ymmärretään semmoiset ihmiset, jotka kelpaavat Herralle, niin kuin myös ruotsalaisessa raamatussa seisoo niistä lihavista lampaista, että Herra varjeelee niitä, ja korjaa, vaikka suomalaisessa seisoo, että Herra hävittää net lihavat

lampaat. Jos nyt olis oikein kääty se paikka ruotsalaisessa raamatussa, että Herra korjaa ne lihavat lampaat, niin seurais siitä, että lihavat lampaat ovat semmoiset ihmiset, jotka kelpaavat hyvin Herralle, niin kuin luonnollisessakin tarkoituksessa lihava lammas on ihmisten mielestä parempi kuin laiha lammas, joka ei kelpaa teuraslampaaksi eli tappolampaaksi. Mutta käännä nyt järki tämä vertaus lammasten päälle ja ajattele, jos sinä olisit yksi lammas ja sinulla olis se ymmärrys, että lihava lammas ensinnä tapetaan, mutta raadollinen lammas saa elää, niin sinä tahtoisit aina olla raadollinen lammas, sillä raadollinen lammas saapi elää.

Ja arvaa nyt maailman viisas, kumpi on paremmin ymmärtänyt alku raamattua, se joka sanoi, että Herra korjaa lihavat lampaat, eli se, joka sanoi, että Herra hävittää lihavat lampaat. Mutta minä luulen, että se on itse ollut lihava lammas, joka sanoi, että Herra korjaa lihavat lampaat. Me ymmärrämme siksi, että ne lihavat lampaat ovat ne teuraslampaat, jotka ovat jo määrätty tappolampaaksi.

Koska nyt raamatun selittäjät ovat sanoneet, että nämät Herran sanat Zacharian 11: 4 "kaitse teuraslampaita", kuuluvat Vapahtajalle, niin pitää meidän tänä päivänä katseleman, kuinka Vapahtaja kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Mutta onkos tässä nyt raadollisia lampaita, joitten tähden minun pitää teuraslampaita kaitseman? Missä ovat nyt ne raadolliset lampaat, joita se suuri Israelin paimen surkuttelee? Missäs ovat ne viheliäiset ja raadolliset lampaat, joita se suuri Israelin pai-

men täytyy kantaa? Missäs ovat ne karitsat, joita hän ruokkii rieskalla ja juottaa maidolla? Missäs ovat ne raukat, jotka ovat niin lamassa, ettei jaksa seurata laumaa? Missäs olette te raadolliset lampaat, joita lihavat lampaat ovat puskeneet? Onkos teillä niin huono laidun, ettette jaksa noudattaa teidän emänne?

Minä tiedän, että paimen surkuttelee teitä. Ei hän jätä teitä tien päälle kuolemaan, vaan nostaa teitä ylös rapakko jänkästä, johon te uponneet olette, ja kantaa teitä sylissänsä ja juottaa teitä rieskalla, että te jaksaisitte seurata laumaa. Kuule Israelin Paimen raadollisten lammasten surkea ääni, koska he huutavat sinun tykö. Isä meidän jne.

Evankeliumi Matt. 21: 1

Tämän päivän evankeliumi on otettu Matt. 21 luvusta, jossa evankelista kirjoittaa, kuinka Jeesus ratsasti aasin-taman päällä. Mutta Luukas on enemmän kirjoittanut tästä asiasta, josta me kuulemme, että Jeesus ajoi ulos templistä ostajat ja myyjät, kaatoi heidän vaihetuspöytänsä, ajoi ulos templistä kahdenjalkaisia ja nelijalkaisia luontokappaleita, jotka joit ja paskansit siellä. Ja kaikki lapset rupeisit huutamaan templissä: Hoosianna Daavidin pojalle. Silloin pahenit fariseukset siitä huudosta, mutta luontokappalten ammominen templissä ei tehnyt heille pahennusta, eikä myös fariseukset pahenneet ostajitten ja myyjäin humusta ja niitten kirouksista. Mutta kun lapset ja opetuslapset rupeisit Vapahtajan kunniaksi huutamaan templissä, silloin tuli fariseuksille korvapistos. Se lasten ääni teki heille pahaa.

Tämä Vapahtajan kiivaus osottaa meille, kuinka hän kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden, sillä juutalaiset olit jo Vapahtajan aikana teuraslampaat. He olit paatumuksensa tähden liki loppuansa. Johannes sanoi heille: "Jo on kirves pantu puitten juureen. Jumalan rangaistus on oven edessä." Mutta ei nämät paatuneet uskoneet, että het olit se hedelmätoin puu, jonka juureen kirves oli pantu. Ei he uskoneet, että he olit ne teuraslampaat, joita Jeesus kaitsi, koska hän otti ruoskan ja ajoi ulos templistä tappolampaita.

Katselkaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka Jeesus kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Mutta jos tappolampaat tietäisit, että heitä on ylhäältä määrätty tappolampaksi, ei ne raukat rohkenis niin paljon puskea raadollisia.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Kutkas ovat ne teuraslampaat? Me ymmärrämme hyvin, että teuraslampaitten kanssa ymmärretään yksi surutoin ja paatunut kansa, jonka loppu ja hävitys on aivan lähellä. Niin oli Juudan kansa Zachariaksen aikana. Niin oli myös tämä kansa Vapahtajan aikana. Mutta ei ne uskoneet raukat, että loppu ja hävitys on niin liki. Ei he uskoneet, että he olit ne teuraslampaat, jotka olit jo Jumalalta tappolampaksi määrättyt. Ja koskapa surutoin uskoo, että hänen loppunsa on niin liki? Mutta kuinkas nyt paimen niitä teuraslampaita kaitsee? Jo, hän ottaa ruoskan ja ajaa heitä ulos templistä ja sanoo: "Kirjoitettu on: Minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryövärillen luolaksi.

Ja millä lailla nyt suruttomat ja paatuneet tekevät rukoushuoneen ryöväritten luolaksi? Jo, koska suruttomat tulevat rukoushuoneeseen, niin he pilkkaavat kristittyin kyyneleet; nauravat vielä kirkossa, ja narreuttansa osottavat rukoushuoneessa. Muutamat siellä nurkkain takana lentävät niin kuin pissihaukat ja pyytävät hiiriä. Onkos tämä suruttomain elämä parempi kuin juutalaisten elämä, koska he pidit tappolampaita templissä ja teit kauppaa niiden kanssa? Mutta aivan ankarasti Vapahtaja niitä teuraslampaita hallitsi. Ei hän puhu heille nöyryydessä. Ei hän rukoile heitä ja sano: Rakkaat juutalaiset, älkää pitkö jumalatoimintaa elämää templissä ja templin ympäri, vaan heittäkää nyt pois se jumalatoiminta elämä ja tehkää parannus. Mutta hän otti vaan ruoskan, ajoi heitä ulos kirkosta ja kaatoi viinaporvarein vaihetuspöydät. Eikö hän silloin ollut ylpeydessä, koska hän niin kävi juuri käsiksi, emme tiedä. Fariseukset kyllä kovin moittivat tätä Nazarenuksen kiivautta ja kysyivät, kenenkä luvalla sinä näitä teet? Kuka on antanut sinulle sen vallan, että sinä näin teet? Vielä ne fariseukset pahenevat lasten huudosta templissä, niin kuin nämät fariseukset pahenevat Jumalan lasten äänestä kirkossa. Se lasten huutaminen kirkossa, se on niin ilkeä, ettei fariseukset viitti sitä kuulla.

Mutta katselkaamme, minkä tähden Vapahtaja niin ankarasti kaitsee ja hallitsee teuraslampaita, eli minkä tähden hän on suruttomalle kansalle niin kova ja ankara. Minkä tähden hän soimaa ja tuomitsee heitä ja haukkuu heitä huoruuden sukukunnaksi, kyykäärmeitten sikiäksi ja valkeaksi seinäksi? Tämän

aikaiset suruttomat sanovat, että semmoinen haukkuminen ja tuomitseminen ei sovi mihinkään. Ihmiset vaan paatuvat sen kautta ja tulevat pahemmaksi. Niin ne tekevät. He paatuvat tuomion kautta ja tulevat pahemmaksi. Niin teit myös juutalaiset, ne paaduit Johannes kastajan ja Vapahtajan tuomion kautta ja tulit viimein niin paatuneiksi, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa, koska yksi kristitty Stefanus rupeis heitä soimaamaan sanoen: “Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös te. Ja Vapahtaja sanoi sen tähden heille: Täyttäkää teidän isänne mitan.

Nyt saattavat siis juutalaiset sanoa Johannes kastajalle ja Vapahtajalle: Te olette meitä paaduttaneet teidän kovan tuomionne kautta. Te olette meitä tuominneet helvettiin, ja vastatkaat nyt meidän sieluimme edestä. Mutta olikos se niitten opettajain syy, että juutalaiset paaduit? Koska raamattu sanoo, joka on paha, se tulkoon vielä pahemmaksi. Perkeleeksi pitää ihmisen tuleman. Mutta jos hän sen paatumuksen kautta tulis huomaitsemaan ja tuntemaan perkeleellisen luontonsa, niin tulis riettaalle hätä. Mutta paatuneitten sydän paisuu vaan päivä päivältä. Jota kauvemmin he elävät sen hirmuisemmaksi he tulevat. Viimein kääntää vihan perkele heidän silmänsä nurin, että he katsovat Jumalan saatanaksi ja saatanan Jumalaksi. Vapahtaja tulee paatuneitten silmissä samarialaiseksi, kansan häiritsijäksi ja Jumalan pilkkaajaksi. Kristityt tulevat paatuneitten silmissä ylpeiksi, riettaiksi ja vääriksi profeteoiksi ja villihengiksi. Mutta huorat, varkaat, murhaajat, juo-

marit, kiroilijat ja tappelusmiehet tulevat rakkaiksi kristityiksi. Ja perkeleen apostolit tulevat parhaiksi papeiksi.

Katso, niin kaitsee paimen teuraslampaita! Aivan ankarasti hän heitä hallitsee. Ja minkä tähden hän on sitte niin kova ja ankara niitä tuomitsemaan? Jo! Aivan raadollisten lammasten tähden hän niin kovin tuomitsee teuraslampaita.

Toinen tutkistelemus. Kutkas ovat ne raadolliset lampaat? Herra sanoi: “Kaitse teuraslampaita.” Ja minä kaitsen teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Tässä kuulemme me, ettei paimen kaitsis teuraslampaita, jos ei olis niitä raadollisia lampaita, jotka tarvitsevat apua paimenelta. Ilmanki nyt kaikki ymmärtävät, että teuraslammasten kanssa ymmärretään suruttomat ja paatuneet, jotka loppuansa lähenevät. Teuraslampaat eli tappolampaat ovat ne lihavat lampaat, jotka profetaan Hesekielin raamatussa sanotaan polkevan laidunta, eli ylönkatsovan Jumalan sanaa ja pilaavan lähteitä, se on sakramenttiä. Niin kuin esimerkiksi monta tässä seurakunnassa katsovat ylön Herran ehtoollista. Mutta ei ainoastansa se, että lihavat lampaat polkevat laidunta ja pilaavat lähteitä, vaan ne vielä puskevat niitä raadollisia lampaita, se on, he katsovat ylön katuvaaisia, pilkkaavat niitten kyyneleet ja vainoavat katuvaaisia sieluja hengellisen vihan kautta. Ja se puskeminen, se väärä oppi, jonka ne lihavat tappolampaat julistavat, koska he vääntävät ja kääntävät Jumalan sanaa väärään mieleen, jonka kautta suruttomat saavat vettä myllynsä päälle, yksinkertaiset eksytetään ja hui-kentelevaiset joutuvat epäilykseen,

kummanko oppi on oikea, fariseusten eli Nazarenuksen oppi.

Kaikki nämät teuraslampaat ja tappolampaat pitää niin ankarasti ahdistettaman Jumalan sanan taka, ettei ole heillä tilaa niin vääntää ja kääntää Jumalan sanaa, että yksinkertaiset, katuvaiset ja raadolliset, eli epäileväiset sielut eksytettäisiin sen väärän opin kautta siitä oikeasta armon järjestyksestä. Niin kuin täälläkin muutamat armonvargaat vääntävät Lutherusta, että he sen kautta pääsisit kaatamaan tätä kristillisyyttä ja panemaan vääräksi koko autuuden perustuksen. Mutta Lutherus ei ole semmoinen mies, joka tämän kristillisyyden kaataa, vaan ne, jotka luulevat Lutherukselta saavansa puolta juopumukseen, tanssiin, koreuteen, synnintunnustuksen poistamiseen ja hengellisen ilon eli liikutusten vääräksi ja paaviksi panemiseen; ne lukevat Lutherusta niin kuin rietas raamattua.

Ja semmoiset ovat ne tappolampaat, joita paimen kaitsee niitten raadollisten lammasten tähden. Ja aivan ankarasti hän näkyy niitä hallitsevan, koska hän ajaa heitä ulos kirkosta ruoskan kanssa ja kaataa kauppamiesten vaihetuspöydät, niin että rahat varisevat maahan. Ei olis Nazarenuksen muutoin tarvinnut taistella fariseusten ja kirjanoppineitten kanssa, jotka olit paatuneet, mutta niitten raadollisten tähden, niitten yksinkertaisten tähden, ja epäileväisten tähden, täytyi hänen taistella ristin kanssa, että nämät käärmeen siemenet ei pääsis nurin kääntämään Raamattua ja väärän oppinsa kautta saattamaan yksinkertaisia epäilemään lieneekö Jeesuksen Nazarenuksen oppi olla oikea oppi. Sen

tähden hän usein varoittaa opetuslapsiansa fariseusten hapatuksesta ja siitä väärästä opista, jonka he julistit yksinkertaiselle kansalle.

Hän kaitsee nyt, se suuri paimen, teuraslampaita raadollisten lammasten tähden. Ja näin meidänkin täytyy paimentaa teuraslampaita raadollisten lammasten tähden, sillä tässä on paljon niitä teuraslampaita, jotka polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä, ja puskevat raadollisia lampaita vihalla, vainolla, väärällä opilla ja Jumalan sanan ylönkatsomisella. Muutamat ovat niin paatuneet, että he pilkkaavat Jumalan sanaa ja ylönkatsovat sakramenttia. Muutamat taas käyvät niin kuin Juudas Herran ehtoollisella vahvistamassa itseänsä kuolleella uskolla. Nämät kaikki ovat teuraslampaat, eli tappolampaat, merkityt pedon merkillä heidän otsissansa ja niin muodoin Jumalan tuomion alaiset, ei luomisessa tosin määrättyt tappolampaiksi, mutta vasta silloin määrättyt tappolampaiksi, koska he tulevat hyvin lihavaksi ja rupeevat polkemaan laidunta: ylönkatsovat ja väärinkäyttävät Jumalan sanan ja sakramentit, silloin on Jumala aikonut hävittää lihavat lampaat, mutta raadollisia lampaita säästetään. Ja minä kaitseen teuraslampaita raadollisten lammasten tähden.

Missäs nyt olette, te raadolliset lampaat? Missä olette te murheelliset, epäileväiset, katuvaiset ja viheliäiset, jotka laman tähden ette jaksa seurata Israelin paimenta, koska hän teitä suloisella äänellänsä kutsuu, ja surkeuden tähden armahtelee? Oletteko ruuan vaanuuden² tähden niin raadollisiksi ja viheliäisiksi

tulleet, että paimenen täytyy teitä kantaa, koska ette jaksa käydä? Hänen täytyy teitä juottaa, koska lihavat lampaat pilaavat vesilähteitä. Hänen täytyy teitä syöttää, koska lihavat polkevat laidunta. Hänen täytyy teitä virvoittaa, koska te olette väsyneet. Hänen täytyy sitoa teidän haavojanne, koska hukka on kiskonut ja raatanut. Hänen täytyy hakea teitä, koska te olette eksyneet. Hänen täytyy huutaa, koska hukat ulvovat. Hänen täytyy surkutella teitä, te raadolliset lampaat, koska te olette niin viheliäiset, ja niin surkeat hänen silmissänsä. Teidän surkeutenne vaikuttaa niin paljon, että se suuri Israelin paimen armahtaa teitä, ei hän raski teitä tappaa, vaikka kuinka huonot, raadolliset ja viheliäiset te olisitte.

Kuulkaat, raadolliset lampaat. Paimen huutaa, missäs te olette, raadolliset lampaat? Paimen vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja hakee raadollisia lampaita Sinain vuorella, Jordanin virran tykönä ja punaisen meren rannalla huutain: raadolliset lampaat, missäs olette? Tulkaat pois paimenen tykö, te viheliäiset lampaat, ei paimen raski teitä tappaa, sillä ette ole kelvolliset teuraslampaiksi, niin kuin ne lihavat lampaat. Hän freistaa³ vielä yhden talven teitä ruokkia, että hän sais teitä viedä viheriöitsevälle niitylle, parhaalle laitumelle, koska kesä tulee, koska iankaikkisuuden kukkaiset rupeevat kasvamaan. Silloin pitää hänen pesemän teidän villojanne lumivalkeaksi Jordanin virrassa ja varjeleman teitä kaikista pedoista, jotka täällä kuuluvat. Ja viimein pitää hänen viemän teitä iankaikkisiin majoihin Saaronin laaksossa, ja pitää juottaman

teitä elämän vedellä ja parantaman teidän haavojanne nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Aunon kokoelma Kansallisarkisto Helsinki /

¹ neljäskunta = neljä miestä?

² vaanuus =saamenkielen sanasta ”vánis”= niukka, riittämätön, vähä.

³ freistata = yrittää, koettaa.

Ja merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Luuk. 21: 25.

Vapahtaja puhuu tämän päivän evankeliumissa viimeisistä ajan merkeistä, jotka ilmestyvät taivaassa, ennen kuin tämä maailma loppuu. Ja nämä merkit pitää oleman auringossa, kuussa ja tähdissä. Meidän pitää nyt ensinnä tietämän, että auringon kanssa ymmärretään hengellisessä tarkoituksessa kristillisyyden valkeus, joka on niin kuin aurinko niille, jotka matkustavat ijankaikkisuuteen. Jos tämä aurinko pimenee, silloin tulee hengellinen pimeys maan päälle, niin että matkustavaiset ei näe enää, mistä tie menee taivaaseen. Aurinko ei pimenis muutoin, mutta kuin kuu menee auringon eteen, silloin tulee aurinko pimeäksi. Mutta kuun kanssa ymmärretään hengellisessä tarkoituksessa se luonnollinen järki, joka on suurena esteenä niille, jotka aikovat katumuksen ja parannuksen tehdä.

Luonnollinen järki on sokea ja pimitetty synnin himoilta, niin kuin myös se luonnollinen kuu on itsestensä musta ja pimeä. Mutta tulee hänestä sentähden vähäisen valoa, koska aurinko paistaa kuun päälle. Niin tulee myös siitä hengellisestä auringosta ylösvalaistus järjelle, että ihminen ymmärtää joltisesti järjellä toimittaa ne maalliset askareet ja niin asettaa elämänsä, että hän tulis tässä maailmassa joltisesti aikaan.

Mutta ei ihminen järjen viisaudella näe mistä tie menee taivaaseen. Järjen eli pääkallon tieto on se kuutamoinen, jonka himminlaisessa valossa ihminen näkee kulkea sitä laveata tietä, joka viepi ka-

dotukseen. Mutta sitä kaitaista tietä ei näe kukaan kuutamolla eli järjen viisaudella. Se pitää oleman täysi päivä, eli täydellinen ylösvalaistus Jumalan sanasta, ennen kuin ihminen näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Me kuulemme profeetan, Joelin, kirjoituksesta, että aurinko tulee pimeäksi ja kuu punaiseksi ennen kuin se suuri Herran päivä tulee. Nämät ovat ilman epäilemättä ne viimeisen ajan merkit, joita Vapahtaja tarkoittaa, koska hän sanoo, että merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Kristillisyyden aurinko tulee pimeäksi, koska kuu eli luonnollinen järki pääsee auringon eteen. Silloin ei näe kukaan, mistä tie menee taivaaseen. Mutta ei moni arvaa, että kuu on mennyt auringon eteen, koska aurinko tulee pimeäksi. Eikä moni arvaa, että luonnollinen järki on päässyt kristillisyyden eteen, koska armon aurinko tulee pimeäksi.

Nyt ovat vissimmästi viimeisen ajan merkit näkymässä auringossa, koska maailma on niin suuressa hengellisessä pimeydessä, ettei moni ihminen näe, mistä tie menee taivaaseen. Moni yönvalvoja freistaa kyllä vaelttaa ijankaikkisuuteen kuutamolla eli järjen viisaudella. Mutta kuinkas hänen pitää kostuman sinne, koska hän ei näe kuutamolla sitä kaitaista tietä, joka viepi elämään. Mutta se on vielä pahempi, koska kuu tulee punaiseksi, eli luonnollinen järki tulee niin pimitetyksi, ettei ihminen enää ymmärrä, kuinka hänen pitää elämänsä asettaman, että hän tulis aikaan tässä maailmassa.

Vaikka ei kaikki ymmärrä, mistä syystä kuu tulee punaiseksi. Se tulee sii-

tä höyrystä ja siitä savusta, jonka Johannes näki ilmestyksessä nousevan ylös syvyyden kaivosta, josta aurinko tuli pimeäksi: tämä musta savu se on, joka nousee syvyyden kaivosta ja tekee kuun punaiseksi, ettei ihmiset näe enää, kuinka heidän pitää tässä maailmassa tuleman aikaan.

Synnin höyry nousee syvyyden kaivosta, se on, syvimmästä maailman viisaudesta, ja sekoittaa sen luonnollisen järjen, ettei maallinen esivalta enää ymmärrä, kuinka yksi sokea ja pahankurinen kansa pitää pysymän alallansa. Silloin ylpeys, juopumus, ahneus, huoruus, koreus, kirous ja tyytymättömyys panee alamaisia kapinan nostajiksi. Ihmiset yhdessä valtakunnassa rupeavat tappelemaan keskenänsä niin kuin nyt on tapana maailmassa. Silloin on suuri vika luonnollisessa järjessä, koska ihmiset yhdessä valtakunnassa ei pysy koossa, maallinen hallitus ei jaksa enää hallita kansaa. Parempi järki on niillä umpipakanoilla, jotka tottelevat sitä maallista esivaltaa ja ymmärtävät sen tarpeelliseksi, että maalliselle esivallalle pitää oleman alamaiset, muutoin hajoaa koko valtakunta ja raukenee tyhjään.

Mutta ei se ole ainoastaan se luonnollinen ylpeys, joka sekoittaa sen luonnollisen järjen, vaan myös huoruus tekee järjen niin sokeaksi, että yksi huora ei ymmärrä, että hänelle tulee viimein hätä huoruuden tähden. Juopumuksen himo tekee myös ihmisen järjen niin sokeaksi, että yksi juomari ei ymmärrä itse, että hän tulee köyhäksi juopumuksen kautta.

Katso, tämä on se savu, joka nousee syvyyden kaivosta, nimittäin ne

synnin himot, ja halut, jotka tulevat lihasta, jossa rietas on hallitsijana, ja se syvyyden kaivo on se maailmallinen viisaus, joka panee semmoisia syntiä luvalliseksi. Kuu, eli luonnollinen järki, tulee viimein niin pimeäksi, ettei ihminen ymmärrä, kuinka hänen pitää elämän, että hän tulis aikaan tässä maailmassa.

Mutta viimeisen ajan merkit näkyvät vielä tähdissä. Johannes näki ilmestyksessä monta tähteä putoavan taivaasta maan päälle, ja hän näki sen suuren lohikäärmeen pyrstöllänsä vetävän kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Tähtien kanssa ymmärretään hengelliset opettajat, jotka osottavat syntisille, mistä tie menee taivaaseen. Koska aurinko ei paista, eikä kuu anna yhtään valoa yksinäiselle matkamiehelle, kuinka hän saattais vaelttaa, jos ei olis joku tähti taivaan reunalla, joka osottaa hänelle sitä kurssia, jota myöten hänen pitää vaelluksensa ojentaman, ettei hän joutuisi peräti eksymään tässä pimeässä maailmassa. Parempi se on, jos yksikään tähti näkyy.

Mutta jos nyt tähdet putoavat taivaasta maan päälle, jos hengelliset opettajat tulevat niin maailmallisiksi, että he rupeavat maailman turhuutta seuraamaan, mistäs pitää sanan kuulijat silloin saaman ojennusta? Jos hänen oppinsa olis vielä jonkunlainen, eli niin kuin Jumalan sanan jälkeen sopivainen, mutta hänen elämänsä olis sitä oppia vastaan sotivainen, niin eläisit sanankuulijat opettajan esimerkin jälkeen: olisit jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana; istuisit siivosti kirkossa ja tappelisit kirkon takana,

siunaisit kirkossa ja tappelisit ja kiroaisit kirkon takana, itkisit kirkossa ja nauraisit kirkon takana, ja sanoisit: "Niinpä tekee pappiki, ilmanki se on oikein." Semmoinen elämä tulee seurakunnassa, koska hengelliset opettajat tulevat maailmallisiksi, se on, tähdet putoavat taivaasta.

Valitettavasti on se suuri lohikäärme alkanut varsin kristikunnan alussa vetämään tähtiä taivaasta maan päälle. Ja Lutheruksen aikana oli hän visusti pudottanut kaikki tähdet taivaasta maan päälle. Eikä nytkään ole monta tähteä taivaassa, jotka ei ole pudonneet maan päälle. Juuri harva tähti näkyy nyt taivaan reunalla, jonka yksinäinen kulkija saattaa pitkällä silmällä nähdä. Mutta jos nekin harvat tähdet putoavat maan päälle, mistä pitää teidän saaman ojennusta, te köyhät matkamiehet, jotka yksinäisyydessä matkustain haette pimeydessä jotakuta merkkiä taivaasta, joka osottaa teille tien Betlehemiin?

Rukoilkaat sitä suurta taivaan kuningasta, te taivaaseen matkustavaiset. Huoatkaat, te yksinäiset kulkijat ja rukoilkaat, ettei ne harvat tähdet, jotka näkyvät taivaan reunalla, ettei ne harvat tähdet, sanon minä, putoaisi maan päälle, ettekä joutuisi peräti pimeyteen ja eksyisitte pois kokonansa autuuden tieltä. Rukoilkaat, te yksinäiset kulkijat ja te köyhät matkamiehet, ettei lohikäärme pääsis niitä harvoja tähtiä vetämään pyrstöllänsä taivaasta maan päälle, jotka nyt osottavat teille tien autuuteen. Kuule valkeuden Isä köyhäin matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 21: 25

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla perään ajatteleman, ensiksi: Mitkäs ovat viimeisen ajan merkit? ja toiseksi: Mitkäs ovat silloin hallitsevaiset synnit, joista yhden kristityn tulee itseänsä varoa?

1. Vapahtaja sanoo, että merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Niin kuin Jerusalemin hävityksen edellä nävyit moninaiset merkit taivaassa, niin pitää myös totisesti jo luonnollisille silmille näkymän merkit auringossa, kuussa ja tähdissä, että maailman lapset myös saavat nähdä niitä merkkiä. Se tapahtuu heille varoitukseksi, vaikka ei ne sentähden tahdo tehdä parannusta. Suruttomille tulee kyllä suuri pelko, niin kuin Vapahtaja todistaa, että ihmiset maassa pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden niitä kuin maan piirin päälle tulevat. Mutta ei paatuneet ihmiset sen tähden tee parannusta, vaikka he pelkäävät sitä tulevaista vihaa vaan enemmän he paatuvat, jota enemmän vaivaa heidän päällensä pannaan. Johannes näki ilmestyksessä, että he purevat kieltänsä tuskan tähden, mutta yhtä hyvin pilkkaavat he Luojaansa.

Emme siis epäile, että nämät merkit auringossa, kuussa ja tähdissä pitää tuleman näkyville myös suruttomain silmissä. Mutta yksi kristitty, joka ottaa vaarin ajan merkeistä, näkee niitä merkejä aikaa ennen kuin ne tulevat suruttomain silmäin eteen. Hän näkee aurin gon tulevan pimeäksi, koska kristillisyyden valkeus sammuu, hän näkee kuinka kuu menee aurin gon eteen, kos-

ka järki pääsee kristillisyyden eteen. Silloin pääsee järki sammuttamaan armon auringon, koska kaikki elävän kristillisyyden ainet on loppunut, koska synnintunto on loppunut ja armontunteminen on loppunut, kiusaukset ovat loppuneet, pelko ja epäily loppuu. Silloin pääsee kuollut usko vahvistumaan; syntinen alkaa silloin syntiä tekemään armon päälle ja järki tekee synnit luvalliseksi. Juopumus tulee luvalliseksi, huoruus tulee luvalliseksi, ahneus tulee luvalliseksi, kirous tulee luvalliseksi, ja vielä tappelus tulee luvalliseksi.

Järki selittää raamattua niin, että vanhan Aadamin kotosynnit tulevat luvalliseksi. Ja yhtä hyvin uskoo semmoinen synnin orja, että armon ovi on auki hänelle, ja suuttuu vielä hirmuisesti, koska hänelle soimataan syntiä. Eikä tämä sokea raukka tunne sitä synniksi, että hän vihaa ja vainoaa kristityitä, jotka manaavat häntä parannukseen. Rietas on niin kääntänyt sokean raukan silmät nurin, että hän luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska hän vainoaa kristityitä.

Eikös ole tämä merkki auringossa ja kuussa yksi kauhistavainen merkki, koska ei ainoastansa paavin uskossa olevaiset piispat, vaan myös ne, jotka ovat Lutheruksen uskoa suullansa tunnustaneet, kantavat hengellistä vihaa Jumalan lapsille ja selittävät sokealla järjellensä raamattua nurin, että se kristittyin vainoaminen tulee, ei ainoastansa luvalliseksi, vaan omantunnon vaatimiseksi. Omatunto vaatii maailman lapsia vainoamaan kristityitä, eikä ne saa omantunnon rauhaa, ennen kuin he saavat imeä kristittyin verta. Niin

pimeäksi tulee kristillisyyden aurinko, koska kuu eli luonnollinen järki pääsee auringon eteen.

Minkästähen armon aurinko tulee usein niin pimeäksi yhdelle kristitylle? Eikös ole se musta ja pimeä kuu, eli se sokea järki, joka peittää armon auringon, ettei se pääse paistamaan katuvaisen syntisen sieluun? Koska kuu pääsee auringon eteen, silloin tulee pimeys maan päälle kuudennesta hetkestä yhdeksänteen hetkeen asti. Vapahtaja oli pimeydessä kolme tiimaa, ja yhdeksännellä hetkellä huusi hän: Eeli, Eeli, lama sabaktani? Sen pimeyden tähden, joka oli peittänyt Isän kasvot ainoan Pojan silmään edestä, tuli Vapahtajalle niin suuri tuska niitten jumalattomien lasten tähden, jotka laskit verta taivaallisen Vanhimman verisuonista, ja huusit Jumalan rangaistusta itse päällensä, että hänen täytyi huutaa ja valittaa, että Jumala, Isä, oli hänen ylön antanut pimeyden ruhtinaan ja verikoirain haltuun.

Ja niin täytyy myös yhden kristityn huutaa ja valittaa, että Jumala on ylön antanut hänen pimeyden ruhtinaan haltuun, koska suuri pimeys tulee hänen päällensä. Mutta ei ole Jumala ylön antanut sinua ijankaikkiseksi ajaksi, vaan ainoastansa yhden hetken antaa hän sinun olla pimeydessä, että sinä rupeisit huutamaan: Eeli, Eeli, lama sabaktani.

Katso, semmoiset merkit näkyvät nyt auringossa, että aurinko tulee pimeäksi ja mustaksi, niin kuin nokiperkele olis ottanut nokea pohjattomuuden pirtistä ja maalannut sen kirkkaan auringon mustaksi. Ja niin on myös kuu tullut punaiseksi siitä savusta, joka nousee syvyiden kaivosta. Luonnollinen järki on it-

sestänsä musta ja pimeä, ja niin kuin kuu, joka saapi valonsa auringosta, vaikka hänessä itsessä ei ole mitään ylösvalaistusta, niin saapi myös ihmisen pimeä järki vähäisen ylösvalaistusta Pyhän Hengen vaikutuksista, jotka tuntuvat sydämessä.

Mutta minkäkaltaista ylösvalaistusta saapi sen ihmisen järki, jonka sydämessä rietas henki vaikuttaa? Senkaltaisesta sydäimestä saapi ihmisen järki sen ylösvalaistuksen, että tämä valkeus, joka nyt on ilmestynyt, ei ole muu kuin riettaan hengen tuohusvalkea, ja että tämä kristillisyyden on yksi villitauti. Mutta järki saapi myös ylösvalaistuksen maksasta ja pernasta, kussa kunnian ja omanvanhurskauden rietas on laittanut itsellensä majan. Järki saapi myös ylösvalaistuksen sapesta, kussa vihan perkele asuu, ja peräsuolella, kussa ahneuden perkele asuu.

Kaikki nämät riettaan enkelit antavat järjelle sen ylösvalaistuksen, että kristillisyyden on ainoastansa yksi ihmeellinen taikaus. Ja silloin tulee kuu punaiseksi siitä savusta, joka nousee syvyyden kaivosta. Luonnollinen järki tulee viimein niin sokeaksi lihan himoin ja haluin kautta, jotka nousevat maksasta, pernasta ja peräsuolesta, että huoruus muuttuu rakkaudeksi, juopumus muuttuu lääkitykseksi, ahneus muuttuu luvalliseksi elatuskeinoksi, viha muuttuu kiivaudeksi totuuden puolesta, koreus muuttuu ruumiin suojaksi, ja häpeällinen elämä muuttuu kunniaksi.

Koska nyt rietas on lihan himoin ja haluin kautta niin kääntänyt sokean raukan silmät nurin, että järki rupeaa katsomaan kaikki synnit luvalliseksi, silloin

on kuu tullut punaiseksi. Ja semmoiset merkit ovat nyt näkyväiset tässä kuussa, että maailman lapset pitävät kaikki synnit luvallisena, niin kuin juopumusta, huoruutta, pientä varkautta, kirousta, koreutta, ahneutta, ylpeyttä, tappelusta, petollisuutta jms. Vieläpä maailman kunnia. Siitä ei ole yksikään tiennyt ennen, kuka sen on antanut ihmiselle. Kaikki ovat ennen olleet siinä uskossa, että Jumala on antanut ihmiselle kunnian. Ei kukaan ole aavistanutkaan, että rietas on antanut ihmiselle kunnian.

Katso! Semmoiset merkit ovat nyt auringossa ja kuussa, että jokainen kristitty, joka niitä merkkejä näkee, saattaa kyllä ajatella, että viimeisen ajan merkit ovat nyt maailmassa, nimittäin: aurinko on pimeä, se on, kristillisyyden valkeus on sammunut, ja kuu on tullut punaiseksi: se on, luonnollinen järki on sekaantunut, ettei valtakuntain kuninkaat ja päämiehet enää ymmärrä, kuinka heidän pitää hallitseman sitä raakaa ja yltyntä kansaa, että maailma pysyis koossa. Tähdistä ei ole paljon tietoa, onko niitä enää ollenkaan taivaassa. Ei ole kuitenkaan näkynyt moneen aikaan. Ilmanki lohikäärme on niitä vetänyt pyrstöllänsä ja pudottanut taivaasta maan päälle, koska juuri ihmeeksi joku harva tähti näkyy taivaassa, josta yksi köyhä matkustavainen ja yksinäinen kulkija saapi jonkun ojennuksen, sen verran juuri, että hän näkee minne päin hänen pitäis vaeltaman.

Mutta ne harvat tähdet, jotka näkyvät taivaan reunalla, ovat niin himmit sen savun tähden, joka nousee syvyyden kaivosta, että matkustavaiset, jotka kulkevat maata ja merta, täytyvät pitkillä

silmillä katsoa niitä tähtiä, ennen kuin he saattavat niitä nähdä. Ja koska semmoinen tähti ilmestyy, joka kelpaa ojennusmerkiksi niille köyhille ja väsyneille matkamiehille, jotka kulkevat iankaikkisuuteen, silloin sanovat maailman viisaat: "Riettaan pyrstötähti nyt näkyi." Silmäkääntäjä on on kääntänyt heidän silmänsä nurin. Koska he näkevät niitä pulloja, jotka uivat paloviinassa, joka hyvin huiskutetaan, silloin tulevat he iloiseksi ja sanovat: "Se on hyvä viina." Mutta koska he näkevät yhden tähden, joka johdattaa matkustavia Betlehemiin, silloin he sanovat: "Riettaan pyrstötähti se on."

Johannes näki lohikäärmeen vetävän pyrstöllänsä kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle, mutta nyt on lohikäärme korjannut kohta kaikki tähdet taivaasta, ja sentähden on maailma tullut mustaksi ja pimeäksi, ettei ole monta henkeä, jotka näkevät, mistä tie menee taivaaseen. Pissihaukat, joilla ovat isot sillmät pääkallossa, he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, eikä niin muodoin ota ojennusta taivaan tähdistä. Sentähden he lentävät pimeyden aikana huoneitten ympäri ja rääkkyvät. Niin myös hattarat ja mettän perkeleet liikkuvat pimeyden aikana, mutta päivän koitossa he pakenevat.

Semmoiset merkit näkyvät nyt taivaassa. Aurinko on tullut pimeäksi, ja se on juuri harva paikka maailmassa, jossa yksi pikkuinen syrjä näkyy aurinosta. Kuu on punaiseksi tullut siitä savusta, joka nousee syvyyden kaivosta; ja lohikäärme vetää pyrstöllänsä kaikki tähdet taivaasta maan päälle. Jos joku muutos ei tule uskossa ja elämässä

maailman ihmisille, niin tämä maailma pian hajoaa.

2. Koska Vapahtaja tämän päivän evankeliumin alussa puhuu viimeisistä ajan merkeistä, varoittaa hän viimein opetuslapsiansa niistä synneistä, jotka erinomattain ovat hallitsevaiset silloin, koska viimeisen ajan merkit rupeavat näkymään. Kavahtakaat teitänne ylön syömisestä, juopumuksesta ja elatuksen murheesta, ettei se päivä tule äkisti teidän päällenne.

Me näemme, että ylön syöminen ja juopumus ovat maailmassa hallitsevaiset synnit. Maailman herrat käyvät edellä hyvillä esimerkeillä, ja talonpojat seuraavat perässä. Koska yksi ihminen syntyy, niin he palvelevat sitä jumalata, joka on peräsuolella. Jos ihminen kuolee, silloin taas palvellaan samaa peräsuolen jumalaa. Nimipäivät ja syntymäpäivät pyhitetään peräsuolen jumalalle huvitukseksi. Pyhäpäivät tehdään sömöpäiväksi, juomapäiväksi, tierauspäiväksi, kirouspäiväksi ja tappeluspäiväksi. Ja se näyttää niin kuin peräsuolen jumala saisi suurimman kunnian ja palveluksen maailman orjilta.

Onkos sitte Jumala luonut ihmisen tyhjä syömään ja paskantamaan, juomaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan? Vai mitä varten on ihminen luotu tähän maailmaan? Maailman herrat voitelevat kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla ja talonpojat seuraavat heidän esimerkkiänsä. Niin eletään nyt maailmassa ja sillä elämällä he luulevat kelpaavansa Jumalalle. Jos joku kristitty tulee maailman lapsia soimaamaan senkaltaisesta elämästä, niin he suuttuvat ja purevat hampaitansa. Ei

he saa tunnon rauhaa ennen kuin he saavat makkaroita tehdä kristittyin verestä. Mutta ei he näe makkaroita tehdä, ennen kuin he noutavat valkean helvetistä.

Se on myös arvattava, että sen kaltaisesta elämästä seuraa elatuksen murhe. Koska he ovat hyvin palvelleet sitä peräsuolen jumalata, menevät kaikki ajatukset siihen samaan paikkaan. Että se räkkäis hyvin syödä ja juoda, täytyvät muutamat varastaa kruunua, muuttamat ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Muuttamat viinakaupalla ja muuttamat vääryydellä freistaavat rikkastua. Sen kaltaisen elämän perästä tulee köyhyys muutamille, erinomattain juomarille, huorille ja varkaille, joita rietas on tehnyt köyhiksi. Ja muutamille kokoontuu suuri maailman tavara, joita rietas on tehnyt rikkaiksi. Ja senkaltaisen väärän ja jumalattoman elämän perästä luulevat he olevansa valmiit astumaan taivaan valtakuntaan ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman uskotta, ilman rakkautta.

Eikös ole siis tarpeellinen kristityille kavahtaa itseänsä ylön syömisestä, juopumuksesta ja elatuksen murheesta, ettei Herran päivä tulis ylön äkisti hänen päällensä. Niin me toivomme, että ne harvat sielut, jotka ovat ennen pitäneet samankaltaista elämätä, kuin nyt pidetään maailmassa, ovat Jumalan armon kautta nähneet, mihinkä sen kaltaisen elämä viepi, täytyvät tästä edes paremmin valvoa ja rukoilla sitä suurta ristin kantajata, että hän varjelis heitä senkaltaisesta elämästä.

Entiset juomarit, entiset viinaporvarit, entiset huorat ja entiset varkaat muistavat ilman epäilemättä, kuinka

heidän entinen elämänsä on ollut, niin kuin Paavali kirjoittaa kristityille: "Muistakaa, että te olette pakanat olleet." Muistakaat, että te olette ennen eläneet niinkuin nämät pakanat, jotka nyt kraakkuvat tässä kirkon ympäri. Mutta nyt te näette ja tunnette teidän sydämissänne sitä suurta Israelin Jumalan armoa, jonka kautta te olette niin kuin kekäleet helvetistä temmatut pimeydestä valkeuteen, ja saatanan vallan alta Jumalan tykö saatetut.

Nyt te näette, heränneet ja armoitetut sielut, mikä pohjatoiminta oli teille viholliselta valmistettu. Nyt te näette, mikä sanomatoiminta ilo teitä odottaa, jos te olisitte pysyväiset teidän kalliimmassa uskossanne loppuun asti. Olkaat siis valppaat ja valmiit rukoilemaan, että se suuri ristin kantaja, joka teissä hyvän työn alkanut on, auttais teitä vielä viimeisessä hengen kilvoituksessa. Ja koska nämät luonnolliset silmät kiinni pannaan, ne kirkkaat silmät aukenisit, jotka näkevät Jumalan ja kaikki pyhät enkelit. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häilytetään? Taikka mitä te läksitte katsomaan?

Matt. 11: 7

Tainkaltaisen kysymyksen pani Vapahtaja sille sokealle kansalle, joka kurkistelemisen tähden juovatti häntä. Tämä sokea kansa oli nimittäin lähtenyt korpeen katselemaan Johannesta, joka saarnais katumuksesta ja parannuksesta. Ja Vapahtaja kysyi nyt kansalta: Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häilytetään?

Luulettekos Johanneksen olevan niin pehmeän, niin kuin vitsan, joka häilyy sinne ja tänne maailman tuulesta? Kuinka te luulette, että Johannes on yksi huikentelevainen mies, jonka mieli kääntyy maailman tuulen jälkeen? Luuletteko, että Johannes sujuu, niin kuin ruoko maailman tuulen edessä sujuu? Luuletteko, että Johannes nöyryyttää ja kumartaa itsensä maailman edessä, että hän palvelee maailman herroja eli saarnaa maailmalle mielisuosiksi?

Johannes Kastaja oli senkaltainen mies, joka uskalsi sanoa maailmalle totuuden. Hän oli kankea niin kuin puu maailmaa vastaan. Hän uskalsi sanoa maailman herroille: "Te kyykäärmeen sikiät, kuka teitä neuvoi sitä tulevaista vihaa välttämään? Ja sen haukkumisen tähden suutuit kaikki siveät huorat hänelle ja panit häntä arestiin. Mutta se siveä huora, jota hän oli haukkunut, ei saanut omantunnon rauhaa ennen kuin hän sai Johanneksen pään vatin päälle. Sitte vasta sai tämä siveä huora oman-

tunnon rauhan, koska hän pääsi leikkaamaan Johanneksen kaulan poikki.

Ja sama luonto näkyy vieläki olevan maailman siveilä huorilla. He suuttuvat hirmuisesti, jos joku haukkuis heitä siveiksi huoriksi, ja uhkaavat kunniansa perään kysyä. Rietas on antanut heille niin suuren kunnian, ettei he viitti kuul-la huoran nimeä. Jos vaan huoraksi haukutaan, varsin rupeavat käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Mutta ei he tiedä sokeat raukat, kuka heille on kunnian antanut. Siveät huorat luulevat, että Jumala on antanut heille kunnian. Ei het ymmärrä, että maailma ja rietas on antanut heille kunnian. Vapahtaja on sanonut: "Kuinkas te saatatte antaa kunnian Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?"

Mutta sillä kuninkaallisella huoralla, jonka Johannes haukkui, sillä oli niin suuri kunnia, ettei hän saanut tunnon rauhaa riettaalta, ennen kuin hän pääsi leikkaamaan Johannekselta kaulan. Mutta koska hän rupeis maailman herroja haukkumaan kyykäärmeen sikiöiksi, silloin suutuit maailman herrat hirmuisesti ja sanoit: "Sillä miehellä on perkele." Ja niin ne sanovat vielä nytki. Koska joku herännyt ihminen haukkuu maailman kunniallisia ihmisiä huoriksi ja varkaiksi, niin maailman ihmiset sanovat: "Sillä miehellä on perkele. Silä on noussut ylpeyden perkele päähän."

Johannes on vielä elämällensä suuttanut maailman herroja. Hän oli antanut kansalle pahan esimerkin, koska hän ei elänyt niin herkullisesti, kuin muut maailman herrat. Se teki myös pahaa viinaporvarille, ettei Johannes pannut viinaa suuhunsa. Vapahtaja puhui itse

siitä Johanneksen elämänlaadusta ja sanoi Juudalaisille: “Johannes tuli, ei syönyt eikä juonut, ja te sanoitte: sillä miehellä on perkele. Vissimmästi viinaporvarit suuttuvat senkaltaiselle miehelle, joka ei maista viinaa. Semmoinen juomatoimies pilaa heidän viina-kauppansa. Jos nimittäin maakunta alkaa hänen esimerkkiänsä seuraamaan, niin loppuu viina kauppa. Ja sen kautta tulee viinaporvarille ja viinankeittäjille suuri vahinko. Ensiksi sen vuoksi, ettei yksikään osta pirun paskaa heiltä, ja toiseksi: ei anna ihmiset itseänsä pettää viinaporvarilta, koska paloviina ei ole sekoittanut järkeä.

Se oli vielä muutaki syytä, minkä tähden koreat ja siveät huorat olit suuttuneet Johannekselle. Hänellä olit niin huonot vaatteet, nimittäin yksi krouvi paita kamelin karvoista. Jos nyt ihmiset rupeaisit hänen esimerkkiänsä seuraamaan, kuinka sitte kävis maailman siveille huorille, jotka pitävät kambritsi paitaa, että se olis pehmeä huorimiehille, koska ne tulevat viereen. Ja kuinkas kävis maailman porvareille, jotka kaimenlaisesta koreudesta ottavat ison voiton, millä he jaksavat häitä pitää ja punssia juoda?

Jos maakunta ottais Johanneksesta esimerkin ja heittäis pois koreuden, niin tulis maailman porvareille hätä. Heidän täytyis tuoda markkinoille aivan suoloja, joka on raskas kalu kuljettaa, ja josta ei tule niin iso voitto, että se räkkäis komeat kartanot rakentaa ja vieraspitoja laittaa, vaikka ei suinkaan täällä ole suoloista puute. Minä luulen, että talonpojat ovat näinä vuosina ostaneet niin paljon suoloja, että se räkkää vielä maa-

ilman herroilleki antaa. Kaiken tämän haukkumisen tähden, ja maailman ylönsäntämisen tähden, ovat maailman koreat herrat ja siveät huorat ja viinaporvarit suuttuneet Johannekselle, eikä suinkaan saa omantunnon rauhaa, ennen kuin he pääsevät leikkaamaan hänen kaulansa.

Nyt oli Johannes niin kankea maailmaa vastaan, niin kuin rautakanki, ja niin uppiniskainen, ettei hän säästännyt maailman herroja, vaan suolais heitä aikalailla, koska hän näki, että he olit mätänemässä huoruudessa, laiskuudessa, juopumuksessa, ahneudessa. Sentähden sanoi Vapahtaja kansalle, joka oli lähtenyt korpeen katsomaan sitä miestä, jolla maailman herrat sanoivat olevan perkeleen: “Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häilytetään? Vai mitä te läksitte katsomaan? Sitä miestäkö te läksitte katsomaan, jonka mieli sujuu eli taipuu maailman tuulen jälkeen? Taikka mitä te läksitte katsomaan: “Ihmistäkö, joka pehmeitä kantaa? Niin koreaa maailman herrakos te läksitte katsomaan? Taikka mitä te läksitte katsomaan: Profeettaako? Minä sanon teille: Tämä on jalompi kuin profeetta. Sillä tämä on se, josta kirjoitettu on: Katso minä lähetän minun enkelini sinun kasvois eteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees.”

Me kuulemme nyt näistä sanoista, että Johannes Kastaja on yksi Herran enkeli, joka valmistaa Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. — Jospa nyt Herra antais hänelle voimaa valmistaa tätä tietä, että kunnian Herra pääsis kulkemaan, sillä maailman tuisku ja rajuilma on ottaneet tien pois. Koska tien valmistaja tulee tietä valmistamaan Herralle,

kohtaa hän aivan umpista. Ei siinä löydy muuta kuin hukan jälkiä. Kuitenki on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että tien pitää aukeneman, niin kauvan kuin tien valmistaja rautalapiolla kaivaa lunta ja totuuden rautakanggella kankoaa kaikki loukkauskivet ylös, että kunnian Herra pääsee kulkemaan ylhäältä alaskäsin, pohjoisesta etelään ja idästä länteen.

Kaikki köyhät ja väsyneet matkamiehet, jotka istutte tien päällä ja odotatte kunnian Herraa, rukoilkaat sitä suurta ristinkantajaa, että hän antais tien valmistajalle voimaa ja väkevyyttä hakkaamaan, kaivamaan, kankoamaan, vierittämään, kuokkimaan, kiskomaan ja nostamaan karhakoita, pensaita, juurakoita, kiviä, kantoja, puita, lumikinoksia, että kunnian Herra pääsis kulkemaan, ja että ne köyhät ja väsyneet matkamiehet, jotka istuvat tien päällä ja odottavat kunnian Herraa, pääsisit hänen kanssansa kulkemaan ijankaikkisuuteen. Kuule sinä suuri ja ylistetty kunnian Kuningas köyhäin ja väsyneitten matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi Matt. 11. 2 - 6

Me kuulemme siitä ylös luetusta evankeliumista, että Johannes Kastaja oli vankeudessa lähettänyt kaksi opetuslasta kysymään Jeesukselta: Oletko sinä se tuleva eli pitääkö meidän toista odottaman? Tämä kysymys ei tullut Johanneksen oman epäuskon tähden, sillä Johannes oli saanut senkaltaisen vakuutuksen ylhäältä, että Jeesus Natsarenus oli totisesti se tuleva Vapahtaja;

mutta Johanneksen omat opetuslapset arvelit siitä, onko hän se tuleva, eli oliko hän se Vapahtaja, josta oli niin paljon puhuttu Raamatussa. Vapahtaja käski Johannekselle sanoa, mitä he nähneet ja kuulleet olit: että sokeat saavat näkönsä, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan, kuolleet herätetään, ja autuas on se, joka ei pahene minussa.

Näitten sanain johdatuksesta pitää meidän tällä erällä kysymän niiltä, jotka epäilevät, onko tämä kristillisyys oikea, joka nyt on näissä paikoissa ilmestynyt, eli pitääkö meidän toista odottaman? Mitkäs ovat ne merkit, jotka todistavat, että tämä kristillisyys on oikea? Jo! yksi merkki on, että sokeat saavat näkönsä, toinen merkki on, että ontuvat käyvät, kolmas merkki on, että pitaliset puhdistetaan, neljäs merkki on, että kuolleita nostetaan ylös, ja viides merkki on, että köyhille saarnataan evakeliumi.

Me tiedämme, että niitä on monta, jotka epäilevät, onko tämä kristillisyys oikea. Ei ainoastansa fariseukset, jotka näkevät paljon vikoja kristittyin elämässä, niin kuin he silloin näit Vapahtajan elämässä paljon vikoja, mutta myös Johanneksen opetuslapset, jotka ei vielä ole luopuneet Johanneksesta, vaikka hän on tahtonut, että heidän pitää luopuman hänestä ja mennä Vapahtajan Jeesuksen tykö, ovat vielä arveluksessa, onkohan tämä se tuleva. Niitten uskon vahvistukseksi, jotka ovat arveluksessa, onko tämä kristillisyys oikea, käsketään heitä katsomaan niitten voimallisten töitten päälle, jotka tapahtuvat.

Ensiksi. Sokeat näkevät. Kuinka monta niitä on, jotka ovat sokeana syntyneet, ei ole niin vakaisesti ylös kirjoit-

tettu. Mutta sen me tiedämme, että niitä on koko iso joukko, jotka ennen ovat sokeana vaeltaneet 20, 30, 40, 50, ja 60 ajastaikaa, ja nyt ne näkevät. Sokeana ollessansa he vaelsit summia ijankaikkisuutta kohti. Mutta he vaelsit silloin kadotuksen lavealla tiellä, sillä ei het nähneet, mistä tie menee taivaaseen. Mistäs sokea näkee sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään? Hän vaeltaa sitä laveata tietä, josta koko maakunta kulkee, jota riettaan enkelit ovat valmistaneet tämän maailman jumalalle. Mutta ei sokea raukka näe sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään.

Eikä ole yksikään sokeuden ja pimeyden aikana kysynyt toiselta: Tiedätkös, mistä tie menee taivaaseen? Sillä he ovat kaikki vaeltaneet yhtä ja samaa tietä. Ja vielä nytkin kuuluu olevan niillä sokeilla se usko, että kaikki tulevat yhteen paikkaan. Mutta ne harvat sielut, jotka Vapahtajan voiman kautta ovat saaneet silmänsä auki, saattavat nyt sanoa niin kuin se mies, joka oli sokeana syntynyt, mutta oli Vapahtajan voiman kautta näkeväksi tullut: Yhtä minä tiedän, sanoi hän, että minä olin sokea, mutta nyt minä näen. Tämä on nyt niille merkiksi, jotka epäilevät, lieneekö tämä olla oikea oppi.

Toinen merkki on se, että ontuvat käyvät. Vaikka ihmisen sokeat silmät avataan, että hän näkee, mistä tie menee taivaaseen, ei siitä seuraa vielä, että hän jaksaa sitä tietä vaeltaa, koska hän on nontuva ja raajarikko. Monella on tosin silmät auki, mutta he ovat voimattomat vaeltamaan, koska jalat puuttuvat. Sen tähden he jäävät istumaan tien päälle. Näkevät kyllä, kuinka toiset menevät si-

vuti, mutta ei ole voimaa seuraamaan. Nämät väsyneet matkamiehet istuvat tien päällä ja huutavat ohitse käyväisille! Älkää jättäkö meitä! Mutta he vastaavat: Te olette ontuvat ja raajarikot, sen tähden ette jaksaa käydä elämän tiellä. Miksette ole kontanneet armoistui-
men eteen? Miksette huuda niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu syvyydestä taivaaseen. Että se armollinen Herra Jeesus parantais teidän jalkojanne, että tekin pääsisitte muitten matkaan ennen kuin tuisku ja rajuilma ottaa pois tien, ennenkuin pimeys saavuttaa.

Kontatkaat te ontuvat ja raajarikot, kontatkaat armoistui-
men eteen ja rukoilkaat sitä suurta ristinkantajata, että hän parantais teidän jalkojanne, sillä hän on sanonut: Ontuvat käyvät. Ja profeetan kautta sanoo hän: Rammatt hyp-päävät niin kuin peurat. Ja Pietari ja Johannes paransit yhden kerjäläisen, joka oli jalvotoin ollut monta kymmentä ajastaikaa. Tämä pitää oleman merkiksi niille, jotka epäilevät, lieneekö tämä muutos olla oikea eli väärä.

Kolmas merkki on se, että pitaliset puhdistetaan, vaikka paljon on vielä niitä pitaalisia puhdistamatta; mutta sen me tiedämme vakaan, että kymmenen on puhdistettu. Koska Jeesus sanoi heille: menkää ja osottakaat teitänne papille, niin he käydessänsä tulit puhtaiksi. Ja ne kymmenen puhdistettua ovat myös osottaneet itsensä papille ja ottaneet häneltä sen todistuksen, kuin Mooses on heille käsenyt.

Mutta sen pahempi, ei ole kaikki puhdistetut sielut tulleet takaisin kiittämään Jeesusta hänen suuren armonsa edestä. Sillä Vapahtaja kysyy: Eikö

kymmenen puhdistettu? Kussasta siis yhdeksän ovat? Ne ovat vissimmästi tarttuneet maailmaan, ja ainoastansa yksi muukalainen, joka on huonoin kaikista, on tullut takaisin kiittämään Jeesusta. Kussasta siis ne yhdeksän ovat?

Missäs olette, te puhdistetut sielut? Jeesus kaipaa teitä. Hänellä on ikävä nähdä, koska te olette niin kiittämättömät, ettette maailman rakkauden tähden jouda tulla takaisin maailmasta kiittämään häntä kaikkien hänen hyväin töitensä edestä. Muistakaat kuitenkin, että te olette kerran puhdistetut, ja se pitää oleman niille merkiksi, jotka epäilevät, onko tämä oppi oikea eli ei.

Neljäs tuntomerkki on se, että kuolleita herätetään ylös. Vaikka moni makaa vielä kuolleen ja raatona, ja on jo mätänemässä, ja madot kanssa kalvavat heitä, ne madot, joita tuonen koiraksi kutsutaan. Ja muutampi sokea raukka on koettanut pirun paskalla niitä matoja kuolettaa, mutta ei ne ole kuolleet vielä, vaikka hän itse makaa kuolleen ja raatona. Kuitenki on moni kuollut raato nostettu ylös kuolleen uskon haudasta ja on eläväksi tullut Jeesuksen voiman kautta.

Ja ne harvat sielut, jotka ovat eläväksi tulleet, seuraavat nyt Jeesusta elämän tiellä. Yksi on Latsarus, joka oli neljä vuorokautta maannut haudassa. Toinen on Nainin lesken poika, joka kannettiin ulos kuolleen. Kolmas on päämiehen tytär Kapernaumissa, josta Vapahtaja sanoi: Ei piika ole kuollut, mutta hän nukkuu. —Paitsi niitä, jotka Jeesuksen kuoleman kautta nostettiin ylös haudoistansa. Ja ne olit kauan aikaa maanneet haudassa.

Mutta luonnollisen siveyden päämiehet, Josef ja Nikodeemus, ei ole tulleet eläväksi, sillä he ovat panneet Jeesuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan. Ja maailman herrat, Jeesuksen ristin viholliset, ovat panneet lukon haudan päälle, ettei hänen opetuslapsensa varastais häntä. Ja kuitenkin hän nousi ylös, vaikka sotamiehet freistaavat vahata hautaa. Mutta voimattomaksi tulevat sotamiehet, koska Herran enkeli astuu alas taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta.

Tämä on myös tapahtunut niille merkiksi, jotka epäilevät, lieneekö tämä olla oikea oppi. Freistatkaat, freistatkaat, te maailman sotamiehet, pidättää Jeesuksen ruumista kuolleen uskon haudassa! Ette kuitenkaan jaksa. Te menette kuoli-aaksi, niin pian kuin Herran enkeli astuu alas taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta. Viimein häättyy teidän valehdella, että opetuslapset varastit hänen.

Viides merkki on se, että köyhille saarnataan evankeliumia. Ennen on saarnattu rikkaille evankeliumia, mutta nyt saarnataan köyhille evankeliumia. Ei tosin ole ennen näitä aikoja ollut paljon köyhiä. Ihmiset ovat ennen olleet rikkaammat, niin kauvan kuin he jaksoit hyvin varastaa. Mutta nyt on tullut paljon köyhiä, sitte kuin talon isäntä on saanut senkaltaisia koiria, jotka haukkuvat varkaille, ettei he paali enää varastaa. Nyt tulevat varkaat köyhiksi, koska tuonen koirat haukkuvat niin kovin, että varkaat häättyvät tuoda varastettua kalua takaisin. Enkä tiedä, mikä noita se on pannut manalaisia niitten varkaitten päälle, että heidän täytyy ilmoittaa isännälle, mitä he ovat ennen varastaneet eli vääryydellä omistaneet.

Sitä pitävät kaikki viinaporvarit ihmeenä. Erinomattain ne, jotka pruukavat panna vettä viinaan, vaikka niitten kalu ei juda enää, sillä juomarille on tullut niin hyvä maku, ettei he ota suuhunsa muuta kuin puhdasta ja sekoittamatonta viinaa. Nyt ovat entiset varkaat tulleet niin köyhiksi, ettei heillä ole paljon mitään suuhun panemista. Ja niille köyhille saarnataan evankeliumia.

Kyllä tosin rikkaat tahtovat, että heillekin saarnattaisiin evankeliumia, mutta koska me tiedämme, millä lailla he ovat rikastuneet, nimittäin varastamisella, niin me tahdomme, että heidän pitää ensinnä kantaman takaisin kaikki, mitä he ovat varastaneet. Me tahdomme, että heidän pitää tuleman oikein köyhiksi, viheliäisiksi, alastomiksi, alaspainetuiksi, rikkimurretuiksi ja hätääntyneiksi. Sitte vasta saarnataan evankeliumia heille.

Mutta muille, jotka ei ole janoovaiset, niille annetaan suoloja, että heille tulis jano. Jotka ei ole kerjäläiset, niille annetaan risuja, koska he kerjäävät, vaikka ei ole hätää. Tässä on paljon niitä, jotka tekevät itsensä köyhäksi ja vaivaiseksi, vaikka puoti on täynnä varastettua kalua. Ja semmoiset tahtovat, että heille pitää saarnattaman evankeliumia, mutta semmoisille keitureille pitää annettaman risuja pureskella.

Tässä on siis viisi merkkiä eteen asetettu, jotka todistavat niille, jotka epäilevät, onko tämä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman. Viisi merkkiä, joista epäileväiset saavat päättää, onko tämä oikea kristillisyyss eli pitääkö meidän toista odottaman. Me tiedämme, ettei kaikki pidä tätä kristillisyyttä oikeana. Fariseukset moittivat, että se on ko-

konansa väärä. Saddukeukset moittivat, että siinä puhutaan kuolleitten ylösnousemisesta. Lainoppineet moittivat, että siinä on rakkauden puutos. Pakanat luulevat, että se on villitauti. Nikodeemus myös ihmettelee, että ihmisen pitää uudesta syntymän.

Mutta ne sokeat, jotka nyt näkevät. Ne ontuvat, jotka nyt käyvät. Ne kuolleet, jotka nyt elävät. Ne pitaliset, jotka nyt ovat puhdistetut. Ja ne köyhät, joille nyt saarnataan evankeliumia. Ne tuntevat, että tämä on oikia oppi, ja rukoilevat vielä, että Vapahtajan oppi aina levenis, että ontuvat, sokeat ja raajarikot aina tulisit hänen tykönsä, että pitaliset puhdistettaisiin, ja että kuolleet aina kuulisit Herran äänen. He rukoilevat, että köyhät, vaivaiset, alastomat, murheelliset, itkeväiset, isoovaiset, janoovaiset, viheliäiset ja alaspainetut saisit kuulla joka päivä sitä evankeliumia, joka saarnataan köyhille. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma Helsingin yliopiston kirjasto /

Jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Vapahtaja sanoi juutalaisille: **Johannes tuli teidän tykönnne vanhurskauden tiessä, ja ette häntä uskoneet; mutta publikaanit ja portot uskoit hänen: Mutta te, jotka sen näitte, ette sittekään parannusta tehneet, että te häntä olisitte uskoneet.** Matt. 21: 32

Näin sanoi Vapahtaja pappein päämiehille ja kirjanoppineille, koska he tulit häneltä kysymään, kenenkä voimalla hän oli alkanut ihmisiä opettamaan ja ihmeitä tekemään, ja kenenkä luvalla hän viinaporvarien pöytiä rupeis kaatamaan. Pappein päämiehet ja kirjanoppineet tahdoit tietää, kuka oli hänelle luvan antanut niin opettaa kansaa juuri vastaan muita pappeja. Silloin kysyi hän taas takaisin pappein päämiehiltä, jos Johanneksen kaste oli Jumalasta eli ihmisistä tullut? Mutta ei pappein päämiehet tohtineet sanoa, että Johanneksen kaste oli ihmisistä, eli oman järjen tekemä, sillä papit tiesit, että kansa uskoi Johanneksen kasteen olevan Jumalasta tulleen. Mutta papit ei uskoneet sitä.

Koska nyt papit arvelit keskenänsä, kuinka heidän pitäis vastaaman, ettei he tulis johonkuhun järjen mukkaan solmituksi, sanoit he keskenänsä: jos me sanomme, että Johanneksen kaste oli taivaasta, niin sanoo hän meille, miksette siis häntä uskoneet? Jos me taas sanomme: Se oli ihmisistä, niin me pelkäämme kansaa. Viimein täytyi heidän sanoa: Emme tiedä.

Niin sanovat myös tämän aikaiset fariseukset, koska heille pannaan senkaltaisen kysymys eteen, josta olis pelko, että he joutuisit johonki järjen mukkaan,

jos he vastaisit väärin, niin he panevat itsensä tietämättömyyteen ja sanovat: Emme tiedä. Ja sillä tietämättömyyden varjolla he luulevat pääsevänsä vapaiksi kaikesta edesvastauksesta. Mutta Vapahtaja kysyi heiltä siinä tarkoituksessa, että he solmeisit itsensä, sillä Vapahtaja tiesi hyvin, ettei pappein päämiehet pitäneet Johannesta oikeana opettajana, vaan vääränä profeettana.

Ja niin se kävis vielä nytki, jos Johannes nousis ylös ja rupeais saarnaamaan niin kuin hän silloin saarnais: Te kyykäärmeen sikiät, kuka on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa. Se kävis niin, että kaikki kirjanoppineet ja fariseukset rupeaisit häntä vihaamaan ja sanomaan: Ei tämä ole kuin muutampi väärä profeetta ja villihenki, joka haukkuu kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiöiksi. Jos vielä joku Nazarenius kysyis fariseuksilta: Olikohan Johanneksen kaste taivaasta? Niin he vastaisit ilmanki: Emme tiedä, elikä menisit ulos siitä kirkosta, kussa semmoisia saarnataan, että ihmiset ovat kyykäärmeen sikiöt, ja sanoisit vielä: "Emme ole siihen lainin eläneet, että yksikään pappi eli väärä profeetta tarvitsee tulla meitä haukkumaan."

Ja tämän aikaiset fariseukset suuttuisit vielä enemmän, jos Nazarenius sanois heille: Johannes tuli teidän tykönnne vanhurskauden tiessä, ja ette häntä uskoneet, mutta publikaanit ja portot uskoit hänen. Niin sanoisit tämän aikaiset fariseukset: Publikaanit ja portot! Se on: tulli hurtat ja huorat. Ne ovat juuri somat uskomaan hänen päällensä. Mutta met emme usko hänen päällensä. Jos vielä Nazarenius sanois heille: Vaikka te näitte, kuinka pub-

likaanit ja portot uskoit Johanneksen, ette kuitenkaan tehneet parannusta, että te olisitte uskoneet häntä.

Tosin ovat tämän aikaiset kirjanoppi-neet ja fariseukset nähneet, kuinka portot ja publikaanit ovat uskoneet Johanneksen kasteen ja opin olevan taivaasta, ja ovat he myös nähneet, kuinka huorat ja varkaat ovat tehneet parannuksen. He ovat nähneet, kuinka pirun paska on vuotanut maahan, ja siitä on viinaporvarille tullut katumus, juomarille on tullut kauhistus. Sillä jos pirun paska ei olis vuotanut maahan, ei olis viinaporvarille tullut katumus. Jos pirun paska ei olis vuotanut maahan, ei olis juomarille tullut kauhistus. Kyllä sentähden isommat viinaporvarit kantavat vihaa sydämissänsä ja uhkaavat tappa sen villihengen ja väärän profeetan, joka ensinnä rupeis Jumalan viljaa pirun paskaksi kääntämään.

Kuitenki on sama mies vielä elämässä, ja aikoo vielä Jumalan viljaa pirun paskaksi kääntää. Vaikka se on kyllä yksi suuri ja kauhistavainen synti, että ihmisen pitää niin pilaaman Jumalan viljaa, että se juuri pirun paskaksi muuttuu. Sitä ei olis yksikään tuhannen ajastaikaa tätä ennen uskonut, että Jumalan vilja piti juuri pirun paskaksi muuttuman. Mutta niin se on kuitenkin tapahtunut. Ja kirottu olkoon jokainen, joka Jumalan viljaa pirun paskaksi muuttaa. Ja kirottu olkoon jokainen, joka pirun paskaa suuhunsa panee, sillä paha henki haisee jokaisesta, joka pirun paskaa suuhunsa panee.

Mutta ei sentähden isommat viinaporvarit lakkaa pirun paskaa kuljettamasta, vaikka heille on tullut katumus siitä, että pirun paska on maahan vuotanut. Eikä isommat juomarit lakkaa vielä

lakkimasta sitä vuotavata ja keitettyä pirun paskaa, vaikka muutamat juomarit ovat kauhistuneet siitä, että semmoinen vilja on maahan vuotanut.

Ja ovat myös siviät huorat nähneet, kuinka julkiset huorat rupeisit parannusta tekemään, koska Johannes haukkui heitä, mutta ei siviät huorat usko vielä, että Johanneksen kaste on taivaasta, sillä siviät huorat seuraavat sen siviän huoran esimerkkiä, joka ei saanut omantunnon rauhaa, ennen kuin Johanneksen kaula leikkattiin poikki. Miksis sydäntä ei paistanut? Olen minä kuullut yhden siviän huoran mainittavan, joka ei saanut tunnon rauhaa, ennen kuin hän sai vanhemman sydämen paistaa hiilusten päällä.

Ovat myös rehelliset varkaat nähneet, kuinka muutamat julkiset varkaat ovat häytyneet tuomaan varastettua kalua takaisin sentähden, että yksi suuri noita on pannut eli nostanut manalaisia heidän päällensä. Mutta ei rehelliset varkaat vielä usko, että manalaiset nostetaan heidän päällensä kuoleman jälkeen, ellei täällä tule hoppu kantamaan varastettua kalua takaisin.

Nyt ovat tosin kaikki suruttomat ja armonvarkaat nähneet, kuinka huorat ja varkaat, niin myös juomarit ja viinaporvarit ovat katumuksen ja parannuksen tehneet, mutta ei he vielä usko, että tämä Johanneksen kaste on Jumalasta. He tahtovat ilmanki nähdä tunnustähtiä taivaasta, ennen kuin he uskovat. Vasta silloin he taitaisit uskoa, jos he näkisit tulta ja tulikiviä satavan taivaasta.

Meidän uskomme on kuitenkin se, että vaikka siviät huorat anovat Johanneksen päätä vadin päälle, pitää kuitenkin Johanneksen saaman iloita siitä vie-

lä vankeudessa, että sokeat näkevät, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan ja kuolleita nostetaan ylös Jeesuksen voiman kautta. Ja Johannes saattaa vielä vankeudessa iloita siitä, ettei ole hänen vaivansa hukkaan mennyt, koska syntiset tulevat Jeesuksen tykö ja tulevat paratuksi hänen armonsa kautta.

Niin menkää nyt sokeat raukat silmätohtorin tykö ja ostakaat silmien voidetta. Ja te ontuvat, jotka olette tähän päivään asti ontuneet molemmin puolin, menkää Jeesuksen tykö, että hän parantais teidän jalkojanne. Te pitaliset, tahdottekos tulla puhdistetuksi? Menkää nyt sen suuren parantajan tykö, että te tulisitte puhtaaksi. Ja te kuolleet raukat, jotka olette niin nuorena kuolleet ja vielä makaatte kuolleen uskon haudassa. Tahdottekos kuulla Herran äänen ennen kuin madot teitä syövät? Nouskaat ylös teidän haudoistanne, ennen kuin kivi pannaan haudan ovelle ja mullalla peitetään. Kuule, armollinen Herra Jeesus, sokiain, ontuvain ja pitalisten ääni, koska he huutavat sinun tykö. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 11: 2.

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Johannes Kastaja oli vankeudessa, johon hänet oli heitetty sen siviän huoran tähden, joka ei saanut omantunnon rauhaa ennen kuin Johanneksen kaula leikattiin poikki. Siinä vankeudessa lähetti hän kaksi opetustalasta kysymään Jeesukselta: "Oletkos sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman? Tämä kysymys kuuluu nyt näin: Onkkos tämä kristillisuus oikea, eli pitääkö meidän toista odottaman?"

Moni surutoin on jo aikaa tahtonut kaataa tämän kristillisyyden ja sanoo: Ei se ole oikea.

Juutalaiset ei tahdo tunnustaa tätä kristillisyyttä oikeaksi. Viinaporvarit ovat hirmuisesti suuttuneet tälle kristillisyydelle, koska heidän kalunsa ei Juuda enää. Juomarit ei tykkää ollenkaan tästä kristillisyydestä, sillä he moittivat kovin, että Jumalan vilja kutsutaan piron paskaksi. Siviät huorat ovat niin kovin suuttuneet tälle kristillisyydelle, että he tahtovat kaulan leikata siltä mieheltä, jonka he luulevat syypääksi tämmöiseen villitykseen, sillä siviät huorat haukutaan nyt joka paikassa. Ei he saa enää maata rauhassa huorivuoteessa.

Rehelliset varkaat myös moittivat, ettei tämä kristillisuus ole oikea. Miksis muutamille varkaille tulee hoppu kantamaan varastettua kalua takaisin? Ilman ki on joku noita nostanut manalaisia heidän päällensä, että heidän täytyy kantaa varastettua kalua takaisin. Ja erinomattain ovat armonvarkaat eli tämän aikaiset fariseukset ja myös kirjanoppineet, eli maailman herrat suuttuneet tälle kristillisyydelle, sillä armonvarkaat ei tahdo kantaa takaisin varastetun kalunsa, jonka he ovat varastaneet Jumalalta, koska he sanovat: "meillä on Isä, Jumala", sanovat kristityt: "te olette siitä Isästä perkeleestä." Ja silloin puikivat käärmeen siemenet sydämen juuressa, koska heitä ei oteta kristityksi.

Fariseukset näkevät niin paljon vikoja kristittyin elämässä, ja sentähden he ei saata uskoa, että tämä kristillisuus on oikea. Kirjanoppineet, eli maailman herrat moittivat sitä, että kristityt ei kummarra itseänsä heidän edessänsä, ja että

he tuomitsevat myös niitä helvettiin, jotka ovat muka niin kuin oppineet ja kunnialliset miehet. Ylimmäiset papit ei pidä tätä kristillisyyttä oikeana, koska kristityt haukkuvat vielä niitäkin ja vaativat parannusta.

Koska nyt semmoiset siviät ja kunnialliset miehet ja vaimot, niin kuin siviät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit ei pidä tätä kristillisyyttä oikeana, ja vielä sittekin maailman herrat ja ylimmäiset papit sanovat, että tämä kristillisuus on yksi riettaan hengen villitys ja väärä oppi, niin täytyy viimein Johanneksen, joka on ensinnä alkanut haukkumaan ihmisiä, ruveta puolittain epäilemään, onko tämä kristillisuus oikea. Ei hän kuitenkaan itse tähtensä epäile, mutta muutamain opetuslasten tähden, jotka ei voi uskoa, että tämä kristillisuus on oikea.

Nämät Johanneksen opetuslapset ovat heränneet Johanneksen lakisaarinoista sen verran, että heille on tullut muret sielun autuudesta, mutta koska net ei ole alkaneet seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita, eivät he ole tulleet evankeliumin valkeuteen eikä sovintoon Jumalan kanssa. Ja koska omavanhurskaus on päässyt valtaamaan heitä, freistaavat he omalla parannuksella ja lain vanhurskaudella tulla autuaaksi. Ja viimein he rupeevat epäilemään, onko tämä kristillisuus oikea, koska het itse ei ole päässeet evankeliumin valkeuteen. Niiden tähden täytyy Johanneksen lähettää niitä epäileväisiä Jeesuksen tykö, että he saisit hänen omasta suustansa kuulla, onko hän se tuleva, se on: Onko tämä kristillisuus oikea, eli pitääkö meidän parempaa odottaman?

Jeesus käskee nyt näitä epäileväisiä Johanneksen opetuslapsia sanoa jälleen Johannekselle terveisiä, mitä he nähneet ja kuulleet olit Jeesuksen voimallisista töistä. Ja nyt se on kaikille nähtävä, että sokiät näkevät, ontuvat käyvät, pitaliset puhdistetaan ja kuolleita herätetään ylös. Ja autuas on se, joka ei pahene minussa, sanoo se siunattu.

Kyllä vissimmästi minä luulen, että Johanneksen opetuslapset näkevät kaikkia näitä ihmeitä tapahtuvan, että hengessä sokeat ovat saaneet näkönsä ja hengessä ontuvat ovat alkaneet käymään elämän tiellä. Ja hengessä pitaliset tulevat myös puhdistetuksi, koska he tulevat Jeesuksen tykö. Niin myös hengessä kuolleet nostetaan ylös ja saavat hengen Jeesuksen sanan kautta. Mutta maailma pahenee kuitenkin Jeesuksen huonosta muodosta ja luulevat, että hän on samaritanus ja että hänellä on perkele.

Sillä vaikka he näkevät, että elämän muutos on tapahtunut, ja että yhteinen kansa on alkanut seuraamaan Jeesusta, vaikka he näkevät, että köyhille saarnataan evankeliumi, köyhät saavat apua sekä ruumiin että sielun puolesta, köyhäin lapset saavat oppia ja ruokaa, ei maailman orjat siitä tykkää ollenkaan, sillä maailman ja perkeleen orjat sanovat: "Hän on riisunut seurakunnan alasti."

Kukas on riisunut seurakunnan alasti, muu kuin perkele hänen orjainsa ja renkeinsä kautta. Perkele on riisunut maakunnan alasti viinaporvaritten kautta ja skoijaritten kautta. Kukas on riisunut maakuntaa, muu kuin juopumuksen perkele ja huoruuden perkele, ja koreuden perkele, ja ylpeyden perkele. Juudas rupeis nyt surkuttelemaan vaivaisia ja pitä-

mään murhetta köyhistä. Saati Juudas ei saarnais omaan kukkaroonsa, koska hän rupeaa kysymään: Mihinkä kelpaa tämän voiteen haaskaus. Tämä lasi olis taitu myydä enempi kuin kolmeen sataan penninkiin ja annetta vaivaisille.

Katso, niin saarnaa Juudas, koska hän näkee yhden murheellisen ja katuvaaisen sielun särkevän sen kauniin lasin ja vuodattavan kallista Narduksen voidetta. Kuinka nyt, Maria Magdaleena, koska sinä sydämes yksinkertaisuudessa tahdot vuodattaa kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle, niin tulee Juudas vaivaamaan sinun tuntoasi sillä soimauksella, että sinä olet tehnyt väärin, koska sinä vuodatit kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle. Juudas soimaa nyt sinua, Maria Magdalena, että sinä olet haaskannut vaivaisten osan, koska sinä olet vuodattanut kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle.

Mutta älä huoli, sinä murheellinen vaimo, vuodata sinä sydämes rakkaus Jeesusta kohtaan, särje se lasi, jossa sinä olet pitänyt tallella kallista Narduksen voidetta. Se on vuodatettu Jeesuksen hautaamiseksi. Se taitaa olla viimeinen kerta, kuin sinä olet vuodattamassa tätä kallista Narduksen voidetta hänen pänsä päälle, koska hän on vielä elämässä. Sillä jo ovat ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, niin myös kansan vanhemmat heitänsä koonneet Kristusta vastaan, ja tätä kristillisyyttä vastaan, hävittääksensä häntä.

Voitele siis, uskollinen sielu, Jeesuksen päätä kalliilla Narduksen voiteella ennen kuin Jeesus kuolee. Pian sinä saat istua hänen hautansa päällä ja vuodattaa murheen ja kaipauksen kyyneleitä. Et-

kös näe jo, että hän on kuolemassa kristittyin sydämessä. Pian jääpi ainoastansa muisto siitä orjantappuroilla kruunatusta Kuninkaasta kristittyin mieleen. Ja silloin rupeevat opetuslapset sanomaan: Me luulimme hänen siksi, kuin Israelin lunastaman piti. Meillä oli ennen se usko, että tämä kristillisuus on oikea, mutta nyt me olemme jääneet orvoiksi ja uskoa paitsi.

Moni on jo alkanut valittamaan, ettei ole uskoa. Ja netkin, jotka ovat ennen uskoneet, valittavat, ettei ole uskoa. Kuinkapa usko on niillä, joiden Vapahtaja on kuollut, joiden Lunastaja on haudassa. Eihän ne jaksaa enää uskoa, joiden sydämessä Vapahtaja on kuollut. Ja jos niillä olis oikea murhekaan, jos he itkisit Jeesuksen haudan päällä, niin se olis mahdollinen, että se ristiinnaulittu tulis vielä eläväksi. Mutta koska he valittavat, ettei ole uskoa, ei murhetta eikä kaipaus-ta, kuinkapa Hän sitte virkoo enää?

Mutta kyllä sentähden tämä kristillisuus oikea on, vaikka maailman orjat sanovat: Ei se ole oikea, koska papit, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat ei pidä sitä oikeana. Niinpä Johannes muistelee evankeliumissa, kuinka maailman herrat puhuvat keskenänsä, koska he arvelevat tästä kristillisyydestä, joka on tullut maailmaan Jeesuksen Nazarenuksen kanssa. Maailman herrat arvelevat näin: Hänellä on perkele, ja hän on mieletöin, mitä te häntä kuuntelette? Mutta muut sanovat näin: Ei ne ole rii-vatun puheet, taitaako perkele sokian silmät avata. Joh. 10: 20 - 21.

Taas muistelee Johannes eri paikas-sa, mitä maailman herrat arvelevat tämän kristillisyyden alkajasta. He sano-

vat näin: Onko joku päämiehistä taikka fariseuksista uskoneet hänen päällensä? Mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu. Joh. 7: 48. Ja nyt te kuulette, mitä ylimmäiset papit, kirjanoppineet, fariseukset ja maailman herrat tuumaavat tästä kristillisyydestä, joka on tullut maailmaan Jeesuksen kautta. He tuumaavat, ettei se ole oikea, koska ylimmäiset ei ole uskoneet hänen päällensä. Mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu.

Jokos nyt uskotte, että tämä kristillisuus on oikea, koska se on juuri toisesti tapahtunut niin kuin apostoli Johannes on kirjoittanut? Sillä näin he saarnaavat, jotka ei usko tätä kristillisyyttä oikeaksi, että tämä kansa on kirottu, joka ei tiedä lakia. Mistäs kansa tietää, mikä laki herroilla ja ylimmäisillä papeilla on, koska he saattavat niin vääntää lain, että yksi Raamatun sana tulee pilkkaamiseksi, koska se tulee kristittyin suun kautta ulos. Mutta jos perkeleen apostolit vääntävät Raamatun sanat väärään mieleen, silloin on Jumalan sana oikea. Niin perkele selittää Raamattua, että se tulee luvalliseksi hypätä kirkon katon päältä alas maahan.

Ja tiedättekös, mikä kristillisuus on oikea maailman mielen jälkeen? Jo! Semmoinen kristillisuus, kuin nyt maailmassa bruukataan, nimittäin huoraminen, juopumus, kirous ja tappelus kirkon takana: se on maailman kristillisuus. He veisaavat virsiä kirkossa, ja huoralauluja kirkon takana. He istuvat siivosti kirkossa, ja tappelevat kirkon takana. He ovat siviät kirkossa, ja huoraavat kirkon takana. He juovat Herran

kalkista kirkossa ja perkeleen kalkista he juovat kirkon takana.

Semmoinen nyt on maailman kristillisuus. Ja senkaltaista kristillisyyttä nyt maailman herrat pitävät oikeana. Ja ylimmäiset papit oikein kiittävät sitä kristillisyyttä, joka nyt maailmassa harjoitetaan. He saarnaavat huorille: Rakkaat kristityt. Ja viinaporvareille: Rakkaat Jeesuksen ystävät. Kyllä te tullette autuaaksi, jos te elätte niin siivosti, kuin tähän asti on eletty. Olis minusta somempi, jos papit saarnaisit viinaporvareille: Rakkaat perkeleen ystävät! Juokaat ja tapelkaat hyvin, niin te tullette autuaaksi.

Mutta nyt minä päätän puheeni tällä kerralla. Jumala ja se suuri Ristinkantaja, joka on kaikkein edestä hikoillut ja vuodattanut vertansa, vahvistakoon armollansa net harvat sielut, jotka uskovat tämän kristillisyyden oikeaksi ja pyrkivät sen perään, että he voittaisit elämän kruunun. Sillä Johanneksen opetuslapset häätyvät kuitenkin tulla Jeesuksen opetuslapsiksi, koska Johanneksen pää hakataan pois sen siviän huoran tähden.

Ja nyt te sokiats, ontuvat ja pitaliset, jotka olette tulleet paratuksi, ei minun, mutta Jeesuksen sanan kautta, muistakaat, millaiset te olette olleet, ettette toista kertaa tulis sokiaksi, ontuvaksi ja pitaliseksi, ettei viimeiset tulis pahemmaksi kuin ensimmäiset. Amen.

Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnais Juudean korvessa ja sanoi: **Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt.** Matt.3: 1

Näin saarnais Johannes kastaja suruttomalle kansalle, koska he kurkistelemisen tähden tulit katsomaan sitä miestä, joka oli alkanut saarnaamaan korvessa. Se oli hänen saarnansa alku: “tehkää parannus!” Ja siitä parannuksen saarnasta heräisit muutamat ja rupeisit kysymään: “Mitä meidän pitää tekemän?” Mutta sen väen paljouden suhteen, kuin siellä oli, ei suinkaan monta herännyt.

Ja niin se on myös täällä tapahtunut. Vaikka nyt on saarnattu parannuksesta, ei ole sentähden moni herännyt. Sillä niinkuin Johanneksen aikana enin osa oli jo paatunut, niin se on myös täällä. Ja niinkuin Johanneksen aikana paatumus suuremmaksi tuli sen kovan saarnaamisen kautta, niin on myös täälläkin paatumus tullut suuremmaksi.

Paatumuksen syy on itsessä Jumalan sanassa, niin kuin kirjoitettu on: joka paha on, tulkoon vielä pahemmaksi, ja: tämä on tullut lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa. Johanneksen aikana tunnustit ne syntiänsä, jotka heräisit, ja niin on tapahtunut täälläki. Mutta ei niitä ole sentähden monta ollut, jotka silloin heräisit, tuskin yksi tuhannesta. Ja siitä kanssa ovat suruttomat ottaneet itsellensä suruttomuuden ainetta. Koska suruttomat näkevät, ettei ole monta herännyt, ajattelevat he: Ei taida koko se oppi olla oikea, koska niin vähän herää. Mutta siinä arveluksessa tulevat suruttomat kovin petetyksi, sillä

niin on Jumalan sanassa kirjoitettu, että ne ovat harvat, jotka autuaaksi tulevat, koska neki, jotka muutaman ajan vovaavat ahtaasta portista sisälle tulla, ei voi, kuinka sitte ne, jotka ei meinaakaan parannusta tehdä, tulisit autuaaksi?

Tässä on monta, jotka ei ole vielä aikoneet parannusta tehdä, sentähden että he pitävät semmoisen parannuksen joutavana, jonka Johannes kastaja tarkoitti, jossa itse kunki piti tunnustaman syntiänsä, sillä muutamat sanovat: “ei ole tarpeellinen maailmalle huutaa.” Muutamat ei ymmärrä, mistä ihmisen pitää alkaman parannusta tekemään. Se kuuluu varsin niitten kysymyksistä. Sotamiehet kysyit erittäin, mitä heidän piti tekemän. Publikaanit kysyit erittäin, mitä heidän piti tekemän.

Se kuuluu siis näitten heränneitten kysymyksistä, ettei he ymmärtäneet, mitä itse kunki säädyssänsä piti tekemän, koska heidän piti alkaman parannusta tekemään. Ja niin tekevät kaikki vastaheränneet. He kysyvät opettajalta, kuinka heidän pitää tekemän. He tuntevat kyllä, että syntiä on, mutta ei he ymmärrä, millä lailla heidän pitäis alkaman parannusta tekemään.

Koskas suruttomat tulevat opettajalta kysymään: “mitä minun pitää tekemän, että minä autuaaksi tulisin?” Jo, tulevat he viinaporvarin tykö ja kysyvät: “Mitä maksanee?” Tulevat he kräämären tykö ja kysyvät: “Paljonko maksaa tuo silkkihuivi?” Tulevat he huoran tykö ja kysyvät: “Saanko minä tulla sinun vierees?” Onkos valhe? Mitäs todistaa teidän tuntonne? Onkos valhe?

Johanneksen tykö tulit katuvaiset ja kysyit: “Mitä meidän pitää tekemän?”

Mutta suruttomat ei tulleet silloin, eikä nytkään tule opettajan tykö kysymään: “Mitä meidän pitää tekemän, että me autuaaksi tulisimme?” Vasta silloin, koska kuolema tulee, sanovat he: “Noutakaat pappi, kuolema tulee!” Ja silloin ovat kaikki synnit läjässä. Kaikki väärinteot sovittamatta. Kaikki rikokset anteeksi antamatta. Kuolema käypi päälle, ja kova pelko tulee. Mutta ei ole monella tietoa, mihinkä hän joutuu viimein asumaan. Ainoastansa muutamit sanovat: “Helvettiin on keino, ei tule paremmaksi.”

Semmoinen on suruttomain elämä, ja semmoisen elämän perästä seuraa yksi kauhistavainen kuolema. Mutta te kuulitte kuitenkin, millä lailla heränneet tulit Johanneksen aikana. He tulit kysymään opettajalta: “Mitä meidän pitää tekemän?” Ja niin ovat heränneet tehneet näinäki aikoina, he ovat kysyneet opettajalta, millä lailla heidän pitäis tekemän parannusta. Ei ole heränneet tohtineet luottaa oman viisautensa päälle. Ei ole heränneet sanoneet niinkuin suruttomat ja armonvargaat: “Kyllä me näemme itse kirjasta!” Eikä ole Johannes sanonut niinkuin muutamit suruttomat papit sanovat, koska joku herännyt tulee heiltä kysymään jotaki, joka kuuluu hengellisiin asioihin, niin sanoo surutoin pappi: “Mikä houraus tämä on?” Ja muutampi surutoin pappi sanoo heränneelle: “Mene ulos tästä huokaamasta, muutampi ulkokullattu”, vaan Johannes neuvoi katuvaaisia senjälkeen, kuin itse kuki tarvitsi.

Meidän pitää tänä päivänä laveamalta puhuman parannuksesta pyhän tekstin johdatuksesta, koska me olemme

ensinnä rukoilleet sitä suurta parantajaa, että hän antais meille oikean ylösvalaistuksen, kuinka oikea parannus ja katumus pitää tapahtuman. Isä meidän jne.

Rukouspäivän korkean messun teksti Ap. t. 3: 19. Niin tehkää parannus ja palaitkaat, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois! Tämän tekstin johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katseleman, kuinka oikea parannus pitää tapahtuman.

Koska armollinen kuningas on ulosvalinnut semmoisia paikkoja Raamatusta tutkintoaineeksi, jotka kuuluvat parannukseen, niin me päätämme siitä, että kuninkaan tahto on, että alamaiset pitää tekemän parannusta kaikista niistä synneistä, jotka Ruotsin valtakunnassa harjoitetaan, niinkuin: juopumus, huoruus, varkaus, kirous, koreus ja kaikki muut pahat tavat. Sillä ei kuninkaalla ole hauska kuulla, että kaikki vankihuoneet täytetään. Lainrikkojat ei voi enää mahtuakaan vankihuoneisiin, ja kruunulle tulee siitä suuri kustannus. Kuningas sois kyllä, että kaikki ihmiset tekisit parannuksen ja katumuksen. Ja sentähden on kuningas rukouspäivän tekstiksi ulosvalinnut semmoisia Raamatun paikkoja, jotka kuuluvat parannukseen.

Kysymys on siis tämä: Kuinka pitää oikea parannus tehtämän? Jos me seuraamme Johanneksen esimerkkiä, kuinka Johannes teki heränneitten kanssa. Hän neuvoi heitä tekemään parannusta ja ruveta erilaihin elämään kuin ennen. Hän käski heidän heittää pois ne synnit, joita het olit ennen tehneet. Publikaania hän käski heittää pois varastamasta kruunua, ja sotamiehiä hän käski heittää

pois ryöväämästä ja tyytyä siihen palkkaan, mitä he saavat kruunulta. Ja yhteiselle kansalle sanoi hän: “Jolla on kaksi hametta, antakoon toisen sille, jolla ei ole.”

Niistä sanoista kuuluu, niinkuin Johannes olis neuvonut heränneitä aivan ulkonaiseen parannukseen. Mutta meillä on myös sama usko, että joka ei tahdo synnistänsä luopua ja tehdä parannusta ulkonaisessa elämässä, sillä ei ole halu ollenkaan autuaaksi tulla. Niin kuin Johannes kävi kovin sen ulkonaisen parannuksen päälle, niin me myös olemme vaatineet, että ulkonainen parannus elämässä ja töissä pitää tapahtuman ensinnä, ennen kuin sydämen parannus tulee; sillä sydämen pahuutta surutoin ihminen ei näe, mutta huoruutta ja juopumusta ja varkautta ja kirousta hän näkee. Ja hän saattaa myös niistä synneistä luopua, jos hän tahtoo. Sillä ei ole suruttoman jäsenet annetut saatanaan haltuun, mutta kuin hän itse vapaaehtoisesti antaa jäsenitensä saatanaan haltuun, kyllä sitte rietas hallitsee koko ihmisen.

Sentähden on Johannes kastaja neuvonut heränneitä ulkonaiseen parannukseen ensinnä; ja siihen kuuluu: 1. Oikea synnin tunnustus; 2. lähimmäisen sovittaminen; ja 3. heittäminen pois kaikki ehdolliset synnit. Niin muodoin juopumus pois; kirous pois, huoraaminen ja varastaminen pois, koreus pois, ahneus ja turha kunnia pois, kaikki ehdolliset synnit pois, ennenkuin sydämen ja mielen muutos tulee.

Mutta joku sanoo: “Jos Johannes kastaja on niin saarnannut, ei Kristus ole niin saarnannut.” Luuletkos, että Kristus on erilaihin saarnannut kuin Jo-

hannes? Onkos Kristus sanonut: saat juoda ja tapella, saati sinä uskot, kyllä tulet autuaaksi, saat huorata ja varastaa, kyllä tulet autuaaksi, saati sinä uskot? Kristus sanoi yhdelle huoralle: “Mene ja älä tästedes syntiä tee!” Ei Kristus ole niin opettanut, että katumattomat huorat ja katumattomat varkaat tulevat autuaaksi, vaan hän on kaikille suruttomille kovan tuomion luke- nut. Mutta hengessä köyhille hän on saarnannut evankeliumia.

Ja koska Johannes sanoi: “Tehkää parannus! Taivaan valtakunta on läsnä,” niin se oli hänen tarkoituksensa, ettei kukaan tule kristityksi sillä ulkonaisella parannuksella, mutta että ulkonaisella parannuksella pitää ihmisen valmistaman itsensä vastaanottamaan taivaan valtakuntaa. Ja joka ei tee parannusta, sillä ei ole halu autuaaksi tulla.

Ja koska nyt kuningas on ensimmäisen rukouspäivän tekstiksi pannut yhden paikan Raamatusta, joka on parannuksesta, niin se on totisesti kuninkaan tahto ja tarkoitus, että kaikki alamaiset tekisit parannuksen. Mutta siihen ei ole suruttomat halulliset. Sillä jos kuningas käskis heidän juoda ja varastaa, huorata ja varastaa, siihen he menisit mielellänsä. Mutta koska esivalta kehoittaa heitä parannukseen, niin het ei tottele ollenkaan, vaan enin osa lykkää sen viimeiseksi. Ja koska kuolema tulee, sanovat he: “Nyt on hiljainen, koska ennen ei ole haettu, niin saapi jäädä.”

Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ovat oikein heränneet, tekevät parannuksen, ja huutavat korkealla äänellä syvyydestä korkeuteen niinkuin Daavidi ja Manasse. He huutavat niin kuin lap-

set temppelissä: Hoosianna Daavidin Pojalle! Ja kaikki fariseukset pahenevat siitä huudosta. Mutta lapset ei lakkaa huutamasta sentähden, vaikka fariseukset pahenevat, sillä he tietävät, että he pääsevät pian huutamaan Uudessa Jerusalemissa Hoosianna Daavidin Pojalle. Siellä ei yksikään pahene heidän huudostansa. Mutta jos nämät lapset ei huutais, niin rupeisit kivet huutamaan. Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876

Kirkkopostillassa sanotaan: "4 Sunnuntaina Adventissä ei löydy yhtään saarnaa tallella, jonka tähden tämä painetaan siaan." Kysymyksessä on rukouspäivän saarna.

Kansa, joka pimeydessä vaelsi, näki suuren valkeuden, ja jotka asuit kuoleman varjon maassa, niiden ylitse se kirkaasti paistaa. Es. 9: 1. Sillä meille on lapsi syntynyt, ja poika on meille annettu, jonka hartioilla herraus on, ja hänen nimensä kutsutaan ihmeellinen, neuvonantaja, väkevä Jumala, ijankaikkinen Isä, Rauhan Päämies. Es 9: 5

Profeetta Esaias on 9. luvussa 1. ja 5. värssyissä kirjoittanut ylös, mitä hän näki tapahtuvan Vapahtajan syntymän aikana. Hän näki ensinnä kansan vaeltavan hengellisessä pimeydessä. Ja Vapahtaja on jälkeen sanonut, että se, joka vaeltaa pimeydessä, ei tiedä, kuhunka hän menee. Se kansa, jonka profeetta Esaias näki vaeltavan pimeydessä oli ensiksi Juudan kansa, eli Israelin sukukunta, jolla oli ulkonainen tieto siitä tulevaisesta Vapahtajasta. Mutta tämä ulkonainen tieto oli ainoastans järjessä eli pääkallossa. Jumalan sana oli heillä kylä, mutta tämä Jumalan Sana oli anioastans ulkomuistossa. Ei siitä tullut mitään valoa eli ymmärrystä.

Sydämessä oli senkaltainen Raamatun selittäjä, joka selitti kaikki hengelliset asiat nurin. Mitä profeetat olit kirjoittaneet siitä tulevaisesta Vapahtajasta, ymmärsit he kokonansa väärin. He luulit Vapahtajan tulevan maalliseksi kuninkaaksi, jonka sodalla piti paneman kaikki pakanat allensa ja näkyväisellä tavalla hallitseman maailmaa. Niin suuri hengellinen pimeys oli niillä, jotka luit kyllä Jumalan sanaa, mutta rietas käänsi kaikki puuktaavit nurin. Juutalaiset pidit itsensä

kristittynä sen jumalanpalveluksen tähden, jonka Mooses oli heille laittanut. He olit ottaneet ulkonaiset armon merkit ruumiinsa päälle ympärileikkauksessa ja söit Pääsiäislammasta. Mutta tämä ulkonainen jumalanpalvelus ei auttanut heitä, koska sydän oli muuttumatta ja heidän jokapäiväinen elämänsä oli juuri pakanallinen elämä. Ahneus oli heidän kotosyntinsä. Ja huoruus. Mutta heidän juopumuksestansa ei ole niin paljon kirjoitettu.

Koska nyt Jumalan oma kansa oli niin suuressa hengellisessä pimeydessä, vaikka heillä oli Raamattuja, kirkkoja, pappeja ja ulkonainen jumalanpalvelus, niin se on arvattava, että pakanat olivat vielä suuremmassa hengellisessä pimeydessä. Pakanain valtakunnissa oli juuri musta pimeys, ennen kuin Vapahtaja tuli maailmaan. Tämän hengellisen pimeyden näki profeetta Esaias 500 ajastaikaa ennen sen hengellisen ylösvalaistuksen kautta, jonka hän oli saanut Herralta.

Mutta Vapahtajan aikana olivat kaikki papitkin hengellisessä pimeydessä. Se opettaja, joka näkee kansan vaeltavan pimeydessä ei ole peräti sokia. Hän on jo saanut vähäisen ylösvalaistusta ylhäältä. Mutta Vapahtajan aikana olit kaikki papit niin sokeat, ettei he nähneet, että kansa vaelsi pimeydessä. Mutta jos papit silloin olit niin sokeat, ettei he nähneet, että kansa vaelsi pimeydessä, vaikka heillä oli Raamatun tieto, kyllä taitavat vielä nytkin muutamat papit olla niin sokeat, ettei he näe ollenkaan, että kansa vaeltaa pimeydessä, ja muutamat papit ovat niin sokeat, että he katsovat valkeuden pimeydeksi ja pime-

yden valkeudeksi, niin kuin Herra valittaa sen saman profeetan Esaiaksen kautta: Voi niitä, jotka pimeydestä valkeuden tekevät ja valkeudesta pimeyden.

Mutta se opettaja, joka näkee kansan vaeltavan pimeydessä, saapi myös nähdä, että se kansa, joka näin pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden. Sen näki profeetta Esaias hengessä. Ja hän näki myös, mistä valkeus tuli sille kansalle, joka pimeydessä vaelsi. Se valkeus tuli Vapahtajan kautta maailmaan, sillä profeetta puhuu tässä paikassa Vapahtajan syntymisestä, koska hän sanoo: Poika on meille syntynyt ja lapsi on meille annettu, jonka hartioilla herraus on. Profeetta Esaias näki niin muodoin, että valkeus tuli maailmaan Vapahtajan kautta. Mutta itse Vapahtaja on jälkeen sanonut, että valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Koska siis Vapahtaja syntyi, oli koko maailma pimeydessä. Kaikki ihmiset olit nukkumassa synnin unessa. Eikä ollut muita valvomassa, kuin muutamat paimenet, jotka vartioitsit heidän laumaansa. Mutta ei se ole kirjoitettu, mikä lauma se oli, jota he vartioitsit, jos se oli sikalauma eli keiturilauma, vai olikohan se lammaslauma. Mutta valvomassa he kuitenkin olit. Se on tietämätöin, kuinka moni paimen nyt on valvomassa ja vartioitsemassa heidän laumaansa.

Koska kaikki muut nukkuvat, tahtovat myös paimenet tulla uneliaksi, erinomattain ne paimenet, joilla on hukan turkki päällä, jossa he tarkenevat hyvin nukkua. Ne paimenet, jotka olit valvomassa, koska kaikki muut ihmiset olit

nukkumassa, ne saivat ensinnä nähdä sen suuren valkeuden, josta profeetta Esaias puhuu: Se kansa, joka vaelsi pimeydessä, näki suuren valkeuden. Mutta ne, jotka nukkuvat, ei näe mitään. Eikä sokeat näe mitään. Joka tahtoo nähdä sen suuren valkeuden, pitää valvoman niin kuin paimenet Betlehemissä. Ja jolta silmät avataan, hän saattaa nähdä sen suuren valkeuden. Mutta ei sokeat näe valkeutta. Eikä nukkuva ihminen näe valkeutta.

Mutta me tiedämme, että hattarat ja pissihaukat vihaavat valkeutta, niin myös maahiset ja manalaiset. Ei ne tohdi valkeuden aikana vaeltaa maan päällä. Niin myös huorat ja varkaat, jotka tekevät pimeyden töitä. Ne vihaavat valkeutta. Ja koska vartijat Siionin muurilla toivottavat päivän koittavan, niin odottavat huorat ja varkaat, että pimeyden aika tulis pian. Mutta muuttamat ovat niin harjaantuneet pimeydessä vaeltamaan, ettei he tahdo valkeutta nähdä. He luulevat, että hengellinen pimeys on valkeus.

Mutta koska semmoiset hattarat ja pissihaukat saavat nähdä valkeuden pimeyden aikana, luulevat he, että se hengellinen valkeus on riettaan tuohusvalkea. Muuttamat pakenevat hopusta loisteen syrjältä niin kuin isot kalat. Mutta kärpäinen on niin hullu, että hän lentää juuri kynttilän liekkiin ja siellä palavat siivet. Sitte hän makaa selälänsä ja valittaa.

Niin se tapahtui Eevalle. Koska hän tahtoi niin viisaaksi tulla kuin Jumala, tuli hän tyhmäksi. Ja maailman viisaat, jotka tahtovat järjellä käsittää, mikä valkeus on, ovat juuri kärpäisen kaltaiset,

jotka lentävät juuri kynttilän liekkiin, ja siellä palavat siivet. Ja sitte he makavat selällänsä ja vaikeroitsevat.

Koska nyt se hengellinen valkeus on tullut maailmaan, niin kuin profeetta Esaias näki hengessä, että Poika on syntynyt ja lapsi on meille annettu, jonka hartioilla herraus on, joka on ihmeellinen Neuvonantaja ja rauhan päämies, niin tulis niiden, jotka ei vihaa valkeutta, rukoilla sitä suurta, ihmeellistä Neuvonantajata, että hän varjelis meitä siitä hengellisestä pimeydestä, jossa kansa on vaeltanut siihen asti, kuin valkeus tuli maailmaan. Sillä ne, jotka vaeltavat pimeydessä, ei näe ollelukaan, kuhunka he vaeltavat. Ja ne paimenet, jotka ensinnä sait nähdä sen suuren valkeuden, saavat kyllä julistaa kaikki, mitä he nähneet ovat.

Ei meillä ole niin iso valkeus. Se valkeus kuin meillä on, taitaa olla suitsevaisen kynttilän sydämen kaltainen. Mutta Herra on sanonut: Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa. Ja Herra Jeesu! Älä sammuta suitsevaista kynttilän sydäntä, ennen kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa. Silloin saat sinä nähdä sen suuren valkeuden, jonka kaikki köyhät vartijat Sionin muurilla odottavat, ja kaikki yksinäiset kulkijat toivovat tulevan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka meitä kaikkia on ihmeelliseen valkeuteens kutsunut. Amen.

Evankeliumi: Joh. 1: 1 -14

Seuraavaisesti siitä, kuin esipuheessa sanottu on, pitäis meidän tällä hetkellä peräänajatteleman: Kuinka Vapahtajan

syntymän ja maailmaan tulemisen kautta se kansa, joka pimeydessä vaelsi, sai nähdä suuren valkeuden.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kutkas tätä valkeutta vihaavat? Toinen tutkistelemus: Kutkas kiittävät Jumalata tämän valkeuden edestä.

Jumala ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka tämän valkeuden on tuonut maailmaan hänen ainoan poikansa kautta, antakoon armonsa, että kaikkki nukkuvaiset heräisit katsomaan maailman valkeutta, että kaikkein sokiain raukkain silmät aukenisit katselemaan maailman valkeutta, että kaikki pimeydessä olevaiset näkisit tätä valkeutta, ja että ne, jotka näkevät tämän valkeuden, aina pysyisit valkeudessa siihen asti, että ijankaikkinen valkeus tulee. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kutka ja minkäkaltaiset elävät ne ovat, jotka vihaavat valkeutta. Koska profeetta Esaias sanoo: Se kansa, joka vaelsi pimeydessä, näki suuren valkeuden, ja tykö panee nämät merkilliset sanat: sillä Poika on meille syntynyt ja lapsi on meille annettu, niin kuulee jokainen, että hän puhuu Vapahtajan syntymisestä.

Nyt pitäis jokaisen, joka pimeydessä vaeltaa, iloitseman valkeudesta ja rukoukseen Valkeuden isää, että hän sais aina vaeltaa valkeudessa. Mutta Vapahtaja on itse sanonut, että ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Minkäkaltaiset elävät ne siis ovat, jotka rakastavat pimeyttä? Ne ovat pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet, jotka ei kärsi valkeutta nähdä. Pissihaukat ovat yölinnut,

jotka lentävät ilmassa pimeyden aikana ja pyytävät hiiriä, joita he nielevät nahkoinensa ja suolinensa. Heillä on niin iso kurkku, niin kuin Daavidi sanoo: Heidän kurkkunsa on avoin hauta, ja kielellänsä he liehakoitsevat.

Pissihaukalla on isot silmät pääkallossa, joilla hän katsoo aina takaperin, koska hän vääntelee kaulaansa ja kurkistelee. Ei pissihaukka katso eteenpäin, mutta aivan takaperin hän kurkistelee. Senkaltaiset ovat ne yölinnut, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta. Niillä on vielä senkaltainen hirviä ääni niinkuin hattaran ääni. Hattarat nauravat pimeydessä ja irvistelevät valkeutta vastaan. Ei hattaratkaan kärsi valkeutta nähdä, vaan he pakenevat kauvas valkeudesta pimeyteen ja asuvat heidän luolissansa.

Niin myös mettän perkeleet, jotka syövät vuotavata pirunpaskaa ja kiroovat hirmuisesti, koska joku ihminen tulee valkeuden kanssa siihen luolaan, kussa mettän perkeleet asuvat. Mettän perkeleet ovat myös aikaiset huorat, ja sentähden he vihaavat valkeutta. Me tiedämme nimittäin, että huorat ja varkaat ei kärsi, että joku ihminen tulee kynttilän kanssa heidän päällensä, koska he ovat huoraamassa ja varastamassa, sillä huoruus ja varkaus tapahtuu pimeydessä. Ei ne tohdi valkeudessa niitä pimeyden töitä tehdä. Jos huora saavutetaan puhtaan riettauden päältä, niin hän peittää silmiänsä ja luulee, ettei ihmiset näe häntä.

Varkaille tulee myös aikainen hoppu, jos joku ihminen tulee kynttilän kanssa heidän päällensä, koska he ovat varastamassa. Muutamat varkaat maalaavat it-

sensä mustaksi muodolta, ettei heitä tuntisi yksikään, jos vielä tulisit näkyville. Mutta kyllä jokainen, joka heitä näkee, arvaa, että he ovat varkaat, sillä varkaat vaeltavat pimeydessä. Ei ne tohdi varastaa niin kauvan kuin valkeus on.

Muutamat varkaat vihaavat myös koiria, jotka haukkuvat, sillä he arvaavat, että Isäntä kuulee, koska koirat haukkuvat. Sentähden ei ole hyvä varkaille varastaa niin kauvan kuin uskollinen talon koira haukkuu. Sen haukkumisen kautta heräävät talon ihmiset ja rupeavat vahtaamaan omaansa. Muutamat varkaat ovat niin viekkaat, että he suostuttavat talon koiria lihapalaisella, jonka he kantavat kainalon alla. Mutta yksi uskollinen talon koira ei anna itsensä suostuttaa lihapalaisella, vaan hän haukkuu kahta kiivaammasti, koska varkaat antavat hänelle lihapalaisia.

Mutta ei se ole ainoastans pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet, jotka rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, vaan myös maahiset ja manalaiset vaeltavat pimeydessä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Maahiset asuvat maan alla ja kaivavat maata kynsillensä ja luulevat siellä löytävänsä aarnihaudan, mutta koska heidän tavaraansa katsellaan valkeudessa, silloin nähdään, että heidän aarnihautansa ei ole muu kuin sysihauta.

Sanotaan myös maahisella olevan lapsia, mutta koska heidän lapsensa kapaloidaan, kieltävät he, ettei saa ristin merkkiä panna heidän rintansa päälle, sillä ne ovat Jeesuksen ristin viholliset. Ja sentähden ei maahiset kärsi ristiä pantavan rintaan. Mutta maahiset tahtovat myös eläviä ihmisiä villitä tykönsä.

Ja se on sangen vaarallinen, jos yksi elävä ihminen, joka vaeltaa valkeudessa, kuuntelee maahisen villitykset ja seuraavat maahisen tyttäriä maan alle. Sillä maahiset ei laske enää ihmistä ylös valkeuteen, koska he kerran saavat häntä suostumaan itseensä. Mutta jos yksi elävä ihminen ei maista mitään siitä ruuasta, jota maahisen tyttäret tarjoavat, niin täytyy heidän laskea sen elävän ihmisen ylös kolmen vuorokauden sisällä.

Manalaiset kanssa vihaavat valkeutta. He vaeltavat pimeyden aikana, peljättävät eläviä ihmisiä ja kummittelevat. Mutta ei ne tule jokaisen silmään eteen. Vaan se, joka syöpi pirunpaskaa hyvin, saapi niitä nähdä. Ei manalaiset tohdi tulla päivän aikana, eikä semmoinen ihminen, joka vaeltaa valkeudessa saa niitä manalaisia usein nähdä, sillä manalaiset ei tohdi tulla semmoisen ihmisen tykö, joka kynttilän kanssa valvoo. Mutta niin pian kuin kynttilä sammuu, rupeevat manalaiset seiniä kynsimään. Älkäätt sammuttako teidän kynttiläänne, te yönvalvojat, vaan pankaat kynttilä kynttilänjalkaan, että se valaise koko huoneen, sillä manalaiset ei tohdi tulla siihen huoneeseen, kussa kynttilä on palamassa.

Tämmöiset ovat ne elävät, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, nimittäin pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet, niin myös maahiset ja manalaiset, joista Vapahtaja on sanonut, että he rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Toinen tutkisteleminen. Katselkaamme nyt toiseksi, mitkä elävät ne ovat, jotka tahtovat valkeutta nähdä. Profeetta

Esaias on puhunut siitä kansasta, joka vaelsi pimeydessä ja näki suuren valkeuden, koska Vapahtaja syntyi maailmaan. Tämä kansa on kyllä vaeltanut pimeydessä, ja ei ole tiennyt, mihinkä käsin hän on vaeltamassa. Mutta se sama kansa, joka niin vaelsi pimeydessä sai kyllä nähdä sen suuren valkeuden, koska Vapahtaja syntyi. Mutta ei muut saattaneet nähdä tätä suurta valkeutta, kuin ne harvat sielut, jotka olit valvomassa. Sillä ei nukkuva ihminen tiedä valkeudesta mitään, vaikka aurinko olis paistamassa. Mitäs se näkee, joka on nukkumassa? Ei se näe muuta kuin unta.

Mutta yön aikana ei ole moni ihminen valvomassa. Ainoastans ne paimenet, joista evankeliumissa on muisteltu, että he olit valvomassa ja vartioitsemassa heidän laumaansa, saivat ensinnä nähdä sen suuren valkeuden, koska Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä, ja enkelit taivaasta tulit ilmoittamaan heille, että Vapahtaja oli syntynyt.

Vissimmästi olit myös Joosef ja Maria silloin valvomassa. Ja ne harvat sielut, jotka odotit Israelin lohdutusta. Esimerkiksi se vanha Simeon ja Hanna profetissa. Mutta muut kaikki olit nukkumassa. Kaikki papit olit nukkumassa. Kaikki herrat olit nukkumassa. Kaikki talonpojat olit nukkumassa. Koko maailma oli pimeydessä. Mutta ne harvat sielut, jotka olit valvomassa, ne saivat nähdä sen suuren valkeuden. Mutttta he hämmästyit ensinnä, koska Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä. Kuitenkin menit paimenet kiiruhtain Betlehemiin katsomaan maailman Valkeutta. Ja he julistit kaikille, mitä he nähneet ja kuulleet

olit siitä lapsesta, mutta Maria kätki ne sanat tutkistellen sydämessänsä.

Muut taisit pitää paimenten muistelukset hourauksena. Ja niin se taitaa vielä nytkin tapahtua, että usiammat pitävät paimenten joulusaarnaa joutavana ja lapparina. Ne, jotka nukkuvat, ei kuule, mitä paimenet puhuvat. Ja ne harvat sielut, jotka ovat valvomassa, menevät ilman epäilemättä Betlehemiin katselemaan sitä taivaallista vierasta, joka makaa seimessä luontokappalten keskellä, sillä luontokappaleet tuntevat paremmin Luojansa kuin suruttomat ja paatuneet ihmiset. Niin kuin Herra sanoo profeetan Esaiaksen kautta: Härkä tuntee isäntänsä, mutta Israel ei tunne minua, sanoo Herra.

Tuntekaat nyt luojaanne, te härkä ja aasi. Ja te tiaiset ja pääskyiset ja satakieliset. Katsokaat, kuinka ihana ja kaunis tämä lapsi on, joka tuli meille vieraaksi ja opetti meitä, että meidän pitää tuleman lapsen kaltaiseksi ennen kuin me pääsemme taivaan valtakuntaan. Tuntekaat teidän Luojanne, te harakat ja varikset. Mutta ei suinkaan varikset ja harakat tunne Häntä, eikä pissihaukat ja hattarat, vaan ainoastans tiaiset, ja pääskyiset ja satakieliset, jotka visertävät Luojalle kiitosta sen valkeuden edestä, joka tuli maailmaan. Amen.

Alkuperäinen. (1 lehti puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /
Jäljennös. SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /
Jäljennös. SKHS Kollerin kokoelma n:o 97 Kansallisarkisto Helsinki /

Jokainen, kuin veljeänsä vihaa, hän on murhaaja; ja te tiedätte, ettei yhdessäkään murhaajassa ole ijankaikkinen elämä pysyvä.

1. Joh. 3:15

Mitä Johannes tässä kirjoittaa niistä, jotka vihaavat veljeänsä, on ijankaikkinen totuus, vaikkei ne, jotka veljeänsä vihaavat, tunne vihaansa, koska viha muuttuu totuudeksi. Sillä vihalla ymmärretään tässä paikassa erinomattain sitä hengellistä vihaa, joka läpi aikaa on ollut vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä siitä saakka, kuin Aadamin ensimmäinen poika Kain tappoi veljensä.

Ei niillä ollut riitaa maallisten kapalten päältä, mutta niinkuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu. Kain oli nimittäin lihan jälkeen syntynyt. Hän oli käärmeen siemen. Hän oli ensimmäinen kristittyin vainooja. Ja hänen sukukuntansa on vielä elämässä. Tämä kristittyin vainoaminen on pysynyt siitä saakka, kuin Kain tappoi veljensä, ja on pysyvä niin kauan kuin joku kristitty löytyy maailmassa.

Ja kutka ne ovat, jotka erinomattain vainoavat kristityitä? Huorat ja varkaat ovat ensimmäiset vainoamaan kristityitä, sitte juomarit ja viinaporvarit, sitte kiroilijat ja tappelumiehet ja viimein suukristityt ja siveät. Kaikki nämät vihaavat ja vainoavat kristityitä.

Vanhassa Testamentissä ovat semmoiset ihmiset vainonneet profeetoita ja Uudessa Testamentissa ovat samankaltaiset ihmiset vainonneet kristityitä.

Ja kaikki tämä viha ja vaino on tullut siitä, että profeetat ovat Jumalan puolesta haukkuneet ja soimanneet suruttomille syntiä. Sen haukkumisen tähden suutuivat kaikki suruttomat profeetoille. Sen saman haukkumisen tähden tapettiin Johannes kastaja, ja sen haukkumisen ja tuomitsemisen tähden ristiinnaulittiin myös Vapahtaja. Ja ei se ole niin ihmeellinen, että julkiset huorat ja varkaat vihaavat kristityitä sen haukkumisen tähden, mutta se on ihmeellisempi, että myös siveät ihmiset suuttuvat kristityille.

Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset olit mielestensä siveät ihmiset, mutta nepä pahimmiten vihasit Vapahtajaa. Ja niin se näkyy vielä nytki olevan, että papit, kirjanoppineet ja fariseukset ovat pahimmat vainoamaan kristityitä. Se tulee siitä, että he ymmärtävät noutaa valkean helvetistä, eli kääntää maailman lain nurin, niin että se laki, joka on suruttomia vastaan tehty, tulee kristityille. Mutta Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa: "Jokainen, joka teitä tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja sitä he tekevät, ettei he tunne minua eikä Isää."

Saulus oli sokeudessansa kiivas vainoamaan Jumalan seurakuntaa, sillä hän oli saanut sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat villihenget, jotka muka tahdoit Mooseksen uskoa hävittää. Ja tämän aikaiset suruttomat sanovat, että kristityt tahtovat Lutheruksen uskoa hävittää. Mutta ei he tiedä raukat, mikä Lutheruksen usko on, ja mistä Lutheruksen usko on alkunsa saanut.

Tämän päivän evankeliumissa on Vapahtaja lukenut hirmuisen tuomion

niille verimadoille, jotka ovat profeettain verta vuodattaneet. Ja se tuomio kuuluu kaikille Jeesuksen ristin vihollisille, sekä entisille verimadoille, että tämän aikaisille, jotka vielä nytki vainoavat Jumalan seurakuntaa ja sen kautta ilmoittavat vihansa Jumalata kohtaan. Kristityt saavat olla tuskassa, pelvossa ja ahdistuksessa niitten suruttomain tähden, jotka heitä vihaavat uskon tähden.

Mutta kristityillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että he pian pääsevät vihamiesten vainoamisesta, koska se suuri Ristinkantaja tulee tuomitsemaan maailmaa. Silloin alkavat kristittyin viholliset, pilkkaajat ja vastustajat ulvomaan ja kiristelemään hampaitansa, koska he saavat nähdä ketä he pistäneet ovat. Katuvaiset ja uskovaiset pääsevät pian siirtymään kirkkaaseen ilmaan. Ja niinkuin Stefanus näki jo täällä Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikealla kädellä, niin saavat myös kaikki uskovaiset pian nähdä Jumalan Pojan istuvan voiman oikealla kädellä. Isä meidän jne.

Evankelilumi: Matt. 23: 34

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Jeesus juutalaisia profeettain vainoamisesta ja uhkaa hirmuisella tuomiolla. Meidän pitää katseleman, mikä hirmuinen tuomio tulee niille juutalaisille, jotka vihaavat ja vainoavat profeetoita.

Juutalaisille oli niin paljon saarnattu katumuksesta ja parannuksesta, että heidän olis jo aikaa pitänyt tekemän parannusta säkissä ja tuhassa, mutta juutalaiset pahenit ja paaduit siitä parannuksen saarnasta, niinkuin myös täällä surutto-

mat paatuvat, jota enemmän heille saarnataan. Paatumus on tullut juutalaisille profeettain, Johannes kastajan ja Vapah-tajan saarnoista.

Mutta olikohan se profeettain ja opettajain syy, että juutalaiset paaduit? Niin luulevat juutalaiset, että profeettain syy se on, että he paatuvat, vaikka enin osa juutalaisista ei tunne paatumustansa. He luulevat, että nuo ovat väärät profeetat ja villihenget, ja sentähden heidät pitää tapettaman ja hävitettämän; sillä juutalaiset ovat välistä sanoneet näin: "Profeetat puhuvat tuuleen, ja niillä ei ole Jumalan sanaa."

Ja niin sanovat vielä nytki muutamat juutalaiset: "Kristityt tulevat kirouksella ihmisten päälle. Eivät he puhu Jumalan sanan jälkeen." Mistä juutalaiset ymmärtävät Jumalan sanaa? He luulevat näkevänsä ja kysyvät: "Olemmeko me sokeat?" Vielä rietas skoulaa¹ heitä, että heidän pitää valheita uskomon.

Jos huono vuosi tulee, niin pannaan profeettain päälle syy. Jos nälkä ahdistaa kansaa, niin profeetan pään pitää vastaaman. Eivät juutalaiset tahdo tunnustaa, että he ovat sen rangaistuksen ansainneet. Ja tämä on nyt oikea syy, minkätähden juutalaiset vainoavat profeetoita ja kristityitä. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin että profeetat tulevat vääriksi ja juutalaiset oikeiksi. Kristityt muuttuvat villihengiksi ja suruttomat tulevat kristityiksi.

Niinmuodoin on maailman ruhtinas antanut juutalaisille oikeuden vainota profeetoita ja vihata kristityitä. Tämä vanhurskas veri on alkanut vuotamaan Aabelista asti, ja on läpi ajan vuotanut ja vuodatetaan vielä nytkin pakanain se-

assa. Mutta tämän vanhurskaan veren pitää kerran tuleman polttavaiseksi, koska silmät aukenevat. Vaikka ei suruttomain ja paatuneitten tunto herää enää armon ajassa. Niin näyttää kaikista heidän raadistansa (toimistansa), että he menevät paanuneina helvettiin.

Niin kävi niille juutalaisille, jotka paaduit Johanneksen, Kristuksen ja apostolein aikana. Rietas teki heidät niin sokeiksi, että he nousit esivaltaa vastaan, jonka tähden esivalta rankaisi heitä hirmuisesti. Vaara on, ettei käy tämän aikaisille juutalaisille juuri samoin. Semmoiset ajan merkit ovat jo näkyneet, ja jos parannusta ei tule tälle paatuneelle kansalle, niin väärin käypi. Täällä ne juovat, täällä ne kiroavat, täällä ne varastavat, täällä ne huoraavat, niin kuin Sodomassa ja Gomorrassa. Täällä he pilkkaavat kristityitä ja ylenkatsovat sanaa ja armonvälikkappaleita.

Nälkä ja kallis aika rupeaa jo ahdistamaan köyhempiä. Eikö siis ole nähtävä, että Jumala on aikonut vuodattaa vihansa maljan maan päälle? Kristittyin pilkkaajat ja vastustajat saavat pian nähdä, mitä heidän paatumuksensa seuraa. Kaikki vanhurskas veri, joka oli vuodatettu Vanhassa Testamentissa, hamasta vanhurskaan Aabelin verestä niin Sakarian, Barakian pojan vereen asti, tuli juutalaisten päälle Vapahtajan kuoleman jälkeen Jerusalemin hävityksessä.

Ja se vanhurskas veri, joka Uudessa Testamentissa on vuodatettu ensin pakanoilta ja sen jälkeen paavilaisilta, pitää myös kosta saaman, sillä jota enemmän kristityitä vihataan ja vainotaan, sen suuremmaksi tulee

paatumus suruttomassa kansassa, joka tämän vihan ja vainon tähden annetaan saatanan haltuun. Ei pilkkaajillakaan ole huokeampi kuin vastustajille, jotka totuutta vastaan seisovat, niille tulee sama tuomio.

Mutta ei olis maailman ruhtinaalla niin suuri voima hallita pakanoita, ellei hänellä olis voima kääntää suruttomain silmät nurin, niin että he katsovat kristillisyyden vääräksi ja oman suruttomuutensa he katsovat oikeaksi. Juutalaiset näit seitsemän syntiä Kristuksen elämässä ja sentähden juutalaiset ei saattaneet uskoa hänen oppiansa oikeaksi. Samaten he myös näit vikoja opetuslapsissa. Sentähden juutalaiset ei uskoneet heidän oppiansa oikeaksi.

Näinä aikoina on suruttomilla sama kirkkaus näkemään kristittyin vikoja. Ja kukas niille on antanut niin kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja? Ei kukaan muu kuin sama lasimestari, joka Kristuksen aikana antoi juutalaisille kirkkaat silmät näkemään hänen vikojansa. Ja niin kauan kuin suruton ihminen näkee kristittyin vikoja, täytyy hänen pysyä paatumuksessansa.

Niin on nyt maailma vihannut ja vainonnut profeetoita, Kristusta ja hänen opetuslapsiansa maailman alusta ja niin on maailma heitä vihaava niin kauan kuin maailma seisoo, että synnin mitta täytettäisiin, että kaikki verimadot puserrettaisiin etsikköpäivänä. Ja heidän täytyy viimein oksentaa ulos kaiken vanhurskaan veren, jonka he imeneet ovat, niin kuin kirjoitettu on tämän päivän evankeliumissa. Ja se vanhurskas veri, jonka he imeneet ovat, pitää polttaman heidän tuntoansa ijankaikkisesti.

Stefanus oli ensimmäinen kristitty Uudessa Testamentissa, jonka vanhurskaan veren paatuneet vuodatit. He olit niin hirmuisesti suuttuneet Stefanukselle, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviensa. Eikös suruttomat nyt ymmärrä, mikä hirmuinen viha heillä on Jumalaa kohtaan, koska he näkevät hahmonsa juutalaisten menetyksessä? Eikö suruttomat nyt mahda arvata olevansa Jeesuksen ristin vihollisia? Mutta se on kätkeyty heidän silmäinsä edestä.

Kristityt tietävät kyllä, ettei maailma saata olla vihaamatta ja vainoamatta, mutta he tietävät myös, että se suuri Uskonsankari saattaa niin vahvistaa heidän uskonsa siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, ettei perkele ja maailma saata heidän sieluansa vahingoittaa, vaikka perkeleen joukko ruumiin tappais. Jeesus sano opetuslapsillensa: “Älkää peljätkö sitä, joka ruumiin tappaa, mutta peljätkää enemmän sitä, joka saattaa sekä ruumiin että sielun helvettissä hukuttaa.” Ja älkää iloitko siitä, että hirmuinen tuomio tulee niille, jotka teitä vainoavat, mutta iloitkaa siitä, että teidän nimenne on elämän kirjaan kirjoitettu. Amen.

Alkuperäinen / SKS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ Skoulaa, kouluttaa, opettaa

Hän löysi hänen erämaassa ja hirmuisessa suuressa itkukorvessa. Hän vei hänen ympäröivä, hän opetti hänen ymmärtämään ja varjeli hänen niinkuin silmäteränsä. Niin kuin kotka kehoittelee pesänsä ja laukuelee poikainsa päällä, levittää siipensä, ottaa kunki heistä ja kantaa siipeinsä päällä, niin Herra yksinänsä talutti häntä, ja ei ollut hänen kanssansa muuta Jumalata. Näin puhuu Herra 5. Moos. 32: 10 -12.

Minä löysin hänen erämaassa, hirmuisessa suuressa itkukorvessa, nimitäin Egyptin pakanallisessa orjuudessa, kussa ei ollut Israelille turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Siellä oli se suuri itkukorpi, kussa vaimot ja lapset itkit monta kertaa yhden hirmuisen pakanan tähden, joka pakanallisuutensa ja jumalattomuutensa tähden pieksi ja nälytti heitä. Ei ollut niillä raukoilla mihinkään turvaa, sillä ei ollut silloin heillä itselläkään tietoa Israelin Jumalasta, sillä Jumalan sana oli niin kuin yksi vanha juttu, jota ei moni lukenut, ja paljon vähemmin he ymmärsit Jumalan armolliset lupaukset, sillä Jumala oli luvannut heille sen armollisen lupauksen, että hän tahtoi aikansa pelastaa heitä siitä suuresta itkulaaksosta, ja viedä heitä siihen maahan, jossa maitoa ja hunajaa vuotaa.

Mutta heillä oli ainoastansa kuollut usko ja turha luottamus. Jos joku olis siihen aikaan moittinut hänen omaa huonoa tilaisuuttansa, niin ei hänellä kuitenkaan ollut voimaa puhua muille. Ei ollut voimaa valittaa, että pakanat jumalattomalla elämällensä uhkaisit ja

rasitit Israelin lapsia. Tässä surkeudessa ja hirmuisessa suuressa itkukorvessa löysi Herra sinun, Israel, ja opetti sinun ymmärtämään niitä lupauksia hänen luvatussa Kaanaan maastansa, jotka hän oli antanut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille. Mitä olis sinusta tullut, Israel, jos sinä olisit kuollut siinä pakanallisessa maassa ja siinä onnettomassa tilaisuudessa, kussa ei ollut tietoa Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalasta, mutta ainoastansa hirmuinen orjuus ruumiin ja sielun puolesta.

Ilmanki sinä muistat, Israel, kuinka monta kertaa sinä olit soimaamassa Moosesta, joka Jumalan pakottamisen kautta rupesi johdattamaan sinua Kaanaan maalle? Ilmanki sinä muistat, kuinka monta kertaa kärsimättömyys tuli sinun päälles vaelluksen alla korvessa, koska sinä sanoit Moosekselle: "Eikö hautoja ollut Egyptissä, että sinä veit meitä korpeen kuolemaan?"

Kuinkas olis käynyt, Israel, jos sinä olisit kuollut pakanan maassa suruttomuudessa, niinkuin sinun halus välittää on ollut? Olisitko tullut koskaan näkemään Kaanaan maata, jos olisit siinä suruttomuudessa kuollut ja siinä pakanallisuudessa, kussa ei ollut yhtään tietoa Israelin Jumalasta, jos Herra ei olis opettanut sinua Mooseksen kautta ymmärtämään, että parempi maa ja taivas löytyy, jonka Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala oli luvannut murheellisille, katuvaisille ja pakanoilta ylönkatsotuille Israelin lapsille, jotka Herra löysi erämaassa, hirmuisessa suuressa itkukorvessa?

Nyt on Herra sinulle opettanut näitä kalliita armonlupauksia, joita hän on an-

tanut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille siitä siunatusta maasta toisella puolella Jordania, jossa maitoa ja hunajaa vuotaa. Nyt hän on opettanut sinua ymmärtämään, että parempi maa ja taivas löytyy Jordanin virran tykönä.

Nyt sinä tiedät, Israel, mihinkä sinun pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän, saati et sinä väsy tien päälle eli rupea napisemaan Moosesta vastaan, ettei tässä korvessa ole joka paikassa otollista vettä eikä marjoja puissa. Herra on luvannut sinua kantaa, Israel, niinkuin kotka kantaa poikiansa siipeinsä päällä. Koska kotkalla on niin suuri rakkaus pojillensa, että hän ottaa poikansa ja kantaa siipeinsä päällä, miksei siis Herran pitäis kantaman sinua, Israel, jos sinä turvaat häneen ja annat sielun ja ruumiin hänen haltuunsa ja huomaansa, sillä hän on luvannut varjella sinua niinkuin silmäterää.

Muista nyt, Israel, missä surkeassa sielun tilaisuudessa Herra sinun löysi siinä hirmuisessa suuressa itkulaaksossa, kussa sinä et nähnyt maata etkä taivasta, etkä silloin nähnyt pohjattomuuttakaan vielä, että olisit häntä karttanut. Et sinä tiennyt mitään siitä maasta, joka on se oikea Isänmaa, vaan aivan sokeus ja pimeys oli joka haaralla. Ei ollut muuta ruokaa sielulle kuin vanhaa hapatusta, pirunpaskaa ja lihapadat. Mutta sitte kuin Herra sinun opetti ymmärtämään, että parempi maa ja taivas löytyy, jonka hän oli luvannut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille ja heidän siemenelensä iankaikkisesti perittäväksi, ja Mooseksen kautta alkoi sinua johdattamaan punaisen meren rannalle. Silloin tuli sinulle hätä, Israel, ja silloin Herra

otti sinun siipeinsä alle, niinkuin kotka ottaa poikansa, ja sinä astuit uskossa punaiseen mereen, ja siinä hukuit ne viholliset, jotka ajoit sinua takaa ja sinä pääsit toiselle puolelle punaista merta veisaamaan kiitosvirttä Herralle.

Muista nyt, Israel, sitä autuaallista hetkeä ja kuuntele, mitä Israelin Paimen saarnaa tämän päivän evankeliumissa: Kuinka usein olen minä tahtonut koota sinun lapses, niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, mutta ette ole tahtoneet.

Vanhassa Testamentissä on Herra kotkan siivillä kantanut Israelin lapsia, mutta Uudessa Testamentissä kokoaa hän Israelin lapsia niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, mutta ei ole moni tahtonut antaa itseänsä koota. Kananpojat ovat vaarinottomattomat. Ei ne ymmärrä peljätä vaarallisia paikkoja. Ei ne raukat näe kauvas, mistä haukka tulee. Ja kotkan pojat ovat ylpeät. Ne luottavat ylön varhain voimainsa päälle. Kuinka nyt on teidän kanssanne, te kanan pojat? Joko nyt olette ottaneet suojanne ja turvapaikkanne kanan siipein alle? Joko olette kuunnelleet vanhemman kutsumusääntä? Oletteko kaikki ottaneet vaarin vanhemman varotusäänestä? Kyllä vanhin kuitenkin näkee haukan kauvas.

Kootkaa nyt teitänne kanan siipein alle, koska hän levittää siipensä ja varoittavaisella äänellä kutsuu! Kuuleteko, kuinka taivaallinen Vanhin tänäkin päivänä huutaa ja valittaa: "Kuinka usein olen minä tahtonut koota sinun lapsias niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle." Rukoilkaa nyt, kanan pojat, että hän kokoais teitä

kaikkia siipeinsä alle ja ottais teitä suojaansa ennen kuin haukka tulee teitä näppäämään! Kuule, sinä kanan poikain varjelijä, koska kanan pojat parkuvat haukan kynsissä: Isä meidän, joka olet taivaassa.

Evankeliumi: Matt. 23: 34

Me kuulemme ylös luetussa pyhässä evankeliumissa, kuinka taivaallinen vanhin ottaa vertauksen kanasta, jolla on totisesti vanhemman sydän ja saarnaa niinmuodoin kanasta, joka kokoaa poikansa siipeinsä alle, kuin kova rajuilma tulee. Nyt taivaallinen vanhin on ottanut vertauksen kanasta osottaaksensa, kuinka tämä pikkuinen lintu, jonka sydämen taipumus ilmoittaa itsensä suuressa rakkaudessa poikiansa kohtaan, kokoaa heitä siipeinsä alle. Niin on taivaallinen vanhin tahtonut koota ihmisen lapsia siipeinsä alle, niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, mutta ei moni tahtonut tätä suojapaikkaa ottaa vastaan. Tutkikaamme siis taivaallisen vanhemman sydäntä kanan sydämellä ja katselkaamme ensiksi, kuinka kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, ja toiseksi, kuinka Jeesus tahtoo koota lapsensa suojaansa alle.

Jospa nyt kaikki kanan pojat kokoon-tuisit hänen siipeinsä alle! Että kanalla on täysi vanhemman sydän, näkyy siitä, että hän kokoaa poikansa siipeinsä alle. Kaikki ihmiset saattavat siinä katsella minkäkaltainen vanhemman sydän on. Ihminen on synnin kautta tullut niin turmelluksi, ettei hänellä ole semmoinen vanhemman sydän, kuin muutamilla luontokappaleilla; ei ole semmoinen

rakkaus kuin kanalla, jolla on puhdas vanhemman sydän. Koska taivaallinen vanhin tahtoo osottaa, minkäkaltaisella rakkaudella hän tahtoo koota lapsiansa armollisen suojeluksensa alle, niin ei hän sano niin kuin Vanhassa Testamentissä: "Taitaako vaimo lapsensa, kolutensa sikiän rakkaansa, pois hylätä, niin myös häneltä sydämensä halun kieltää," vaan Jeesus ottaa vertauksen kanasta, jolla on puhdas vanhemman sydän.

Ei ole ihmisen sydän, niin kuin kanan sydän. Moni äiti kunnian tähden surmaa lapsensa ja viskaa kiviraunioon. Moni vanhin vihan tähden armottomasti pieksää lapsiansa, ja muutampi vanhin sen saman vihan tähden tekee lapsensa perinnöttömäksi. Mutta ei kana tapa poikiansa, eikä hän vihassa heitä pieksä eikä surmaa, vaan aina hän vaikealla rakkauden varoitus äänellä heitä kutsuu ja kokoaa, eli kasvattaa niitä näkyväisellä rakkauden taipumuksella.

Erinkaltaisella äänellä kana kokoaa poikiansa ruoalle, ja erinkaltaisella taas varoittaa heitä vaarasta, ja erinkaltaisella taas kutsuu heitä tykönsä. Kanan pojat taas pian oppivat ymmärtämään vanhemman ääntä. He ymmärtävät varsin, mikä on rakkauden ääni, mikä on pelvon ääni, mikä on varoituksen ääni, mikä on kova ääni, mikä on hiljainen ääni ja mikä kauhistuksen ääni.

Näettekö nyt vanhemmat, kuinka järjetön luontokappale on sata kertaa viisaampi ja toimellisempi poikainsa neuvomisessa ja ylöskasvattamisessa kuin ihminen, jolla ei enää ole puhdas vanhemman sydän. Jos jollakulla vanhemmalla olis joku taipumuksen aine jäänyt, ei se kuitenkaan ole verrattavat kanan

sydämeen, jossa on puhdas se tunnon taipumus, mikä hänessä on.

Ei kanan sydämessä ole kunnian perkele, eikä vihan perkele, niinkuin ihmisellä on. Jos inhimillisen vanhemman pitää noutaa lapsiansa, niin on usein vanha aatami seurassa. Jos lapset tekevät häpeällisiä töitä, jotka koskevat vanhemman kunniaan, niin ei ole enää muutaman vanhemman sydämessä armoa. Ymmärrättekös nyt, maalliset vanhemmat, minkätähden taivaallinen vanhin ei saata enää ottaa ihmisestä esimerkkiä, koska hän tahtoo osottaa rakkauttansa lapsiansa kohtaan, mutta häätyy ottaa esimerkin järjettömästä luontokappaleesta, jolla on puhdas vanhemman sydän?

Jeesus on sanonut tahtovansa koota sinun lapses, ei niinkuin inhimillinen vanhin, joka kokoaa lapsensa, vaan niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle. Ei ole ilmankaan ihmisellä enää oikia vanhemman sydän. Puhtaampi on vanhemman sydän kanalla kuin ihmisellä. Moni ajattelee, että ilmanki ihmisellä on parempi rakkaus lapsiansa kohtaan kuin kanalla pojillensa, vaan ei ole niin. Kanalla on puhtaampi ja suurempi rakkaus pojillensa, kuin ihmisellä.

Niin koloksi ja hirveäksi on ihminen tullut, ettei ole hänellä vanhemman sydän, sillä me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, ettei saata enää taivaallinen vanhin ottaa esimerkkiä ihmisen sydäimestä, vaan juuri luontokappaleesta täytyy hänen esimerkin ottaa, koska hän tahtoo osottaa meille, millinen se oikea vanhemman sydän on. Hävetkää nyt, te järjelliset vanhemmat, koska järjettömillä luontokappa-

leilla on parempi ja puhtaampi vanhemman sydän kuin teillä!

Näin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle. Koska haukka on ilmassa, niin kanan pojat ei ymmärrä sitä peljätä, mutta kana kokoaa poikansa siipeinsä alle ja kantaa heitä jonku ladon alle. Jos kana havaitsee joitaki jyviä maan päällä, niin hän kokoaa niitä pojillensa. Jos joku vihollinen tulee, niin kana antaa heti varottavaisen äänen ja pakenee poikinensa turvapaikkaan. Jos hän ei pääse pakenemaan, niin hän antaa henkensä poikainsa edestä.

“Katsokaa taivaan lintuja”, sanoo Jeesus, “ei he kylvä eikä niitä”, ja kuitenkin ruokkii Herra heitä. Katsokaa taivaan lintuja, kuinka puhdas vanhemman sydän heillä on! Ei heillä ole maailman kunnia, niinkuin muutamilla ihmisillä, jotka tappavat lapsensa. Ei heillä ole vanha aatami, jonka kanssa muutamit vanhemmat pieksävät ja sen kautta paa-duttavat lapsiansa. Ei taivaan linnut käy poikainsa edellä pahalla esimerkillä, niinkuin ihmiset. Taivaan linnut osottavat meille, kuinka huonoksi ja viheliäiseksi ihminen on tullut, mutta kuinka suuri rakkaus heillä on, koska taivaallinen vanhin ottaa heistä esimerkin ja osottaa, kuinka kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, kuin ihminen sitävastaan on niin ruma ja perinpohjin turmeltu, ettei hänellä ole puhdas vanhemman sydän, vaikka vanhemman rakkauden pitäis olla suuremman ja puhtaamman kaikkea muuta rakkautta maan päällä.

Vanhemman rakkaus tahtoo olla kärsimättömyyden ja vanhan aatamin kanssa sekoitettu. Vielä kristitytki vanhemmat saavat tuntea tykönänsä, ettei van-

hemman sydän enää ole niin puhdas kuin taivaan linnuilla, josta siis nähdään, ettei ole yksikään paikka ihmisessä puhdas ja viatoin kiireestä niin kantapähän asti. Sentähden täytyy myös Pietarin sanoa: “Jos hurskas tuskalla autuaaksi tulee, kussa sitte jumalaton ja syntinen näkyy?”

Ei ole siis mahdollinen tulla autuaaksi, jos ei taivaallinen vanhin saa koota meitä, niinkuin kana kokoaa poikiansa siipeinsä alle. Me kuulemme hänen valittavan tämän päivän evankeliumissa: “Kuinka usein olen minä tahtonut sinua koota, niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle”. Kanan pojat antavat itsensä koota. Kanan pojat tulevat kanan siipein alle, kuin kova pakkanen ja rajuilma on maailmassa. Kanan pojat tuntevat, ettei he tarkene muualla, kuin emän siipein alla.

Ei niillä raukoilla ole muualla turvapaikkaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Onko teillä muualla turvapaikkaa, te kanan pojat, kuin vanhemman siipein alla, koska kova pakkanen, tuisku ja rajuilma tulee maailmassa? Ei teillä taida olla niin paljon höyheniä, te kanan pojat, että te tarkenisitte muualla, kuin juuri vanhemman siipein alla.

Taivaallinen vanhin on tahtonut koota sinun lapses, sinä vaivainen Jerusalemi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipeinsä alle, mutta ette ole tahtoneet. Näin täytyy hänen valittaa suruttoman ja paatuneen kansan ylitse, ettei he tahtoneet. Mutta kanan pojat ovat kuitenkin tahtoneet tulla kanan siipein alle. Kanan pojat, jotka ovat pienet ja pikkuiset, mahtuvat vielä hänen siipeinsä alle.

Näettekö nyt, kuinka kana kutsuu teitä? Tulkaa hänen siipeinsä alle! Nyt on maailmassa tuisku ja rajuilma tullut, ja ei teillä ole höyheniä, että te tarkenisitte muualla kuin hänen siipeinsä alla. Siellä on teillä suojapaikka, kanan pojat, ja te pääskysen pojat, koska kylmä ilma tulee. Missä teillä on muualla suojaa, kuin vanhemman siipein alla? Tulkaat pian, koska hän tahtoo koota teitä, sillä nyt on pakkanen ja kova ilma maailmassa.

Nyt on se henki, jolla tuulessa valta on, nostanut kovan rajuilman maailmassa. Nyt ei ole kanan eikä pääskysen pojilla turvaa missään muualla, kuin juuri vanhemman siipein alle täytyy heidän paeta. Siellä on teillä lämmin. Siellä on teillä suoja. Tulkaa siis, kanan pojat, koska te kuulette, kuinka rakas vanhin, jolla on vielä puhdas vanhemman sydän, kutsuu teitä suloisella äänellensä! Varoituksen ja hartauden äänellä tahtoo hän koota teitä siipeinsä alle siihen asti, että teille kasvavat paremmat siivet, että te pääsette siirtymään tästä kylmästä ilmasta lämpimään ilmaan, kussa aurinko paistaa pään päällä, jossa ei ole sadetta eikä rajuilmaa, eikä pakkanen, niinkuin täällä. Siellä saatte istua elämän puun oksilla laulain ja visertäin kiitosta sille suurelle Luojaalle, joka teille hengen antanut on. Amen. Halleluja.

Jäljennöksiä / Laestadiana Ag1, kirjoittanut Gustaf Leonard Laestadius / Oulun maakunta-arkisto.
Iisakki Poromaan jäljennöskirja

Minulle on annettu mies Her-
ra. 1. Moos: 1.

Niin sanoi Aadamin vaimo Eeva, koska hän synnytti ensimmäisen pojan, sillä hän ajatteli, että tämä nyt on se vaimon siemen, jonka piti rikki muser-
taman käärmeen pään, mutta ylö'n var-
hain Eeva rupeis saarnaamaan Vapah-
tajasta. Vaikka nyt Eeva oli uskonut Ju-
malan lupauksia siitä tulevaisesta Va-
pahtajasta, ja tämä Eevan usko tuli
osittain siitä, että hän oli sen armolli-
sen lupauksen saanut Jumalan omasta
suusta, että vaimon siemen pitää mu-
sertaman käärmeen pään.

Osittain tuli myös Eevan usko siitä
tuskasta, jonka hän joutui kärsimään
synnyttäissään, niin kuin vielä nytkin mo-
nen vaimon usko vahvistetaan lapsen
vaivassa. Kuitenki Raamattu osottaa,
että Eeva rupeis ylö'n varhain saarna-
maan Vapahtajasta, koska hän luuli, että
ensimmäinen lapsi, joka vaimosta syn-
tyi, oli se siunattu vaimon siemen, jonka
piti rikkimuser-
taman käärmeen pään.

Ja minkätähden Eeva rupeis ylös
varhain saarnaamaan Vapahtajasta?
Jo! Sentähden, että hänellä oli yksi
vahva kuollut usko, joka monessa vai-
mossa vaikuttaa niin paljon, että hän
saarnaa Vapahtajasta, vaikka omatun-
to ei ole vielä herännyt. Jos Eevalla
olis ollut oikea itsensä tunteminen,
olis hän mahtanut arvata, ettei Vapah-
taja tule senkaltaisesta pahasta sieme-
nestä, kuin Aadamilla ja Eevalla oli
jälkeen syntiinlankeemuksen, koska
he vasta olit ulos ajetut paratiisistä, ja
molemmilla oli paha omatunto, sillä

jokainen, joka pahalla tunnolla siittää,
pitää tietämän, että vanhemman paha
luonto tarttuu lapsille. Sen saattaa jo-
kainen koetella, ei ainoastansa itses-
tänsä, jos hänellä on lapsia, vaan
myös Aadamin ja Eevan esimerkistä.
Sillä Aadamilla ja Eevalla oli paha
omatunto, koska heitä ajettiin ulos pa-
ratiisistä. Ja varsin jälkeen siitettiin
ensimmäinen lapsi, jolle tarttui van-
hemman paha luonto.

Mutta koska molemmat vanhemmat
sait nähdä synnin vaikutuksia omissa
lapsissansa, rupeis lasten pahuus kos-
kemaan vanhemman sydämeen. Koska
he näit, että omat lapset tulit heille su-
ruksi ja mielikarvaudeksi, silloin tuli
vanhemmille ilman epäilemättä muret
omista lapsista, ja tämä muret vaikutti
niin paljon, ettei vanhalla aatamalla ol-
lut niin suuri voima kuin ennen. Ja siitä
syystä erinomattain tuli nuorempi poi-
ka Aabel hiljaisemmaksi, koska van-
han aatamin sappi ei tippunut enää niin
paljon kuin silloin, koska ensimmäinen
lapsi siitettiin.

Vaikka tämä oppi perisynnistä vas-
taan sanotaan maailman viisailta, jotka
ei usko, että turmelus on siemenessä.
Kuitenki tiesi Daavid sen koska hän
sanoo: MINä olen syntisestä siemenes-
tä syntynyt, ja ne, jotka tarkasti tutki-
vat ihmisen turmeltua luontoa, pitää
havaitseman, että vanhemmissa on syy,
koska muutamat lapset ovat ylpeät ja
muutamat hiljaiset, vaikka he ovat sa-
moista vanhemmista syntyneet. Se tu-
lee sen päälle, millä tunnolla ja millä
luonnolla vanhemmat ovat olleet, kos-
ka lapset ovat siinneet. Jos vanhin on
ollut vanhan aatamin hallussa vähän

aikaa ennenkuin lapsi on siinnyt, niin tarttuu sama paha luonto lapselle.

Tämä oppi perisyynistä ei ole mikään uusi oppi, vaikka se kovin vastaan sanotaan maailman viisailta, jotka ei usko, että perisyntiä on. Mutta tohtorit, jotka paremmin tutkivat ruumiin ja sielun rakennusta, tietävät hyvin, että turmelus tarttuu lapsille. Olis siis Eeva mahtanut arvata, että semmoisesta siemenestä ei tule Vapahtaja, joka on niin puhdas synnistä. Mutta Eevalla ei ollut itsensä tunteminen siinä asiassa, ja sentähden rupeis hän ymmärtämättömyydestä ylöns varhain saarnaamaan Vapahtajasta erinomattain siitä syystä, että hän uskoi yhden väärän Vapahtajan päälle. Hän luuli, että Kaini on se siunattu lapsi eli siemen, joka piti rikki musertaman käärmeen pään.

Meille on tänä päivänä evankeliumissa annettu toinen esimerkki yhdestä vaimosta, joka myös on saarnannut Vapahtajasta, nimittäin Hanna profetissa, mutta se vaimo ei ole uskonut yhden väärän Vapahtajan päälle niin kuin Aadamin vaimo Eeva. Tämä Hanna oli myös toisella tunnolla kuin Eeva, sillä Hannan tunto oli herännyt, mutta Eevan tunnosta emme tiedä, millinen se oli, koska hänellä ei ollut itsensä tuntemista. Me tiedämme nimittäin, että jokainen ihminen, jolla ei ole oikeata itsensä tuntemista, ei tunne myös oikeata Vapahtajata. Jos sentähden semmoinen uskoo yhden väärän Vapahtajan päälle niin hän on itsepetollisuudessa. Mutta Hanna profetissa tunsikin oikein itsensä. Sentähden hän tunsikin oikean Vapahtajan.

Hanna profetissa, sinä olet kauvan aikaa ollut leskenä ja ilman epäilemättä

kauvan aikaa odottanut sitä autuaallista hetkeä, koska sinä saat nähdä maailman Vapahtajan. Nyt saat sinä saarnata hänestä kaikille, jotka odottavat lunastusta Jerusalemissa. Nyt sanon minä, koska olet nähnyt häntä omilla silmilläs, nyt saat sinä saarnata hänestä. Ja niinkuin sinä olet vireästi rukoillut Jumalan temppelissä, että sinäkin saisit nähdä maailman valkeutta, niin rukoile nyt ilolla ja riemulla, että Jumalan poika tulisi tällä hetkellä kannetuksi temppeliin, että sinä saisit nähdä hänen ja kantaa häntä käsissä, ennenkuin sinä kuolet. Isä meidän joka olet taivaassa.

Evankeliumi Luuk. 2: 33 - 40

Evankeliumissa on kirjoitettu, ei ainoastansa Simeonista, joka tuli valmiiksi kuolemaan Vapahtajan näkemisen kautta, vaan myös Hannasta, joka saarnais Kristuksesta kaikille niille, jotka Jerusalemissa odotit Israelin lunastusta. Me olemme ennen puhuneet sen vanhan Simeonin ennustuksesta, jonkatähden se mahtais olla sovelias tällä kerralla puhua Hannasta. Katselkaamme siis, kuinka Hanna profetissa saarnaa Kristuksesta kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lunastusta.

Paljon niitä oli, jotka odotit Israelin lunastusta, mutta useimmat odotit ainoastansa yhden maallisen Vapahtajan, jonka piti lunastaman juutalaisia Roomalaisten vallan alta. Kaikki suruttomat odotit ainoastansa muutosta hallituksessa, koska heidän kuninkaansa Herodes oli yksi julma tyranni, joka ei ainoastansa rasittanut kansaa raskailla veroilla, vaan myös tappoi paljon ihmisiä ja

vuodatti viatonta verta. Sentähden juutalaiset odotit yhden muutoksen hallituksessa, ja heillä oli semmoinen usko, että ulosluvattu Vapahtaja eli Kristus piti pian tuleman heitä maallisten tyrannien alta vapahtamaan, sillä kaikki suruttomat tuntevat lihallista orjuutta, koska esivalta on kova ja ankara rasittamaan heitä, ja ne odottavat niin muodoin muutosta hallituksessa.

Mutta suruttomat ei tunne yhtään vaivaa siitä hengellisestä orjuudesta. Ei ne raukat tunne, kuinka päätyranni perkele hopittaa heitä tulisen ruoskan kanssa helvettiin. Sentähden suruttomat ei saata odottaa yhtä hengellistä Vapahtajaa, jonka pitää lunastaman kuoleman vankeja perkeleen vallan alta. Mutta vanha Simeon ja Hanna profetissa olit niitten harvain seassa, jotka odotit Israelin lunastusta hengellisesti. He tunsit nimittäin suuren vaivan ja rasituksen perkeleen päällekkarkaamisesta.

Koska se on kirjoitettu Hannasta, ettei hän lähtenyt temppeleistä palvelema- ta Jumalata yöllä eikä päivällä, paastolla ja rukouksilla, niin se on arvattava, ettei hän pitänyt niin suurta muretta ruumiin elatuksesta. Mutta suurin muret oli hänellä siitä, kuinka hänen sielunsa tulis pelastetuksi. Hän oli siis yksi katuva- inen ja armoa etsiväinen sielu, joka oli tarttunut kiinni Jumalan armolupauksiin siitä tulevaisesta Vapahtajasta, mutta ei hän ollut vielä nähnyt Vapahtajaa. Kuitenki hän odotti häntä pian tulevan. Ja koska Maria tuli temppeleihin poikansa kanssa ja sai nähdä sen vanhan Simeonin ottavan lasta syliinsä ja kiittävän Jumalata, silloin tuli myös Hanna iloon, sillä hän uskoi, että se lapsi on itse Vapahtaja.

Me saatamme sanoa vakaisesti, että Simeon ja Hanna olit heränneet ja katu- vaiset sielut, ja että he uskoit vakai- sesti sen luvatus Vapahtajan päälle. Erinomattain, koska Simeon oli saanut sen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt kuolemata maista- man, ennenkuin hän oli nähnyt Herran Kristuksen. Niillä on siis ollut totinen katumus ja toivo. Mutta vasta sillä hetkellä tulit he iloon, koska he saivat nähdä Kristusta. Ei Hanna profetissa ole saat- tanut paljon saarnata Kristuksesta en- nenkuin hän oli nähnyt häntä.

Mutta kenelle hän nyt saarnaa Kris- tuksesta? Saarnaisko hän suruttomille Kristuksesta? Evankelista sanoo, että hän puhui niille, jotka Jerusalemissa odotit Israelin lunastusta, se on: katu- vaisille, murheellisille, epäileväisille, alaspainetuille, hengessä vaivaisille, joilla ei ollut yhtään iloa eli lohdutusta maan päällä. Nämät katuvaiset, mur- heelliset ja alaspainetut sielut odotit kyllä Israelin lunastusta, mutta ei ollut heillä yhtään iloa, koska se ulosluvattu Vapahtaja oli heille tuntematon.

Muutammat saatoit toivoa, että he saavat nähdä Kristusta ennenkuin he kuolevat. Mutta ei tainnut olla se toivo kaikilla, sillä viimeinen lupaus Kris- tuksesta oli annettu profeetta Malakian kautta. Ja siitä saakka oli jo neljä sataa ajastaikaa kulunut, ja ei vielä yhtään Messiasta eli Vapahtajaa tullut. Kyllä tosin juutalaiset vielä nytki odottavat Messiasta tulevan, vaikka se on yksi maallinen Vapahtaja, jota he odottavat, mutta ei näy olevan katuvaisilla niin suuri pitkämielisyys ja kärsivällisyys, että he odottavat ylön kauan lunastusta,

ennenkuin he rupeavat epäilemään autuudestansa.

Koska Messias ei tule varsin heitä auttamaan siitä raskaasta elämästä, jossa heränneet ja katuvaiset sielut ovat, tahtovat he nääntyä epäilyksen tähden ja rupeavat ajattelemaan, ettei auta enää pyrkiminen eli odottaminen, ja sitte heittävätkä itsensä hengelliseen laiskuuteen. Heittävätkä valvomasta ja rukoilemasta. Lakkaavat uskossa kilvoittelomasta ja kolkuttamasta. Ja sen hengellisen laiskuuden perästä tulee hengellinen nukkuminen. Maailman rakkaus panee vähittäin valvomaan maailmaan käsin, josta ei tule maallinenkaan Vapahtaja, jopa sitte hengellinen.

Näettekös nyt raskautetut sielut, jotka olette odottaneet Israelin lunastusta, ja ette ole vielä saaneet täydellistä lunastusta, näettekös, kuinka kiivaat juutalaiset ovat odottamaan yhtä maallista Vapahtajaa, joka on kuitenkin yksi turha toivo. Juutalaiset ovat jo odottaneet 2000 ajastaikaa yhtä maallista Vapahtajaa, joka heille pitää ylösrakentaman uuden Jerusalemin. Ja ei ole vielä juutalaisten toivo sen tulevaisen Vapahtajan päälle loppunut.

Ja te murheelliset, te katuvaiset, te raskautetut sielut, jotka odotatte yhtä hengellistä Vapahtajaa, ette voi odottaa Israelin lunastusta yhden vuoden eli yhden kuukauden, eli yhden viikon, vaikka Hanna profetissa saarnaa teille, että Messias on jo tullut; että hän ilmoittaa kohta kunniansa; että hän tulee pian saarnaamaan kuoleman vangeille lunastusta. Ei ole vanha Simeon eikä myös Hanna profetissa lakanneet odottamasta Israelin lunastusta, vaikka vii-

meinen lupaus hänestä oli annettu 400 ajastaikaa ennen.

Ja tämän alinomaisen odottamisen ja ikävöitsemisen tähden ovat Simeon ja Hanna saaneet nähdä Herran Kristuksen temppeleissä. Ja koska se vanha Simeon ja Hanna profetissa saarnaavat hänestä kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lohdutusta, joka ei ole tapahtunut ennen, koska kaikki juutalaiset Jerusalemissa odotit ainoastansa yhden maallisen Vapahtajan, joka ei tule koskaan, vaikka kuinka kauan odottaisit.

Niin uskokaat nyt, te harvat sielut, jotka Jerusalemissa odotatte Israelin lunastusta, uskokaat nyt, te murheelliset ja katuvaiset, että Messias on jo tullut, koska Simeon ja Hanna ovat häntä nähneet. Uskokaat, te raskautetut ja huokaavaiset, että Kristus tulee pian lunastamaan kadotetut lampaat Israelin huoneesta, uskokaat, koska Simeon ja Hanna saarnaavat teille Kristuksesta, että Sionin kuningas tulee pelastamaan teidän sielujanne tästä kuoleman laaksosta ja tyrannien orjuudesta, jotka vaivaavat ja rasittavat teidän sielujanne. Uskokaat, että juutalaisten turha toivo ja luottamus yhden maallisen Vapahtajan päälle on yksi perkeleen petos, jolla hän kääntää heidän silmänsä nurin, että heidän pitää valheita uskomon.

Sillä kaikki juutalaiset, jotka nyt ovat elämässä, kuolevat heidän synnissänsä, ennenkuin heidän Vapahtajansa tulee. Ja ne raukat, jotka uskovat maallisen Messiaksen päälle, saavat vielä yhden onnettoman kuoleman. Sillä ei ne saa nähdä sitä maallista Vapahtajaa koskaan. Mutta Simeon ja Hanna, jotka

odottavat yhtä hengellistä Vapahtajaa, ne saavat häntä nähdä ennen kuolemata. Simeon oli saanut sen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pidä kuolemata maistaman ennen kuin hän näkee Herraa Kristusta. Ja hän sai myös nähdä, ja tuli sillä näkemisellä valmiiksi kuolemaan.

Ei ole tosin kirjoitettu Hannasta, olisko hän saanut samankaltaisen vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, mutta hän odotti kuitenkin Israelin lunastusta vanhuuteen asti. Hän odotti. Hän ikävöitsi, hän rukoili hengen sanomattomilla huokauksilla. Ja tämä odottaminen ja ikävöitseminen vaikutti niin paljon, että hän sai nähdä Vapahtajansa. Ja sen näkemisen kautta tuli Hanna iloon ja rupeis puhumaan Messiaksesta kaikille niille, jotka Jerusalemissa odotit Israelin lohdutusta.

Te harvat sielut, jotka Jerusalemissa odotatte Israelin lunastusta, älkäätkä väsykö odottamasta Israelin lunastusta, vaan olkaat Hannan kanssa lakkaamatta paastoomisessa ja rukouksissa siihen asti, että Sionin kuningas tulee antamaan teille ijankaikkisen lunastuksen. Te murheelliset ja raskautetut sielut, tulkaat Hannan kanssa Herran temppeliin, sekä ne, jotka ovat vakuutuksen saaneet Pyhäältä Hengeltä, että myös ne, jotka ei ole saaneet. Kyllä Simeoni varsin tuntee Herran Kristuksen, joka on jo ennen saanut vakuutuksen. Ja siitä tulee myös Hanna tuntemaan Kristusta ja uskomaan.

Simeon tulee valmiiksi kuolemaan sen näkemisen kautta, ja Hanna profetissa alkaa saarnaamaan kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin

lunastusta. Ja uskokaat nyt, te murheelliset, katuvaiset ja raskautetut sielut, että Messias on tullut. Sionin kuningas on tullut kuoleman vankeja lunastamaan ja suloista armovuotta saarnaamaan Israelin vuorilla. Amen.

Jäljennös / SKS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Pietari kirjoittaa, **ettei ole muuta nimeä taivaan alla annettu, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman, kuin tämä Jeesuksen nimi.**

Ilman epäilemättä oli Pietari arvellut jonku muun vapahtajan löytyvän, joka saattais pelastaa ihmissukukunnan. Kun Pietari Vapahtajan kuoleman jälkeen oli epäuskossa ja epäilyksessä, rohkeni hän ajatella jonkun muun Vapahtajan löytyvän, joka saattais pelastaa ihmissukukunnan hänen onnettomuudestansa. Mutta ei hän silloin ole löytänyt muuta nimeä, kuin ainoastansa tämän Jeesuksen nimen. Vaikka hän kovin epäili, ettei se taida olla oikea Vapahtaja, joka ei saata auttaa itseänsä kuolemasta ja vihollisten käsistä, ei hän kuitenkaan ole muuta nimeä löytänyt, kuin tämän Jeesuksen nimen. Jota enemmän hän ajatteli, sitä enemmän hän tuli vakuutetuksi siitä, ettei muuta nimeä löydy, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman.

Nyt ei muut kuin maailman viisaat epäile, lieneekö tuo Jeesus Natsarenius ollut ainoa oikea mies, joka kelpaa vapahtajaksi. Mutta siitä ainoastansa katuvaisilla on epäily, kuinka Jeesus saattaa semmoisia syntisiä vastaanottaa, ennenkuin he tulevat paremmiksi. Sitä epäilee moni epäuskon vanki, jos sopii uskoa hänen päällensä ja jos uskaltaa omistaa hänen ansiotansa ennenkuin parempi katumus, suurempi hartaus, kovempi omantunnon vaiva ja suurempi hätä Vapahtajan perään tulee.

Mutta me olemme nähneet, että semmoiset epäuskon vangit viimein löytävät vapahtajansa maailmasta, kuin eivät tule Vapahtajan tykö silloin, kuin

he tuntevat huonoutensa ja mitättömyytensä. Omanvanhurskauden perkele väsyttää epäuskon vankeja ja ahdistaa heitä maailmaan, kuin eivät he usko silloin, koska Jeesus Natsarenius on saapuvilla. Viimein löytävät he parhaan ilonsa maailmassa, koreudessa, juopumuksessa, haureudessa ja heikkuudessa. Siinä tilassa löytävät he muun nimen eli muun vapahtajan, joka ei ole niin pyhä ja vanhurskas, kuin Jeesus, eikä viitti nähdä niitä, jotka huokaavat; ei viitti kuulla niitä, jotka ulvovat; ei viitti katsoa niitten päälle, jotka ovat huonoissa vaatteissa.

Oletteko te löytäneet muuta nimeä, jossa teidän pitää autuaaksi tuleman? Oletteko löytäneet jonku muun vapahtajan taivaassa, maassa eli maan alla, joka saattaa teitä auttaa synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta? Koska kaikki Belialin ojat rupeavat juoksemaan ja kaikki syvyyden aallot rupeavat nousemaan ja pohjattomuuden meri rupeaa pauhaamaan ja syvyyden kaivo rupeaa kuohumaan, oletteko silloin löytäneet muuta nimeä, kuin tämän Jeesuksen nimen? Minä luulen ja tunnustan, ettei katuvaiset, murheelliset ja alaspainetut sielut ole muuta nimeä löytäneet.

Mutta ne, jotka eivät ole katuvaiset eikä uskovaiset, ne löytävät muun nimen, jossa he luulevat tulevansa autuaaksi. He löytävät jonku muun vapahtajan, jonku ihmisen pojan eli jonku naaraspirun, joka kelpaa heille vapahtajaksi. Huoruuden perkele kelpaa muutamille vapahtajaksi, koreus muutamille, maailman kunnia muutamille ja paloviina muutamille, ja suuri tavara muutamille.

Tänä päivänä on Vapahtajan nimi-päivä, ja ne harvat sielut, jotka ei löydä muuta nimeä taivaan alla, jossa heidän pitää autuaaksi tuleman, pitäisit Vapahtajan nimipäivänä kysymän Uuden Testamentin ylimmäiseltä papilta, jonka hallussa elämän kirkon kirjat ovat, heidän pitäis kysymän tänä päivänä, löytyykö heidän nimensä kirkon kirjassa, erinomattain siitä syystä, että apostoli Johannes kirjoittaa ilmestyskirjassa, että he ovat saaneet yhden nimen, jota ei tunne yksikään muu, kuin hän itse. Kuka tiesi, kuinka monen nimi tämän vuoden sisällä pyyhitään pois kirkon kirjasta.

Mutta se suuri nimen kantaja, joka tänä päivänä on Vapahtajan nimen saanut, tukekoon horjuvaisia, vahvistakoon vapisevaisia, auttakoon köyhiä ja armoa tarvitsevaisia, että he vielä tämän vuoden jaksaisit katkaista! Kuule, suuri nimen kantaja, niitten huokaus, jotka eivät vielä ole nimeä saaneet, ja älä pyyhi pois heidän nimeänsä ennen kuin he kuolevat eli toiseen valtakuntaan ilman papintodistusta siirtyvät. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Evankeliumi: Luuk. 2: 21.

Me kuulemme ylösluetusta evankeliumista, että lapsi, Jumalan ja Marian Poika, ympärileikattiin kahdeksantena päivänä ja hänen nimensä kutsuttiin Jeesus, joka niin oli enkeliltä kutsuttu ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

Meidän pitää siis Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Jumalan Poika on saanut nimen ennen kuin hän on siinnyt.

Jumala on jo ijankaikkisuudessa valinnut ainoan Poikansa syntisten Vapahtajaksi, ja on antanut hänelle nimen, joka on kaikkia nimiä suurin, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitäänsä kumartaman, niitten, jotka taivaassa, maan päällä ja maan alla ovat, ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jeesus Kristus on Herra Isän Jumalan kunniaksi. Sentähden on hänelle annettu nimi tuhannen ajastaikaa ennenkuin hän syntyi. Ja tämän nimen on Pyhä Henki antanut Daavidin suun kautta hänelle, nimittäin Kristus, se on voideltu, niin kuin Paavali sanoo: "Hän on voideltu Pyhällä Hengellä."

Tämä nimi Kristus on siis annettu Vapahtajalle tuhannen ajastaikaa ennenkuin hän syntyi, ja on Daavidin kautta tullut tutuksi kaikille Juudalaisille. Mutta toinen nimi Jeesus on annettu enkeliltä, ennenkuin hän sikisi äitinsä kohdussa. Kyllä nyt kaikki kristityt uskovat, että tämä on niin tapahtunut, mutta maailman viisaat ei usko, että Marian poika on saanut nimen ennenkuin hän syntyi, niin kuin maailman viisaat ei usko, että Marian poika on totisesti Jumalan poika.

Maailman viisaat sanovat Marian olleen taikurin, hän on nähnyt unta ja omia uniansa uneksinut ja uskonut, ja siitä on nimi tullut. Mutta kristityillä on maailman alusta se usko ollut, että Jumala on antanut nimen kaikille ulosvalituille ja erinomattain niille, jotka Jumala on jo edeltäpäin nähnyt tulevan ulosvalituiksi välikappaleiksi saarnaamaan ja syntisiä johdattamaan katumukseen ja parannukseen, niinkuin esimerkiksi Mooses, profeetat ja Jo-

hannes Kastaja, jolle annettiin nimi enkeliltä ennenkuin hän syntynyt oli.

Jumala on muuttanut muutampain pyhän nimet, joille pakanallinen nimi oli annettu, niinkuin Abram kutsuttiin Aabraham ja Jaakob sai nimen Israel, koska hän painiskeli tuntemattoman kanssa. Saulus kutsuttiin Paulus, koska hän tuli kristityksi. Nämät ovat saaneet uuden nimen jo tässä maailmassa, mutta se, joka voittaa, on myös saava uuden nimen, ja tämä uusi nimi on kirjoitettu elämän kirjaan.

Tällä ajalla antavat vanhemmat lapsillensa pakanalliset nimet. Nimi tosin ei itsestensä vaikuta mitään pääasiaan, mutta me kuulimme nyt Jumalan muutaneen pakanain nimet, koska joku merkillinen muutos on tapahtunut heidän sydämissänsä. Pääasia on, että itsekukin muistais mitä varten hänelle nimi on annettu ja mitä hän sen nimen kautta luvannut on kasteessa.

Kuin Jumala antoi Jaakobille uuden nimen ja kutsui hänet Israeliksi, niin se merkitsi: Mies voitti Jumalan. Pietari merkitsee: pahta eli kallio. Kristiina merkitsee kristitty vaimo. Jos nyt jokainen olis nimensä jälkeen, niin Israelin pitäis voittaman Jumalan rukouksillansa. Pietarin pitäis oleman pahta, jonka päälle Kristus rakentaa seurakuntansa. Ja jokaisen, jonka nimi on Kristiina, pitäisi oleman kristityn vaimon. Ja koska Kristus, josta kaikki kristityt ovat nimensä saaneet on voideltu, niin pitäis nyt kaikkien kristittyin Vapahtajan nimipäivänä muistaman, kuinka suuri ja pyhä tämä nimi on, ja kuinka paljon tämä nimi sisällänsä pitää, ja ruveta tästä edes niin valvomaan ja kilvoittele-

maan, ettei tämä korkea nimi tulis pyyhityksi pois elämän kirjasta.

Kyllä on keveä sanoa, en ole kristitty, mutta raskaampi on tunnustaa itsensä kristityksi, sillä siinä tunnustuksessa tekee rietas monelle hädän. Heränneet saattavat tunnustaa syntinsä, vaikka ne kuinka rumat ja häpeälliset olisit, mutta koska heidän pitää tunnustaman itsensä kristityksi, siinä tekee rietas vastuksen, vaikka Paavali sanoo: Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme.

Muistakaa nyt kaikki kristityt, kuinka kallis ja painava tämä kristityn nimi on ja kuinka suuren vaivan kautta Kristus on ansainnut tämän korkean nimen teille, ja kuinka suuri edesvastaus teidän päällänne makaa. Jos te valvottomuuden eli uneliaisuuden kautta niin käytätte itseänne, että tämä kaunis nimmi pyyhitään pois elämän kirjasta, silloin antavat kaikki perkeleet teille yhden hirmuisen nimen, joka mustassa kirjassa on kirjoitettu. Vaikka he kuinka haukkuisit teitä huoriksi, varkaiksi ja villihengiksi, ei se tee mitään, niin kauan kuin teillä on se vakuutus, että teillä on yksi kaunis, korkea ja kunniallinen nimi elämän kirjassa, mutta jos se nimi pyyhitään pois, niin te saatte yhden hirveän nimen, joka kaiken kunnian teiltä viepi.

Muistakaa myös, että Jumala on antanut Kristukselle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on, että kaikki polvet pitää heitäänsä Jeesuksen nimeen kumartaman, niitten, jotka taivaassa, maan päällä ja maan alla ovat. Ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jeesus Kristus on Herra, Isän Jumalan kunniaksi.

Ja koska nyt tänä päivänä alkaa uusi vuosi, jona maailman Vapahtaja on Vapahtajaksi nimitetty, niin pitäis jokaisen kristityn ajatteleman, että tämä on viimeinen vuosi hänelle, että hän pian pääsee pois tästä surun laaksosta, että hän pian pääsee kuulemaan sen uuden nimen, joka hänelle annettu on taivaan valtakunnassa, ja on isoilla puukstaveilla kirjoitettu elämän kirjaan. Amen.

1 Jäljennös Raaitilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

2 jäljennös Tibergin kopiokirja / Oulun maakunta-arkisto /

3 jäljennös Pellon kopiokirja / Helsingin yliopistonkirjasto /

Profeetta Elisa sanoi yhdelle pakanalle, joka oli pitaalilnen: **Mene ja pese sinuas Jordanin virrassa. Mutta tämä pakana Naeman suuttui profeetalle ja sanoi: ”Eikö vedet Syyriassa ole kaikkia Israelin vesiä paremmat?”**

Tämä esimerkki osottaa meille, että kaikki pakanat suuttuvat, koska heille pannaan senkaltainen työ eteen, josta järki loukkaantuu. Pakana Naeman oli kuullut, että Israelissa pitäisi löytymän profeetta, joka saattaa kaikenlaisia tautteja parantaa. Koska nyt Syyriassa ei löytynytäkään sitä, joka olisi saattanut parantaa pitaali tautia, niin päätti tämä pakana mennä profeetta Elisän tykö, mutta hän ajatteli, että profeetta panee kätensä hänen päällensä ja lukee joitakin noitain läksyjä, niin kuin noidat pruuukaavat tehdä.

Mutta kuin profeetta Elisa ei tullutkaan kauniilla sanoilla puhuttelemaan, vaan käski hänen mennä pesemään itseänsä Jordanin virrassa, silloin suuttui pakana profeetalle ja sanoi: “Eiköpä Syyriassa ole parempi vesi, kuin Jordanissa? Profeetan sana vaikutti pakanan sokeassa järjessä semmoisen vastahakoisuuden, niinkuin jos joku kristitty täällä olis sanonut jollekulle pakanalle, että hänen pitää ruveta peräsuolesta parannusta tekemään. Ja minä luulen, että kaikki pakanat olisivat suuttuneet profeetalle sen sanan tähden.

Luonnollinen ihminen luulee, että kristityn pitäisi häntä puhutteleman kauniilla ja suloisilla sanoilla, niinkuin te itse tiedätte, milliset arvelukset teillä olit kristillisyydestä, koska tämä heräys

ensin tuli kuulluksi. Jos kristillisyyden laatu olis semmoinen ollut, että suloiset evankeliumin saarnat olisit vaikuttaneet oikean heräyksen, niin olisivat tosin kristityt ja pakanat ottaneet teitä ympäri kaulan. Mutta Johannes saarnais Juudean korvessa synnin synniksi, ja Jordanissa hän kastoi ja saarnais pyhät fariseukset kyykäärmeen sikiöiksi, ja ilmoitti hänen jälkeensä tulevan sen, joka hänen edellensä on ollut, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella.

Niin me nyt ymmärrämme, miksi kaste eli kastaminen Jordanissa piti oleman voimallinen lääkitys kaikille pitaalisille, jotka tahtoivat synnin pitaalista puhtaaksi tulla. Mutta ei pakana ymmärrä, että siinä vedessä pitäisi oleman senkaltainen voima terveeksi tekemään pitaalisia. Kuitenki tuli se pakana Naeman paratuksi pitaalisuudesta, kuin hän ensimmäisen kerran oli kastanut itsensä Jordanissa.

Me mahdamme nyt kysyä, niinkuin Lutherus: “Kuinka vesi taitaa niin korkeat asiat matkaansaattaa?” Vesi on senkaltainen aine, jonka kautta ruumiin saastaisuus pestään ja puhdistetaan. Mutta koska kysymys tulee synnin pitaalisuudesta, joka ulottuu sieluun asti, silloin tulee järki sokeaksi, jos hän tahoo ymmärtää, kuinka kaste vaikuttaa syntein anteeksisaamisen. Tämä ei ole semmoinen asetus, että järki sen käsittää, mutta uskolla täytyy meidän ottaa se vastaan. “Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi, mutta joka ei usko, se kadotetaan”, jos hän vielä kymmenen kertaa olis kastettu.

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, kuinka Vapahtaja kastetaan. Mutta

ne harvat sielut, jotka katsovat, kuinka Vapahtaja kastetaan, nostakoot silmänsä ja katsokoot, jos taivas aukenee ja jos Pyhä Henki tulee hänen päällensä niinkuin kyyhkynen, ja arvatkoot siitä, että jos ei kastetun päälle Pyhä Henki tule, niin ei kaste vaikuta mitään.

Rukoilkaa kaikki kastetut, että Pyhä Henki tulisi teidän päällenne, että jaksaisitte uskoa, sillä kaste saattaa syntein anteeksi saamisen ja antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat. Kuule kasteen asettaja, katuvaisten huokaus: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 3: 13 - 17

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa kuulimme, että Jeesus tuli Johanneksen tykö ja pyysi kastetta. Hän, jolla ei yhtään syntiä ollut, tosin ei tarvinnut kasteen kautta saada synnit anteeksi, mutta hän tahtoi antaa syntisille esimerkin ja pyhittää tämän sakramentin.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman kasteen hyödytystä ja tarpeellisuutta, kuin Lutherus sanoo, että kaste saattaa syntein anteeksi saamisen, vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä ja antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat.

Meidän pitää nyt katseleman:

1. Millä lailla kaste saattaa syntein anteeksi saamisen;

2. Kuinka kaste vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä, ja

3. Kuinka kaste antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat.

1. Kaste saattaa syntein anteeksi saamisen. Onko nyt kaikki kastetut saaneet

synnit anteeksi? Eivät kaikki kastetut sitä usko, ja nekin, jotka uskovat, tahtovat usein olla huikentelevaiset uskossa ja elämässä. Ne ei tahdo olla pysyväiset liitossansa. Ja muutamat luottavat sen uuden syntymisen päälle, joka on tapahtunut kasteessa. Mutta ne harvat sielut, jotka ovat kastetut, ei ainoastansa vedellä, mutta Pyhällä Hengellä ja tulella, saavat uskoa, että he uuden syntymisen pesossa ovat saaneet kaikki synnit anteeksi ja tulleet Jumalan lapsiksi.

2. Kuinka kaste vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä. Ne, jotka pysyvät siinä kasteen liitossa Pyhän Hengen uudistuksen kautta, valvomisen kautta, sodan ja kilvoituksen kautta, saattavat olla vapahdetut hengellisestä kuolemasta ja myös ijankaikkisesta kuolemasta, jos he pysyvät uskossansa vahvana loppuun asti. Kaste vapahtaa myös uskovaisia perkeleestä, ettei ole perkeleellä yhtään valtaa niitten päälle, jotka Jumalan armon kautta voittavat perkeleen ja maailman kiusaukset.

3. Kuinka kaste antaa ijankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat ja Jumalan armon kautta ovat tulleet vakuutetuiksi syntein anteeksi saamisesta, sillä kussa syntein anteeksi antamus on, siinä on myös elämä ja autuus. Ja kuin Raamattu sanoo, että vanhurskas elää uskostansa, niin on arvettava, ettei yksikään muu elä uskostansa, kuin se, joka totisen parannuksen ja elävän uskon kautta on tullut vanhurskautetuksi. Siinä on ijankaikkinen elämä, että vanhurskas elää uskostansa.

Mitä kaste merkitsee? Että vanha aatami pitää jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettaman ja kuo-

letettaman. Tämä Lutheruksen selitys on myös kristityille juuri tarpeellinen muistaa, sillä vanha aatami tahtoo myös kristityillä tulla ulos valvomattomuuden kautta. Jos vanha aatami ei tule upotetuksi ja kuoletetuksi Jordanin virrassa jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta, tulee hän pian herraksi. Moni on vanhan aatamin tähden kadottanut uskonsa ja mennyt helvettiin.

Nyt on taivaallinen Vanhin pesemässä lapsiansa Jordanin virrassa, että he tulisit puhtaiksi siksi kuin vieraat tulevat taivaasta. "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki." Menkää nyt kaikki mustat tataraiset Jordanin virtaan ja antakaa vanhemman pestä ja puhdistaa teidän sielujanne, sillä ette kuitenkaan omalla pesemisellä tule miksikään. Mutta älkää parkuko, te hulliaiset, sentähden että vanhin pesee teitä kylmällä vedellä ja panee vielä saippuata silmiin, sillä ette kuitenkaan muutoin tule puhtaiksi. Vanhin tahtoo, että hänen lapsensa pitää oleman puhtaat. Ei hän saata mustia näyttää vieraille.

Tulkaa pesemään teitä, että taivaallinen Vanhin saattais näyttää teitä vieraille, jotka tulevat taivaasta. Kuka tiesi vieraat pian tulevat taivaasta. Pian pääsette elämän virrassa saunomaan, että tulisitte valkeiksi ja puhtaiksi ja kiiltäviksi niinkuin enkelit. Amen.

Minä saan nähdä häntä, mutta en nyt, minä katselen häntä, vaan en läsnä.

— Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka Israelista. 4. Moos. 24: 17

Näin puhui yksi pakanallinen noita, joka oli kutsuttu Israelin seurakuntaa kiroamaan, mutta Jumalan voimallisten liikutusten kautta täytyi siunata. Hän näki myös kaukana, tulevaisessa ajassa Vapahtajan kuvailevan hänen silmänsä edessä, ehkä tämä näkeminen oli niin himmi, ettei hän saattanut eroittaa maallisen valtakunnan taivaan valtakunnasta. Hän näki niinkuin sumussa, että tähti nousee Jaakobista, ja valtikka Israelista. Mutta mikä tähti tämä oli, ja millinen valtikka se oli, sitä hän ei saattanut selittää. Jos me otamme muut Raamatun paikat ojennukseksi, niin me löydämme, että tähti on hengellisessä tarkoituksessa yksi hengellinen valo, joka osoittaa matkustavaisille, mistä tie menee taivaaseen, koska he vaeltavat pimeyden varjossa. Ja jos tämä tähti ei johdattais matkustavaisia ijankaikkisuuteen, niin he eksyisit.

Että tämä tähti nousi Jaakobista, se merkitsee, että hengellinen valkeus tuli maailmaan Jaakobin sukukunnasta; koska nimittäin kaikki pakanat Vanhassa Testamentissa olit kokonansa pimeydessä, oli aina Jaakobin sukukunnassa yksi pikkuinen valo, ehkä harvat ihmiset otit siitä valosta vaaria.

Se valtikka, jonka Bileam näki, merkitsee yhden hengellisen valtakunnan, joka on alkunsa saanut Israelista. Mutta kaikki nämät asiat olit niin kaukana hänen näyssänsä, että hän tunnustaa: "Minä saan nähdä häntä, mutta en nyt,

minä katselen häntä, vaan en läsnä," ja luetaan nämät Bileamin sanat 4. Moosoksen kirjassa 24. luvussa. Tämä pakanallinen noita oli muutoin tullut kiroilemaan Israelin seurakuntaa, mutta koska hän tuli likemmäksi ja katseli heidän kauneuttansa, täytyi hänen siunata Israelin seurakuntaa, vaikka hän oli tullut kiroilemaan heitä.

Se on tapahtunut monelle, joka sanoman kautta on kuullut jotaki kristillisyydestä, että hän on tullut kiroilemaan heitä, mutta koska hän on katsellut kristillisyyttä likempää, on hänen häätynyt sanoa, niinkuin se noita Bileam: "Siunattu olkoon se, joka sinua siunaa ja kirottu olkoon se, joka sinua kiroaa." Niinkuin Bileam oli lähtenyt kotoa matkaan kiroilemaan Israelin seurakuntaa, niin on moni maailman noita lähtenyt matkaan kiroilemaan ja pilkkaamaan kristityitä. Mutta koska hän on katsellut kristillisyyttä likempää, on hänen ajatuksensa kristillisyydestä muuttunut, ja sen saman miehen, joka aikoi kristityitä kiroilla, on häätynyt siunata heitä.

Koska luonnollinen järki pitää luonnollisen tilaisuutensa kristillisyytenä, katsoo hän sen oikean kristillisyyden taikaukseksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Ja koska sanoma kristillisyydestä kulkee edemmäksi, panee rietas yhdelle sanalle kymmenen valetta lisäksi; sillä tavalla kuuluvat kristillisyyden vaikutukset hirmuiseksi luonnollisen ihmisen korvissa, niin että luonnollinen ihminen ei saata muuta ajatella kristillisyydestä, kuin mitä rietas-henki panee häntä uskomaan, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikus. Mutta koska luonnollinen ihminen, joka oli lähtenyt

matkaan kiroilemaan kristityitä, tulee li-
kemmäksi ja katselee kristillisyyden
luontoa ja kristillisyyden vaikutuksia, tu-
lee hänelle se vakuutus, ettei ole väarti
kiroilla kristityitä. Vaikka tämä kristilli-
syyden valo on ensin niin himmi, että se
näyttää niinkuin pikkuinen tähti taivaan
reunalla, kuitenkin on Jumalan Henki jo
vääntänyt sokean raukan mieltä toisaalle,
koska hänen, joka tuli kiroilemaan Israe-
lin seurakuntaa, häätty siunata heitä.

Mutta moni maailman ihminen on
niin paatunut, että jota useamman ker-
ran hän näkee kristityitä, sen enemmän
hän kiroilee heitä. Tämä hengellinen
viha tulee useimmin niille, jotka ovat
mielestänsä siveästi eläneet. Koska hei-
dän siveyttään laitetaan, suuttuvat he
niin kovin, että he rupeavat kiroilemaan
ja sadattelemaan. Niin tekevät myös ar-
mon varkaat, koska heidän uskonsa lai-
tetaan. He suuttuvat kaikille niille, jotka
tahtovat heidän uskonsa koetella.

Se elävä kristillisuus tulee niin vasta-
hakoiseksi ja niin hirmuiseksi siveille ja
armon varkaille, että he pikemmin me-
nevät päätänsä myöten helvettiin, kuin
että he rupeaisit katumuksen ja paran-
nuksen tekemään. Pikemmin kääntyvät
jo umpipakanat eli senkaltaiset ihmiset,
jotka ovat hyvin krouvisti eläneet, kuin
ne siveät ja oikeat armon varkaat, joi-
den autuuden perustus on pääkallossa.
Sillä umpipakanat havaitsevat vähän
ajan perästä, että heidän elämänsä ei ole
suinkaan kristillinen elämä, ja tulee
heille kristittyin kanssapuheesta pian se
vakuutus, että he senkaltaisella elämällä
vissimmästi menevät kadotukseen, jos
muutosta ja parannusta ei tule. Mutta si-
veät huorat ja rehelliset varkaat, jotka ei

tunne ollenkaan vikojansa, ne suuttuvat
niinkuin tuhka, koska heitä soimataan
huoruudesta ja varkaudesta, sillä heidän
kunniansa on niin suuri, että he menevät
kunniansa kanssa helvettiin. Sentähden
sanoo myös Vapahtaja, että moni pakana
tulee idästä ja lännestä istumaan Abra-
hamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan
valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset
heitetään ulkonaiseen pimeyteen.

Ne miehet idästä, jotka tulit pitkän
matkan päästä etsimään sitä vastasynty-
nyttä Vapahtajaa, olit myös pakanat, ja
yksi outo tähti johdatti heitä Betlehe-
miin; mutta Jerusalemin asuvaset, joilla
oli parempi tieto siitä tulevaisesta Va-
pahtajasta, ei menneet sinne, vaikka he
kuulit, että tähti oli nähty.

Niin se tapahtuu vielä nytki, että um-
pisuruttomat kääntyvät pikemmin oi-
kean kristillisyyden puoleen, kuin muu-
tammat suukristityt, jotka asuvat kirkon
vieressä ja kuulevat Jumalan sanaa joka
sunnuntai. Mutta sen suurempi edesvas-
taus tulee niille, jotka kuulevat usein Ju-
malan sanaa, eivätkä sentähden mene
Betlehemiin etsimään ja kumartamaan
sitä vastasyntyntä Juudan kuningasta.

Ei ole joka aika sen kuninkaan tähti
taivaan reunalla loistamassa. Mutta näi-
nä aikoina on hänen tähtensä alkanut
paistamaan pohjan maassa, niinkuin se
sama tähti silloin paisti idän maassa. Se
sama tähti oli silloin niinkuin tien osoit-
taja niille, jotka pimeyden aikana vael-
sit. Ja se sama tähti pitäis vielä nytki
oleman tien osoittajana kaikille, jotka
sydämen hartaudella etsivät Vapahtajaa.

Ottakaat siis vaari taivaan tähdistä, te
köyhät matkustavaiset, jotka vaellatte
monta vaarallista retkeä sumun ja myrs-

kyilman lävitse, ottakaat vaari taivaan tähdestä, koska pimeyden aika tulee, koska maailman tuuli tulee tuiskun kanssa ja ottaa pois tien, ettei tolaa tunnu. Ottakaat vaari taivaan tähdistä, koska taivas mustuu ja aurinko mustan pilven takana on pimeäksi tullut. Ottakaat vaari taivaan tähdistä, koska tie loppuu, ja te joudutte yötä olemaan metsässä hukkain ja jalopeurain keskellä. Ottakaat vaari taivaan tähdistä ja rukoilkaat, että Herra pian antais armiaan aurinkonsa paistaa niille, jotka pimeyden laaksoissa istuvat. Ja me toivomme ja uskomme, että hän kuulee kaikkien murheellisten, itkeväisten ja viheliäisten rukouksen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 2: 1 -12

Me kuulimme meidän pyhästä evankeliumistamme, että tietäjät idästä tulit hakemaan ja kumartaen rukoilemaan sitä äsken syntynyttä Juudan kuningasta. Ja yksi outo tähti, joka oli ilmestynyt taivaalle, oli heille tien osoittajana. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman: kuinka Jumala johdattaa pakanoita Vapahtajan tykö. Ensimmäinen tutkistelemus: Pakanat idästä tutkivat taivaan tähtiä, ja niitä tutkeissansa ilmestyy heille yksi outo tähti. Toinen tutkistelemus: Tämä outo tähti on heille tien osoittajana. Antakoon se armollinen Herra Jeesus, jonka tähti nyt on ilmestynyt, että kaikki pakanat rupeaisit seuraamaan tätä tähteä, joka osoittaa heille tien Betlehemiin.

Ensimmäinen tutkistelemus. Pakanat idästä tutkivat taivaan tähtiä. Se on har-

va ihminen, joka oikein tutkii taivaan tähtiä. Ne ihmiset, joitten tavara on maan povessa, katsovat alaskäsin, eivätkä niinmuodoin jouda silmiänsä nostaa taivaaseen. Sillä he hakevat niin ahkerasti sitä aarnihautaa, jossa he luulevat löytävänsä ison kätketyn tavarahan, ettei he muista silmiänsä nostaa ylöskäsin. Ja vaikka useimmat ihmiset hakevat sitä aarnihautaa, joka yhteisen luulon ja vanhan muisteluksen jälkeen pitäis löytymän maan povessa, eivät ne kuitenkaan löydä sitä, sillä manalaiset eli maanhaltia on kätkenyt se luultun tavarahan maan alle.

Jos joku olis semmoinen lumooja, joka saattais maanhaltian kanssa puhua, niin sanotaan senkaltaisen saavan sen ison tavarahan, jonka muut ihmiset turhaan etsivät. Mutta ehkä maanhaltian tavara kiiltää niinkuin kulta maan alla, koska se tuodaan ylös maan alta, ja auringon paisteessa katsellaan, ei se ole muu kuin sysihauta. Niinmuodoin tulevat kaikki ne ihmiset petetyksi, jotka hakevat sitä kätkettyä tavaraa maan alta. Mutta ne harvat ihmiset, jotka hakevat sitä kätkettyä tavaraa taivaassa, ne pruuukaavat aina katsoa ylöskäsin, vaikka muut maailman ihmiset sanovat, että ne on hullut, jotka hakevat aarnihautaa taivaassa.

Tapahtuu myös välistä niin, että ne, jotka hakevat sitä kätkettyä tavaraa taivaassa, lankeevat johonkuhun kuoppaan, koska he käydessä katsovat aivan ylöskäsin. Mutta vaikka riettaan enkelit pääsevät nauramaan, koska yksi taivaaseen katsova ihminen lankee, ei he sentähden saata estää häntä nousemasta ylös. Jos se taivaaseen silmiänsä nosta-

va ihminen ja tähtien tutkija käypi tasaisesti ja tunnustelee jalvoillansa, missä kuopat ovat, ei hänen pitäis niin usein lankeeman, ja hänestä ei pitäis oleman riettaan enkeleille niin paljon nauramista.

Koska nyt, niinkuin sanottu on, tietäjät idästä eli tähtien tutkijat rupeavat nostamaan silmänsä taivaaseen, ilmestyy heille yksi outo tähti, joka maailman alusta jo on ollut taivaan reunalla, vaikka ihmiset eli tähtien tutkijat ei ole ennen sitä nähneet, koska se on ollut kätkeytynä muitten tähtien takana, eli jos vanhat ihmiset ei ole ymmärtäneet pitkän silmän kautta katsoa niitä tähtiä. Kuinka ikänänsä tämä asia on, se ainoastansa on vissi ja tosi, että tietäjät idästä ovat äkänneet yhden oudon tähden. Ja siitä he arvaavat sen vanhan uskon jälkeen, että yksi suuri ja voimallinen kuningas on syntynyt maailmaan.

Ja sen tähden johdatuksen jälkeen lähtevät he matkustamaan idästä, pitkän matkan päästä, sinne käsin, kuhunka tähti taivaalla jutaa. Kuinka kaukana tietäjitten syntymäpaikka on Betleheministä arvataan siitä, että muutamat maanmittaajat ovat räknänneet (laske-neet), että he ovat vaeltaneet koko vuoden ennen kuin he kostuit Jerusalemiin.

Jos nyt ihminen vaelttaa kolme peninkulmaa päivässä, joka käypi hitaasti, niin on tietäjitten syntymäpaikka ollut lähes 300 peninkulmaa Betlehemin kaupungista, voipi vielä olla edempänä. Koska evankelista ei ole kuullut sen maakunnan nimeä, kusta tietäjät tulit, niin se on arvattava, että näitten tietäjitten syntymäpaikka on ollut niin kaukana Jerusalemita, ettei ole korva kuullutkaan sen maakunnan nimeä. Yhtähyvin läksit nä-

mät tietäjät vaeltamaan siitä synkiästä ja paksun sumun sisällä olevaisesta paikallisesta maasta. He läksit vaeltamaan niin pitkän matkan päästä, ettei he tienneetkään tämän matkan päätä.

Mutta se ihmeellinen tähti oli heille taluttajana eli tien osottajana. Ei he kuitenkaan osanneet ojeti Betlehemiin, vaan he eksyit Jerusalemin kaupunkiin, kussa he luulit löytävänsä sen kuninkaallisen lapsen, jonka tähti oli näkynyt. Ei ne siellä tosin löytäneet sitä kuningasta, jota he hait, mutta he sait siellä sen ylösvalaistuksen, ettei ole Vapah-tajan eli Kristuksen syntymäpaikka siellä, vaan Betleheminissä.

Meidän tulee nyt muistaa, että Jerusalemin kaupungissa, johonka tietäjät eksyit, asuu ensiksi maailman kunnia, toiseksi omaparannus ja kolmanneksi kuollut usko. Maailman kunnia on se kuningas Herodes, joka rupeis pelkäämään, koska tietäjät rupeisit puhumaan sen äsken syntyneen kuninkaan tähdestä. Herodes ja kaikki maailman herrat hänen kanssansa rupeisit pelkäämään, että heidän kunniansa menee hukkaan, jos se kuningas pääsee kasvamaan ylös.

Herodes, eli maailman kunnia, rupeis sitte kysymään kuolleen uskon papeilta, jotka ovat lukeneet Raamattua, missä Kristuksen syntymän piti. Herodes oli ainoastansa kuullut mainittavan siitä Kristuksesta, että se piti tulla maailmaan, mutta ei hän ollut sen laveamalta tutkinut Raamattua.

Mutta kuolleen uskon papit ovat tutkineet Raamattua, ja ne tietävät kyllä sen paikan, kussa Kristuksen syntymän pitää, mutta ei ne mene sentähden itse sinne katselemaan häntä, sillä maailman

kunnia estää ja oma parannus eli se ulkonainen siveys myös estää: ei ne viitti niin huonossa ja ylönkatsotussa paikassa käydä, vaikka he nyt kuulevat tietäjiltä, että kuningas on syntynyt.

Jos he vielä puolittain uskovat, että Betlehemissä on Kristus syntynyt, ei ne kuitenkaan mene sinne sentähden, ettei maailman kunnia laske heitä. Ja oma parannus kanssa on esteenä. Vieläpä se Herodes eli itse maailman kunnia, se tahtoo varsin tappa Vapahtajan. Ja sen vuoksi hän tutkistelee visusti, millä ajalla se tähti on ensin ilmestynyt, ja kääskö vielä tietäjien tiedustella, kuka se on ja mikä lapsi se on. Hän sanoo kyllä suulla, että hän tahtoo myös tulla kumartamaan sitä lasta, mutta sydämesänsä hän aikoo sen tappa.

Semmoinen on nyt maailman kunnia. Ja ehkä kuolleen uskon papit ja kirjanoppineet eivät itse mene Betlehemiin, sanovat he kuitenkin kuninkaan käskyn jälkeen, missä Kristuksen syntymän piti. Se tieto Raamatusta, jonka tietäjät saavat kirjanoppineitten kautta, on vissimmästi hyvä heille. Mutta maailman kunnia ottaa myös siitä sen päätöksen, että jos semmoinen lapsi, jonka syntymäpaikka on Raamatusta kirjoitettu, pääsee kasvamaan ylös, niin mistantavat¹ kaikki maailman herrat kunniansa, jonkatähden he päättävät salaisesti tappa sen, ennenkuin se kasvaa suureksi.

Toinen tutkistelemus. Se outo tähti, jonka tietäjät näkevät jutavan² taivaalla, on heille tien osoittajana Betlehemiin. Se on selkeällä todistuksella muisteltu evankeliumin kirjoittajalta, että tähti kävi edellä ja seisautti sen pai-

kan päälle, kussa Maria oli lapsinensa. Josta siis arvataan, että jos tähti ei olisi heitä johdattanut, ei he olisi osanneet Betlehemiin.

Mutta vaikka nämät tietäjät eli tähtimiehet näit tähden, ei ole se kirjoitettu evankeliumissa, että muut ihmiset näit sen. Ainoastansa tähtimiehet, jotka tutkivat tähtiä näit sen ja ymmärsit, että se oli yhden suuren kuninkaan tähti. Niin se on vielä nytki, että ainoastansa ne, jotka tutkivat tähtiä, saattavat nähdä Vapahtajan tähteä. Ja jos tätä ihmeellistä tähteä ei olisi, niin eksyisit vissimmästi kaikki ne, jotka lähtevät etsimään Vapahtajaa.

Mutta tämä tähti, joka niin kirkkaasti paistaa taivaan laella, on aina tien osoittajana kaikille köyhille matkustavaisille, jotka lähtevät pakanallisuuden synkeydestä, ja niin kaukaa, kuin ihminen ensinnä, koska hän lähtee matkaan katumuksen ja parannuksen tielle, tuntee olevansa Betlehemistä, kuitenkin viimein kostuu siihen luvattuun maahan monen vaaran ja kiusauksen läpi kulkeissansa. Jos tämä tähti ei olisi tienosoittajana, niin hän vissimmästi eksyis vielä pahemmin kuin nämät tietäjät, jotka luulit Jerusalemin kaupungissa löytävänsä Vapahtajan, vaikka he siellä löysit ainoastansa Vapahtajan viholliset, nimittäin: Maailman kunnian, Herodeksen, joka tahtoo sydämessä tappa sen vastasyntyneen Vapahtajan, ja kuolleen uskon tunnustajat, jotka tietävät kyllä Raamatun todistuksen jälkeen Vapahtajan syntymäpaikan, mutta ei sentähden mene itse Betlehemiin, vaan asuvat aina siinä kaupungissa, kussa meidän Herramme tapettu on.

Jos nyt tämä Kristuksen kointähti sammuis, eli mustan pilven takana peitettäisiin, mikäs olis silloin köyhille matkustavaisille turvana, koska he vaeltavat yöllä ja pimeyden aikana monta vaarallista retkeä, kussa maailman kova tuuli, tuisku ja rajuilma ottaa pois tien, joka ilmanki on soukka ja raskas kulkea. Mikäs olis näille köyhille matkustavaisille turvana, jos tämä tähti, joka on ilmestynyt taivaan reunalle, sammuis eli katoais, koska julmat pedot ja jalopeurat kiljuvat mollemmin puolin, ja maahisen tyttäret petollisella kauneudella houkuttelevat ja kutsuvat väsyneitä matkamiehiä tykönsä ja lupaavat kaikenlaisia herkkuja ja hyvät makaukset ja makean unen.

Älkäätkuunnelko, te väsyneet matkamiehet, mitä maahisten tyttäret viskuttelevat (kuiskailevat) teidän korviinne. Ne antavat teille unijuomaa, jos te menette heidän kanssansa, ja sitte he ryöstävät teidän niestanne (eväänne) ja teidän tavaranne. Parempi on maata kiven ja kovan kallion päällä ja odottaa siihen asti, että aamurusko rupeaa koittamaan teidän sydämässänne, kuin mennä maahisen tykö.

Ja mikä olis väsyneille matkamiehille turvana, jos tämä tähti katoais, koska hengelliset jalopeurat rupeavat kiskomaan ja raatamaan epäilyksen kautta niinkuin karhu, joka ensin ahdistaa peljästyneitä jänkkään ja siellä kiskoo ja raataa, mutta ei jaksa sentähden raatoa jänkästä ylös vetää. Minä tiedän, että väsyneet matkamiehet eivät pääse sivuitse epäilyksen suota, mutta jos toinen ihminen vielä enemmän painaa sitä, joka jo on vajoamassa, niin hän tekee

vissimmästi enemmän, kuin mitä Vapahtaja ja apostolit ovat tehneet.

Muutamat tekevät sen hyvällä tarkoituksella, mutta ei hengellisen viisauden jälkeen. Niille köyhille ja väsyneille matkamiehille on siis se tähti, joka taivaassa loistaa, paras tienosottaja, ja joka sitä tähteä seuraa, ei pitäis koskaan niin kovin eksyvän, ettei hän viimein kostu Betlehemiin. Ottakaat siis vaari taivaan tähdistä, te väsyneet matkamiehet, ja älkäätkoskaan kadottako tätä tähteä silmistänne, sillä se johdattaa teitä Betlehemiin. Sillä pitkä on matka Kaanan maalle ja lyhykäinen on armon aika, ja se tie, joka viepi elämään, on ahdas, ja monta vaarallista paikkaa on tien päällä.

Jos köyhät matkustavaiset kadottavat Vapahtajan tähden, niin he eksyvät tienhaaroihin. Ottakaat siis vaari taivaan tähdistä, te väsyneet matkamiehet. Älkäätkö väsykö valvomasta ja kilvoittelemasta. Älkäätkatsoko maata päin, vaan katsokaat ylös käsin, kusta tähti tulee. Ja seuratkaa tähteä, niin te kostutte Betlehemiin, kussa se äsken syntynyt Israelin kuningas makaa. Ja uhratkaa hänelle teidän sydämenne kultaa ja mirhamia, ja pyhää savua kuninkaalle otolliseksi lahjaksi ja hyväksi hajuksi. Ja kumartaen rukoilkaat häntä nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ mistantaa (ruots. mista) = kadottaa, menettää

² jutaa, lapin sanasta johtit: kulkea, kiertää, siirtyä, mennä, edetä, käydä kaupaksi, käydä (kellosta), pärjätä juoksussa ym.

Kaikkena sinun elinaikanas pidä Jumala silmäis edessä ja sydämässä, ja karta ettes mihinkään syntiin mielisty, ja Jumalan käskyjä vastaan tee. Tob. 4: 6.

Se vanha Tobias neuvoi tällä lailla poikaansa, mutta koska kristityt tuskin saattavat pitää Jumalata silmänsä edessä ja sydämässänsä, niin saattaa yksi surutoin ihminen vielä vähemmin pitää Jumalata silmänsä edessä, vaikka muutampi kuolleen uskon tunnustaja luulee, että hän saattaa pitää Jumalaa silmänsä edessä ja vielä sydämässänsä. Mutta se on rietas, joka armonvarasta tällä lailla pettää.

Se nähdään tämän päivän evankeliu-mista, ettei Jeesuksen vanhemmatkaan saattaneet niin pitää Jeesusta silmänsä edessä, ettei olis kadottaneet häntä. Kuinka siis yksi surutoin ihminen ja armonvaras saattaa niin Jeesusta pitää silmänsä edessä, kuin tässä neuvotaan. Se paikka on juuri mahdoton, koska ei kristittykään saata niin valvoa, että Jumala olis aina hänen silmänsä edessä. Mutta me tiedämme, että yksi surutoin ihminen pitää aina maailman silmänsä edessä. Ei taida Jumala olla usein mielessä, ja sydämässä ei ole Jumala koskaan niin kauan kuin ihminen elää suruttomuudessa. Mistäs Jumala pääsee semmoisen ihmisen sydämeen, joka on täynnänsä riettaita henkiä. Jos yksi surutoin ihminen etsis Jeesusta Herran temppelissä, mutta hän hakee häntä tuttavain ja lankoin seassa, nimittäin semmoisessa seurassa, josta Jumala on kaukana.

Juomari hakee Vapahtajaa viinaporvarin talossa, ja huora hakee Vapahtajaa

rikkaan miehen talossa, mutta kirkossa ei ollenkaan. Sentähden semmoiset tulevat harvoin Jumalan sanaa kuulemaan. He katsovat Jumalan palvelusta ylön ja Herran ehtoollista. Ja sanovat: "Kyllä meillä on kirjoja kotona, josta me näemme Jumalan sanaa; jos sen jälkeen elämme, emme tarvitse epäillä, ettemme tule autuaaksi."

Nämät ovat vanhan aatamin estelemiset, joilla hän helpottaa vaivaansa, ettei tarvitsis kuluttaa aikaansa kirkkoreissussa. Erinomattain koska kirkossa haukutaan ja kotona kiitetään, ottaa vanha aatami turvansa kirjaan ja ajattelee, että parempi Jumalan sana on kirjoissa kuin kirkossa. Ja tämän uskonsa päälle ottaa vielä vanha aatami vahvistuksen Raamatusta. Koska nimittäin Vapahtaja sanoi Samarian vaimolle, ettei heidän pidä rukoileman Samarian vuorella, kussa yksi kirkko oli, eikä Jerusalemissa, kussa toinen kirkko oli, vaan kaikissa paikoissa, kussa kaksi eli kolme ovat koossa Jeesuksen nimeen, siinä on Jeesus keskellä. Siitä ottaa nyt vanha aatami itsellensä sen uskon, ettei hänen tarvitse rukoilla Jumalata kirkossa, koska hänellä on parempi Jumalan sana kotona.

Mutta Daavidi ei tyytynyt vielä siihen, että hänellä oli Raamattu kotona, vaan hän riensi Herran kartanoihin, niinkuin pääskynen rientää pesään poikainsa tykö, ja sanoo, että lintu on löytänyt huoneen ja pääskynen pesänsä, koska hän pääsi Alttarin tykö. Daavidilla oli niin hauska olla Herran huoneessa, että hän tahtoi olla oven vartijana. Daavidi oli Israelin kuningas, eikä sentähden pitänyt huonona virkana että olla oven vartijana Herran huoneessa, mutta

nyt ei tahdo moni olla oven vartijana Herran huoneessa.

Koska ihmiset ei paali¹ istua rauhasa kirkossa, täytyy heidän ulos pakata. Muutamat istuvat kuumain hiilten päällä, joita musta rautio panee heidän perseensä alle. Muutamat häätyvät ulos mennä, koska Jumalan sana rupeaa heidän tuntoansa polttamaan. Muutamat pakkaavat ulos Herran huoneesta sentähden, ettei he paali rauhassa istua siellä, koska rietas kutkuttaa ja kuiskuttelee heidän lihassansa. Ja muutamat taas häätyvät ulos kirkosta voitelemaan suoliensa vuotavalla pirun paskalla.

Semmoisessa kirkossa, kussa vihollinen ajaa orjiansa ulos menemään ennen kuin saarna on loppunut, siellä on ovenvartijalla suuri prässi, koska hänen pitää aukaiseman kirkon ovea kaikille niille, joita rietas ajaa ulos kirkosta ennen kuin Jumalan palvelus on päätetty. Ilmanki vihollinen pelkää, että heille tulee kaatumavika, jos he istuisit rauhassa kirkossa ja kuuntelisit saarnaa. Sentähden ajaa hän niitä ulos, jotka häntä palvelevat.

Mutta ne taas, joita vihollinen ei laske kirkkoon ollenkaan, lukevat ympyriäistä kirjaa kotona, jossa musta maisteri selittää heille Raamattua sillä lailla, että juopumus tulee luvalliseksi, huoruus tulee luvalliseksi, viinakauppa tulee luvalliseksi, kirous ja tappelu tulee luvalliseksi.

Lutherus on kirjoittanut, että vihollinen saattaa kyllä saarnata evankeliumia paremmin kuin joku pappi. Ja siinä kirkossa, kussa rietas on saarnaamassa, istuvat kaikki siveät huorat rauhassa, kaikki rehelliset varkaat itkevät rakkaudesta, käärmeen kyyneleet vuotavat ar-

mahtavaisten viinaporvarien silmistä, raittiit juomarit tulevat niin jumaliseksi, että he kumartavat polviensa viinaporvarin edessä varsin kuin he tulevat ulos kirkosta, ja pistävät ulos kielensä ulos suusta, niin kuin riettaan ajohärkä, ja sanovat: "Yksi pisara, yksi pisara, rakas Jeesuksen ystävä! Yksi pisara!" Viinaporvari on juomarin mielestä rakas Jeesuksen ystävä, mutta raittiuden saarnaja on juomarien ja viinaporvarien mielestä yksi perkeleen ystävä, koska hän estää Jumalan lapsia nautitsemasta viinaa, joka on Jumalan vilja.

Koska nyt riettaalla on paljon tekemistä Herran huoneessa, kuin hän panee muutampia ulos menemään, jotka ovat sisälle tulleet, ja muutampia taas ei laske kirkkoon ensinkään, niin se on arvatava, että hän tahtois polttaa kaikki ne kirkot, joissa Jumalan sanaa niin saarnataan, että sanankuulijoille tulee rauhatoimintatunto. Eli jos muutamille tulee hengellinen ilo ja riemu, niin alkaa rietas kateudesta käärmeen kyyneleitä vuodattamaan. Katuvaisten kyyneleet polttavat myös hänen tuntoansa. Ja erinomattain, jos armonpenikat rupeevat vinkumaan, silloin hyppää rietas ylös penkistä, ja menee aika kyytiä ulos kirkosta, ja kaikki hänen palvelijansa seuraavat häntä, sillä armonpenikat sekoittavat häntä, ettei hän paali kuunnella, mitä pappi saarnaa.

Rietas on muutoin tarkka kuulemaan, jos häntä haukuttaisiin kirkossa huoraksi eli varkaaksi, että hän pääsis jälkeen kunniansa perään kysymään. Mutta ei hän paali sitä kuulla, kuin armonpenikat alkavat vinkumaan. Sentähden on paras neuvo, että kaikki riet-

taan hengen palvelijat menevät ulos kirkosta siksi kuin toinen pappi tulee, joka saarnaa niin kauniisti ja niin suloisesti, että kaikki siveät huorat pääsevät itkemään ja kaikki raittiit juomarit pääsevät nauramaan, ja kaikki kunnialliset viinaporvarit pääsevät iloitsemaan. Silloin pääsevät myös kaikki hävyttömät ja katumattomat huorat taivaan valtakuntaan, mutta katuvaiset, murheelliset, alapainetut ristinkantajit, hengellisessä köyhyydessä huokaavaiset tuomitaan helvettiin.

Rientäkää siis, niinkuin Daavidi sanoo 84. psalmissa, kaikki tiaiset ja pääskyiset, pulmukaiset ja satakieliset, rientäkää, pyrkikää, ikävöitkää, kiiruhtakaat pesään turvapaikkaan. Paetkaat armonpenikat Herran kartanoihin. Tulkaat ennenkuin semmoinen armonjakaja tulee, joka antaa koirille liininkiä ja lapsille viskaa ruotoja. Me toivomme ja rukoilemme, että Kuin pienet lintuiset, Kyll' kiiruust rientävät, Jäll' poikains tykö pesään, Jonk' tehneet ovat vesaan; Niin myös opettajans' Näkevät iloisans, Lain Herran seuratuksi Ja sodan voitetuksi, Jost' paha suunsa tukkee, Ja autuus kansalle kulkee, viimein, koska se suuri Herran päivä tulee, pitää ovenvartijan laskeman sisälle niitä, jotka murheellisella ja särjetyllä sydämellä kolkuttavat kirkon oven päälle. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 2: 42 - 52.

Evankelista Luukas muistelee tämän päivän evankeliumissa, että Jeesuksen vanhemmat olit tulleet kirkkoa vasten Jerusalemiin, ja siellä he kadotit

Jeesuksen, jota he rupesit etsimään tuttavain ja lankoin seasta, mutta viimein he löysit hänet kirkosta. Näitten sanain johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä peräänajatteleman: Mistä vanhempien pitää löytämän Jeesuksen, koska he ovat hänet kadottaneet. Antakoon Jumala, että kaikki ne vanhemmat, jotka murehtien etsivät Jeesusta, löytäisivät hänet Herran temppelistä, koska he turhaan etsivät häntä maailmassa tuttavain ja lankoin seassa.

Rakkaat vanhemmat! Te olette suruttomuuden tilassa kadottaneet Jeesuksen. Annas nähdä, mistä te hänet löydätte, koska te heränneessä tilassa kaipaatte häntä. Te olette kadottaneet hänet kirkkoreissussa, koska te suruttomuuden tilassa tulitte juhlapäivän tavan jälkeen kirkkoa pitämään. Te olette suruttomuuden tilassa tulleet kirkkoon ainoastansa juhlapäivän tavan jälkeen. Ei sitä varten, että te Herran huoneessa saisitte ylösvalaistuksen teidän sieluilenne, vaan sitä varten, että te vanhan tavan jälkeen saisitte ylösrakennusta teidän vatsallenne.

Te olette suruttomuuden tilassa tulleet kirkkoon huvittamaan teidän silmiänne koreudella ja maailman turhuudella, ja näyttämään teidän epäjumalianne maailmalle: Komeat ja lihavat hevoiset, elolla syötetyt, maalatut reet, verkavaatteet, ja silkkihuvit päässä, hopeapiiput suussa, kello plakkarissa² ja viinaflasku³ kainalon alla. Tämä komeus ja koreus on seurannut teitä kirkkoon juhlapäivän tavan jälkeen, että maailma näkis, kuinka rikkaat ja kausniit te olette. Jos joku köyhä matkustavainen olis kohdannut teitä kirkkotien

päällä, ja ei olis tuntenut, mitä herrasväkeä te olette, koska te tulitte ajain kulkusilla ja ruoska kädessä huutain: "Pois saatana tien päältä!" olis hän ajatellut: "Mikä herrasväki tämä on, joka tuommoisella faartilla⁴ ajaa. Ne ovat kaikki korkeat maailman herrat. Minun pitää lakin ottaman päästä ja kumartaman heidän edessänsä:"

Jos yksi raaka talonpoika tulis Ruotista ja kohtais niin paljon herroja kirkkotien päällä, ajattelis hän: "Tässäpä on paljon herroja, jotka tulevat kauniilla siunauksella kirkkoon. He kiroavat vielä kirkkotien päällä ja valmistavat sydämensä pirun paskalla, että he saattaisit hyvin hartaudella palvella jumaliansa."

Ennenkuin kirkossa on sanottu amen, lappavat he ulos kirkosta. Heille tulee niin kova nälkä kirkossa maailman jumalan armon perään, ettei he jouda odottamaan Herran siunausta, vaan heidän täytyy saarnan keskellä mennä ulos ottamaan kirkko ryyppyä, joka paremmin sammuttaa heidän jannonsa armon perään, kuin Jumalan sana ja se siunattu viina.

Semmoisella elämällä ovat suruttomat vanhemmat kadottaneet Jeesusta, ja liiatenki kirkkoreissussa, koska he ensiksi tulevat kirkkoon ainoastansa juhlapäivän tavan jälkeen, ja sitte siinä reissussa palvelevat sitä jumalata, joka on peräsuolella, mutta ei sitä jumalata, jota vasten he ovat tulleet kirkkoon. Pyhä päivä tehdään juomapäiväksi, kirouspäiväksi, tierauspäiväksi⁵, tanssipäiväksi, tappeluspäiväksi, viinakauppapäiväksi. Sillä niin on eletty tässäki paikassa juuri kirkon vieressä, niin kuin syvimässä helvetissä. Ja niin

eletään vielä nytki, että kiros ja juopumus ja kadotuksen humu kuuluu neljänneksen päähän.

Onkos ihmet, että suruttomat vanhemmat senkaltaisella elämällä kadottavat Jeesuksen. Annas nähdä, mistä he sen löytävät, koska he viimein rupeavat kaipaamaan häntä. Koska suruttomat vanhemmat heräävät synnin unesta, huomaitsevat he, että he ovat kadottaneet Jeesuksen, ja silloin he rupeavat murehtien etsimään häntä. Mutta ei he varsin arvaa, mistä heidän pitää etsimän Jeesusta. He luulevat löytävänsä hänet tuttavain ja lankoin seassa.

Mutta arvaattekos, te murheelliset, mistä paikasta teidän pitää etsimän Jeesusta, koska te olette kadottaneet hänet? Suruttomuuden tilassa ette ole kaivanneet Jeesusta, sillä teidän Vapahtajanne oli silloin maailmassa: viinaflaskussa, arkussa, peräsuolella; mutta koska omatunto heräis, rupeisitte vasta kaipaamaan Jeesusta, ja nyt te etsitte häntä tuttavain ja lankoin seassa. Mutta turhaan te etsitte häntä niiden tuttavain seassa, jotka ei ole häntä nähneet. Ja arvaatteko viimein, mistä teidän pitää Jeesuksen löytämän?

Ette ole suruttomuuden tilassa etsineet häntä Herran temppelissä, mutta viinaporvarin talossa. Silloin oli teillä hoppu lappamaan ulos kirkosta viinaporvarin tykö. Ette malttaneet odottaa Herran siunausta; teillä oli hoppu lukemaan ja kuulemaan perkeleen siunausta krouvissa.

Koettakaat viimein hakea Jeesusta Herran temppelissä. Kukatiesi hän löytyy siellä, kussa ette luulekaan. Daavidi kirjoittaa, itsestänsä että lintu löysi huo-

neen ja pääskynen pesänsä Herran huoneessa. Minä olen nähnyt, että varikset ja harakat joskus rakentavat pesänsä kellotapuliin, mutta minä olen myös nähnyt, että pääskyet rakentavat pesänsä kirkkoon, ja tiaiset rakentavat pesänsä elävän viinapuun rakoihin.

Jos te, murheelliset vanhemmat, etsitte Jeesusta, niin älkää hakeko häntä semmoisten tuttavain ja lankoin seassa, jotka ei ole nähneet häntä, vaan freistatkaat⁶ viimein hakea häntä temppeleistä. Mitä maks on hän jäänyt kirkkoon, koska te menitte ulos maailmaan. Te saatte kyllä hämmästyä, jos te löydätte Jeesuksen sieltä, kussa ette toivoneetkaan. Mutta älkää sentähden toruko häntä, että hän on tehnyt liikaa vaivaa, sillä se on teidän oma huolimattomuutenne, ettette ole aina pitäneet Jeesusta teidän silmäinne edessä. Koska teillä oli niin suuri hoppu lähteä ulos kirkosta maailmaan, silloin jäi Jeesus kirkkoon. Ja se on oma teidän syynne, että te olette kadottaneet Jeesuksen. Mutta te panette Jeesuksen syyksi, että te olette hänet kadottaneet.

Voi! Voi! kuinka te olette sentähden sokeat, te murheelliset vanhemmat. Miksette pitäneet Jeesusta aina teidän silmäinne edessä? Nyt te haette Jeesusta joka paikassa, tuttavain ja lankoin seassa. Nyt te kaipaatte Jeesusta, koska tunto on herännyt? Nyt te luulette, että Jeesus teki teille niin suuren vaivan, koska te itse huolimattomuutenne kautta olette hänet kadottaneet.

Kärsimättömyys panee teidät soimaamaan Jeesusta, että hän on tämän vaivan teille saattanut, että te olette jo niin ja niin kauvan murehtien etsineet

häntä. Mutta te olette niin tyhmit ja taitamattomat hengellisissä asioissa, ette ymmärtäneet, että Jeesuksen täytyy olla niissä, kuin taivaallinen Isä on hänen päällensä pannut.

Kuulkaat nyt, te murheelliset vanhemmat, jotka olette kadottaneet Jeesuksen ja murehtien etsitte häntä. Tiedättekö, mistä teidän pitää löytämän hänet? Te olette kirkkoreissulla kadottaneet hänet suruttomuuden tilassa. Teidän täytyy nyt heränneessä tilassa pyörtää takaisin Jumalan temppeeliin ja etsiä Jeesusta sieltä.

Te murheelliset ja epäileväiset, jotka olette ruvenneet kaipaamaan Jeesusta, mistäs pitää teidän hakeman häntä? Te katuvaiset ja raskautetut, mistä pitää teidän löytämän Jeesuksen? Te onnettomat vanhemmat, jotka oman huolimattomuutenne kautta olette kadottaneet Jeesuksen, mistä pitää teidän kohtaaman hänet? Voi, voi, onnettomat sielut, jotka olette kadottaneet Jeesuksen, ja nyt murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä haette häntä. Mistä pitää teidän löytämän hänet?

Lankoin ja tuttavain seasta te haette, mutta ei ne ole nähneet häntä. Ei ole muuta neuvoa kuin että te pyörrätte takaisin Jumalan temppeeliin. Ja siellä te kohtaatte hänet. Mutta jos te vielä keran löytäisitte hänet, niin ottakaat hänet myötänne kotianne, ja älkää enää kadottako häntä teidän silmistänne.

Pyörtäkää siis takaisin, te murheelliset vanhemmat, koska Jeesus on kadonnut teiltä. Pyörtäkää takaisin Herran kartanoihin, niin kuin Daavidi, koska hän oli murheellinen, pakeni Herran alttarin tykö, ja veisaa siellä, että lintu

on löytänyt huoneen ja pääskyinen pesänsä, koska hän pääsi pakenemaan Herran huoneeseen. Pyörtäkää siis takaisin Herran huoneeseen, te murheelliset sielut, kaipaissanne Jeesusta. Pyörtäkää takaisin, te pienet lintuiset, te pääskyyiset ja pulmukaiset, satakieliset ja västäräkit.

Rientäkää, pyrkikää, ikävöitkää, kiiruhtakaat teidän pesäänne, koska ukkoinen Siinain vuorella kovin pauhaa. Kätkekää teitänne elävän viinapuun rakoihin, koska haukka ajaa takaa. Jos yksi tiainen parkuu haukan kynsissä, niin kaikki tiaiset ajavat häntä takaa; tahtoisivat kyllä pelastaa sen onnettoman sielun, joka parkuu haukan kynsissä, mutta eivät he voi, sillä haukka on suuri, mutta tiaiset ovat pienet lintuiset. Kuitenki surkuttelevat he sitä onnetointa raukkaa, joka parkuu haukan kynsissä. Niin kuin kuningas Daavidi veisaa 84. psalmissa: "Kuin pienet lintuiset Kyll' kiiruust' rientävät, Jäll' poikans' tykö pesään, Jonka tehneet ovat vesaan, Niin sielun' alttaris' tykö Ain' halaa, Jumal, pyynnöss'.

Kuinkas tämä Daavidin katselmus passaa suruttomille, jotka rientävät maailman perään. Muutamat rientävät viinaporvarin tykö ja siellä löytävät parhaan ilonsa. Muutamat rientävät huoran tykö, ja siellä löytävät parhaan ilonsa. Eipä niillä ole hauska ollenkaan kirkossa olla, erinomattain, koska ne pienet lintuiset, jotka, niinkuin Daavidi sanoo, löytävät pesänsä Herran huoneessa, alkavat veisaamaan ja visertämään kiitosta sille suurelle Luojalle ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää heidän pesissänsä.

Ettekös ole kuulleet, kuinka pääskyyiset visertävät heidän pesissänsä, koska aurinko nousee? Mutta te istutte kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Taidatte soimata Jeesusta, että hän teki teille suuren vaivan, koska teidän pitää hakeman häntä temppelessä. Mutta ei suruttomat löydä Vapahtajaansa temppelessä, mutta maailmassa he luulevat löytävänsä Vapahtajan. Vaan katuvaiset, murheelliset, epäileväiset, jotka todella hakevat Jeesusta, koska he tuntevat, että hän on kadonnut pois, ja myös armoitetut sielut, koska he valvomattomuuden kautta ovat kadottaneet Jeesuksen, ne voivat löytää hänet Herran temppelessä, jossa hän mielellänsä asuu, ja kuuntelee, kuinka pääskyyiset ja tiaiset ja satakieliset visertävät heidän äänellänsä.

He veisaavat kiitosta sille suurelle Luojalle ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herätti unesta. Koska armon aurinko nousee taivaan reunalla, silloin he veisaavat, ja silloin he kiittävät tämän valkeuden edestä, joka on tullut, ja sanovat: Amen! Halleluja! Kiitos, kunnia ja ylistys sille suurelle Luojalle ja Karitsalle, joka oli kuollut, ja katso, hän elää uskovaisten sydämissä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ paalia= kärsiä, kestää, sietää

² plakkarissa = taskussa

³ flasku = pullo (ruots. flaska)

⁴ faarti : vauhti (ruots. fart)

⁵ tierata = leikkiä, peuhata

⁶ freistata = yrittää, koettaa

Kaikki janoovaiset tulkaat vetten tykö, tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaat, ostakaat ja syökää; tulkaat, ostakaat ilman rahatta ja ilman hinnatta, viinaa ja rieskaa. Esajan 55: 1

Tässä paikassa kuuluu Jumala lupaaavan nälkävieraille viinaa ja rieskaa ilman rahatta ja ilman hinnatta. Se tulee nyt sen päälle, jos he viittivät tulla ostamaan ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa. Minä olen nähnyt, että muutamat köyhät ovat niin komeat, ettei he viitti kerjätä. Ennen he nälkään kuolevat, ennenkuin he menevät kerjäämään.

Me kuulemme myös yhdessä evankeliumissa siitä väärästä huoneenhaltijasta, ettei hän viittinyt kerjätä, koska hän sanoi: "En minä jaksa kaivaa, ja häpeän minä kerjätä." Tästä paikasta kuuluu, että kunnia estää muutampia kerjäämästä. Pikemmin he rupeavat varastamaan, että he sillä tavalla eläisit, niinkuin tämä väärä huoneenhaltija, joka rupeis herraansa pettämään. Ensiksi hän haaskais herransa hyvyuden, ja sitte vielä opetti herransa velkamiehet kirjoittamaan 50 sadan sijaan ja muuttamaan velkakirjoja. Ja sentähden ne velkamiehet, joiden velka on jäänyt maksamatta, aikovat korjata häntä ijankaikkisiin majoihin.

Mutta kukas tiesi, mihinkä majahan he viimein häntä korjaavat, koska he huomaitsevat, että he saavat maksaa velkaansa ijankaikkisesti juuri sen väärän huoneenhaltijan tähden, joka opetti heitä vääryydellä velkaansa vähentämään, eikä opettanut heitä armoa ker-

jäämään Herralta, että se velka olis tullut pois pyyhityksi. Mutta he teit niinkuin se väärä huoneenhaltija käskei, ja sentähden saavat he nyt maksaa heidän velkaansa ijankaikkisesti.

Se olis ollut parempi, jos se väärä huoneenhaltija olis opettanut herransa velkamiehiä kerjäämään, mutta kuinkapa hän saattaa heitä opettaa kerjäämään, koska hän itse ei viitti kerjätä. Pikemmin hän opettaa heitä varastamaan, kuin kerjäämään. Sillä se kerjääminen käypi kovin kunnian päälle. Me kuulemme myös tuhlaajapojan käytöksistä, ettei hänkään mennyt varsin isänsä luokse, vaikka köyhyys oli tullut päälle, vaan hän meni ensin yhden porvarin tykö siinä maakunnassa. Ja se sama porvari pani hänet sikoja paimentamaan.

Tällä tuhlaajapojalla oli siis vähempi kunniaa, kuin sillä väärällä huoneenhaltijalla, mutta kyllä hänessäki oli niin suuri kunnia, että jos hän ei olis tuntenut vanhemman sydäntä, olis hän pikemmin syönyt rapaa sikain ruuhesta ja paimentanut sikoja elinaikansa, kuin että hän olis mennyt isänsä tykö.

Mutta väärällä huoneenhaltijalla kuuluu olevan niin suuri maailman kunnia, ettei hän suinkaan olis ruvennut sikoja paimentamaan, koska hän ei viittinyt kaivaa eli kuokkia peltomaata. Ennenkuin semmoinen komea huoneenhaltija rupeaa peltomaata kaivamaan eli kerjäämään, ennen hän opettaa velkamiehiä vähentämään velkaansa, ettei olis herralla niin paljon kaipaamista, koska etsikon aika tulee. Mutta sikoja hän ei rupea ollenkaan paimentamaan.

Tuhlaajapojan täytyi sen tehdä, vaikka se on katsottu melkein huonoksi

työksi, ettei viittis yksi kunniallinen talon trenki ruveta sitä tekemään; juuri kunnian tähden. Sillä kukas viittis sitä kuulla, että toiset kunnialliset miehet kutsuvat häntä sikapaimeneksi. Sen pitää oleman juuri kerjääjä poika eli semmoinen traasu perkele, joka rupeaa sikoja paimentamaan. Ja hänen pitää oleman melkein suuressa hädässä ennenkuin hän menee sikoja paimentamaan.

Mutta vaikka nyt tuhlaaja poika on häätynyt sitä tekemään, ei tarvitse nämät luontokappaleet ajatella, että väärä huoneenhaltija rupeaa heitä paimentamaan, joka on niin komea, ettei viitti kaivaa, ja on niin kunniallinen, ettei hän viitti kerjätä. Mutta tuhlaajapojan täytyy paimentaa sikoja muutaman ajan, siihen asti, että hätä kärkee hänen nousta ylös ja mennä isänsä tykö. Ei hänen olis tarvinnut sitä tehdä, jos hän olis varsin mennyt isänsä tykö, koska hän oli kaiken omansa tuhlanut. Mutta kunnia oli hänessä niin suuri, ettei hän viittinyt varsin mennä semmoisena traasu perkeleenä isänsä tykö; ennen hän tahtoi itse jollakulla lailla tienata ruokaa. Mutta se porvari, jonka palveluksessa hän on, se sama porvari on niin ahne, ettei hän anna sikainkaan ruokaa palkaksi. Se porvari pelkää, että siat kupsottelevat¹, jos tuhlaajapoika söis heidän kanssansa.

Nouse nyt ylös, sinä tuhlaajapoika, ja rupea ajattelemaan, kuinka monella palvelijalla sinun isäs huoneessa on parempi tilaisuus kuin sinulla tässä vieraassa maassa, kussa ei anneta sikainkaan ruokaa syödä. Kuinkas monta ajastaikaa eli kuukautta sinä olet jo palvelut sitä porvaria, joka pani sinut palvelemaan sikojansa? Etkös ole vielä väsynyt, raukka,

paimentamasta niitä sikoja? Minä kuulen, että isä on laittanut häitä sinulle ja muille traasuperkeleille, jotka tulevat hänen tykönsä niin huonona ja viheliäisenä, kuin he ovat.

Minä kuulen vanhemman sydämen kaipaavan sinua onnetointa raukkaa, joka karkaisit pois isän talosta, tuhlaamaan ja haaskaamaan omaisuutes porttoin kanssa vieraalla maalla. Minä kuulen vanhemman sydämen kaipaavan sinua ja tappavan syötetyn vasikan sinun tähtes, ja laittavan juhlavaatteet valmiiksi, siksi kuin tuhlaajapoika tulee. Minä kuulen vanhemman sydämen kaipaavan sinua ja odottavan, koska se onnetoin tuhlaaja poika tulee traasusena ja räpäleissä, mustana ja kunniattomana, nälässä ja vilussa.

Isä on nyt laittanut häitä, kussa semmoiset nälkävieraat saavat nautita viinaa ja rieskaa, koska hän sanoo profetan Esaiaksen kautta: "Tulkaat ja ostakaat ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa." Nouse siis ylös onnetoin raukka ja mene isäs tykö ja sano: "Isä! Minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsekses kutsuttaa, vaan anna minun olla niinkuin yksi huonoin sinun palvelijoistas.

Nouse, nouse, onnetoin poika, ja mene pian ennen kuin kaikki rakkaus jäähtyy vanhemman sydämässä, ennenkuin vanhin kuolee murheesta ja odottamisen tähden. Koskas hän saapi kuulla sanomia siitä onnettomasta pojasta, joka meni niin kauvas vieraalle maalle, ettei vanhemman korvat enää kuule sanomiakaan siitä raukasta? Nouse, nouse, tuhlaaja poika, ja mene

traasu perkeleenä isäs tykö, että sinun silmäs saisit vielä kerran nähdä vanhemman kasvot, ennenkuin sinä kuolet. Jaa, kuule nyt, armollinen isä taivaassa, tuhlaajapojan huokaus: Isä meidän, joka olet taivaissa!

Evankeliumi: Joh. 2: 1.

Me kuulimme tässä pyhässä evankeliumissa, että Jeesus oli kutsuttu häihin ja että viina loppui kesken ja hänen äitinsä sanoi: "Ei heillä ole viinaa." Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman: Mistä köyhälle hääväelle tulee viinaa, koska viina loppuu?

Se näyttää kyllä, niinkuin viina olis loppunut Kananean häissä; mutta me toivomme, että Maria, Jeesuksen äiti, ilmoittaa sen pojallensa ja sanoo sitte palvelijoille: "Mitä hän teille sanoo, se tehkää!"

Ensimmäinen tutkisteleminen: "Minkä tähden hääviina on niin pian loppunut? Toinen tutkisteleminen: Jeesus muuttaa veden viinaksi, ja kolmas tutkisteleminen: Maailman tavallisuuden jälkeen säästetään huonompi viina viimeiseksi, mutta Kananean häissä tulee paras viina viimeiseksi.

Mutta vieraitten pitää odottaman niin kauvan kuin palvelijat ammentavat vetä ja kantavat edeskäyväälle. Sillä edeskäypä ei tiedä, mistä se viina on tullut, mutta että se on hyvä viina, jonka Jeesus on laittanut, sen hän tuntee, jos hän viittää maistaa siitä viinasta, jonka palvelijat kantavat hänen tykönsä.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Minkä tähden on hääviina niin pian loppunut?

Emme tiedä minkätähden se on niin pian puuttunut, mutta sen me tiedämme, että sitä on ollut vähäisen viinaa Kananean häissä. Ennen kuin se rupeis puuttumaan, on muutamat vieraat juvuksissa olleet, mutta nyt koska se rupeis puuttumaan, valittaa Maria, sanoen: Ei heillä ole viinaa. Vaikka Maria itse ei ole pahin juomari, suopi hän kuitenkin mielellänsä, että häävieraat joisit ja tulisit iloisiksi.

Jos se on tosi, mitä Syyrakki sanoo, että viina ilahuttaa sydämen, niin visimmästi Maria oli sen verran koetellut viinan voimasta ja mitä viina vaikuttaa, koska se tulee sydämeen, että hän olis mielellänsä suonut, että vierailta olis sen verran viinaa ollut, että he olisit tulleet iloisiksi. Sillä Marialla on sangen ikävä nähdä, että viina pitää niin pian puuttuman.

Viina vaikuttaa sitä, että vieraat tulevat iloisiksi ja niille tulee saarnaamalytiti. He tulevat puheliaksi, koska viina lämmittää sydämen. Ja muutamat rupeavat tanssaamaan, koska viina nousee päähän. Muutamille tulee niin palava rakkaus viinasta, että he itkevät toinen toisensa kaulassa aivan rakkaudesta. Ja muutamat ilmoittavat sydämen salaisimmat asiat, koska he ovat viinassa; jonka tähden vanha sananlasku on, että "viina on vakainen".

Sen me olemme nähneet, että opetuslapset tulit oikein puheliaksi helluntapäivänä, koska he olit täynnänsä makeata viinaa. Sentähden juuri se käypi kovin Marian kunnian päälle, että viina piti niin pian puuttuman Kananean häissä. Vissimmästi on viina puuttunut, sillä ei ole häävieraat enää puheliaat. Hää-

vieraat istuvat nyt mykkänä ja katsovat murheella ja raskaalla mielellä toinen toisensa päälle. Ei häävieraat jaksa enää iloiset olla, koska viina on loppunut. Ei he jaksa hypätä ja tanssata, koska ei viina ilahuta sydäntä. Ei heillä ole palava rakkaus, koska ei ole viinaa, joka ilahuttaa ja lämmittää sydämen.

Sanalla sanottu: Se on kaikille vieraille juuri ikävä istua hääpöydässä ilman viinatta. Ja muutamat vieraat, jotka ovat kutsutut häihin, rupeavat jo kutumaan, että häät pidetään ilman viinatta. Muutamille tulee niin ikävä istua siinä, että he rupeavat jo heti kohta menemään pois. Ja moni on jo tosin varkaisin mennyt ulos häähuoneesta. Mutta pahalla tunnolla semmoiset vieraat menevät jonku viinaporvarin tykö, joka antaa heille muutamanlaista viinaa, vedellä sekoitettua. Sillä ei viinaporvarit raski juomarille antaa puhdasta ja selkeätä viinaa, vaan he antavat semmoista veden sekoitusta, joka väkevän ja selkeän viinan suhteen on niinkuin plaisku.

Ja minä luulen, että kaikki semmoiset vieraat, jotka ei viitti istua häähuoneessa siihen asti, että Jeesus laittaa parasta viinaa viimeiseksi, saavat nyt juoda plaiskua, johon viinaporvari sen paremman maun tähden on oman kusersensa pannut. Ja semmoinen vesiviina eli plaisku taitaa olla makea niitten suussa, jotka ovat niin paljon juoneet sitä vuotavata pirun paskaa, että he ovat kaiken makunsa kadottaneet.

Semmoiset vieraat ei laita² laiduntansa, vaikka minkälainen viina annettaisiin heille kirkossa ja Herran Ehtoollisessa. Vaikka vielä vuotava pirun paska olis pantu oikean viinan sekaan, kyllä

he sen hyvällä tunnolla ja makealla suulla nielevät. Ei suinkaan pirun paskan korjaajat sido huiviansa suun eteen, vaikka pirun paska haisee heidän omasta suustansa, vaan he ottavat hyvällä mielellä vastaan sitä veden sekoitusta ja plaiskua, jota viinaporvari heille antaa, ja sanovat: "Tämä on hyvää viinaa, ei tämä ole plaiskua."

Mutta minä toivon, että oikeat vieraat Kananean häissä, jotka eivät ole vielä pirun paskan tähden makuansa pilanneet, ja ovat kerran maistaneet vähäisen siitä puhtaasta ja selkeästä viinasta, ei taida mennä viinaporvarin tykö pyytämään hänen plaiskuansa, vaan he sanovat viinaporvarille: "Jos sinä tahdot meille antaa viinaa, niin anna siitä puhtaasta ja selkeästä viinasta, mutta ei sitä taida olla. Ja jos ei ole, niin anna suolajakaan. Suola on kuitenkin parempi kuin sinun plaiskusti, sillä me olemme niinkuin lampaat harjaantuneet nuolemaan suolavettä paimenen kädestä."

Mutta meidän piti kysymän perään, minkä tähden viina puuttui Kananean häissä. Me kuulemme nimittäin Marian valittavan: "Ei heillä ole viinaa." Ja se on tosi, että viina on puuttunut, mutta kenenkä on syy, että viina on puuttunut? Taitaa olla niin köyhä ylkä, ettei ole varaa laittaa niin paljon viinaa kuin juomarit tarvitsevat. Vai onkos niin huono edeskäypä, ettei hän pidä vaaria siitä, kuinka paljon viinaa tarvitaan?

Minun täytyy tunnustaa sekä yljän että morsiamen edessä, että edeskäypä on ollut laiska ja huolimaton vaarin otamaan viinan kulusta, mutta minä toivon, että edeskäypä Jumalan armon kautta laskee lasiin enemmän ja enem-

män siitä parhaasta viinasta, jota ylkä on säästänyt viimeiseksi, koska edeskäypä ensin saapi maistaa, kuinka makea se viina on, jonka palvelijat tuovat kaivosta. Sillä ei edeskäypä tiedä, mistä semmoinen makea viina on tullut. Mutta sen verran hän tuntee, että se on paras viina, vaikka hän, joka on ruokaa laittamassa hääväelle, ei saa niin paljon juoda siitä viinasta, kuin häävieraat juovat. Erinomattain semmoiset vieraat, jota ovat oikeat juomarit.

Ei edeskäypä, sanon minä, saa juoda niin paljon, että hän kaatuu, sillä hänen pitää laittaman niin, että kaikki vieraat saavat määrätyn osansa sekä ruoasta että juomasta. Hänen pitää maistaman ensin kaikenlaisesta ruoasta, onko se parhaaksi suolainen, että vieraat saattavat sen syödä. Jos hän tuntee, että siinä on ylöns vähän suoloja, niin hänen täytyy panna lisää suoloja.

Ja siinä ruoan raadissa³ ja ruoan maistamisessa kuluu hänen aikansa niin, ettei hän saa istua herrana hääpöydässä, vaan hänen täytyy olla köökissä⁴ palvelijoitten kanssa ja katsoa perään, että jokainen räätti⁵ tulis somasti laitetuksi, että se kelpais vieraille. Ja koska kaikki vieraat ovat saaneet kyllänsä, niin syököön edeskäypä lasten ynnä palvelijoitten kanssa. Ja Vapahtaja kysyi: "Kumpi on suurempi, joka atrioitsee, taikka se, joka palvelee? Eikö se ole suurempi, joka atrioitsee? Mutta minä olen teidän keskelläne niin kuin se, joka palvelee.

Toinen tutkisteleminen. Viina on tosin puuttunut, ja ei ole yksikään, joka mene hakemaan lisää. Kuinkas nyt käypi vieraille, koska viina on loppunut? Ma-

ria! Sinä, joka olet kantanut Jumalan Poikaa sydämes alla ja olet tuntenut sitä taivaallista iloa silloin jo, koska sinä tulit raskaaksi Pyhästä Hengestä, ja olet sanonut: "Minun sieluni iloitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani;" et-hän sinä viitti nähdä, että vieraat Kananean häissä istuvat niinkuin tarhapöllöt mykkänä ja liikkumattomana; vaan sinä morsianpiika, tahtoisit kyllä, että vieraat pitäisit iloiset olla, erinomattain koska Vapahtaja on sanonut: "Ei hääväki saata paastota, niin kauan kuin ylkä on heidän kanssansa." Sinun täytyy nyt valittaa Herran Jeesuksen edessä siitä viinan puutteesta, joka on tällä köyhällä hääväellä, ja sanoa: "Ei heillä ole viinaa". Mutta se kuuluu hänen vastauksestansa, ettei hän pitänyt tätä Marian anomusta oikein somana: "Vaimo! Mitä minun on sinun kanssas? Minun aikani ei ole vielä tullut."

Onkos sitte niin, ettei Jeesus tahdo vielä ilmoittaa hänen jumalallista voimaansa? Vai onkos hänen tahtonsa niin, että vieraat saavat olla häissä ilman viinatta? Minä luulen, että Marian anomusta hän ei saata hyljätä, vaikka kuinka somatoin tämä anomus on, että hänen pitää nyt varsin laittaman köyhälle hääväelle viinaa; sillä vaikka ennen on pidetty viinaa häissä, ei ole nyt kuitenkaan viinaa pidetty moneen aikaan.

Mutta Maria uskoi kuitenkin, että Jeesus ei saata kieltää. Vaikka se on kohta somatoin asia, niinkuin minä luulen, maailman tähden, joka juoruaa niin paljon viinasta ja juopumuksesta Kananean häissä, vaikka ei ole kirjoitettu, että he olit juopuneet. Kuitenki käski hän ammentaa vettä kiviastiioihin

ja kantaa sisälle edeskäyvälle. Minkätähden palvelijat kantavat vettä kiviastioissa? Ja koska nämät palvelijat tulevat sisälle, on tämä vesi paras viina! Se on ihmeellinen, että vesi ulkona ei ole muu kuin vesi, mutta niin pian kuin he tulevat edeskäyvän tykö, on tämä vesi muuttunut viinaksi.

Se on tapahtunut Jeesuksen voiman kautta. Mutta ei edeskäypä tiedä, mistä se viina on tullut, vaan hän luulee, että ylkä on sitä viinaa jollakulla tavalla laittanut. Ja koska edeskäypä maistaa sitä vettä, joka Jeesuksen voiman kautta on viinaksi muuttunut, niin hän tuntee varsin, että se on parastalaita viinaa. Ei se ole semmoista plaiskua, jota hengelliset viina porvarit tarjoavat vieraille Kananean häissä. Eikä se ole vuotavaa pirun paskaa, jota itse rietas on kurastanut, jota metsän perkeleet lakkiivat, jolla he voitelevat suoliansa ja pitävät makeana. Se vuotava pirunpaska on metsänperkeleitten paras viina.

Mutta ei metsänperkeleet ole Kananean häissä, eikä semmoiset hattarat ja manalaiset, jotka pimeydessä nauravat, ja kiroavat kirkon ympäri; vaan Kananean häissä ovat Jeesuksen opetuslapset, niinkuin Pietari, Jaakobi, Johannes ja Nathanaeli, niin myös Maria Jeesuksen äiti, joka on morsianpiikana, ja muut vaimot, jotka ovat Jeesusta seuranneet. Ne rupeavat nyt vasta uskomaan Jeesuksen päälle, koska he saavat maistaa sitä viinaa, jota Jeesus on vedestä tehnyt.

Kolmas tutkistelemus. Minkätähden edeskäypä sanoi ylkämiehelle: jokainen antaa ensin hyvää viinaa ja kuin juovutaan, niin sitten huonompata? Edeskäy-

pä ihmettelee minkä tähden muissa häissä annetaan ensin hyvää viinaa, ja kuin juovutaan annetaan huonompi viina vieraille. Mutta Kananean häissä annetaan ensin huonompi viina ja paras viina säästetään viimeiseksi. Ja se on tosin ihmeteltävä asia, minkätähden se niin on. Mutta niin on asia tapahtunut, ja minä luulen, että kaikki ne vieraat, jotka kutsutut ovat Kananean häihin, ovat saaneet sen koetella, että huonompi viina annetaan ensin ja paras viina säästetään viimeiseksi.

Mutta ei ole kaikilla vieraililla semmoinen kärsivällisyys, että he istuisit häähuoneessa siihen asti, että paras viina tuodaan eteen, vaan muutamat vieraat menevät pois häähuoneesta ennen kuin he ovat maistaneet viinaa. Ja muutamat menevät silloin, koska viina on loppunut; he korjaavat luitansa ja sanovat: "Koiraa täällä istukoon, kussa ei anneta parempaa viinaa."

Moni on jo korjannut luunsa ja mennyt ulos häähuoneesta, ja ne taitavat olla ne vanhat leilit, joista Vapahtaja sanoo: "Ei yksikään pane uutta viinaa vanhaan leiliin," sillä vanha leili ei kestä, koska siihen pannaan uusi viina, vaan se menee rikki ja uusi viina vuotaa pois siitä vanhasta leilistä, joka on ravistunut. Mutta uusi viina pannaan uusiin leileihin, ja niin he pysyvät molemmat tallella.

Niin syökää nyt vieraat ja juokaat hyvin, niin kauan kuin hääpäivät räkäävät.⁶ Syökää ja juokaat viinaa ja rieskaa, sillä päivät tulevat, joihin ylkä otetaan pois, ja silloin hääväki joutuu paastoamaan, koska ei ole enää edeskäypä, joka laskee uutta viinaa uusiin

leileihin. Ja koska viina puuttuu, silloin tulee hääväelle ikävä. Kukas viimein laittaa köyhälle hääväelle viinaa, koska viina puuttuu?

Meidän toivomme on, että Jeesus on vielä elämässä. Jos olis joku Maria, joka rukoilis Jeesusta ja valittais: “Ei heillä ole viinaa!” taitais olla mahdollinen, että Jeesus Marian rukouksen tähden muuttais veden viinaksi, että häävieraat tulisit iloisiksi ja puheliaksi, ettei tarvitsis mykkänä istua, niinkuin useammat nyt istuvat mykkinä, vaikka ei ole viina vielä peräti puuttunut.⁷ Kukas tiesi, koska sanansaattaja tulee kutsumaan häävieraita taivaallisiin häihin, kussa he saavat pitää häitä ijankaikkisesti. Siellä ei viina puutu koskaan. Siellä saavat häävieraat olla iloiset joka päivä. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ Kupsua: syödä tai juoda niin, että joku jää vähemmälle (pohjoissaamen “kovsahit”) L.L.L. Saarnoja 1966 s. 412. Erik Wahlbergin sanasto.

² laittaa = moittia

³ ruoan raadissa = ruoanlaitossa

⁴ köökki = keittiö (ruots. kök)

⁵ räätti = ruokalaji, ruoka (ruots. rätt, jälkiruoka: efterrätt)

⁶ räkätä = riittää, kestää (ruots. räcka)

⁷ = loppunut

Herra kiitti sadanpäämiestä, joka sanoi: “minä olen toisen vallan alla”, ja Herra sanoi: **“En ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.**

Tässä sadanpäämiehen uskossa löydämme me totisesti nöyryyden esimerkkiä, joka ei pitänyt vaivana olla toisen ihmisen vallan alla. Vaikka se on vaiva vanhalle aatamille olla toisen ihmisen vallan alla, kuitenkin on se totisen uskon tuntomerkki, että olla ilman napolisematta toisen ihmisen vallan alla.

Mutta eipä nyt ole maailma semmoinen, että joku tahtois mielellänsä olla toisen ihmisen vallan alla. Ei ainoastansa suruttomat tahdo friiherrana¹ olla, mutta myös muutamat kristityt tahtovat friiherrana olla, sillä se tulee vanhalle aatamille vaivaksi palvella. Eipä nyt moni tosin tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, vaikka Herra kiitti sen miehen uskoa, joka sanoi: “Minä olen myös ihminen toisen vallan alla.” Ja Herra sanoi: “En ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.”

Ja kuka tiesi, löytyykö nytkään senkaltaista uskoa Israelissa. Me tiedämme nimittäin, että ylpeys on nyt vallassa maan päällä. Kaikki tahtovat nyt friiherrana olla. Ei yksikään tahtois palvella. Lapset ei tahdo palvella vanhempiansa, vaikka itse meidän Herramme ja Vapahtajamme on palvellut vanhempiansa kolmekymmentä ajast-aikaa. Hän tahtoi nimittäin maksaa heidän vaivansa ja niin muodoin kaikkea inhimillistä vanhurskautta täyttää, ennenkuin hän rupeis taivaallista vanhurskautta täyttämään.

Mutta tämän aikaiset lapset tahtovat itse miehenä olla, ennenkuin ne pääsevät kahden jalan päälle. Eikä se ole ihme, että suruttomat niin tekevät, joilla ei ole omatunto parempi kuin nautahärällä, mutta kristityt myös tahtovat friiherrana olla. Kuka tiesi, löytääkö Jeesus nyt senkaltaista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä, joka sanoi: “Minä olen myös ihminen toisen vallan alla?”

Tämä toisen ihmisen alla oleminen tulee vanhalle aatamille suureksi vaivaksi. Moni ajattelee siis: “Minä olen jo ollut toisen ihmisen vallan alla, minä tahdon nyt olla vapaa.” Muutampi friiherra ottaa itsellensä suojaa ja puolustusta tästä Jumalan sanasta: “Älkäätkä olko ihmisten orjat.” Muutampi panee sen esteeksi: “Minä en saata täyttää palveluspaikkaa oikein, sentähden minä en saata palvella. Mutta ei semmoiset sanat ole muu kuin vanhan aatamin estelemiset, sillä koska sinä palveluksessa teet kaikki, mitä sinä voit ja ymmärrät, niin sinä olet vapaa oman tunnon soimauksista; mutta jos sinä olet laiska ja huolimaton, niin sinua syystä nuhdellaan.

Minä pelkään, ettei Jeesus enää löydä senkaltaista uskoa Israelissa, joka oli sadanpäämiehellä, sillä hän tunnusti itsensä mahdottomaksi ottamaan Jeesusta vastaan huoneeseensa, vaikka hän oli uskollisesti palvellut esivaltaa ja piti vielä semmoisen murheen palvelijastansa, niinkuin omasta lapsesta. Kussapa nyt on semmoiset ihmiset, jotka mielellänsä ja ilman napolisematta ovat toisen ihmisen vallan alla ja palvelevat uskollisesti lähimmäistänsä Herran tähden.

Ja kussapa nyt löytyy senkaltaisen isäntä, joka niin pitää murheen palveli-

jastansa, niin kuin omasta lapsesta, että hän menee monta peninkulmaa hakemaan apua palvelijalle sairaudessans? Maailma on nyt niin yltynyt ja paisunut, ettei moni tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, vaan kaikki tahtovat friiherrana olla. Ei moni tahdo toista palvella, ja sen ylpeyden ja lihallisen vapauden tähden menee myös usko monelta, niin että se on tietämätöin, löytäiskö nyt Herra senkaltaista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä.

Ei ole kuitenkaan lihallinen vapaus oikean uskon hedelmä, vaan sen lihallisen vapauden alla makaa itseys, ylpeys ja maailman rakkaus, ja kuka tiesi makaa vielä huoruus sen saman vapauden alla. Ei ole kuitenkaan huoruus kaukana, koska köyhät palvelijat pakkaavat naimiseen ja tahtovat naimisen kautta tulla friiherroiksi. Ei ole siinä semmoinen usko kuin sadanpäämiehellä, joka sanoi: "Minä olen ihminen toisen vallan alla." Ja me tiedämme, että sadanpäämiehen palvelus on vielä kovempi ja raskaampi kuin joku muu palvelus, sillä sotamies pitää osottaman semmoisen kuuliaisuuden esivallalle, että jos esivalta käskee hänen mennä semmoiseen paikkaan, kussa hengenvaara on, niin täytyy hänen mennä.

Ei auta sodassa sanoa: "En mene sinne, kussa minua tapetaan", vaan kussa kuolema liki on, sinne pitää sotamiehen menemän. Siinä tosin tarvitaan semmoinen usko, jota Herra ei ole löytänyt, eikä taida vielä löytää monessa paikassa Israelissa. Niiden sotamiesten suhteen on muitten palvelijain tilaisuus niinkuin herrain päivät, sillä ei niiden tarvitse mennä semmoiseen paikkaan,

kussa heitä tapetaan. Ja kuitenkin on niin huono usko monella, että ihmispelko saattais häntä orjalliseen tilaisuuteen, jos hän menis palvelukseen. Se ei ole oikean uskon hedelmä, vaan se on ylpeyden, laiskuuden ja huoruuden hedelmä.

Nyt koska kovat ajat on edessämme ja itsevaltaisuus tahtoo olla monen tykönä, täytyy Jumalan viimein niin rangaista maailmaa, että monen ylpeän miehen täytyy tulla vihollisen orjaksi, koska hän ei ole ymmärtänyt kiittää sen vapauden edestä, kuin hänelle on tullut kristillisyyden kautta, koska kaikilla kristityillä on semmoinen laki, ettei pidä oleman yhtään orjaa kristittyin seassa. Mutta joka sodassa voitetaan, tulee vihollisen orjaksi, niin hengellisessä kuin maallisessa sodassa.

Rukoilkaat, kaikki kristityt, ettei Herra niin rankaisis meitä sodalla, että me tulisimme vihollisen orjaksi, koska hän on antanut kaikille kristityille vapautensa. Erinomattain on hän omalla kalliilla verellensä lunastanut meitä hengellisestä orjuudesta, ettemme tarvitse olla perkeleen vallan alla, jos me hänen armonsa kautta sodimme vihollisia vastaan miehuullisesti, urhoollisesti ja uskollisesti, uskon kilvellä ja hengen miekan kanssa oikealla ja vassemmalla puolella varustetut, sillä nyt on kovat ajat edessämme sekä ruumiin että hengen puolesta.

Pian koetellaan Stefanuksen usko. Pian tulee Herra omiansa noutamaan, pian tulee Herra etsimään semmoista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä oli. Kuule siis sadanpäämiehen rukous. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 8: 5

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman, löytäneekö Herra senkaltaista uskoa Israelissa, kuin sadanpäämiehellä. Ensimmäinen tutkisteleminen: Mitkä olit oikean uskon tuntomerkit sadanpäämiehen vaelluksessa? Toinen tutkisteleminen: Löytäneekö Herra nyt senkaltaista uskoa Israelissa? Me toivomme ja rukoilemme, että Herra löytäis senkaltaista uskoa Israelissa, joka kaikissa koettelemuksissa kestäis, ja vielä viimeisessä kuoleman kilvoituksessa. Amen.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Mitkä ovat ne uskon hedelmät ja tuntomerkit, jotka osottavat, että sadanpäämiehellä oli oikea usko? Ensimmäinen tuntomerkki oli se, että hän piti semmoista murettä palvelijastansa niinkuin omasta lapsesta, sillä ei moni isäntä tee sitä tällä ajalla. Moni isäntä panee palvelijansa pois huoneesta, koska palvelija sairastaa, eikä jaksakaan enää isännälle työtä tehdä. Eikä moni isäntä tällä ajalla mene kauas hakemaan lääkityksiä palvelijalle, koska palvelija sairastaa, vaan useimmat isännät antavat palvelijansa maata sairasmaisesti niinkuin koiran penikan ilman auttamatta ja ilman holhoamatta.

Mutta sadanpäämies meni varsin, kuin hän kuuli, että Jeesus Natsareenus oli tullut siihen maakuntaan. Hän meni rukoilemaan sitä taivaallista parantajata tämän sairaan palvelijansa edestä, että hän tiesi, että maalliset lääkitykset ei enää auta tässä paikassa. Siinä osoitti sadanpäämies uskon hedelmät, ja senkaltaiset uskon hedelmät, joita emme

löydä monessa paikassa Israelissa. Sillä jos muutamat isännät mitämaks hakevat maallisia lääkityksiä sairaalle palvelijalle, mutta harva isäntä menee ojeti² Jeesuksen tykö rukoilemaan palvelijansa edestä, vaikka se on kristittyin velvollisuus niin tehdä.

Toinen tuntomerkki oli se, että tämä sadanpäämies tunsikin mahdottomuutensa: "En ole mahdollinen, ettäs tulet minun kattoni alle." Joku muu, kuolleen uskon tunnustaja ja armonvaras sanois tässä paikassa: "Jospa Jeesus tulis minun kattoni alle, minä ottaisin häntä ilolla vastaan ja tarjoaisin hänelle parasta viinaa, kuin minulla on. Mutta eipä sadanpäämies saattanut niin turha ja keveämielinen olla, että hän olis katsonut Jeesusta vertaiseksi, jonka syntinen ihminen saattaa kutsua kotiansa, vaan sadanpäämies tunsikin, että Jumalan Poika ei ole ihmisen vertainen. Hän tunsikin, että syntinen luontokappale ei ole mahdollinen ottamaan Jumalan Poikaa syntisen kattonsa alle. Vaikka Jumalan Poika oli niin alhainen, että hän olis kyllä tullut syntisen luontokappaleen katon alle, jos hän ei olis muutoin uskonut, että hänen palvelijansa paranee.

Mutta sadanpäämiehellä oli semmoinen usko, että Jeesuksen sana vaikuttaa niin paljon kaukana olevaisille kuin läsnä olevaisille. Sadanpäämies tunsikin, että Jumalan Poika on kaikkivaltias Jumala ja kaikissa läsnä olevainen. Ja tämä usko ei ollut vielä monella Israelissa siihen aikaan. Joku taitais tästä sadanpäämiehen mahdottomuudesta löytää epäuskon ainetta, koska hän ei tohtinutkaan ottaa Jeesusta vastaan kattonsa alle. Ja olisko semmoinen mah-

dottomuudessa olevainen ihminen saat-
tanut ilolla ottaa Jumalan Poikaa vas-
taan tuomiolla, koska hän ei tohtinut ot-
taa häntä vastaan huoneeseen?

Mutta meidän täytyy tässä paikassa
tehdä yhden vakinaisen eroituksen oi-
kean ja väärän mahdollisuuden välillä,
sillä oikeassa mahdollisuudessa on oi-
kea usko, joka osoittaa itsensä sillä lai-
lla, että Jeesuksen sana vaikuttaa niin
paljon, kuin itse Jeesus läsnä olevainen.
Semmoinen usko oli nyt sadanpäämie-
hellä, että yksi sana Jeesuksen suusta
vaikuttaa niin paljon, kuin itse Jeesus
läsnäolemisellansa. Mutta väärä mah-
dottomuus vaikuttaa niin paljon epäus-
koa, että ihmiset eivät usko sanaa, vaan
he tahtovat että itse Jeesus ruumiinsa
kanssa pitäis tuleman heidän tykönsä ja
paneman kätensä heidän päällensä.

Sillä lailla epäuskoiset kiusaavat Va-
pahtajaa, niinkuin esimerkiksi Jairus,
joka ei uskonut, että Jeesus saattaa hän-
nen tyttärensä parantaa, koska se oli jo
kuollut. Ja kyllä vielä moni katuvainen
kiusaa Jeesusta paljon epäuskollansa,
koska hän ei usko sanaa, ei usko että
sana vaikuttaa niin paljon kuin itse Jee-
sus läsnä olevaisena.

Siinäpä nyt sadanpäämies osoitti us-
konsa, koska hänellä oli semmoinen va-
kuutus, että yksi sana vaikuttaa niin pal-
jon, kuin itse Jeesus läsnä olevainen.
Mutta sadanpäämies osoitti myös us-
konsa sillä sanalla: "Minä olen myös ih-
minen toisen vallan alla." Me tiedämme
vakaisesti, että ne, jotka ei tahdo olla
toisen ihmisen vallan alla, ovat ylpey-
dessä ja rakastavat sitä lihallista vapaut-
ta. Ne tahtovat friiherrana olla. Ei sem-
moisilla ole oikeata uskoa, jos he vielä

tunnustaisit uskonsa, sillä oikean uskon
hedelmä on nöyryys ja alleantaminen.

Yksi uskovainen sielu saattaa olla or-
jana ruumiin puolesta, ja kuitenkin vapaa
hengen puolesta. Juutalaiset sanoit Va-
pahtajalle: "Me olemme vapaana synty-
neet, ja emme ole kenenkään orjat ol-
leet." Juutalaiset kerskaisit siitä, ettei he
olleet ruumiin puolesta kenenkään orjat,
ja kuitenkin myytiin heidät orjiksi paka-
noille, koska valtakunta hävitettiin, sillä
he olit hengen puolesta synnin orjat,
vaikka he kerskaisit vapaudestansa.

Mutta jos Jumalan Poika olis saanut
tehdä heitä vapaaksi synnin orjuudesta,
niin he olisit vielä ruumiinki puolesta
vältäneet orjuutta. Mutta he olit niin
ylpeät, että he yllytit Roomalaisia pääl-
lensä. Jos he olisit ottaneet kristilli-
syyttä vastaan, olis heidän valtakuntas-
sa ollut pysyväinen. Mutta he vainoisit
kristityitä ja tulit niin ylpeäksi, ettei he
enää totelleet ketään.

Saavat myös tämän aikaiset friiherrat
ottaa niistä esimerkkiä ja ajatella pe-
rään, kuinka juutalaisille kävi, jotka sa-
noit: "Me olemme vapaana syntyneet, ja
emme ole kenenkään orjat olleet." Mut-
ta ei niillä ollut oikea usko, vaikka he
niin pidit, että heillä oli oikia usko.
Mutta sadanpäämiehellä oli oikea usko,
koska hän sanoi: "Minä olen toisen val-
lan alla." Ja Herra sanoi: "En ole sen-
kaltaista uskoa löytänyt Israelissa."

Toinen tutkistelemus. Löytäneekö
Herra enää senkaltaista uskoa Israelis-
sa? Emme tiedä, jos hän löytää, mutta
sen me tiedämme, että moni tulee idästä
ja lännestä istumaan Aabrahamin, Iisa-
kin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakun-
nassa, ja valtakunnan lapset heitetään

ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

Ei taida Herra näinä aikoina löytää senkaltaista uskoa Israelissa, joka kes-täis koettelemuksessa, paitsi niitä har-voja sieluja, jotka ovat, niinkuin tämä sadanpäämies, tulleet mahdottomaksi ottamaan Jumalan Poikaa kattonsa alle. Ja siinä mahdottomuuden tilassa kui-tenki uskovat vahvasti, että Jeesuksen sana vaikuttaa niin paljon, kuin Jeesus itse ruumiillisella läsnäolemisellansa. Se oli sadanpäämiehen usko, että Jee-suksen yksi sana on niin voimallinen, kuin hän itse.

Ja jos kaikki katuvaiset, murheelli-set ja epäileväiset jaksaisit uskoa, niin-kuin tämä sadanpäämies, että Jeesuk-sen yksi sana on niin voimallinen, kuin Jeesus itse, parantamaan sairaita, niin totta he pian tulisivat terveiksi. Mutta ei ole kaikilla semmoinen usko kuin sa-danpäämiehellä. Sillä suruttomat ei usko ollenkaan, ennenkuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä. Ja heränneet kanssa tahtoisit nähdä ihmeitä ja tun-nustähtiä, ennenkuin he jaksavat us-koa, että Jeesus sanalla parantaa heidän sydämensä. Vaikka nyt on annettu profeetan Joonan merkki kaikille epäus-koisille, jotka tahtovat nähdä ihmeitä ja tunnustähtiä. Niin on Jeesus itse sano-nut, että muuta merkkiä ei pidä annet-taman niille epäuskoisille, kuin ainoas-tansa profeetan, Joonan, merkki.

Niin katsokaat nyt profeetan, Joo-nan, merkkiä, te epäuskoiset, ja otta-kaat vaari sadanpäämiehen uskosta, te epäileväiset, koska te epäuskon tähden tulette sairaaksi, koska sydän epäuskon tähden tulee kovaksi, vastahakoiseksi,

riettaaksi, ilkeäksi, niin uskokaat, että yksi sana Jeesuksen suusta vaikuttaa niin paljon kuin hän itse.

Koska omanvanhurskauden perkele raataa teidän sydämiänne ja teidän tun-toanne, niin uskokaat silloin, niinkuin sadanpäämies, että yksi sana Jeesuksen suusta ajaa kaikki perkeleet pois ja pa-rantaa sydämen haavoja, muutoin täy-tyy hänen sanoa: "En ole löynnyt sen-kaltaista uskoa Israelissa." Jolla on semmoinen usko, että yksi sana Jeesuk-sen suusta vaikuttaa niin paljon, kuin hän itse, vissimmästi hän tuntee myös autuaallisen voiman siitä yhdestä sanas-ta, joka Jeesuksen suusta lähtee.

Ja me uskomme totisesti, että vaik-ka moni uskovainen tuntee itsensä mahdottomaksi vastaan ottamaan Jee-susta kattonsa alle, yksi sana Jeesuksen suusta pitää hänessä vaikuttaman niin paljon, kuin itse Herra Jeesus ruumiil-lisella läsnä olemisellansa. Ja moni us-kovainen pitää tuleman idästä ja län-nestä istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnas-sa., vaikka hän tuntee itsensä mahdot-tomaksi vastaan ottamaan Jumalan Poikaa kattonsa alle.

Niin sano siis ainoastansa yksi sana, armollinen Herra Jeesus, sinä suuri ristinkantaja, sinä sairaitten parantaja ja epäileväisten lohduttaja, niin tulee mi-nun sydämeni terveeksi ja minun tun-toni puhdistetuksi, ja kaikki ruumiin ja sielun vaivat loppuvat. Ja meidän va-kuutuksemme on, että moni on jo sen yhden sanan kautta tullut idästä ja län-nestä istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa, vaikka Herra ei ole tosin löytänyt sen-

kaltaista uskoa Israelissa, kuin hän löytää niiden tykönä, jotka tuntevat itsensä mahdottomaksi ottamaan Jeesusta kattonsa alle.

Mutta ne uskovat kuitenkin sen yhden sanan Jeesuksen suusta vaikuttavan terveyden sairaalle sydämellensä ja haavoitetulle tunnollensa. Mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys. Amen.

Alkuperäinen (alkulehti puuttuu) / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

1 jäljennös / Iisakki Poromaan jäljennöskirja /

2 jäljennös (alku puuttuu) / Raittilan kokoelma / Oulun maakuntarkisto /

¹ friiherra = vapaaherra (ruots. friherre)

² ojeti = suoraan

Herra asetti merelle rajan ja sanoi: tähän asti pitää sinun käymän ja ei edemmäksi. Tässä pitää sinun aaltos asettuman. Job. 38: 11.

Me kuulemme näistä sanoista, että Jumala on asettanut meren aalloille yhden määrän ja rajan, jonka ylitse ne ei pääse kulkemaan, ja jos tämä raja ei olis pantu meren aalloille, upottaisit he kaikki, mitä maan päällä on.

Mutta ei tämä sana ole ainoastansa siitä luonnollisesta merestä sanottu, vaan se on erinomattain siitä hengellisestä merestä eli pohjattomuuden meren aalloista puhuttu, joka löytyy jumalattoman ihmisen sydämessä. Tämä pohjaton meri kuohuu alinomaisella pauhaamisella synnissä ja pahuudessa, eikä siinä ole tyven paljon koskaan. Ja se on työläs sanoa, kuka oli nostanut tuulen ja aallot merellä, koska opetuslapset olit soutamassa ja luulit hukkuvansa. Olikohan Jumala sen nostanut, eli se henki, jolla tuulessa valta on, emme tiedä sanoa.

Mutta sen me tiedämme vakaisesti, että ne pohjattomuuden aallot, jotka vievät jumalattoman ihmisen sydämessä, ei ole nostetut Jumalalta, vaan se henki, jolla maailman tuulessa valta on, on ilman epäilemättä nostanut tuulen jumalattoman ihmisen sydämessä, jossa pohjattomuuden aallot pauhaavat niinkuin palava koski. Ja se näyttää niinkuin niille aalloille ei olis pantu yhtään määrää.

Koska nimittäin tämä pohjaton meri rupeaa kuohumaan, tulevat kaikki ylpeät ja riettaat sanat ulos suusta. Erinomattain kuohuu pohjattomuuden valkea vaahto ulos niitten suusta, jotka

kantavat vihaa sydämessänsä kristityille, joitten he soisit hukkuvan pohjattomuuden meressä. Vaikka ne jumalattomat ja kääntymättömät, jotka siinä meressä rohkeasti purjehtivat, ovat itse siinä hukkumassa, mutta ei ne siitä huoli, saati he saisit kristityitä hukkumaan.

Niin suuri kateus on riettaan enkeleillä, ettei he omasta sielusta kannu vaaria, saati he saisit kristityitä vahinkoon. Vaikka nyt useimmat ihmiset tällä ajalla, jotka kantavat hengellistä vihaa sydämissänsä, tuntevat kyllä, että heidän täytyy semmoisessa tilassa, kuin he nyt ovat, hukkua ijankaikkisesti. Mutta ei ne sentähden malta mieltänsä eivätkä ymmärä, että tämä paatumus tulee siitä vihasta, jota he kantavat sydämessänsä, ja vielä laskevat ulos suun kautta, koska he luulevat kristittyjen tulevan vahinkoon.

Silloin jumalattomat pääsevät iloitsemaan, koska kristityt ahdistetaan maailmalta. Koska Jeesuksen opetuslapset ovat hukkumallansa lainehtivan meren aalloissa, silloin riettaan enkelit pääsevät nauramaan. Mutta kuka tiesi, kuinka kauan he nauravat, ennenkuin heille itselle tulee hätä. Vaikka se näyttää meidän silmämme edessä, niinkuin ei olis jumalattomille yhtään määrää pantu, kuitenkin täytyy meidän uskoa, että Jumala on asettanut lainehtivan meren aalloille yhden määrän ja sanonut: "Tähän asti pitää sinun käymän ja ei edemmäksi; tässä pitää sinun aaltos asettuman."

Niin myös ihmisten pahuus ei pääse ylitse sen määrän, jonka Jumala on asettanut, vaikka se kuohuu välistä hirmuisesti, ja tulee kanssa ulos sydäimestä, niinkuin valkea vaahto meren aalloista. Sillä Daavidi on kirjoittanut, että heidän

kurkkunsa on avoin hauta, ja kielellänsä he liehakoitsevat. Sillä jumalattomat ja Jeesuksen ristin viholliset luulevat, että Jeesuksen opetuslapset nyt hukkuvat lainehtivan meren aalloissa, koska se henki, jolla tuulessa valta on, on nostanut meren ja ilman, jossa Jeesuksen opetuslapset tuskalla soutavat. Mutta niin kauan kuin Jeesus on laivassa, ei ole Jeesuksen opetuslapsilla hätää, vaikka hän on nukkumassa. Hän saattaa pian olla ylhäällä, koska Jeesuksen opetuslapset hädässänään huutavat: "Herra, auta meitä! Me hukumme!"

Mutta riettaan enkeleille ei tule yhtään hätää niin kauan, kuin he jaksavat juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ei ole niillä hätä, niin kauan kuin he jaksavat kristityitä panetella, ja niinkuin sotamiehet tarjota Kristukselle etikkata, sapella sekoitettua. Sillä me tiedämme jo vanhasta Raamatun koettelemuksesta, että Jeesuksen ristin viholliset iloitsevat kristittyin vahingosta.

Mutta kerran tulee myös se aika, että he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat, sillä vaikka tämän maailman jumala nyt on sovaissut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomana. Sentähden he valehtelevat niin paljon, että he uskovat itseksi valheitansa, ja tulevat sen kautta petetyksi. Ja häpeällisesti tulevat ne sokeat raukat petetyksi, jotka iloitsevat kristittyin vahingosta ja luulevat, että se pieni laiva, jossa Jeesuksen opetuslapset suurella pelvolla ja vapistuksella soutavat maailman lainehtivan meren aalloissa, he luulevat, sanon minä, että tämä pieni laiva pian hukkuu epäilyksen aalloissa. Mutta jos vielä se henki, jolla tuulessa valta on, olis tämän

kovan tuulen ja ilman nostanut, emme kuitenkaan epäile, että Jeesuksen opetuslapset siinä tuulessa hukkuvat, niin kauan kuin Jeesus on laivassa, jos hän vielä olis siinä laivassa nukkumassa, on kuitenkin se meidän toivomme ja uskaluksemme Jumalaan, että Jeesus herää niin pian, kuin opetuslapset hädässänään huutavat: "Herra auta meitä! Me hukumme." Silloin nousee hän asettamaan tuulen ja ilman, ja tyven tulee.

Huutakaat nyt, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette suuren vaivan kautta soutamassa tämän maailman lainehtivalla merellä. Jos teillä Jeesus on laivassa, niinkuin meidän toivomme on, että hän on laivassa, niin huutakaat teidän hädässänne! Mitä maks´ hän herää asettamaan tämän kovan tuulen ja ilman, jonka se henki, jolla tuulessa valta on, on ylösnostanut. Kuule, sinä suuri tuulen ja ilman asettaja hätääntyneitten ja peljästyneitten huuto! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 8: 23 - 27

Meidän ylös luetun pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta tutkisteleman ja katselemaan: 1. Kuka on tämän kovan ilman nostanut merellä, ja 2. Mitä maailman joukko olis tehnyt, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet. Me toivomme kuitenkin, että Jeesuksen opetuslapset niin huutavat hädässänään, että Jeesus herää asettamaan tuulen ja meren, ennenkuin opetuslapset hukkuvat.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Kuka on tämän kovan ilman nostanut? Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Jeesus asetti tuulen, ja

alkuraamatussa eli alkukielessä seisoo niin, että hän nuhteli tuulta. Jos tämä kova ilma olis nostettu Jumalalta, ei olis Jumalan poika tohtinut nuhtelemisella asettaa tuulta, mutta rukoilemisella. Jos Jumala olis nostanut tämän kovan tuulen, niin olis Jumalan poika rukoillut isäänsä, että tämä kova ilma asettuis. Mutta koska hän nuhteli sitä kovaa tuulta ja ilmaa, niin se on arvattava, että tämä kova tuuli ja ilma ei ollut Jumalalta. Mutta se henki, jolla tuulessa valta on, joka myös Jobin aikana nosti semmoisen tuulispään, että huonet kukistui, jossa Jobin lapset olit, se sama henki oli ilman epäilemättä nostanut tämän kovan tuulen ja ilman. Vaikka muutamat kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että ylön suuri valta annetaan riettaalle, jos hän vielä nostais tuulen ja ilman merellä.

Armon varkaat luulevat, ettei ole riettaalla mitään valtaa maan päällä. Mutta Paavali kirjoittaa kuitenkin selkeästi siitä hengestä, jolla tuulessa valta on, joka myös epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Ja jos sillä hengellä ei ole niin suuri valta luonnollisessa ilmassa, mutta maailman tuulessa on totisesti niin suuri valta sillä hengellä, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa, että hän saattaa kyllä kovan tuulen ja ilman nostaa tämän maailman lainehtivalla merellä hukuttaaksensa Jeesuksen opetuslapsia. Jos ei heillä olis Jeesus nukkumassa laivassa, joka saattaa asettaa tämän kovan tuulen ja ilman, niin pian, kuin opetuslapset hätähuudolla herättävät häntä.

Kyllä totisesti kaikki riettaan enkelit soisit, että opetuslapset hukkuisit tässä kovassa tuulessa ja ilmassa, ja soisit vielä, että Jumala olis nostanut tämän

kovan tuulen ja ilman. Ei riettaan enkelit viitti kuulla, että se henki, jolla tuulessa valta on, olis tämän ilman nostanut; sillä siitä seuraa ainoastansa se päätös, että rietas tahtoo hukuttaa Jeesuksen opetuslapsia, mutta ei Jumala.

Mutta Jeesuksen ristin vihollisilla on se usko, että Jumala on tämän kovan ilman nostanut ja sentähden päättävät he, että Jumala on niille suuttunut, mutta ei rietas. Jos nimittäin rietas olis suuttunut Jeesuksen opetuslapsille, niinkuin hän on totisesti niille suuttunut, niin olis Jeesuksen ristin vihollisilla syy epäillä, ettei ole sitte Jumala suuttunut Jeesuksen opetuslapsille. Vaikka ne vainoojat, jotka luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jeesuksen opetuslapsia tappavat, ovat aina olleet siinä uskossa, että Jumala on niille suuttunut, koska maailma on suuttunut, ja ovat siitä tehneet semmoisen päätöksen, että Jumala myös vihaa heitä, koska maailma vihaa. Mutta Jumalan sana taas ottaa siitä paikasta niin kovin vastaan, ettei riettaan enkelitkään saata niin vääntää ja punoa Raamatun sanoja, että Jumala myös vihaa niitä, joita maailma vihaa. Sillä maailma ei ole koskaan saattanut rakastaa kristityitä, vaan joka paikassa, kussa totinen kristillisuus on ilmoittanut itsensä, siinä on myös viha ja vaino tullut maailmalta.

Ja sentähden on myös tämän maailman jumala suuttunut Jeesuksen opetuslapsille; ja se henki, jolla maailman tuulessa valta on, hän on tämän kovan tuulen ja ilman nostanut, ja hän on myös se sama henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa vihan ja vainon kristityitä kohtaan. Ja niille tulis totisesti suuri ilo,

jos nyt Jeesuksen opetuslapset tässä kovassa ilmassa hukkuisit. Mutta ei tarvitse Jeesuksen ristin viholliset ylön varhain iloita, sillä Jeesus on vielä laivassa. Ja jos hän vielä olis nukkumassa, kyllä hän saattaa vielä pian herätä asettamaan tämän kovan tuulen ja ilman. Vaikka niillä raukoilla on semmoinen epäusko, että he pelkäävät. Mutta minulla on kuitenkin se usko, että Jeesus herää, niin pian kuin he hädässänsä huutavat.

Ja minä tiedän vakaisesti, että he huutavat, ja uskon myös, että Jeesus kuulee heidän huutonsa ja herää ja nousee ylös asettamaan tämän kovan tuulen ja ilman, jonka se henki on nostanut, jolla maailman tuulessa valta on. Ja minä toivon, että Jeesuksen opetuslapset pitää terveenä kostuman toiseen rantaan, joka on toisella puolella merta. Ja pauhatkoon sitte maailman tuuli tämän maailman lainehtivalla merellä niin paljon kuin hän tahtoo.

Toinen tutkisteleminen: Mitäs maailman joukko olis tehnyt, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet? Me arvaamme hyvin, että maailman joukko pääsis suureen iloon, jos Jeesuksen opetuslapset hukkuisit tässä kovassa ilmassa, jonka vihollinen on nostanut heidän päällensä. Mitäpä vihollisen orjat enemmän toivottavat, kuin että hukkuminen tulis niille, jotka suurella pelvolla ja vapistuksella soutavat vastoin maailman tuulta. Sillä vihollisen orjat ei pelkää koskaan, että he hukkuvat tämän maailman lainehtivalla merellä, sillä heillä on ensiksi suuri laiva, jolla he purjehtivat maailman tuulta myöten, ja toiseksi on heille maailman tuuli myötäinen. Mutta Jeesuksen opetuslapsilla on ensiksi pie-

ni laiva, ja toiseksi on maailman tuuli vastaan. Sentähden on aina maailman joukolla semmoinen iloinen toivo, että Jeesuksen opetuslapsille tulee pian hätä ja hukkuminen.

Mitäs nyt tekisit maailman orjat, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet siinä kovassa ilmassa? Mitäpä he tekisit muuta kuin joisit hyvin kraviaisia¹, niin kuin heidän tapansa on. Jos nimittäin yksi ihminen syntyy, niin he ovat valmiit juomaan ristiäisiä. Jos yksi ihminen kuolee, niin he juovat kraviaisia. Siinäpä näkyy parhaiten, että he pitävät vatsansa jumalana. Ja minä olen huomannut, että maailman lapset aina kokoon-tuvat juomaan, koska he luulevat jotakin hyvää voittavansa. He juovat ilosta edeltäpäin, ennenkuin ne ovat voittaneet sitä hyvää, jota he toivoivat. Sillä ei maailman lapset muuta iloa tunne, kuin sitä lihan huvitusta, vaikka Paavali sanoo: "Joka lihassa kylvää, pitää lihastansa niittämän turmelusta." Niin minä luulen, että maailman orjat kokoontuisit juomaan kraviaisia, jos Jeesuksen opetuslapset olisit hukkuneet siinä kovassa ilmassa, jonka vihollinen on nostanut.

Siinä on heidän ilonsa, mutta aivan lyhykäinen ilo, sillä Jumalan kaksiteräinen miekka leimahtaa nyt maailman ylitse. Ja kukas on nyt nostanut tämän kovan ilman maailmassa? Jos Jumala on sen nostanut, niin olispa nyt maailmalle annettu muistutus Jumalan vihas-ta. Olispa nyt tila ruveta ajattelemaan perään, kuinka tähän asti on eletty maailmassa: ilossa, turhuudessa, haureudessa, hekumassa, juopumuksessa, ahneudessa, vihassa ja kateudessa. Kukas tiesi, ettei maailmalle tule vielä suurempi

hätä kuin Jeesuksen opetuslapsille, jotka kyllä pelkäävät, että hukkuminen tulee, ja sentähden herättävät Jeesusta hätähuudollansa. Mutta maailman orjat ei ymmärrä peljätä pitää, vaikka nyt Jumala olis suuttunut maailmalle ja sentähden rankaisee sodalla, näljällä ja taudilla.

Juutalaisilla oli niin suuri uskallus Jumalaan, koska vihollinen oli jo piiritänyt heidän kaupunkinsa, että he tulit ylpeämmäksi, jota likemmäksi kaupungin hävitys tuli. Juutalaiset luulit, että Jumala ihmeellisellä tavalla heitä pelastaa vihollisten väkiryännäköltä. Mutta kristityillä ei ollut semmoinen turha luottamus Jumalan päälle, sillä he pakenit henkensä kanssa pois turmeluksen kaupungista. Sillä he tiesit hyvin, että Jumala oli sille kaupungille suuttunut, jonka asuvaset olit vuodattaneet pyhään ihmisten verta ja vainonneet kristityitä.

Nyt me päätämme tämän tutkisteleminen sillä toivotuksella, että kaikki kääntymättömät ja uudestasintymättömät ottaisit vaaria ajan merkeistä, joista juutalaiset ei ole tahtoneet ottaa vaaria. Koska meri ja ilma pauhaa maailmassa, ja kansa nousee kansaa vastaan, eiköhän silloin ole semmoiset ajan merkit, jotka osottavat, että joku suuri muutos tulee maailmassa. Jospa se muutos tapahtuis ensinnä sydämessä ja sitte vasta ilmassa! Mutta meidän toivomme on, että se suuri tuulen ja ilman asettaja, joka on yhdellä sanalla asettanut tuulen ja meren, saattaa vielä nytki asettaa sen kovan tuulen ja ilman, jonka vihollinen on nostanut hukuttaaksensa Jeesuksen opetuslapsia. Niin kauan kuin Jeesus on laivassa, vaikka vielä olis nukkumassa, ei pidä Jeesuksen opetuslapsilla oleman

hätä, sillä he herättävät häntä huudollansa. He huutavat hädässänsä: "Herra, auta meitä! Me hukumme."

Luulettekos te suruttomat pakanat, että Jeesus on niin raskaasti nukkumassa, ettei hän kuule opetuslastensa huutoa? Niinkös te luulette, että Jeesus ei herää enää unestansa? Älkää vain ajatelko teidän sydämissänne, te Jeesuksen ristin viholliset, että Jeesuksen opetuslapset hukkuvat tässä kovassa ilmassa, jonka vihollinen on nostanut heidän päällensä. Ennen te hukutte teidän synneissänne, kuin Jeesuksen opetuslapset. Jos vielä epäilyksen aallot välistä lyövät heidän ylitsensä, jonka tähden myös Jeesus soimaa heitä, koska he ovat niin heikkouskoiset, mitä heidän siihen tulee? Ei teidän tilaisuutenne tule paremmaksi sen kautta, että opetuslapset semmoisessa ilmassa pelkäävät hukkuvansa, sillä sananlasku on: että kaikki ovat viisaat maalla, koska merellä vahinko tapahtuu."

Mutta soutakaat, soutakaat, te harvat sielut, jotka olette Jeesuksen kanssa laivassa. Soutakaat ja huutakaat: "Herra, auta meitä! Me hukumme." Ja hän nousee ylös ja asettaa tuulen ja ilman, ja teidän pitää terveenä kostuman toiseen rantaan, joka on toisella puolella merta. Ja siellä pitää teidän veisaaman uuden virren Jumalalle ja Karitsalle. Amen! Halleluja!

Alkuperäinen (osa) / SKS:n Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /
 Alkuperäinen (1 lehti) / SKS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /
 Jäljennös / SKS:n Aunon kokoelma Kirkkopostillan kirjapainokäsikirjoitus /

¹ graviaiset = hautajaiset (ruots. gravöl = begravningskalas. Suomeksi hautajaisjuhlat.)

Minä vapahdan teitä kaikesta teidän saastaisuudestanne, ja sanon jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, enkä anna teidän nähdä nälkää. Minä ennän hedelmän puussa, ja kasvatan tulon kedolla, ettei pakanat pidä teitä enää nälän tähden pilkkaaman.

Hes. 36: 29, 30

Jumala lupaa profeetta Hesekielin kautta, Israelin lapsille, että hän tahtoo vapahtaa heitä kaikesta saastaisuudesta, ja aikoo sitte antaa heille paremman hedelmän maassa, ettei pakanat pääsis heitä pilkkaamaan nälän tähden. Se kuuluu näistä sanoista, että kuin Jumala rankaisi Israelin lapsia nälällä ja kalliilla ajalla, niin pakanat pilkkaisit heitä nälän tähden. Vaikka ei ole kirjoitettu, kuinka he pilkkaisit. Niin kuin Salomo on kirjoittanut viisauden kirjassa: Jumalatoimii sanoo: vanhurskas kehuu, että hän on Jumalan poika, vapahtakoon nyt Jumala häntä, sillä hän on sanonut: ”Jumalan poika minä olen.” Sillä lailla pilkkaisit juutalaiset Jumalan poikaa, ei nälän tähden, vaan sen surkeuden tähden, jossa Jeesus oli ristin päällä. Emme tiedä, pilkkaavatko nyt pakanat kristityitä nälän tähden, koska pakanat ovat itse samassa kadotuksessa. Vaikka muutamat pakanat sanovat, että kristittyin tähden on tämä rangaistus tullut.

Mutta kristityt täytyvät peräänajattella, mitä Jumala sanoo profeetta Hesekielin suun kautta siinä samassa luvussa, josta tämän päivän tekstisanat ovat otetut. Koska nimittäin Jumala rankaisi Israelin lapsia, että he joutuivat maaltansa pois lähtemään, niin pakanat pilkkaisit

Israelin lapsia sanoen: ”Onkosta tämä Herran kansa, jonka piti maaltansa lähtemän?” Mutta Herra otti sen pilkan itsellensä ja sanoi, että pakanat pilkkaisit hänen pyhän nimensä, koska he pilkkaisit Israelin lapsia. Mutta Israelin lapsille Herra sanoi: ”Minä säästin teitä minun pyhän nimeni tähden, jonka Israelin huone häväisi pakanain seassa.” Tässä kuulemme, että Israelin lapset ovat häväisseet Herran nimen pakanain seassa.

Israelin kansan piti silloin oleman niinkuin yksi kynttilä pakanain seassa, sillä Israel on siihen aikaan kristityn nimen kantanut. Ne olit silloin Jumalan kansa, mutta heidän elämänsä oli senkaltainen, että Jumalan nimi tuli pilkatuksi pakanain seassa. Sentähden nuhtelee Herra Israelin lapsia profeetan suun kautta ja sanoo Hesekielin 36. luvussa, 21. värssyssä: ”Mutta minä säästin (nimittäin Israelin kansan) minun nimeni tähden, jonka Israelin huone häväisi pakanain seassa.”

Vaikka Israelin huone oli häväissyt hänen pyhän nimensä pakanain seassa, oli Herra kuitenkin säästänyt heitä, ”mutta en minä sitä tee teidän tähtenne, vaan minun pyhän nimeni tähden, jonka te pakanain seassa olette häväisseet.” Jumalan nimi tulee nimittäin pilkatuksi pakanain seassa, koska ne, jotka Jumalan kansaksi kutsutaan, elävät niin, että pakanat pääsevät pilkkaamaan ja soimaamaan. Vaikka ei kristityn elämä kelpaa pakanoille. Mutta jos pakanat kristittyin heikkouden tähden pääsevät väärän uskonsa vahvistamaan, ettei ole kristityt paremmat kuin pakanat, sillä lailla erinomattain Jumalan nimi häväistään.

Mutta Herra on säästänyt heitä, ei heidän oman ansionsa tähden, vaan hänen pyhän nimensä tähden, ettei pakanat pääsis peräti Jumalata pilkkaamaan ja sanomaan: "Eipä ole Jumalan kansa parempi kuin pakanat." Ja niinkuin pakanat silloin pilkkaisit Israelin kansaa nälän tähden, niin pilkkaavat vielä tämän aikaiset pakanat kristityitä köyhyyden tähden. Vaikka me tiedämme, että köyhyys on tullut entisestä turhuudesta. Koska kristityt ovat olleet suruttomuudessa ja eläneet niinkuin maailman orjat elävät: muutamit juopumuksen tähden, muutamit koreuden tähden, ja muutamit ylpeyden tähden ovat tulleet köyhiksi.

Muutamit ei ole vielä raskineet luopua vanhasta koreudesta, kuin he jaksavat kristityn nimen ja koreuden kantaa. Jos siis Herra säästää vielä, ei hän säästä kristittyin oman ansion tähden, mutta hänen pyhän nimensä tähden, ettei se tulis peräti häväistyksi pakanain seassa. Kantakoot nyt pakanat koreutensa, mutta kristityt ei pitäis enää vanhaa koreutta säästämän, hyvin tietten, että heille on parempi koreus tallelle pantu, joka ei ole madon paskasta tehty, vaan puhtaasta ja turmelemattomasta aineesta, jota suruttomat ja uskottomat ei saata päällensä ottaa. Ei pakanat jaksa sitä koreutta kantaa, jonka se suuri taivaan kuningas antaa niille ehtoollisen vieraille, jotka riisuvat omanvanhurskauden mustat räpäleet pois ja ottavat häävaatteet päällensä.

Näin sanoo Herra Israelin lapsille: "Minä vapahdan teitä kaikesta saastaisuudestanne, ja sanon jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, enkä anna teidän nähdä nälkää. Minä enenän hedelmän puussa ja kasvatan tulon

kedolla, ettei pakanat pidä enää nälän tähden teitä pilkkaaman. En minä näitä tee teidän tähtenne, sanoo Herra, sen pitää teidän tietämän, vaan teidän pitää suuresti häpeämän teidän teitänne, te Israelin huone."

Meidän pitää toivoman, että Herra sanoo jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, koska me tänä päivänä katselemme, millä rajalla Jumalan pelto on, johon ennen tätä aikaa siunatut siemenet kylvetyt ovat. Onkos se siementen syy, vai onko se peltomaan syy eli ilman syy, ettei Jumalan pelto ole niin kaunis, kuin se ennen on ollut tällä aikaa vuodesta?

Rukoilkaat kaikki peltomiehet ja työntekijät Herran viinamäessä, että Herra antais enemmän kastetta taivaasta ja antais armiaan aurinkonsa paistaa, että siementen Herra saisi muutaman nisujyvän koota aittaansa elon aikana, kun hän tulee pian perkaamaan riihensä, jonka kädessä viskin on.

Rukoilkaat kaikki peltomiehet, että siementen Herra säästäis vielä vähän aikaa tämän peltopalaisen lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmastasta, että ne harvat oljet orjantappurain keskellä kypsyisit, kasvaisit ja menestyisit, ennenkuin talvipakkainen tulee. Kuule, sinä suuri siementen Herra, köyhäin peltomiesten rukous. Isä meidän jne.

Tämän päivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna profeetta Hesekielin 36. luvussa, 27 värssyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Ja minä annan minun henkeni teihin, ja teen niin, että te vaellatte minun säädysssäni, ja pidätte minun oikeuteni ja teette niitten jälkeen."

Meidän ylösluetun tekstin johdatuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä peräänajattelman: Kuinka Jumala antaa henkensä niille, jotka sen vastaanottavat.

Profeetta Hesekielin aikana olit Israelin lapset Baabelin vankeudessa ja kovin ruumiin puolesta ahdistetut, ja niinkuin ihminen hädässä ollessansa paremmin muistaa Jumalata kuin myötäkäymisessä, niin olit muutamat vangit alkaneet tuntemaan syntiänsä, ja tunnustit myös suulla: "Me olemme meidän isäimme kanssa jumalattomat olleet." Sentähden antoi Jumala profeetta Hesekielin kautta muutampia armolupauksia edeltäpäin, että he rupeaisit paremmin uskomaan.

Jumala oli jo monen profeetan kautta luvannut, että hän tahtoo antaa Pyhän Henkensä, vaikka tämä lupaus täytettiin vasta puolituhannen ajastaikaa jälkeen, koska Pyhän Hengen lahja vuodatettiin opetuslasten päälle. Mutta kaikki armolupaukset ovat Jumalan puolesta täytetyt, saati ihminen puolestansa saattaisi niitä vastaanottaa. Israelin lapset eivät ole vastaanottaneet Pyhän Hengen lahjaa, ennenkuin vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen, sillä ne olit niin suruttomat, vastahakoiset ja paatuneet, ettei heillä ollut senkaltainen murhe kuin Jumalan mielen jälkeen on.

Vaikka nyt Jumala profeettain suun kautta antoi tämän kaltaiset armolupaukset: "Minä annan minun henkeni teihin", ei ne raukat olleet siinä tilassa, että olisit saattaneet Pyhän Hengen vastaanottaa. Vaikka maallinen kuritus oli tullut heidän päällensä; vaikka pakanat pilkkaisit heitä nälän tähden ja maanpakolaisuuden tähden, ei heille tullut se hengellinen murhe, joka Jumalan mielen

jälkeen on, vaan ainoastansa maailman murhe, joka kuoleman saattaa matkaan.

Ja koska nyt maailman murhe on tarjona kaikille, niin pitäisit kaikki katuvaiset ja uskovaiset ottaman esimerkin Raamatusta, joka osoittaa, kuinka Jumala on häätynyt usein ahdistamaan suruttomia maallisella kurituksella. Ja ne harvat sielut, jotka ovat silloin Jumalan puolesta huutaneet parannusta kansalle, ovat itse saaneet kärsiä vajavuutta ruumiin puolesta ynnä muitten kanssa. Profeetat ovat kanssa saaneet osansa siitä, vaikka ne ei ole niin paljon tarvinneet, ja aivan huonolla ruoalla ovat eläneet. Mutta profeetoille on tullut suurempi voima saarnaamaan suruttomalle kansalle, koska nälkä ja kallis aika on ollut.

Nyt pitäisi kristittyin ajattelman perään, kuinka paljon on turhaan haaskattu suruttomuuden aikana, ja vähän on kiitetty hyvän ajan edestä. Jos nyt tallella olis, mitä ennen on haaskattu koreuteen ja maailman turhuuteen, niin ei olis mitään hätää. Me saatamme järjelläki nähdä, että jos kaikki olisit nuoruudesta saakka etsineet Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin olis nyt tallella, mitä suruttomuuden aikana on haaskattu. Tähän kuuluu nyt tämän päivän teksti, jossa Jumala lupaa henkensä antaa, että ne, jotka sen vastaanottavat, eläisit Jumalan tahdon jälkeen. Pyhä Henki muistuttaa entistä elämätä ja tahtoo sydämet repiä irti maailmasta, ettei maailman murhe pääsis sydämeen, sen sijaan että hengellinen murhe pitäis tuleman kaikille, jonka kautta sydän pääsee paremmin irti maailmasta.

Koska kristityt ovat kiittämättömät olleet hyvän ajan edestä, niin tahtoo nyt

Jumalan Henki muistuttaa heitä siitä kiittämättömyydestä ja Jumalan lahjain väärin käyttämisestä. Tämä Pyhän Hengen vaikutus kuuluu myös oikeaan kristillisyyteen. Koska maailman murret pakkaa sydämeen myös kristityille, niin ei saata muu kuin se luvattu Jumalan Henki sen maailman murheen hajottaa. Ei saata muu kuin se tekstissä luvattu Jumalan Henki vaikuttaa suuremman murheen sielun autuudesta, kuin ruumiin elatuksesta.

Avatkaat siis sydämenne, kaikki katuvaiset ja uskovaiset, että se luvattu Jumalan Henki pääsis sydämeen, joka jaksaa maailman murheen hajottaa ja sammuttaa, joka lisää meille uskoa, että me jaksaisimme uskoa ruumiin ja sielun Jumalan haltuun.

Me olemme nähneet, että Jumalan Henki pääsee sydämeen sanan kautta, koska Jumalan sana tulee eläväksi särjetyssä sydämessä. Mutta Jumalan sana kutsutaan siemeneksi Raamatussa, ja tämä siunattu siemen kylvetään Jumalan peltoon siinä toivossa, että se alkaa kasvamaan ja hedelmän tekemään. Ja koska Herra sanoo jyvälle, että hänen pitää menestymän, niin me uskomme, että siemenessä on henki, joka vaikuttaa kasvannon, koska se putoaa hyvään maahan.

Mutta hyvä maa ei ole joka paikassa. Ja huonot siemenet ei idä, sillä niissä ei ole henki. Koska nyt Herra sanoo jyvälle, että hänen pitää menestymän, niin meidän pitää uskoman, että se menestyy, koska Herra antaa enemmän kastetta taivaasta, ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa, ja varjelee tämän peltopalasan lumisateesta, pakkaisesta ja ra-

juilmasta, että siementen Herra sais muutampia nisujyviä koota aittaansa, ennen kuin kaikki pelto menee hukkaan. Sillä kesä on lyhykäinen pohjan maalla, ja peltomies saapi raskasta työtä tehdä, ennenkuin yksi pikku peltopalainen tulee valmiiksi. Ja paljon höystää tarvitaan, ja usein pakkainen tekee lopun koko pellostä, ennenkuin se valmiiksi tulee.

Voi, voi, kuinka vähän siementen Herra saapi vaivastansa täällä pohjan maalla, kussa parhaasta pellostä tuskin tulee neljänkertainen hedelmä, mutta Kaanaan maassa tuli parhaasta pellostä satakertainen hedelmä. Te harvat nisujyvät orjantappurain keskellä, kasvakaat, kypsykäät. Pian tulee elon aika, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan peltoa. Pian pääsette aittaan, kussa pakkainen ei pane, eikä rakeita sada, niin kuin täällä kasvun aikana.

Koska siementen Herra on koonnut nisujyvät aittaansa, silloin poltetaan ruumenet, mutta nisut saavat olla rauhassa Jumalan aitassa. Ja meidän pitää uskoman, että siementen Herra saapi muutampia, ehkä harvoja nisujyviä koota aittaansa, ehkä kuinka huono ja halpa Jumalan pelto nyt olis.

Kasvakaat ja kypsykäät, te harvat maitojyvät ohdakkeitten ja orjantappurain keskellä. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan peltoa. Pian kootaan nisujyvät aittaan, kussa ei pakkainen pane, eikä rajuilma pilaa Jumalan peltoa. Amen

Jäljennös (vain katkelma) / P. Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /
Lähteenä Kirkkopostilla 1876

Alunperin 3. rukouspäivän saarna.

Mitä siis olis enempi minun viinamäelleni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan? Es. 5: 4.

Se suuri viinamäen Isäntä valittaa profeetta Esaiaksen kautta 5. luvussa, kuinka hän on tehnyt työtä ja kostantanut paljon viinamäkensä päälle, mutta ei ole saanut paljon otollista hedelmää hänestä nautita kaiken vaivansa edestä. Hän on kaivanut kravia hänen ympärillensä, ettei eläimet pääsis sinne polkemaan ja paskantamaan.

Hän on siihen vielä istuttanut parhaat viinapuut, jotka Kaanan maassa löytyvät, ja rakensi myös siihen tornin, ja pani sinne viinakuurnan, jossa viinamarjoja puserretaan ja makeaksi viinaksi tehdään; ja odotti sen viinamarjoja kantavan, mutta se kantoi pahoja marjoja, orjantappuroita ja ohdakkeita. Sentähden uhkaa viinamäen Isäntä, että hän heittää pois koko sen viinamäen, koska hän ei saa vaivastansa mitään.

“Hänen aitansa pitää otettaman pois; hänen muurinsa pitää särjettämän, että hän tallattaisiin.” Koska nimittäin viinamäen aita otetaan pois, niin pääsevät eläimet sinne polkemaan ja paskantamaan. Kaikki pukit ja keiturit, jotka muutoinkin ovat pahat hyppimään yli aidan, pääsevät sinne raiskamaan. Näin pitää käymän sen viinamäen kanssa, joka niin hedelmätöin on, vaikka niin paljon työtä hänessä tehty on. Viimein sanoo viinamäen Isäntä, “ettei kenkään pidä hänessä leikkaaman eli kaivaman, vaan ohdakkeita ja

orjantappuroita pitää hänessä kasvan; ja tahdon pilviä kieltää satamasta hänen päällensä;” ja silloin tulee koko viinamäki autioksi.

Nämät vertaukset löytyvät kirjoitetuna profeetta Esajan viidennessä luvussa. Ja siinä on myös yksi lyhykäinen selitys annettu, mitä nämät vertaukset merkitsevät. Jumalan viinamäki on kristillinen seurakunta, jossa hän sanan ja sakramenttein kautta tekee työtä ihmisen sydämen päälle, että se tulis hedelmälliseksi ja kaikkiin hyviin töihin soveliaaksi. Mutta ihmiset ovat niin pahat, ettei Jumala saa yhtään iloa eli siunausta työstänsä.

Ja koska ihmiset ei tee katumusta ja parannusta, täytyy Jumalan viimein ottaa pois aidan, eli ulkonaisenki Jumalan palveluksen ja sanan, jonka kautta viinamäki tallataan. Ne ihmiset, joilla ei ole Jumalan sanaa ja ulkonaista Jumalan palvelusta, tulevat viimein pakanaksi ja luontokappaleeksi, huoraksi ja varkaaksi ja juomariiksi. Ja silloin he polkevat ja paskantavat Jumalan viinamäessä eli kristillisessä seurakunnassa.

Koskei ihmisillä ole yhtään hollia (pidätystä), eli sisällistä omantunnon estettä, joka estäis heitä turmelemasta itseänsä, tulevat he viimein villihengiksi eli mettän perkeleiksi, jotka riitelevät, tappelevat, juovat, kiroavat, varastavat ja huoraavat, pilkkaavat Jumalan sanaa ja ylönkatsovat armonvälikappaleita. Ei huoli enää kirkosta eikä Jumalan palveluksesta ja pitävät kristillisyyttä joutavana. Semmoiset ovat ne eläimet ja ne luontokappaleet, jotka polkevat ja paskantavat Jumalan viinamäessä, koska aita otetaan pois.

Kristillisyys on se aita, jonka Jumala on rakentanut seurakunnan ympärille. Ja se kivimuuri on se elävä usko, joka on rakettu kallion, Kristuksen, päälle. Mutta koska kristityt rupeavat lankeamaan pois siitä elävästä uskosta ja tekemään pahaa, silloin he kantavat pahoja marjoja. Sentähden aikoo Jumala hajottaa ensin sen kivimuurin, eli sen elävän kristillisyyden, ja hän ottaa vielä pois aidan eli sen ulkonaisen kristillisyyden. Sitte pääsevät eläimet polkemaan ja paskantamaan Jumalan viinamäessä. Sillä koska kivimuuri on pois otettu, ei ole enää yhtään hollia (pidätystä) siinä ulkonaisessa aidassa. Keiturit kuitenkin hyppivät sen yli.

Nyt on kivimuuri jo aikaa hajonnut. Jumala alkoi jo vanhassa Testamentissa rakentamaan kivimuuria viinamäkensä ympärille. Mutta koska hän ei viinamäestänsä saanut muuta kuin pahoja marjoja, otti hän sen kivimuurin pois, ja jätti sen ulkonaisen aidan, eli sen ulkonaisen palveluksen, joka oli juutalaisilla.

Taas alkoi viinamäen Isäntä rakentamaan kivimuuria Vapahtajan aikana, ja se seisoi lähes kolmesataa ajastaka, mutta viinamäki rupeis taas kantamaan pahoja marjoja. Silloin otti Isäntä kivimuurin pois, ja jätti vielä sen ulkonaisen aidan seisomaan.

Taas rakensi viinamäen Isäntä Lutheruksen aikana sen saman kivimuurin ylös, mutta ei se ollut kauan pysyväinen. Vihollinen hajotti sen pian. Nyt on ainoastansa se ulkonainen aita jäljellä, ja se on jo lahonnut, ettei ainoastansa keiturit hyppää sen yli, vaan myös sika nostaa nokallansa aidakset ja menee si-

sälle. Ja koska sika on tehnyt reijän, tulevat muut luontokappaleet perässä ja paskantavat viinamäessä.

Jos nyt viinamäen Isäntä ei rupea taas rakentamaan uutta aitaa ja kivimuuria viinamäkensä ympärille, niin tulee pian se aika, jota on ennustettu Esajaksen kautta edellä mainitussa paikassa, että viinamäen Isäntä hajottaa sekä kivimuurin että aidan, ja tekee viinamäen autioksi. Ei anna enää kasnettakaan taivaasta, joka merkitsee katuvaisten kyyneleitä. Hän ottaa pois viinakuurnan, jossa hän aikoi viinamarjoja painaa ja pusertaa.

Jumalan vihan viinakuurna on se hengellinen ulkonainen ja sisällinen kuritus, jonka kautta Jumalan lapset koetellaan. Mutta Jumala koettelee ainoastansa heidän uskoansa ulkonaisella vainolla ja sisällisellä sydämen ahdistuksella. Tämä hengellinen kuritus on viinakuurna.

Mutta pahoja ihmisiä ei saada Jumalalla sillä lailla kurittaa, sillä ei he ota kuritusta vastaan. Koska nyt viinamäen Isäntä on alkanut rakentamaan kivimuuria ja vahvaa aitaa viinamäkensä ympärille ja kravia kaivamaan ja kiviä pois korjaamaan siinä toivossa, että hän sais kerrankaan hyvää hedelmää nautita vaivastansa, niin se on arvattava, että siihen tarvitaan paljon työtä, jota viinamäen Isäntä on mennyt ulos palkkaamaan.

Mutta paljon on vielä niitä, jotka seisovat joutilasna turulla, vaikka he saattaisit kyllä työtä tehdä Jumalan viinamäessä. He panevat sen kyllä syyksi, ettei kenkään ole palkannut heitä. Mutta koska nyt viinamäen

Isäntä on tullut vielä iltapuoleen palkkaamaan työväkeä, täytyy niittenki mennä työhön, jotka ovat koko päivän seisoneet joutilaina. Sillä ne laiskat raadot, jotka ei mene koskaan työhön, ei saa mitään, vaan saavat syödä kynsiänsä, koska ilta tulee.

Ne harvat sielut, jotka ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, älkööt napisko Isäntää vastaan, ettei he saa suurempaa palkkaa kuin ne, jotka tulevat hiljain työhön; vaan paremmin rukoilkoon minun kanssani viinamäen Isäntää, että hän menis aina palkkaamaan enemmän työväkeä viinamäkeensä, että he jaksaisit paremmin korjata tätä viinamäen paikkaa, joka on jäänyt korjaamatta, että he jaksaisit paremmin isoja ja raskaita kiviä kangota ylös ja vierittää pois viinamäen lihavimmasta maasta, että he jaksaisit suuren vaivan kautta kaivaa kraivia, rakentaa kivimuuria, ja semmoisen aidan ylösnostaa, ettei enää keiturit ja koirat eli muut luontokappaleet pääsis sisälle polkemaan ja paskantamaan, että ne harvat oksat, jotka ovat istutetut elävään viinapuuhun, tulisit hedelmällisiksi ja kantaisit punaisia viinamarjoja, joista tulee Isännälle makea viina, koska hän heitä viinakuurnassansa pusertaa.

Me toivomme, että viinamäen Isäntä, joka nyt on tullut hakemaan viinamarjoja, löytäis jonku marjan, joka olis kypsynyt, ja makea hänen suussansa, koska hän tätä ennen ei ole löytänyt muuta kuin pahoja marjoja, kuivia oksia ja polttiaisia. Kuule viinamäen Isäntä niitten huokaukset, jotka rakkaassa työssä ovat! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 20: 1

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tänäpäivänä perään ajatteleman: kuinka työväki tekee työtä viinamäessä. Ensimmäiseksi: Missä siivossa on viinamäki, koska ensimmäiset työmiehet sinne tulevat? Toiseksi: Missä siivossa on viinamäki, koska viimeiset tulevat työhön? Kolmanneksi: Minkätähden ensimmäiset napisevat, koska viinamäen Isäntä ei anna heille suurempaa palkkaa, kuin viimeisille?

Me toivomme, että viinamäen Isäntä panee perheen haltijansa katsomaan perään, kuinka työväki tekee työtä viinamäessä. Sillä jos perheen haltija ei katso väen perään, rupeavat he laiskottelemaan ja maatapanemaan puolenpäivän aikana siinä luulossa, ettei Isäntä tiedä, kuinka he tekevät työtä, koska perheen haltija ei jouda aina olla ruoskan kanssa hopittamassa laiskoja työmiehiä.

Ensimmäiseksi: Minkäkaltaisessa siivossa on viinamäki, koska ensimmäiset työmiehet tulevat työhön? Me kuulumme äsken profeetta Esajaksen kirjoituksesta, että viinamäki on huonossa siivossa, koska perheen Isäntä menee varhain aamulla palkkaamaan työväkeä viinamäkeensä. Hän vallitti silloin jo, että hän on tehnyt paljon työtä tämän viinamäen päälle, saattaaksensa häntä hedelmälliseksi ja viinamarjoja kantavaksi, mutta se kanto aivan pahoja marjoja, jotka ovat karvaat Isännän suussa. Joka kerta kun hän tulee maistamaan marjoja, täytyy hänen sylkeä heitä ulos suustansa.

Silloin täytyi hänen heittää pois koko sen viinamäen. Ja vaikka viinamäen

Isäntä oli ennen jo rakentanut kivimuurin viinamäen ympäri ja kaivanut kraivia ja nostanut korkean aidan, ettei keiturit ja muut luontokappaleet pääsis sinne syömään viinapuun vesoja ja paskantamaan, niin hajotti vihollinen sekä kivimuurin että myös kravit ja viinakuurnan. Tämä on tapahtunut Isännän suostumuksella. Koska nimittäin Isäntä ei saanut mitään vaivastansa, täytyi hänen antaa koko sen viinamäen vihollisen haltuun.

Koska siis ensimmäiset työmiehet tulit työhön, oli tämä viinamäki täynnänsä orjantappuroita ja ohdakkeita. Kivimuurin oli hajotettu. Kravit olit täytetyt rapakolla ja sonnalla. Viinakuurna oli poijessa. Keiturit olit syöneet viinapuun vesat. Sika oli nokallansa nostanut aidan, joka myös oli lahonnut. Luontokappaleet olit siellä polkeneet ja paskantaneet. Pissihaukat, hattarat ja mettän perkeleet olit rakentaneet pesänsä torniin, joka myös oli kaatumallansa. Ja koko viinamäki oli autioksi tullut Herran sanan jälkeen.

Huono siivo oli tässä viinamäessä, koska ensimmäiset työntekijät tänne tulit. Heidän täytyi ensinnä ruveta pirun paskaa korjaamaan pois viinapuun kannoista. Heidän täytyi korjata kravia, jotka olit rapakkoa ja sontaa täynnänsä. Heidän täytyi purkaa sen aidan, joka oli lahonnut. Sikoja ja keitureita heidän täytyi ajaa pois viinamäestä.

Hattarat ja mettän perkeleet, jotka kiroisit ja nauroit työmiehille, tulit ylön liki pyhää valkeaa, jonka perheen haltija oli syyttänyt, koska hän sanoi: "Minä olen tullut syyttämään valkeaa maan päälle." Tätä valkian liekkiä pidit

hattarat ja mettän perkeleet kamalana. He tulit sinne kurkistelemaan. Ja siinä he poltit karvojansa.

Koska nyt työmiehet, joita Isäntä oli palkannut, rupeisit kirveellä hakkaamaan viinapuun kantoja, jotka olit lahonneet, ja sirpillä leikkaamaan orjantappuroita, ja rautakangella kankoaamaan kiviä, ja terävällä miekalla karsimaan kuivetuita puita, ja luodeilla ampumaan pissihaukkoja, jotka olit pesänsä rakentaneet torniin, silloin rupeisit myös äpäret pakenemaan viinamäestä. Ja pikku tiaisit rupeisit sen sijaan rakentamaan pesänsä torniin, ja viinapuun vesat rupeisit hopummasti kasvamaan.

Ja vaikka ne harvat viinamarjat, jotka ovat viinamäessä kasvamassa, ei ole vielä kypsyneet, ennenkuin Herra antaa enemmän kastetta taivaasta, ja antaa armon auringon paistaa aamusta ehtooseen asti, on kuitenkin se meidän toivomme, että viinamäen Isännän ei pidä turhaan etsimän punaisia viinamarjoja, niin kuin hän muinen haki marjoja viinapuusta ja häätyi silloin kirota tämän hedelmättömän puun. Ah Herra! Älä vielä kiroa näitä hedelmättömiä puita, äläkä varsin karsi hedelmättömiä oksia ennen kuin aurinko laskee!

Toiseksi: Millainen siivo on Herran viinamäessä, koska viimeiset työmiehet tulevat työhön? Ei ole silloinkaan kaikki paikat korjatut. Vaikka ensimmäiset, jotka tulevat varhain aamulla, saavat raskasta työtä tehdä ja päivän kuorman ja helteen kantaa, kyllä on vielä paljon tekemistä niillekki, jotka tulevat iltapuoleen työhön, sillä ne ovat seisoneet turulla kauan aikaa joutilaina. Ja koska perheen Isäntä kysyy:

“Miksi te seisotte koko päivän joutilasna?”, vastaavat he, “ettei kenkään ole palkannut meitä.”

Se saattaa kyllä olla niin, ettei kenkään ole teitä palkannut. Mutta olisikohan Isäntä ajanut teidät pois, jos te olisitte tulleet ilman palkkaamatta työhön? Taitaa olla oma laiskuus ja huolimattomuus, ettei kukaan ole teitä palkannut. Ei kukaan ota niitä työhön, jotka ovat laiskat ja vielä päälliseksi tyhmät. Ja semmoiset laiskat ja tyhmät työmiehet, jotka ensinnä nukkuvat aamupäivän, ja vielä puolipäivän aikana tahtovat nukahtaa, ne vaativat erinomattain, että heille pitää annettaman iso palkka ja liininki joka aterialle. Ei niille kelpaa kaloleipä.

On totisesti sekin esteenä, ettei kenkään ole heitä palkannut. Josta laiskat työntekijät ottavat sen vakuutuksen itsellensä, ettei tarvitse kenenkään tulla työhön ilman palkkaamatta. Mutta jollakulla tavalla pitää ilmanki laiskan työntekijän peittämän vikojansa, sillä tämä kysymys: “Miksi te tässä seisotte koko päivän joutilasna?” ei suinkaan ole laiskoille kiitos ja kunnia, vaan se on yksi soimaus niille, jotka ei mene työhön ilman palkkaamatta.

Ei ole laiskalla halu mennä työhön ennen kuin hänelle luvataan iso palkka. Kuitenkin täytyy viinamäen Isännän käskeä niitäkin työhön, jotka ovat seisoneet kauan aikaa joutilasna, sillä Isännällä on niin paljon työtä, että hänen täytyy ottaa kaikki, jotka siihen työhön kelpaavat työmieheksi. Koska nämä viimeiset työmiehet tulevat, silloin on ensimmäiset jo tehneet paljon työtä, niin kuin Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa:

“Te olette menneet muiden työhön. Muut ovat tehneet työtä, ja te saatte niittää.” Mutta jos nämä viimeiset tekevät suuremmalla vireydellä työtä kuin ensimmäiset, saavat he myös päiväpalkkansa, sillä viinamäessä tulevat viimeiset ensimmäisiksi ja ensimmäiset tulevat viimeisiksi.

Ei tarvitse vaan suruttomien omistaa itsellensä näitä sanoja ja ajatella, että hekin tulevat ensimmäisiksi, koska he lykkäävät katumuksensa viimeiseksi, sillä me tiedämme, että yksi surutoin ihminen omistaa itsellensä semmoisia paikkoja Raamatusta, jotka ei sovi hänle ollenkaan. Koska yksi surutoin ihminen kuulee, että viimeiset tulevat ensimmäisiksi, ottaa hän siitäkin suruttomuuden ainetta ja ajattelee, että hän tulee ensimmäiseksi taivaan valtakunnassa, vaikka hän säästää katumuksensa ja parannuksensa viimeiseksi.

Ka! Semmoisia rietas maalaa sokean raukan mieleen. Koska surutoin ihminen pannaan Raamattua selittämään, niin se on yhtäkuin pukki pantaisiin kryptimaan haltijaksi. Mitä varten on aita pantu kryptimaan ympäri? Arvaavatkos pukit ja keiturit sen? Kyllä kaikei pian tulis selvä yrtitarhasta, jos pukit ja keiturit laskettaisiin sinne. Mutta ei ole viinamäki heitä varten tehty, vaan se on rakettu sitä varten, että viinapuun marjat ja oksat ja vesat pitää kasvaman ja viheriöitsemän, joista viinamäen Isännän pitää saaman punaista viinaa, koska hän rakentaa viinakuurnan, jossa hän pusertaa viinamarjoja ja laskee nuorta viinaa uusiin leileihin.

Kasvakaat, kasvakaat, te viinapuun vesat! Kasvakaat, kasvakaat, te hedel-

mälliset oksat! Kasvakaat, kasvakaat, te punaiset viinamarjat! Pian teitä leikataan ja pannaan viinakuurnaun, koska perheen haltija sanoo: "Minä sotkun viinakuurnan yksinäni, ja ei yksikään kansasta minun kanssani. Miksi ovat sinun vaattees niin punaiset, ja sinun pukus niinkuin viinakuurnan sotkujan." (Es. 63: 2, 3)

Kolmanneksi: Minkätähden ensimmäiset työmiehet napisevat Isäntää vastaan, koska heidän palkkansa ei ole suurempi kuin jälkimäisten? Se on työläs sanoa, minkätähden he napisevat. Mutta jos me otamme muutampia paikkoja Raamatusta esimerkiksi, niin me löydämme, että Sebedeuksen pojat tahtoivat tulla parhaaksi kristityksi, elikkä suurimmaksi taivaan valtakunnassa sentähden, että he olit ensimmäiset apostolit, joita Vapahtaja oli kutsunut opetuslapsiksi.

Mutta ei viinamäen Isäntä katso sen perään, kuka on ensiksi alkanut työtä tekemään, vaan Isäntä katsoo sen perään, kuka suuremmalla hartaudella ja vireydellä on tehnyt työtä. Vaikka ensimmäiset työmiehet ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, ovat kärsineet paljon tuskaa ja vaivaa kristillisyyden tähden, ovat tulleet pilkatuksi ja vainotuksi maailman lapsilta. Jos he ovat taas jälkeen istuneet laiskana eli nuokkuneet puolenpäivän aikana, niin ei ole heidän työstänsä karttunut suurempaa etua Isännälle, kuin niitten työstä, jotka tulit iltapuoleen.

Sillä ne ovat suurella hartaudella ja kiivaudella kantaneet kiviä muuriin ja aidaksia aidan rakennukseksi, ja kravia kaivaneet ja pirun paskaa korjanneet

pois viinamäestä, jota ei moni tahdo-kaan tehdä. Tuskin yksi komea piika viitsii lampaan paskoja korjata, joka on kuitenkin puhdas. Mutta pirun paskaa hän ei korjais ollenkaan, jos vielä kultasydän annettaisiin palkasta. Tätä nuoskaa työtä on viimeisten työmiesten häätynyt toimittaa. Ja sentähden ovat kaikki hattarat ja mettän perkeleet vihaiset heille.

Mutta ensimmäiset ovat tyytymättömät, koska viimeiset saavat saman veran palkkaa kuin ensimmäiset. Vanhimmat kristityt tahtovat enemmän valtaa ja kunniata voittaa kuin vasta-alkavaiset. Mutta se on tietämätöin, jos vanhat kristityt ovat Jumalan edessä niitten vertaiset, jotka ensimmäisessä kiivaudessa ja hartaudessa tekevät työtä Herran viinamäessä, eli freistaavat voittaa jonku sielun taivaan valtakunnalle.

Kristillisyyden laatu on senkaltainen, että viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset tulevat viimeisiksi. Ei ainoastansa ne, jotka tahtovat parhaaksi kristityksi tulla, niinkuin esimerkiksi Sebedeuksen pojat, joutuvat viimeiseksi, koska he ei saata juoda sitä kalkkia, jonka Vapahtaja on juonut, vaan myös ne, jotka luulevat olevansa paremmat muita, niinkuin esimerkiksi Pietari, lankeavat pian kiusaukseen.

Mutta suruttomat luulevat, että he tulevat ensimmäisiksi taivaan valtakunnassa, koska he muka ovat paremmat kuin ne, jotka tunnustavat Jeesuksen suurta voimaa syntisiä auttamaan ja parantamaan, ja kerskaavat itseänsä, että he ovat pyhät ja hurskaat. Heränneet ja armoitetut ovat suruttomain mielestä hengellisessä ylpeydessä, koska he sa-

novat, että heillä on omatunto herännyt, että he ovat Jumalan lapset, ja vielä päälliseksi tuomitsevat suruttomia. Mutta suruttomat ovat nöyrät, jotka ei pidä itseänsä kristittyinä.

Mutta minäs sitte suruttomat pitävät itsensä, koska ei he pidä itseänsä kristittyinä? Eikä he pidä itseänsä Jumalan lapsina, eikä pidä itseänsä perkeleen lapsinakaan. Sillä siitä sanasta he suuttuvat niin kovin, että he rupeavat kepin ja puukon kanssa liikkumaan. Taitavat ne sitte olla enkelit, koska he ei ole Jumalan lapset eikä perkeleen lapset.

Mutta me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, että suruttomille ei kuulu mitään koko tämän päivän evankeliumista, paitsi niitä pahoja marjoja, orjantappuroita ja ohdakkeita, joita profeetta Esajas on maininnut. Sillä suruttomat ei ole työmiehet Jumalan viinamäessä, vaan perkeleen viinamäessä. Sentähden, että he tekevät työtä pimeyden ruhtinaalle. Mutta heränneet ja armoitetut, ne tekevät työtä Jumalan viinamäessä, koska he manaavat ja neuvoivat suruttomia parannukseen.

Heränneet ja armoitetut sielut ovat ensimmäiset ja viimeiset, jotka tekevät urhoollisesti työtä sen päälle, että tämä viinämäki, joka nyt on huonossa siivossa, tulis korjatuksi ja ylösraketuksi, että viinamäen Isäntä sais viimein maistaa punaisia viinamarjoja, koska hän tulee toisti hakemaan hedelmätä fiikunapuusta, ettei hänen häätyis vielä toista kertaa kirota tätä hedelmätöntä fiikunapuuta, ja että viinamäen rakentajalla olis muutampia punaisia viinamarjoja panemista pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Amen.

Jeesus sanoi juutalaisille: **Yhdellä oli fiikunapuu hänen viinamäessänsä istutettu. Ja hän tuli etseen hedelmätä hänestä, ja ei löytänyt. Niin hän sanoi viinamäen rakentajalle: katso, minä olen kolme vuotta tullut ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta, ja en löydä. Hakkaa hänet pois. Mitä hän myös maata turmelee? Mutta hän vastais ja sanoi hänelle: Herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitan, jos hän sittekään hedelmän tekis, jollei, niin hakkaa hänet pois.** Luukas 13: 7, 9.

Tämä vertaus siitä hedelmättömästä puusta on Vapahtajalta edestuetu yhdeksi merkiksi, kuinka monta ajastakaa viinamäen Isäntä säästää niitä hedelmättömiä puita, ennen kuin hän käskkee hakata pois. Ja me arvaamme kaikista asiain haaroista, että tämä hedelmätöin puu oli tuoret puu, sillä ei kuivia puita kukaan säästä niin kauan puutarhassa. Mutta niinkauan kuin yksi fiikunapuu pysyy tuoreena ja kantaa lehtiä ja kukkaisia, tahtoo viinamäen Isäntä säästää sen siinä toivossa ja odottamisessa, että jos tämä fiikunapuu mitä maks tulis hedelmälliseksi.

Mutta ei viinamäen Isäntä ylön kauan säästä sitä hedelmätöntä fiikunapuita, sillä me kuulemme, mitä Johannes kastaja sanoo: “Jo on kirves pantu puitten juureen. Jokainen puu, kuin hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen.” Mutta me kuulemme myös tästä vertauksesta, joka on edespantu Luukkaan 13. luvussa, että viinamäen Isäntä oli kolme vuotta etsinyt he-

delmätä siitä fiikunapuusta, mutta ei löytänyt. Ja silloin hän sanoi viinamäen rakentajalle: “Hakkaa hänet pois. Mitä hän myös maata turmelee? Mutta viinamäen rakentaja rupeis rukoilemaan, että Herra säästäis sen vielä yhden vuoden, sanoen: Herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitan.

O! Ihmeellinen rakentaja, kuinka armollinen sinä olet ja kärsivällinen tämän hedelmättömän puun kanssa. Vaikka tämä puu seisoo tiellä ja turmelee maata, yhtä hyvin tahdot sinä vielä kaivaa sen ympäri ja sonnittaa. Mutta jos tämä puu ei kannu hedelmää viimein, koska se saapi vielä seisoa yhden vuoden, niin se välttämättömästi hakataan pois ja heitetään tuleen.

Näin armollinen on viinamäen rakentaja sille tuoreelle fiikunapuulle, että hän säästää sen kolme ajastakaa, ja vielä neljännengin, siksi kuin hän saapi kaivaa sen ympäri ja sonnittaa. Mutta älköön kuiva puu ottako itselensä yhtään väärää toivoa tästä tuoreesta fiikunapuusta, sillä Vapahtaja on sanonut: Jos tämä on tapahtunut tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa puussa tapahtuu?

Moni kuiva puu luulee, että häntäki säästetään, koska tuoretta puuta ei ole hakattu. Mutta älä ole siinä toivossa, sinä kuivettunut puu, että sinua säästetään, vaan sinua hakataan ensi tilassa. Sillä sinä olet jo aikaa valmis palamaan. Rietas tarvitsee ilmanki polttopuita pohjan maalla, kussa on niin pitkä talvi, ja pakkainen monta kuukautta. Kuinkapa muutoin rietas äijä tarkenis täällä, jollei olis polttopuita mettässä?

Mutta ei hänkään ota tuoretta puuta ensimmäiseksi polttopuuksi, sillä tuore puu ei ole niin hyvä palamaan kuin kuiva puu. Mutta kuivat karhakat ja kajat, niitä hän ottaa ensimmäiseksi polttopuuksi. Ei tarvitse siis kuivan puun ajatella, että häntä säästetään kolme eli neljä ajastaikaa, niin kuin tuoretta puuta säästetään. Mutta tuore puu hakataan myös pois jos se nyt ei rupea hedelmätä kantamaan, koska viinamäen Isäntä tulee neljännen kerran, eikä löydä hedelmätä.

Vapahtaja puhuu myös niistä mädänneistä puista, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat. Ja semmoiset puut, jotka rupeavat onnesta¹ mätänemään, niitä ei ole viinamäen Isäntä koskaan säästännyt. Herra valittaa myös muutamassa paikassa Raamatussa, että hän on paljon työtä tehnyt viinamäen päälle, eikä ole löytänyt muuta kuin karvaita marjoja.

Ja kyllä on semmoisia täälläkin. Mutta niistä viinapuun oksista, jotka kantavat karvaita marjoja, sanoo hän Ilmestyskirjassa, että hän panee niitä karvaita marjoja Jumalan vihan viinakuurnaun. Ja veri siitä viinakuurnasta pitää juokseman kuudenkymmenen vakomitan päähän, koska hän pusertaa niitä karvaita viinamarjoja vihansa viinakuurnassa.

Herra puhuu myös muutamassa Raamatun paikassa, että korkiat puut pitää aleneman ja matalat puut pitää ylenemän. Sillä korkeat puut estävät auringon paistamasta matalan puun päälle. Sentähden aikoo Herra alentaa ne korkeat puut. Koska kova tuuli puhalttaa, kaatuvat ensinnä korkeat puut, vaikka kuinka paksut he olisit. Mutta

mädännyt puu, joka karvaita marjoja ja häijyjä hedelmiä kantaa, hakataan pois ja heitetään tuleen.

Koska nyt tämän päivän evankeliumissa puhutaan viinamäestä, kussa on sekä viinapuita että fiikunapuita, pitäisi kaikkien työntekijäin viinamäessä rukoileman sitä suurta viinamäen Isäntää, että hän vielä tämän vuoden säästäisi niitä hedelmättömiä puita, niin kauan kuin he pysyvät tuoreena, että se suuri viinamäen rakentaja kaivais gravia² heidän ympärinsä ja sonnittais heitä, että he mitämaks tulisit hedelmälliseksi.

Ja sinä hedelmätöin fiikunapuu: Muista sinäkin kerran, että tämä nyt on kolmas vuosi, jona viinamäen Isäntä on tullut hakemaan sinusta hedelmän, sinä hedelmätöin fiikunapuu. Viinamäen Isäntä on jo sanonut viinamäen rakentajalle: Hakkaa hänet pois, miksi hän myös maata turmelee? Mutta se armollinen viinamäen rakentaja on nyt rukoilemassa sinun edestä, että sinua säästettäisiin vielä tämän vuoden. Jos et tule tämän vuoden sisällä hedelmälliseksi, niin sinut hakataan pois. Muista nyt se, sinä hedelmätöin fiikunapuu.

Ja sinä armollinen viinamäen rakentaja: Rukoile vielä tämän hedelmättömän fiikunapuun edestä, että häntä säästettäisiin vielä yhden vuoden. Kuule armollinen viinamäen rakentaja murheelisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi Matt. 20: 1

Me kuulimme evankeliumista, kuinka viinamäen Isäntä palkkais työväkeä viinamäkeens aamusta iltapäivään asti. Ja me näemme auringosta, että nyt on jo

iltapäivä ja viimeiset ajat. Ei taida enää olla pitkä aika, ennen kuin ilta tulee. Mutta yhtä hyvin seisovat vielä muuttamat joutilasna turulla ja sanovat: Ei kenkään ole palkannut meitä. Ja viinamäen Isäntä sanoo heille: Menkäätek minun viinamäkeen. Ja mikä kohtuullinen on, pitää teidän saaman. Annas nähdä, mitä he nyt tekevät, koska viinamäen Isäntä on palkannut heitä.

Me olemme ennen puhuneet työmiehistä viinamäessä. Ja koska nyt työmiehet ovat tehneet työtä, pitäis meidän tällä erällä katseleman: Mikä hedelmä nyt tulee viinamäestä, ja minkäkaltainen hedelmä se on.

Ensimmäinen tutkistelemus: Tulee kos paljon hedelmää viinamäestä. Toinen tutkistelemus: minkäkaltainen on se hedelmä, joka nyt on kasvamassa viinamäessä. Jospa se suuri viinamäen Isäntä löytäis jonkunlaisen hedelmän, koska hän tulee hakemaan. Hän valittaa nimitäin profeetan kautta, ettei hän ole ennen löytänyt muuta kuin karvaita marjoja. Mutta nyt hän odottaa parempaa hedelmätä kuin ennen. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus. Tulee kos paljon hedelmätä viinamäestä? Emme tiedä vielä, ennen kuin kaikki viinapuun oksat leikataan. Ei ole vielä moni viinamarja kypsynyt, ja raaka marja ei maistu miltään. Kyllä on meidän mielestämme muuttamat viinamarjat koko hyvässä alussa, jos he saisit kasvaa rauhassa. Mutta varikset ja harakat tahtovat pilata viinapuun oksia. Ei he tosin saata niitä viinamarjoja syödä, mutta ne paskantavat niiden päälle. Ja kuka on se ihminen, joka saattaa semmoisia marjoja syödä, joiden päälle va-

rikset ja harakat ovat paskantaneet. Ja minä luulen, että itse piru on niitä pannut viinamäkeen pilaamaan marjoja.

On myös semmoiset madot, joita tuonen koiraksi kutsutaan, jotka kaluavat viinamarjoja ja tekevät paljon vahinkoa.³ Mutta minä luulen, että se perhoinen, jonka sikiät tuonen koirat ovat, ei pitäis enää muniman niin paljon kuin ennen viinamäessä. Se on yksi iso ja maailman mielestä kaunis perhoinen, josta ne madot tulevat, jotka tuonen koiraksi kutsutaan. Tämä on se mato, joka ei koskaan kuole, josta on kirjoitettu ilmestyskirjassa. Sillä se kalvaa heidän tuntoansa ijankaikkisesti, jotka täällä ei ole istutettu siihen toiseen viinapuuhun.

Mutta myös niitä viinapuun marjoja ja viinapuun lehtiä tahtoo tämä sama mato kalvaa, ennen kuin marjat ovat kypsyneet. Mutta jota enemmän viinapuun oksat imevät nestettä viinapuusta, sitä pikemmin ne kypsyvät. Ja silloin ei lystännä enää sitä matoa kalvaa heitä. Mutta ei ole vielä monta viinamarjaa kypsynyt. Sentähden tuonen koirat kalvavat heitä. Mutta meidän toivomme on, että ne marjat, jotka nyt ovat kasvamassa viinamäessä, pitäisit pian kypsymän, jos Herra antaa vielä enemmän kastetta taivaasta ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa.

Mutta sen pahempi⁴, net marjat, jotka nyt ovat kasvamassa Jumalan viinamäessä, ei tule kaikki täydelliseksi. Muuttamat pilataan madoilta, muuttamain päälle varikset ja harakat paskantavat. Muuttampia marjoja pakkainen panee, ja niin muodoin menee yksi osa viinamarjoista hukkaan. Viinamarjan

kukkaiset ovat kyllä kauniin Johanneksen aikana, mutta koska elon aika tulee ja viinamarjan oksat leikataan, silloin nähdään, ettei olekaan niin monta marjaa, kuin alusta oli kukkaisia.

Jos te menisitte lukemaan niitä kukkaisia, jotka Johanneksen aikana olit kauneimmassa kukoistuksessa, niin te näkisitte, että tuskin puoli niistä kantaa hedelmän. Ei ole elokuussa niin monta marjaa, kuin Johanneksen aikana oli kukkaisia. Mistäs se tulee? Se tulee siitä, että kevätpakkainen pani muutampia kukkaisia, ja muutampia varhainen sadet pilais. Sillä kukkaisten luonto on senkaltainen, ettei yksikään hedelmä tule niistä ilman siementä.

Koska nyt kukkainen on kauneimmassa kukoistuksessa, silloin on niissä senkaltainen siemen, josta kukkainen tulee hedelmälliseksi. Ja tämä siemen on kaikissa kukkaisissa, olkoon viinamarjan kukkainen, eli hillan kukkainen, eli pellon kukkainen. Jos nyt sadet tulee kukoistuksen aikana, niin pilataan kukkainen sillä lailla, että sadet ottaa pois siemenen kukkaisesta. Ja semmoiset kukkaiset ei tule hedelmälliseksi, vaan tyhjä kuori jääpi.

Koska te näette senkaltaisia tähkäpäitä, joissa tyhjä kuori on, niin tietäkää, että vesisadet on kukoistuksen aikana ottanut pois siementä, joka kaikissa kukkaisissa on. Ja näin menee paljon niistä siemenistä hukkaan, joita siementen Herra on alusta maahan kylvänyt. Viinamarjan kukkaiset ovat myös vilun arat, niin kuin hillan kukkaiset. Ja sentähden menee myös sen kautta hukkaan. Yksi osa kukoistuksen aikana ja toinen osa elon aikana, niin

että harvat viinamarjat viimein jäävät viinamäen Isännälle.

Vaikka viinamäen Isäntä on niin paljon työväkeä palkannut gravia kaimamaan ja myös fiikunapuitten juuria sonnittamaan, ja kukkaisten juurta kastelemaan. Yhtähyvin⁵ menee hänen vaivansa hukkaan, jos nyt tästedes ei tule enempi hedelmää viinamäestä kuin tähän asti on tullut. Ja kyllä viholinen iloitsee siitä, että viinamäen Isännän vaiva menee hukkaan. Mutta viinamäen Isäntä tulee murheelliseksi siitä, ja kaikki uskolliset työntekijät Jumalan viinamäessä itkevät, koska he näkevät, kuinka paljon niistä viinamarjan kukkaisista menee hukkaan, jotka Johanneksen aikana olivat kauneimmassa kukoistuksessa.

Toinen tutkisteleminen: Minkäkaltaiset ovat ne punaiset viinamarjat, jotka viimein jäävät? Herra on ennen Vanhassa Testamentissa valittanut, ettei hän ole löytänyt muuta kuin karvaita marjoja viinamäestänsä. Ja kuka tiesi, minkäkaltaiset ne viinamarjat ovat, jotka nyt ovat kasvamassa. Mutta ei ne ole vielä oikein kypsyneet. Mutta me toivomme, että jos Herra antaa armollisen aurinkonsa paistaa ja karsii hedelmättömät oksat pois, että aurinko pääsee paremmin paistamaan niiden oksain päälle, jotka hedelmän kantavat, että heidän pitää runsaamman hedelmän kantaman, koska Herra heitä puhdistaa, niin kuin hän luvannut on, että hän tahtoo heitä puhdistaa, jotka hedelmän kantavat. Niin me toivomme, että ne harvat viinamarjat, jotka täällä ovat kasvamassa, pitää tuleman Herralle otolliseksi, koska he viimein kypsyvät.

Me toivomme, että Herran pitää maistaman viinapuun hedelmästä, joka pohjan maalla on kasvanut.

Kasvakaat siis, te punaiset viinamarjat! Kasvakaat ja kypsykää, ennen kuin pakkainen tulee. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat. Kaikki viinamarjat, jotka silloin ovat karvaat marjat niin kuin hevoisen puolat, ja käärmeen puolat, ja sian puolat, niitä panee viinamäen Isäntä vihansa viinakuurnaan ja pusertaa heitä, niin että veri siitä Jumalan vihan viinakuurnasta juoksee kuudenkymmenen vakomitan päähän.

Mutta se suuri viinamäen rakentaja, joka on suuren vaivan kautta palkannut työväkeä viinamäkeensä, ja kaivanut gravia ja sonnittanut fiikunapuitten juurta, varjelkoon net harvat marjat, jotka nyt ovat kasvamassa, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhun, jonka sydäimestä he imevät nestettä. Varjele heitä lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmasta, että he pääsisit kypsyään ennen kuin elonaika tulee, että viinamäen rakentajalla olis muutampia punaisia viinamarjoja panemista pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Kuule, sinä suuri viinamäen Isäntä, niitten työmiesten rukous, jotka rakassa työssä ovat, amen.

Alkuperäinen / SKHS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ onsi = puun ydin

² gravia = oja (ruots. grav = hauta)

³ käsikirjoituksessa: osaaka (ruots. orsak =syy), tornionlaakossa merkitys rettelöitä.

⁴ sen pahempi, ruots. dessvärre = ikävä kyllä.

⁵ yhtähyvin, ruots. likväl = kuitenkin.

Kuka uskoo meidän saarnamme ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?

Es. 53: 1

Profeetta Esajas valittaa, ettei kukaan usko hänen saarnaansa, sillä ne ihmiset, jolle hän saarnais, olit paatuneet, ettei he viittineet kuulla Jumalan sanaa, koska se saarnattiin niin, että se tuli järkeä vastaan. Ja kaikki sen aikaiset profeetat valittavat, ettei sen aikaiset ihmiset ole uskoneet, mitä profeetat saarnaisit.

Vasta profeettain kuoleman jälkeen rupeisit muutamat uskomaan, että profeetat olit saarnanneet oikein, koska he näit, että profeettain ennustukset kävit toteen. Niin myös Vapahtajan aikana ei moni uskonut hänen saarnaansa oikeaksi. Ja koska Lutherus rupeis saarnaamaan parannusta paavilaisille, ei moni uskonut hänen saarnaansa ja oppiansa oikeaksi, vaan häntä pidettiin villihenkenä.

Mutta Lutheruksen kuoleman jälkeen pääsi hänen oppinsa levenemään laveammalle. Niin on ollut kaikilla hengellisillä opettajilla syytä kysyä, niin kuin profeetta Esajas kysyi: “Kuka uskoo meidän saarnamme?” Me olemme huomanneet, että muutamat vasta kuolinvuoteella uskovat meidän saarnamme, ja useimmat ovat silloin häätäneet tunnustamaan, että oikein on saarnattu.

Mutta ei se tunnustus ole auttanut heitä, koska he ei ole uskoneet ennen. Muutamat ovat uskoneet meidän saarnamme jonkun ajan, mutta kuin maailman kiusaukset tulevat, ovat he lakanneet uskomasta. Ei sekään uskominen

auttanut heitä, vaan tuli suuremmaksi tuomioksi, koska kuolema rupeis heidän sydämiensä ahdistamaan. Muutamat uskovat saarnan oikeaksi, mutta ei tee sen jälkeen.

He lykkäävät parannuksensa vuodesta vuoteen ja päivästä päivään, siihen asti, että tulee hiljaiseksi. Ja silloin heidän täytyy sanoa: “Ei ne minulle kelpaa.” Muutamat tuntevat, ettei he jaksaa niin paljon uskoa, että he tulisit vapaaksi. Meidän täytyy siis kysyä, niin kuin profeetta Esajas: “Kuka uskoo meidän saarnamme ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?”

Emme tiedä, kuka viimein uskoo meidän saarnamme, mutta niin kuin profeetat ovat saarnanneet, vaikka ei kukaan ole heidän saarnaansa uskonut, niin täytyy myös meidän saarnata, vaikka ei kukaan enään uskois. Sillä me olemme vakuutetut siitä, että se aika kerran tulee, että täytyy uskoa, koska silmät aukenevat, että oikein on saarnattu, että tie taivaaseen on heille näytetty. Ja o! joska he uskoisit täällä armonajassa, ennenkuin armon ovi kiinni suljetaan. Ja koska me tänä päivänä freistaamme selittää Vapahtajan saarnaa neljänlaisesta peltomaasta, niin me rukouksemme, että se suuri uskon alkaja ja päättäjä lainais meille oikean ymmärryksen, että jokainen tulis ymmärtämään, missä peltomaassa hän on.

Ne harvat sielut, joilla on korvat kuulemaan, ovat ilman epäilemättä ymmärtäneet, että siinä suuressa pellossa, johon siementen Herra on kylvänyt siunatuista siemenistä, on monenlaista peltomaata, jossa enin osa niistä kylvetyistä siemenistä menee huk-

kaan. Ei ole tietoa, saapiko hän siemeniäkään takaisin, koska pakkainen on pannut peltoa.

Rukoilkaat, te peltomiehet, että se suuri siementen Herra, joka on hyvät siemenet kylvänyt varjelis peltoa, että siemenet pääsisit itämään ja hedelmän kantamaan, ettei vihamies pääse ihmisten maatessa niin paljon ohdakkeita kylvämään, että ne tukahuttavat nisuja. Sillä nyt on nähtävä, että orjantappurat ja ohdakkeet tukahuttavat pellon, ettei ole enää monta nisujuvää jäljellä. Ja vielä netki siemenet, jotka tänä vuonna on harvoissa paikoissa tulleet, taitavat olla niin huonoja, ettei ne idäkään, vaikka kylvettäisiin.

O siementen Herra, varjele meitä, ettei kaikki siemen menis hukkaan. Varjele peltoa pakkaiselta, lumisateelta ja rajuilmalta, että ne harvat nisujuvat, jotka sinä olet siemeneksi säästännyt, itäisit ja hedelmän kantaisit, ettei siemen pääsis loppumaan, sillä jos vielä siemen loppuu kaikilta, niin me olemme hukassa. Kuule siementen Herra, köyhäin peltomiesten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 8: 4

Me kuulumme meidän luetusta pyhästä evankeliumista, että Vapahtaja saarnais kansalle neljänlaisesta peltomaasta, mutta kansa ei ymmärtänyt mitään koko siitä vertauksesta. Ei opetuslapsetkaan ymmärtäneet, mikä vertaus tämä oli, mutta niillä oli halu ymmärtää Jumalan valtakunnan salaisuudet. Sentähden he kysyit Vapahtajalta, mitä tämä vertaus hengellisessä tarkoituksessa merkitsee.

Jos siinä suuressa kansan paljouudessa, joka silloin oli koossa, olis ollut joku ihminen, joka olis uskonut, että siinä vertauksessa oli Jumalan sanaa, niin olis epäilemättä joku niistä kysynyt, kuinka tämä vertaus on ymmärrettävä hengellisessä tarkoituksessa. Mutta me ymmärrämme, että suruttomat ihmiset ei pidä semmoisia vertauksia muuna kuin lapparina¹ ja juttuna, joissa ei yhtään toututta eli Jumalan sanaa ole.

Ainoastansa opetuslapsilla oli halu tietää ja ymmärtää, mikä vertaus tämä olis. Ja niille myös Jeesus selittää tämän vertauksen. Koska nyt Jeesus itse on selittänyt tämän vertauksen opetuslapsillensa, tahdomme me tämän selityksen johdatuksesta laveammalta ulos selittää ne painavimmat kappaleet, jotka oikeaan kristillisyyteen kuuluvat, koska me Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä puhumme neljänlaisesta peltomaasta. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkäkaltaiset ne ihmiset ovat, joiden sydän on niinkuin poljettu tie, jossa se siunattu siemen menee kokonansa hukkaan? Toinen tutkistelemus: Minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, joiden sydän on niinkuin kivistö, jossa se siunattu siemen kuivettuu pois? Kolmas tutkistelemus: Minkäkaltaiset ovat ne ihmiset, joidenka sydän on niinkuin peltomaa, jossa orjantappurat tukahuttavat peltoa. Neljäs tutkistelemus: Minkäkaltaiset ne ovat, joidenka sydän on niinkuin hyvä maa?

Tätä taivaallista peltomaata tutkeisamme pitäis kaikki oikeat peltomiehet rukoileman siementen Herraa, että joku jyvä putoais hyvään maahan ja että se kantais siunatun hedelmän.

Ensimmäiseksi: Minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, joidenka sydän on niinkuin poljettu tie, jossa se siunattu siemen ei pääse itämään? Ne ovat Vapahtajan selityksen jälkeen semmoiset ihmiset, jotka kuulevat, sitte tulee perkele ja ottaa sanan pois heidän sydämestänsä, ettei he uskois ja vapaaksi tulis. Tässä kuulemme me, että perkele, jota verrataan linnuksi, ottaa sanan pois suruttomain sydäimestä, ettei Jumalan sana niinmuodoin vaikuta mitään semmoisessa sydämessä, josta vihollinen ottaa sanan pois.

Perkele verrataan tässä paikassa taivaan linnuksi, joka lentää ympäri maailman ja syöpi ne siemenet sisällensä, jotka kylvetään tien oheen. Ne siemenet ensin tallataan, se on, ne joutavat ajatukset, jotka lentävät edes ja takaisin, ne tallaavat ja polkevat Jumalan peltoa. Ei jouda semmoinen ihminen tarkasti kuulemaan Jumalan sanaa, jonka ajatukset lentävät ympäri maailman. Ja kuka se on, joka niitä lennättää? Ei se ole muu kuin rietas, joka niitä ajatuksia lennättää ympäri maailman, myös silloin, koska Jumalan sanaa saarnataan.

Yksi herännyt ihminen saapi usein tuta, kuinka vihollinen tahtoo lennättää ajatukset ympäri maailman kesken saarnaa, mutta surutoin ihminen ei tunne sitä, että perkele ottaa sanan pois hänen sydämestänsä, sillä hän istuu kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Jumalan sana menee niinkuin hyminä pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, ettei jää mitään koko saarnasta, ei muistoon, ei järkeen, eikä ymmärrykseen, jopa sitte tuntoon eli sydämeen ei ollenkaan tartu mitään.

Kuinka suruttoman tunto saattaa herätä, koska perkele ottaa pois sanan hänen sydämestänsä sitä myöten kuin se saarnataan? Taivaan mustat linnut poimivat ja nokkivat niitä siunattuita siemeniä sitä myöten, kuin ne kylvetään. Ei surutoin ihminen olekaan tullut Herran huoneeseen sitä varten, että hän nyt tarkasti kuuntelee, että hän sais siitä jonkun ylösvalaistuksen sielullensa. Mutta niinkuin Vapahtajan aikana suurin joukko oli tullut kurkistelemaan, niin myös nytki ensin osa suruttomista kokoontuu kirkkoon kurkistelemaan ja koreuttansa näyttelemään.

Ei he ole sillä mielellä tulleet, että he ottavat sanan sydämen halulla vastaan. Ei he ole siinä mielessä tulleet, että sana pääsis heissä vaikuttamaan omantunnon heräystä eli totista katumusta, vaan suurin osa on tullut ilman aikojansa. Muutamat on tulleet pilkkaamaan ja nauramaan, muutamat on tulleet vartioitsemaan, mistä he pääsisit kiinni tarttumaan niinkuin fariseukset Vapahtajan aikana. Ei ole siis ihme, että perkele ottaa pois sanan heidän sydämestänsä, ettei he uskois ja vapaaksi tulis.

Toiseksi: Minkäkaltaiset ne ovat, joiden sydän on niinkuin kivistö, jossa se siunattu siemen kuivettuu pois, ettei ollut märkyyttä? Itse siementen Herra on selittänyt tämän paikan näin: että ne on senkaltaiset ihmiset, jotka, koska he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan, ja ei heillä ole juurta. Hetkeksi he uskovat ja kiusauksen ajalla lankeavat he pois.

Tämä paikka kuuluu niille, jotka ensi heräyksessä ottavat sanan ilolla vastaan, niinkuin me olemme nähneet täälläki ta-

pahtuvan. Moni on ottanut sanan ilolla vastaan, koska hänelle saarnattiin evankeliumia niin, että sana tuli eläväksi. Kaikki sielustansa murhetta pitäväiset, kaikki murheelliset ja katuvaiset, ottavat sanan ilolla vastaan, koska heille saarnataan evankeliumia siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta. Sana tulee eläväksi heidän sydämessänsä ja he tulevat iloon.

Se on nyt nähty ja kuultu täällä, että monelle on niin käynyt. He ovat myös hetkeksi uskoneet, mutta kiusauksen ajalla ovat he langenneet pois. Vapahtaja sanoo vertauksessa, ettei heillä ollut märkyyttä. Ja selityksessä sanoo hän, ettei heillä ole juurta. Märkyyden kanssa ymmärretään yksi sydämellinen murhe, joka oli sillä syntisellä vaimolla, joka tuli itkemään Jeesuksen jalkain päälle pitaalisen Simonin huoneessa.

Tämä sydämellinen murhe synnin ylitse ei ole muutamilla heränneillä ollut, vaan ainoastansa yksi kuoleman pelko, joka on pakoittanut heitä ottamaan evankeliumin saarnaa uskosta ilolla vastaan. Mutta semmoinen usko ei ole pysyväinen toiseksi siitä syystä, ettei heillä ole juurta. Se on meidän tutaksemme niin ymmärrettävä: ei heillä ole omatunto oikein herännyt, eli jos se on vielä joskus herännyt, ei ole kuitenkaan tämä tunnon heräys ollut pysyväinen, niin että he olisit pysyneet valvomisessa ja kilvoituksessa maailmaa ja omaa lihaa vastaan.

Ei ole siis heillä ollut senkaltainen märkyys eli senkaltainen murhe, kuin opetuslapsilla, jotka itkit ja paruit Vapahtajan kuoleman jälkeen. Eikä heillä ole semmoinen juuri ja omantunnon

heräys kuin Paavalilla, eli Daavidilla ja Lutheruksella. Me saatamme myös arvella, jos Vapahtaja olis tässä paikassa tarkoittanut semmoisia, jotka ovat pehmeät päältäkäsin, mutta sydän on altapäin niin kova kuin karkea maa ja kivistö.

Siinä myös siemenet itävät, koska evankeliumia saarnataan Kristuksesta, sillä semmoiset myös ottavat sanan ilolla vastaan, mutta kiusauksen ajalla lankeavat he pois. Niitten sydän ei ole särjetty sydän. Se on alta kova, vaikka se on päältä pehmeä. Semmoiset itkevät kyllä, koska suloisesti saarnataan, mutta nauravat kanssa, koska keveämielisyys on hallitsija. Ja jos joku kristitty rupeaa syvemmältä heidän sydämiänsä kaivamaan, tulee itsekkyyys ylös, ja sitte he sanovat: Tuo villihenki pilais Pyhän Hengen työtä minussa.

Mutta kuin Vapahtaja sanoo: Hetkeksi he uskovat, täytyy meidänki uskoa, että hän tarkoittaa senkaltaisia ihmisiä, jotka ovat totisesti heränneet ja ovat ilolla ottaneet evankeliumin saarnaa vastaan, mutta ei ole märkyyttä, eli senkaltaista sydämellistä muretta kuin Daavidilla, opetuslapsilla ja muilla katuvaaisilla. Eikä niillä ole juurta, eli senkaltaista omantunnon heräystä, joka ilmoittaa itsensä valvomisessa, itsensä kieltämisessä ja kilvoituksessa syntiä vastaan. Sentähden he lankeavat kiusauksen ajalla pois.

Semmoisia esimerkkiä on täällä paljon, jotka ovat hetkeksi uskoneet ja kiusauksen ajalla langenneet pois. Ja mikä on heitä langettanut? Ei muu kuin huuruus, maailman rakkaus ja maailmanmielisyys, maailman kunnia ja itseys ja

ahneus. O! Joska nämät raukat huomait-sisit vielä armon ajassa, kuinka huonos-sa tilassa he ovat. "Muista kustas lan-gennut olet, ja tee ensimmäisiä töitä!"

Kolmanneksi: Minkäkaltaiset ihmi-set ne ovat, joiden sydän on niinkuin pelto, jossa orjantappurat tukahuttavat nisuja? Itse siementen Herra on selittä-nyt tämän paikan näin: "Mutta ne, kuin orjantappuroihin lankesit, ovat ne, jotka kuulevat ja menevät pois, ja tukahute-taan surulta, rikkaudesta ja elämän he-kumasta, eikä kanna hedelmätä." Tässä maalataan meidän silmämme eteen senkaltaisia ihmisiä, jotka pitävät sitä ulkonaista kristillisyyden tapaa ja tun-nustavat uskoa, mutta sydän on niin maailmassa kiinni, ettei he millään ta-valla pääse maailmasta irti.

Ei ainoastansa maailman murhe, joka saattaa kuoleman matkaan. Maail-man murhe on niinkuin painajainen heidän päällensä ja painaa heitä maa-han. Mutta myös rikkaus ja maailman tavara on heidän mielessänsä yötä ja päivää. He tahtoisit ensin koota maail-man tavaroita ja sitte vasta parannuk-sen tehdä. Ja kolmas synty, joka heitä estää katumuksesta ja uskosta, on elä-män hekuma, niinkuin naiminen ja muuta senkaltaista.

Elämän hekuma estää nuoria totises-ta kristillisyydestä, ja maailman murhe estää köyhiä tulemasta autuuden tunte-miseen. Rikkaat taas rikkautensa tähden ei pääse irti maailmasta. Mutta kaikilla niillä on olevanansa huolta sielun au-tuudesta. Ei ne ole rohki suruttomat, jot-ka juovat, kiroavat, huoraavat ja tappe-levat, vaan ne ovat semmoiset, jotka matkivat kristillisyyden tapaa.

Sillä siinä pellossa, kussa orjantap-purat tukahuttavat nisuja, siinä on olkia, mutta tähkäpää ei ole muu kuin kuori. Ulkonainen kristillisyyden tapa heillä on, mutta sydämessä ei ole totuutta. Ei ole oikeata katumusta, vaikka vielä kä-visit kokouksissa. Ja niitä on aivan pal-jon täälläki, joilla on olevinansa huolta sielun autuudesta, mutta ei ole sielun autuus sydämen asiaksi tullut.

Voi! kuinka monessa paikassa se siunattu siemen menee hukkaan, ja kuinka vähän siementen Herra saapi vaivoistansa. Koska me katselemme ensin sitä suurta maailman joukkoa, joidenka sydän on niinkuin poljettu tie, joissa Jumalan sana ei vaikuta mitään, ei sen verran, että seisahtaisit synnin juoksussa ja rupeaisit sielustansa mu-retta pitämään, ja toiseksi katselemme niitä, jotka hetkeksi uskovat ja kiusa-uksen ajalla lankeavat pois, ja kolman-neksi niitä, jotka maailman murheen tähden, rikkauden tähden ja elämän he-kuman tähden tukahutetaan orjantap-puroilta, niin ei jää enää monta henkeä eli monta sielua, jotka totisesti hedel-män kantavat taivaan valtakunnalle. Ei saa siementen Herra monta nisujuvää koota aittaansa elon aikana.

Nyt on vielä semmoinen aika, että maailman murhe pakkaa väkisin kris-tittyin sydämeen. Ja vaikka kuoleman enkeli on paljastetulla miekalla seiso-massa kansan ylitse, niinkuin Daavidi näki hänen seisovan paljastetulla mie-kallansa taivaassa, ja niinkuin Johan-nes näki sen saman kuoleman enkelin istuvat hiirenkarvaisen orhiin päällä, yhtähyvin jaksavat ihmiset elää surut-tomuudessa ja julkisessa jumalatto-

muudessa, jolla he pilkkaavat Luojaansa. Mutta koska kuolema tulee, silloin he kyllä tuntevat onnettomuutensa, mutta silloin on aika hiljaiseksi mennyt. Heidän täytyy viimein tuomita itsensä ja tunnustaa, että he ovat huonolla tiellä olleet. Mutta ei auta enää huutaminen ja kolkuttaminen, koska armon ovi on kiinni pantu. Niinkuin moni kuolevainen on näinä aikoina valittanut: Ei Jumala enää kuule minun rukouksiani.

Ajatelkaat nyt perään, kaikki suruttomat, poislangenneet ja maailman surulta, rikkaudelta ja elämän hekumalta tukahutetut, kuinka vähä teillä on armon aikaa, ja kuinka pitkä ijankaikkisuus on, ja kuinka kalliisti lunastetut sielut menevät hukkaan teidän suruttomuutenne tähden, teidän jumalattomuutenne tähden ja teidän vastahakoisuutenne tähden.

Vapahtaja on tämän päivän evan geliumissa maalannut teidän silmäinnee eteen itsekunki tilaisuutta, että teidän pitäis tunteman itseänne ja näkemän, missä pellossa te olette. Mutta kuin perkele ottaa sanan pois sydäimestä sitä myöten kuin se saarnataan, ei ole toivoa, että semmoiset heräisit, ennenkuin jos kuolemassa, koska ei ole enää armon aikaa, eikä katumuksen armoa. Niinkuin monelle kuolevaiselle on tänäki vuonna tapahtunut, ettei ole katumuksen armoa ollut niille, jotka äkinäisen kuoleman kautta ovat maailmasta pois temmatut ijankaikkisuuteen. O Jesu, ann´ välttää harhoja teitä!

Neljänneksi: On vielä neljäs osa siitä suuresta pellostä, joka hyväksi maaksi kutsutaan, jossa se siunattu siemen tekee satakertaisen hedelmän. Mutta ei

ole tämä paikka niin ymmärrettävä, että neljäs osa ihmisistä tulee autuaaksi, sillä ei ole apostoleitten aikanaan ollut neljäs osa ihmisistä, jotka ovat kristityksi tulleet, eikä ole vielä nytkään neljäs osa ulkonaiseen kristinoppiin tulleet, paljota vähemmin niitä, jotka totisesti autuaaksi tulevat.

Mutta me uskomme kuitenkin, että löytyy vielä yksi osa Jumalan pellossa, jotka totisesti hedelmän kantavat. Ja ne on totisesti katuvaiset ja uskovaiset, jotka Vapahtajan selityksen jälkeen sanan kuulevat ja kätkevät hyvällä ja toimellisella sydämellä, ja saattavat hedelmän kärsivällisyydessä. Se on merkkillinen, että ne saattavat hedelmän kärsivällisyydessä. Ja me tiedämme myös, että kärsivällisyys tarvitaan, ennenkuin oikea hedelmä tulee.

Tässä pahassa maailmassa pitää oleman suuri kärsivällisyys, ennenkuin kristillisyyks tulee pysyväiseksi. Moni on kärsimättömyyden kautta kadottanut oikean uskon hedelmän. Moni on valittanut, että kärsimättömyys oli pilannut hänen uskonsa. Ja se onki tosi, että moni on kärsimättömyyden kautta kadottanut uskonsa. Mutta meidän toivomme on, että niitä on vielä muutampia sieluja, jotka saattavat hedelmän kärsivällisyydessä. Niitä on vielä muutampia, ehkä harvoja sieluja, jotka kantavat Jeesuksen ristiä kärsivällisyydessä.

Ja ne harvat sielut, jotka saattavat hedelmän kärsivällisyydessä, pitäis nyt rukoileman sitä suurta ristinkantajata, että hän tulis heille avuksi ja vahvistais heidän jäseniänsä, koska ne rupeavat väsymään. Että hän vuodattais Pyhän

Hengen viinasta muutampia armon pi-saroita, koska heidän polvensa rupeavat nääntymään ristin kuorman alla. Että he jaksaisit aina edespäin saattaa hedelmän taivaan valtakunnalle kärsivällisyydes-sä. Että he jaksaisit sotia ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa lop-puun asti. Että he viimein pääsisit kärsi-vällisyyden hedelmän nautintoon tai-vaan valtakunnassa, kussa kaikki kärsi-minen loppuu, kussa Herra pyyhkii hei-dän kyöneleensä pois ja antaa heille elä-män kruunun. Siellä saavat ne harvat sielut, jotka täällä ovat saattaneet hede-lmän taivaan valtakunnalle kärsivälli-syydessä, nautita hedelmää elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissä, nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / SKHS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto
Helsinki /

¹ ruots. lappri = tyhjämpäiväisiä asioita, joutavuuksia.

Ja Jeesus sanoi: ”Minä tulin tuomiolle tähän maailmaan, että ne, jotka ei näe, pitää näkemän, ja ne, jotka näkevät, pitää sokeiksi tuleman.”

Joh. 9: 39.

Evankelista Johannes kirjoittaa evankeliuminsa yhdeksännessä luvussa, että Vapahtaja oli tehnyt yhden ihmisen näkeväiseksi, joka oli sokeana syntynyt ja sokeana vaeltanut kolmekymmentä ajastaikaa. Sen asian tähden suutuit fariseukset ja kirjanoppineet Vapahtajalle, joka oli sokean miehen silmät avannut, ja sanoit hänen olevan syntisen eli jumalattoman ihmisen.

Mutta fariseukset suutuit myös sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt; sillä koska fariseukset rupeisit tutkimaan sitä miestä, jonka silmät olit avatut, kysyit he häneltä, minkäkaltaisen miehen hän luuli sen olevan, joka oli hänen silmänsä avannut, ja se mies tunnusti uskovansa Jeesuksen olevan profeetan. Vaikka se mies oli sokeana syntynyt, eikä niinmuodoin tuntenut yhtään puustavia kirjassa, niin oli hänellä kuitenkin parempi tieto kristillisyydestä kuin fariseuksilla ja kirjanoppineilla. Se mies, joka oli sokeana syntynyt, arvasi omasta koettelemuksesta eli sydämensä tuntemisesta, ettei Jumala kuule syntisiä, ja että sillä miehellä, joka saattoi sokean silmät avata, oli suuri Jumalan voima.

Mutta fariseukset ja kirjanoppineet olit Vapahtajalle kovin suuttuneet sen haukkumisen tähden. Ja se hengellinen viha teki heitä niin sokeiksi, että he sanoit hänen olevan syntisen eli

suuren pahantekijän. Välistä arvelit he hänellä olevan perkeleen, vaikka muutamamat sanoit: ”Taitaako perkele sokean silmät avata?”

Tämän hengellisen sokeuden tähden sanoi Vapahtaja, että ne, jotka ei näe, pitää näkemän, ja ne, jotka näkevät, pitää sokeiksi tuleman. Luonnollinen ihminen luulee aina, että hänellä ovat silmät, että hän näkee paremmin kuin kristityt, mistä tie menee taivaaseen. Hän luulee, että hänellä on parempi tieto kristillisyydestä, kuin näillä heränneillä. Hän ajattelee, että heränneet ihmiset, joiden silmät Vapahtaja on avannut, ovat hulluiksi tulleet, ja että he ovat pahoilta hengiltä riivatut. He katsovat siis kristillisyyden vääräksi ja ihmeelliseksi taikukseksi. Ja kristityt ovat heidän mielestänsä kirottu joukko, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta tämä maailman ihmisten väärä usko tulee siitä hengellisestä vihasta, joka tekee heitä sokeiksi, niin kuin fariseukset ja kirjanoppineet ei tunteet pahempaa miestä maailmassa kuin Jeesus Nasarenius, joka soimais heitä vääryydestä, niin ei löydä maailman sokea joukko pahempia ihmisiä, kuin nämät heränneet ihmiset. Mutta se tulee siitä hengellisestä vihasta, joka tekee suruttomat sokeiksi.

Sentähden sanoo myös Vapahtaja, että ne, jotka näkevät, pitää tuleman sokeiksi. Niin kuin kala tulee sokeaksi loisteessa, niin tulee myös luonnollinen ihminen umpisokeaksi sen taivaallisen valon kautta, joka kristillisyyden kautta ilmaantuu. Silmäin tohtori saattaa parhaiten ymmärtää, minkätähden kala tulee sokeaksi loisteessa.

Mutta sen me olemme nähneet, että koska loiste tulee äkkiä kalan päälle, tulee hän niin sokeaksi, ettei hän näe mitään. Mutta isommat ja vanhat kalat, jotka ovat vähän edempänä niinkuin loisteen syrjällä, ne pakenevat henkensä kanssa valkeudesta pimeyteen, sillä he pelkäävät valkeutta. Niin pelkää myös vanha aatami sitä hengellistä valoa, ja pakenee henkensä kanssa pimeyteen, kussa hän on harjaantunut uimaan lapsuudesta saakka.

Paremmiin kala näkee pimeydessä, kuin loisteessa. Luonnollinen järki näkee paremmin luonnollisessa pimeydessä, kuin kristillisyyden valossa, mikä on oikein ja mikä väärin. Mutta koska kristillisyyden valo paistaa silmiin, tulee hän niin sokeaksi, ettei hän ollenkaan ymmärrä, mikä on oikein ja mikä on väärin. Hän tulee niin sokeaksi, että hän katsoo kristillisyyden riettaan hengen vaikutukseksi ja luonnollisen tilaisuutensa, joka on hengellinen pimeys, katsoo hän kristillisyydeksi.

Ja koska luonnollinen ihminen suuttuu niin kovin kristityille, että sappi puhkeaa, silloin rupeaa hän imemään kristittyin verta. Eikä omatunto sano hänelle, että se on väärin, vaan hengellinen viha antaa hänelle sen väärän vakuutuksen, että se on oikein, että kristityitä pitää vihattaman ja pieksettämän.

Siinä tarkoituksessa sanoo Vapahtaja, että ne, jotka näkevät, pitää sokeiksi tuleman. Se on: ulkokullatut ja suukristityt, joilla on paras ulkonainen tieto ja iso järki, ne pitää sokeiksi tuleman kristillisyyden kautta. Mutta sokeat, se on: yksinkertaiset, joilla ei ole niin iso järki, ne pitää näkemän millinen oikea kris-

tillisuus on. Mutta luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että hän pudistaa nyrkkiänsä ja sanoo: sekö on oikea kristillisuus, joka tekee ihmisen sokeaksi? Eiköpä ihmisen pitäisi saaman paremmat silmät elikkä paremman ymmärryksen ja paremman ylösvalaistuksen kristillisyyden kautta?

Joo, semmoiset silmät, jotka kärsivät katsoa sitä valkeutta, jota kristillisyydessä loistaa, ne tulevat kirkaammaksi kristillisyyden kautta. Mutta semmoiset silmät, jotka ovat paloviinasta punaisiksi tulleet, eli huoruuden tähden vajonneet silmäin kuoppaan, eli hengellisen vihan tähden vertyneet, eli ahneuden tähden kuivettuneet, sanalla sanottu, jolla silmät ovat niinkuin pissihaukalla, joka parhaiten näkee pimeydessä: ne tulevat sokeiksi sen valon kautta, joka pimeydessä loistaa.

Niin myös isot kalat, jotka uivat siinä luonnollisessa pimeydessä, ne tulevat sokeiksi kristillisyyden loisteessa. Ei ne kärsi nähdä valkeutta ja sentähden ne pakenevat niin hopusti kuin saattavat loisteen syrjästä siihen luonnolliseen pimeyteen, kussa he ovat harjaantuneet uimaan. Vapahtaja sanoo, että he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Ei ne tohdi tulla valkeuteen, ettei heidän töitään nähtäisi.

Jokainen, joka pahaa tekee, se pelkää ja vihaa valkeutta, sillä kristillisuus, joka on se hengellinen valkeus, ilmoittaa huorat ja varkaat. Ne mistantavat¹ kunniansa kristillisyyden kautta. Sentähden ovat huorat ja varkaat valkeuden eli kristillisyyden viholliset. Niin myös juomarit ja viinaporvarit,

kiroilijat, tappelusmiehet, ahneet, maailman tavaran rakastajat, kaikki manalaiset ja kummitukset, ja pahat henget, jotka pimeydessä liikkuvat, pakenevat, koska päivä valkenee.

Kaikki hukat ja pedot, jotka yöllä kiskovat ja raatavat lampaita, menevät luolihinsa, koska aurinko rupeaa paistamaan maan päälle. Niin myös pissihaukat, jotka yöllä pyytävät saalista, pakenevat pois, koska päivä valkenee. Kaikki ne pimeyden elävät, jotka ei kärsi valkeutta nähdä, ovat nyt vahaamassa ja odottamassa, koska aurinko laskee, ja koska tämä pikkuinen valo katoais, joka nyt on ilmaantunut, että he pääsisit taas pyytämään ihmisten sieluja ja syömään heidän omaisuuttansa viinakaupallansa.

Mutta me toivomme, ja rukoilemme valkeuden Isää, että hän avaisi kaikkein sokeain silmät, jotka istuvat tien päällä ja kerjäävät, että hekin saisit nähdä, millainen valkeus on. Niinkuin hän avasi sen miehen silmät, joka oli sokeana syntynyt, ja sen miehen silmät, joka istui tien päällä ja kerjäsi, niin hän vielä nytki avaa kaikkein sokeain silmät, jotka huutavat: "Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni, että minä saisin näköni!"

Kaikki sokeat rukoilkaan ja kaikki hengessä köyhät rukoilkaan, ja kaikki vaivaiset rukoilkaan, että ne, jotka ovat saaneet näkönsä, ei tulisi jälleen sokeiksi, ja että kaikki, jotka ovat vielä sokeat, saisit näkönsä, että he näkisit vaeltaa ijankaikkisuuteen. Kuule, o, Daavidin poika, sen sokean raukan huudon, joka istuu tien verellä kerjäten. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 18: 31 - 43

Tämän päivän evankeliumissa on sekä luonnollinen että hengellinen sokeus maalattu silmäimme eteen. Se mies, joka huusi: "Jeesus, Daavidin poika!" oli luonnosta sokea. Mutta opetuslapset olivat myös hengellisessä sokeudessa, koska Vapahtaja ilmoitti edessä seisovan kärsimisensä, eikä ne uskoneet.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä puhuman siitä hengellisestä sokeudesta. Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka ihminen on tullut sokeaksi. Toinen tutkistelemus osoittaa, kuinka tämä sokea raukka pitää saaman näkönsä. Me seuraamme Jeesusta, muttei meidän pidä toruman sitä sokeata miestä, koska hän huutaa Vapahtajan perään, sillä jos hän tuntee sokeutensa, että hän sokeuden tähden on tullut kerjäläiseksi, ei hän lakkaa huutamasta, vaikka häntä torutaan. Se seisoo nimittäin evankeliumissa, että jota enemmän tätä sokeata miestä kiellettiin huutamasta, sen enemmän hän huusi: "Daavidin poika, armahda minun päälleni!"

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa: kuinka tämä sokea raukka on sokeaksi tullut. Me olemme kuulleet, että tämä sokea raukka on sokeana syntynyt, ja jos hänen vanhempansa olisit täällä, niin he saattaisit todistaa, että hän on sokeana syntynyt, niinkuin hukan penikka. Mutta jos hän vielä ei olisikaan sokeana syntynyt, niin on hän kuitenkin jälkeinpäin umpisokeaksi tullut, koska rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, niin että kaikki puustavit kirjassa ovat ylösalaisin käänty, vaikka sokea

raukka luulee oikein ymmärtävänsä niitä asioita, jotka kuuluvat kristillisyyteen.

Mutta koska rietas on kääntänyt sokean raukan silmät nurin, katsoo hän oikean kristillisyyden riettaan hengen vaikutukseksi eli taikaukseksi, mutta sen luonnollisen tilaisuuden katsoo hän oikeaksi kristillisyydeksi. Hän nojaa itsensä sen päälle, että hän on siveästi elänyt, vaikka hän oliski vähäisen juomari, viinaporvari, huorintekijä. Vaikka hän olis tyyris ja ahne voittamaan maailman tavaraa. Hän ottaa vaivaisilta ja kuluttaa rikkaille. Hän kiroaa, ja tappelee ihmisten kanssa.

Mutta kyllä hän sentähden on siveästi elänyt. Ei suinkaan omatunto soimaa häntä juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksesta, eikä myös tunto soimaa häntä huoruudesta ja ahneudesta, sillä rietas on niin kääntänyt hänen silmänsä nurin, ettei hän näe syntiänsä. Mutta kyllä hänellä on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyin vaelluksessa, vaikka hän itse juopi, kiroilee ja tappelee, huorin tekee ja varastaa: ei se tule omantunnon päälle.

Mutta kristittyin puheet ja soimaukset, ne tulevat niin suureksi vaivaksi sokean raukan tunnon päälle, ettei hän saa omantunnon rauhaa, ennenkuin hän on kristittyin verta imenyt. Ja kuinkapa hänen omat kauhistavaiset työnsä tulisit tunnon päälle, koska rietas on kätkenyt häneltä kaikki synnit ja peittänyt kaiken riettauden siveyden peiton alle, eli kuolleen uskon liivalla pesnyt hänen sydämensä puhtaaksi.

Jos nimittäin tämä sokea raukka ei olis niin siveästi elänyt, että hän saattais sen päälle luottaa, että Jumalan pi-

tää maksaman hänen hyvät työnsä ijan-kaikkisuudessa, niin ottaa hän ja varastaa armoa ja ajattelee, ettei kaikki vääritys lankee ainoastansa hänen päällensä, koska koko maailma on on elänyt samalla tavalla. Hän ottaa myös siitä väärän lohdutuksen, että jos hänen pitää menemän helvettiin, kyllä muut tulevat perässä.

Ilmanki tulee huokeammaksi oleminen helvetissä, kuin on paljon kumppania. Riettaalle tulee niin surkea ja polttava kateus, jos muut olisit paremmat häntä. Sentähden täytyy hänen panna kristittyin päälle kaikki ne synnit, joissa hän itse on kiinni, ja vielä pahemmat ja julmemmat. Esimerkiksi, että kristityt ovat Jumalan pilkkaajat ja riettaan palvelijat, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Siinäpä se parhaiten näkyy, kuinka sokea suruton ihminen on, koska hänen mielestensä kaikki Pyhän Hengen vaikutukset ovat riettaan hengen vaikutukset. Niin ajattelit kuitenkin ne siveät juutalaiset, että Vapahtaja aukaisi sokean raukan silmät noituudella ja perkeleen avulla. Ne sanoit, että hänellä oli perkele, ja että hän oli liitos-sa perkeleen kanssa.

Sama ajatus on vielä nytki kaikilla riettaan palvelijoilla, jotka ovat sokeana syntyneet, niinkuin hukan penikat, ja joiden silmät rietas on kääntänyt nurin. Heillä on vielä nytki se usko, että kristityt ovat riettaan hengen palvelijat ja yksi kirottu joukko, Jumalan ja ihmisten viholliset, jotka ai anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Hengellinen viha on tehnyt heitä niin sokeiksi, että he janoovat kristittyin verta. Sillä

tavalla saavat riettaan palvelijat oman-tunnon rauhaa, koska heillä on se usko, että kristityt ovat riettaan palvelijat.

Jos nyt kristityt ovat riettaan palvelijat, niin maailman lapset ovat Jumalan palvelijat. Jos kristityt ovat hullut, niin maailman lapset ovat viisaat. Jos kristityt ovat koirat, niin suruttomat ovat enkelit. Senkaltaisen päätöksen he tekevät, että kristityillä on väärä usko. Siitä seuraa siis, että armonvarkailla on oikea usko. Sen päätöksen kautta tulevat juomarit, viinaporvarit ja tappelusmiehet kristityksi, mutta ne, jotka soimaavat ihmisiä väärydestä ja jumalattomasta elämästä, ne ovat väärät profeetat.

Ja jos maailman lain voimalla ei pääse kristittyin verta imemään, niin freistataan nyrkillä, valheen ja panettelemisen kautta, uhkausten ja kirousten kautta, lyömisen ja pieksämisen kautta, että sillä tavalla tulis omantunnon rauha. Mutta jota enemmän sokea raukka suuttuu ja pieksää, sen syvempään helvettiin hän putoaa.

Nyt tuntee luonnollisesti sokea ihminen, että häneltä näkö puuttuu, mutta hengellisesti sokea luulee näkevänsä, hän luulee tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Ja hän suuttuu oikein kovin, jos joku sanoo hänelle, että hän on sokea, ja että hän siinä sokeudessaan vaeltaa sulaan.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: jos te olisitte sokeat, ei olis teillä syntiä. Jos tet tuntisitte teidän sokeutenne, niin ette rientäisi niin rohkeasti kadotukseen. Mutta nyt te sanotte näkevänne, sentähden on teidän syntinne pysyväinen.

Jos luonnollinen ihminen tuntis sokeutensa, ei hän olis niin rohkea vihaa-

maan ja pilkkaamaan kristillisyyttä. Mutta juuri se asia, että luonnollinen ihminen luulee näkevänsä eli tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen, juuri se usko, että hänellä ovat silmät, vaikka hän on sokea, se tekee tämän sokean raukan rohkeaksi kiroamaan, juomaan, tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan, viinakauppaa pitämään ja kristityitä pilkkaamaan. Ja koska hän semmoisia töitä tekee, silloin on hän mielestensä hyvä kristitty ja siveä mies ja kunniallinen raatiherra, sillä hän on hyvin kiitetty maailmalta. Mutta kristityt, jotka soimaavat häntä huoruudesta, ahneudesta, kirouksesta, tappelusta ja viinakaupasta, ne ovat hänen mielestensä kirottu joukko, koska ne ei anna tämän sokean raukan mennä rauhassa helvettiin.

O, sinä sokea raukka! Osta itselles silmävoidetta, että sinä tulisit ensin tuntemaan, että olet sokeana syntynyt ja sokeana vaeltanut tähän päivään asti. Jos sinä tulisit niin sokeaksi, että sinä joutuisit istumaan tien vieressä ja kerjätä, niin sinä häätyisit viimein ruveta huutamaan: "Jesus, Daavidin poika! Armahda minun päälleni!" Mutta nyt sinä huudat sokeudessa maailman ruhtinasta avukses joka kerta kuin sinä suutut.

Toinen tutkisteleminen: Kuinka pitää tämä sokea raukka saaman näkönsä? Jos hän ensin huomais, että hän on sokeana syntynyt ja että hän sokeudessaan menee kadotukseen. Mitta siitä hän lujasti tinkaa, ettei hän ole sokea. Fariseukset sanoit Vapahtajalle: "Olemmeko me sokeat?" Jos sokea raukka ensin tulis ylitse voitetuksi siitä, että hän on sokea; mutta hän tinkaa kovin vas-

taan, ettei hän ole sokea. Ja maailman ruhtinas vahvistaa häntä siinä uskossa, että hänellä ovat kirkkaat silmät.

Mitä hän näkee, koska hän sanoo näkevänsä? Joo, hän näkee taivaan valtakunnan helvetissä. Hän näkee puhtauden riettaudessa ja siunauksen kirouksessa. Hän näkee elämän vettä viinapikarissa. Hän näkee armeliaisuuden ahneudessa. Hän näkee Jumalan helvetissä ja perkeleen taivaan valtakunnassa. Ja oman kuvansa hän näkee riettaan peilissä, ja se on niin kaunis kuin enkeli.

Itsensä hän myös näkee taivaan valtakunnassa, mutta kristityt näkee hän helvetissä. Näin kirkkaat silmät ovat hukan penikalla, koska hän on hukan luolassa. Ja koska nyt kristillisyyden valkeus paistaa hänen silmiinsä, tulee hän umpisokeaksi niin kuin kala loisteessa. Silmät seisovat pääkallossa niinkuin pissihaukalla, muttei hän näe kristillisyydessä muuta kuin riettaan hengen vaikutuksia. Jos nyt kirkas leimaus tulee taivaasta ja hirmuinen ääni: "Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Sinun on työläs potkia tutkainta vastaan!" silloin tulee hän, niin kuin Paavali, umpisokeaksi. Paavali tuli myös sokeaksi siitä valosta, joka oli kirkkaampi kuin aurinko. Ja koska hän tuli näin umpisokeaksi Kristuksen kirkkaudesta, niin täytyi kumppanit taluttaa häntä.

Näin se käypi kaikille, joiden silmiin Kristuksen kirkkaus äkkiä paistaa. He tulevat ensin juuri sokeiksi. Se merkitsee, että se entinen luonnollinen järki kadotetaan. Ennen oli hänellä iso järki, ja sillä luonnollisella järjellä rupesi hän kristityitä vihaamaan. Luonnollinen järki sanoi näin: Jumala ja minun omatun-

toni vaatii, että minun pitää lyömän ja pieksämän ja vainoaman kristittyin lahkokuntaa, sillä he ovat kirottu joukko. Ne ovat Jumalan ja ihmisten viholliset.

Mutta koska hän Kristuksen kirkkauden tähden tulee sokeaksi, eli koska luonnollinen järki menee hukkaan kristillisyyden tähden, silloin täytyy hänen sanoa, niinkuin se vanha Tobias: "Mikä ilo pitää minulla oleman, jonka täytyy pimeydessä istua, enkä saa päivän valoa nähdä?"

Tässä sielun tilaisuudessa on nyt se sokea raukka, joka istuu tien vieressä ja kerjää. Hän on juuri sokea. Se on arvatava, ettei ole semmoisella ihmisellä hauska, jonka täytyy pimeydessä istua. Mutta koska hän saapi kuulla, että Vapahtaja on siinä liki vaeltamassa, korottaa hän äänensä ja huutaa: "Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni!"

Mutta se suuri joukko, joka seuraa Jeesusta kurkistelemisen tähden, eli sen oudon opin tähden, eli sen maallisen voiton tähden, jonka he luulevat voittavansa Vapahtajan kautta, ne toruvat sitä sokeata miestä vaikenemaan. Ei ne pidä häntä sen väärtinä², että Vapahtajan pitäisi hänen tähtensä pysähtymän. Se suuri joukko, joka seuraa Jeesusta kunnan tähden eli maailman voiton tähden, taikka kurkistelemisen tähden, ne ovat ulkokullatut, suukristityt ja armonvarkaat, jotka ei viitsi kuulla, että yksi sokea raukka huutaa Vapahtajan perään, jonka he pitävät suurena profeettana niin kauan kuin hän ruokkii heitä ilman.

Ne ottavat sen pahaksi, että herännyt ihminen, joka on tullut sokeutensa tuntemaan, huutaa Jeesuksen perään. Ne toruvat häntä vaikenemaan. Mutta jota

enemmän maailman joukko kieltää tätä sokeata miestä huutamasta, sitä kii-vaammasti hän huutaa. Hän huutaa kai-kesta voimasta. Hän huutaa niin korke-alla äänellä, että sokean raukan ääni vii-mein tulee Vapahtajan korviin.

Ja vaikka maailman joukko, jotka kuolleen uskon tähden luulevat olevan-sa likimmäiset Vapahtajalle, toruvat si-nua, o viheliäinen ihminen, joka olet sokeaksi tullut jo äidin kohdussa, ja tä-män sokeuden tähden olet tullut niin köyhäksi ja vaivaiseksi, että sinun täy-tyy istua tien vieressä ja kerjätä.

Vaikka ulkokullatut ja armonvargaat kieltävät sinua huutamasta Jeesuksen perään, älä sentähden lakkaa huuta-masta, sinä sokea ja viheliäinen ihmi-nen, vaan huuda, sinä sokea raukka, niin korkealla äänellä, että sinun äänes kuuluu ylitse kaiken maailman humun. Vaikka se suuri maailman joukko hu-misee Vapahtajan ympäri ja toruu si-nua vaikenemaan, älä sinä kannaa vaa-ria heidän uhkauksistansa, vaan huuda kaikesta voimasta ja kaikesta sielusta ja kaikesta sydäimestä, että Herra Jee-sus armahtais sinua sokeata raukkaa, ja antais sinulle näön, että sinäkin pääsi-sit näkemään maailman valkeutta.

Huuda, huuda, sinä sokea raukka, ennenkuin Jeesus sivuitse menee ja kai-tuu niin kauas, ettei sokean raukan ääni enää kuulu edemmäksi pohjattomuutta! Huuda, huuda, sinä sokea raukka. Jos Vapahtaja ei kuule varsin, niin huuda vielä korkeammalla äänellä! Älä vaike-ne, vaikka maailman joukko sinua toruu ja kieltää huutamasta. Mutta huuda sii-hen asti, että Herra Jeesus seisoo ja ky-syy sinulta: "Mitä sinä tahdot?" Sinun

anomukses on, että sinä saisit näkös. Se on niin suuri vaiva olla sokeana ja istua pimeydessä ja kerjätä.

Huuda siis, sinä sokea raukka, ja huuda niin korkealla äänellä, että se kuuluu koko maailman joukon humun ylitse! Silloin tulee Jeesus ja kysyy: "Mitä sinä tahdot, että minun pitää si-nulle tekemän? Ja sinä vastaat: "Että minä saisin näköni!" Ja Jeesus sanoo: "Ole näkevä. Sinun uskos vapahti si-nun!" Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston-
kirjasto /

¹ mistantaa, ruots. sanasta mista = menettää, kadottaa.

² väärtinä = arvoisena.

Olkaat raittiit ja valvokaat, sillä teidän vihollisenne perkele käypi ympäri, niinkuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän nielis.

1. Piet. 5: 8.

Tässä paikassa ilmoittaa Pietari kristityille, kuinka vihollinen käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän sais niellä. Ja niinkuin silloin oli, niin se nytki tapahtuu. Me näemme, että perkele nytki käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Ilmanki nälkähukka on kuolemassa nälkään, koska hän niinkuin kiljuva jalopeura vaeltaa karkeita paikkoja etsein lepoa eikä löydä.

Missä ikänänsä hän saapi hajun lampaista, siellä hän ulvoo, koska hän ei pääse varsin mieltänsä myöten kiskomaan ja raatamaan lampaita. Hukan penikoilla on sama luonto kuin emähukalla: ne raatavat lampaita, missä ikänänsä kohtaavat niitä. Me tiedämme, että hukan penikat syntyvät sokeana, ja niinkauan kuin he ovat sokeana, imevät he naarashukan nisiä. Ei he siinä sokeudessa vielä saata raataa karitsoita. Mutta niin pian kuin he saavat silmät, rupeavat he vartioitsemaan lampaita. Mutta niinkauan kuin paimen varjelee lampaita, saavat suden penikat nälkyä ja ulvoa heidän luolassansa.

Mutta nyt on se aika tullut, josta Pietari kirjoittaa, että vihollinen käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän nielis. Ja nyt rupeaa vihollinen kiljumaan ja hampaitansa näyttämään. Ei hän kiusaa ainoastansa sisällisellä sodalla kristityitä, vaan vielä ulkonaisesti panee hän joukkonsa käymään ympäri.

Ne ovat suden penikat, muutamat isommat, muutamat pienet, jotka ovat alkaneet käymään ympäri joukottain. Sillä yksinäinen susi pelkää, jos paimen huutaa metsässä, mutta kuin niitä on monta joukossa, silloin ei he pelkää enää ihmistä, vaan tulevat rohki päälle. Ei sentähden suden penikat saata tehdä suurta vahinkoa lampaille, mutta kuin isommat sudet tulevat, silloin he saattavat kyllä raataa lampaita, jos se suuri Israelin paimen ei varjele lampaitansa.

Mutta Pietari kirjoittaa myös edellä mainitussa paikassa, nimittäin 1. Piet. 5: 8, kristityille, ja neuvoo heitä, millä tavalla heidän pitää sotiman perkelettä vastaan. Hän sanoo nimittäin näin: "Olkaat raittiit ja valvokaat." Sillä jos ei kristitty ole raitis ja valvo, niin tulee vihollinen hänen päällensä, niinkuin kiljuva jalopeura, ja raataa hänen tuntoansa, ja ottaa vielä hengenki pois.

Me tiedämme, että raitis on semmoinen, joka ei maista viinaa, ja me olemme nyt kuulleet Pietarin suusta, että kristityn pitää olla raitis. Niinmuodoin ovat kaikki juomarit kaukana kristillisyydestä. Valvomisen näkyä olevan kristityillä huononlainen. Jos he välistä valvovat, niin tulee uni kanssa. Kyllä kristityt saattavat joltisesti välttää niitä ulkonaisia vihollisia, mutta niitä salaisia vihollisia ei saata nämät kristityt niin hyvin välttää, sentähden että he ovat usein uneliaat. Erinomattain pakkaa uni silloin, koska heidän pitää valvoman yrttitarhassa.

Maailman rakkaus näkyä olevan yksi paha ja viekas perkele naakimaan heidän päällensä. Ja koska he ovat tiellä yrttitarhaan, tulee heidän välillensä riita,

kuka heistä näkyis suurin olevan. Mutta ei Juudas ole siinä seurassa. Hän on mennyt kokonansa ylimmäisten pappein, kirjanoppineitten ja fariseusten joukkoon. Niitten kanssa on hän sopinut. Ja ilmanki he antavat hänelle sen määrätyn summan, koska hän nyt on mennyt hopittamaan heitä, että he tulisit pian ottamaan sitä kansan häiritsijätä kiinni, ennenkuin hänen oppinsa pääsee levenemään, ettei viimeinen villitys tullis pahemmaksi kuin ensimmäinen.

Koska nyt semmoinen aika on, niin kuin Pietari kirjoittaa, että perkele käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän nielis, niin pitäisit nyt kaikki kristityt ruveta paremmin valvomaan ja rukoilemaan sitä suurta ristin kantajata, joka on myös kiusattu perkeleeltä, että hän sotis niitten puolesta siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, koska se kiljuva jalopeura tulee heidän päällensä. Sillä nyt on se suuri lohikäärme, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, hirmuisesti suuttunut vaimon siemenelle.

Nyt hän vartioitsee, koska se vaimo, joka huutaa syntymävaivassa, on poikalapsen synnyttänyt, että hän pääsis sitä ylösniellemään. Mutta Jumala ottaa sen poikalapsen tykönsä ja varjelee sitä vaimoa siitä kuolleen uskon liivasta, jonka lohikäärme oksentaa hänen päällensä. Sillä tämä vaimo on päässyt pakenemaan korpeen, jossa lohikäärme ei tule hyvin aikaan, ehkä siinä korvessa on paljon niitä pienempiä käärmeitä, jotka pistävät Israelin lapsia ja vaimon siementä kantapähän.

Niin olkaat siis raittiit ja valvokaat, te harvat sielut, jotka olette matkusta-

massa tämän maailman korven läpi Isänmaahan. Ehkä se kiljuva jalopeura käypi ympäri etsein, kenen hän sais niellä, ei hän voi teille mitään tehdä, niinkauan kuin se suuri sotasankari so-tii teidän puolestanne.

Mutta älkää riidelkö tiellä yrttitarhaan. Ja älkää nuokkuko yrttitarhassa, kussa taivaallinen vanhin hikoilee verta. Kukatiesi kuinka kauan te saatte levätä, ennenkuin Juudas tulee joukkonsa kanssa ja antaa Jeesukselle suuta. Silloin te taidatte nousta ylös unesta ja paeta pois, jollei niin ole, että te aiotte seurata häntä ylimmäisen papin saliin.

Älä anna itseäs kiusaukseen, Pietari, älä mene ylimmäisen papin saliin, niinkauan kuin sinulla on semmoinen usko, että sinä kiellät Jeesuksen. Älä mene ylimmäisen papin palvelijain keskelle tinkaamaan, ennenkuin sinä tulet paremmin tuntemaan itseäs. Kukatiesi he pilaavat sinun kristillisyytes, ja sinä jou-dut valehtelemaan maailman edessä.

Herra katsoo sinun päälles, Pietari. Ja muista nyt Herran sanat: "Ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minut kiellät." Ja koska sinä muistat Herran sanat, niin sinun täytyy mennä ulos itkemään katkerasti. Kuule, sinä suuri sotasankari, murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 4: 1 - 11.

Tämän päivän pyhässä evankeliu-missa puhutaan vihollisen kiusauksista. Ja kuin vihollinen ei malttanut olla kiusaamatta Jumalan poikaa, niin se on arvattava, että hän kiusaa muitaki Jumalan lapsia hirmuisesti. Mutta se on

ihmeellisempi, että vihollinen tohti ruveta kiusaamaan Jumalan poikaa. Että vihollinen kiusaa kristityitä, se ei ole ihmeellinen, sillä hänellä on se toivo, että saada heitä lankeamaan, niinkuin Jobin kirjasta näkyy.

Ja niin vihollisen orjat vielä nytki luulevat, että kristityt luopuvat Jumalasta, niin pian kuin vihollinen saapi luvan koskea heidän nahkaansa. Mutta ei ole kiusaaja oikein tuntenut Jumalan pojan luontoa, koska hän rohkeni mennä häntä kiusaamaan. Sillä jos hän olis tuntenut Jumalan pojan luonnon, niin ei hän olis mennyt ollenkaan häntä kiusaamaan. Hänen olis pitänyt arvaaman, että se on turha työ ruveta Jumalan poikaa kiusaamaan. Mutta se näyttää niin, ettei ole tämä maailman päämies oikein viisas, koska hän menee semmoisia töitä tekemään, josta ei tule voittoa eikä iloa, vaan ainoastansa häpeätä.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka vihollinen kiusaa Jumalan lapsia. Ensimmäiseksi peräsuolen murheen kautta eli maailman rakkauten kautta. Toiseksi maailman kunnian kautta. Ja kolmanneksi itseyyden eli omanvanhurskauden kautta. Ottakoon kaikki Jumalan lapset vaarin kaikista riettaan kiusauksista, sillä ei rietas ole niin löyhä mies, että kristityt saattavat häntä ylönkatsoa, ehkä hän tekee itsensä niin huonoksi välistä, ja niin kelvottomaksi, niinkuin yksi nälkä susi, joka vierittelee ja pehtaroitsee kartanolla, koska hän tahtoo talon penikoita viekkauksella houkutellessa. Älkäätkö menkö vaan suden päälle, te talon penikat, ehkä kuinka heikoksi ja voimattomaksi susi itsensä tekee.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka vihollinen kiusaa Jumalan lapsia peräsuolen murheen kautta eli maailman rakkauten kautta. Jumalan poika oli paastonnut neljäkymmentä päivää, eikä tuntenut nälkää, niinkauan kuin hän oli syvissä ajatuksissa, mistä hänen pitää alkaman parannusta saarnaamaan. Ja me olemme nähneet, että muutamilla katuvaisilla on sama henki, kuin Jumalan pojalla, joka vietiin hengeltä korpeen, se on yksinäisyyteen, kussa he saisit olla rauhassa maailman humusta ja maailman turhuudesta, eikä ole siinä tilassa katuvaisilla ruoan halua, koska he ovat niissä syvissä ajatuksissa ja katumuksen murheessa.

Niin oli myös Jumalan pojalla halu yksinäisyyteen mennä, kussa hän sais rauhassa olla niissä syvissä ajatuksissa, kuinka ja millä tavalla hänen piti alkaman parannusta saarnaamaan ja ihmisten sieluja lunastamaan. Ja koska hän oli niissä syvissä ajatuksissa, unhotti hän myös sen luonnollisen ruoan, eikä tuntenut nälkää moneen aikaan.

Mutta koska hän oli näin paastonnut neljäkymmentä päivää, rupeis viimein luonnollinen nälkä tuntumaan. Ja silloin tuli kiusaaja hänen tykönsä ja sanoi: "Jos sinä olet Jumalan poika, niin sano, että nämät kivet leiviksi tulevat." Siinäki kiusauksessa oli vihollisella kahtalaista päämaalia. Ensiksi tahtoi hän peräsuolen murhetta hänessä ylösherättää, että hän sillä murheella saattais sekoittaa hänen ajatuksensa ja kääntää hänen murheensa pois taivaallisista maallisiin asioihin.

Niin on vihollinen saattanut sekoittaa monen katuvaisen sielun ajatukset, kos-

ka hän lykkää peräsuolen murheen mieleen tainkaltaisten ajatusten kautta: "Kuinkas nyt tulet aikaan, koskas näin rupeisit houraamaan?" Ja maailman orjat vielä sanovat sille katuvaiselle sielulle: "Se lukee niin paljon kirjoja, että hän tulee hulluksi. Nyt se heittää vielä työnteon pois ja rupeis houraamaan niitten villihenkein kanssa." Ja vielä sanovat maailman orjat: "Silläkö ihminen elää, että hän käypi metsässä syvissä ajatuksissa ja puhuu parannuksesta? Ei se passaa."

On se kuitenkin yksi aika, jona katuvaiset ei jaksa niin paljon työtä tehdä, eikä ole ruoan halukaan. Mutta kiusaaja on saattanut monen katuvaisen sielun ajatukset sekoittaa, ja peräsuolen murheen kautta hajottaa sen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ja on se vielä kristityillekki tarjonnut maailman rakkautta ja peräsuolen murhetta, jonka kautta hän on saanut monta horjumaan ja takaisin lankeemaan.

Nyt ajatteli kiusaaja, joka on saanut niin monta katuvaisista ja armoitetuista huikentelemaan ja pyörimään sinne ja tänne maailman perään, jonka kautta hän on pilannut heidän kristillisyytensä. Kiusaaja, sanon minä, ajatteli näin: "Eiköhän Jumalanki pojalla ole peräsuolen murhetta, koska hänelle on tullut nälkä, ja ruokaa ei ole saapuvilla." Mutta siitä paikasta tulit kiusaajalle semmoiset vastaukset, ettei ollut hänellä tilaa mihinkään. Vapahtaja löi häntä hengen miekalla, niin ettei kiusaaja tohtinut enää kiusata Jumalan poikaa siitä paikasta. Se on kirjoitettu: "Ei ihminen elä ainoastansa leivästä, vaan jokaisesta sanasta, kuin Jumalan suusta lähtee."

Niin on myös koeteltu, että katuvaiset sielut elävät Jumalan sanalla puolittain. Erinomattain silloin, koska he ovat niissä syvissä ajatuksissa ja oikean katumuksen murheessa. Mutta ei näy enää kristityt olevan niin halulliset tutkimaan Jumalan sanaa. Saati ei vihollinen sais heitä johonki tien haaraan sen kautta. Vaiva on vanhalle aatamille itse tutkia Jumalan sanaa. Vanha aatami tahtoo aivan valmista syödä.

Siitä syystä täytyi Paavalin kirjoittaa kristityille: "Sillä te, joitten jo aikaa piti opettajat oleman, tarvitsette taas, että teille opetamme ensimmäiset puustavit Jumalan sanan opista, ja olette tulleet niiksi, jotka tarvitsevat rieskaa, eikä vahvaa ruokaa." (Hebr. 5: 12). Ja oli se vielä toinen syy, minkätähden kiusaaja käski Jumalan pojan tehdä leipää kivistä. Jos Jumalan poika olis ruvennut tekemään vihollisen käskyn jälkeen kivikakkuja, olis hän pian ruvennut tykkäämään itsestänsä ja ajattelemaan: Olempa minä jotaki, joka saatan tehdä leipää kivistä.

Mutta ei tarvitse kristityn myöntyä ollenkaan siihen, mitä vihollinen käsklee, ehkä olis kuinka synnitön ja viatoin työ, sillä jos hän tekis pienemmässä asiassa niinkuin vihollinen käsklee, kyllä hän tekis pian isompiaki. Jos vihollisen orja sanoo: "Maista vähän punaista viinaa, ei se tee mitään," niin älä maista ollenkaan, sillä hän pääsee sitte jälkeen sanomaan: "Jopa sekin viatoin mies joi viinaa." Mitäs tarvitsee kristityn ruveta vihollisen käskyn jälkeen tekemään semmoista työtä, josta ei ole vakaista tietoa, josko se on oikein taikka väärin?

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka vihollinen kiusaa Jumalan lapsia maail-

man kunnian kautta. Jos peräsuolen paikka on yksi luja paikka, jonka kautta vihollinen on saanut monta horjumaan, niin ei ole maailman kunnia vähempi kiusaus. Koska vihollinen vei Vapahtajan tempelin harjalle ja käski hänen laskea itsensä alas sieltä, niin se oli hänen tarkoituksensa, että Vapahtajan piti osoittaman maailmalle Jumalallisen voimansa, että ihmiset paremmin uskoisit hänen päällensä.

Mutta ei Vapahtaja siihen myöntynyt, sillä hän ei tahtonutkaan maailman turhaa kunniaa. Ei ole tosin vihollinen saanut kristityitä voimalla pramaamaan¹, mutta on se vielä toinen paikka, jonka vihollinen tarjoaa muutamille kristityille, nimittäin se kristittyin kunnia eli paras kristillisuus, joka korottaa itsensä tempelin harjalle, jonka kautta he tulevat isäksi kristillisyydessä ja rupeavat tykkäämään itsestään, erinomattain jos vielä kristityt rupeavat uskomaan, että se on paras kristitty ja kristillisyyden päämies

Tämä kristittyin kunnia on yksi tempelin harja, johon omanrakkauden ja omanvanhurskauden perkele korottaa muutampia. Ja siitä syystä soimataan Siionin tytärtä Hesekielin 16. luvussa, sanoen: "Sinä uskalsit kauneutes." Sinä rupesit tykkäämään itsestä. Mitä maailman kunnia muutoin matkaansaattaa katuvaisten ja kristittyin mielessä, on usein selitetty. Ja minä uskon, että kristityt tuntevat hänen kavaluutensa sekä synnintunnustuksessa että myös puhumisen asiassa.

Suruttomia panee maailman kunnia painiskelemaan ja kilpaa tekemään työtä, jonka kautta he pilaavat tervey-

tensä ja tulevat keski-ikässä kivulloisiksi, koska he nuoruudessa ovat kunnian ja prameuden tähden raataneet ruumistansa. Muutamat maailman kunnian tähden pitävät ristiäisiä ja kraviaisia². Muutamat rakentavat komeat pykingit³, ostavat komeat hevoiset, laittavat verkavaatteet ja silkkihuivit, ja sen kautta tuhlaavat omansa.

Mutta kaikkein suurin maailman kunnia on herroilla, jotka hallitsevat muita, ja tahtovat koko maailman alensa. Tämä oli se korkea vuori, johon kiusaaja vei Vapahtajan. Hän ajatteli, että Jumalan pojalla pitäis olla suurin valta maan päällä, että kaikki kuninkaat ja korkeat herrat pitäis kumartaman heitänsä hänen edessänsä. Se sama kunnian paikka on maailman herroissa niin suuri, että he maailman kunnian tähden tekevät vaikka mitä, saati he tulevat korotetuksi.

Mutta ei nyt kristityillä ole semmoista kiusausta, että he tahtoisit maailman herraksi tulla, ehkä monella näkyy olevan se herraskristillisuus mielessä, ja muutamat tahtovat friiherrana⁴ olla. Siihen ei ole paljon maailman kunnia kuuluvainen, mutta laiskuus ja lihallinen vapaus, ettei he tahtois toisen ihmisen orjat olla, niinkuin juutalaiset sanoit Vapahtajalle: "Emme ole kenenkään orjat olleet, me olemme vapaana syntyneet."

Tämän lihallisen vapauden perään juoksee nyt koko maailma. Kaikki tahtovat herraksi tulla. Ja kukatiesi missä paikassa viimein semmoiset friiherrat pääsevät herraksi tulemaan. Minä pelkään, että ne, jotka tahtovat friiherrana olla maailmassa, saavat viimein helvetissä herrustella. Mutta rietas tekee

muutampia syntiä luvalliseksi Jumalan sanan kautta, sillä hän toi Raamatusta todistuksia, että se on luvallinen hypätä kirkon harjalta maahan.

Siitä kuuluu nyt, että rietas on luke-
nut Raamattua. Ja jos kristityt ei ole tar-
kat tutkimaan Raamattua, että he saat-
taisit varsin tuoda riettaalle toisen pai-
kan Raamatusta vastaukseksi, niin hän
tekis heille hädän. Vapahtaja toi varsin
toisesta paikasta semmoisen vastauksen,
ettei kiusaaja päässyt mihinkään.

Kolmas tutkistelemus osoittaa, kuin-
ka vihollinen itseyden kautta kiusaa Ju-
malan lapsia, ja omanvanhurskauden
kautta. Erinomattain, koska hän ei saa
kristityitä myöten antamaan eli suostu-
maan johonkuhun synnilliseen tekoon,
niin muuttaa hän itsensä valkeuden enke-
liksi ja sanoo katuvaisille: "Sinussa on
niin paljon riettautta, kuinkas sinä tuom-
moisena saatat tulla Vapahtajan tykö? Ei
hän ota semmoisia vastaan, jotka ovat
täynnänsä riettautta ja saastaisuutta."

Vapahtajaa ei saattanut omanvan-
hurskauden perkele niin paljon kiusata,
sillä hän oli kaikesta sisällisestä ja ulko-
naisesta synnistä vapaa. Mutta katuvai-
sia ja kristityitä hän kiusaa hirmuisesti,
erinomattain, koska niillä ei ole aina sitä
ymmärrystä, että he saattaisit tuta, mitä
omavanhurskaus heissä vaikuttaa. Kos-
ka omavanhurskaus muuttaa itsensä
valkeuden enkeliksi ja lykkää katuvai-
sten mieleen tainkaltaisia ajatuksia: "Ju-
mala vaatii puhdasta sydäntä, mutta si-
nulla ei ole puhdasta sydäntä. Sentäh-
den et tarvitse ajatella, että sinä senkal-
taisena kelpaisit Jumalalle. Ja sillä ta-
valla hän estää katuvaisia tulemast sen
suuren parantajan tykö, joka saattaa hei-

dän sydämensä puhdistaa. Ja koska vie-
lä kristityille tulevat pahat ajatukset, hi-
mot ja halut, niin panee hän niitä ajatte-
lemaan: Nämät pahat ajatukset tulevat
sydämeistä. Kuinka siis sydän saattaa
olla puhdas, koska kaikkea pahuutta
sieltä kuohuu? Ja siitä syystä rupeavat
kristitytki epäilemään tilastansa. Mutta
rietas ampuu palavia nuolia sydäntä
kohti, ja siitä tulevat ne pahat ajatukset.

Katsokaat nyt, te harvat sielut, jotka
sydämen halulla, pelvolla ja vapistuk-
sella seuraatte sen suuren ristinkantajan
verisiä askeleita, ja raskautetulla sydä-
mellä katselette sitä ristiinnaulittua ja
orjantappuroilla kruunattua kuningasta,
katsokaat, kuinka vihollinen on kiusan-
nut Jumalan poikaa, ehkä hän oli hurskas
ja viatoin kaikesta synnistä. Mitä hän sit-
te tekee teille, jotka olette vielä monessa
paikassa horjuvaiset ja molemmin puolin
ontuvaiset, osittain valvomattomuuden
kautta, osittain maailman rakkauden
kautta, koska vihollinen on rohjennut
kiusata Jumalan poikaa, josta hänellä ei
olis pitänyt oleman toivoa jotaki voit-
taaksensa, kuinka paljon enemmän hän
kiusaa teitä, jotka olette vielä monessa
paikassa puuttuvaset ja huikentelevaiset.

Mutta ehkä vihollinen aina on pyytä-
nyt seuloaksensa teidän sielujanne niin-
kuin nisuja, sillä toivolla, että hän voit-
taa kristityitä ulkonaisten ja sisällisten
kiusausten kautta, ja että he tulevat Juu-
daksen kaltaisiksi kaikki, niin meillä on
vielä se toivo ja uskallus Jumalaan, ettei
riettaan enkeleille pidä tuleman iloa
kristittyin lankeemisesta, niinkauan
kuin se suuri sotasankari on elämässä,
joka on kaikki kiusaukset ylitsevoitta-
nut. Hän sotii niitten sieluin puolesta,

jotka hänen päällensä jaksavat uskoa, ehkä maailman ruhtinas, perkele, käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etseen kenen hän nielis.

Ehkä vielä tämä kiljuva jalopeura kiskois ja raatais kristittyin ruumista, pitää hänen kuitenkin harmilla ja suurella vihalla näkemän Jumalan lasten kuolevan ilolla ja riemulla, ja suurella rohkeudella antavan henkensä Jumalan haltuun. Koska sitä vastaan kristittyin vainoojat ja vihamiehet täytyvät tunnustaa kuoleman hetkellä, että helvettiin on reissu.

Ei rietas kiusaa orjiansa, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Kyllä hän antaa heidän mennä rauhassa helvettiin. Minkätähden hänen pitäis kiusaaman ystäviänsä? Ei ole kuulunut vielä, että surutomat ja armonvarkaats olisit valittaneet, että vihollinen heitä kiusaa. Mutta kaikki pyhät ovat kiusatut. Kaikki heränneet ja armoitetut sielut ovat kiusatut. Kaikki, jotka ei tahdo vihollisen mieltä nousta, tulevat kiusatuksi.

Lutherus on valittanut, kuinka rietas häntä on kiusannut, mutta vihollisen orjat, ne saavat olla rauhassa kaikista kiusauksista. Ja armonvarkaats saavat myös olla rauhassa vihollisen kiusauksista. Mutta kristityt, joille rietas on suuttunut, niille rietas ei anna yhtään rauhaa. Niitä hän freistaa⁵ keittää ja paistaa. Niitten sydämet hän haavoittaa.

Sentähden kirjoittaa pyhä Paavali kristityille: “Pukekaats päällenne kaikki Jumalan sota-aseet, että te perkeleen kavalial päällekkarkaamialia voisitte vastustaa. Niin seisokaats vyötetyt kupeista totuudella, ja vanhurskauden rintaraudalla puetetut. Mutta kaikissa ottakaats uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki ru-

man tuliset nuolet. Ja ottakaats päähänne autuuden rautalakki, ja hengen miekka, joka on Jumalan sana.” (Fil. 6: 11 -17).

Tässä on se jalo apostoli osottanut kaikki ne sotaneuvot, joilla yksi urhoollinen Jeesuksen Kristuksen sotamies pitää olla varustettu. Ja kaikki nämät sotaneuvot tarvitaan nyt, koska vihollinen on alkanut hirmuisesti karkaamaan kristittyin päälle. Nyt tarvitsee jokainen, joka tahtoo autuaaksi tulla ja henkensä pelastaa, olla varustettu sekä maailmaa vastaan, joka on alkanut vihaamaan ja vainoamaan Jeesuksen opetuslapsial, ja omaa lihaa vastaan, josta rietas ampuu nuoliansa.

Mutta se suuri sotasankari, joka on ylitsevoittanut perkeleen voiman, tukeeseen nääntyneitä polvia, vahvistakoon väsyneitä käsiä, ylösnostakoon langenneitä, pankoon viinaa ja öljyä haavoihin, ja typeyttäkoon verta, koska haavat tulevat sydämeen, ja olkoon niitten parantaja, jotka makaavat sairaana.

Kuule, sinä suuri sotasankari, kaikkein viheliäisten ja alaspainettuina huokaus, ja lunasta vielä kaikki köyhät vangit, että he saisit kiittää sinua ijankaikkisesti siinä uudessa Jerusalemissa. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ pramata = kehua (saamenkielen rápmi: kehu, ylistys)

² kraviaiset = hautajaispidot

³ pykingit = rakennukset (ruots. byggnader)

⁴ friiherra = vapaaherra (ruots. friherre)

⁵ freistaa = koettaa, yrittää

Hyvästijättösaarna Kaaresuvannon seurakunnalle

Ja nyt, katso, minä tiedän, ettette silleen saa nähdä minun kasvojani, kaikki te, joittenka kautta minä olen vaeltanut ja Jumalan valtakuntaa saarnannut. Sentähden minä todistan teille tänäpäivänä, että minä olen viatoin kaikkein verestä, sillä en minä ole estänyt itseäni ilmoittamasta teille kaikkea Jumalan neuvoa. Ap. t. 20: 25 - 27.

Koska pyhä Paavali oli lähtemässä Jerusalemiin, kussa hän tiesi paljon karsimista ja vastahakoisuutta odottavan häntä, piti hän Efesiläisten seurakunnan päämiehille erosaarnan. Ja tästä Paavalin erosaarnasta olen minä ottanut muutamia sanoja, jotka sopivat kaikille opettajille erosaarnan aineeksi, jos kaikki olisit niin uskollisesti työtä tehneet Jumalan seurakunnassa, kuin Paavali. Mutta minä en saata omistaa kaikkia näitä Paavalin sanoja, sillä minä tunnen, että minä olen kelvotoin palvelija ollut sen suuren heikkouden ja köyhyyden tähden, joka minussa on.

En ole saattanut niin ylösrakentaa Jumalan seurakuntaa kuin minun olisi pitänyt tehdä. Jos siis Jumala olis jotaki hyvää minun kauttani hänen seurakuntansa ylösrakennukseksi vaikuttanut, niin se on tapahtunut sen korkeamman voiman kautta, joka on saattanut muutamia sieluja sille tielle, jota he ei ennen tunteneet. Mutta muutamat sanat Paavalin erosaarnasta taitaisit sopia näihin aikoihin. Koska hän ensin oli sanonut seurakunnan valituille, ettei he enää saa nähdä hänen kasvojansa tässä maa-

ilmassa, rupeis hän manaamaan heitä, että he ottaisivat itsestänsä vaarin. Ja viimein sanoi hän: Sillä minä tiedän minun lähtemiseni jälkeen tulevan teidän sekaanne hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä.

Nämät Paavalin sanat taitavat käydä toteen. Jos ennen on ollut hirmuiset sudet, jotka ei ole säästäneet laumaa, kyllä taitavat minun lähtemiseni jälkeen tulla vielä hirmuisemmat sudet, jotka ei suinkaan säästä laumaa. Nämät hirmuiset sudet kiskovat ja raatavat laumaa joka paikassa, kussa he saavat tilaa. Ei suinkaan susi säästä laumaa, missä haamussa hän ikänänsä kulkee, olkoon ihmisen, karhun, ketun eli käärmeen haamussa. Mutta silloin on susi peljättävä, koska hän tulee enkelin haamussa.

Ihmiset luulevat, että susi on peljättävä, koska hän tulee suden haamussa eli käärmeen haamussa, mutta silloin on hän vaarallinen, koska hän tulee ihmisen haamussa, ja vielä vaarallisempi on susi, koska hän tulee enkelin haamussa. Sillä aina saattaa lammas itseänsä varjella niistä, jotka ovat julkiset totuuden viholliset. Mutta koska itse saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin ei ole hyvä välttää häntä.

Me otamme vielä muutamia sanoja lainaksi Paavalin erosaarnasta, jotka kukatiesi sopivat meille. Hän sanoo nimitäin seurakunnallensa näin: "Ja itse teistänne nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat, vetääksensä pois opetuslapsia peräänsä." Ja minä myös pelkään sitä samaa, että itse teistänne nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat, ja sen

kautta vetävät yksinkertaisia peräänsä. Kaikki nämät Paavalin sanat löytyvät kirjoitettuna apostolitten tekoraamatussa 20. luvussa.

Nyt minä sanon niinkuin Paavali sanoi seurakunnallensa, koska hän piti erosaarnansa: Minä tiedän minun lähtemiseni jälkeen teidän sekaanne tulevan hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä. Nämät hirmuiset sudet ovat jo ennen kiskoneet ja raataneet Jumalan seurakuntaa. Ja nyt he ainoastansa vahtaavat, koska paimen lähtee pois, että he pääsisit niinkuin ennenki raatamaan niitä heikkoja lampaita, jotka ei voi itse vastustaa sen ruman tulisia nuolia, eikä voi henkensä kanssa paeta, koska ei heillä ole yhtään maan päällä, jonka turviin he juoksisit eli pakenisit, koska susi alkaa heitä takaa ajamaan.

Mutta ei ainoastansa nämät hirmuiset sudet, joittenka verinen kita on jo auki, jotka kissan eli pissihaukan silmillä vahtaavat, kussa he löytäisit jonkun heikkomielisen eli jonkun heikkouskoisen sielun, että he saisit sen ylösnieillä, vaan myös itse teistänne, sanoo Paavali, nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat ja vetävät opetuslapsia peräänsä. Tämän asian tähden ajattelee moni heikkouskoinen sielu: kuinka pitää nyt ne orpolapset aikaan tulla, jotka jäävät niinkuin lampaat, joilla ei paimenta ole. Kukas pitää heitä ruokkiman, koska he itkevät nälässä ja parkuvat köyhyyden tähden. Mihinkä pitää köyhät ja viheliäiset lampaat pakenevan, koska ne hirmuiset sudet aukaisevat kitansa ja tahtovat heitä ylösnieillä?

Mihinkä paikkaan pitää tiaisit ja pääskyisen pojat pakeneman, koska

haukka ajaa heitä takaa? Ja kuka pitää heitä auttaman hengellisestä kuolemasta, koska he parkuvat haukan kynsissä? Mihinkä pitää murheelliset, köyhät ja alaspainetut sielut pakeneman, koska hengellinen susi alkaa epäilyksellä kiskomaan, koska synnin kuorma painaa katuvaaisia helvettiin, ja ei ole yhtään neuvonantajaa, joka saattais heitä neuvoa eli hyvällä sanalla lohduttaa, eli armon sanalla puhutella, eli armon pisaran heidän suuhunsa tiputtaa, eli sydämen haavoihin öljyä vuodattaa, eli omantunnon haavoja sitoa, eli vertavuotavain sydänten verta typeyttää, joka viheliäisten ja vapisevaisten lammasten sydäimestä vuotaa, joita susi on kiskonut ja raatanut?

Ei ole näillä köyhillä, viheliäisillä, alastomilla ja alaspainetuilla orpolapsilla, jotka maailman kylmällä lattialla vilussa ja nälässä parkuvat, ei ole näillä alastomilla raukoilla muuta turvaa kuin ylösnostaa vapisevaiset kätensä taivasta kohden ja huutaa niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen, että se armollinen Herra Jeesus, joka on kaikkein köyhäin orpolasten oikea Isä, ylösnostais näitä turvattomia ja alastomia raukkoja maailman kylmän lattian päältä, että hän heitä pesis puhtaaksi elämän vedellä, ottais heitä syliinsä ja opettais heitä hänen armosta vuotavaisia rintojansa imemään, ei kuitenkaan niin hoptusti, että armon maito menee väärään kurkkuun, vaan sitä myöten, kuin nämät heikot raukat jaksavat niellä.

O, rakas Vanhin, kuinka paljon verta on vuotanut sinun sydämeestä, koska sinä näitä alastomia raukkoja synnyttäissä kumarsit polvias ja notkistit kasvojas maata päin ja huokasit niin ras-

kaasti, että sydän tuskan tähden halkeis. Mutta jota suurempi tuska on Vanhemmalla ollut, sitä suurempi on vanhemman rakkaus vastasyntyneitä kohtaan. Jota enemmän on verta vuotanut vanhemman sydäimestä, sitä palavammaksi tulee hänen rakkautensa niitä alastomia raukkoja kohtaan, jotka parkuvat maailman kylmän lattian päällä.

Sen suuren Luojan haltuun annan minä tänäpäivänä kaikki köyhät, viheliäiset, alastomat ja alaspainetut sielut, jotka minun huutoni kautta olisit heränneet, eli jotka minun manaamiseni kautta olisit huomainneet, ettei se entinen elämä ole oikea elämä ollut. Eli jos joku minun haukkumiseni kautta olis pyörtänyt sen suuren Paimenen tykö. Minä annan myös niitä Jumalan haltuun, jotka tämän haukkumisen tähden ovat suuttuneet, ja minä sanon heille, niinkuin Paavali ennen mainitussa erosaarnassansa, että minä olen viatoin kaikkein verestä, ettei pidä yhdenkään niistä miehistä, jotka minua tämän haukkumisen tähden vihaavat, saattaman soimata minua tuomiopäivänä, etten minä ole varoittanut heitä, eli sanonut heille, missä surkeassa tilassa heidän sielunsa on, jos ei parannusta tule.

Ja nyt me alamme kaikki huutamaan, niinkuin Kananean vaimo, joka oli armon penikka, jos me niinkuin hän, olisimme tyytyväiset armon muruihin, jotka Herran pöydältä putoavat. Älkäätkin vinkuko ylön paljon, te armon penikat, vaan istukaat, odottakaat, vahdatkaat ja haistelkaat. Jos joku muru putois Herran pöydältä, niin olkaat tyytyväiset siihen, vaikka ei olis enempi kuin yksi ainoa muru. Anna siis, o armollinen Herra, muutampia muruja pu-

dota sinun pöydältä, että nämät köyhät nälkäpenikat heittäisit vinkumasta. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 15: 21 - 23.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä katseleman 1:ksi kuinka penikat istuvat pöydän alla ja vahtaavat muruja. 2:ksi kuinka penikat vinkuvat, koska he ei saa niitä muruja niin hopusti kuin he tahtovat. 3:ksi kuinka penikat tappelevat yhden murun päältä. 4:ksi kuinka penikat kaipaavat sitä, joka heitä on ruokkinut, koska hän lähtee pois.

Antakoon se armollinen Herra Jeesus armonsa, että kaikki armon penikat olisit tyytyväiset niihin muruihin, jotka Herran pöydältä putoavat, ja ettei armon penikat keskenensä tappelis.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kuinka penikat istuvat pöydän alla ja vahtaavat muruja. Hävyttömät koirat, erinomattain ne isot Jatunin hurtat, jotka ovat harjaantuneet varastamaan ja ihmisten verta lakkimaan, ei malta odottaa siihen asti, että murut pöydältä putoavat, vaan ne hyppäävät varsin pöydälle ja näppäävät sieltä koko voilimpun. Ja jos ei ole ketään perään katsomassa, nielevät he sen voilimpun niinkuin tyhjän. Ja älä mene enää ottamaan voita koiran perseestä, jos hän on ennättänyt sen niellä.

Semmoiset Jatunin hurtat, jotka juovat lientä siitä kattilasta, jossa rietas on ihmisten lihaa keittänyt, ja muutamat kulkukoirat, jotka syövät hiiriä ja vuotavata pirunpaskaa, ei malta odottaa muruja, vaan he varastavat ruokaa juuri ihmisten käsistä. Ja jos vanhin ei ole las-

tensa vieressä, ryöstävät nämät hävittömät koirat ruokaa lasten käsistä, jonka tähden Vapahtaja sanoi Kananean vaimolle: “Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.”

Lasten ruoka on se armo, jonka Jumala on luvannut Israelin katuvaisille lapsille ja Aabrahamin hengelliselle siemenelle. Mutta muutamat maailman herrat, jotka pitävät suuremmassa arvossa koiriansa kuin omia lapsiansa, antavat koirille liininkiä (voileipää), mutta nälyttävät lapsia. Orpolapset ovat kyllä surkuteltavassa tilassa, joilla ei ole ketään, joka heille antais ruokaa, koska he nälässä parkuvat. Mutta ne lapset vasta surkuteltavat ovat, joilla on semmoinen förmyntäri (holhooja), joka rakastaa enemmän koiria kuin lapsia. Ja joilla on niin kova sydän, että hän antaa koirille liininkiä ja lapsille ruotoja. Voi, voi teitä, te onnettomat orpolapset, jos teille pitää tuleman niin kova förmyntäri¹, että hän tuhlaa teidän omaisuutenne ja antaa koirille sokeria ja siirappia, ja teille hän antaa ruotoja.

Mutta katsokaamme vielä, kuinka penikat istuvat pöydän alla ja vahtaavat. Vaikka Vapahtaja sanoi Kananean vaimolle: Ei ole sovelias ottaa lasten ruokaa ja heittää penikoille, oli kuitenkin tällä pakanallisella vaimolla sen verran ymmärrystä, että hän tunsikin sen olevan kova sana hänelle. Jos tämän vaimon usko olis ollut heikompi, olis hän vissimmästi palttunut rukoilemasta, koska hän verrattiin penikaksi. Mutta hänen uskonsa oli niin vahva, ettei hän vielä lakannut rukoilemasta, vaikka Vapahtaja haukkui häntä koiraksi.

Hän tunsikin itsensä penikaksi. Hän tun-

si sydämensä, ettei hän ollutkaan parempi kuin koira niiden suhteen, jotka olivat lapsen oikeuden saaneet. Koska yhdellä katuvaisella sielulla on suuri nöyryys ja niin suuri mahdottomuus, että hän ei pidä itseänsä koiraa parempana Jumalan lasten suhteen, silloin on senkaltainen katuvaainen sielu tullut armon penikaksi, joka istuu pöydän alla ja vahtaa ja odottaa, koska joku pikku palainen eli armon muru putoais pöydältä. Vaikka ei olis kuin pikku hitunen, kyllä penikka sen korjaa. Ei nälkäpenikka ole niin kranttu (vaativainen), kuin isot lihavat hulmit, jotka näppäävät voilimpun pöydältä ja nielevät armoa niin kuin sudet, vaikka ei heillä ole nälkä.

Toinen tutkisteleminen: Nyt meidän pitäis kuunteleman, kuinka armon penikat vinkuvat. Nimittäin koska heillä on kova nälkä, ja sen makean ruoan haju, joka Herran pöydältä haisee makeasti nokkaan, niin tulevat armon penikat kärsimättömiksi ja rupeavat vinkumaan, ja tämä vinkuminen merkitsee, että heillä on kova nälkä ja surkea ruoan halu. He malttavat ensin vähän aikaa ja makaavat ääneti pöydän alla, mutta viimein tulee kärsimättömyys ja he rupeavat vinkumaan sen kovan nälän tähden.

Koska nyt armon penikat alkavat vinkumaan, sanoo Herra ensin: “Olkaat vaiti ja odottakaat siksi kuin lapset ovat syöneet, ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.” Mutta armon penikat vinkuvat yhtähyvin ja kerjäävät, ja nuolevat Herransa käsiä ja panevat päänsä Herransa polvelle. Ja jos he saatais puhua, niin he vissimmästi sanoisit, että penikat syövät niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat.

Yksi syy, minkätähden ei Herra anna armon penikoille niin paljon ruokaa, on se, että ne koirat, jotka syövät ylönpaljon, tulevat laiskaksi haukkumaan, eikä niinmuodoin kelpaa lammaskoiraksi. Kyllä kaikki armon penikat söisit niin paljon kuin vatsaan mahtuu, jos he saisit. Mutta vanhasta koettelemuksesta on jo tietty, että ne koirat, jotka ovat ylen suuressa viljassa, joita hyvin ruokitaan, ei ole niin virkut haukkumaan kuin ne, joita vähän nälytetään. Ja semmoiset koirat, jotka armon varkaudella elävät, ei hauku ketään. Ei he seuraakaan paimenta metsään, vaan he vahtaavat ainoastansa semmoisia paikkoja, kussa he pääsisit varastamaan.

Ja suden tappamia raatoja varaskoirat syövät perseeseensä, ja purevat he vielä eläviä karitsoita metsässä, jotka ovat laumasta jääneet eli jänkkään vajonneet, eli muutoin vikaan tulleet ja raajarikoksi joutuneet. Kyllä sentähden armonpenikat saavat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat, jos he ovat kärsivälliset ja odottavat siihen asti, että lapset ovat saaneet osansa, sillä Vapahtaja sanoo: Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.

Ja kaikki ne pakanat, jotka ei vielä ole saaneet Jumalan lasten oikeutta, ovat penikat, ja niille penikoille annetaan muruja, jos he ainoastansa tuntisit itsensä semmoiseksi. Mutta muutamat ovat hävyttömät penikat, jotka ei ollenkaan tyydy muruihin, vaan hyppäävät pöydälle ja tahtovat itse syödä lasten ruokaa. Semmoisille hävyttömille koirille sanoo Isäntä: "Tietäkää huutua ja odottakaat siihen asti kuin te saatte, sillä ei ole sovelias ottaa lasten ruokaa ja

heittää penikoille.

Ja tämän kanssa ymmärretään tässä paikassa se armo, jonka Jumala on luovannut katuvaisille ja uskovaisille sie-luille, jotka ovat Aabrahamin lapset ja Israelin lapset lupauksen jälkeen. Mutta penikat ovat pakanat, joilla ei ole paljon tietoa kristillisyydestä, vaan heillä on niinkuin Kananean vaimolla yksi suuri mahdottomuuden tunteminen ja alinomainen huutaminen Vapahtajan perään, ja yksi vahva usko ja luottamus eli vakuutus, että ei Vapahtaja saata olla auttamatta heitä, jotka ovat hädässä, ehkä kuinka huonosta ja pakanallisesta suvusta he olisit syntyneet, ja jotka tuntevat itsensä niin mahdottomiksi, ettei he ole paremmat kuin koirat Israelin lasten suhteen.

Tämä pakanallinen vaimo oli ainoastansa kuulon jälkeen ruvennut uskomaan Vapahtajan päälle, sillä ei hänellä ollut vähintäkään tietoa Raamatusta, vaan ainoastansa mitä hän oli kuullut naapureiltansa Israelin lapsilta. Mutta tämä vaimo on meille esimerkkinä, että pakanoilla on usein vahvempi usko kuin niillä kirjanoppineilla, jotka luottavat päänsä tiedon päälle, vaikka sydän on muuttumaton ja liikkumaton.

Kolmas tutkisteleminen: Meidän pitää nyt katseleman, kuinka armon penikat tappelevat muruin päältä. Se tapahtuu, sen pahempi, usein, että penikat rupeavat tappelemaan yhden murun päältä, jonka talon isäntä heittää penikoille. Ja tämä penikkain tappelus ei ole ollenkaan soma. Silloin ne penikat, jotka ovat kiivaat tappelemaan, mistantavat² usein sen palaisen eli sen murun, jonka päältä tappelu tuli.

Ei ainoastansa siinä tule heille vahinko, että talon isäntä häätty vitsalla kurruttaa niitä penikoita, jotka niin keskenänsä tappelevat ja siinä polkevat lapsia ja kaatavat ruoka-astioita, vaan myös Jatunin hurtat pääsevät sillä välillä, kuin penikat tappelevat, ryöstämään ja varastamaan sen ruokapalaisen, jonka isäntä oli antanut penikoille.

Jos armon penikoilla ei olis kateutta ja ylpeyttä, niin olis itsekukin tyytyväinen siihen muruseen ja siihen hituseen, jonka isäntä antoi hänelle, mutta kateus tekee niin paljon, että armon penikat rupeavat tappelemaan ja sitte pääsevät Jatunin hurtat voiton päälle. Jatunin hurtat sanovat näin: "Kyllä meitä sauvalla hotsutaan sen tappeluksen tähden, mutta tappelevatpa nuo armon penikatki keskenänsä, vaikka he ovat niin pienet."

Voi teitä, te armon penikat, jos ette voi riitelemättä ja tappelematta olla! Koska ei ole enää yhtään kousin (kurin) pitäjää, niin tulevat Jatunin hurtat teidän päällenne ja repivät teitä kappaleiksi, vielä ryöstävät teiltä niitä muruja, kuin te saitte Herran pöydältä. Kyllähän te olette nähneet, kuinka yksi penikka laskee itsensä armon alle, koska yksi iso hurttu karkaa hänen päällensä. Mutta jos kaikki penikat yksimielisesti karkaisit yhden ison hurtan päälle, voisit he kukaatiesi henkensä pitää.

Mutta jos penikat rupeavat keskenänsä tappelemaan, niin tulevat Jatunin hurtat samaan kimppuun. Ja niinkuin koirain tapa on: joka kerran alle joutuu, sen päälle kaikki karkaavat, olkoon se viatoin eli syypää. Yksi pään ja toinen hännän puolesta purevat, kiskovat ja raatavat sitä raukkaa, joka alle on joutunut. Ja sentähden sanon minä teille jo

edeltäpäin, te armon penikat: Jos ette ole sovinnossa, niin tulevat Jatunin isot hurtat ja tekevät teistä lopun. Pitäkäätkä aina muistossa, mitä Vapahtaja sanoi opetuslapsillensa ennenkuin hän jätti heidät: Uuden käskyn minä annan teille, että te rakastaisitte teitä keskenänne.

Neljäs tutkistelemus: Meidän pitää viimeiseksi katseleman, kuinka armon penikat kaipaavat sitä, joka heitä on ruokkinut. Mutta tämä paikka on niin hellä, ettei sitä ole hyvä mainita. Että penikat kaipaavat sitä, joka heitä on ruokkinut, se nähdään siitä, että he istuvat tien vieressä ja odottavat ja katsovat sinnepäin, kuhunka heidän ruokkijansa meni, ja ikävöitsevät ja vaikealla äänellä surkuttelevat. Mutta ilmanki yksi Isä taivaassa kuulee heidän äänensä ja ruokkii heidän sielujansa, koska nälkä tulee.

Kukapa on tähänkään asti ruokkinut ja ylöspitänyt heidän sielunsa, muu kuin se taivaallinen Herra Jeesus, joka kuulee kaikkein köyhäin, viheliäisten ja alapainettuin huokaukset. Ja mihinkäpä muualle on orpolasten turva, kuin sen taivaallisen Isän tykö, joka on isä kaikkein ylitse, kuin Isän nimellä mainitaan taivaassa ja maan päällä.

En suinkaan minä ole heitä ruokkinut eli ylöspitänyt, vaan se, joka kaarneen pojat ylöspitää, se antaa myös pääskyisille ja tiaisille heidän elatuksensa. Armon penikat vinkuvat ensin, koska he kaipaavat sitä, joka heitä ruokkinut on, mutta viimein he menevät johonkin loukkoon, panevat päänsä toinen toisensa päälle ja vinkuvat siellä. Minä toivon kuitenkin, että taivaallinen Armahtaja, joka antoi Kananean vaimolle muutampia armon muruja, armahtaa myös näitä armon penikoita, ja antaa heille jonku palaisen,

niinkuin myös kova nälkä käskee heitä itse alkaa hakemaan jotaki syötävää.

Ja koska nyt lähestyy se aika, että meidän pitää erkaantumana, että minun täytyy mennä, kuhunka Isäntä on määrännyt, nimittäin muita varkaita haukkumaan, niin täytyy minun jättää nämät armon penikat Isän haltuun siinä uskalluksessa, ettei hän anna heidän nälkään kuolla. Sillä jos hän antaa ruoan kaarneen pojille, koska he alkavat hänen tykönsä huutamaan, vissimmästi hän antaa ruoan tiaisille ja pääskyisen pojille ja armon penikoille, koska he nälän tähden vinkuvat.

Jääkääät siis hyvästi Isän haltuun, kaikki armon penikat. Jääkääät hyvästi, kaikki tiaisat ja pääskyisen pojat. Se armollinen Herra Jeesus varjelkoon teitä haukan kynsistä ja ruokkikoon teitä hyttysillä. Jääkääät hyvästi, Jeesuksen karitsat, jotka ylimmäinen paimen on temmannut raatelevaisen suden hampaista. Herra Jeesus vieköön teitä parhaalle laitumelle ja ruokkikoon teitä parhailla vainioheinillä, koska talvi tulee.

Jääkääät hyvästi, te pienet maitojyvät, jotka olette vielä kasvamassa Jumalan pellossa. Antakoon siementen Herra hyvän ja soveliaan ilman, että tulisitte täytetyksi ruoalla, ennenkuin pakkainen tulee, että te tulisitte kauniimmaksi eloksi ja nisun jyväksi, joita elomiehiet kokoavat aittaan. Varjelkoon elon Herra tämän pikku peltopalaisen lumisateesta ja rajuilmasta, ettei pakkainen panis näitä maitojyviä ennenkuin elonaika tulee!

Jääkääät hyvästi, te vastasyntyneet lapset, joita se taivaallinen Vanhin on vasta synnyttänyt suurella tuskalla ja veren vuodatuksella. Jääkääät hyvästi, te

vasta syntyneet lapset, jotka makaatte ja parutte tämän maailman kylmän lattian päällä. Nostakoon Vanhin teitä ylös tämän maailman kylmän lattian päältä, pesköön puhtaaksi elämän vedellä ja kääriköön puhtaisiin liinavaatteisiin ja painakoon teitä rintaansa vasten, panakoon rintansa parkuvaisten lasten suuhun, että he heittäisit parkumasta ja ilolla katselisit synnyttäjänsä päälle.

Jääkääät hyvästi, kaikki talvitiaiset ja kesäpääskyiset. Se taivaallinen Vanhin, joka antaa kaarneen pojille ruokaa oikealla ajalla, koska he hänen tykönsä huutavat, antakoon teille maitoa, voita ja hunajata, koska teille nälkä tulee, ja suojelkoon teitä ja varjelkoon kaikki pienet tiaisat haukan kynsistä.

Jääkääät hyvästi, te pulmukaiset ja satakieliset, jotka olette yksinäiselle matkamiehelle laulaneet ja visertäneet kalliissa puussa. Antakoon Jumala armonsa, että minäkin saisin kuulla pulmukaiset ja satakieliset visertävän Jumalan ja Karitsan edessä taivaan valtakunnassa, ja elämän puussa veisaavan uutta virttä!

Rukoilkaat te myös minun edestäni, joka olen niinkuin yksinäinen lintu oksan päällä, että se armollinen Herra Jeesus antais minulle voimaa ja rohkeutta huutamaan kaikille eksyväisille matkamiehille, että he pyörtäisit takaisin elämän tielle, ja kaikille murheellisille ja alaspainetuille, että he nostaisit päätänsä ylös synnin unesta ja huutaisit: "Herra Jeesus, armahda meidän päällemme!" Amen.

Yllä on noudatettu lähes kokonaan Kirkkopostillaa, mutta muutama kohta on otettu jäljennöksistä. Alkuperäistä käsikirjoitusta ei ole talalla.

¹ förmyntäri = holhooja (ruots. förmyndare)

² mistantavat = menettävät (ruots. mista: menettää)

Sillä se on mahdotoin, että ne, jotka kerran valaistut ovat ja sitä taivaallista lahjaa maistaneet, ja ovat Pyhästä Hengestä osalliseksi tulleet, ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevaisen maailman voimaa, jos he lankeavat pois, että he vastauudesta parannukseen uudistettaisiin, jotka toistamiseen itsellensä Jumalan Pojan ristiinnaulitsevat ja pilkkana pitävät. Hebr. 6: 4 - 6

Nämät sanat ovat yksi kauhistavainen tuomio niille, jotka lankeavat pois kristillisyydestä ja alkavat vastauudesta ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa. Paa-vali sanoo: "Se on mahdotoin, että he parannukseen uudistettaisiin." Nimit-täin ne, jotka ovat armon tilassa olleet. Ei he saatakaan enää parannusta tehdä, sillä he paatuvat niin kovin, että he ru-peavat pilkkaamaan kristillisyyttä ja Vapahtajaa. Ja sitä heidän täytyy tehdä vastoin tuntoansa, koska rietas henki on saanut niin suuren vallan heidän päällensä, että hän panee heitä vastoin tuntoansa pilkkaamaan ja ristiinnaulit-semaan Jumalan poikaa.

Koska nimittäin yksi umpisokea ih-minen suuttuu kristityille, niin hän tekee sen tyhmydestä, niinkuin Pietari todis-taa Apostolitten Teoissa, koska hän soi-mais Juudalaisia Vapahtajan murhaa-misesta: "Te teitte sen tyhmydestä." Ei heillä ollut parempi tunto eli parempi mieli. Koska he huusit "ristiinnaulitse", niin he luulit tekevänsä oikein. Niin myös yksi surutoin ihminen, joka ei ole vielä koskaan herännyt, koska hän pilk-kaa kristillisyyttä, luulee hän tekevänsä oikein; sillä ei hän ole saanut vielä sitä

ylösvalaistusta Pyhäältä Hengeltä, että se on yksi suuri ja kauhistavainen synti pilkata kristillisyyttä.

Mutta koska yksi paatunut ihminen, joka ei ole ainoastansa kerran herännyt, vaan myös armoon tullut, ja sitte jäl-keen langennut paatumukseen, koska semmoinen ihminen alkaa vastauudesta ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa ja pilk-kaamaan kristillisyyttä, silloin hän tekee tuntoansa vastaan ehdollista syntiä. Sil-lä hän on tuntenut tulevaisen maailman voimaa. Hän on tullut osalliseksi Pyhästä Hengestä. Hän on maistanut sitä hy-vää sanaa. Hän tietää siis, että kristilli-syys on oikea, mutta yhtähyvin panee rietas häntä sotimaan vastaan ja pilk-kaamaan kristillisyyttä.

Tämä on nyt se kauhistavainen synti, joka kutsutaan synniksi Pyhää Henkeä vastaan. Mutta ei umpisokea ihminen saata vielä tehdä syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Ei semmoinen ihminen tiedä Pyhästä Hengestä mitään. Hän ei ole vie-lä tullut osalliseksi Pyhän Hengen vaiku-tuksista. Koska semmoinen pilkkaa kris-tillisyyttä, niin hän tekee sen sokean ja väärän tunnon jälkeen, kuin hänellä on, sillä ei hänellä ole parempi tieto.

Mutta koska yksi ihminen, joka ker-ran oli ylösvalaistu, ja on jo armoa tun-tenut, lankeaa takaisin paatumukseen, niin hän tekee syntiä Pyhää Henkeä vas-taan, jos hän alkaa kristillisyyttä pilk-kaamaan. Ja me kuulemme Vapahtajan omasta suusta, että synti Pyhää Henkeä vastaan ei tule anteeksi annetuksi, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa.

Tähän paikkaan kuuluvat siis Paa-valin edellämainitut sanat, jotka löyty-vät kirjoitettuna Hebr. 6: 4-9. Että sen-

kaltainen sielun tilaisuus, joka tässä paikassa on ulospantu, on täydellinen paatumus, siitä olemme me täydellisesti vaakuutetut. Ja semmoiset paatuneet henget ovat myös näyttäneet haamunsa kristittyin seassa. Nimittäin senkaltaiset paatuneet, jotka olit kerran armoitetut.

Mutta löytyvät myös semmoiset paatuneet, joiden tunto on kerran herännyt, mutta ei sinne asti, että he olisit armoitetuiksi tulleet. Semmoiset saattavat myös paatua, koska he lankeavat takaisin suruttomuuteen ja alkavat toistamiseen ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa ja pilkkaamaan kristillisyyttä. Senkaltaiset tekevät myös tuntoansa vastaan, ja siinä samassa tekevät he syntiä Pyhää Henkeä vastaan.

Sillä ne olit myös saaneet oikean ylösvalaistuksen Pyhältä Hengeltä. Mutta ei he ole sen tiedon eli sen tunnon ja ymmärryksen jälkeen tehneet, koska he panevat entisiä koettelemuksiansa riettaan hengen vaikutukseksi, vaikka he tietävät hyvin, että se oli Pyhä Henki, joka oli heissä hyvän työn alkanut.

Mutta yksi surutoin ihminen saattaa myös langeta paatumukseen, ja siinä paatumuksessa tekee hän syntiä Pyhää Henkeä vastaan, koska hän puhuu ja tekee tuntoansa vastaan, vaikka tunto kieltää. Niinkuin esimerkiksi fariseukset, jotka tuntoansa vastaan sanoit Vapahtajan ulosajavan perkeleitä Belsebubin voimalla, vaikka heidän tuntonsa ei ollut koskaan herännyt, oli heillä kuitenkin se tunnon todistus, että Vapahtaja tekee sen Jumalan voimalla.

Mutta heillä oli hengellinen viha sydämässä Vapahtajaa kohtaan. Ja tämä vihan perkele panee heitä omaa tuntoa

vastaan pilkkaamaan Pyhän Hengen vaikutuksia. Tämä oli siis yksi luonnollinen paatumus. Ja paatumus, olkoon armoitetuin, eli heränneitten, taikka suruttomain paatumus, tulee kuitenkin synniksi Pyhää Henkeä vastaan, koska se puhkeaa ulos tuntoa vastaan sen kaltaisiin kauhistavaisiin sanoihin ja töihin, että se kuin on Pyhän Hengen vaikutus, selitetään riettaan hengen vaikutukseksi.

Silloin on ihminen jo paatunut, koska hän vihan tähden eli kateuden tähden puhuu tuntoansa vastaan. Eikä se ihminen ole kaukana paatumuksesta, joka ahneuden tähden eli maallisen voiton tähden tekee jotaki tuntoansa vastaan, niinkuin Juudas Iskariot. Mutta ei Pietari ollut silloin paatumuksessa, koska hän pelvon tähden kielsi vastoin tuntoansa, ettei hän tunne Jeesusta. Eikä Daavidikaan ollut paatumuksessa, koska hän lankeis armon tilasta ehdollisen synnin kautta. Omatunto oli nimittäin nukkumassa silloin, ja tämä nukkunut omatunto pani synnin luvalliseksi

Mutta kuinka raskas katumus tuli hänelle tämän lankeemuksen jälkeen, se nähdään hänen katumusvirsistänsä. Ei tarvitse yhdenkään kristityn ottaa Daavidista esimerkkiä synnin teossa, mutta Daavidin katumus sopii kyllä kaikille katuvaisille esimerkiksi. Ja jos yksi ihminen olis herännyt laista, ja muutaman ajan seisonut lain alla, ja sitte mätäne siinä Pyhän Hengen verkossa, niin että hän menee takaisin suruttomuuteen.

Se ihminen ei ole vielä paatunut, jos hän taas uudesta herää. Mutta raskaammaksi vaan tulee hänelle se jälkimäinen heräys, ja suurempi tulee epäily,

koska hän on hyljännyt sen ensimmäisen ennättäväisen armon. Meidän kallis Vapahtajamme osottaa, kuinka onneton se ihminen on, jonka sydäimestä rietas henki oli kerran lähtenyt. Jos ihminen taas ottaa häntä vastaan, niin sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Rukoilkaat sitä väkevämpää sotasankaria, te harvat sielut, joiden sydäimestä rietas henki on ulos lähtenyt sen suuren sotasankarin voiman kautta, että hän seisoi aina ovenvartijana teidän sydämenne oven edessä, ettei se rietas, joka ennen on asunut teidän sydämissänne, pääsis takaisin tulemaan. "Valvokaat ja rukoilkaat, ettette joutuis kiusauksiin."

Voi, kuinka onnettomat te olette nyt ja ijankaikkisuudessa, jos vihollinen, joka on kerran ulosajettu teidän sydämenne, pääsis vielä toisen kerran asumaan siellä. Silloin teidän viimeiset menonne tulisit pahemmaksi kuin ensimmäiset. Mutta ole sinä väkevä sotasankari ovenvartijana, joka olet uskovaisten sydämet omalla kalliilla verellä puhdistanut. Ole sinä suuri Israelin paimen ovenvartijana, ettei vihollinen pääsis enää tulemaan entiseen huoneeseen. Kuule, sinä väkevä sankari, kaikkein murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuihin huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 11: 14.

Meidän Vapahtajamme osottaa tämän päivän evankeliumissa, kuinka onnettomaksi se ihminen tulee, jonka sydämeen rietas henki pääsee toisen kerran asumaan, ehkä hän oli kerran ulos lähtenyt. Vapahtaja sanoo, että

"sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset."

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä katselemaan yhden poislangenneen kristityn onnetointa ja surkeata sielun tilaisuutta. Varjelkoon se armollinen Herra Jeesus niitä sieluja lankeamasta pois armosta, jotka kerran ovat siihen tilaisuuteen tulleet; ja vahvistakoon niitä heikkoja ja vapisevaisia, ettei vihollinen pääsis heitä seulomaan.

Kaikille heränneille ja armoitetuille sieluille karttamiseksi on Herra sallinut muutampia mennä takaisin suruttomuuteen, ja vielä paatumukseen langeta, niinkuin esimerkiksi se Juudas, joka ahneuden tähden petti Vapahtajan. Me sanomme, että se on tapahtunut Jumalan sallimisesta, että muutamat opetuslapset kauhistuisit, pelkäisit ja surkutelisit sitä onnetointa sielua, joka kerran oli ylösvalaistu ja siihen painavaan virkaan kutsuttu, vaikka se on tietämätöin, oliko hänen tuntonsa koskaan oikein herännyt, koska hän saattoi niin pian langeta pois hänen kutsumisestaan ja ruveta rietasta palvelemaan.

Saattoikopa Juudas sanoa, että muut opetuslapset ovat pilanneet hänen kristillisyytensä armottomalla tuomiolla ja lykkäämisellä? Kyllä se on tosi, että he rupeisit tutkistelemaan keskenänsä, kuka heistä olis niin hävitöin ja niin kiittämätöin, että hän menis rahan ahneuden tähden semmoista kauppaa tekemään. Mutta kyllä oli saatana jo parhaaksi pilannut hänen kristillisyytensä, ennenkuin se tutkinto tuli. Ja koska saatana oli pilannut hänen kristillisyytensä, kyllä hän saat-

toi itselleki Vapahtajalle suuttua sen kastetun palan tähden.

Mutta Pietari oli kiivas tutkimaan, että Vapahtajan pettämä tuli ilmi. Ja Johannes kanssa kysyi salaa Vapahtajalta Pietarin anomuksen jälkeen, kuka se on. Mutta Juudas saattoi vielä silloin ulkokullaisuudella pettää muita opetuslapsia, sillä hän teki kanssa itsensä kristityksi ja rupeis opetuslasten tapoja matkimaan, ettei he silloin saattaneet hänestä mitään päättää. Mutta kyllähän Juudas nyt jälkeen on ilmoittanut itsensä. Ei saattanutkaan Juudas kauan istua opetuslasten seurassa, koska vielä vihan perkele meni häneen sen kastetun palan jälkeen.

Tuossa nyt on muille opetuslapsille yksi kauhistavainen esimerkki, kummoiseksi ihminen tulee, koska rietas henki tulee toisen kerran ihmisen sisälle. Jos Juudas ei olis niin hopusti hirttänyt itseänsä, kyllä hän olis alkanut vihaamaan ja vainoamaan muita opetuslapsia, niinkuin hänen lihalliset veljensä ja neppaimensa¹ nyt tekevät. Emme tiedä sanoa, oliko Juudan tunto oikein herännyt koskaan, mutta sen me tiedämme, että hän on käynyt Vapahtajan koulua, ja että hän on tuntenut Jumalan ennättäväisen armon. Ettei hän tuntemattomuuden tähden ole langennut takaisin, vaan se on juuri niinkuin Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa on selittänyt: “Koska rietas henki lähtee ihmisestä jne.”

Nyt on se rietas henki, joka oli keran uloslähtenyt Juudan Simonin Iskariotin sydäimestä, ottanut seitsemän pahempata henkeä, ja ne on menneet hänen sydämeensä. Ensin meni ahneuden

perkele, sitte meni kunnian rietas, ja se pani häntä kieltämään syntiänsä. Sen jälkeen meni vihan perkele häneen sen kastetun palan jälkeen, ja pani häntä ulosmenemään juuri syömä keskissä. Ei hän malttanut enää odottaa siksi kuin virsi, eli kiitos ruoan jälkeen olis veisattu. Hänelle tuli nimittäin hoppu täyttämään murhatyötänsä.

Niin tekevät myös Juudaksen lihalliset veljet ja neppaimet. Ei ne lue mitään, koska he kerkiävät syömästä, vaan varsin kuin he syövät sen viimeisen kastetun palan suuhunsa, nousevat he ylös ja lähtevät ulos. Me olemme monta kertaa nähneet, kuinka Juudan lihalliset veljet ja neppaimet saavat hoppun ulos lähtemään, koska vihan perkele ajaa heitä ulos.

Muutamit kantavat salaista vihaa lähimmäisellensä, eikä viitsi puhua mitään, ennenkuin paloviinan perkele tulee vihan perkeleelle avuksi, sitte vasta he purkavat ulos kaiken vihansa. Siitä arvataan, ettei yksi perkele jaksa niin hopusti ajaa ihmistä työhön, mutta kuin toinen ja kolmas tulee avuksi, sitte vasta tulee hoppu riettaan orjalle. Ei hän malta enää odottaa siksi, kuin sovelias aika tulee, vaan läpi tulen ja veden pitää riettaan orjan marssiman sinne, kuhunka rietas häntä pakottaa.

Koska me nyt olemme nähneet, kummoiseksi se ihminen tulee, jonka sydämeen rietas henki pääsee toisen kerran, nimittäin hän tulee seitsemän kertaa pahemmaksi kuin hän ennen oli. Niin me ymmärrämme hyvin, minkätähden Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: “Koska rietas henki lähtee ihmisestä jne” Se on niin juuri

puustavin² jälkeen ymmärrettävä, kuin Vapahtajan sanat tässä kuuluvat, että rietas henki, joka ennen oli ihmisen sydämessä, ottaa seitsemän pahempata henkeä avuksi, koska hän yksin ei luule jaksavansa ihmisen ruumista liikuttaa pahaa tekemään.

Ihmisen ruumis on raskaanlainen riettaalle liikuttaa työhön. Sen tähden ahneuden henki ei jaksanut yksin hopyttää Juudasta työhön, mutta koska vihan perkele tuli avuksi, silloin tuli Juudaalle hoppu. Ja koska yhdessä ihmisessä on monta tuhatta rietasta henkeä, silloin ei raudatkaan pidätä häntä. Mutta riettaalle tulee suuri tuska ja vaiva, koska hänen pitää ihmisen lihallisesta sydäimestä ulos lähtemän. Hän huutaa silloin surkeasti: "Jesu! Ylimmäisen Jumalan Poika, oletkos tullut meitä vaivaamaan ennen aikaa?"

Niin huusit ne kuusi tuhatta henkeä Gadarenein kaupungin tykönä, jotka sanoit, että heidän nimensä on legio, se merkitsee kuusituhatta. Ja vielä nytki huutavat riettaan henget ihmisen suunkautta. Koska Jumalan elävä sana pääsee niin leikkaamaan ihmisen sydäntä, että hänelle tulee omantunnon vaiva, silloin on Vapahtaja ulosajamassa ne riettaat henget, jotka ihmisessä ovat. Mutta ennenkuin he lähtevät ulos ihmisestä, freistaavat³ he häntä oikein piinata, jonkatähden muutamat suruttomat ihmiset luulevat, että omantunnon vaiva on riettaan hengen vaikutus.

Mutta ei se ole niinkuin sokeat raukat luulevat, vaan se on Pyhä Henki, joka ajaa ulos perkeleitä ihmisen sydäimestä. Ja silloin he vainoavat ihmistä, ennekuin he ulos lähtevät. Sillälailailla

kirjoittavat evankelistat Matteus, Markus ja Luukas. Mutta koska nyt rietas henki lähtee ulos ihmisestä, vaeltaa hän karkeitä paikkoja, etsii lepoa, eikä löydä. Se merkitsee, että riettaalle tulee kovin ikävä, koska hänen pitää nyt oleman ilman lihatta. Hän freistaa usein koetella, eikö hän taas pääsis siihen entiseen huoneeseen, kusta hän läksi.

Yksi herännyt ja armoitettu ihminen tuntee silloin kiusauksia, koska rietas ampuu nuoliansa ja tahtoo sisälle tulla entiseen majaansa. Mutta jos yksi kristitty ei tunne enää kiusauksia, niin se merkitsee, että tunto on nukkumassa, ja silloin on rietas henki valmis naakimaan ihmisen päälle. Mutta koska yksi kristitty tuntee paljon kiusauksia, silloin on vihollinen suuttunut. Hän tahtoo silloin haavoittaa hänen sydäntänsä ja raataa hänen tuntoansa.

Jos nyt ihminen ei ole ahkera valvoamaan ja rukoilemaan, niin tulee vihollinen niinkuin varas yöllä ja ottaa seitsemän pahempata henkeä myötänsä, ja menee siihen entiseen majaansa asumaan. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Nyt viitti vihollinen asua siinä lämpimässä huoneessa, joka on luudilla laikaistu ja kaunistettu. Ei se ole niin täynnä pirun paskaa kuin ennen, koska rietas tulee toisen kerran sinne, mutta ei se taida kauan olla puhtaana, ennenkuin rietas taas paskantaa sinne. Sillä ei hänellä ole joutoa ulkona käydä paskallansa, vaan kussa hän syöpi, siinä hän myös paskantaa.

Koska nyt yhdelle kristitylle niin tapahtuu, että hän lankee pois armosta, silloin on rietas henki päässyt toisen

kerran ihmisen sydämeen. Ja silloin tulee riettaan enkeleille ilo kristityn lankeemisesta. He rupeavat silloin maailmalle huutamaan: "Katso, tuommoiset ovat kristityt!" Ja koska yksi Juudas lankee pois muitten opetuslasten seurasta, niin luulevat riettaan enkelit, että kaikki Jeesuksen opetuslapset tulevat Juudaan kaltaiseksi.

Mutta ei ole vielä kaikki kristillisyyks hukkaan mennyt, vaikka yksi Juudas on hirttänyt itsensä. Kyllä vielä on yksitoistakymmentä jäljellä, jotka saarnaavat evankeliumia. Mutta minä luulen, että riettaan enkelit rupeisit ylöns varhain iloitsemaan yhden kristityn lankeemisesta, sillä me tiedämme, että Vapahtaja on vielä elämässä, joka on lähettävä Pyhän Henkensä, joka nuhtelee maailmaa synnin, vanhurskauden ja tuomion tähden. Vaikka on moni pahentunut sen kovan sanan tähden ja luopunut Jeesuksesta, on vielä muutamia, ehkä harvoja sieluja, jotka kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa ja odottavat Israelin lohdutusta.

Vaikka maailma, perkele ja oma liha ahdistaa hirmuisesti niitäki harvoja sieluja, jotka vielä kilvoittelevat, on kuitenkin se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että se suuri sotasankari, joka on sitä haarniskoitua vihollista ylitse voittanut ja jakanut hänen saaliinsa, pitää tuleman väsyneille matkustavaisille avuksi ja vahvistaman väsyneet jalat ja virvoittaman nääntyneet polvet ja lohduttaman heikkomielisiä, että he jaksaisit vielä vähän aikaa sotia ja kilvoitella, sillä pian loppuu tämä sota ja kilvoitus. Pian pääsevät väsyneet matkamiehet tämän vaivalloi-

sen maailman lävitse siihen suureen kaupunkiin, kussa se väkevämpi, joka on haarniskoidun vihollisen ylitsevoittanut, asuu taivaallisen sotaväen kanssa, ja siellä he saavat katsella niitä sota-aseita, joita se väkevämpi on ryöstänyt viholliselta, koska hän rupeis jakamaan hänen saaliinsa.

Sotikaat vielä vähän aikaa, te Mikaelin enkelit, ja kilvoitelkaat, te hengelliset sotamiehet. Pian tulee se viimeinen sota ja kilvoitus, kussa se väkevämpi sotasankari tulee voittamaan ja vihollisen saalista jakamaan. Sotikaat vielä vähän aikaa, te Mikaelin enkelit, pian tulee se suuri Herran päivä, jona kaikki sota ja meteli loppuu ja kaikki viholliset pakenevat, ja kaikki urhoolliset Jeesuksen Kristuksen sotamiehet saavat kointähden, se on: kunnianmerkin rintaan ja elämän kruunun päähän, ja valkeat vaatteet. Ja silloin pääsevät he lepäämään ja rauhaa pitämään iankaikkisesti. Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876

¹ neppain = serkku

² puukstaavi = kirjain (ruots. bokstav)

³ freistata = koettaa, yrittää

Israelin lapset sanoit Samuelille, tee meille kuningas, joka meitä hallitsee. 1 Sam. 8: 5.

Tämä anomus osoittaa heidän uskonsa, että he luulit paremmin tulevan aikaan kuninkaan hallituksen alla, kuin yhden tuomarin kanssa. Profeetta Samueli, joka oli ollut kauan aikaa tuomarina Israelissa, oli tullut vanhaksi ja hänen poikansa ei kelvanneet tuomariksi, sillä he otit lahjoja ja väänsit oikeutta. Sentähden he rupeisit vaatimaan kuningasta, joka heitä tuomitsee. Ei Jumala enää kelvannut heille kuninkaaksi, sillä ihmiset ei saata olla tyytyväiset Jumalan hallituksen kanssa, koska he tekevät väärin, eikä ymmärrä, että he tekevät vääryyttä.

Israelin lapset rupeisit jo Mooseksen aikana riitelemään Jumalan kanssa, koska hän oli pannut heidän päällensä sen rangaistuksen, että heidän piti vaeltaman edestakaisin korvessa heidän kärsimättömyytensä tähden. Silloin rupeisit he napolisemaan Jumalaa vastaan ja sanomaan: "Minkätähden Herra meitä johdattaa siihen maahan, jossa meitä tapetaan?"

Ja vielä jälkeen matki yksi profetta heidän puhettansa, koska he sanoit: "Ei Herra tee oikein meidän kanssamme." Siitä ymmärretään, ettei ihminen tyydy siihen, että Jumala häntä tuomitsee, vaan enin osa suruttomasta kansasta tahtoo yhden maallisen kuninkaan tuomariksi, jonka he näkevät silmänsä edessä. Siitä arvataan, ettei Jumala kelpaa suruttomalle kansalle tuomariksi.

Mutta maailman jumala kelpais paremmin heille kuninkaaksi ja tuoma-

riksi, sillä hän ensin yllyttää heitä pahaa tekemään, ja sitte antaa heidän elää oman pahan tahtonsa jälkeen. Semmoinen kuningas, joka kansan mieltä noudattaa niin kuin Pilatus, se on suruttomalle paras kuningas.

Sentähden tuli profetta Samuel murheelliseksi, koska yksi surutoin kansa tahtoi kuningasta. Hän arvais, että kansa siinä paikassa teki omalle seljällensä vitsan, että he tulevat orjaksi, että he tulevat rasitetuksi raskaalla verolla, että he otetaan sotamiehiksi ja tapetaan sodassa. Mutta ei se vaiva maksanut mitään sen kunnian suhteen, että heillääki nyt on muka kuningas niinkuin muillakin valtakunnilla.

Mutta Jumala sano profetta Samuelille: "Ei he ole sinua ylönkatsooneet, mutta minua he ovat ylönkatsooneet." Ei Jumala enää kelvannut heille kuninkaaksi. Niin se kävis vielä nytki, jos Jumala olis maan päällä ja alkais tuomiota pitämään, niin sanoisit kaikki suruttomat: "Ei tämä Herra tee oikein meidän kanssamme. Hän on ylön kova ja ankara tuomitsemaan."

Mutta jos maailman ruhtinas tulis kuninkaaksi, joka kansan mieltä noudattaa niinkuin Pilatus, niin sanoisit kaikki suruttomat: "Tämä on hyvä kuningas. Ei se ole paha rankaisemaan ja tuomitsemaan." Se on hyvä kuningas, joka tekee niinkuin surutoin kansa vaatii. Nähdään ainoastansa maallisesta esivallasta, minkäkaltainen usko kansalla on. Jos kruunun palvelija ei ole kova sakoittamaan juomareita ja viinaporvareita, niin sanovat kaikki juomarit ja viinaporvarit: "Ei se ole paha sakottamaan ihmisiä."

Mutta jos kruunun palvelija kantaa semmoisia oikeuteen, jotka ovat lainrikojat, niin sanovat kaikki juomarit ja viinaporvarit: "Tämä on väärä ja pahanilkinen tuomari, joka ihmisten omaa viepi." Ja luulettekos te, että Jumala nyt kelpais tuomariksi maailmalle? Ei ensinkään. Jos semmoinen kuningas tulee, joka ainoastansa oikeuden päälle katsoo, niin sanovat kaikki: "Se on väärä tuomari." Mutta jos maailman ruhtinas tulee, joka antaa suruttoman kansan elää pahan tahtonsa jälkeen, niinsanovat kaikki: "Tämä on hyvä tuomari, ei se ole paha sakottamaan."

Me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, että kansa tahtoi tehdä Jeesusta kuninkaaksi, koska he näit hänen ruokkivan ilman¹ viisituhatta miestä. Mutta missä tarkoituksessa he tahtoivat tehdä Jeesusta kuninkaaksi? Epäilemättä siinä tarkoituksessa, että hän ruokkis heitä ilman. Semmoinen olisoma suruttomalle kansalle, joka ruokkis heitä ilman.

Sillä ei surutoin kansa siihen tyydy, että Jumala on luonut elatusaineita, niinkuin eloa, eläimiä, kaloja, lintuja ja muuta elatusainetta, josta ihminen työn ja vaivan kautta saapi elatusta, mutta jos Jumala viskais paistetuita tiaisia suuhun ja ruokkis juuri ilman vaivatta, sitte vasta olis Jumala hyvä Jumala. Ja semmoinen mies kelpais kyllä suruttomalle kansalle kuninkaaksi, joka noudattais kansan mieltä niinkuin Pilatus ja ruokkis heitä ilman.

Meidän pitää Jumalan armon kautta laveammalta katseleman minkäkaltainen mies kelpais maailman lapsille kuninkaaksi, ja minkäkaltainen kelpais

kristityille kuninkaaksi. Mutta se suuri Kuningas, joka tänäpäivänä on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla, ruokkikoon nyt ne viisituhatta sielua, jotka ovat ilman ruoatta tulleet, jotka ovat niinkuin tarvitsevaiset, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, jotka nälkään kuolevat, jos ei tule ravituksi Jeesukselta.

Vaikka muutamat ovat tulleet kaukaa aivan kurkistelemisen tähden, muutamat kuulemaan Jumalan sanaa, muutamat ihmeitä näkemään, kuitenkin ruokitaan heitä ilman, että he paremmin uskoisit, että Jeesus on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Opetuslapset pannaan jakamaan ruoan ainetta, että kaikki tulisit ravituksi, muutoin jäisit muutamat ilman ruoatta. Kuule taivaan Kuningas niitten huokaus, jotka ilman ruoatta nääntyvät, ilman leivättä nälkään kuolevat, joilla ei ole mitään ainetta sielun ravinnoksi. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 6: 1 - 15

Surutoin kansa tahtoo Jeesusta tehdä kuninkaaksi, mutta Jeesus ei tahdo tulla heille kuninkaaksi. Meidän pitää siis Jumalan armon kautta tutkisteleman ensiksi: Minkätähden surutoin kansa tahtoo Jeesusta kuninkaaksi, ja toiseksi: Minkätähden Jeesus ei tahdo tulla heille kuninkaaksi.

Se on ihmeellinen, että surutoin kansa pakkaa Jeesusta kuulemaan, vaikka tämä kansa, joka on tullut kurkistelemaan, ei ymmärrä paljon mitään hänen saarnoistansa. Koska Jeesus saarnaa aivan vertausten kautta, menee hänen sanansa niinkuin hyminä pään

ylitse, ei he ymmärrä siitä mitään. Jeesuksen opetuslapset kysyvät, koska ymmärrys puuttuu. He tahtovat tietää, mitä ne vertaukset merkitsevät. Mutta surutoin kansa ei kysy sen perään, mitä vertaukset sisällänsä pitävät, vaan he kurkistelevat ja ihmettelevät ja tyhmis-tyvät ja arvelevat, mitä se mahtaa olla?

Niinkuin surutoin kansa seisoo Jeesuksen ympärillä niinkuin sääsket, niin surutoin kansa myös uskoo, että he ovat parhaat Jeesuksen ystävät. He ovat niin tyhmit, ettei he ymmärrä peljätä Jumalan Poikaa. He lykkäävät häntä kyynäspäällä ja luulevat, että hän korjaa heitä iankaikkisiin majoihin. Ei ole siis ihme, että suruttomat tahtovat Jeesusta kuninkaaksi, koska he luulevat, että hän ruokkii heitä ilman, ja että he ovat Jeesuksen ystävät.

Vähän lukua siitä, että he juovat, ki-roavat ja tappelevat, huorintekevät ja varastavat, ja viimein huutavat "ristiin- nautitse!" Se ei tule heille mieleen ol- lenkaan, kuinka he elävät, saati he saa- vat elää oman pahan tahtonsa jälkeen ja syödä ruokaa ilman vaivatta. Ka! Semmoinen mies olis soma kuninkaak- si suruttomille, ei ainoastansa sen vuoksi, että hän ruokkii heitä ilman, vaan myös sen tähden, että he saisit elää oman mielensä jälkeen.

Suruttomat luulevat, että Jeesus on niin armollinen, että hän antaa heidän elää niinkuin he itse tahtovat. He luule- vat, että Jeesus olis niin armollinen, jos hän tulis kuninkaaksi, ettei hän sakot- tais ketään, eikä tuomitsis ketään. Ja jos joku tulee hänen tykönsä ja sanoo: "erota minua riitaveljestäni", niin sa- noo Jeesus: "Ihminen, kuka minun

pani tuomariksi teidän välillenne?" Jos fariseukset tuovat hänen eteensä muuta- man huoran, kiusataksensa häntä, niin hän sanoo: "En minä tuomitse sinua." Tuosta päättävät nyt suruttomat, ettei Jeesus tuomitse ketään. Mutta ei suru- toin kansa ymmärrä, ettei Jeesus saata niinkuin yksi maallinen tuomari ruveta suruttoman kansan joutavia asioita kuuntelemaan, koska muutamat riitele- vät huoransa kanssa, ja muutamat he- voisten päältä riitelevät, ja muutamat sontatunkion päältä riitaantuvat.

Mutta maailman ruhtinas, joka ensin yllyttää kansaa lakia käymään, ja sitte sanoo niinkuin isänsä murhaaja Apsalo- mi: "Jospa minä pääsisin tuomariksi tässä maakunnassa, kyllä minä pian an- taisin asiamiehille oikeuden." Tuli kuka hyvänsä asian kanssa, kyllä oli mies valmis sanomaan: "Sinun asiasi on ai- van oikea, mutta ei ole kuka sinun asia- si toimittaa kuninkaan edessä."

Semmoinen tuomari olis juuri soma tuomariksi suruttomalle kansal- le, joka vanhemman verellä maailman kunnian voittaa ja sanoo kaikille asia- miehille: "Sinun asiasi on aivan oi- kea." Mooses oli urhoollinen tuomari, mutta ei hän jaksanut istua koko päi- vää ja tuomita yhtä surutointa kansaa, joka joutavan päältä riiteli, vaan hä- nen täytyi appensa neuvon jälkeen asettaa muita tuomareiksi.

Mutta suruttomat tahtoisit ainaki Jee- susta kuninkaaksi ja tuomariksi, sillä he luulevat, ettei hän tuomitse ketään tässä maailmassa luonnollisesti, niin kuin maailman tuomarit tuomitsevat. Mutta hengellinen tuomari hän on, joka tuo- mitsee kaikki hengellisesti. Tuomitsee

hän vielä senki, joka sontatunkion päältä riitelee veljensä kanssa. Mutta hän tuomitsee niin, ettei kukaan tyydy siihen tuomioon. Sillä semmoinen tuomari, joka tuomitsee molemmat asiamiehet juuri sentähden, että he riitelevät joutavan päältä, semmoinen ei kelpaa maailman orjille tuomariksi.

Mutta rietas, ka! se on soma tuomariksi suruttomalle kansalle. Se sanoo kaikille asiamiehille, olkoon kuka hyvänsä: "Sinun asiasi on aivan oikea" ja "tämmää häntä lakiin."² Sillä maailman ruhtinas voittaa paljon, koska surutoin kansa riitelee ja lakia käypi. Hän voittaa paljon sieluja tämän riidan kautta. Ja kaikki väärät tuomarit tienaaavat paljon, koska surutoin kansa riitelee keskenänsä. Kaikki väärät asianajajat tienaaavat paljon kansan hulluudesta. Ja kuitenkin luulevat suruttomat, että Jeesus on niin armollinen, ettei hän tuomitse ketään.

Mutta jos nyt kaksi veljestä tulisit Jeesuksen tykö ja sanoisit: "tuomitse meidän välillämme," niin hän sanois: "ihminen! kuka minun on pannut tuomariksi teidän välillänne? Mutta tyytyvätkö suruttomat siihen, että Jeesus ei tuomitse ollenkaan maallisia asioita? Eli tyytyvätkös suruttomat siihen, että Jeesus tuomitsee molemmat asiamiehet juuri sentähden, että he joutavan päältä riitelevät? Ei. Minä luulen, että surutoin kansa ei tyydy siihen, että tuomari ei tuomitse ollenkaan, eli tuomitsee molemmat asiamiehet sen riidan tähden, joka on juuri joutava, ja viepi molempain sielut helvettiin.

Toinen tutkistelemus: Katselkaamme nyt minkätähden Jeesus ei tahdo tulla suruttoman kansan kuninkaaksi.

Me arvaamme hyvin, että surutoin kansa ei ole vielä muuttanut luontoansa, vaikka tämä surutoin kansa seuraa Jeesusta ulkonaisesti, ja tulevat Jeesuksen tykö kurkistelemisen tähden, ja luulevat olevansa Jeesuksen parhaat ystävät. Kuitenki on heidän tarkoituksensa, että he Jeesuksen kautta voittavat maailman tavaraa ja kunniaa, ja onnellisen hallituksen Messiaksen valtakunnassa, koska Jeesus on niin armollinen, ettei hän tuomitse ketään.

Tulkoon nyt kaikki huorat ja varkaat, tulkoon kaikki juomarit ja viinaporvarit, tulkoon kaikki kiroilijat ja tappelusmiehet, tulkoon kaikki, jotka urhoollisesti palvelevat rietasta ja maailmaa ajatuksilla, sanoilla ja töillä, tulkoon nyt kaikki riettaan orjat tekemään Jeesusta kuninkaaksi. Hän ruokkii heitä ilman ja antaa heidän juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, sillä hän on niin armollinen, ettei hän tuomitse ketään. — Jokohan Jeesus ottaa voidetta ja kruunun päähän riettaan orjilta ja huutaa maailmalle, "minä olen maailman kuningas?"

Minä luulen, että Jeesus antaa sen kunnian riettaalle ja menee pois metsään, eroittaa itsensä pois semmoisen joukon seurasta. Ja jos maailman joukko tulee häntä vielä toisena päivänä hakemaan, täytyy hänen sanoa: "Ette minua seuraa sanan tähden, kuin minä olen teille sanonut, mutta sentähden te etsitte minua, että te eilen tulitte ravituksi."

Mitäs surutoin kansa siihen arvaa, että Jeesus pakenee heidän seurastansa, eikä tahdo tulla heille kuninkaaksi? Eiköhän se mahda olla yksi merkki siihen, että maailman ruhtinas on heille soma

kuninkaaksi. Ja jos hätä tulee kuninkaasta, niin menköön surutoin kansa hakemaan ja tehköön maailman ruhtinaan, riettaan, kuninkaaksi. Kyllä hän ottaa kruunun päähänsä ja antaa huutaa, minä olen maailman kuningas, minä olen se suuri ruhtinas, jota koko maailma palvelee.

Mutta Jeesus ei tahdo tulla suruttoman kansan kuninkaaksi. Minkätähden? Joo, sentähden, että he vähän ajan perästä ristiinnaulitsevat häntä. Jos he vielä Palmusunnuntaina huutavat "hoosianna Daavidin pojalle", niin he huutavat Pitkänäperjantaina "ota pois, ristiinnaulitse!" Semmoinen on maailman joukko. Jos he saavat elää juopumuksessa ja hekumassa, niin he ottavat Jeesusta kuninkaaksi. Mutta jos hän nuhtelee heidän jumalatointa elämätänsä ja haukkuu heitä huoruuden sukukunnaksi, silloin he suuttuvat.

Koska surutoin kansa huutaa "ristiinnaulitse", niin Pilatus kysyy: "Pitääkö minun ristiinnaulitseman teidän kuninkaanne?" Sentähden Jeesus ei tahdo tulla heille kuninkaaksi, että heillä ilmanki on yksi kuningas ja maailman herra, joka heitä hallitsee, nimittäin maailman ruhtinas, joka on maailman isäntä ja pääherra. Me kuulumme hänen sanovat Jeesukselle: "Kaiken maailman minä annan sinulle, jos sinä palvelet minua."

Ilmanki hän on siis maailman herra, ilmanki hän hallitsee koko maailmaa, koska hän kutsutaan maailman päämieheksi. Vaikka suruttomat tahtovat tehdä Jeesusta kuninkaaksi, ja ovat siinä uskossa, että Jeesus on heidän kuninkaansa. Mutta ei se ole niin, vaan maailman

ruhtinas on heidän kuninkaansa, ja hän hallitsee maailmaa.

Mutta kuitenkin on Jeesus kuningas, niinkuin hän itse on tunnustanut. Koska Pilatus kysyi häneltä "niin sinä olet kuningas", vastasi hän: "Minä olen kuningas, sitä varten minä olen tullut maailmaan, että minä totuuden tunnustan. Jokainen siis joka totuudesta on, hän kuulee minun ääneni."

Tässä kuulevat nyt kaikki suruttomat, että Jeesus on kuningas, mutta ei hän ole suruttomain kuningas. Sillä koska surutoin kansa tahtoo Jeesusta tehdä kuninkaaksi, niin hän mene pois yksistänsä metsään, eikä tahdo tulla semmoisten pakanain kuninkaaksi, jotka ei kuitenkaan tottele häntä. Vaan olkoon maailman ruhtinas heidän kuninkaansa, niinkuin hän tähän asti on ollut.

Kuitenki on Jeesus kuningas. Arvaavatkos nyt suruttomat, kenenkä kuningas hän on? Ei suruttomat usko, että Jeesus on kristittyin kuningas, sillä profeetat sanovat, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla. Ei nämät pakanat mahda olla kristityt, koska Kristus on niin kova, että hän hallitsee heitä rautaisella ruoskalla. Mutta nämät pakanat, joita Kristus hallitsee rautaisella ruoskalla, taitavat tulla kristityksi sen kautta, että Kristus hallitsee heitä rautaisella ruoskalla.

Ja tämä rautainen ruoska on oman tunnon vaiva, joka tulee niitten pakanain päälle, jotka antavat itsensä kurittaa. Tämä rautainen ruoska on yksi hirmuinen sana, ja se ilmoittaa, ettei ole Kristus niin armollinen, kuin pakanat luulevat. Mutta pakanat luulevat, että rietas niitä vaivaa, jotka tulevat oman-

tunnon vaivaan. Ei he usko, että Kristus sillälaillla hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla.

Mutta me olemme nyt nähneet, että se rautainen ruoska, jolla Kristus hallitsee pakanoita, on yksi armollinen kuritus ja isän vitsa, jolla taivaallinen Vanhin kurittaa niitä, jotka ottavat kuritusta vastaan. Taivaallinen Vanhin kasvattaa muutampia ylös ihmiseksi armollisella kurituksella. Ja jotka tulevat tämän isällisen kurituksen kautta niin nöyräksi, että he antavat suuta isän vitsalle, niitä ottaa Vanhin syliinsä ja antaa heille suuta, ja antaa heidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa, ja pyyhkii heidän kyynelensä, ja ruokkii heitä rieskalla. Tällä tavalla tulee Kristus kristittyin kuninkaaksi, ja hän hallitsee heitä viimein rakkauden rautaisella ruoskalla.

Mutta ei suruttomat ymmärrä, että Kristus on semmoinen kuningas, joka hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla, vaan he luulevat, että Kristus on niin armollinen, että hän antaa pakanoitten elää oman pahan tahtonsa jälkeen. Huorat ja varkaat luulevat, että Kristus on niin hyvä ja armollinen, ettei hän kurita ketään rautaisella ruoskalla. Juomarit ja viinaporvarit luulevat, että Kristus ruokkii heitä ilman vaivatta. Kaikki traasuperkeleet luulevat, että he tulevat rikkaiksi Kristuksen valtakunnassa. Sen tähden he tahtovat tehdä häntä kuninkaaksi. Mutta viimein he huutavat: "Ristiinnaulitse!"

Nyt näkevät kaikki suruttomat juutalaiset, että Jeesus ei tahdo tulla suruttoman kansan kuninkaaksi. Ja kuinkapa Jeesus kelpais suruttomalle kansalle kuninkaaksi. Ei he elä kuitenkaan Kristus-

sen lain jälkeen. Mutta maailman ruhtinas saapi olla suruttomain juutalaisten kuningas, niinkuin he ovat jo ennen olleet sen maailman ruhtinaan valtakunnassa, joka on niin armollinen, ettei hän tuomitse ketään, vaikka kuinka jumalatomasti elettäisiin.

Älkää uskoko, että maailman päämies on kova tuomitsemaan niitä, jotka häntä palvelevat. Huorat ja varkaat ovat semmoisen herran parhaat ystävät. Juomarit ja viinaporvarit saavat vapaasti elää maailman ruhtinaan valtakunnassa. Kiroilijat ja tappelusmiehet ovat maailman ruhtinaan parhaat ystävät. Se on myös paras kuningas suruttomalle kansalle. Mutta Kristus ei tahdo tulla semmoisen suruttoman kansan kuninkaaksi, sillä he huutavat kuitenkin vähän ajan perästä: "Ristiinnaulitse!"

Kristus on tullut kristittyin kuninkaaksi sillä tavalla, että hän on omalla verellänsä voittanut, ostanut ja lunastanut heitä synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta. Hän on lunastanut niitä vankeja, joita maailman ruhtinas oli vangiksi ottanut. Hän on voittanut heidän sielujansa omalla kalliilla verellänsä.

Ja nyt, kalliisti lunastetut sielut, nimittäin ne harvat sielut, jotka ovat rautaisella ruoskalla Kristuksen valtakunnassa kuritut, ja totisen katumuksen kautta valmistetut vastaanottamaan Kristuksen armoa ja rakkautta, taivaan kuningas on voideltu kuninkaaksi teille. Hän on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Aivan vähällä olette te ravitut, eli vähäinen aine on ollut, josta niin suurelle väelle on tullut ravinto.

Se vähäinen alku on Jeesuksen siunauksen kautta kasvanut opetuslasten käsissä, niin että kaikki, joilla hengellinen nälkä on ollut, ovat ravintonsa saaneet. Ottakaat nyt, te ravitut sielut, Jeesusta kuninkaaksi, ja rukoilkaat kaikesta sydäimestä, ettei hän jättäis teitä, niin kuin hän on suruttomia jättänyt ja mennyt yksinensä korkealle vuorelle.

Minun toivoni on, että jos hän vähäksi ajaksi jättäis opetuslapsiansa soutamaan tämän maailman lainehtivalla merellä, niin minä olen vakuutettu, että hän tulee taas murheellisten opetuslasten tykö yöllä, koska taivas ja maa on pimeä. Koska te olette epäilyksen aalloissa hukumallanne, silloin juuri tulee Jeesus käyden veden päällä, ja astuu pieneen laivaan.

Mutta Pietari, jos sinä astut syvyyteen, niin ole uskollinen, niinpian kuin sinun uskos puuttuu, rupeat sinä vajoamaan. Ja muut opetuslapset, älkää peljästykö, vaan ottakaat Jeesusta venheeseen, pian te pääsette toiseen rantaan, pian pääsette iankaikkisuuden ihanalle rannalle, jonka loppua ei ole. Voidelkaa Jeesusta kuninkaaksi, ja minä uskon, että hän on kuningas, nimittäin teidän kuninkaanne, jotka olette seuranneet Jeesuksen verisiä askeleita, ja olette aikoneet seurata, ja seuraatte visimmästi sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, jos te olette pysyväiset teidän kalliimmassa uskossanne loppuun asti.

Silloin koska te tulitte Kristuksen valtakuntaan Jeesuksen armon kautta, silloin on Kristus tullut teille kuninkaaksi ja te Kristuksen alamaisiksi. Ja koska se suuri Herran päivä tulee, ottaa

hän uskollisia alamaisiansa kunnian valtakuntaan, jossa Kristus Jeesus hallitsee nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ ilman = ilmaiseksi

² tämmää hanta lakiin = haasta hänet oikeuteen

Emmekö sano oikein, että sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele. Joh. 8: 48

Niin sanoit juutalaiset Vapahtajalle, koska hän rupeis kovemmin krapaamaan ja nuhtelemaan heitä vääryyden ja ulkokullaisuuden tähden. Ei semmoiset voineet kärsiä, että hän haukkui heitä ulkokullatuiksi ja kyykäärmeen sikiöiksi. He olit ottaneet vihan siitä, että Vapahtaja niin kovin nuhteli heitä ja tuomitsi heitä.

Juutalaiset suutuivat ensin Johannekselle, joka haukkui heitä ja sanoi seurakunnan parhaille miehille: "Te kyykäärmeen sikiät, kuka teitä on neuvonut sitä tulevaista vihaa välttämään?" Mutta vielä pahemmin suutuivat juutalaiset Vapahtajalle, koska hän soimasi heitä ulkokullatuiksi ja huoruuden sukukunnaksi. Koskapa huora ei suutu niille, jotka häntä huoraksi haukkuvat?

Ei yksikään suutu niin kovin varkauden soimauksesta, kuin varas itse. Muutamat suuttuvat niin kovin, koska heitä soimataan huoraksi ja varkaaksi, he suuttuvat niin kovin, että sappi puhkeaa ja silloin he tulevat mustaksi muodolta niinkuin mustilaiset. Juutalaiset suutuivat niin yhdelle kristitylle, Stefanukselle, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa. Näin suuttuvat vielä nytki tämänaikaiset juutalaiset ja kastetut pakanat, koska heitä soimataan huoraksi ja varkaaksi.

Koska Vapahtaja sanoi juutalaisille: "Te olette siitä isästä perkeleestä," niin puhkes sappi. Omanvanhurskauden musta veri nousi päähän. Vanha hapatus rupeis käymään, ja sydän ru-

pes paisumaan. Kynnet rupeisit syyhymään ja he rupeisit kiviä poimimaan ja aijoit vatkata¹ hänen päällensä. Mutta tämän aikaiset juutalaiset sanovat: "Jos Jeesus olis meidän seassamme vaeltamassa, emme suinkaan saattais vihasua, emme saattais muuta kuin itkeä, ja rukoilla häntä. Me olisimme kiittäneet häntä kyyneleillä, joka on meille niin paljon hyvää tehnyt."

Mutta kuinka te kiitätte häntä, jos hän rupeaa teitä haukkumaan huoraksi ja käärmeen siemeneksi ja juomareiksi? Sen edestä vissimmästi muutamat juutalaiset kiittävät Vapahtajaa, että he saavat huorintehdä ja varastaa. Muutamat kiittävät häntä sen edestä, että he saavat juoda ja tapella, muutamat sen edestä, että heidän viinakauppansa on hyvin menestynyt.

Kyllä kaiketi jokainen kiittää Jeesusta sen edestä, että hänen vääryytensä on menestynyt. Varas myös kiittää Jumalata sen edestä, että hänen varkautensa on hyvin menestynyt ja ettei häntä ole saatu varkaudesta kiinni. Hän luulee nimitäin, että Jumala on häntä auttanut varastamaan, varkautensa kätkemään ja rangaistusta välttämään. Niin myös huora, koska hän on työnsä salamykkyydessä täyttänyt, kiittää Jumalata sen edestä, ettei kukaan ole hänen riettautensa nähnyt. Juomarit ja viinaporvarit kiittävät molemmat Jumalata sen edestä, että he ovat väärän valan kautta päässeet viinasakosta. Kyllä he sentähden, vaikka he täällä ovat sovinnossa, taitavat viimein ruveta soimaamaan toinen toistansa helvetissä.

Niin kiittävät tosin kaikki jumalattomat ihmiset Jumalata sen edestä, että

hän on sallinut heidän vääryytensä menestyä. Mutta vähemmin he kiittäisit, jos Jumala itse tulis soimaamaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. He rupeaisit sitte sanomaan Jumalalle: “Jaa! Et sinä ole Jumala, koska sinä haukut kunniallisia ihmisiä. Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele, koska sinä et anna ihmisille omantunnon rauhaa. Sinä olet itse rietas, koska et tee muuta kuin tuomitset siveöitä ihmisiä helvettiin.”

Mutta jos maailman ruhtinas tulis ja sanois hänen palvelijoillensa: Te olette Jumalan lapset, te olette aina hyvät olleet ja rehelliset olleet. Ei teissä ole vääryyttä koskaan ollut, te olette paljon hyvää tehneet maailmassa, ette ole koskaan väärin tehneet; siihen vain kaikki mielistyisit ja semmoista herraa kaikki kiittäisit ja ylistäisit. Mutta semmoinen kojari, joka menee maakunnan ympäri ja haukkuu kunniallisia ihmisiä, ei se ole oikea ihminen: se on samaritanus ja sillä on perkele. Hän pitää itsensä Jumalan poikana, mutta eihän Jumalan poika ihmisiä soimaa vääryydestä. Ilmanki Jumalan poika antaa maailman kunniallisille ihmisille omantunnon rauhan. Eihän Jumalan poika mahda maailman herroja tuomita. Aivan rukoilemisella ja suloisilla sanoilla hän puhuttelee siveöitä ihmisiä. Ei hän koskaan suututa ihmisiä lain kovuudella.

Mutta mitäs sen vanhan Simeonin sanat merkitsevät, koska hän sanoi: “Tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa?” Luonnollinen järki ajattelee näin: Ei suinkaan ihmiset putoa helvettiin Vapahtajan kautta. Moni maailman ihminen sanoo

nytki vielä: “Ei se ole kristillisyyttä, jonka kautta ihmiset suuttuvat.”

Koska nimittäin kristityt suuttuttavat vanhan aatamin arkaa luontoa ja maailman lapset sen kautta rupeavat uhkaamaan ja kiroamaan kristityitä, silloin tuntevat he, että he kristillisyyden kautta putoavat vielä syvempään helvettiin, ja sanovat sitte kristityille: Teidän tähden olemme me suuttuneet, kironneet ja uhanneet teitä, ja teidän pitää vastaaman meidän sieluimme edestä, jos me putoamme helvettiin.

Niin taitavat myös juutalaiset sanoa Vapahtajalle: sinä olet suuttuttanut meitä haukkumisella, sinä olet tehnyt meitä vihaiseksi soimausten kautta, ja me olemme sinun opetukses ja sinun haukkumises kautta tulleet pahemmaksi ja vihaiseksi. Sinä olet tehnyt meille mielikarvouden. Sinä olet meiltä ryöstänyt omantunnon rauhan, ja sinun tähtes olemme me pudonneet vielä syvempään helvettiin. Sentähden pitää sinun vastaaman meidän sieluimme edestä.

Mutta Simeon on sanonut, että tämä Marian poika on pantu monelle lankeemiseksi. Se on: Moni lankee kristillisyyden tähden vielä syvempään helvettiin, sillä kristillisyyttä on senkaltainen, että se, joka sen kautta ei tule ylösnostetuksi helvetistä, sen pitää kristillisyyden kautta lankeeman. Se on: hänen pitää suuttuman, hänen pitää vihastuman, hänen pitää pureman hampaitansa vihan tähden, hänen pitää kiroaman ja uhkaaman kristityitä, hänen pitää imemän vattansa täyteen kristittyin verta. Sillä tavalla kypsyvät verenimijöitten sielut, siihen asti että rietas rupeaa heitä poimimaan niin kuin myrkyllisiä marjoja lypsinkiuluun.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat, ne ei raski suututtaa ketään Jeesuksen tähden, eli kristillisyyden tähden. Ne lypsävät luonnollisten taipumusten nisät niin näppärästi, että kuolleen uskon liiva ja luonnollisen rakkauden maito rupeaa itsestänsä vuotamaan. Ne pusertavat kyynelten raksat niin näppärästi, että käärmeen kyyneleet rupeavat itsestänsä vuotamaan.

Nämät kyyneleet putoilevat välistä niinkuin rakeet kaljaman päälle. Mutta sinne ne kyyneleet jäävät, mihinkä ne putoavat. Ei niiden kautta tosin yksikään suutu, mutta ei tule myös yksikään sydän niiden kautta pehmeäksi taikka kovemmaksi, vaan kaikki pysyvät sillä rajalla, kuin he äidin kohdusta syntyneet ovat. Ei kuolleen uskon kautta tule yksikään helvetistä nostetuksi ylös, eikä myös syvempään paikkaan paiskatuksi.

Ja sitä ne maailman suruttomat ihmiset tahtovat, että kaikki tyynni putoaisit yhtäläiseen helvettiin. Jos vaan yksikään rupeais kiikkumaan ylös helvetistä, varsin tulee maailman lapsille suuri kateuden polte sekä maksassa että pernassa. He rupeavat irvistelemään ja karsaasti katsomaan niitten päälle, jotka ojentavat kättänsä Vapahtajalle ja huutavat: Armahda minun syntisen päälleni.

Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, koska kristityt pistelevät vanhan aatamin sydänsuoneen. Riettaalle tulee iso haava sydämeen, koska joku sielu pääsee hänen kynsistänsä. Sanovat kyllä muutamat pimeyden henget: Anna meidän mennä rauhassa helvettiin. Mutta kristityt ei anna omantunnon rauhaa maailman ihmisille sen tähden, että maailman lapsil-

le tulis iso voima soimaamaan kristityitä jälistöäpäin, että he ovat antaneet heidän nukkua suruttomuudessa.

Jos yksi juopunut ihminen nukkuu venheessä kosken niskassa, ja toiset rannalla nauravat sille, joka on hukku-massa, mitäs sanoisit ihmiset semmoisille? Ne sanoisit: Te olette antaneet sen ihmisen hukkuu. Nauraneet olette, koska näitte ihmisen olevan hengen hädässä ja ette huutaneetkaan: nouse ylös sinä juopunut ihminen! Yksi juopunut ihminen makaa ja kuorsaa, vaikka huonet on palamassa. Jolla on hukkan sydän, sanoo: "Nukkukoon ja palakoon vain, ei ole parempi kalukaan."

Mutta jos joku ihmisten ystävä menis sinne ja rupeais huutamaan sen juopuneen korvaan: Nouse ylös Herran tähden, huone on palamassa! Silloin rupeaa vanha aatami tukkaa kiskomaan ja nyrkillä lyömään herättäjänsä, ja sanoo: "Etkös anna ihmiselle nukkumarauhaa?" Niin sanovat myös hengellisesti kuolleet ihmiset, koska joku kristitty tahtoo heitä herättää: "Etkös mene pois ja anna minulle omantunnon rauhaa. Anna minun rauhassa mennä kadotukseen."

Kyllä sentähden sama juopunut ihminen rupeaa soimaamaan kristityitä, koska hänen nahkansa kuumenee: "Te näitte kyllä minun vaivaisen sieluni putoavan helvettiin, mutta te olitte silloin mykät koirat. Vastatkaa nyt minun sieluni edestä!" Niin muuttuvat ajatukset, koska silmät aukenevat. Mutta hiljainen on huutaa, koska kaikki tulevat kuuroiksi. Hiljainen on puhua, koska kaikki tulevat mykäksi.

Juutalaisten kiukusta Jeesusta kohtaan täytyy meidän tänäpäivänä puhua,

jos mahdollinen olis, että joku juutalainen ottais itsellensä varoituksen siitä, kuinka katkera viha on luonnollisen ihmisen sydämessä Vapahtajaa kohtaan. Rukoilkaan kaikki Jumalan lapset niitten paatuneitten sieluin edestä, jotka vielä kiukussa vihaavat Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa. Rukoilkaan niinkuin itse Herra Jeesus meitä opettanut on: "Isä anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät." Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 8: 46.

Me kuulumme evankeliumista, kuinka vihaiset juutalaiset olit Vapahtajalle, koska hän tahtoi heitä neuvoa parannukseen. Ja koska tämä juutalaisten viha vielä on katkera niille, jotka sanovat maailman orjille: Teidän isänne on perkele, niin meidän tarkoituksemme on, että tällä hetkellä perään ajatella, mistä tämä viha tulee, jonka maailman ihmiset oksentavat Jeesuksen päälle. Ensimmäinen tutkisteleminen: Tuleeko juutalaisten viha sydäimestä, eli tuleeko se viha sapesta. Toinen tutkisteleminen: Jos se viha tulee sydäimestä, niin se saattaa sovinnon kautta muuttua rakkaudeksi. Mutta jos se tulee sapesta, niin se pysyy iankaikkisesti.

Mutta ei se ole meidän syy, jos tämän tutkinnon alla muutamat putoavat syvempään, ja muutamat nostetaan ylös. Minä luulen, että ne, joiden viha tulee sydäimestä, pitäisit huomaitseman erhetyksensä ja ruveta tästedes Jeesusta etsimään. Mutta se hyvä Isä, joka antoi ainoan poikansa meidän edestämme, koska me vielä hänen vihollisensa olimme, saattaa yksistänsä Eesaun vihan

muuttaa rakkaudeksi. Koska Jaakob painiskeli koko yön sen tuntemattoman kanssa, sanoi hän viimein, koska aamurusko rupeis koittamaan: En laske minä sinua, ennenkuin siunaat minua.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Tuleeko juutalaisten viha Jeesusta kohtaan sydäimestä, eli tuleeko tämä viha sapesta? Minä luulen sen vihan tulevan sapesta. Miksis se on niin katkera? Ja miksis tämä viha ei lopu koskaan? Juutalaiset olit kovin suuttuneet Jeesukselle sen sanan tähden erinomattain, että hän oli ennen kuin Aabraham. Se merkitsee, että Jeesus oli Jumalan poika. Mutta tämä juutalaisten viha kesti vielä Jeesuksen kuoleman jälkeen.

Muu viha asettuu kuoleman jälkeen, koska riitakumppani katoa pois, mutta juutalaisten viha oli niin katkera, että se pysyi vielä Jeesuksen kuoleman jälkeen. Ei juutalaiset kärsineet kuulla sitä nimeä. Jeesuksen nimi oli heille pahempi kuin vihollisen nimi. He purit vielä hampaitansa, koska Stefanus sanoi: Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan. Ja Paavalin tahdoit juutalaiset repiä kappaleiksi, koska hän oli kääntynyt kristillisyyteen.

Tulikohan tämä hengellinen viha sydäimestä eli sapesta? Sapesta vissimmästi. Sillä se viha, joka tulee sydäimestä, leppyä kerran, koska se saatetaan sovitaa. Mutta sappi ei tule koskaan paremmaksi. Sappi on senkaltainen astia, johon maksasta tulee päällinen omastavanhurskaudesta ja on mustan veren ulosveto. Siihen kokoontuu kaikki hengellinen viha ja kateus, eli kaikki se myrkkyy, jonka käärme sylki ihmisen sille. Se hengellinen viha on niin katke-

ra, että he rupeavat niinkuin hukat ime-mään ihmisten verta. Eikä niitten viha lopu koskaan, jotka sylkevät myrkkynsä kristittyin päälle.

Juutalaisten viha Jeesusta kohtaan oli niin suuri, että he katsoit hänen suurimaksi pahantekijäksi ja ihmisten viholliseksi. Silmänkääntäjä oli kääntänyt heidän silmänsä nurin. He katsoit oikeuden vääryudeksi ja vääryyden oikeudeksi. Mitä Vapahtaja teki Jumalan voimalla, sen juutalaiset sanoit tapahtuvan perkeleen voimalla. Pyhän Hengen vaikutukset katsottiin perkeleen vaikutukseksi. Kristillisuus oli pakanain mielestä yksi ihmeellinen taikaus.

Eipä ole nytkään se perkeleen viha juuri kaukana. Vielä nytki syttyy muutamain sokeain raukkain viha kristityille, jotka ei anna ihmisille omantunnon rauhaa. Tuleekohan tämä viha sydämestä, eli tuleeko se sapesta? Sapesta vissimmästi. Siinä on nimittäin niin paljon sappea ja katkeruutta, että muuttamat tulevat juuri mustaksi muodolta. Sydän paisuu niin kovin, että he rupeavat sadattelemaan, koska vanha aatami ei saa nukkua rauhassa.

He rupeavat kiroamaan kristityitä ja näyttämään heille hampaitansa. Jos näillä hukan penikoilla olis valta, jo olisit he aikaa lakkineet kristittyin verta. Mutta ei ole heille vielä se valta annettu. Kuitenki osottavat he, kuinka musta ja katkera sappi heillä on, koska he rupeavat uhkaamaan ja karsaasti katsomaan kristittyin päälle. Fariseusten vanha hapatus rupeaa käymään yhdestä sanasta, joka vanhaan aatamiin koskee.

Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, koska joku

kristitty koettelee vanhan aatamin sydänsuonia. Omanvanhurskauden musta veri nousee päähän, koska heidän siveyttänsä laitetaan. Käärmeen myrky sarella sekoitettuna rupeaa vuotamaan nenästä ja suusta, koska joku kristitty koskee maksaan eli pernaan. Kunnian paikka vetää itsensä kokoon ja rupeaa karvastelemaan, koska pernan päälle pannaan totuuden suoloja.

Heidän maksansa tulee mustaksi ja paisuu, koska joku kristitty tahtoo omanvanhurskauden verta pusertaa ulos. Tämöinen on nyt Jeesuksen ristin vihollisten viha ja katkeruus kristityille. He tahtovat ristiinnaulita ja elävältä polttaa totuuden todistajia. Heillä on sappi isompi kuin sydän, ja sentähden on myös heidän vihansa katkera ja karvas.

Juutalaisten katkera viha Jeesusta kohtaan pysyi vielä hänen kuolemansa jälkeen. He olit vielä pahemmat kuin nälkäiset hukat. Jota enemmin he imit kristittyin verta, sen kovemmaksi tuli heidän janonsa. Näin teit myös pakanat. He vihasit ja vainosit kristityitä tulella ja miekalla, eikä sentähden heidän vihansa loppunut. Koska juutalaiset ja pakanat olit siinä uskossa, että kristityt olit Jumalan pilkkaajat ja pahoilta hengiltä riivatut, niin täytyi heidän hävittää kristityitä niinkuin ihmisten vihollisia.

Koska juutalaiset ja pakanat katsoit kristillisyyden taikaukseksi ja riettaan hengen vaikutukseksi, niin tuli tämä kristittyin vainoaminen pyhäksi velvollisuudeksi. Se tuli omantunnon vaatimuksesta. Niin ovat kuitenkin jälkimäiset vainoamiset ja paavilaisten viha muuttanut omantunnon asiaksi. Omatunto on

vaatinut heitä hävittämään sitä kirottua joukkoa, joka ei anna ihmisille oman-tunnon rauhaa.

Silmänkääntäjä on kääntänyt heidän silmänsä nurin, koska kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että heillä on oikea usko, niin tulee kristittyin usko vääräksi. Koska luonnosta siveät ihmiset ovat Jumalan lapset, niin ovat kristityt perkeleen lapset. Koska kuollut usko on kristillisuus, niin on elävä usko yksi ihmeellinen taikaus. Koska viinahenki on Pyhän Hengen vaikutus, niin tulee oikea kristillisuus perkeleen vaikutukseksi.

Se usko oli kuitenkin juutalaisilla, että Vapahtaja oli noita, ja hänellä oli perkele. Ja perkeleen avulla hän niitä ihmeitä teki. Ja sama usko on vielä nytki monella, että kristillisuus on perkeleen vaikutus, että kristityt ovat perkeleen apulaiset. Sillä tavalla kääntää silmäin kääntäjä ihmisten silmät nurin, että viha ja katkera sappi tulee oman-tunnon vaatimisesta. Jokainen siis, joka Jeesuksen opetuslapsia vihaa, luulee sillä tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja senkaltainen viha ja kristittyin vainoaminen ei lopu koskaan, niin kauan kuin maailma seisoo.

Toinen tutkistelemus: Jos juutalais-ten viha Jeesusta kohtaan tulee sydä-mestä, niin se on mahdollinen, että se viha muuttuu viimein rakkaudeksi. Me olemme tässä ylempänä mainin-neet, että jos ihmisillä on suurempi sappi kuin sydän, niin tulevat Jeesuk-sen ristin viholliset iankaikkisiksi vi-hollisiksi niinkuin juutalaiset, jotka vielä nytki ovat Jeesuksen ristin vi-holliset. Mutta jos viha tulee sydä-mestä eikä sapesta, niin se on mahdol-

linen, että viha muuttuu rakkaudeksi, niinkuin Eesaun viha yhtenä päivänä muuttui rakkaudeksi. Ja Saulus, joka ensin oli Jeesuksen ristin vihollinen, tuli viimein itse ristinkantajaksi.

Semmoiset Jeesuksen ristin viholliset, jotka ensin suuttuvat kristityille, mutta jälkeen katuva, ei ole ilman syy-tä suuttuneet, eikä ilman syytä katuneet, sillä jokainen ihminen on luonnostansa Jeesuksen ristin vihollinen. Jokainen ih-minen sotii ensin vastaan. Ei yksikään ole mieluinen siihen, ennenkuin luon-nollinen ylpeys alenee. Mutta kyllä moni tekee itsensä mieluiseksi, että hän valheen kautta pääsis ostamaan itsellen-sä oman-tunnon rauhaa.

Mutta sarvettomat keiturit ei ole pal-jon paremmat kuin ne sarvipäiset, sillä sarvettomat tahtovat pakata itsensä lam-mashuoneeseen ikkunasta. Vaan koska he ei pääse ikkunasta, rupeavat he muu-alta pakkaamaan. Mutta jokainen, joka ei tule ovesta lammashuoneeseen, hän on varas ja ryöväri. Kuitenki saattavat semmoiset Kristuksen ristin viholliset, jotka Pitkänäperjantaina huutavat: “risti-innautitse”, Helluntaina saada pistok-sen sydämeen Pietarin saarnasta.

Kaikki ovat ensin Kristuksen ristin viholliset, ennenkuin vanhan aatamin nahka on nyljetty. Ja tämä viha kristi-tyille tulee juuri sydäimestä. Mutta joil-la sydän on suurempi kuin sappi, saat-tavat viimein kääntyä, sillä sydän on se valtakappale, joka sovintoa vastaan ot-taa. Ja sydän saattaa aina, ehkä kuinka kova ja paisunut se ensin on, kovan lyömisen kautta viimein tulla taulaksi. Mutta sappi, koska se puhkee, rupeaa kuvottamaan, ja ihminen rupeaa ok-

sentamaan paljasta viheriäistä sappea. Ja tämä oksennus on karvas kuin myrkkyy ihmisen suussa.

Ottakaat siveyden vettä ja viruttakaat teidän kurkkunne, kaikki te, jotka olette sylkeneet sitä karvasta sappea kristittyin päälle! Jeesus ei tahtonut juoda etikkata, joka oli sapella sekoitettu. Ei kristitytkään saata juoda vihan ja katkeruuden etikkata, joka on sapella sekoitettu.

Ne tuonen koirat, jotka ovat katkeruuden sappea oksentaneet kristillisyyden päälle, saavat viimein itse oksennuksiansa lakkia, koska heillä muuta syömistä ei ole. Rietas keittää heille soosia lihan päälle, koska he rupeavat kristittyin lihaa syömään. Ja koska he rupeavat kristittyin verta juomaan, panee rietas sitä vuotavata pirun paskaa sekaan, että tämä maalavelli maistuis makealta.

Ei ole tuonen koirat krantut maun päältä. Kyllä he syövät vanhan aatamin jäljet, koska heille tulee nälkä. Mutta niille, joilla sydän on suurempi kuin sappi, vaikka he ensin sydäimestä vihaavat kristityitä, tulee kuitenkin joku muutos. Koska sydän kovin pieksetään, he saattavat Jumalan armon kautta tulla ristin kantajaksi.

Vaikka sydän välistä tuntuis kovaksi, välistä kylmäksi, välistä kuumaksi, välistä paisuneeksi, välistä kuolleeksi, yhtähyvin tulee se viimein taulaksi, joka syttyy yhdestä kipinästä, jonka Jeesus iskee, koska hän sanoo: Minä olen tullut sytyttämään valkean maan päälle, ja mitä minä enemmän tahtoisin, kuin että se jo palais. Tämä pyhä valkea syttyy pian, koska ihmisten sydän on taulaksi tullut, vaikka siinä on

kyllä työtä, ennenkuin se pehmeäksi tulee. Niinmuodoin saattavat ne, joilla sydän on kova, olla oikealla tiellä. Mutta ne, joittenka sydän ei paljon tunne, ne ovat vielä juutalaiset ja Jeesuksen ristin viholliset. Juutalaisten viha Jeesusta kohtaan on yksi muikea etikka, katkeruuden sapella sekoitettu. Ja se etikka, joka on sapella sekoitettu, ei ole ainoastansa muikea, vaan se on katkera ja karvas niinkuin myrkkyy.

Semmoista juomaa tarjoavat Jeesuksen ristin viholliset kristityille, koska he tulevat jotaki heiltä pyytämään. Katkerimmat Jeesuksen ristin viholliset tarjoavat kristityille vihansa riettaan sapella sekoitettuna. Mutta senkaltainen juoma on niin muikea ja karvas, ettei kristityt saata sitä juoda. Mutta riettaan enkelit kyllä juovat sitä muikeata ja karvasta juomaa, joka on riettaan sapella sekoitettu. He nuolevat vielä huuliansa ja sanovat: Makeapa oli tämä faarin juoma. Mutta vaara on, että se viimein karvas telee vatsassa, koska se on heidän tuntoansa kalvava, kuinka he eläneet ovat. Käärmeen myrkkyy on täällä makea, mutta karvaaksi se taitaa tulla, koska se on heidän tuntoansa kalvava, kuinka he eläneet ovat.

Syökäät, syökäät, te hukan penikat kristittyin lihaa. Ei olekaan huomenna niin lihava keitos edessä! Lakkikaat lämmintä verta, te hukan penikat, ei olekaan huomenna semmoista lientä padassa. Raatakaat hyvin kristittyin ruumista, kyllä rietas keittää teille soosia lihan päälle. Juokaat vielä vuotavaa pirun paskaa päälle. Kyllä rietas rauhoittaa teidän tuntoanne helvetissä. Oksentakaat ulos riettauden etikkata,

vihan ja katkeruuden sapella sekoitetuna, ja tarjotkaat tämä riettaan sekoitus Vapahtajalle ja hänen opetuslapsillensa.

Niinkuin te ennen olette tehneet, niin tehkääät aina edespäin! Juokaat, ki-roilkaat ja tapelkaat, niin te tulette au-tuaaksi. Imekääät kristittyin verta, kyllä rietas imee teidän rintojanne helvetis-sä. Purkaat hampaista, koska kristityt teitä manaavat katumukseen ja paran-nukseen. Kyllä rietas antaa teille soke-ria ja siirappia helvetissä. Juokaat pi-run paskaa, kyllä rietas antaa teille pal-kan helvetissä. Tehkääät huorin, niin te saatte kaivaa huoran persettä helvetis-sä. Kyllä siellä on joku naaraspiru, joka kusee teille suuhun, koska sininen liekki tulee ulos suusta ja nenästä. Va-rastakaat hyvin armoa täällä, kyllä tuo-nen koirat ovat mykät helvetissä. Pitä-kääät viinakauppaa, kyllä rietas antaa teille hyvän palkan helvetissä.

Se hengellinen viha on se käär-meen myrkky, joka tippuu lohikäär-meen hampaista, koska hän pistää vai-mon siementä kantapäähän. Ilmanki lohikäärmeen pojat ovat hyvillänsä, koska he rupeavat makkaroita teke-mään kristittyin verestä! Noutakaat pian valkeaa helvetistä, että te näkisitte paremmin tehdä makkaroita. Mutta muistakaa vain, että Aabelin veri huu-taa kosta! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ vatkata = viskata (tornionlaakson murretta)

Sentähden, joka kelvottomasti syö tästä leivästä, ja juo Herran kalkista, se on vikapää Herran ruumiiseen ja vereen. Mutta koetelkoon ihminen itsensä, ja niin syököön tästä leivästä, ja juokoon tästä kalkista. Sillä joka kelvottomasti syö taikka juo, hän syö ja juo tuomion itsellensä, ettei hän eroita Herran ruumista.

1. Kor. 11: 27 - 29.

Näitä sanoja kirjoittaa Pyhä Paavali kristityille Korintossa, jossa muutamat olit alkaneet pakanain tavalla nauttimaan Herran ehtoollista. Niinkuin moni vielä nytki astuu Herran pöydälle kelvottomasti syömään ja juomaan, ilman koettelematta, mitä varten tämä korkea atria on asetettu.

Moni tulee Herran pöydälle, niinkuin kotka raadolle, syömään ja juomaan Herran pyhää ruumista ja verta, ilman katumuksetta, ilman uskotta, ilman rakkautta, ilman sopivaisuutta. Muutamat tulevat ainoastansa tavan vuoksi syömään ja juomaan, ei erottain Herran ruumista, ja menevät samanlaisena pakanana Herran huoneesta, kuin sinne tullessaki olit.

Muutamat taas ylönkatsovat armon välikappaleita ja pitävät itsensä mahdottomana rippivieraana, niinkauan kuin papin muutos tulee. Ja koska semmoinen ehtoollisen jakaja tulee, joka ei kysy ollenkaan perään, kuka on pettäjä, silloin tulevat kaikki pakanat ja Juudaksen veljet mahdolliseksi rippivieraaksi. Muutamat eivät käy ollenkaan Herran ehtoollisella, ettei tulis solmua tunnon päälle, sillä he tuntevat, ettei heidän elämänsä sovi niitten lupausten kanssa yh-

teen, joita heidän pitää tekemän Herran alttarin edessä. He tahtovat peurana juosta metsässä, ja luulevat, ettei ole niin suuri edesvastaus niillä, jotka ei ole parannuksen lupauksia koskaan tehneet.

Mutta se on tietämätöin, kummalle viimein tulee suurempi edesvastaus. Koska yksi menee mahdottomana eli kelvottomana Herran pyhälle ehtoolliselle ja tekee siellä parannuksen lupauksia, joita hän ei ole aikonut pitää eli täyttää. Toinen menee vahvistamaan uskoansa kovalla ja katumattomalla sydämellä. Kolmas menee ainoastansa tavan vuoksi, ja neljäs ei mene ollenkaan Herran ehtoolliselle, vaan katsoo armon välikappaleet ylön, ja ottaa sen väärän luulon itsellensä, että keveämpi edesvastaus on niillä, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella, kuin niillä, jotka käyvät.

Minä luulen, että armon välikappalten ylönkatsojat saavat viimein ulvoa samassa luolassa, kuin ne, jotka ei katso ylön armon välikappaleita, mutta ottavat Juudaksen tavalla kastetun palan vastaan. Se on yksi suuri erhetys ja väärä luulo, joka panee muutampia ylönkatsomaan armon välikappaleita juuri siitä syystä, että keveämpi edesvastaus on niillä, jotka ei käy ollenkaan, kuin niillä, jotka käyvät Juudaksen tavalla, eli niillä, jotka käyvät vahvistamassa kuollutta uskoansa.

Ehkä nämät mahdottomat rippivieraat sanovat: "Emme ylönkatso armon välikappaleita, mutta mahdottomuuden tähden emme tahdo käydä." Se on varsin valhe, että mahdottomuus estää niitä käymästä, jotka ainoastansa odottavat papin vaihetusta. Semmoiset ovat aino-

astansa papin tähden mahdottomat, mutta ei synteinsä tähden. Koska senkaltainen pappi tulee, joka ilman tutkimatta laskee pukit ja keiturit taivaan valtakuntaan, silloin tulevat kaikki riettaan orjat mahdolliseksi. Ja koska semmoinen pappi tulee, joka varoittaa Juudasta, silloin tulevat kaikki riettaan orjat mahdottomaksi.

Mutta ei nekään ole paremmat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella, olkoon Paavali eli Kaifas pappina. Sillä semmoiset ei ole tosin oikeassa mahdottomuuden tunnossa, mutta niillä on niin suuri ylpeys ja ylönkatse, ettei he tahdo mennä ollenkaan tekemään parannuksen lupauksia, ettei tulis solmua tunnon päälle, koska he tuntevat, ettei ole heidän elämänsä semmoinen, että se kannattais mennä semmoisia lupauksia tekemään, joita ei ole aikomus pitää eli täyttää.

Hauskempi on peuroilla irtaimena juosta kuin hihnan päässä riippua ja vääntyä. Joka ei tahdo tehdä parannuksen lupauksia, ei sillä ole halua autuaaksi tulla. Semmoinen on niin rakas synnille, ettei hän tahdo perkeleestä luopua. Ja senkaltaiset ovat muutamat mahdottomat rippivieraat. He rakastavat niin paljon niitä vanhoja kotosyntejänsä, ettei he tahdo perkeleestä luopua, ja sentähden he katsovat ylön armon välikappaleita.

Muutamat käyvät kyllä Juudaksen tavalla Herran ehtoollisella, mutta petollisella sydämellä, eli senkaltaisella aikomuksella, että he täyttävät pahan aikomuksensa, ehkä he saavat varoituksen. He luulevat, ettei tule vahinkoa Jeesuskselle eikä kristityille, ehkä he

kantavat Juudaksen kukkaroa kaulassa. Muutamat ovat niin sokeat, ettei he tunne ollenkaan Herran ehtoolisen painoa. Ehkä¹ he ovat huorat ja varkaat, käyvät he yhtähyvin Herran ehtoollisella ja varastavat sieltä armoa ja luulevat, että Vapahtaja on heille armollinen, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat.

Semmoiset pilkkaavat vanhimman kyyneleet ja tallaavat hänen verensä. Kaikki nämät mahdottomat ja mahdolliset rippivieraat syövät ja juovat itsellensä tuomion ja kadotuksen, nimittäin ensiksi ne mahdottomat rippivieraat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella siitä syystä, että he rakastavat syntiä niin paljon, ettei he raski luopua perkeleestä ja hänen menoistansa. Ja tuntevat kuitenkin, että heidän elämänsä on vastoin Jumalan sanaa, ettei kannata senkaltaisella sydämellä mennä parannuksen lupauksia tekemään.

Toiseksi senkaltaiset rippivieraat, jotka ovat ainoastansa papin tähden mahdottomat, ja tulevat yhden suruttoman papin kautta mahdolliseksi. Kolmanneksi senkaltaiset rippivieraat, jotka astuvat rohkeasti Herran pöydälle Juudaksen kukkaro kaulassa, eikä tahdo luopua rakkaista kotosynneistä. Eli tuntevat syntiänsä luvalliseksi, ja luvallisuuden varjon alla niitä harjoittavat.

Kaikki nämät mahdottomat ja mahdolliset rippivieraat syövät ja juovat itsellensä tuomion ja kadotuksen, ei erottain Herran ruumista. Senkaltaisia nyt Pyhä Paavali neuvoo ensimmäisessä lähetykskirjassa Korintilaisille 11:27, joita meidän pitää laveammalta katseleman, koska me ensin rukoilemme

sitä suurta ehtoollisen jakajaa, joka antoi itsensä uhriksi meidän synteimme edestä, että hän opettais meitä tuntemaan, kutka ovat mahdolliset rippivieraat ja kutka ovat pettäjät.

Oikeat Jeesuksen opetuslapset tulevat aina murheelliseksi, koska he kuulevat Jeesuksen omasta suusta, että "yksi on pettjä", ja olis aina keveämpi uskoa, että joku sielu tulis autuaaksi, jos ainoastansa joka kahdestoistakymmenes rippivieras olis pettjä. Mutta paratkoon Jumala! Näinä aikoina ei taida olla kuin joka kahdestoistakymmenes mahdollinen rippivieras.

O, taivaallisen ehtoollisen jakaja, kuule kaikkein mahdottomain rippivierasten nöyrä rukous, koska he murheellisella ja ahdistetulla sydämellä huutavat sinun tykös. Isä meidän jne.

Evankeliumi: 1. Kor. 11: 23

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta peräänajatteleman: Kutka ovat mahdolliset ja mahdottomat rippivieraat.

Ensimmäinen tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella? Toinen tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka papin tähden ei käy ripillä, mutta tulevat mahdolliseksi, koska surutoin pappi tulee ripittämään heitä? Kolmas tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka käyvät usein Herran ehtoollisella ja kuitenkin vihaavat kristityitä? Neljäs tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka käyvät Herran ehtoollisella petollisella sydämellä, se on, Juudaksen kukkaro

kaulassa? Tutkistelkoon nyt opetuslapset, kuka on pettjä. Juudas tahtoo kristityn kunnian kantaa.

Ensimmäinen tutkistelemus: Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella? Se on työläs sanoa, onko ne mahdolliset, koska he pitävät itsensä mahdottomana. Mutta minä luulen, että heidän mahdottomuutensa muuttuu pian ylpeydeksi ja ylenkatseeksi, koska he rakastavat syntiä, ja niitten syntein tähden ei tahdo armon välikappaleita vastaanottaa. He tuntevat nimittäin, ettei kannata käydä Herran ehtoollisella senkaltaisella elämällä. He pelkäävät, ettei solmua tulis tunnon päälle, jos he joutuisit parannuksen lupauksia tekemään.

Sentähden ovat he poissa Herran ehtoolliselta, ettei tulis solmua tunnon päälle, jos he kävisit Herran ehtoollisella tekemässä parannuksen lupauksia, joita he ei aijo pitää. Hauskempi niillä on juosta peurana metsässä, kuin ottaa Pyhän Hengen rihmaa päähänsä ja nääntyä siinä. Jos semmoiset miehet tekevät parannuksen lupauksia Herran alttarin edessä, olisit he sidotut lupaukseen, ja omatunto pääsis joskus kalvaamaan, ettei semmoiset kalliit lupaukset tule koskaan täytetyksi.

Ehkä ennen nuorempana on tehty samankaltaisia kalliita lupauksia Jeesuksen alttarin edessä, jotka ei ole koskaan tulleet täytetyksi, mutta vähän lukua siitä, mitä ennen on luvattu. Ne lupaukset on olleet ja menneet. Eihän Jumala ainakaan muista niitä lupauksia, joita nämät mahdottomat vieraat ovat luvanneet silloin, koska he seisoi ensimmäisen kerran Jeesuksen

alttarin edessä. Ilmanki Jumala on ne jo aikaa unhottanut.

Kuinkas luulette, te mahdottomat rippivieraat, jotka ette tohdi enää tulla Herran pöydälle tekemään parannuksen lupauksia. Onkos Jumala unhottanut ne entiset lupaukset, joita te olette tehneet silloin, koska te ensimmäisen kerran seisotte Herran alttarin edessä? Koska te olette itse aikaa² unhottaneet ne ensimmäiset rakkauden ja uskollisuuden lupaukset, ilmanki Jumala on myös ne unhottanut?

Mutta minä luulen, että Jumala on netki lupaukset ylöskirjoittanut muistikirjaansa, ja on viimein kysyvä teiltä, te mahdottomat rippivieraat, koska ja millä tavalla ne lupaukset ovat tulleet täytetyksi? Vaikka te nyt vältätte Herran ehtoollista ja luulette sillä tavalla pääseväne helpommalla ja huokeammalla edesvastauksella, kukatiesi jos ei omatunto rupea viimein soimaamaan teitä, että te olette eläneet niinkuin peurat metsässä ja ylönkatzoneet armon välikappaleet.

Toinen tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset vieraat, jotka ainoastansa papin tähden ovat mahdottomiksi tulleet? Emme tiedä, mikä synti heillä on tunnon päällä, mutta suussa on heillä se usko, että kirkossa saarnataan väärä oppi, ja että he sentähden ei saata istua kirkossa, eikä mennä Herran ehtoolliselle, koska semmoinen pappi saarnaa, joka heidän syntiänsä huutaa maailmalle.

Mutta jos semmoinen pappi tulee, joka ei tutki sanallakaan rippivieraita, vaan laskee kaikki vanhat pakanat ripille ilman varoittamatta, silloin he tulevat mahdollisiksi rippivieraiksi. Ja semmoi-

sen suruttoman papin kautta pääsevät kaikki vanhat pakanat taivaan valtakuntaan. Vaikka Juudakselle väärin kävi, joka myös vuovasi suruttomain pappein kautta tulla autuaaksi, mutta ei tämän aikaiset Juudaksen veljet ota hänestä esimerkkiä, vaan he tukkivat ainaki siitä väärästä reiästä sisälle ja löytävät sen kautta kuoleman ja kadotuksen.

Mutta ei suinkaan näillä Juudaksen veljillä ole semmoine kalvava omatunto kuin Juudalla, sillä Juudas tunnusti syntiänsä papille, mutta ei suinkaan Juudaksen veljet tunnusta syntiänsä papille, ennen kuin viimeisessä hengen vetämisessä. Ja silloin on jo Vapahtaja ei ainoastansa tuomittu, mutta hän on jo kuollut. Kukas sitte antaa heille synnit anteeksi, koska suruttomat papit, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, sanovat Juudaksen veljille: "Mitä meidän siihen tulee? Katso itseäs."

Vaarallinen on, että ne muutamat raukat, jotka papin tähden ovat mahdottomaksi tulleet, ja suruttoman papin kautta tulevat mahdolliseksi, menevät samaa tietä kuin Juudas. Ja jos tunto viimein herää, koska he saavat huomaita, kuinka paljon Jeesus saapi kärsiä heidän tähtensä, niin käypi heille niinkuin Juudakselle, että omanvanhurskauden perkele saapi niin suuren vallan heidän ylitsensä, että hän hirttää heitä.

Kolmas tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka käyvät Herran ehtoollisella, ja vihaavat kristityitä? Ei ne ole mahdolliset rippivieraat, sillä semmoiset pilkkaavat julkiesti vanhimman kyyneleet. Ne ovat niitten lasten kaltaiset, jotka aina riitelevät toisten kanssa ja kynsivät ja re-

pivät tukkaa, ja kuitenkin tahtovat vanhimman sylissä istua. Saattaakos vanhin semmoisia rakastaa, jotka ei tee muuta kuin pahaa toisille lapsille? Ne ovat niinkuin se äpärä Ismael, joka tuli hirveäksi Saaran silmissä, koska hän vihas nuorempaa veljeänsä, joka hengen jälkeen syntynyt oli.

Mitäs raamattu sanoo? Aja palkkavaimo poikinensa ulos, sillä ei palkkavaimon pojan pidä perimän vapaan pojan kanssa.” Ne jotka usein käyvät rippillä ja kuitenkin kantavat vihaa kristityille, ne ovat oikeat äpäret, jotka ei sovi ollenkaan Jumalan lasten kanssa yhteen, ja luulevat yhtähyvin, että he saavat armon ja syntein anteeksi saamisen Herran ehtoollisessa. Mutta perkele se on, joka semmoisille rippivieraille synnit anteeksi antaa. Ulkokullaisuudellansa he käyvät Herran ehtoollisella, ja rietas tekee heitä niin sokeaksi, että he uskovat itse, että he ovat oikeat kristityt, ehkä muutamat sanovat suulla: “Emme ole kristityt, mutta ne, jotka tunnustavat itsensä kristityksi, ovat ylöns korkealle tulleet.”

Me tiedämme vakaisesti, että äpäret ei saata ollenkaan sopia lasten kanssa. aina niitten välillä tulee riita, sillä äpäret ei saata tunnustaa itseänsä oikean isän lapseksi. Eikä äpäret tiedä, kuka heidän oikea isänsä on. Eikä saata vanhinkaan niitä maailman edessä tunnustaa lapseksensa. Mutta ne hän tunnustaa maailman edessä lapseksensa, jotka ovat aviovuoteesta tulleet.

Ei suinkaan äpäret saa mitään vanhimman talosta, ehkä ne raukat luulevat, että vanhin antaa heille salaisesti, jota maailma ja muut lapset ei tiedä.

Mutta mitä sanoo Raamattu: “Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan pojan kanssa.” Jo täytyvät kaikki äpäret, kaikki ulkokullatut, kaikki suukristityt, kaikki kuolleen uskon tunnustajat, joilla ei ole mitään perimistä vanhimman talosta, mennä pois, koska perintöjako tulee, sillä ei heillä ole lasten oikeutta. Ja ei semmoiset äpäret saatakaan tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi.

Jos he vielä tunnustaisitki niinkuin Juutalaiset: “me olemme Aabrahamin lapset,” ei he kuitenkaan saata viisata³ sitä, että he ovat aviovuoteesta tulleet. Jos äpäret sanoisit kymmenen kertaa: “meillä on Isä Jumala, ei ole Jumala meitäkään hyljännyt, kyllä on meilläki armon ovi auki”, niin sanoo Raamattu: “Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei palkkavaimon pojan pidä perimän vapaan pojan kanssa.”

Ei ole siis ne rippivieraat mahdolliset, jotka käyvät kyllä usein Herran ehtoollisella, mutta vihaavat sentähden kristityitä. Semmoiset rippivieraat ovat vasta oikeat äpäret, jotka tahtovat vielä lasten leipää syödä, ja luulevat senkautta tulevansa autuaaksi, että he varastavat armoa joka kerta kuin he menevät ripille vahvistamaan uskoansa. Ja kuitenkin käärmeen myrky tippuu hammasten raosta niin usein kuin he aukaisevat suutansa. Semmoiset äpäret ovat vielä huonommat kuin ne ensimmäiset, jotka ei käy ollenkaan Herran ehtoollisella.

Neljäs tutkistelemus. Onkos ne mahdolliset rippivieraat, jotka tulevat Herran pöydälle petollisella sydämellä eli Juudaksen kukkaro kaulassa? Niitä on

monta, jotka siinä paikassa seuraavat Juudaksen jälkiä. He tietävät kyllä, että heillä on väärä raha kukkarossa, mutta ei raski rakkaasta maailmasta luopua. He ajattelevat ilmanki niinkuin Juudas: “Ei se tee mitään, että meillä on rahaa kukkarossa. Ei senkautta tule Vapahtajalle vahinkoa.”

Mutta omalle sielulle taitaa tulla suurin vahinko, koska väärä raha on niin rakas, ettei raskita siitä luopua. Ahneuden perkele oli ensimmäinen, joka meni Juudas Iskariotin sydämeen. Ja vihan perkele meni häneen sen kastetun palan jälkeen. Ja viimein meni häneen omanvanhurskauden perkele, joka ajoi hänet puuhun hirttämään itsensä.

Kukatiesi, jos ei tule sama tuomio hänen veljillensä, jotka käyvät kukkaro kaulassa, ja tietävät kyllä, että väärä raha on takana, eikä tahdo puhdistaa tuntoansa. Kukatiesi, ettei käy heille niinkuin Juudakselle, jos tunto viimein herää, koska he näkevät Jeesuksen tuomitukseksi, että he heittävät silloin väärät rahat templiin, eikä saa sittekään omantunnon rauhaa, mutta omanvanhurskaus panee heitä hirttämään sielunsa.

Niin on käynyt monelle, joka on väärä raha kantaanut siihen asti, että Jeesus on tullut maailmalta tuomitukseksi. Omatunto on saanut niin suuren vallan tuomita. Omanvanhurskauden perkele on saanut niin suuren vallan päälle kantaa, että heidän on täytynyt kuolinvuoteella sanoa, niinkuin kirjoitettu on: “Ei ne minulle kelpaa.” “Huono reissu on edessä, mutta nyt on hiljanen.”⁴ “Niin se käypi niille, jotka käyvät Juudaksen kukkaro kaulassa.

Nyt me olemme luetelleet niitä, jotka käyvät Herran ehtoollisella, ja niitä, jotka ei käy. Ja me olemme niin arvelleet, että neljänlaisista rippivieraista ei kukaan ole mahdollinen, jolla on edellämainitut tuntomerkit. Mutta joku taitaa tässä kysyä: “Kuka on viimein mahdollinen?” Se, joka on totisesti mahdotoin, se on totisesti mahdollinen. Tässä tulee meille Pietarin mahdottomuus silmäin eteen. Me tiedämme, että Pietarin päälle tuli semmoinen mahdottomuuden tunto, koska Jeesus tahtoi hänen jalkojansa pestä, ja tämä mahdottomuus vaikutti hänessä niin paljon, että hän rupeis vastustamaan, koska hän sanoi: “Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän.”

Mutta me olemme jälkeen huomainneet, että tämä oli väärä mahdottomuus, joka usein heränneitäki vaivaa, ehkä he tuntevat, että se väärä mahdottomuus estää heitä tulemasta Jeesuksen tykö, että hän sais heitä puhdistaa. Yhtähyvin tahtoo omanvanhurskaus heitä estää tulemasta Jeesuksen tykö, että hän sais pestä heidän jalkojansa.

Moni katuvaime aikoo mennä Herran pöydälle, mutta ei mene, ehkä hän on aikonut, koska se väärä mahdottomuus lankee hänen päällensä. Ja semmoinen vaikutus on juuri riettaan hengen vaikutus. Me sanomme siis Pietarille: “Jos sinä et anna jalkojasti pestä, niin ei sinulla ole osaa eikä arpa Jeesuksen kanssa.” Jos sinua vaivaa mahdottomuuden tunto, niin sinä olet mahdollinen saamaan puhdistusta, sillä ei se ole oikea mahdottomuuden tunto, joka estää katuvaime etsimästä puhdistusta. Vaan se on oikea mahdottomuus, joka

pakottaa katuvaaisia etsimään puhdistusta, koska he rupeavat tuntemaan, ettei heillä ole osaa eikä arpaa Jeesuksessa ilman puhdistusta.

Ja se pitää oleman kaikille katuvaiksille merkiksi, että väärä mahdollisuus se on, joka tekee muutampia Jeesuksen opetuslapsista niin kankeaksi ja niin vastahakoiseksi ottamaan vastaan puhdistusta. Sillä myös armoitetut kristityt tarvitsevat joka päivä saada jalkansa pestyksi, sentähden että synnin tomu varisee heidän jalkainsa päälle, koska he käyvät avojalkaisin tämän syntisen maan päällä.

Anna nyt pestä jalkasti, Pietari, ja älä ole vastahakoinen. Sinä tulet osattomaksi Jeesuksen armosta, jos sinä et anna pestä jalkojasti. Et sinä ole Jeesuksen opetuslapsi, jos et anna jalkojasti pestä. Kuinka sinä muutoin saatat käydä kultaisen lattian päällä siinä uudessa Jerusalemissa, jos jalat ei ole puhtaat? "Ja joka kerran pesty on, ei hän tarvitse muuta, kuin että ainoastansa jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas."

Rukoile nyt Pietari, että Jeesus pesis sinun jalkasti, sillä paljon on synnin tomua varissut maailmasta, ehkä et ole vaeltanut edemmäksi kuin Betaniasta Jerusalemiin. Kyllä tarvitset pesemistä, ehkä sinä väärän mahdollisuuden tähden et tahdo antaa jalkojasti pestä. Kohta sinä jäät osattomaksi sen väärän mahdollisuuden tähden. Kohta, kohta, jäät osattomaksi, jos et anna jalkojasti pestä, sillä puhtaat jalat tarvitaan, jos sinun pitää avojalkaisin vaeltaman siinä uudessa Jerusalemissa, kussa kadut kiiltävät puhtaasta ja kalliista kullasta. Puhtaat jalat tarvitaan, jos sinun pitää vaeltaman

puhtaan lattian päällä karitsan hääsälissä, kussa morsiamen piiat hyppelevät ja Siionin tyttäret tanssivat. Siellä pitää oleman puhtaat jalat kaikilla, sillä taivaan Isäntä ei kärsi, että lattia pilataan. Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1976

¹ ehkä = vaikka

² aikaa = aikoja sitten, kauan sitten

³ viisata = näyttää toteen, todistaa (ruots. bevisa)

⁴ hiljainen = myöhäistä

Niin juutalaiset napsit sitä, kuin hän sanoi: minä olen se leipä joka taivaasta tuli alas.

Joh. 6: 41

Johannes on kirjoittanut evankeliumissa, mikä pahennus tuli juutalaisille, koska Jeesus rupeis ensimmäisen keran puhumaan Herran ehtoollisesta. Juutalaisten järki otti niin kovin vastaan, että he rupesit napsimaan, mutta myös opetus lapset pidit sen kovana puheena koska hän ensimmäisen keran puhui lihansa syömisestä ja verensä juomisesta. Ja siitä ymmärretään, että luonnollinen ihminen ei tahdo eikä saata uskoa niitä asioita, jotka menevät yli hänen järkeänsä, mutta valheita hän kyllä uskaa.

Jos me nyt ottaisimme kaikki Raamatun paikat tutkistellaksemme, joissa on jotakin kirjoitettu Herran ehtoollisesta niin ei vielä sittenkään ulotu ihmisen järki sinne asti, että hän käsittäis jotakin tästä Herran ehtoollisen suuresta salaisuudesta. Sillä se on yksi suuri salaisuus, kaikelta ymmärrykseltä salattu. Niin kuin juutalaisten järki loukkaantui silloin siitä sanasta, niin on monen järki jälkeenkä loukkaantunut siitä samasta puheesta. Muutamat ovat sen ymmärtäneet rakkauden ateriaksi ainoastansa, niin kuin se ei mitään muuta merkitsis, kuin ainoastansa sen, että kristityt kokouksissansa ovat pitäneet yhden rakkauden aterian Vapahtajan kuoleman muistoksi.

Mutta se pääsiäislampaan syöminen oli jo vanhassa Testamentissa yksi salaisuuden asia, joka ei ole ainoastansa

yhden merkillisen asian muistoksi pantu, niin kuin Israelin lapset sinä yönä pelastettiin Egyptin orjuudesta, koska Herra käski Mooseksen asettaa pääsiäislampaan. Ei se ole ainoastansa yksi muistoateria, vaan siinä on joku salaisuus, joka vaatii uskoa, koska se piti oleman yksi viatoin karitsa. Jos se olis ainoastansa yksi muisto ateria, niin olis ilman epäilemättä joku muu ruoka siihen kelvannut. Mutta sen piti oleman viattoman karitsan lihan.

Niin kuin tämä viatoin karitsa merkitsi jo silloin Jumalan karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Se on jo itsestäänsä merkillinen asia, että luontokappaleen veri on parempi kuin saippua puhdistamaan ihmisen ruumista. Niin kuin maailman komeat fröökintä¹ ovat sen koetelleet, että kädet tulevat valkeammaksi ja puhtaammaksi verellä kuin saippualla; joka pesee kätensä verellä, se tulee oikein puhtaaksi. Sen ovat maailman huorat koetelleet, joilla pitää oleman puhtaat ja valkeat kädet, että he kelpaisit hyvin maailmalle.

Mutta Jerusalemin tyttäret ei ole vielä huomainneet, että viattoman karitsan veri ottaa kaikki verenviat pois. Sillä Herra sanoo profeetan kautta: "Jos sinä ottaisit paljon saippuata, ja pesisit sinuas lipeällä, kuitenkin sinun häpys näkyy minun edessäni." Ensimmäinen kysymys on siis tämä: "minkätähden maailman huorilla pitää oleman niin valkeat kädet, ja Jerusalemin tyttärillä ei ole valkeat kädet, ehkä he pesevät itsensä saippualla ja lipeällä? Joo! Siinä on syy, että maailman huorat pesevät käsiänsä luontokappaleen verellä, mutta Jerusalemin tyttäret ei

pese itseänsä viattoman karitsan verellä, vaan saippualla ja lipeällä, ja kuitenkin näkyä heidän saastaisuutensa.

Koska pääsiäislammas teurastettiin, otettiin virheetöin karitsa, ja sen karitsan veri priiskotettiin pihtipieliin, että murhaenkeli menis sivuitse Israelin lasten huonetta. Pelkääköhän murhaenkeli karitsan verta? Se näyttää niinkuin hän pelkäis karitsan verta. Tämä on myöskin yksi ymmärtämätöin asia, niinkuin seki on käsittämätöin, minkätähden veri on parempi kuin saippua puhdistamaan mustia käsiä. Tämä on ainoastansa yksi luonnollinen koettelemus, joka osottaa, että ihmisen täytyy uskoa paljon, jota hän ei ymmärrä.

Mitä nyt Herran ehtoolliseen tulee, niin ovat maailman viisaat, ja papit ja kirjanoppineet tutkineet, millä tavalla ihminen saattaa syödä Jeesuksen ruumista ja juoda hänen vertansa, mutta ei ne ole sitä ymmärtäneet. Ja niinkuin juutalaiset sanoit: "Kuinka tämä taitaa antaa meille lihansa syödä." Niin sanovat myös kaikki maailman viisaat: "Ei se ole muu kuin yksi vertaus. Yksi muistoateria se on."

Mutta Lutherus ei ole tyytynyt siihen. Hän tahtoo sanoa näin: Ei ole se tyhjää² vertaus; ei se ole niinkuin muuttamat sanovat, että se siunattu leipä merkitsee Kristuksen ruumista, — niinkuin vanhassa testamentissä pääsiäislammas merkitsi Jumalan karitsaa joka pois ottaa maailman synnit. Mutta nyt on se oikea pääsiäislammas uhrattu meidän edestämme, eikä se ole paljas vertaus, vaan se on totisesti niin tapahtunut; ja nyt me syömme hänen lihaansa, ja juomme hänen vertansa."

Mutta siinäpä järki ottaa vastaan: järki puuttuu peräti, koska ei ole muuta kuin leipä ja viina näkyväinen, eikä siinä ole yhtään makua lihasta ja verestä. Ja Lutherus panee niin, että sen pitää jokaisen rippivieraan totisesti uskoman, että siinä on Kristuksen ruumis ja veri, vaikka ei ole muuta kuin leipä ja viina, mitä sinä näet ja maistat. Siinä on järjen sotkua ollut Lutheruksen aikana, erinomattain, koska Paavi sanoi: että leipä ja viina muuttuu Kristuksen ruumiiksi ja vereksi; ja reformertat sanovat, että leipä ja viina merkitsee Kristuksen ruumista ja verta. Mutta Lutherus sanoi, että se on Kristuksen ruumis ja veri.

Mutta jota enemmän tätä salaisuutta tutkitaan järjellä, sen suurempi pimeys tulee, ja jos kristityillä ei olis semmoinen usko, että rippivieraat totisesti tulevat osalliseksi Kristuksen ruumiista ja verestä, niin he hukkuisit kaikkityyni järjen viisaudessa. Meidän pitää Jumalan armon kautta uskossa tutkiman tätä suurta salaisuutta, että me saattaisimme sen uskolla vastaanottaa ja sydämeen kätkeä.

Mutta se suuri ehtoollisen pitäjä, joka kaikki salaisuudet näkee ja ymmärtää, tehköön tämän päivän rippivieraat mahdolliseksi vastaanottamaan näitä siunatuista lahjoja, nöyrällä, särjetyllä ja uskovaisella sydämellä, ettei he tulis vikapääksi Herran ruumiiseen ja vereen: menköön Juudas ulos sen kastetun palan jälkeen, ja menköön muut opetuslapset seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita Golgataan, että he paremmin muistaisit mitä varten Herran ehtoollinen on ase-

tettu. Kuulkoon se suuri ehtoollisen pitäjä murheellisten opetuslasten huokaukset. Isä meidän jne.

Evankeliumi: 1. Kor. 11: 23.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta ja seuraavaisesti siitä kuin jo puhuttu on, pitää meidän Jumalan armon kautta peräänajatteleman. "Mikä ruumis meille annetaan Herran ehtoollisessa?" Ensimmäiseksi: Onko se ruumis, joka oli ennen Vapahtajan kuolemaa? Toiseksi: Taikka se ruumis, joka oli haudassa? Kolmanneksi: eli se ruumis, joka oli ylösnousemisen jälkeen." Antakoon se suuri ehtoollisen jakaja armonsa, että ne harvat sielut, jotka jäävät Herran ehtoollisen huoneeseen sitte kuin Juudas on ulos mennyt, saisit tuta ja koetella mikä ruumis se on, jonka he leivän ja viinan alla nautitsevat.

Ensimmäiseksi. Että se on Herran ruumis, joka meille annetaan, siitä emme epäile, mutta minkäkaltainen ruumis se on, siitä ei ole vielä paljon arveltu. Ei ole maailman viisaat, eikä papit, eikä kirjanoppineet tutkineet, mikä ruumis se on, joka meille annetaan Herran ehtoollisessa, jos se on semmoinen ruumis, joka oli Vapahtajalla ennen kuolemaa, vai onko se ruumis joka oli haudassa Vapahtajan kuoleman jälkeen, eli se ruumis, joka on hänellä ylösnousemisen jälkeen?

Se ruumis, joka oli ennen kuolemaa, oli kuolevainen, ja se ruumis, joka oli haudassa, oli kuollut, mutta se ruumis, joka on ylösnousemisen jälkeen, on kuolematoin. Minkäkaltaista ruumista tahtoisit nyt rippivieraat syödä? Sano-

koon tunto, mikä ruumis olis paras syödä. Minä arvaan, ettei yksikään tahtois syödä sitä ruumista, joka makaa haudassa, joka on kuollut liha, erinomattain, koska Vapahtaja on itse sanonut Johanneksen evankeliumissa (6: 63.) "Henki on se joka eläväksi tekee; ei liha mitään auta."

Jos nyt olis rippivierailta tarjona ensiksi se ruumis, joka oli ennen kuolemaa, ja toiseksi se ruumis, joka makaa haudassa, ja kolmanneksi se ruumis, joka on ylösnousemisen jälkeen, ja annettaisiin puukko itsekunkin rippivieraan käteen, ja sanottaisiin: "Leikkaa nyt kappale mistä ruumiista sinä tahdot, joko siitä kuolevaisesta ruumiista, tahi kuolleesta ruumiista, eli kuolemattomasta ruumiista. Ja ota myös vähän verta mistä ruumiista sinä tahdot, joko kuolevaisesta ruumiista tahi kuolleesta ruumiista, eli kuolemattomasta ruumiista."

Jos sanottaisiin vielä kaikille rippivieraille: "Jeesus on käskenytt teidän leikata hänen ruumistansa kappaleen kunki, ja juoman vähän kunki hänen verestänsä, sillä lupauksella, että "se joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on ijankaikkinen elämä." (Joh. 6: 54). Ja taas hän on sanonut v. 53 samassa luvussa: "Ellette syö ihmisen pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä." Nyt on siis kahtalaista tarjousta, ensiksi jos he rupeavat raatamaan Jeesuksen ruumista, ja leikkaamaan kappaleen kuki hänen ruumiistansa ja syömään sen, niin on heillä ijankaikkinen elämä; mutta jos ei he tahdo raataa Jeesuksen ruumista, eikä syödä

hänen lihaansa, niin heillä on ijankaikkinen kuolema tarjona.

Minä arvelen, että muutamat rippivieraat sanoisit niinkuin Juutalaiset: "Kuinka tämä taitaa antaa meille lihansa syödä?" (Joh. 6: 52). Suruttomat sanoisit varsin: "Emme ole vielä niin nälässä, että me tarvitsisimme ihmisen lihaa syödä: ei muut kuin villihenget syö ihmisen lihaa." Mutta jos nyt suruttomat rupeaisit uskomaan, mitä Vapahtaja on sanonut: "Ellette syö ihmisen pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä." Silloin, sanon minä, jos he rupeaisit uskomaan näitä Vapahtajan sanoja, tulis heillekki arvelus: "Jokohan meidänki pitää syömän ihmisen pojan lihaa?" Vaikka ei muutamilla suruttomilla tule halu syödä ihmisen pojan lihaa, ennenkuin vasta kuolinvuoteella. Muutamat ovat nimitäin niin arat, ettei he tahdo syödä ihmisen pojan lihaa, niinkauan kuin he löytävät muuta lihaa, joka on makeampi kuin ihmisen pojan liha.

Mutta nyt tulee taas rippivieraille kolme tarjouta: Minkäkaltaisesta ruumiista te tahdotte leikata lihaa syödäkseen? Tahdottekos sitä ruumista syödä, joka on elävä, mutta kuolevainen, eli siitä ruumiista, joka makaa haudassa, taikka siitä kuolemattomasta ruumiista. Minä arvaan, että suruttomilla taitaa olla niin arka tunto, ettei he rupea elävän ihmisen ruumista raatamaan; ei he muista kuitenkaan vielä, kuinka ja koska he olisit Jeesuksen pyhää ruumista raataneet, vaikka he välistä raatavat elävän ihmisenki ruumista, erinomattain koska he suuttuvat, ei he usko kuitenkaan vielä, että he ovat Jeesuksen

ruumista raataneet; sillä he sanovat: "Sotamiehet ovat raataneet, mutta me emme ole raataneet."

Jos siis suruttomat välttämättömästi pitää syömän ihmisen pojan lihaa, niin ei he elävän ihmisen lihaa kuitenkaan rupea syömään, sillä heillä on semmoinen tunto, ettei he saata muutoin kuin vihassa leikata ihmisen lihaa. Välttämättömästi rupeaisit siis suruttomat tuota kuollutta ruumista raatamaan: siitä he leikkaisit kappaleen kuki ja söisit, mutta mistä he saisit verta, koska kaikki veri on jo vuotanut maahan, ja sotamiehet ja Juutalaiset ovat sen tallanneet. Niille taitais käydä niinkuin Paavilaisille, jotka ei anna rippivieraille verta ollenkaan, vaan ainoastansa ruumista: Kuollutta lihaa he syövät, ja siitä he tulevat osalliseksi.

Mutta elävä ruumis se kuitenkin on, joka Herran ehtoollisessa nautitaan senkaltaisilta rippivierailta, jotka ei ole itse hengellisesti kuolleet. Elävä ruumis se on, vaikka suruttomat ei saattais elävää ruumista raataa muutoin kuin vihassa; silloin koska vanhan aatamin voima kovin liikkuu sydämessä, silloin saattavat kyllä suruttomat elävän ihmisen ruumista raataa, mutta muutoin ei. Mutta me olemme nähneet monta esimerkkiä suruttomista, ettei he mene ollenkaan syömään ihmisen pojan lihaa, koska perkeleen voima kovin liikkuu sydämessä, eli koska rippi-hartaus pilataan, silloin on heillä halu muuta lihaa maistaa, joka on makeampi kuin ihmisen pojan liha.

Mutta nyt tulee kysymys, koska Jeesus on sanonut: "Joka syö minun lihaani ja juo minun vertani, hänellä on ijan-

kaikkinen elämä.” Minkäkaltaista ruumista heränneet tahtoisit syödä? Oliskohan heillä semmoinen tunto, että he saattaisit vielä elävän ihmisen ruumista raataa? Jos sanottaisiin heränneille, teidän pitää syömän ihmisen pojan lihaa ja juoman hänen vertansa, mutta onkos semmoinen tunto, että te saattaisitte elävän ihmisen pojan ruumista raataa, niin he sanoisit kaikki: “Kyllä me olemme häntä jo raataneet.”

Mutta mistäs teille tulee se ihmisen pojan liha, jonka teidän pitää syömän, jos ette korjaa mitä te olette raataneet. Hukka se on, joka ei tahdo syödä, mitä hän on raatanut, niinkauan kuin hänellä on vielä joku elävä henki raatamatta. Mutta ihmisen täytyy korjata mitä hän on raatanut. Ja jos ei hän sitä tee, niin hän on pahempi kuin hukka. Mutta minä tiedän, että heränneet ei tahdo kuollutta lihaa syödä, sentähden täytyy heidän syödä sitä elävää Jumalan pojan lihaa, jossa vielä henki on, ehkä muutamain tunto ottaa kovin vastaan.

Tässä paikassa tulee iso sota perkeleen kanssa, sillä omanvanhurskauden perkele sanoo heränneille, koska he aikovat mennä Herran ehtoolliselle: “Jokos taas menet Herran ruumista raatamaan, niinkuin ennenki olet tehnyt.” Ja moni rippivieras peljästyä niin kovin tästä perkeleen soimauksesta, ettei hän tohdi mennä syömään Jumalan pojan lihaa, sillä rietas seisoo kirkkotien päällä, ja sanoo rippivieraille: “Jokos taas menet Herran ruumista raatamaan?” Mutta mitäs silloin sanoo omatunto, koska rietas näin soimaa? Joo, omatunto sanoo näin: “Se on pahempi kuin hukka, joka ei korjaa mitä hän on raata-

nut.” Koska sinä olet Herran ruumista raatanut, niin täytyy sinun myös korjata sen ja syödä, sillä näin sanoo Vapahtaja: “Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä.” (Joh. 6: 53.)

Nyt me tiedämme siis vakaisesti, että heränneet ei tahdo syödä sitä kuollutta lihaa, joka haudassa makaa. Mutta kummasta ruumiista he tahtovat syödä, siitä kuolevaisesta eli siitä kuolemattomasta. Armoitetut sielut saavat myös arvella, kummasta ruumiista he tahtoisit syödä? Kuolevaisesta taikka kuolemattomasta ruumiista. Ja kaikki sanovat vissimmästi: “Kuolemattomasta ruumiista minä tahtoisin syödä.” Jaa! Kuolemattomasta. Mutta mitäs Herran asetussanat sisällänsä pitävät? Siinä sanoo Herra: “Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan.” Ei hän ole niin sanonut: ”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annettu on”, vaan hän sanoo, että se annetaan kuolemaan.

Ja näistä sanoista kuuluu nyt, että se on se ruumis joka annetaan kuolemaan; niinmuodoin se kuolevainen ruumis. Mutta mikäs on se ruumis, joka annetaan ulos kuolemaan? Eiköhän se ole sovintouhri; vaikka Paavilaiset sanovat: “Ei se ole sovintouhri”, ja maailman viisaat sanovat: “Vertaus se on, ei se ole mikään muu”. Ja muutamat sanovat: “Muistoateria se on. Ei siinä ole mitään muuta, kuin että opetuslapset pitää muistaman, että Jeesus on kuollut heidän tähtensä.”

Mutta niinpä Herra itse sanoo: “Tämä on minun vereni, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan, syntein an-

teeksi antamiseksi.” Ei hän sano, että se on vuodatettu muistoksi, mutta syntein anteeksi antamiseksi. Ei se ole syntein anteeksi saamiseksi, mutta syntein anteeksi antamiseksi, niin että synnit Jumalan puolelta anteeksi annetaan tämän veren vuodattamisen kautta. Mutta syntein anteeksi saaminen tulee vielä sen päälle, jos opetuslapset ottavat tätä tarittua armoa vastaan. Niinmuodoin on Kristuksen ruumis ja veri sovintouhri, ja Herran ehtoollinen on yksi sovintoateria, ei se ole ainoastansa yksi muistoateria, mutta sovintoateria. Ja sentähden on suuri edesvastaus kaikilla suruttomilla, jotka tulevat sovintoaterialle sopimaan Jumalan kanssa, ehkä ei ole mitään sovittamista.

Jos nimittäin Jumala kysyy heiltä: “Ystäväni, kuinkas tänne tulit, ja ei ole häävaatteita,” niin he vaikenevat. Jos hän kysyy: “Ystäväni, mitä varten sinä tulet?” niin ei ole siinäkään vastausta mitään. He tulevat suuta antamaan Jeesukselle, ehkä he opastavat vihollisia Jeesuksen tykö. Ei ole siis Herran ehtoollinen ainoastansa yksi muisto Herran kuolemasta, eikä myös ainoastansa yksi rakkauden ateria, johon kristityt kokoontuvat rakkautta sytyttämään keskenänsä, vaan niinkauan kuin kristityt ovat syntiset, ja monessa asiassa puuttuvaiset, tarvitsevat he saada synnit anteeksi, sillä näin sanoo se suuri ehtoollisen pitäjä: “Tämä on minun vereni, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan syntein anteeksi antamiseksi.”

Vissimmästi annetaan siis katuvaisille synnit anteeksi Herran ehtoollisessa, jos heillä on semmoinen usko, että he saavat synnit anteeksi. Mutta surut-

tomat ja katumattomat ei saa syntiänsä anteeksi Herran ehtoollisessa, vaikka he kuinka uskoisit että he saavat siellä synnit anteeksi, siellä he vasta raatavat Jeesuksen ruumista, eikä vihollinen soimaa heitä koskaan siitä raatamisesta, vaan hän kehoittaa heitä menemään Herran ehtoolliselle, ja sanoo katumattomille: “Älä pelkää, että sinä olet mahdotoin, joka olet Jeesuksen paras ystävä. Et sinä ole koskaan Jeesuksen ruumista raatanut, niinkuin nämät heränneet raatavat. Sinä olet aina istunut rippihartaudessa Herran ehtoollisessa. Sinä olet aina nojannut päätäsi Jeesuksen rintaa vasten. Ja vaikka nämät heränneet soimaavat sinua huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, viinakaupasta, ahneudesta, kirouksesta, vihasta, kateudesta, koreudesta, ylpeydestä, petollisuudesta, ja kaikenlaisista synneistä, joita et ole koskaan eläisäs tehnyt, itse ne on semmoiset; mutta ilmanki sinun omatuntos todistaa, että sinä olet kaikista niistä viatoin. Ja mitä ne vielä soimaavat sinulle, että sinä olet juonut Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä, se ei ole tosi, ilmanki sinä näet itse kirjasta eli Jumalan sanasta, että paloviina on paras Jumalan siunaus, mitä jo maassa löytyy. Eihän Jumala kiellä tarpeellista ruokaa nautitsemasta; joka parasta Jumalan viljaa haukkuu pirun paskaksi ja perkeleen kalkiksi, se on itse perkeleestä.”

Katso, niin saarnaa rietas suruttomille ja katumattomille; mutta katuvaisille hän sanoo näin: “Jokos taas menet Kristuksen ruumista raatamaan? Ja semmoisena perkeleenäkö nyt menet Herran ehtoolliselle?” Joo! semmoise-

na perkeleenä täytyy sinun mennä Kristuksen ruumista raatamaan; sillä jos et sinä korjaa mitä sinä olet raatanut, niin sinä olet pahempi kuin hukka. Sinun täytyy syödä Ihmisen Pojan lihaa, ja juoda hänen vertansa. Sinä olet tosin raatanut Kristuksen ruumista, mutta sinun täytyy nyt syödä hänen lihaansa ja juoda hänen vertansa, että sinulla olis ijankaikkinen elämä, että sinä eläisit matkalla ijankaikkisuuteen.

Sinä olet raatanut juuri elävän Jumalan Pojan ruumista, mutta nyt täytyy sinun myös syödä, juuri elävän Jumalan Pojan lihaa, ja juoda elävän Jumalan Pojan verta, niinkuin villi-ihmiset syövät elävän ihmisen lihaa ja juovat elävän ihmisen verta, ja sanovat sen olevan makean. Niin täytyy teidän, joita maailman siveät ihmiset haukkuvat villihengeksi, syödä elävän Jumalan Pojan lihaa, ja juoda elävän Jumalan Pojan verta, ei uutena eikä keitetynä, mutta helvetin valkean edessä paistettuna, niinkuin pääsiäislammas ynnä katkerain ruohoin kanssa, että se pikemmin sulais teidän ruumiissanne, ja antais voimaa pakenemaan pois Egyptin orjuudesta, koska pakanat ajavat Israelin lapsia ulos huoneistansa, ja Israelin lapset joutuvat niinmuodoin paastoamaan, ja happamattoman leivän ainetta kantamaan.

Pääsiäislammas oli vanhassa testamentissä sama, kuin Herran ehtoollinen meillä. Paavali sanoo, että "Pääsiäislammas on uhrattu meidän edestämme, joka on Kristus." Pääsiäislammas on yksi karitsa ilman viatta. Pääsiäislammas teurastettiin. Ja Jumalan karitsa on myös teurastettu. Ne ihmiset, jotka söit

pääsiäislampaan, olit itse sen karitsan ruumiin raataneet. Niin myös me olemme Kristuksen ruumista raataneet. Pääsiäislampaan liha paistettiin valkean edessä. Niin myös Kristuksen, sen viatoman karitsan liha on paistettu helvetin valkean edessä. Pääsiäislammas syötiin happamattoman leivän kanssa. Niin myös Kristuksen ruumis syödään happamattoman leivän kanssa.

Israelin lapset söit pääsiäislampaan matkavaatteissa, vyötetyt kupeista, kengät jalassa, sauva kädessä, valmiit matkustamaan luvatululle maalle. Niin myös kristityt pitää oleman matkavaatteissa, koska he syövät Kristuksen lihaa, vyötetyt kupeista, kengät jalassa, sauva kädessä, valmiit matkustamaan uuteen Jerusalemiin, niinkuin olis tämä pyhä ateria viimeinen ateria maailmassa. Synnin orjalle pitäis tämä pääsiäislammas oleman viimeinen ateria synnin orjuudessa, epäileväisille ja epäuskon vangeille pitäis tämä ateria oleman viimeinen ateria epäuskon vankeudessa, uskovaisille pitäis se oleman viimeinen ateria maailmassa. Niinkuin ruoka ylöspitää ruumiin hengen, ja antaa jäsenille voiman, niin myös se hengellinen ruoka, joka on Jumalan Pojan hengellinen liha, antaa sielulle voiman valvoamaan, rukoilemaan, kilvoittelemaan, pyrkimään ja ikävöitsemään sen ijankaikkisen elämän perään.

Siihen oikeaan Isänmaahan ovat siis oikeat Israelin lapset valmiit matkustamaan, koska he oikeassa ja autuaallisessa uskossa syövät pääsiäislampaan. Ja olkoon se viimeinen ateria maan päällä. Sillä ruoalla pitää heidän elämän siihen asti, kuin se täytetään Juma-

lan valtakunnassa, koska he saavat istua Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa pöydässä, siinä suuressa ehtoollisessa taivaassa.

Siinä istuu myös se suuri ehtoollisen pitäjä taivaassa ja kunnian kruunu päässä, jakain ehtoollista uskollisille opetuslapsille. Siellä sanoo se suuri ehtoollisen jakaja: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annettu on, tämä on minun vereni, joka teidän edestänne vuodatettu on." Siellä ei ole enää Juudas, joka pettää, mutta Pietari, Jaakobus ja Johannes, Filippus, Andreas ja Tuomas, joka huutaa: "Minun Herrani ja minun Jumalani." Siellä on Bartolomeus ja Matteus, Jaakob Alfeuksen poika, ja Simon Kananealainen, ja vaimot, jotka ovat Jeesusta seuranneet Galileasta, Maria Magdalena, Salome, Johanna, ja Maria Jeesuksen äiti.

Ne istuvat taivaan valtakunnassa siinä suuressa ehtoollisessa, ja veisaavat kiitosvirttä ehtoollisen jälkeen. He veisaavat siinä uudessa Jerusalemissa kiihosta Jumalalle ja Karitsalle; mutta Juudas ei ole niitten seurassa, jotka kiittävät, vaan hän on niitten seurassa, jotka kiroavat itseänsä ja Luojaansa. Ja Jeesuksen ristin viholliset saavat silloin ulvoa helvetissä, jotka ei ole täällä kiitosvirttä veisanneet.

Nyt sinä suuri ehtoollisen jakaja! Pidä ehtoollista niitten opetuslasten kanssa, jotka seuraavat sinun verisiä askeleitas, Yrttitarhasta Golgatan mäelle, ja herätä heitä ylös koska synnin uni pakkaa heidän päällensä, että he näkisit sinun verisen hikes, ja kuulisit sinun rukoukses, koska sinä makaat polvillas ja rukoilet taivaallista Isää. Ja vahvista

heitä sinun armollas, että he viimein tulisit osallisiksi siitä suuresta ehtoollisesta taivaassa, jossa he saavat veisata kiitosvirttä nyt ja ijankaikkisesti. Amen!

Lähde: Kirkkopostilla 1876

¹ fröökina (ruots. fröken): neiti, tornionlaakson murteessa "hienosteleva neitonen".

² vain

Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?

Luuk. 23: 34.

Vapahtaja sanoi niille vaimoille, jotka itkit ja paruit, koska sotamiehet veit häntä siihen paikkaan, kussa Hänet piti ristiinnaulittaman: “Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?”

Vapahtaja oli se tuore puu, joka olis pitänyt vielä seisoman ja hedelmätä tekemän taivaan valtakunnalle. Mutta ei vihollisen orjat ole sallineet tämän puun seisoa ja kasvaa, sillä tämä tuore puu oli tiellä, ettei vihollinen saanut vedättää kuivia puita mieltänsä myöten. Tuore puu ei tosin pala valkeassa, mutta tämä tuore puu oli tiellä, ettei vihollinen saanut mieltänsä myöten vedättää kuivia puita. Sentähden hän pani orjansa hakkaamaan tätä tuoretta puuta, että hän saisi mieltänsä myöten vedättää kuivia puita polttopuiksi itsellensä. Sentähden sanoi Vapahtaja niille vaimoille, jotka surkuttelit häntä: “Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?”

Totisesti oli tämä tuore puu suurena esteenä, koska vihollinen oli vedättämässä kuivia puita ja vetämässä niitä valkeaan. Vapahtaja oli nimittäin itse se tuore puu, joka oli vihollisen tiellä. Ja niinkauan kuin tämä tuore puu oli tiellä, niinkauan ei vihollinen paalinut mieltänsä myöten kuivia puita vedättää valkeaan. Sentähden pani hän nyt trenkinsä hakkaamaan tätä tuoretta puuta, että tie aukenis paremmin, ja hän saattais mieltänsä myöten vedättää kuivia

puita.

Ja se kuuluu selkeästi Vapahtajan sanoista, ettei Jumala ole tämän puun hakannut, vaan juuri vihollisen orjat ovat sen tehneet, koska hän sanoo: Jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, nimittäin vihollisen orjat niin tekevät. Ne hakkaavat sen tuoreen puun, vaikka on kielletty laissa, ettei saa hakata tuoretta puuta sitä varten, että niitä poltettaisiin tervahaudassa.

Mutta mitäpä vihollisen orjat siitä huolivat. Ne hakkaavat tuoretta puuta, vaikka on juurakoita ja tervaksia metsässä, jotka palavat hyvin tervahaudassa. Ettekö usko, että tämä tuoret puu hakataan juuri sentähden, että se oli tiellä, koska rietas äijä piti vedättämän kuivia puita.

Koska nimittäin rietas vaeltaa karkeita paikkoja, etsii lepoa eikä löydä, silloin hänelle tulee ikävä, erinomattain siitä syystä, että hän on ajettu ulos majastansa, jonka tähden hän yöttyy välistä metsään, ettei kaikki ota häntä enää majaan. Sillä muutamat ovat näinä aikoina havainneet, että hän on vaivaisen kaarakumppani¹, erinomattain siinä majassa, kussa hän ennen on ollut. Jos he ottaisit hänet toisen kerran majaan, niinkuin moni on jo tehnyt, niin hän syöpi heitä kylmille. Sentähden ovat muutamat alkaneet varoittamaan, ettei rietas pääsis enää majaan asumaan.

Sentähden on rietas vaeltaissansa karkeita paikkoja välistä yötynyt metsään, ja siellä hän tarvitsee polttopuita, joista hän tekee aikasen praasun. Mutta koska tämä tuore puu oli tiellä, niin suuttui rietas sille tuoreelle puulle ja pani trenkinsä hakkaamaan tätä tuoretta

puuta, ettei se enää olis tiellä. Ja niin on rietas tehnyt joka aika. Hän on aina pannut trenkinsä hakkaamaan muutamia tuoreita puita, jotka ovat tiellä, että hän sitte sais kuivia puita vedättää mieltänsä myöten. Hän sais kyllä vedättää niitä kuivia puita, jotka tässä kirkon ympäri ovat, joista ei ole enää toivoa, että he tulisivat hedelmällisiksi.

Mutta se tuoret puu, joka olis vielä kantanut paljon hedelmätä taivaan valtakunnalle, jos se olis saanut seisoa ja kasvaa enemmän aikaa, se oli nyt tiellä. Ja sentähden rietas pani trenkinsä hakkaamaan häntä pois, että tie helvettiin aukenis paremmin, ja että rietas äijä sais ilman esteettä vedättää kuivia puita valkeaan. Sitä Jerusalemin tyttäret itkit ja surkuttelit. Mutta Jeesus kielsi heitä itkemästä häntä ja käskei heidän itkeä itseänsä ja lapsiansa, "sillä jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu."

Totisesti valittaa mahdamme, että vihollinen aina tahtoo niitä tuoreita puita hakata, ei sentähden, että ne kelpaavat hänelle polttopuiksi, mutta sentähden, että jokainen tuoret puu, kuin hyviä hedelmiä kantaa, on tiellä, ettei vihollinen saa mieltänsä myöten niitä kuivia puita vedättää. Jeesus oli se tuore puu, joka oli hedelmän kantanut taivaan valtakunnalle. Siinä puussa ei ollut ainoastansa lehtiä ja kukkaisia, vaan myös hedelmälliset oksat, jotka olit siihen totiseen viinapuuhan istutetut.

Koska nyt vihollisen orjat hakkaisit tätä tuoretta puuta, jonka olis pitänyt vielä seisoman ja hedelmän kantaman taivaan valtakunnalle, niin ajatteli moni, että oksat kanssa kuivaisit ja tuli-

sit hedelmättömiksi. Semmoinen usko oli riettaan orjilla, että koska tuoret puu hakataan, niin oksat kanssa kuivettuvat. Mutta vihollinen räknäsi² tässä paikassa väärin, sillä tämän hedelmällisen puun oksat rupesit vasta hedelmän kantamaan, koska puu oli kaatunut maahan.

Ja on se vielä joskus muualla nähty, että tuoreen puun oksat puhkeavat ja tekevät lehtiä, vaikka puu on kaatunut. Tämä on juuri vastoin luontoa. Ja ihmisen järki ei voi käsittää, kuinka oksat pitäisivat puhkeaman ja lehtiä kantaman, vaikka itse puu on kaatunut. Tämä ihme ei saata tapahtua kirotn puun kanssa, joka varsin kuivaa, vaikka ei hän ole hakattu. Mutta tämän siunatun puun oksat tulevat hedelmälliseksi, vaikka puu itse on hakattu, sillä ne ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhan ja imevät siitä nestettä.

Tämä puu on niin raskas, ettei rietas jaksa vedättää häntä, vaikka hän on pannut trenkinsä hakkaamaan häntä. Mutta ajatelkaat nyt perään, te itkeväiset ja parkuvaiset vaimot, mikä kuivassa puussa tapahtuu, koska vihollisen orjat näin tekevät tuoreen puun kanssa. Ajatelkaat perään, te itkeväiset ja parkuvaiset vaimot, mikä hirmuinen kuumuus pitää tuleman helvetissä, koska kaikki kuivat puut hakataan pois ja heitetään tuleen.

Jos tuoreessa puussa on yksi kasva-va henki, joka hänessä vaikuttaa hyvän hedelmän kasvannon, jonka tähden tuoret puu ei pala valkeassa, mikä sitte kuivassa puussa tapahtuu, joka on valmis syytymään yhdestä kipinästä, joka lentää siitä suuresta valkeasta, jonka rietas on pannut palamaan? Ajatelkaat

perään, mikä hirmuinen kuumuus on siinä suuressa pätsissä, johonka maailman ruhtinas, Nebukadnezar, on pannut niin paljon puita, että neki sotamiehet, joitten piti viskaaman elävän Jumalan palvelijoita, Sadrakia, Mesakia ja Abednegoa. Ne sotamiehet kuolit kuumuudesta, mutta elävän Jumalan palvelijat ei palaneet siinä suuressa pätsissä, sillä valkea ei pystynyt heihin.

Ajatelkaat perään, te itkeväiset ja parkuvaiset vaimot, mikä kuivassa puussa tapahtuu, koska tuorettakaan puuta ei ole vihollisen orjat säästäneet. Ja koska me tänä päivänä katselemme, kuinka tuoreen puun kanssa tehdään, jonka vihollisen orjat vihoissansa hakkaavat, vaikka sen olis pitänyt vielä vähän aikaa seisoman ja hedelmän kantaman taivaan valtakunnalle. Niin muistakaamme aina, että se tuore puu on kantanut hedelmän siinä suuressa viinamäessä. Hän on kantanut senkaltaisen hedelmän, josta kaikki työmiehet viinamäessä saavat virvoitusta heidän janossansa.

Antakoon nyt tämä tuore puu, joka on se totinen viinapuu, josta kaikki kuivat oksat karsitaan pois, ja kaikki hedelmälliset oksat puhdistetaan, että he runsaamman hedelmän kantaisit. Antakoon se tuore puu, se totinen viinapuu, josta kaikki hedelmälliset oksat imevät nestettä, että ne harvat sielut, jotka tänä päivänä murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä seuraavat sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta Golgatan mäelle, saisit pian nähdä hänen kirkkautensa taivaassa. Kuule sinä ristiinnaulittu kuningas katuvaisten ryövärin rukous.

Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 23: 32

Jos jollakulla sielulla olis halu seurata Jeesuksen verisiä askeleita Golgatan mäelle ja katsella hänen verisiä haavojansa, niin ottakoon ristin päälensä ja kantakoon sen Jeesuksen jäljissä. Maailman hirmuisuutta me olemme nähneet, kuinka se puhkeaa ulos sanoihin. Vaimoin kyyneleet me olemme nähneet, jotka itkit ja paruit, koska senkaltainen opettaja, joka oli heidän sydämitänsä ruokkinut elämän sanalla, piti maailman vihan tähden otettaman pois. Juutalaisia on nähty, jotka hengellisen vihan tähden janoisit Kristuksen verta. Maaherra on nähty, joka maailman kunnian ja paatuneitten ihmisten tähden tuomitsi yhden vanhurskaan miehen kuolemaan, vastoin tuntoansa. Sotamiehet on nähty, jotka ristiinnaulitsit kunnian Herran ja annoit hänelle etikkaa sapella sekoitettua. Tässä paikassa olis paljon puhumista maailman paatumuksesta ja verta janoavaisesta vihasta Jeesusta kohtaan, joka ei ole vielä sammunut.

Mutta puhukaamme tällä kertaa ainoastansa Vapahtajan kärsimisestä ja kuolemasta, niitten sieluin ylösrakennukseksi, jotka ei vielä ole kostuneet Jeesuksen ristin juureen, koska me Jumalan armon kautta katselemme Jeesuksen verisiä haavoja. Ensimmäiseksi: Kuka on niitä haavoja tehnyt? Toiseksi: Mitä nämät haavat vaikuttavat?

Taivaallinen vanhin on saanut kuoleman haavoja jumalattomain ja paatuneitten tähden. Hän aukaisee nyt rintojansa ja osoittaa kaikille paatuneille

haavojansa ja sanoo: “Katsokaat paatuneet henget näitä haavoja. Paatuneitten tähden minä olen niitä saanut. Eikö nämät haavat saata liikuttaa paatuneitten sydämet?” Mutta muutamat sylkevät vanhemman kasvoihin ja sanovat: “Meidän tähtemmekö niitä haavoja olet saanut? Itse ilmanki olet loukannut itseäs. Niin sanovat paatuneet lapset, koska vanhin osoittaa heille haavojansa. Mutta Jeesuksen opetuslapset tulevat sangen murheelliseksi niitten haavain katselemisesta. Jospa nyt kaikki kansa, joka on tullut katselemaan sitä ristiinnaulittua, löisit rintoihinsa ja menisit murheellisena kotia!

Ensimmäinen tutkisteleminen: Kuka on vanhimmalle niitä verisiä haavoja tehnyt? Kristuksen piinan historiassa on kirjoitettu, että ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat ovat heittänsä koonneet ja pitäneet neuvoa, kuinka he Jeesuksen kavaluudella kiinni ottaisit ja tappaisit. Niillä oli siis yksi kuolettavainen viha sydämessä Jeesusta kohtaan.

Mutta ei ne raukat tunteneet, että perkele oli heissä ylösherättänyt ja syyttänyt tämän hengellisen vihan, vaan he luulit, että Jeesus oli yksi kansan häiritsijä ja yksi Jumalan pilkkaaja, jonka heidän täytyi kaikella muotoa hävittää. Näin oli siis rietas kääntänyt nurin heidän silmänsä, että heidän täytyi uskoa, että Jeesus Natsarenus oli yksi Samaritanus, ja että hänellä oli perkele.

Mutta kuinka rietas saattaa niin nurin kääntää parhaiten miesten silmät, että Jumalan poika muuttuu heidän silmissänsä perkeleeksi? Ajatelkaat nyt perään, kuinka vihollinen saattaa niin

nurin kääntää ihmisten silmät. Onkos nyt semmoiset ihmiset elämässä, joitten silmät vihollinen on kääntänyt nurin? Kaikki paatuneet luulevat, ettei rietas saata heidän silmiänsä niin nurin kääntää, että he rupeaisit vihaamaan Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa.

Mutta sama hengellinen viha, sama jano kristittyin veren perään on vielä nyt ki suruttomain sydämessä. Sama pilkkaama henki ja sama murhahuuto: “Ristiinnaulitse!” kuuluu vielä nyt ki joka paikassa, kussa Kristuksen Henki vaikuttaa elävän kristillisyyden. Sillä taivaallisen vanhimman verinen muoto ei vaikuta heissä murhetta ja surkuttelemista, vaan enemmän se vaikuttaa paatumista.

Koska surutoin kansa tulee Pääkalon paikalle, vääntelevät he päätänsä ja pilkkaavat sitä ristiinnaulittua ja sanovat: “Astukoon alas riestä, niin me uskomme hänen päällensä.” — Kuka nyt on ristiinnaulinnut Vapahtajan? Kutka ovat taivaallisen vanhimman murhaajat? Juutalaiset ilmanki, joilla oli viha sydämessä.

Mutta minä luulen, että samat juutalaiset ovat vielä elämässä. Juomarit, viinaporvarit, huorat, varkaat, kirousmiehet ja tappelusmiehet ovat vielä nyt ki ne juutalaiset, jotka huutavat: “Ota pois! Ristiinnaulitse häntä.” Niillä on hengellinen viha sydämessä. Niillä on tappamamieli, ja helvetin valkea palaa heidän paatuneissa sydämissänsä. Mutta ei ne raukat sitä tunne, sillä rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin.

Niinkuin entiset juutalaiset katsoit Jumalan Pojan Jumalan pilkkaajaksi, niin nämät juutalaiset katsovat kristityi-

tä Jumalan pilkkaajaksi. Entiset juutalaiset katsoit Jumalan Pojan kansan häiritsijäksi, niin nämät juutalaiset katsovat kristityitä kansan häiritsijöiksi. Entiset juutalaiset häväisit Jumalan Poikka sanoen: "Sinä olet Samaritanus, ja sinulla on perkele." Niin nämät juutalaiset häväisevät Jeesuksen opetuslapsia sanoen: "Sinä olet pahempi kuin vihollinen, koska et anna minulle omantunnon rauhaa. Entiset juutalaiset kiusasit Jeesusta yhden huoran kanssa, jonka he toit hänen eteensä. Niin tekevät myös tämän aikaiset juutalaiset: huoran kautta he tahtovat saada kristityitä ansaan.

Mitä nyt taivaallisen vanhimman haavain katseleminen on vaikuttanut niissä, jotka ovat tulleet Pääkallon paikalle katselemaan sitä ristiinnaulittua? Onkos näitten haavain katseleminen vaikuttanut Juutalaisten sydämessä murheen, surkuttelemisen ja armahtamisen? Ovatko nyt juutalaiset katsumuksessa? Pilatus luuli, että Jeesuksen surkea muoto piti liikuttaman juutalaisten kovaa sydäntä armahtamiseen, koska hän toi Jeesuksen ulos ja sanoi heille: "Katsokaat ihmistä!"

Mutta ihmisen sydän on pahempi kuin hukan sydän, koska helvetin valkea on syttynyt. Juutalaiset näit kyllä sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan verisissä haavoissa, ja veri tippui hänen pyhästä ruumiistansa ja otsastansa. Mutta ei mitään armoa tuntunut juutalaisten sydämissä, vaan he huusit täydellä kurkulla: "Ota pois, ristiinnaulitse!"

Onkos nyt tämänaikaiset juutalaiset armollisemmat? Jokohan ne rupeaisit surkuttelemaan yhtä kristittyä, joka

joutuis kärsimään nälkää ja alastomuutta kristillisyyden tähden? Minä luulen heidän sanovan niin kuin entiset juutalaiset: "Muita hän on auttanut, mutta itseänsä hän ei saata auttaa." Muutamia salaisia opetuslapsia sanotaan evankeliumissa olleen Jeesuksella, jotka ei olleet suostuneet juutalaisten tekoon ja neuvoon, joiden seurassa taitavat olla Joosef ja Nikodeemus. Miksikä ei ne miehet ole ennen tulleet Maaherran tykö, ennenkuin Jeesus on kuollut? Minkätähden he ovat mykät olleet, koska heidän sanansa olis vaikuttanut niin paljon, ettei maaherra olis tohtinut väärin tuomita?

Jos nämät miehet olisit ennen puhuneet, koska Jeesus oli elämässä, kukatiesi mitä se olis vaikuttanut. Mutta maailman kunnia ja ihmisten pelko taisi olla niillä miehillä niin suuri, että he annoit sanan puhumatta maaherran tuomita yhden vanhurskaan miehen kuolemaan. Missä nyt on Joosefin ja Nikodeemuksen rakkaus Jeesusta kohtaan? Maailman kunnia ja ihmisten pelko on tainnut lopettaa kaiken rakkauden.

Ehkä³ he kuulevat, kuinka käärmeen myrkky tippuu Juutalaisten suusta, ei nämät siveät miehet silloin puhu mitään Jeesuksen viattomuudesta. Ei ne muuta tee, kuin kuuntelevat ja istuvat mykkänä. Tässä on monta Nikodeemusta, jotka ovat istuneet kuurona ja mykkänä, koska Juutalaiset purkavat kaiken vihansa kristittyin päälle. Ja kuitenkin saattavat ne miehet olla siinä uskossa, että he tulevat Jeesuksen kuoleman kautta autuaaksi, koska he korjaavat hänen ruumiinsa hautaan.

Ei ole nimitetty evankeliumissa, että

Jeesuksen haavain katseleminen olisi vaikuttanut sydämellisen murheen Joo-sefin ja Nikodeemuksen sydämessä. Ja niinmuodoin on Jeesus ylönannettu kailkilta. Ei ole yksikään, joka puhuu maailmalle jonku sanan hänen viattomuudesta. Viimein täytyy hänen huutaa korkealla äänellä: "Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit!"

Katsokaat nyt, paatuneet henget, mitä te olette tehneet taivaalliselle vanhimmalle. Te olette ensin valehdelleet hänen päällensä, että hän on kansan häiritsijä ja Jumalan pilkkaaja. Te olette huutaneet: "Ristiinnaulitse!" Te olette häntä häväisseet ja kutsuneet Samaritanukseksi. Nyt te näette hänen surkeassa hädässä olevan. Te kuulette hänen huutavan ja valittavan, että Jumala on hänet ylönantanut. Mutta vielä te jaksatte pilkata taivaallisen vanhimman kyneleet jumalattoman elämänne kautta, juopumuksella, kirouksella, koreudella ja pilkkaamisella, ahneudella, vihalla ja kiukulla.

Hengellinen viha on palamassa sydämessä. Helvetin valkea on syttynyt omaan poveen, vaikka ette tunne. Mutta koska kuolema alkaa pusertamaan paatuneita sydämiä, silloin silmät aukevat. Silloin he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Mutta silloin taitaa tulla hiljainen katumus, koska ette ennen ole katselleet vanhemman haavoja murheellisella ja katuvaisella sydämellä. Katsokaat nyt, vanhimman murhaajat! Katsokaat nyt, vanhimman kyynelten pilkkaajat! Katsokaat, mitä teidän vihanne on vaikuttanut.

Toinen tutkisteleminen: Mitä taivaallisen Vanhimman haavain katseleminen

on vaikuttanut? Ei mitään paatuneitten sydämissä, muuta kuin pilkkaama halua. Niin me kuulemme Kristuksen piinan historiasta, että vihollisen joukolla tuli oikein suuri pilkkaama voima, koska he näit, että Jeesus oli ylönannettu Jumalalta ja ihmisiltä. Ne olit ennenki pilkanneet häntä, mutta ei niin julkisesti, koska hän oli opettamassa templissä. Mutta nyt, koska hän oli kiinni otettu, silloin vihollisen voima pääsi irti.

Kaikki verikoirat karkasit hänen päällensä. Miekka kävi hänen sielunsa läpitse, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin. Eiköstä nyt ole samat esimerkit edessä? Jos joku kristitty ahdistetaan maailmalta, silloin tulevat kaikki salaiset ajatukset ilmi. Ei ole enää monta, jotka puhuisit hänen puolestansa, jotka pitäisit pahana, että kristitty joutuu kärsimään. Ei ole monta, jotka rohkenevat puhua totuuden paatuneille. Niin vähän on vanhimman haavain katseleminen vaikuttanut.

Ei ole muita, jotka surkuttelisit häntä, kuin muutampia vaimoja ja muutampia murheellisia opetuslapsia, jotka katselit niitä haavoja murheellisella ja särjetyllä sydämellä. Voi! Voi! paatunut maailma! kuinka sinä olet vajonnut syvään turmelukseen, koska sinä saatat katsella näitä Vapahtajan haavoja ilman liikkumatta, ilman surkuttelemistä sinun onnettomuuttas.

Ei ole kauheampi synty tapahtunut, kuin tämä taivaallisen vanhimman murhaaminen, jossa kaikki ovat osalliset, sekä suuret että pienet. Mutta ei ole sentähden moni, joka nyt seisoo ristien kohdalla ja katselee tätä murhatyötä kauhistuksella. Ei ole muita, jotka

surkuttelevat kovaa onneansa, kuin muutamit murheelliset vaimot ja opetuslapset, jotka nyt pidetään hulluna maailmalta.

Niissä on Jeesuksen haavain katseleminen vaikuttanut murheen, jota he ei saata salata. Ja niitä maailma ylönkatsoo niin kovin, että he pidetään hulluna, ja jos he puhuisit jonkun sanan maailmalle Kristuksen viattomuudesta ja katumuksen tarpeellisuudesta, niin he saavat varsin kuulla, että he ovat puhuneet Moosesta vastaan, ja vedetään pian maailmallisen raadin eteen.

Nyt juomarit pidetään viisaina. Jeesuksen murheelliset opetuslapset pidetään hulluna. Viinaporvarit ovat kunnialliset maailmassa. Jeesuksen murheelliset opetuslapset häväistään ja ylönkatsotaan. Huorat pidetään kunniasa, mutta Maria Magdalena ei tohdi avata suutansa.

Mitä nyt vaikuttavat taivaallisen vanhimman haavat? Ei mitään paatuneitten sydämissä, ei mitään. Koska he ovat aikansa pilkanneet ja nauraneet, menevät he iloa pitämään viinan ja juopumuksen, huoraamisen, kiroamisen ja panettelemisen kanssa. Mutta Jeesuksen murheelliset opetuslapset ei tohdi semmoisen joukon sisällä liikkua. Heidän täytyy kätkeä kyyneleitänsä.

Kuinka surkea on tämä Jeesuksen haavain katseleminen niille murheellisille ja maailmalta ylönkatsotuille sieluille, jotka semmoisen joukon keskellä ei tohdi avata suutansa. Voi, voi, sinua! Sinä murheellinen Maria Magdalena, kuinka sinun kyynelees ylönkatsotaan ja pilkataan, koska sinä vertavuotavalla sydämellä katselet niitä

haavoja, joita Jeesus on saanut rakkautensa tähden köyhää seurakuntaansa kohtaan, koska hän antoi sielunsa lunastukseksi, antoi ruumiinsa sotamiehille, että sinun sielusi pelastettaisiin kadotuksesta. Kuinka se kävi niinkuin miekka sinun sielusi läpitse, sinä Maria, Jeesuksen äiti, koska sinä näit Jumalan Pojan ristin päällä suuressa vaivassa ja kuulit hänen huutavan: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit!

Ja sinä Johannes, joka olet, nojaten päätäs Jeesuksen rintaa vasten, maannut hänen helmassansa Herran ehtoollisessa. Mitä sinä nyt tunnet sydämessäs, koska sinä näet Jumalan Pojan kuoleman kilvoituksessa. Sinä näet sotamiehen pistävän keihään hänen kylkeensä. Minä ajattelen, että tämä Jeesuksen haavain katseleminen vaikuttaa senkaltaisen murheen opetuslasten sydämissä, joka tuopi kyllä epäilyksen myötänsä, mutta myös kiskoo sydämen irti maailmasta ja valmistaa sydämen vastaanotamaan Pyhän Hengen voimaa.

Olkaat nyt koossa, te harvat Jeesuksen opetuslapset! Itkekää ja parku-kaat, koska Jeesus kuolee! Se on teille tarpeellinen, että te tulisitte kerran tuntemaan, kuinka te olette kiittäneet häntä hänen hyväin töittensä edestä. Maailman rakkaus on käsittänyt opetuslasten sydämet, sentähden kuoli Jeesus, ja he jäit häntä kaipaamaan ja murehtimaan, koska hän oli kuollut. Mutta muistakaat kuitenkin, te murheelliset sielut, ettei Jeesus ole kuollut ijankaikkisesti. Jos te ainoastansa jaksatte niin kauan itkeä, että Jumala kuulee teidän huokauksenne ja herättää sen suuren ristinkantajan ja orjantap-

puroilla kruunatun kuninkaan ylös, silloin te saatte ilolla ja riemulla tuta hänen armollista läsnäolentoansa. Silloin tulee lohduttaja Pyhä Henki, joka teille muistuttaa kaikki, mitä hän ennen sanonut on. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

¹ kaara = ruokakulho / vaivasen kaarakumppani on ihminen, joka syö kerjäläisen kanssa samasta kulhosta. Syrjäytynyt, arvottomana pidetty.

² räknäsi: laskelmoi

³ ehkä = vaikka

Ja he annoit minulle sappea syödäkseni ja etikkaa juodakseni minun janossani.

Ps. 69: 22

Kristus valittaa Daavidin suun kautta, että maailma antaa hänelle karvasta juomaa, nimittäin sappea ja etikkaa. Ja evankeliumin kirjoittajat Matteus, Markus, Luukas ja Johannes ovat kirjoittaneet, että sotamiehet ovat tarjonneet ristiinnaulitulle etikkaa sapella sekoitettuna. Se on senkaltainen muikea ja karvas juoma, jota hän ei saattanut juoda.

Ei ole kirjoitettu, oliko se karhun sappi, eli kalan sappi, eli nautahärjän sappi, mutta sappi, olkoon ihmisen eli luontokappaleen, on aina karvas. Eikä ole kuulunut, että senkaltainen juoma on muille ihmisille tarjottu, mutta Kristukselle ovat maailman sotamiehet tarjonneet etikkaa sapella sekoitettuna. Se on maailman viha, joka on tullut lohikäärmeen sapesta, sillä sapsessa asuu vihan perkele. Ja muutampi ihminen suuttuu niin kovin, että hän oksentaa viheriäistä sappea.

Lohikäärmeen sapesta tippuu myös se hengellinen viha, joka on ulostullut käärmeen siemenestä, sillä käärmeen siemen vihaa vaimon siementä, ja vielä nytki tippuu lohikäärmeen sapesta se hengellinen viha, joka ilmoittaa itsensä maailmassa Kristusta ja hänen opetuslapsiansa kohtaan. Mutta ei hän tahtonut juoda sitä muikeata juomaa, jota maailman ja perkeleen sotamiehet hänelle tarjoavat.

Vielä nytki tarjoavat perkeleen sotamiehet kristityille etikkaa sapella sekoitettuna.

Ja se hengellinen viha, joka aina on ollut maailmassa kristityitä kohtaan, on ilman epäilemättä tippunut lohikäärmeen sapesta. Kyllä on lohikäärmeellä ja hänen siemenellensä iso sappi. Sentähden muutamat käärmeen siemenet suuttuvat niin kovin kristityille, että he oksentavat viheriäistä sappea niitten päälle. Ja tämä sappi on se hengellinen viha, jonka käärmeen siemenet oksentavat kristittyin päälle.

Mutta niinkuin Kristus ei saattanut juoda sitä muikeata juomaa, joka oli sapella sekoitettu, niin ei saata kristitytkään mielellensä juoda sitä hengellistä vihaa, jota maailman ja perkeleen sotamiehet heille tarjoavat, mutta heidän täytyy kuitenkin maistaa sitä muikeata juomaa, joka on sapella sekoitettu.

Tobiaksen kirjassa on kirjoitettu, että enkeli käski sen nuoremman Tobiakseen ottaa kalan sappea ja voidella sokean isänsä silmät, ja niin hän myös teki. Ja koska hän oli voidellut sokean raukan silmät sapella, niin se ensin karvasteli, mutta vähän ajan perästä aukenit sokean raukan silmät.

Niin muodoin kelpaa kalan sappi silmävoiteeksi niille, jotka ovat sokeaksi tulleet siitä syystä, että pääskyiset ovat paskantaneet silmiin. Ja minä olen nähnyt, että monen sokean raukan silmät ovat avatut sen voiteen kautta, joka on tullut omasta sapesta. Niin on myös moni tullut havaitsemaan omasta turmeluksesta ja siitä vihasta, joka on lohikäärmeen sapesta tippunut, siitä on moni tullut havaitsemaan, kuinka huonossa tilaisuudessa hän on.

Ja moni sokea raukka on siitä samasta sapesta saanut silmänsä voidel-

luksi ja ylösvalaistuksi, että hän on saattanut nähdä, kuinka huonossa tilassa hän on. Jos sappi ei olis ollut niin kuin silmäinvoide, olis kyllä moni sokea raukka vielä nytki istunut sokeudessaansa, eikä olis tiennyt, että hän on perkeleen hallussa.

Niinmuodoin kelpaa kyllä sappi silmäin voiteeksi monelle, erinomattain semmoisille, jotka ovat sokeaksi tulleet siitä syystä, että pääskyiset ovat paskantaneet heidän silmiinsä, koska he panit maata ja rupeisit nukkumaan juuri pääskysen pesän alla. Mutta juomaksi ei kelpaa sappi, eikä taida yksikään olla, joka mielellänsä juopi etikkata, sapella sekoitettuna, vaikka maailman sotamiehet senkaltaista muikeata juomaa usein tarjoavat Kristukselle ja hänen opetuslapsillensa, sillä se on kirjoitettu, ettei hän tahtonut juoda.

Minä tiedän, että Jeesuksen ristin vieressä on vielä paljon sotamiehiä, jotka tarjoavat hänelle etikkata sapella sekoitettuna. Mutta Jeesuksen ristin vieressä seisoo myös muutampia murheellisia opetuslapsia, jotka katselevat surkeudella hänen päällensä. Siellä seisoo myös muutampia murheellisia vaimoja, jotka itkevät ja parkuvat katsellessansa hänen vaivaansa. Mutta ei ne raukat saata häntä auttaa, eikä ne tohdi paljon mitään puhua semmoisen joukon keskellä, joka pilkkaa ja hävääsee sitä ristiinnaulittua.

Se on yksi ainoa ihminen, joka on avannut suutansa puhumaan Jeesuksen viattomuudesta. Ja se ihminen on itse ristiinnaulittu. Se on yksi katuvainen ryöväri, joka ensin rupeis nuhtelemaan toista hänen pilkkaamisensa tähden,

vaikka maailman lapset katsovat sen vääräksi, että yksi syntinen nuhtelee toista, ja vielä senkaltaisen syntinen, joka ei ole vielä kristityksi tullut.

Mutta niin on tapahtunut silloin, että yksi ryöväri nuhteli toista, ja sai sen nuhtelemisen kautta senkaltaisen rohkeuden puhumaan Vapahtajan viattomuudesta ja vanhurskaudesta, että hän rohkeni viimein rukoilla sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunnattua kuningasta, että hän auttais häntä ijankaikkisen kuoleman pimeydestä. Sillä se katuvainen ryöväri nuhteli ensin toista, joka rukouksellansa pilkkasi sitä ristiinnaulittua. Sen jälkeen puhui hän Vapahtajan vanhurskaudesta ja viimeiseksi rukoili hän Jeesusta, sanoen: "Herra, muista minua, koskas tulet valtakuntaas!"

Mutta suruttomat katsovat sen vääräksi, että toinen ryöväri nuhtelee toista. Jos nimittäin yksi katumaton ryöväri pilkkaa sitä ristiinnaulittua rukouksellansa, ja yksi katuvainen ryöväri nuhtelee häntä, sanoen: "Et sinäkään pelkää Jumalata, vaikka olet samassa kadotuksessa," silloin sanovat tämän aikaiset ryövärit katuvaiselle: "Pidä suus kiinni, et sinä ole parempi minua, et ole vielä itsekään tullut kristityksi. Kuinka sinä nuhtelet minua, joka olet vielä pahempi huora ja varas kuin minä."

Semmoisia vastauksia antavat tämän aikaiset ryövärit katuvaisille, ja siinä vastauksessa on riettaan sappi tippumassa. Mutta he sotivat niin paljon Jumalan puolesta, että hahmokin muuttuu niin kuin Kainilla. Ja omanvanhurskauden musta veri nousee päähän. Mutta ei he sitä tunne, että he ovat vielä julmem-

mat, kuin se katumatoin ryöväri, joka otti toisen nuhdetta vastaan hiljaisuudella. Mutta ei hän ollutkaan niin paatunut, kuin tämänaikaiset ryövärit, jotka ei kärsi puhuttavan totuutta, mutta valhetta ne kyllä kuuntelevat mielellänsä.

Meidän pitäisi tänä päivänä katseleman, kuinka veri tippuu Vapahtajan haavoista, kuinka hän huutaa suuressa ahdistuksessa: “Minun Jumalani, miksis minun ylönnöit?” Jos olis joku murheellinen opetuslapsi, joka saattais tämän surkeuden katsella niin murheellisella sydämellä, että sydän tulis särjetyksi ja rikkimurretiksi Kristuksen kärsimisestä.

Jos olis joku murheellinen Maria Magdalena, joka nyt seisoo ristin kohdalla, särjetyllä sydämellä, katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, vertavuotavan ja verisaunassa istuvan syntisten tähden, niin he saattaisit siitä saada suuremman murheen ja ahkeruuden pyrkimään, rientämään ja konttaamaan hänen ristinsä juureen, että joku pisara siitä kalliista sovintoverestä tippuis heidän tuntonsa päälle ja sydämeen, puhdistukseksi ja ijankaikkiseksi autuudeksi, ettei kaikki vanhemman veri hukkaan vuotais tämän syntisen maan päälle. Kuule, sinä suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 23: 32.

Jeesuksen ristin vieressä seisovat ensimmäiseksi sotamiehet, jotka pakanallisen tuomarin käskyn jälkeen häntä

ristiinnaulitsevat, toiseksi se ohitsekäyväinen kansa, joka häntä pilkkaa ynnä niiden ylimmäisten pappein kanssa, kolmanneksi muutamat murheelliset opetuslapset ja vaimot, jotka hänen päällensä ovat uskoneet. Katselkaamme siis näiden sanain johdatuksesta: Mitä varten ja millä tunnolla tämä monenkaltainen kansa on tullut Golgatan mäelle katselemaan sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta?

Ensimmäiseksi: Mitä varten ovat sotamiehet sinne tulleet? Toiseksi: Mitä varten on se surutoin kansa tullut sinne? Kolmanneksi: Millä tunnolla ovat opetuslapset ja vaimot sinne tulleet? Jospa nyt se ristiinnaulittu Herra Jeesus huutais niin korkealla äänellä, että sadanpäämies ja kaikki pilkkaajat löisit rintojansa ja menisit kotiansa murheellisena ja pelvon kanssa.

Ensimmäiseksi. Mitäs varten ovat sotamiehet tulleet Gogatan mäelle? He ovat tulleet ristiinnaulitsemaan Jeesusta. Nämät sotamiehet ovat nimittäin maailman herran käskyläiset. Yksi suuri maailman herra on juutalaisten anomisen tähden tuominnut Jeesusta kuolemaan. Tämä maailman herra on saanut sen vallan Jeesuksen ylitse, että hän tuomitsee häntä kuolemaan. Mutta mistäs on Pilatus saanut semmoisen vallan Vapahtajan ylitse?

Jeesus sanoi Pilatukselle: “Ei sinulla olis yhtään valtaa minun ylitseni, ellei se olisi sinulle annettu ylhäältä.” Näistä Vapahtajan sanoista kuuluu, niinkuin Jumala olis antanut pakanalliselle tuomarille sen vallan, että hän saapi tuomita. Mutta kukatiesi kuka eli mikä Jumala oli käsenyt sen pakanan

tuomita vastoin tuntoansa yhden viattoman miehen kuolemaan. Kyllä tosin Jumala on sallinut sen, että Pilatus saapi tappaa ruumiin. Sekä Jumalan pojan, että kristittyin ruumiin saapi rietas maallisen tuomarin kautta tappaa. Mutta ei ole Jumala käsenyt yhden pakanallisen tuomarin vastoin tuntoansa tuomita yhden viattoman miehen kuolemaan, vaan Jumala on sanonut tuomarille: “Tuomitkaa Herralle oikea tuomio!”

Siinä teki vihollinen itsellensä suuremman vaaran, koska hän vaikutti niin paljon Pilatuksen mielessä, että hän maailman kunnian tähden tuomitsi vastoin tuntoansa yhden viattoman ihmisen kuolemaan. Vihollinen luuli sen kautta tekevänsä Jumalalle suuren vahingon, mutta hän teki itsellensä suuren vaivan. Maailman herrat sanovat, että heillä on valta ristiinnaulita ja heillä on valta päästää. Mutta heillä ei olis yhtään valtaa, ellei se olis annettu ylhäältä. Ja se valta, joka heille on annettu ylhäältä, sen maailman herrat käyttävät väärin, ja saavat sitä suuremman tuomion.

Mutta sotamiehet ovat maailman herrain käskyläiset. Ne tulevat ristiinnaulitsemaan Jeesusta. Ja niitten kädet ovat veriset. Jeesuksen veri on priiskunut heidän päällensä. Mutta se on polttava heidän tuntoansa ijankaikkisesti; sillä ne ovat perkeleen käskyn jälkeen vuodattaneet vanhimman verta, ja vieraatmiehet pitää vannoman siinä suuressa oikeudessa, että heidän käsissänsä on vanhemman veri nähty ja he ei saata pestä itseänsä puhtaaksi siitä verestä, vaikka he noutaisit vettä syvyyden kai-

vosta. Sotamiehet ovat myös tallanneet Jeesuksen verta jalvoillansa ja he jättävät veriset askeleet jälkeensä. Se verinen jälki vuottuu¹ helvettiin asti. Annas nähdä, kuka heidän jalkojansa pesee puhtaaksi helvetissä?

Toiseksi. Mitä varten on se surutoin kansa tullut Golgataan? Evankelistat muistelevat, että ohitsekäyväiset pilkkaisit sitä ristiinnaulittua. He vääntelivät päätänsä ja sanoit: “Voi sinua, jalosti sinä jaotat Jumalan temppelein, ja kolmena päivänä sen jälleen rakennat.” Nämät perkeleen opetuslapset olivat väärin kääntäneet Jeesuksen sanoja, niin kuin he vielä nytki näppäävät jonkun kristityn suusta ja kääntävät sen väärin, niin he olivat myös silloin näpänneet jonkun sanan Vapahtajan suusta, jonka päällä he ratsastit.

Ja nyt riettaan enkelit pääsit iloon, koska he mielestänsä saatoit Vapahtajan valehtelijaksi. Se oli niin kuin soke ri olis pantu heille maksaan ja pernaan. Mutta kyllä vielä pitää tämä valhe keran karvasteleman sekä maksassa että pernassa, koska riettaan enkelit saavat nähdä, ketä he ovat pilkanneet ja kenenkä sanat he ovat väärään mieleen vääntäneet. Ei se ole ihmeellinen, että raaka kansa tulee pilkkaamaan sitä ristiinnaulittua, koska heillä ei ole mieltä lusikan vertaa. Mutta koska vielä pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat tulevat pilkkaamaan sitä ristiinnaulittua, se on ihmeellisempi.

Pietari saarnas sille raaalle kansalle, joka oli huutanut “ristiinnaulitse”: Te teitte sen tyhmyydestä. Mutta pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat, joilla pitäis oleman parempi

mieli ja parempi ymmärrys, ei tehneet sitä tyhmydestä, vaan juuri pahanilki-syydestä. He pääsit nyt oksentamaan ulos sappea ja käärmeen myrkyä sen miehen päälle, jonka he olit ennen jo hampaillansa purreet ja viekkaalla kiellessä pistäneet.

Ja ovatkopa pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat paremmat kuin se sokea ja raaka pakanallinen kansa, joka pilkkaa sitä ristiinnaulittua? Netpä vasta ymmärtävät noutaa valkeaa helvetistä, jolla he näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä. Se raaka pakanallinen kansa, joka on niin tyhmä kuin vastasyntynyt vasikka, joka on vasta looriin pudonnut, mitäs semmoinen kansa ymmärtää maailman laista eli maailman viisaudesta?

Mutta pappein päämiehet, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat, katso, ne ymmärtävät, kuinka ja millä tavalla heidän pitää saaman Jumalan pojan Jumalan pilkkaajaksi. Ne samat miehet ymmärtävät, kuinka heidän pitää saaman Stefanusta lain rikkojaksi. Ja ne ymmärtävät vielä nytki parhaiten, kuinka heidän pitää saaman Jumalan Hengen vaikutuksia riettaan hengen vaikutuksiksi.

Mitä tuo raaka pakanallinen kansa ymmärtää muuta kuin kiljua ja huutaa: "Ristiinnaulitse!" Vaikka on verkarkissa ja silkkihameessa yksi raaka talonpoika, ei hän kuitenkaan ymmärrä muuta, kuin nyrkillä ja puukolla eli kirveellä ja halvoilla sotia perkeleen puolesta kristityitä vastaan. Ja semmoisia saattaa kristitty mahdollisesti välttää. Mutta pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhemmat, jotka ovat niinkuin

parhaat miehet seurakunnassa, niitä ei saata kristitty välttää, joka jo tahtoo puhtaan omantunnon jälkeen elää.

Sillä niillä ovat semmoiset lain kourut, joilla he punovat ja vääntelevät sitä maallista lakia, että kristityn pitää tuleman lain rikkojaksi, vaikka kuinka viaton hän olisi. Ja sitte vasta, koska he ensin ovat saaneet Kristuksen tuomituksi lain voimalla, niin tulevat heki pilkkaamaan sitä ristiinnaulittua ja sanomaan: "Jos hän on Israelin kuningas, niin auttakoon itseänsä ja astukoon alas rististä, ja me uskomme hänen."

Kyllä on rietas pappejansa koulunut², kuinka heidän pitää Jumalan poikaa pilkkaaman. Ja tämän pilkan on Daavidi ilmoittanut 69. Psalmassa 21 v. "Pilkka särkee minun sydämeni, ja vaivaa minua. Minä odotan, jos joku armahtais, ja ei ole kenkään, ja lohduttajata, vaan en ketään löydä."

Kukapa nyt olisi, joka armahtais sitä ristiinnaulittua, eli tohtis puhua yhtään sanaa sen viattoman miehen puolesta, koska hänen omat opetuslapsensa ovat mykät, ja Nikodeemus on mykkä, joka kuitenkin tuntee maailman lain, niin hyvin kuin muut maailman herrat. Mitäpä hän huolii Jeesuksesta, koska hänen henkensä on vaarassa. Ei Nikodeemus tahdo loukata maailman herrain mieltä. Ei taida siis olla yksikään muu, joka tohtii puhua Vapahtajan viattomuudesta, kuin yksi katuvainen ryöväri, joka on itse ristiinnaulittu. Mutta mitäs hänen sanansa vaikuttaa semmoisen joukon keskellä.

Onkos nyt teillä halu pilkata kristityitä, te Simei Keran pojat? Onkos teillä halu lakkia kristityn verta, te siveät

huorat ja te raittiit juomarit? Antakaat tekin kuolevaiselle vanhemmalle etikkaa sapella sekoitettuna, että te pääsitte oikein iloon, koska kuolevainen vanhin tuskan tähden huutaa: “Eeli, Eeli! Lama sabaktani!” Kyllä pilkkaajat pääsevät vielä kerran pilkkaamaan kuolevaista vanhinta, ennenkuin hän kuolee. Ja siinä on kyllä riettaan enkeleille ilo, joka kuuluu helvettiin asti, että he saavat huutaa: “Pidäs! Katsokaamme, jos Elias tulee häntä päästämään!”

Kolmanneksi: Mitäs varten ovat Jeesuksen opetuslapset tulleet Golgatan mäelle? Onkos teillä se usko, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas saattaa teitä auttaa teidän murheestanne ja teidän epäilyksestäne? Te olette tulleet murheellisella sydämellä Golgatan mäelle. Onkos teillä se usko, että hän saattaa auttaa teitä teidän vihollistenne kädestä, nimittäin synnistä, kuolemasta, helvetistä ja perkeleen vallan alta?

Ja sinä murheellinen Maria Magdalena! Jaksatkos vielä uskoa, että sinun pitää vielä näkemän sitä ristiinnaulittua elävänä? Jaksatkos uskoa, että sinun pitää ottaman hänen polviensa ympäri, että sinun pitää vielä antaman suuta hänen jalvoillensa ja kasteleman hänen jalkojansa rakkauden kyyneleillä? Ja sinä Pietari, joka ennen olet ollut niin vahva uskomaan, että olet aikonut mennä kuolemaan hänen kanssansa? Kuinkas nyt on sinun uskos kanssa, Pietari, koska se näyttää niinkuin koko maailma olis hyljännyt ja ylönantanut sinun Vapahtajas kuolemaan, ja vielä olet kuullut hänen huttavan: “Minun Jumalani! Miksis mi-

nun ylönannoit?” Luuletkos enää näkeväs häntä elävänä?

Niin se näyttää teidän käytöksestäne niinkuin teidän uskonne olis puuttunut. Te murheelliset opetuslapset, se näyttää niinkuin teidän toivonne olis mennyt hukkaan. Te olitte alkaneet seuraamaan Jeesusta ja jättäneet maailman turhan menon siinä toivossa, että te sen suuren ja väkevän Jumalan Pojan avulla saisitte istua taivaan valtakunnassa ja tuomita kahtatoista Israelin sukukuntaa. Mutta nyt taisi kaikki teidän toivonne Messiaksen valtakunnasta mennä hukkaan.

Ei nyt taida muilla olla se usko kuin katuvaisella ryövärillä, että tämä ristiinnaulittu ja maailmalta vihattu Jeesus Natsarenius saattaa teitä auttaa helvetistä. Mutta se taitaa olla teille kaikille tarpeellinen, että te joudutte muutaman ajan olemaan surussa ja murheessa, että te tulisitte tuntemaan, kuinka suuri vaiva se on, että olla ilman Vapahtajata.

Eikös siinä ole suuri vaiva, että olla niin kaukana Vapahtajasta, nimitäin tässä maailmassa, ja Vapahtaja on toisessa maailmassa? Jokos nyt on teidän Vapahtajanne toisessa maailmassa? Mitäs te tunnette, te murheelliset opetuslapset, jotka tänäpänä olette tulleet katselemaan hänen haavojansa? Mitä sinä tunnet, Johannes, joka ennen nojasit päätäs Jeesuksen rintoja vasten Herran ehtoollisessa? Jokos nyt kuoli sinun Vapahtajas? Ja sinä murheellinen Maria Magdalena, joka ennen vuodatit kallista Narduksen voidetta hänen päänsä päälle, onkos nyt sinun Vapahtajas kuollut? Jokos olet valmistamassa hyvänhajullisia yrtejä voidel-

lakses häntä? Vai oletkos ensin sabbatin lepoa pitämässä?

Minä näen, että opetuslapset ovat murheelliset kyllä, mutta heidän Vapahtajansa on niinkuin toisessa maailmassa, ja sentähden he ovat epäileväiset ja niinkuin lukittuin ovien takana. Vanhin on haudassa, ja lapset on kohta unhottaneet ensimmäisen rakkautensa. Vanhin on jättänyt ison tavararan, mutta lapset ei sovi perinnön jaossa. Se olis paras, että te menisitte ensin itkemään vanhemman haudan päällä siihen asti, että aamurusko koittaa.

Kukatiesi, mitä Maria Magdalenan kyyneleet vaikuttavat? Jos ne ei herätä häntä ylös, niin ei muittenkaan kyyneleet vaikuta mitään. Mutta me toivomme, että enkeli tulee taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta, ja Maria Magdalena pitää niinkauan itkemän, että hän saapi ottaa ympäri hänen polviensa ja suuta antaa hänen jalvoillensa. Silloin pitää ilon ja riemun kyyneleet vuotaman sinun silmistäs ja sinun pitää sanoman: “Rabboni, minun Herrani!” Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ vuottua = jälki on näkyväinen

² kouluttanut

Pappein päämiehet sanoit Pilatukselle: Herra, me muistamme sen viettelijän sanoneen eläissänsä: kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Käske siis varjeltaa hautaa kolmanteen päivään asti, ettei hänen opetuslapsensa tulis yöllä, ja varastais hänen ja sanois kansalle: Hän nousi kuolleista; ja niin viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen. Matt. 27: 63.

Nämät fariseusten sanat löytyvät kirjoitettuna Matteuksen evankeliumissa, ja me kuulemme näistä sanoista, mikä pelko on maailman herroilla. Ei heillä ole se usko, että Jeesus nouse vielä ylös kuolleista, eli kuolleen uskon haudasta, vaan heillä on pelko, että opetuslapset sanovat kansalle: Hän nousi ylös. Vielä he antavat Jeesukselle senkaltaisen nimen: He kutsuvat hänen viettelijäksi, ja ennen olit he kutsuneet häntä kansan häiritsijäksi.

Siitä kuuluu hyvin, missä arvossa he pitävät häntä. Hengellinen viha tekee heitä niin sokeaksi, että heidän täytyy antaa totuuden tunnustajille häpeälliset nimet. Ja jota enemmän he saattaisit heidän päällensä myrkkyänsä oksentaa, sen parempi se olis. Semmoinen on niitten luonto, jotka kantavat hengellistä vihaa sydämessänsä Jeesusta kohtaan. Ei he tiedä, kuinka heidän pitäis häntä häväisemän ja pilkkaaman. He tulevat siis Pilatuksen tykö kantamaan Jeesuksen päälle vielä kuoleman jälkeen ja sanovat: Herra, me muistamme sen viettelijän sanoneen, kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Käske siis

varjelemaan hautaa kolmanteen päivään asti.

Pitävätkö nyt fariseukset häntä paremmassa arvossa? Minä luulen, että fariseukset pitävät häntä vielä nytkin samassa arvossa kuin ennen, vaikka tämän aikaiset fariseukset luulevat olevansa Vapahtajan parhaat ystävät. Mutta heidän elämänsä näyttää, että he ovat siitä isästä perkeleestä. Koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorintekevät ja varastavat, silloin ovat fariseukset Vapahtajan parhaat ystävät. Mutta ne, jotka tekevät katumusta ja parannusta, ne taitavat olla perkeleen ystävät.

Niin luulee ja ajattelee yksi sokea maailma. Ne luulevat, että juomarit ja viinakauppiat ovat ensimmäiset taivaan valtakunnassa. Sen jälkeen tulevat siveät huorat ja rehelliset varkaat, mutta viimeiseksi tulevat kristityt, joita körttiläis-nimellä haukutaan. Ja koska ne on haukkuneet tämän kristinuskon alkajan ja päättäjän viettelijäksi ja kansan häiritsijäksi, niin ei se ole ihmeteltävä, jos he kutsuvat hänen opetuslapsiansa körttiläisiksi ja villihengiksi.

Vapahtaja on itse sanonut: Ei ole opetuslapsi yli mestariansa. Jos he ovat haukkuneet mestaria Belsebubiksi, kylä vissiin hänen opetuslapsensa saavat saman nimen. Kuitenki pelkäävät fariseukset ja kirjanoppineet, että hänen opetuslapsensa varastavat hänet yöllä ja sanovat kansalle: Hän nousi ylös. Se kuuluu siis olevan fariseusten ja kirjanoppineitten usko, ettei hän ole nousut ylös, vaikka hän on jo eläissänsä sanonut niin: Kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Mutta fariseusten

usko on se, että opetuslapset varastavat hänet yöllä.

Sentähden he menevät pakanallisen tuomarin tykö ja anovat häneltä, että hän panis sotamiehiä varjelemaan kuolleen uskon hautaa, ettei Jeesus pääsis nousemaan ylös. Kyllä vissimmästi pakanalliset sotamiehet koettavat kuolleen uskon hautaa varjella. Mutta ehkä fariseukset ja kirjanoppineet lukitsevat tätä hautaa järjen sinitillä, ei ne jaksa pidättää häntä haudassa. Hän nousee ainaki ylös.

Mutta ei hän nouse maailmalle ylös, vaan opetuslapsille ja uskovaisille hän nousee, ja senkautta on maailman mielestä jälkimäinen villitys tullut pahemmaksi kuin ensimmäinen. Sillä sen jälkimäisen villityksen kautta ovat muuttamat, ehkä harvat sielut, alkaneet uskomaan, että Jeesus on totisesti noussut ylös. Ja se asia tekee maailman orjille pahaa, koska nämät opetuslapset aloit niin kovin pauhaamaan, ettei saa maailman orjat nukkumarauhaa.

Kyllä vissimmästi maailman herrat ja pappein päämiehet koettavat ja ovat koettaneet aina varjella kuolleen uskon hautaa, johon luonnollinen siveys, Joosef ja Nikodeemus, ovat hänet panneet. Koittakoot vielä fariseukset ja kirjanoppineet järjen sinitillä seilata sen suuren kiven, jonka siveyden miehet ovat panneet haudan päälle. Koittakoot myös sotamiehet niin varjella hautaa, ettei Jeesus pääsis nousemaan ylös.

Mutta yhtähyvin hän pääsee ylös ja tulee eläväksi, koska enkeli taivaasta vierittää siveyden kiven haudan ovelta. Nyt istuu enkeli siveyden kiven päällä, ja sinä Maria Magdalena et tarvitse

enää pitää muretta siitä, kuka sinulle vierittää kiven haudan oven päältä. Sinä et tarvitse muuta kuin itkeä haudan partaalla siihen asti, että se ristiinnaulittu ja nyt ylösnoussut Herra Jeesus tulee kysymään sinulta: Vaimo, mitäs itket, ketäs etsit? Kyllä sinä saat itkeä haudan partaalla niin kauan kuin sinä itket rakkaudesta ja kaipauksen kyyneleitä. Mutta ei sinun pidä etsimän eläviä kuolleitten seasta.

Ja nyt sinä murheellinen Maria Magdalena, käännä sinuas sen ristiinnaulittun ja orjantappuroilla kruunatun Vapahtajan puoleen. Lankee polvilles hänen eteensä ja rukoile sitä suurta ristinkantajata, että hän aukaisis sinun sokean raukan silmät, että sinä et luulis häntä yrttitarhan haltiaksi, vaan että sinä tuntisit hänet oikein, siksi ristiinnaulituksi ja ristinkantajaksi.

Kuule siis, sinä ristiinnaulittu ja haudasta ylösnostettu elämän ja kuoleman Herra. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Mark. 16: 1

Tämän päivän pyhän evankeliumin johdatuksesta ja seuraavaisesti siitä, kuinka evankeliumin historiassa kirjoitettu on, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman Jeesuksen ylösnousemista. Ensimmäiseksi. Kukas on vierittänyt kiven haudan ovelta? Toiseksi. Kukas on sanonut, että Jeesus on ylösnoussut? Kolmanneksi. Kukas on itkenyt haudan partaalla? Neljänneksi. Kukas on hänen ensiksi nähnyt ylösnousseksi?

Jospa nyt kaikki sotamiehet menisit kuoliaaksi, koska enkeli astuu alas tai-

vaasta. Me toivomme myös, että murheellisen ja katuvaisen Magdalenan silmät avataan, koska hän istuu haudan partaalla, että hän tuntee sitä ristiinnaulittua Vapahtajaa eläväksi, ettei hänen tarvitse enää etsiä elävää kuolleitten seasta.

Ensimmäinen tutkistelu: Kukas on vierittänyt kiven haudan ovelta? Herran enkeli on astunut alas taivaasta ja vierittänyt siveyden kiven haudan ovelta, jonka siveät miehet, Joosef ja Nikodeemus ovat siihen panneet. Tämä siveyden kivi on kyllä ulkopuolelta sileä, mutta alainen puoli on melkein grouvi. Ja se on vielä niin raskas, että vaimot ei jaksu häntä vierittää haudan ovelta. Sentähden täytyy heidän arvella keskenänsä: Kuka meille kiven vierittää haudan ovelta?

Mutta Herran enkeli nostaa sen kiven pois ja istuu itse sen päälle. Ja pakanalliset sotamiehet menevät kuoliaaksi, koska enkeli astuu alas taivaasta. Ei ne jaksu enää sotia, vaikka he ovat sitä varten tulleet, että heidän pitää varjeleman kuolleen uskon hautaa, ettei Jeesus pääsis siitä ylös.

Jeesus on maannut siinä haudassa siitä asti kuin juutalaiset ja pakanat ovat hänet ristiinnaulinneet jumalattomalla elämällensä. Hän on maannut kuolleen uskon haudassa siitä asti kuin siveyden miehet, Joosef ja Nikodeemus otit hänet alas rististä. Vaikka nämät siveyden miehet ei ole ristiinnaulinneet Jeesusta, niinkuin juutalaiset, Pilatus ja pakanalliset sotamiehet, ovat ne kuitenkin maailman kunnian tähden olleet mykät koirat, koska heidän olis pitänyt haukkuman maailman herroja ja sitä

surutointa joukkoa siitä hirmuisesta ja kauhistavaisesta Vapahtajan murhasta.

Mutta ei ole yksikään julkisesti tahtonut tunnustaa, että Jeesus on viatoin, muu kuin se katuvaainen ryöväri, jonka tähden hän sai armon ja autuuden lupauksia. Mutta Joosef ja Nikodeemus ovat silloin olleet mykät koirat, koska heidän olis pitänyt haukkuman Jeesuksen murhamiehille. Miksi he silloin ei menneet Jeesuksen puoleen, koska Jeesus oli elämässä? Ei he silloin ole puhuneet yhtään sanaa Jeesuksen viatomuudesta ja vanhurskaudesta. Vaan Jeesuksen kuoleman jälkeen ovat he menneet Pilatuksen tykö ja anoneet häneltä lupaa, että he saisit haudata Jeesuksen ruumista.

He ovat niin muodoin osottaneet rakkautensa Vapahtajan kuolleelle ruumiille, mutta ei elävälle Jumalan pojalle. Ja sentähden he ovat niin paljon hyvää tehneet Vapahtajan ruumiille, ettei he tarvitse katua, että ovat silloin mykät olleet, koska heidän olis pitänyt puhuman maailmalle, juutalaisille ja sille pakanalliselle tuomarille, että Jeesus ei ole mitään pahaa tehnyt.

Kukas silloin pani suun kiinni, koska heidän olis pitänyt sanoa totuuden murhamiehille? Ei taida kukaan tulla sillä elämällä autuaaksi, että hän panee Jeesuksen ruumista siveyden peitolla kuolleen uskon hautaan, eikä kehtaa maailman kunnian tähden puhua Vapahtajan murhamiehille.

Toinen tutkistelu: Kukas on sanonut, että Jeesus on ylösnoussut? Koko maailma tietää, että Jeesus on kuollut ristin päällä. Mutta ei tämä tieto auta maailmaa helvetistä, koska maail-

ma ei tahdo uskoa, että Jeesus on ylösnoussut. Ja kuinkas maailma saattaa sen uskoa, koska Jeesuksen omat opetuslapset ei ole saattaneet sen uskoa, ennenkuin he omilla silmillä näit hänen? Kukas on nyt sanonut, että Jeesus on ylösnoussut? Jo! Enkelit ovat ensin sanoneet vaimoil-le: Miksi te elävätä kuolleitten seasta etsitte? Ei hän ole haudassa, vaan hän nousi ylös. Ja vaimot sen puolittain uskoit, nimittäin ne vaimot, jotka olit seuranneet Jeesusta Galileasta.

Mutta ei opetuslapset ole uskoneet, ennenkuin he itse sait nähdä Herran. Ei ole Maria Magdalenakaan uskonut, ennenkuin hän näki, mutta hän on ensin ilmoittanut opetuslapsille, ettei Jeesus ole haudassa enää. Ja opetuslapset, Pietari ja Johannes, ovat myös juoksemalla tulleet haudalle. Mutta Johannes, joka oli nuorempi, juoksi nopeammin ja tuli ensin haudalle, ja kurkisteli. Mutta Pietari tuli jälistöpäin, ja alkoi katselemaan käärinliinoja ja hikiliinaa. Mitäs Pietari löysi nyt kuolleen uskon haudasta, koska hän sinne hyppäis?

Ei mitään muuta kuin käärinliinat. Ja ne taitavat vielä olla siinä haudassa. Ei olekaan muuta merkkiä jäänyt Vapahtajasta kuolleen uskon hautaan kuin ainoastansa käärinliinat ja hikiliinat. Ja niitä nyt kuolleen uskon tunnustajat palvelevat. Ei he tunne sitä, että Vapahtaja on ylösnoussut, vaan he koettelevat aina niitä liinoja, ja sitte he uskovat. Mutta mitäs he uskovat? Jo! Sitä ne uskovat, ettei ole Jeesuksen ruumis haudassa. Mutta sitä ne ei usko, että Jeesus nyt on ylösnoussut ja on elämässä uskovaisten sydämässä.

Mutta eikös sotamiehet ole ilmoittaneet maailman herroille ja ylimmäiselle papille, kuinka asia on tapahtunut heidän kanssansa? Ovat kyllä sotamiehet muistelleet, mutta ei maailman herrat kuitenkaan usko, että Jeesus on noussut ylös, vaan he tahtovat sen asian tehdä turhaksi, koska he antavat sotamiehille rahaa ja opettavat heitä valehtelemaan. Ylimmäiset papit ja kirjanoppineet tahtovat kaikella muodolla estää, ettei semmoinen usko tulis kansalle, että Jeesus on ylösnoussut kuolleen uskon haudasta.

Ja kyllähän pakanalliset sotamiehet tekevät, niinkuin maailman herrat käskivät. Ei suinkaan ne ala sanomaan kansalle, että Jeesus on ylösnoussut, vaan niinkuin heitä on opetettu valehtelemaan, niin he myös valehtelevat vastoin tietoansa ja vastoin tuntoansa, vaikka he ei tiedä vakaan, onko hän noussut eli ei. Mutta sen verran he tietävät, että enkeli tuli taivaasta, ja että he menit kuoliaaksi, ja että ruumis oli kadonnut. Mutta ei he sitäkään sano kansalle, vaan he sanovat niinkuin heitä on opetettu valehtelemaan, että opetuslapset tulit yöllä ja varastit häntä.

Kolmas tutkisteleminen: Kukas on itkenyt haudan partaalla? Maria Magdalenana on itkenyt Jeesuksen haudan partaalla, ja minä luulen, että hän on vielä itkemässä siellä. Jos minä oikein tunnen häntä, niin minä luulen, että hän itkee rakkauden ja kaipauksen kyneleitä. Mutta hänen silmänsä ovat niin peitetyt, että hän katsoo Vapahtajaansa yrttitarhan haltiaksi. Ei hän tunne Jeesusta, vaikka hän itkee hänen peräänsä.

Eikös se ole ihmeellinen, että yksi murheellinen ja Jeesuksen perään ikävöitsevä sielu ei pidä tunteman Jeesusta, vaikka hän seisoo vieressä. Kyyneleet vuotavat niin runsaasti, ettei hän näe sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, vaan luulee häntä yrttitarhan haltiaksi.

Mitäs siis väärä maailman murhe vaikuttaa sokean raukan sydämessä, koska vielä tämä Jeesuksen rakkaudesta särjetty ja kaipauksesta, murheesta ja ikävöitsemisestä alaspainettu sielu ei pitänyt tunteman häntä, joka oli verensä vuodattanut hänen ja muitten katuvaisten lunastukseksi.

Voi! Voi! Sinä murheellinen Maria Magdalena! Miksis sinä nyt istut Jeesuksen haudan partaalla murheellisena ja alaspainettuna, rikkimurrettuna, itkein kaipaisas Jeesuksen ruumista. Etkö jo ole kuullut enkelin suusta, että Jeesus on ylösnoussut. Miksis sinä vielä etsit elävää kuolleitten seasta? Käännä sinuas haudasta taapäin. Katso, se ristiinnaulittu ja haudasta ylösnoussut Herra Jeesus seisoo elävänä sinun vieressä ja kysyy sinulta: Vaimo, mitäs itket? Ketäs etsit?

Sinun pitää nyt omalla suulla tunustaman, että sinä etsit Jeesusta. Että sinun sydämes halu ja ikävöitseminen palaa Jeesuksen perään. Mutta et sinä tunne Jeesusta, vaikka hän seisoo sinun vieressä, sillä sinä et usko, että hän on nyt ylösnoussut, vaan sinä luulet aina, että hän on kuollut. Kuitenki olet sinä puhtaalla sydämellä rakastanut häntä. Ja sinun murhees ja sinun kyynelees vaikuttavat niin paljon, että hänen täytyy ilmoittaa itsensä sinulle.

Neljäs tutkisteleminen: Kukas ensin näki Jeesusta elävänä, ja kukas näki hänen viimeiseksi? Murheellinen Maria Magdalena seisoo eli istuu ja itkee niin kauan haudan partaalla, että se ristiinnaulittu Herra Jeesus täytyy tulla hänen silmäinsä eteen, ja se pitää oleman merkiksi kaikille murheellisille ja Jeesuksen perään ikävöitseville.

Vapahtajan kuoleman jälkeen lopui opetuslasten usko. Ei he jaksaneet enää uskoa, että hän oli ylösnoussut. Ja tämä epäusko tahtoo vielä vaivata opetuslapsia, koska synti, maailma ja perkele tappaa heidän Vapahtajansa. Silloin nousee omavanhurskaus päähän, koska he tuntevat, että Jeesus synnin tähden kuoli heidän sydämissänsä. Ei he enää jaksaa uskoa, että Jeesus on elämässä, koska perkeleen joukko on hänen ristiinnaulinneet.

Mutta senkaltaisille murheellisille ja epäileväisille opetuslapsille ilmoittaa nyt se ristiinnaulittu Vapahtaja itsensä ja sanoo: "O, te tomppelit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat hänestä puhuneet ovat!" Ja hän selittää heille kirjoituksia. Ja he alkavat vähitellen ymmärtämään Jumalan sanaa. Ja vaikka ei ne tunne vielä sitä Ristiinnaulittua, alkavat he kuitenkin rakastamaan häntä.

Kuunnelkaa nyt tekin, murheelliset opetuslapset, kuinka hän selittää teille kirjoituksia. Kuulkaat ja ymmärtäkää, te tomppelit ja hitaat sydäimestä uskomaan, että teidän sydämenne tulis palavaksi rakkaudesta, että teidän täytyis rukoilla häntä, koska te tulette likemäksi kylää, johonka te olette vaeltamassa: Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo on joutunut ja päivä on laskenut.

Älkää laskeko sitä tuntematointa raamatun selittäjää, vaikka hän teeskelee itsensä edemmä käymään. Älkää laskeko häntä, te murheelliset ja epäileväiset opetuslapset, vaan vaatikaat häntä tulemaan teidän kanssanne kylään, johon te olette matkustamassa. Mitä maks aukenevat teidän silmänne, niin että te tulette tuntemaan häntä leivän murtamisesta. Mutta älkää panko maata sinne, vaan menkää ja ilmoittakaat tämä ilosanoma muille opetuslapsille, jotka ei ole vielä nähneet häntä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

Ettekö tiedä, että vähä hapatus pilaa koko taikinän? Peratkaat sentähden se vanha taikina, että te tulisitte happamattomaksi; ja pitäkäämme pääsiäisjuhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinassa. 1 Kor. 5

Pyhä Paavali ottaa tässä paikassa vertauksen taikinasta, jonka Israelin lapset kannoit myötänsä, koska heille tuli kova hoppu pakenemaan Egyptin orjuudesta, ettei he ennättäneet leipää tehdä taikinasta. Heidän täytyi kantaa uutta taikinaa myötänsä, ja syödä happamointia leipää. Ei ennättänyt silloin taikina käymään eli happanemaan, koska viholliset karkasit heidän päällensä, vaan heidän täytyi yöllä lähteä matkaan, kantain uuden ja happamattoman leivän ainetta myötänsä.

Siitä happamattomasta taikinasta otti nyt pyhä Paavali vertauksen, ja kirjoittaa kristityille (1 Kor. 5. 1.): Etekö tiedä, että vähä hapatus pilaa koko taikinän? Kuinka monessa seurakunnassa pidetään vielä Pääsiäisjuhlaa vanhassa hapatuksessa? Kuinka monessa paikassa on vielä vanha hapatus perkaamatta jäänyt?

Myös täällä on kaikki ihmiset pitäneet Pääsiäisjuhlaa vanhassa hapatuksessa, ja vielä nytki syövät kaikki pakanallisuudessa olevaiset ihmiset hengellistä leipää, joka on hapannut ja muikeaksi tullut. Vaikka pääsiäislammas on uhrattu, vaikka nyt Jumalan Karitsa on tapettu, ja kaikki, jotka Kristukseen kastetut ovat, pitäis nyt perkaamaan sitä vanhaa taikinata, joka vuotaa ulos kau-

kalosta, ja pitämän pääsiäisjuhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, mutta puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinassa; yhtähyvin rakastaa moni sitä vanhaa hapatusta, jota hän on harjaantunut syömään lapsuudesta saakka.

Mutta kaikki, jotka ovat Israelin sukukunnasta, nousevat yöllä perkaamaan sitä vanhaa hapatusta, ja happamointia leivän ainetta valmistamaan, koska heidän täytyy paeta pois siitä pakanallisesta maasta. Mutta muutamat tahtovat kantaa vanhaa hapatusta myötänsä, ja siitä vähästä hapatuksesta tulee koko taikina muikeaksi. Niille sanoo Paavali ensimmäisessä lähetykskirjassansa Korinttiläisille: Peratkaat se vanha hapatus, että te tulisitte happamattomiksi.

Me arvaamme hyvin, että synti on se vanha hapatus, joka pilaa koko taikinän. Jos synti pääsee hallitsemaan, niin muuttuu koko kristillisuus ulkokuullaisuudeksi ja kuolleeksi uskoksi. Kristillisuus on senkaltainen aine, joka verrataan taikinaksi, mutta synti ja vanha aatami verrataan hapatukseksi. Erinomattain sekaseuraisuus ja väärä järjestys, joka sisällänsä pitää itsejden ainetta. Se on paha pilaamaan kristillisyyden ainetta.

Nyt sanoo Paavali, että vähä hapatus pilaa koko taikinän. Jos itseys ja maailman rakkaus pääsee hallitsemaan, niin pilataan koko kristillisuus. Paavali neuvoo siis kristityitä perkaamaan sitä vanhaa hapatusta, että he tulisit happamattomiksi. Valitettavasti tahtoo se vanha hapatus pilata koko taikinän, jos kaukalo, jossa vanha hapatus on ollut, ei ole oikein pesty ja puhdistettu.

Muutamat leivän tekijät ovat laiskat ja nuoskat. Ei he katso perään, kuinka puhdas kaukalo on, koska he panevat siihen uuden ja happamattoman ruoan ainetta. Se on heidän mielestensä suuri vaiva, että perata sitä vanhaa hapatusta. He panevat siis uuden ja happamattoman ruoan ainetta siihen vanhaan kaukaloon, josta ei ole vielä vanha hapatus pois kravattu. Ja vaikka he sitä vanhaa hapatusta tahtovat välttää, pilataan kuitenkin koko taikina, koska kaukalo ei ole kravattu ja puhdistettu, ennenkuin uusi taikina sotketaan.

Se on vanhan aatamin aine, joka pilaa muutampain kristillisyyttä, koska itseys nousee kristityitä vastaan, ja vielä salainen karte. Siitä tulee siis eripuraisuus ja eri armonjärjestys, eri usko, vaikka ei pitäis oleman enempi kuin yksi tie taivaaseen. Mistä siis eripuraisuudet tulevat? Jo! Vanha hapatus on tarttunut kaukaloon, vaikka Paavali sanoo: Peratkaat se vanha hapatus, että te tulisitte happamattomiksi.

Mutta laiska ei viitsi kravata sitä vanhaa hapatusta ja puhdistaa kaukaloa. Laiska ja nuoska ämmä panee jauhoja kaukaloon, vaikka vanha hapatus on tarttunut ja kuivettunut siihen. Koska siis uusi taikina sotketaan, tulee vanha hapatus ja pilaa koko taikinan, ja leivän aine tulee muikeaksi. Ja se leipä, joka senkaltaisesta aineesta tehdään, tulee muikeaksi. Mutta senkaltainen leipä ei kelpaa rippileiväksi. Ja senkaltainen muikea leipä syödään pakanoilta pääsiäisjuhlanä. Mutta oikeat Israelin lapset valmistavat pääsiäisjuhlanäksi happamattomaa leipää, joka ei ole muijennut. Ja sen-

tähden neuvo pyhä Paavali Korinttiläisiä perkaamaan vanha hapatus, että he tulisit happamattomiksi.

Kuinka täällä ennen on sotkettu uusi taikina vanhassa hapatuksessa, on kaikille tiettävä. Mutta nyt on tarpeellinen, että vanha hapatus perataan pois kaukalosta ennenkuin uusi taikina sotketaan. Ennen ovat leivän tekijät olleet laiskat ja nuoskat. Uusi taikina on sotkettu vanhassa hapatuksessa. Ja tämä vanha hapatus on vuotanut yli. Sitä ovat nuoskat leivän tekijät taas kaivaneet ylös ja panneet yhtenä paskan kanssa kaulakoon. Se leipä, joka senkaltaisesta hapatuksesta on paistettu, ei ole kelvannut koirille eikä sioille ruoaksi, mutta kyllä ei ole kastetut pakanat moittineet sitä vanhaa hapatusta. Kyllä on vanha hapatus kelvannut heille Pääsiäis leiväksi, ehkä kuinka muikeata ja hapannutta se oli.

Ja vielä nytki kelpaa vanha hapatus Pääsiäis leiväksi sille, joka ei ole harjaantunut happamattomaa leipää syömään. Yksi nuoska ihminen kaivaa ensin pirun paskaa kynsillensä, ja niillä samoilla kynsillä, joilla hän on pirun paskaa kaivanut, sotkee hän leivän ainetta vanhassa hapatuksessa. Ja koska tämä vanha hapatus rupeaa käymään ja ylitsevuotamaan, kaivaa hän mustilla kynsillä uutta taikinaa kaukaloon yhtenä paskan kanssa. Ja tuosta vanhasta hapatuksesta tekee hän mustat muikeat limput Pääsiäis leiväksi.

Vieläköhän ihmiset syövät vanhaa hapatusta? Vieläkös heille kelpaa se muikea leipä, jota musta leivän tekijä on paistanut pohjattomuuden uunissa? Näkyy vielä kelpaavan vanha hapatus

kaikille niille, jotka pitävät pirunpaskaa herkkuna. Niille kelpaa vanha ja muikea hapatus Pääsiäis leiväksi. Mutta ne harvat sielut, jotka ovat Israelin sukunnasta, ja ovat lähteneet hopusti pakenemaan Egyptin orjuudesta, kantavat uutta leivän ainetta myötänsä korpeen, jättävät vanhan hapatuksen Egyptin maalle, ja syövät happamatointia leipää matkustaissa ynnä Pääsiäislampaansa kanssa, joka on uhrattu heidän edestänsä, jonka luita ei pidä rikottaman.

Te harvat ulosvalitut Israelin sukunnasta, jotka kuivilla kengillä pääsette poikki punaista merta, ja suuren vaaran kautta vaellatte korvessa kantaen uutta ja happamatointia taikinata siihen asti, että mannaa rupeais satamaan taivaasta, peratkaat se vanha hapatus teidän sydämistänne. Jättäkää Egyptiläisille pirun paska, jotka sitä mielellänsä juovat. Jättäkää pakanoilta se muikea hapatus Pääsiäis leiväksi, jota he mielellänsä syövät; ja syökää happamatointia leipää, että te tulisitte happamattomiksi. Ja pitäkää Pääsiäis juhlaa, ei vanhassa hapatusessa, vaan totuuden ja rakkauden happamattomassa taikinassa.

Me toivomme, että Israelin ulosvalitut pääsevät viimein Kaanan maalle, ehkä suuren tuskan ja vaivan kautta, koska kaikki pakanat hukkuvat punaisen meren aalloissa. Peratkaat siis se vanha hapatus, te harvat sielut, jotka olette lähteneet ulos Egyptin orjuudesta, ja syökää happamatoim leipä, siihen asti, että mannaa sataa taivaasta.

Älkää napisko Moosesta vastaan, te väsyneet matkamiehet, sillä hänen täytyy Herran käskyn jälkeen johdattaa

teidä Siinain vuoren kautta. Teidän täytyy vaelttaa korvessa teidän kärsimättömyytenne tähden. Ja kaikki Egyptiläisten lihapadat pitää jäämän. Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Ja tämä opetuslasten itkeminen ja parkuminen tulee siitä surusta, joka Jumalan mielen jälkeen on, koska he kaipaavat Jeesuksen armollista läsnäoloa.

Koska Jeesuksen murheelliset opetuslapset näkevät, kuinka heidän Vapahtajaansa piinataan ja vaivataan maailmalta, täytyy heidän itkeä ja parkua. Mutta heidän murheensa kääntään iloksi, koska he saavat nähdä häntä jälleen. Kuka tiesi tänä päivänä, tänä iltana ilmoittaa Herra Jeesus itsensä murheellisille opetuslapsille. Kuka tiesi tänä päivänä saavat he nähdä Herran.

Koska me nyt Jumalan armon kautta pidämme Pääsiäis juhlaa: muutam vanhassa hapatusessa, muutam totuuden ja kristillisyyden happamattomassa taikinassa, niin on mieli peräänajatella, kuinka Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka katumuksen ja kaipauksen kyyneleillä kastavat Pääsiäis leipänsä, antavat Vapahtajalle vähän mesileipää, koska hän ilmoittaa itsensä heille.

Antakoon Jumala ja se suuri Ristin-kantaja, joka tänäpäivänä on noussut ylös kuolluista, että kaikki murheelliset opetuslapset, jotka juutalaisten pelvon tähden ovat lukittuina ovien takana istuneet, saisit tänäpäivänä ensin kuulla ja viimein omilla silmillä nähdä, että se Ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunnattu Kuningas on vielä elämässä. Kuule, siis, armollinen Herra Jeesus, mur-

heellisten ja itkeväisten opetuslasten huokaus, ja tule pian heidän tykönsä, ennenkuin Aurinko laskee. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Mark. 16: 1

Me kuulemme meidän luetusta pyhästä evankeliumista, että ne vaimot, jotka varhain aamulla menit haudan tykö voitelemaan Jeesuksen ruumista, kuulit enkelin suun kautta, että Vapahtaja oli noussut ylös kuolluista. Ja muista evankelistain muisteluksista kuulemme me, että Maria Magdalena oli se, joka ensimmäiseksi näki Vapahtajan ylösnousseksi, mutta Tuomas viimeiseksi. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta peräänajattelman, kuinka Jeesuksen opetuslapset saavat nähdä Vapahtajan ylösnousseksi, mutta ei kaikki yhtähaavaa.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Minkätähden maailman lapset ei saa nähdä Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen? Sentähden maailman lapset ei saa nähdä Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen, että he ovat häntä ristiinnaulinneet, ja soisit vielä mielellänsä, että Jeesus olis ijankaikkisesti kuollut.

Maailman lapset pelkäävät, että opetuslapset tulevat yöllä ja varastavat Jeesuksen ruumiin, ja sanovat jälkeen kansalle, että hän nousi ylös. Sentähden anovat he maaherralta sotamiehiä vartioitsemaan ja varjelemaan hautaa, ettei Vapahtaja pääsis nousemaan ylös. He pelkäävät nimittäin, että viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos kansa rupeais uskomaan, että Vapahtaja on noussut ylös. Koska ni-

mittäin herroilla ja ylimmäisillä papeilla on se usko, että Jeesuksen oppi on yksi villitys, että se on yksi ihmeellinen taikaus eli villitauti, jonka kautta ihmiset tulevat hulluksi, niin se on arvattava, että maailman herrat ja ylimmäiset papit anovat maaherralta sotamiehiä varjelemaan hautaa, ettei Jeesuksen oppi pääsis levenemään, jos kansalle se usko tulis, että hän on noussut ylös.

Ei tosin maailman herrat sitä usko, että Jeesus on noussut ylös, mutta he pelkäävät, että opetuslapset tulevat yöllä varastamaan Jeesuksen ruumista, ja sitte jälkeen sanovat kansalle, että hän nousi ylös. Maailman herrat pelkäävät ainoastansa, että jälkimäinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos yhteinen kansa rupeais uskomaan, että Vapahtaja on noussut ylös.

Ensiksi on rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin sen hengellisen vihan kautta, jonka he kantavat sydämissänsä Jeesusta kohtaan, että he katsovat Jeesusta kansan häiritsijäksi ja vääräksi profeetaksi, joka neuvoa ihmisiä väärälle tielle. Toiseksi on vihollinen antanut heille sen uskon, että Jeesuksen oppi on yksi villitys, joka tulee vielä pahemmaksi, jos ihmiset rupeaisit uskomaan, että hän on noussut ylös. Maailman herrat ja ylimmäiset papit ovat siis ensiksi ristiinnaulinneet Jeesusta. Ja toiseksi pyytävät he estää, ettei hänen oppinsa, jonka he pitävät villityksenä, pääsis levenemään. Ja sitä he luulevat voittavansa maailmallisen esivallan kautta.

Koska he pelkäävät, että kristillisuus, jonka he pitävät villityksenä, pääsee levenemään opetuslasten kautta,

anovat he maaherralta sotamiehiä varjellemaan hautaa, eli pidättämään Jeesuksen ruumista, ettei se pääsis ylös. Kuinkas Vapahtaja saattaa ilmoittaa itsensä niille, jotka vihaavat häntä ja hänen oppiansa, vihaavat kristillisyyttä, vihaavat myös hänen opetuslapsiansa ja kristityitä? Ei maailman suruttomat ja paatuneet ihmiset tahdo Jeesusta nähdä. Ja jos hän ilmoittais itsensä heille, niin he karkaisit yksimielisesti hänen päällensä ja tappaisit hänet vasta uudesta.

Mutta Joosef ja Nikodeemus, saivatkos he nähdä Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen? Eipä ole missään paikassa kirjoitettu, että nämät miehet olisit nähneet häntä, vaikka nämät miehet olit Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. Ja vaikka he osoitit rakkautensa Vapahtajaa kohtaan, koska he korjasit hänen ruumiinsa hautaan, niin ei hän kuitenkaan ilmoittanut itseänsä heille, sillä niillä miehillä oli ainoastansa luonnollinen siveys autuuden perustuksena.

Mistä se tulee, ettei Vapahtaja ilmoittanut itseänsä niille siviöille ja hurskaille miehille, jotka olit vielä omalla kustannuksella korjanneet hänen ruumiinsa hautaan? Nämät miehet olit tehneet hyvää Jeesukselle, ja luonnollinen järki katsoo sen kohtuulliseksi, että hänen olis pitänyt kiittämän heitä sen hyvän työn edestä ja sanoman: Suuri kiitos sen hyvän työn edestä! Mutta ei ole missään kirjoitettu, että Vapahtaja olis kiittänyt heitä sen hyvän työn edestä.

Me arvaamme nyt, minkätähden Jeesus ei ole ilmoittanut itseänsä Joosefille ja Nikodeemukselle. Ne olit en-

siksi luonnosta siveät ihmiset, mutta tämä luonnollinen siveys oli myös autuuden perustus heillä. Ei heillä ollut senkaltainen luottamus Vapahtajan päälle, kuin opetuslapsilla. Nämät miehet uskoit ainoastansa, että Vapahtaja oli yksi suuri opettaja, eli lähetetty Jumalalta opettajaksi, niin kuin Nikodeemus itse tunnusti, koska hän tuli Jeesuksen tykö yöllä.

Mutta ei nämät miehet uskoneet, että Jeesus oli Jumalan poika ja maailman Vapahtaja. Toiseksi olit he Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. Maailman kunnia oli näillä miehillä rakkaampi kuin Vapahtaja. Jos he olisit julkisesti tunnustaneet itsensä Jeesuksen opetuslapsiksi, olisit he tulleet pilkatuksi ja vihattavaksi maailman herroilta. Nämät miehet ajattelit niinkuin moni nytkin sanoo: Pitäköön kukin vaarin itseänsä, ei tarvitse maailmalle huutaa.

Mutta Vapahtaja ei taida semmoisia tunnustaa oikeaksi opetuslapseksi, koska maailman kunnian tähden pitävät kristillisyyden salattuna, eikä tohdi tunnustaa maailman edessä, että he ovat Jeesuksen opetuslapset. Vaikka he muutoin olisit luonnosta siveät ja hurskaat, vaikka he muutoin tekisit Jeesukselle ja hänen opetuslapsillensa hyvää, ei he kuitenkaan tule kristittyin seuraan, ja heidän nimensä ei löydy elämän kirjassa.

Nämät miehet, Joosef ja Nikodeemus, olit siis luonnosta siveät ja hurskaat miehet. He olit vielä Jeesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juutalaisten pelvon tähden. He osotit myös rakkautensa Jeesusta kohtaan, koska he omalla

kustannuksella korjaisit Jeesuksen ruumista hautaan. Mutta maailman kunnia esti heitä julkisesti tunnustamasta kristillisyytensä, ja sentähden olit he Vapahtajaa paitsi. Ei Jeesus ilmoittanut itseänsä heille, eikä kristitytkään saattaneet tunnustaa Joosefia ja Nikodeemusta kristityksi.

Ja koska vielä nytki löytyy senkaltaisia ihmisiä, jotka tahtovat maailman kunnian tähden salata heidän ajatuksiensa kristillisyydestä, jotka sanovat: ei tarvitse maailmalle huutaa, ja pitäköön kukin vaarin itsestänsä, niin minä luulen, että Joosef ja Nikodeemus ovat vielä nytki elämässä, jotka ovat luonnosta siveät ja hurskaat. He ovat vielä olevinansa Jeesuksen opetuslapset, mutta maailman kunnian tähden ei viitsi ilmoittaa kristillisyyttänsä, ei kristityille, jotka ei ota salakristityitä seuraansa, ei myös maailmalle, joka ei kärsi semmoisia, jotka julkisesti menevät kristittyin puoleen.

Mutta minä pelkään, että Joosef ja Nikodeemus ei saa koskaan nähdä Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen, sillä heidän nimensä ei ole mainittu kristittyin luvussa. Minkätähden Vapahtaja ei tullut kiittämään heitä sen hyvän työn edestä, jonka he osotit hänelle? Luonnollinen järki katsoo sen mahdolliseksi, että Joosef ja Nikodeemus pitäisit oleman helvetissä. Mutta missä he ovat sitte, koska he täällä armon ajassa ei ole tulleet kristityksi?

Ja minkätähden he ovat pois suljetut kristittyin luvusta, vaikka he olit hurskaat miehet ja salaiset Jeesuksen opetuslapset? Sentähden, että maailman kunnia oli heille rakkaampi kuin Va-

pahtaja. Ei luonnosta siveät ihmiset tahdo mistantaa¹ kunniaansa Jeesuksen tähden. He tahtovat kunnian kanssa mennä taivaaseen. Ei he tahdo niin hulluksi tulla kuin opetuslapset, jotka itkit ja paruit kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolemista.

Toinen tutkisteleminen. Kukas ensin näki Vapahtajan? Maria Magdalena. Mitä hyvää oli hän tehnyt Vapahtajalle? Ei mitään. Minkätähden Vapahtaja ilmoitti itsensä Marialle ensimmäiseksi? Sentähden ilmanki, että Marialla oli suurin muret ja suurin hätä Vapahtajan perään. Minkätähden sai Maria Magdalena ensimmäiseksi nähdä Jeesusta, joka ei ole mitään hyvää tehnyt hänelle, mutta Joosef ja Nikodeemus olit niin paljon hyvää tehneet hänelle, eikä saaneet mitään vaivoistansa?

Eiköhän Vapahtajan pidä kiittämän niitä, jotka tekevät hänelle hyvää? Joosef ja Nikodeemus olit tehneet senkaltaista hyvää työtä Jeesusta kohtaan, jota ei moni ihminen olis tehnyt. Kuinka moni ihminen olis nyt ottanut sen vaivan päällensä, jota nämät miehet otit päällensä? Omalla kustannuksella ne miehet panit Jeesuksen ruumista hautaan. Omalla rahalla he ostit liinaa ja myrrhamia lähes sata naulaa. Heille tuli koko iso kustannus siitä hautaamisesta, eikä sentähden Vapahtaja tullut heidän tykönsä kiittämään heitä sen hyvän työn edestä.

Mutta Maria Magdalena, joka ei ole mitään hyvää tehnyt Vapahtajalle, sai sen suuren armon tuta, että hän ensimmäiseksi sai nähdä sitä ristiinnaulittua Vapahtajaa. Siitä arvataan, ettei Vapahtaja huoli ihmisten hyvistä töistä, mutta

katumuksen ja kaipauksen kyyneleet maksavat enempi Vapahtajan silmissä, kuin monet hyvät työt, joita yksi luonnosta siveä ihminen tekee.

Emme saata sanoa, että Marian kyyneleet ansaitsit tätä suurta armoa, vaan Jeesuksen armahtavainen sydän ei voinut, ei jaksanut, ei kestänyt enää salata itseänsä. Yksi murheellinen sydän vaikutti niin paljon, että Vapahtajan täytyi ilmoittaa itsensä. Katso murheellinen sielu, mistä tie menee taivaaseen! Se menee murheen laaksosta ahtaan portin kautta: Kyyneleillä ja huokauksilla täytyy sinun avata taivaan ovea.

Kolmas tutkisteleminen. Kukas viimeiseksi näkee Jeesusta ylösnousseeksi? Uskotoin Tuomas, joka ei usko, mitä muut opetuslapset todistavat. Kaikki muut opetuslapset olit jo nähneet Herran, mutta Tuomas oli vielä jäänyt näkemättä, koska hän epäuskonssa tähden ei tahtonut ollenkaan uskoa muitten opetuslasten todistuksia. Kuitenki tapahtui hänelle se suuri armo, että Vapahtaja osotti hänelle haavojaansa. Tässä näet sinä epäileväinen sielu, että Vapahtaja ilmoittaa itsensä, ei ainoastansa murheellisille, katuvaisille ja alaspainetuille, vaan myös epäileväisille: Vaikka epäusko on yksi suuri synty, joka usein vaivaa katuvaisia ja saattaa heitä epäilemään Jumalan armosta.

Mutta kuollut usko on vielä pahempi. Sen kautta tuli Pietari ja myös muut opetuslapset petetyksi, sillä kuollut usko on välistä niin vahva olevinansa, ettei itse kuolema jaksakaan sitä särkeä. Niille, jotka makaavat epäuskossa ja epäilyksessä, on Vapahtaja niin armollinen, että hän osottaa niille haavojaansa,

ja heidän täytyy viimein uskoa. Mutta kuolleen uskon tunnustajat, jotka ilman katumukselta ja ilman parannuksetta omistavat itsellensä Jumalan armolupa-uksia, niille on perkele armollinen.

Kyllä vihollinen niitä säästää ja armahtaa, jotka kuolleessa uskossa elävät. Ei ne koskaan epäile autuudestaan. Mutta niitä hän kiusaa ja ahdistaa epäilyksen kanssa, jotka Vapahtajan piinan ja kuoleman tähden itkevät ja parkuvat. Niitä murheellisia ja katuvaisia sieluja panee vihollinen epäilemään, ettei Vapahtaja olekaan elämässä. Niille murheellisille opetuslapsille on vihollinen suuttunut. Ei vihollinen kärsi ollenkaan, että Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat kaipaussa Jeesuksen armollista läsnäolentoa.

Mutta Jeesuksen murhamiehille on perkele armollinen. Niille hän lupaa hyvän palkan helvetissä, jotka imevät kristittyin verta. Niille Jeesuksen ristin vihollisille antaa maailman jumala pirun paskaa ja vanhaa hapatusta Pääsiäis leiväksi. Mutta nämät maailman ystävät ei saa nähdä Jeesusta, eikä luonnosta siveät ihmiset, Joosef ja Nikodeemus, vaan ainoastansa ne harvat sielut, jotka itkevät ja parkuvat kaipaussa Jeesuksen armollista läsnäolentoa: Maria Magdalena ensimmäiseksi ja Tuomas viimeiseksi, joka epäuskon tähden ei ole muitten opetuslasten todistuksia uskonut.

Tämä raukka on vielä epäuskossa ja epäilyksessä. Ei hän jaksakaan vielä uskoa, että Jeesus on ylösnoussut, mutta murhe kuitenkin on, ja suuri kaipaus Jeesuksen perään. Jos omavanhurskaus ei olisi hänessä niin suuri, jos hän ymmärtäis,

kuinka paljon hän kiusaa sitä ristiinnaulittua epäuskollansa, niin vissimmästi hänki uskois, että Herra on totisesti noussut ylös, ja tulis hänelleki ilo Jeesuksen ylösnousemisesta.

Mutta meillä on semmoinen toivo, että Tuomaalle näytetään Jeesuksen kunnia, ja että hänen täytyy viimein uskoa. Armollinen Herra Jeesus, ilmoita itseäs murheellisille opetuslapsille, ennenkuin aurinko laskee. Osoita heille haavojas, että he uskoisit, että sinä olet se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas! Puhalla heidän päällensä, että he saisit Pyhän Hengen! Avaa heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään!

Ja te murheelliset opetuslapset, jos Jeesus anoo teiltä ruokaa, niin antakaat hänelle vähän mesileipää. Ei taidakaan olla teillä muuta ruokaa Pääsiäis pyhänä, kuin vähän mesileipää, joka on happamatoin ja puhtaasta aineesta tehty. Olkaat vakuutetut siitä, että Herra Jeesus, joka on tänäpäivänä osoittanut itsensä teille, ja anonut teiltä ruokaa, antaa teille taivaallista mesileipää, koska te pääsette hänen kanssansa astumaan ylös taivaaseen ja olemaan hänen kanssansa ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ mistantaa = menettää (ruots. mista)

Filippus sanoi yhdelle pakanalle, joka oli lukemassa raamatua: Ymmärrätkös, mitäs luet? Ja hän vastais: kuinka siis minä taidan ymmärtää, ellei joku minua johdata? Ap. t. 8: 30 - 31.

Yksi juutalainen eli pakana, Etio-pian drottningin¹ kamaripalvelija, oli tullut Jerusalemiin apostolitten aikana, ja siellä hän oli ostanut itsellensä raamatun kirjan. Hän oli myös kuulut jotaki puhuttavan kristillisyydestä, niinkuin uskottava on, että siihen aikaan paljon arveltiin siitä kristinopista, jota maailman orjat pidit vääränä, ja ainoastansa ne harvat sielut, jotka olit itse koetelleet uskon voimaa, pidit oikeana.

Drottningin kamaripalvelija oli siis ostanut itsellensä raamatun kirjan, ja hän istui vaunussa ja luki raamatua, ei siinä tarkoituksessa, että hän sais synnille puolustusta, eikä hän lukenut raamatua siinä tarkoituksessa, että hän saattais kaataa kristillisyyttä, niin kuin muutamat näinä aikoina tekevät. He lukevat raamatua ja muita kirjoja siinä mielessä, että he pääsisit kaatamaan kristillisyyttä ja vastustamaan kristityitä.

Sillä siinä mielessä lukee myös perkele raamatua, että hän pääsis vääntämään Jumalan sanaa väärään mieleen. Ja sama koulumestari opettaa myös orjiansa vääntelemään ja väärin ymmärtämään Jumalan sanaa omaksi kadotukseksensa. He hakevat Jumalan sanasta synnille puolustusta, ja selittävät raamatua niinkuin itse rietas. Ja jota enemmän he lukevat, sen sokeammaksi he tulevat, ja sanovat: "Olemmeko me sokeat?"

Mutta tämä mies luki raamatua siinä tarkoituksessa, että hän sais oikean ylösvalaistuksen. Mutta hänen täytyi tunnustaa, ettei hän ymmärtänyt, mitä hän luki. Niin se taitaa käydä monen juutalaisen ja monen pakanan kanssa, että he lukevat raamatua, eikä ymmärrä, mitä he lukevat. Tälle äsken mainitulle miehelle oli kuitenkin tullut halu, että hän pääsis ymmärtämään, koska hän rukoili Filippusta, että hän selittäis hänelle sen raamatun paikan, jonka hän oli lukemassa.

Mutta moni juutalainen on mielestänsä niin viisas, ettei hän tahdo yhtään selitystä kuulla. Sillä juutalaiset ja pakanat luulevat niin ymmärtävänsä raamatua, ettei he tahdo kuulla, kuinka Jeesuksen opetuslapset selittävät raamatua. Tämän aikaiset juutalaiset sanovat näin: "Kyllä me itse näemme kirjasta. Ei teidän tarvitse meille selittää mitään." Mutta ei tämä mies kuitenkaan sanonut ymmärtävänsä, mitä hän luki. Hän tunnusti siis sokeutensa siinä asiassa.

Mutta eipä tämän aikaiset juutalaiset tunnusta sitä, ettei he ymmärrä raamatusta mitään, vaan he sanovat: "Kyllä me itse näemme kirjasta." He sanovat siis niinkuin juutalaiset: "Olemmeko myös me sokeat?" Silloin sanoi Vapahtaja: "Jos te olisitte sokeat, niin ei olis teillä syntiä, mutta nyt te luulette näkeväne, sentähden teidän syntinne pysyy." Niin sanoi Vapahtaja niille juutalaisille. Ja niin täytyy meidän sanoa niille mustilaisille, jotka täällä sotivat totuutta vastaan ja sanovat: "Kyllä me itse näemme kirjasta."

Mutta mitäs sokeat raukat näkevät, jotka ovat sokeana syntyneet ja sokeana vaeltaneet 20, 30, 40, 50, 60 ja 70 ajastaikaa. Ei ne näe omaa kadotustansa, mutta kristityn elämässä he kyllä näkevät vikoja, niinkuin sen aikaiset juutalaiset näit vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämässä. Sama lasimestari, joka silloin oli lasisilmät juutalaisille laittanut, on vielä tämän aikaisille juutalaisille laittanut senkaltaiset lasisilmät, joilla he näkevät hyvin opetuslasten vikoja. He sanovat näkevänsä raamatusta, että huoruus ja juopumus on luvallinen. Kuka tiesi varkaus ja viinakauppa myös tulee luvalliseksi, koska semmoiset miehet tutkivat raamattua, joiden silmät rietas on kääntänyt nurin, että heidän pitää uskomana valheita ja vihaaman totuutta.

Semmoisille miehille, jotka selittävät raamattua niin kuin rietas, on Pietari kirjoittanut näin: "Taitamattomat ja huikentelevaiset turmelevat Paavalin kirjoituksia, niin kuin muutki raamatut omaksi kadotukseksensa. Mitä semmoiset pakanat ymmärtävät raamatusta, koska he elävät vastoin raamattua ja puhuvat vastoin raamattua. He saavat semmoisen käsityksen raamatusta, että Vapahtaja on väärä opettaja ja kansan häiritsijä, joka ajaa ulos perkeleitä Belsebubin kautta. Parempi olisi, että he tunnustaisit sokeutensa niinkuin tämä kamari palvelija, josta alkupuhe oli. Hän tunnusti Filippukselle, ettei hän ymmärrä, koska ei ole johdattajaa.

Mutta kyllä fariseukset ja kirjanoppineet ymmärtävät, että se on Jumalan pilkkaaminen, koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan lapseksi. Ja samankaltai-

sen ylös valaistuksen ovat tämän aikaiset fariseukset saaneet raamatusta, että se on Jumalan pilkkaaminen, koska yksi kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Mutta muutamat sokeat raukat ei tahdo tunnustaa, että he ovat sokeat ja ymmärtämättömät. Muutamat taas tuovat järjen skäliä² edes ja sanovat näin: "Ei se ole niin suuri ihme, että me emme ymmärrä raamattua, koska opetuslapset ei ymmärtäneet vielä kirjoituksia, vaikka he olit niin monta ajastaikaa käyneet Vapahtajan koulussa."

Mutta miksis he sanovat siis: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Mitäs he näkevät kirjasta, jotka ovat sokeana syntyneet niinkuin hukan penikat? Se on kyllä tosi, ettei opetuslapsetkaan vielä ymmärtäneet kirjoituksia ennenkuin Vapahtaja avais heidän ymmärryksensä. Mutta suruttomat ei tahdo tunnustaa, että he ovat ymmärtämättömät, vaan he luulevat ymmärtävänsä, vaikka he ymmärtävät kaikki asiat nurin. Siinä pääsee rietas selittämään heille kaikki nurin ja sitte he sanovat: "Kyllä me itse näemme kirjasta."

Mutta paras neuvo olisi, että kaikki sokeat raukat tunnustaisit sokeutensa ja ymmärtämättömyytensä, niinkuin drottningin kamaripalvelija. Se olisi paras neuvo, että he rupeaisit rukoilemaan sitä suurta ristinkantajata, että hän avais kaikkein sokeain raukkain silmät näkemään ja kuuroin korvat kuulemaan, mistä tie menee taivaaseen. Sillä ei ole moni ennen näitä aikoja ymmärtänyt kirjoituksia, ennenkuin se suuri raamatun selittäjä on ruvennut Mooseksesta ja profetoista selittämään murheellisille opetuslapsille

Emmauksen tiellä, kuinka Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja jälleen kunniaansa menemän.

Ja te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, rukoilkaat sitä suurta raamatun selittäjää, että hän olis teidän kanssanne, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut. Kuule sinä tuntematon raamattu selittäjä murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 24: 13.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, kuinka tomppelit ja hitaat sydämestä opetuslapset ovat uskomaan, mitä profeetat puhuneet ovat. Ja sen tähden rupeis Vapahtaja Mooseksesta ja profetoista selittämään heille kaikki kirjoitukset, kuin hänestä olit. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä tutkisteleman: Minkä tähden opetuslapset ovat niin tomppelit ja hitaat uskomaan kirjoituksia.

Meidän toivomme on, että se suuri raamatun selittäjä avaa heidän ymmärryksensä raamatuita ymmärtämään, niinkauan kuin he tiellä ovat, että he viimein rupeavat tuntemaan häntä leivän murtamisesta.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: "Tutkikaat raamatuita, sillä ne todistavat minusta." Mutta juutalaiset lukevat raamatua niinkuin itse rietas ja sanovat kristityille: "Kyllä me itse näemme kirjasta." Mitäs te näette kirjasta, juutalaiset ja suruttomat pakanat? Näette ilmanki, että Vapahtaja on yksi kansan häiritsijä ja yksi suuri noita, joka ajaa ulos perkeleitä Belseubin voimalla. Mitäs te vielä näette kirjasta, te juuta-

laiset ja suruttomat pakanat? Te näette ilmanki kirjasta, että tämä kristillisyyden oppi, joka on saanut alkunsa Jeesuksesta Natsareenuksesta, on yksi perkeleen oppi, ja sentähden teidän täytyy kantaa maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että hän opettaa kansaa, ruveten Galileasta niin tähän asti.

Ja mitäs te vielä näette kirjasta, te juutalaiset ja suruttomat pakanat, koska te sanotte itse näkeväanne kirjasta, mistä tie menee taivaaseen? Ilmanki sen näette kirjasta, että juopumus ja viinakauppa on luvallinen, koska te olette löytäneet niin paljon vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämästä, että te saatatte soimata häntä juopumuksesta ja sanoa: "Katsokaat mikä syömäri ja juomari ihminen tämä on, publikaanein ja syntisten ystävä." Pankaat vielä lasi silmät³ nokan päälle, nimitäin ne lasi silmät, joita maailman kuuluisa lasimestari on teille tehnyt. Silloin tulevat puukstavit isommiksi. Te näette silloin paljon vikoja opetuslasten elämässä, ja saatatte sanoa Jeesuksen opetuslapsille niinkuin te ennen jo olette sanoneet Mestarille: "Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele."

Mitäs on juutalaisille tulleet niin kirkkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä? Aivan kirjasta he näkevät, kuinka nämät kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta juomarit, huorat, varkaat ja viinaporvarit, katso, ne ovat kristityt, jotka saavat niin paljon kärsiä uskonsa tähden.

Sama usko on myös armonvarkailta, jotka ovat kirjasta nähneet, että katu-

mus ja parannus on tarpeellinen, mutta suuttuvat yhtä hyvin katuvaisille, jotka vaativat oikeata katumusta. Käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, koska armon varkaalle sanotaan tuomio. Hänellä on senkaltainen raamatun selittäjä povessa, joka osottaa hänelle, että Pyhän Hengen vaikutus on riettaan hengen vaikutus. Se sama raamatun selittäjä osottaa armon varkaalle, että yksi katuvainen sielu on yksi väärä profeetta ja villihenki, joka pitää huoneesta ulos vedettämän ja kepillä pieksettämän.

Juutalaiset ovat niin pyhät ja niin hurskaat, ettei he mene pakanan huoneeseen, eikä ne tervehtele häntä. Mutta yhtä hyvin he kantavat vihaa Vapahtajalle ja poimivat kiviä, koska hän soimaa heitä ulkokullaisuudesta. Juutalaiset sanovat: "meillä on Isä nimittäin Jumala", mutta aikovat tappa Vapahtajan, koska hän sanoo: "Te olette siitä isästä perkeleestä." Ja vaikka he kantavat hengellistä vihaa sydämessänsä Vapahtajalle ja aikovat häntä tappa, yhtä hyvin sanovat he: "Kukas aikoo sinua tappa?"

Ei sokeat raukat tunne, että heillä on viha sydämessä. Vaikka he poimivat kiviä ja ottavat halkoja, yhtä hyvin sanovat he: meillä on rakkaus sydämessä, me makaamme joka päivä Jeesuksen ristin juuressa. Kuka tiesi, kenenkä ristin juuressa he makaavat, koska käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa. Mutta kyllä he sentähden sanovat näkevänsä kirjasta, mistä tie menee taivaaseen.

Senkaltainen rakkaus on juutalaisilla ja armon varkailla, että he huutavat Palmusunnuntaina: "Hoosianna Daavidin

Pojalle!" Ja pitkänä perjantaina he huutavat: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Ja senkaltaisen ylösvalaistuksen he ovat saaneet raamatusta, että murhaaja Barabbas pitää laskettaman irti, mutta Jeesus pitää hukutettaman.

Ja jos Filippus tulee kysymään heiltä: "Ymmärrätkös, mitä luet?" niin he sanovat: "Kyllä me itse näemme kirjasta." Näkevät kyllä kirjasta sen verran, että juopumus ja kirous on luvallinen, huoruus ja varkaus on luvallinen, ahneus ja viinakauppa on luvallinen, Vapahtajan murhaaminen ja kristittyin vainoaminen on luvallinen. Mutta opetuslasten saarnaaminen, se on luvaton. Synnin soimaus ja tuomio, se on vastoin raamattua, vaikka kaikki profeetat ovat soimanneet ja tuominneet.

Sen verran ymmärtävät juutalaiset Jumalan sanasta, että oikea katumus ja omantunnon vaiva on riettaan hengen vaikutus. Mutta jos yksi juomari oksentaa ulos Herran ruumista ja verta yhtenä paloviinan kanssa, se on Pyhän Hengen vaikutus. Semmoisen ylösvalaistuksen saavat nyt juutalaiset ja armon varkaat raamatusta, että hengellinen viha ja kristittyin pilkkaaminen on oikea totuus. Ja jos he noutavat valkean helvetistä, saavat he senkaltaisen ylösvalaistuksen, että he näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Mutta nyt voivat juutalaiset ja pakanat kysyä, kuinka Jeesuksen opetuslapset ymmärtävät raamattua, koska hän soimais heitä sanoen: "O, te tompelit ja hitaat sydäimestä uskomaan, mitä profeetat ovat puhuneet!" Eipäkään ymmärtäneet raamattua paremmin kuin me. Ja jos me emme usko,

mitä nämät villihenget meille puhuvat raamatusta, niin eipä ne opetuslapsetkaan uskoneet, mitä profeetat ovat puhuneet Vapahtajasta, koska hänen häätyi soimata heitä epäuskosta.

Tässä paikassa luulee nyt yksi surutoin ihminen saavansa vettä myllynsä päälle. Jos vain joku vika havaitaan kristittyin uskossa eli elämässä, niin varsin saavat riettaan enkelit iloa siitä, sillä he luulevat, että Jeesuksen opetuslapset ovat täydelliset varsin, kuin he rupeavat konttaamaan. Mutta ei ole asia niinkuin riettaan enkelit luulevat, sillä Jeesuksen opetuslapsissa taitaa olla paljon puutosta vielä sekä uskossa että ymmärryksessä ja elämässä. Mutta ei suinkaan Jeesuksen opetuslapset sitä kiellä, että he ovat hitaat uskomaan ja huonot ymmärtämään, mitä profeetat ovat kirjoittaneet hänestä.

Mutta ei Jeesuksen opetuslapset pilkkaa Jumalan sanaa, koska yksi tuntematon vieras heille selittää, niinkuin Jeesus oli heille silloin vielä tuntematon, koska heidän silmänsä pidettiin murheen ja epäilyksen tähden. Jos opetuslapset olisit olleet niinkuin tämänaikaiset suruttomat, olisit he sanooneet sille tuntemattomalle raamatun selittäjälle: "Mitä sinun tarvitsee meille puhua? Itsellä meillä on kirja. Ja siitä me näemme."

Mutta eipä fariseukset ja kirjanoppi-neet nähneet, vaikka oli raamattu kädessä. He suutuit vain Jeesukselle, koska hän otti ja selitti heille yhden paikan raamatusta, joka passais heille. He ajoit hänet ulos kirkosta ja rupesit syöksemään häntä pahdan ylitse. Semmoinen hirvittävä faarti⁴ tuli vanhalle aatamil-

le, koska yksi paikka tuli kohti. Mutta ei opetuslapset kuitenkaan suuttuneet raamatun selittäjälle, vaikka hän oli tuntematon heille, vaan enemmän he rupesit rakastamaan häntä, koska hän selitti heille kirjoituksia.

Ja vissimmästi soisit kaikki oikeat Jeesuksen opetuslapset, että joku selittäis heille raamattua. Sillä ensin ovat he ymmärryksen puolesta huonot ymmärtämään, ja sitte vielä hitaat sydämestä uskomaan kaikkia niitä, kuin profeetat ovat hänestä puhuneet. Tämä ymmärtämättömyys tulee siitä, että heidän omassa sydämässään on yksi väärä raamatun selittäjä. Se on maailman rakkaus, joka kääntää heille raamatun sanat nurin, ettei he voi ymmärtää, kuinka Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja jälleen kuniaan sisälle käymään.

Opetuslapset tunnustit uskonsa: "Me luulimme hänen siksi, kuin Israelin lunastaman piti." Mutta se oli ainoastansa yksi kuollut usko niin kauan, kuin heidän Vapahtajansa oli elämässä, mutta koska heidän Vapahtajansa kuoli, niin ei he jaksaneet enää uskoa, vaan lankeisit epäilykseen.

Kuinkas nyt on teidän kanssanne, te Jeesuksen opetuslapset, jotka vaellatte Emmauksen tiellä ja olette murheelliset? Ei ole teillä yhtään turvaa maailmaan, jonka te olette jättäneet. Mutta se näyttää niinkuin teillä ei olis yhtään oikeata turvaa taivaaseenkaan, koska teidän Vapahtajanne on kuollut. Kuinkas pitää teidän tuleman aikaan, koska ei ole yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla?

Yksi tuntematoin raamatun selittäjä vaelttaa teidän kanssanne ja soimaa teitä: "O, te tompellit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat kirjoittaneet ovat. Eikö Kristuksen pitänyt kaikkia näitä kärsimän ja jälleen kunniaansa sisälle menemän? Tämä tuntematoin raamatun selittäjä avaa teidän ymmärryksenne raamattua ymmärtämään, ja te tunnette jotakuta rakkautta häntä kohtaan, vaikka teidän silmänne ovat peitetyt ettette tunne häntä.

Rukoilkaat siis, te murheelliset opetuslapset, että tämä tuntematoin raamattu selittäjä menis teidän kanssanne kylään, johon te olette menemässä, sillä ehto on joutunut ja aurinko on laskenut. Se tuntematoin ystävä, joka selittää teille raamattuita, on yksi hauska kumppani teidän murheessanne. Koska te olette epäilyksessä, koska Vapahtaja on kuollut teidän sydämissänne, ja ei ole enää yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla, silloin on raamattu selittäjä teille yksi hauska kumppani, joka tekee teidän sydämenne palavaksi. Kuka tiesi te tulette häntä tuntemaan leivän murtamisesta, koska te tulette kylään.

Rukoilkaat sitä tuntematointa raamattu selittäjää, te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, että hän seurais teitä kylään, ja sanokaat: "Ole meidän kanssamme, sillä ehto joutuu, ja armon aurinko pian laskee. Pian loppuu tämä armon aika. Pian tulee pimeys. Ole meidän kanssamme, sinä tuntematoin raamattu selittäjä ja seuraa meitä kylään!"

Ja meidän toivomme on, että se armollinen, ehkä monelle tuntematoin ys-

tävä ja raamattu oikea selittäjä kuulee murheellisten, epäileväisten ja maailmalta hyljättyjen opetuslasten anomuksen ja rukouksen, ja menee heidän kanssansa kylään, ja että heidän silmänsä aukenevat. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelmat / Kansallisarkisto ja yliopistonkirjasto Helsinki /

¹ = kuningatar (ruot. drottning)

² järjen skäliä = järkiselityksiä (ruots. skäl = syy)

³ glasisilmät (ruots. glasögon) = silmälasit

⁴ faarti = vauhti (ruots. fart)

Katso, minun palvelijani, minä häntä tuen, ja minun valittuni, jossa minun sieluni mielistyi. Minä olen hänelle minun henkeni antanut, hänen pitää oikeuden saattaman pakanoille. Ei hän huuda, eikä riitele, ja hänen ääntänsä ei kuulla kaduilla. Särjettyä ruokoa ei hänen pidä murentaman, ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei pidä hänen sammuttaman. Es. 42: 1 - 3.

Profeetta Esajas puhuu 42 luvussa Vapahtajasta, jolle Jumala oli antanut henkensä, että hänen pitää oikeuden saattaman pakanoille. Se merkitsee, että hänen pitää opettaman pakanoita tuntemaan oikeutta ja välttämään vääryyttä. Vaikka muutamat pakanat ovat niin paatuneet, ettei he ota opetuksia vastaan, vaikka kuinka heitä opetettaisiin, sillä pakanoilla on toinen koulumestari omassa povessa, joka opettaa heitä vastustamaan oikeaa oppia.

Mutta profeetta Esajas on sanonut, että Kristuksen pitää saattaman oikeuden pakanoille. Hänen pitää opettaman pakanoita ymmärtämään oikeutta, ettei pakanat pääsis sanomaan, ettei kukaan ole meitä opettanut. Tästä raamatun paikasta on evankelista Matteus ottanut todistuksen, kuinka Vapahtaja on elänyt ja vaeltanut maailmassa.

Mutta maailman joukko luulee myös saavansa puolustusta tästä raamatun paikasta, koska nimittäin profeetta sanoo, ettei hän huuda, eikä riitele, ja hänen ääntänsä ei kuulla kaduilla, niin saavat suruttomat sen käsityksen, että heränneet huutavat kaduilla, koska he neuvovat suruttomia pa-

rannukseen. Suruttomat ottavat vielä tämän raamatun paikan todistukseksi, ettei sovi kaduilla huutaa, koska profeetta on sanonut, ettei Vapahtaja ole niin huutanut, kuin nämät heränneet huutavat. Ja siitä päättävät maailman lapset, ettei tarvitse kukaan maailmalle huutaa, vaan pitääköön kukin takansa, mitä hän on saanut, sillä ei ole Vapahtajakaan huutanut kaduilla.

Niin päättävät nyt vihollisen orjat, että tämä raamatun paikka on kokonansa heränneitä vastaan. Sillä heränneet muka huutavat kaduilla ja kujilla, mutta eipä ole Vapahtaja huutanut. Mutta me näemme Matteuksen evankeliumista, ettei ole evankeliumin kirjoittaja siihen laihin ymmärtänyt tätä raamatun paikkaa kuin maailman joukko ymmärtää.

Profeetan tarkoitus on ollut, ettei Vapahtaja ole huutanut niinkuin maailman lapset huutavat, koska viina nousee päähän. Maailman juopuneet ihmiset huutavat kaduilla ja kujilla, koska he tulevat ulos viinaporvarin huoneesta. He huutavat silloin heidän juomalaulujansa ja huoralauluja. He huutavat kaduilla ja kujilla: perkele ja saatana! He ulvovat välistä niinkuin hukan penikat. Mutta Vapahtaja ei ole niin huutanut kaduilla, kuin juopuneet huutavat, vaan hän on saarnannut Jumalan sanaa maailman ihmisille. Ja siitä ovat maailman lapset suuttuneet hänelle.

Mutta jos yksi kristitty tahtoo seurata Vapahtajan esimerkkiä ja saarnata Jumalan sanaa maailman suruttomalle väelle, silloin sanoo maailman ihminen: "Ei tarvitse maailmalle huutaa, pitääköön kukun vaarin itsestensä." Ja surutoin ottaa vielä todistuksen raama-

tusta sanoen: “Ei ole Vapahtajakaan huutanut kaduilla.”

Ja se on tosi, ettei ole Vapahtaja huutanut kaduilla, niinkuin maailman lapset huutavat, koska paloviina nousee päähän. Mutta kyllä on Vapahtaja niin huutanut kaduilla ja huoneissa, että syntiset ovat saaneet kuulla, mihinkä paikkaan he joutuvat, jos totista katumusta ja parannusta ei tule.

Koska juopuneet huutavat kaduilla heidän jaarituksiansa ja heidän juomalaulujansa, sitä maailman lapset ei pidä kummana. Mutta jos yksi kristitty alkaa suruttomille muistuttamaan kuolemaa ja sitä edesvastausta, joka tulee katumattomille ja kääntymättömille, sitä he pitävät pahana ja sanovat heränneille: “Ei ole Vapahtaja huutanut kaduilla, niinkuin te huudatte.”

Mutta kukas enemmän on huutanut parannusta kuin Vapahtaja? Ja sentähden ovat maailman ihmiset hänelle suuttuneet ja vihaa kantaneet, niinkuin maailman joukko vielä nytki suuttuu kristityille, koska he seuraavat Vapahtajan esimerkkiä ja saarnaavat suruttomille Jumalan sanaa. Sitä maailman ihmiset ei kärsi kuulla. Mutta juopuneita he kyllä kärsivät kuulla, sillä juopuneet huutavat sitä, jota kaikki suruttomat mielellänsä kuulevat.

Mitä profeetta Esajas sanoo Vapahtajasta: “Särjettyä ruokoa ei hänen pidä murentaman ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei hänen pidä sammuttaman,” sitä raamatun paikkaa omistavat armon varkaat itsellensä, ehkä se ei kuulu muille kuin katuvaisille. Koska armon varkaille julistetaan Jumalan ankara vanhurskaus, silloin he omista-

vat itsellensä Jumalan armoa ja sanovat: “Jumala on armollinen, ei hän meitäkään pane kadotukseen: Särjettyä ruokoa ei hänen pidä murentaman, ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei pidä hänen sammuttaman.”

Mutta onkopa yksi surutoin ihminen särjetty ruoko, jolla on sydän niin vahva, kuin jalopeuran sydän. Onkos hän suitseva kynttilän sydän? Yksi särjetty ruoko on hengellisessä tarkoituksessa yksi särjetty sydän. Mutta onkopa suruttomalla ja katumattomalla yksi särjetty sydän? — Suitseva kynttilän sydän merkitsee, että uskon lamppu on sammunut. Mutta kuollut usko on niin vahva, ettei jaksaa muu kuin Vapahtajan kuolema sitä ryöstää.

Vapahtajan kuoleman kautta puuttui opetuslasten kuollut usko. Ennen oli heillä vahva usko, mutta Vapahtajan kuoleman kautta loppui se entinen kuollut usko, ja epäusko tuli sijaan. Ei he enää uskoneet mitään. Silloin olit he suuressa epäilyksessä, ja silloin oli heidän sydämensä niinkuin yksi suitseva kynttilän sydän. Mutta koskas suruttomille ihmisille tulee niin suuri epäily, että he epäilevät autuudestansa?

Kaikilla armon varkailla on niin vahva usko, ettei he suinkaan epäile autuudestansa. Mutta ei he sentähden tohdi sanoa itseänsä valmiiksi kuolemaan. Kuinkas saattaa yksi surutoin ja katumaton ihminen omistaa itsellensä niitä raamatun paikkoja, jotka ei kuulu hänelle vaan ainoastansa katuvaisille sieluille? Joo! Tällä tavalla hän saattaa, koska hän varastaa armoa ja ajattelee näin: “minä olen katuvainen”, vaikka katumus ei ole koskaan tapahtunut.

“Minulla on särjetty sydän”, vaikka sydän ei ole särkynyt. “Minun sydämeni on niinkuin särjetty ruoko”, vaikka se on vahva niinkuin kallio. “Minun uskoni on niin heikko, että se on niinkuin suitseva kynttilän sydän,” ehkä¹ usko on niin vahva, ettei muu kuin kuolema saata sitä ryöstää.

Katso, tällä tavalla saattaa yksi surutoin ihminen omistaa itsellensä niitä raamatun paikkoja, jotka kuuluvat heränneille ja katuvaisille. Mutta ne raamatun paikat, jotka kuuluvat suruttomille, niitä hän viskoo heränneille. Koska profeetta sanoo: “ei hän huuda kaduilla”, niinkuin juopuneet huutavat, niin ottavat maailman lapset siitä todistuksen ja sanovat: “Ei Vapahtaja ole huutanut kaduilla, niinkuin heränneet huutavat.” Ja kuitenkin on Vapahtaja saarnannut parannusta kaduilla.

Mutta suruttomat tuumaavat näin: “Vaikka Vapahtaja oliski saarnannut parannuksesta kaduilla, ei saa muut sentähden niin tehdä.” Vaikka raamattu osottaa joka paikassa, että yhden kristityn pitää seuraaman Vapahtajan esimerkkiä ja elämän niinkuin hän on elänyt, ei surutoin joukko anna sitä myöten, vaan se tahtoo, että kaikki pitää oleman yhdenkaltaiset: Jos suruttomat menevät helvettiin, niin kristityt tulevat perässä. Mutta jos kristityt tulevat autuaaksi, niin maailman lapset kanssa tulevat autuaaksi. Semmoinen on maailman lasten usko, että kristityt ja suruttomat ovat yhdessä ja samassa kadotuksen kuopassa, ja ettei yksikään ole parempi toista.

Meidän pitää tänäpäivänä perään ajatteleman, mikä eroitus on opetuslas-

ten ja juutalaisten välillä? Eli mikä eroitus on Jeesuksen ristin vihollisten ja kristittyin välillä, koska me murheellisella sydämellä lähemme käymään Emmauksen kylään tutkistelemaan niitä ihmeellisiä tapauksia, jotka näinä aikoina tapahtuneet ovat.

Meidän toivomme on, että se särjetty ruoko, josta profeetta Esaias puhuu, on yksi särjetty sydän, jota se armollinen Vapahtaja ei tahdo murentaa. Ja se suitseva kynttilän sydän, yksi pieni uskon kipinä, jota hän ei ole tahtonut sammuttaa. Älä sammuta kynttilän sydäntä, rakas Vapahtaja. Älä sammuta, vaan puhalla sen päälle, että se syttyis palamaan ja antais valoa niille murheellisille opetuslapsille, jotka istuvat pimeydessä ja odottavat päivän koittavan!

Sinä suitseva kynttilän sydän, älä sammu! Sinä pieni uskon kipinä, älä katoa! Sinä särjetty ruoko, älä murene! Sinä murheellinen sydän, älä murene! Sillä kynttilän tekijä on sanonut: “Suitsevaista kynttilän sydäntä en tahdo sammuttaa.” Älä sammuta, taivaallinen kynttilän sytyttäjä! Älä sammuta suitsevaista kynttilän sydäntä, ennen kuin aurinko nousee! Isä meidän joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Luuk. 24: 13.

Opetuslapset Emmauksen tiellä ilmoitit tämän päivän evankeliumissa, millainen usko heillä oli ollut ennenkuin Vapahtaja kuoli. Ja heidän puheensansa kuuluu myös, että heidän uskonsa oli loppunut. Mutta koska heidän silmänsä aukenit ja he tunsit Vapahtajan

leivän murtamisesta, tuli heille taas se usko, että Vapahtaja oli elämässä.

Meidän pitää nyt ottaman näistä opetuslapsista esimerkin ja perään ajatteleman:

Ensimmäiseksi. Minkälainen usko oli näillä opetuslapsilla, koska Vapahtaja oli elämässä?

Toiseksi. Mikä usko oli heillä Vapahtajan kuoleman jälkeen?

Kolmanneksi. Mikä usko oli heillä Vapahtajan ylösnousemisen jälkeen?

Me toivomme, että Vapahtaja tulee kumppaniksi niille murheellisille opetuslapsille, jotka vaeltavat Emmauksen kylään, ja selittää heille raamattua, ja että he tulevat häntä tuntemaan leivän murtamisesta.

Ensiksi. Minkäkaltainen usko oli näillä opetuslapsilla, ennenkuin Vapahtaja kuoli? Heillä oli se usko, että hänen piti lunastaman Israelin, ei perkeleen vallan alta, mutta keisarin vallan alta. Opetuslapsilla oli se tarkoitus, että Vapahtaja tulee heille kuninkaaksi, ja että he pääsevät hänen kauttansa rikastumaan ja herroiksi tulemaan. Heillä oli maailma mielessä niin kauan, kuin he olit siinä kuollessa uskossa. Ei he sitä ajatelleet, että he kristillisyyden tähden mistantavat² tavaransa ja kunniansa, vaan he luulit voittavansa maallisen tavarän ja kunnian kristillisyyden kautta.

Sama usko on vielä muillaki kuolleen uskon tunnustajilla, että he kristillisyyden kautta voittavat tavarän ja kunnian. Ei yksikään siinä tilassa usko, että hän kristillisyyden tähden mistantaa kunniansa ja omaisuutensa. Ei niillä raukoilla johtunut mieleen, että yksi hengellinen Vapahtaja oli tarpeellisem-

pi kuin maallinen vapahtaja. Ja mistä ne tiesit silloin, että he olit perkeleen alamaiset? He pidit ainoastansa vaivana ja häpeänä olla yhden pakanallisen esivallan alamaiset ja maksaa pakanoille veroa. Se kävi kovin heidän kunniansa päälle, että heidän piti vielä palveleman yhtä pakanallista esivaltaa ja maksaman pakanoille veroa.

Opetuslapset pidit itsensä jo silloin kristittynä. Ja kuinkas se sopii, että yksi kristitty pitää palveleman pakanoita ja maksaman veroa? Eiköhän se olis somempi, että pakanat maksaisit kristityille veroa? Niin ajattelevat vielä nytki kaikki kuolleen uskon tunnustajat, jotka pitävät itsensä kristittynä, vaikka ei he tohdi sentähden tunnustaa itseänsä Jumalan lapsiksi. He valittavat, että vero on raskas, että laki on kova, että hallitus on väärä. He tahtoisit päästä vapaaksi siitä raskaasta verosta.

Ei he sitä tunne, että perkeleen vero on vielä raskaampi kuin kuninkaan eli keisarin vero. Riettaalle he maksavat mielellänsä veron, mutta maalliselle kuninkaalle he ei tahdo maksaa veroa. Ja jos senkaltainen herra tulis, joka lupais heille vapauden kaikesta verosta ja ulosteosta, niin myös ruokkis heitä, ja antais heille viinaa, se kelpais heille vapahtajaksi ja sen päälle he uskoisit.

Mutta senkaltainen herra, joka haukkuu ja soimaa vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, ja vielä päälliseksi kantaa viinaporvareitten päälle, ja juomareitten päälle, kantaa kruunun varkaitten päälle, ja huorain päälle. Semmoinen herra olis heidän mielestänsä pahempi kuin itse vihollinen. Jos nyt kuningas eli keisari olis vielä pakana,

niin sanoisit kaikki: "Onkos yksi kristitty velkapää maksamaan pakanoille veroa?" Ei vaan yksi kristitty pitää oleman vapaa kaikesta verosta, ja pakanat pitäisit maksaman veron, mutta ei kristityt pakanoille.

Semmoinen usko oli nyt opetuslapsilla, että Vapahtaja tulee Israelia lunastamaan pakanain vallan alta, mutta ei perkeleen vallan alta. Ja mistäpä he silloin vielä tiesit, että he olit perkeleen vallan alla? Ei suinkaan ne ihmiset tunte, että he ovat perkeleen vallan alla, jotka juovat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Ne luulevat, että Jumala on heille armollinen. Mutta maallinen laki, joka semmoisia rankaisee, on kova ja väärä. Ja semmoinen hallitus, joka antais kaikkien huorien ja varkaitten elää rauhassa, se olis vasta hyvä hallitus. Koska nyt opetuslasten sydän oli kokonansa kiinni maailmassa, odotit he senkaltaista Vapahtajaa, joka pelastais heitä pakanain vallan alta, ja tekis heitä tuomareiksi ja herroiksi.

Toiseksi. Mikä usko oli näillä opetuslapsilla Vapahtajan kuoleman jälkeen? Ei heillä ollut mitään uskoa. He uskoit ennen sen Vapahtajan päälle, jonka kautta he luulit voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Mutta koska Vapahtaja kuoli, loppui heidän uskonsa peräti. Ei he saattaneet enää uskoa sen entisen Vapahtajan päälle. Ja ehkä heidän uskonsa oli ennen olevanansa niin vahva, ettei kuolemaan olis saattanut heidän uskoansa ryöstää, tuli heidän vanha uskonsa viimein niin heikoksi, ettei ollut toivoakaan enää, että he tässä maailmassa saavat nähdä Herraa.

Ja siitä nähdään siis, että sen entisen vanhan kuolleen uskon alla, joka on olevanansa vahva ja särkymätöin, makaa yksi salainen epäusko, joka ei tule ilmi, ennenkuin se maallinen Vapahtaja kuolee. Tässä kuolevaisessa ilmassa luottavat kaikki kääntymättömät ihmiset yhden väärän Vapahtajan päälle. He luottavat yhden katoavaisen ja kuolevaisen Vapahtajan päälle. He luulevat voittavansa tavaraa ja kunniaa Vapahtajan kautta. He kiittävät kauniilla rukouksilla, koska he saavat rauhassa palvella sitä jumalaa, joka on peräsuolessa.

Yksi varas myös saattaa kiittää Jumalaa sen edestä, että hänen varkautensa on menestynyt, ja ettei kukaan ole nähnyt häntä varastamassa. Yksi huora saattaa myös kiittää Jumalaa sen edestä, ettei kukaan ole saavuttanut häntä puhtaan riettauden päältä. Mutta mikäs Jumala se on, jota katumattomat huorat ja katumattomat varkaat rukoilevat? Onkohan se Jumala taivaassa eli helvetissä? Minä pelkään, että suruttomain ja katumattomain Jumala on helvetissä. Mutta sen Vapahtajan päälle ne parhaiten luottavat, joka heitä ruokkii ja ylös-pitää. Sen Vapahtajan päälle viinaporvarit parhaiten luottavat, joka on opettanut heitä viinakauppaa pitämään ja vääräydellä voittamaan. Ja se jumala, joka opettaa heitä viinakauppaa pitämään, on peräsuolessa.

Huorat ja juomarit luulevat, että Jumala teki heitä köyhäksi, koska he lihan himon tähden ovat haaskanneet omansa. Ei he usko, että se jumala, joka teki heitä köyhäksi, on peräsuolessa, vaikka rietas on opettanut muutampia

vääryydellä rikastumaan, ja muutamia tehnyt köyhäksi.

Niin tyhmä on yksi luonnollinen ihminen, että hän luulee Vapahtajan kautta voittavansa tavaran ja kunnian. Mutta koska nyt tämä maallinen Vapahtaja kuolee, silloin loppuu kaikki usko. Koska omatunto herää, rupeavat synnit ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa. Vapahtaja ristiinnaulitaan ihmisten sydämessä syntein tähden. Ja silloin kuolee se Vapahtaja, jonka päälle ihmiset ovat ennen luottaneet, ja epäusko tulee sijaan.

Mihinkäs nyt on murheellisilla opetuslapsilla turva, koska vanhin kuoli, jolta he luulit saavansa elatusta? Orpolasten täytyy nyt nälkään kuolla. Milläs pitää heidän elämän, koska se Vapahtaja kuoli, jonka päälle he olit luottaneet? Ja maailma on tullut hirveäksi, sydän on tullut murheelliseksi, ihmiset ovat ruvenneet vihaamaan, synnit rupesit karvastelemaan, vihollinen rupes päälle käymään.

Ei maailmaan ole turvaa enää, eikä taivaaseen, koska Vapahtaja kuoli. Nyt taitaa tulla vasta hätä opetuslapsille, koska usko loppui, rakkaus loppui, siveys loppui, ja rukoukset lopuit. Jos Vapahtaja ei tule pian opetuslasten tykö, niin he kuolevat murheesta ja epäilyksestä. Mutta ei kuitenkaan Jeesus saata murheellisia opetuslapsiansa antaa hukkaa epäilyksessä, vaan silloin, koska suurin hätä on, tulee hän selittämään raamattua heille. Ja viimein hän ilmoittaa itsensä heille. He tuntevat hänet leivän murtamisesta.

Kolmanneksi. Minkäkaltainen usko on Jeesuksen opetuslapsilla ylösnousemisen jälkeen? Yksi elävä usko ja va-

kuutus Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta. Ei kuitenkaan ole tämä usko niin vahva, kuin se entinen kuollut usko, koska he luulit Vapahtajan kautta voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Vaan se elävä usko on usein heikko, ja suuren sodan kanssa yhdistetty, niin että opetuslapset Jeesuksen ylösnousemisen jälkeen vaeltavat hopusti ilmoittamaan muille opetuslapsille, että Herra oli heiltä tuttu.

Siinä uskossa, joka tulee opetuslapsille ylösnousemisen jälkeen, on ensiksi suuri pelko ja hartaus, toisinansa murhe ja kaipaus, välistä ilo ja riemu Pyhässä Hengessä, toisinansa kovat kiusaukset ja epäilykset. Ja mitkä vielä ovat elävän uskon tuntomerkit? Yksi suuri halu ilmoittaa muille opetuslapsille heidän koettelemuksiansa ja puhua kristillisyydestä.

Ennen, kuollessa uskossa, ei ole puhuttu mitään kristillisyydestä. Ja vaikka Vapahtaja silloin puhui paljon kärsimisestänsä, niin ei he silloin ymmärtäneet mitään sovinnosta, katumuksesta ja uudesta syntymisestä. Silloin on ollut ainoastansa yksi turha luottamus sen Vapahtajan päälle, jonka kautta he luulit voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Ja niinkuin kuollessa uskossa on yksi suuri hengellinen sokeus, niin he ymmärsit Jumalan sanan aivan väärin. He käsittit raamatun nurin ja luulit sen ulosluvatun Vapahtajan tulevan maalliseksi kuninkaaksi, vaikka profeetat olit puhuneet hengellisestä Vapahtajasta.

Ja ehkä Vapahtaja oli puhunut monta kertaa kuolemastansa, ei he sitä puhetta ymmärtäneet. Ja niin se vielä nytki ta-

pahtuu kaikille kuolleen uskon tunnustajille, että he kääntävät Jumalan sanaa nurin: aivan maallisiin mikä kuuluu hengellisiin. Mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen tulee opetuslapsille suuri murhe. Koska tunto herää on Vapahtaja ristiinnaulittu ihmisen sydämessä syntein paljouden tähden. Ja silloin tulee heränneille suuri halu kuulla, kuinka Jumalan sanaa selitetään. Se tuntematon vieras, joka selittää murheellisille sieluille Jumalan sanaa Kristuksen kärsimisestä, on heränneille sieluille rakas. He rupeavat häntä rukoilemaan: "Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut."

Te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, jotka vaellatte Jeesuksen kanssa, ehkä teidän silmänne ovat murheen ja epäilyksen tähden pidetyt, ettette tunne häntä, ruvetkaat nyt hartaasti rukoilemaan sitä tuntematointa raamattuun selittäjää, että hän menis teidän kanssanne kylään, koska armon aurinko on laskenut, ennekuin se suuri hengellinen pimeys tulee. Rukoilkaat sitä tuntematointa matkakumppania, että hän menis teidän kanssanne kylään, johonka te olette pyrkimässä.

Kukas tiesi, teidän murheen ja epäilyksen tähden pidetyt silmänne avataan Emmauksen kylässä. Kukas tiesi, jos te tulisitte tuntemaan sitä ristiinnaulittua Vapahtajaa leivän murtamisesta. Rukoilkaat sitä tuntematointa matkakumppania, että hän avais sokean raukan silmät ymmärtämään raamattua, koska hän selittää teille Mooseksen ja profeettain kirjoitukset Kristuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemisesta.

Rukoilkaat, te köyhät ja väsyneet matkamiehet, te murheelliset ja maailmalta ylönkatsotut opetuslapset sitä tuntematointa raamattuun selittäjää, ettei hän jättäis teitä murheeseen ja epäilykseen, koska armon aurinko on laskenut ja kuoleman ehtoo on joutunut; vaan että se tuntematon matkakumppani seurais teitä kylään, ja olis teidän kanssanne, koska se hengellinen pimeys tulee teidän päällenne, koska ette enää näe vaelttaa edemmäksi.

O! Sinä tuntematon raamattuun selittäjä! Avaa kaikkein sokeain raukkain ymmärrys. Selitä kaikille murheellisille ja epäileväisille opetuslapsille Mooseksen ja profeettain kirjoituksia Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta, että heidän sydämensä tulis palavaksi, että heidän silmänsä viimein aukenisit, ja he tulisit sinua tuntemaan leivän murtamisesta. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ ehkä = vaikka

² mistantaa = menettää, kadottaa (ruots. mista)

Siihen aikaan, koska Samarian kaupungissa oli suuri nälkä, tapahtui, että yksi vaimo oli nälän tähden keittänyt poikansa ja syönyt sen; mutta toinen vaimo ei antanut poikaansa tappaa. Koska Samarian eli Israelin kuningas sai kuulla sen kauhistuksen, että vaimo oli nälän tähden keittänyt ja syönyt poikansa, suuttui hän profeetalle Elisalle, joka oli Jumalan puolesta luvannut, että Israelin kansa pitää tuleman pelastetuksi vihollisen sodalta. Ja kuningas luuli, että profeetta oli valehdellut, sentähden hän aikoi tappaa profeetan. Mutta profeetta Elisa sanoi Israelin vanhimmille: “oletteko te nähneet, kuinka se murhamiehen poika on lähettänyt ottamaan minun pääteni pois? Silloin tuli kuninkaan sanan saattaja profeetan tykö, ja sanoi: “Katso, tämä paha tulee Herralta, mitä minä enää odotan Herraa?”

2. Kun. 6: 25 – 33.

Luonnollinen ihminen odottaa Herraa niin kauan, kuin hänelle kaikki hyvin käy, mutta koska Herra ei tule pian auttamaan, sanoo hän: “Mitä minä enää odotan Herraa.”? Se tahtoo sanoa: Ei Jumalalta tule mitään. Ja sitte hän rupeaa vihaamaan niitä, jotka ovat häntä kehoittaneet odottamaan apua Jumalalta. Niin ajatteli tuo paha kuningas, että se oli profeetan syy, että niin suuri nälkä tuli kaupunkiin, että vaimo keitti ja söi poikansa.

Mutta profeetta antoi taas Jumalan puolesta yhden armollisen lupauksen, että Herra totisesti pelastaa kaupungin, ja että eloa toisena päivänä myydään

hyvin halpaan. Mutta kuninkaan päämies ei uskonut Jumalan lupauksia profeetan suun kautta, vaan sanoi: “Katso, jos Herra tekis vielä akkunat taivaaseen, kuinka se tapahtuis?” Niin sanoi profeetta kuninkaan päämiehelle: “Katso, sinun silmilläs pitää sinun sen näkemän, mutta ei sinun pidä siitä syömän.” Ja niin tapahtui profeetan Elisann ennustuksen jälkeen, että kuninkaan päämies sai nähdä silmillänsä Jumalan viljaa, mutta ei hän saanut maistaa, sillä hän poljettiin kansalta kuoliaaksi. Nämät asiat ja tapaukset seisovat kirjoitettuna 2. Kuningasten Kirjassa 6. ja 7. luvussa.

Moninaiset ovat epäuskon vaikutukset, niinkuin tämä kuninkaan päämies osotti epäuskonsa julkisesti, koska hän sanoi: “Katso, tämä paha tulee Herralta, mitä minä enää odotan Herraa?” Se kuuluu olevan kärsimättömyys ensimmäinen epäuskon hedelmä. Koska ihminen ei saa mieltänsä myöten, tulee hän kärsimättömäksi ja suuttuu Jumalalle. Ei hän suutu riettaalle, joka teki hänen onnettomaksi, vaan Jumalalle hän suuttuu, joka ei auta niin pian kuin ihminen tahtoo. Ei tämä paha kuningas suuttunut viholliselle, joka piiritti kaupungin ja nälytti ihmisiä, vaan Jumalan palvelijalle hän suuttui, joka oli Jumalan puolesta luvannut apua hänelle. Ja koska nälkä ahdisti kansaa niin kovin, että muutampi tunnotoin vaimo keitti ja söi poikansa, niin kuningas vihastui profeetalle, niinkuin hän olis syypää ollut siihen, että vihollinen piiritti kaupungin. Vai oliko profeetta syypää siihen, että se tunnotoin vaimo söi poikansa nälän tähden? Niin ilmanki luuli se paha kuningas, että Jumalan palvelija oli syypää

kaikkeen onnettomuuteen ja viheliäisyyteen, kuin kansalle tapahtui.

Koska rietas kääntää uskottomain silmät nurin, alkavat he kantamaan kristittyin päälle, että Jumala niitten tähden rankaisee pakanoita. Vaikka muutamilla suruttomilla on se usko, että kristittyin tähden säästetään maailmaa. Mutta kuin vielä pakanoilla on se usko, että Jumala varjelee heitä kaikesta onnettomuudesta, ei kristittyin tähden, mutta muutoin pakanain siveyden tähden, sillä pakanoilla on semmoinen usko, ettei pakanat ole pahemmat kuin kristityt. Ja pakanat ei pidä kristityitä ollenkaan ihmisenä, niin kauan kuin kristityt tuomitsevat pakanoita. Mutta jos kristityt lakkaisit tuomitsemasta pakanoita, ja alkaisit juomaan, huoraamaan ja tappelemaan pakanoitten kanssa, sitte vain pakanat uskoisit, että kristityt ovat oikeat ihmiset. Ja pakanain viha loppuis varsin, jos kristityille tulis sama usko ja sama elämä kuin pakanoilla on.

Profeetta Elisa oli nuhdellut Israelin kansaa jumalattomasta elämästä, ja kuningas oli myös vihainen hänelle. Kuitenki sai Jumalan palvelija elää niin kauan, kuin ulkonainen hätä oli, ja profeetta oli myös luvannut Jumalan puolesta, ettei viholliset pääse kaupunkia raiskaamaan. Mutta kaikki kärsivällisyys loppui, niin pian kuin yksi pahanilkinen ja tunnotoin vaimo tappoi poikansa ja söi sen, nälän tähden. Kuninkaan järki loukkaantui siitä, ja nyt hän päätti sokealla järjellensä, että profeetta oli väärä profeetta, koska ei apua tullut pian profeetan lupauksen jälkeen.

Nyt piti hänen opettaman tuota väärää profeettaa, joka oli muka valehdel-

lut, koska hän oli kehoittanut kuningasta ja kansaa odottamaan apua ylhäältä eikä tämä apu tullut niin pian, kuin kuningas toivoi. Sitte loppui kaikki kärsivällisyys, kaikki usko, kaikki toivo, ja se väärä profeetta, joka oli muka valehdellut, piti nyt ensin saaman hyvin ansaitun rangaistuksen. Mutta tuo pahanilkinen vaimo, joka semmoisen kauhistavaisen työn oli tehnyt, pääsi kaikesta rangaistuksesta.

Semmoinen on yhden pakanallisen ihmisen usko ja autuuden järjestys. Kristitty, joka kehoittaa parannukseen, pitää tapettaman, mutta se, joka tekee kauhistavaisia töitä, se pääsee kaikesta rangaistuksesta. Pakana suuttuu kristityille sen hyvän opetuksen edestä, mutta vihollisille hän ei suutu, eikä myös toisille pakanoille, jotka tekevät kauhistuksia. Tämä paha kuningas heitti kaiken vihansa profeetan päälle, joka oli viatoin, mutta sille murhaajalle hän ei suuttunut, joka oli poikansa keittänyt ja syönyt.

On se vielä toinen esimerkki kuninkaan päämiehen epäuskosta, joka osoittaa, ettei hän uskonut ollenkaan, että Herra saattaa kansaa auttaa nälästä ja vihollisen ahdistuksesta. Tämä päämies osoitti nimittäin epäuskonsa myös sillä sanalla, kuin hän sanoi: "Katso, tämä paha tulee Herralta, mitä minä enää odotan Herraa? Hän ajatteli ilmanki, ettei auta enää Herran päälle luottamus, koska Herra niin kovin rankaisee, että vanhimmat nälän tähden syövät lapsiansa. Mutta vielä toinen sana ilmoitti hänen epäuskonsa. Koska profeetta antoi hänelle sen lupauksen, että jauhot tulevat toisena päivänä niin halvaksi, ettei

ole koskaan niin halpa ollut, niin sanoi kuninkaan päämies profeetalle: "Katso, jos Herra vielä tekis akkunat taivaaseen, kuinka se tapahtuis?"

Tämä oli ainoastansa yksi maallinen asia, ja niinmuodoin mahdollisempi kuin hengelliset asiat, jotka työläästi uskotaan. Ehkä moni sanoo, ettei ihminen voi ruumistansa uskoa Jumalan haltuun. Mutta kuinka hän sitte sielunsa usko, jos hän ruumistansa ei usko, joka on kuitenkin se halvempi osa ihmisestä? Kyllä sentähden kaikki pakanaat helposti uskovat molemmat, koska hätää ei ole, mutta hädän aikana ne ei usko kumpaakaan.

Meidän pitää Jumalan armon kautta laveammalta katselemaan epäuskon vaikutuksia, ja kuinka hirmuisesti epäusko on juurtunut ihmisen sydämeen. Mutta se suuri uskon alkaja ja päättäjät, joka on monta epäuskoista sielua pelastanut epäuskon ja epäilyksen suosta, vetäkään ja nostakoon niitä raukkoja epäilyksen suosta, jotka ovat vajoamassa kainaloihin asti. Ja sinä epäuskoinen Tuomas, pistä sormes naulain reikään jos tohdit, eli peitä silmäs ja mene häpeämään. Varoita vain, ettes kisko Jeesuksen haavoja uudesta, jos sinä rupeat mustilla sormilla kaivamaan hänen haavojansa. Kuule sinä suuri uskon alkaja ja päättäjät epäileväisten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Joh. 20: 19

Koska moni Tuomas vielä epäuskon kanssa taistelee, vaikka hän on totisesti Jeesuksen opetuslapsi, niin pitää meidän Jumalan armon kautta täällä kerralla

perään ajatteleman ja tutkisteleman: Minkä tähden Tuomas ei tahdo uskoa, että Jeesus on ylösnoussut, vaikka kymmenen vierasta miestä todistavat?

Pistä nyt sormesti naulain reikään Tuomas jos muutoin et tahdo uskoa.

Tuomas on totisesti nähnyt Jeesuksen kuolevan ristin päällä. Hän on seisunut muitten opetuslasten kanssa ristin kohdalla. Hän on itkenyt ja parkunut muitten opetuslasten kanssa. Tuomaan vanha usko on siis peräti loppunut. Ei hän jaksa enää uskoa, ehkä kuka sanois hänelle, että Jeesus on elämässä. Ei Tuomas usko, että muutkaan ovat nähneet Herran. Siinä nyt on yksi epäuskon hedelmä, että Tuomas ei usko muitakaan opetuslapsia olevan paremmassa tilassa. Ei hän usko, että muut opetuslapset ovat nähneet Herran.

Mutta missäs Tuomas silloin oli, koska Jeesus ensimmäisen kerran ilmestyi? Olikohan Tuomas silloin viinaporvarin talossa? Emme voi sitäkään uskoa, että hän oli viinaporvarin talossa, sillä Jeesuksen murhaajat ja sotamiehet pruukaavat viinaporvarin talossa käydä pääsiäispäivänä. Onkohan sitte Tuomas naimisen raadissa, koska hän ei ole opetuslasten seurassa pääsiäispäivänä? Minä uskon, että Tuomaalla on niin suuri murhe Vapahtajan kuolemasta, ettei hän jaksa huorain perässä juosta. Sil-lä huorat, ja erinomattain ne siveät huorat, laittavat pääsiäispäivänä naimisia ja häitä. Mutta Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka ovat katumuksessa ja epäilyksessä, ei jaksa sentähden huorain perässä juosta pääsiäispäivänä.

Taikka olikohan Tuomas mennyt Nikodeemuksen tykö arvelemaan, mihin-

kä paikkaan Jeesuksen ruumis oli viety? Ei sekään ole uskottava, että Tuomas jaksoi käydä yhden siveän maailmanherran tykönä. Mutta joku maallinen reissu hänellä oli edessä, koska hän ei ollut muitten opetuslasten kanssa kristittyin kokouksessa.

Minä luulen, että Tuomas oli silloin vaeltamassa yksinäisyydessä, sillä hän oli tosin suuressa epäilyksessä, mutta hän oli semmoinen hengellinen nauta, joka tahtoo aivan yksin vaeltaa, ja yksin hakea tietä taivaan valtakuntaan. Ei semmoinen ihminen pysy opetuslasten seurassa, eikä hän pysy taas maailman joukossa; mutta tulee hän välistä kristittyin kokoukseen. Ja jos toiset opetuslapset puhuvat jotaki hänelle Kristuksen ylösnousemisesta, niin hän sanoo varsin: "Ellen näe hänen käsissänsä naulan reikää ja pistä sormeani naulain siaan, ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko."

Onnetoin olet Tuomas rukka, koska et usko ollenkaan, että muut opetuslapset ovat nähneet Herran. Et sinä usko heitäkään kristityksi. Et sinä usko, että muilla opetuslapsilla on elävän uskon kipinä. Et sinä usko, että muilla opetuslapsilla on nyt ilo sydämessä Kristuksen ylösnousemisesta, vaikka sinulla ei ole muuta kuin epäily, murhe ja epäusko. Voi! Voi! sinua Tuomas parka! Onnetoin sinä olet sen epäuskon kanssa, ja jos Jeesuksella ei olis niin suuri rakkaus sinua kohtaan, että hän tahtoo vielä sinuaki siitä surkeasta epäuskon tilasta ylös vetää, niin sinä menisit pian sen epäuskosti kanssa helvettiin. Menisit pian Juudaksen jälkiä seuraamaan. Ja jos sinä tietäisit, Tuomas

parka, kuinka paljon sinä kiusaat Jeesusta epäuskollas, niin sinä menisit varsin loukkoon häpeämään.

Mutta nyt sanoo Tuomas: "Minä tiedän, että Jeesus on totisesti kuollut, mutta en minä saata uskoa, että hän on totisesti ylösnoussut, ehkä sen kuka sanois minulle." Mutta tiedätkös, Tuomas, kuinka suuri vaiva on Jeesuksella sinusta sinun epäuskos tähden? Koska et saata eli tahdo uskoa, mitä muut opetuslapset todistavat Jeesuksen ylösnousemisesta, niin sinun surkea sielun tilas tulee Jeesukselle suureksi vaivaksi. Sinä kiusaat Jeesusta niin paljon epäuskollas, että sinä saatat hänet murheelliseksi. Hänelle on jo tullut suuri murhe siitä onnettomasta Juudaksesta, joka vilpistyi pois siitä piiskuisesta laumasta, ja sillä tavalla meni yksi onnetoin eksynyt lammas synnin metsään, ja tuli kaikille pedoille ruoaksi.

Vielä hänen piti saaman murhetta Tuomaasta, joka myös on joutunut murheeseen, ja kuitenkin rakastaa häntä, ja tahtois uskoa, mutta ei kuitenkaan usko, sillä omavanhurskaus on noussut päähän ja saarnaa siellä järjessä: "Ei ole Jeesus noussut ylös; ja ellen näe hänen käsissänsä naulain reikää ja pistä sormeani naulain siaan, en minä usko." Ja minkätähden et sinä usko, Tuomas, että Jeesus on ylösnoussut? Jaa, sentähden sinä olet niin epäuskoinen, että sinulla on ylönsuuri järki pääkallossa. Omavanhurskaus ja itseys nousi päähän, ja sinä uskot nyt, mitä omavanhurskaus saarnaa järjessä. Mutta et sinä usko, mitä raamattu todistaa; et sinä usko, mitä muut opetuslapset todistavat.

Uskotkos sinä, että muut opetuslapset ovat nähneet Herran? Et sinä taida sitäkään uskoa. Vai onko sinulla semmoinen tunto, että sinä et ole mahdollinen näkemään? Älä huoli, et sinä ole tosin mahdollinen näkemään, mutta sinun pitää kuitenkin näkemän, että viimein uskoisit, sillä muutoin sinä menet epäuskon kanssa helvettiin. Ja jos sinä tietäisit, Tuomas, kuinka paljon sinä kiusaat Jeesusta epäuskollas, niin sinä menisit varsin loukkoon häpeämään.

Mutta koska sinä olet uhannut, Tuomas, ettet usko, ennenkuin sinä sormes pistät naulan siaan, niin koeppas nyt, Tuomas, kuinka rohkea sinä olet pistämään, koska Jeesus tulee ja käskää sinun pistää. Kukas tiesi, tohditkos sentähden pistää, vaikkas olet uhannut. Kuka tiesi ovatko sinulla niin puhtaat sormet, että sinä uskaltaisit niillä sormilla ruveta Vapahtajan haavoja koettelemaan. Katso perään, Tuomas, kuinka puhtaat sormet sinulla on, ennenkuin sinä menet Jeesuksen haavoja koettelemaan. Sinun pitää muistaman, Tuomas, ennenkuin sinä menet Jeesuksen haavoja sormillasti koettelemaan, sinun pitää muistaman, että sinä olet ennen niillä sormilla välistä vanhaa hapatusta sotkenut, ja välistä pirun paskaa kaivanut, ja kuka tiesi olet niillä sormilla huoranki persettä kaivanut. Ja nyt sinä olet aikonut niillä sormilla ruveta Jeesuksen haavoja kaivamaan. Kukas tiesi, Tuomas, tohditkos sentähden pistää sormiasti naulain reikään.

Minä luulen, Tuomas, että sinun täytyy mennä loukkoon häpeämään, koska itse Herra Jeesus, se ristiinnaulittu, osoittaa sinulle haavojansa ja käs-

kee pistää. Miksikä sinä et pistänyt, Tuomas? Älä ole epäileväinen vaan uskovainen. Kukas tiesi, kuinka monta kertaa se ristiinnaulittu Herra Jeesus on sinulle osoittamassa haavojansa, ennenkuin hän astuu ylös taivaaseen, ja sinä jäät maan päälle ikävöitsemään ja huutamaan: "Jeesus, Daavidin poika!" Kuuleeko hän enää sinun huokauksias taivaassa, koska hän on niin kaukana sinusta? Kuuleeko hän enää katuvaisien ja epäileväisten huutoa, koska hän on mennyt taivaaseen, ja on täällä jo osoittanut haavojansa epäileväisille sieluille, eikä ole uskoneet.

Kuinka monta kertaa on se ristiinnaulittu osoittanut haavojansa niille raukoille, jotka epäuskon tähden istuvat pimeyden luolassa ja huokaavat. Kuinka monta kertaa on hän jo soimannut epäuskon vankeja, jotka ei ole uskoneet, että hän on ylösnoussut. Mutta aina ne raukat kiusaavat sitä taivaallista vanhinta. Aina ne saattavat Jeesusta murheelliseksi. Aina ne sulkevat itsensä ulos taivaan valtakunnasta. Aina ne tahtovat tehdä Jeesuksen opetuslapsia valehtelijaksi. Aina he antavat Jumalan karitsan veren hukkaan maahan vuotaa. Kukas tiesi, kuinka monta pisarata enää tippuu Jeesuksen haavoista. Kukas tiesi, jos ei ole jo viimeiset pisarat tippumassa syntisen maan päälle Jeesuksen haavoista.

Mistä sitte epäileväiset saavat puhdistuksen, koska kaikki Jumalan karitsan veri loppuu? Hitaat ovat Jeesuksen murheelliset opetuslapset konttaamaan ristin juureen. Tomppelit ja hitaat ovat Jeesuksen murheelliset opetuslapset uskomaan kaikkia niitä, kuin profeetat

ovat hänestä kirjoittaneet. He ovat hitaat uskomaan, mitä Jeesus on ennen jo todistanut itsestensä. Kukas tiesi, kuinka monta kertaa se armollinen Herra Jeesus on enää osoittamassa teille haavojansa, te epäileväiset? Hän on jo monta kertaa osoittanut haavojansa maailmalle ja sanonut: "Katsokaat, paatuneet, minäkältaisia haavoja minä olen saanut teidän tähtenne." Mutta maailma nauraa vain ja sanoo: "Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itse ilmanki olet loukannut itseäs."

Nyt hän vielä osoittaa murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille ja maailmalta ylönkatsotuille haavojansa. Mutta ei nekään raukat voi uskoa, että Jeesus on niitä haavoja saanut heidän tähtensä. Ja jos he vielä sen uskovat, että Jeesus on heidän tähtensä niitä kuoleman haavoja saanut, niin ei he voi sitä uskoa, että hän on kuolluista ylösnoussut, erinomattain Tuomas, joka tahtoo kaikki muut opetuslapset tehdä valehtelijaksi. Eikös se ole suuri synti ja häpeä, Tuomas, että sinä tahdot tehdä muita Jeesuksen opetuslapsia valehtelijaksi, jotka ovat todistaneet ja sanoneet: "Me näimme Herran." Miksikä et ole niitten todistuksia uskonut?

Pistä nyt sormes naulan siaan, jos et tahdo muutoin uskoa. Ojenna kätes ja pistä kylkeen, eli mene loukkoon häpeämään. Mutta etpä tohtinutkaan, Tuomas, pistää. Jokos täydyt ruveta uskomaan ilman pistämättä? Niin me luulemme, että sinun täytyy uskoa vastoin tahtoas, vastoin järkeäs, vastoin luontoa ja vastoin tuntoasti. Sinun täytyy uskoa vastoin entisiä sanojas, ja sinun täytyy nyt epäuskon tähden mennä loukkoon häpe-

ämään ja sanoman: "Minun Herrani ja minun Jumalani!"

"Että näit minun, Tuomas, niin sinä uskoit. Autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin uskovat." Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876.

Mutta Daavid sanoi Saulille: **sinun palvelijas kaitsi isänsä lampaista; ja tuli jalopeura ja karhu, ja vei lampaan laumasta. Niin minä juoksin sen perässä ja löin sen, ja tempaisin sen ulos hänen suustansa. Ja kuin hän karkais minua vastaan, niin minä tartuin hänen parتاansa, löin hänen ja tapoin.**

1. Sam. 17: 34

Tämä jalo työ osoittaa, että Daavidilla oli voimaa ja rohkeus sotimaan jalopeurain ja karhuin kanssa, että hän varjeli lampaitansa. Mutta ei ole kaikilla lampaan paimenilla semmoinen rohkeus sotia jalopeurain ja karhuin kanssa kuin Daavidilla, vaan useimmat paimenet on semmoiset, että he pakenevat, koska susi tulee. Erinomattain palkka paimen, koska hän näkee suden tulevan, pakenee hän, ja antaa suden raataa lampaista.

Mutta Daavidilla oli semmoinen rohkeus, että hän meni sotimaan jalopeuran ja karhun kanssa, vaikka tämä oli sangen vaarallinen sota, sillä molemmat, sekä jalopeura että karhu, ovat hirmuiset pedot, jotka pian repivät paimenen, niin kuin te olette nähneet ja kuulleet. Jalopeura on senkaltainen peto, jonka voiman edessä ei mikään kestä. Jos hän karkaa ihmisen päälle, niin hän kiskoo ihmisen kappaleiksi.

Mutta jalopeura luottaa myös voimansa päälle, ja niinmuodoin ylönkatsoo ihmistä, ja sentähden pääsi Daavidi lyömään häntä. Ei ole karhukaan juuri ylönkatsottava peto. Jonka päälle hän karkaa, pitää oleman hyvin varustettu, jos hänen pitää varjeleman henkeänsä.

Mutta silloin, koska hän on juuri lampaan ottanut, eli muun luontokapaleen laumasta, sanotaan hänen luontonsa olevan semmoisen, ettei hän silloin karkaa paimenen päälle, jonka tähden paimen saapi välistä lyödä häntä. Ja tämä ilmanki on ollut Daavidin aikana yksi hiljainen jalopeura ja yksi hiljainen karhu, koska niiden kautta ei tullut Daavidille vahinkoa. Siitä tapauksesta teki nyt Daavidi sen päätöksen, että hän saattaa sen ympärileikkaamattoman filistealaisenki tappaa, sillä ei hänkään ole pahempi eli julmempi kuin jalopeura ja karhu.

Ei taida olla monta semmoista lammaspaimenta, jotka juuri jalopeuran ja karhun kanssa rupeavat tappelemaan yhden lampaan tähden. Meidän Vapauttajamme sanoo tämän päivän evankeliumissa, että palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. Ja niin se myös on tapahtunut, että palkollinen on aina paennut, koska susi on tullut raatamaan ja haaskaamaan lampaista. Muutampi paimen ei huoli ollenkaan lampaista. Muutampi vihaa lampaista ja rakastaa keituria. Muutampi on niin sokea, ettei hän saata eroittaa lammasta hukasta. Ja semmoinen paimen ei tottele ollenkaan lampaista, mutta ruokkii vain hyvin keituria, että hän sais hyvin maitoa. Muutampi näkee kyllä suden tulevan, mutta ei hän varjele lampaista, vaan antaa suden raataa ja haaskata lampaista.

Semmoiset ovat nyt palkolliset ja palkka paimenet, ei he rupea sotimaan jalopeurain ja karhuin kanssa, mutta antavat vain suden raataa ja haaskata lampaista. Daavidi oli ensimmäinen paimen, joka rupeis sotimaan jalopeuran ja kar-

hun kanssa, ja saattoi niin muodoin lampaitansa varjella; ja tempais vielä muutaman lampaan jalopeuran hampaista. Mutta ei ole moni Daavidin jälkeen saattanut varjella lampaita suden hampaista, paitsi se suuri Israelin paimen, joka antoi itsensä sotaan sen julman pedon kanssa, ja saattoi omalla verellensä pelastaa muutampia, ehkä harvoja sieluja suden hampaista.

Se suuri Israelin paimen vaeltaa vielä raskaita, vaivalloisia ja verisiä askeleita Israelin vuorilla, Saaronin laaksossa ja Jordanin virran tykönä, huutain ja valittain, että kadonneet lampaat ei tahdo kuulla hänen ääntänsä, vaikka hän on niitä etsinyt murheella ja ikävöitsemisellä sekä vanhassa että uudessa testamentissa. On hän tosin muutampia löytänyt, mutta suurempi osa on vielä poissa. Ja ei ole tietoa, mistä hänen pitää niitä raukkoja löytämän, jotka nyt ovat ek-syksissä ja synnin erämaassa. Hukkaan taitaa hänen vaivansa mennä. Hukkaan hän joutuu huutamaan, etsimään ja ikävöitsemään, koska ei näy jälkiäkään, ei Siinain vuorella, ei Saaronin laaksossa, eikä Jordanin rannalla.

Viimein tulee pimeäksi tämä maailma, ja hänen täytyy lakata hakemasta niitä kadonneita lampaita. Silloin tulee hukka, silloin tulee karhu, silloin tulee jalopeura, ja silloin tulevat kaikki maailman pedot kiskomaan, raatamaan ja haaskaamaan niitä raukkoja, jotka eivät ole antaneet itseänsä löytää päivän aikana; jotka eivät ole vastanneet, koska paimen on huutanut.

O, suuri Israelin paimen, tässä on vielä paljon niitä kadonneita lampaita, jotka ei ole kuulleetkaan paimenen ään-

tä, ja jos muutamat olisit kuulleet, ei ole kuitenkaan vastanneet. On myös hukkia, karhuja, jalopeuroja ja muita petoja, jotka haaskaavat, raiskaavat ja raatavat lampaita. Missäs on nyt Daavidi, se uskollinen lammasten paimen, joka tempaa haavoitetuita jalopeuran suusta? Missäs on Israelin paimen, joka vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita, etseissänsä niitä raukkoja, jotka kadonneet ovat? Minä toivon, että se suuri paimen varjelee niitä karitsoita, jotka kumartavat polviensa, koska imemä halu tulee, ja huokaavat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Joh. 10: 11.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman, kuinka palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. Mutta hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä. Antakoon se suuri Israelin paimen armonsä, että joku lammäs pelastettaisiin suden hampaista!

Palkollinen on semmoinen paimen, joka näkee suden tulevan. Ei hän ole peräti sokea, niinkuin muutamat keiturin paimenet, jotka ei näe ollenkaan, että susi on laumassa. Mutta tämä palkollinen, josta Vapahtaja on puhunut, näkee suden tulevan. Hän näkee esimerkiksi, kuinka viina hukka haaska ja raataa seurakuntaa. Mutta ei hän tohdi antaa itseänsä sotaan viina hukan kanssa, sillä hän pelkää, että viina hukka tulee päälle. Ja mitäpä tuo tekee? Viina hukka tulee päälle, jos paimen tahtoo ryöstää jonkun sielun hänen suustansa. Viina hukka ei säästä

paimenta, jos vaan paimen alkaa todella sotimaan hänen kanssansa.

Mutta palkollinen, se on senkaltainen paimen, joka ei tottele lampaista, vaan paimentaa ainoastansa palkan tähden. Hän pakenee viina hukan edestä ja antaa viina hukan haaskata ja raiskata seurakuntaa. Ei semmoinen paimen tohdi haukkua juomaria eikä viinaporvaria, vaan antaa heidän rauhassa juoda ja tapella, ettei hän tulis vihattavaksi seurakunnalta. Se on nimittäin kaikille tietävä, että koska parhaat miehet seurakunnassa ovat viinaporvarit, niin he suuttuvat kaikille, jotka pilaavat heidän kauppansa. Ja juomarit kantavat hengellistä vihaa niille, jotka heitä haukkuvat juopumuksesta.

Tätä viina hukan vihaa pelkää palkollinen ja pakenee. Ei hän tohdi puhua mitään juomarille eikä viinaporvarille, vaikka hän näkee kyllä, kuinka viina hukka haaskaa ja raiskaa seurakuntaa. Jos tulee huora susi seurakuntaan, niin taas pakenee palkollinen ja ajattelee, että huorasusi häntä tappaa. Kyllä tosin huora susi tulee päälle, jos paimen tahtoo häntä estää haaskaamasta ja raiskaamasta seurakuntaa. Me tiedämme, että huora susi tuli Johannes Kastajan päälle, sillä se kuninkaallinen huora oli niin kovin suuttunut Johannekselle, että hänen täytyi anoa Johanneksen päätä vadin päälle. Koska huora ei saa rauhassa himoansa täyttää, tulee hän mustaksi kasvoilta niin kuin naaras piru ja vannoo kaikkein rumain henkein kautta, että hänen pitää kostaman.

Vaikka ei yksikään ihminen ole niin onnetoin ajassa ja iankaikkisuudessa kuin yksi vanha huora. Kuitenkin palaa

hänen himonsa niin kuin helvetin valkia, ja sen himon tähden hän panee kaikki koreuteen, että hän kelpais huorapukille. Koska huoruuden perkele tulee seurakuntaan, silloin tulee paljon vaivaisia seurakunnan päälle. Ei ainoastans ne vanhat huorat, jotka pirun paskaa kantavat, vaan myös ne huoran siemenet, jotka käyvät ympäri maakuntaa ja kerjäävät.

Nämät huoran siemenet ei tiedä, kuka heidän oikia isänsä on. Vielä huoruuden perkele tuopi vaivaisia seurakunnan päälle semmoisista, jotka lihan himon tähden naivat tyhjän päälle. Niillä on vahva usko Jumalan päälle, että kyllä Jumala ruokkii. Mutta ei Jumala ole luvannut ruokkia ilman välikappaletta. Ei ruoka tule tyhjästä. Mutta huoruuden perkele sekoittaa vielä järjen, että muutamat tulevat niin sokiaksi, ettei he näe kahta sormeaa eteensä, mihinkä tilaisuuteen he nyt antavat itsensä, josta köyhyys pitää välttämättömästi seuraaman.

Kaikkia näitä näemme järjelläkin, mutta ei viinaporvarit eikä huorapukit siitä huoli, että he laittavat vaivaisia seurakunnalle ja auttavat lukemattomia sieluja helvettiin ennen määrättyä aikaa. Ne sanovat vaan: "Vastatkoon kukin töittensä edestä, ja pitäköön kukin itsensä vaarin." Näitä näkee kyllä palkollinen. Hän näkee, kuinka viina hukka ja huoruuden susi hävittää seurakuntaa, mutta ei hän tohdi antaa itseänsä sotaan niiden kanssa. Ennen hän pakenee koko seurakunnasta, ennen kuin hän alkaa viina hukan kanssa sotimaan ja huorain kanssa taistelemaan, sillä hän tietää hyvin, että parhaat miehet seurakunnassa

rupeavat häntä vihaamaan, jos hän alkais niitten kanssa sotia.

Jos tulee ahneuden perkele seurakuntaan, joka turhalla kaupallans viepi ulos viimeisen rovon seurakunnalta, niin taas pakenee palkollinen ja sanoo: "Minä en rupea niiden kanssa sotimaan, jotka tuovat kauppakalua seurakuntaan. Joka tahtoo silkkihuivia ostaa, niin ostakoon. En minä rupea niitä silkkihuoria haukkumaan. Ja ne jotka kräämiä tuovat seurakuntaan, tarvitsevat tienata kaupallansa. Vaikka nyt jokainen näkee ja ymmärtää vielä järjellensä, että silkkihuorat häätyvät viimein syömän niitä madon paskoja, joita he nuorempana ovat ostaneet, johon he ovat ennen kaiken tienauksensa panneet, ei ne toiset silkkihuorat tule sen kautta viisaammaksi.

Muutammat silkkihuorat, jotka ovat ennen nuorempana käyneet verassa ja silkissä, saavat viimein käydä ryysyissä, saavat viimein käydä maan tietä myöten ja kerjätä. Mutta ei toiset tule sen kautta viisaammaksi. Aina näkyvät silkkihuorat temppeleissä, kaduilla ja kujilla. Aina näkyy semmoisia silkkihuoria, jotka näyttävät kauneutensa maailmalle, vaikka ei ole puhdasta lankaa paljaan ihon päällä, koska he tulevat Jumalan tuomion eteen.

Katso, näin nyt eletään maailmassa. Ja vaikka palkollinen näkee suden tulevan, ei hän puhu mitään, vaan antaa jokaisen elää niin kuin rietas käskee. Viina hukka, huorasusi ja koreuden perkele ovat kuitenkin näkyväiset. Ja jokainen, jolla järki on, pitäis ymmärtämän, että semmoiset synnit tuovat myötänsä taudin, köyhyyden, alastomuuden ja maallisen hädän jo tässä elämässä.

Mutta Vapahtaja on sanonut: "Jos minä maallisia teille sanon, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin?"

Jos nimittäin palkollinen pakenee, koska hän näkee viinahukan tulevan, mitäs hän sitte tekee, koska hän näkee muita perkeleitä tulevan, jotka ovat näkymättömät ja ymmärtämättömät hänelle? Jos kunnian perkele tulee kutsuamaan häntä pitoihin, niin kuin graviisiin, ristiäisiin ja häihin, silloin palkollinen ei ymmärrä paetakaan, vaan antaa itsensä kunnianperkeleen seuraan, syöpi ja juopi hänen kanssansa, ja sanoo: "Ei Jumala kiellä viatonta iloa. Menipä Vapahtaja syömään spitalisen Simonin huoneessa, joka oli fariseusten ylimmäinen. Söipä Vapahtaja publikaanein ja syntisten kanssa. Eipä hän ylönkatsonut Jumalan siunausta, niin kuin nämät villihenget tekevät."

Vai niin! Onkos kirjoitettu missään Raamatussa, että silloin on pidetty ristiäisiä ja graviisia? Noh! sanovat nyt maailman orjat, jotka mielellänsä pitävät vatsansa jumalana ja palvelevat peräsuolen jumalata, kussa ikänäns annetaan tilaa. Jos ihminen syntyy, niin heidän pitää palveleman sitä. Jos ihminen kuolee, niin heidän pitää palveleman sitä samaa peräsuolen Jumalata. — Menipä Jeesus häihin! — Joo, miksei: koska häät pidettiin Jumalan pelvossa. Mutta nyt pidetään häät sen jumalan kunniaksi, joka asuu alimmaisessa taivaassa. Nyt juodaan, kirotaan ja tapellaan häissä. Nyt huorataan ja tanssitaan häissä. Nyt perkele saapi kunnian, koska ihmiset naivat. Semmoisiin häihin kös Jeesus on kutsuttu vieraaksi? Ei

vaan perkele semmoisiin häihin on kutsuttu. Ja se muuttaa Jumalan viljaa piron paskaksi. Niin kuin hän tähän saakka on opettanut ihmisiä pilaamaan Jumalan viljaa, niin hän tästedeskin opettaa heitä pilaamaan Jumalan viljaa.

Ja palkollinen, koska hän näkee viina hukun tulevan, niin hän pakenee. Koska hän näkee kunnian tulevan, niin hän menee seuraan. Ei suinkaan palkollinen sano kunnianperkeleelle: Mene pois, Saatana, eli tunnusta syntisi. Ei palkollinen sano ahneuden perkeleelle: Maksa väärää tekojas! Ei palkollinen tohdi sotia yhdenkään pedon kanssa. Viinahukka saapi raiskata seurakuntaa. Ei palkollinen puhu mitään viinahukalle. Jos ahneuden perkele tulee nylkemään seurakuntaa, ei palkollinen puhu mitään. Jos kunnian perkele tulee raiskaamaan, ei palkollinen puhu mitään. Jos huoruuden perkele tulee saastuttamaan seurakuntaa, ei palkollinen puhu mitään. Jos koreuden perkele tulee haaskaamaan, ei palkollinen puhu mitään. Kaikki hukat saavat vapaasti ja ilman estettä haaskata lampaista. Ja koska hän näkee suden tulevan, niin hän pakenee.

Näin on tosi siis, mitä Vapahtaja on sanonut tämän päivän evankeliumissa, että palkollinen ei tottele lampaista. Mutta meidän toivomme on, että se suuri Israelin paimen on itse pitävä murheen lampaistansa kaikissa paikoissa, kussa he hajotetut ovat Israelin vuorilla. Sillä palkollisten tähden kyllä saavat kaikki pedot haaskata ja raataa lampaista. Ilmanki se suuri Israelin paimen pitää murheen lampaistansa ja viepi heitä parhaalle laitumelle, ja varjelee heitä suden hampaista, niin myös lumisatees-

ta ja rajuilmasta, että he saisit vähäisen aikaa levätä ristin kohdalla, Golgatan mäellä, ja viimein Siionin vuorella, kussa rammat hyppäävät niin kuin peurat, ja karitsat iloitsevat ynnä emänsä kanssa ijankaikkisesti. Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Minä saatan sinulle suuren vaivan, koska sinnyt olet: sinun pitää kivulla synnyttämän lapsia.

1. Moos.3: 16

Jumala pani tämän rangaistuksen vaimon päälle, että hänen pitää synnyttämän kivulla. Tämä syntymä vaiva tuli vaimolle synnin tähden. Jos vaimo ei olis syönyt kieltyä puun hedelmästä, olis hän saattanut ilman vaivatta synnyttää. Mutta synnin tähden tuli tämä syntymä vaiva hänen päällensä.

Tästä luonnollisesta syntymävaivasta on myös Vapahtaja ottanut vertauksen, koska hän sanoi opetuslapsillensa: “Koska vaimo synnyttää, on hänellä kipu, sillä hänen hetkensä tuli. Mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.” (Joh. 16: 21.)

Tässä puhuu hän siitä hengellisestä syntymä vaivasta, joka tuli opetuslapsille Vapahtajan kuoleman kautta. Opetuslapsille tuli yksi suuri hengellinen murhe Vapahtajan kuoleman jälkeen, ja tämä suuri hengellinen murhe, eli syntymä vaiva on Jumalalta päälle pantu synnin lankeemuksen tähden. Sillä me kuulemme 1. Moos. 3. luvussa, että Herra pani ensiksi luonnollisen syntymä vaivan vaimon päälle sentähden, että hän oli syönyt kieltyä puun hedelmästä.

Toiseksi otetaan tästä syntymä vaivasta vertaus, kuinka syntymä vaiva tulee Jeesuksen opetuslapsille hengellisessä tarkoituksessa, koska niille tulee hengellinen murhe. Vapahtaja sanoo nimittäin tämän päivän evankeliumissa:

“Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne kääntään iloksi.” Jokainen opetuslapsi on saanut koetella, että se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi, jota ihminen ei kadu. Jeesuksen opetuslapset ovat myös omasta koettelemuksesta saaneet tuta, että heidän murheensa kääntään¹ iloksi. Niin muodoin on se syntymä vaiva, joka synnin tähden pantiin Jumalalta vaimon päälle, myös pantu niitten päälle, jotka uudesta syntyvät.

Tästä syntymä vaivasta puhuvat kaikki profeetat, ja apostoli Johannes näki ilmestyksessä yhden vaimon, joka huusi syntymä vaivassa; jolla oli kruunu päässä. Hän oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla. Kaikki nämät raamatun paikat puhuvat siitä syntymä vaivasta, joka hengellisessä tarkoituksessa pitää tuleman Jeesuksen opetuslapsille. Mutta me tiedämme, että vaimon pitää ensiksi raskaaksi tuleman, ennenkuin syntymä vaiva saattaa hänelle tulla. Jumala sanoi nimittäin 1. Moos. 3. luvussa: “Minä saatan sinulle kivun, koska olet sinnyt.” Josta myös seuraa, ettei tule syntymä vaivaa muille, kuin niille, jotka ovat siinneet eli raskaaksi tulleet.

Mutta maailman huorat ei tahdo raskaaksi tulla. He tahtovat huorin tehdä, mutta ei siitä². He tahtovat lihan himoja huvittaa, mutta ei he tahdo synnyttää. Kuinkas niille tulee syntymä vaiva, jotka ei tahdo raskaaksi tulla? Jumala valittaa profeetan Hesekielin kautta, että Israel on yksi hengellinen huora, joka teki huorin monen epäjumalan kanssa ja

antoi egyptiläisten huorimpiesten puser-
taa hänen rintojansa. Niin on myös riet-
taan huora antanut riettaan puser-
taa hänen rintojansa, ja on maannut riettaan
sylissä monta ajastaikaa; ja on huorin
tehnyt monen epäjumalan kanssa. Hän
on niin monen kanssa tehnyt huorin,
että hän viimein tuli hedelmättömäksi
eli pohjattomaksi huoraksi.

Semmoinen pohjaton huora ei tule
hedelmälliseksi, vaikka hän makais Py-
hän Hengen vieressä joka yö. Ja kuinka-
pa semmoiselle tulis syntymä vaiva,
joka on hedelmätön? Ja semmoiset he-
delmättömät ja pohjattomat huorat ovat
ensiksi maailman viisaat, jotka katsovat
Pyhän Hengen vaikutukset riettaan vai-
kutukseksi. Rietas on niin kauan puser-
tanut heidän rintojansa, että ne ovat paa-
tuneet. Rietas on niin kauan pitänyt hei-
tää sylissänsä, että he ovat häneen suos-
tuneet. Ja viimein, kun rietas oli kauan
heitä suostutellut, sai hän heidät huoraa-
maan. Kuinkas nämä riettaan huorat
saattavat tulla hedelmälliseksi, jotka
ovat niin monen epäjumalan kanssa
huorin tehneet, että he viimein tulit poh-
jattomaksi huoraksi?

Koska riettaan huorat tulevat van-
haksi, panee rietas heitä paskojansa
kantamaan, jonka kautta he tulevat hä-
vittömäksi huoraksi. Ja semmoiset kaa-
tavat kusikiuluja Vapahtajan morsiamen
piikain päälle. Mutta kyllä ne sentähden
ovat siveät ja koreat maailman edessä,
ja suuttuvat vielä hirmuisesti, jos joku
soimaa eli haukkuu heitä riettaan huo-
raksi. He aikovat kysyä kunniansa pe-
rään, jos joku heitä haukkuis huoraksi ja
varkaaksi, sillä he tietävät itsensä viat-
tomaksi. Rietas on tehnyt heitä viatto-

maksi, ja on antanut heille sen vakuu-
tuksen, että he ovat viattomat.

Muutoin he tunnustavat itsensä suu-
reksi syntiseksi, mutta Jumala on armol-
linen, nimittäin se maailman jumala,
jota he ovat palvelleet. Maailman juma-
la on heille niin armollinen, että hän an-
taa synnit anteeksi ilman surutta, ilman
murhetta, ilman katumuksetta. Ja koska
rietas on antanut heidän syntinsä an-
teeksi, silloin he uskovat Vapahtajan
päälle. He käyvät myös Herran ehtoollis-
ella ja antavat siellä suuta Vapahtajalle,
mutta kirkon takana he antavat suuta
Baalille. He ovat jumaliset kirkossa, ja
jumalattomat kirkon takana: siunaavat
kirkossa ja kiroavat kirkon takana; juo-
vat Herran kalkista kirkossa ja perke-
leen kalkista kirkon takana; ovat siveät
kirkossa ja huoraavat kirkon takana.

Semmoiset ovat vanhat kristityt. Ja
semmoiset siveät ja kunnialliset ihmiset
pidetään suuressa arvossa maailmassa.
Ne ovat seurakunnan päämiehet, jotka
luulevat olevansa Jumalan ystävät, kos-
ka he juovat, kiroavat ja tappelevat,
huorin tekevät ja varastavat, pitävät vii-
na kauppaa, rakentavat komeat bygg-
ningit³, ja tulevat herraksi verkavaatteis-
sa. Semmoisilla siveillä ja kunniallisil-
la miehillä ei ole syntiä katumavertaa.
Ja jolla ei ole syntiä katumavertaa, sen
ei tarvitse murheellinen olla. Ei hän
tule koskaan raskasmieliseksi. Ei hän
taida tulla raskautetuksi Pyhäältä Hen-
geltä. Ja kuinkapa hänelle tulis synty-
mä vaiva, joka ei ole siinnyt?

Mutta Jeesuksen murheelliset ope-
tuslapset ovat syntymä vaivassa, niin
kauan kuin uusi ihminen syntyy. Mutta
koska uusi ihminen syntynyt on, ei he

enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Siitä hengellisestä syntymävaivasta puhuu nyt Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa. Hän sanoo nimittäin opetuslapsillensa: “Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu: se on: teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Se on: te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne kääntään iloksi.

Niin on siis Vapahtaja tässä paikassa selittänyt, kuinka uusi syntyminen tapahtuu. Se tapahtuu surulla ja murheella, eli tuskalla ja vaivalla. Synnin tähden pantiin sekä luonnollinen että hengellinen syntymä vaiva ihmisen päälle. Mutta niin kuin sanottu on: hedelmättömille ei tule sytymävaiva. Ja kuinkas niille tulis syntymävaiva, jotka ei ole koskaan siinneet eli raskaaksi tulleet. Pietari kirjoittaa kristityille, että he ovat turmelemattomasta siemenestä syntyneet. Ja niillä sanoilla antaa hän tietäväksi, että ilman siemenettä ei taida kukaan tulla hedelmälliseksi.

Daavidi todistaa, että hän on syntisestä siemenestä syntynyt, se on: vanha ihminen, joka on turmeluksen alle annettu, vanha ihminen on synnillisestä siemenestä syntynyt ja sentähden pysyy vanha ihminen aina syntisenä, niin kauvan kuin hän elää. Mutta uusi ihminen on turmelemattomasta siemenestä syntynyt, ja sentähden ei pidä hänessä turmelusta oleman.

Ja koska nyt moni on turmelemattomasta siemenestä osalliseksi tullut, niin olis tarpeellinen koetella, kuinka moni

on tässä paikassa raskaaksi ja hedelmälliseksi tullut siitä siemenestä, ettei joku huora, jolla on halu kätkeä tilaisuutensa, pääsis hedelmäänsä surmaamaan. Se on parempi, että kaikki juoru ämmät kylässä saavat tiedon siitä, kuinka moni on näinä aikoina raskaaksi ja hedelmälliseksi tullut siitä turmelemattomasta siemenestä, ettei heidän tarvitse niin paljon arvella, kuka sen uuden ihmisen oikia Isä on.

Ennen ei ole moni häpiän tähden vihtinyt tuota ilmoittaa, kuka oikia Isä on. Kukas tiesi, jos kaikki lapsen synnyttäjät ovat sitä oikein tienneet. Mutta nyt pitäis kaikki kunnia ryöstettämän pois niiltä, jotka ovat hedelmälliseksi tulleet turmelemattomasta siemenestä. Sillä ei he jaksakaan kaikki niin kovin pusertaa itsensä, että se mahtuis kätköön. Minä annan sen hyvän neuvon kaikille, jotka ovat siinä siunatussa tilaisuudessa, että he ilmoittaisit itsensä ja sanoisit koko kylän väelle, kuka on tehnyt heitä raskaaksi ja hedelmälliseksi. Minä neuvon kaikkia Vapahtajan morsiamen piikoja, että he tunnustaisit kyyneleillä ja huokauksilla, kuka heitä on tehnyt raskaaksi ja hedelmälliseksi.

Tunnustakaat, Jerusalemin tyttäret, tunnustakaat Siionin tyttäret, kuka sen uuden ihmisen oikia Isä on. Tunnustakaat kyyneleillä ja huokauksilla, että te olette saaneet turmelemattomasta siemenestä hedelmän alkua, ja erinomattain, koska syntymä vaiva rupee kovin päälle käymään, huutakaat niin korkialla äänellä, että kaikki pirtti ämmät kuulevat. Sanokaat rohki, kuka oikia isä on. Ja älkäätt tulko huoran tavalla kirkkoon, vaan rukoilkaat uuden ihmisen oikiata

Isää, että hän, joka avioliiton lupauksen alla on tehnyt morsiamensa raskaaksi ja hedelmälliseksi sillä turmelemattomalla siemenellä, ottais teitä kirkkoon morsiamen tavalla, ja antais kihla sormusta kantaa ja panis kunnian kruunun päähän, koska te annoitte sydämenne Hänelle ijankaikkiseksi ajaksi. Kuule tai vaallinen Ylkä, koska sinun köyhä morsian huutaa sinun nimes syntymävaivassa. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 16

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitäis meidän tänä päivänä Jumalan armon kautta puhuman ja tutkisteleman: kuinka Vapahtajan morsian, joka on turmelemattomasta siemenestä raskaaksi tullut, huutaa syntymävaivassans. 1. Kuinka Vapahtajan morsian tulee hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä. 2. Kuinka Vapahtajan morsian käyttää itsensä siinä siunatussa tilaisuudessa. 3. Kuinka Vapahtajan morsian huutaa syntymävaivassans ja tunnustaa oikian Isän nimen. Antakoon Jumala siunauksen kaikille raskaille ja syntymä vaivassa olevaisille, että he jaksaisit kärsivällisyydellä kuormansa kantaa, ja että uusi ihminen onnellisesti syntyis maailmaan.

Ensimmäiseksi. Kuinka Vapahtajan morsian tulee hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä. Koska apostoli Pietari kirjoittaa kristityille, että he ovat turmelemattomasta siemenestä syntyneet, ymmärtää hän sen turmelemattoman siemenen kanssa Jumalan Sanan, joka monessa paikassa verrataan siemeneksi Mutta Vapahtaja itse

kutsutaan vaimon siemeneksi, Abrahamin siemeneksi, Daavidin siemeneksi; josta siis arvataan, että turmelemattoman siemenen kanssa ymmärretään se Sana, joka tuli lihaksi, ja se sana, joka ihmisen sydämessä vaikuttaa yhden ihmeellisen muutoksen, eli uuden ihmisen alun.

Me tiedämme, ettei yksikään vaimo tule ilman siemenettä hedelmälliseksi. Niin myös Jumalan Seurakunta, joka Raamatussa verrataan Vapahtajan morsiameksi, ei taida ilman siemenettä hedelmälliseksi tulla. Vapahtajan morsian tulee hedelmälliseksi, koska hän makaa Pyhän Hengen vieressä eli Vapahtajan sylissä. Hän vuodattaa silloin turmelemattoman siemenensä morsiamen sydämeen. Ja jos se ihminen, jonka sydämeen tämä turmelematon siemen vuodatetaan, olis puhdas neitsyt, tulis hän varsin hedelmälliseksi. Mutta ei ole muu kuin neitsyt Maria puhdas neitsyt. Kaikki muut ovat riettaan huorat. Ja muutamat ovat niin monen kanssa huoranneet, että he ovat hedelmättömäksi tulleet.

Mutta niistä riettaan huorista täytyy Vapahtajan ulosvalita jonkun morsiameksi, joka tulee hedelmälliseksi hänen pyhästä ja turmelemattomasta siemenestäns. Yksi rihti mies ei tahtois mielellänsä ottaa toisen miehen huoraa vaimoksi. Mutta Vapahtajan täytyy ottaa riettaan huora morsiameksi. Oletkos sinä ansainnut, riettaan huora, tätä suurta rakkautta? Oletkos sinä mahdollinen semmoisena istumaan Jumalan Pojan sylissä? Oletkos sinä mahdollinen, riettaan huora, kantamaan kunnian kruunua? Et suinkaan ole mahdollinen.

Onkos pitkä aika siitä saakka, kun sinä makasit riettaan sylissä ja nauroit niin kuin hattara, ja pilkkasit Taivaallisen vanhemman kyyneleitä? Kuinkas nyt olet tullut Vapahtajan morsiameksi? Koska sinä makasit riettaan sylissä, silloin olit sinä kaunis maailman edessä. Kultaviljat⁴ kaulassa, kultasydän povessa, silkki hame päällä. Koska sinä et kelvannut enää riettaalle huoraksi, otti Vapahtaja riettaan huoran morsiameksi. Riettaan enkelit syljit hänen päällensä ja sanoit: "Tuommoinenkos on Jumalan Pojan morsian, joka niin hävittömästi haukkuu kunniallisia ihmisiä? Yksi paljastettu, rupinen ja vanha huora, täynnä haisevia haavoja, joista riettauden märkä vuotaa!" Ei se kelpaa riettaalle huoraksi, jopa sitte morsiameksi Vapahtajalle, niin ajattelevat maailman siveät huorat, jotka luulevat itsensä kelpaavan Vapahtajan morsiameksi.

Nyt tulevat myös taivaan enkelit katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan morsian on. Paavali sanoo nimittäin, että sovinto on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit halajavat nähdä. Taivaan enkeleille tulee ilo yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa. Kyllä hekin pitävät ihmeenä, että yksi riettaan huora pitää kelpaaman Jumalan Pojalle morsiameksi. Mutta hänen kauneutensa on siinä, että hän on niin murheellinen; että hän pesee Vapahtajan jalkoja kyyneleillä; että hän antaa suuta Vapahtajan jalvoille; että hän rakastaa niin paljon; ja sentähden hänelle niin paljon syntiä anteeksi annetaan.

Mutta ehkä nyt muutamat riettaan huorat tulevat hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä, älä usko,

että niitä on monta, jotka pysyvät avioliitossans. Jumala käskee yhden profetaan ottaa yhden huoran vaimoksi, ja profetta rukoili häntä, että hän olis tyytyväinen yhden miehen kanssa. Mutta portto ei malttanut. Hän rakasti muita miehiä niin kuin ennen. Saattaa- kos yksi rihti mies rakastaa yhtä porttoa, joka on monen miehen huora? Ja semmoinen portto oli Israel.

Toiseksi. Kuinkas Vapahtajan morsian tekee siinä siunatussa tilaisuudessa? Se vaimo, joka on tullut hedelmälliseksi, sanotaan olevan siunatussa tilassa. Ja vissimmästi on Vapahtajan tuleva morsian siunatussa tilaisuudessa, koska hän on tullut hedelmälliseksi siitä turmelemattomasta siemenestä. Mutta tämän siunauksen kanssa seuraa myös yksi suuri vaiva. Herra sanoi vaimolle: "Minä saatan sinulle suuren vaivan, koskas sinnyt olet." Tämän vaivan alla tulee Vapahtajan morsian kärsimättömäksi ja raskasmieliseksi. Hän luottaa välistä ylön paljon voimansa päälle. Muutamat ei tiedäkään, kuinka ja koska he olisit raskaaksi tulleet. He tuntevat ainoastans, että heillä on raskaampi luonto kuin ennen. He moittivat itse, ja kylän vaimot myös moittivat, ettei he ole entisellä luonnolla. Ja koska heillä ei ole vielä vakainen mies avioliiton kautta sidottu, tulee semmoinen raskas luonto häpiäksi. Ei he vihti ilmoittaa tilaisuuttansa kellekään.

Muutamat hengelliset huorat ajavat ulos hedelmänsä elävällä hoiolla, ottavat sisällensä käärmeen kuuta⁵, pirun paskalla ja kuolleen uskon liivalla sekoitettuna, eli pusertavat vattansa niin kovin, ettei ihmiset näkis, missä

tilaisuudessa he ovat. Ja tämä riettaan konsti on monesti tappanut Pyhän Hengen hedelmän.

Me sanoimme jo äsken, ettei huorat tahdo ollenkaan raskaaksi eli hedelmälliseksi tulla. He tahtovat ainoastans lihan himoja täyttää. Sen tähden he tekevät huorin monen epäjumalan kanssa ja kuitenkin he tahtovat Vapahtajan morsiamen nimen kantaa. He luulevat, että he rakastavat Jeesusta. Altтарin edessä he antavat Juudaksen suuta Vapahtajalle, mutta kirkon takana he antavat suuta pirulle. He tulevat Jeesuksen altтарin tykö ottamaan uuden pantin ja vakuutuksen sen päälle, että heidän pitää uskolliset oleman kuolemaan asti. Mutta kirkon takana ottavat he pirulta uuden pantin ja päätöksen, ettei he luovu hänestä koskaan. Ja koska he näkevät, että Vapahtajan morsian on niin murheellinen, että hän itkee ja huokaa Jeesuksen ristiä kantaissa, silloin ajattelevat riettaan huorat: Jumala varjeltkoon minua niin hulluksi tulemasta. Koska Vapahtajan morsian on omantunnon vaivassa, silloin ajattelee riettaan huora: Ei tämä ole muu kuin riettaan hengen vaikutus. Itse ne tekevät itsensä semmoiseksi.

Mutta ehkä riettaan huorat ei tahdo ollenkaan raskaaksi eli hedelmälliseksi tulla, tapahtuu se välistä, että he tulevat semmoiseksi vastoin tahtoansa. Sillä jokainen, jolla on hauska riettaan sylissä maata, seisoo ensinnä Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Ei hän tahdo ollenkaan repiä itseään irti riettaan kynsistä, vaikka Taivaallinen vanhin seisoo polvillansa ja rukoilee, itkee ja huokaa, sanoen: "Tule pois, veikkoinen. Älä makaa riettaan sylissä!" Mutta ei ole riet-

taan huora kuulevinaan. Hän makaa vain riettaan sylissä ja nauraa; antaa riettaan pusertaa rintojansa koko maailman silmään edessä. Ja siinä lihan huvituksessa pilkkaa hän Taivaallisen vanhemman kyyneleitä ja sanoo murheelliselle vanhemmalle: Haas! Tule minua lyömään, jos tohdit.

Mutta se tapahtuu välistä, että Taivaallinen vanhin tempaa väkisin lapsensa riettaan alta, ja silloin tulee riettaan huoralle aikainen iso häpiä, niin että hänen täytyy peittää silmänsä Jumalan ja ihmisten edessä. —Ei ihminen tee vastusta ollenkaan, koska rietas rupee häntä maailman ja lihan rakkauksella suostuttamaan. Ei riettaan tarvitse häntä väkisin sänkyyn nostaa, vaan riettaan huora panee itse maata. Paljastaa itse rintojansa, nostaa itse hameensa, riisuu vielä paitansa, jos niin tarvitaan, ja sanoo riettaalle: Tule nyt vieren, jos sulla on halu.

Mutta koska Jumalan Poika tahtoo häntä morsiameksi, silloin on riettaan huora ujo. Ei riettaan huora laske Jumalan Poikaa likikään. Ei saa Jumalan Poika koskea käteen, jopa sitte rintaan, koska Jumalan Poika alkaa häntä puhuttelemaan avioliitosta ja hääpidosta. Silloin tulee riettaan huora välistä punaiseksi niin kuin maksa, ja välistä hän valkenee niin kuin ruumis. Koska Jumalan Poika sanoo riettaan huoralle: Jos sinä tahdot tehdä avioliiton minun kansani, niin sinun täytyy riisua itses alastomaksi; ja minä annan sinulle valkeat häävaatteet ja kunnian kruunun. Silloin suuttuu riettaan huora ja sanoo Taivaallisele Yljälle: Pitääkö minun riisuman itseni alasti sinun ja koko maailman sil-

mäin edessä? Sitä minä en tee, vaikka saisin kolme taivasta palkaksi. En minä rupea kaikkia häpiällisiä paikkoja näyttämään maailmalle. En tahdo minä kunnianttomaksi tulla.

Kyllä olet riettaan kanssa maannut alastomana pimeydessä ja siveyden peiton alla, mutta et ole silloin häpiästä tiennyt mitään. Mutta koska Jumalan Poika vaatii, että sinun pitää riisuman itses alastomaksi kristillisyyden valkeudessa, koko maailman silmäin edessä, silloin olet sinä niin ujo, että sinä peität kasvojasi maailman kunnian tähden. Mutta minä sanon sinulle, sinä riettaan huora. Et sinä koskaan saa hävaatteita, jos et riisu sinuas alastomaksi koko maailman edessä. Kyllä joutavat maailman siveät huorat nähdä, kuinka siveä yksi riettaan huora on, koska hän seisoo alastomana ja paljastettuna, rupisena ja täynnänsä haisevia haavoja Jumalan istuimen ja kaikkein pyhään enkeleihin silmäin edessä.

Maailman siveät huorat kysyvät: ”Semmoinenkos onki Jumalan Pojan morsian?” Joo! Semmoinen se on. Ei se ole parempi kuin yksi naaras piru. Ja sitte maailman siveät huorat rupeevat sylkemään hänen päällensä, ja sanovat: ”Mene helvettiin! Semmoinen naaraspirukos on Jumalan Pojan morsian?” Joo! Semmoinen se on. Ei se ole sen kauniimpi. Maailman siveät huorat luulevat, että Jumalan Pojan morsiamen pitäis oleman kaunis eli enkelin kaltainen. Mutta ei se ole parempi kuin naaras piru.

Mutta riettaan huora se se vasta on kaunis maailman edessä. Se on niin kaunis, että se kiiltää siveyden kullassa.

Sillä on kultaviljat kaulassa ja kulta sydän rinnan alla, kulta sormukset joka sormessa. Siihen vielä korvarenkaat, paljastetut rinnat, silkki rihmat, rintaraudat. Kuinkapa he muutoin kelpaisit riettaalle huoraksi, jos ei olisi koreutta. Se on toisenlainen kuin Vapahtajan köyhä morsian, jolla ei ole mitään, millä hän alastomuutensa peittäis.

Kolmanneksi. Kuinka Vapahtajan morsian huutaa syntymä vaivassans ja tunnustaa oikian Isän nimen. Koska yksi riettaan huora, niin kuin nyt sanottu on, vastoin tahtoansa tulee hedelmälliseksi Pyhän Hengen turmelemattomasta siemenestä, silloin tulevat ne syntymä vaivat, joita Jumala synnin tähden pani synnyttäjille, luonnollisesti ja hengellisesti. Muutamat saavat enemmän aikaa käydä raskaana, murheellisena ja synnin kuormalta alaspainettuna, ennen kuin se aika tulee, että uuden ihmisen pitää syntymän. ”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu,” sanoo meidän Vapahtajamme. Ja tämän kivun selittää hän opetuslapsillensa sillä tavalla, että se on yksi hengellinen tuska, jota oikiat Jeesuksen opetuslapset ei saata välttää. ”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.”

Tämä itkeminen ja parkuminen tuli Jeesuksen opetuslapsille, koska he kaipaisit Jeesuksen armollista läsnä olemista⁶. Ja tämä muret, joka on tarpeellinen kaikille, on Jumalan mielen jälkeen, ja saattaa parannuksen autuudeksi, jota ihminen ei kadu. Se kutsutaan omantunnon vaivaksi, ja se on se hengellinen kipu, joka käypi uudensyntymisen edellä. Mutta niin pian kuin Jeesuksen opetuslapsille tulee muret ja

itku, silloin tulee maailmalle ilo. Hattarat rupeevat nauramaan, koska Jeesuksen opetuslapset itkevät. Ja mettän perkeleen korvissa tämä opetuslasten parkuminen kuuluu niin kuin hukan ulvominen.

Koska katuvaisten kyyneleet polttavat suruttoman tuntoa, silloin sanovat kuolleen uskon tunnustajat: Mikäs ulvominen se on? Ja mistäs ne sokeat raukat tietävät, minkä syyn tähden Jeesuksen köyhät opetuslapset itkevät. He luulevat, että riettaalta tulee semmoinen tuska heränneille. Mutta koska he itse ulvovat viinaporvarin talossa, silloin he sanovat: Tämä on Pyhän Hengen vaikutus. Mutta maailman ilo ei ole pitkällinen. Koska nimittäin opetuslasten muret kääntään iloksi, silloin suuttuvat kaikki hattarat ja luulevat itsensä tulevan pilkatuksi.

Mutta huuda syntymä vaivassa, sinä Jeesuksen morsian. Huuda rohkiasti, itke, huokaa ja paru, niin että ääni kuuluu syvyydestä taivaaseen. Älä lakkaa huokaamasta ja parkumasta, ennen kuin Ylkämies tulee ja painaa sinua rintaansa vasten. Ota ympäri hänen polviansa ja kumarra sinun polvias Jeesuksen nimeen ja sano: ”Ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas. Minä olen mahdollin siihen armoon ja uskollisuuteen, jota minua vastaan tehnyt olet. Minä olen ennen pilkannut sinun kyneleitäs ja tallannut sinun vertas. Minä olen mahdollin nojaamaan päätäni sinun rintojas vastaan, mutta älä muista entistä, vaan ota nyt minut morsiamen tavalla kirkkoon ja vie minut kanssasi valtakuntaas.” Amen!

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ kääntään = käännetään, muutetaan

² siitä = tulla raskaaksi

³ byggningit = rakennukset (ruots. byggningar, byggnader)

⁴ viljat = vitjat, ketjut

⁵ kuu = rasva

⁶ läsnä olentota = läsnäoloa

Vapahtaja puhuu tämän päivän evankeliumissa siitä uudesta syntymisestä, jonka pitää tapahtuman opetuslapsille Vapahtajan kuoleman kautta. Hän ottaa vertauksen luonnollisesta syntymisestä ja sanoo: “Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli.”

Joh. 16: 21

Me näemme kaikista asian haaroista, että se murhe ja sydämen kipu, jonka kautta uusi ihminen syntyy, ei ollut silloin vielä tapahtunut, vaikka muutamat luulevat, että opetuslapsilla oli silloin jo elävä usko, koska he tunnustit uskonsa, että Jeesus oli Jumalan Poika. Mutta kaikki kastetut pakanat saattavat sen tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika, ja erinomattain semmoiset, joilla on kuollut usko pääkallossa. Mutta harvat taitavat olla, jotka ovat uuden syntymisen kivun tähden itkeneet ja parkuneet, niinkuin opetuslapset.

Jeesus sanoi: “Teidän pitää itkemän ja parkuman.” Ei ole Jeesus puhunut, eikä ole missään paikassa muisteltu, että opetuslapsilla olis katumuksen murhetta ollut ennen kuin Jeesus kuoli. Ja kuinkas ihminen saattaa ilman murhetta uudesta syntyä ja elävään uskoon tulla? Mutta se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, tuli opetuslapsille Vapahtajan kuoleman jälkeen. Silloin he itkit ja paruit, koska se näkyväinen Vapahtaja kuoli. Ja niin se pitäis tapahtuman kaikille, jotka aikovat kristityksi tulla. Heidän pitää itkemän ja parkuman, eli oikeassa katumuksen murheessa oleman, ennen kuin he saattavat

uudesta syntyä, sillä ilman oikeaa hengellistä murhetta ei taida kukaan elävään uskoon tulla. Sen osottaa Vapahtaja, koska hän sanoo: “Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu.”

Vaimolla on suuri tuska synnyttämisen tähden, ja niin myös pitää oleman vanhalla ihmisellä tuska, ennenkuin uusi ihminen saattaa syntyä. Sen ovat kaikki oikeat Jeesuksen opetuslapset tunteneet. Vissimmästi täytyy vanhalla ihmisellä olla tuska, koska uuden ihmisen pitää syntymän. Mutta muutamilla on suurempi ja muutamilla vähempi kipu. Kuitenki pitää kipu oleman, muutoin ei taida kukaan synnyttää. Ja koska Vapahtaja itse on ottanut esimerkin vaimon kivusta, niin se on nähtävä, ettei taida tämä kipu olla juuri keveä. Kyllä pitää vain semmoinen kipu tuntuman, muutoin ei taida syntyminen tapahtua.

Mutta koska nyt opetuslapset itkevät ja parkuvat, “silloin maailma iloitsee.” Ja se on nähty kaikissa paikoissa, kussa Jeesuksen opetuslapset itkevät ja parkuvat, siinä maailman lapset iloitsevat. He pilkkaavat ja nauravat, koska he näkevät Jeesuksen opetuslapsia itkevän ja parkuvan. Mutta kukas tiesi, mikä semmoisesta pilkkaamisesta ja nauramisesta viimein seuraa. Kukas tiesi, jos ei viimein ijankaikkinen itku ja parkuminen tule perässä pilkkaajille ja naurama miehille. Jeesus on kuitenkin luvannut murheellisille opetuslapsille, että “heidän murheensa kääntään iloksi.”

Mitäs luulette, pilkkaajat? Luuletteko, että teidän ilonne kestää kuolemassa ja helvetissä? Luuletteko enää jaksavanne pilkata, koska te näette itsenne kadoksessa, ja Jeesuksen murheelliset ope-

tuslapset iloitsevan taivaan valtakunnassa. Silloin taitaa pilkkaajitten nauru ja leikki loppua. Mutta murheellisten opetuslasten murhe kääntään iloksi, eikä kenkään ota heidän iloansa pois. Jos joku pilkkais yhtä vaimoa, joka on syntymä vaivassa, niin kaikki ihmiset sanoisit, että semmoinen pilkkaaja on siitä isästä perkeleestä. Mutta joka pilkkaa yhtä katuvaista sielua, joka huutaa syntymä vaivassa, se on vielä kauheampi. Se on juuri mustan hengen opetuslapsi. Kuitenki jaksavat vielä pimeyden hengen pilkata. Mutta kuka tiesi, kuinka kauan he pilkkaavat, ennen kuin itku ja parkuminen tulee.

Sillä koska Jeesus sanoi opetuslapsilensa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee," niin se on arvattava, että maailma on iloinen ja nauraa, koska Jeesuksen opetuslapset itkevät. Tämä on tapahtunut silloin jo, eikä ole jälkeen tulevaiset ottaneet siitä vaaria, että niille entisille pilkkaajille on käynyt väärin jo tässä elämässä, koska vihollinen tuli miekan kanssa heidän kaulainsa päälle ja vuodatti heidän vereensä. Opetuslasten murhe on päälle pantu Jumalalta, ja on heille juuri tarpeellinen, sillä ilman tätä murhetta ei tule uusi ihminen synnytyksi. Niinkuin vaimo ei saata ilman kivutta synnyttää, niin ei saata myös uusi syntyminen ilman vaivatta tapahtua.

Se on synnin tähden niin tapahtunut, sillä Jumala sanoi vaimolle varsin synnin lankeemuksen jälkeen: "Minä saat sinulle suuren vaivan, koskas raskaaksi tulet. Sinun pitää synnyttämän lapsia kivulla." (1. Moos.3: 16). Tämä luonnollinen kipu on tullut vaimon

päälle synnin tähden, niin myös hengellinen kipu, koska ihminen on uuden syntymisen eli omantunnon vaivassa. Se on välttämättömästi yksi synnin rangaistus, mutta ei perkele vaikuta sitä, niinkuin muutamat hengelliset puoskarit luulevat, että omantunnon vaiva on perkeleestä, vaan se on Pyhän Hengen vaikutus. Se on yksi hengellinen kuritus, jonka kautta se taivaallinen vanhin tahtoo kutsua lapsiansa takaisin kadotuksen lavealta tieltä. Isän kuritus se on. Ja ilman tätä kuritusta ei taida kukaan nöyräksi tulla Jumalan edessä.

Mutta ei kaikki ota Isän kuritusta vastaan. Vaikka muutampia on pieksetty ja kuritettu, ovat he kuitenkin ylpeät ja pahankuriset. Ei hengellinen murhe jaksaa niin nöyryyttää heitä Jumalan väkivän käden alla, että he tulisivat oikein nöyräksi ja särjetyksi hänen edessänsä. Sillä jos he välistä itkevät ja parkuvat, niin he taas vähän ajan perästä ovat ylpeilemässä. Niin pahankuriset ovat muutamat lapset, ettei he ota kuritusta vastaan, ehkä kuinka usein kuritettaisiin.

Voi! kuinka raskas on vanhimmalle semmoisia lapsia kurittaa, jotka ei ota kuritusta vastaan. Kuitenki on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että niin kauan kuin lapset ovat niin pienet, että he mahtuvat vanhimman syliin, itkevät he joka kerta, kuin vanhin heitä piiskaa, ja rientävät taas vanhimman syliin, vaikka he ovat piiskatut. Mutta koska lapset pääsevät raavastumaan, rupeavat he vastustamaan ja paatuvat, jota enemmän vanhin heitä kurittaa. Ja viimein tulevat he niin hirmuiseksi, että he kiroavat Luojaansa ja sanovat: "Tuleppas lyömään, jos tohdit!"

Nyt te murheelliset opetuslapset! “Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.” Koska Vapahtaja kuolee ja katoaa teidän sydämestänne, silloin täytyy teidän itkeä ja parkua. Ei ole teillä muuta turvaa, eikä muuta lohdutusta, kuin itku ja kyyneleet, koska teidän Vapahtajanne menee pois ja jättää teitä orvoksi tähän maailmaan. Maailma iloitsee, ja pilkkaa teitä sen tähden, että te olette alkaneet seuramaan Jeesusta. Teidän murheenne taitaa olla tarpeellinen, sillä te olette tähän asti olleet ilman murhetta. Mutta ette saa Pyhää Henkeä, ellei Jeesus mene pois vähäksi aikaa. Teidän pitää siis itkemän ja parkuman, koska Jeesus on pois mennyt. Mutta teidän pitää kerran näkemän sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan nousevan ylös haudasta. Niinkuin jo kymmenen opetuslasta ovat hänet nähneet elävänä, niin pitää myös sen uskottoman Tuomaksen näkemän hänet viimeiseksi. Ja hänen täytyy silloin uskoa, vaikka hän nyt ei usko, ennen kuin hän pistää sormensa naulain reikään.

Rukoilkaat nyt, te murheelliset Jeesuksen opetuslapset, että se taivaallinen Herra Jeesus antais teille Pyhän Hengensä, joka aina johdattais teitä oikealla tiellä, että te painaisitte sydämeenne kuolevaisen vanhimman viimeiset sanat. Koska maailma pilkkaa hänen kyyneleensä ja tallaa hänen verensä, silloin seisovat Jeesuksen murheelliset opetuslapset ristin kohdalla, ja Maria Magdalena ja Jeesuksen äiti, ja se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, he seisovat särjetyllä sydämellä katsellen hänen verisiä haavojaan surkutellen häntä. Mutta heidän

murheensa kääntään iloksi, koska he saavat nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan ylösnousseksi kuolleen uskon haudasta. Silloin he saavat iloita, ja ei kenkään ota heidän iloansa pois.

Taivaaseen astumisen vuorella he saavat viimein kumartaen rukoilla häntä, että murheellisten opetuslasten murhe pian kääntyis iloksi, että he saisit elävillä silmillä pian katsella häntä kasvoista niin kasvoihin. Kuule, sinä ristiinnaulittu ja ylösnostettu Israelin kuningas murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 16.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman: Kuinka opetuslapset tulevat murheellisiksi, koska Jeesus pois lähtee, ja kuinka he tulevat iloisiksi, koska hän tulee takaisin.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Minkä tähden tulevat Jeesuksen opetuslapset niin murheellisiksi, koska Jeesus pois menee? —Ensin ne ei ymmärrä ollenkaan koko tätä puhetta, koska he ovat siinä kuolleessa uskossa, ja luulevat ettei Jeesus mene koskaan pois. Silloin he arvelevat: mitä se on, kuin hän sanoo meille: “Vähän ajan perästä?” Emme tiedä, mitä hän puhuu. Ja mistäpä semmoinen ihminen tietää, joka on vielä suruttomuudessa ja kokonansa maailmassa kiinni? Mitäpä semmoinen ihminen ymmärtää Jeesuksen pois menosta, joka ei ole vielä koetellut, kuinka se on, että olla ilman Vapahtajatta. Semmoinen ih-

minen luulee, että hän uskoo Vapahtajan päälle, vaikka aivan maailma on mieles- sä. Hän luulee Vapahtajan kautta voittava- nsa tavaran ja kunnian maailmassa.

Semmoinen usko oli vielä silloin ope- tuslapsilla, että he tulevat maaherraksi ja suureksi virkamieheksi, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi. Niin myös moni muu kuolleen uskon tunnustaja uskoo, että Jeesus niin siunaa hänen työnsä, että hän tulis hyvin aikaan tässä maailmassa. Mutta ei hän sitä ajattele, että tämä maal- linen Vapahtaja otetaan häneltä pois, ja että hänen pitää kerran tuleman semmoi- seen onnettomaan tilaan, ettei hän näe enää yhtään Vapahtajaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Semmoinen kuolleen uskon tunnustaja ei ymmärrä ollenkaan Jeesuksen puhetta hänen poismenostan- sa Isän tykö, vaan hän rupeaa arvele- maan niinkuin opetuslapset: "Mikä se on, kuin hän sanoo: vähän ajan perästä? Emme tiedä, mitä hän puhuu."

Jos yksi kristitty sanoo semmoiselle kuolleen uskon tunnustajalle: "Vähän ajan perästä pitää sinun tunteman, ettei sinulla ole tuommoisessa suruttomassa ja katumattomassa tilassa Vapahtajan päälle luottamusta, eli senkaltaista us- koa, joka kestää kuolemassa," niin hän sanoo: "Eikös minulla olekaan uskoa Vapahtajan päälle? En tiedä, mitä hän sanonee." Vähän ajan perästä pitää si- nun tunteman, ettei ole sinulla yhtään Vapahtajaa, niinkauan kuin sinä väärällä uskolla luotat hänen päällensä. Sinä olet aivan maailman ja oman voimas päälle luottanut, ehkä sinä luulet Vapahtajan päälle luottanees. Ei saata näkyväinen Vapahtaja sinun sieluas auttaa. Ja tämä näkyväinen Vapahtaja otetaan vähän

ajan perästä pois. Silloin pitää teidän kaikkein itkemän ja parkuman, jotka ette ole vielä katumuksen murheessa olleet. Tätä puhetta ei ymmärrä yksi kuolleen uskon tunnustaja, vaan hän arvelee: Mikä se on, kuin hän meille sanoo: "Vähän ajan perästä?" Emme tiedä, mitä hän puhuu.

Mutta kyllä kerran tulee se aika, että teidän täytyy ymmärtää, mikä se on, "vähän ajan perästä, ja ette näe mi- nua". Koska se näkyväinen Vapahtaja otetaan pois, silloin ei ole enää helppo uskoa sen Vapahtajan päälle, joka on kuollut. Koska nimittäin ihmisellä on se kuollut ja turha luottamus yhden nä- kyväisen Vapahtajan päälle, niinkuin opetuslapsilla oli ennen kuin se hen- gellinen murhe tuli, niin on maailma mielessä. Hän uskoo silloin, että Juma- la on niin siunannut hänen työnsä ja vaivansa, että hän on saanut kunnian ja tavaran maailmassa. Mutta tämän us- kon kautta tulee maailma niin rakkaak- si, ettei hän muista kuolemaa, tuomiota ja ijankaikkisuutta, vaan rakentaa itsel- lensä ijankaikkisia majoja maailmassa. Mutta koska tämä näkyväinen Vapahtaja tulee pois, silloin rupeaa usko puuttumaan. Ja koska näkyväinen Va- pahtaja kuolee, silloin tulee murhe, sil- loin tulee epäily. Eipä jaksaneet enää Jeesuksen opetuslapset uskoa mitään Vapahtajan kuoleman jälkeen, ennen kuin hän tuli eläväksi.

Mistäs tuli nyt opetuslapsille tämä murhe ja kova epäily Jeesuksen kuole- man jälkeen? Se tuli siitä, että he olit ra- kentaneet maallisen onnensa hänen päällensä, mutta ei sielun autuudesta ol- lut mitään tietoa. Koska nyt tämä maal-

linen onni katois, ja kaikki heidän toivonsa rikkaudesta ja maailman kunnias-ta meni hukkaan, silloin tuli murhe ja kaipaus hengellisen Vapahtajan perään. Mutta tässä murheessa oli niin suuri epäily, ettei he jaksaneet uskoa enää sen Vapahtajan päälle, joka ennen oli mielessä. He tunnustit myös uskonsa Emmauksen tiellä, sanoen: "Me luulimme hänen siksi, jonka Israelin piti lunastaman." Mutta tämä usko oli nyt puuttunut. Ja niin pitää tapahtuman kaikille Jeesuksen opetuslapsille, että heidän uskonsa pitää puuttuman Vapahtajan kuoleman kautta. Heidän pitää itkemän ja parkuman, koska Vapahtaja on kuollut.

Jeesus kuolee myös kristittyin sydämessä maailman rakkauden kautta. Koska maailma tulee rakkaaksi ja kauniiksi kristittyin sydämelle, silloin kuolee Jumalan Poika. Ja silloin kuuluu tämä Jeesuksen sana: "Vähän ajan perästä, ette näe minua." Mistäpä kristityt enää tuntevat Jeesuksen voimaa sydämissänsä, koska hän maailman rakkauden tähden on kuollut? Heidän täytyy tämän maailman rakkauden tähden tulla murheelliseksi, koska Jeesus kuolee: Ei ole Jumalan Poika elämässä sen ihmisen sydämessä, kussa maailman rakkaus on päässyt sydämen herraksi.

Senkaltainen oli opetuslasten tilaisuus silloin, koska Vapahtaja kuoli. Maailman rakkaus oli sydämessä ja mielessä. Ja koska yksi rietas on päässyt sydämeen, kyllä muut seuraavat perässä. Vaikka nimittäin opetuslapsille tulee suuri murhe, koska he tuntevat, ettei ole Jeesus enää elämässä heidän sydämissänsä, kuitenkin pysyy Jeesus kuolleena niin kauan kuin omavan-

hurskaus vaikuttaa heissä niin suuren epäuskon, ettei he jaksaa uskoa, että se Vapahtaja, joka kerran kuollut on, pitää enää tuleman eläväksi.

Mutta maailman lapset ei tiedä siitä murheesta mitään, sillä Jeesus sanoo tämän päivän evankeliumissa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee." Ja minkätähden maailma iloitsee? Joo, sentähden maailma iloitsee, että se väärä profeetta ja kansan häiritsijä nyt on kiinni otettu ja viety raatihuoneeseen. Siitä maailma iloitsee, että se sama mies, joka heitä ennen on haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykkäärmeen sikiöiksi, nyt heti kohta tuomitaan. Siitä syystä on maailma iloinen. Ja nyt he huutavat: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!" Ja niinkuin perkele silloin yllytti orjiansa iloitsemaan Jeesuksen kuoleman tähden, niin hän panee nytkin orjiansa iloitsemaan, koska maailman herrat rupeavat vihaamaan ja vainoamaan Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa.

Silloin maailma iloitsee. Vieläpä netki, jotka ovat ennen ulkokullaisuudessa huutaneet "Hoosianna", rupeavat pitkänä perjantaina huutamaan "ristiinnaulitse!" Sillä niin kauan kuin hän oli opettamassa temppeleissä, ei viittineet kaikki ilmoittaa vihaansa, mutta koska hän oli viety raastuvan eteen, silloin tuli viha ulos. Silloin monen sydämen ajatukset ilmoitettiin. Mikäs nyt oli hätänä, koska kansan häiritsijä oli kiinni otettu. Nyt saavat Jeesuksen viholliset omantunnon rauhan: ei hän ole enää haukkumassa huoruuden sukukunnaksi ja kyykkäärmeen sikiöiksi. Nyt saavat juomarit ja viinaporvarit mennä rauhassa helvettiin.

Ei he ajattele, että tämän ilon perästä seuraa itku ja hammasten kiristys.

Voi niitä raukkoja, jotka iloitsivat ja nauravat omaa onnettomuuttansa! Mutta kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Vielä he huutavat Jumalan rangaistuksen päällensä. Vielä he haastavat Jumalan kosta ylitsensä, koska he sanovat: "Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle." Se on: kyllä saapi Jumala rangaista meitä, jos hän on viatoin. Jo oli rietas vahvistanut heidän uskonsa, ja kukapa vahvistaa heidän uskonsa muu kuin rietas, joka antaa lapsillensa kaikki synnit anteeksi, saati he pilkkaavat ja vaivaavat Kristusta. Ei suinkaan rietas rupea heille soimaamaan syntiä, jotka huutavat: "Ristiinnaulitse!" Sillä elävän kristillisyyden viholliset ovat riettaan parhaat ystävät. Ja minä luulen hänen antavan vuotavaa pirun paskaa vielä kuolemanki jälkeen palkaksi siitä, että he ovat kristityitä pilkanneet, vihanneet ja vainonneet.

Voi onnettomat raukat, jotka aina pilkkaavat ja nauravat, koska Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat. Eikös vielä Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kyyneleet rupea teitä polttamaan? Kuinkas luulette kestäväne kuolemassa ja tuomiopäivänä? Silloin pitää vain Jeesuksen murheellisten opetuslasten kyyneleet polttaman teidän tuntoanne ijankaikkisesti, jos ette lakkaa armon ajassa pilkkaamasta ja vainoamasta niitä, jotka huutavat teille parannusta.

Toinen tutkisteleminen. Katselkaamme nyt, kuinka opetuslasten murhe kääntään iloksi. Koska opetuslapset itkevät ja parkuvat Jeesuksen kuoleman tähden,

silloin tuntevat nämät raukat, kuinka onnettomat he ovat ilman Vapahtajatta. Ei maailma enää huoli heistä, sillä he ovat sen väärän profetaan opetuslapset. Ja koska Jeesus on kuollut, ei heillä ole turvaa taivaaseen. Ja ehkä he ovat monta kertaa kuulleet niitä armollisia lupauksia, että hän nousee ylös ja antaa heille Pyhän Hengen, mutta ei he jaksaa enää uskoa niitä lupauksia, vaan lankeavat epäilykseen. Mutta tämän murheen ja sydämen ahdistuksen kautta valmistetaan sydän vastaan ottamaan sitä sanomaintoa iloa ja autuuden esimakua, koska Jeesus tulee eläväksi ja sanoo: "Ottakaat Pyhä Henki, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan."

Silloin kääntään opetuslasten murhe iloksi, ja ei kenkään enää ota heidän iloansa pois. Ehkä he saavat välistä tuta, kuinka hirmuisesti perkele heitä kiusaa, niinkuin Pietari kirjoittaa kristityille: "Jos hurskas tuskalla autuaaksi tulee, kussa sitte jumalatoiminta ja syntinen näkyy." (1 Piet. 4: 18). Se sama Pietari kirjoittaa myös kristityille, että "perkele käypi ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsein ketä hän nielis." Näitä perkeleen kiusauksia on jokainen kristitty saanut koetella. Kuitenki täytyy opetuslasten näitten kilvoitusten ja kiusausten kautta perkeleen ja hänen joukkonsa kanssa, seurata Jeesuksen verisiä askeleita, kantain hänen ristiänsä, ja kuitenkin iloiset olla toivossa, niin usein kuin se suuri ristin kantaja katsoo leppoisesti heidän päällensä ja sanoo: "Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa."

Vaikka ei ole tosin yhdellä kristityllä aina hauska, koska vihollinen karkaa

hänen päällensä hirmuisesti ulkonaisten ja sisällisten kiusausten kautta, niin myös vihan ja vainon kautta. Kuitenki kääntään kristittyin murhe viimein iloksi, koska se suuri sotasankari antaa hänelle voiton vihollisten ylitse.

Nyt me olemme siis nähneet, kuinka Jeesuksen sanat ovat täytetyt, koska hän sanoi opetuslapsillensa: “Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee.” Se on tapahtunut juuri niinkuin Jeesus on sanonut. Jeesuksen murheelliset opetuslapset ovat itkeneet ja parkuneet, ja maailma on niitä pilkannut ja nauranut. Vielä nytki saavat Jeesuksen murheelliset opetuslapset usein itkeä ja parkua maailman tähden, koska he näkevät, kuinka maailman orjat vihaavat ja vainoavat Jeesusta.

Koska hän syntein ja epäuskon tähden kuolee heidän sydämissänsä, silloin saavat Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkeä ja parkua kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olemista. Silloin maailma pilkkaa ja nauraa Jeesuksen murheellisiä opetuslapsia. Maailman lapset ja riettaan enkelit pilkkaavat heidän kyöneleitänsä. Mutta kerran taitavat nämät katuvaisten kyöneleet polttaa heidän tuntoansa, jotka pilkanneet ovat, ja he saavat viimein nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Mutta opetuslasten murhe kääntään iloksi, koska se suuri ristin kantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas tulee eläväksi heidän sydämissänsä, ja he saavat tuta hänen armonsa vaikutuksia. Silloin he saavat myös tuta todeksi, mitä Jeesus on sanonut: “Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli, mutta koska hän on

lapsen synnyttänyt, ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.”

Iloitkaat ja riemuitkaat, te murheelliset opetuslapset, koska te näette Herran. Ole iloinen, sinä murheellinen Maria Magdalena, koska sinä pääset tarttumaan hänen jalkoihinsa. Ja halua ilolla hänen polviansa, ja mene ilolla muistelemaan opetuslapsille, että Herra on noussut ylös. Ja sinä uskotoin Tuomas! Pistä sormes naulain reikään, jos tohdit, eli pane kätes suuhun ja ole ääneti. Ja sinä Pietari, heitä sinuas mereen, ja ui rantaan, kussa Jeesus seisoo vastaan ottamassa sinua. Hän seisoo nyt ijankaikkisuuden ihanalla rannalla ja odottaa opetuslapsiansa, koska he tulevat.

Kuitenki kysyy hän: “Simon, Joonaan poika, rakastatkos minua?” Hän kysyy kaikilta, jotka ovat kieltäneet hänet uskottomuudellansa: “Simon, Joonaan poika, rakastatkos minua?” Simon, Joonaan poika! Ole valmis vastaamaan. Jeesus kaipaa sulta rakkautta, joka ennen oli kylmänlainen ja häälyväinen. Nyt hän tahtoo tietää, kuinka paljon kristityt häntä rakastavat. Olkaat valmiit vastaamaan. Kukas tiesi maailman rakkaus on niin paljon vaikuttanut, että te rupeisitte kieltämään Jeesusta maailman edessä. Mutta sanokaat nyt: “Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua.” Ja olkaa tässä tunnuksessa pysyväiset viimeiseen hetkeen asti: “Herra, sinä tiedät, että minä sinua rakastan.” Amen.

1 lehti jäljellä alkuperäisestä käsikirjoituksesta / Aunon Kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Lähde: Kirkkopostilla 1876.

Sinun pahuutes tähden sinua nuhdellaan, ja sinun tottelemattomuutes tähden sinua kuritetaan: “niin tiedä ja näe, kuinka viheliäinen ja surkea se on, että hyljät Herran sinun Jumalas, ja et pelkää minua, sanoo Herra, Herra Zebaoth.” Jer. 2: 19

Tässä Jeremian toisessa luvussa ja yhdeksännessätoista värssyssä kuulevat paatuneet ja tottelemattomat lapset, minkätähden heitä kuritetaan. Paatuneet lapset luulevat ilmanki, että syyttömästi heitä kuritetaan. Mutta me kuulemme nyt profeetta Jeremian edellä mainituista sanoista, että sinun pahuutes tähden sinua nuhdellaan, ja tottelemattomuutes tähden sinua kuritetaan. Jumala valittaa monessa paikassa, että Israelin lapset olit tottelemattomaksi tulleet, eivät he ottaneet kuritusta vastaan.

Kukas tiesi, onko nyt ihmisten lapset paremmaksi tulleet, kuin silloin vanhasa testamentissa, koska taivaallisen vanhimman täytyi aivan kovuudella kurittaa Israelin lapsia, nimittäin sodalla, näljällä ja taudilla, ja kuitenkin olit he niin paatuneet, ettei he ottaneet kuritusta vastaan. Ei he uskoneet, että Jumala pahuuden tähden niin kuritti, vaan he luulit, että Jumala heitä kuritti ilman syyttä. He sanoit myös usein: “Ei Herra tee oikein meidän kanssamme.” Jumala oli heidän mielestensä ylön kova rankaisemaan, ja väärä tuomari, joka ei arvannut heidän hyviä töitensä, vaan rankaisi siveitä ihmisiä ilman syyttä.

Ei Israelin lapset sentähden tehneet parannusta, vaikka he niin kovin rangaistiin, mutta paaduit vain. He lakkai-

sit viimein julkisen epäjumalan palveluksen, koska Jumala oli niin kovin lyönyt heitä, ettei ollut enää voimaa potkia vastaan, mutta ulkokullaisuus ja sydämen pahuus tuli ainoastansa suuremmaksi Jumalan kurituksen kautta. Ei he alentaneet itseänsä Jumalan väkevän käden alla, vaikka muutamat tunnustit syntiänsä, ja lupaisit parannuksen tehdä, koska he Baabelin vankeuden jälkeen lakkaisit näkyväisiä epäjumalia palvelemasta. He menit sitte ulkokullaisuuteen ja tulit tekopyhäksi, niinkuin fariseukset, jotka välistä rukoilit turulla, että he nähtäisiin ihmisiltä.

Mutta onkopa nyt ihmiset tulleet paremmaksi kuin silloin, koska Jumalan täytyi kovuudella kurittaa heitä heidän tottelemattomuutensa tähden? Minä luulen, että tämän aikaiset ihmiset tulevat pahemmaksi Jumalan kurituksen kautta, mutta ei paremmaksi. Sillä Jumala on tosin joka aika kurittanut paatuneita taudilla, näljällä ja kalliilla ajalla, mutta ei ole sen kurituksen kautta tullut yhtään parannusta, ei ulkonaisessa elämässäkään. Ei ole yhden eli kahden katovuoden tähden vähennyt juopumuksen, koreuden tahi ylpeyden ja huoruuden synty, vaikka kuinka vaanasti olis ruokaa ollut maassa. Ei ole sentähden ylpeys alennut, tahi koreus ja juopumus vähennyt. Kyllä ovat ihmiset katovuoden aikana jaksaneet juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ei ole kukaan ajatellut, että tämä rangaistus on tullut Jumalalta meidän tottelemattomuutemme tähden, ja meidän pahankurisuutemme tähden, vaan enemmän ovat ihmiset yltyneet, jota enemmän Jumala on heitä rangaissut näljällä ja kalliilla ajalla.

Jos tauti on tullut seurakuntaan, ja muutamat ovat kaatuneet maahan, ei ole ylpeys ja koreus sen kautta alennut, vaan enemmän ovat toiset yltyneet pahuuteen, ja kironneet vielä, koska Jumala on heitä rangaissut. Pirun paskaa on juotu kuolleitten haudan päällä, ja lapset ovat riidelleet ja tapelleet vanhinten omaisuuden päältä. Ei ole kukaan malttanut mieltänsä, että tämä tauti taitaa olla yksi muistutus ylhäältä, että meidän pitää ajatteleman perään, mihinkä ihmisten sielut joutuvat tainkaltaisella jumalattomalla elämällä.

Minä olen nähnyt muutampien paatuneitten lasten pilkkaavan vanhimman kyyneleitä ja sanovan: "Haas! Tule lyömään, jos tohdit!" Niin ovat myös vanhan aatamin lapset pilkanneet taivaallisen vanhimman kyyneleitä, ja sanoneet: "Haas, tule lyömään, jos tohdit!" Koska vanhin on kurittanut heitä näljällä ja kalliilla ajalla, ovat he sanoneet niinkuin yksi talon poika, koska hän meni kirkkoon rukous päivänä: "Tuota meidän pitää palvella, ja tämmöinen vuosi on tullut." Hänen tarkoituksensa oli ilman epäilemättä se, että Jumalaa sopis palvella, koska hyvä vuosi on tullut, mutta silloin ei tarvitsis häntä palvella, koska huono vuosi tulee. Oli kuitenkin sillä miehellä se usko, että Jumala se on, joka antaa vuoden. Mutta ei ole kaikilla paatuneilla sitä uskoa, että Jumala antaa ja Jumala ottaa, vaan he luulevat, että ihminen itse ansaitsee sen työllänsä.

Niin me olemme siis nähneet, ettei ihminen tottele ruoskaa ollenkaan; vaikka hevoinen ja nautta härkä menee, kuhunka häntä ruoskalla pakotetaan. Mutta ihmisellä on niin paatunut nahka, että

vaikka kuinka Jumala häntä rankaisee taudilla, näljällä ja verenvuodatuksella, ei hän kuitenkaan pakene sinne käsin, kuhunka Jumala tahtoo häntä viedä, vaan aivan oman mielensä jälkeen hän tahtoo elää, vaikka kuinka väärin elettäisiin. Sentähden valittaa myös Herra profeetta Jesajan kautta 1: 3: "Härkä tuntee omistajansa, ja aasi isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne, ja minun kansani ei ymmärrä."

Näin ovat ihmiset ylönkatsonneet Jumalan armollista kuritusta. Ei ole maallinen kuritus vaikuttanut heissä yhtään parannusta, sillä jota enemmän heitä on pieksetty, sen enemmän he ovat paatuneet.

Mutta taivaallisen vanhimman kädessä on myös toinen vitsa eli hengellinen kuritus, jolla hän on saanut muutampia, vaikka harvoja sieluja, pakenemaan. Mutta ei moni ota tätäkään kuritusta vastaan. Sillä koska Jumala tahtoi henkensä kautta kurittaa Aadamin lapsia, niinkuin esimerkiksi Kainia, tuli heille ensin kova pelko kuolemasta. Koska Herra kovin nuhteli Kainia, peljästyivät hän ja sanoivat: "Minun rangaistukseni on suurempi, kuin että se on kannettava." Se merkitsee: minun syntini on suurempi, kuin että se annettaisiin anteeksi. Mutta eipä Kaini kauan muistanut tätä Jumalan Hengen nuhtelemista, vaikka hänelle ensin tuli niin suuri pelko kuolemasta, että hän luuli jokaisen häntä tappavan. Ja silloin tuli myös niin suuri epäily Kainille, ettei hän uskonut saavansa syntiänsä anteeksi.

Mutta eipä tämä pelko kauan pysynyt hänessä, sillä Kaini itse ja hänen lapsensa tulivat pahemmaksi ja pahem-

maksi, niin että Jumalan täytyi sanoa: "Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti, sillä hän on liha." Ja kuinkapa Jumalan Henki saattaa enää nuhdella ihmistä, koska ihminen paatuu sen nuhtelemisen kautta. Niin on silloin tapahtunut, ja niin tapahtuu vielä nytkin, että Jumalan Henki lakkaa nuhtelemasta, koska ihminen ei ota kuritusta vastaan. Jumalan Henki nuhteli silloin paatuneita sen vanhurskaan Noan suun kautta, mutta ei sen aikaiset jumalattomat ihmiset ottaneet hänen varoituksiansa vastaan.

Senjälkeen nuhteli Jumalan Henki Mooseksen kautta, mutta sen aikaiset miehet suutuivat vaan Moosekselle ja sanoit: "Mooseksen kauttakos Jumala ainoastansa puhuu?" Ja muutamat sanoit Moosekselle: "Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä." Niitten mielestä oli koko kansa pyhä, vaikka tämä kansa oli ylpeä, irstainen ja uppiniskainen. Vaikka he tanssaisit kultavasikan ympärillä, niinkuin kirjoitettu on: "Kansa istui syömään ja nousi mässäämään."

Jumalan Henki nuhteli maailmaa profeettain suun kautta, mutta tämän nuhtelemisen tähden suutuivat ihmiset profeetoille ja vainoisivat heitä. Sitte nuhteli Jumalan Henki maailmaa Johannes Kastajan kautta, mutta maailman herrat sanoit: "Hänellä on perkele." Erinomattain olit siveät huorat vihaiset Johannekselle sen haukkumisen tähden, ja yksi kuninkaallinen huora ei saanut tunnon rauhaa, ennenkuin Johanneksen kaula leikattiin.

Viimein nuhteli Jumalan Henki maailmaa Vapahtajan kautta, mutta silloin sanoit viinamäen miehet: "Katso, tämä

on perillinen; tulkaat, tappakaamme häntä, että me saisimme viinamäen omaksemme." (Mark. 12: 7). Ja niin he myös tekivät. He tapoivat kunnian Herran. Ja koska Jumalan Henki viimein nuhteli maailmaa apostoleitten ja kristittyin suun kautta, silloin maailman suruttomat pakanat vasta paaduit, ja rupeisitte imemään kristittyin verta.

Mutta ne harvat sielut, jotka Pyhän Hengen nuhtelemisen kautta ovat tulleet huomaitsemaan, että se entinen jumalatoimelma ei kelpaa, ottakoon taivaallisen vanhimman armollista kuritusta nöyryydellä ja kiittollisuudella vastaan, että hän saisi heitä ylös kasvattaa ihmiseksi. Jos he tulisivat niin nöyräksi, että he antaisivat suuta Isän vitsalle, niin ottaisivat Vanhin heitä syliinsä jälleen ja painaisivat heitä rintojansa vastaan ja antaisivat heille suuta ja pyyhkiisivät heidän kyynelensä ja panisivat heitä istumaan pöydällensä ja antaisivat heille voita ja hunajaa sovinnoksi. Kumartaen polviaanne, te kuritetut lapset, joita Vanhin on vitsallansa opettanut tottelemaan, rukoilkaat häntä, että hän antaisitte teille anteeksi kaikki rikokset ja synnit, joilla te olette hänen mieltänsä loukanneet, ja hänen sydämensä haavoittaneet. Kuule, rakas Vanhin, katuvaisten, murheelisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 5.

Meidän pyhässä evankeliumissa sanoo Vapahtaja opetuslapsillensa: "Koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskaiden tähden, ja tuomion tähden."

Meidän pitää siis Jumalan armon kautta katseleman: Kuinka Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, ettei Pyhä Henki nuhtelee Jeesuksen opetuslapsia, vaan Pyhä Henki on niitten lohduttaja, ja johdattaa heitä kaikkeen totuuteen. Opetuslasten sydän täytetään murheella, koska Jeesus menee pois, ja jättää heitä itkemään ja parkumaan, kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olentoa. Jos Pyhä Henki ei tulis heille lohduttajaksi, koska Jeesus on poijessa, niin he vaihuisit murheen ja ikävän tähden. Mutta koska Pyhä Henki lohduttaa heitä, ja antaa heille sen todistuksen, että he ovat Jumalan lapset, vaikka maailma ja vihollinen tahtoo usein ryöstää heidän uskonsa, ja vajottaa heitä epäilykseen, kuitenkin antaa Pyhä Henki heille rohkeuden puhua siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta. Ja tämän rohkeuden tähden vihataan ja vainotaan Jeesuksen opetuslapset maailmalta.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden. Mikäs synty se nyt on, jonka tähden Pyhä Henki nuhtelee maailmaa? Vapahtaja on itse sanonut, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, tosin, ettei he usko minun päälleni.” Tässä kuulemme me, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa epäuskon tähden. Ja Lutherus on myös todistanut, että epäusko on suurin synty Vapahtajaa kohtaan.

Mutta armon varkaat, jotka ilman katumuksetta ovat omistaneet itsellensä Jumalan armolupauksia, luulevat usko-

vansa Jeesuksen päälle, ja sanovat: “Me uskomme Jeesuksen päälle. Me makaamme joka päivä hänen ristinsä juuressa. Ei Pyhä Henki nuhtelee meitä epäuskon tähden, mutta nämät heränneet, jotka ei puhu uskosta ja rakkaudesta koskaan, vaan aivan tuomiolla ja kirouksella tulevat ihmisten päälle. Niillä ei taida olla paljon uskoa itsellä, ja sentähden he tahtovat vielä muiltaki ryöstää sen uskon kipinän, joka heillä on.”

Niin luulevat armon varkaat, että semmoisia se nyt Pyhä Henki nuhtelee synnin tähden, ettei he usko Jeesuksen päälle, ja sentähden he ilmanki vinokuvat kirkossa. Mutta älä huoli, armon varas, vaikka sinulla nyt on vahva usko, mutta kukas tiesi, kuinka vahva sinun uskos on, jos se tulis koettelemuksen alle. Jos armonvarkaan tunto heräis, niin otettaisiin pois se kuollut usko, joka nyt on pääkallossa, ja silloin kävis hänelle niinkuin Pietarille, joka oli semmoinen uskon sankari, ennen kuin hänen uskonsa tuli koettelemuksen alle, mutta kiusauksen aikana puuttui kaikki.

Pyhä Henki nuhtelee nyt maailmaa, ja erinomattain armonvarkaita synnin tähden, sillä ei he usko Jeesuksen päälle, vaikka he itse luulevat uskovansa, mutta he imevät omia rintojansa, koska he luulevat Jeesuksen rintoja imevänsä. He makaavat perkeleen ristin juuressa, koska he luulevat olevansa Jeesuksen ristin juuressa. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, sentähden he katsovat Pyhän Hengen vaikutukset riettaan Hengen vaikutuksiksi. Ja kristityt muuttuvat riettaan orjan silmissä villihengeksi. On juutalaisillaki ollut vahva usko Jumalan päälle, mutta yhtä hyvin ovat

he vihanneet ja vainonneet kristityitä. Niin on vielä nytkin armon varkaan sydämessä yksi hengellinen viha.

Armon varas vihaa kristityitä sen asian tähden erinomattain, että Pyhä Henki kristittyin suun kautta nuhtelee heitä synnistä. Pyhä Henki nuhtelee heitä kristittyin suun kautta juopumuksen tähden, kirousten tähden, ahneuden tähden, ylpeyden tähden ja vihan tähden, huoruuden ja koreuden tähden, jotka kaikki tulevat epäuskosta. Mutta siitä Pyhän Hengen nuhtelemisesta suuttuvat nyt suruttomat ja armon varkaat ja sanovat: "Sinä olet ylpeydessä, sinä olet villihenki, koska et anna ihmisille omantunnon rauhaa."

Kuitenki tapahtuu armonvarkaalle niinkuin sananlasku sanoo: "Että varis huutaa omaa nimeänsä." Itse hän on ylpeydessä, ja luulee muut olevan. Itse armon varas suuttuu, ja luulee muitten suuttuvan. Itse armonvaras on villihenki, ja luulee muitten olevan.

Toinen tutkistelemus: Pyhä Henki nuhtelee maailmaa vanhurskauden tähden, sillä Jumalan vanhurskaus on nyt ilmoitettu Jeesuksen kuoleman kautta. Koska Jumala ei ole säästänyt ainokaisista poikaansa, vaan on antanut hänen kärsiä sen synnin rangaistuksen, jonka meidän olis pitänyt kärsimän, niin on siis Jumala ilmoittanut ankaran vanhurskautensa. Mutta suruttomat ja armon varkaat ei huoli Jumalan vanhurskaudesta, vaan he puhuvat aivan armosta, ja luulevat, ettei vanhimman sydämessä ole vihaa ollenkaan, vaan aivan rakkautta. Mutta että vanhimman sydämessä on yksi hirmuinen viha syntiä vastaan, sen on taivaallinen vanhin itse

ilmoittanut, koska hän hikoili verta yrtitarhassa, ja antoi vielä verensä vuotaa viimeiseen pisaraan asti. Kuinkapa muutoin Jumalan ankara vanhurskaus olis tullut täytetyksi?

Koska vanhin synnin tähden suuttuu tottelemattomille ja paatuneille lapsille, jotka pilkkaavat hänen kyyneleensä ja sanovat: "Haas! Tule lyömään, jos tohdit," mutta ei raaski sentähden ajaa pois semmoisia kirotuita huoria, varkaita ja murhaajia talostansa, niin sanovat armonvarkaat: "Eipä olekaan vanhimman sydämessä vihaa; ilmanki hän olis jo aikaa ajanut meitä pois helvettiin, jos hän olis meille suuttunut; mutta ei hän olekaan meille suuttunut, vaikka me olemme huorat ja varkaat."

Vai niin! Eikös olekaan vanhin teille suuttunut? Mutta jos hän ei olis teille suuttunut, niin ei hänen olis tarvinnut itse kärsiä helvetin tuskaa ja vaivaa teidän tähtenne. Mutta hän oli niin hirmuisesti suuttunut jumalattomille ja paatuneille lapsille, että jos rakkaus ei olis estänyt häntä, olis hän varsin antanut heidän mennä itse helvettiin. Jos vanhimman sydämessä ei olis vihaa ollut, vaan aivan rakkautta, niin olis hän ilman vaivata saattanut antaa heille anteeksi heidän vääryytensä, mutta vihan tähden eli sen ankaran vanhurskauden tähden täytyi hänen itse mennä helvettiin, johon jumalattomat ja paatuneet lapset ovat hänet syösseet. Ja naurakaat nyt vielä päälle, koska te olette syösseet teidän vanhimpanne helvettiin. Koska lapset tekevät pahaa toisessa talossa, niin jouuu vanhin maksamaan vahingon.

Mutta nyt nuhtelee Pyhä Henki maailmaa tämän vanhurskauden täh-

den, vaikka nyt vahinko on maksettu, ja Jumalan ankara vanhurskaus on täytetty Vapahtajan kuoleman kautta, ei vielä suruttomat ja paatuneet huoli siitä, vaan he nauravat vielä hänen hautansa päällä, ja sanovat: "Tulkoon nyt vanhin pieksämään meitä, jos hän on meille suuttunut."

Vanhimman murhaajat kusevat ja paskantavat hänen hautansa päällä, ja sanovat: "Nouse nyt ylös ja syö, jos sinulla on nälkä." Minä luulen, että itse rietas täytyis semmoisia nuhdella, ellei Pyhä Henki nuhtelis heitä. Mutta mitäs semmoiset paatuneet henget huolivat nuhteesta, enemmän ne paatuvat vain, ja sanovat, niinkuin ylimmäiset papit sanoit Juudakselle: "Mitä meidän siihen tulee? Katso itseäs."

Kolmas tutkisteleminen. Pyhä Henki nuhtelee maailmaa tuomion tähden, sillä tämän maailman päämies on tuomittu. Nimittäin Vapahtajan kärsimisen ja kuoleman kautta on nyt maailman päämies tuomittu, vaikka se mies on niin suuri herra, ettei hän ota Jumalan tuomiota vastaan. Hänessä on niin suuri itseys ja hengellinen ylpeys, ettei hän saata tunnustaa itseänsä vikapääksi. Ei hän ota päällensä yhtään vääryyttä, vaan hän käypi aina sen päälle, että hän on se sama valkeuden enkeli kuin alusta. Ja koska hän ei ota syntiä päällensä, luulee hän, että Jumala on ylpeydessä, joka niin siveän ja hurskaan miehen paiskais helvettiin. Mutta hän on kuitenkin tuomittu, ja sen tuomion tähden on hän hirmuisesti suuttunut taivaalliselle vanhimmalle. Ei ainoastansa sentähden, että taivaallinen vanhin on ajanut hänet pois talostansa, vaan myös sentähden on

rietas suuttunut, että vanhin ei aja katuvaisia sieluja pois talostansa, vaikka he ovat huorat ja varkaat.

Niin rietas, joka on Jumalan lasten päälle kantaja yötä ja päivää, soimaa Jumalaa vääryydestä ja sanoo: "Minä olen vanhin lapsi, enkä ole sinua vastaan mitään vääryyttä tehnyt, vaikka sinä olet maailmalle huutanut, että minä olen miestappaja ja valheen isä, mutta sinä olet ajanut minut pois talostas ja käskenyt mennä helvettiin; ja tämä tuhlaajapoika, joka on kaiken omansa tuhlanut porttoin kanssa, ja tulee niinkuin mikä traasuperkele takaisin, sen sinä otat ilolla vastaan. Se ei ole oikein tehty," sanoo rietas.

Nyt sanoo Jumala riettaalle: Minä olen itse astunut alas helvettiin. Minä olen kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan tämän tuhlaaja pojan edestä. Minä olen siis yhden suuren ja kalliin hinnan edestä lunastanut hänet perkeleen valtan alta. Mitäs nyt vielä kaipaat minulta? Ilmanki sinä olet rihti ja kunniallinen mies, vaikka olet suuri kälmi. Ilmanki sinä nyt tyydyt siihen hintaan, mitä sinä olet saanut.

Mutta rietas ei tyydy vielä siihen hintaan, vaan hän vaatii, että kaikki lapset pitää ajettaman pois vanhimman talosta, vaikka vanhin on niitten lunastukseksi maksanut riettaalle täydellisen hinnan. Ja tämän lunastuksen tähden ei ole enää riettaalla yhtään valtaa niitten Jumalan lasten päälle, jotka nyt ei anna itseänsä vasiten riettaan haltuun. Mutta maailman lapset ei tahdo pyörtää takaisin perkeleen valtakunnasta, vaikka taivaallinen vanhin on maksanut heidän edestänsä täydellisen hinnan hei-

dän sieluinsa lunastukseksi. He ovat niin vieraintuneet pois vanhimman talosta, että he pitävät sen ryövärin oikeana isänä, joka heitä pienenä on vienyt oikean vanhimman talosta. He ovat niin unhottaneet vanhimman hyvyyden ja rakkauden, ettei he tunne häntä enää.

Jos nyt vanhin tulee vitsan kanssa, ja tahtoo heitä viedä kotia vihollisen talosta, niin he suuttuvat vanhimmalle ja sanovat: “Et sinä ole meidän oikea isämme, kuin sinä tulet meitä piiskaamaan.” Katso, tämä on parempi isä, joka ei piiskaa meitä koskaan.” Niin sanovat maailman lapset, koska he näkevät jonkun olevan omantunnon vaivassa: “Ei Jumala piinaa lapsiansa sillä tavalla. Rietas se on, joka vaikuttaa semmoisen vaivan.”

Vaikka nyt Raamattu sanoo monessa paikassa, “ketä hän rakastaa, sitä hän kurittaa,” ei maailman lapset kuitenkaan usko, että Jumala sillä lailla kurittaa, vaan he sanovat, että rietas se on, joka vaikuttaa semmoisia. Nyt nuhtelee Pyhä Henki maailmaa sentähden, että ihmiset ei tahdo pyörtää takaisin taivaallisen vanhimman tykö, vaikka hän on kalliilla verellensä lunastanut ja suurella tuskalla ja veren vuodatuksella heitä synnyttänyt. He tahtovat aina asua vihollisen talossa, vaikka maailman päämies on tuomittu, ettei hänellä olis yhtään valtaa yhdenkään sielun päälle, jos kaikki rupeaisit totisen katumuksen ja parannuksen kautta pyörtämään takaisin vanhimman taloon.

Mutta maailman lapset ovat niin kauan harjaintuneet palvelemaan rietasta, ettei he tahdo tulla takaisin vanhimman tykö, jonka he ovat jo aikaa unhotta-

neet. Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ottavat kurituksen vastaan, koska Pyhä Henki heitä nuhtelee omantunnon väntä kautta, tulevat köyhänä, alastomana, ja traasuperkeleenä vanhimman taloon, niinkuin se tuhlaaja poika, joka oli Isänsä tavaran tuhlanut ja kaiken omaisuutensa haaskannut porttoin kanssa, häätyi viimein tulla Isänsä tykö ja sanoa: “Isä! Minä olen syntiä tehnyt tävasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapses kutsuttaa, vaan anna minun olla niinkuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistas.”

Katsokaat nyt, te harvat sielut, jotka olette Isän kuritusta tunteneet, koska Pyhä Henki teitä nuhteli synnin tähden ja vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Katsokaat, kuinka tuhlaaja poika otetaan ilolla vastaan vanhimmalta, koska hän tulee nöyränä ja katuvaivana vanhimman taloon. Rukoilkaat te harvat, jotka olette semmoisena tulleet takaisin vanhimman taloon, että hän varjelis teitä vihollisen kiusauksista, ettei vihollinen sais teitä viekkauksellansa suostuttaa menemään toisen kerran vihollisen taloon. Pysykää nyt kotona, lapsukaiset. Pysy nyt kotona, sinä tuhlaaja poika, äläkä mene toista kertaa pois Isän talosta, ettei vanhimmalle tulis suurempi vaiva sinusta. Amen.

Tulkaat ja palaitkaamme Herran tykö; sillä hän on meitä repinyt, hän myös meidän parantaa; hän on meitä lyönyt, hän myös meitä sitoo. Hoosea 6: 1.

Profeetta Hoosea osottaa, kuinka Jumalan isällinen kuritus tapahtuu ihmisen parannukseksi, koska ihminen ottaa Jumalan armollisen kurituksen vastaan. Jumala oli usein ja paljon kokenut kurittaa Israelin lapsia, välistä sodan kautta, välistä näljän kautta, mutta hänen täytyi usein valittaa, ettei he ota kuritusta vastaan: Josta myös nähdään, ettei ihminen ole semmoinen luontokappale, että hän ottaa kuritusta vastaan. Paremmiin nauti härkä pakenee ruoskan edessä, kuin ihminen.

Kuinka usein on Jumala kurittanut ihmisen sukukuntaa sodalla, näljällä ja kalliilla ajalla, mutta ei sen ulkonaisen kurituksen kautta ole parannusta tullut, vaan enemmän on ihmisen sukukunta paatunut, jota enemmän Herra on pieksänyt. Kuitenki kehoittaa profeetta Hoosea Israelin lapsia palajamaan Herran tykö sen kovan kurituksen jälkeen, jonka he saivat ulkonaisesti kärsiä, koska heidän valtakuntansa hävitettiin ja heidän kaupunkinsa poltettiin ja enin osa kansasta tapettiin, ja jotka jääneet olit, vietiin vankina pakanan maahan.

Profeetta Hoosea kehoittaa kansaa palajamaan Herran tykö, ja ruveta häntä palvelemaan uskollisemmin kuin ennen, koska hän saarnaa edellämaitussa paikassa: "Palaitkaamme Herran tykö; sillä hän on meitä repinyt, hän myös meidän parantaa; hän on meitä lyönyt, hän myös meitä sitoo." (Hoosea 6: 1).

Jos nyt tämän aikaiset kristityt ottaisivat näistä profeetan sanoista yhden ylösrakentavaisen esimerkin, ja ajattelisivat, mitä hyvää työtä Herra on heille tehnyt, koska hän on heitä lyönyt sekä ulkonaisella että hengen kurituksella: nimittäin ensiksi heräyksen kautta, koska Herra on heitä lyönyt omantunnon vaikean kautta sillä rautaisella ruoskalla, jolla Kristus hallitsee pakanoita; ja myös ulkonaisen kurituksen kautta on Herra alkanut meitä kurittamaan. Jos kristityt ottaisivat tästä armollisesta kurituksesta vaarin, ja palajaisivat Herran tykö, ja uskoisivat kaikesta sydäimestä sekä ruumiin että sielun Herran haltuun, ei tulis heille niin suuria kiusauksia, eikä pelkoa maallisesta hädästä.

Mutta epäuskon kanssa taistelevaiset ei jaksaa niin paljon uskoa, että Jumala ulkonaisenki kurituksen kautta vetää tykönsä ja tahtoo repiä heidän sydämiänsä irti maailmasta. Mutta niinkuin lapsi rientää vanhimman syliin, vaikka vanhin on häntä piiskannut, sillä hänellä ei ole turvaa muualle, niin täytyy myös yhden kristityn rientää taivaallisen vanhimman syliin joka kerta, kuin Isä on häntä kurittanut. Jos hän saattais vielä antaa suuta Isän vitsalle, ja kiittää hyvän kurituksen edestä, niin ottais vanhin häntä syliinsä ja antais hänelle suuta, ja antais hänen imeä armoa vuotavaisista rinnoista. Tähän kehoittaa myös Hoosea 6: 1: "Tulkaat ja palaitkaamme Herran tykö, sillä hän on meitä repinyt, hän myös meitä parantaa. Hän on meitä lyönyt, hän myös meitä sitoo."

Ei ole kuitenkaan kristityillä muualle turvaa, kuin taivaallisen Isän tykö. Ja koska nyt vanhin on ruvennut kuritta-

maan tottelemattomia lapsiansa kalliilla ajalla, ja kristityt siinä saavat kärsiä ynnä pakanain kanssa puutosta ja vajuutta, niin ei ole kristityillä muuta neuvoa, kuin että rientää vanhimman syliin, niinkuin lapsi, joka piiskattu on, ja ruikoilla, että nämät viimeisen ajan vaivat lyhettäisiin valittuin tähden.

Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, ettei hän pane raskaampaa kuormaa meidän päällemme, kuin mitä me jaksamme kantaa. Kuule sinä suuri taivaan ja maan hallitsija murheellisten, katuvaisten ja hädässä olevaisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 5

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhuu Jeesus pois menostansa Isän tykö, jonka tähden opetuslasten sydän täytetään murheella, mutta lupaa heille lohduttajan, joka johdattaa heitä kaikkeen totuuteen.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä armon hetkellä Jumalan armon kautta katseleman: Kuinka opetuslasten sydän täytetään murheella, koska Jeesus aikoo heitä jättää.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka opetuslapset tulevat murheelliseksi, koska Jeesus pois menee.

Koska opetuslapset ovat alkaneet seuraamaan Kristusta siinä toivossa, että he Kristuksen kautta tulevat onnelliseksi maailmassa, niin se on arvattava, että he tulevat murheelliseksi, koska hän pois menee. Se tapahtui silloin näkyväisellä tavalla, että Jeesus meni pois, Isän tykö kuoleman kautta. Opetuslasten sydän oli silloin niin kovin kiinni maail-

massa, ettei he saattaneet olla murehtimatta, koska heidän maallinen turvansa kuoli pois. Jeesus kuoli ja jätti opetuslapset suureen murheeseen. Tämä asia tapahtuu nyt sillä tavalla, että kuin kristityt ovat kiinni maailmassa, niin kuolee Jeesus heidän sydämissänsä, ja siitä tulee opetuslapsille murhe; eli niinkuin Vapahtaja sanoo evankeliumissa, heidän sydämensä täytetään murheella, koska he huomaitsevat eli tuntevat, että Jeesus on kuollut.

Opetuslasten sydän oli kokonansa maailmassa kiinni, koska Jeesus kuoli, mutta hänen kuolemansa jälkeen tuli opetuslapsille yksi sydämellinen murhe, joka repäis heidän sydämensä irti maailmasta, niin myös nytkin tapahtuu. Koska Jeesus kuolee kristittyin sydämessä maailman rakkauden tähden, silloin tulee heille murhe ja suuri kaipaus Vapahtajan perään. Mutta jos ei tule murhe kristityille, koska he tuntevat, että Jeesus kuolee heidän sydämissänsä, silloin he menevät kokonansa maailmaan.

Valitettavasti on niin käynyt monen kanssa tällä ajalla, että Jeesus on kuollut kristittyin sydämessä, eikä ole tullut murhetta heille siitä kuolemasta, vaan ne on tyytyväiset olleet siihen kuolleeseen tilaan. Ei he ole itkeneet ja parkuneet kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnä olentoa. Ja heidän Vapahtajansa makaa nyt haudassa. Ja muutamat, jotka itkevät ja parkuvat Jeesuksen kuoleman tähden, ei jaksakaan enää uskoa, että hän nousee ylös. Semmoiset kurkistelevat kyllä hautaan, mutta ei he löydä sieltäkään.

Mitä se auttaa sinua, Pietari, että sinä hyppäät hautaan ja kaivat hikiliinoja,

koska et jaksa uskoa, että Jeesus on elämässä, vaikka hän on nähty vaimoilta. Mitäs arvelet Pietari, koska vaimoin Vapahtaja on elämässä, ja sinun Vapahtajas on vielä kuollut? Vaimot ovat ilossa, ja sinä olet murheessa. Vaimot uskovat, mutta sinä et usko, että hän on elämässä. Koska sinä tiedät vakaisesti, että Jeesus on kuollut sinun sydämässä, mutta et tunne vakaisesti, että hän on elämässä, ehkä sinä soisit, että hän olisi elämässä. Tämän tiedon kanssa sinun täytyy mennä tuonelaan, ehkä sinä itket ja parut, ehkä olet kovin murheellinen, ehkä ihmettelisit ja ajattelisit järelläs, kuinka Jeesuksen ruumis on haudasta pois tullut. Kaikki tämä ihmetteleminen, hautaan hyppääminen ja käärinliinain kaivaminen ei auta sinua autuuteen niin kauan kuin sinun Vapahtajas on kuollut. Vaikka sinä sen kovan murheen tähden et pääse maailmaan, mutta sinun suuren epäuskos tähdet et pääse taivaaseen.

Toinen tutkisteleminen. Kuinka pitää murheellisille opetuslapsille tuleman ilo Jeesuksen ylösnousemisesta.

Me tiedämme vakaisesti, että kaikille Jeesuksen opetuslapsille on tullut murhe Jeesuksen pois menosta. Mutta tulekos nyt kaikille ilo hänen ylösnousemisestansa? Joo, kaikille, jotka ovat totisesti alkaneet seuraamaan Kristusta. Mutta tämä ilo ei tule kaikille yhtä haavaa. Maria Magdalena ensimmäiseksi, joka rakasti Jeesusta niin paljon pitälisen Simonin huoneessa, joka oli niin paljon saanut anteeksi, ja joka vuodatti kallista narduksen voidetta hänen pänsä päälle. Tämä vanha huora saapi ensimmäiseksi tuta ja nähdä sitä suurta

ristin kantajaa ja orjantappuroilla kruunnattua kuningasta ylösnousekseksi.

Mutta älä sinä vanha huora ajattele, että sinä olet paras kristitty aina, vaikka sinä olet pääsiäis päivänä ensimmäiseksi saanut nähdä Herran. Ei sinulla ole sitä hengen voimaa, että sinä saatat parhaiten edes auttaa Kristuksen valtakuntaa. Et sinä ole se pahta, jonka päälle Kristus on aikonut rakentaa seurakuntansa, vaan Pietari on se pahta, jonka päälle Kristus on aikonut rakentaa seurakuntansa, ja Johannes on se opetuslapsi, jota Jeesus rakastaa.

Ehkä sinä olet ensimmäinen, jolle Jeesus ilmoittaa itsensä, et sinä sentähden ole paras kristitty. Vaikka nyt Pietari ja Johannes itkevät ja parkuvat, ja sinä olet ilossa, kyllä Herra osottaa itsensä niilleki, ja heidän murheensa loppuu. Sen kautta opetuslapset ihastuvat, koska he näkevät Herran.

Mutta Tuomas, joka kulkee vielä omia reissujansa, eikä pysy muitten opetuslasten kanssa kristittyin kokouksessa, milloinkaan hän tulee näkemään Kristusta? Minä luulen, ettei hän pääse näkemään Herraa, ennenkuin hän tulee opetuslasten kokoukseen. Jos Tuomas oleskelee yksin ja hakee Kristusta yksinäisyydessä, jokohan Kristus tulee häntä hakemaan sieltä? Minä luulen, Tuomas, että sinun täytyy ensin tulla kristittyin kokoukseen, ennen kuin Kristus tulee näyttämään haavojansa. Et suinkaan tule osalliseksi ylösnousemisen armosta, ennen kuin sinä tulet seurakuntaan. Vaikka kuinka lukisit kirjaa yksinäisyydessä, ja pitäisit rukouksia kotona, et suinkaan siellä tule kristityksi. Mutta tule ensin kristittyin

kokoukseen, ja hae ensin seurakunta, ennen kuin sinä löydät Kristuksen. Ja meillä on se toivo, että Tuomaksen, jolla on sydämellinen ja totinen murhe Kristuksen kuolemasta, pitää näkemän ja uskomon, että Jeesus on vielä elämässä, koska hän tulee opetuslasten kokoukseen ja oleskelee niitten kanssa.

Mutta Nikodeemus ja hänen uskonsa veljet, jotka siveydellänsä panevat Kristuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan, ja menevät suoraan Jumalan tykö, eikä tule noitten hulluin huoneeseen, jotka itkevät ja parkuvat, ehkä he olisit kuinka nuhteettomat maailman edessä, eikä ole suostuneet maailman joukon tekoon ja neuvoon, jotka huutavat: "ristiinnaulitse", niille ei tule Kristus, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa eläväksi, vaan heidän Vapahtajansa pysyy haudassa nyt ja iankaikkisesti. Ei heillä ole sydämellistä murhetta Jeesuksen kuolemasta, eikä iloa hänen ylösnousemisestansa.

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät koossa, itkevät ja parkuvat, koska Jeesus on kuollut, kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa, ne saavat tuta ylösnousemisen iloa. Ne saavat Pyhän Hengen. Ne saavat voiman saarnata evankeliumia kaikille luoduille, ja seuraavat Jeesuksen verisiä askeleita Siionin vuorelle, kussa he saavat nähdä sen suuren ristinkantajan, ja nautita autuutta hänen katselemisestansa nyt ja ijankaikkisesti. Amen!

Koska joku rukoilee ja jälleen kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?

Syrak 34: 29.

Tässä paikassa kirjoittaa Syyrakki niistä, jotka välistä rukoilevat ja välistä kiroilevat. Ja Syyrakki arvelee, kuinka Jumala niitä kuulis. Syyrakki kuuluu olevan epäilemässä, ettei taida Jumala niitten rukouksia kuulla. Hän puhuu myös niistä, jotka välistä paastoavat synteinsä tähden ja taas uudesta tekevät syntiä.

Niinkuin tällä maailman ajalla on muutampia, jotka välistä tekevät katumuksen ja välistä taas huoraavat eli varastavat. Ja Syyrakki kysyy viimein: Kuka niitten rukoukset kuulee? Ja meidän täytyy myös kysyä, kuka niitten rukoukset kuulee? Suruttomat luulevat, että tämä raamatun paikka ei kuulu heille, jotka ei rukoile koskaan, eikä tee katumusta koskaan, mutta niille, jotka tulevat rukouksesta kiroamaan suruttomia ja katumuksen jälkeen tekevät syntiä, koska he haukkumisellansa kehoittavat suruttomia vihaan.

Ja se on tosi, että heränneet tuovat kirouksia raamatusta, ja asettavat lain kirouksen heidän silmäinsä eteen, että suruttomat tulisit tuntemaan, että he ovat kirotut. Mutta jos tunto heräis, kylä suruttomat ymmärtäisit paremmin, kelle tämä raamatun paikka kuuluu, joka löytyy kirjoitettuna Syyrakin 34: 29-31, kussa hän sanoo: "Koska joku rukoilee ja taas kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?"

Se on tosi, että törki surutoin ei rukoile sitä Jumalaa, joka on taivaassa,

jota hän ei tunne. Mutta fariseukset kuitenkin rukoilevat, ja kiroilevat myös, koska he lakkaavat rukoilemasta, ja niitä vastaan Syyrakki on kirjoittanut. Niin myös tämän aikaiset armon varkaat rukoilevat ja kiroavat vuorottain, ja niitä vastaan on Syyrakki kirjoittanut. Mutta vihollinen on uskottanut muutampia suruttomia, että kaikki heränneet ovat fariseukset, ja kaikki kristityt ovat armon varkaat. Ja sitte saattavat nyt törki suruttomat sanoa: "Emme tahdo tulla ulkokullatuksi niin kuin nämät heränneet. Emme sano itsemme paremmaksi kuin me olemme."

Ja siinä nyt on synnin orjan kerskaus, ettei hän ole ulkokullattu. Ei hän tahdo tulla paremmaksi kuin hän on. Koska törki suruttomat tahtovat mennä rohki helvettiin, niin ei auta heille tukkia tätä raamatun paikkaa. Mutta fariseukset, jotka rukoilevat ja kiroavat myös, koska niin sopii, ja armon varkaat, jotka nousevat välistä yöllä rukoilemaan, vaikka he vihaavat kristityitä, ja välistä päästävät kirouksiakin, koska vanha aatami nousee, ne kuitenkin saavat omistaa edellä mainitut Syyrakin sanat: "Jos ihminen rukoilee ja jälleen kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?" Jos ihminen paastoo synteinsä tähden, ja taas syntiä tekee, kuka kuulee hänen rukouksensa?

Surutoin kansa istuu syömään ja nousee mässäämään, mutta fariseukset pitävät rukouksia, ja taas alkavat kiroilemaan. He paastoavat ja taas syntiä tekevät. Kuka niitten rukoukset kuulee? Se jumala, joka on alimmaisessa taivaassa, nimittäin tämän maailman jumala. Mutta ei suinkaan se Jumala kuu-

le varkaan rukousta, joka asuu korkeudessa. Jos vielä yksi huora rukoilee Jumalaa, ettei tulis lapsia hänen huorudestansa, kuka jumala se on, joka kuulee hävittömän huoran rukouksen? Ei muu kuin itse rietas, joka opettaa lapsensa rukoilemaan, että joku vahinko tulis niille, joille he ovat suuttuneet.

Koska vihan perkele pääsee ihmisen sydämeen, silloin tulee ihmiselle koston pyyntö. Ja koska hän itse ei jaksakaan, rukoilee hän jumalaa, että joku vahinko tulis vihamiehelle. Mutta me kuulemme opetuslasten menosta, että semmoinen rukous on riettaalle, vaan ei Jumalalle otollinen. Koska opetuslapset vielä olit luonnollisessa sokeudessa, tuli heille koston pyyntö. He menivät yhteen kaupunkiin ostamaan ruokaa, mutta koska he ei saaneet ruokaa rahan edestä, sanoit he Vapahtajalle: “Herra, tahdotkos, niin me sanomme, että tuli tulee taivaasta ja kadottaa heidät, niin kuin Eliaski teki.” Mutta Jeesus käänsi itsensä ja nuhteli heitä sanoen: “Ette tiedä, minkä kaltaisen hengen lapsia te olette.” (Luuk. 9: 54, 55).

Siitä nähdään nyt, ettei opetuslapset vielä ymmärtäneet mitään siitä oikeasta kristillisyydestä, koska he koston pyynnön tähden toivotit lähimmäisellensä pahaa. Mutta kyllä moni armon varas vielä nytkin rukoilee Jumalaa, että Jumala kostais niille, jotka tekevät hänelle väärin. Mutta ei kristitty rukoile niin, että niille kävis väärin, jotka häntä vihaavat, vaan hän rukoilee, että kaikille Jeesuksen ristin vihollisille tulis oman tunnon vaiva täällä armon ajassa, ettei he joutuis oman tunnon vaivaa kärsimään ijankaikkisuudessa.

Me kuulemme monesta paikasta raamatusta, ettei kaikkinaiset rukoukset ole oikeat rukoukset, vaikka suruttomat sanovat: “Kyllä Jumala kuulee meidän rukouksemme. Eihän Jumala meidänkään rukouksiamme hylkää.” Kyllä vissimmästi Jumala kuulis heidän rukouksensa, jos he pyytäisit häneltä semmoisia, jotka olisit heille soveliaat ja hyödylliset. Mutta koska he sokeudessaan rukoilevat mahdottomia, kuinkas Jumala saattaa heidän rukouksiansa kuulla? Niin esimerkiksi yksi sokea raukka rukoilee näin: “Jumala varjelkoon minua niin hulluksi tulemasta, kuin nämät heränneet ovat.”

Missäs nyt on se Jumala, joka semmoisen rukoukset kuulee? Eiköhän se jumala ole helvetissä? Muutampi sokea raukka rukoilee näin: “Jospa Jumala tekis niin hyvin, että kaikki nämät heränneet rupeaisit juomaan ja tappelemaan.” Eiköhän semmoinen rukous ole riettaalle hyvin otollinen? Ja kyllä vissimmästi moni totuuden vihamies on niin ajatellut, että hän antais vielä paljon kirkolle ja vaivaisille, jos minä eli muut heränneet tulisit juomariksi ja varkaaksi. Mutta me toivomme, että Jumala ei kuule semmoisia rukouksia, joita riettaan enkelit rukoilevat.

Kyllä kaiketi jokainen rukoilee, mutta millä tarkoituksella he rukoilevat, koska sydän on maailmassa kiinni ja riettaan siemeniä täynnä. Rietas kyllä kuulee niitten rukoukset, jotka hänen nimeänsä huutavat ja Jumalan nimen turhaan lausuvat. Koska yksi juomari tulee jumaliseksi ja katuvaiseksi viinassa, silloin hänki rukoilee jumalaansa ja siunaa sitä “Jumalan lahjaa”, joka tekee hänet

iloiseksi. Mutta kuka jumala se on, joka juomarin rukoukset kuulee? Taitaa olla se jumala, joka asuu helvetissä. Mutta se Jumala, joka asuu korkeudessa, kauhistuu semmoisista rukouksista.

Yksi ihminen, joka on ruumiin puolesta vaivainen, rukoilee myös Jumalaa. Ja sanotaan, että köyhä rukoilee Jumalaa usein, mutta ei rikas koskaan. Mutta minä luulen, että köyhä rukoilee usein sitä jumalaa, joka on peräsuolesa, niin kauan kuin hän murehtii ainoastansa vatsaansa. Jos rikas ei rukoile jumalaa, niin on sitä vastaan köyhän rukous riettaalle otollinen niin kauan kuin köyhä palvelee häntä, sillä riettaalle kelpaavat molemmat, sekä rikkaan että köyhän rukoukset, niin kauan kuin he rukoilevat hänen mielensä jälkeen. Sillä yksi köyhä huora ja rikas huora ovat molemmat riettaan huorat, niin kauan kuin he palvelevat häntä.

Yksi köyhä juomari ja rikas juomari ovat molemmat riettaan orjat, eikä ole niitten välillä muuta eroitusta, kuin ainoastansa se, että toinen, joka on rikas, saapi enemmän kunniaa maailmalta, ja saattaa kuka tiesi paremmin peittää pahutensa maailman silmäin edestä, sillä yksi köyhä huora ja köyhä juomari on ylönkatsottu kaikilta.

Tämän päivän evankeliumissa neuvoo Vapahtaja opetuslapsiansa rukoilemaan hänen nimeensä. Ja me toivomme, että opetuslasten rukous on Herralle otollinen, koska he rukoilevat Isää Jeesuksen nimeen. Ei olekaan opetuslapset saattaneet oikein rukoilla, ennenkuin he rupeavat rukoilemaan Isää Jeesuksen nimeen, se on Vapahtajan kautta, joka heitä on kalliilla verellensä ostanut va-

paaksi synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta. Vasta silloin, koska katuvaiset syntiset rupeavat tuntemaan, että he ovat perkeleen vallasta irti päästetyt sen kalliin sovinnon kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on, rupeavat he rukoilemaan Jeesuksen nimeen, ja kaikki, mitä he silloin anovat, se annetaan heille.

Kumartakaat siis polvianne ja sydämiänne, te murheelliset ja maailmalta alaspainetut, synnin kuorman alla raskautetut, omantunnon vaivassa huutuvaiset, perkeleen kiusauksissa olevaiset ja helvetin syvyydessä huokaavaiset, ristin juureen konttaavaiset, rukoillen Jeesuksen nimeen, että hän antais teille ja kaikille väsyneille matkamiehille voimaa sotimaan ja ylivoittamaan perkeleen kiusauksia! Kuule, sinä suuri, voimallinen, veripriiskoitettu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas katuvaisten ja armoitettuin sieluin huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 23.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman. Ensimmäiseksi: Kuinka ja kenenkä nimeen maailman lapset rukoilevat. Toiseksi: Kuinka ja kenenkä nimeen Jeesuksen opetuslapset rukoilevat?

Että se suuri ristin kantaja, joka on opettanut opetuslapsiansa rukoilemaan hänen nimeensä, antais meille kaikille ymmärrystä, kuinka meidän pitää oikein rukoileman, ettemme rukoilis hänen nimensä kautta väärin, ja että me rukoilimme häntä sydämeistä, eikä ainoastan-

sa kielellä ja suulla. Sitä me pyydämme. Kuule meitä, laupias Herra Jumala!

Ensimmäiseksi. Kuinka maailman lapset rukoilevat, on meille näytetty monessa paikassa raamatussa, mutta erinomattain siinä evankeliumissa, joka on yhdenätoista sunnuntaina kolminaisuuden päivästä, kussa Vapahtaja muistelee, kuinka fariseus rukoilee. Hän kiittää Jumalaa sen edestä, ettei hän ole niin suuri syntinen kuin muut ihmiset. Ei hän ole ryöväri. Ei hän ole väärä. Ei hän ole huorin tekijä. Ja kuinkapa fariseus olis varastanutkaan, koska hän ei ole ryöväri.

Tämän aikaiset fariseukset rukoilevat Jumalaa juuri saman kaltaisella tarkoituksella, vaikka vähän eri sanoilla. He tunnustavat nimittäin suulla, että he ovat suuret syntiset, mutta koska kysymys tulee siitä, kuinka ja millä tavalla he ovat niitä syntiä tehneet, ottavat he sanansa takaisin ja sanovat: en ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huorin tehnyt, Jumalan kiitos! Tässä kuulet sinä, hyvä fariseus, kuinka kauniit sanat vihollinen panee sinun suuhun, ja kuinka kauniit rukoukset tulevat sinun sydämestä. Sinä kiität Jumalaa taas sen edestä, että hän on varjellut sinua huoruudesta, varkaudesta ja vääryydestä. Ja erinomattain sinä kiität sen edestä, ettet sinä ole niin huono kuin tämä katuvainen publikaani.

Mutta se on vielä pahempi, että sinun täytyy mennä ulos kirkosta, koska publikaanin huokaukset rupeavat polttamaan sinun tuntoa ja pilaamaan sinun kristillisyytes. Sinä rupeat viimein rukoilemaan maailman Jumalaa, että hän varjelis sinua niin hulluksi tule-

masta, että sinäkin rupeaisit niin raskaasti huokaamaan, kuin tämä publikaani. Ja koska sinä tulet ulos kirkosta, voitelet sinä kurkkus vuotavalla pirun paskalla, ettei publikaanin kaatuma vika tarttuis sinuun.

Semmoiset rukoukset ovat ilman epäilemättä kauniit, mutta mitä ne vaikuttavat fariseuksen parannukseksi, se on tietämätöin. Koska yksi siveä huora rukoilee Jumalaansa, ettei kukaan saavuttais häntä puhtaan riettauden päältä, silloin hän luulee, että Jumala kuulee hänen rukouksensa. Ja kyllä maailman jumala semmoiset rukoukset kuulee, sillä hän antaa huoralle rohkeuden peittämään syntiänsä ja näyttämään passinsa heränneille. Siellä on nimittäin kuitti sen päälle, että hän on saanut riettaalta kaikki synnit anteeksi, ja että hän on viatoin.

Yksi rehellinen varas rukoilee myös Jumalaansa, että hänen varkauksensa menestyis, ja ettei kukaan saavuttais häntä vereksen työn päältä. Ei varkaalla ole sitä pelkoa, että Jumala näkee hänen työnsä, sillä Jumala on hänen mielestään sokea, joka on niin vanha. Eikä varkaalla ole sitäkään pelkoa, että rietas viepi juopumuksen kautta takaisin kaikki, mitä hän varkauden kautta sisälle tuopi. Mutta siitä on varkaalla suurin pelko, ettei ihmiset näkis häntä, jonka kautta hän tulis kunnianttomaksi. Kyllä on varkaan rukous kaunis kuulla, koska hän sanoo: "En ole varastanut, Jumalan kiitos!" Mutta kuinka kaunis varkaan rukous on helvetissä, koska varkaus rupeaa hänen tuntoaansa polttamaan, se on vielä tietämätöin.

Yksi kunniallinen viinaporvari rukoilee myös hartaasti, että Jumala siunais hänen kauppansa, että hänen kalunsa kulkis hyvin, ja että paljon ostettaisiin viinaa. Mutta kiroaa hän kanssa välistä, koska hänen kalunsa ei kulje enää. Semmoiset rukoukset tulevat kyllä sydäimestä, mutta mitä ne vaikuttavat viinaporvarin parannukseksi, se on tietämätöin. Mutta yhden köyhän juomarin rukous on kauniimpi kuin kaikki muut rukoukset. Sillä muut maailman lapset rukoilevat ainoastansa ajatuksilla ja sydämellä, mikä heidän sisällinen halunsa on, mutta yksi köyhä juomari rukoilee myös kielellä ja suulla, koska hän lankee polvillensa viinaporvarin edessä ja valittaa, kuinka surkea hätä hänellä on.

Hän tulee myös katuvaiseksi viinassa, ja silloin hän itkee niinkuin hiljainen lapsi. Mutta mihinkä ne kyöneleet kuuluvat, se on kanssa tietämätöin. Se on työläs lukea kaikkia maailman lasten rukouksia. Sen me tiedämme vakaan, että ahneuden perkele opettaa muutampia rukoilemaan, että maailman tavara tulis aina enätyksi. Kateuden perkele opettaa muutampia rukoilemaan, että vahinko tulis lähimmäiselle. Kunnian perkele opettaa muutampia rukoilemaan, että he pääsisit herraksi tulemaan. Mutta tuskin on yksikään niin kiivas rukoilemaan kuin yksi huorimies, joka lankee polvillensa huoran eteen ja huokaa rakkaudesta. Mitä yksi fariseus rukoilee ja kiittää, että hän on parempi kuin muut ihmiset, se ei ole mitään sen suhteen, kuin mitä yksi köyhä juomari rukoilee ja kiittää viinaporvaria, ja yksi huorimies huoraansa.

Mutta kaikki nämät kauniit rukoukset tulevat vissimmästi riettaalle kunniaksi. Minä olen nähnyt muutamain armonvarasten rukoilevan nöyrällä ja surkealla äänellä, ja erinomattain ihmisten aikana, niinkuin fariseusten tapa on, jotka itsepetollisuudessaan pitävät niin kauniita rukouksia, että yksi hengellisessä köyhydessä oleva publikaani, jolla ei ole minkään väärtit rukoukset, saattais ajatella: jos minäki saattaisin niin kauniisti rukoilla, kyllä pian tulis reikä taivaaseen. Mutta mitä vaikuttavat nämät kauniit rukoukset, joita yksi ulkokullattu fariseus lukee, koska hän rukouksesta menee krouvitupaan ja siellä lukee toisenlaiset siunaukset riettaalle kunniaksi?

Kyllä rietas sallii ihmisen olla jumalisen ja rukoilla, ehkä hän lukis koko rukouskirjan läpi, saati hän saapi sydämen hallita. Mutta jos sydämeen kosketaan, silloin suuttuu vihollinen ja sanoo: "Oletkos tullut minua vaivaamaan ennen aikaa? Mitäs sydäimestä kaivat? Oletkos Jumalan Poika ja syntein anteeksi antaja, koskas syntiä minulta kysyt? En ole minä velkapää tunnustamaan syntiä semmoiselle kansan häiritäjälle, joka menee kylästä kylään ja huutaa maailmalle."

Katso, näin puhuu rietas, koska hänen luolaansa kosketaan. Ja silloin loppuvat pian kaikki kauniit rukoukset, ja tulevat kiroukset sijaan. Eiköhän tämä ole se onnetoin mielen laatu, joka maalataan raamatussa, koska Syyrakki sanoo: "Koska joku rukoilee ja jälleen kiroilee, kuinka Herra kuulee hänen rukouksensa?" Ja Jaakob sanoo: "Yhdestä suusta kiitos ja kirous tulee ulos."

Toiseksi. Kuinka ja kenenkä nimeen Jeesuksen opetuslapset rukoilevat? Ensimmäinen opetuslasten yhteinen rukous on ylös kirjoitettu Apostolein teoissa 4. luvussa 24 v. Koska maailma oli ruvennut heitä vihaamaan Jeesuksen nimen tähden, tuli heille semmoinen hartaus ja suuri rukouksen voima, että se paikka, kussa he koossa olit, liikkui Jumalan suuresta voimasta. Mutta ei ole joka aika niin suuri hartaus ja niin suuri rukouksen voima Jeesuksen opetuslapsilla. Sillä välistä loppuu ulkonainen vaino, koska opetuslapset itse antavat maailmalle rauhan. Ei suinkaan silloin maailma vihaa heitä.

Usein saapi yksi herännyt ihminen tuta, että kaikki hartaus loppuu, usko loppuu, rakkaus loppuu, rukouksen voima loppuu, hengellinen murhe loppuu. Silloin tulee hänen päällensä yksi suuri hengellinen köyhyys ja hengellinen pimeys, että hänen täytyy epäillä itsestänsä, lieneekö hän oikealla tiellä. Kuitenki johdattaa häntä Pyhä Henki hengellisen köyhyyden lävitse, että hänen pitää tuntemaan, ettei ole korkeat liikutukset autuuden perustus, vaan ainoastansa Vapahtajan ansio.

Koska siis Jeesuksen opetuslapset ovat hengellisessä köyhyydessä, silloin he tuntevat, että rukoukset tulevat kylmästä sydäimestä, ja ettei heidän rukouksensa ole paljon minkään väärin. Kuitenki on meillä se toivo, että Jumala kuulee niitä huonoja rukouksia, ehkä ne ovat kelvottomat, eikä mitään ansaitsevaiset. Jos yhdellä kristityllä olisit aina hyvät ja kauniit rukoukset, tulis hän pian ylös rikkaaksi, ja rupeais rukoilemaan niinkuin kaksi Sebedeuksen

poikaa, että he pääsisit istumaan toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa. Kukas tiesi, jos ne saattavat sen kalkin juoda, jonka Jeesus on juonut, vaikka he tahtovat tulla parhaaksi kristityksi.

Mutta älköön suruttomat luulko, että Sebedeuksen pojat ovat eli pysyvät helvetissä. Vaikka semmoiset hirmuiset kristityt, joita vihollinen on vienyt tempelin harjalle, jotka kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameleita, paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. Semmoiset hirmuiset kristityt luulevat, että Sebedeuksen pojat ovat helvetissä sen tyhmän anomuksen tähden, ja sen taitamattoman rukouksen tähden, jota Vapahtaja ei ole kuullut. Vaan ne olit vielä silloin sokeat, ja ne pitää oleman kaikille armon varkaille esimerkkinä, kuinka tyhmä yksi heräämätöin ihminen on rukoilemaan, koska hän ei ole saanut Pyhää Henkeä.

Hän rukoilee silloin niinkuin tyhmä lapsi, ja anoo semmoisia mahdottomia asioita, joita hän ei ole sovelias saamaan. Sebedeuksen pojat tahdoit tulla ylimmäiseksi herraksi Messiaksen valtakunnassa. Se on juuri suruttomain päämaali aina, että tulla herraksi, rikkaaksi ja kunnialliseksi. Ja koska talonpojalla ei ole oppia, että hän sen kautta pääsis herraksi, niin hän panee herrasvaatteet päällensä, ja luulee itsensä herraksi, koska hän käypi verassa ja silkissä. O, sinä Baal! Sinä olet suuri jumala, eikä sinussa ole yhtään petosta.

Meidän toivomme on, että oikeat Jeesuksen opetuslapset rupeavat tästä lähtien rukoilemaan Isää Jeesuksen nimeen, että kaikki polvet pitää heitäänsä kumar-

taman Jeesuksen nimeen, niitten jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat, ja kaikkein kielet pitää tunnustaman, että Jeesus on Kristus Isän kunniaksi. Jeesuksen opetuslapsilla on maailmassa tuska, mutta olkaat hyvässä turvassa, Jeesus on voittanut maailman. Ja tämän tuskan tähden täytyy heidän kumartaa polviansa Jeesuksen nimeen, ja huutaa korkealla äänellä, että se suuri ristin kantaja, joka suurella tuskalla ja vaivalla on heidän sielujansa synnyttänyt turmelemattomasta siemenestä, joita hän näinä viimeisinä aikoina on kylvänyt karkeaan maahan ja kivistöön, orjantappuroihin ja hyvään maahan, auttais murheellisia ja katuvaisia kaikesta maallisesta ja hengellisestä hädästä, koska he rukoilevat Jeesuksen nimen kautta, ja valittuin lasten hengellä huu-tavat: Abba, rakas Isä!

Me uskomme, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä kuulee katuvaisten rukoukset, sillä hänen Poikansa on sanonut: “En minä rukoile maailman edestä, vaan niitten edestä, jotkas minulle annoit.”

Ja uskokaat nyt, te murheelliset opetuslapset, että Jeesus rukoilee teidän edestänne ja valmistaa teille majan Isän huoneessa, ja te pääsette pian sinne rukoilemaan ja kiittämään ijankaikkisesti, Amen! ja Hallelujah! ja Hoosianna! ja siunattu olkoon se, kuin tulee Herran nimeen! Amen!

Koska Vapahtaja oli suuressa tuskassa ja vaivassa yrittäjänsä, rupesi hän ensin vapi-semaan ja kauhistumaan syntisten hirmuisuutta, ja siinä hengen hädässä rukoili hän itse, ja käski myös opetuslastensa valvoa ja rukoilla, ettei he joutuis kiusaukseen.

Siitä ymmärretään, että rukous on taivaan valtakunnan avain, sekä maallisessa että hengellisessä hädässä. Ja rukoilematta ei tule mitään, kolkuttamatta ei aukene ovi, sillä Daavid huusi syvyydestä korkeuteen, koska hän oli hengellisessä hädässä, ja Vapahtaja rukoili polvillansa, koska hän oli hengellisessä hädässä meidän synteimme tähden. Ja kaikki pyhät ovat rukouksissa löytäneet parhaan avun ja turvan kaikissa hädissä ja tuskissa.

Mutta ei kaikki syntiset rukoile Jumalaa siinä mielessä, että he tulisivat autetuksi siitä hädästä, josta heidän ensin pitäis tuleman autetuksi. Sillä se katumaton ryöväri rukoili myös hengen hädässä, mutta hänen rukouksensa tuli pilkkaamiseksi, koska hän ei tuntenut syntiänsä, vaan ainoastansa ruumiin vaivaa. Jos katumattomalla ryövärillä olis ollut joku hengellinen hätä, vissimmästi hän olis toisenlaisen rukouksen lukenut. Mutta hän ei tuntenut mitään hätää sielun puolesta, sillä hän oli surutoin, vaikka kuolema oli juuri silmään edessä.

Niinkuin tämä katumaton ryöväri rukoili, vaikka hän oli surutoin, niin rukoilevat vieläki muutamat suruttomat Jumalaa, vaikka heillä ei ole mitään hätää sielun puolesta. Sillä suruttomat ei tunne syntiänsä. Koska vihol-

inen on peittänyt heidän syntinsä, niin ei heille tule koskaan hätää synteinsä tähden, joita he peittävät ja kieltävät pois. Mutta yksi herännyt ihminen ei saata peittää eikä kieltää syntiänsä. Ja koska siis yksi herännyt ihminen rukoilee Jumalaa, niin hän rukoilee erinomattain hengellisessä hädässä.

Me näemme 2. Samuelin kirjasta 12. luvussa, mikä hätä tuli Daavidille, koska hän tahtoi syntiänsä peittää. Hän oli salamyhkäisyydessä tehnyt huorin Batseban kanssa ja vielä laittanut niin, että Batseban mies tuli tapetuksi sodassa, eikä hänen omatuntonsa soimannut häntä siitä työstä, niin kauan kuin se oli peitetty maailmalta. Mutta Jumala uhkais häntä profeetta Nathanin suun kautta, että oma hänen poikansa piti huorin tekemän Daavidin vaimoin kanssa valkeana päivänä. Ja Jumala sanoi Daavidille sen saman profeetan suun kautta: "Sinä olet sen tehnyt salaisesti, mutta minä teen tämän koko Israelin edessä, ja auringon edessä." (2. Sam, 12: 12).

Kuinka sitte käypi huorille ja varkaille, jotka ovat pimeydessä ja salamyhkäisyydessä häpeällisiä töitä tehneet, koska aurinko rupeaa läpi paistamaan, ja koko maailma saapi tietää, mitä he ovat täällä värkanneet. He luulevat ilmanki, että kunnian kanssa he pääsevät taivaaseen. Mutta minä pelkään, että kunnian kanssa he pääsevät helvettiin, ja siellä vasta joutuvat ijankaikkisen häpeän alle. Koska he täällä peittävät syntiänsä, ettei kenenkään pitäis tietämän, kuinka he täällä eläneet ovat, saavat he viimein huutaa helvettissä niin korkealla äänellä, että koko helvetti tärisee: "Katso, näin minä olen

elänyt maailmassa. Näin minä olen huorin tehnyt, näin minä olen varastanut, näin minä olen paloviinaa juonut.” Ja sitte tulevat kaikki riettaan enkelit ja naaras pirut häntä pilkkaamaan ja hänen tuntoansa raatamaan.

Ja sitte rupeavat kaikki siveät huorat tanssaamaan tulisessa järvässä. Kaikki rehelliset varkaat rupeavat kynsiänsä puremaan. Kaikki raittiit juomarit täytyvät juoda sitä sinistä tulen liekkiä, jolla he täällä ovat tuntoansa rauhoittaneet. Koreus ja kunnia rupeaa helvetissä polttamaan heidän tuntoansa. Niin paljon vaikuttaa siis maailman kunnia, että ne, jotka täällä sanovat: “Ei tarvitse maailmalle huutaa,” saavat helvetissä huutaa niin, että kaikki riettaan enkelit ja naaras pirut saavat kuulla, kuinka sinä olet elänyt. Se olisi paras neuvo sinulle, ihmis parka, että sinä täällä tulisit kunniamaksi yhden totisen synnin tunnustuksen kautta, että sinä totisen katumuksen kautta saisit kunnias takaisin taivaan Kuninkaalta, joka sinun tähtes on kunniamaksi tullut maailmassa.

Ehkä nyt se jalo apostoli Jaakob on sanonut lähetyks kirjassansa 5: 16: “Tunnustakaat toinen toisellenne teidän rikoksenne, ja rukoilkaat toinen toisenne edestä.” — ei kuitenkaan tämän aikaiset siveät huorat ja rehelliset varkaat tahdo tunnustaa syntiänsä kenellekään, sillä he tahtovat pikemmin kunnian kanssa mennä helvettiin, kuin kunniamattomana eli huorana ja varkaana mennä taivaaseen.

Kuinkas he siis saattavat rukoilla toisen edestä, eli lähimmäisensä edestä, että hän tulis terveeksi? Jaakob panee nimittäin synnin tunnustuksen ja

esirukoukset lähimmäisen edestä niin kuin yhdessä järjestyksessä peräsiltänsä, osottain tämän järjestyksen kautta, että koska yksi katuvainen syntinen on niin paljon pieksetty omantunnon vaivan kautta, että hänen täytyy tunnustaa syntiänsä seurakunnan edessä eli kristityille, jotka sen kaltaisen synnin tunnustuksen kautta ymmärtävät, ettei kunnian perkele jaksa enää peittää hänen syntiänsä. Koska, sanon minä, yksi katuvainen syntinen on niin paljon pieksetty, että hänen täytyy tunnustaa syntiänsä, silloin seuraa toinen osa Jaakobin manauksesta, jossa hän käskkee rukoilla lähimmäisen edestä, että hän tulis terveeksi siitä hengellisestä taudista, jonka synty myötänsä tuopi.

Moni herännyt ihminen sairastaa omantunnon vaivassa niin kovin, että hänen täytyy valittaa, mutta ei kunnian perkele laske häntä tunnustamaan syntiänsä, ennenkuin yksi kova hengellinen hätä pakottaa häntä. Muutampi saapi olla monta kertaa omantunnon vaivassa, ennen kuin hän tunnustaa syntiänsä. Niin luja on kunnian perkele peittämään syntiä, että muutampi ei tunnusta syntiänsä ollenkaan, vaikka hän on omantunnon vaivassa. Kunnian perkele ottaa vielä vihan perkeleen kumppaniksi. Koska nimittäin perkele meni Juudas Iskariotin sydämeen sen kastetun palan jälkeen, meni hän ulos syömäkeskissä ennenkuin kiitosvirsi oli veisattu. Se oli vihan perkele, joka pani hänet ulos menemään. Ja on vielä nytkin usein tapahtunut, että kunnian perkele ja vihan perkele panee muutampia ulos menemään siitä huoneesta, kussa kristityt käyvät kunnian päälle.

Muutampia panee vihan ja ylpeyden perkele kristittyin verta imemään.

Mutta koska omatunto herää, ja synnit rupeavat syntisen tuntoa polttamaan sinne asti, että kunnian perkele ei jaksakaan enää syntiä peittää, silloin täytyy syntisen tunnustaa syntiänsä, ei ainoastansa niille, joita vastaan hän on rikkonut, mutta myös niitä syntiä täytyy hänen tunnustaa, joita ei yksikään ole tiennyt. Ja koska yksi katuvainen syntinen tämän synnin tunnustuksen kautta on tullut kunnianttomaksi maailman edessä, niin saattaa hän kunniansa saada takaisin Vapahtajalta, jos hän nöyrällä ja särjetyllä sydämellä pakenee hänen ristinsä juureen ja kerjää armoa.

Ja koska yksi katuvainen syntinen omantunnon vaivassa sairastaa sitä hengellistä tautia, käskee Jaakob kristityitä rukoilla hänen sielunsa edestä, että hän tulis terveeksi, sillä vanhurskaan rukous voi paljon, koska se totinen on. Ja vaikka maailman lapset tyhmistyvät, koska he näkevät jonkun ihmisen olevan omantunnon vaivassa, ja arvelevat, että se on riettaalta hengeltä riivattu, muutamat tarjoavat paloviinaa ja muutamat tukkivat armoa, ja muutamat pilkkaavat, ja muutamat kiroavat, niin tahdomme me Jaakobin neuvon jälkeen kehoittaa niitä, jotka ovat omantunnon vaivassa, seuraamaan Vapahtajan esimerkkiä. Koska hän oli siinä suuressa tuskassa ja vaivassa, lankesi hän polvillensa ja rukoili: "Abba, rakas Isä! Jos mahdollinen olis, että tämä kalkki kävis minun ohitseni!" Ja käski myös opetuslastensa valvoa ja rukoilla hänen kanssansa, vaikka synnin uni oli silloin niin raskas heidän päällänsä, ettei he jaksaneet valvoa.

Kuitenki toivon minä, että ne harvat sielut, jotka ovat valvomassa, rukoilevat itse edestänsä ja niitten edestä, jotka omantunnon vaivassa sairastavat sitä hengellistä tautia, että he tulisivat terveeksi, ei paloviinan kautta, vaan sen makean viinan kautta, josta Jeesuksen opetuslapset olivat päästyneet ensimmäisenä helluntai päivänä, koska maailman joukko sanoi: "He ovat täynnänsä makeaa viinaa."

Tunnustakaat siis toinen toisellenne teidän rikoksenne, ja rukoilkaat toinen toiselle edestä, että te terveeksi tulisitte, sillä vanhurskaan rukous voi niin paljon, koska se totinen on, että se ristiinnaulittu Herra Jeesus kuulee niitten vanhurskusten rukoukset, jotka hänen verensä kautta ovat vanhurskautetut. Jotka hänen nimensä kautta rukoilevat, ja myös niitten rukous on hänelle kelpollinen, jotka suuret syntiset ovat, koska he tulevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä. Siis huutakaat, kaikki te murheelliset ja alas painetut, rikki pieksetyt, haavoitetut ja hengessä vaivaiset, että se suuri ristin kantaja auttais väsyneitä matkamiehiä, että he kostuisit ristin kanssa Golgatan mäelle. Kuule kaikkein murheellisten ja hätääntyneiden rukous: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 16: 23.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa opettaa Vapahtaja opetuslapsiansa rukoilemaan Isää hänen nimensä kautta, jonka tähden myös tämä sunnuntai kutsutaan rukous sunnuntaiksi. Meidän pitää siis pyhän evankeliumimme johduksesta Jumalan armon kautta puhu-

man rukouksesta. Ensimmäinen tutkistelemus: Mitäs maailman lapset rukoilevat? Toinen tutkistelemus: Mitäs Jumalan lapset rukoilevat?

Maailman lapset ja erinomattain armon varkaat rukoilevat myös Jumalaa. Mutta mitäs he rukoilevat? Me kuulemme Vapahtajan omasta suusta, mitä fariseus rukoili, koska hän oli tullut temppeleihin rukoilemaan: "Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorin tekijä, taikka myös niinkuin tämä publikaani." Niin rukoili fariseus. Ja vaikka tämän aikaiset fariseukset ei rukoile juuri näillä sanoilla, ovat kuitenkin heidän ajatuksensa saman kaltaiset.

Koska nimittäin joku kristitty kysyy heiltä: Oletkos sinä huora? vastaavat he: en ole, Jumalan kiitos, huora. Koska heiltä kysytään: Oletkos sinä varastanut? vastaavat he: en ole minä varas, Jumalan kiitos! Jos heiltä kysytään: Oletkos sinä juomari? vastaavat he: en ole, Jumalan kiitos, juomari! He kiittävät siis Jumalaa sen edestä, ettei he ole niinkuin muut ihmiset, huorat, varkaat ja juomarit. Mutta ei he sentähden huomaitse, että he ovat lukemassa fariseuksen rukousta.

Usein päästää surutoin ihminen fariseuksen rukousta suustansa, koska nimittäin hänelle soimataan syntiä, niinkuin huoruutta, varkautta eli muuta senkaltaista, niin hän sanoo: "En ole minä, Jumalan kiitos, senkaltaisia häpeällisiä töitä tehnyt. Jumala on varjellut minua sekä huoruudesta että varkaudesta." Mutta ei surutoin sentähden huomaitse, että hän on lukemassa fariseuksen rukousta, koska

hän niin kiittelee Jumalaa sen edestä, että Jumala on varjellut häntä sekä huoruudesta että varkaudesta. Sen luonnollisen siveyden kautta on rietas ottanut pois muiston, ettei hän muista ollenkaan, kuinka ja koska huoruus ja varkaus olis tapahtunut.

Muutamat tunnustavat, että ajatuksilla se on tapahtunut, mutta ei työllä, — vaikka ei paljon yksikään ole vapaa niistä synneistä. Niinkuin nyt eletään maailmassa, ovat vissimmästi kaikki sekä huorat että varkaat, ja ne synnit ovat tapahtuneet ei ainoastansa ajatuksilla, mutta juuri puhtaalla riettauden työllä, vaikka rietas on suruttomuuden tilassa peittänyt kaikki häpeälliset työt pois, ettei syntisen pitäis niitä muistaman ja katuman, ennenkuin vasta ijan-kaikkisuudessa.

Koska nyt suruttomat maailman lapset lukevat huomaitsematta fariseuksen rukousta, jolla he maailman edessä kunnistelevat heidän jumalatointa elämäänsä, niin se on arvattava, minkäkaltaisia rukouksia he lukevat yksinäisyydessä. Sillä ei se ole ihmisen rukous, mitä hän lukee näin kirkossa eli ihmisten aikana, mutta se on ihmisen oikea rukous, jota hän lukee yksinäisyydessä, nimittäin sydämen halulla: eli mikä ihmisen halu ja tahto on, se on ihmisen rukous.

Me kuulemme Vapahtajan omasta muisteluksesta, että fariseuksen rukous on paljota kauniimpi kuin publikaanin huokaus. Ja minä olen nähnyt muutamia fariseuksia, jotka ovat siinä kuolleessa uskossa ja joilla on niin paljon rakkautta Vapahtajaa kohtaan, että he aikovat ottaa häntä ympäri kaulan ja antaa hänelle suuta. Heillä on niin kau-

niit rukoukset, ja niin suurella nöyryydellä ja hartaudella he rukoilevat, että jos publikaanilla olisit niin kauniit rukoukset, olis vissimmästi tullut reikä kirkon kattoon, ja vieläpä taivaaseenki olis tullut iso reikä.

Mutta ehkä nyt muutamilla fariseuksilla ovat niin kauniit rukoukset, kyllä ne sentähden vihaavat Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa, ja ovat valmiit imemään kristittyin verta, niin pian kuin heille soimataan syntiä. Ja koska he ovat makkaroita tehneet kristittyin verestä, saattavat he taas mennä kirkkoon rukoilemaan ja kiittämään Jumalaa sen edestä, että he ovat kristityitä vihanneet ja veriin pieksäneet, ja että he tämän veren vuodatuksen kautta ovat saaneet omantunnon rauhan. Ei käärmeen siemenet lakkaa puikimasta sydämen juuressa, eikä Jeesuksen ristin viholliset saa omantunnon rauhaa, ennenkuin he saavat lakkia kristittyin verta.

Ja koska he ovat lakkineet kristittyin verta, tulevat he kirkkoon kiittämään Jumalaa sen hyvän työn edestä, ja vahvistavat vielä uskonsa Herran ehtoollisella ja rukoilevat vielä Jumalaa, että hän varjelis heitä ja heidän lapsiansa niin hulluksi tulemasta, että he rupeisit totista katumusta ja parannusta tekemään. Yksi juomari rukoilee Jumalaa, että hänellä räkkäis¹ aina juoda, ettei paloviina koskaan puuttuis. Jos hän tämmätään² lakiin juopumuksen tähden, rukoilee hän Jumalaa, ettei hän tulis sakkoa vetämään. Ja koska muu neuvo ei auta, vannoo hän itsensä helvettiin, että hän pääsis viina sakkoa maksamasta.

Yksi viinaporvari kiittää Jumalaa, joka on niin siunannut hänen kaupan-

sa, että hän viinallansa on voittanut viimeisen tolpan yhdeltä köyhältä juomaraasulta. Ja vaikka juomarin vaimo ja lapset itkevät kotona nälässä, ei ne kyyneleet vaivaa viinaporvarin tuntoa. Mutta jos viina loppuu, se vaivaa hänen tuntoansa niin kovin, että hänen täytyy tehdä reissu kaupunkiin noutamaan lisää paloviinaa. Jos häntä sakotetaan viinan myymisestä, vannoo hän sielunsa helvettiin ja vapahtaa itsensä viina sakosta, ja uhkaa vielä kostaa päällekkantajalle, ja sen työn päälle kiittää hän Jumalaa, joka häntä on varjellut vahingosta.

Yksi huora rukoilee Jumalaa, ettei häntä saavutettais huoraamasta, ja ettei tulis lapsia hänen huoruudestaan. Mutta jos huorimies tämmätään huoralta lakiin, panee huorimies sielunsa pantiksi riettaalle, ja vannoo itsensä vapaaksi, ettei hänen tarvitsis maksaa lapsen ruokkoa. Jos joku suuttuu lähimmäisellensä, rukoilee hän Jumalaa, että lähimmäiselle tulis vahinko ruumiin, hengen eli karjan puolesta.

Katso, tämmöiset ovat suruttoman rukoukset, ja jos näistä rukouksista ei tule reikää taivaaseen, niin tulee vissimmästi reikä pohjattomuuteen, että jos pohjattomuuden portti olis suljettuna, niin täytyis kuitenkin pohjattomuuden oven vartijan avata helvetin portin, koska siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit niin hartaalla rukouksella kolkuttavat sen päälle, että helvetin portti särkyis tuhanneksi kappaleeksi, jos helvetin portin vartija ei vetäis pian helvetin rautapuomia sivulle ja avais ovea näille raukoille, jotka tulevat monet tuhannet yhdessä joukossa ja kolkuttavat niin

hartaalla rukouksella, ja huutavat vielä monet tuhannet perkeleet avuksensa.

Koska paloviina nousee päähän, silloin he huutavat: perkele ja saatana, joka on heidän jumalansa, jota he palvelevat yötä ja päivää. Mutta kyllä nämät riettaan palvelijat sentähden tulevat kirkkoon lukemaan fariseuksen rukousta: "Minä kiitan sinua Jumala, etten minä ole niin paha kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä, taikka niinkuin tuo publikaani, joka tuolla huokaa."

Menevät he vielä Herran ehtoolliselle ja antavat Juudaksen suuta Vapahtajalle ja itkevät siellä käärmeen kyynelitä ja tekevät parannuksen ja uskollisuuden lupauksia, mutta koska he tulevat ulos kirkosta, niin menevät juomarit ryyppäämään paloviinaa, viinaporvarit menevät laskemaan sitä vuotavaa pirun paskaa lasiin³, tappelusmiehet menevät kiroamaan ja tappelemaan, varkaat menevät varastamaan, ja huorat menevät huoraamaan kirkon takana. Ja tuota he tekevät vuodesta vuoteen siihen asti, että kuolema tulee ja pusertaa heidän sydämitänsä. Ja silloin he kutsuvat papin tykönsä ja käskvät hänen antaa heille sakramenttia. Ja silloin he luulevat olevansa valmiit astumaan taivaan valtakuntaan yhden joutavan ja jumalattoman elämän perästä.

Ka! Sillä tavalla on tähän asti eletty tässäkin seurakunnassa, ja sillä tavalla aikovat vielä suruttomat elää. Ei he meinaakaan katumusta ja parannusta tehdä. Pilkkaavat vain ja suuttuvat, jos joku sanoo heille, että tämän kaltainen elämä viepi vissimmästi kadotukseen, jos muutosta ja parannusta

ei tule. Voi, surkea kauhistus! Koska rietas on saanut niin paljon valtaa, että hän ajaa heitä niinkuin sikalaumaa väylään Gadareenissä Genetsaretin meren tykönä hukkumaan.

Toinen tutkisteleminen: Kuinkas Jeesuksen opetuslapset rukoilevat? Koska fariseukset rukoilevat Jumalaa niin kauniilla rukouksilla, kuin me äsken kuulimme, että he kiittävät Jumalaa, ettei he ole niin pahat kuin muut ihmiset, nimittäin väärät, ryövärit, huorintekijät, eli niinkuin tämä publikaani. Niin luulevat tämän aikaiset fariseukset, jotka myös kiittävät Jumalaa sen edestä, että hän on varjellut heitä huoruudesta, varkaudesta, murhasta ja muista grouveista⁴ synneistä. He luulevat, sanon minä, että Jeesuksen opetuslapsilla ovat vielä kauniimmat rukoukset kuin fariseuksilla. Mutta mitäs he nyt sanovat, koska me tunnustamme, että Jeesuksen opetuslapsilla ei ole paljon minkään väärtit rukoukset?

Yksi oikea Jeesuksen opetuslapsi, joka käypi Pyhän Hengen koulussa, ei ole katumuksen aikana kuitenkaan parempi kuin publikaani, jolla ei ollut puoltakaan sen vertaa rukousta kuin fariseuksella. Publikaani ei jaksanut paljon mitään rukoilla, mutta ainoastansa huoata: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni!

Se on kuitenkin ihmeellinen, sanoo fariseus, joka seisoo ja rukoilee niin urhoollisesti ja niin totisesti, eikös olekaan Jumalan lapsilla paremmat rukoukset, kuin nämät sanat: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni? Ei ole veikkonen. Ei ole katuvaisilla sieiluilla sen paremmat rukoukset, kuin

mitä sinä tässä kuulet. Sillä ei Vapahtajallakaan ollut kauniimpia rukouksia, koska hän oli siinä suuressa hengellisessä sodassa. Ei ollut hänellä sen enempää rukoilemista, kuin ainoastansa kolme sanaa: Abba, Isä, jos mahdollinen olis, että tämä kalkki kävis minun ohitseni. Eikä ole Vapahtaja pitänyt rukousta ihmisten aikana kuin ainoastansa kolme kertaa. Mutta mitä hän huokais yksinäisyydessä, sitä emme tiedä.

Ja mitä yksi katuvaainen sielu huokailee yksinäisyydessä, sitä emme tiedä. Mutta Paavali sanoo, että henki manaa hyvää meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Ei ole nimitäin vielä yhdellä katuvaaisella sielulla oikea hätä, niin kauan kuin hänellä on kauniit rukoukset. Mutta koska kaikki usko pitää loppuman, kaikki rakkaus pitää loppuman, kaikki rukouksen voima pitää loppuman, niin että yksi katuvaainen sielu tulee juuri tyhjäksi kaikista hengellisistä lahjoista. Silloin vasta on hengellinen köyhyys käsissä.

Mutta fariseukset, joilla on ei ainoastansa siveyttä, vaan myös uskoa ja rakkautta niin paljon, että he saattavat ottaa Vapahtajaa ympäri kaulan ja antaa hänelle suuta, ja niin kauniit rukoukset, että he saattavat rukouksillansa tehdä reiän taivaaseen. Fariseukset katsovat ylön publikaaneja, joilla ei ole kauniita rukouksia, vaan ainoastansa huokauksia, ja sanovat: "Mikäs kristitty se on, joka ei saata rukoilla? Ei se ole mikään kristitty, joka ei saata rukoilla."

Mutta me saatamme myös kysyä fariseuksilta: Mikäs kristitty se on, jolla on kauniit rukoukset ja hirmuiset kiroukset, ja molemmat tulevat ulos yhdes-

tä suusta? Mikä kristitty se on, jolla on kauniit rukoukset ja joka on niin rakas Vapahtajalle, että hän ottais häntä ympäri kaulan ja antais hänelle suuta, mutta on yhtä hyvin niin vihainen Vapahtajan veljille, että hän antaa heille korvapuustin ja pieksää heitä veriin? Semmoiset kristityt löytyvät nyt joka paikassa, jotka itkevät kirkossa, mutta nauravat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana, ovat siveät kirkossa, mutta huoraavat kirkon takana, juovat Herran kalkista kirkossa ja perkeleen kalkista kirkon takana, ovat rakkaat Vapahtajalle mutta tappelevat kirkon takana.

Semmoiset ovat ne kristityt, joilla on kauniit rukoukset ja pitkät siunaukset, ja runsaat kyyneleet. Mutta katuvaaisilla sieluilla ei ole niitä. Joka on vaeltamassa kristillisyyden tiellä, tulee välistä niin köyhäksi ja tyhjäksi kaikista hengellisistä lahjoista, ettei hänellä ole uskoa eikä rakkautta, eikä rukouksia, eikä kyyneleitä, vaan ainoastansa syntiä, epäilyksiä, kiusauksia, sydämen ahdistusta ja vielä päälliseksi maailman lasten vihaa. Ja kaikki nämät vastoin käymiset elämän tiellä pakottavat häntä joskus huokaamaan niinkuin publikaani: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni."

Me toivomme kuitenkin, että publikaanin huokaukset kuuluvat edemmäksi kuin fariseuksen kauniit rukoukset. Me toivomme, että niinkuin katuvaaisen syntisen tuntoon on tullut iso reikä, jonka kautta hän on pudonnut maailman siveydestä synnin pohjattomuuteen, pitää myös hänen huokauksensa tekemän reiän taivaan kattoon, koska

hän huokaa niin raskaasti, että koko helvetti tärisee, ja huutaa niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu helvetin syvyydestä taivaaseen asti.

Ja silloin, koska hän Vapahtajan haavain kautta on ylösvedetty synnin pohjattomuudesta, pitää hänen rukoileman Isää Pojan nimeen, ja kaikki, mitä hän anoo Isältä sen ristiinnaulitun Vapahtajan nimeen, pitää hänen saaman. Vaikka publikaanin huokaukset ei ole niin kauniit kuin fariseuksen rukoukset, on Vapahtaja kuitenkin sanonut, että publikaani meni kotiansa hurskaampana kuin fariseus, josta hyvin arvataan, että publikaanin huokaus tuli kuulluksi taivaassa. Ja kaikki, mitä katuvaiset ja armoitetut sielut anovat Jeesuksen nimeen, sen he saavat, sillä he anovat sitä, jota Isä tietää heidän tarvitsevan.

Tämän aikaiset fariseukset rukoilevat, että Jumala varjelis heitä ja heidän lapsiansa niin hulluksi tulemasta, että he rupeaisit huokaamaan, niin kuin nämät publikaanit huokaavat. Fariseukset rukoilevat, että he saisit aina elää suruttomuudessa ja kuollessa uskossa. Mutta katuvaisten ja armoitettuin huokaukset kuuluvat kuitenkin taivaassa. He rukoilevat vielä niittenki edestä, jotka heitä vaivaavat, että näille Jeesuksen ristin vihollisille tulis pistos sydämeen ja iso reikä tuntoon, että se rupeais karvastelemaan ja verta vuotamaan, että he tulisit niin kipeäksi, että heidän täytyis lyödä rintoihinsa ja huota niinkuin publikaani: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni."

Ja me uskomme, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä kuulee katuvaisten ja hätääntyneiden huo-

kaukset, koska he rukoilevat Isää Jeesuksen nimeen, että saatanan valtakunta kaatuis maahan. Ja murheellisten opetuslasten ilo pitää tuleman täydelliseksi, koska he saavat nähdä sen ristiinnaulitun Kuninkaan astuvan ylös taivaaseen, ja siellä rukoilevan hänen Isäänsä meidän edestämme. Amen!

Alkuperäinen (alku ja loppu puuttuvat) ja kopio / SKHS Aunun kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ räkkäis = riittäis (ruots. räcka: riittää)

² tämmätä lakiin = nostaa syyte

³ glasiin = lasiin (ruots. glas)

⁴ grouvi = karkea (ruots. grov: karkea, raaka, sopimaton, paha, raskas ym)

Koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi ja sanoi: **tästedes pitää teidän näkemän Ihmisen Pojan istuvan voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvissä. Niin ylimmäinen pappi reväis vaatteensa ja sanoi: Hän on pilkannut Jumalata, mitä me enää todistusta tarvitsemme?**

Matt. 26: 64 - 65

Näistä sanoista kuulemme me, mikä hirmuinen viha nousee maailman lapsilla koska Ihmisen Poika tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi. Ylimmäinen pappi repäis vaatteensa, vihasta ja ihmettelmisestä, koska yksi Ihmisen Poika piti oleman niin rohkea, että hän tohti tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi, ja aikoi vielä mennä ylös taivaaseen istumaan voiman oikealla kädellä. Se oli vasta yksi hirmuinen ylpeys ja Jumalan pilkkaaminen heidän mielestensä.

Mutta vielä nytkin loukkaintuu luonnollisen ihmisen järki hirmuisesti, koska joku ihmisen lapsi tohtii tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Semmoista ylpeyttä ei kärsi vihollisen joukko ollenkaan. Sillä vihollinen tahtoo olla kaikkein isä, sekä niitten jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Sentähden hän ei kärsi, että joku räkäsuu kläppi tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, ensiksi siitä syystä, ettei hän usko sen olevan mahdollista, että joku riettaan orja taitais enää Jumalan lapseksi tulla, ja toiseksi katsoo hänen hirmuiseksi ylpeydeksi, että yksi syntinen ihminen rohkenee tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi.

Varsin maailman orja tyhmistyy, ja sanoo: semmoinenkos nyt on Jumalan

lapsi, yksi vanha huora, jonka päälle yksi kunniallinen maailman Herra ei viitsi katsoa. Erinomattain suuttuu yksi siviä perkele hirmuisesti, koska joku vanha huora eli varas tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Järki ottaa siinä paikassa vastaan, niin että siviä perkele kauhtuu ja tyhmistyy, ja sanoo: "Nyt te kuulitte kuinka hän pilkkais Jumalaa," sillä yksi siviä perkele ei tohdi tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi.

Mutta ei hän taas usko, että muutkaan ovat paremmat häntä. Sentähden hän katsoo muita huonompia ylö, niinkuin fariseukset katsoit publikaaneja ylö, eikä pitäneet kanssakäymistä heidän kanssansa. Niin katsoo myös yksi vanha kristitty ylö niitä heränneitä, jotka nyt ovat ilmestyneet, ja sanoo: "Ei net ole kristityt, jotka pitävät itsensä kristittyinä, vaan net on kristityt, jotka eivät huuda kaduilla, mutta pitävät kristillisyyden takanansa."

Kuulettekos nyt, fariseukset, millinen teidän kristillisyytenne on? Te sanotte sen pilkkaamiseksi, jos joku tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, joka on totisesti Jumalan lapsen oikeuden saanut, mutta se ei ole pilkkaaminen, koska te kahden kertaisen elämän pidätte. Te olette jumaliset kirkossa ja Jumalattomat kirkon takana. Niinkuin entiset fariseukset ja Jeesuksen ristin viholliset olivat jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana, niin ovat myös tämän aikaiset fariseukset jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana. He ovat siiveät kirkossa, ja huoraavat kirkon takana, siunaavat kirkossa, ja kiroavat kirkon takana, juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä.

Semmoiset ovat ne vanhat kristityt, jotka pitävät sen Jumalan pilkkana, jos joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapsiksi. He kantavat vihaa sydämesänsä Jumalan lapsille, ja tämä hengellinen viha tekee heidät sokeaksi. Rietas kääntää heidän silmänsä nurin ja maalaa heidän silmänsä eteen senkaltaisia kuvia, joitten kautta Jumalan poika tulee Jumalan pilkkaajaksi, ja kansan häiritsejäksi. Kristityt tulevat vääräksi profetaksi ja villihengeksi fariseusten silmissä, mutta väärät profetat tulevat hengelliseksi opettajaksi heidän silmissänsä. Mitäs sitte fariseukset tuumaavat, koska Ihmisen Poika istuu Jumalan oikealla kädellä: mitäs he ajattelevat, koska he näkevät ihmisen lapsia, joita he ovat ylönkatsonneet ja pilkkana pitäneet, astuvan ylös taivaaseen ja istuvan voiman oikealla kädellä?

Me olemme merkinneet, kuinka suruttomat tekevät, koska joku kristitty sairastaa: suruttomat tulevat silloin vartioitsemaan, kuinka tuon sielun kanssa nyt käypi, jos hän elävän uskon kautta otetaan ylös taivaaseen, eli jos hän epäilyksen kautta vajotetaan helvettiin. Sitä suruttomat tulevat vartioitsemaan, koska hetkin tulevat katsomaan yhden kristityn kuolemaa. Ei ne raukat ajattele, että tämä kristitty, joka nyt saattaa ilolla kuolla, otetaan ylös taivaaseen, vaan he tulevat ainoastansa vartioitsemaan, jos kristityllä olis jotakuta epäilyksen ainetta kuolinvuoteella, että he pääsisit sitte huutamaan maailmalle: "Eipä kestänyt-kään hänen uskonsa kuolemassa vaikka hän piti itsensä kristittyinä."

Mutta jos suruttomat katsoisit ensin Jumalan Pojan päälle, ja ajattelisit

perään, minkätähden hänki huusi vähää ennen kuolemaansa. "Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minun ylön annoit", josta sen aikaiset suruttomat otit sen uskon itsellensä, että Eliasta hän huutaa, niin vähemmin tämän aikaiset suruttomat tulisit kurkistelemaan kristityn kuolemaa siinä mielessä, että he pääsisit omaa väärää uskoansa vahvistamaan, ettei ole tämä kristillisuus oikea, koska niillekin tule epäily kuolemassa, jotka pitävät itsensä kristittyinä. Ka! siinä mielessä tulevat suruttomat kurkistelemaan yhden kristityn kuolemaa, että he pääsisit kristillisyyttä kaatamaan, jos kristityllekin tulis epäily autuudestaan ennen kuin hän kuolee.

Mutta selittäköön ensinnä suruttomat, minkätähden Jumalan Pojalle tuli semmoinen epäily, vähää ennen kuin hän kuoli, että hänen täytyi valittaa, että Jumala oli hänen ylönantanut. Jos tällainen epäily on tullut Jumalan Pojan päälle, vähää ennen kuin hän kuoli, kyllä vissimmästi monelle kristityllekin saattaa tulla häätä kuolinvuoteella, koska vihollinen karkaa niin väkevästi hänen päällensä epäilyksen kanssa, että hänen täytyy valittaa niinkuin Jumalan Poika, että Jumala on hänet ylönantanut, ja kuitenkin antaa Jumala armollisen aurinkonsa paistaa juuri kuoleman hetkellä, että hän saattaa autuaallisesti kuolla, koska sitä vastaan suruttomat ei saata kuoleman hetkellä huutaa niinkuin Jumalan Poika: "Se on täytetty", sillä heidän täytyy kuoleman hetkellä tuomita itsensä helvettiin, ja tunnustaa, että he ovat huonolla tiellä.

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, kuinka Jumalan poika astuu ylös

taivaaseen, koska me ensin katselemme taivaaseen ja kumartaen rukoilemme sitä suurta kuningasta, että hänen oikeat opetuslapsensa menisit ilolla ja riemulla taivaaseen astumisen vuorelta, saarnaamaan kaikille luoduille. Niinkuin meidän toivomme on, että Jeesuksen opetuslapset aina odottavat Jeesuksen tulevan taivaasta tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Kuule, Sinä Ristiinnaulittu, kuolleista ylösnostettu, ja taivaaseen astunut Kuningas, opetuslasten nöyrä rukous, koska he kumartaen rukoilevat Sinua taivaaseen astumisen vuorella. Ja tule pian takaisin tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Mark. 16: 14.

Se kuuluu meidän pyhästä evankeliumistamme, niinkuin olis ainoastansa yksitoista kymmentä ollut koossa koska Jeesus otettiin ylös taivaaseen, mutta muut evankelistat ovat todistaneet, että on muitakin opetuslapsia, jotka ovat nähneet hänen astuvan ylös taivaaseen, ja Paavali on kirjoittanut, että Hän on nähty useammalta kuin viideltä sadalta opetuslapselta ylösnousemisensa jälkeen, joitten seurassa muutamat epäilit. Emme tiedä, onko kaikki net olleet silloin läsnä, koska Hänet otettiin ylös, vai ovatko ainoastansa ne sata ja kaksikymmentä¹ silloin olleet, jotka varsin jälkeen olit koossa yhdessä huoneessa, koska Pietari rupeis puhumaan Juudaksesta, joka oli pois vilpistynyt.

Mutta sen me tiedämme vakaisesti, ettei ole suruttomia ollut silloin, koska Jeesus astui ylös taivaaseen; ja me mahdamme myös kysyä: Minkätähden su-

ruttomille ei ole annettu tietoa opetuslasten kautta, että hekin olisit saaneet tulla katsomaan, koska Jeesus astui ylös taivaaseen? Mutta se näyttää niinkuin olis ainoastansa Jeesuksen opetuslapsille se armo annettu, että he sait nähdä Jeesusta Hänen ylösnousemisensa jälkeen. Kyllä vissimmästi suruttomat olisit tulleet kurkistelemaan, jos heille olis annettu tietoa, että Jeesus on siinä ja siinä paikassa. Mutta ei ole suruttomille annettu yhtään tietoa ennenkuin vasta jälkeen kuin apostolit rupeisit saarnaamaan kansalle, että Jeesus on ylösnousut, että he ovat syöneet ja juoneet Hänen kansansa ylösnousemisen jälkeen.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, minkä tähden suruttomille ei ole annettu tietoa siitä paikasta, jossa Jeesus ilmoitti itsensä viidelle sadalle opetuslapselle.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Ei ole Jeesuksen opetuslapset tohtineet ilmoittaa maailman joukolle, ennenkuin he sait Pyhän Hengen. Me arvaamme hyvin, että ne viisisataa opetuslasta, jotka ovat nähneet Jeesuksen hänen ylösnousemisensa jälkeen, ovat saaneet apostolitten kautta tiedon, missä paikassa heidän piti oleman koossa, ja millä ajalla heidän piti oleman siinä paikassa, mutta kaikki nämät opetuslapset ovat niin uskolliset olleet, ettei he ole sitä asiaa ilmoittaneet maailmalle, vaikka kristityt näkyvät olevan niin huonot valvomaan kielensä ylitse, ettei he saata pitää yhtään salaisuutta takanansa, vaan ilmoittavat kaikki maailmalle, jos vielä olis kielletty, ettei he saa kaikkia ilmoittaa maailmalle, erinomattain semmoisia salaisuuksia, joit-

ten ilmoittamisesta saattais tulla suuri vahinko kaikille kristityille yhteisesti ja asian omaiselle erinomaisesti.

Että suruttomat ei saata pitää yhtään salaisuutta takanansa, sen me olemme nähneet evankeliumista, jossa on kirjoitettu, että Vapahtaja sanoi usein heille: ”Katso, ett’es kellenkään sano.” Ja niin muodoin hän kielsi heitä maailmalle huutamasta Jeesuksen hyviä töitä, siitä syystä erinomattain, ettei Jeesus tahtonut maailman turhaa kunniaa voittaa, ja toiseksi siitä syystä, ettei maailman herrat sais tietää kaikkia mitä Jeesus tekee sairaisissa. Mutta se on myös kirjoitettu niin evankeliumissa, että jota enemmän hän kielsi ja haasti heitä sanomasta, sen enemmän he julistit, ja niin muodoin me olemme nähneet, että suruttomat ei malta olla sanomatta kaikkia, mitä he ovat käsittäneet Jeesuksesta ja tästä kristillisyydestä.

Mutta siitpä sait ylimmäiset papit, kirjan oppineet ja fariseukset syytä vainoamaan Jeesusta, koska suruttomat raukat aina julistit maailmalle, mitä Jeesus teki, vaikka Jeesus oli kieltänyt ja sanonut: ”Katso, ett’es kellenkään sano.” Koska nimittäin suruttomat aina julistit maailmalle Jeesuksen töitä, nousi viimein kateus ylimmäisten sydämässä, koska he rupesit arvelemaan Lasaruksen ylösherättämisen jälkeen: ”Tämä ihminen tekee paljon ihmeitä, ja koko kansa juoksee hänen perässänsä. Katsokaa miehet mitä te aiotte tehdä hänen kanssansa.”

Jos neki suruttomat raukat, joille Jeesus teki hyvää, olisit olleet vaiti, niinkuin Jeesus käski, ei olis niin pian tullut vaino Jeesuksen päälle! Mutta jota

enemmän hän kielsi, sen enemmän he julistit, ja tämän julistamisen kautta nousi kateus ylimmäisten pappein, kirjan oppineitten ja fariseusten sydämässä. Mutta siinä paikassa olit Jeesuksen opetuslapset hyvin valvovaiset kielensä ylitse, ettei he ole sanoneet maailman joukolle, missä he saavat nähdä Jeesusta. Ja minkä tähden Jeesuksen opetuslapset ei ole sitä ilmoittaneet maailmalle? Joo siitä syystä, että he pelkäisit. Se on kirjoitettu evankeliumissa, ettei he kellenkään mitään sanoneet, sillä he pelkäisit. Mutta ainoastansa opetuslapsille he sanoit, ja kaikki opetuslapset saatoit kyllä niin pitää tämän salaisuuden takanansa, ettei maailman joukko saanut tietää, missä paikassa he saavat nähdä Jeesusta.

Mutta minkätähden ei ole Jeesus ilmoittanut itseensä maailman suruttomalle joukolle ylösnousemisensa jälkeen? Se näyttää niinkuin suruttomat olisit viimein uskoneet, että hän on totisesti Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, jos he olisit saaneet nähdä hänet hänen ylösnousemisensa jälkeen. Kuka tiesi olisitko suruttomat ja paatuneet paremmin uskoneet, vaikka heille olis näytetty. Niin on kirjoitettu Matteuksen evankeliumissa viimeisessä luvussa, että muutamat opetuslapsistaki epäilivät, mitä sitte surutoin joukko olis tehnyt, jos Vapahtaja olis ilmoittanut itsensä heille ylösnousemisensa jälkeen, olisitko he paremmin uskoneet?

Minä ajattelen, että he olisit vielä toisen kerran hänen tappaneet. Sillä perkeleen luonto on semmoinen, että hän vihastuu hirmuisesti, jos hänen julmimmat murha työnsä ei menesty. Moni

murhaaja on vuodattanut käärmeen kyyneleitä, koska se murhattava ihminen ei ole varsin kuollut. Ja niin se olis tapahtunut, jos ylimmäiset papit, kirjan oppineet ja fariseukset olisit nähneet sitä Natsarenusta opettavan temppelissä vielä kuolemanki jälkeen, niin ne olisit suuttuneet ja villiin nousseet, että he olisit varsin tappaaneet sekä sen manalaisen että hänen sanankuulijoitansa. Näkyypä siitä kuinka he suutuit Jeesuksen opetuslapsille, koska he Helluntai päivän jälkeen rupesit saarnaamaan kansalle Jeesuksen ylösnousemisesta, kuinka hirmuisesti ylimmäiset papit, kirjan oppineet ja fariseukset suutuit opetuslapsille siitä asiasta.

Mutta nyt tulee toinen tutkisteleminen, minkätähden se surutoin kansa, ei ole katsottu mahdolliseksi näkemään Jeesusta hänen ylösnousemisensa jälkeen, ja minkä tähden ei ole Jeesus antanut tietoa kansalle opetuslasten kautta, että siinä ja siinä paikassa, sinä ja sinä päivänä, saavat kaikki jotka tahtovat nähdä Natsarenuksen, sen suuren kansan häiritä astuvan ylös taivaaseen? Minä ajattelen, että sillä suruttomalla kansalla on niin suuri kurkistelema halu, että he olisit kyllä kokoontuneet jokaisesta kaupungista, jos heille olis annettu tieto.

Mutta arvatkoot nyt suruttomat itse, minkätähden heidän ei ole annettu nähdä sitä miestä, jonka he ovat itse tappaaneet ja ristiinnaulinneet. Miittikööt nyt itse ne suruttomat, minkätähden se ristiinnaulittu Natsarenus, ei ole enää kuolemansa jälkeen osoittanut maailman joukolle haavojansa, niinkuin hän osoitti niitä murheellisille opetuslapsille ja erinomattain sille epäileväiselle Tuo-

maalle. Minä luulen, että suruttomat olisit kaikki peljästyneet ja ajatelleet että se on yksi manalainen.

Niinkuin me olemme kuulleet, niin pelkäävät kaikki suruttomat manalaisia, vaikka he ovat itse elävät manalaiset, ja tulevat ilman epäilemättä manalaiseksi kuolemansa jälkeen. Jollei heille tapahdu totinen kääntymys ja parannus täällä armon ajassa, niin kaikki suruttomat, kaikki ulkokullatut ja kaikki armon varkaat tulevat manalaiseksi kuolemansa jälkeen. Niinkuin he täällä jo pelkäävät niitä kuolleita ja manalaisia, niin he olisit peljänneet Natsarenusta, jos he olisit hänet nähneet hänen kuolemansa jälkeen. Ja jos he olisit huomainneet, että hänellä on liha ja luut, niin ne olisit varsin tappaaneet hänet toisen kerran, ettei hän kävis enää maan päällä ja kummittelis.

Tulipa vielä opetuslapsilleki semmoinen pelko, koska he ensimmäisen kerran näit hänet ylösnousemisensa jälkeen, sillä he luulit hengen näkevänsä. He luulit, että se oli yksi manalainen, joka tuli heidän tykönsä. Mitä sitte suruttomat olisit ajatelleet, jos Natsarenus olis toisen kerran kuolemansa jälkeen saarnannut heille parannuksesta? Ne olisit varsin sanoneet: ”Se on yksi manalainen, joka on nostettu meidän päällemme.” Ne olisit menneet noitia hakemaan, jotka saattaisit manalaiset pois heidän päältänsä. Vaikka rikkaalla miehellä helvetissä oli semmoinen usko, että hänen veljensä paremmin uskovat, jos joku kuolleista nousis ylös. Mutta ei se ole niin. Suruttomat ei usko, vaikka kuka tulis helvetistä muistelemaan, kummoinen elämä siellä on. Jot-

ka ei usko Moosesta ja profeetoita, ei he usko, jos joku kuolleista nousis ylös.

Tässä on nyt pantu kaksi syytä, minkä tähden suruttomat ei ole mahdolliset näkemään Jeesusta hänen ylösnousemisen jälkeen. Ensimmäinen on se, että suruttomat ei usko, vaikka kuka nousis ylös kuolluista saarnaamaan heille parannuksesta ja katumuksesta. Suruttomat pelkäävät kovin kuolleita ja manalaisia, vaikka he itse ovat niinkuin elävät manalaiset, sillä heidän elämänsä on kuin manalaisten elämä helvetissä. Mutta toiseksi he tappaisit varsin Jeesuksen toisen kerran, jos he tulisit tuntemaan, että hänellä on liha ja luut. Ei ole suruttomat ja maailman orjat mahdolliset näkemään Jeesusta hänen ylösnousemisen jälkeen, koska heille ei ole tullut murhetta vielä Vapahtajan kuolemasta, vaikka heille on maalattu se ristiinnaulittu Vapahtaja silmään eteen. Jos suruttomilla olis ollut tuntoa, niin heille olisi pitänyt tuleman murhetta Jeesuksen kuolemasta, mutta ei niillä ole tuntoa. Sentähden he saavat nyt olla näkemättä, mutta kyllä he kerran saavat nähdä ketä he pistäneet ovat.

Nyt meidän vielä pitäis katseleman niitä merkkiä, jotka tulevat niille, jotka uskovat. Ensimmäinen merkki on se, että Jeesuksen nimen kautta perkeleitä ajetaan ulos. Tämä on silloin tapahtunut ja tapahtuu vielä nytkin, että perkeleitä ulos ajetaan ihmisistä Jumalan sanan kautta. Koska nimittäin heränneet ihmiset pääsevät uskoon, silloin ajetaan oman vanhurskauden perkele ulos sydäimestä, ja silloin alkavat myös uskovaiset puhumaan uusilla kielillä, vaikka ei nyt luonnollisesti niinkuin silloin, kui-

tenki hengellisesti. He puhuvat Jumalan voimallisista töistä, ja siitä suuresta armosta, joka on heille tapahtunut.

Kolmas merkki on se, että heidän pitää käärmeitä ajaman pois; O! jospa kaikki kristityt tyttäret ajaisit pois niitä käärmeitä, jotka tulevat heidän tykönsä friiarin² haamalla. Kyllä he saattaisit sen tehdä, se voima on heille annettu, mutta usein kantavat he käärmeen povessansa, ja sen kautta he tulevat petetyksi. Ja jos he jotakin myrkkyä juovat, niin ei se mitään vahingoita.

Tämä on silloin tapahtunut luonnollisesti, mutta nyt hengellisesti, että synnin myrkky ei saata enää uskovaisia vahingoittaa. Vaikka hengellistä vihaa usein kristityille tarjotaan, joka on se oikea käärmeen myrkky, jota lohikäärme oksentaa heidän päällensä, ei se tee vahinkoa uskovaisille. Vaikka lohikäärme kuinka oksentais myrkkyänsä uskovaisten päälle, ei se myrkky paisuta heitä, se on niinkuin ei koskaan uskovaisten sydämiin.

Viides merkki on se, että heidän pitää sairasten päälle paneman kätensä, ja he paranevat. Tämä merkki ei ole luonnollisesti tapahtunut näinä aikoina, mutta hengellisesti sekin tapahtuu, sillä kaikki, jotka oman vanhurskauden tähden sairastavat, pääsevät paranemaan, koska kristityt kehottavat heitä uskomaan sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan päälle, joka on kaikkein edestä kärsinyt, ja kaikkein edestä ollut helvetissä, ja kaikkein edestä hikoillut verta, ja kaikkein edestä huutanut, ja kaikkein paatuneitten edestä itkenyt. Vaikka ei sentähden nämät kyöneleet auta ketään kuin ei

ota vaaria niistä armon ajassa. Ei ne auta, ellei ne samat kyyneleet tule polttavaiseksi armon ajassa. Ja ne lukemattomat veripisarat, jotka ovat tippuneet hänen pyhästä ruumiistansa, tämän syntisen maan päälle, ei ne auta niitä, jotka aina tallaavat hänen vertansa, ja pilkkaavat hänen kyyneleitänsä.

Nyt on se suuri ristinkantaja astunut ylös taivaaseen, valmistamaan opetuslapsille sijaa. Mutta kuinkapa hän saattaa valmistaa ristin vihollisille sijaa, jotka pilkkaavat ja vastustavat myötäänsä? Niille perkele on valmistamassa sijaa tulijärvessä. Mutta niille harvoille sieluille, jotka seisovat ja katsovat ylös taivaaseen hänen mennessänsä Isänsä valtakuntaan, niille hän on mennyt valmistamaan sijaa taivaan valtakunnassa, niille hän lähettää myös Pyhän Henkensä, ja sen kautta heidät puutetaan voimalla saarnaamaan Jeesuksen ylösnousemisesta ja taivaaseen astumisesta siihen asti, kuin hän sieltä tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

Niin pyörtäkää nyt ilolla ja riemulla ylösastumisen vuorelta te harvat opetuslapset, ja odottakaat Isän lupaus, kuin Jeesus teille sanonut on. Odottakaat siksi kuin viideskymmenes päivä täytetään, odottakaat siihen asti, kuin teidät puutetaan suuremmalla voimalla ylhäältä. Odottakaat siksi, kuin se lupaus täytetään, jonka enkelit ovat luvanneet, että Jeesus Natsarenius on niin tuleva taivaasta, kuin te näitte hänen sinne menevänkin. Silloin saavat kaikki Jeesuksen ristin viholliset nähdä, ketä he pistäneet ovat. Ja kaikki opetuslapset, jotka täällä ovat uskollisesti tehneet työtä Herran viinamäessä

ja Jumalan seurakunnassa, saavat silloin heidän ansaitun palkkansa, sen määrätyn päivä penningin! Amen.

1 Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

2 Jäljennös / Laestadiana 1 Bd: 8b / Oulun maakunta-arkisto /

¹ Ap. t. 1: 15

² friiari (ruots. friare): mies, joka kosii.

Jeesus sanoi juutalaisille: “Mutta nyt te etsitte minua tappaaksenne, sitä ihmistä, joka totuuden on teille puhunut, jonka hän on Jumalalta kuullut. Te teette teidän isänne tekoja.” Niin he sanoit hänelle: “Emme ole äpäränä syntyneet; meillä on yksi Isä, Jumala.”

Joh. 8: 40 - 41.

Me kuulemme näistä Jeesuksen sanoista, jotka luetaan Johanneksen evankeliumissa, oikean syyn, minkätähden juutalaiset tahdoit tappa Jeesuksen, nimittäin totuuden tähden, sillä perkeleen lapset ei kärsi totuutta kuulla. Käärmeen siemenet suuttuvat varsin niille, jotka sanovat heille totuuden. Sillä rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että heidän pitää uskoman valheita. Rietas on maalanut juutalaisten silmään eteen semmoisia kuvia, joissa Jumalan Poika tulee viholliseksi, ja vihollinen muuttuu heille jumalaksi, jonka sanat he pitävät oikeana, mutta Jumalan totuuden he pitävät valheena ja väärinä soimauksina. Jos Jumalan Poika soimaa juutalaisia synnistä, nimittäin, että he tekevät heidän isänsä tekoja, niin he vastaavat: “Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on yksi Isä, Jumala.”

Tässä paikassa juutalaiset omistavat itsellensä Jumalan lasten oikeuden. Ei juutalaiset tahdo tunnustaa, että perkele on heidän isänsä. Niinkuin tämänkin aikaiset juutalaiset sanovat: “Kyllä on armon ovi auki, ei se ole meiltäkään suljettu.” Siinä paikassa nyt juutalaiset eli suruttomat omistavat itsellensä yhden armon, joka ei kuulu heille, sillä ei ole

Jumalan armoa luvattu suruttomille, paatuneille ja Jeesuksen ristin vihollisille, jotka kantavat hengellistä vihaa Jeesukselle ja hänen opetuslapsillensa. Juutalaiset sanoit Jeesukselle: “Emme ole äpäränä syntyneet.” Ja kuitenkin soimaavat profeetat juutalaisia, että he ovat äpärit, vaikka he omistavat itsellensä Jumalan lasten oikeuden.

Äpäri on semmoinen, jota isä ei tahdo tunnustaa omaksensa. Mutta äpäri kutsuu sentähden isäksi sen, jonka hän luulee olevan isän sijassa. Ja mistäpä äpäri tietää, kuka hänen oikea isänsä on. Jumala soimaa juutalaisia profeettain suun kautta, että he ovat äpärit, nimittäin semmoiset äpärit, jotka ovat syntyneet huorivuoteesta. Niitten äiti on ollut huora. Vaikka hänellä on mies ollut, on hän kuitenkin huorannut jonku muun miehen kanssa. Ja semmoinen huora, joka on oikean miehen kanssa nainut, ei suinkaan rupea tunnustamaan, että hän on muitten kanssa huorannut. Ei hän tunnusta miehensä, eikä myös lapsillensa, ei hän tunnusta kelleen, että hän on huora.

Mistäs sitte äpäri tietää, kuka hänen oikea isänsä on? Hän luulee, että hänen isänsä on se mies, jonka oikeat lapset tunnustavat isäksi. Sama usko oli myös juutalaisilla, että he ovat oikeat lapset, koska Aabraham ja profeetat olit Jumalan lapset. Ei juutalaiset muistaneet, että Jumala oli jo aikaa soimannut heitä huoran sikiöiksi. Ja sama usko on vielä nytkin tämän aikaisilla juutalaisilla, että Jumala on heidän isänsä, vaikka Jumala jo aikaa on hyljännyt heidät. Ja koskapa heidän äitinsä olis tunnustanut, että hän on huora?

Jumala on jo Vanhassa Testamentissa maalannut Israelin lasten silmäin eteen, kuinka Israel, se on seurakunta, oli hänen ulosvalittu morsiamensa, jonka kanssa hän oli avioliittoon mennyt. Mutta hän valittaa monessa paikassa, että tämä kihlattu emäntä oli uskotoin, ja antoi rintojansa pusertaa egyptiläisten huorimiehille. Semmoinen huora ei rupea suinkaan tunnustamaan lapsillensa, että he ovat äpärät. Mutta Isä, jonka kanssa se huora on avioliittoon mennyt, joka ei viitti huoran kläppiä nähdä silmänsä edessä, hän soimaa heitä usein äpäräksi. Mutta ei äpärät usko, että he ovat toisen isän lapset. Sentähden sanoit juutalaiset: “Emme ole äpäranä syntyneet.” Ja niin sanovat kaikki armon varkaat: “Emme ole äpäranä syntyneet, meillä on Isä, Jumala.”

Mistä tiedätte nyt, että teillä on Isä, Jumala? Olettekos siitä turmelemattomasta siemenestä syntyneet? Paavali kirjoittaa: “Niinkuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.” Minkäs tähden hengellinen viha kuohuu suruttoman sydämässä aina, koska kristityt tulevat häntä puhuttelemaan? Minkästähden vanha aatami nousee joka kerta, kun kristityt sanovat vanhalle aatamille totuuden? Siitä murhaama halusta soimaa Vapahtaja juutalaisia, että he pyytävät häntä tappaa, koska hän sanoo heille totuuden.

Se on semmoinen paikka, että koska äpärät ja armon varkaat eroittavat itsensä Jumalan seurakunnasta ja välttävät kristittyin kanssakäymistä. Vissimmästi heillä on silloin rautanaula sydä-

messä. He kantavat hengellistä vihaa sydämissänsä. Jumalan lapset ja äpärät ei mahdu yhteen huoneeseen. Niitten välillä on iso aita ylösnostettu, ja eri karsinassa he ovat kumpiki. Me tiedämme, että suruttomilla on sama ajatus kuin juutalaisilla: “Emme ole äpäranä syntyneet, meillä on Isä, Jumala. Meille on armon ovi auki.”

Mutta me kuulemme Jumalan sanasta, ettei ole armon ovi auki muille kuin katuvaisille sieluille, jotka sen päälle kolkuttavat kyyneleillä ja huokauksilla. Kuinka siis armon ovi olis auki Jeesuksen ristin vihollisille, jotka kantavat vihaa kristityille ja pyytävät Jeesusta tappaa? Eipä ollut armon ovi auki juutalaisille, koska vihollinen tuli ja hävitti heidän kaupunkinsa ja poltti heidän kirkkonsa. Eipä ollut armoa enää, koska heidän häytyi rukoilla vihollisia. Kuinkas nyt olis armon ovi paremmin auki paatuneille kuin silloin?

Se on turha ajatus. Jos armon varkaat kuinka sanoisit: “Meillä on Isä, Jumala,” niin kauan kuin he kantavat vihaa Jeesukselle ja hänen opetuslapsillensa ovat he vissimmästi perkeleen lapset. Minkätähden Jeesus sanoi juutalaisille: “Te olette siitä isästä perkeleestä,” vaikka juutalaisilla oli se usko, että Jumala oli heidän isänsä. Nyt on armon varkailla semmoinen usko, että Jumala on heidän isänsä, ja kuitenkin ovat he siitä isästä perkeleestä, ei ainoastansa julki suruttomat, niinkuin huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, kiroilijat ja tappelijat, vaan myös semmoiset, jotka ovat vähäisen heränneet ja taas nukkuneet, jotka ovat ensimmäisistä armon merkeistä ottaneet it-

sellensä semmoisen turhan luulon, että he nyt ovat Jumalan lapset, vaikka ei ole sydämen muutosta tapahtunut.

Semmoiset ovat pahimmat Jeesuksen ristin viholliset, jotka sanovat makaavansa Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he makaavat perkeleen ristin juuressa. Jotka luulevat, että he ovat Jeesuksen veressä puhdistetut, eikä ole kuin lohikäärmeen veressä puhdistetut. Ja semmoiset nyt puhuvat aivan Jeesuksesta, vaikka he vihaavat kristityitä. Muutamat tunnustavat itsensä kristityksi, eikä tule kristilliseen seurakuntaan. Ne ovat niinkuin ylisyrjäläiset ja alasyrjäläiset ja sivupuolensyrjäläiset, jotka ei suinkaan kannan hyvää sydäntä kristityille. Semmoiset sanovat kyllä: "Meillä on yksi Isä, Jumala," mutta ne taitavat olla semmoiset äpärät kuin juutalaiset, jotka sanoit Vapahtajalle: "Emme ole äpäränä syntyneet." —Mutta jos vanha ihminen olis tappanut hedelmänsä syntymisen jälkeen? Niistä tulevat äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen.

Koska nyt on monen kaltaisia ihmisiä, jotka vihaa kantavat sydämessänsä kristityille, nimittäin ensiksi kastetut pakanat, jotka ei ole koskaan heränneet. Toiseksi puoliheränneet, jotka ovat ylönsä varhain munasta ulos tulleet eli kesken syntyneet. Kolmanneksi semmoiset äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen. Ja nämä kaikki ovat tulleet Jeesuksen ristin viholliseksi, — niin pitää meidän tänä päivänä katselemaan, kutka ja milliset ne ovat, jotka luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Mutta meidän pitää ensin rukoileman sitä suurta ristin Kantajaa, että hän antais Jeesuksen opetuslapsille voimaa ja väkevyyttä hänen armonsa rikkauden jälkeen, että he jaksaisit kärsiä ja ulos-seisoa maailman vihaa ja vainoa, että he jaksaisit uskossa sotia ja kilvoitella siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, että he voittaisit ijankaikkisen elämän kruunun ja veripunaiset vaatteet, Kristuksen veressä vanhurskautetut. Kuule, taivaallinen vanhin, murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 15: 26.

Tämän päivän evankeliumissa on Vapahtaja ilmoittanut opetuslapsillensa, kuinka maailma vihaa ja vainoo Jeesuksen opetuslapsia, koska jokainen, joka heitä tappaa, luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ei olisikaan perkele maailmassa, jos Jeesuksen opetuslapset saisit rauhassa saarnata evankeliumia. Mutta se on vasta kolo ja kauhistavainen asia, koska pimeyden ruhtinaalla pitää oleman niin suuri valta maan päällä, että hän saattaa ensiksi herättää vihan ja vainon Jeesuksen opetuslapsia vastaan, ja tämän vihan kautta kääntää orjainsa silmät nurin, että he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Siinä paikassa näyttää lohikäärme vasta luontonsa. Ja jos ne olisit tyhmit talonpojat, jotka näin vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia, niin ei olis mitään sanomista. Eli jos ne olisit kastamattomat ja ympärileikkaamattomat pakanat, jotka ei ole mitään kristillisyydestä kuulleet, jotka niin hirmui-

sesti janoavat kristittyin verta. Mutta ne ovat semmoiset ihmiset, jotka ovat suurimman ylösvalaistuksen saaneet Jumalan sanasta, jotka lukevat ja tutkivat raamattua läpi, nimittäin ylimmäiset papit, kirjanoppineet, fariseukset ja kansan vanhimmat eli parhaat miehet seurakunnassa, jotka rietas on niin sokeaksi tehnyt, että he katsovat kristillisyyden perkeleen vaikutukseksi, ja kristityt muuttuvat heidän silmissänsä vääriksi profeetoiksi ja villihengiksi.

Niitä on ollut muutampia kristityitä läpi ajan siitä saakka kuin kristillisyys ilmestyi maailmassa, mutta joka paikassa, kussa kristityitä on ilmestynyt, siinä on myös perkeleen joukko vihanut ja vainonnut kristityitä. Ja joka paikassa on kristityitä pidetty väärinä profeettoina ja villihenkinä. Ja jokainen, joka niitä on tappanut, se luuli tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ei ole Lutheruksen valtakunnassa kristityitä juuri tapettu niinkuin Paavin valtakunnassa, mutta niitä on ajettu pois valtakunnasta, pantu vankeuteen, sakotettu, ja monella tavalla vaivattu, niin että paavilaiset nyt soimaavat Lutheruksen uskon tunnustajia, ettei ole Lutheruksen uskovaiset paremmat kuin paavilaiset siinä vainoomisen asiassa.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, minkätähden suruttomat ovat niin vihaiset kristityille, ja minkätähden he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia?

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden suruttomat vihaavat kristityitä? Toinen tutkistelemus: Minkätähden he luulevat tekevänsä Jumalal-

le palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia?

Jospa nyt kaikki suruttomat näkisit haamunsa tässä maalauksessa, että he kauhistuisit, koska he kuulevat, kuinka Aabelin veri huutaa kosta maasta veljensä murhaajan ylitse.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkätähden maailman lapset vihaavat Jeesuksen opetuslapsia? Eli minkätähden perkeleen lapset vihaavat Jumalan lapsia?

Kaikkien muitten kauhistusten yli, mitä jo perkeleen lapset tekevät, on tämä hengellinen viha suurin hirmuisuus ja suurin kauhistus, mitä jo perkeleen orjat tekevät maan päällä. Jos Jumala olis niin ankara rankaisemaan paa-tuneita, kuin hän oli Mooseksen aikana, koska hän aikoi hävittää koko kansan muutampain ylpeyden tähden, niin hän olis jo aikaa hävittänyt kaikki mustat veri madot, jotka imevät kristittyin verta. Mutta Jumala on niin armollinen, että hän antaa veren imijöitten imeä kristittyin verta siihen asti, että he halkeavat. Sillä niin on tapahtunut kaikissa valtakunnissa, kussa ne mustat verimadot ovat imeneet kristittyin verta, että ne ovat viimein haljenneet.

Niinkuin vihollinen halkaisi juutalaisia, niin on myös paavin valtakunnassa halaistu verimatoja, ja vihollinen on niin kovin pusertanut heidän suoliansa, että heidän on täytynyt ulos oksentaa ja ulos paskantaa kristittyin verta, niin ettei ole verimato kauan saanut nautita sitä verta, jota hän imenyt oli. Sillä niissä valtakunnissa, kussa kristityitä pahimmiten on vaivattu, siinä on suruttoman kansan väärä usko vahvis-

tettu, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, ja sitte on viimein se raaka pakanallinen kansa noussut villiin ja nostanut hirmuisen kapinan esivaltaa vastaan, ja ovat tappaneet kuninkaan, ja esivallan miehiä, ja maailman herroja. He ovat vuodattaneet ihmisten verta niinkuin virtaa.

Ja niin on rietas pusertanut heidän suolistansa kristittyin veren, jota he imeneet ovat, ettei ole jäänyt yhtään ainoata pisarata, jota ei ole heidän verisuonistansa ulos kaivettu. Näin on tapahtunut niissä valtakunnissa, kussa kristityitä on vainottu, vaikka he silloin luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tapoit Jeesuksen opetuslapsia. Mutta he ovat jälkeen saaneet nähdä, mikä jumala se on, jolle he tehit palveluksen. Ja tämä kristittyin vainoaminen on aina saanut alkunsa talonpojan säädystä.

Koska nimittäin muutamat Libertinein synagoogasta ja Kyreneusten ja Aleksandrinein synagoogasta nousit riitelemään Stefanuksen kanssa, eikä voineet sitä viisautta vastaan olla ja sitä henkeä, jonka kautta hän puhui, niin he säädit miehiä, jotka sanoit: "Me olemme kuulleet hänen puhuvan pilkkasanoja Moosesta ja Jumalaa vastaan." Koska suruttomat ei pitäneet puoltansa tinkämisessä Stefanuksen kanssa, niin he hakivat kuuden markan miehiä ja toit kaikenlaisia valheita kristittyin päälle. Se seisoo toisen joulupäivän epistolassa, että he asetit väärät todistajat sanomaan: "Ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää sijaa ja lakia vastaan."

Ei suruttomat saattais tulla muutoin maailman lain voimalla kristittyin pääl-

le, mutta he löytävät aina vääriä todistajia ja kuudenmarkan miehiä, jotka ilman palkatta todistavat väärin ja valehtelevat kristittyin päälle, ja niitten valheitten kautta yllyttävät esivallan miehiä kristittyin päälle. Ja ne taas vievät kristityitä ensin kirkkoraadin eteen, kussa välistä on joku viisas Gamaliel, joka ensin estää kristittyin vainon tällaisilla sanoilla: "Israelin miehet, kavahtakaat itseänne, mitä te mielitte tehdä näille miehille. Ja nyt minä sanon teille: "Lakatkaat näistä miehistä ja sallikaat heidän olla, sillä jos tämä neuvo eli teko on ihmisistä, raukee se tyhjään, vaan jos se on Jumalasta, ette sitä voi tyhjäksi tehdä, ettette myös löytäisi sotineen Jumalaa vastaan." Ap. t. 5: 35, 38, 39.

Siinä nyt on teille peili, te kristittyin vainoojat, kuinka ennen on tapahtunut, ja niin on vielä näinäki aikoina tapahtunut. Mutta ei suruttomat sentähden saa omantunnon rauhaa. Ei perkeleen joukko tyytynyt silloinkaan, ennen kuin Stefanus kivitettiin, ja sitte pääsi riettaan joukko oikein imemään kristittyin verta. Muutampi kristittyin vainooja otetaan voimallisesti kiinni, esimerkiksi Saulus, mutta siitä vasta juutalaiset suuttuvat hirmuisesti, koska paras sotasankari tulee kristityksi.

Toinen tutkisteleminen. Minkätähden perkeleen joukkokunta luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia? Sentähden, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He ovat saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Paavalin evankeliumi oli juutalaisille pahennukseksi ja kreikkalaisille hulluudeksi. Pakanat sanoit, että kristillisyyden on yksi ihmeellinen taikus. Pakanat sanoit myös, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut, koska he näkivät kristittyinä liikutuksia. Kristillisyyden vaikutus muuttui pakanain silmissä riettaan hengen tuohusvalkeaksi. Katso, näin on rietas kääntänyt orjainsa silmät nurin. Koska oikea kristillisyyden muuttuu pakanain silmissä hirmuiseksi villitykseksi, niin saattaa rietas sillä lailla uskotella palvelijoillensa, että he tekevät Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Kristittyinä veri on lohikäärmeen suussa niin makea kuin siirappi, vaikka se karvastelee jälkeen vatsassa niinkuin myrkkyy, että hänen häätyy muutamissa valtakunnissa oksentaa ulos kristittyinä verta, jota hän ennen on imenyt. Koska nimittäin perkeleen lahkokunta ensin valehtelee niin paljon kristittyinä päälle, että hän saapi esivallan suuttumaan ja uskomaan valheita, mitä kuudenmarkan miehet todistavat, silloin pääsevät ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset maailman lain voimalla vainoamaan kristityitä. Ja sen vainoamisen kautta vahvistetaan se raaka kansa heidän väärässä uskossansa, että kristityt ovat pahimmat ihmiset maan päällä.

Huorat ja varkaat ovat kristittyinä suhteen niinkuin valkeuden enkelit. Se murhaaja ja ryövärei Barrabas anotaan sitte kansalta irti. Ja sen kautta saapi rietas niin suuren vallan kansan ylitse, että kapina, veren vuodatus ja keskinäinen sota ei ole kaukana siitä valtakunnasta, kussa kristityitä vainotaan, koska raaka

kansa nousee viltiin. Ja niistä kristittyinä vainoojista tulevat vasta oikeat villihenget, jotka ei säästä enää ei kirjanoppineita, ei fariseuksia, eikä suruttomia pappeja, eikä myös maailman herroja, niinkuin myös Jerusalemin hävityksen historiasta nähdään. Joka tämän lukee, hän ymmärtäköön!

Näin häätyy mustan madon ja kristittyinä veren imijän oksentaa ulos kristittyinä verta, jota hän on ennen imenyt. Näin pusertaa vihollinen mustan madon suolia, että veri truiskuu molemmista päistä. Jumala on antanut kristittyinä vainoojat saatanan haltuun, että he rupeavat keskenänsä sotimaan ja toiset toisiaansa tappamaan, koska Jumalan ankara vanhurskaus panee heitä vihansa viinakuurnaan ja pusertaa karvaita viinamarjoja niin, että veri juoksee kuudenkymmenen vakomitan päähän. —Peljästykööt nyt kaikki mustat madot. Kauhikutoot kaikki veren imijät ja katsokoot, kuinka entisille kristillisyyden vainoojille on käynyt.

Te luulette, että te teette Jumalalle palveluksen, koska te tapatte Jeesuksen opetuslapsia. Mutta mikäs Jumala se on, jolle te teette palveluksen? Joo! Se on maailman jumala, se on se vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, joka koko maan piirin viettelee. Ja kutka enkelit ne ovat, jotka enimmiten vainoavat kristityitä? Joo! Siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit. Ne ovat parhaat perkeleen ystävät, jotka sillä lailla luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, että he Jeesuksen opetuslapsia tappavat. Semmoisten ihmisten kautta tulee vainoamisen alku.

Ne taitavat olla Libertinein synagoogasta ja Kyreneusten ja Aleksandri-
nein synagoogasta, jotka ensin suuttu-
vat Stefanukselle. Koska nämät saata-
nan orjat ei pidä puoltansa tinkaami-
sessa Stefanuksen kanssa, niin he yllyt-
tävät kansan, kirjanoppineita, fariseuk-
sia ja ylimmäisiä pappeja kristittyin
päälle. Ja sitte he hakevat kuudenmar-
kan miehiä todistajaksi, että Stefanus
on puhunut lakia vastaan ja Mooseksen
eli Lutheruksen uskoa vastaan.

Lähde: Kirkkopostilla 1876

Mikäs jumala se on, jota nämät veren
imijät palvelevat, jotka luulevat teke-
vänsä Jumalalle palveluksen, koska he
tappavat Jeesuksen opetuslapsia? Se tai-
taa olla se jumala, joka asuu alimmai-
sessa taivaassa, jossa palaa synnin tuli-
kiven valkea, josta kristittyin vainoojat
noutavat valkean, millä he näkevät
makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Ettekö vielä ymmärrä, te kristittyin
vainoojat, mikä hirvuihin vaiva teitä
odottaa, koska kristittyin veren pitää
polttaman teidän tuntoanne ijankaik-
kisesti, ja kristittyin kyynelten pitää
vaivaaman teidän tuntoanne, ja kristit-
tyin huokausten pitää soiman teidän
korvissanne! Koska vanhurskaan Aa-
belin veri huutaa maasta kosta vel-
jensä murhaajan ylitse, silloin pitää
kaikkien Kainin lihallisten veljien ja
neppainten kalvavalla tunnolla pake-
neman Jumalan kasvoin edestä ja huu-
taman niinkuin se murhaaja, Kain:
"Minun rangaistukseni on suurempi,
kuin että se olis kannettava." Ja niin
saavat veljensä murhaajat huutaa kai-
kessa ijankaikkisuudessa: "Minun
rangaistukseni on suurempi, kuin että
se olis kannettava!" Amen

Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä näin he vainosivat profeettoja, jotka teidän edellänne olivat.

Matt. 5: 11, 12.

Tässä luvataan Jeesuksen opetuslapsille suuri palkka taivaassa, koska maailman ihmiset pilkkaavat ja vainoavat heitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta valhetellen Jeesuksen tähden. Me tiedämme, että kristityitä on vihattu maailman alusta, ja tämä viha pysyy niin kauan kuin maailma seisoo. Joka paikassa, kussa oikeat kristityt ovat olleet, siinä on heitä vainottu. Ja jos ei heitä olis vainottu, niin olisit Vapahtajan sanat olleet turhat. Mutta niin kauas kuin silmä näkee ja korva kuulee, on tämä kristittyin vainoaminen ollut.

Mutta kussa oikeita kristityitä ei ole, siinä saavat kaikki armon varkaat olla rauhassa. Ei maailma ole koskaan vihannut niitä, jotka kristityn nimeä kantavat, ja elävät niinkuin pakanat. Ei maailma vihaa niitä, jotka juovat, varastavat ja huorin tekevät, kiroavat ja tappelevat. Semmoiset ovat rakkaat kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät, saati he ovat kastetut.

Mutta niin pian, kuin joku tunnustaa itsensä kristityksi ja Jumalan lapseksi, varsin tulevat fariseuksille kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, että he pääsisit kantamaan kristittyin päälle. Ja koska saatanan käskyläiset eivät ole mitään laillista syytä löytäneet, on heidän

täytynyt valehdella kristittyin päälle, että he silläkään lailla pääsisit kristityitä sortamaan ja vahinkoon saattamaan. Siitä vasta arvataan, kuinka hirvoinen viha on maailman lasten sydämissä, koska vihollinen panee heitä valehtelemaan kristittyin päälle, että he pääsisit ainaki imemään kristittyin verta.

Mutta nyt sanoo Vapahtaja Matteuksen evankeliumin 5. luvun 11. ja 12. värssyssä: “Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni.” Se on murheeliselle ja maailmalta ylönkatsotulle Jeesuksen opetuslapselle suuri armon lupaus, joka saattaa ylöspitää hänen toivonsa, koska perkeleen voima karkaa hänen päällensä, ja ei yhtään ole koko maailmassa, joka saattaa hänet palavan uunin liekistä pelastaa. Silloin on se armollinen Herra Jeesus niin vahvistanut opetuslastensa uskon, ettei he ole peljänneet, ei maailmaa, eikä perkelettä, ei kuolemaa tahi helvettiä, vaan ovat saataneet ilolla ja riemulla kuolla.

Ja niin me toivomme, että se armollinen Herra Jeesus vielä nytkin vahvistaa niitten harvain sieluin uskon, jotka joutuvat kärsimään pilkkaa, vainoa, nälkää, alastomuutta ja veren vuodattusta Jeesuksen nimen tähden. Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat vahvistetut heidän kalliimmassa uskossansa, saattaisit vielä Jumalan armon kautta uhrata itsensä, uhrata ruumiinsa ja tavaransa, ja vielä henkensäki Jeesuksen nimen tähden, sillä koska se suuri ristin Kantaja ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisaraa, jota hän ei ole antanut vuotaa syntisten

lunastukseksi, niin ei ole oikeat kristitytkään säästäneet henkeänsä Jeesuksen nimen tähden, vaan ovat antaneet ruumiinsa raataa, keittää ja paistaa, meren syvyyteen upottaa, pedoilta revittää, palavaan pätsiin heitettää. Ja se suuri Luoja, se suuri ristin Kantaja on niin vahvistanut heidän uskonsa, ettei he ole paljon tunteneet ruumiin vaivaa. Ja heidän omalla verellensä ja kuolemallansa ovat he seilanneet uskonsa, koska he saatoit ilolla ja riemulla kuolla Jeesuksen nimen tähden.

Onkos nyt monta sielua, jotka olisit halulliset jättämään itkeväiset puoliset, itkeväiset lapset, itkeväiset veljet ja sisaret, ja mennä kuolemaan Jeesuksen nimen tähden? Ei ole niin monta, jotka saattaisit jättää rakkaat puoliset, rakkaat ystävät ja langot ja pienet lapset, ei ole niin monta, jotka saattaisit kiskoa itsensä irti heidän sylistänsä ja heidän kaulastansa ja mennä mestaus paikalle.

Mutta Jumalan kiitos, ei ole peräti loppunut se toivo, ettei se armollinen Vapahtaja saattais vielä niin armollinen olla, ja tehdä muutampia, ehkä harvoja sieluja, niin vahvaksi ja niin väkeväksi heidän kalliimmassa uskossansa, että he saattaisit jättää vanhimmat ja puoliset ja lapset, että he saattaisit kiskoa itsensä irti heidän kaulastansa ja mennä ilolla ja riemulla mestaus paikalle ja antaa henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden.

Niin on meidän toivomme ja uskaluksemme Jumalaan, että hän saattais vielä vahvistaa niitten harvain sydämet armonsa voimalla ja autuuden tuntemisella, että he jaksaisit veripunaisen marttyyri puvun kanssa mennä taiva-

seen ja sanoa taivaan enkeleille ja kaikille autuaallisille sieluille terveisiä niiltä uskovaisilta sieluilta, jotka vielä jäävät maan päälle odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona hekin pääsisit tervehtelemään enkeleitä ja niitä kalliisti lunastettuja sieluja, jotka veisaavat voiton virttä Karitsan häissä Siionin vuorella ja Uudessa Jerusalemissa, johon kaikki lunastetut sielut pyrkivät, rientävät ja ikävöitsevät: muutammat hopumasti, muutammat aivan hitaasti, ja muutammat aivan konttaavat.

“Autuaat olette te, kalliisti lunastetut sielut, koska maailman ihmiset pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa. Sillä näin he vainoisit profeettoja, jotka teidän edellänne olit.” Jos profeettoja ei olis ennen vainottu, jos Jeesusta ei olis ennen tapettu totuuden tunnustamisen tähden, niin taitais olla Jeesuksen opetuslapsilla raskas uskoa, että heillä on suuri palkka taivaassa odotettavana, koska he näin pilkataan, häväistään ja vaivataan heidän uskonsa ja kristillisyytensä tähden.

Mutta kun profeetat ovat käyneet ennen veripunaisen puvun kanssa taivaaseen, joitten veriset jäljet vielä vuottuvat¹ elämän tiellä, ja sitte se suuri ristin Kantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on sitä samaa elämän ja kuoleman tietä vaeltanut, jonka jalvoista veriset jäljet vielä verekseltä vuottuvat. Koska, sanon minä, Jeesuksen opetuslapset, ja ne harvat sielut, jotka niitten uskossa ovat, näkevät profeettain ja vielä sen suuren ristin Kantajan veriset jäl-

jet yrttitarhasta Golgatan mäelle, silloin saattavat he olla vakuutetut, että kaikki, jotka niitä verisiä jälkiä seuraavat, pitää löytämän profeettoja ja sen suuren ristin Kantajan taivaan valtakunnassa.

Niin seuratkaa nyt niitä verisiä askeleita, te harvat sielut, te ulosvalitut Jeesuksen opetuslapset, ja sinä ulosvalittu Kristuksen morsian, jonka se veripunainen Kuningas on omalla verellensä ostanut pimeyden ruhtinaalta ja kuolemallansa päästänyt vankeudesta. Seuraa nyt, Siionin tytär, sinun Kuningastas ja sinun Vapahtajaas. Seuraa nyt Kristuksen ulosvalittu morsian hänen verisiä askeleitansa, jotka vielä verekseltä vuottuvat!

Katso, Siionin tytär, kuinka veri on tippunut hänen otsastansa ja hänen kantapäästensä joka askeleeseen, jolla hän on polkenut tätä syntistä maata! Jos sinä niitä verisiä jälkiä seuraat, niin sinä vissimmästi löydät hänet Siionin vuorella taivaallisen hääväen kanssa. Jos tahtoo välistä väsymys tulla, jos polvet rupeavat nääntymään ja kädet ja jalat rupeavat vapisemaan ristin kuorman alla, niin kumarra silloin polves Jeesuksen nimeen, ja huuda niin korkealla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen asti, ja rukoile, että se suuri ristin Kantaja antais sinulle voimaa ja väkevyyttä, että sinä jaksaisit vielä noudattaa hänen verisiä askeleitansa yrttitarhasta Golgatan mäelle, jos vielä koko maailma ja kaikki helvetin voimat alkaisit liikkumaan, aina muistain niitä lohdullisia sanoja: "Autuaat olette te, koska maailman lapset pilkkaavat ja vainoavat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen mi-

nun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa."

Kuule siis, sinä veripunainen Kuningas murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuina huokaus, koska he huokaavat sinun tykö. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 15: 26.

Meidän siunattu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on tämän päivän evankeliumissa ilmoittanut murheellisille opetuslapsillensa, kuinka maailma tekee heidän kanssansa, koska he rupeavat Jeesuksen askeleita noudattamaan. "He panevat teitä pannaan, ja aika tulee, että jokainen, joka teitä tappaa, luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen."

Tämä ennustus on jo kymmenen kertaa täytetty, ensiksi juutalaisilta ja sitte pakanoilta, ja viimein paavilaisilta. Ja kymmenen kertaa kymmenen, se tekee sata kertaa. Ensimmäinen vaino alkoi Jerusalemissa, kussa Stefanus ensimmäiseksi sai marttyyri kruunun, ja monta muuta totuuden tunnustajaa ensimmäisessä seurakunnassa. Sitte alkoi kristittyin vaino keisari Neron aikana, ja luetaan kymmenen julmempaa vainoamista, joissa monta tuhatta kristittyä ovat saaneet marttyyri kruunun, jotka nyt ovat valkeilla vaatteilla puetetut ja odottavat heidän osaveljiänsä, joitten luku ei ole vielä täytetty.

Viimein on paavin valtakunnassa ollut suuri vaino kristittyin päällä, jossa monta tuhatta kristittyä on tapettu, ja muutamat ovat elävältä poltetut. Ja sen pitää oleman Lutheruksen seurakunnalle todistukseksi, että niin monta sielua kuin on paavin valtakunnassa tapettu

Lutheruksen uskon tähden, niin monta verinaarmua on Lutheruksen seurakunta saanut. Mutta se on ihmeellinen, että kuin paavin valtakunta nousi alkuseurakunnasta, alkoi hän itse vainoamaan kristityitä, ja se oli vielä ihmeellisempi, että Lutheruksen seurakunta rupeis kanssa vainoamaan kristityitä, vaikka he itse olivat niin paljon alusta saaneet kärsiä paavilaisilta.

Niin on kristityitä vainottu läpi ajan, ja siitä saakka, kuin ensimmäinen kristillisuus rupeis ilmestymään. Juutalaiset ovat alkaneet vainoamaan kristityitä, sitte pakanat rupeisit vainoamaan, ja koska pakanat lopuit, sitte rupeisit paavilaiset vainoamaan, ja koska paavilaiset väsyit, sitte rupeisit Lutherialaiset, ja kuka tiesi, kuka vielä alkaa vainoamaan kristityitä, ennen kuin viimeinen vaino tulee.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka Jeesuksen opetuslapset saavat kärsiä vihaa ja vainoa, pilkkaa ja häväistystä maailmalta, koska se aika on ollut, että jokainen, joka heitä on tappanut, luuli tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Ensimmäinen tutkisteleminen eli koettelemus. Ovatkos ne olleet kristityt, jotka vainon aikana ovat menneet ilolla ja riemulla kuolemaan Kristuksen tähden? Toinen koettelemus. Ovatkos ne kristityt, jotka vainon aikana eivät tohdi mennä kuolemaan Kristuksen tähden?

Se suuri riihen Perkaaja, jolla on viskin hänen kädessänsä, jolla hän perkaa riihensä, on aina vainon aikana seulomisella eroittanut virneitä nisujyvistä, sillä se suuri riihen Perkaaja on tahtonut puhtaana koota aittaansa nisujyviä. Ei

hän ole niin huolimaton, kuin muutamat talonpojat näinä aikoina, jotka panevat jyviä ja virneitä sekaisin jyvälääriin. Ja jotka niitä virneitä syövät, haisevat niinkuin pulmukaiset.

Ensimmäinen koettelemus. Ovatkos ne oikeat kristityt, jotka vainon aikana menevät ilolla ja riemulla kuolemaan? Pakanat ovat sanoneet, että kristittyin rohkeus kuoleman hetkellä on hirmuinen paatumus ja irstaisuus valtakunnan uskoa vastaan, ja hallitusta vastaan, joka pitää oleman selvä merkki siihen, että kristityt ovat korkeammassa mitassa riivatut pahoilta hengiltä, koska korkein ruumiin rangaistus ei ole vaikuttanut muutosta heidän uskossansa, eikä kuolemankaan pelko ole saattanut heitä ottamaan sanaansa takaisin ja anomaan anteeksi esivallalta heidän villitystensä.

Kuinka suuren hirmuisuuden ja julmuuden pakanat ovat ottaneet kristittyin urhoollisuudesta ja rohkeudesta kuolemaan uskonsa päälle, se on kirjoitettu 2. Makkaberein kirjassa 7. luvussa, kussa seitsemän veljestä uhrattiin peräsiltänsä pakanalliselta kuninkaalta heidän uskonsa tähden. Se pakanallinen kuningas suuttui hirmuisesti, koska ne veljekset ei hämmästyneet ollenkaan kuoleman julmuudesta, eikä totelleet sen pakanallisen kuninkaan käskyjä omantunnon ja uskon asioissa.

Niin ovat myös muut pakanalliset kuninkaat ottaneet hirmuisen julmuuden kristittyin urhoollisuudesta ja rohkeudesta kuolemaan uskonsa päälle, esimerkiksi kuningas Nebukadnesar, koska kolme miestä, Sadrak, Mesak ja Abednego ei totelleet tätä pakanallista kuningasta epäjumalan palvelukseen. Ja mon-

ta muuta esimerkkiä on marttyyri historiassa, joka osoittaa, kuinka hirmuisesti perkeleen orjat ovat suuttuneet kristityille, koska kristityt ei ole saattaneet kuunnella pakanallisen esivallan käskyä omantunnon ja uskon asioissa.

Perkele on antanut pakanoille sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityin rohkeus kuolemassa on ollut riivatun ihmisen merkki. Pakanat ovat saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt olit niin hirmuisesti riivatut pahoilta hengiltä, ettei ollut ymmärrystä peljätä kuolemaa. Kristityin rohkeus, urhoollisuus ja ilo kuolemassa on ollut hirmuinen irstaisuus ja uppinkaisuus valtakunnan lakia ja valtakunnan uskoa vastaan. Kristityt ovat pakanain mielestä ylönkatsooneet pakanain uskoa, jumalanpalvelusta ja pakanain pyhimpiä asetuksia.

Niin ovat myös paavilaiset katsooneet kristityin rohkeuden kuolemassa hirmuiseksi irstaisuudeksi valtakunnan uskoa vastaan. Koska kristityt ei ole tahtoneet uskostansa luopua, niin ovat paavilaiset ottaneet siitä semmoisen hirmuisuuden, että he ovat polttaneet kristityitä elävältä. Siinäpä vasta näkyy perkeleen voima maailmassa. Mutta kristityin seassa on se ihminen aina pidetty parhaana kristittynä, joka on ilolla ja riemulla mennyt kuolemaan uskonsa tähden, joka vainon tähden ei ole luopunut uskostansa.

Ja me myös mahdamme kaikesta sydämestä sanoa, että se on totisesti kristitty, joka ei luovu kalliimmasta uskostansa, vaikka kuinka piinattaisiin, vihattaisiin ja vainottaisiin Jeesuksen nimen tähden: Johon kuuluu ei ainoastansa

Vapahtajan omat sanat: “Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoovat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa,” mutta myös Ilmestyskirjan suuret todistukset marttyyrein autuudesta todistavat, että jokainen kristitty, joka antaa henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden, on autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa.

Saattavatkos pakanat mennä kuolemaan uskonsa tähden? Saattavatkos paavilaiset mennä kuolemaan uskonsa tähden? Ei ole kuulunut vielä, että pakanat olisit kuolleet uskonsa tähden, vaikka paavilaiset ovat väkisin vaatineet pakanoita kääntymään paavin uskoon, niin kuin esimerkiksi pyhä Erkki, yksi paavilainen kuningas Ruotsissa, joka tuli väkiryssä suomalaisten päälle, pakottain heitä miekalla ja tulella kääntymään paavin uskoon. Mutta ei ole kuulunut, että vanhat suomalaiset olisit silloin antaneet henkensä pakanallisen uskonsa tähden.

Ja ehkä juutalaiset olit niin kiivaat uskossansa, että he paljastit niskansa Pilatukselle ja käskit hänen heitäänsä tappaa, mutta eipä ole Pilatus juutalaisia tappanut heidän uskonsa tähden, vaan heidän luonnollisen ylpeytensä tähden. Kyllä olemme senki pakanallisen sanan kuolleet, että kristityitä on tapettu, ei uskonsa tähden, mutta heidän ylpeytensä tähden, heidän irstaisuutensa tähden, heidän tottelemattomuutensa tähden esivaltaa kohtaan. Mutta se on varsin valhe, vaikka rietas niin maalaa pakanain silmäin eteen. Rietas on ennen jo maalannut ja vielä

nytkin maalaan pakanain silmäin eteen semmoisia, että kristityt ovat pakanat, ne ovat väärät profeetat, ne ovat villihenget, ne ovat pahoilta hengiltä riivatut, ne ovat Jumalan ja ihmisten viholliset, ne ovat ylpeät, ne ovat uppiniskaiset, ne ovat tottelemattomat esivallalle, ne ovat irstaiset, ne ovat oikean Jumalan ylönkatsojat ja Jumalan pilkkaajat.

Kuinkapa muutoin olis saatana saatanut antaa orjillensa sen ylösvalaistuksen helvetistä, että jokainen, joka niitä tappaa, luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta kristityillä on taas se usko ollut, että jokainen, joka vainoa toista ihmistä hänen uskonsa tähden, niin hän on siitä isästä perkeleestä.

Mutta kyllä pakanat kanssa luulevat, että kristityt heitä vainoavat. Viinaporarit luulevat, että kristityt heitä vihaavat ja vainoavat. Varkaat luulevat, että heitä vainotaan, koska he joutuvat seisomaan puolassa², ja siveät huorat vielä itkevät kiunniansa perään, koska heitä viattomasti haukutaan. Ja raittiit juomarit valittavat, että kristityt heitä vainoavat. Onkos kummempaa kuultu, että kristityt rupeisit viattomia ihmisiä vainoamaan? O, sinä vaivainen perkele, kuinka paljon sinun täytyy kärsiä ilman syytä! Kristityt on vainoojat, ei ne anna siveöille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta nyt tulee toinen koettelemus. Ovatkos ne kristityt, jotka vainon aikana kieltävät uskonsa? Siitä on paljon arveltu ensimmäisessä kristillisyydessä. Muutamat kristityt ovat sanoneet, että semmoisia ei tarvitse ottaa kristityin seuraan, jotka vainon aikana ovat kieltäneet uskonsa, vaikka kuinka tekisit totisen katumuksen ja parannuksen.

Mutta toiset kristityt ovat ottaneet semmoisiakin kristityksi, jotka lankeemisen jälkeen ovat katumuksen tehneet. Me arvaamme hyvin, ei ainoastansa Vapahtajan sanoista, mutta myös kristittyin omasta koettelemuksesta, että ne huikentelevaiset sielut, jotka vainon aikana luopuvat uskostansa, ja kieltävät niinkuin Pietari tuntevansa Jeesusta, ei he ole vielä oikeaan ja autuaaksi tekeväiseen uskoon tulleet. Ei ne ole maailmasta irti päässeet.

Jeesus on sanonut: "Joka rakastaa henkeänsä enemmän kuin minua, ei hän ole minulle sovelias." Ja kuinkapa hän olis Jeesukselle sovelias, joka maailman rakkauden tähden luopuu uskostansa ja kieltää Jeesuksen kiusauksen aikana. Siinä on vasta koettelemus. Siinä on valkea, jossa kulta puhdistetaan. Moni on kristitty ollut mielestänsä, koska ei ole mitään hätää ollut kristillisyyden tähden, mutta koska semmoinen koettelemus on tullut eteen, että hänen pitää antaman ylönsä maallisen eli ruumiillisen elämänsä Jeesuksen tähden, on hän astunut takaperin ja alkanut niinkuin Pietari vannomaan, ettei hän tunne Jeesusta.

Kyllä taisi Pietari niin ajatella, ettei hän kiellä Jeesusta sydämellä, vaikka hän suullansa kieltää maailman edessä. Mutta siinäpä onki paikka, että valehtelee sydämensä päälle ja valehtelee vielä Jumalanki päälle ja tekee omaatuntoa vastaan syntiä. Se on juuri ehdollinen synti, koska ihminen tekee eli sanoo jotakin tuntoansa vastaan. Jospa vielä ei olis suurempi asia, kuin yksi hevoisen paska, lankee hän kuitenkin armosta, koska hän toisin sanoo, kuin

mitä hän tietää toden olevan. Mutta erinomattain Kristin uskon tunnustamisessa, joka maksaa enemmän kuin kaiken maailman ilo.

Mutta ne, jotka näin kieltävät tuntemisensa niinkuin Pietari, ei ne raukat vielä ole tulleet totuuden tuntemiseen. Ei ne ole vielä kastetut Pyhällä Hengellä ja tulella. Ei ne ole vielä puhdistus valkeassa olleet. On se ainoastansa yksi arvelus, joka mahdollisesti saattais tulla kristittyin koettelemuksen alle, nimittäin tämä arvelus, jos yksi ihminen, joka on seurannut kristityitä monta ajastaikaa, niinkuin Pietari oli seurannut Kristusta ja on suostuneet Kristin oppiin niinkuin Pietari, ja on vielä tuntenut mahdottomuuttansa niinkuin Pietari, mutta ei ole vielä tuntenut oikeata sielun murhetta, niinkuin Pietari oli vielä siitä tuntematon, koska hän kielsi tuntemisensa.

Jos semmoinen ihminen saattaa juuri tuntonsa päälle sanoa, että hän oikein tuntee Jeesuksen, ei ainoastansa ulkonaisen muodon jälkeen, mutta myös sisällisen tuntemisen jälkeen. Jos, sanon minä, ihminen joka ei ole vielä tullut osalliseksi Pyhästä Hengestä, eikä ole maistanut tulevaisen maailman voimaa, jos semmoinen ihminen sanoo itsensä kristityksi, eikä olekaan, hän joutuu sitte Jumalan edessä valehtelemaan, jos hän tunnustaa vielä maailman edessä, että hän tuntee Kristuksen. Taitais hänelle olla parempi, että hän tunnustais maailman edessä ainoastansa sen verran, mitä hän on tuntenut ja koetellut, ja tehköön sitte perkele hänen kanssansa, mitä hän tahtoo.

Jos perkeleen orjat tappavat hänet ainoastansa sen tunnustuksen tähden, että hän tunnustaa tämän kristillisyyden oikeaksi, niin saattais olla mahdollinen, että Pyhä Henki siinä paikassa lankeis hänen päällensä, ja hän sais semmoisen voiman ja semmoisen rohkeuden, että hän saattais mennä ilolla kuolemaan Jeesuksen nimen tähden. Semmoiset asiat ovat tosin tapahtuneet vainon aikana, niikuin me kuulemme marttyyrein historiasta, että moni pakana, joka ennen ei ole kuulunut kristilliseen seuraan, on kiinni otettu juuri siinä paikassa, kussa kristityitä on tapettu, ja on saanut äkkiä semmoisen voiman ylhäältä, että hän on tunnustanut itsensä kristityksi, ja on samassa vedetty pölkylle.

Semmoisia ihmeitä on se suuri Luoja saattanut tehdä, ja ei ole kristitytkään enää epäilleet hänen autuudestansa. Mutta se sokea perkele, joka nyt on tullut maailman päälle, joka ennenki on heitä vaivannut, ei näe mitään niistä, kuin Jumalan Hengen ovat. Se sokea perkele, joka suruttomia taluttaa sitä laveaa tietä kadotukseen, ei usko ollenkaan, että Jeesuksen rakkaus pakkottaa hänen nimensä tunnustajia menemään valkeaan, jos niin vaadittaisiin, vaikka kauhistavainen on ensin ajatella, kuinka hirmuinen perkeleen joukko pitää oleman, ja mikä hirmuinen viha pitää oleman perkeleen lapsilla, koska he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen siinä, koska he Jeesuksen opetuslapsia tappavat.

Mutta niin maailman orjat ovat tehneet maailman alusta. Ja niin he tekevät maailman loppuun asti. Vaikka nyt ei ole niin kova vaino niinkuin ennen on

ollut, mutta joka paikassa, kussa oikea kristillisuus on, siinä on myös viha ja vaino, jos ei yhdellä niin toisella tavalla. Jos ei ole polttaminen niinkuin paa-
vin valtakunnassa, niin on muu ran-
gaistus pantu kristittyin päälle. Joku
maasta pois ajetaan. Joku sakotetaan.
Joku pannaan istumaan vedelle ja lei-
välle. Muutamat pannaan eli suljetaan
pois Herran Ehtoollisesta ja seurakun-
nan yhteydestä. Ja kyllä aina löytyy
perkeleen apostoleita joka paikassa,
jotka kokevat valheita tuoda ja kantaa
kristittyin päälle yhtä ja toista, vaikka
emme saata valittaa, että meitä on vielä
tähän asti pahoin vainottu.

Jokohan sitte Jumala on katsonut
viisauressansa, ettemme olis mahdolli-
set kärsimään kovempaa vainoa Kris-
tuksen nimen tähden, vai onko hän vie-
lä säästämässä niitä harvoja sieluja,
jotka saattaisit veripunaisen puvun
kantaa, vai onko hän katsonut vii-
saudessansa, ettei moni jaksaiskaan
marttyyri kruunua kantaa.

Mutta jos semmoinen aika tulis, että
se armollinen Herra Jeesus löytäis tar-
peelliseksi koetella opetuslasten uskoa,
niin meidän toivomme on, että hän suu-
resta armostansa antais heille voimaa ja
väkevyyttä kärsimään ja miehuullisesti
seisomaan siinä suuressa sodassa ja kil-
voituksessa, varustetut autuuden rauta-
lakilla, hengen miekalla ja uskon kilvel-
lä, jolla he vastustavat sen ruman tuliset
nuolet, hyvin tietten, että se suuri sota-
sankari on ennen meitä vaeltanut niitä
raskaita ja verisiä askeleita yrttitarhasta
Golgatan mäelle, ja monta tuhatta sielua
on ennen meitä noudattanut niitä verisiä
jälkiä Golgatan mäelle, jotka nyt ovat

valkeilla vaatteilla puetetut, ja palmut
heidän käsissänsä, veisaavat uutta virttä
Siionin vuorella Amen! Hallelujah!

Morsiamen piiat, koreat ja kauniit,
pyyhkivät verta heidän haavoistansa ja
kyyneleet heidän silmistänsä, jotka
Kristuksen tähden ovat haavoitetut. Pie-
net enkelit, valkeat ja kiiltäväiset, val-
mistavat taivaan leipää elämän puusta
niille, jotka Jeesuksen nimen tähden
ovat nälkää kärsineet. Valkeat vaatteet
annetaan niille, jotka Kristuksen tähden
ovat alastomaksi riisutut. Ja Jeesuksen
köyhälle morsiamelle, jonka päälle
maailman koreat huorat ovat sylkeneet,
annetaan kultainen kruunu päähän, ja
kointähti rintaan, ja sormukset käteen,
ja veripunainen puku pestään lumival-
keaksi. Ja Vapahtajan köyhä morsian,
joka täällä armon ajassa on morsiamen
tavalla kirkkoon otettu, istutetaan siellä
morsiamen istuimelle, ja Vapahtajan
morsiamen piiat tanssaavat hänen ym-
päriillänsä taivaan puhtaan lattian päällä.
Ja kaikki pyhät enkelit iloitsevat ja rie-
muitsevat heidän kanssansa, koska Ka-
ritsan häät pidetään. Ja pienet viattomat
lapset huutavat Hoosianna, Daavidin
Pojalle! Amen.

Lähde: Kirkkopostilla 1876

¹ vuottua = jälki on näkyväinen

² seisoa puolassa = seisoa häpeäpaalussa

Minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen annan minä teihin; ja otan pois teidän lihastanne kivisen sydämen, ja annan teille sydämen lihasta. Silloin teidän pitää ajatteleman teidän pahaa menoanne ja teidän töitänne, ettei ne hyvät olleet. Ja teidän pitää itsellenne suuttuman teidän rikostenne ja teidän epäjumalan palvelukseenne tähden. Hesek. 36: 26, 31

Näin sanoo Herra profeetta Hesekielin kautta, josta me kuulemme, että hän aikoo ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa, ja antaa heille uuden hengen, ja koska he saavat tämän uuden hengen, pitää heidän ajatteleman heidän pahaa menoansa. Heidän pitää suuttuman itsellensä rikostensa tähden.

Tämä ennustus on tosin tapahtunut silloin, kun Pyhä Henki annettiin Jeesuksen opetuslapsille. Ja sama ennustus on vielä nytkin täytetty, niin että monelle on annettu uusi sydän ja uusi henki, ja moni on myös suuttunut itsellensä rikostensa tähden. Mutta ei vielä kaikki paatuneet ole suuttuneet itsellensä. Mutta kristityille he ovat suuttuneet, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Koska me kuulemme, että Herra aikoo ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa ja antaa heille sydämen lihasta, niin me arvaamme, että luonnollisella ihmisellä on kivinen sydän, niin kuin kaikki heränneet ovat koetelleet.

Mutta ei surutoin ihminen tunne, että hänellä on kivinen sydän, ennenkuin Pyhä Henki sen päälle kolkuttaa lain vasaralla. Luonnollinen ihminen ei tunne ollenkaan, mistä aineesta sydän on teh-

ty. Sydän makaa suruttoman ihmisen rinnassa niinkuin tunnotoin kivi. Hän ei tunne hyvää eli pahaa niistä kuin Jumalan Hengen ovat. Mutta koska yksi surutoin ihminen herää, silloin hän tulee tuntemaan, että hänellä on kivisydän, joka ei liiku enemmän kuin kivi, ennenkuin Jumala ottaa kivisydämen pois. Mutta kuin Jumala ottaa kivisydämen, silloin tuntee hän, että sydän on muuttunut, vaikka hänen täytyy usein suuttua itsellensä uskottomuutensa tähden.

Ja se on tarpeellinen vielä kristityille, joille Jumala on antanut uuden sydämen, se on heille tarpeellinen, että he muistavat, kuinka he ovat ennen eläneet, ettei rietas ottais pois muistosta heidän syntejensä. Herra sanoo vielä, että heidän pitää suuttuman itsellensä, koska heille annetaan uusi sydän. Mutta suruttomat ja kastetut pakanat ei suutu itsellensä, vaan he suuttuvat kristityille. Ja kuinkapa rietas suuttuu itsellensä, joka on niin siivosti elänyt, ettei hänen tarvitse koskaan katua omia tekojansa. Jos rietas suuttuis itsellensä, niin hän joutuis katumukseen.

Jumalalle tuli katumus ihmisen tähden. Se on kirjoitettu 1. Mooseksen kirjan 6. luvussa, että Jumala katui, että hän oli tehnyt ihmisen maan päälle, koska hän näki, että hänen sydämensä aivoitus oli paha lapsuudesta saakka. Jumalalle tuli murhe siitä, että rietas oli pilannut hänen työnsä. Mutta rietas ei saata katua, mitä hän on tehnyt, sillä ei rietas ole vielä koskaan tunnustanut, että hän on tehnyt väärin. Ja niinkuin rietas on viatoin kaikista pahoista töistä, niin ovat myös hänen lapsensa, niin kauan kuin he palvelevat ruokkoisäänsä.

Jumala on nimittäin alusta tehnyt ihmisen hyväksi, mutta rietas pilasi Jumalan töitä. Niinkuin muutamat pahanilkiiset pilaavat ihmisten neuvoja ja sitte nauravat päälle, niin on myös rietas nauranut, koska hän saattoi pettää ihmisen ja saada vanhemman sydämen murheelliseksi. Arvatkaat itsestänne, vanhimmat, kuinka pahaa se tekee vanhimman sydämelle, koska yksi vanha kelmi viettelee hänen lapsiansa ja varastaa niitä vanhimman talosta ja viepi heitä omaan taloonsa. Siellä ne raukat unhottavat, kuka heitä on suurella vaivalla synnyttänyt. Ei he tiedä, kuka heidän isänsä on, mutta sen he pitävät oikeana isänä, jonka tykönä he ovat. Ja mitä hän panee heidät tekemään, sen he tekevät.

Jos hän panee heitä varastamaan, niin he tekevät sen. Jos hän panee heitä juomaan pirun paskaa, niin he tekevät sen. Jos hän panee heitä huoramaan, niin he tekevät sen. Jos hän panee heitä nauramaan, niin he tekevät sen. Kuinka hauska on sitten vanhimmalla, koska hän pitkän hakemisen jälkeen viimein löytää lapsiansa riettaan talossa, kussa heitä on kaikkeen pahuuteen opetettu. Ja koska vanhin kyyneleillä rukoilee niitä raukkoja, että he pakenisit pois henkensä kanssa ja tulisit takaisin vanhimman tykö, niin he nauravat vain riettaan sylissä ja sanovat murheelliselle vanhimmalle: "Haas, tule lyömään, jos tohdit! Ja oletkopa sinä meitä ruokkimassa?"

Tämmöinen on nyt suruttoman ihmisen tilaisuus. Hän on taivaallisen vanhimman huoneesta varastettu niin pieninä, ettei hän muista, millinen se vanhin on, joka hänet on suurella vaivalla

synnyttänyt. Ei hän niin muodoin tiedä, kuka hänen oikea isänsä on. Hän on aikaa¹ unhottanut vanhimman rakkauden, ja nyt hänen täytyy olla riettaan talossa, kussa häntä kaikkeen pahuuteen opetetaan. Tulevat myös ne veljet ja sisaret, jotka oikean isän talossa ovat kasvattut, ne tulevat haastamaan niitä onnettomia raukkoja, jotka riettaan talossa mäsäävät.² Ne lapset, sanon minä, jotka taivaallisen Vanhimman käskyläiset ovat, tulevat niitä riettaan ruokkolapsia noutamaan ja sanovat: Rakkaat veljet ja sisaret! Vanhin käski teidän tulla kotia ja varsin. Mutta riettaan ruokkolapset vastaavat: "Katsokaat perseeseen, ei olekaan vanhin käsenyt teitä."

Viimein tulee vanhin itse riettaan taloon ja vetää muutamia tukasta riettaan talosta. Ja vanhimmalla on silloin hengellinen vitsa kädessä, jolla hän piiskaa niitä pahankurisia, jotka ei pysy kotona. Mutta niin pian kuin vanhin on heitä piiskannut ja selkensä kääntänyt, juoksevat he taas riettaan taloon ja siellä nauravat ja irvistelevät ja pilkkaavat vanhimman kyyneleitä. Kuinkas monta kertaa pitää nyt vanhimman noutaman teitä, ennenkuin hän väsyä juoksemasta teidän perässänne.

Voi, voi teitä, te onnettomat raukat, jotka aina makaatte riettaan sylissä ja nauratte siellä! Kuinka monta kertaa ovat vanhimman kyyneleet vuotaneet teidän edestänne? Kuinka monta kertaa ovat vanhimman käskyläiset tulleet noutamaan teitä kotia? Ja kuinka monta kertaa on taivaallinen vanhin itsekin käsenyt teidän tulla pois riettaan talosta, mutta ette ole tahtoneet. Aina te makaatte riettaan sylissä ja nauratte

teidän omaa onnettomuuttanne siihen asti, että se ruokkoäijä, joka teitä on villinnyt oikean Isän talosta, ottaa ja paistaa teitä hiilusten päällä.

Semmoinen on nyt suruttomain raukkain tilaisuus. Rietas on niin paljon pusertanut heidän rintojansa, ettei taida enää tulla heille uutta sydäntä, vaikka Herra on luvannut antaa uuden sydämen ja uuden hengen niille, jotka sen vastaan ottavat. Se vanha mädännyt sydän on niin täynnä riettautta, ettei ole enää uudella hengellä sijaa. Ja niin täytyy heidän sen vanhan sydämensä kanssa kuolla ijankaikkisesti, nimittäin ne onnettomat sielut, jotka ovat jo niin paatuneet, ettei saa enää uusi henki sijaa heidän sydämissänsä.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat saaneet sen uuden sydämen ja uuden hengen, niille on tapahtunut sen profeetan ennustuksen jälkeen. Koska nimittäin Jumala on antanut heille sen uuden hengen, silloin ovat he suuttuneet itsellensä niitten pahain töitten tähden. Koska nimittäin yksi ihminen on saanut uuden hengen, alkaa hän myös muistamaan ja ajattelemaan entistä elämäntänsä, ja silloin hänen täytyy suuttua itsellensä, koska hän huomaitsee, kuinka suuren vahingon hän on tehnyt omalle sielullensa. Hän tuntee myös, että se vanha pahoin haiseva henki on tullut vanhasta mädänneestä sydämestä, joka on täynnä pirun paskaa ja muuta riettautta.

Mutta koska ihminen alkaa todella ajattelemaan entisen pahan elämänsä päälle, silloin on jo uusi henki vaikuttamassa hänessä. Ja silloin hän myös suuttuu itsellensä ja sille riettaalle hen-

gelle, joka hänen suustansa on ulos tullut. Silloin hän myös tuntee, että hänessä on kivisydän, mutta ei hän saata sitä kivisydäntänsä muuttaa eli ottaa pois ennenkuin kivisydän tulee särjetyksi Pyhän Hengen voiman kautta. Mutta ei ole se vanha kivisydän niin löyhä, että se varsin särkyy. Pyhä Henki saapi välistä kauan aikaa kolkuttaa sen päälle, ennenkuin se viimein tulee särjetyksi.

Muutampain sydän tulee kovemmaksi ja kovemmaksi, jota enemmän Pyhä Henki sen päälle kolkuttaa. Ja viimein semmoiset ihmiset paatuvat. Silloin tulee heidän sydämensä niinkuin kylmä rauta pakkaisen aikana. Koska sitä vasaralla takoo, niin vasara lentää takaperin, mutta ei tule kuoppaa vasaran jälkeen. Sillä lailla paatuivat juutalaiset, koska Johannes kastaja, ja sen jälkeen Vapahtaja freistaisit³ kolkuttaa heidän sydämensä päälle. Ja senkaltainen paatumus on näinäkin aikoina tullut näitten päälle, jotka ei ole ottaneet vaaria parannuksen huudosta. Kussa Jumalan laki oikein saarnataan, niin että Jumalan kaksiteräinen miekka pannaan rintaa kohti, siellä pitää paatumus tuleman muutamille, ja muutamille voimallinen heräys.

Mutta Jumalan lupaukset profeetan kautta ovat täytetyt, ja täytetään joka paikassa, kussa Jumalan Henki liikkuu. Hän antaa uuden sydämen kaikille niille, jotka totisen katumuksen ja parannuksen kautta tulevat Jeesuksen ristin juureen. Hän ottaa pois kivisen sydämen niiden lihasta, jotka Pyhän Hengen kolkuttamisen kautta tulevat nöyräksi ja särjetyksi, ja sovitetuksi Jumalan kanssa. Vaikka muutamat paatuvat kristillisyyden kautta, niinkuin Herra sanoi

Moosekselle: “Minä tahdon paaduttaa Faraon sydämen.” Ja se vanha Simeoni, koska hän otti sitä siunattua lasta syliinsä, sanoi myös: “Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.” Ja Paavali sanoi, että “se sanarivistä on muutamille kuoleman hajuksi ja muutamille elämän hajuksi.”

Ja tämä kuoleman haju on se paha henki, joka tulee vanhasta sydäimestä, joka haisee niin pahoin Jumalan edessä, että Hänen täytyy paeta kauas niitten seurasta. Ja vaikka se näyttää niin surkealta, että ne paatuneet henget, joilla on se vanha mädännyt sydän ja se vanha pahoin haiseva henki, ei ole vielä saaneet uutta sydäntä ja uutta henkeä, vaikka Pyhä Henki on niin kauan tehnyt työtä heidän päällensä, täytyy kuitenkin niitten, jotka ovat saaneet uuden sydämen ja uuden hengen, rukoilla niitten sieluin edestä, jotka näyttävät jo paatuneiksi, vaikka paha henki ja pirun paska haisee heidän suustansa, että se uusi sydän, joka tänä päivänä ensimmäisen kerran annettiin Jeesuksen nimen tunnustajille, ja sitte jälkeen muille, jotka hänen nimensä totuudessa tunnustavat, annettaisiin niillekkin raukoille, jotka vanhan sydämen kanssa mätänevät. Ja että se uusi henki, joka tänä päivänä ensimmäisen kerran annettiin murheellisille sieluille ja sitte jälkeen muille, jotka oikeassa katumuksen murheessa huokaavat, annettaisiin niille onnettomille sieluille, joilla vielä se vanha, pahoin haiseva henki on.

Kuule, sinä totuuden ja armon Henki, kaikkien katuvaisten ja armoitettuin sieluin huokaukset. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 14: 23

Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: “Mutta lohduttaja, se Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, kuin minä teille sanonut olen.” Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman: Kuinka Pyhä Henki opettaa Jeesuksen opetuslapsia ja muistuttaa heille kaikki kuin Jeesus on sanonut.

Mutta koska Jeesus evankeliumin lopussa on sanonut: “En minä tästedes puhu paljon teidän kanssanne, sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa,” niin meidän täytyy myös niistä sanoista ottaa yhden ylösra-kentavaisen esimerkin ja perään ajatella: Kuinka maailman päämies opettaa maailman lapsia murhaamaan Vapahtajan ja muistuttaa heille kaikki, mitä rietas on ennen puhunut.

Muistutusta kyllä molemmat tarvitsevat, sillä Jeesuksen opetuslapset olisit jo aikaa unhottaneet Jeesuksen sanoja, ellei Pyhä Henki olis muistuttanut heitä ja opettanut heitä. Sillä pikemmin maailman lapset muistavat, mitä heidän pitää vastaaman, kuin Jumalan lapset, mitä heidän pitää puhuman. Ja jos riettaan opetuslapset unhottaisit välistä jonku sanan, että he joskus tulevat mykäksi, kyllä rietas toisen kerran taas muistuttaa heitä, kuinka heidän pitää vastustaman.

Jeesuksen opetuslapset unhottavat usein, mitä Jeesus on heille puhunut valvomisesta. Koska heidän pitää valvoman yrttitarhassa ja rukoileman, silloin tahtoo uni tulla heidän päällensä.

Sillä yrttitarha on se paikka, jossa heidän pitäis valvoman ja katseleman, kuinka veripisarat tippuvat taivaallisen vanhimman pyhästä ruumiista, ja kuinka verinen hiki juoksee hänen kasvoistansa. Mutta siinä paikassa tahtoo heille tulla hätä unen kanssa. He taistelevat siellä unen kanssa niin paljon, että he unhottavat kohta valvomisen; jonka tähden myös rietas pääsee kohta seulomaan heidän sielujansa niinkuin nisuja.

Mutta Pyhä Henki on muistuttanut heitä siitä suuresta sodasta, jossa se taivaallinen Vanhin silloin on ollut, vaikka tämä asia on aina ollut himmi, niin että opetuslasten tuntoon on jäänyt siitä muistutus paremmasta valvomisesta ristin juuressa. Mutta ei niin kirkas ole tämä Vapahtajan katseleminen yrttitarhassa, kuin se Vapahtajan katseleminen ristin päällä; sillä yrttitarhassa olit he unen kanssa taistelemassa, mutta ristin vieressä olit he valvomassa.

Mutta kyllä riettaan orjat jaksavat silloin paremmin valvoa, koska Jeesuksen opetuslapsille uni pakkaa. Silloin on Juudas kanssa valpas, koska hän pääsee opastamaan vihollisen joukkoa yrttitarhaan. Juudas parhaiten tietää paikan, kussa Jeesus valvoo opetuslastensa kanssa. Ja kyllä rietas muistuttaa häntä, jos hän olis unhottanut. Muistuttipa rietas ylimmäisiä pappeja, kuinka heidän pitää varjeleman hautaa. He sanoit Pilatukselle: "Herra! Me muistamme sen viettelijän sanoneen: kolmen päivän perästä minä nouse ylös." Parempi muisto oli siinä paikassa riettaan opetuslapsilla kuin Jeesuksen opetuslapsilla, jotka ei silloin muistaneet ylösnousemisesta mitään.

Mutta kyllä jälkeen tulee Jeesuksen opetuslapsille parempi muisto kaikista, kun Pyhä Henki rupeaa muistuttamaan heitä. Pyhä Henki muistuttaa myös Jeesuksen opetuslapsille heidän syntiänsä, esimerkiksi Pietarin lankeemista, koska hän kielsi Vapahtajansa. Ja he muistit myös sitä syntiä, koska he olit sanoneet Vapahtajalle: "Herra, tahdotkos, niin me sanomme, että valkea putoais taivaasta ja polttais heidän kaupunkinsa." Pyhä Henki muistutti myös Pietarille niitä ensimmäisiä armon merkkejä, koska hän kirjoitti kristityille: "Emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet teille tietäväksi tehdessämme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kunniata ja kirkkautta." Ja kuinkapa evankelistat olisit saattaneet niin monen vuoden perästä kirjoittaa Jeesuksen saarnoja, ellei Pyhä Henki olis muistuttanut heitä?

Että Pyhä Henki myös opettaa Jeesuksen opetuslapsia, kuinka heidän pitää saarnaaman evankeliumia, ja mitä heidän pitää vastaaman, koska he vedetään lain eteen, kuulemme me Vapahtajan sanovan heille, ettei heidän tarvitse pitää murhetta siitä, mitä heidän pitää vastaaman, sille se samassa heille annetaan. Kuolevaisuudesta myös muistuttaa Pyhä Henki Jeesuksen opetuslapsia. Sillä koska maailman rakkaus tahtoo naakia heidän päällensä, tulee Pyhä Henki ja tuopi heille kuoleman ja ijankaikkisuuden mieleen, ja silloin pakenee maailman rakkaus hetkeksi aikaa. Niin muistuttaa Pyhä Henki Jeesuksen opetuslapsia kaikesta kuin Jeesus on puhunut.

Mutta rietas henki muistuttaa hänen opetuslapsiansa kaikista, mitä hän en-

nen on opettanut heitä tekemään. Ei he tosin muista itse paljon heidän pahuudestaansa. Mutta panee se rietas heitä välistä muistelemaan omaa heidän narreuttansa, kuinka he silloin ja silloin olit viekkaat pettämään ihmisiä. Ja sitte he pramaavat⁴ koreudellansa. Mutta ei rietas tuo heille syntiä muistoon siinä mielessä, että he katuisit niitä, vaan siinä mielessä hän tuopi muutampia kelmittekoja muistoon, että he saisit pramata niiden kanssa, ja toiset sitte nauravat. Rietas henki opettaa myös opetuslapsiansa, kuinka heidän pitää vastustaman ja pilkkaaman kristityitä. Ja erinomattain on hän koulannut⁵ pakanoita, kuinka heidän pitää kristityitä piinaaman. Mutta siitpä rietas itse sai suuremman vahingon. Sillä koska muutamat pakanat näit, kuinka kärsivälliset kristityt olit, ja millä rohkeudella he menit kuolemaan, hämmästyit itse pakanat, ja moni pakana tuli suuri sen kautta kristityksi, että hän oli nähnyt, millä ilolla yksi kristitty kuolee.

Mutta ei riettaan orjilla ole aina, mitä heidän pitää vastaaman, sillä he tulevat usein mykäksi. Ja koska heidän piti tinakaaman Stefanuksen kanssa kristillisyydestä, ei he voineet vastaan seisoa sitä henkeä ja sitä viisautta, jonka kautta hän puhui. Mutta koska riettaan orja ei pidä puoltansa tingassa, niin opetti häntä rietas tämmäämään kristityitä lakiin, että hän siellä pääsis valehtelemaan esivallan edessä, kuinka kristityt puhuvat hävittömiä sanoja lakia vastaan ja kirkkoa vastaan. Se onki riettaan apostolein paras turva maailman laki, jonka hän vääntelee ja kääntää niin, että sen pitää kaatumana kristittyin päälle. Vaikka

kaikki suruttomat ovat rikkoneet kuninkaan valan, ja tehneet semmoisia töitä, joista tulis sakko ja rangaistus esivallan kautta, jos kristityt viitsisit pakanoita tämmätä lakiin.

Mutta pakanat ei tule nöyremmäksi sen kautta, että heitä rangaistaan esivallan kautta, vaan enemmän he paatuivat. Ja olkoon se heidän vastauksensa päällä, että he kristityitä vihaavat ja vainoavat. Kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Mutta Pyhä Henki ei lakkaa sentähden nuhtelemasta heitä kristittyin suun kautta, ja niin kauan kuin he vaeltavat maan päällä, pitää heidän kuuleman, kenenkä hengen lapset he ovat, ettei olis ijankaikkisuudessa mitään sanomista, ettei heitä ole varoitettu ja neuvottu.

Mitä muutoin Pyhän Hengen virkaan tulee, niin te tiedätte, että Pyhällä Hengellä on kaksi virkaa, nimittäin ensiksi, että hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta tätä puhetta ei voi maailma kärsiä, sillä koska Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, niin nousee rietas vastaan ja sanoo: "Ei sinun pidä minua nuhteleman, sillä en minä senkautta tule paremmaksi." Ja kaikki riettaan orjat sanovat riettaan perässä: "Me paadumme sen kovan nuhtelemisen kautta." Ja kuitenkin tuli Pyhä Henki nuhtelemisen kautta ulos Pietarin suun kautta. Varsin samana päivänä, kuin Pietari oli Pyhän Hengen saanut, rupes hän nuhtelemaan sitä maailman joukkoa, joka oli tullut pilkkaamaan Pyhän Hengen ensimmäisiä vaikutuksia, sanoen: "He ovat täynnänmäkiä viinaa." Niitä soimais Pieta-

ri Vapahtajan murhaajiksi. – Miksi Pietari ei puhunut kauniisti ja siivosti heidän kanssansa? Niinkuin suruttomat sanovat: “Joka siivosti neuvoo, sitä me kuuntelemme.” Mutta Pietari ei saattanutkaan puhua siivosti Vapahtajan murhaajille, koska se on Pyhän Hengen virka, että hänen pitää nuhteleman maailmaa synnin tähden, jos he kuulevat eli ei. Joka sen nuhtelemisen kautta paatuu, se paatukoon. Ja joka paha on, se tulkoon vielä pahemmaksi. Mutta voittipa Pietari sen ensimmäisen kovan saarnan kautta monta tuhatta sielua taivaan valtakunnalle. Se saarna vaikutti niin paljon, että moni sai pistoksen sydämeensä. Ja he rupesit kysymään: “Mitä meidän pitää tekemän, että me ijankaikkisen elämän perisimme?”

Mutta eipä nyt enää moni siitä suruttomasta joukosta saa pistosta, ilmanki rietas on takonut rintarautoja niille, jotka ei ole heränneet. Ja Jumala on hyljännyt heitä paatumuksen tuomioon. Mutta emme tarvitse uskoa, että silloin apostolitten aikana on enempi herännyt kuin täällä, sillä siellä oli niin paljon ihmisiä sen suhteen kuin täällä on, että jos sen vuoksi laskettaisiin, kuinka paljon silloin on herännyt, niin korkeammassa laskussa yksi sadalta on tullut kristityksi apostolitten aikana. Ja ne heränneet sielut, jotka silloin tulit kristityksi, ne pakenit pois koko valtakunnasta, ennenkuin Jerusalemin hävitys tapahtui.

Mutta ei tämän aikaisten juutalaisten tarvitse siitä iloita, ettei silloinkaan ole enempi väkeä tullut kristityksi, vaan paremmin heille pitäis tuleman suurempi pelko, ettei heille käy niinkuin entisille juutalaisille, jotka tapettiin vihollisilta

heidän paatumuksensa tähden. Mutta kyllä muutamat maailman viisaat ovat arvelleet, ettei taida koko kristinoppi olla oikea, koska niin vähän ihmisiä on kristityksi tullut. Ja vielä ovat ne kristityt huonommasta ihmissäädystä. Muutampi huora riepu, ja muutampi juoma traasu, ja muutampi juokalet siitä huonommasta väestä on tullut kristityksi. Mutta ei herroista, ei maailman viisaista eikä siveöistä ihmisistä paljon yhtään ole tullut kristityksi apostolitten aikana.

Siitä ovat muutamat maailman viisaat päättäneet, ettei ole koko se kristinoppi oikea, ja että maailma olis paljoo paremmin tullut aikaan, jos se hullu oppi ei olis tullut maailmaan. Ja kyllä vissimmästi riettaan valtakunta olis paremmin pysynyt voimassa, jos se hullu oppi ei olis tullut Galileasta, niin tähän asti. Ja myös tämän aikaiset pakanat ottavat suuren todistuksen siitä, että harvat ovat kristityksi tulleet, ja vielä harvemmat taitavat pysyväiset olla.

Mutta siitpä nyt nähdään, kuinka ahdas paikka se ahdas portti on, ja kuinka suurella pelvolla ja vapistuksella niitten harvain sieluin pitää vaeltaman elämän tiellä, jotka sen ovat löytäneet, sillä rietas ei ole nukkunut, eikä hän ole juuri suloinen niille, jotka hänen valtakuntaansa pyytävät vähentää. Hän on näyttänyt hampaitansa jokaiselle, joka ei anna hänelle omantunnon rauhaa. Ja jos tämä heräys olis tapahtunut muualla, kussa paljon on ylimmäisiä pappeja ja maailman herroja, kyllä rietas olis jo aikaa roiskinut kristityitä.

Mutta Pyhällä Hengellä on myös toinen virka, jonka tähden häntä kutsutaan lohduttajaksi. Hän lohduttaa Jeesuksen

murheellisia opetuslapsia, koska heitä vihataan ja vainotaan maailmalta. Koska rietas käypi heidän päällensä niinkuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Koska oman vanhurskauden rietas käypi heidän uskonsa päälle ja tahtoo heidän sielujansa ahdistaa pois Jeesuksen rististä, silloin lohduttaa Pyhä Henki katuvaaisia ja murheellisia ja epäilyksen kanssa taistelevaisia, niin kuin Jeesus on sanonut tämän päivän evankeliumissa: "Rauhan minä jätän teille: minun rauhani minä annan teille, en minä anna teille niinkuin maailma antaa, älköön teidän sydämenne murheellinen olko, älkäätkä myöskin peljätkö. Te kuulitte minun sanovan, minä menen pois ja tulen jälleen teidän tykönni."

Kuulkaat tämä sana, te murheelliset ja katuvaaiset: jos Jeesus välistä menee pois, niin on hän luvannut tulla jälleensä. Monesti se tapahtuu niin yhdelle murheelliselle Jeesuksen opetuslapselle, että Jeesus menee pois vähäksi aikaa, että hän peittää kasvonsa armon, ettei kristitty tunne joka aika Jeesuksen armollista läsnä olentoa. Ja silloin myöskin rietas käypi kristityn päälle hirmuisesti kiusausten kanssa. Ja oman vanhurskauden rietas tahtoo hävittää hänen uskonsa. Mutta Jeesus on aikonut tulla jälleen lohduttamaan murheellisia opetuslapsia. Ja silloin hän taas jättää heille rauhansa, joka ylitse voittaa maailman kiusauksia. Ja minä tiedän, että oikeat opetuslapset ovat tämän rauhan saaneet.

Mutta rietas ei salli heidän tätä rauhaa nautita, vaan hän käypi hirmuisesti heidän päällensä ja tahtoo sen rauhan pois ottaa, jonka Jeesus on heille antanut. Silloin tulee lohduttaja Pyhä Henki

ja muistuttaa heille kaikki, mitä Jeesus on heille sanonut taivaan valtakunnasta, jota silmä ei nähnyt ole, ei korva kuulut, eikä kenenkään sydämeen noussut ole, muitten kuin niitten, jotka tuntevat taivaan valtakunnan esimakua.

Nyt koska maailma niin kauhea on, ja rietas niin hirmuinen, ja liha niin heikko, ja kuolema niin liki, pitäis meidän rukoileman sitä suurta ristinkantajaa, joka on kärsinyt ja kuollut, että hän antais meille Pyhän Hengen, että me jaksaisimme kilvoitella siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, että me jaksaisimme kontata armoistuimen eteen, koska kuolema kovin ahdistaa, ja että se armollinen Herra Jeesus, joka on omalla verellensä sotinut ja ylitsevoittanut maailman, antaa voimaa ja väkevyyttä sotimaan ja kilvoittelemaan meidän kalliimmassa uskossamme, ja ylitsevoittamaan perkelettä ja maailmaa, että me pääsisimme viimein veisaamaan voiton virttä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma N:o 23 / Helsingin yliopistonkirjasto /

¹ aikaa: kauan sitten

² mässätä: leikkiä

³ freistaisit: yrittivät, koettivat

⁴ pramata: kerskua, kehua

⁵ skoulata : kouluttaa, opettaa

Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat. Joh. 3: 19

Valkeuden kanssa ymmärretään, ei ainoastansa oikea ymmärrys ja oikea tunto hengellisissä asioissa, mutta myös oikeat koettelemukset ja oikea kristillinen elämä. Mutta pimeyden kanssa ymmärretään, ei ainoastansa ymmärtämättömyys ja väärä tunto, mutta myös suruttomain ihmisten paha tahto ja jumalaton elämä. Koska nyt Vapahtaja sanoo, että ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, niin se on ymmärrettävä, että luonnolliset ihmiset ei tahdo tulla valkeuteen. Ei he tahdo ilmoittaa heidän pahoja töitensä. Ei he tahdo tunnustaa syntiänsä.

Sillä tavalla on Augustinus, se kuuluisa kristittyin opettaja ymmärtänyt tämän raamatun paikan, että suruttomat ja pakanat rakastavat niin paljon pimeyttä, että he peittävät ja kieltävät syntiänsä, jotka kuitenkin kerran tulevat valkeuteen. Me tiedämme hyvin, että varkaat ja huorat vihaavat vielä luonnollistaki valkeutta. Jos joku tulee kynttilän kanssa varkaan päälle, koska hän on varastamassa, niin kokee hän varsin sammuttaa kynttilän, ettei häntä tuttais. Niin myös huorat vihaavat luonnollista valkeutta ja suuttuvat niille, jotka tulevat kynttilän kanssa puhtaan riettauden päälle. Mutta vielä enemmän he vihaavat sitä hengellistä valkeutta.

Koska kristityt vaativat heiltä oikean synnin tunnustuksen, niin he tahtovat peittää syntiänsä ja kieltää sanoen: "Ei

ole tarpeellinen tunnustaa, eikä tarvitse maailmalle huutaa." Minkätähden on Augustinus tämän paikan ymmärtänyt niin, että se kuuluu synnin tunnustukseen, että kaikki pimeyden työt pitää tuotaman valkeuteen? Mutta armon varkaat ei tahdo ollenkaan tunnustaa syntiänsä, ei ne tahdo tulla valkeuteen. He rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Valkeuden kanssa ymmärretään myös oikea itsensä tunteminen. Mutta kuinkas armon varkaat saattavat tulla itsensä tuntemiseen, jotka ei tunne sitä, että heillä on hengellinen viha sydämessä kristityitä kohtaan, eikä myös tunne, mitä kunnian rietas heissä vaikuttaa, koska he tahtovat peittää syntiänsä. Kuinka he sitte tuntisit, mitä ahneuden perkele heissä vaikuttaa ja mitä oman vanhurskauden perkele vaikuttaa?

Valkeuden kanssa ymmärretään myös oikea Jumalan sanan ymmärtäminen. Mutta ei tahdo suruttomat ja armon varkaat siihen valkeuteen tulla, sillä muuttamat heistä selittävät raamattua niinkuin rietas. Eipä Nikodemuskaan ymmärtänyt, mikä uusi syntyminen on, vaikka hän oli mestari Israelissa. Ja kirjanoppi-neet ymmärsit väärin kaikki profeettain lupaukset Messiaksen valtakunnasta. Kuinka sitte suruttomat ymmärtäisit raamattua oikein, koska apostoli Paavali, joka oli semmoinen raamatun mies, ei ymmärtänyt muuta, kuin että kristityt olit yksi väärä eriseuraja ja Natsareenuksen lahkokunta, joka tahtoi sitä vanhaa Mooseksen asetusta muuttaa ja väärää uskoa tuoda valtakuntaan.

Miksi Paavali rupeis erilaihin ymmärtämään raamattua, niin pian kuin

omatunto oli herännyt? Mutta juutalaiset suutuivat hirmuisesti Paavalille niin pian, kuin hänessä muutos tapahtui. Eikö tämän aikaiset suruttomat ja armon varkaat mahda arvata, että se on rietas, mutta ei Lutherus, joka heille selittää Jumalan sanaa nurin. Mutta heidän täytyy nyt olla pimeydessä sentähden, että he rakastavat pimeyttä.

Pimeyden kanssa ymmärretään myös se luonnollinen sokeus ja pimeys hengellisissä asioissa, jossa suruttomat vaeltavat kadotuksen lavealla tiellä, vaikka muutamat kyllä tuntevat, että he ovat huonolla tiellä, mutta ei he pääse irti saatanan pauloista. Muutamat nojaavat sen päälle, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Sentähden ovat sitte suruttomat oikeat profeetat. Suruttomat ilmanki ymmärtävät Jumalan sanaa oikein, koska he sanovat: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Mitäs te näette itse kirjasta? Niin paljon ilmanki näette kirjasta kuin juutalaiset näjit, jotka olit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Johannes kastajalla oli perkele ja Natsareenuksella oli perkele, ja kristityt olit väärät profeetat.

Sen verran yksi surutoin ihminen näkee kirjasta. Jos hän ei rakastais pimeyttä, jos hänellä olis halu tulla valkeuteen, niin saattais hän mitämaks saada sen ylösvalaistuksen kirjasta, että hän on itse väärä profeetta ja villihenki. Mutta siihen valkeuteen hän ei tahdo tulla, sillä hän rakastaa enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä hänen työnsä ovat pahat. Yksi surutoin ihminen rakastaa enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä hänen työnsä ovat pahat. Se on yksi pimeyden merkki, että

hän rakastaa vanhoja kotosyntejensä ja pitää niitä luvallisenä.

Me näemme, että juomarit rakastavat vielä paloviinaa ja pitävät sen makeana, vaikka kaikki järjelliset ihmiset tietävät, että semmoinen kalu tekee ihmisen luontokappaleeksi. Niin myös huorat rakastavat enemmän omaa lihaansa kuin Jumalaa. He tahtovat elää niinkuin luontokappaleet, ja kuolevat myös niinkuin luontokappaleet. Se näyttää niinkuin juomarit ja huorat olisit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että heillä on paras oikeus astua taivaan valtakuntaan. Mutta ei niillä taida olla sie luakaan, koska he elävät niinkuin luontokappaleet ja kuolevat niinkuin luontokappaleet. Semmoiset pahimmiten vihaavat kristillisyyttä, joka on hengellinen valkeus. Mutta ei viinaporvaritkaan rakasta valkeutta, vaan he rakastavat pimeyttä, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Ja tämä nyt on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Jos tämä valkeus ei olis tullut maailmaan, jos tämä kristillisuus ei olis tullut, niin olis heillä ollut vähempi edesvastausta, eikä olis niin kova tuomio tullut heidän päälensä. He olisit sitte tietämättömyyden ja ymmärtämättömyyden varjon alla saaneet mennä rauhassa helvettiin. Heille olis huokiampi ollut tuomio päivänä, niinkuin Sodomian ja Gomorran miehille, joille ei ole niin paljon saarnattu katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, kuin näille juutalaisille.

Mutta juuri sentähden, että valkeus on tullut, juuri sentähden, että nämät suruttomat ja paatuneet ovat niin paljon

kristillisyyttä nähneet ja kuulleet, sentähden tulee yksi hirmuinen tuomio heidän päällensä, jotka ei ole uskoneet, että valkeus on tullut maailmaan, jotka ei ole uskoneet, että tämä valkeus on oikea ylösvalaistus ja oikea kristillisuus. Että koska niin paljon on paatuneille juutalaisille puhuttu katumuksesta, parannuksesta ja elävästä uskosta, ja ei ole vielä jaksaneet uskoa, että kaikki totuuden vihamiehet, kaikki pilkkaajat ja vastaanseisojat saavat tuomion päällensä, juuri sentähden, että tämä valkeus on tullut maailmaan. Sillä ei suruttomat ja paatuneet pääse sanomaan tuomiopäivänä: "Emme ole tienneet emmekä ymmärtäneet, kuinka meidän olis pitänyt elämän."

Ei nämät suruttomat ja paatuneet saata sanoa tuomiopäivänä niinkuin Sodomian ja Gomorran miehet: "Ei meille ole puhuttu parannuksesta, ei meille ole saarnattu katumuksesta." Ei epäileväisetkään ja omanvanhurskauden eli epäuskon vangit saata syystä sanoa: "Ei meille ole saarnattu uskosta." Vaikka ne suurimmat armon varkaat sanovat: "Ei meille ole saarnattu uskosta." Mutta ne valehtelevat, sillä armon varkaat tahtovat ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta mennä Kristuksen tykö. Mutta ei Kristus ole vastaan ottanut fariseuksia ja semmoisia armon varkaita, jotka sanovat: "Meillä on yksi Isä Jumala." Niille on itse Kristus sanonut: "Te olette siitä Isästä perkeleestä." Semmoisille armon varkaille on saarnattu semmoinen evankeliumi, kuin Johannes kastaja saarnais fariseuksille: "Te kyykäärmeen sikiät, kuka neuvoi teitä pakenemaan tulevaista vihaa?" — Mutta katuvaisille, murheellisille, epäileväisille ja alaspai-

netuille sieluille on saarnattu evankeliumi. Me tiedämme sen vakaisesti, että köyhille saarnataan evankeliumi, mutta rikkaille saarnataan tuomio. Ja tämän uskalluksen päälle me nyt kumarramme polvemme meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isän puoleen, joka on valkeuden Isä, rukoillen nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, että hän antais vielä tämän valkeuden ylösvalaista niitä, jotka pimeydessä ja kuoleman varjon alla istuvat, että he saisit vielä nähdä tämän valkeuden, joka nyt on tullut maailmaan, vaikka se tekee niitä sokeaksi, jotka pimeyttä rakastavat. Mutta valkeuden lapset iloitsevat niinkuin pääskynsen pojat, jotka alkavat laulamaan varsin kuin aurinko nousee. — Kuule, valkeuden Isä, niitten katuvaisten, murheellisten ja epäileväisten huokaus, jotka vielä istuvat pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa, odottain aamuruskon koittoa. Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 3: 16.

Meidän pitää Jumalan armon kautta nyt katselemaan, mitkä elävät ne ovat, jotka enemmän rakastavat pimeyttä kuin valkeutta. — Ensimmäinen tutkistelemus: Mitkä elävät ne ovat, jotka enemmän rakastavat pimeyttä kuin valkeutta? Toinen tutkistelemus: Minkäkaltaisen tuomion he saavat? Jospa nyt valkeuden Isä valaisis koko tämän ilman, että kaikki pimeyden elävät näkisit tämän valkeuden, ja että kaikki, joilla on ikävä olla pimeydessä, pääsisit valkeuteen. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Mitkäs elävät ne ovat, jotka rakastavat pimeyt-

tä? Kaikki maan alla olevaiset ihmiset, niinkuin maahiset ja manalaiset, ja äpäret, jotka rääkkyvät hämärässä ja peljättävät eläviä ja maan päällä asuvaisia ihmisiä. Niin myös hattarat ja mettän perkeleet, jotka nauravat ja ki-roavat valkeudelle.

Ensiksi maahiset, eli maan haltiat, jotka maan alla kaivavat maata kynsil-länsä, ja luulevat sieltä löytävänsä aar-nihaudan, mutta kuin tämä aarnihauta tulee valkeuteen, niin ei se ole muu kuin sysihauta. Maahisen tyttäret sanotaan olevan verkavaatteissa ja kantavan silk-kihuivia ja muuta koreutta, joilla he ve-tävät huorapukit tykönsä, niinkuin sormukset, korvarenkaat, kultaviljat, joilla huoruuden perkele on heitä sitonut kau-larautaan. Niillä sanotaan myös olevan pitkät hiukset ja kaunis veisuääni, vaikka ei he muuta saata veisata kuin aino-astansa huoralauluja. Jos moni nuorukainen on tullut petetyksi heidän kauneu-destansa, koska hän on huoruuden vii-nasta juopunut, kyllä on myös moni kris-titty tytär huoruuden kautta joutunut maan alle asumaan pimeydessä, koska hän on ottanut maahisen pojan mieheksi.

Ettekös ole kuulleet, kuinka maahiset varastavat ihmisten lapsia ennen kastetta, ja vielä jälkehenki vaihettavat he ihmisen lapsia, joille ei ole pantu ristiä rintaan. Sillä maahiset ei kärsi ristiä pantavan lastensa rintaan. Maahiset kapaloitsevat kyllä lapsiansa, mutta ei ole sallittu maahisen valtakunnassa, että kapalovyö pantaisiin ristiin lapsen rinnan päälle. Siitä kuuluu hyvin, että maahiset ovat Jeesuksen ristin viholliset. Ja kuin-kapa maahiset jaksaisit ristiä kantaa, jotka syövät pirun paskaa ja vanhan aa-

tamin sontaa. He ovat sen juomisen jäl-keen niin nuoskat ja nuopeat, niinkuin he olisit paskaa syöneet. Mutta yhtähy-vin he pitävät pirun paskaa makeana, vaikka se haisee niinkuin myrkkyy nel-jänneksen päähän. Koska nämät maahiset juovat paljon sitä vuotavaa pirun paskaa, joutuvat he viimein manalai-siin, vaikka maahiset sokeudessansa luulevat, että joku noita on nostanut manalaiset heidän päällensä. Mutta se on hyvin koeteltu asia, että jokainen, joka näkee manalaisia, on juonut ylön paljon pirun paskaa.

Manalaiset ovat vielä syvempään pohjattomuuteen vajonneet kuin maahiset, sillä manalaiset ovat tulleet niistä sieluista, jotka ovat maan päällä kristi-tyn nimeä kantaneet, mutta ovat valvo-mattomuuden kautta langenneet kristil-lisyydestä ja tulleet manalaiseksi. Nä-mät manalaiset peljättävät eläviä ihmisiä kummituksillansa, ja pitävät vielä hengellisen kuolemansa jälkeen kirkon menoja ja polttavat kynttilöitä, jonka tähden he muutamilta kutsutaan "kir-konväeksi". Mutta mitä auttavat heitä enää kirkonmenot kuoleman jälkeen, koska he täällä armon ajassa ovat istu-neet kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Jumalan sana on mennyt pään ylitse sivuitse suuta ja sivuitse korvia, eikä sydäntä kohti koskaan.

Siihen samaan manalaisten joukkoon kuuluvat myös äpäret, jotka varsin syntymisen jälkeen ovat hengettömäksi tulleet. Vanha ihminen on saanut tilan tappa sen uuden ihmisen varsin syntymisen jälkeen. Sentähden ei ole nämät äpäret koskaan vanhimman rintoja ime-neet. Ja ilman kastetta he ovat kuolleet.

Nyt he rääkkyvät hämärässä ja kaipaavat kastetta ja kristityn nimeä, mutta ei yksikään saata heille kristityn nimeä antaa, paitsi maahiset ja manalaiset. Ne antavat äpärälle kristityn nimen. Pyhä Paavali todistaa, että ne lapset, joita Isä ei kurita, ne ovat äpärrät ja ei lapset.

Nämät ovat nyt se pimeyden joukko, jotka rakastavat pimeyttä, ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Siihen tulevat vielä hattarat ja mettän perkeleet, jotka rakastavat pimeyttä, ja vihaavat valkeutta. Hattarat nauravat, jos joku elävä ihminen puhuu heille katumuksesta ja parannuksesta, mutta mettän perkeleet kiroavat kristityitä, ja purevat hampaitansa niinkuin juutalaiset, jotka puhuit Stefanuksen kanssa. He purit hampaitansa ja tukitsit korviansa, että he pääsisit kuulemasta semmoisia hirmuisia pilkkasanoja, kuin Stefanus puhui. Sillä yhden kristityn sanat kuuluvat mettän perkeleen korvissa niin hirmuiselta, ettei hän viitsi kuullakaan.

Muutampi mettän perkele on niin pyhä, niin hurskas, ja niin jumalinen, ettei hän viitsi kristityn kirousta kuulla. Mutta anna hänen itse ruveta lukemaan läksyjänsä, kyllä sitte kirous muuttuu siunaukseksi, ja hänen siunauksensa muuttuu kiroukseksi. Muutoin sanotaan mettän perkeleen olevan aikainen huora, ja saavat kyllä ihmisen tyttäret varoittaa itseänsä hänestä.

Muutammat valkeuden vihaajat ovat niinkuin pissihaukat, jotka vääntelevät kaulaansa ja kurkistelevat. Pissihaukat lentelevät huoneitten ympäri hämärässä, ja syövät hiiriä ja kauhistuksia, niinkuin profeetta Esaias heistä todistaa. Ja sillä hiiren lihalla he luulevat elävänsä ijan-

kaikkisuudessa. Hiiren pyytäjät ovat semmoiset, jotka vartioitsevat kristittyin vikoja, niinkuin fariseukset, jotka aina olit vartioitsemassa Kristuksen vikoja, ja niillä ne eläitit henkensä.

Ei suinkaan nämät pissihaukat huoli niistä, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Semmoiset ovat usein fariseusten parhaat ystävät, mutta kristityt ovat aina pahenuksena, ja niitten elämää fariseukset vartioitsevat, jos he saisit niistä jonkun hiiren, se olis vasta makea ruoka pissihaukan suussa. Semmoinen onki fariseuksen luonto, jonka autuuden perustus on omavanhurskaus. Hän kuurnitsee hyttysiä ja nielee rautakiiskiä. Hän katsoo kyllä pieniä vikoja kristityissä, mutta omia syntejäänsä hän rakastaa, peittää ja salaa. Hän vaatii siis enkelin pyhyyttä kristityiltä. Hän luulee ilmanki, että kristitty on tekopyhä niinkuin hänki. Mutta älä katso hiiriä, hyvä fariseus, älä katso raiskaa kristityn silmässä, niin kauan kuin malka on omassa silmässä. Ota pois malka ensin omasta silmästä. Ota pois viha ja ahneus, ja kateus omasta sydäimestä, sillä nämät synnit vievät sinut helvettiin.

Ja sinä armon varas, joka rupeisit vartioitsemaan kristittyin vikoja, ja hiiriä pyytämään. Ota pois rautanaula omasta sydäimestäs. Se paisuttaa sinun sydämes ja tekee niin paksuksi, ettet mahdu enää ahtaasta portista sisälle. Joka ei mahdu enää kristittyin rukoushuoneeseen, kuinkas hän mahtuis taivaan valtakuntaan, se on mahdotoin.

Mitkäs elävät ne siis ovat, jotka rakastavat pimeyttä? Joo; ne on maahiset, ja manalaiset, äpärrät, hattarat ja mettän

perkeleet ja pissihaukat. Maahiset eli mammonan orjat, jotka kaivavat maata kynsillänsä, ja luulevat sieltä löytävänsä aarnihaudan. Sitte manalaiset, jotka ovat kristityn nimeä kantaneet, mutta ovat sen voiman kadottaneet ja tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi kuin ennen. Sitte äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen, jotka ei ole koskaan vanhimman rintoja imeneet, he ovat ilman kastetta kuolleet, ja kaipaavat nyt kristityn nimeä.

Sitte hattarat, jotka aivan naurulla ja pilkalla kuittaavat kristittyin varoituksia tuomiosta ja kadotuksesta. Sitte mettän perkeleet, jotka ovat aikaiset huorat, ki-roilijat, kruunun varkaat, juomarit, ja tappelusmiehet. Ne ovat semmoiset miehet, jotka menevät rohki ja suurella fartilla¹ helvettiin. Sitte pissihaukat eli semmoiset fariseukset, eli omanvanhurskauden kristityt, jotka syövät kauhistuksia ja pyytävät hiiriä. He kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameleita, vartioitsevat kristittyin vikoja, ja niinkuin riettaan enkelit iloitsevat kristittyin lankeemuksesta, ja sanovat: "Semmoiset ovat kristityt." Kaikki nämät rakastavat pimeyttä enemmän kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Toinen tutkisteleminen. "Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat." Jos ei olis valkeus tullut maailmaan, niin olisit pimeyden rakastajat helpommalla päässeet. Ei olis niin suuri edesvastaus painanut heitä. Mutta nyt on valkeus tullut maailmaan. He ovat nähneet ne voimalliset työt, kuin kansassa on tehty. Heille on puhuttu ja saar-

nattu niin paljon katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, että he ovat väsyneet kuulemasta, ja paatuneet.

Juuri tämä paatumus, joka on tullut vastaanaseisojille kristillisyyden kautta, pitää oleman yksi merkki siihen, että tämä kristillisuus on oikea, sillä se vanha Simeon on sanonut: "Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan." Niin ovat juutalaiset paatuneet Johannes kastajan aikana ja Vapahtajan aikana, ja apostolitten aikana. Jota enemmän heille saarnattiin, sen enemmän he paaduit. Rietas ottaa niin kovin vastaan, koska hän ei saa rauhassa olla luolassansa, että hän paisuttaa sydämen, tekee sen kovaksi, ilkeäksi ja paatuneeksi. Ei siihen pysty enää mikään, ei laki eikä evankeliumi. Se on yhtä kuin tuolle seinälle saarnattaisiin.

Kyllä tosin maailman orjat soimaavat kristityitä siitä paatumuksesta sanoen: "Itsepä te olette paaduttaneet meitä. Vastatkaat nyt meidän sielumme edestä." Mutta ei se ole niin, hyvä fariseus. Ei se ole niin kuin sinä luulet. Ei kristityt ole teitä paaduttaneet, mutta perkele on teitä paaduttanut. Herra sanoi Moosekselle: "Minä paadutan Faaraon sydämen." Onkos sitte Herra paaduttanut Faaraon sydämen? Ei, sanon minä, vaan perkele. Ylpeyden perkele, vihan perkele, omanvanhurskauden perkele. Ne paaduttavat sydämen.

Ja nyt sanoo Jeesus: Sodomian ja Gomorran miehet pitää nouseman tuomio-päivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa, sillä jos niin suuret ja voimalliset työt olisit tapahtuneet Sodomassa ja Gomorrassa, niin he olisit jo aikaa teh-

¹ fartilla: vauhdilla (ruots. fart = vauhti)

neet parannuksen säkissä ja tuhassa. Saattavatkos tämän aikaiset suruttomat sanoa, ettei ole heille saarnattu lakia eikä evankeliumia? Saattavatkos he sanoa: "Ei kristityt ole puhuneet meille mitään katumuksesta ja parannuksesta? Tulkoon nyt kantamaan kristittyin päälle, jo täällä armon ajassa, että he saavat niissä paikoissa parantaa vikojansa, jossa on totisesti parantamista.

Siinä nyt on paatuneille tuomio: "että valkeus on tullut maailmaan, mutta ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat." Ei saata juutalaiset sanoa: "Ei meille ole saarnattu tuomiota", eikä saata köyhät sanoa: "Ei meille ole saarnattu evankeliumia." Me tiedämme vakaisesti, että juutalaisille on saarnattu tuomiota, nimittäin se tuomio, joka seuraa paa-tumusta ja hengellistä vihaa, ja kristittyin vainoamista. Niin myös köyhille on saarnattu evankeliumia, nimittäin hengessä köyhille, se on, katuvaisille, murheellisille, epäileväisille, hätääntyneille ja alaspainetuille sieluille on saarnattu evankeliumi. — Ja sentähden, että tämä valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset yhtähyvin ovat enemmän rakastaneet pimeyttä kuin valkeutta, sentähden juuri tuomitaan nyt paatuneita ja Jeesuksen ristien vihollisia, ettei he pääsis sanomaan itseänsä syyttömäksi millään tavalla. Jos tämä valkeus ei olis tullut, niin olis heidän tuomionsa ollut helpompi. He olisit sen saattaneet tuoda esteeksi, ettei heille ole ilmoitettu, mistä tie menee taivaaseen, mutta nyt se on heille ilmoitettu. Ja jos niin paljon olis saarnattu pakanan maassa katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, kuin täällä

on saarnattu, niin he olisit jo aikaa tehneet katumuksen ja parannuksen säkissä ja tuhassa. Ja ne pakanat, jotka asuvat Googissa ja Maagogissa, pitää nouseman ylös tuomiopäivänä tuomitsemaan näitä kastetuita pakanoita, ja sanoman: "Jos meille olis niin paljon saarnattu katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, niin me olisimme tehneet katumuksen."

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat uskoneet evankeliumin, saattavat kuitenkin koetella tuntoansa, jos olis siinä vielä se vika, ettei he ole niin vireästi puhutelleet pakanoita näinä viimeisinä vuosina, kuin heidän olis pitänyt tehdä. Me olemme kuulleet, että muutamat pakanat ovat jo kantaneet kristittyin päälle, ettei he käy enää pakanain talossa, ja mitä he sitte tekevät ijankaikkisuudessa? Jos ei kristityt varoita itseänsä laiskuudesta ja huolimattomuudesta siinä paikassa, niin saavat pakanat todella syyn kantaa kristittyin päälle tuomiopäivänä. Vaikka pakanat täällä kantavat kristittyin päälle, että kristityt tulevat heitä kiroamaan ja tuomitsemaan. Mutta ijankaikkisuudessa aukevat vasta paatuneitten silmät, ja sitte he vissimmästi rupeavat kantamaan kristittyin päälle, ettei kristityt ole heitä oikein haukkuneet ja tuominneet.

Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka täällä ovat totuuden tunnustaneet ja sielunsa vapahtaneet, pitää näkemän Jumalan valkeudessa, ja pakanat pitää tuomitseman itsensä, ettei he ole hyvää neuvoa vastaan ottaneet. Ja silloin pitää heidän näkemän totuuden tunnustajat valkeudessa Jumalan pojan oikealla puolella. Amen!

Alkuperäinen (osa) sekä jäljennös / Aunon kokoelma
Kansallisarkisto Helsinki /

Meidän Vapahtajamme sa-
noo tämän päivän evanke-
liumissa: “Ei Jumala lähēt-
tänyt poikaansa maailmaan tuomitse-
maan maailmaa, mutta että maailma
piti hänen kauttansa vapahdetta-
man.”

Nämät Vapahtajan sanat kuuluvat erinomattain katuvaisille, jotka ei jaksu uskoa, että Jumala on armollinen, vaikka armon varkaat omistavat nämät sanat itsellensä, ja luulevat, että heille se on kirjoitettu. Mutta me tiedämme, että nämät sanat on kirjoitettu epäileväisille ja katuvaisille sieluille, jotka ei jaksu uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Vapahtaja on tosin puhunut nämät sanat Nikodeemukselle, mutta ei hän ole siinä tarkoituksessa puhunut Nikodeemukselle, että Nikodeemus itse puolestansa eli hengen puolesta olis missään hädässä eli uskon puutteessa ollut, niinkuin armonvarkaat ja omanvanhurskauden palvelijat luulevat, että Nikodeemus oli katuvaainen ja epäileväinen, eli omaltatunnolta tuomittu, vaan Vapahtaja on selittänyt Nikodeemukselle armon järjestyksen, että hän tulis ymmärtämään minkätähden Vapahtaja on tullut maailmaan. “Ei hän ole tullut katuvaisia tuomitsemaan, mutta vapahdamaan.”

Jos maailma kuinka omistais nämät sanat itsellensä ja sanois: “Maailmaa Jeesus on tullut Vapahtamaan,” ei hän ole ainoastansa tullut katuvaisia vapahdamaan, mutta maailmaa, niin meidän täytyy panna maailman silmään eteen niitä sanoja, jotka samassa evankeliumissa ovat kirjoitetut, nimittäin:

“Tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat.”

Kuinka siis maailma saattaa omistaa itsellensä lohdutuksen niistä sanoista: “Ei Jumala lähettänyt poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa,” koska varsin samassa julistetaan tuomio maailmalle. Hän sanoo nimittäin: “Mutta tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat.” Kyllä on tosin Vapahtaja tullut maailmaan vapahdamaan syntisiä, jotka jo totisesti tuntevat itsensä syntiseksi, mutta maailma suuttuu, koska hänelle soimataan syntiä, kuinka siis maailma saattaa hänen kauttansa tulla vapahdetuksi?

Ei maailma tarvitse yhtään Vapahtajaa, mutta katuvaiset, murheelliset, alaspainetut, maailmalta vihatut ja ylönkatsotut, ne tuntevat, että he tarvitsevat yhden Vapahtajan, ja niitten tähden sanoi Jeesus Nikodeemukselle: “Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan iankaikkisen elämän saaman.”

Mutta tämän kaltaista armon järjestyä ei Nikodeemus ennen tiennyt, vaikka Nikodeemuksen uskon veljet tahtoisit sanoa niin, että Nikodeemukselle on Vapahtaja niin puhunut. Ei ole hän katuvaisille puhunut niin, eikä omille opetuslapsillensa, vaan Nikodeemukselle. Mutta ei tarvitse Nikodeemuksen uskon veljet ajatella, että heille parhaiten sopivat nämät sanat: “Ei Ju-

mala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa,” sillä Nikodeemus on niin siveä mies, ettei hän kärsi tuomiota kuulla. Mutta hänen uskonsa veljet luulevat, ettei ole Jumalan Poika tullut heitä tuomitsemaan, vaan ainoastansa publikaaneja ja syntisiä.

Mutta me kuulemme muista Vapahtajan sanoista: “Ettei hän ole tullut hurskaita, vaan syntisiä kutsumaan parannukseen.” Nikodeemus oli yksi hurskas mies, ja kaikki jotka Nikodeemuksen uskossa ovat, ovat myös niin hurskaat, ettei heillä ole syntiä katuma vertaa. Ne ovat ne yhdeksän kymmentä ja yhdeksän hurskasta, jotka ei parannusta tarvitse. Niin muodoin saavat publikaanit ja syntiset tämän sanan omistaa: “Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa,” niin kauan kuin katuvaiset publikaanit ja syntiset jaksavat tämän sanan omistaa, niin kauan ovat he vapaat tuomiosta. Mutta jos he epäuskon ja omanvanhurskauden tähden ei saata näitä armon sanoja omistaa, täytyy heidän omistaa ne toiset sanat: “Joka ei usko, se kadotetaan. Ja “joka ei usko, se on jo tuomittu.”

Kummatko sanat te nyt omistatte, te murheelliset ja katuvaiset sielut? Ja te epäileväiset! Kummatko sanat te omistatte näistä Vapahtajan sanoista: “Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa”, taikka nämät toiset sanat: “Joka ei usko, se on jo tuomittu.” Minä luulen, että katuvaiset, murheelliset ja epäileväiset sielut ovat omasta koettelemuksesta tunteneet, kuinka totiset nämät sanat ovat: “Joka ei usko, se kadotetaan..” Ne ovat tosin koetelleet, että epäusko painaa katuvaisia

kadotukseen, ja toisaalta ovat myös uskavaiset koetelleet tämän sanan voimaa: “Joka uskoo, ei häntä tuomita.”

Kummatko sanat nyt katuvaiset ja epäileväiset omistavat? Minä luulen, että koska niitä on monta vielä, jotka epäilevät, ehkä he tuntevat kyllä, kuinka onnettomat he ovat siinä tilassa, ja on kuitenkin halu ijankaikkisesti autuaaksi tulla, että he saattavat Jeesuksen murheelliseksi, ja kiusaavat sitä ristiinnaulittua, jos he vielä antavat hänen verensä hukkaan vuotaa, jos he vielä kääntävät pois silmänsä hänen haavoistansa, ja sanovat: “Ei ole Jumalan Poika tullut meitä vapahtamaan, vaan maailmaa hän on tullut autuaaksi tekemään.”

Koska Jeesus sanoi opetuslapsillensa: “ette ole maailmasta”, saattoiko he ajatella niin, ettei ole Jeesus heidän Vapahtajansa. Koska hän sanoi Nikodeemukselle: “ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa”, saattoiko Jeesuksen opetuslapset niin ajatella: Ei ole Jumalan Poika tullut meitä vapahtamaan, mutta maailmaa. Eli saattavatkos nyt epäileväiset niin ajatella: ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaa tuomitsemaan, mutta katuvaisia hän on tullut tuomitsemaan? Semmoinen usko tulee muutamille epäileväisille ja epäuskon vangeille, koska omanvanhurskauden perkele pääsee oikein hallitsemaan katuvaisia sieluja, niin tulee heille semmoinen usko, että Jumalan Poika tuli heitä tuomitsemaan, mutta maailmaa hän tuli vapahtamaan.

Sillä omanvanhurskauden perkele se on, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Ja katuvaisten päälle hän

kantaa myötäänsä ja sanoo: “Ei sinun tarvitse uskoa, että Jumalan Poika huolehtii sinusta, niin kauan kuin sinä semmoinen olet.” Ja hän on niin totinen olevanansa, ettei katuvaiset saata muuta ajatella, kuin että se on omatunto, joka heitä tuomitsee. Omanvanhurskauden perkele vaatii puhdasta sydäntä, ennen kuin hän laskee katuvaaisia Jeesuksen tykö. Mistäs nyt katuvaiset saavat puhtaan sydämen muualta kuin Jeesuksen tykönä, joka yksinänsä saattaa heidän sydämensä puhdistaa?

Älkää enää kiusatko Jeesusta, te epäuskoiset, vaan tulkaat nyt semmoisena kuin te olette, ja uskokaat, että Jumala ei ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan teitä, jotka ilman hänettä olitte jo tuomitut. Jos te vielä kiusaatte Jeesusta teidän epäuskollanne, niin taitaa Jeesus murheen tähden kuolla, ja te joudutte ijankaikkisesti kuolemaan.

Kuule, sinä uskon alkaja ja päättävä, murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 3: 16.

Tämän päivän evankeliumin ensimmäisessä osassa ovat aivan suloiset armon lupaukset, ja jälkimäisessä osassa on tuomio. Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman, kuka saattaa omistaa niitä armon lupauksia, jotka tässä evankeliumissa ovat kirjoitetut.

Ensimmäinen tutkistelemus. Saattavkos Nikodeemus omistaa näitä armon lupauksia? Toinen tutkistelemus. Saattavkos armonvarkaat omistaa näitä lupauksia? Kolmas tutkistelemus. Saattavkos katuvaiset omistaa näitä

armon lupauksia? —Me tiedämme, että maailman kanssa ymmärretään ihmiset, jotka maailmassa ovat, niin muodoin Turkit ja pakanat, juutalaiset, kirjanoppineet ja fariseukset, publikaanit ja syntiset, ja kaikenlaiset ihmiset, jotka maan päällä asuvat. Jos nyt nämät kaikki omistaisit näitä armonlupauksia, niin tulitit he kaikki ilman epäilemättä autuaaksi. Mutta raamattu osottaa, ettei nämä armonlupaukset kuulu kaikille, jos vielä kaikki omistaisitki niitä. Ei se tule ainoastansa omistamisen päälle, vaan se tulee sen päälle, missä sielun tilaisuudessa ne ihmiset ovat, jotka näitä armonlupauksia omistavat.

Ensimmäinen tutkistelemus. Saattavkos Nikodeemus omistaa itsellensä näitä armonlupauksia: “Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin?” Emme tiedä, kuinka Nikodeemus niitä Vapahdajan sanoja ymmärtää, mutta minä luulen niin, että Nikodeemus ja Nikodeemuksen uskon veljet omistavat itsellensä näitä suloisia armonlupauksia, niin kuin ne olisit heille vasiten puhutut. Sillä Nikodeemus ei ole niin vihainen Vapahdajalle kuin kirjanoppineet ja fariseukset. Nikodeemus on tullut yöllä Jeesuksen tykö kysymään neuvoa häneltä, kuinka hän tulis autuaaksi.

Nikodeemus tunnustaa uskonsa, vaikka hän ei tosin usko, että Jeesus on Messias, eli Jumalan Poika, mutta hän uskoo kuitenkin, että Jeesus on yksi hengellinen opettaja, eli että hän on Jumalalta lähetetty opettajaksi. Mutta se on pahempi, että Nikodeemuksella ei ole syntiä katuma vertaa.

Ei Nikodeemus tunne, että hän on perkeleen vallan alla. Ei hän tunne, että uusi syntyminen on hänelle tarpeellinen. Ja sentähden on Nikodeemus kaukana autuuden tuntemisesta.

Mutta kyllä hän sentähden omistaa näitä armonlupauksia, ettei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, sillä Nikodeemus on niin siveästi elänyt, ettei perkelekään saata häntä tuomita, jopa sitten Jumalan Poika, joka on niin armollinen huorille ja varkaille, publikaaneille ja syntisille, ettei hän niitäkään tuomitse. Kuinkapa Jumalan Poika saattais siveöitä ihmisiä tuomita, joka ei tuominnut sitä huorakaan, jonka fariseukset toivat hänen eteensä? Niin muodoin omistavat kaikki Nikodeemuksen uskon veljet, kaikki siveät ihmiset omistavat näitä suloisia armonlupauksia itsellensä, ehkä nämät suloiset armonlupaukset eivät kuulu heille, vaan ainoastansa katuvalisille.

Toinen tutkistelemus. Saattavatkos armonvarkaat omistaa näitä lupauksia? Saattavat, sillä armon varkaat ovat semmoiset ihmiset, jotka ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta omistavat itsellensä Jumalan armoa ja syntein anteeksi saamista, niinkuin ne juutalaiset, jotka uskoit Jeesuksen päälle, sanoit Jeesukselle: "Meillä on yksi Isä, Jumala, emme ole äpärät."

Koska semmoiset äpärät, joita vanha ihminen on tappanut varsin syntymisen jälkeen, kuulevat Vapahtajan omasta suusta: "ettei ole Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa", sanovat he: "Kuulettekos nyt, te kovat tuomarit, ettei ole Jumalan Poika tullut tuomitsemaan maailmaa. Miksikä

te siis tulette tuomion kanssa meidän päällemme?" Jos vielä kristityt sanoisit armon varkaille: "Joka ei usko, se on jo tuomittu," niin vastaavat armon varkaat: "Me uskomme Jeesuksen päälle, me makaamme joka päivä Jeesuksen ristin juuressa." Vain niin! Te makaatte joka päivä Jeesuksen ristin juuressa. Jos teillä heräis omatunto, niin te näkisitte, kenenkä ristin juuressa te makaatte?

Mutta kuinkas armon varkaat saattavat omistaa näitä armonlupauksia, koska he vihaavat Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa? Se tapahtuu sillä lailla, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, jotka ei anna armon varkaille omantunnon rauhaa. Armon varkaat ovat samasta laadusta kuin se surutoin väki, joka seurais Jeesusta ja uskoi hänen päällensä, niinkauan kuin hän saarnais armosta. Mutta koska hän heitti jonku kovemman sanan, niin he käänsit selkensä ja luovuit hänestä ja sanoit: "Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?" Ja koska yksi sokea raukka rupeis huutamaan: "Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni!" niin surutoin väki torui häntä vaikenemaan.

Semmoiset ovat armon varkaat. Ei ne kärsi, että joku huutais korkeammalla äänellä Jeesuksen perään. Se huutaminen tekee armon varkaille pahaa, ja kuitenkin he sanovat: "Meillä on yksi Isä Jumala, emme ole äpärät." Mutta heidän pitäis omistaman näitä Vapahtajan sanoja: "Te olette siitä isästä perkeleestä, ja te teette teidän isänne tekoja." Kyllä nyt on helppo armon varkailla omistaa näitä armonlupauk-

sia, mutta kuka tiesi koska omatunto herää, kuinka helppo silloin on omistaa armoa?

Me sanomme suoraan, jos armon varkaat omistavat näitä armonlupauksia ennenkuin omatunto herää, ennenkuin oikea katumus tulee, ennen kuin perkele ja maailma alkaa kantamaan heidän päällensä, jos, sanon minä, armon varkaat rupeavat näitä armonlupauksia omistamaan, ennenkuin he ovat oman tunnon vaivassa huutaneet, niin he omistavat väärin ja menevät helvettiin, ehkä kuinka vahva usko heillä olis.

Nikodeemus ja hänen uskonsa veljet omistavat näitä armonlupauksia siitä syystä, että he ovat siveästi eläneet. Koska heidän autuutensa perustus on omavanhurskaus, niin he ajattelevat näin: "Ei Jumalan Poika ole tullut meitä tuomitsemaan, vaan hän on tullut meitä vapahtamaan." Mistä hädästä hän on tullut teitä vapahtamaan? Onkopa teillä hengellinen hätä? Onkos vihollinen teitä vaivannut? Samoten armon varkaat omistavat näitä armonlupauksia ja sanovat: "Ei Jumalan Poika ole tullut meitä tuomitsemaan, mutta auttamaan." Mistä hädästä hän on tullut teitä auttamaan? Onkopa teillä hätä? Onkos rietas teitä vaivaamassa? Onkos teillä omantunnon vaiva? Onkos teillä epäily ja uskon puutos? Onkos teillä pelko kuolemasta ja kadotuksesta?

Ei mitään semmoista ole vielä armon varkaan suusta kuulunut, mutta se vaan, että hänellä on uskoa ja rakkautta, ja hyviä töitä. Eikä semmoiset tarvitse yhtään Vapahtajaa, sillä ei perkele eikä maailma kannan heidän päällensä, että he ovat väärät profeetat ja villihenget.

Mutta kristityt, ne on väärät profeetat ja villihenget. Ne ovat yksi kirottu joukko, jota perkele ja maailma ei voi kärsiä. Niille on rietas ja maailma suuttunut. Niitä ilmanki on Jumalan Poika tullut tuomitsemaan, mutta ei suruttomia, ei siviöitä, ei armon varkaita.

Minkätähden Vapahtaja sanoi juutalaisille: "En minä tuomitse teitä, vaan yksi on, joka teitä tuomitsee, nimittäin Mooses, jonka päälle te luotatte?" Mooses on Jumalan lain edes tuonut kaikille juutalaisille ja armon varkaille. Ja Moosesen laki pitää heitä tuomitseman sentähden, että suruttomat ja armon varkaat polkevat Jumalan lain jalkainsa alle. He uskovat ja huoraavat. He uskovat ja varastavat. He uskovat ja juovat. He uskovat ja vihaavat kristityitä. Ja itse perkele antaa semmoisille synnit anteeksi ja vahvistaa heidän uskonsa, että heidän pitää autuaaksi tuleman ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman väivatta, ilman sydämen ahdistuksetta. Mutta kyllä he saavat kerran nähdä, kenenkä päälle he ovat uskoneet.

Kolmas tutkistelemus. Saattavatkos katuvaiset omistaa näitä armonlupauksia: "Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin." Katuvaisille vissimmästi nämät armonlupaukset kuuluvat, mutta eipä voi katuvaiset kaikesti näitä armonlupauksia omistaa, sillä katuvaisille on omanvanhurskauden perkele niin kovin suuttunut, että hän tulee kantamaan heidän päällensä, että he ovat suljetut pois Jumalan armosta. Omanvanhurskauden perkele tuomitsee heitä ja sanoo: "Ei Jumalan Poika ota semmoisia

vastaan, jotka niin suuret syntiset ovat. Niillä pitää oleman puhdas sydän, joita Jumalan Poika saattaa armoonsa ottaa. Ei semmoiset kelpaa Jumalan Pojalle, joilla on niin paha sydän, ja niin paljon pahoja ajatuksia, himoja ja haluja.”

Omanvanhurskauden perkele herättää ensin muita perkeleitä kiusaamaan katuvaisia, niinkuin huoruuden perkeleen, vihan perkeleen, ja ahneuden perkeleen, ja sitte hän tulee itse niinkuin valkeuden enkeli saarnaamaan katuvaisille: “Et sinä ole parempi kuin rietas. Jumalan Pojan täytyy tuomita sinut.” Näin saarnaa omavanhurskaus katuvaisille. Ja sentähden ei he saata eikä jaksaa omistaa näitä kalliita armonlupauksia: “Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin.”

Tuo sana “maailma” on myös yksi ihmeellinen sana, jota ne, jotka maailmasta ovat, saattavat paremmin omistaa kuin ne, jotka maailmasta ei ole. Jos Vapahtaja olis sanonut Nikodeemukselle: Ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan katuvaisia ja epäileväisiä sieluja, niin olisit murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset sielut paremmin saataneet näitä armonlupauksia omistaa. Mutta “maailmaa”, tämän sanan omistavat ne, jotka maailmasta ovat, ja sanovat: “Ei maailma ole tuomittu. Miksi Vapahtaja on niin sanonut Nikodeemukselle: “Ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa?”

Mutta epäileväiset ei voi jaksaa omistaa tätä armonlupausta, vaikka maailma omistaa. Katumattomat huorat, katumattomat varkaat, katumattomat

viinaporvarit, katumattomat juomarit jaksavat kyllä omistaa näitä armonlupauksia. Mutta katuvaiset, murheelliset ja raskautetut sielut ei voi kaikesti omistaa näitä armonlupauksia, sentähden, että omanvanhurskauden perkele on niin hirmuinen päälle kantamaan ja tuomitsemaan katuvaisia, että he vajoavat epäilykseen, ehkä koko raamattu osottaa, että maailman kanssa ymmärretään tässä paikassa juuri senkaltaiset sielut, jotka ovat murheessa, tuskassa, vaivassa ja kovassa ahdistuksessa, jotka ei näe muuta kuin kuolemaa, tuomiota ja pohjattomuutta edessänsä. Niille ovat tosin nämät armonlupaukset kirjoitetut: “Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin.”

Mutta toisessa värssyssä on varsin tuomio kirjoitettu epäileväisille: “Joka ei usko, se on jo tuomittu.” Nyt tuntevat kyllä katuvaiset ja epäileväiset sielut tämän tuomion, joka tulee uskottomille. He tuntevat, kuinka onnettomassa tilassa he ovat, koska he epäilevät Jumalan armosta. He tuntevat, että he ovat niinkuin helvetissä, mutta yhtä hyvin painaa omanvanhurskauden perkele niin kovin, että he antavat ylön välistä kaiken toivon, kaiken uskalluksen, kaiken kilvoituksen, kaiken huutamisen ja kaiken kolkuttamisen armon oven päälle. Muutamat tulevat juuri voimattomaksi ruumiin ja sielun puolesta.

Mutta kuulkaat nyt te epäileväiset ja uskottomuuteen alas painetut sielut. Jeesus on sanonut: “Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ai-noan Poikansa, että jokainen, kuin us-

koo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman.” Te olette nyt se maailma, jonka tähden hän on antanut ulos ainoan Poikansa. Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa. Te epäileväiset olette se maailma, jota Jumalan Poika on tullut vapahtamaan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Te olette ainoat sielut maailmassa, joita Jumalan Poika saattaa armahtaa ja vastaan ottaa. Te olette ainoat sielut maailmassa, jotka tunnette teidän onnettomuutenne, teidän hätänne, teidän alastomuutenne. Te olette ainoat sielut maailmassa, joittenka tähden Jumalan Poika on astunut alas taivaasta. Te olette ne kuoleman vangit, joita Jumalan Poika on tullut lunastamaan.

Ottakaat nyt Jumalan Poika vastaan, koska hän on tullut tarjoamaan itseänsä teille. Hän on joutunut vankeuteen, että te pääsisitte irti kuoleman ja perkeleen kahleista. Hän on antanut itsensä kuolemaan, että te saisitte elää. Hän on astunut alas helvettiin, että te pääsisitte ylös taivaaseen. Hän on ollut kahleissa, että te pääsisitte irti. Ottakaat nyt Jumalan Poika vastaan, älkääkä enää kiusatko häntä epäuskollanne. Älkäätkä enää saattako häntä murheelliseksi teidän uskottomuutenne kautta.

Katso, nyt kuolee Jumalan Poika murheesta, jos ette tule hänen tykönsä semmoisena kuin te olette: alastomana, raajarikkona, riettaan kaltaisena. Älkäätkä antako hänen verensä hukkaan vuotaa teidän tähtenne, vaan korjatkaat Jumalan Karitsan verta, ehkä kuinka musta ja saastainen teidän sydämenne astia olis. Nyt ovat kuka tiesi viimeiset pisarat tip-

pumassa hänen haavoistansa. Korjatkaat pian Jumalan Karitsan verta, te murheelliset, katuvaiset, epäileväiset ja alaspainetut sielut, ennenkuin veri loppuu hänen ruumiistansa, ennen kuin Joosef ja Nikodeemus panevat hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan.

Noudattakaat hänen verisiä askeleitansa yrttitarhasta Golgatan mäelle, ja seisokaat ristin kohdalla, katsellen hänen vaivojansa siihen asti, että te saatte tuta hänen verensä voimaa teidän sydämissänne. Huutakaat, te vaivaiset: “Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme!” Huutakaat, te sokeat, ennenkuin Jeesus Nasareenus sivuitse menee, ja uskokaat, että teidän tähtenne on Jumalan Poika tullut maailmaan, ja teidän tähtenne on hän siinä suuressa tuskassa ja vaivassa ollut. Uskokaat, että te olette se maailma, jota Jumala on niin rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman. Te katuvaiset sielut, te murheelliset ja epäileväiset, te olette se maailma, jota Jumalan Poika ei ole tullut tuomitsemaan.

Ja te armoitetut sielut, joille se suuri armo on tapahtunut, että te olette jaksaneet uskoa Jumalan ainoan Pojan päälle, te kuulette ja ymmärrätte, että Jumalan Poika ei ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttansa vapahdettaisiin. Te olette myös se maailma, jota Jumalan Poika on tullut päästämään synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Te olette se maailma, jota Jumalan Poika ei saata tuomita.

Rukoilkaat kaikkein epäileväisten edestä, jotka huokaavat kuoleman var-

jon alla, että kaikki epäuskon vangit pääsisit irti, että kaikki uskottomat rupeaisit uskomaan, että kaikki murheelliset pääsisit iloon, että kaikki alastomat raukat saisit häävaatteita, että kaikki katuvaiset pääsisit armoon, että kaikki, jotka ovat alkaneet Jeesusta seuraamaan, kostuisit ynnä teidän kanssanne Isän maahan.

Me toivomme, että Jumala, joka niin on rakastanut maailmaa, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman. Me uskomme, että hän kuulee katuvaisten, murheellisten ja alaspainettuina huokaukset. Me uskomme, että heidän pitää näkemän Jumalan Pojan kirkastettuna Siionin vuorella. Heidän pitää näkemän sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan veripunaisissa vaatteissa sotkevan viinakuurnan ja pusertavan punaisia viinamarjoja, että hän sais maistaa makeata viinaa, joka pohjan maalla kasvanut on. Ja silloin pidetään Karitsan häät Siionin vuorella, ja morsiamen piijat tanssaavat taivaan puhtaalla lattialla, veisaten ijankaikkista ja loppumatointa kiitosta ja ylistystä Jumalalle ja Karitsalle sen suuren ja äärettömän rakkauden edestä, jolla hän meitä rakastanut on. Amen!

Jäljennös /Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Useita jäljennöksiä myös Laestadiana-kokoelmissa Oulun maakunta-arkistossa.

Alä ihmettele, että sinulle sa-
noin: teidän pitää uudesta
syntymän. Tuuli puhaltaa,
kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hän-
nen humunsa, etkä tiedä, kusta hän
tulee taikka kuhunka hän menee.
Näin on jokainen, joka Hengestä on
syntynyt.

Joh. 3: 7, 8

Koska Vapahtaja tahtoi selittää Niko-
deemukselle, kuinka uusi syntyminen
tapahtuu, ottaa hän vertauksen tuulesta,
joka puhaltaa mihin hän tahtoo. Ja vaika
ihminen ei tiedä, mistä se tulee, kuu-
lee hän kuitenkin hänen humunsa. Niin
myös, koska hengellinen tuuli puhaltaa,
tuntee ihminen hänen humunsa, eli hän-
nen vaikutuksensa, vaikka ihminen ei
tiedä, mistä tämä hengellinen tuuli tu-
lee, taikka mihin se menee.

Sen verran me ymmärrämme tästä
vertauksesta, että tuulen kanssa ymmär-
retään Pyhän Hengen vaikutukset. Sillä
Pyhä Henki tuli Helluntaipäivänä niin-
kuin suuri tuulispää, ja ihmiset kuuli-
t hänen humunsa, mutta ainoastansa Jee-
suksen opetuslapset tunsit hänen vaiku-
tuksensa sydämissänsä. Mutta ei he
tienneet, mistä tämä hengellinen tuuli
tuli. Ainoastansa sen verran he ymmär-
sit, että se tuli taivaasta.

Mutta suruttomat pilkkaisit näitä
Pyhän Hengen vaikutuksia, ja sanoit:
"He ovat täynnänsä makeata viinaa."
Ei tämän aikaiset pakanat viitsi sanoa,
että he ovat täynnänsä makeata viinaa,
mutta he arvelevat välistä, että Pyhän
Hengen vaikutukset ovat riettaan hen-
gen vaikutukset. Ja muutamat luule-

vat, että "he tekevät itsensä semmoi-
seksi." Mutta me kuulemme, että "Py-
hän Hengen tuuli puhaltaa, mihin hän
tahtoo, ja sinä kuulet hänen humun-
sa." Nimittäin se ihminen, joka ei ole
kuuro, kuulee hänen humunsa.

Mutta kuuro ei kuule tuulen hu-
mua. Yksi ihminen, joka on tunnoton,
ei tunne Pyhän Hengen vaikutuksia.
Mutta moni ihminen, joka kuulee Py-
hän Hengen tuulen humua, ei tiedä
varsin, mistä se tulee. Moni ajattelee
ensin, koska Pyhä Henki ennättäväi-
sen armonsa kautta puhaltaa hänen
päällensä yhden hengellisen murheen,
joka Jumalan mielen jälkeen on, että
se merkitsee eli ennustaa onnetto-
muutta. Mutta moni sotii myös Pyhän
Hengen vaikutuksia vastaan ajatellen,
että Pyhän Hengen tuuli viepi hänet
epäuskon lainehtivalle merelle ja
upottaa hänet epäilyksen aaltoihin.

Mutta älä pelkää, sinä Pyhän Hen-
gen tuulelta liikutettu ihminen, että se
tuuli viepi sinut kadotukseen. Maail-
man tuuli, jolle sinä olet ennen levittä-
nyt purjees, viepi sinut siihen äärettö-
mään mereen, josta et koskaan pääse
haminaan, jos et rupea hopummasti
soutamaan maailman tuulta vastaan,
erinomattain nyt, koska Pyhän Hengen
tuuli on ruvennut puhaltamaan niin vä-
kevästi, että isot kalat pakenevat meren
syvyyteen, ja pääskyiset nostetaan il-
maan, vaikkei ne liikuta siipiänsä, sillä
tuuli kantaa heitä. Ja paksummatki
puut rupeavat taittumaan, koska väke-
vä tuuli puhaltaa heidän päällensä.

Nyt olis paras aika väsyneillä mat-
kamiehillä, jotka ovat niin kauvas ek-

syneet Isän maasta tämän maailman lainehtivalle merelle, että he pyörtäisit takaisin haminaan, ennen kuin tämä hengellinen tuuli lakkaa puhaltamasta. Kuka tiesi huomenna, eli toisen viikon perjantaina, on tämä tuuli kääntynyt, eli lakannut tuulemasta. Ja silloin tapahtuu Vapahtajan sanain jälkeen: “Tuuli puhaltaa, kuhunka hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, etkä tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee; näin on jokainen, joka Hengestä on syntynyt.”

Tässä tulee meidän perään ajatella, mitä se merkitsee, “että tuuli tulee ja menee.” Sillä moni ijankaikkisuuteen myötätuulessa purjehtiva merimies sois kyllä tuulen tulevan, koska hän on pyörtänyt Isän maata päin. Hän rukoi-lee Jumalaa, että tämä hengellinen tuuli veis hänet toivotettavaan haminaan. Mutta jos tuuli lakkaa tuulemasta, silloin laiva myös seisoo yhdessä paikassa, ja merimies, joka sois kyllä tuulen puhaltavan, että hän kostuis pian Isän maalle, häätty itse ruveta soutamaan, koska tuuli menee.

Mutta tämä soutaminen tulee niin raskaaksi laiskalle, että hänen täytyy ruveta epäilemään, kostuuko hän koskaan Isän maalle. Siinä tilaisuudessa täytyy hänen ajatella, mihinkä se tuuli meni, joka ensin tuuli. Mutta Vapahtaja on sanonut; “Et sinä tiedä, mistä se tulee, taikka mihin se menee.” Mutta vaikka se on yhdellä merimiehellä hidaskulkeminen, koska hänen pitää itse soutaman, kuinka sitte käypi, kuin hän joutuu vielä vastatuulta soutamaan? Koska maailman tuuli puhaltaa niin kovin vastaan, että epäilyksen aallot lyövät sisälle, sil-

loin tulee opetuslapsille hätä; ja heidän täytyy viimein herättää Jeesuksen ylös rukouksillansa, ja sanoa: “Herra, auta meitä, me hukumme.”

Emme tiedä, minkätähden Jeesus sallii välistä opetuslapsiensa olla suuressa hädässä epäilyksen tähden, mutta se taitaa olla heille hyödyllinen, että he ovat välistä semmoisessa tilaisuudessa, sillä heidän täytyy ainaki ruveta rukoi-lemaan sitä suurta maailman tuulen asettajaa, että hän asettais sen kovan tuulen ja antais vielä puhaltaa sen tuulen, joka myötäväinen on. Jos aina olis opetuslapsilla myötätuuli, ei silloin olis hätää heillä. Mutta ei ne silloin rukoi-liskaan Jeesusta, vaan ajattelisit aina: “Nyt on myötätuuli, kyllä me pian kostumme haminaan.”

Semmoinen kulkeminen olis kyllä keveä ja hauska, mutta Herra on katsonut tarpeelliseksi, että opetuslapset saavat usein maailman kovan ilman tähden olla hädässä ja huutaa: “Herra, auta meitä, me hukumme!” Tämän maailman jumala nostaa semmoisen kovan ilman tämän maailman lainehtivalla merellä, että epäilyksen aallot tahtovat upottaa heitä ijankaikkisen meren syvyyteen. Ja silloin täytyy heidän rukouksillansa herättää ylös sen suuren Sankarin, joka sanallansa tuulen asettaa, ja tulee taas vähäksi aikaa tyven.

Tämmöinen on Jeesuksen opetuslasten kulkeminen merellä. Heidän täytyy usein kilvoitella kovan ilman kanssa ja vastatuulta purjehtia. Sentähden tulee myös heidän kulkemisensa hitaaksi, että heidän täytyy usein epäillä, kostuvatko he koskaan Isän maalle. Mutta maailman lapsilla on aina myötätuuli. Ja he

purjehtivat myös aika faartilla¹ ijan-kaikkisuuteen, siihen asti, että heidän laivansa jyskähtää kiveen ja menee kappaleiksi. Ja silloin he huutavat ja kiroavat. Ja muutamat tulevat viimein jumalisiksi ja rupeavat rukoilemaan sitä tuntemointia Jumalaa, jota ei he ole koskaan ajatelleet. Mutta se on hiljainen ruveta sitä tuntemointia Jumalaa hakemaan, koska laiva jyskähtää kaiken maailman kiven päälle.

Se olis parempi, jos netkin raukat olisit katsoneet eteensä, missä ne vaaralliset paikat ovat. Sananlasku sanoo: "Kaikki ovat viisaat maalla, koska merellä vahinko tapahtuu." Mutta ei maailman merimiehet kuitenkaan ole viisaat maallakaan. Sillä koska he joskus tulevat maahan, niin he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja tanssaavat, ja ovat iloiset. Mutta koska he taas juovuksissa lähtevät purjehtimaan, niin he levittävät kaikki purjeet maailman tuulelle. Ja jos he siinä faartissa kohtaavat jonkun pienen laivan, jossa Jeesuksen opetuslapset taistelevat vastatuulen kanssa, silloin maailman merimiehet pilkkaavat Jeesuksen opetuslapsia ja sanovat: "Pikkuinenpa teillä on vene." Ja he sanovat heitä hulluiksi, jotka niin vastatuulella purjehtivat.

Jos joku Jeesuksen opetuslapsista huutaa maailman merimiehille: "Varoitakaat teitä! Palava koski on edessä! Älkää nukkuko kosken niskassa!" Niin he vastaavat: "Anna mennä vain, ei ole hätää." Ja jos Jeesuksen opetuslapset vielä huutavat: "Älkää menkö niin rohkeasti helvettiin!" Niin maailman lapset vastaavat: "Sepähän perset lämpää!"

Ja niin he lähtevät aika faartilla siihen palavaan koskeen.

Nyt pitäisit ne harvat sielut, jotka ovat kuulleet sen hengellisen tuulen humun, rukoileman sitä suurta tuulen ja ilman haltijata, että hän asettais maailman kovan ilman, ja antais heidän ymmärtää, mistä tämä hengellinen tuuli on tullut, ja kuhun se on mennyt. Sillä vaikka Jumalan Henki ei ole siinä kovassa tuulella, eikä ukonilmassa, eikä maanjäristyksessä, vaan hiljaisessa tuulen hyminässä (1. Kun. 19: 12). Ei ole kuitenkaan hyvä Jeesuksen opetuslapsilla kulkea, jos hengellinen tuuli lakkaa tuulemasta, ja kova vastatuuli vielä nousee maailman lainehtivalla merellä. Silloin tulee Jeesuksen opetuslapsille hätä, ja heidän täytyy palavilla rukouksilla herättää Jeesuksen ja sanoa: "Herra, auta meitä, me hukumme." O, Pyhä Henki Luoja, Ja kylmään sydänten suoja. O, kirkas tuli ja leimaus, sytytä meihin palava rakkaus, pitämään sinun sanas ja opetukses, siinä myös kiinni riippumaan kaikkes kiusaukses. Kyrie Eleison! Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 3: 1.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman: Kuinka ja millä tavalla yksi vanha ihminen saattaa mennä äitinsä kohtuun ja syntyä jälleensä. Ensiksi. "Mitä lihasta syntynyt on, se on liha." Toiseksi. "Mitä hengestä syntynyt on, se on henki."

Antakoon uuden ihmisen oikea Isä armonsa, että kaikki, jotka uuden syntymisen vaivassa ovat, jaksaisit huutaa

niin korkealla äänellä, että ääni tulis vanhimman korviin, ja että se uusi ihminen, joka suuren vaivan kautta syntyy, olis Isänsä kaltainen, ei äpärän, eikä kesken syntyneen. Kuolkoon vanha ihmisen, ja uusi ihminen eläköön! Amen.

Ensiksi. "Mitä lihasta syntynyt on, se on liha." Lihan kanssa ymmärretään ihmisen turmeltu luonto ja paha halu, ei ainoastansa perisynti, joka on jäänyt perinnöksi Aatamista ja Eevasta, vaan myös tekosynti, joka tapahtuu ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Lihasta tulevat sydämen kautta pahat ajatukset, pahat himot ja halut, huoruus, varkaus, kateus, ahneus, viha, kunnia ja omavanhurskaus. Se on vanha ihminen, eli vanha Aatami, joka tässä paikassa kutsutaan lihaksi. Ja tämä vanha ihminen on luonnon tilassa niin suuri, että hän tuskin mahtuu kirkon ovesta sisälle, ja niin siveä, ettei hän kärsi huoruutta ja varkautta mainittavankaan.

Hän on niin kunniallinen, että hänen täytyy kysyä kunniansa perään, koska häntä viattomasti haukutaan. Sillä vaikka hän olis yöllä huorannut, ei saa sentähden kukaan soimata häntä päivällä. Vaikka hän olis yöllä varastanut, ei saa kukaan soimata häntä päivällisen työn edestä. Sanalla sanottu: vanha Aatami on niin suuri herra; häneen verrattavaa ei ole moni voimassa ja heraudessa. Hän on niin siveä, ettei enkelit taivaassa ole niin siveästi eläneet kuin hän. Hän on niin kunniallinen, ettei Jumalalla ole sen vertaa kunniaa kuin vanhalla Aatamilla.

Kyllä hän sentähden suulla tunnustaa itsensä syntiseksi, vaikka hänellä on niin huono muisti, ettei hän muista

ollenkaan, mitä syntiä hän olis tehnyt. Mutta tämän synnin tunnustuksen hän lukee ainoastansa Jumalan edessä, sillä hän on saanut sen ylösvalaistuksen Jumalan sanasta, ettei tarvitse kenenkään syntiänsä maailmalle huutaa. Jos hän tarvitsis jotakin tietää hengellisistä asioista, niin hän menee yöllä Jeesuksen tykö osottamaan kristillisyytensä, ettei maailman herrat haukkuis häntä Galilealaiseksi.

Kerran koki Nikodeemus puhua jotakin niinkuin Jeesuksen puoleen, mutta koska muut maailman herrat rupesit häntä pilkkaamaan hänen kristillisyytensä tähden ja sanomaan: "Oletko sinäki myös Galilealainen?" Silloin vaikeni Nikodeemus, eikä enää puhunut Jeesuksesta mitään. Hän antoi herrain valehdella Jeesuksen päälle sekä kirkokoraadissa, että myös Pilatuksen edessä. Jos ei hän ole suostunut heidän neuvonsa ja tekoonsa, niin ei hän ole puhunut mitään Jeesuksen puolesta, eli ääntänyt yhtään sanaa, joka Vapahtajan kunniaksi olis tullut. Kyllä sentähden Nikodeemuksen uskon veljet suuttuvat kovin, jos joku epäilee Nikodeemuksen autuudesta. He luulevat nimittäin, että Nikodeemus tuli autuaaksi sentähden, että hän oli avullinen Joosefille hautaamaan Jeesuksen ruumista.

Mutta nyt on kysymys tämä, joka on niinkuin pääsumma Nikodeemuksen uskosta: "Kuinka saattaa ihminen vanhana syntyä? Taitaako hän äitinsä kohtuun jälleen mennä ja syntyä?" (Joh. 3: 4) Tämä nyt on pääsumma Nikodeemuksen uskosta, ettei taida vanha ihminen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä. Ja tämä on myös pääsumma niitten uskos-

ta, jotka nyt ottavat Nikodeemuksen taitaan valtakuntaan: ei ne ole menneet äitinsä kohtuun. Ja kuinkapa niin suuri herra mahtuis äitinsä kohtuun? Eiköpä hän läkähtyis? Sitäpä ne pelkäävätki Nikodeemuksen uskon veljet, että vanha Aatami läkähtyy, jos hän menis äitinsä kohtuun. Mutta sinne pitää sinun menemän, hyvä herra. Ja niin pieneksi pitää vanhan Aatamin tuleman, että hän mahtuu äitinsä kohtuun. Muutoin ei taida kukaan syntyä jälleensä. Mitä lihasta kerran syntynyt on, se on liha.

Mutta niin hurskaalla miehellä ei taidakaan olla syntiä katuma vertaa. Siksi minä luulen, että Nikodeemuksella ja hänen uskonsa veljillä ei taida olla syntiä, vaikka hekin tavan vuoksi tunnustavat itsensä syntiseksi, mutta mitä syntiä ne on sitte tehneet? Ei ne taida sitä synniksi tuta, että he menevät yöllä Jeesuksen tykö, koska he kunnian tähden ei viitsi mennä päivällä. Kyllä on Vapahtaja kerran sanonut: "Joka minun nimeäni ei tunnusta ihmisten edessä, niin en minäkään tunnusta hänen nimeänsä Isäni edessä, joka on taivaassa."

Eikä se taida tulla synniksi Nikodeemukselle ja hänen uskonsa veljille, että hän on mykkä koira, koska hän näkee, kuinka Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa piinataan maailman herroilta. Ilmanki Nikodeemus siinä parhaiten osottaa rakkautensa, koska hän korjaa ruumiin kunniallisesti hautaan. Ja kyllä vissimmästi opetuslapset mainitsevat sen, ja pitävät hyvänä, mutta eipä Nikodeemus enää jälkeen mahtunut kristittyin kokoukseen, koska häntä ei ole mainittu jälkeen Apostolein teoissa. Ja kuinkapa semmoinen herra mahtuis

kristittyin kokoukseen, koska hän ei mahtunut äitinsä kohtuun, että hän olis saattanut syntyä jälleensä?

Niin näyttää kaikista asian haaroista, että Nikodeemus ei tullut koskaan kristityksi, vaikka hän muutoin oli siivo äijä. Ja sentähden ei taida muuttakaan, jotka aina rieppaavat Nikodeemuksen rokin² helmassa, tulla koskaan kristityksi, siitä syystä juuri, ettei he saata vanhana mennä äitinsä kohtuun ja jälleen syntyä. Niin muodoin lykätään heille se painava sana: "Mitä lihasta syntynyt on, se on liha."

Mutta jos Nikodeemus ei ole tullut kristityksi, mihinkä paikkaan sitte muut joutuvat, jotka ovat julkiset Jeesuksen ristin viholliset? Ja mihinkä paikkaan Juudas joutui, joka oli niin rakas Vapahtajalle, että hän antoi hänelle suuta? Mihinkä paikkaan Herodes ja Pilatus jouduit, joista toinen pilkkais Vapahtajaa, ja toinen tuomitsi hänet vastoin tuntoansa? Taitavat nämät kaikki olla taivaan valtakunnassa, vaikka me emme usko. Niin tuumaavat maailman viisaat, että jos joku olis niin onnetoin, että hän putoais helvetiin, ilmanki Jumala vetää hänet ylös sieltä. Eihän Jumala olis kaikkivaltias, ellei hän jaksais vetää niitä onnettomia sieluja ylös helvetistä, jotka sinne putoovat. Mutta eipä muutamat tahdokaan helvetistä ylös tulla, erinomattain semmoiset, jotka sanovat kristityille: "Anna meidän mennä rauhassa helvetiin; sepähän perse lämpeää."

Toiseksi. "Mitä Hengestä syntynyt on, se on Henki." Hengen kanssa ymmärretään tässä paikassa kaikki ne Pyhän Hengen vaikutukset, jotka ensin il-

moitettiin Helluntaipäivänä, ja sitte jälkeen on vaikuttanut kristittyin sydämissä joka paikassa, kussa oikea kristillisuus on löytynyt. Mutta niinkuin silloin Pyhän Hengen vaikutukset ensin pilkattiin maailman joukolta, ja sitte vihattiin ja vainottiin, niin se vielä nytkin tapahtuu. Henki vaikutti silloin voiman puhumaan uusilla kielillä. Ja niin se vielä nytkin tapahtuu. Kristityt puhuvat vielä nytkin uusilla kielillä senkaltaisia puheita, joita yksi surutoin raukka ei taida ymmärtää. Henki antoi silloin Pietarille voimaa soimata maailman joukkoa ja tuomita heitä Vapahtajan murhaajaksi. Ja niin vielä nytkin Henki antaa voiman soimata suruttomia ja tuomita.

Mutta tuota tuomiota ei voi maailma kärsiä. Sentähden he suuttuvat Jeesuksen opetuslapsille ja vievät heitä oikeuteen. Henki vaikutti myös silloin sanan kautta totisen katumuksen muutamille, niin että he saivat pistoksen sydämiinsä ja rupesivat sydämen murheella kysymään opetuslapsilta: "Miehet, rakkaat veljet, mitä meidän pitää tekemän?" (Ap. t. 2: 37) Niin vaikuttaa vielä nytkin Pyhä Henki totisen surun ja murheen niissä, jotka ei ole paatuneet. Mutta rietas henki vaikuttaa niin paljon pilkkaamista, suuttumusta ja vihaa suruttomain sydämissä, että he rupeavat vihaamaan ja vainoamaan kristityitä. Ja tämän vihan ja vainon tähden saavat he yhden hirmuisen tuomion.

Henki vaikuttaa myös palavan rakkauden kristittyin välillä, niin että heillä oli yksi sydän ja yksi sielu. Mutta rietas pääsi jälkeen hajottamaan lampaita sen keskinäisen riidan kautta, jonka tähden pakanat pääsivät soimaa-

maan kristityitä ja sanomaan: "Eipä ne sovi keskenänsä." Mutta ei sentähden kaikki kristillisuus mennyt hukkaan, vaikka pakanat luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, koska ne ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta pakanatpa enimmäten riitelevät keskenänsä ja vielä kristittyinki kanssa laissa. Pakanat juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ja sitte he sanovat kristityille: "Te olette väärät profeetat ja villihenget, mutta me elämme Jumalan sanan jälkeen, ja meille on armon ovi auki, niinkuin teillekin."

Jos me nyt katselemme, kuinka ne elävät, jotka lihasta syntyneet ovat, niin me näemme, että lihan työt ovat julkiset, kuin on huoruus, salavuoteus, saastaisuus, haureus, epäjumalten palvelus, noituus, vaino, riita, kateus, viha, torat, eripuraisuudet, eriseura, pahansuomus, murha, juopumus, ylönnyömys ja muut senkaltaiset. Mutta Hengen hedelmä on: rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävyys, hyvyys, usko, hiljaisuus, puhtaus. (Gal. 5: 21, 22). Ilmanki näistä tuntomerkeistä tutaan, kutka ovat lihasta syntyneet, ja kutka ovat Hengestä syntyneet.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat Hengestä syntyneet ja siitä turmelemattomasta siemenestä, jonka hän on kylvänyt meidän sydämeemme, rukoilkoon sitä oikeaa Isää, joka heille hengen antanut on, että se totuuden Henki pysyis aina heidän sydämissänsä, ja se valittuin lasten henki, jossa me huudamme: "Abba, rakas Isä," se henki, joka todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapset. O! rakas van-

hin, joka meille hengen antanut olet, varjele kaikkein uudesta syntyneitten heikko henki, ettei vihollinen pääsis heitä tappamaan, eli maailman kylmä tuuli vilustuttamaan. Kääri vastauudesta syntyneitä puhtaisiin liinavaatteisiin ja anna heidän imeä sinun armoa vuotavaisia rintojas, että he lakkaisit parkumasta, ja mujahtaisit³ synnyttäjällensä, leväten hänen helmassansa. Ja koska he rupeavat konttaamaan vanhimman perässä, ja huutamaan hänen nimeänsä, että sinä, O! rakas vanhin, auttaisit heitä ylös tämän maailman kylmältä lattialta ja kantaisit heitä ijankaikkiseen iloon taivaassa. Amen!

Alkuperäinen (osa puuttuu) / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

Viittaukset raamatunpaikkoihin puuttuvat käsikirjoituksesta.

¹ faartilla: vauhdilla (ruots. fart = vauhti)

² rokki : takki (ruots. rock, -en)

³ mujahtaa: hymyillä hetkinen

Me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan. Joh. 3: 11

Niin puhui Vapahtaja Nikodeemukselle, joka tuli Jeesuksen tykö yöllä arvelemaan niistä hengellisistä asioista. Mutta hän oli niin tyhmä, vaikka hän piti itsensä viisaana, ettei hän pitänyt uutta syntymistä mahdollisena, eikä myös tarpeellisena vanhalle ihmiselle. Ilmanki Nikodeemus ajatteli niinkuin muut suruttomat, että uusi syntyminen on tapahtunut kasteessa, ettei tarvitse kukaan, joka kastettu on, syntyä jälleen, vaikka kuinka monta kertaa olis kasteen liiton rikkonut. "Me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan."

Semmoiset kuin Nikodeemus, ei taida ottaa todistusta vastaan ihmisiltä, eikä myös Jumalalta. Me olemme nähneet senkaltaisia ihmisiä, jotka pitävät itsensä kyllä viisaana ja luulevat kyllä tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Ja jos joku kristitty sanois semmoisille miehille, mitä hän tietää siitä uudesta syntymisestä, niin he sanovat ilmanki niinkuin Nikodeemus: "Kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä?"

Se on nimittäin yhdelle vanhalle pakanalle mahdollin ajatella koko tämä uuden syntymisen asia. Sillä ensin hän ei pidä uutta syntymistä tarpeellisena, koska hän on jo mielestänsä kerran uudesta syntynyt kasteessa. Ja toiseksi pitää hän sen asian mahdottomana, koska hän tuntee niinkuin Nikodeemus, kuinka suuri ja paksu yksi vanha ihminen

on. Kuinka semmoinen suuri vanha Aatami saattaa niin pieneksi tulla, että hän mahtuis äitinsä kohtuun? Sentähden hän mukittelee¹ niin, että hän on jo kerran syntynyt uudesta kasteessa, ja ettei hänen tarvitse enää toista kertaa uudesta syntyä.

Tähän järjen mukkaan² menevät ne, jotka ei pääse kokonansa sivu tätä paikkaa, sillä Nikodeemus oli mestari Israelissa, ja oli niin muodoin lukenut raamattua. Sentähden hän ei saattanut sanoa Vapahtajalle, ettei uusi syntyminen ole tarpeellinen. Hän tiesi niin muodoin Jumalan sanasta, että uusi syntyminen vaaditaan. Ei ole tietoa, oliko Nikodeemus koskaan koetellut tätä paikkaa sinne asti, että hän olis niinkuin omasta koettelemuksesta saattanut tuta uutta syntymistä tarpeelliseksi. Tuskin on Nikodeemuksella ollut sitä tuntoa, sillä hän rakensi niin paljon omanvanhurskautensa päälle, ettei hän saattanut tuta koko tätä asiata tarpeelliseksi.

Tässä seurakunnassa on monta, jotka tuntevat tämän asian tarpeelliseksi, mutta he tuntevat myös, että vanha ihminen on niin suuri ja paksu, ettei ole mahdollinen mahtua äitinsä kohtuun ja syntyä jälleen. Muutamat taas ei tunne tätä asiata tarpeelliseksi, sillä he luulevat, että uusi syntyminen on jo tapahtunut kasteessa, ja ettei tarvitse toista kertaa syntyä jälleen. Ne ensimmäiset, jotka tuntevat, ettei se uusi syntyminen auta, joka on kasteessa tapahtunut, luulevat tavallisesti, että se tapahtuu vielä ennenkuin he kuolevat. Ja siinä arveluksessa kuluu heiltä armon aika. Ja koska kuolema tulee, tuntevat he, että nyt on mahdollin autuaaksi tulla ja uudesta syntyä, koska ennen ei ole tapahtunut.

Ne armon varkaat ja omanvanhurskauden palvelijat, jotka luottavat sen uuden syntymisen päälle, joka kasteessa on tapahtunut, elävät rohki³. Ja koska kuolema tulee, häätty heidän tuomita itsensä ja sanoa: “Nyt on hiljainen. Ei auta enää, koska ennen ei ole tapahtunut.” Silloin loppuu sekin luottamus, joka heillä on ollut kasteen armon päälle. Semmoinen loppu on tullut monelle kristillisyyden ylönkatsojalle, ja me olemme sen nähneet, ja sentähden me tunnustamme ja todistamme, “mitä me nähneet olemme, mutta ette ota todistustamme vastaan.”

Me olemme myös nähneet semmoisia, jotka yhden aikaa tunsit uuden syntymisen armoa sangen tarpeelliseksi, ja heillä oli silloin suuri halu autuaaksi tulla. Mutta maailman rakkauden tähden loppui se katumuksen murhe pois, ja he menit takaisin maailmaan ja tulit pahemmaksi kuin ennen. Mikä loppu niille on tullut? Me olemme sen nähneet, että huono loppu niille on tullut, ja sentähden me todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan.

Me olemme myös nähneet semmoisia, jotka olit kerran uudesta syntyneet ja armon tilaan tulleet. Kuinkas niille on käynyt, koska he valvomattomuuden kautta lankeisit pois armosta, eikä huoli enää nousemisesta? Ne tulit seitsemän kertaa pahemmaksi. Ja koska kuolema tuli heidän päällensä, suljettiin armon ovi, ja omanvanhurskauden perkele rupeis tuomitsemaan heitä hirmuisesti, ettei ollut enää mahdollinen toivoa muuta kuin kadotusta, tuomiota ja kirousta. Kaikkea tätä olemme me nähneet. “Ja

me puhumme mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan.”

Me olemme nähneet semmoisia nareja, jotka elävät niinkuin luontokappalet, juovat, kiroavat ja nauravat ja pilkkaavat totuutta, ja ovat iloiset, koska he tekevät pahaa. Mikä loppu niille tulee? He ovat täällä nauraneet omaa kadotustansa, ja koska kuolema tulee, rupeavat he houraamaan ja kiroamaan. He käskivät perkeleen tulla korjaamaan heitänsä. He kiroavat vielä kuolinvuoteellakin, ja toiset pakanat sanovat: “Se oli kaunis kuolema.” Surutoin pappi tekee vielä kauniin elämäkerran, niin kaikki uskovat, että sielu tuli autuaaksi. Kaikkea tätä olemme me nähneet. “Ja me puhumme, mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota todistustamme vastaan.”

Ja koska nyt nämät asiat ei ole tapahtuneet salaisesti, mutta julkisesti, niin että kaikki ovat nähneet, kuinka onnettomasti on käynyt niille, jotka ei ole ottaneet meidän todistustamme vastaan, niin meidän täytyy panna nämät asiat suruttomain silmäin eteen ja muistuttaa heitä heidän kuolevaisuudestansa ja katsoa heidän kuvaansa niissä, jotka ovat näinä vuosina jättäneet tämän maailman epäuskossa ja epäilyksessä, ja tuominneet itsensä kuolinvuoteella. Vaikka me tiedämme, että suruttomat ei huoli enää mistään esimerkistä, vaikka mitä näkisit ja kuulisit. Ei ne usko, että helveti on kuuma, ennen kuin nahka kuumenee.

Ne harvat sielut, jotka ovat uudesta syntymisestä vakuutetut, ja ovat sen kautta syntyneet turmelemattomasta siemenestä taivaalliseen valkeuteen, ja

ovat saaneet lasten oikeuden ja valittuin lasten hengen, jossa he huutavat: Abba, rakas Isä. Nämät harvat sielut arvaavat ilman epäilemättä, ettei sovi tässä paikassa ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. Vaan meidän täytyy puhua Nikodeemuksen uskon veljille, niinkuin Vapahtaja puhui Nikodeemukselle: "Totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku vastaudesta synny, ei hän taida Jumalan valtakuntaa nähdä."

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka totisesti uudesta syntyneet ovat ja parkuvat siinä uudessa ilmassa, odottain, että se taivaallinen vanhin, joka heidän oikea Isänsä on, ottais heitä pian ylös maailman kylmän lattian päältä syliinsä ja kääris heitä puhtaisiin liinavaatteisiin, ja antais heidän imeä armoa vuotavaisista rinnostansa ja pesis heitä puhtaaksi elämän vedellä, rukoilevat vielä niiden edestä, jotka ovat siinä ahtaassa portissa, että he tulisit niin pieneksi, että he mahtuisit ja pääsisit läpi. Kuule parkuvaisten lasten Isä, niitten pienten huokaukset, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat vanhimman syliin. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 3: 1

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta ja ylösluetun pyhän evankeliumin johdatuksella perään ajatteleman, minkätähden Nikodeemus ei voi uskoa, että vanha ihminen pitää uudesta syntymän. Ensiksi hän ei usko sitä mahdolliseksi. Toiseksi ei hän tiedä, kuinka sen pitää tapahtuman. Nikodeemus ei ole mikään narri, joka pilkkaa Kristusta ja kristillisyyttä. Ei hän ole mikään viinaporvari,

joka kokoaa juomareita ympärillensä ja mittaa niille hulluin juomaa. Ei hän ole juomari, että hänen tarvitsis lauantaina eli vielä sunnuntaina mennä viinaporvarin tykö rukoilemaan, että se armollinen viinaporvari aukaisis tappinsa ja laskis heille hengen voimaa tynnyristä.

Ei Nikodeemus ole semmoinen mies, joka juoksee huorain perässä ja koettelee heidän rintojansa. Ei hän myös ole kiroilija eli keveämielinen, eli maailman turhuutta rakastavainen, vaan hän on juuri siveä ja kunniallinen mestari Israelissa, ja urhoollinen opettaja, joka sellittää Jumalan lain ja Jumalan oikeudet kansalle, ja pidetään suuressa arvossa muitten herrain seassa. Ei Nikodeemus ole vihainen Kristukselle niinkuin fariseukset, vaan hän piti Kristusta hengellisenä opettajana, ja pitäis niin muodoin uskomon hänen oppinsa oikeaksi. Mutta tuota uuden syntymisen paikkaa hän ei pidä oikeana, sillä se on hänen mielestensä mahdotoin uskoa, että yksi vanha ihminen saattaa uudesta syntyä, sillä hän kysyy: "Kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä?"

Ja minkätähden hän ei usko mahdolliseksi, että vanha ihminen saattaa uudesta syntyä? Mitä maks sentähden, että hän tuntee, kuinka suuri ja paksu vanha ihminen on, kuinka kova ja kankea vanhan ihmisen sydän on, kuinka ilkeä ja vastahakoinen vanha ihminen on taipumaan siihen? Jos Nikodeemus olis tuntenut sydämensä pahuuden ja kankeuden ja kovuuden, vissimmästi hän olis tunnustanut sille hengelliselle opettajalle surkean tilaisuutensa ja kysynyt: "Mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin."

Mutta se näyttää niinkuin olis Nikodeemus ollut kaukana itsensä tuntemisesta. Hän, joka oli siveä ja hurskas, oli ilman epäilemättä perustanut autuutensa omanvanhurskautensa päälle. Ei suinkaan ollut Nikodeemuksella epäilystä autuudestansa, niinkuin halvatulla miehellä. Ei hänellä ollut murhetta niinkuin opetuslapsilla Vapahtajan kuoleman jälkeen, vaan uskottava on, että hän oli tullut näyttämään kristillisyytensä Jeesukselle, jonka hän piti hengellisenä opettajana. Ja vielä sittekin piti hän tuota uuden syntymisen puhetta ihmeellisenä, koska Jeesus niin puhui hänen kanssansa, joka oli jo ympärileikkauksen aikana uudesta syntynyt.

Semmoinen puhe olis passannut pakanalle, joka ei ole koskaan vielä ympärileikattu eli kastettu. Mutta Nikodeemuksella oli se usko, että koska ihminen kerran on kasteessa uudesta syntynyt, niin hän on jo hyvä kristitty, eikä tarvitse enää uudesta syntyä jälleen eli toisen kerran. Ja semmoinen usko on vielä nytkin Nikodeemuksen uskon veljillä, että yksi kastettu kristitty on jo kristitty, hän on jo uudesta syntynyt kasteessa, eikä tarvitse enää toista kertaa uudesta syntyä.

Ja vaikka kymmenen ajastaikaiset lapset täällä tietävät, että se uusi syntyminen, joka on kasteessa tapahtunut ei auta enää raavaita⁴, mutta yhtähyvin seisovat armon varkaat sen päälle, että silloin on uusi syntyminen tapahtunut, ja niin muodoin ei tarvitse nyt yksi kastettu pakana muuta kuin uskoa vaan, että hän on uudesta syntynyt, ja uudistaa kasteen liittonsa. Mutta eipä Jeesus kuitenkaan pitänyt Nikodeemusta uudesta

syntyneenä, koska hän vaati häneltäkin uuden syntymisen, ja sanoi: "Teidän pitää uudesta syntymän."

Nikodeemus piti itsensä uudesta syntyneenä kasteessa, mutta Jeesus ei pitänyt häntä uudesta syntyneenä, vaan rupeis vaatimaan, että hänen pitää uudesta syntymän. Katso, tämä kuollut usko on nyt armon varkaitten ainoa turva, koska rietas panee heidät noutamaan uuden syntymisen kasteesta asti, jonka tähden ei heidän tarvitse enää uudesta syntyä. Katso, niin rietas pettää armon varkaita, koska kristitty ahdistaa heitä uuteen syntymiseen. Ja kristitty tietää vakaisesti, että jos hän olis kymmenen kertaa ennen uudesta syntynyt, se ei auta häntä huomiseen, jos hän rikkoo sen liiton, ja lankee pois armosta; vaan hänen pitää taas uudesta syntymän. Hänen pitää tuleman lapseksi, muutoin on kaikki entinen uusi syntyminen turhaa.

Toinen tutkistelemus. Mutta mistäpä Nikodeemus olis ymmärtänyt, mikä uusi syntyminen on, vaikka hän niinkuin moni muu armon varas luuli, että hän on jo uudesta syntynyt kasteessa? Mutta mistäpä tuon nyt tietää, mikä uusi syntyminen on? Jos Nikodeemus oli lukenut Esaian 66. luvussa syntymisen kivusta, niin hän taisi ajatella, että se on ympäri leikkauksen kipu ollut lihassa. Mutta se hengellinen kipu sydämessä, koska sydän ympärileikataan, se taisi olla Nikodeemukselle tuntematon. Ja mitä profeetat puhuvat särjetyistä sydämistä, mistäs Nikodeemus sen tiesi, joka ei ollut koetellut, millinen särjetty sydän on. Mitä Daavid muistelee katumus virsissänsä hänen murheestansa ja kivustansa, mistäs Ni-

kodeemus niitä ymmärsi, jonka ei tarvinnut totista katumusta tehdä?

Ja jos nyt armon varkaille tuodaan ne paikat raamatusta, joissa uuden synty-misen vaivat maalataan, niinkuin esi-merkiksi Vapahtajan sanat: “Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu.” Kuinkas armon varkaat ja omanvanhurskauden palvelijat saattavat niitä ymmärtää sillä lailla kuin Jeesuksen opetuslapset niitä ymmärtävät, jotka ovat itse koetelleet? Ja koska raamatussa puhutaan siitä ilosta ja riemusta, joka syttyy uskovaisten sydämiin elävän uskon kautta, mistäs uudesta syntymättömät niitä ymmärtävät, jotka ei ole koetelleet? He haparoitsevat järjellä ja sillä kuolleella uskolla, kuin heillä on, mutta itse asia on pojessa.

Näitä ja muita raamatun paikkoja Nikodeemus ei ole koskaan ymmärtänyt, vaikka ne kuuluvat kaikki siihen uuteen syntymiseen. Ja koska Nikodeemus ei ymmärtänyt järjelläkään, mikä se uusi syntyminen on, kuinka hän saattoi sitte uskoa uuden syntymisen mahdolliseksi ja tarpeelliseksi? Se joka tuntee, että uusi syntyminen on tarpeellinen, hän on jo tuntenut itsensä tuomitukseksi ja kirotukseksi. Ja tässä seurakunnassa on tosin moni tuntenut itsensä tuomitukseksi ja kirotukseksi. Moni on sen tuomion ja kirouksen alla tuominnut itsensä. Moni on sen tuomion ja kirouksen alla tuntenut, että se on mahdotoin semmoisessa tilassa autuaaksi tulla.

Mutta siitä he ovat pyörtäneet maailmaan. Ei he ole viittineet kolkuttaa ahtaan portin päälle. Ei he ole uskoneet mahdolliseksi, että ihminen saattaa enää vanhana jälleen syntyä eli tulla niin pie-

neksi ja niin hoikaksi, että ne olisit mah-tuneet siitä ahtaasta portista sisälle. Ja koska he ovat ahtaasta portista pyörtäneet maailmaan, ovat he alkaneet pahalla tunnolla vastustamaan kristityitä ja kaatamaan liikutuksia. Ja viimein ovat he alkaneet armon merkkiä hakemaan flaskusta⁵ ja vielä pahemmasta paikasta.

Nikodeemus piti Vapahtajan opin oikeana Vapahtajan kuolemaan asti, mutta koska hän näki, mitä tämä oppi vaikutti kristityissä, koska he rupeisit puhumaan uusilla kielillä, silloin loppui Nikodeemuksen kristillisuus. Ei kuulunut enää mitään koko miehestä. Gamaliel, se kuuluisa viisas mies, jonka koulussa Paavali oli opetettu fariseusten viisauudessa, se sama Gamaliel haparoihi järjellä sen verran, että hän kielsi muita herroja vainoamasta kristityitä, siksi kuin he saavat nähdä, jos se on Jumalasta eli ihmisistä. Sillä Gamaliel oli niin sokea, vaikka hän oli suuri raamatun opettaja, ettei hän saattanut tuta eli koetella Jumalan sanan jälkeen, oliko kristillisuus Jumalasta eli ihmisistä. Mutta hän piti kuitenkin kristittyin vainoamisen vääränä, siksi kuin saataisiin nähdä, mitä hänestä tulee. Niinkuin muutamat pakanat vielä nytkin ovat saarnanneet tämän heräyksen alussa: “Saadaan nähdä, jos se on pysyväinen.”

Missä Nikodeemus silloin oli, koska muut raatiherrat rupeisit kristityitä vainoamaan? Eipä ole missään mainittu, että hän olis puolustanut kristillisyyttä eli puhunut raadissa kristittyin puolesta, eli sanonut sen verran kuin Gamaliel, että antaa olla vainoamatta, siksi kuin nähdään, minne päin se kääntyy. Kuulkaat nyt kaikki Nikodeemuksen uskon

veljet. Te olette nyt nähneet, mikä este tuli Nikodeemukselle, jonka tähden hän ei saattanut uskoa uutta syntymistä tarpeelliseksi eli mahdolliseksi. Se oli oma pyhyys, omavanhurskaus, joka teki hänet uskottomaksi siinä paikassa. Hän luuli itsensä uudesta syntyneeksi kasteessa eli ympärileikkauksessa. Ja moni vielä nytkin luottaa sen uuden syntymisen päälle, joka on tapahtunut kasteessa. Ja siinä paikassa he pettivät itsensä.

Nikodeemuksen uskon veljet ei ole huorat, eikä varkaat, eikä juomarit, eikä kiroilijat, vaan ne ovat juuri siveät ja hurskaat, eli semmoiset ihmiset, joita maailma kiittää ja ylistää. Ja jos mahdollinen olis, että joku ihminen ilman uutta syntymistä pääsis taivaan valtakuntaan, niin olis Nikodeemus ensimmäinen taivaan valtakunnassa. Ja kaikki muut, jotka Nikodeemuksen rokin⁶ helmassa rieppaavat, saattaisit myös toivoa, että hekin pääsisit siihen samaan paikkaan, jos he freistaisit⁷ niin siveästi elää, kuin Nikodeemus on elänyt. Sillä Nikodeemus on niin siveästi elänyt, ettei saata yksikään kristitty niin siveästi elää.

Nikodeemus on vielä ollut Kristuksen salainen opetuslapsi, niinkuin Joo-sef Arimatiasta. Hän on uskonut Kristuksen opin oikeaksi. Ei hän ole vihaa kantanut sydämessänsä Kristusta kohtaan niinkuin fariseukset. Hän on vielä puolustanut Kristusta maailman herroja vastaan. Mutta koska hän sen asian tähden tuli kerran pilkatuksi Kristuksen vihollisilta, niin hän tuli mykäksi. Ei saattanut Nikodeemus Kristuksen tähden tulla kunniattomaksi ja ruveta ristiä kantamaan. Kunnia oli hänessä niin

suuri, ettei hän viittinyt tulla Kristuksen tykö päivällä. Sillä jos hän olis tullut päivällä, niin olisit muut maailman herrot haukkuneet häntä sen kansan häirit-sijän ja sen väärän profeetan opetuslap-seksi. Mutta kuin hän tuli yöllä, saattoi hän kunniansa varjella.

Kaikki Nikodeemuksen uskon veljet tulevat yöllä Kristuksen tykö. He tahto-vat tulla varkaisin taivaan valtakuntaan, niinkuin se vaimo, joka rupeis väen kes-keltä naakimaan. Mutta eipä Kristus las-kenut sitä vaimoa varkaisin menemään varastetulla armolla, mutta julkisesti hä-nen piti tunnustaman kaikki hänen me-netyksensä⁸. Kaikki häpeälliset paikat täytyi hänen paljastaa. Kaikki hänen menetyksensä piti tulla valkeuteen. Maailman kunnia oli yksi este, jonka tähden Nikodeemus ei saattanut tulla oi-keaan kristillisyyteen. Ja toinen suurin este oli omavanhurskaus, joka pani uu-den syntymisen mahdottomaksi.

Nyt te näette, kaikki Nikodeemuk-sen uskon veljet, mihinkä paikkaan te olette tarttuneet ja millä nuoralla per-kele teitä pidättää. Siveyden perkele, kunnian perkele, ja omanvanhurskau-den perkele estää teitä tulemasta tai-vaan valtakuntaan. Jeesuksen murheel-liset opetuslapset, jotka lukittuin ovien takana itkevät ja parkuvat, saavat suu-ren ilon tuta, koska se ristiinnaulittu il-mestyy heidän silmäinsä eteen, mutta Nikodeemus ei ole koskaan nähnyt Kristusta ylösnousemisen jälkeen.

Jeesuksen opetuslapsille tapahtui uu-si syntyminen Helluntaipäivänä, koska Pyhän Hengen voima tuli heidän pääl-lensä, ja he rupeisit puhumaan uusilla kielillä Jumalan voimallisia töitä julis-

tain. Silloin loppui maailman kunnia. Silloin lakkaisit he rakastamasta henkeänsä. Silloin rupeis perkeleen joukkoheitä pilkkaamaan. Silloin sait he esimakua siitä ilosta ja riemusta, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Ja siihen autuaalliseen tilaisuuteen pitäisit ne harvat sielut pyrkimän, jotka murheen ja epäilyksen tähden ei jaksa uskoa, että Jeesus on vielä elämässä.

Ja sinä uskotoin Tuomas! Pistä nyt sormes naulain reikään, jos tohdit. Ja sinä murheellinen Maria Magdalena, istu nyt haudan partaalla, ja itke, koska sinun Vapahtajas on kuollut. Istu haudan partaalla ja itke ja paru niin kauan kuin sinä näet sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan elävänä sinun silmäis edessä seisovan, että sinä pääsisit iloitsemaan, ja julistamaan hänen veljillensä, että Jeesus on elämässä, ja että he saavat hänet nähdä niinkuin hän on, kasvoista niin kasvoihin. Amen!

Alkuperäinen (4 lehteä puuttuu) ja kopio / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ mukitella= selitellä, kiemurrella

² järjen mukka = järjen koukku, juoni

³ rohki = rohkeasti, vapaasti, varmasti ym.

⁴ raavas = täysikasvuinen, aikuinen

⁵ flasku = pullo (ruots. flaska)

⁶ rokki = takki (ruots. rock, -en)

⁷ freistata = yrittää, koettaa

⁸ ”menetyt” tarkoittaa tässä menettelyä, tekoja

Autuaat ovat hengellisesti vai-
vaiset, sillä heidän on taivaan
valtakunta.

Nämät Vapahtajan sanat, joissa köyhille saarnataan evankeliumia, ovat otetut hänen vuorisaarnastansa. Ne todistavat, että tässä ei ole kysymystä luonnollisesta köyhyydestä. Niitä on paljon maailmassa, jotka ovat luonnollisessa köyhydessä, mutta hengessä vaivaisia ei ole monta.

Me olemme huomainneet, että maailman vaivaiset ovat usein niin suuret herrat, ettei hengellinen köyhyys mahdu heidän sydämiinsä. Niillä on kohta semmoinen usko, että kristityt ovat velkapäät auttamaan heitä. Ja jos ei kristityt jaksa heidän peräsuoltansa täyttää, niin sanovat he: "Mikäs kristity se on, joka ei auta köyhiä, vaikka Jeesus on sanonut juutalaisille: "Teillä on aina vaivaiset, ja koska ikänän te tahdotte, niin te saatte niille hyvin tehdä, mutta minä en ole aina teillä."

Näistä sanoista kuuluu, että Jeesus ei ole aina saapuvilla, mutta vaivaiset ovat joka paikassa. Ei ole Jeesus sanonut, ettei tarvitse vaivaisia auttaa, mutta hän on sanonut: "Teillä ovat aina vaivaiset, mutta minä en aina ole teillä." Koska me ajattelemme perään, mistä niin paljon vaivaisia on tullut, niin me löydämme, ettei ole Jumala tehnyt muutampia vaivaisiksi ja muutampia rikkaiksi. Mutta vihollinen, joka lihan himoin kautta sekoittaa järjen ihmisiltä, se on tehnyt ihmisiä vaivaisiksi, ja ei pidä monta löytymän, joka saattaa sanoa: "Jumala teki minut köyhäksi."

Jumala on antanut terveen ruumiin ja terveen sielun. Se on hyvin harva ihminen, joka luonnollisesti on tullut raajari-koksi. Ja jos muita vaivaisia ei olis kuin ne, jotka luomisessa ovat vaivaisiksi tulleet, ei olis sitte monta vaivaista maan päällä. Mutta ensin osa vaivaisia on tullut oman jumalattoman elämänsä kautta vaivaisiksi. Muutamat juopumuksen kautta, muutamat huoruuden kautta, muutamat ylpeyden kautta, jotka nuorempana ovat mistantaneet¹ terveytensä, ja sillä lailla tulleet vaivaisiksi. Siitä syystä ovat nyt meillä aina vaivaiset niin kuin Jeesus on sanonut. Mutta Jeesus ei ole aina meillä.

Jos nyt nämät maailman vaivaiset tulisit hengessä vaivaisiksi, niin olis kristityillä hauska heitä auttaa, joilla on vara auttaa. Mutta eipä tahdo kaikki maailman vaivaiset tulla hengessä vaivaisiksi, niinkuin Latsarus, joka makais rikkaan miehen oven edessä. Latsarus oli ilman epäilemättä luonnollisesta köyhyydestä oppinut, mikä köyhyys Jumalalle kelpaa. Latsarus oli luonnollisen köyhyden kautta tullut hengelliseksi kerjäläiseksi. Ja vaikka nyt moni köyhä ottaa itsellensä yhden väärän lohdutuksen köyhästä Latsaruksesta, nimittäin semmoiset köyhät, joille köyhyys kelpaa autuuden perustukseksi, ei kuitenkaan Latsarus ole luonnollisen köyhyden kautta tullut Aabrahamin helmaan, vaan hengellisen köyhyden kautta, joka teki hänet hengelliseksi kerjäläiseksi.

Ovatkos nyt kaikki vaivaiset tulleet hengessä vaivaisiksi? Ovatkos nyt kaikki vaivaiset nöyrät Jumalan edessä? Onkos maallinen köyhyys saattanut heitä

nöyryyttää ja kurittaa? Eipä ole vielä kaikki vaivaiset tulleet Latsaruksen kaltaisiksi. Aina tahtovat ne suruttomat vaivaiset olla ylpeät, ja mittaavat kristillisyyden oman peräsuolensa mitalla. Mutta Jeesus on sanonut: "Teillä ovat aina vaivaiset, mutta minä en ole aina teillä." Tämän pitää oleman teille merkiksi, te hengessä vaivaiset, ettei ole Jeesus aina teillä.

Jos te saatte välistä nautita hänen armollista läsnä oloansa, niin teidän pitää antaman sen vaimon olla rauhassa, jolla on lasi turmelematointa ja kallista Narduksen voidetta. Antakaat hänen haaskata sitä, niin kauan kuin hän vuodattaa sen Jeesuksen päälle, sillä Jeesus ei ole aina teillä. Ja te maailman vaivaiset, jotka luulette, että kristityt ovat velkapäät teitä ruokkimaan, luulettekos, että se vaimo teki väärin, joka vuodatti kallista Narduksen voidetta Jeesuksen pään päälle, eikä antanut teille sen hinnan? Luulettekos, että Juudas on paras vaivaisten holhooja, joka napisee ja toruu sitä vaimoa, sen voiteen vuodatuksen tähden?

Kyllä Juudas surkuttelee vaivaisia, ja armahtaa niitä oman kukkaronsa tähden, mutta ei hän Jeesusta armahda, eikä hän usko ollenkaan, että se vaimo, joka rakkautensa vuodattaa Jeesuksen pään päälle, on oikein tehnyt, vaan Juudas räknää² niin, että se olis parempi, jos tämän voiteen hinta olis annettu vaivaisille. Mutta teillä ovat aina vaivaiset, ja koska te ikänäns tahdotte, niin te saatte niille antaa, mutta Jeesus ei ole aina teillä.

Jospa nyt ne vaivaiset, jotka ovat niin kuin köyhä Latsarus hengessä vai-

vaisena, makaisit sen rikkaan miehen oven edessä, joka ei ole niin armotoin, kuin se rikas mies, joka ei pannut ploosteriakaan sen vaivaisen haavain päälle, mutta koirat nuolit hänen haavojansa, koska rikkaalla miehellä ei ollut sen vertaa tuntoa kuin koirilla. Me olemme nähneet, että koirat aina häätyvät nuolemaan niitten vaivaisten haavoja, jotka makaavat rikkaan miehen oven edessä täynnänsä paisumuksia.

Me olemme nähneet, että koirat ei saata olla nuolematta semmoisten vaivaisten haavoja, jotka makaavat sen rikkaan miehen oven edessä, joka on yksi pohjatoim rikas mies, joka ei ole niin armotoin, kuin se rikas mies, joka ei armahtanut sitä köyhää Latsarusta, eikä pannut ploosteria³ sen köyhän miehen haavain päälle. Mutta se rikas mies, joka on taivaassa, panee ilman epäilemättä ploosteria hänen haavainsa päälle, ja korjaa hänen sielunsa Aabrahamin helmaan, kussa köyhä Latsarus lohdutetaan. Kuule sinä suuri ja kaikkein tavarain Herra, köyhäin, murheellisten ja vaivaisten rukous! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 16.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman: minkätähden rikas mies piti joutuman helvettiin, ja toiseksi: minkätähden Latsaruksen piti tuleman Aabrahamin helmaan. Ensimmäinen tutkisteleminen. Rikas mies ei ole varkaudella eikä vääryydellä koonnut omaisuuttansa, ja yhtähyvin piti hänen joutuman piinasijaan. Toinen tutkisteleminen. Se köyhä Latsarus ei ole kelleen

tehnyt hyvää, mutta rikkaalle miehelle on hän tullut vaivaksi ja raskuudeksi, ja yhtähyvin hän vietiin enkeleiltä Aabrahamin helmaan.

Tässä on nyt kaksi miestä, jotka ovat kokonansa toinen toistansa vastaan. Toinen pidetään suuressa kunniaa maailmassa. Toinen makaa sairaana ja jalkain poljettavana rikkaan miehen oven edessä. Toisen tykö tulevat maailman herrat syömään ja juomaan, tanssaamaan ja iloa pitämään. Toisen päälle ei kehtaa yksikään katsoa. Toinen kantaa purppurata ja kalliita liinavaatteita, toisella ei ole vaate riepua paljaan ihon päällä. Toisella on komeat kartanot, komeat hevoiset, maalatut reet ja vaunut, mutta toisella ei ole kattoa pään päällä. Toinen jaksaa kyllä herkullisia syödä, makeita juoda, koreita kantaa. Toisella ei ole mitään suuhun panemista. Jos nyt kävis maailman tuomion ja arvauksen jälkeen, niin pitäis rikkaan miehen kaimella muotoa tulla autuaaksi, mutta Latsarus olis soma⁴ olemaan piina sijassa.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Rikas mies ei ole vääräydellä eikä varkaudella taikka petollisuudella voittanut omaisuuttansa. Hän on saattanut periä sen suuren tavarat. Minkätähden hänen piti tuleman piina sijaan, koska hän ei ole mikään pahantekijä ollut? Sitä mahtavat nyt rikkaan miehen veljet kysyä. Minkätähden tämä siveä, hurskas ja rehellinen mies pitää niin onnettomaan paikkaan joutuman? Ei minkään muun syyn tähden, vaan että hän oli hyvänsä saanut maailmassa. Niin sanoi Aabrahami: "Poikani, muista, että sinä sait sinun hyväks eläissäs. Et olekaan muuta hyvää etsinyt maailmassa, kuin ainoastansa tätä

maallista hyvyyttä, nimittäin tavarata, kunniaa, koreutta, kauneutta, makeutta ja hyviä päiviä. Tätä hauskaa elämätä olet sinä saanut maailmassa nautita, ja tyydy nyt siihen.

Jos rikas mies olis oikealla ajalla heittänyt pois sen joutavan ja turhan elämänsä, olis myynyt kaiken omaisuutensa ja antanut vaivaisille, niinkuin Jeesus sanoi sille rikkaalle nuorukaiselle, joka tuli kysymään: "Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin?" Jos rikas mies olis uskonut Moosesta ja profetoita, mitä he kirjoittavat katumuksesta ja parannuksesta, niin hän olis ilman epäilemättä alkanut murhetta pitämään kuolemattomasta sielustansa, hän olis alkanut ajalla hakemaan katoamattomia tavaroita, joita ei ruoste eikä koi kuluta, eikä varkaat kaiva eikä varasta. Mutta hänen sydämensä oli niin tarttunut maailmaan ja niihin asioihin, jotka maailmassa ovat, ettei hän huolinut muuta, kuin sitä hyvää, jota maailma antaa.

Siinä oli nyt oikea syy, minkätähden hänen piti kadotukseen menemän. Sanoivat kyllä muutamat rikkaan miehen veljet, että rikas mies ei ole kova ja armoton ollut vaivaisia kohtaan. Mutta ei olis Latsarus maannut rikkaan miehen oven edessä, jos hän olis saanut apua häneltä. Se näkyy kaikista asian haaroista, että koirilla oli parempi tunto, kuin rikkaalla miehellä, sillä koirat armosta nuolit hänen haavojansa, mutta rikas mies ei ole pannut ploosteri⁵ lappua hänen haavainsa päälle.

Mutta annamme olla niinkuin rikkaan miehen veljet luulevat, että hän oli armollinen vaivaisia kohtaan. Mitä hän

sillä armollisuudella olis sitte voittanut? Moni rikas mies on näinä aikoina armollinen vaivaisia kohtaan. Hän jakaa ainoastansa vähäisen likimmäisille vaivaisille, ja tekee sen sijaan muita vaivaiseksi. Jos hän yhden vaivaisen auttaa ja tekee kymmenen vaivaiseksi viina kaupalla, niin sanovat kaikki rikkaan miehen veljet hänen kuolemansa jälkeen: "Se mies vissimmästi ja ilman epäilemättä tuli autuaaksi."

Mistä tiedätte, että hän tuli autuaaksi? Joo, siitä me tiedämme, että hän oli niin hyvä auttamaan vaivaisia. Mutta arvelkaat ensin, kuinka monta hän teki vaivaisiksi viina kaupalla ja kalliilla hinnalla, jonka hän pani kalullensa. Pankaat vielä siihen räkinkiin⁶ hänen vihansa kristillisyydelle, ja sanokaat mulle, koska hän on katumuksen ja parannuksen tehnyt maailman turhuudesta, komeudesta ja hekumasta, ja sanokaat sitte: Tämä mies tuli autuaaksi.

Mutta jos ei enempätä vaadittais autuuteen, kuin ainoastansa se vaivaisten holhoaminen, joka nyt löytyy monen rikkaan miehen tykönä, niin saisit kyllä kaikki rikkaat miehet luvata itsellensä hyviä päiviä taivaan valtakunnassa. Mutta pitäisit kaikki rikkaat miehet ruveta uskomaan Moosesta ja profeetoita, mitä he kirjoittavat katumuksesta ja parannuksesta. Pitäisit neki raukat alkaa uskomaan, että ilman totista kääntymystä ei yksikään ihminen tule autuaaksi, sillä rikkaat miehet ei voi uskoa, mitä Mooses ja profeetat ovat kirjoittaneet katumuksesta ja parannuksesta.

Ei tahdo tämän maailman rikkaat uskoa, että yksi helvetti löytyy katumattomille, ja yksi taivas katuvaisille

ja uskovaisille. He tahtoisit ensin kuulla vereksiä⁷ sanomia helvetistä, ennenkuin he uskoisit, että yksi helvetti on. Ja jos vielä kaikki vaivaiset nousisit ylös kuolleista ja alkaisit saarnaamaan parannusta rikkaan miehen veljille, ei ne uskois. Ei ne tekis parannusta. Jos itse Jumala tulis taivaasta, ei ne vielä sittekään uskois ja tekis parannusta, sillä rikkaan miehen veljet ei suinkaan tee parannusta, ennenkuin nahka kuumenee. Rikkaan miehen veljet suuttuvat täällä kaikille parannuksen saarnaajille.

Tulkoon parannuksen saarnaaja taivaasta eli helvetistä, korkeudesta eli syvyydestä, se tekee heille yhtä. Oliko parannuksen saarnaaja elävä eli kuollut, se tekee heille yhtä. Kaikki parannuksen saarnaajat ovat rikkaan miehen veljille pahennukseksi ja kauhistukseksi. Ei rikkaan miehen veljet kehtaa semmoisia nähdä, jotka katumuksesta ja parannuksesta saarnaavat.

Toinen tutkisteleminen. Minkätähden köyhä Latsarus vietiin enkeleiltä Aabrahamin helmaan, vaikka hän ei ole kelleen hyvää tehnyt? Jos on maailmalla työläs sanoa, minkätähden rikas mies joutui piina sijaan, vaikka hän ei ole kellenkään vääryyttä tehnyt, niin kyllä on vielä maailmalle käsittämätöin, minkätähden köyhä Latsarus piti vietämän enkeleiltä Aabrahamin helmaan. Sen verran me ymmärrämme, ettei ole Latsarus luonnollisen köyhyyden tähden tullut autuaaksi, eikä myös haavainsa tähden ja sairautensa tähden, vaikka moni vaivainen toivoo parempaa onnea tämän onnettoman elämän perästä, koska hän on tullut ristin kantajaksi.

Mutta se on tietämätöin, kuka on pannut tämän ristin sen ristinkantajan päälle, joka itse jumalattoman elämänsä kautta on tullut köyhäksi, vaivaiseksi ja raajarikoksi. Minä luulen, että rietas on pannut ristinsä monen maailmallisen ristinkantajan päälle, joka ei vielä ole ymmärtänyt erottaa Jeesuksen ristiä maailman rististä.

Mutta meidän täytyy niin ajatella, että Latsarus ei ole oman huolimattomuutensa kautta tullut köyhäksi ja vaivaiseksi. Ei hän ole juopumuksen, huoruuden eli laiskuuden ja ylpeyden tähden tullut vaivaiseksi, mutta jonkun muun onnettomuuden kautta on hän joutunut niin köyhään tilaisuuteen ruumiin puolesta. Ja tämä maailman risti on hänelle muuttunut Jeesuksen ristiksi, koska hän tämän maailman katoavaisuudesta ja turhuudesta on tullut tuntemaan köyhyytensä hengessä eli hengellisen köyhyiden, jossa se tuhlaaja poika oli, koska hän joutui paimentamaan sikoja.

Ei suinkaan Latsarus ole luonnollisella köyhyydellä ansainnut mitään. Niin kuin myös tuhlaaja poika ei ole hengellisellä köyhyydellä ansainnut mitään. Mutta se hengellinen hätä, joka tuli siitä hengellisestä köyhyydestä, on pakottanut Latsarusta etsimään parempaa onnea ja siunausta siinä maassa ja siinä taivaassa, joka on toisella puolella tätä maata. Ja siinä oli nyt Latsaruksen ansio, että hän tuli niin köyhäksi, ettei ollut hänellä enää uskoa, ei toivoa, ei rakkautta, ei hyviä töitä. Ei ollut enää mitään, jolla hän olis saattanut alastomuutensa peittää. Ei ollut mitään, jolla hän olis saattanut nälkäänsä

sammuttaa vanhurskauden perään. Ei ollut mitään, jolla hän olis saattanut haavojansa parantaa. Sentähden aloit myös koirat surkuttelemisesta nuolemaan hänen haavojansa.

Luulettekos te Latsaruksen veljet ja sisaret, luulettekos, että koirat saattavat nuolemisellansa lievittää teidän vaivanne? Luulettekos, että koirilla on semmoinen tunto, että he saattavat teitä armahtaa ja surkutella, koska he näkevät omantunnon haavat verta vuotavan ja pahoin haisevan? Minä luulen, että koirilla on semmoinen tunto, että he surkuttelevat teitä. He armahtavat teitä. He nuolevat teidän haavojanne. Ja tämä koirain nuoleminen merkitsee, että teidän syntinne ovat anteeksi annetut, teidän vääryytenne on pyyhitty pois.

Koska teillä on semmoinen usko, että Jumala on tehnyt teitä vaivaiseksi ja niin viheliäiseksi, että teidän täytyy maata rikkaan miehen oven edessä alastomana, paljastettuna, täynnänsä paisumuksia ja vertavuotavaisia haavoja, joita myös koirat surkuttelemisesta ja armahtamisesta nuolevat, niin vissimmästi on myös se suuri Luoja aikonut antaa paremman maan ja taivaan, jossa kaikki vaivaiset ovat rikkaat, kaikki kerjäläiset ovat antavaiset, kaikki haavoitetut ovat terveet, kaikki murheelliset ovat iloiset, kaikki alaspainetut ovat ylösnostetut.

Ei olekaan hengessä köyhän sielu raskas Jumalan enkeleillä kantaa Aabrahamin helmaan. Ei ole Latsaruksen sielu niin raskas kantaa, kuin rikkaan miehen sielu, joka painaa itsensä pohjattomuuteen. Hengessä köyhän Latsaruksen sielu on niin keveä Jumalan enkeleillä kantaa Aabrahamin helmaan,

että he tekevät sen ilolla. Mutta rikkaan miehen sielu on niin raskas, että hän painuu itsestänsä pohjaan.

Nyt Latsaruksen sielu lohdutetaan. Nyt hän istuu Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa Jumalan valtakunnassa. Jos hän täällä on ollut isooovainen, niin hän ravitaan. Jos hän täällä on ollut janoovainen, niin siellä hänen janonsa sammutetaan. Jos hän täällä on ollut alastoin, niin siellä hän on puettu Kristuksen vanhurskaudella. Jos hän täällä on itkenyt, niin hän siellä iloitsee. Jos hän täällä on ollut haavoissa, niin on hän siellä terveenä. Jos hän on ollut täällä mustissa vaatteissa, niin siellä annetaan hänelle valkeat vaatteet. Jos hän täällä on ollut ylönkatsottu, niin on hän nyt korotettu. Jos rikas mies on häntä polkenut, niin täytyy nyt rikkaan miehen häntä rukoilla.

Ole nyt hyvässä turvassa, sinä vaimainen Latsarus. Istu nyt pöydässä Aabrahamin kanssa. Istu nyt syömään ja juomaan taivaan leipää. Sinä olet nyt Aabrahamin helmassa, joka on usko-vaisten Isä. Ei kukaan pilkkaa sinun kyyneleitäs. Iloitse ja riemuitse. Sinä olet juonut murheen kalkista, mutta nyt sinä saat juoda elämän kalkista, joka on Jumalan paratiisissa. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ mistantaa: menettää, kadottaa (ruots. mista)

² räknätä= laskea, laskelmoida (ruots. räkna)

³ ploosteri = laastari (ruots. plåster)

⁴ soma: sopiva

⁵ ploosteri = laastari (ruots. plåster)

⁶ räkinki: lasku (ruots. räkning)

⁷ vereksiä = tuoreita, uusia

Muutamat kutsutut vieraat sanovat kuninkaan palvelijoille: **Minä ostin viisi paria härkiä, ja en taida sentähden tulla.**

Me kuulemme näistä sanoista, mikä este on muutamilla suruttomilla, minkä tähden he ei tahdo tehdä totista katumusta, että he tulisivat osalliseksi Jumalan armosta. He ovat niin lujasti tarttuneet maailmaan, ettei jaksaa Jumalan Henki kiskoa heidän sydäntänsä irti maailmasta. He rakastavat nautahärkiä enemmän kuin Jumalata. Ja vaikka suruttomat sanovat: "Emme pidä nautahärkiä Jumalana," kuitenkin näkyy kaikista asian haaroista, että he pitävät niitä maallisia kappaleita Jumalana, koska he rakastavat niitä niin paljon, että he niitten tähden ei saata totista katumusta ja parannusta tehdä.

Suruttomat luulevat ja pelkäävät, että maallinen työ tulee summatuksi¹, jos he kävisit useamman kerran kirkossa ja koulussa. Ei surutoin ihminen ajattele, että hän viivyttää enemmän aikaa tanssissa, kortinlyömisessä, viinan juomisessa ja muissa turhissa ajan vietteissä, kuin kirkossa ja koulussa. Ei hän ajattele, että hän kuluttaa enemmän koreudessa ja komeudessa, kuin mitä heränneet antavat kouluille. Jos siis joku Jumalan palvelija kutsuu häntä takaisin kadotuksen tieltä ja kehoittaa häntä parempaan tilaan ja elämään, että hän tulis osalliseksi Jumalan armosta ja siitä autuudesta, jonka Jumala on luvannut uskovaisille, niin sanoo hän: "Minä olen ostanut viisi paria härkiä, ja en taida sentähden tulla." Toinen sanoo: "Minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla."

Tässä on Vapahtaja pannut suruttomien esteitä heidän silmänsä eteen. Muutamat luulevat köyhtyvänsä kristillisyyden kautta, ja muutamat pelkäävät, ettei he saa vaimoa, jos he rupeavat ylön paljon houraamaan. Niin myös suruttomat tyttäret pelkäävät, ettei he saa miestä, jos he tekisivät katumuksen. Heidän täytyis silloin luopua koreudestansa ja huoruudesta, jos he alkaisivat todella katumuksen ja parannuksen tekemään. Ja juuri tämän asian tähden on moni heittänyt pois katumuksen ja langennut pois armosta. Huoruuden ja koreuden tähden on moni heittänyt pois seuraamasta Jeesuksen murheellisia opetuslapsia, ja sen kautta on Kristuksen nimi pilkatuksi tullut pakanain seassa.

Nyt on tosin tullut käsky kaikille, että taivaallinen ehtoollinen on valmis, mutta niillä kutsutuilla vieraila on niin paljon esteitä. Niillä on niin paljon tekemistä maailmassa, ettei he jouda. Muutamilla on nautahärät ja hevoiset mielessä, muutamilla on naiminen mielessä, muutamilla on koreus mielessä ja sydämessä. Sentähden he lykkäävät katumuksensa vuodesta vuoteen ja päivästä päivään. Viimein tulee kuolema pusertamaan heidän sydäntänsä, ja silloin vasta aukenevat silmät näkemään toiselta puolelta maailman turhuutta, jota he ovat rakastaneet, ja toiselta puolelta aukenee ijankaikkisuus heidän silmänsä eteen.

Silloin he ottaisivat takaisin niitä kalta armon hetkiä, joita he ovat tässä maailmassa turhaan kuluttaneet maailman turhuudessa, juopumuksessa, hau-reudessa ja hekumassa, mutta ei tule ne armon hetket enä takaisin. Ja silloin he

rupeavat itseänsä tuomitsemaan. He alkavat huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päällemme", ja kukkuloille: "Peittäkää meitä!"

Kaikki ihmiset tässä seurakunnassa tietävät, kuinka onnetoin kuolema niille on tullut, jotka ovat ylönkatsonneet sitä taivaallista ääntä, joka on huutanut parannusta paatuneille. Kaikki kuolevaiset ovat häytyneet tunnustaa kristillisyyden oikeaksi, jonka he ennen sokeudessaansa ovat vääräksi tuominneet. Ei yksikään niistä kuolevaisista, jotka ovat näinä vuosina jättäneet maailman, ole saattaneet todistaa, että tämä kristillisuus on väärä. Mutta niitä on monta, jotka ovat häytyneet tuomita itsensä sentähden, ettei ole ennen huomanneet, kuinka vaarallisessa tilassa he ovat olleet, kuinka sokeat he ovat olleet, jotka ovat sotineet tätä kristillisyyttä vastaan.

Ottakaat nyt vaari parannuksen huudosta, te sokeat, ontuvat ja raajarikot, te kuurot ja mykät. Kuka tiesi, kuinka kauan tämä armon aika kestää. Pian taitaa se aika tulla, että kaikki ylönkatsojat, kaikki pilkkaajat, kaikki vastustajat, kaikki Jeesuksen ristin viholliset saavat huutaa, ja ei yksikään vastaa. Saavat kolkuttaa, ja ei yksikään avaja. Saavat ulvoa, ja pohjattomuuden seinät vastaavat.

Mutta se suuri ehtoollisen pitäjä, joka on monta kutsunut, vaikka harvat tulevat siihen suureen ehtoolliseen, avatkoon sokeain silmät ja kuuroin korvat, taluttakoon ontuvat, kantakoon raajarikot ja ruokkikoon vaivaiset, että nekin kostuisit siihen suureen ehtoolliseen, ennenkuin ovet kiinni pannaan. Kuule, sinä suuri ehtoollisen pitäjä, on-

tuvaisten, sokeain ja raajarikkoin huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 14: 16.

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, minkätähden ne kutsutut vieraat ei tahdo tulla häihin. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden peltomiehet ei tahdo tulla häihin? Toinen tutkistelemus: Minkätähden härkämiehet ei tahdo tulla häihin? Kolmas tutkistelemus: Minkätähden naimamiehet ei tahdo tulla häihin? Meidän toivomme on, että vaikka ne suurelliset vieraat ei tahdo tulla, vaivaiset, ontuvat, sokeat ja raajarikot kuitenkin tulevat, vaikka kuinka hitaasti he kulkevat. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden peltomiehet ei tahdo tulla häihin? Ensimmäinen sanoo: "Minä olen ostanut pellon, minä rukoilin, sano minun esteeni." Tässä vertauksessa on Vapahtaja osottanut, että suruttoman ihmisen esteet ovat kaikki ne maalliset askaaret, joitten kautta syntiä tulee tehdyksi, ja kaikki ne asiat, joissa hän sydämelänsä kiinni riippuu.

Maanpruuki² on itsestänsä luvallinen, mutta se tulee vahingolliseksi hänen sielullensa, koska hän sentähden ei tee työtä Jumalan pellossa. Maallista peltoa hän kylvää, mutta taivaallista peltoa jättää kylvämättä. Tämä tapahtuu usein siinä maassa, kussa pelto on ihmisten paras tavara. Jyvä juutalaiset kokoavat eloa nöyrän vuoden varaksi, niinkuin he sanovat, mutta nostavat elon hintaa niin korkealle, ettei jaksakaan köyhä sitä lunastaa.

Kuinkas semmoiset viljelisit sitä tivaallista peltomaata, jotka panevat sekä ruumiin että sielun voimat sen maallisen elatuksen päälle, eikä jaksa nostaa ajatuksiansa, eli ylentää sydämitänsä johonkuhun korkeampaan tarkoitukseen. He kaivavat maata kynsillänsä ja luulevat siellä löytävänsä aarnihaudan, mutta kuin se tulee ylös valkeuteen, niin ei se ole muu kuin sysihauta. Jos he ainoastansa maatansa viljelisit, mutta he pilaavat maata. He pilaavat Jumalan viljan, ettei se kelpaa enää sioillekaan ruoaksi. Lakkivatkos³ koirat paloviinaa? Syövätkös siat pirunpaskaa?

Ei yksikään luontokappale ole niin nuoska ja ryöttä kuin ihminen, joka on alusta Jumalan kuvaksi luotu. Hän on nyt muuttunut hengelliseksi siaksi ja on pikemmin perkeleen kaltainen, kuin Jumalan kaltainen. Hänen haamunsa on muuttunut niinkuin Kainin haamu, rumaksi ja koloksi. Ja semmoisella haamalla tahtoo hän nyt tulla Jumalan ja enkeleitten kasvoin eteen, mutta kaikki katumattomat ja kääntymättömät viskataan ulos. Koska heitä armon ajassa kutsutaan totiseen katumukseen ja parannukseen, sanovat he esteensä: "Minä olen ostanut pellon ja menen sitä katsomaan."

Toinen tutkisteleminen. Toinen sanoo: "Minä ostin viisi paria härkiä, ja minä menen niitä koettelemaan." Tässä kuulevat nyt kaikki katumattomat, minkätähden he katsovat yön Jumalan armollista kutsumusta parannukseen. He sanovat: "Minä olen ostanut viisi paria härkiä." Vaikka suruttomat sanovat: "Ei ne ole sydämessä. Emme pidä härkiä Jumalana." Mutta se kuuluu nyt Vapah-

tajan omasta suusta, että nautahärät ja hevoiset kelpaavat maailman orjille Jumalaksi, niinkuin pakanat Egyptissä pidit nautahärän Jumalana ja palvelit häntä, jonka malliin Israelin lapset teit kultavasikan korvessa.

Kyllä olit tyttäret valmiit antamaan sormukset Aaronille, kyllä olit valmiit kiskomaan korvarenkaat korvistansa, koska he kuulit, että siitä tulee Jumala. Mutta koska heidän pitäis antaa tolpan⁴ koululle eli vaivaisille, kyllä on sitte puutos kaikin puolin. Ei ole ainoastansa nauta härät ja hevoiset suruttoman ihmisen Jumalat, mutta myös koreat vaatteet, komeat talot, maalatut reet, ja mikä ikänäns mahtaa olla rakas ja kallis hänelle.

Lutherus sanoo, että se on ihmisen Jumala, jota hän enimmäkseen rakastaa ja tavaransa pitää. Rikas rakastaa tavaroitansa, ja köyhä rakastaa riepunjansa. Se on yksi hirmuinen ja surkultettava asia, että vihollinen on niin vanginnut orjiansa ja käärinty verkkoihinsa, ettei ole mahdollinen niistä kiskoa itsensä irti, vaikka mikä olis. Koska Jumalan palvelijat kehoittavat suruttomia katumukseen, vastaavat he: "Ei ole joutoa, ei ole tilaa, minun täytyy elää maailmassa, minun täytyy maata viljellä. Minä olen ostanut pelttoa. Minä olen ostanut viisi paria härkiä. Minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla."

Onkos nämät suruttomain esteet niin välttämättömät, ettei he niitten tähden saata tulla häihin? Joo, ne ovat suruttoman ihmisen mielestä niin tarpeelliset ja niin välttämättömät, ettei maailman orja saata niistä päästä erinänsä. Ei hän saata

niistä päästä erillensä, vaikka mikä olis. Vaikka hän tietää, että nautahärät ei saata auttaa ijankaikkisuudessa, yhtä hyvin on hän niissä kiinni, ja täytyy niitten tähden mennä kadotukseen. Tulkoon sielulle mikä tahansa, mutta ruumiin pitää elämän. Maa ja multa pitää kaivettaman, maailman tavarat pitää koottaman, kauniit vaatteet pitää laitettaman, nautahärät ja hevoiset pitää ostettaman. Ja tämä on niin suurena esteenä suruttomalla, ettei hän saata niitten tähden pitää murhetta sielustansa.

Jumalan sana ylenkatsotaan, ja Jumalan palvelus niitten tähden unhotetaan. Kaikki, mikä sielun parannukseksi ja ylösrakennukseksi tulee, laimin lyödään niitten maallisten kappalten ja askaroitsemisen tähden. Ja vasta sitte kuin kuolema tulee, kaivataan ne katoottomat tavarat, jotka tarvitaan ijankaikkisuudessa. Tämä suruttoman elämä on niin kolo ja kauhistavainen Jumalan edessä, että Jumalan Poika tämän jumalattoman elämän tähden alkoi vapisemaan ja kauhistumaan. Mutta ei tuo sokea raukka näe, että hän niin hirmuinen on, vaan hän luulee, ettei muutkaan ole paremmat häntä.

Kolmas tutkistelemus: Minkätähden ei naimamiehet pääse katumukseen? Jos pellon ostajalla ei tee mieli autuaaksitulla, ja härkämiehellä on semmoinen este, ettei he pääse katumukseen, niin kyllä on naima miehillä vielä suurempi este. Sillä niillä ensimmäisillä on ahneus ja maailman rakkaus niin suuri, ettei he pääse hänestä erinänsä. Mutta naima miehillä on haureus ja hekuma niin väkevä, ettei he saata katumusta ensinkään tehdä. Tämä on nuorille suurin este. En-

sin he tälläävät itsensä koreaksi ja kauniiksi maailmalle. Viimein alkavat he huoraamaan. Ja niinkuin Noan aikana naitiin, otettiin vaimoja ja annettiin miehelle, niin myös ihmisen pojan aikana. Ja jos ne naisit ihmisten laihin, mutta useammat alkavat väärästä päästä. He naivat niinkuin luontokappaleet kiiman aikana. Ja sen jälkeen tulevat muut perkeleet pitämään häitä.

Muutamat ei mene avioliittoon, mutta huoraavat. Ja semmoiset kauniit elävät ovat nyt maailmassa, jotka kristityn nimeä kantavat, ja huoraavat. On ne siveät pakanat ennen maailmassa nuhdelleet niitä, jotka huoraavat, mutta nyt ei nuhtelee ketkään muut kuin heränneet ja kristityt. Ja sen nuhtelemisen tähden niitä vihataan ja vainotaan.

Nyt eletään kristikunnassa, niin kuin Turkit ja pakanat elävät, sen uskon ja opin jälkeen, jossa heitä on opetettu ja ylöskasvatettu. Mutta ne, jotka Kristukseen kastetut ovat, ei elä ensinkään sen opin jälkeen, jossa heitä on opetettu, vaan juuri vastoin Jumalan sanaa he elävät. He ovat jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana. He ovat siveät kirkossa, ja huoraavat kirkon takana. He siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana. He juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Ja tuota he tekevät vuodesta vuoteen ja päivästä päivään. Ja koska kuolema tulee ja silmät aukenevat, sitte he näkevät, millä tiellä he ovat.

Silloin kyllä tulee hätä. Silloin he noudattavat papin ripittämään itseänsä. Silloin he kyllä soisit, että kristityt, joita he ovat ennen pilkanneet ja vihanneet, tulisit heitä puhuttelemaan. Silloin alka-

vat tyhmät neitseet rukoilemaan viisaita ja sanomaan: “Antakaat meille teidän öljystänne, sillä meidän lamppumme sammuvat.” Mutta ei niillä ole antamista, koska he yhdessä makaavat. Silloin alkavat suruttomat rukoilemaan heränneitä, että he antaisit anteeksi heidän tyhmyytensä. Ja armon varkaat rukoilevat kristityitä, että he rukoilisit heidän edestänsä. Mutta armon aika loppuu, armon aurinko laskee, elämän lanka katkeaa. Pian henki lähtee ja silloin ei ole enää katumuksen aikaa, vaan täytyy lähteä ijankaikkisuuteen. Ja siellä he saavat katua ijankaikkisesti.

Nyt te kuulitte, mitkä ovat suruttomain parhaat esteet. Ne ovat pelot, nauta härät ja vaimot. Peltomiehet ei raski luopua pelloistansa ja tulla taivaallisiin häihin. Härkämiehet ei raski luopua häristänsä ja tulla häihin, sillä nautahärät ovat heille rakkaamat kuin taivaan valtakunta. Naima miehet ei tule häihin, sillä heidän täytyy huorata ensin, ennenkuin he menevät kadotukseen, ettei tulis osattomaksi kaikesta ilosta ja hekumasta.

Niin muodoin ei tule muita taivaallisiin häihin kuin vaivaiset, ontuvat, sokeat ja raajarikot. Huonopa on taivaan Kuninkaalla hääväki! Semmoiseen joukkoon ei kehtaa kunniallinen talonpoika tulla, jopa sitte yksi maailman herra ei ollenkaan. Sentähden tulee myös taivaan Kuningas hyvin pilkatuksi sen huonon ja ylönkatsotun hääväen tähden, joka siellä on.

Toista häntä maailman ruhtinaalla on, jolla on hääväkeä niinkuin tuhkaa, nimittäin parhaat peltomiehet, mitkä jo maailmassa on, ja parhaat härkämiehet,

mitkä maailmassa löytyvät, ja parhaat naimamiehet, mitkä jo maailmassa löytyvät. Nimittäin koreat ja komeat. Miehet ja vaimot verkavaatteissa, silkkihuvissa, kultasormuksissa, kultarenkaat, kulta sydämet. Siellä he juovat. Siellä he kiroavat, siellä he tappelevat, siellä he tanssaavat, siellä he pelaavat⁵, siellä he lyövät korttia, ja siellä he nauravat ja pilkkaavat Jumalan köyhää hääväkeä, jotka ovat ontuvat, sokeat ja raajarikot, kuurot ja mykät, köyhät ja vaivaiset.

Ja nämät sokeat, ontuvat ja raajarikot, jotka niin kovin ylönkatsotaan, saavat istua taivaan Kuninkaan häissä, ja syödä mannaa. He saavat viinaa ja rieskaa ilman rahatta ja ilman hinnatta. Ja morsiamen piiat hyppäävät kulta lattialla niinkuin peurat, ja veisaavat Kuninkaalle uutta virttä. Amen! Hallelujah!

Jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ summata : laiminlyödä (ruots. försumma)

² maanbruuki: maanviljelys (ruots. jordbruk)

³ lakkia (Tornionlaakson murrettä): latkia

⁴ tolppa: 25 äyriä

⁵ pelata: soittaa (ruots. spela)

Katso, minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä, oinasten ja kauristen välillä.

Hesek. 34: 17.

Herra puhuu paljon niistä kadonneista lampaista Hesekielin 34 luvussa, ja antaa sen armollisen lupauksen, että hän tahtoo itse pitää murheen lampaistansa, ja aikoo myös tuomita lampaan ja lampaan välillä, ja oinasten ja kauristen välillä. Mitä hän puhuu lampaista, ja mitä hän on aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä, on totisesti tarpeellinen oikein ymmärtää. Se on merkittävä, että oinas ja kauris ovat aina vastatusten, sillä niillä on kokonansa eri luonto.

Koska nyt ihmiset tässä paikassa verrataan luontokappaleiksi, joilla on itseskullaki eri luonto, niin meidän täytyy tuta niitten luontokappalten luonnon, joihin ihmiset verrataan, ja ottaa siitä esimerkin, kuin suruttomat maalataan raamatussa kauristen haamalla ja kristityt oinasten haamalla.

Jos me katselemme, kuinka suruttomat vihaavat ja vastustavat kristityitä, niin me ymmärrämme, että Herra tuomitsee heitä sillä lailla, että suruttomain täytyy tunnustaa, jos ei ennen, niin kuolinvuoteella, että he ovat vastoin tuntoansa vastustaneet ja pilkanneet totuutta. Sillä koska Herran tuomio tulee raskaaksi heidän päällensä, silloin saavat suruttomat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Voi, voi, mikä raskas tuomio tulee heidän päällensä jo tässä maailmassa, koska omatunto alkaa tuomitsemaan kuolin vuoteella, että he ovat kristityn hyvät neuvot ja manaukset ylönkatsooneet ja pilkkana pitäneet.

Katsokaat, kuinka raskas kuolema tulee niille, jotka ovat täällä pilkanneet totuutta ja vastaan seisoneet Pyhän Hengen vaikutuksia. Jos nyt ihminen kuolis niin kuin luontokappale, ettei olis mitään hänestä jäljellä kuoleman jälkeen, niin saattais hän ajatella, ettei tule mitään edesvastausta kuoleman jälkeen. Silloin saattaisit myös suruttomat sanoa, niinkuin kuningas Salomo matkii heidän puhettansa viisauden kirjassa 2: 6. "Niin tulkaat siis, ja eläkäämme hyvästi, niinkauan kuin me taidamme ja nautitkaamme meidän elämätämme, niin kauan kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älköön yksikään olko osatoin meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka me olemme iloiset olleet."

Niin puhuvat ne, joilla ei ole toivoa paremmasta elämästä. Ne tahtovat hyvin nautita tämän maailman elämätä. Ne tahtovat juoda eli täyttää itsensä parhaalla viinalla. Ne tahtovat nautita lihan huvitusta sentähden, ettei heillä ole toivoa paremmasta elämästä. Ja yhtähyvin, koska kuolema tulee, ovat he hätinänsä, sillä heillä on salainen pelko, ettei taida hyvin käydä. He tuntevat kyllä, että tuomio on edessä, eikä he jaksa uskoa, että sielu kuolee yhtenä ruumiin kanssa, vaan heidän täytyy uskoa, että sielu on kuolematoin, ja että kova edesvastaus tulee. Siinä tulevat synnit eteen, niin kuin pilvi, mutta ei ole armoa, eikä toivoa, että Jumala kuulee heidän rukouksiansa. Semmoinen on suruttomain olo, koska heidän pitää jättämän tämän maailman.

Ottakaat vaari, kaikki ihmiset, tästä suruttoman kuolemasta, jota te olette joskus nähneet, ja päättäkää siitä, kuinka surkea loppu tulee tämän suruttoman elämän perästä. Sillä se tuomio, jonka omatunto julistaa kuolevaisille, on totinen tuomio. Se ei muutu iankaikkisuudessa. Asettakaamme itseämme kristityn ympäri, koska hän on sanomassa jäähyvästi maailmalle, ja katselkaamme häntä suruttoman rinnalla, kuinka suuri eroitus on heidän välillensä! Toinen ottaa kuoleman vastaan ilolla ja riemulla. Toinen menee vastoin tahtoansa ijankaikkisuuteen. Toinen saattaa kiittää Jeesusta sen suuren armon edestä, että hän on pelastettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Toinen ei saata kiittää, vaan pelkää ja valittaa, että ei Jumala kuule hänen rukouksiansa.

Semmoisia te olette kuulleet korvillanne ja nähneet silmillänne. Ja ottakaat nyt vaari tästä lyhyestä ja kalliista armon ajasta, ja heittäkää pois se jumalaton elämä, josta ei mahda hyvä loppu seurata, ja tehkää parannus, koska vielä armon aika on, ettei tulis hiljanen katumus ijankaikkisuudessa.

Ja koska Vapahtaja, se suuri Israelin paimen, on vielä etsimässä kadotetuita lampaista, niinkuin hän osottaa tämän päivän evankeliumissa, niin me rukouksemme sitä suurta Israelin paimenta, ettei hän väsyis etsimästä niitä raukkoja, jotka niin kovin eksyneet ovat, ja niin kauvas kaituneet, ettei he kuule eikä näe enää, missä se piiskuinen lauma on, jonka se suuri Israelin paimen on koonnut verisen ristinsä ympäri, jotka siellä seisovat murheellisella sydämellä. Ja jospa myös netkin raukat, jotka ovat sitä ris-

tiinraulittua pilkanneet, saisit tänä päivänä pistoksen sydämeen, löisit rintoihinsa ja menisit kotiansa. Kuule, sinä suuri Israelin paimen kaikkein murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin rukous. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 15: 1

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa osottaa Vapahtaja, kuinka suuri rakkaus hänellä on syntisiä kohtaan, koska hän edestuoپی vertauksen paimenesta, joka jättää yhdeksän kymmentä yhdeksän korpeen ja etsii sitä, kuin kadonnut oli. Ja koska raamatun selittäjät ei sovi sen raamatun paikan päältä, mitkä ne yhdeksän kymmentä yhdeksän ovat, jotka jätettiin korpeen, niin emme mekään saata arvata, mitkä ne ovat. Mutta meille taitais olla hyödyllisempi, jos me ajattelisimme, kuinka paimen hakee kadonneita lampaista, jos me siinä saattaisimme seurata hänen askeleitansa, jotka kyllä ovat raskaat, sillä luonnollisellakin paimenella on suuri vaiva käydä korvessa ja hakea yhtä lammasta, joka kadonnut on.

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitkä lampaat ne ovat, jotka kadonneeksi kutsutaan? Toinen tutkistelemus: Mistä ne löytään? Kadonneiksi lampaiksi kutsutaan kaikki syntiset, jotka ei ole vielä tulleet kristityksi, mutta erinomattain ne, jotka ovat pois eksyneet kristittyin piiskuisesta laumasta, ja ovat langenneet pois armon tilasta, ja eksyneet pois maailmaan, kussa heillä ei lepoa ole.

Publikaanit ja syntiset, joita se suuri paimen hakee, olit umpi suruttomat ja törkeät syntiset, jotka pikemmin herää-

vät, kuin ne siveät fariseukset, jotka ei ole niin jumalattomasti eläneet kuin publikaanit. Se on huomaittu joka paikassa, että törkeät syntiset heräävät, koska Jumalan sana heille saarnataan, sillä ei semmoiset ihmiset saata ajatellaakaan, että he olisit autuaat, jos he siinä tilassa kuolisit. Ei he pääse minkään siveyden varjon alle ajattelemaan eli uskomaan, että he semmoisella elämällä pääsevät taivaan valtakuntaan. Omantunto sanoo varsin oikean tuomion, että ne, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, huoraavat ja varastavat, ei saata semmoiset kelvata Jumalalle.

Mutta että he niin rohki elävät, vaikka he kuulevat sanaa, se tulee siitä, että he ei raaski luopua maailmasta. Kunnia on myös suuri, ettei he saata tunnustaa niitä häpeällisiä töitä ja sovittaa riitaveljiänsä, niinkuin se publikaani, Sakkeus, joka heräis Jeesuksen sanasta ja lupais maksaa neljin kertaisesti takaisin, mitä hän olis väärin ottanut tullia yli lain määrän. Ei Sakkeus säästänyt kunniaansa eli omaisuuttansa, vaan hän tahtoi puhdistaa tuntosensa ja maksaa kaikki vääryydet pois.

Ottakaat nyt kaikki syntiset hänestä esimerkin, ja älkäätkä olko niin armottomat teidän omaa sieluanne kohtaan, että te antaisitte hänen hukkuu kunnian tähden eli muutaman riksin tähden. Sillä Vapahtaja kiitti Sakkeusta autuaaksi, joka semmoisen lupauksen teki, ja täytti myös. Emme saata sanoa, että hän sentähden tuli autuaaksi, että hän maksoi kaikki vääryydet pois, mitä hän saattoi rahalla sovittaa, mutta Vapahtajan armon kautta hän tuli autuaaksi, sillä Jeesus näki, että hänellä

oli katuvainen sydän ja totinen halu autuaaksi tulla.

Mutta ei moni seuraa Sakkeuksen esimerkkiä, sillä muutamat tuntevat, että katumus on tarpeellinen, mutta he lykkäävät sen tarpeellisen asian tulevaiseksi ajaksi, siihen asti, että se tulee hiljanen. Älkäätkä säästäkö teidän katumustanne kuolemaan asti! Sillä te olette nähneet, kuinka niille käypi, jotka säästävät. Sakkeus oli yksi kadonnut lammas, jonka Jeesus, se hyvä paimen, löysi synnin korvessa. Ja se syntinen vaimo, joka itki hänen jalkainsa juurella pitälisen Simeonin huoneessa, oli myös yksi kadonnut lammas, jonka hän löysi synnin korvessa. Mutta ei hän löytänyt yhtään fariseusta. Ei Nikodeemus ollut kadonnut lammas, vaan hän taisi olla yksi niistä, jotka ei parannusta tarvitse, vaikka hän oli salainen opetuslapsi.

Niin me näemme näistä kaikista esimerkeistä, että publikaanit ja syntiset heräävät ja tekevät katumuksen, koska Jeesuksen sanat koskevat sydämeen. Semmoiset törkisyntiset ei saata olla siveyden varjon alla, eli toivoa, että he ilman katumuksetta pääsevät taivaan valtakuntaan. Mutta ne siveät fariseukset ei saata totista parannusta ja katumusta tehdä, sentähden, että he ovat niin siveästi eläneet. Ei heillä ole syntiä katuma vertaa. He saattavat sanoa Vapahtajalle: "Olemmeko me sokeat? Kyllä me tiedämme paremmin kuin publikaanit, mistä tie menee taivaaseen."

Ja kuitenkin olit nämät fariseukset niin sokeat, ettei he tunteneet ollenkaan syntiänsä sen hirmuisen oman vanhurskauden tähden, joka sulki heitä ulos taivaan valtakunnasta. Mutta mitäs meidän

pitää sanoman niistä, jotka ovat kerran olleet kristillisyydessä, ja sitte pois langenneet? Ne ovat kuitenkin kadonneet lampaat Israelin huoneesta. Kyllä paimen suurella murheella etsii niitä, jotka ovat olleet tästä lammashuoneesta, ja ovat eksyneet pois ja joutuneet kadotuksen lavealle tielle. Nämät raukat ovat sängen onnettomassa tilassa. Emme saata sanoa, olisko se suuri Israelin paimen löytänyt senkaltaisia kadonneita lampaita koskaan. Mitämaks ei ole Vapahtajan aikana ollut semmoisia, jotka olisit ennen olleet kristityt, ja sitte pois langenneet. Mutta Vapahtaja on sanonut, että sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Ja tosin ovat ne tulleet pahemmaksi. Koska nimittäin rietas henki häätty ulos mennä ihmisestä Vapahtajan sanan kautta, silloin hän vaeltaa karkeita paikkoja etsein lepoa eikä löydä, ja silloin hän sanoo: "Minä palajan jälleen siihen majaan, kusta minä läksin. Ja koska hän tulee, löytää hän sen entisen majansa lakaistuksi ja puhdistetuksi, ja hän ottaa seitsemän pahempata henkeä kanssansa, ja ne menevät siihen."

Voi, kuinka hirvoinen hän on! Koska hän on kerran häätynyt ulos mennä, silloin hän kostaa entisiä. Silloin hän ottaa vahinkonsa takaisin. Silloin hän vaivaa sitä onnetointa ihmistä, joka hänen kynsiinsä on joutunut. Kauhistukaat, te pois langenneet, ja antakaat vielä kerran paimenen äänen tunkea teidän korviinne, sillä te olette ne kadonneet lampaat Israelin huoneesta, joita se suuri Israelin paimen murheellisella sydämellä etsii. Hän vaeltaa niitä raskaita askeleita ja etsii joka paikassa, Siinain

vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran rannalla, huutain korkealla äänellä. Mutta ei kuulu monelta vastausta, sillä muutamat ovat niin voimattomat, ettei he jaksa vastata. Ja ne raukat tuntevat, että vihollinen on heitä raatanut, kiskonut ja haavoittanut niin, ettei ole paljon ääntä, millä he vastaisit. Ei ole heillä voimaa tulla Jeesuksen tykö. Ei ole voimaa kontata hänen ristsinsä juureen. Ei ole voimaa paljon katsoakaan sinne käsin.

Miksi te niin kovin pelkätte teidän paimentanne, te kadonneet lampaat? Miksi te pakenette vihollisen tykö, te onnettomat sielut? Tulkaat takaisin kadotuksen tieltä, ja katsokaat, kuinka hän hikoilee verta teidän tähtenne. Hän kuolee murheesta teidän tähtenne, sillä ei hän sois ketään onnettomaksi tulevan. Mutta vihollinen estää teitä tulemasta, ja itse te olette myötäväiset siihen. Mutta älkää antako vihollisen hallita teidän kuolevaisia jäseniänne. Repikää irti teitänne maailman joukosta ja asettakaat teitänne ristin kohdalle, ja katsokaat, mitä Jeesus saapi kärsiä teidän tähtenne. Katsokaat, kuinka taivaallisen vanhimman sydän verta vuotaa jumalattomain lastensa tähden! Ettekös jo ole kylliksi vaivanneet häntä ja kiskoneet hänen haavojansa? Pyörtäkää, pyörtäkää, ennenkuin hiljanen saavuttaa.

Meidän täytyy saarnata semmoisille epäuskon vangeille, joilla ei ole rauhaa maailmassa, eikä ole rauhaa Jumalassa, että he uskoisit, että Jumala ottais heitä vastaan, jos he tulisit ja alkaisit etsimään, hakemaan, rukoilemaan, ja kolkuttamaan taivaan oven päälle, niin että oven vartija kuulis, niin totta se aukenis.

Mutta nämät sanat ei kuulu armon varkaille eikä oman vanhurskauden rakentajille, vaan niille se kuuluu, joilla ei ole rauhaa maailmassa eikä Jumalassa.

Toinen tutkisteleminen. Katselkaamme toiseksi, missä se suuri Israelin paimen löytää kadonneita lampaitansa. Jotka ovat umpi sokeat suruttomuudessa, niitä hän totisesti löytää maailmassa. Joku publikaani istuu tulli huoneessa, niin kuin esimerkiksi Matteus ja Sakkeus. Joku huora, niinkuin se vaimo, joka tuli itkemään hänen jalkainsa päälle. Joku halvattu, joka kannetaan Jeesuksen tykö. Joku Kananean vaimo, joka huutaa Jeesuksen perään. Mutta semmoisessa kansan paljoudessa ei ole monta, jotka totisesti tarvitsevat apua häneltä.

Sillä vaikka moni tulee Jeesuksen tykö kurkisteleminen tähden, ei ole monta, jotka huutavat hädässän: "Jeesus, Daavidin poika, armahda meidän päällemme!" Tuskin yksi tuhannesta, joka on totisesti tarvitsevainen. Kyllä ne sentähden rukoilevat, koska kuolema alkaa pusertamaan heidän sydämiänsä. Mutta muutamat suruttomat tällä ajalla sanovat: "Joka siihen asti säästää, sille on hiljanen."

O! joska se armollinen Vapahtaja vielä armahtais niitä, jotka kuolin vuoteella huutavat, mutta useammat siinä tilassa, nimittäin kuolevaiset ja kuoleman kanssa kamppailevaiset, ovat sanoneet: "Ei Jumala kuule minun rukouksiani. Ja mikä siinä mahtaa olla syynä, että suruttomat, jotka ovat säästäneet katumuksensa siihen asti, että kuolema alkaa näyttämään hampaitansa, ei tule kuultuksi? Mikä mahtaa olla syy siihen, että Jumala ei kuule heidän rukouksian-

sa? Minä luulen olevan siinä syytä, että he ei jaksa enää rukoilla eli kolkuttaa niin kovin, että oven vartija kuulee. Joka on rietasta palvellut koko elin aikansa, hänen päällensä on vihollinen saanut niin suuren vallan, ettei jaksa tuo onnetoin sielu huutaa niin korkealla äänellä, että se kuuluu taivaaseen.

Hirmuinen on ajatella tätä asiata, ja vielä hirmuisempi nähdä, että niin paljon pitää oleman tässä seurakunnassa, jotka ovat korvillansa kuulleet ja silmillänsä nähneet suruttomia kuolinvuoteella, ja ei ole kuitenkaan ottaneet vaaria niitten varoituksista, jotka ovat kuolleet, kuinka mahdolloin on tulla autuaaksi kuolin vuoteella, koska ei ennen ole ajatelleet mitään.

Jos ette usko kristityitä niin usko-kaat niitä, jotka kuolinvuoteella saarnaavat parannusta, ja katsokaat niitten loppua! Suurimmat pilkkaajat, suurimmat vastustajat ja suurimmat kristillisyyden viholliset ovat häätyneet anoa anteeksi kristityiltä, eikä ole yksikään kuolevainen näinä aikoina tässä seurakunnassa löytänyt muuta tietä taivaaseen, kuin mitä kristityt ovat löytäneet. Netkin kuolevaiset, jotka tuomitsevat itsensä helvettiin, täytyvät todistaa, että tämä kristillisuus on oikea. Ja tämä kuolevaisten todistus on paras todistus. Ja joka ei usko sitä, hän on niin paatunut, ettei ole mahdollinen uskoa, että semmoinen saattaa herätäkään kuolinvuoteella.

Ne harvat sielut, jotka ovat kilvoittelemassa kalliimmassa uskossansa kuolemaan asti, ovat ne löytyneet lampaat, jotka makaavat lammas läätissä ja märehäivät sitä ruokaa, jonka se suuri

Israelin paimen on heille antanut. Ne pääsevät pian siirtymään pois tästä kylmästä ilmasta ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, kussa hukat ja pedot ei ole enää kiskomassa ja raatamassa Jeesuksen karitsoita. Siinä viepi paimen heitä parhaalle laitumelle ja elämän vesi vuotaa joka päivä siitä pahdasta, joka on Kristus. Siinä Jeesuksen karitsat hyppäävät niinkuin peurat, ja iloitsevat Siionin vuorella, ja veisaavat uutta virttä. Amen, Hallelujah!

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto
Helsinki /

Herra sanoo profeetta Hesekielin suun kautta: **“Minä tahdon itse ruokkia lampaistani, ja vien heitä parhaalle laitumelle. Haa-voitetuita tahdon minä sitoa, ja kait-
sen heitä toimellisesti.”** Hesekielin 34.

Niin sanoi Herra profeetan Hesekielin suun kautta. Ja me uskomme, että Herra on armollisen lupauksensa täyttännyt, vaikka se näkyy meidän silmämme edessä, niinkuin olis paljon jäänyt täyttämättä. Jos me katsomme sitä aikaa, koska kristillisyyden ensin ilmestyi maailmassa, niin me löydämme, että Herra silloin alkanut itse ruokkimaan lampaistansa, koska Pyhä Henki vuodatettiin opetuslasten ja ensimmäisten kristittyjen päälle, ja ensimmäiset kristityt saatoit iloiset olla Herrassa, vaikka he olit niin vihatut ja vainotut maailmalta.

Ja myös monta kertaa jälkeen tuli Herran lupaus täytetyksi, niinkuin me lueimme muisteluksia entisistä kristityistä, jotka ovat olleet aika ajoittain paavin valtakunnassa, kussa oikeat kristityt ovat hirmuisesti vainotut, mutta Herra on itse heitä ruokkinut ja armollansa vahvistanut, että he ovat saattaneet ilolla ja riemulla mennä kuolemaan. Ja myös Lutheruksen valtakunnassa on Herra itse ruokkinut lampaistansa, koska laiskat ja huolimattomat paimenet ei ole ruokkineet Jeesuksen lampaita, vaan itseänsä ja keitureita.

Silloin on Herra aina herättänyt jonkun miehen eli jonkun vaimon saarnaamaan voimallisesti suruttomalle kansalle. Ja sillä lailla on Herra itse ruokkinut lampaistansa ja johdattanut heitä parhaalle laitumelle, kussa armoitetut

sielut ovat tulleet tuntemaan iloa ja riemua ja taivaan valtakunnan esimakua. Mutta me näemme, että niitä on niin vähäinen joukko, joita herra tällälailla ruokkii. Ei ole monta sielua sen suuren paljouden suhteen, jotka saavat maistaa sitä makeata ruokaa, joka on parhaalla laitumella. Ja ne harvat, jotka saavat maistaa sitä makeata ruokaa, saavat vielä harvoin maistaa sitä.

Mihinkäs siis kaikki muut joutuvat? Pitävätkös siis kaikki muut perkeleen ruokaa syömän? Moni maailman viisas on sanonut, että Jumala ei olis kaikkivaltias, jos hän ei jaksais vetää ylös helvetistä sen suuren joukon, joka sinne putoaa. Ja moni talonpoika, joka luulee ymmärtävänsä, mikä oikea oppi on, moni talonpoika sanoo: “Ei Jumala ole minua kadotusta varten luonut.” He luottavat sen päälle, että Jumala on niin armollinen, että hän nostaa kaikki katumattomat huorat ja varkaat helvetistä ylös. Mutta ei se ole niin kuin armonvarkaat luulevat.

Jumala on kyllä kaikkivaltias, mutta ei Jumala saata tehdä mitään vastoin luontoansa. Ei Jumala ole ainoastansa armollinen, mutta hän on myös vihainen. Hän on vihainen niille, jotka ei usko, niin että he jaksaisit syntiä vastaan sotia. Hän on myös vihainen niille, jotka tekevät syntiä armon päälle: jotka uskovat ja huoraavat, uskovat ja varastavat, uskovat ja pettävät lähimmäistänsä, uskovat ja juovat, uskovat ja kiroavat, uskovat ja nauravat hattarain kanssa hattarain naurua. Sitä hattarain naurua ei ole Jumala vanhassakaan testamentissa kärsinyt. Ei ole kukaan nähnyt Vapahtajan nauravan kos-

kaan, mutta itkevän ovat opetuslapset nähneet hänen monta kertaa.

Missäs nyt ovat kadonneet lampaat Israelin huoneesta, joita Israelin paimen tuli hakemaan? Missäs nyt ovat Jeesuksen karitsat, joita hän käski Pietarin ruokkia? Ne olit kaikki hajoitettut Israelin vuorille siihen aikaan, koska sumuinen ilma ja pimeä oli. Mutta Israelin paimen näki, että he tulevat kaikille pedoille ruoaksi, jos he saavat enemmän aikaa itseksensä olla. Senthden täytyi hänen ruveta hakemaan niitä ylös. Se suuri Israelin paimen vaeltaa nyt niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita, etsein ja huutain joka paikassa, Siinain vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä.

Muutamat ovat kiikkuneet¹ Siinain vuorelle, josta he vierivät ja taittavat niskoja. Muutamat nääntyvät punaisen meren rannalle ja pelkäävät hukkuvansa, koska viholliset ahdistavat heitä punaiseen mereen. Mutta astu rohkeasti Israel punaiseen mereen, jos sinä uskot, niin sinä pääset kuivilla kengillä poikki punaista merta, mutta viholliset hukkuvat punaisen meren aaltoihin. Ja silloin pääset sinä ensimmäisen kerran veisamaan voiton virttä Jumalalle. Muutampia löytää hän Jordanin virran tykönä, kussa Johannes kastaa. Mutta yksi suuri joukko makaa kuolleena ja raatona kuolleen meren rannalla, jossa he mätänevät ja haisevat. Ja se mato, joka ei koskaan kuole, se kalvaa heitä. Se mato, jota tuonen koiraksi kutsutaan, kalvaa heidän luitansa vielä kuoleman jälkeen.

Mutta kuin Herra on itse luvannut ruokkia lampaitansa, niin me rukoilemme, että se suuri Israelin paimen veis

heitä parhaalle laitumelle, että heille kasvaisit valkeat villat, joita paimen on pessyt Jordanin virrassa, että he saisit levätä Golgatan mäellä, koska he tulevat tämän maailman korvesta. Että se suuri Israelin paimen veis heitä lam-mashuoneeseen, koska lumituisku ja rajuilma tulee, ja viimein Siionin vuorelle, kussa karitsat hyppäävät niinkuin peurat ja iloitsevat ja riemuitsevat. Kuule, Israelin paimen, kadonneitten, eksyneitten ja raadollisten lammasten surkea määkyminen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 15: 1

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän hakeman kadonneita lampaita. Ensiksi, tutkistellen niitä paikkoja, joissa kadonneet lampaat pruukaavat olla. Toiseksi, mikä ilo tulee taivaan enkeleille yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa.

Joka lähtee lampaita hakemaan, pitää oleman hyvin opas niissä mettissä, vaaroissa, niin myös jokien rannoilla, kussa lampaat pruukaavat olla. Hänen pitää oleman opas Siinain vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran rannalla, kussa lampaat ovat ennen pruukanneet olla. Hänen täytyy ottaa vaari heidän jäljistänsä, jos he ovat menneet korkeuteen Siinain vuorelle, eli jos he ovat menneet kuolleen meren rannalle, eli jos he ovat eksyneet Haagarin vuorelle, joka ylettyy hamaan Jerusalemiin, jonka lapset ovat orjat yhtenä äitinsä kanssa.

Ei ole tietoa, missä paimenen pitää löytämän muutampia kadonneita lampaita. Muutamat ovat jo tainneet kaitua

niin kauvas synkkään metsään, ettei taida koskaan takaisin tulla. Paimen vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja huutaa Siinain vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, mutta ei sieltä kuulu mitään. Ei siellä ole ääntä eikä vastausta. Ja koska hän huutaa kadonneita lampaita: "Missäs olette?" niin vuoret vastaavat: "Missäs olette?" Välistä kuuluu joku raadollinen lammas määkyvän siellä kaukana, ja paimen luulee, että siellä taitavat olla muutkin kadonneet lampaat, mutta koska hän menee sinne, ei ole mitään. Sekin oli mennyt, jonka ääni kuului. Ilmanki se oli joku raadollinen raukka, jota hukka oli raatamassa, ja silloin se määkyi.

Jos paimen katsoo alaspäin, näkee hän välistä lampaan jäljen rapakkojängässä. Välistä hän kohtaa muutampia hukan tappamia raatoja, ja muutamista ei ole jäänyt muuta kuin muutamat nahkakappaleet, ja kukas niitä hukan tappamia raatoja korjaa? Suurella murheella ja mielikarvauksella katselee paimen niitä raatoja, joita hukka on tappanut, mutta ei hän voi niitä auttaa eli henkiin saattaa, vaan hänen täytyy jättää ne, ja hakea muita, jotka mitämaks vielä hengissä ovat. Mutta se näyttää, niinkuin olisit kadonneet lampaat menneet iäksi päiväksi, sillä ennen on Israelin paimen löytänyt muutampia Siinain vuorella, johonka ne olit eksyneet. Mutta nyt ei löydy Siinain vuorella ketään. Ne ovat kaikki karanneet pois Siinain vuorelta, kussa Jumala pauhais hirmuisesti Mooseksen aikana. Peljästyneet ja vapisevaiset ei tohdi kiikkua sinne. Mutta ei tämä pelko pysynyt

kauan, sillä he rupesit pian tanssaamaan kulta vasikan ympäri.

On myös se suuri paimen löytänyt muutampia punaisen meren rannalla, jossa viholliset rupesit heitä ahdistamaan. Mutta Mooses nosti sauvansa, ja he pääsit pakenemaan. He pääsit kuivilla kengillä poikki merta, ja silloin he näit vihollisen hukkuvan punaisen meren aalloissa. Ja toisella puolella merta pääsit he ensimmäisen kerran iloitsemaan ja riemuitsemaan. Mutta ei tämä ilo kauan pysynyt, koska he rupesit vaeltamaan korvessa, kussa ei ollut marjaa puussa, ei vettä maassa. Ja vaikka paimen ruokki mannalla, joka taivaasta satoi, ei he tyytyneet vielä siihen, vaan koska Egyptin lihapadat tulit mieleen, rupesit he napolisemaan ja nurisemaan. Ei kestänytkään usko kiusauksen ajalla.

Sen napolisemisen tähden ja sen karsimättömyyden tähden täytyi heidän vaeltaa edestakaisin tämän maailman korvessa. Monella tuli halu pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen, ja siinä he kuolit niinkuin koirat. Ja vaikka niin hyvä etu oli heille luvattu Kanaan maassa, kussa rieskaa ja hunajaa vuotaa, niin he näkyvät menevän kuolleitten valtakuntaan, eikä monta henkeä pääse siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa.

Voi! Voi! kuinka paljon sieluja menee hukkaan tämän maailman korvessa. Ja sama teko näkyy nytkin olevan kuin silloin. Sama sota vihollisten kanssa, sama napoliseminen korvessa, sama tyytymättömyys, sama nuriseminen, koska lihapadat tulevat mieleen. Ja huoruuden tähden surmattiin neljäkolmatta tuhatta.

Mikäpä nytkin viepi nuorta väkeä muu kuin huoruuden perkele, joka nuorena lihassa niin väkevä on. Kuinkas monta sielua te luulette kostuvan siihen luvattuun maahan? Ei taida monta henkeä kostua sinne saakka. En minä sentähden epäile niitten kristillisyydestä, jotka ovat juurtuneet ja vahvistuvat, mutta niitä on niin paljon kadonneita ja hajonneita², ettei ole jäänyt kuin yksi piiskuinen lauma, jotka tuskin pysyvät koossa ilman paimenetta.

Ja jos nyt paimen lähtee niitten perään, jotka ovat kadonneet, mistäs hänen pitää niitä löytämän? Kukas tiesi, kivieliössä eli synkeässä metsässä, kussa hukat ovat muutampia kiskoneet ja raataneet. Muutamat ovat hukkuneet kuolleeseen mereen. Muutamat ovat Kalevan luolassa. Muutamat juoksevat sien perässä ympäri vaaroja, ja muutamat ovat menneet pakanain maahan.

Mutta se suuri Israelin paimen, joka aina vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita etsein ja huutain niitä kadonneita lampaita, on muutampia löytänyt Golgatan mäellä, jossa he seisovat murheellisella ja särjetyllä sydämellä itkein ja valittain, että paimen on kuollut. Siellä seisovat vielä Maria Magdaleena ja Johanna, ja se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti. He näkevät ja tuntevat, että Jeesus on kuollut.

Mutta tällä ajalla ei ole monta, jotka itkevät ja parkuvat, koska Jeesus kuolee. He näkevät kyllä, että Jeesus on kuollut, mutta ei tule sentähden murhetta. Mitkäs kuolevaiset ne ovat, jotka ei tule murheelliseksi, vaikka Jeesus on kuollut? Saati ne ei ole siitä suuresta joukosta, jotka seisovat ja pilkkaavat

sitä ristiinnaulittua. Sitä minä olen paljon ihmetellyt, että tämän aikaisilla epäuskoisilla ei tule murhetta. He sanovat vaan, ”ei ole uskoa”, eivätkä sentähden tule murheelliseksi. Minä luulen, että heillä ei ole oikea epäusko, vaan se on niinkuin mikä kuolleen uskon liiva, joka vuotaa heidän suustansa.

Jos vanha armon järjestys pitää pysymän voimassa, niin pitää murhe tuleman Jeesuksen kuolemasta. Ja jossa oikea epäusko on, siinä pitää itku ja parku kuuluman. Niin on tapahtunut opetuslapsille, ja niin pitää vielä nytkin tapahtuman, jos oikea epäusko on. Mutta jos kuollut usko on, niin ei tule murhetta.

Tämän aikaisilla epäuskoisilla ei tule murhetta, vaan he menevät maailmaan. Yksi pellollensa, toinen kaupallensa. Muutamat menevät huoraamaan, muutamat juomaan. Muutamat rupeavat koreita kantamaan ja muutamat komeita kartanoita rakentamaan. Onkos niillä epäusko, jotka niin tekevät ja elävät? Ei suinkaan ole epäusko, mutta usko on heillä niin vahva kuin pahta. Kuinkas opetuslapset teit, koska heillä loppui usko? Menitkös ne juomaan eli huoraamaan, koska usko loppui? Vai menitkös he koreita kantamaan ja herkullisia hakemaan? Ei he jaksaneet epäuskon tähden mennä mihinkään, vaan he olit koossa yhdessä huoneessa ja siellä he itkit ja paruit.

Menkää nyt kaikki epäuskoiset itkemään ja parkumaan, koska Jeesus on kuollut. Menkää valittamaan, ettei teillä ole turvaa, ei taivaaseen eikä maailmaan. Kääntäkää toivonne helvettiin, koska te tunnette ja näette, että Jeesus on kuollut. Kääntäkää toivonne helvet-

tiin, ja huoatkaat niin raskaasti, että reikä tulee kattoon. Mitämaks kuuluvat nämät huokaukset helvetissä, kussa se ristiinnaulittu on kuolemansa jälkeen. Mitämaks täytyy kuolema ja helvetti laskea häntä ylös, koska katuvaisten, murheellisten ja parkuvaisten huokaukset tekevät helvetissä rauhattomuuden. Katuvaisten kyyneleet polttavat kuoleman tunnon, ja hänen täytyy laskea ylös sen suuren ristinkantajan.

Silloin tulee murheellisille opetus lapsille ilo, koska Jeesus tulee eläväksi ja he saavat seurata häntä taivaaseen astumisen vuorelle, kussa he kumartaen polviansa rukoilevat häntä. Ja sitte he menevät saarnaamaan evankeliumia kaikille luoduille joka päivä, odottaen sen suuren voittajan tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ kiikkua (Tornionlaakson murretta) = kiivetä

² hajonneita s.o. hajaantuneita

Joka hänen päällensä uskoo, ei häntä tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, sillä ei hän uskonut Jumalan ainoan Pojan nimen päälle. Joh. 3: 18

Tässä kuulevat, ensiksi ne, jotka uskovat Jumalan ainoan Pojan nimen päälle, ettei heitä tuomita. Mutta uskottomat kuulevat myös näistä Vapahtajan sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Johanneksen evankeliumin 3. luvussa ja 18. värssyssä, että he ovat jo tuomitut. Mutta ei he tahdo sentähden tätä Vapahtajan tuomiota vastaan ottaa, sillä armon varkaat luulevat uskovansa, vaikka he ei saata sanoa, koska he olisit sen oikean, elävän ja autuaaksi tekeväisen uskon saaneet, josta hyvin arvataan, ettei heillä ole se oikea, elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, vaan yksi luulo, jonka he ovat saaneet viholliselta, yksi kuollut usko, jonka he ovat itse tehneet, ja sentähden he pelkäävät tuomiota, vaikka he ovat jo aikaa tuomitut. He suuttuvat niille, jotka tämän ankaran tuomion julistavat.

Niinkuin juutalaiset suutuivat Johannes kastajalle ja Vapahtajalle sen haukkumisen tähden, jonka he julistit uskottomille, niin suuttuvat vielä nytkin armon varkaat niille kristityille, jotka julistavat heille tuomion. Mutta ei ne suutu niille, jotka julistavat suruttomalle pakanalle armoa. Juutalaisilla oli myös se usko, että Jumala oli heidän isänsä, koska he sanoit Vapahtajalle: “Meillä on Isä Jumala.” Mutta Vapahtaja sanoi: “Te olette siitä isästä perkeleestä.”

Niin uskovat myös tämän aikaiset juutalaiset, että Jumala on heidän Isän-

sä, vaikka he ovat siitä isästä perkeleestä. Suruttomat ei usko, että he ovat siitä isästä perkeleestä, vaan he uskovat, että Jumala on heidän isänsä. Ja mistä he ovat sen uskon saaneet, että Jumala on heidän isänsä? Sama isä kuin juutalaisille, on ilmanki antanut tämän aikaisille suruttomille sen uskon, että Jumala on heidän isänsä. Sama isä perkele on heille antanut semmoisen väärän luulon, joka oli antanut juutalaisille sen uskon, että Jumala oli heidän isänsä, vaikka he olit siitä isästä perkeleestä.

Nyt pitäis meidän perään ajatteleman, minkätähden kaikki uskottomat suuttuvat niille, jotka Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion heille julistavat. Vapahtaja on sanonut: “Joka ei usko, se on jo tuomittu.” Mutta uskottomat ei usko sitä, että he ovat jo tuomitut. Jos joku sanoo heille, että he siinä uskottomuuden tilassa ovat tuomitut, niin suuttuvat he ja sanovat: “Sinä olet ylpeydessä. Sinä tuomitset meitä, vaikka me olemme samalla kalliilla verellä lunastetut.”

Olette kyllä samalla kalliilla verellä lunastetut, mutta tämä kallis veri on hukkaan juossut teidän tähtenne, koska te tallaatte hänen verensä jalvoillanne, ja pilkkaatte taivaallisen vanhimman kyyneleet teidän jumalattomalla elämälänne. Hukkaan on siis taivaallisen vanhemman veri juossut teidän tähtenne. Turhaan ovat hänen kyyneleensä vuotaneet sinun ylitses, sinä Jerusalemi, joka vihaat kristityitä ja vuodatat niitten verta, jotka tulevat sinua neuvomaan, että sinäkin kerran tuntisit etsikko aikas ja ajattelisit, mitä sinun rauhaas sopis, ennenkuin armon ovi suljetaan kiinni.

Katso, tämä tuomio on nyt sanottu niille profeettain ja kristittyin vainoojille, jotka sanovat: “Meillä on Isä Jumala,” ja kuitenkin tappavat hänen poikansa. He sanovat: “Meille on armon ovi auki,” ja kuitenkin vihaavat kristityitä. He pieksävät ja tappavat Jeesuksen opetuslapsia, ja luulevat sen kautta tekevänsä Jumalalle palveluksen, mutta yhtähyvin sanovat: “Kyllä Jumala on armollinen, ei hän meitä paiskaa helvettiin.” Semmoiset sanovat lähimmäisellensä vihassa ja kiukussa: “mene helvettiin,” vaikka Vapahtaja on kieltänyt ja sanonut sen hirmuisen tuomion: “Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.”

Mutta koska kristityt manaavat ja neuvovat suruttomia oikeaan katumukseen ja parannukseen, ja tahtovat sen kautta sanoa maailman orjalle: “Älä mene helvettiin!” — silloin suuttuvat maailman orjat ja sanovat kristittyin tuomitsevan heitä. Kumpikos nyt tuomitsee, se joka sanoo: “Mene helvettiin”, eli se, joka sanoo: “Älä mene helvettiin?” Koska kristityt sanovat yhdelle maailman orjalle, joka on menemässä helvettiin: “Älä mene helvettiin”, silloin luulee maailman orja, että kristitty käski hänen mennä helvettiin. Ja koska taas maailman orja sanoo: “Mene helvettiin”, silloin luulevat toiset suruttomat, että tuo ei tuomitse.

Jos toinen surutoin sanoo toiselle: “Mene helvettiin,” ei toinen suutu siitä niin kovin. Mutta jos yksi kristitty sanoo yhdelle suruttomalle: “Älä mene helvettiin,” silloin surutoin suuttuu ja sanoo: “Sinäkös minua tuomitset? Oletkopa sinä Jumala? Hän suuttuu siitä, että yksi kristitty tahtoo varoittaa häntä,

ettei hän menis päätänsä myöten helvettiin. Hän suuttuu siitä hirmuisesti, ettei hän saa rauhassa mennä helvettiin.

Yksi surutoin ihminen on niin juopunut huoruuden viinasta, että hän makaa ja nukkuu palavan kosken niskassa. Ja jos joku hyvä ihminen herättää häntä ylös, niin hän suuttuu herättäjällensä ja sanoo: “Etkös anna minulle nukkuma rauhaa? Ja sinäpä olet oikea vihollinen, joka et anna ihmisille nukkuma rauhaa.” Ja kuitenkin soimaavat he jälkeen kristityitä ja sanovat: “Miksis te annoitte minun rauhassa mennä helvettiin? Miksette huutaneet minulle, että minä olisin herännyt synnin unesta?”

Koska nyt Vapahtajan sanan jälkeen kaikki ovat tuomitut, jotka ei usko hänen päällensä, niin pitäisit ne harvat sielut, jotka uskovat, ja vielä netkin, jotka tuntevat, kuinka tompelit ja hitaat he ovat uskomaan, heidän pitäis rukoileman sitä suurta uskon sankaria, joka on uskon alkaja ja päättävä, että hän auttais heidän epäuskoansa ja lainais heille armoansa uskomaan ensiksi, että kaikki uskottomat ovat tuomitut, ja toiseksi että kaikki uskavaiset ovat tuomion alta lunastetut sen suuren lunastuksen kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Kuule, sinä suuri ristinkantaja ja uskon sankari, epäileväisten ja heikkouskoisten rukous! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 6: 36

Koska kaikki suruttomat ja armon varkaat luulevat saavansa puolustusta itsellensä tämän päivän evankeliumista, ja kääntävät kaikki nämät sanat heränneille, niin pitää meidän Jumalan

armon kautta tällä hetkellä tutkisteleman, kenelle nämät Vapahtajan sanat kuuluvat. Ensiksi: Onko Vapahtaja kieltänyt opetuslapsiansa tuomitsemasta? Toiseksi: Onkos Vapahtaja kieltänyt pakanoita tuomitsemasta? Ylimmäinen tuomari antakoon armonsa, että kaikki väärät tuomarit kukistettaiisiin tuomioistuimelta, ja kaikki oikeat tuomarit ylistettäisiin sen suuren ylimmäisen tuomarin edessä. Amen.

Ensiksi: Onkos Vapahtaja kieltänyt opetuslapsiansa tuomitsemasta? On kyllä. Hän on kieltänyt tuomitsemasta, niin kuin pakanat tuomitsevat kristityitä. Sillä pakanat soisit kyllä, että kaikki kristityt menisit helvettiin. He uskaltavat myös sanoa, koska he suuttuvat: "Mene helvettiin" ja "mene hiiteen!" Ja koska pakanat suovat oikein hyvää lähimmäisellensä, niin he sanovat: "Perkele vieköön ja paistakoon sinut!" Pakanat ovat aina tuominneet kristityitä kuolemaan ja maan pakolaisuuteen. He ovat tuominneet kristityitä poltettavaksi, vitsoilla pieksettäväksi, pedoilta revittäväksi, meren syvyyteen heitettäväksi. Ja koska pakanat ovat tuominneet kristityitä tappettavaksi, silloin luulit he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Nyt kieltää Vapahtaja opetuslapsiansa tuomitsemasta sillä lailla, kuin pakanat tuomitsevat, nimittäin vihassa ja pahasta sydäimestä uhata toiselle pahaa, eli väärän tuomion julistaa. Koska nimittäin pakanat tuomitsevat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, silloin he kirjoittavat väärän tuomion ja sanovat: "Hän on pilkannut Jumalata!" Kukas on enemmän vikoja nähnyt kristityn elämässä, kuin pakanat? Kukas on

enemmän vihannut ja vainonnut kristityitä, kuin pakanat? Ja kukas näkee enemmän raiskoja kristittyin silmissä, kuin pakanat? Kristityt ovat pakanain silmissä väärät profeetat, villihenget ja yksi kirottu joukko, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta rietas on niin kääntänyt pakanain silmät nurin, että he luulevat kristittyin tuomitsevan, koska he varoittavat tuomiosta. Koska nimittäin yksi kristitty sanoo pakanalle: "Älä mene helvettiin!" niin pakanan korvat kuulevat ainoastansa viimeiset sanat: "Mene helvettiin!" Ei pakana kuule ensimmäistä sanaa, joka kieltää menemästä. Ja koska pakamalla on riettaan naula korvassa, kuuluu kristityn kieltäminen, niin kuin hän olis käskenyt pakanan mennä helvettiin, vaikka hän on kieltänyt ja sanonut: "Älä mene helvettiin!"

Ei ole yksikään kristitty vielä vihassa ja kiukussa tuominut pakanoita, mutta pakanat ovat aina tuominneet kristityitä. Juutalaiset suuttuivat niin hirmuisesti Stefanukselle, että he purit hampaitansa ja tukitsit korviansa. Ja vielä nytkin suuttuvat muutamat pakanat niin hirmuisesti kristityille, että he vapisevat ja tulevat mustaksi kasvoilta niin kuin tataraiset. Ja muutamille tulevat pukin silmät, koska joku alkaa puhumaan kristillisyydestä. Mutta ei ne raukat tunne, että rietas ajaa heitä niin kuin ajo härkiä. Ja juuri silloin, kuin he ovat parhaillansa makkaroita tekemässä kristityin verestä, sanovat he kristityille: "Älkää tuomitko," vaikka kristityt ei tee muuta kuin varoittavat suruttomia kuolemasta, tuomiosta ja ijankaikkisuudesta, ja sanovat suruttomille: "Älä mene

helvettiin!” Yhtähyvin luulevat nämät sokeat raukat, että kristityt tuomitsevat.

Ehkä nyt Jeesuksen opetuslapsilla on oikeus tuomita Vapahtajan sanain jälkeen: “Teidän pitää istuman istuimilla, ja tuomitseman kaksitoista kymmentä Israelin sukukuntaa,” ei kuitenkaan Jeesuksen opetuslapset tuomitse ketään helvettiin, niinkuin pakanat, jotka sanovat vihassa ja pahasta sydäimestä: “Mene helvettiin!” Ja vaikka vielä Paavalin sanan jälkeen kristityillä on lupa tuomita, nimittäin: “Hengellinen ihminen tuomitsee kaikkia,” ei kuitenkaan kristityt tuomitse ketään helvettiin, vaan enemmän he varoittavat ja manaavat suruttomia, ettei he menis helvettiin.

Yhtähyvin luulee yksi surutoin raukka, että kristityt käskevät hänen mennä helvettiin. Pakanat ne niin tuomitsevat, sillä pakanat soisit kyllä, että kaikki kristityt menisit helvettiin. Mutta ei kristityt ole vielä suoneet ketään menevän helvettiin, vaan kristityt ovat aina huutaneet pakanoille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion, joka heitä odottaa, jos pakanat ei tee armon ajassa katumusta ja parannusta. He ovat huutaneet niin kuin Johannes kastaja: “Te kyykäärmeen sikiät, kukas teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?” Ja ovat vielä kovemmin huutaneet, niin kuin Paavali sanoi yhdelle kristillisyyden viholliselle: “O! sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta, ja kaiken vanhurskauden vihamies, et sinä lakkaa väentelemästä Herran oikeita teitä.

Katso, näin tuomitsee yksi kristitty pakanoita. Mutta käskikös Paavali sen pakanan mennä helvettiin, eli olisko

Paavali suonut hänen menevän helvettiin, vaikka hän niin kovin nuhteli häntä? Ei suinkaan. Mutta pakanat, koska ne pääsevät tuomitsemaan kristityitä, niin he ensin valehtelevat kristittyin päälle, että ne ovat väärät profeetat ja villihenget. Sitte ne alkavat vihaamaan ja vainoamaan kristityitä nyrkillä ja sauvalla, haloilla ja seipäillä. Ja jos ne sillä konstilla ei jaksa hävittää kristityitä, niin he kantavat maaherralle Pontius Pilatukselle ja tämmäävät kristityitä lakiin, että he sillä lailla pääsisit imemään kristittyin verta.

Pakanoilla on nimittäin verikoiran luonto. Koska nimittäin yksi verikoira pääsee lakkimaan verta, silloin hän vaikeenee. Ja koska pakanat saavat lakkia kristittyin verta, silloin lakkaa tunto haukkumasta. Niinkuin se kuninkaallinen huora, joka oli Herodeksen linnassa, ei saanut tunnon rauhaa, ennenkuin Johanneksen pää kannettiin fatin¹ päällä. Jos pakanoilla olis se valta, että he saattaisit sysätä kristityitä helvettiin, kyllä he sen mielellänsä tekisit. Mutta Jumalan kiitos, ei ole pakanoilla valtaa sielun ylitse, ja sentähden he freistaavat piinata kristityn ruumista, että he senkautta saisit omantunnon rauhaa.

Nyt on Vapahtaja kieltänyt opetuslapsiansa, ettei heidän pidä tuomitseman, niin kuin pakanat tuomitsevat kristityitä kuolemaan, sakkoon eli maanpakolaisuuteen, vaan opetuslasten tuomio on hengellinen tuomio, koska he tuomitsevat kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa. He tuomitsevat niinkuin Paavali sanoo, hengelliset asiat hengellisesti, ja heidän tuomionsa on oikea tuomio. Ei se ole väärä tuo-

mio niinkuin pakanain tuomio, joka aina on ollut väärä tuomio. Niinkuin juutalaiset ja Pilatus julistit yhden väärän tuomion Vapahtajalle, niin ovat myös pakanat aina julistaneet yhden väärän tuomion kristityille.

Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat he myös kaikki asiat nurin: He kääntävät oikeuden vääräksi. He näkevät senkaltaisia vikoja kristittyin elämässä, joka on kristityn velvollisuus tehdä. Niinkuin esimerkiksi synnin tunnustus, lähimmäisen sovittaminen, hengellisten kirjain erottaminen ja puhuminen kristillisyydestä. Kaikki nämät asiat ovat pakanain mielestä yksi kauhistavainen synti. Niin myös, koska paloviina kutsutaan pirun paskaksi, joka pakanain mielestä on paras siunaus maan päällä. Eli jos joku panee pirun paskaa maahan, se on pakanain mielestä yksi kauhistavainen synti. Niin on maailman klasimestari laittanut semmoiset klasi silmät² maailman orjille, että heidän pitää näkemän raiskan ja vielä tomunki kristityn silmissä, mutta malkaa omassa silmässä, sitä pakanat ei näe.

Toiseksi. Onkos Vapahtaja sanonut pakanoille: “Älkää tuomitko?” Ei ole Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa puhunut pakanoille tuomiosta mitään. Niin luulevat kuitenkin pakanat, ettei Vapahtaja ole heitä kieltänyt tuomitsemasta, tyhjä³ kristityitä vain. Pakanoilla on siis lupa tuomita kristityitä, mutta kristityillä ei ole lupa tuomita pakanoita. Ilmanki pakanat tyytyvät siihen, koska he kuulevat, että pakanoilla on lupa tuomita kristityitä. Pilatuksella oli siis valta tuomita Jeesusta, mutta Jeesuksella ei

ollut valta tuomita Pilatusta. Ilmanki nyt pakanat tyytyvät siihen.

Vapahtaja sanoi myös sille pakanelle Pilatukselle: “Ei sinulla olis yhtään valtaa minun ylitseni, ellei se olis annettu ylhäältä.” Ilmanki muille pakanoille myös on annettu valta ylhäältä, että he saavat tuomita kristityitä helvetiin. Niin luulevat pakanat, että heille on se valta annettu ylhäältä, että he saavat tuomita kristityitä. Mutta onkos kristityille annettu se valta, että he saavat tuomita pakanoita? Pakanat vastaavat: “Ei!” No, ilmanki nyt pakanat tyytyvät siihen, että he saavat tuomita kristityitä. Ja nyt täytyy kristittyin olla vaiti, koska pakanat tuomitsevat heitä, sillä Vapahtaja on sanonut kristityille: “Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.” Mutta ei hän ole sitä sanonut pakanoille, “älkää tuomitko”, vaan hän on antanut niille luvan, että he saavat tuomita. Ja sen vallan ovat pakanat saaneet ylhäältä.

Niin tuomitkaat nyt kristityitä, pakanat, koska teillä on valta. Minkälaisen tuomion te nyt annatte meille? Ilmanki te annatte nyt meille semmoisen tuomion, että kaikkein kristittyin pitää menemän helvetiin. Mutta ei kristityt menekään helvetiin pakanain tuomion jälkeen. Mutta jos kristityt tuomitsevat pakanoita helvetiin, niin täytyy heidän mennä helvetiin, jos rietas ei varjele heitä oman tunnon vaivasta. Ja vaikka tämän maailman jumala on voimallinen varjelemaan muutampia pakanoita oman tunnon vaivasta, ei hän ole saattanut kaikkia varjella. Sen me nyt näemme ja tiedämme vakaan, ettei ole maailman jumala saattanut kaikkia varjella oman tunnon vaivasta.

Nyt saavat siis pakanat tuomita kristityitä. Mutta jos ette tahdo itse tuomita, niin käskekää juutalaisia, sillä se pakana Pilatus sanoi juutalaisille: "Ottakaatte ja tuomitkaat häntä teidän lakinne jälkeen." Ja kyllä juutalaiset mielellänsä tuomitsevat kristityitä, mutta heidän lakinsa on semmoinen pirtti laki, joka ei kelpaa enää ojennus nuoraksi hengellisissä asioissa. Sentähden täytyy Pilatoksen ainaski tuomion langettaa kristittyin päälle. Kohta tuntoansa vastaan täytyy hänen tuomita, koska juutalaiset käyvät päälle. Juutalaisilla taas on semmoinen laki sapessa, ettei omantunnon laki tunnu ollenkaan. Ja niin täytyy sen vanhurskaan miehen hengen olla pakanain lain alle annettu.

Kristus ensin, ja hänen opetuslapsensa perässä, täytyvät mennä kuolemaan heidän uskonsa tähden. Ja niin muodoin ovat pakanat saaneet sen vallan ylhäältä, että he saavat tuomita kristityitä. Ja koska he ei jaksaa tuomita kristittyin sieluja helvettiin, niin täytyy heidän tuomita kristittyin ruumiin kuolemaan, sakkoon eli maanpakolaisuuteen. Katso, tällä tavalla ovat juutalaiset, pakanat ja paavilaiset tuominneet kristityitä. Ja kaikki he luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jeesuksen opetuslapsia tapoit. Kaikilla kristittyin vainoojilla on ollut se usko, että heillä on ylhäältä lupa tuomita kristityitä. Ja tämä tuomio on kristittyin täytynyt vastaan ottaa.

Mutta kukas antoi pakanoille sen vallan, että he saavat tuomita kristityitä kuolemaan, tuomita heitä sakkoon eli istumaan vedellä ja leivällä? Onkos Jumala antanut pakanoille sen oikeuden,

että he saavat kristityitä sillä lailla tuomita? Minä luulen, että maailman Jumala on heille antanut semmoisen oikeuden. Pilatukselle oli annettu valta ylhäältä, että tuomita oikea tuomio, mutta rietas oli antanut hänelle sen vallan, että hän saapi väärin tuomita vastoin tuntoansa yhden viattoman ihmisen.

Ja se sama maailman jumala on antanut juutalaisille, pakanoille ja paavilaisille sen vallan, että he saavat kristityitä tappa. Mutta kristityille on ylhäältä annettu valta tuomita hengellisesti, ja Jumala vahvistaa heidän tuomionsa, ja silloin pitää kaikki pakanain viha lankeeman heidän päällensä. Ja niinkuin juutalaiset ovat huutaneet: "Kristuksen veri tulkoon meidän ja meidän lastemme päälle," niin on myös Kristuksen veri alkanut polttamaan heidän tuntoansa hirmuisesti. Ja niin on myös kristittyin veri tullut polttavaiseksi kaikkein juutalaisten, pakanain ja paavilaisten päälle, ja tulee aina hirmuisesti polttavaiseksi kaikille kristillisyyden vihاميةhille. Sillä Jumala on kostanut hirmuisesti juutalaisille, pakanoille ja paavilaisille kristittyin verta, ja kostaa vielä tästedes. Mutta kristittyin pitää paistaman niinkuin aurinko, koska se suuri Herran päivä tulee, ja silloin saavat kaikki kristittyin vainoojat nähdä, ketä he pistäneet ovat! Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ fati: vati, (ruots. fat)

² glasisilmät (tornionlaakson murretta) = silmälasit

³ tyhjä kristityitä vain = vaan pelkästään kristityitä

Antakaat niin teille annetaan; anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan.

Meidän Vapahtajamme on tämän päivän evankeliumissa ynnä muitten opetusten ja neuvomisten kanssa puhunut näitä sanoja, jotka kuuluvat hengellisiin asioihin, koska niitä oikein ymmärretään.

Ensimmäinen opetus: Antakaat, niin teille annetaan, kuuluu myös maalliseen anteliaisuuteen, eli lähimmäisen auttamiseen, joka kyllä on itsestensä tarpeellinen. Mutta kuin anteliaisuus ei kelpaa autuuden perustukseksi sentähden, että kristityillä on niin vähän rakkautta, ettei he saata rakkaudesta antaa, mutta tunnon vaatimisesta, niin on vanha ihminen vastahakoinen siihen auttamiseen erinomattain siitä syystä, ettei he sillä auttamisella tienaa mitään.

Kyllä vaivaisilla on usein semmoinen usko, että Jumala maksaa moneen tuhanteen kertaan takaisin, mitä heille annetaan. Vaikka tämän aikaiset suruttomat köyhät ovat tunnottomat ja kiittämättömät, ettei he tunne hyvää eikä paha. Ja niillä on kristillisyyden mitta peräsuolensa. He mittaavat kristillisyyden oman peräsuolensa jälkeen. Ja se on hyvä kristitty, joka auttaa köyhiä. Eikä he kysy perään, jos on auttama varoja, eli ei ole, vaan he tahtovat kohta väkisin ottaa, niinkuin heillä olis oikeus saada. Sentähden on raskas semmoisille antaa, jotka ei tyydy koskaan, vaan jota enemmän he saavat, sen enemmän he tahtovat. Sentähden semmoiset tarvitsevaiset ei taida todistaa, että kristityt ovat uskon hedelmiä osoittaneet.

Mutta kristityt auttavat kuitenkin varojansa myöten, vaikka suruttomat vaivaiset ei sano enää niinkuin ennen suruttomuuden aikana: “Kosta, Jumala, suuri kiitos, Jumala maksakoon tuhanteen kertaan takaisin.” Kristityt Luthe-ruksen valtakunnassa ei saata uskoa, että Jumala sentähden ottaa ja korjaa heitä ijankaikkisiin majoihin, että he ovat vaivaisia auttaneet. Mutta paavilaiset kyllä paljon rakentavat autuuttansa sen päälle, että he ovat vaivaisia auttaneet. Niinkuin myös suruttomat täällä rakentavat autuutensa sen päälle, että he ovat köyhiä auttaneet. Sillä semmoiset sanovat usein kristityille: “Enemmän minä olen köyhiä auttanut kuin sinä.”

Toinen sana: Anteeksi antakaat niin teille anteeksi annetaan. Se kuuluu toisesti oikeaan kristillisyyteen; sillä suruttomat ei saata sydäimestä anteeksi antaa, vaikka he sanovat: “Minä olen jo aikaa anteeksi antanut.” Oikeat kristityt saattavat sydäimestä anteeksi antaa, ja sentähden on heille luvattu anteeksi saaminen, koska he katuvaisella ja uskovaisella sydämellä konttaavat armoistuimen eteen. Niille, jotka sydäimestä anteeksi antavat ihmisille heidän rikoksiansa, niille on luvattu anteeksi saaminen. Jos vielä ihmiset ei anna anteeksi, mutta Jumala kuitenkin antaa katuvaisille anteeksi heidän rikoksiansa, koska he tulevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä rukoilemaan, anomaan ja kerjäämään armoa häneltä.

Mutta jos omanvanhurskauden perkele saarnaa katuvaisille, että Jumala ei anna heille synnit anteeksi, koska he tekevät syntiä joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla. Jos, sanon minä, katu-

vaiset uskovat, mitä omavanhurskaus heille saarnaa, niin he jäävät ilman armotta ja ilman autuudetta.

Uskokaat nyt, te katuvaiset ja epäileväiset sielut, että Jumala antaa anteeksi teidän syntinne ja rikoksenne. Ei teillä kuitenkaan ole muualle turvaa, kuin sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan tykö, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota hän ei ole antanut ulos juosta teidän sieluinne lunastukseksi. Kuule o! sinä suuri anteeksi antaja, ja ijankaikkinen armahtaja, katuvaisten, murheellisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 6: 36 - 72

Ylös luetun pyhän evankeliumin johdatuksesta tahdomme Jumalan armon kautta tällä armon hetkellä katuvaishenki eteenpanna nämät Jeesuksen sanat: "Anteeksi antakaat, niin teille anteeksi annetaan," jos he saattaisit näitä sanoja sovittaa itse päällensä ja uskavaisella sydämellä omistaa.

Ensimmäinen tutkistelu: "Kuinka monta kertaa pitää yhden kristityn anteeksi antaman veljellensä? Pietari kysyi kerran: "Kuinka monta kertaa pitää minun antaman anteeksi? Eikö siinä kyllä ole, koska minä annan seitsemän kertaa anteeksi?" Pietarilla oli silloin semmoiset koettelemukset, ettei ihminen jaksa aina antaa anteeksi. Mutta se oli luonnollisen ihmisen koettelemus. Jos ihminen koettelee luontoansa, niin tuntee hän kyllä, ettei hän jaksa aina anteeksi antaa. Mutta Vapahtaja sanoi Pietarille, ettei siinä vielä kyllä ole, että ihminen antaa seitsemän

kertaa anteeksi veljellensä, mutta seitsemänkymmentä kertaa seitsemän pitää hänen antaman anteeksi.

Tämä oli yksi kova vastaus, ei ainoastansa Pietarille, vaan se on annettu kaikille kristityille. Ja koetelkoon nyt kristityt itseänsä, jos he luulevat, että he jaksavat niin monta kertaa antaa anteeksi veljellensä. Ensiksi on tämä koettelemus, jos kristityt jaksavat sen uskoa kristityksi, joka niin monta kertaa rikkoo heitä vastaan. Sillä tämä sana "veljelle", merkitsee uskon veli, niin kuin Pietari sen ymmärsi, että ne on uskon veljet, jotka ovat Aabrahamin siemenestä syntyneet, ja joilla on samankaltainen usko.

Pietari oli kirjanoppineitten raamatun selityksiä kuullut, ja niistä hän oli ottanut sen kysymyksen: "Kuinka monta kertaa pitää minun antaman anteeksi? Eikö siinä kyllä ole, että minä annan seitsemän kertaa anteeksi: nimittäin veljelle?" Kirjan oppineilla oli nimittäin se usko, ettei kristityn tarvitse pakanoille anteeksi antaa. Mutta kuin nyt Pietarille annettiin semmoinen vastaus, että seitsemän kymmentä kertaa seitsemän pitää hänen anteeksi antaman veljellensä, silloin sai Pietari semmoisen kolhauksen¹, että järkikin varmahti². Ja nyt pannaan tämä koettelemus kristityille: jos he luulevat jaksavansa uskoa, että semmoinen on kristitty, joka niin monta kertaa tekee heille pahaa. Ja toiseksi, jos he luulevat saattavansa niin monta kertaa anteeksi antaa.

Minä ajattelen, että siihen tarvitaan totisesti semmoinen usko, että vanha aatami joka päivä ristiinnaulitaan ja kuuletetaan, muutoin ei taida yksikään niin

kärsivällinen olla. Nyt saavat siis kristityt jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta ruveta kuolettamaan vanhaa aatamia, että he jaksaisit niin paljon anteeksi antaa veljellensä, kuin Jumala jaksaa heille anteeksi antaa ja kantaa heidän syntejensä. Sillä kristityt täytyvät itse koetella, että he rikkovat kyllä Jumalata vastaan 77 kertaa päivässä. Jos kristityt oikein tuntevat itsensä, niin täytyy heidän tunnustaa, että he rikkovat niin monta kertaa päivässä Jumalata vastaan, kuin nyt sanottu on.

Toinen tutkistelemus: Anteeksi anta-kaat, niin teille anteeksi annetaan. Jos on kristityillä työläs antaa niille anteeksi, jotka aina tekevät vasiten paha, mahtavat he siitä arvata, kuinka paljoa enemmän Jumala saapi kärsiä kristittyin heikkoutta. ja pitää hänenki jaksaman anteeksi antaa, mitä kristityt rikkovat häntä vastaan ajatuksilla, himoilla ja haluilla, ei ainoastansa seitsemän kertaa, mutta seitsemän kymmentä seitsemän kertaa päivässä. Jos valvovaiset kristityt ei tee ehdollisia syntejä, mutta kyllä heilläkin on niin paljon heikkouden syntiä, että jos kristityitä tuomittaisiin ansion jälkeen, niin ei tulis yksikään kristitty sielu autuaaksi.

Mutta Jumalan täytyy kärsiä kristittyin heikkoutta ja anteeksi antaa niin usein kuin he anovat, pyytävät ja ruokoilevat häntä, vaikka päällekantaja seisoo myötäänsä Jumalan istuimen edessä ja kantaa kristittyin päälle, että he tekevät syntiä ennättämisen kautta, ja soimaa taivaallista vanhinta lastensa tähden sanoen: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Mutta mitäs hän saattaa siihen tehdä, koska hän itse

on antanut henkensä heidän edestänsä ja hikoillut verta heidän edestänsä, ja kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan heidän edestänsä. Ei hän saata muuta sanoa päälle kantajalle, kuin mitä hän on sanonut heti syntiinlankeemuksen jälkeen, että vaimon siemen on musertanut käärmeen päähän.

Kyllä tosin Jumalan lapset ovat huorat ja varkaat, he ovat murhaajat. Mutta senkaltaisten huorain, ja varkaitten, ja murhaajain tähden on Jumalan poika kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan. Ei hän ole hurskaita tullut vapahtamaan, mutta syntisiä. Niin kauan kuin katuvaiset huorat ja katuvaiset varkaat ottavat Jumalan pojan edesvastaajaksi Isän tykönä, niin kauan päällekantaja ei saata nuhdella Isää, vaikka päällekantaja kuinka kantais heidän päällensä, mutta niin pian kuin katuvaiset rupeavat itse vastaamaan, silloin ovat he hukassa.

Koska päällekantaja maalaa katuvaisille järjen kautta, että Jumalan poika ei saata vastata heidän edestänsä, mutta että ihmisen pitää itse vastaaman: silloin on vihollinen voittanut päämaalin. Koska hän kääntää heidän silmänsä niinkuin maailmaan käsin, osoittain heille kaiken maailman kunnian, silloin on päällekantaja voittanut tarkoituksensa. Silloin saarnaa hän uskovaisille järjen kautta: "Sinä et tule autuaaksi, vaikka kuinka vuovaisit³. Katso paremmin maailman päälle, niin sinä saat tunnon rauhan. Ensin panee hän nuorille keveämielisyyden, jonka kautta murhe loppuu, nimittäin se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on. Sitte tulee koreus ja maailman mielisyyys luvalliseksi, ja viimein tulee huoruus luvalliseksi.

Koska he tällä lailla ovat saattaneet Jumalan hengen murheelliseksi, niin hän pakenee pois. ja viimein tulevat he seitsemän kertaa pahemmaksi, kuin he olit suruttomuudessa. Siitä me näemme, ettei ole niin helppo autuaaksi tulla. Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että ne harvat sielut, jotka vielä kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa, saavat sen vakuutuksen, että Jumala antaa anteeksi ne heikkouden synnit, joita he tekevät ajatuksilla, himoilla ja haluilla, jos he jaksavat niin paljon uskoa, että he voittavat kiusauksia.

Niin kauan kuin vihollinen kantaa heidän päällensä, että he ovat huorat ja varkaat, eli niin kauan kuin he pysyvät itsensä tuntemisessa, niin kauan kuin synti synniksi tulee, niin kauan tuntevat katuvaiset ja uskovaiset, ettei he jaksu itse vastata, mutta niin pian kuin synnin tunto loppuu, saavat he semmoisen voiman riettaalta, että he jaksavat itse vastata.

Mutta rukoilkaat nyt, matkustavaiset ijankaikkisuuteen, että Herra suuresta armostansa antais teille anteeksi, mitä te joka päivä rikotte häntä vastaan. Ja muistakaat, ettei ole teidän sotimisenne aika enää pitkä! Niille se on pitkä, jotka ei vaella silloin, koska valkeus on. Mutta niillä ei ole pitkä matka, jotka päivän aikana vaeltavat ja kilvoittelevat kaikkein petoin kanssa, jotka tulevat tien päällä vastaan, matkustavaisia peljättämään ja kiusaamaan.

Jumalan poika on luvannut olla katuvaisten ja uskovaisten edesvastaaja, jotka ei jaksu itse vastata. Olettekos nyt ottaneet häntä edesvastaajaksi? Olettekos

kantaneet lahjoja tuomarille? Te tiedätte, että päällekantaja on hirmuinen kantamaan teidän päällenne, te katuvaiset ja uskovaiset. Mutta olkaat hyvässä turvassa, ylimmäinen tuomari ottaa lahjoja ja kääntää oikeuden niin, että huorat, ja varkaat, ja murhaajat pääsevät vapaaksi. Ja se hyvä edesvastaaja Isän tykönä, joka on ottanut asian päällensä, tukkii päällekantajan suun kiinni, koska itse asiamiehet ovat niin tyhmät, ettei he saata vastata mitään.

Kantakaat lahjoja tuomarille, te tyhmät asiamiehet ja rukoilkaat sitä suurta edesvastaajata, ettei hän väsyis ajamasta teidän asiaanne, niin kauan kuin tuomio päätetään. Kuka tiesi pian tulee päätös. Pian lankee tuomio. Pian pääsette rauhaan ja iloon, koska päällekantaja heitetään ulos. Ja silloin saavat kaikki asiamiehet kiittää edesvastaajata ijankaikkisesti, joka heitä on vapahtanut ja päästänyt kaikesta edesvastauksesta, nyt ja ijankaikkisesti. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ kolhaus = kolaus

² varmahti = säpsähti, sävähti

³ vuovata = yrittää, koettaa

Taivaan valtakunta on verkon vertainen, joka heitettiin mereen ja kaikenlaisia kokosi. Koska se täyteen tuli, vedit he sen rannalle, ja istuit ja eroitit hyvät astioihinsa, mutta mädänneet he heitit pois. Matt. 13

Meidän Vapahtajamme, joka parhaiten tiesi kristillisyyden vaikutuksia ja tuntomerkkiä, on ottanut vertauksen kaupasta, pellostä, viinapuusta, hääpidoista, pimeydestä, valkeudesta, rahoista, lamppaista, taikinasta ja kaikenlaisista rakennusaineista, joita ihmiset hyvin tuntevat.

Nämät vertaukset vaikuttavat niin paljon, ettei suruttomat ymmärrä paljon mitään hänen saarnoistansa, jonka tähden opetuslapset välistä soimaitsit häntä, ja kysyit häneltä, minkätähden hän puhui kansalle vertauksilla, eikä saarnannut suoraan Jumalan totuutta, että kaikki olisit ymmärtäneet hänen saarnojansa. Mutta hän sanoi myös opetuslapsillensa syyn, minkätähden hän saarnais vertauksilla. Syy oli se, ettei surutoin kansa olis ymmärtänyt mitään kristillisyyden vaikutuksista eli taivaan valtakunnan salaisuuksista, jos hän kuinka olis selittänyt heille kristillisyyden laatua.

Mutta opetuslapsille oli annettu tuta Jumalan valtakunnan salaudet. Sentähden hän selitti heille muutamat paikat, jotka olit vielä salatut heiltä. Sillä yksinkertaiset, joilla ei ole niin suuri voima järjessä, saattavat kyllä tuta kristillisyyden vaikutuksia sydämessä, vaikka ymmärrys ei ole oikein selinnyt.

Mitä nyt tähän vertaukseen tulee, joka on otettu kalan pyydöstä, niin tulee

meidän muistuttaa teitä, että tämä verkko, josta Vapahtaja puhuu Matteuksen 13. luvussa on jo aikaa heitetty mereen ja vedetään aina rantaan. Mutta ne kalat, joita kalamiehet sillä verkolla pyytävät, ovat ensin arat, niinkuin saivokalot, jotka välistä maikkuvat nuotan sisällä, mutta löytävät aina jonkun kuopan pohjassa, johonka he lymyävät, koska nuotta eli verkko vedetään rantaan. Emme saata niin valittaa kuin Pietari, että me olemme koko yön työtä tehneet, emmekä mitään saaneet.

Se olis yksi suuri tyytymättömyys ja kiittämättömyys, jos me rupeaisimme valittamaan, ettei ole mitään saatu. Vaikka emme ole saaneet niitä suuria kaloja, jotka aina menevät siihen pohjattomaan kuoppaan, joka on pohjassa, niin saatamme kuitenkin iloita sen kalansaaliin tähden, joka on saatu. Ne pienet kalat ovat myös hyvät kalat, vaikka muutamat kalamiehet ei ole oikein tyytyväiset, koska heidän pitää niin paljon vaivaa näkemän niitten pienten kalain korjaamisessa. Niissä on suuri vaiva, mutta ei ne tarvitsekaan niin paljon suo- loja kuin ne isot ja lihavat kalat, jotka ei paljon tunne suo- loja. Me toivomme, että ne pienet kultakalaiset ja sirkkaiset, jotka ovat tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, pitää vedettämän rantaan ja pantaman astioihin siihen päivään asti, jona nuotan isäntä eroittaa ne mädänneet kalat elävistä kaloista.

Mutta mädänneet kalat, jotka ovat kerran tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, ovat kelvottomat, sillä ei he tunne suo- loja. Mitäs kalamiehet tekevät mädänneillä kaloilla, jotka eivät tunne suo- loja. Niitä mädänneitä kaloja viskaavat

kalamiehet järveen madoille ja rautakiiskille ruoaksi. Valitettavasti on paljon mädänneitä kaloja tullut nuotalla, emmekä tiedä, kenenkä syy se on, että he ovat mädänneet, mutta sen me tiedämme, ettei mädänneet kalat tule kelvollisiksi, vaikka kuinka suolattaisiin. Tässä on muutampia mädänneitä kaloja, jotka viskataan isännältä ja kalamiehiltä järveen madoille ja rautakiiskille ruoaksi.

Vieläpä ne isot kalat, joita saivokaloiksi kutsutaan, jotka ei kärsi minkäänlaisista ääntä, ei ne kärsi, että kalamiehet puhuvat. Nämät saivokalot maikkuvat usein nuotan sisällä. Mutta koska nuotta tulee rantaan, ei ole mitään sisällä, mutta ainoastans sammalet ja rapakko. Ne kutsutaan saivokaloiksi sentähden, että he vanhain ihmisten muistelusten jälkeen ovat saivossa, se on: maanalaisessa pohjattomassa järvessä, ja sinne pakenevat saivokalot joka kerta kuin ollaan heitä pyytämässä. Joka semmoisia kaloja pyytää, se pitää oleman noita. Mutta kuka nyt rupeaa niitten tähden noitumaan? Menkööt saivokalot siihen pohjattomaan järveen koskei he tahdo pysyä Pyhän Hengen nuotassa.

Me tahdomme olla tyytyväiset, koska met olemme saaneet niin paljon pieniä kaloja kuin astioihin mahtuu. Ei olekaan enää niin paljon suoloja, että liikenee suolata niitä mädänneitä kaloja. Sentähden viskatkaa mädänneet kalat siihen pohjattomaan järveen madoille ja rautakiiskille, jotka kaluavat heidän luitansa. Muutamat kalamiehet ovat semmoiset, ettei he ymmärrä, kuinka heidän pitää kaloja pyytämän. He heittävät verkkonsa, ei oikealle, vaan vasemmalle puolelle venettä. He saavat tehdä työtä

koko yön, eivätkä saa mitään. Muutamat kalamiehet heittävät verkkonsa mereen ja saavat aivan liiskoja, rökkäitä, ja sammakoita. Ne pyytävät epäilemättä kalaa semmoisissa rapakkolantoissa, kussa sammakon pojat sikiävät. Muutamat kalamiehet seisovat itse rapakossa kainaloon asti ja tarpovat siellä. Mitä parempaa kalaa semmoisten pitää odotaman kuin mitä he saavat, nimittäin rökkäitä, liiskoja ja sammakoita.

Meidän täytyy nyt viimein mainita, että se verkko, joka heitetään mereen, on Pyhän Hengen verkko, joka on hyvin grouvista¹ nuottalangasta ja parhaasta hampusta tehty. Se verkko ei mene leikin rikki, se ottaa pian suomun kalasta. Ja se kala, joka on kerran oikein tarttunut Pyhän Hengen verkkoon, ei pääse leikin pois, paitsi muutampia haukia, jotka nielevät sirkkoja. Ne kiskovat itsensä irti verkosta ja menevät tiehensä. Ei kalat mene verkkoon, ennenkuin nuotta tulee soukemmaksi. Ensin koska verkko heitetään mereen, ovat kaikenlaiset kalat nuotan sisällä, suuret ja pienet: hauki, lohi, ahven, madet ja muut senkaltaiset.

Mutta jota soukemmaksi nuotta tulee, sen suurempi hoppu tulee muutamille ulos pakkaamaan. Muutamat menevät yli ja maikkuvat ulkoisella puolella nuottaa pilkataksensa kalamiehiä. Muutamat rännäävät verkkoa kohti ja tarttuvat siihen. Muutamat kiskovat verkkoa ja repivät sen. Muutamat painuvat mutaan ja antavat nuotan mennä niskan ylitse. Muutamat pikku kalaiset tulevat nuotan kanssa rantaan. Näettekö nyt, mitä se merkitsee, koska Vapahtaja sanoo: Taivaan valtakunta on verkon

vertainen, joka oli heitetty mereen ja kaikenlaisia kokosi, ja koska se täyteen tuli, vedit he sen rannalle ja istuit ja eroitit hyvät astioihinsa, mutta mädänneet heitit he pois.

Tämä verkko on heitetty mereen ennen jo. Mutta silloin koska se verkko heitettiin ensimmäisen kerran mereen, olit kalat niin ylpeät, ettei he tahtoneet ollenkaan pysyä nuotan sisällä. He menit yli nuotan, suuret ja pienet, ja rupeisit maikkumaan ulkoisella puolella nuottaa ja näytit pyrstönsä kalamiehille. Mutta nyt me kumarramme polviamme Herran Jeesuksen nimeen, niinkuin Pietari, sen suuren kalansaaliin tähden, joka on tullut. Ei meidän viisautemme kautta, vaan Herran voiman kautta, joka on niitä kaloja koonnut Pyhän Hengen verkkoon ja antanut heidän tarttua. Ja niinkuin meidän toivomme on, että nämät kalat tulevat rantaan, tulevat astioihin pantaviksi, tulevat tallelle pantuksi siihen päivään asti, jona Herra Jeesus heitä tarvitsee.

Pysykääät siis nuotan sisällä, te pienet sirkkaiset ja kultakalaiset, selkäviiluiset, valkeat ja punaiset, hauvilta haavoitetut, pysykääät nuotan sisällä, ettei hauki pääsis teitä nielemään. Mä-dänneet kalat, rökkääät, liiskot, ja sammakon pojat, heitetään pois rautakiiskille ruoaksi. — Mutta sen suuren kalansaaliin tähden, joka nyt on saatu, pitää meidän kiittämän ja ylistämän Herraa ja aina rukoileman, että suuri kalanpaljous suljettaisiin nuotan sisälle. Kuule, armias Vapahtaja, kaikkien niiden huokaus, jotka tekevät työtä koko yön siihen asti, että aamurusko koittaa. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 5: 1

Me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, kuinka opetuslapsille tuli hämmästys sen suuren kalan paljouden tähden. Pietarille tuli myös sen kautta synnin tunto, koska hän lankeis Vapahtajan jalkain juureen ja sanoi: “Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.” Hän tunsu itsensä mahdottomaksi olemaan Luojan vieressä. Emme nyt saata selittää, kuinka syvä tämä Pietarin synnintunto oli. Mutta me otamme Vapahtajan sanoista tutkintoainetta, koska hän sanoi Pietarille: “Älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.” Tutkistelemme siis Jumalan armon kautta: Kuinka Pietari pyytää ihmisiä. Ensiksi: Minkäkaltaisilla verkoilla hän pyytää. Toiseksi: Minkäkaltaisia kaloja hän saapi.

Me tiedämme, että Vapahtajan sana on tullut täytetyksi, sillä Pietari on saanut paljon ihmisiä. Me huonot ja tyhmät kalamiehet emme ole mahdolliset saamaan mitään. Mutta jos Herra Jeesus suuresta armostansa antais meidän saada muutampia sirkkvoja, niin me olisimme tyytyväiset, sillä emme ole saattaneet kiittää senkään edestä, mitä on saatu.

Ensiksi. Minkäkaltaisilla verkoilla Pietari pyytää ihmisiä? Se on Pyhän Hengen verkko, joka on hyvin lujasta hampusta tehty. Ei ole tämä Pyhän Hengen verkko niin hienosta langasta tehty, kuin saatanan verkko, joka on niin fiini kuin hämähäkin verkko, ettei ihminen tunne, kuinka ja koska hän olis niihin kääritty. Mutta Pyhän Hengen verkko on hyvin grouvista langasta

tehty. Se pusertaa kovin niitten kalain sydäntä, jotka siihen ovat tarttuneet. Niinkuin te tiedätte, on kalan sydän kidan alla. Niin nousee myös niitten ihmisten sydän leuvan alle, jotka ovat tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon. Kala tuntee hyvin, koska hän on Pyhän Hengen verkkoon tarttunut, mutta joka on saatanan verkkoon tarttunut, se ei tiedä, että hän on niissä verkoissa kiinni. Ne saavat uida vapaan tahtonsa jälkeen lihallsissa himoissa ja huvituk-sissa. Ei se verkko koskaan näy, sillä se on niin fiini², ettei kala sitä näe eikä tunne, ennenkuin hänet vedetään siihen pohjattomaan kuoppaan, joka on järven pohjassa.

Välistä lähtee itse vanha vaari tuohustamaan lohta, joka on nuotan sisällä. Hän noutaa ensin valkean helvetistä, jolla hän syyttää niitä kuivia puita ja vanhoja tervaksia, joita hän on maailman juurakoista koonnut. Ja koska riettaan hengen tuohusvalkea tulee äkkiä kalain päälle, jotka ovat harjaintuneet uimaan pimeydessä, niin tulevat kalat niin sokeaksi, ettei he ymmärrä paeta. Ja silloin pistää rietas äijä yhden sokean kalan toisen perästä, ja panee niitä kattilaan eli myös hiilusten päälle paistumaan.

Vihollinen on vanha pyytömies, ja hänellä on myös apulaisia, jotka pyytävät hänen kanssansa. Vaikka riettaan apulaiset ei saa yhtään osaa saaliista, koska kalansaa- lis pitää jaettaman, vaan hän pitää yksin kaikki. Mutta se tulee siitä, ettei ole vihollisen apulaisilla suolaa. Jos niillä kalamiehillä olis suo- loja, voisit hekin saada muutaman osan kalansaa- liista. Muttei niillä raukoilla

ole suo- loja. Sentähden mätänevät kaikki ne kalat, jotka tarttuvat niihin verk- koihin, joita tyhvät kalanpyytäjät ovat kutoneet silkkilangoista.

He luulevat, että paremmin kalat tarttuvat, jota pehmeämpi lanka on, josta verkko on kudottu. Mutta siinä ne tulevat kovin petetyksi, sillä kuolema kat- kaisee ne langat, joista se verkko on tehty, jolla armon varkaat pyytävät ka- loja. Ja silloin ottaa vihollinen kaikki heidän saaliinsa, ja tyhj³ suljut, suolet ja suomut jättää hän kalamiehille. Mutta se verkko, jolla Pietari pyysi ihmisten sieluja taivaan valtakuntaan, ei suinkaan ollut silkkilangoista tehty, eikä pumpuli villoista kehrätty, vaan se on juuri vah- vasta hampusta ja paikoin rautalangasta kudottu, ja hyvin raskas vetää, niin että jos Pietarilla ei olis niin suurta hengen voimaa ja väkevyyttä ollut, olis hän vis- simmästi väsynyt vetämästä Pyhän Hengen nuottaa. Niinkuin me olemme vasta nähneet semmoisen kalamiehen, joka aikoo heittää pois pyytämästä, kos- ka nuotta tulee vähän raskaammaksi ve- tää. Ja se on arvattava, että jota enem- män kaloja on nuotassa, sen raskaam- maksi tulee nuotan vetäminen.

Mutta ei se auta. Joka tahtoo kaloja saada rantaan, hänen täytyy vetää niin paljon, kuin Herra on hänelle voimaa antanut. Ja jos sittekin voimaa puuttuu, täytyy hänen tehdä niinkuin Pietari, josta on muisteltu, että hän viittoi toi- sille kumppaneillensa, tulemaan hänel- le avuksi. Mutta laiska ja voimaton ka- lanpyytäjä heittää vetämästä, koska nuotta tulee raskaaksi.

Ensiksi on Pyhän Hengen nuotta kymmenen kertaa raskaampi vetää, kuin

armonvarkaan nuotta, joka on silkkilangoista tehty. Toiseksi saapi Pietari tosinansa tehdä työtä kaiken yön, eikä saa mitään. Ja koska hän viimein heittää verkkonsa apajalle Jeesuksen käskyn jälkeen, silloin tulee kyllä kaloja, mutta nuotta tulee myös silloin raskaaksi vetää, ja Pietarin täytyy viitata toisille kumppaneille tulemaan hänelle avuksi, koska oma vene rupeaa vajoamaan.

Mutta laiska kalanpyytjä heittää vetämästä, koska hän tuntee nuotan tulevan raskaaksi. Kehtaiskopa semmoinen korjatakaan niitä pieniä kaloja, joka ei viitti vetää nuottaansa rantaan eli veneeseen. Ja mistäpä semmoisella kalanpyytäjällä olis niin paljon suoloja, että hän saattais niitä varjella mätänemästä, sillä ei suinkaan kalat ilman suolatta pysy terveinä, vaikka tämän päivän evankeliumissa on kirjoitettu, että opetuslapset jätit kaikki kalat ja seurasit Kristusta.

Mutta ei suinkaan ne kalat sentähden mädänneet siihen, vaan ilmanki opetuslasten omaiset korjaisit kalat. Kuka tiesi, kuinka maailmassa aina tapahtuu. Kuka tiesi minun täytyy myös seurata Kristusta ja jättää kaikki kalat muille korjattaviksi, jotka Jeesuksen voiman kautta ovat tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon.

Enpä paljon raskis jättää niitä kauniita kaloja, mutta jos käsky tulee ylhäältä, että minun pitää seuraaman Kristusta, niinkuin Pietari seurais häntä ylimmäisten pappein kartanoon, niin rukoilkaat minun edestäni, etten minä tekis niinkuin Pietari silloin teki, koska hän kielsi olevansa Jeesuksen opetuslapsi, vaan paremmin tekisin, niinkuin Pietari lankeemisensa jälkeen, koska Vapahtaja

sanoi: "Seuraa minua!" Ja Jumalan avulla minä seuraan.

Toiseksi. Minkäkältaisia kaloja Pietari saapi? Jokainen kalanpyytjä tahtois mielellänsä niitä isompia kaloja saada, mutta me näemme kaikista asian haaroista, että isoimmat kalat ovat niin arat, ettei ne pysy nuotassa. Vihollinen on niitä isoimpia kaloja onkinut ja riettaan tuohusvalkea on tehnyt heitä sokeiksi. Maailman viisauden syvyydessä he uivat, ettei Pyhän Hengen verkko liinaakaan niissä paikoissa, kussa ne isot kalat uivat lihallisen viisauden syvyydessä. Siis harvat niistä isoimmista kaloista seuraavat nuotta. Juuri ihmeeksi tarttuu joku iso kala Pyhän Hengen verkkoon.

Paavali kirjoittaa, ettei moni maailman viisaista ole kutsuttu, eikä moni korkeasta säädystä. Ne olit jo silloin kaukana kristillisyydestä. Ja sama luonto näkyy vielä nytkin olevan maailman herroilla, että he katsovat kristillisyyden taikaukseksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Ilmanki rietas on saanut niin suuren vallan heidän päällensä, että he pakenevat loisteen syrjältä, niinkuin isoin kalain tapa on.

Niin muodoin täytyy sekä Pietari että muut kalamiehet olla tyytyväiset, jos he saavat muutampia sirkkoja ja selkä viiluisia. Niitä pieniä kultakalaisia, valkeitä ja punaisia, jotka uiskentelevat rannan viertä ja hakevat siellä ruokaa, saadaan välistä, koska verkko heitetään mereen. Isot kalat ovat syvyydessä kaukana rannasta, kaukana ijankaikkisuuden ihanasta rannasta. He uivat siellä maailman viisauden syvyydessä, kussa se suuri valaskala asuu, joka nieli pro-

feetta Joonan, koska hän ei tahtonut profeetan virkaa toimittaa, ei tahtonut mennä pakanoita neuvomaan ja Jumalan tuomioista heitä varoittamaan.

Sama valaskala nielee vielä muitakin isompia kaloja, jotka ei tahdo totella sitä taivaallista käskyä. Ja vaikka valaskalan häätyi oksentaa ulos Joonan, koska Joonan huusi valaskalan vatsassa Jumalan tykö, ei tarvitse muut isot kalat sentähden toivoa, että se suuri maailman valaskala oksentaa heitä ulos suustansa, sillä ei he huuda, niin kuin Joonan, Jumalan tykö, vaan he kokevat järjellensä tehdä reijän valaskalan vatsaan ja siitä reijästä he luulevat pääsevänsä ulos. Mutta ei ole keinoa mihinkään valaskalan vatsasta.

Hauki välistä tulee rantaan, mutta ei hän sentähden pysy nuotassa, vaan nielee vielä sirkkoja, vaikka hän itse on nuotassa. Ja viimein, koska nuotta tulee ahtaammaksi, menee hauki läpi nuotan ja repii verkon. Ei ole siis paljon toivoa, että Pietari eli joku muu kalanpyytäjäsais isompia kaloja Pyhän Hengen verkolla, sillä ne isot kalat ovat ylön kaukana rannasta. He ovat pohjattoman meren syvyydessä, kussa Pyhän Hengen verkko ei liinaa ollenkaan.

Parempi on, että Pietari pyytää niitä pienempiä kaloja, jotka pysyvät nuotassa ja tulevat rantaan. Pietari sai monta tuhatta sielua yhtenä päivänä, koska hän rupeis Pyhän Hengen verkolla niitä pyytämään. Ja vaikka me emme saa niin paljon yhtä haavaa, pitäisi meidän kuitenkin kiittämän Jumalaa sen vähän saaliin edestä, kuin on saatu. Jos ne pienet kalat pysyisit nuotassa siihen asti, kuin se tulee rantaan vedetyksi, niin tulisit

muutamat astiat täytetyiksi. Olis siinä kaloja siksi kuin meillä on suoloja. Ne isot, lihavat kalat ei tunne suoloja, mutta ne pienet sirkkaiset ja kultakalaiset ei tarvitse niin paljon suoloja, ennenkuin he tulevat hyväksi.

Vieläpä ne kalamiehet, jotka pyytävät kaloja rapakkolantossa, nepä taitavat saada rökkäitä, liiskoja ja sammakoita. Itse ovat semmoiset kalamiehet vajonneet rapakkoon kainaloon asti, ja siellä he tarpoivat. Jumala armahtakoon niitäkin raukkoja, jotka siinä tarpoivat! Jospa he ensin pääsisit ylös rapakkolantosta ja heittäisit verkkonsa mereen, voisit he jonkun kalaisen saada. Mutta niinkauan kuin he seisovat rapakkolantossa ja pyytävät siellä kalaa, ei he saa muuta kuin liiskoja ja sammakoita.

Sanotaan, että muutamissa paikoin syödään sammakoita ja suolataan astioihin. Mutta minä tiedän ja olen vakuutettu siitä, ettei sammakot ja liiskot kelpaa ollenkaan sille nuotan isännälle, jolla Pyhän Hengen verkko on, vaan hän tahtoo otollisia kaloja, jotka ovat ensin korjatut ja elämän vedellä virutetut ja totuuden suolalla kohtuullisesti suolatut, että he pysyisit terveinä siihen asti, kuin nuotan isäntä heitä tarvitsee. Me tiedämme isoin kalain tarvitsevan paljon suoloja, ennenkuin he tulevat kelpaaviksi. Mutta pienet kalat ei tarvitse niin paljon suolaa kuin ne isot kalat.

Pysykää Pyhän Hengen nuotassa, te pienet kalaiset! Älkäätkä menkö kauas rannasta, te pikku sirkkaiset! Älkäätkä pakatko ulommaksi syvyyteen, te kultakalaiset! Siellä on hauki, jolla on iso kita. Siellä on lohikäärme, jolla on terävät hampaat. Siellä on valaskala, joka nie-

lee tuhansia suuria ja pieniä kaloja yhtä haavaa. Pysykää rannempana, te valkeat ja punaiset kalaiset, että koska Pyhän Hengen nuotta vedetään, te tulisitte sen kanssa rantaan, jos te olisitte kelvolliset, että kalamiehet saattaisit panna teitä astioihin ja kohtuullisesti suolattuina kelpaisitte nuotan isännälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Meidän toivomme on, että kuin Pietari ja Johannes heittävät verkkonsa oikealle puolella venettä, pitää tuleman suuri kalan saalis Jeesuksen armon ja

siunauksen kautta, joka nyt seisoo rannalla ja odottaa. Ijankaikkisuuden rannalla hän odottaa väsyneitä kalamiehiä! Amen.

1 Jäljennös / Iisakki Poromaan jäljennöskirja / Junosuvanto /

2 Jäljennös / Laestadiana 8 / Oulun maakunta-arkisto /

¹ grouvi = paksu, karkea. (ruots. grov)

² fiini = hieno (ruots. fin)

³ tyhjä = vain, pelkästään

Elle teidän vanhurskautenne ole paljon enempi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.

Nämät Vapahtajan sanat löytyvät tämän päivän evankeliumissa. Net ovat kovat ja sangen merkilliset sanat, ja net sanat ovat puhutut Jeesuksen opetuslapsille ja kuuluvat niin muodoin kristityille. Ja minä luulen, että kristittyin pitäisi tunteman niiden sanain painon. Koska kristityt tuntevat niin paljon vääryyttä itse tykönäns, niin täytyy heidän omistaa Kristuksen vanhurskautta ja uskoa, että heidän vääryytensä luetaan vanhurskaudeksi, koska Kristus on maksanut heidän vääryytensä.

Mutta koska nyt kristityillä ei ole oma vanhurskaus vaan Kristuksen vanhurskaus, joka heidän täytyy lukea omaksensa, se on sanoaksemme näin: koska kristityt tuntevat, että heidän vanhurskautensa ei ole mikään muu, kuin vanhurskauden puutos, elikkä näin: kristittyin oma vanhurskaus ei ole muu kun vanhurskauden puutos, niin millä lailla heidän vanhurskautensa pitää oleman paljon enemmän kuin kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus? Koska näistä Vapahtajan sanoista kuuluu, niin kuin opetuslasten oma vanhurskaus pitäis oleman suurempi kuin fariseusten oma vanhurskaus.

Paavilaiset sanovat, että rakkaus pitää oleman elävän uskon perustus, ja että yhden kristityn pitää itse puoleltans oleman pyhä ja vanhurskas. Niin muodoin, jos kristityllä on rakkauden puutos, ei hänellä ole elävä usko. Niin sanovat paavilaiset. — Jos kristitty tuntee pa-

huutta sydämessäns, ei hänellä ole sitte autuaaksi tekeväinen usko. Niin sanovat paavilaiset. — Jos kristityn sydämessä tuntuu kärsimättömyyttä, ei ole sitte perkeleet ulos ajetut hänen sydämestänsä. Hän on vielä perkeleen vallan alla. Niin sanovat paavilaiset. — Jos kristityn tahdossa tuntuvat pahat himot ja halut, niin kuin lihan himot, ahneuden vaikutukset ja muuta semmoista, ei ole sitte tahdossa pyhät himot ja halut. Ei ole semmoinen vielä armon kautta pyhitetty, eli pyhäksi tehty. Niin sanovat paavilaiset.

Jos kristityn mielessä tuntuvat pahat ajatukset, ei ole semmoisen mielessä hyvät ja jumaliset ajatukset. Ei hän ole vielä oikein hurskas ja synnitöin, niin kuin kristityn pitäis oleman. Niin sanovat paavilaiset. Ja niin sanovat vielä kuolleen uskon tunnustajat, vaikka he Lutheruksen uskon suulla tunnustavat ja ovat niin kuin vakuutetut, että heillä on oikea Lutheruksen usko. He sanovat niin: “Pyhät himot ja halut pitää oleman kristityllä ja hänen pitää tuleman enkelin kaltaiseksi, ennen kuin hän pääsee taivaan valtakuntaan.”

Kuinkas nyt käypi kristittyin kanssa? Jokohan he pääsevät taivaan valtakuntaan sillä vanhurskaudella, kuin heillä nyt on, nimittäin Kristuksen vanhurskaudella uskolla omistetun, niin kuin Lutherus on opettanut? Järkeä sanoo näin: “Ei Kristuksen vanhurskaus ole sinun, vaan sinulla pitää omaa vanhurskautta oleman niin paljon, että Jumala ei saata sinua tuomita. Sinun pitää tuleman vanhurskaaksi ja pyhäksi itse puoleltas, ei toisen, nimittäin Kristuksen vanhurskaudella, joka ei ole sinun, vaan omalla vanhurskaudella sinun pitää tuleman

tuomiolle. Sinun pitää tuleman itse puoleltas pyhäksi ja vanhurskaaksi, ennen kuin saatat kelvata Jumalalle.”

Ja niin vaativat myös paavilaiset ja kuolleen uskon tunnustajat Lutheruksen valtakunnassa. Nämät armon varkaat sanovat näin: “Ihmisen pitää tuleman enkelin kaltaiseksi, ennen kuin hän pääsee taivaan valtakuntaan.” — Ja siihen oppiin ottavat he viisiä¹ tämän päivän evankeliumista, kussa Jeesus sanoo opetuslapsillensa: “Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon enempi, kuin kirjanoppineitten ja fariseusten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.”

Kuulettekos nyt, te väärät profeetat ja villihenget, jotka aina kerskaatte Kristuksen vanhurskaudesta ja itse olette niin rumat ja mustat kuin itse rietas. Kuulettekos nyt, mitä Kristus sanoo: “Ellei teidän jne”, niin sanovat fariseukset, joilla on omaa vanhurskautta niin paljon, että he saattavat sanoa: “Minä kiitan sinua Jumala, jne.” eli niin kuin tämän aikaiset fariseukset sanovat: “Minä olen enemmän tehnyt hyvää kuin pahaa. En ole kellekään väärin tehnyt. Ja minä olen joka miehelle tehnyt oikein, ja minun tuntoni ei soimaa minua synnistä.”

Semmoiset saattavat sanoa kristityille: “Te olette niin rumat ja niin mustat, kuin tataraiset, vaikka te sanotte itsenne puhtaaksi Kristuksen veren kautta.” Mutta kristityt ei pääse mihinkään siitä soimauksesta, vaan heidän täytyy tunnustaa itsensä huoraksi ja varkaaksi, ja kaikkiin synteihin vikapääksi. Mutta he luottavat sen päälle, että Kristus on kaikki maksanut. He omistavat Kristuksen vanhurskauden ja uskovat, että se kelpaa Jumalan, Isän, edessä. He ottavat

Kristuksen verisen hameen päällensä, koska he tulevat Jumalan eteen. He noudattavat Jeesuksen verisiä askeleita yrtitarhasta Golgatan mäelle. He seisovat murheellisella ja särjetyllä sydämellä ristin kohdalla ja katselevat ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun haavoja. He kokoontuvat yhteen huoneeseen, ja siellä he itkevät ja parkuvat, koska Jeesus on kuollut.

Ja jos maailman papit sen näkevät, että Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat, niin he sanovat: “Mikäs ulvominen tämä on?” He menevät vielä Golgatalle toisen kerran ja itkevät Jeesuksen haudan päällä. Siinä nyt on murheellisten opetuslasten vanhurskaus. Ja koska Jeesus tulee eläväksi, niin he tulevat iloon. Siinä on heidän vanhurskautensa. Ja koska he saavat Pyhän Hengen lahjan, rupeavat he haukkumaan ja tuomitsemaan maailmaa: Siinä on heidän vanhurskautensa.

Kuinkas luulette, te murheelliset opetuslapset? Tohdittekos te tulla tämän vanhurskauden kanssa Jumalan silmien eteen? Tohdittekos tulla, te katuvaiset syntiset, Jumalan armoistuimen eteen, koska te olette sisällisen olennon puolesta niin mustat kuin tataraiset, ja niin rumat kuin itse rietas? Minä ajattelen, ettei taida olla teillä turvaa muualle, vaan sillä vanhurskaudella, jonka Jeesus on teille ansainnut, täytyy teidän tulla huutamaan ja rukoilemaan: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 5: 20

Tämän päivän evankeliumissa on meidän Vapahtajamme pannut semmoiset paikat eteen, että opetuslapset ja

kristityt yhteisesti saavat hävetä, jos heidän vanhurskautensa ei ole suurempi, kuin kirjanoppineitten ja fariseusten. Meidän täytyy nyt murheellisten ja epäileväisten sieluin ylösrakennukseksi selittää niin kuin me ymmärrämme, mitä nämät Vapahtajan sanat sisällänsä pitävät ja kuinka meidän pitää oikein ymmärtämän nämät Jeesuksen sanat: "Ellei teidän vanhurskautenne ole paljon enämpi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten, niin ette suinkaan tule taivaan valtakuntaan." Ensimmäinen tutkisteleminen. Minkäkaltainen on kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus? Toinen tutkisteleminen: Minkäkaltainen on opetuslasten vanhurskaus?

Ensimmäinen tutkisteleminen. Kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus on maailman edessä loistava, erinomainen ulkonaisessa siveydessä, koreudessa, komeudessa ja ulkonaisessa nöyryydessä seisovainen. Ei kuitenkaan sydämen muutoksessa eikä totisessa parannuksessa, eikä syntein tunnustuksessa, mutta muutoin eroitettua kansasta ulkonaisen siveyden kautta. Ei net ole niin kuin se raaka surutoin kansa, jolla ei ole kunniatakaan, että he saattaisit maailman silmään edessä peittää pahoja tekojansa.

Eikä kirjan oppineet ja fariseukset ole semmoiset, kuin tämän aikaiset puoliherrat, jotka juovat ja lyövät korttia vielä Jumalan palveluksen alla, vaan oikeat fariseukset ovat sangen jumalaiset, he käyvät kirkossa rukoilemassa, ja niiden rukoukset ovat kauniimmat kuin publikaanin huokaukset. He rakentavat profeettain hautoja, auttavat vaivaisia, antavat toinen toiselle kunniaa, kumartavat ja anovat anteeksi, jos huone ei ole

korjattu², koska vieraat tulevat. Mutta jos Jeesuksen opetuslapset hierovat muutampia tähkäpäitä käsillänsä pyhänä, niin nuhtelevat fariseukset heitä sapatin rikoksesta. Niillä on tarkka silmä näkemään kristittyin vikoja. Ja koska elävä kristillisuus ilmaantuu jossa kussa paikassa, silloin fariseukset sanovat: "Tämä ei ole muu kuin villitys." Ja sitte he alkavat kristityitä vainoamaan.

Ja vaikka he muutoin tahtovat oikein tehdä kaikille, opettavat he kuitenkin lapsia sanomaan "korban". Se on: Jumalalle vanhempain osa annetaan, että lain varjon alla tulis kirkkoon sisälle tulo. Vapahtaja myös soimaa heitä, että he nielevät lesken huonetta, ja kääsee heidän heittäen ensimmäisen kiven huoran päälle, jos he ovat vapaat hänestä. Tämmöinen on kirjan oppineitten ja fariseusten vanhurskaus. Se on hyvin maailman edessä loistava. Ja sentähden he saattavat sanoa: "Enemmän minä olen tehnyt hyvää kuin pahaa. Minä olen tehnyt oikein kaikille ihmisille, ja minä kiittän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorin tekijä eli niin kuin tämä publikaani."

Ja kuin fariseukset ja kirjan oppineet selittävät Raamattua, niin he sanovat viidennen käskyn selityksessä: Ei sinun pidä tappaman. Mutta jokainen, joka tappaa, hänen pitää tuomioon vikapää oleman. Mutta vihasta eli sydämen tappamisesta ei kirjan oppineet puhu mitään. Eli jos joku vihassa ja kiukussa sanoo lähimmäiselle: "raka," se on: rakari, siitä kirjanoppineet ei pidä mitään. Sanalla sanottu: Mitä ulkonaisiin grouveihin³ synteihin tulee, sitä kirjan oppineet ja fariseukset tuomitsevat, mutta

sydämen pahuudesta net ei tiedä mitään. Eikä he tunnekaan sydäntänsä olleensa, sillä se on heiltä kätkeyty.

Ei Nikodeemuskaan tunne sydämen pahuutta. Sentähden hän ei pidä sydämen muutosta ja uutta syntymistä tarpeellisena. Kirjanoppineitten vanhurskaus oppi on varsin vastoin Jumalan sanaa ja vastoin armon järjestystä, koska he tahtovat selittää kansan ulkonaista elämätä, mutta sitä sisällistä turmelusta ja sydämen pahuutta jättävät selittämättä. Ja heille itselle on muutamat synnit luvalliset, esimerkiksi kirous, koreus, komeus, maailman mielisyyt, viha ja vanha aatami. Sanalla sanottu: Kirjanoppineitten ja fariseusten siveä elämä ei mene mahdottomiin, mutta heidän oppinsa on kokonansa nurin kääty, koska he käskyin selityksessä jättävät raskaammat paikat laissa, kuin on vanhurskaus ja tuomio.

Toinen tutkistelemus: Minkäkaltainen pitäis nyt opetuslasten vanhurskaus oleman, että se olis paljon enempi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten vanhurskaus? Ensimmäinen asia tästä vanhurskaudesta kuuluu varsin viidennen käskyn selityksessä, että opetuslapset tulisit tuntemaan ihmisen sisällistä turmelusta ja sydämen pahuutta, ja että pienetkin synnit tulisit synniksi. Sen paikan jättävät kirjan oppineet ja fariseukset selittämättä. Ei fariseukset usko, että pienikin synti ansaitsee helvetin.

Vapahtaja osottaa, että lähimmäisen haukkuminen vihassa ja kiukussa on ansainnut niin suuren rangaistuksen ja tuomion kuin julkinen murhaaminen. Tämä on ensimmäinen paikka, joka kuuluu opetuslasten vanhurskauteen,

että heidän pitää niin ymmärtämän ja selittämän Jumalan lain, että pieniki synti tulee niin raskaaksi ja painavaksi kuin suuri synti. Sydämen viha on niin suuri synti Jumalan edessä, kuin julkinen tappaminen. Vaikka nyt opetuslapset ei saata sitä sisällistä turmelusta välttää, mutta ainoastans se lain vanhurskaus pitäis heitä niin ahdistaman, että synti synniksi tuttaisiin, ettei mikään synti tulis luvalliseksi ja luvallisuuden varjon alla tehdyksi.

Tämä on raskain paikka laissa, jota kirjan oppineet ja fariseukset ovat jättäneet. Ja muutamat opetuslapset ei ole vielä käsittäneet tämän asian painoa. Ei muutamat ymmärrä, että vähäinen synti on kadottavainen. Koska esimerkiksi vähäisen koreutta tulee luvalliseksi, ei kaikki opetuslapset vielä ymmärrä, että semmoinen synti on kadottavainen, ei ainoastansa sen pahan esimerkin tähden, mutta myös sen luvallisuuden tähden, jonka varjon alla se vähäinen synti tehdään. Koska synti kadottaa voimansa, niin on myös tunto kadottanut voimansa. Ja semmoinen synti, joka ei tule tunnon päälle, on kadottavainen sentähden, ettei ihminen kadu sitä syntiä, jota hän ei ymmärrä eli tunne synniksi.

Opetus lasten vanhurskaus tutaan myös riitaveljen sovittamisessa. Se on taas yksi raskas paikka laissa, jota kirjanoppineet ja fariseukset jättävät selittämättä ja tekemättä. Jos huone on korjaamatta, koska vieraat tulevat, niin he sanovat: Anna anteeksi, tämä huone ei ole korjattu. Mutta jos he vihassa ja kiukussa sanovat lähimmäiselle: "rakka", sitä he ei pidä syntinä eikä ano anteeksi. Jos he vielä löisit korvapuustin toiselle,

ei he pidä sitä syntinä eikä ano anteeksi. Tämä riitaveljen sovittaminen on joltisesti tullut heränneille ja kristityille omantunnon asiaksi, mutta ei niin kyläksi ole tämä painava paikka laissa tullut omantunnon asiaksi, ettei tarvitsis vielä painavammaksi tulla.

Nämät ovat ne painavimmat paikat laissa, joita kirjan oppineet ja fariseukset jättävät selittämättä ja tekemättä. Mutta opetus lasten vanhurskaus pitää oleman paljon suurempi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten vanhurskaus, jos he tahtovat taivaan valtakuntaan sisälle tulla. Ensiksi pitää heidän niin ymmärtämän ja selittämän Jumalan lain, että pienetkin synnit tulisivat synniksi ja kadottavaiseksi. Toiseksi lähimmäisen sovittaminen. Mitä muutoin kuuluu opetus lasten vanhurskauteen, se suljetaan niihin, joista meidän Vapahtajamme on puhunut pyhässä evankeliumissa. Nimittäin: Koska Jumalan käskyt oikein ymmärretään ja selitetään, tulevat opetus lapset niin suureksi syntiseksi, että kaikki oma vanhurskaus ja oma hyvyys suljetaan pois. Kaikki ajatukset, himot ja halut, joita Jumalan Henki ei ole vaikuttanut, tulevat synniksi; jonka kautta he tulevat oikeaan synnin tuntoon. He tulevat katuvaiheksi ja täytyvät kerjätä armoa.

Siinä seisoo nyt opetuslasten vanhurskaus, joka on paljon enempi kuin kirjan oppineitten ja fariseusten oma vanhurskaus ja oma pyhyys, että opetuslasten oma vanhurskaus pitää niin peräti loppuman, että he tulisivat elävällä tunnolla tuntemaan, että he vajoavat helvettiin ja joutuvat ijankaikkisen tuomion alle, ellei Kristus anna heille van-

hurskauttansa ja tee heitä niin vanhurskaaksi, ettei Jumala enää saata heitä tuomita.

Kuinkas nyt on, te Jeesuksen opetuslapset? Onkos nyt teidän vanhurskautenne suurempi, kuin kirjanoppineitten ja fariseusten oma vanhurskaus. Olettekos nyt riisuneet oman vanhurskauden traasuja⁴ pois päältäanne ja ottaneet Kristuksen vanhurskauden, jolla te saatatte kerskata tuomiopäivänä ja sanoa: Meidän vanhurskautemme on paljon suurempi ja jalompi kuin kirjanoppineitten ja fariseusten oma vanhurskaus, sillä meillä on Kristuksen vanhurskaus.

Saatattekos nyt sanoa: "Kristuksen vanhurskaus on meidän?" Saatattekos kerskata Kristuksen vanhurskaudesta, koska oman vanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päälle kantaja, tulee teitä soimaamaan huoraksi ja varkaaksi. Saatattekos kerskata vanhurskaudestanne ja sanoa: Meillä on suurempi ja jalompi vanhurskaus kuin kirjan oppineilla ja fariseuksilla, meillä on Kristuksen vanhurskaus, joka on meidän oma vanhurskaus, jonka Jumala Isä katsoo oikeaksi vanhurskaudeksi, jonka tähden Isä ei saata meitä tuomita. Minä uskon, että vanhurskautetut saattavat kerskata vanhurskaudestansa ja sanoa päällekantajalle: Me olemme vanhurskautetut Kristuksen vanhurskaudella. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / KA Helsinki /

¹ Viisiä = todistuksia (ruots. bevis)

² korjattu = siivottu (Tornionlaakson murretta)

³ grouvi = karkea (ruots. grov)

⁴ traasuja = ryysyjä, vaateenriekaleita (ruots. trasa, -n, -or)

Rakkaat veljet! Emmepä me ole kavalointa juttuja noudatelleet, teille tiettäväksi tehdessämme meidän Herran Jeesuksen voimaa ja tulemista; vaan me olemme itse nähneet hänen suuren kunniansa.

2. Piet. 1: 16

Apostoli Pietari antaa tämän päivän epistolassa tiettäväksi niitä armon merkkejä, joita hän oli nähnyt kirkastamisen vuorella, ja vakuuttaa niitä kristityitä, joille hän kirjoittaa, ettei hän ole kavalointa juttuja noudatellut, eli tyhjä¹ muisteluksia heille sanonut, koska hän oli puhunut heille Jeesuksen Kristuksen suuresta voimasta ja kunnian, ja mitä hän puhuu heille siitä autuudesta, jonka Vapahtaja oli kaikille uskovaisille luvannut.

Me kuulemme siis näistä Pietarin sanoista, että tämä on suuri armon merkki eli vahvistus hänen uskollensa siitä tulevasta autuudesta. Vaikka Pietari sen armon merkin jälkeen sai tuta monta sydämen muutosta, ja vielä lankeis syntiin, ei hän kuitenkaan saattanut tehdä tätä armon merkkiä tyhjäksi, eli ajatella niin, ettei se ollut mitään, vaan se pysyi aina hänen muistossansa, tämä suuri ja ihmeellinen kirkkaus, jota hän näki kirkastamisen vuorella.

Se sama kirkkaus oli vakuuttanut häntä siitä tulevasta autuudesta. Hän oli tämän armon merkin kautta niinkuin vahvistettu uskossansa, ettei ole se asia turha, mitä Jeesus on luvannut niille, jotka häntä seuraavat. Niin saattaa myös yksi muu kristitty, joka on nähnyt jotakuta armon merkkiä, olla vakuutettu siitä, ettei ole se autuus turha, jota Juma-

lan sana lupaa uskovaisille, vaikka maailman lapset ei ymmärrä siitä mitään. Ei he uskokaan, että ne armon merkit ovat todet, vaan luulevat, että siinä on muka joku petos alla. Mutta yksi kristitty tietää, ettei ne ole turhat eli petolliset leimaukset, vaan ne ovat senkaltaiset armon merkit, joilla se armollinen Vapahtaja tahtoo vahvistaa heikkomielisii ja epäileväisten uskoa, ettei heidän pitäisi nääntymän elämän tiellä kantaissansa Jeesuksen ristiä.

Pietarille johtui usein mieleen tämä armon merkki, koska kiusaukset tulit hänen päällensä. Ennen oli hän kysynyt Vapahtajalta: "Me olemme ylönantaneet kaikki ja seuranneet sinua, mitäs me saamme sen edestä?" Ja monelle murheelliselle ristinkantajalle taitaa sama Pietarin kysymys tulla mieleen, mitä hän viimein voittaa siitä kristillisyydestä, koska hän on ylönantanut kaikki maailman huvitukset ja alkanut Vapahtajan askeleita noudattelemaan. Silloin katsoo Vapahtaja tarpeelliseksi näyttää Pietarille ja muille, jotka pelkäävät, ettei he saa mitään vaivainsa edestä, hän katsoo tarpeelliseksi näyttää epäileväisille, ettei heidän vaivansa mene hukkaan. Hän osoittaa heille jonkun merkin kirkkaudestansa, että he tietäisit, mikä suuri palkka heitä odottaa, jos he aina edeskäsin pysyvät kristillisyydessä.

Mutta tämä ensimmäinen armonmerkki osoitetaan ainoastansa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Minkätähden muut opetuslapset ei saaneet silloin nähdä Vapahtajan kirkkautta? Olitko muut opetuslapset suuremmat syntiset, kuin Pietari, Jaakob ja Johannes? Vai olitko he siinä tilassa, ettei

heille sopinut vielä näyttää senkaltaista armon merkkiä?

Me emme saata ymmärtää, minkätähden tämä ensimmäinen armon merkki näytettiin ainoastansa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle, eikä muille. Mutta me arvaamme kaikista asian haaroista, jotka tämän armon merkin jälkeen tapahtuit, ettei netkään olleet vielä silloin paremmat, kuin muut opetuslapset. Vaikka Pietarilla oli se luulo itsestensä, että hän oli paras kaikista opetuslapsista, kuitenkin teki hän suurimman lankeemuksen, koska hän kielsi Vapahtajan.

Ja koska Vapahtaja oli siinä suuressa tuskassa ja vaivassa yrtitarhassa, otti hän taas niitä samoja miehiä erinänsä, nimittäin Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, jotka olit ennen nähneet hänet kirkastettuna. Hän otti niitä erinänsä ja käski heidän valvoa ja rukoilla. Mutta ei netkään jaksaneet valvoa, sillä synnin uni painoi heidän silmiänsä.

Me arvaamme siis näistä tapauksista, ettei ne kolme olleet paremmat muita opetuslapsia sen vuoksi, että he sait nähdä ensimmäisiä armon merkkiä. Kuitenki olit he niinkuin todistajat ja vieraat miehet Vapahtajan kunniaan ja tuskaan: he saatoit muille opetuslapsille muistella, mitä he nähneet ja kuulleet ovat. Ja vissimmästi kuuluvat myös nämät armon merkit meille.²

Vaikka me emme saata sanoa, että Pietari, Jaakob ja Johannes olit paremmat muita opetuslapsia, niin kuitenkin me kuulemme nyt heidän suustansa, ettei ole Vapahtajan kunnia turha. Ja se autuus, jonka hän on luvannut uskovaisille, ei ole yksi vanha juttu, vaan näit-

ten armon merkkien kautta vahvistetaan vielä muitten opetuslasten usko, jotka ei vielä ole Jeesuksen kirkkautta nähneet.

Ja vaikka Pietarilla oli se tyhmä ajatus, että hän oli paras kaikista opetuslapsista, sai hän kuitenkin omasta heikkoudestansa ja lankeemuksestaan tuta, että hän oli välistä huonompi, kuin kaikki muut. Ei se ole missään kirjoitettu, että muut opetuslapset olisit kateuden tähden katsoneet karsaasti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen päälle tämän armon merkin tähden. Eikä myös se ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olisit pitäneet somana Pietarin lankeemusta.

Niin muodoin ei taida yksikään kristitty kadehtia niitä armon merkkejä, joita yksi on tuntenut ja toinen ei ole tuntenut, vaan yksi kristitty kiittää Jumalata niitten armon merkkein tähden, joita Jumala näyttää jollekulle, vaikka ne ei ole vielä näytetyt hänelle. Moni herännyt ihminen ajattelee näin: "Koska muille on annettu armon merkkiä, ja minulle ei ole annettu sitä, niin en taida minä olla oikealla tiellä. Ei Vapahtaja minusta huoli, koska hän ei ota minua kirkastamisen vuorelle." Mutta se on tietämätöin, jos nämät heränneen ihmisen ajatukset ovat juuri oikeat ajatukset.

Koska Vapahtaja otti ainoastansa kolme opetuslasta myötänsä kirkastamisen vuorelle, ja jätti muut, niin ei ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olit Vapahtajalta hyljätyt, ja kolme ulosvalitut, vaan se on niin kirjoitettu: "Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja raskautetut olette, ja minä tahdon virvoittaa teitä." Ei Vapahtaja ota kaikkia erinänsä kirkastamisen vuorelle, vaan ottaa ainoastansa muutampia,

että heidän pitää julistaman muille opetuslapsille Vapahtajan suurta voimaa ja kunniaa auttamaan katuvaaisia syntisiä, jotka hänen tykönsä tulevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä.

Mutta maailman lapset ei tiedä mitään siitä. Jos vielä Jeesuksen opetuslapset sanoisit suruttomille: "Me näimme Herran," ei ne usko. Maailman lapset sanovat, koska he näkevät jonku murheellisen sielun itkevän ja huokaavan: "Se on yksi ihmeellinen taikaus." Jos he näkevät jonkun iloitsevan Jumalan armosta, niin he katsovat sen hulluksi. Ei maailman lapset ymmärrä, että murhe ja ilo ovat molemmat Pyhän Hengen vaikutukset. Ei luonnosta siveät, eikä kuolleen uskon tunnustajat viitti senkaltaisia hulluja nähdä, jotka itkevät, vaikka ei ole mitään itkemistä, ja nauravat, vaikka ei ole mitään nauramista, ja huokaavat, vaikka ei ole näkyväistä syytä, minkätähden heidän pitäis huokaaman. Mutta koska suruttomat rupeavat itse houraamaan ja iloa pitämään, sitä ei yksikään pidä kummana.

Rietas henki osoittaa usein maailman kunnian orjillensa ja sanoo: "Tämän kaiken annan minä sinulle, jos sinä palvelet minua." Ja koska hän juottaa lapsiansa päihin huoruuden viinalla, sanoo hän: "Katsokaat, millinen ilo odottaa teitä helvetissä! Palvelkaat minua uskollisesti, niin minä annan teille maailman kunnian palkaksi. Pitäkää viina kauppa, niin minä annan teille maailman tavaran palkaksi. Juokaat paloviinaa, niin minä annan teille suuren ilon ja huvituksen palkaksi. Kirotkaat, niin minä annan teille hyvän nimen helvetissä."

Ja kyllä sokeat raukat uskovat, että tämän maailman ilo ulettuu vielä helvettiin. Ei sokeat raukat saata eroittaa taivaan ja maan Luojaa maailman jumalasta. He uskovat kyllä mielellänsä, mitä maahisen tyttäret viskuttelevat³, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Juuri sama usko oli ennenki pakanoilla, että kristityt ovat perkeleen opetuslapset, koska he katsovat ylönsä heidän jumalitansa.

Koska nyt tämän maailman jumala antaa orjillensa niin suuren tavaran, ilon ja kunnian, ja lupaa vielä enemmän antaa helvetissä, niin täytyy myös Vapahtajan joskus näyttää murheellisille opetuslapsillensa, ettei heidän vaivansa ole turha, jos he vaan kärsivällisyydessä odottavat lunastuksen hetkeä. Ei ole Vapahtaja ilman syytä osottanut kunniantansa muutamille. Jos muut opetuslapset ottaisit vaaria niistä, jotka Pietarille, Jaakobille ja Johanneselle ovat tapahtuneet, niin tulis vissimmästi heidän uskonsa vahvistetuksi.

Vaikka moni murheellinen opetuslapsi ajattelee: Ei Vapahtaja huoli minusta, koska minä en saa nähdä hänen kunniansa. Mutta jos sinä, murheellinen sielu, et ole nähnyt hänen kunniansa Taaborin vuorella, niin sinä kuitenkin saatat nähdä hänen kunniansa yrttitarhassa, jos uni ei paina sinun silmiäsi. Saatat sinä myös nähdä hänen kunniansa Golgatan mäellä, kussa koko maailma oli hänen päällänsä. Niin on Vapahtaja itse sanonut, että Ihmisen Poika on kirkastettu. Vaikka maailma katsoo suureksi häpeäksi, että Jumalan Poika riippuu ristipuussa, kuitenkin on Vapahtajan kunnia siinä kirkastettu. Ei Vapahta-

jan kunnia ole missään paikassa niin kirkas katuvaisten syntisten silmissä, kuin yrttitarhassa ja Golgatan mäellä, kussa hän kantoi kunnian kruunun. Se oli Vapahtajan suurin kunnia, että hänen verensä on vuotanut niittenki edestä, jotka pilkkaavat hänen kyyneleitänsä.

Jos sinä katuvaisten sielu et ole nähnyt hänen kunniantansa Taaborin vuorella, niin katso kuitenkin hänen kunniantansa yrttitarhassa, kussa verinen hiki tippuu hänen pyhästä ruumiistansa, ja kussa synnin kuorma painaa häntä maahan, kussa hänen täytyy kumartaa polviensa sinun tähtesi ja ristissä käsin huutaa: "Abba, rakas Isä! Jos mahdollinen olis, että minä pääsisin tästä tuskasta, tästä helvetin vaivasta, jota nämät jumalattomat lapset ovat minun päälleni saattaneet."

Jos sinä olet niin unelias, ettet saata nähdä hänen kunniantansa Yrttitarhassa, niin mene Golgatan mäelle. Siellä kuitenkin paistaa hänen kunniansa niinkuin aurinko kaikille katuvaisille sieluille, ja ainoastansa umpi sokeat ei näe muuta kuin yhden kansanhäiritsijän ja yhden opettajan, joka neuvoa ihmisiä väärälle tielle. Umpi sokeat ei näe muuta kuin yhden Jumalan pilkkaajan ja suuren noidan ristin päällä.

Mutta katuvaisten sielut, joitten tuntoa vanhemman kyyneleet polttavat, näkevät vissimmästi heidän vanhempansa verta vuotavan ristin päällä. He näkevät heidän synnyttäjänsä kuoleman tuskassa olevan ja verisaunassa istuvan. He kuulevat vanhempansa huutavan kuoleman hädässä. Katso, katuvaisten sielu, Vapahtajan kunnia tässä tuskassa, tässä vaivassa, tässä verisaunassa, tässä kun-

nian kruunussa, joka tekee reijät päähän, josta punainen veri vuotaa. Katso vielä Vapahtajan kunnia tässä alastomuudessa ristin päällä, tässä surkeudessa ja verisessä haamussa. Katso vielä hänen kunniantansa naulain reijissä ja avatussa kyljessä. Veripunaisessa puvussa hän sotki Jumalan viinakuurnan yksinänsä, kaikki haavat auki koko maailman edessä.

Mutta sokeat ei näe hänen kunniantansa ja hänen kirkkauttansa siinä paistavan läpi sydämen ja sielun. Rakas Vapahtaja! Osota kunnias kaikille katuvaisille sieluille, jotka ei vielä ole nähneet sinun kirkkauttas. Avaa sydämes ja anna armon pisaras vuotaa niitten janoovaisten suuhun, jotka ei vielä ole maistaneet elämän vettä. Anna armos aurinko paistaa niille yksinäisille matkamiehille, jotka istuvat tien päällä ja odottavat aamuruskon koittavan. Pehmitä kovat rinnat ja särje kovat sydämet, että he rupeaisit sulamaan niin kuin hunaja auringon paisteessa. Kuule murheellisten sydänten huokaus sinun rakkautes tähden. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 17: 1

Vapahtajan kirkkaus Taaborin vuorella oli yksi armon merkki, jota ainoastansa muutamille opetuslapsille näytettiin. Ja me emme saata sanoa, minkätähden kaikki opetuslapset ei saaneet nähdä senkaltaista armon merkkiä. Mutta sen me tiedämme, että Vapahtaja on osottanut voimansa ja kunniansa muille opetuslapsille eri paikassa ja toisessa haamussa, mutta erinomattain on hän osottanut kunniansa ja jumalallisen

luontonsa siinä verisessä kilvoituksessa, koska hän antoi henkensä kaikkein ihmisten lunastukseksi. Vaikka sokeat ihmiset ei näe yhtään kunniaa siinä, vaan ainoastansa häpeän ja häväistyksen. Kuitenki on Vapahtaja itse sanonut tästä kilvoituksesta: "Nyt on ihmisen poika kirkastettu," nyt saavat ihmiset nähdä ihmisen pojan kunnian.

Koska nyt Vapahtaja ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa monella tavalla, ja monen kaltaisessa haamussa, niin tulee meillä tässä sovelias tila perään ajatella: "Kuinka monella tavalla Vapahtaja ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa." Koska me haemme ylös ne paikat raamatussa, kussa puhutaan Vapahtajan ilmoittamisesta, niin me löydämme, että Vapahtaja ilmoittaa itsensä siinä haamussa, joka parhaiten sopii sen opetuslapsen tilaisuuden jälkeen, kussa hänen sielunsa on.

Koska nimittäin Vapahtaja ilmoitti itsensä Maria Magdalenalle, olit hänen haavansa peitetyt. Koska hän ilmoitti itsensä Tuomaalle, osoitti hän haavoja. Koska hän osoitti itsensä kahdelle opetuslapselle Emmauksen tiellä, puhui hän raamatusta. Koska hän ilmoitti itsensä Paavalille Damaskon tiellä, oli hän kirkaampi kuin aurinko. Koska hän ilmoitti itsensä Johannekselle, oli hän niin kuin tapettu karitsa.

Sen me tiedämme vakaisesti, että kaikki opetuslapset ovat nähneet Vapahtajan hänen verisessä haamussansa ristin päällä. On hän myös ilmoittanut itsensä maailman suruttomalle joukolle niinkuin suuri profeetta eli jumalallinen opettaja. Mutta maailman sokea joukko piti hänet vääränä profeettana,

joka opetti ihmisiä väärin. Ja vaikka tämän aikaiset suruttomat ihmiset ei viitti julkisesti sanoa, että Vapahtaja on opettanut ihmisiä väärin, kantavat he kuitenkin vihaa niille, jotka hänen oppinsa kautta ovat kääntyneet, ja elävän uskon saaneet.

On myös Vapahtaja ilmoittanut jumalallisen voimansa tunnustähtein kautta. Mutta maailman sokea joukko sanoi, että perkeleen avulla hän teki ihmeitä. Vapahtaja oli heidän mielestensä yksi suuri noita. On hän myös ilmoittanut maailman sokealle joukolle jumalallisen voimansa ja kirkkautensa ristin päällä, mutta ne katsoit hänen pahantehtäjäksi ja Jumalan pilkkaajaksi. Vaikka siis Vapahtaja ilmoittaa itsensä maailman lapsille monella tavalla, ei he kuitenkaan tunnusta häntä Vapahtajaksi, vaan he pilkkaavat hänen kyyneleensä.

Me sanoimme äsken, että koska joku ihminen näkee Vapahtajan, niin on Vapahtajalla senkaltainen haamu, joka passaa sen tilaisuuden jälkeen, kussa ihminen on. Juutalaisten silmäin edessä oli Vapahtaja yksi noita, yksi väärä profeetta, yksi kansan häiritsijä ja Jumalan pilkkaaja. Koska rietas oli kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoit he kaikki hengelliset asiat nurin. Vapahtaja muuttui noidaksi. Jumalan poika muuttui heidän silmänsä edessä Jumalan pilkkaajaksi. Paras opettaja maan päällä muuttui vääräksi profetaaksi. Ja koska hän vaikutti Jumalan voimalla, luulit ihmiset, että hän vaikutti perkeleen voimalla.

Samanlaiseksi mieheksi tulis vielä nytkin Vapahtaja suruttoman väen silmissä, jos hän rupeais ruumiillisesti vai-

kuttamaan. He sanoisit hänelle niin kuin juutalaiset: Sinä olet Samaritaanus, ja sinulla on perkele. Sanovat kyllä muuttamat kuolleen uskon tunnustajat, jotka riettaan hengen petollisuuden kautta luulevat olevansa likimmäiset Vapahtajalle, että jos Vapahtaja kohtais heitä, niin he ottaisit häntä ympäri kaulan. Mutta minä luulen, että he sylkisit häntä vastasuuta, jos hän rupeais heitä soimaamaan huoraksi ja varkaaksi. He sanoisit varsin: "Ei se ole Jumalan poika, joka niin hävittömästi haukkuu kunniallisia ihmisiä." Siveät ihmiset sanoisit: "Ei se ole Jumalan poika, joka siveitä ihmisiä haukkuu siveiksi huoriksi ja rehellisiksi varkaiksi." Kuolleen uskon tunnustajat sanoisit: "Ei se ole Vapahtaja, joka tahtoo ryöstää heidän uskonsa." Sanalla sanottu: Tämän aikaiset suruttomat ihmiset suuttuisit vielä pahemmin Vapahtajalle kuin juutalaiset.

Mutta jos maailman jumala tulis suuren herran haamussa ja rupeais heitä kiittämään ja ylistämään, rupeais heitä neuvomaan, kuinka heidän pitää rikastuman ja vääryydellä voittaman, viina kauppaa pitämän, ja kunniallisiksi herroiksi tuleman, niin he sanoisit varsin: "Tämä olis kelpaava kuningas meille." Kaikki köyhätki tulisit semmoisen kunniallisen herran tykö ja sanoisit: "Neuvo meitä, hyvä herra, kuinka meidän pitää tekemän, että mekin rikkaaksi tulisimme. Ja hän sanois heille: "Kokoontukaat kaikki köyhät, ja ryöstäkää omaisuuden, kusta te löydätte." Katso, niin rietas häärää ihmisten kanssa. Mutta Vapahtaja, joka tunnustaa totuuden ihmisille, se on suruttoman joukon silmissä pahempi kuin vihollinen.

Nyt pitäis meidän tutkisteleman, millinen haamu on Vapahtajalla, koska hän ilmoittaa itsensä heränneille sieluille. Nämät ovat siinä sielun tilaisuudessa, että he tuntevat tarvitsevansa yhden hengellisen Vapahtajan, joka lunastais heidän sielunsa helvetin tuskasta. Mutta oma vanhurskaus on kanssa niin suuri, ettei he viitti tulla Vapahtajan tykö niin huonona ja niin kelvottomana, kuin he ovat, vaan he freistävät⁴ ensin kaunistella itseänsä omalla parannuksella. Ja koska se ei käy laihin, rupeavat he epäilemään, ettei taida Vapahtaja huolia heistä.

Siinä sielun tilaisuudessa tulee Vapahtaja välistä heränneitten silmäin eteen ristin haamussa, se merkitsee ainoastansa, että Vapahtaja tahtoo heille osottaa, milliseksi heidän pitää tuleman: nimittäin alasti riisutuksi, niinkuin Vapahtaja oli ristin päällä, ja vielä maailmalta pilkatuksi, ylönkatsotuksi ja vihattavaksi. Se on niinkuin Vapahtaja tahtois sanoa heränneille sieluille: "Katso, näin huonoksi ja kelvottomaksi pitää sinunki tuleman, ennenkuin sinä saatat imeä sovintoverta minun rinnoistani. Sinun lihasi pitää ristiinnaulittaman, vanha ihminen pitää kuolettaman, kaikki vanhat räpäleet pitää riisuttaman, kaikki häpy pitää näkymän, kaikki maailman koirat pitää sinua haukkuman, kaikki siveät huorat pitää sylkemän sinun päälles. Sinunn pitää kunniamattomaksi tuleman. Sinun pitää huutamaman, että Jumala on heittänyt sinut kadotukseen. Sinun pitää tuleman niin huonoksi ja kelvottomaksi, että likimmäiset sukulaiset, vanhemmat ja lapset rupeavat surkuttelemaan sinua, ja itke-

mään sinun tähtes, että sinä olet niin huonoon tilaisuuteen joutunut, että sinä olet niin hulluksi tullut, että sinä olet alkanut Jeesuksen ristiä kantamaan ja sen alla huokaamaan.

Koska siis Vapahtaja ilmoittaa itsensä heränneille ristiinnaulittuna, verta vuotavana ja verisiä haavoja täynnänsä, niin se merkitsee, ettei ole vielä syntisen sydän särjetty. Mutta se särjetään juuri senkaltaisen surkean näyn kautta. Opetuslapsille tuli oikein katkera murhe siitä, kuin he katselit Jeesusta siinä surkeassa haamussa ristin päällä. Se oli se murhe, josta Vapahtaja sanoi: "Teidän pitää itkemän ja parkuman." Vanhemman kyyneleet rupeisit vasta oikein polttamaan heidän tuntoansa Vapahtajan kuoleman jälkeen. Se entinen kuollut usko katois kokonansa. Kaikki heidän toivonsa meni hukkaan.

Koska tämä murhe Vapahtajan perään tuli suuremmaksi ja suuremmaksi, silloin oli heidän sydämensä vasta oikein särjetty, ja silloin vasta rupeisit toisenlaiset armon merkit näkymään. Vapahtaja rupeis elämään heidän sydämissänsä. He rupeisit näkemään Vapahtajan ylösnousseeksi. Koska siis yksi katuvainen sielu näkee Vapahtajan ristin päällä verisessä paidassa, niin se merkitsee ainoastansa, että se, joka sen näkee, on siinä sielun tilaisuudessa, että vanha usko on puuttumassa, ja että sydän tulee oikein särjetyksi siinä samassa, kuin hän sen näkee.

On vissimmästi tämäkin näkeminen, eli Vapahtajan katseleminen ristin päällä, yksi armon merkki. Mutta ei se ole senkaltainen armon merkki, että se tuopi iloa, vaan se tuopi, eli matkaan saat-

taa vielä suuremman murheen. Sydän tulee sen kautta oikein särjetyksi. Katumuksen kyyneleet rupeavat vasta oikein vuotamaan. Ihminen rupeaa vasta oikein tuntemaan, että hän on jäänyt orvoksi ja turvattomaksi.

Niin se tapahtui Marialle ja opetuslapsille, että kyyneleet vasta rupeisit oikein runsaasti vuotamaan Vapahtajan kuoleman jälkeen. Ja niin se myös tapahtuu muille heränneille, jos he saataisit ottaa vaaria kaikista sydämen muutoksista. Sillä paljas laki on vanhemman toruminen. Se peljättää syntistä ja tekee sydämen kovaksi. Mutta Vanhimman kyyneleet, eli Vapahtajan hengellinen ja ruumiillinen tuska, koska ne rupeavat polttamaan omaatuntoa, ne vaikuttavat vasta oikean surun ja murheen. Ne särkevät sitä kivikovaa sydäntä. Niin todistaa Lutherus itsestensä, että Jumalan ankara vanhurskaus laissa saattoi hänelle suuren tuskan, pelvon ja vapistuksen, mutta Vapahtajan kärsiminen, se vasta särki sydämen.

Koska nyt yksi katuvainen sielu, joka lain kolkuttamisen kautta on oikein herännyt, näkee Vapahtajan ristin päällä, niin emme saata hänelle sanoa: ei se ole oikein, ei se ole armon merkki; vaan me sanomme hänelle, että hän on nähnyt oikein, ja yhden suuren armon merkin sen sielun tilaisuuden jälkeen, kussa hän on. Sillä mikäs on suurempi armon merkki, kuin se, että Vanhin, jonka rakkaimmat manaukset sinä olet ylönkatsonut, ja jolle sinä olet niin suurta mielikarvautta saattanut tottelemattomuutes kautta, koska sinä menit riettaan kanssa huoraamaan: Tämä Vanhin, jonka kyyneleet sinä olet niin monta kertaa pil-

kannut, vielä osottaa sinulle niin suuren armon ja niin suuren rakkauden, että hän antaa verensä vuotaa sinun tähtes, ja huutaa vielä siinä verisessä haamussa sinulle: "Katso, onnetoin lapsi, katso minkäkaltaisen tuskan ja vaivan sinä olet minulle saattanut. Katso minkäkaltaisia haavoja minä olen saanut sinun tähtes. Mutta minun sydämeni palaa vielä rakkaudesta sinua kohtaan. Nämät kyyneleet vuotavat aivan sinun tähtes. Minun viimeiset huokaukseni nousevat vielä taivaaseen sinun tähtes, ettei se paha viettelijä sais sinua kokonansa haltuunsa." Eiköhän tämä vanhemman tuska saata sinun kovaa sydäntäs liikuttaa oikeaan katumukseen?

Tule, tule, kadonnut lammas ja anna suuta vanhemmalles, ennekuin hän kuolee. Katso, niin puhuu Vapahtaja heräneelle, koska hän ilmoittaa itsensä siinä-surkeassa verihaamussa ristin päällä. Jos tämä ei ole armon merkki, niin ei

ole muutkaan merkit paremmat. Mutta ei nämät armon merkit ole vielä semmoiset, että ne saattaisit ilon matkaan. Saapi kyllä yksi katuvaan sielu autuaallisen vakuutuksen näistä armonmerkeistä, ettei hän ole kokonansa hyljätty, eli pois heitetty Vanhemmaltansa, koska hän näkee Vanhemman sydämen rakkaudesta verta vuotavan. Mutta jos hän oikein ymmärtää näitä ensimmäisiä armonmerkkejä, niin ei hänen pidä niistä ottaman itsellensä jonku väärän lohduksen ja ajatteleman, että hän nyt on hyvä kristitty. Amen

Jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ tyhjä (Tornionlaakson murretta): ainoastaan, vain, pelkästään

² KP: muille. Käsikirjoituksessa: meille

³ viskutella (Tornionlaakson murretta) = kuiskata, kuiskalla, kuiskia

⁴ freistata = yrittää, koettaa

Jeesus sanoi tämän vertauksen: **Yhdellä oli fiikunapuu hänen viinamässensä istutettu. Ja hän tuli etsein hedelmätä hänestä, ja ei löytänyt. Niin hän sanoi viinamäen rakentajalle: Katso, minä olen kolme vuotta tullut ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta ja en löydä; hakkaa häntä pois; miksi hän myös maata turmelee? Mutta hän vastais ja sanoi hänelle: Herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitan; jos hän kuitenkin hedelmän tekis; jollei niin hakkaa häntä sitte pois.**

Luuk. 13: 6 - 9

Tämän vertauksen pani Vapahtaja niille uskottomille juutalaisille, joille Vapahtaja oli saarnannut evankeliumia kolme ajastaikaa, mutta ei näkynyt tulevan yhtään hedelmää hänen saarnamisestansa. Ei tullut näkyväistä herätystä kansalle, vaikka hän oli jo kolme ajastaikaa saarnannut evankeliumia Jumalan valtakunnasta.

Tässä vertauksessa on Jumala Isä viinamäen isäntä, mutta viinamäen rakentaja on Vapahtaja. Viinamäen isäntä sanoi viinamäen rakentajalle: "Katso! Minä olen kolme vuotta tullut, ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta ja en löydä. Hakkaa häntä pois. Miksi hän myös maata turmelee?" Mutta se armollinen viinamäen rakentaja rupeis rukoilemaan viinamäen isäntää, että hän säästäis vielä yhden vuoden tätä hedelmätöntä fiikunapuuta, niin kauan kuin hän kaivais gravia¹ hänen ympärinsä ja sonnittais hänen juurtansa, jos hän sittenkään hedelmän tekis.

Mutta kuka tiesi, tuleeko tämä hedelmätöin fiikunapuu vielä sittenkään hedelmälliseksi, vaikka gravia kaivetaan hänen ympärinsä. Nyt on jo viinamäen rakentaja tehnyt työtä sen päälle, että tämä hedelmätöin fiikunapuu tulis hedelmälliseksi. Viinamäen Isäntä on kolme ajastaikaa vaeltanut viinamässä ja etsinyt hedelmätä tästä puusta, mutta ei ole löytänyt. Kuinka kauan sinä luulet, hedelmätöin fiikunapuu, kuinka kauan sinä luulet Herran sallivan sinun seisoa hedelmätöinnä Herran viinamässä ja turmelevan maata? Etkös kuule, mitä viinamäen Isäntä sanoo viinamäen rakentajalle: "Hakkaa häntä pois! Miksi hän myös maata turmelee?"

Taidat sinä ajatella, sinä hedelmätöin fiikunapuu, että viinamäen rakentaja aina rukoilee sinun edestäs, ettet tule vielä niin pian pois hakatuksi. Mutta älä ajattele, sinä hedelmätöin fiikunapuu, että sinä saat seisoa hedelmättömänä viinamässä ijankaikkisesti. Sinä turmelet maata. Jos sinä et tule hedelmälliseksi, koska viinamäen rakentaja kaivaa gravia sinun ympärilles ja sonnittaa sinun juurtas, niin sinä ilman armotta hakataan pois ja heitetään tuleen, sillä näin kuuluvat sanat tämän päivän evankeliumissa: "Jokainen puu, kuin ei kasva hyvää hedelmätä, hakataan pois ja heitetään tuleen."

Nyt sinä kuulet, hedelmätöin puu, mikä tuomio sinua odottaa, jos et pian tule hedelmälliseksi. Sinä luulet ilman ki, että siinä kyllä on, että sinä pysyt tuoreena, että sinussa on muutampia lehtiä, että et ole vielä peräti kuivaksi puuksi tullut. Mutta sinä kuulet nyt viinamäen Isännän omasta suusta, että si-

nut hakataan pois ja heitetään tuleen, jollet tule pian hedelmälliseksi. Sillä näin sanoo viinamäen Isäntä viinamäen rakentajalle: “Katso, minä olen kolme vuotta tullut, ja etsinyt hedelmätä tästä fiikunapuusta, ja en löydä. Hakkaa häntä pois. Miksi hän myös maata turmelee?”

Yksi hedelmätöin puu turmelee maata, vaikka kuinka tuoreena hän pysyis, ja vaikka hän kantaa joka vuosi lehtiä ja vielä kukkaisiakin. Niin kauan kuin tämä hedelmätöin fiikunapuu pysyy hedelmätöinnä, turmelee hän maata, imee kyllä nestettä ja voimaa maata, mutta ei tule hedelmälliseksi. Ei saa viinamäen Isäntä yhtään hedelmätä maistaa senkaltaisesta puusta, vaikka hän on jo kolme vuotta hakenut. Varoita sinuas, sinä hedelmätöin puu, ettei käy sinun kanssas, niinkuin se tapahtui sille fiikunapuulle, josta Vapahtaja etsi hedelmätä, eikä löytänyt. Hän kirois silloin sitä hedelmätöintä fiikunapuuta ja sanoi: “Älköön sinusta enää kasvako yhtään hedelmätä.”

Voi! sinuas, sinä hedelmätöin fiikunapuu, jos sinä vielä olet hedelmätöin, koska Jeesus tulee sinun tykö, etsein hedelmätä sinusta. Nyt on Jeesuksella nälkä. Nyt on hänellä halu maistaa fiikunapuun hedelmätä. Onkos täällä yhtään puuta, josta hän sais maistaa makean hedelmän. Ei taida olla monta puuta, joitten hedelmästä hän saattais nälkensä sammuttaa. Mutta kuivia puita on paljon, jotka kelpaavat riettaalle polttopuuksi, ja mädänneitä puita, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat, joitten marjat ovat makeat riettaan suussa sentähden, että he ovat hyvin karvaat ja muikeat.

Mikä hätä nyt on riettaalla, koska hän vaeltaa karkeita paikkoja, etsii lepoa ja ei löydä? Jos hän yötty siihen metsään eli korpeen, jossa huutajan ääni huutaa. “Tehkäätkä senkaltaisen hedelmä, te hedelmättömät puut, kuin parannukseen kuuluu,” niin rietas äijä löytää siinä korvessa, ei ainoastansa polttopuita, joista hän saattaa tehdä aikaisen prasin², jonka edessä hän pääsee persettänsä paistamaan. Mutta rietas löytää myös tässä korvessa paljon mädänneitä puita, jotka häijyjä hedelmiä kasvavat. Ja ne ovat niin karvaat ja muikeat, ettei saata viinamäen Isäntä niitä ottaa suuhunsa, niinkuin hän valittaa profeetan Esajaksen kautta (5: 2-7) “Minun ystävälläni on viinamäki lihavassa paikassa; ja hän aitais sen ympäri ja perkkais kivet pois, ja istutti siihen parhaat viinapuu, ja rakensi myös siihen tornin ja pani sinne viinakuurnan, ja odotti sen viinamarjoja kantavan, vaan se kantoi pahoja marjoja. Mitä siis olis enempi minun viinamäelleni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan?” Mutta nämät pahat marjat, netpä ovat makeat vihollisen suussa. Niitä hän syöpi mielellänsä, niin että hampaat helisevät. Ja pirun paskaa niistä tulee, koska ne riettaan perseestä putoavat.

Meidän tulee nyt merkitä, mikä eroitus on kuivan puun, ja tuoreen puun, ja mädänneen puun välillä, niin myös korkean puun ja matalan puun, hedelmällisen ja hedelmättömän puun välillä, jotka kaikki ovat mainitut raamatussa. Mutta ei kaikki ole puun tutkijat. Kuitenki sanoo Vapahtaja tämän päivän

evankeliumissa, että hedelmästä puu tutaan. Tässä on nimittäin kysymys senkaltaisista puista, jotka istutetaan viinamäkeen eli puutarhaan, niinkuin viinapuu ja fiikunapuu, ja omenapuu. Mutta se suuri viinamäen rakentaja, joka parhaiten tuntee niitä mädänneitä puita, eroittakoon niitä hedelmällisistä puista.

Ja ne hedelmättömät puut, joista ei ole vielä hedelmää tullut, mutta ainoastansa lehtiä ja kukkaisia; rukoilkoon se suuri ja armollinen viinamäen rakentaja niitten edestä, että viinamäen Isäntä säästäis vielä yhden vuoden niitä hedelmättömiä puita, niin kauan kuin hän kaivaa gravia heidän ympärillensä ja sonnittaa heidän juurtansa; ja että hän varjelis niitä tuoreita puita, joissa vielä lehdet ja kukkaiset ovat, pakkaisesta, lumisateesta ja rajuilmasta, ettei pakkanen panis niitä pieniä marjoja, jotka ei vielä ole kypsyneet.

Ja sinä kirottu puu, joka et ole koskaan hedelmälliseksi tullut, älköön sinusta kasvako koskaan hedelmätä ijan-kaikkisesti. Ja sinä roska puu, joka olet sisältä mädännyt, ei sinusta tule otollista hedelmää koskaan. Ja sinä korkea puu, varoita, ettei maailman tuuli sinua taita. Ja muista, mitä Herra on sanonut: "Minä olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun ja teen sen myös." (Hes.17: 24).

Mutta, sinä armollinen viinamäen rakentaja, joka olet niin paljon työtä tehnyt tämän kiittämättömän maan päälle, ja niin paljon puita istuttanut sinun viinamäkees, joista harva puu taitaa tulla niin hedelmälliseksi, että sinä saisit

maistaa siitä puun hedelmästä, joka pohjanmaalle kasvanut on, älä väsy vielä rukoilemasta sen hedelmättömän puun edestä, joka pysyy tuoreena ja lehtiä kantaa. Kaiva aina gravia hänen ympärillensä ja sonnita hänen juurtansa, mitämaks hän tulee viimein hedelmälliseksi suuren vaivan kautta. Sinä olet sotkenut viina kuurnan yksinäs. Kuule siis, sinä suuri ja voimallinen viinamäen rakentaja murheellisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 7: 15

Tämän päivän evankeliumissa puhuu Vapahtaja niistä hyvistä puista, ja mädänneistä puista, jonka tähden meidän pitää Jumalan armon kautta tutkisteleman: mitkä ovat ne hyvät puut, ja mitkä ovat ne mädänneet puut, ja jos me niitä tutkeissamme äkkäisimme jonkun tuoreen puun, jonkun korkean ja matalan puun, niin me katselemme myös niitä. Mutta viinamäen rakentaja, joka parhaiten tuntee puita hedelmästä, antakoon meille oikean ylösvalaistuksen, että me saattaisimme oikein erottaa mädänneet puut ja hyvät puut, sillä hedelmästä puu tutaan, mutta hedelmät taas tutaan parhaiten mausta.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Minkä kaltaiset ovat ne mädänneet puut? Jokainen, joka ei ole umpi sokea, saattaa kyllä erottaa kuivia puita tuoreista puista, sillä tuore puu ei ole niin hyvä palamaan kuin kuiva puu. Sillä kuiva puu syttyy varsin palamaan, jos joku panee niitä valkeaan. Ja niin kuin te tiedätte, tässä kirkon ympärillä ei tule riettaalle hätää polttopuista. Niin usein,

kuin hän vaeltaa sivuitse, löytää hän kyllä poltto puita siksi, että hän saapi persettänsä paistaa. Ja jos joku sanois hänelle: “älä niitä polta vielä,” vastaa rietas äijä: “sepähän perse lämpenee.”

Mutta tuore puu ei ole niin hyvä palamaan. Ja tuskin rietas äijä viittis niitä tuoreita puita hakata, jos ei ne olis tiellä, koska hänen pitää niitä kuivia karhakoita vedättämän. Kuitenki on Vapahtaja sanonut: “Jokainen puu, joka hyvää hedelmätä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen: olkoon sitte tuore puu, joka kantaa lehtiä ainoastansa, mutta ei kannu hedelmää, eli mädännyt puu, joka häijyjä hedelmiä kantaa, nimittäin semmoisia karvaita ja muikeita marjoja, joita viinamäen Isäntä ei saata suuhunsa ottaa, vaikka kuinka olis nälkä ja jano.

Mutta rietas äijä kyllä tykkää hyvin niistä marjoista, jotka ovat hyvin karvaat ja muikeat. Niitä hän syöpi niin ahneesti, että hampaat helisevät. Ei riettaan hampaat ole sentähden heltyneet, vaikka hän on niitä karvaita marjoja syönyt ja syöpi aina. Mutta Israelissa oli senkaltainen sananlasku tehty, josta Herra ei tykännyt ollenkaan, nimittäin tämän kaltainen sanan lasku: “Isät ovat happamia marjoja syöneet ja siitä ovat lasten hampaat heltyneet.”

Nyt hakataan siis kaikki semmoiset puut, jotka hyviä hedelmiä ei kannu, ja heitetään tuleen. Sillä koska tuoreet puut ei tule hedelmälliseksi, vaan kantavat ainoastansa lehtiä ja kukkaisia, niin he turmelevat maata. Ne ottavat ison sijan viinamäessä eli puutarhassa. Mutta ei Isännälle tule semmoisista hedelmättömistä puista mitään apua. Arvatkaat nyt, te hedelmättömät puut, koska vie-

raat tulevat taivaasta, mitä viinamäen Isäntä panee niille makeaksi ruoaksi, koska hän viinamäestänsä ei löydä viinamarjoja eikä fiikunia fiikunapuista. Ei hän saata kuitenkaan niitä karvaita marjoja panna pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Hänen täytyy silloin ruvetta valittamaan: “Mitä olis enempä minun viinamäessäni tekemistä, jota minä en ole hänessä tehnyt, miksi hän siis aivan pahoja marjoja kantoi?”

Minä luulen mädänneen puun olevan semmoisen puun, joka on sisältä mädännyt, ettei hän saata hedelmälliseksi tulla. Eli hedelmät kyllä ovat, mutta ne ovat häijyt hedelmät. Nämät taitavat siis olla ne väärät profeetat, jotka tulevat lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Kutkas siis ovat ne väärät profeetat? Kaikki suruttomat ja armon varkaat luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa. Mutta minä luulen, että suruttomat ovat väärät profeetat ja villihenget, sillä ei siinä joukossa kuitenkaan ollut yhtään kristittyä, jotka silloin rupeisit profeteeraamaan, koska juutalaiset tehit kapinan esivaltaa vastaan. Silloin oli paljon niitä, jotka saarnaisit sokealle kansalle: “Nyt tulee Messias, nyt tulee Kristus auttamaan meitä pakanallisen esivallan alta.”

Ja se sokea kansa uskoi, mitä nämät väärät profeetat ja villihenget saarnaisit. Mutta ei siinä joukossa ollut yhtään kristittyä. Väärin profeteettain tunto-merkki on se, että he saarnaavat kyllä Messiaksen valtakunnasta, mutta väärässä tarkoituksessa. He saarnaavat niin, ettei tarvitse Jumalan kansan olla paka-

nalliselle esivallalle kuuliainen. Ei tarvitse hänen maksaa pakanalliselle esivallalle veroa. Väärät profeetat yllytit silloin Juudan kansaa tekemään kapinata esivaltaa vastaan. Ja se oli kansan onnettomuus ja surma, että he rupeisit niitä uskomaan, jotka sillä lailla kehoitit kansaa esivaltaa vastaan.

Mutta eihän kristityt ole koskaan niin saarnanneet, niin kuin ne väärät profeetat ovat silloin saarnanneet. Ja mitäs nyt tämän aikaiset väärät profeetat saarnaavat? Joo, sitä ne saarnaavat, että entinen vanha jumalatoiminta on oikea elämä. Ja sitä tämän aikaiset väärät profeetat saarnaavat, että paloviina on luvallinen, että yksi ryyppy ei tee mitään, että kruunun varkaus on luvallinen, ja kirous on myös luvallinen.

Onkos ne sitte väärät profeetat, jotka saarnaavat, että katumus ja parannus pitää tapahtuman. Juopumus, kirous ja tappelu, ja huoruus pitää heitetään pois. Maailman ilo pois. Jotka niin saarnaavat, ne ovat maailman mielestä väärät profeetat. Mutta ne, jotka näin saarnaavat: vähän viinaa on luvallinen, kirous on luvallinen, huoruus on luvallinen, tullivarkaus on luvallinen, tanssi ja kortinlyöminen on luvallinen. Jotka niin saarnaavat ja elävät, ne on oikeat profeetat. Uskokaat vain, mitä semmoiset profeetat saarnaavat, niin te tulette autuaaksi.

Mutta täällä on näinä aikoina ilmestyneet semmoiset profeetat, jotka Lutheruksesta luulevat löytäneensä viisiä³ sen päälle, että tämä kristillisuus on väärä. Semmoiset tulevat nyt lammasten vaatteissa, sillä ne tulevat Lutheruksen uskon varjon alla. Ne tahtovat puo-

lustaa sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jota muka nämä heränneet tahtovat kaataa. Niin myös ne, jotka riitelit Stefanuksen kanssa, ne tulit Jumalan sanan kanssa, ja tahtoit varjella sitä vanhaa Mooseksen uskoa, jota kristittyin lahkoon tahtoi muka hävittää. Niinpä ne todistit, jotka riitelit Stefanuksen kanssa: "Me kuulumme hänen sanovan: Jeesus Natsarenius muuttaa säädyt ja oikeudet, joita Mooses meille antoi. Vaikka Jeesus Natsarenius ei ole tullut muuttamaan säädyt ja oikeudet, jotka Mooses on antanut. Mutta rietas oli uskottanut heitä, että Stefanus oli niin puhunut.

Ja sama koulumestari on ilmanki uskottanut muutampia siksi kutsutuita Lutheruksen uskovaisia, että nämät heränneet tahtovat hävittää Lutheruksen uskoa. On ilmanki rietas antanut heille semmoisen ylösvalaistuksen, että nämät heränneet tahtovat hävittää Lutheruksen uskoa. Mutta niin kuin rietas äijä lukee raamattua nurin, niin hän saattaa myös lukea Lutherusta nurin. Jos Lutherus puhuu paavilaisia vastaan, niin suruttomat kääntävät sen näille heränneille ja sanovat: "Näin saarnaa Lutherus."

Mutta jos semmoinen paikka tulee, joka kokonansa kaataa suruttoman uskon, ja maalaa hänen elämänsä niin kuin se on, silloin sanovat he: "Ei tämä passaa. Emme tahdo olla Lutheruksen uskossa. Ne jotka näin tahtovat Lutheruksen kanssa varjella heidän vanhan kuolleen uskonsa, ne tulevat ilman epäilemättä lammasten vaatteissa eli vanhan kristityn haamussa, ja tahtovat Lutheruksen sanoilla varjella niitä vanhan aatamin paikkoja, jotka muutoin tulisit kipeäksi, jos ei olis Lutherus

varjona. Ne ovat ilman epäilemättä yksi osa niistä vääristä profeetoista, joista Vapahtaja sanoo: "He tulevat lammasten vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet."

Ja minkästähdhen he tulevat lammasten vaatteissa eli vanhan kristityn haamussa varjelemaan sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jota he luulevat näitten heränneitten hävittävän? Joo, sentähden, että heillä on yksi kipeä paikka sydämässä, jonka he tahtovat Lutheruksen uskolla parantaa. Se on yksi pikkuinen vanha aatami riepu, joka pääsee Lutheruksen sieraimista hengittämään ja Lutheruksen uskon kautta elämään. Nimittäin yksi salainen hengellinen viha kristityille, joka panee semmoisia kunniallisia Lutheruksen uskovaisia kiroilemaan kristityitä ja välttämään kristittyin kokouksia, ettei joskus pistettäisi siihen vanhan aatamin paikkaan, joka on hyvin arka.

Mutta mitä se kiertäminen auttaa. Jos he ovat kristityt, niin ilmanki heillä on se rohkeus, että he tulevat valkeuteen ja ilmoittavat sydämensä. Mutta kuinkapa semmoiset tohtivat ilmoittaa sydämensä, joka on mätänemässä. Tuonen koira kalvaa yhtähyvin heidän tuntoansa ja käärmeen siemenet syövät sydämen juurta. Sentähden semmoiset Lutheruksen uskovaiset välttävät kristittyin kokouksia ja elävät niinkuin muutkin armon varkaat pimeydessä. Ei he tohdi tulla valkeuteen, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Toinen tutkisteleminen: Mikäs on se hyvä puu, joka hyviä hedelmiä kasvaa? Ehkä hyvät puut ei löydy monessa paikassa, kuitenkin on se meidän toivomme,

että semmoisia puita löytyy, jotka hyvän hedelmän edestuoivat, mutta mistä niitä tutaan? Vapahtaja sanoo, että hedelmätä puu tutaan, ja hedelmä tutaan parhaiten mausta. Jos puun hedelmä on makea suussa, niin se on hyvä puu. Mutta jos se on karvas, niin on puu mädännyt. Ilman epäilemättä puhuu Vapahtaja tässä evankeliumissa elävän uskon hedelmätä, joka ei seiso ainoastansa liikutuksissa ja korkeissa armon tuntemisissa, vaan myös valvomisessa, totuuden tunustamisessa ja kristillisessä elämässä.

Jos yksi kristitty, joka on kerran saanut vakuutuksen Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta on välistä totinen ja murheellinen, ja välistä keveämielinen, niin me saatamme epäillä hänen kristillisyydestänsä, koska hänellä ei ole oikea valvominen sydämensä ja ajatustensa ylitse. Jos hänellä on palava rakkaus välistä, ja välistä taas maailman rakkaus, niin me saatamme epäillä hänen kristillisyydestänsä. Jos hän välistä on palava rakkautessa ja ottaa kristityitä ympäri kaulan, välistä taas on niin kiinni maailmassa, ettei liikene auttaa tarvitsevaista, niin me saatamme sanoa, ettei ole semmoisella oikean uskon hedelmä.

Mitäs auttaa sinua, jos sinä olet tänäpäivänä kristitty, ja huomenna pakana? Jos sinä olet tänäpäivänä palava rakkautessa, ja huomenna kiinni maailmassa. Minä ajattelen, että oikean uskon hedelmän ei pitäis oleman tänäpäivänä valkea ja huomenna musta, vaan oikean uskon hedelmän pitää oleman, niinkuin Vapahtaja on sen eteen asettanut Markuksen neljännen luvun 28:ssa värssysä: "Maa kantaa itsestäänsä ensin orak-

sen, ja sitte tähkäpään, ja viimein täyden jyvän tähkäpäässä.”

Tämä täysi jyvä tähkäpäässä ei ole muuttuvainen; ei ole tänäpäinä valkea ja huomenna musta, vaan se on yhdenkaltaisen. Ja koska hedelmä on kypsynyt ja täyteen kasvanut, niin ei se tule enää suuremmaksi eikä vähemmäksi. Minä luulen Vapahtajan tässä paikassa maa-laavan senkaltaisen uskon hedelmän, joka ilmoittaa itsensä senkaltaisessa rakkaudessa, joka uhraa itsensä, ei ainoastansa kristittyin, mutta myös suruttomain edestä: sillä Kristus on uhrannut itsensä, ei ainoastansa uskovaisten, mutta myös syntisten edestä.

Että kristityt tahtovat olla toinen toisensa kaulassa, se on kyllä itsestensä palavan rakkauden merkki, mutta siinä on omaa rakkautta kanssa, joka omistaa itsellensä huvitusta siitä. Mutta jos heidän pitäis hopusti erkaantuman ja menemän pakanain tykö, ja uhraaman sielun ja ruumiin voimat pakanain ylösrakennukseksi, siinäpä tahtoo omarakkaus vastaan olla. Jumalan Poika jätti sen autuuden, joka hänellä oli Isän tykönä ijankaikkisuudessa, ja tuli tähän kiittämättömään maailmaan, kussa syntiset häntä piinasit ja vaivasit, ja tämä oli se rakkaus, joka uhrais itsensä syntisten edestä.

Tämä itsensä uhraava rakkaus näkyy olevan vielä kaukana. Jos kristityt pitäisit jättämän autuaallisen kanssa käymisen muitten kristittyin kanssa ja lähtemän kauas pakanain maihin, kussa ei yksikään kristitty enää puhuttele heitä, ei he siis kuulis sanomiakaan muista kristityistä, niin tulis heille ikävä, erinomattain senkaltaisessa paikassa, kussa

ei yksikään pidä heitä kristittyinä, mutta vääränä profeettana ja villihenkenä. Siinä vasta tulis se rakkaus koetelluksi, joka uhraa itsensä ja ylönantaa itsensä syntisten edestä, ja kärsii vajavuutta niitten edestä, jotka häntä vihaavat.

Tämmöisen rakkauden on Jumalan Poika osottanut teille. Hän on ylönantanut autuaallisen kanssakäymisen Jumalan ja pyhään enkelein kanssa. Hän on tullut ryöväreitten ja murhaajitten tykö. Hän on uhrannut itsensä niitten edestä, jotka häntä vihaisit ja vainoisit. Ja semmoisen rakkauden hän vaatii kristityiltä, joka uhraa itsensä pakanain edestä. Mutta tämä itsensä uhraava rakkaus ei löydy vielä monessa paikassa.

Nyt on puita katsottu puutarhassa. Siinä on tuore puu ja kuiva puu. Siinä on hedelmällinen puu ja mädännyt puu. Siinä on siunattu puu ja kirottu puu. Siinä on korkea puu ja matala puu. Siinä on fiikuna puu ja viina puu. Ja siinä katsannossa kuuluu myös yksi huutava ääni, joka sanoo: “Jo on kirves pantu puitten juureen. Jokainen puu, joka hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen.”

Onkos nyt Herran viinamäessä semmoiset hedelmät, jotka kelpaavat syödä, koska vieraat tulevat taivaasta? Me luulemme, että siinä pitäis löytymän muutampia punaisia viina marjoja, jotka kelpaavat Herralle. Mutta ei taida Herra löytää juuri monta senkaltaista hedelmällistä puuta, jossa on makeat ja kypsyneet marjat, vaikka Herra saattaa syystä kysyä: “Mitäs olis enempi viinamäessä tekemistä, jota minä en hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja?”

Kyllä on Herra tässä viinamäessä tehnyt paljon työtä. Hän on kaivanut gravia. Hän aitais sen ympärinsä ja perkais kivet pois ja istutti siihen parhaat viina puut, ja rakensi myös siihen tornin, ja pani siihen viina kuurnan, ja odotti sen viina marjoja kantavan, vaan se kantoi pahoja marjoja (Es. 5: 2). Tässä viinamäessä löytyy vielä senkaltaisia puita, joista Herra on kolme vuotta etsinyt hedelmätä ja ei ole löytänyt. Tässä löytyy myös senkaltaisia puita, jotka ovat kyllä tuoreet. Niissä on lehtiä ja kukkaisia, mutta ei ole hedelmätä. Tässä löytyy myös mädänneitä puita, joissa on aivan karvaat ja muikeat marjat, joita Herra eli viina mäen Isäntä ei saata suuhunsa ottaa. Mutta rietas äijä kyllä tykkää paljon niistä. Hän syöpi niitä karvaita marjoja niin että hampaat helisevät.

On vielä tässäkin viina mäessä muutamamat kirotut puut, joita Herran on täytynyt kirotta, koska hän tuli hakemaan hedelmätä niistä, eikä löytänyt. Ja kuka tiesi, kuinka monessa puussa hän nyt löytää oikean hedelmän, koska hän tulee nälässä ja janossa hakemaan senkaltaisia marjoja, jotka nälän ja janon sammuttavat. Ja mitäs nyt viinamäen rakentaja panee pöydälle, koska vieraat taivaasta tulevat? Ei hän saata hevoisen puoloja panna niille vieraille ruoksi, vaan hän hakee fiikunoita ja punaisia viina marjoja, ja niitä hän panee pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Mutta ei ole niitä monta, jotka kypsytettyneet ovat, sillä muutamamat viina puun oksat ei ole hedelmälliseksi tulleet. Muutamampia marjoja on pakkainen pannut. Muutamista on jo lehdet ja kukkai-

set varisseet. Ja ne puut taitavat pian kuivaksi tulla. Mutta ne harvat puut, jotka vielä hedelmälliset ovat, seisovat Jumalan viinamäessä juoksevan ojan reunalla. Jos Herra antaa enemmän kastetta taivaasta ja antais armollisen aurinkonsa paistaa niitten päälle, jotka ovat tekevässä hedelmän, niin on meidän toivomme, että ne tulevat valmiiksi siksi, kuin Herra niitä tarvitsee, koska hän lähettää enkelinsä leikkaamaan sirpillä niitä hedelmällisiä oksia, jotka ovat istutetut siihen totiseen ja elävään viina puuhun, joissa on valkeat ja punaiset viina marjat, joita hän panee pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta.

Kypsykääät siis, te punaiset viinamarjat, ennen kuin pakkainen tulee. Kasvakaat ja kypsykääät. Kukatiesi pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan teitä. Pian tulevat vieraat taivaasta, jotka tarvitsevat maistaa niitä viinapuun marjoja, jotka pohjanmaalla kasvaneet ovat. Kasvakaat ja kypsykääät, että viinamäen Isäntä sais jotakin vaivansa edestä, jonka hän on saanut kärsiä, koska hän sotki viina kuurnan yksinänsä. Amen.

1 Jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / 2 Jäljennös: Iisakki Poromaan kopiokirja / Junosuvanto / 3 Jäljennös / Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto / 4 Jäljennös / Kolarin kirkonarkiston kokoelma /

¹ gravia: ojaa, oja (ruots. grav = hauta, kuoppa, syvä monttu, syvä oja)

² prasu = nuotio (ruots. sanakirjan mukaan: brasa = takka, takkatuli, lämmittävä tuli). Majbrasa: "toukokuun roihut". Suomessa vastaava käsite sanalla: juhannuskokko.

³ viisiä = todistuksia (ruots. bevis: näyttö, todistus, todiste. selvä merkki, esimerkki)

Jokainen pitäköön meitä Kristuksen palvelijoina ja Jumalan salaisuuden huoneenhaltijoina, mutta ainoastansa sitä huoneenhaltijain seassa etsitään, että joku uskolliseksi löydettäisiin. 1. Kor. 4: 1- 2

Tässä paikassa puhuu Paavali hengellisten huoneenhaltijain virasta. Se on Jumalan salaisuuden huoneenhaltija, jonka pitää jakaman Jumalan salaisuudet ihmisille. Ja kukapa on Jumalan salaisuuden huoneenhaltija muu kuin yksi opettaja, jonka haltuun Jumalan salaisuudet uskotut ovat. Apostoli panee vielä tämän merkillisen sanan tykö, että ainoastansa sitä huoneenhaltijain seassa etsitään, että joku uskolliseksi löyettäisiin, niin maallisissa kuin taivaallisissa.

Mutta Vapahtaja on sanonut, että muutampi huoneenhaltija oli semmoinen, että hän rupeis kanssapalvelijoitansa pieksämään, koska Isäntä oli pois lähtenyt; ja sanoi vielä itsellensä: Minun Isäntäni viipyy, ei se tule niin hupusti takaisin. Ja sen viipymisen päälle luottain rupeis hän kanssapalvelijoitansa pieksämään ja nälyttämään. Hän ajatteli ilmanki, ettei kukaan tohdi kantaa hänen päällensä. Mutta Vapahtaja kysyy kaikilta huoneenhaltijoilta, mitä Isäntä tekee semmoiselle huoneenhaltijalle, joka niin armottomasti kanssapalvelijoitansa pieksää ja nälyttää? Muutampi huoneenhaltija on semmoinen, että hän antaa kanssapalvelijainsa nälkyä, ja itse herkullisesti elää. Semmoisen huoneenhaltijan tykönä ei ole uskollisuutta.

Vapahtaja sanoi myös opetuslapsilensa: "Teille on annettu tuta taivaan valtakunnan salaisuudet, mutta muille

saarnataan vertausten kautta." Hän antaa siis kaikille tiettäväksi, että Jeesuksen opetuslapset pitää tunteman Jumalan valtakunnan salaisuudet. Kuinkapa he muutoin saattavat olla Jumalan salaisuuden huoneenhaltijat, koska heidän pitää jakaman kanssapalvelijoille heidän osansa laista ja evankeliumista niin paljon kuin itse kullekin tulee. Tähän paikkaan kuuluu myös, mitä Vapahtaja sanoo opetuslapsillensa: "Ei teidän pidä heittämän pääryjä sikain eteen." Se on: ei sovi Jumalan armo suruttomille ja paatuneille, vaan katuvaisille. Jeesuksen opetuslapset ovat tosin Jumalan salaisuuden huoneenhaltijat, ja sentähden täytyy heidän tuta Jumalan valtakunnan salaisuudet. Heidän pitää tietämän, mikä tavarat heille uskotut ovat.

Näinä aikoina löytyy valitettavasti monta väärää huoneenhaltijata, jotka väärin jakavat Jumalan kalliin tavarain ja omaisuuden. Löytyy myös niitäkin, jotka ei ainoastansa pieksä, mutta myös nälyttävät kanssapalvelijoitansa, ja viskaavat vielä Jumalan lahjoja keitureille ja sioille, ja semmoiset huoneenhaltijat ajattelevat ilmanki, että Isäntä viipyy: ei Isäntä tule niin pian. Kyllä tosin keiturit ja siat tykkäävät paljon semmoisista huoneenhaltijoista, jotka viskaavat heille Jumalan lahjoja ja nälyttävät kanssapalvelijoitansa. Mutta Isäntä ei tykkää paljon semmoisista. Minä olen kuullut, että muutamat maailman herrat antavat koirille liiningin¹ ja lapsille ruotoja. Ja semmoiset huoneenhaltijat taitavat netkin olla, joista Vapahtaja muistelee, että he pieksävät kanssapalvelijoitansa ajattelun, että Isäntä viipyy. Kukas tiesi,

kuinka kauan Isäntä viipyy? Se taitaa tulla silloin, koska huoneenhaltija sitä vähimmin uskoo.

Koska nyt ainoastansa se huoneenhaltijain seassa etsitään, että joku uskolliseksi löytäisiin, niin olis tarpeellinen katsella, kuka nyt olis uskollinen huoneenhaltija, kuka nyt saattais olla uskollinen Jumalan salaisuuden huoneenhaltija. Ei semmoinen taida olla uskollinen huoneenhaltija, joka pieksää kanssapalvelijoitansa, koska Isäntä lähtee pois. Eikä semmoinen taida olla uskollinen huoneenhaltija, joka antaa liiningin koirille ja ruotoja lapsille. Vapahtaja sanoi Kananean vaimolle: “Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.” Mutta semmoiset ovat muutamat huoneenhaltijat. Ne ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille.

Mitäs Isäntä ja vanhin pitää tekemän senkaltaisille huoneenhaltijoille, jotka ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille? Eikö hänen pidä kauhistuman ja itkemän, koska hän saapi kuulla, kuinka hänen lapsiansa nälytetään ja penikoita hyvin ruokitaan. Ja toinen kauhistus on se, että muutamat huoneenhaltijat viskaavat Jumalan viljaa keitureille ja sioille. Mitäs pitää Isännän sanoman semmoisille, koska hän saapi kuulla, kuinka väärät ja uskottomat huoneenhaltijat haaskaavat hänen hyvyytensä. Eikö hänen pidä suuttuman semmoisille ja sanoman: “Sinä paha palvelija, tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita.”

Mutta väärä huoneenhaltija ajattelee ilmanki näin: “Kyllä Isäntä viipyy, ei se vielä varsin tule takaisin.” Mutta jos nyt vielä viipyis vähän aikaa, niinkuin väärä

huoneenhaltija luulee, vaikka Pietari kirjoittaa kristityille: Ei Herra viivytä tulemistansa, niinkuin muutamat luulevat hänen viipyvän. Kuitenki tulee keran se päivä, että väärä huoneenhaltija kutsutaan Herransa tykö, ja hän sanoo hänelle: “Tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita.”

Ilmanki väärä huoneenhaltija silloin menee Herransa velkamiesten tykö ja sanoo: “Kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa? Jos sitte Herran velkamiehet sanovat, kuinka suuri velka on, nimittäin sata puntaa nisuja eli sata tynnyriä öljyä, niin sanoo se väärä huoneenhaltija: “Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä.” Eli niinkuin tämänaikaiset suruttomat papit sanovat heränneille: “Et suinkaan sinä ole suurin syntinen, kyllähän ilmanki saat anteeksi; ja ei sinun tarvitse syntiäs maailmalle huutaa.”

Semmoisia nyt surutoin pappi saarnaa puoliheränneille. Ja jos he uskovat hänen saarnansa, niin he ottavat sitte kirjansa ja kirjoittavat viisikymmentä. He lukevat synninvelan puolta vähemmäksi ja tulevat viimein omalla parannuksella kristityksi. — Ka, se on hyvä pappi! sanovat sitte huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, joka ei hauku niin hirveästi, että ihmiset tulevat hulluiksi, ja me korjaamme häntä ijankaikkisiin majoihin. Mutta se on tietämätön, kuinka paljon te korjaatte senkaltaista opettajaa, joka saarnaa niin suloisesti evankeliumia, että siveät huorat laskevat maitonsa, ja viinaporvarin silmistä käärmeeen kyynleet vuotavat, koska häntäkin rakkaaksi kristityksi mainitaan. Ja raittiin juomarin silmistä

alkavat käärmeen kyöneleet vuotamaan, koska vuotava pirunpaska on jo aikaa pehmeäksi tehnyt sydämen. Kukas tiesi, kuinka paljon semmoiset rakkaat kristityt kiittävät opettajaansa ijankaikkisuudessa, koska silmät aukenevat ja he saavat nähdä, että koko synninvelka on jäänyt maksamatta.

Ja kyllähän semmoiset väärät huoneenhaltijat ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille. He antavat koirille liiningin, ja lapsille antavat he ruotoja. Mitäs vanhin sanoo, koska hän tulee ja saapi tietää, kuinka väärät huoneenhaltijat tekevät, kuin he ruokkivat sikoja hyvin ja lapsia nälyttävät? Minä luulen, että semmoinen menetys koskee kovin vanhemman sydámeen. Ei suinkaan vanhin varsin lepy senkaltaiselle väärälle huoneenhaltijalle, eikä hän taida toisti uskoa taloansa ja lapsiansa semmoisen huoneenhaltijan haltuun, joka ruokkii sikoja hyvin ja nälyttää lapsia.

Nyt, koska tämän päivän evankeliumi osottaa, kuinka viekas se väärä huoneenhaltija on pettämään Herraansa, niin meidän pitää Jumalan armon kautta katseleman hänen viekkauttansa, koska me ensin olemme kumartaneet polviamme sen suuren ja voimallisen Isännän edessä, rukoillen kaikesta sydäimestä, ettei nämät köyhät lapset tulis niin onnettomiksi, että he joutuisit väärän huoneenhaltijan haltuun, joka ottaa lasten leipää ja heittää penikoille, eli antaa koirille liiningin ja lapsille viskaa ruotoja! Vaikka minä olen tosin huono ruokkimaan Jumalan lapsia, mutta sitä ei ole tunto vielä antanut myöten, että minun pitäis ottaman lasten leipää ja heittää penikoille, niinkuin Paavali sanoo:

“Rieskalla minä olen teitä ruokkinut, koska ette ole saattaneet vahvempata ruokaa vastaan ottaa.”

Kuitenki toivotan minä, että lapsille kasvaisit hampaat, että he saataisit ilman pullaamatta syödä vahvempaa ruokaa, ettei heidän tarvisis aina vahdata pullia toisen suusta, sillä se aika saattaa pian tulla, että semmoinen huoneenhaltija tulee, josta vanha sananlasku sanoo: “Lapsi syöpi syöttäjältä ja syöttäjä syöpi itsekin.”

Rukoilkaat nyt, lapset, niitten edestä, jotka ovat niin onnettomaksi joutuneet, että heidän täytyy ruoan vieressä nälkään kuolla, eli joilla semmoinen huoneenhaltija on, joka ottaa lasten leipää ja heittää penikoille, että se suuri Isäntä ja vanhin, joka kaikkia orpolapsia ruokkii ja ylöspittää, että hän antais heille semmoisen huoneenhaltijan, joka saatais uskollisesti ruokkia Jumalan lapsia. Kuule, rakas vanhin, itkeväisten ja parakuvaisten huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 16: 1

Koska raamatun selittäjät arvelevat, että tämä väärä huoneenhaltija on yksi rikas mies, jolle on uskottu iso maailman tavara, jonka hän haaskaa ja väärinkäyttää, ei Jumalan kunniaksi eikä lähimmäisen auttamiseksi, vaan omaksi turmelukseksi ja muitten ihmisten vahingoksi, niin täytyy meidän Jumalan armon kautta tutkistella: “Mikä mies tämä väärä huoneenhaltija on? Ja mitkä ovat ne Herran velkamiehet, joita väärä huoneenhaltija opettaa oikeat räkingit² muuttamaan? Se suuri Herra ja Isäntä, joka on uskonut sekä maallisen että

hengellisen tavaran niille, jotka ovat hänen salaisuutensa huoneenhaltijat, antakoon meille oikeata ylösvalaistusta, että me saattaisimme oikein ymmärtää, mikä hänen tahtonsa on!

Ensimmäinen tutkisteleminen. Kuka on se väärä huoneenhaltija? Nykyiset raamatun selittäjät sanovat, että tämä väärä huoneenhaltija on yksi rikas mies, jolle iso maailman tavara on uskottu, ja Herran velkamiehet ovat muka vaivaiset, joilla on niin kuin oikeus saada apua siltä rikkaalta mieheltä. Mutta tämä rikas mies ei ole oikein käyttänyt tavaransa Jumalan kunniaksi ja vaivaisten ylösauttamiseksi, vaan hän on haaskannut omansa, niinkuin maailman herrat pruukaavat, turhissa pidoissa, graviasisissa³, ristiäisissä ja häissä. Muutamat maailman herrat ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Ja koska Herra kutsuu heitä tilin tekoon taudin eli vastoinkäymisten kautta, ottavat he ja tekevät testamentin vaivaisille siinä tarkoituksessa, että vaivaiset rukoilevat heidän sieluinsa edestä, koska he kuolevat.

Mutta se on tietämätöin, jos vaivaiset saattavat esirukouksellansa korjata yhden mammonan orjan sielun ijankaikkisiin majoihin, joka on elänyt maailmassa niinkuin luontokappale ja väärinkäyttänyt Jumalan siunausta turhissa pidoissa, ja on enemmän tehnyt vaivaiseksi kuin auttanut. Hän on ensin koonnut tavaransa oikeudella ja vääryydellä; jos vaivaiset ovat häneltä tarvinneet jotakin pyytää, niin hän on ottanut kalliin hinnan heiltä. Muutampi on viinakaupalla tehnyt maakunnan mustaksi. Ja semmoinen mammonan orja ottaa nyt ja tekee testamentin vaivaisille, koska hän

kuolee. Ilmanki ne vaivaiset, jotka saavat osan hänen tavarastansa, ottavat ja rukoilevat hänen sielunsa edestä, ettei perkele vie häntä kuoleman jälkeen.

Minä luulen, että perkele viepi hänen sielunsa yhtä hyvin, vaikka kuinka suuren osan hän lahjoittais vaivaisille tavarostansa, koska hänellä ei ole muuta autuuden perustusta, kuin ainoastansa se, että vaivaiset rukoilevat hänen sielunsa edestä, vaikka moni sokea raukka taitaa niin ajatella, että vaivaiset korjaavat hänen sielunsa ijankaikkisiin majoihin, koska he rukoilevat hänen sielunsa edestä. Mutta tämä raamatun selitys ei passaa ollenkaan tähän paikkaan, vaan se väärä huoneenhaltija on yksi opettaja, jolle on uskottu hengellinen tavara, jonka hänen pitää käyttämän kristillisyyden ylösrakennukseksi, niin kuin Paavali on edellä mainitussa paikassa sanonut: “Me olemme hänen salaisuutensa huoneenhaltijat.”

Mutta muutamat opettajat ei saarnaa niin, että ihmiset heräisit, vaan he haaskaavat Jumalan uskotun tavaran ja omaisuuden. He lupaavat armon ja autuuden kaikille katumattomille ja saarnaavat niin suloisesti evankeliumia, että siveät huorat laskevat maitonsa, ja armolliset viinaporvarit rupeavat käärmeen kyyneleitä vuodattamaan. He saarnaavat juomareille: “Rakkaat kristityt”, ja viinaporvareille: “Rakkaat Jeesuksen ystävä.” — “Kyllä te tulette autuaaksi, jos te elätte niin siveästi, kuin tähän asti on eletty. Ei teidän tarvitse niin hulluksi tulla kuin nämät heränneet, jotka huokaavat niin kuin luontokappaleet ja haukkuvat kunniallisia ihmisiä, ja vielä ne ulvovat.” Jos yksi ka-

tuvainen sielu tulee semmoisen opettajan tykö ja tunnustaa kyyneleillä syntiänsä, niin hän sanoo: “Mikäs ulvominen tämä on?”

Semmoinen on nyt se väärä huoneenhaltija, yksi hukka, joka raataa Jeesuksen lampaita. Ei hän ainoastansa saarnaa juomareille: “Rakkaat kristityt”, ja viinaporvareille: “Rakkaat Jeesuksen ystävät,” vaan hän saarnaa myös katuvaissille: “Te väärät profeetat,” ja armoitetuille: “Te villihenget.” Ei semmoinen opettaja ole tietävinänsä, että kirkko on täynnä katumattomia perkeleitä, jotka irvistelevät selän takana vielä omalle opettajalle ja kutsuvat häntä mustaksi saatanaksi.

Minkäkaltaisen kiitoksen semmoinen opettaja viimein saapi heiltä, koska silmät aukenevat molemmilla. Ilmanki he korjaavat häntä ijankaikkisiin majoihin, ja kiittävät häntä ijankaikkisuudessa hyvän opetuksen edestä. Niin ajattelee se väärä huoneenhaltija, että koska hän opettaa Herransa velkamiehiä vähentämään synnin velkaa, niin he rukoiivat hänen sielunsa edestä, ja korjaavat häntä ijankaikkisiin majoihin. Jos nyt semmoinen huoneenhaltija kohtaa Herransa velkamiehiä ja kysyy: “Kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa?” niin he vastaavat: sata tynnyriä öljyä, eli: sata puntaa nisuja.

Herran velkamiehet ovat nimittäin heränneet ihmiset, jotka tuntevat, kuinka suuri synninvelka heillä on. Ja he tunnustavat syntiänsä, vaikka vielä väärä huoneenhaltija ei kysyis heiltä. Ja synninvelka on heillä tunnossa eli omantunnon velkakirjassa kirjoitettu. Mutta ei väärä huoneenhaltija sano Her-

ransa velkamiehille: oikein on kirjoitettu velkakirjaan, ja katso nyt perään, kuinka tämä velka tulis maksetuksi, eli mene nyt Herran tykö ja rukoile: ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa, vaan väärä huoneenhaltija sanoo Herransa velkamiehille: Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Se on sanottu: Et suinkaan sinä ole suurin syntinen. Kyllähän sinä saat anteeksi, saati sinä uskot.

Tässä ei ole kysymystä oikeasta katumuksesta ja parannuksesta, sillä ei väärä huoneenhaltija vaadi Herran velkamiehiltä, että heidän pitää oikean katumuksen tekemän, vaan hän opettaa heitä vähentämään synnin velkaa ja sanoo: ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Ja niin hän luulee, että he korjaavat häntä ijankaikkisiin majoihin. Hän luulee, että ne kiittävät häntä ijankaikkisuudessa sen hyvän työn edestä, että hän opetti heitä vähentämään synnin velkaa. Mutta kukas tiesi, kuinka paljon he kiittävät häntä sen edestä, koska silmät aukenevat ja he saavat nähdä, että koko synninvelka on jäänyt maksamatta ja anteeksi antamatta.

Mutta kuulkaamme nyt vielä, kuinka väärä huoneenhaltija sanoo, koska Herrä aikoo ottaa häneltä viran pois. Hän sanoo nimittäin näin: En voi minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä. Jos nimittäin se väärä huoneenhaltija pitäis ruveta oikean räkingin tekemään Herran velkamiesten kanssa, eli vaatimaan heitä maksamaan heidän velkansa, se on, jos hän rupeais heiltä vaatimaan oikean katumuksen, niin hänen täytyis itse kanssa ruveta kaivamaan kravia⁴ Herran viinämässä ja raskasta työtä tekemään: Hä-

nen täytyis itse ruveta kaivamaan vanhoja syntejensä ylös ja ruveta katuvaaisia sieluja johdattamaan.

Mutta tämä kaivaminen tulee väärälle huoneenhaltijalle niin raskaaksi, että hän pikemmin heittää pois opettajan viran, niin kuin moni pappi on jo aikonut tehdä, kussa on muutampia heränneitä seurakunnassa. Se oma katumus ja katuvaisten sieluin johdattaminen tulee suruttomalle opettajalle niin raskaaksi, että hänen täytyy sanoa: "En voi minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä," Se on: "En jaksa minä kaivaa kravia Herran viinamäessä, en jaksa minä johdattaa katuvaaisia sieluja, ja häpeän minä kerjätä Herralta armoa, että hän vahvistais minua."

Niin muodoin löytää väärä huoneenhaltija sen parhaan neuvon, että hän opettaa heränneitä vähentämään synnin velkaa, että he lakkaisit katumuksen tekemästä ja korjaisit häntä huoneeseen, koska hän nukuttaa heidän tuntoansa, niin hän saapi myös itse paremman rauhan. Ilmanki he antavat hänelle punssia palkasta, koska hän antaa heidän mennä rauhassa helvettiin. Sillä jos hänen pitäis ruveta kaivamaan kravia Herran viinamäessä, eli kaivamaan omat ja muitten synnit ylös, niin se tulis hänelle raskaaksi ja vaivalloiseksi työksi. Ei olis hänellä joutoa pitää kalaasia eli käydä herrain pidoissa ja lyödä korttia heidän kanssansa.

Hän tulis myös kunnianttomaksi, jos hän alkais suruttomia haukkumaan. Maailman herrat rupeaisit häntä vihaamaan. Viinaporvarit sanoisit hänelle: "Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele." Kaikki siveät huo-

rat rupeaisit hänen päällensä kantaamaan, eikä yksikään viinaporvari saatais häntä pitää herrana.

Kuinka yksi väärä huoneenhaltija jaksais niin paljon kaivaa Herran viinamäessä? Pikemmin hän ylönantaa koko sen viran, niinkuin moni surutoin pappi on aikonut tehdä, koska hän on ruvennut tuntemaan, kuinka raskas se on, että kantaa päivän kuorman ja helteen. Ei ole nimittäin opettajalle niin helppo se kantaminen ja kaivaminen Herran viinamäessä, kussa on heränneet ihmiset. Ei ole koiran virka niin helppo kuin suruttomat papit luulevat. Sentähden he pyytävät kaikella muodolla tukahuttaa joka ainoan kipenen siitä valkeasta, jonka Vapahtaja tuli syyttämään maan päälle. He freistaavat sammuttaa sen hengellisen valkean joka paikassa, kussa se tulee ilmi. Ja he luulevat sen kautta sammuttavansa helvetin valkean.

Mutta enemmän se taitaa helvetin valkea syttyä, kuin sammua sen kautta, että he uskottavat katumattomia syntisiä, että he senkaltaisena pääsevät taivaan valtakuntaan. Kukas tiesi, kuinka väärälle huoneenhaltijalle viimein käypi, koska katumattomat huorat ja rehelliset varkaat eli raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit pitää häntä korjaaman ijankaikkisiin majoihin?

Mutta miksi Herra kiitti sitä väärää huoneenhaltijata, että hän toimillisesti teki? Taisipa väärä huoneenhaltija sen kiitoksen kautta ansaita ijankaikkisen elämän ja autuuden? Mutta ei taida se kiitos tulla hänelle parannukseksi, koska hänen viekkautensa tulee oikein päivän valkeudessa koeteltavaksi. Herra kiittää häntä, ei sen tähden, että hän

oikein teki, mutta että hän saattoi olla niin viekas, että hän saattoi niin pettää Herran velkamiehet, että hän saattoi nukuttaa heidän tuntoansa sillä lailla, että hän opetti heitä muuttamaan omantunnon kirjoituksia.

Vapahtaja puhuu tässä paikassa niinkuin yksi maallinen rikas porvari puhua, koska hän huomaitsee, kuinka viekas kauppa trenki on muuttamaan räkinkiä, niin hän sanoo: kylläpä hän oli viekas! Mutta ei kauppa trenki tämän sanan kautta ole saanut yhtään kiitosta, vaan kauppa trenki ajetaan pois Herran huoneesta, sillä hänelle sanotaan: "Tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita." Tällä ajalla ovat useimmat kauppa trengit niin viekkaat pettämään itseänsä ja Herran velkamiehiä, että jos he ei rupea kaivamaan ylös omia ja velkamiesten syntejä, taitavat he pian saada tämän käskyn: tee luku hallituksestas, sillä et sinä saa tästedes hallita. Vaikka he ajattelevat "minun Herrani viiippy", ja niin he alkavat pieksämään kanssapalvelijoitansa.

Muutamantavat koirille liiningin ja lapsille he viskaavat ruotoja. He ottavat lasten leipää ja heittävät penikoille. Eikös pidä vanhemman suuttuman? Eikös pidä semmoinen hirmuinen asia koskeman vanhemman sydämeen, koska hän saapi kuulla, kuinka se väärä huoneenhaltija nälyttää hänen lapsiansa, mutta syöttää sikoja. Minä olen tosin huono ruokkimaan Jumalan lapsia, mutta en ole kuitenkaan mielellä ja tahdolla ottanut lasten leipää ja heittänyt penikoille.

Nyt sanoo Vapahtaja viimeiseksi tämän päivän evankeliumissa: Tehkää

teillenne ystäviä väärästä mammonasta, että koska te tarvitsette, niin he korjaavat teitä ijankaikkisiin majoihin. Muutamant luulevat, että Vapahtaja tässä värssyssä kehoittaa opetuslapsiansa kokoamaan maallista tavarata ja omaisuutta, mutta siihen taitaa ahneuden perkele paremmin kehoittaa ei ainoastansa mammonan orjia, mutta myös opetuslapsia. Ja jos he vain siihen suostuvat, niin taitavat myös ne tavarat jäädä hakematta, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta.

Mutta Vapahtaja kehoittaa paremmin opetuslapsiansa puhuttelemaan rikkaita, että he kääntyisit kristillisyyteen, ja sillä tavalla tulisit ystäviksi heidän kanssansa ja saisit heiltä apua vainon aikana. Jeesuksen opetuslapset ovat nimittäin köyhät ja maailmalta vihatut. Koska heitä vihataan ja vainotaan kristillisyyden tähden, niin heidän täytyy välistä jättää kaikki ja seurata Kristusta, ja silloin saattavat rikkaat auttaa Jeesuksen köyhiä opetuslapsia ruumiin puolesta, jos he tekevät heillensä ystäviä väärästä mammonasta. Ei kuitenkaan ole se tarkoitus, että kristittyin pitäis rukoileman ja viekkaasti puhutteleman suruttomia, että ne auttaisit heitä ruumiin puolesta, vaan Vapahtajan tarkoitus on se, että opetuslasten pitää tekemän työtä sen päälle, että tämän maailman rikkaat, jotka usein ovat vääräydellä tavaroita koonneet, kääntyisit kristillisyyteen, niin he mielellänsä auttaisit köyhempiä kristityitä, koska he tarvitsevat apua. Ei kuitenkaan sovi yhden kristityn ruveta omaan kukkaroonsa saarnaamaan, vaan ainoastansa, että tämän maailman rikkaat tulisit kristityksi.

Tässä on nyt kolmenlaista selitystä. Ensiksi se, että yksi kristitty saapi kyllä koota maailman tavaroita, jos hän saat-
taa, ja sillä lailla tehdä itsellensä ystäviä
väärästä mammonasta. Ja siihen selityk-
seen mielistyvät kaikki, erinomattain
kauppamiehet ja viinaporvarit. Toinen
selitys on näin: Tehkää teillen ystä-
viä väärästä mammonasta. Se on: ei tei-
dän pidä loukkaaman rikkaitten mieltä,
vaan olkaat ystävät heidän kanssansa,
että he auttaisit teitä, koska te tarvitset-
te. Siihen selitykseen mielistyvät ilman
epäilemättä tämän maailman rikkaat,
ettei tohdi köyhät kristityt heitä hauk-
kuu. Mutta se tulis köyhille kristityille
suureksi kiusaukseksi, jos heidän pitää
sen ruumiillisen hädän tähden niin pal-
veleman rikkaita, ettei he sais enää pu-
hua heille totuutta. Jos nimittäin köyhä
kristitty haukkuu yhden rikkaan paka-
nan, niin se rikas pakana suuttuu, eikä
enää auta köyhiä. Mutta kolmas selitys
on tämä: "Tehkää, jne" se on: puhutel-
kaat tämän maailman rikkaita, että he
kääntyisit kristillisyyteen, ja auttaisit
teitä, koska te kovan vainon tähden tar-
vitsette apua heiltä.

Mutta nyt alkavat tämän maailman
riikkaat pyytämään hiiriä ja sanomaan:
"Niin he selittävät raamattua, että he
saisit meitä niin hulluksi, että me rupe-
aisimme antamaan näille laiskoille mei-
dän omaisuutemme, että he saisit kah-
via juoda hyvin ja käydä kylissä hauk-
kumassa. Kristillisyyden varjon alla he
kulkevat, mutta peräsuolella taitaa olla
muutampain kristillisyyttä." Ja koska
vanha aatami näitä sanoja puhuu, on
hän niin totinen olevinansa, ja urhoollinen,
että itse rietas saattaa sanoa:

"Amen! Se on totinen sana. Jo sinä nyt
osaisit oikein puhua, poikani!"

Mutta kyllä kristityt sentähden hauk-
kuvat, vaikka suruttomat ja riettaan pal-
velijat ei anna heille mitään. Maailman
riikkaat pitää kuuleman totuuden, siihen
asti että heidän täytyy viskata kaikki
väärä rahat kirkon lattialle. Kaikki
väärä kalu, kuin on varkaudella ja vää-
ryydellä koottu, pitää polttaman heidän
tuntoansa ijankaikkisesti, jos ei tule ar-
mon ajassa pois viskatuksi, sillä Juu-
daksen kukkarolla ei pääse kukaan tai-
vaan valtakuntaan.

Niin tehkää siis teillen ystäviä
väärästä mammonasta, että koska te tar-
vitsette, niin he korjaavat teitä ijankaik-
kisiin majoihin. Sillä ei vihollinen taida
säästää Jeesuksen opetuslapsia, koska
hän ei ole ennenkään säästänyt, vaikka
väärä huoneenhaltija luulee sillä muo-
dolla tulevansa korjatuksi ijankaikkisiin
majoihin, että hän opettaa Herransa vel-
kamiehet muuttamaan omantunnon kir-
joitukset. Mutta perkele taitaa viimein
korjata hänen sielunsa. Se ilmanki kiit-
tää häntä sen edestä, että hän saattoi pet-
tää Herransa ja tehdä Hänen velkamie-
hensä omantunnon kirjan muuttajaksi.

Älkää vain muuttako omantunnon
kirjaa, te Herran velkamiehet, vaan an-
takaat kaikki puukstavit olla liikkumat-
ta, ja pitäkää murhetta siitä, kuinka tei-
dän velkanne tulis maksetuksi. Eli jos
ette jaks maksaa, niin langetkaat teidän
Herranne jalkain juureen ja rukoilkaat,
että hän olis kärsivällinen teidän kans-
sanne, että hän antais teidän velkanne
anteeksi, että hän naulitsis teidän velka-
kirjanne ristinpuuhun, niinkuin Paavali
kirjoittaa: Se käsikirjoitus, jossa meidän

velkamme on ylös kirjoitettu, on naulittu ristinpuuhun, nimittäin katuvaisten ja uskovaisten velkakirja, jotka tuntevat, ettei he jaksa sitä maksaa ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa.

Rukoilkaat, te Herran velkamiehet, ettei yksikään väärä huoneenhaltija pääsis teitä pettämään, vaan paremmin tutkikaat omantunnon kirjaa, ettette koskaan unhottais, kuinka suuri teidän velkanne on ollut, ja kuinka suuren velan te olette anteeksi saaneet Herralta, ja alkäätkö koskaan unhottako, että te olette pakanat olleet, ja muukalaiset Israelin

kyläkunnassa, mutta Jumalan laupiuden kautta on valkeus koittanut ylhäältä valaisemaan niitä, jotka pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat, että he saisit nähdä sen suuren ja ihmeellisen valkeuden, joka on Jumalan tykönä. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ liinikiä = voileipiä

² räkingit, räkninkit: laskut (ruots. räkning, -en, -ar)

³ graviaiset: hautajaisjuhlat

⁴ kravi = oja, syvä kuoppa, hauta, monttu (ruots. grav, -en)

Ah surutoin! koskas synnistä lakkaat, Kuinks kauvan synnis murheetonna makaat? Ah! kuinka hartaast´ herättelee Her-
ra, ja pyytää sinua oikeal´ tielle ker-
ran; vaikk olet kauvan kyllä viipynyt, Tee kiiruust katumus.

V.k. N:o 408.

Tämä virsikirjan katumus virsi on yksi huutavan ääni, jolla Pyhä Henki tahtoo herättää suruttomia syntisiä heidän makeasta unestansa, ehkä usein turhaan. Yksi surkea valitus ääni kuuluu paatuneitten ylitse, joka huutaa ja manaa syntisiä parannukseen. Mutta ei muutamat ole kuulevinansa. Sillä ensiksi on maailman puoskari antanut heille unijuomaa, ettei he saata herätä unestansa, vaikka unilukkari huiskuttais heitä kaikella voimalla. Vaikka hän löis heitä päähän sauvalla, niin että se kolahtaa, ei he vielä sittekään herää.

Ei ne ole sentähden kaikki valvoneet yötä, jotka nyt ovat nukkumassa, sillä muutamat ovat nukkuneet koko yön ja vielä kappaleen aikaa päivästäki, eikä vielä ole heränneet. Muutamat ovat heränneet ylöen varhain, niinkuin he itse luulevat, ja sentähden pakkaa uni heille päivällä. Mutta ei nyt vielä ole maatapanemisen aika, ehkä kuinka varhain te olisitte heränneet. Kyllä vielä on työtä sekä ulkona että sisällä. Jos te nyt panette maata ennenkuin kaikki työ on tehty, niin jääpi tarpeellinen työ tekemättä, ja päiväpalkka annetaan sen jälkeen kuin työ on tehty. Mutta enpä minä tiedä, kuka olis ylöen varhain herännyt, että hän sen syyn tähden tarvitsis nyt jo panna maata, koska aurinko on kuitenkin

vielä ylhäällä. Kyllä taitaa pian se aika tulla, että aurinko laskee, ja kukas silloin näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Vapahtaja on sanonut: "Vaeltakaat niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi." Joka pimeydessä vaeltaa, ei hän näe, mihinkä hän vaeltaa. Mutta voi niitä raukkoja, jotka ovat nukkuneet koko yön, ja vielä nukkuvat päiväkauden. Mikäs niille tulee neuvoksi, koska he viimein heräävät? Ne taitavat nukkua ijankaikkisesti, jotka tähän asti ei ole heränneet. Niin se näyttää, että ne raukat, jotka ei vielä ole heränneet, menevät unessansa ijankaikkisuuteen. Kyllä Jumalan Henki tässäkin virressä (408) huiskuttaa niitä juopuneita, jotka nukkuvat kosken niskassa, mutta ei ne herää siitä enemmän kuin päästyneet heräävät unilukkarin huiskuttamisesta. He nostavat päätänsä vain ja sanovat: "Etkös anna minulle nukkumarauhaa?"

Vanhat ihmiset muistavat vielä sen ajan, koska unilukkari kävi tässä Mooseksen sauvalla kolkuttamassa juopuneita, jotka kuorsasit niin kovin, ettei kuulunut papin saarna, juopuneitten kuorsaamisen tähden. Mutta nyt unilukkarin kolkuttaminen ja huiskuttaminen on kohta unhotettu. Ja vanhat saattavat niinkuin leikin päältä muistella tulevaisille polville, että on ennen ihmiset heränneet unilukkarin kolkuttamisen kautta, koska hän kävi Mooseksen sauvalla heidän päällensä, mutta ei siitä mitään, että he ovat itsekin saaneet yhden kolhauksen Mooseksen sauvasta, ja että heidän täytyi silloin nostaa päätänsä ja sanoa: "Miksis minua löit? En ole vielä nukkumassa."

Ilman aikaansa ilmanki vanha ihminen nojaa päätänsä rintapuuta vasten pyytääksensä unta. Ei hän ole tosin nukkumassa, mutta hän tekee itsensä nukkuvaiseksi. Se on kuitenkin huomaittu, että uni tulee pian niilleki, jotka ei ole pyytämässä unta, jopa sitte niille, jotka vasiten¹ pyytävät unta. Profeetta sanoo niille suruttomille, jotka ei heränneet unestansa, vaikka heitä huiskutettiin kovan lain kautta, semmoisista on kirjoitettu profetaissa, että he rakastavat unta. Ja mitäpä tekevät suruttomat muuta kuin rakastavat unta? He rakastavat unta erinomattain Herran huoneessa, kussa Jumalan sana menee niinkuin hyminä pään ylitse ja vaikuttaa niin makean unen, ettei muutamat kyllä herää, ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa.

Vanha ihminen ajattelee, koska hän näkee, ettei ole Mooseksen sauva enää unilukkarin kädessä, niin hän ajattelee: Ilmanki minä nyt saan nukkua rauhassa. Ei hän nyt tule enää kolkuttamaan, ei hän tule enää herättämään minua. Ilmanki hän tästedes antaa minulle nukkuma rauhaa, olenpa minä jo kerran saanut yhden kolhauksen Mooseksen sauvasta, ei se nyt enää viitti minua kolkuttaa. Mutta varoita sinä itseäs, vanha ihminen, jos sinä rupeat ylön kovin kuorsaamaan, ettet saa vielä toisen kolhauksen Mooseksen sauvasta. Ja silloin sinä saat vielä semmoisen kolhauksen, että sinun pitää muistaman monta ajast-aikaa, että sinä olet kerran saanut Mooseksen sauvasta aikaisen kolhauksen, ja taas panit maata ja rupeisit kuorsaamaan Herran huoneessa. Mutta toisen kerran sinä saat semmoisen kolhauksen, että reikä tulee pääkalloon.

Kyllä minä tiedän, että muutamilla on niin paksu pääkallo, ettei se tunne mitään, vaikka kuinka kolkutettaisiin. Otetaan esimerkki porosta, jolla on paksut luut. Se on niin laiska, ettei se pakene, vaikka kuinka pieksettäisiin. Ja otetaan esimerkki karhusta, jolla on niin paatuneet luut pääkallossa, ettei luotikaan mene läpi. Mutta rietas on muutamille ihmisille tehnyt rautalakin ja rintarautoja, ettei Jumalan kaksiteräinen miekka pidä pystymän. Kuinka semmoiset paatuneet henget tuntisit unilukkarin kolkuttamista? Ja koska taas unilukkari niitä huiskuttaa, jotka ovat kerran heränneet ja taas uneliaisuuteen menneet, niin riettaan enkelit pääsevät nauramaan ja sanomaan: "Ka, se! Jopa saitte aikaisen kolhauksen." Sillä ei suinkaan riettaan enkelit itse nuku kirkossa, vaan tekevät semmoisia konstia, että netkin harvat sielut, jotka ovat valvomassa, kääntäisit silmänsä ja korvansa pois saarnasta.

Sentähden ei ole unilukkari niin usein käynyt Mooseksen sauvan kanssa näinä aikoina, että riettaan enkelit nauravat. Mutta jos tässä ylön paljon nukutaan, niin täytyy Mooseksen sauvan ruveta liikkumaan. Pyhä Henki kyllä huiskuttaa muutampia näillä sanoilla, jotka löytyvät kirjoitettuna virsikirjan virressä numero 408: "Ah surutoin! koskas synnistä lakkaat, Kuinks kauan synnis murheetonna makaat? Ah! kuinka hartaast herättelee Herra, Ja pyytää sinua oikeal tielle kerran." Mutta mitä se auttaa, että Herra hartaast herättelee? Ei juopuneet kuitenkaan herää, koska maailman puoskari antaa heille pirun paskaa ja unijuomaa. Jumalan sana menee niin

kuin hyminä pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, ei se tule sydäntä kohti koskaan.

Kyllä nyt olis aika nousta ylös unesta, sekä niillä, jotka ovat nukkuneet pimeyden ajan ja vielä päivän aikana, niin myös niillä onnettomilla sieluilla, jotka rupeisit katumaan, että he heräsit ylös varhain, ja siitä syystä lepäävät puolen päivän aikana. Ei ole kuitenkaan peltomiehillä aikaa nukkua, jos heidän peltonsa pitää tuleman kylvetyksi oikealla ajalla. Eikä ole matkamiehellä aikaa nukkua päivän aikana, jos hänen pitää kostuman perille, ennenkuin kaikki ihmiset panevat maata.

Mutta maailman huorat, jotka yöllä fästäävät², niille näkyy uni tulevan päivällä. Niin myös varkaat, jotka yöllä käyvät varkaus reissuissa, ne nukkuvat päivällä. Niin myös juomarit, jotka viipyvät krouvissa aamuun asti, ne nukkuvat sitte päivä kaudet. Mutta oikeat ihmiset, jotka jo työstänsä pitävät vaaria, ei niillä ole joutoa nukkua päivän aikana. Kuitenkin pakkaa nyt uni väkisin muutamille työn tekijöille Herran viinämässä. Se näyttää siltä kuin olisit he nyt katumassa, että he ylös varhain heräisit unestansa. Mutta minä sanon teille, te unen kanssa taistelevaiset, jos te olette ylös varhain heränneet, niin pankaat nyt maata ja nukkukaat hyvin, että jaksatte taas pimeyden aikana juoda ja tapella, huorain kanssa fästätä ja varastaa, niin kuin te ennen teitte.

Eipä ole teidän taivaallinen vanhin jaksanut nukkua, eipä hän ole saanut unta, koska hän itki teidän ylitsenne ja surkutteli jumalattomain lasten onnettomuutta, koska heidän piti niin sokeiksi

tuleman, ettei he enää nähneet omaa kadotustansa. Kyllähän niillä raukoilla on hauska, jotka valkean kanssa fästäävät ja puukon kanssa tieraaavat, mutta vanhemman sydän värisee, ja kyyneleet vuotavat hänen silmistänsä, koska ne sokeat raukat ei tottele ollenkaan vanhemman käskyjä, eikä heitä pois fästäämästä valkean kanssa, ennenkuin koko huonet syttyy palamaan.

Katso, näin he tekevät hulliaisen³, he saattavat jo silloin vanhemmalle surua ja mielikarvautta. Ja koska nämät jumalattomat sikiät tulevat raavaamaksi⁴, silloin rupeavat he juomaan ja tappelemaan, huorain kanssa fästäämään ja varastamaan. Ja koska vanhin heitä toruu ja manaa⁵ parempaan elämään, silloin he kiroavat vanhintansa, pilkkaavat hänen kyyneleensä ja sanovat murheelliselle vanhemmalle: "Pidä suus kiinni ja älä pidä meistä vaaria, itse me vastaamme." Ka, semmoisia kauniita poikia on taivaallinen vanhin tähän päivään asti ruokkinut ja ylöskasvattanut. Ilmanki nyt on vihollisella ilo, koska hän tulee soimaamaan vanhinta ja sanomaan: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat, juomarit ja murhaajat, kelmit ja rakkarit."

Tänä päivänä itkee vanhin ja surkuttelee niitä onnettomia raukkoja, jotka ei näe kahta kyynärää eteensä, ja kuitenkin pitävät itsensä viisaana. Kukas tiesi löytökö nyt turmeluksen kaupungissa yhtään sielua, joka kuulee taivaallisen vanhemman vaikeata valitus ääntä, koska hän surkuttelee heidän sokeuttansa, ettei he tunteneet etsikko aikaansa. Ja ne harvat sielut, jotka ovat nähneet hänen kyyneleensä vuotavan tämän onnetto-

man kansan ylitse, kukatiesi jaksavatko netkään valvoa yrттitarhassa, koska jumalattomain lasten synnit rupeisit hänen tuntoansa polttamaan.

Mutta rukoilkaat kuitenkin, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette nähneet taivaallisen vanhemman kyyneleet vuotavan, että hän varjelis teitä siitä onnettomuudesta, joka paatuneitten edessä seisoo; että te pääsisitte pakemaan taivaallisen vanhemman turviin, koska vihollinen tulee hävittämään turmeluksen kaupunkia. Kuule murheellinen vanhin, itkeväisten, parkuvaisten ja imeväisten lasten huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 19: 41

Me kuulimme meidän pyhässä evankeliumissa, että Jeesus itki Jerusalemin kaupungin asuvaisia ja surkutteli heidän sokeuttansa ja onnettomuuttansa, jotka ei antaneet itseänsä johdattaa totiseen katumukseen ja parannukseen, vaikka Herra oli niin hartaasti herätellyt heitä suruttomuudestansa. Lukekaamme nyt tänä päivänä nämät Jeesuksen kyyneleet, ja katselkaamme jos joku kyynele olis meidänki edestämme vuotanut, koska me Jumalan armon kautta katsomme: Mikä mahtaa olla syy siihen, että syntisen sydän pitää oleman niin kova ja paatunut, että Jeesuksen täytyy itkeä hänen tähtensä? Ensiksi. Israel ja Daavid, se on, kristilliset vanhemmat, saavat surun ja murheen, koska jumalattomat lapset saattavat heitä murheella hautaan. Toiseksi. Rakel itkee lapsiansa, eikä anna itseänsä lohduttaa. Se on: vanhemmalle tulee

yksi suure muret, koska vihollinen tappaa hänen lapsiansa.

Jospa taivaallinen vanhin antais kaikille katuvaisille yhden särjetyn sydämen, että hänelle tulis jostakusta lapsesta ilo kaikkien hänen kyyneleensä edestä, sillä vaikka hän on itkenyt kaikkein tähden, ei hänelle tule sentähden monesta ilo, koska useimmat pilkkaavat vanhemman kyyneleet ja tallaavat hänen vertansa.

Ensiksi. Israel ja Daavid saivat murheen lapsistansa, sillä heidän lapsensa olit jumalattomat. Emme me saata muutoin ymmärtää, minkä kaltainen taivaallisen vanhemman sydän on, ennenkuin me tunnemme maallisen vanhemman sydämen. Vaikka maallisen vanhemman sydän on monessa asiassa puuttuvainen, on hänessä kuitenkin vielä jäänyt joku rakkauden kipinä. Nimitäin senkaltaisen vanhemman sydämeen, johon rietas ei ole paskantanut. Me tiedämme, ettei muutamilla vanhemmilla olekaan vanhemman sydän. Muutamat vanhemmat ovat pahemmat vielä kuin luontokappaleet, jotka kuitenkin murehtivat poikiansa ja antavat vielä henkensä alttiiksi, koska pojat ovat vaarassa. Kaikki taivaan linnut, joilla lämmin veri on sydämessä, antavat oman henkensä poikainsa edestä. Muutampi ihminen on pahempi kuin lohikäärme, joka laskee munansa hiedan sisälle eikä huoli heistä enää.

Senkaltaisista vanhemmista emme saata ottaa yhtään esimerkkiä, sillä ei heillä olekaan vanhemman sydän, jotka ei tunnusta omia lapsiansa omaksensa, eikä anna heille isän nimeäkään, vaan jättävät lapsensa törmän päälle,

niin kuin lohikäärme laskee muniansa hiedan sisälle. Ahneuden perkele ja kunnian rietas ovat tappaneet ja pois ottaneet kaiken rakkauden senkaltaisten vanhempain sydäimestä, jotka jättävät omia lapsiansa orvoiksi ja turvattomiksi maan päällä.

Mutta Israelista ja Daavidista, jotka itse olit kristityt, vaikka lapset olit jumalattomat, niillä oli totisesti vanhemman sydän. Niistä me saatamme ottaa jonkun esimerkin, koska me tahdomme tutkia, mikä maallisen vanhemman sydämessä on jäänyt entisestä Jumalan kuvasta, sillä niillä oli totisesti vanhemman sydän. Me kuulemme siis raamatusta, että Israelin lapset olit jumalattomat. He suutuit veljellensä Joosefille, joka kantoi juoruja vanhemmalle, kummoinen paha elämä oli heillä vanhemman selän takana, ja olisit he vielä tappaneet veljensä, jos ei vanhin veli Ruben olis estänyt heitä. Kuitenkin he myit hänet vieraalle maalle ja valehtelit vanhemman edessä, että paha peto oli hänen poikansa tappanut.

Ja vaikka he näit, minkäkaltainen muret tuli vanhemmalle heidän kelmiytensä tähden, niin ei yksikään heistä ilmoittanut vanhemmalle, että hänen poikansa oli vielä elämässä. Ei vanhin poika Rubenikaan tehnyt sitä hyvää vanhemmalle, että hän olis ilmoittanut hänelle, että Joosef oli elämässä, vaikka hän oli pelastanut Joosefin kuolemasta.

Ja semmoinen se nyt on se luonnollinen siveys. Ei se tahdo omia syntejensä maailmalle huutaa, eikä muitten syntiä ilmoittaa. Hän saattoi kyllä nähdä sen surkeuden kuin vanhemmalle tuli. Hän saattoi nähdä vanhempansa kuolevan

murheesta, mutta ei hän viittinyt sen verran sanoa: sinun poikas elää. Semmoiset ovat ne kauniit lapsukaiset, jotka saattavat vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan. Ensin ne tekevät paha, ja sitte ne valehtelevat, ettei heidän pahuutensa tulis ilmi. Ja kuitenkin tuli heidän pahuutensa ilmi. Koska hätä tuli Israelin pojille, silloin rupeis tunto soimaamaan ja kantamaan päälle, että he olit semmoisen rangaistuksen hyvin ansainneet kovuutensa ja armottomuutensa tähden veljeänsä kohtaan.

Mitäs auttoi nyt, että Ruben soimais heitä siitä synnistä, koska hän oli itsekin osallinen siinä, ettei hän ilmoittanut vanhemmalle, kuinka ne olit tehneet Joosefille. Hän saattoi kuitenkin vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan, koska hän peitti toisten murhamiesten synnit. Hän pelkäis ilmanki, että nuot toiset suuttuvat hänelle, jos hän ilmoittaa vanhemmalle totuuden. Ei hän tahtonutkaan maailman vihaa kantaa totuuden tähden. Ei hän tahtonut kunnianttomaksi tulla maailman edessä. Murhamiesten ystävyys oli hänelle parempi kuin vanhemman rakkaus.

Vanhemman surkeus ja vanhemman kyyneleet ei koskeneet siveän miehen sydämeen. Kyllä olis vanhin hänen tähtensä saanut kuolla murheessa. Ei hän maailman ystävyuden tähden armahtanut synnyttäjänsä, olis hän kyllä maailman kunnian tähden saattanut vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan. Katsokaat nyt teidän haamuanne tässä Rubenissa, te siveät miehet, jotka sanotte: parempi on huorain ja varkaitten synnit peittää ja salata, kuin ilmoittaa. Katsokaat nyt, te murhamiesten ys-

tävät, te olette syypäät siihen, että taivaallisen vanhemman täytyy kuolla murheen tähden. Mutta niin kuin te peitätte varkaitten ja murhamiesten synnit, niin te olette itse peitetyt ijankaikkisesti vanhemman sydämen rakkaudesta, ettei yksikään armon säde pidä paistaman teidän päällenne.

Mutta niinkuin Israel sai suuren murheen lapsistansa, vaikka hän oli itse kristitty, niin sai myös Daavid vielä suuremman murheen muutamista lapsista, vaikka hän oli itse kristitty, vaikka hän oli tosin käynyt pahoilla esimerkeillä lastensa edellä, koska hän lankeis armon tilasta ehdollisiin synteihin, jonka tähden Jeesuksen ristin viholliset luulevat saavansa iloa. Ja saavat kansa riettaan enkelit iloa yhden kristityn lankeemuksesta, koska he sanovat: "Kauniit ovat kristityn esimerkit, kauniit ovat kristityn hedelmät. Daavidkos kansa on kristitty? Muutampi verikoira ja huorapukki!"

Mutta eipä Daavid suuttunutkaan, vaikka muutampi kristityn vihollinen tuli häntä haukkumaan verikoiraksi. Eipä Daavid kostanutkaan vihollisillensä, vaikka oma väki yllytti. Mutta Daavidilla oli vanhemman sydän, koska se jumalatoim poika Absalom kävi vanhemman hengen päälle. Eikä olis se poika kyllä säästänyt isäänsä, jos se olis saanut hänet kynsiinsä, mutta yhtä hyvin tuli Daavidille semmoinen sydämelinen murhe sen jumalattoman pojan kuolemasta, että hän rupeis huutamaan: "Voi minun poikani Absalom, jospa minä olisin kuollut sinun edestäs!"

Katso, siinä nyt oli oikea vanhimman sydän. Jos jumalattomat lapset käyvät

pakanallisen vanhemman hengen päälle, niin he suuttuvat hirmuisesti, ja rakkaus puuttuu kaikki, ei ole enää semmoisille lapsille armoa vanhemman sydämessä, vaikka kuinka katuisit. Mutta yhden kristillisen vanhemman sydämessä oli vielä niin paljon rakkautta, että hän olis saattanut kuolla vielä jumalattomien lasten edestä, ja murhaajansa edestä. O, ihmeellinen vanhemman sydän! Siinä on yksi syvä paikka, jota ei saata ihmisen järki käsittää. Mutta nyt päätetään yhden kristillisen vanhemman sydäimestä, millinen taivaallisen vanhemman sydän on.

Jos Daavidin sydän on saanut tuta yhden sanomattoman murheen jumalattoman pojan kuolemasta, jos hän on huutanut: "Voi, voi! minun poikani Absalom!" Kuinka sitte taivaallinen vanhin huutaa, koska hän näkee lapsiansa, jotka kuitenkin luomisen puolesta ovat hänen lapsensa, kuinka taivaallinen vanhin huutaa: "Voi! Voi!", koska hän kuulee lapsiansa parkuvan vihollisen kynsissä, eikä pääse kuitenkaan auttamaan heitä, koska he ovat niin paatuneet, että he kiroavat Luojaansa ja tallaavat hänen vertansa ja pilkkaavat hänen kyyneleensä.

Voi! Voi! kuinka hän tänäkin päivänä itkee ja surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka ei ole ottaneet hänen opeuksiansa vastaan, vaan menevät sokeudessaan helvettiin. Ja ovatkopa nyt kaikki sokeat, jotka menevät helvettiin? Eiköpä jo muutamat mene avoimilla silmillä helvettiin? Jotka ovat jo kerran saaneet silmänsä auki, ovat jo tunteneet, mikä hirmuinen vaiva on helvetissä, ovat myös tunteneet, mikä

sanomatoimien ilo on taivaassa, mutta yhtähyvin pyörtävät takaisin maailmaan ja rupeavat vastauudesta ristiinnaulitsemään Vapahtajaansa himoilla ja haluilta, menevätkös ne sokeana helvettiin? Ei, vaan juuri avoimilla silmillä semmoiset menevät helvettiin.

Voi! Voi! kuinka taivaallinen vanhin tänä päivänä itkee teidän ylitsenne, te vaivaiset sielut, ja huutaa murheellisella sydämellä: "O! jos sinä tietäisit, onnetoin kaupunki, onnetoin seurakunta, onnetoin kyläkunta, jos sinä tietäisit, mitä sinun rauhaas sopii, niin sinä ajattelisit tällä sinun ajallasi, mutta se on kätkeyty sinun silmäsi edestä.

Ja koska me kuulemme taivaallisen vanhemman vaikiata valitus ääntä, koska me näemme rakkauden kyyneleet vuotavan hänen silmistänsä, niin me mahdamme sanoa: Tuossa nyt kiitos sinulle, murheellinen vanhin, tuossa nyt kiitos sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. Tuossa nyt kiitos, murheellinen vanhin, sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja ruokkinut ja ylöskasvattanut. Niin pian kuin ensimmäinen hammas kasvaa suuhun, purevat he sinun rintojas, koska he rupeavat konttaamaan, kiskovat he jo vanhemman tukkaa.

Koska he ensimmäisen askeleen astuvat, saattavat he jo pahaa tehdä. Koska he rupeavat käymään, tulee myös halu valkean kanssa fästätä ja terävän puukon kanssa juosta, niin että vanhemman sydän juuri vapisee, koska hän näkee, kuinka rietas antaa tuommoiselle hulliaiselle rohkeuden valkean kanssa fästäämään, terävän veitsen kanssa ho-

pusti juoksemaan ja pöydän päällä kiikkumaan. Ja koska vanhin ottaa ne murha-aseet pois lapsen kädestä, niin se parkuu vielä ja uhkaa, vaikkei itse ole isompi kuin kärppä: uhkaa jo nyrkillänsä vanhemman piestä sen edestä, että hän otti murha-aseen pois.

Semmoinen se nyt on vanhan aatamin lasten elämäkerta. Itseys, ylpeys ja vastahakoisuus pienuudesta saakka. Nyrkin kokoinen sikiä pitää itsensä niin viisaana, ettei hänen tarvitse vanhemman käskyä kuunnella. Jos vanhemman sydän vapisee ja värisee sen hullun rohkeuden tähden, mikä lapsilla on, niin hulliaiset nauravat. Jos vanhin vetää väkisin muutaman huoran huorapukin alta, niin huora sanoo: "Kyllä sitte! Et sinä aina ole minun persettäni vahtamassa." Semmoisen kiitoksen vanhin saapi lapsilta, koska hän tahtoo estää heitä synnistä, ja surmaamasta itseänsä. Mitäs nyt semmoiset hukan penikat tekevät, koska he pääsevät raavaammaksi, tulevatkos he sitte viisaammaksi? Rupeavatkos he silloin lapsuuden hulluutta katumaan? Katuvat ilmanki! Koska he tulevat itse mieheksi, rupeavat he juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Ja jos vanhin tahtoo varoittaa heitä senkaltaisesta hirmuisesta elämästä, silloin pieksävät he vanhempiansa ja sanovat: "Pidä suus kiinni, vanha houkka! Et sinä ole minun edestäni vastaamassa."

Semmoiset ovat nyt vanhan aatamin lapset: pahemmat vielä kuin hukan penikat. Voi! Voi! niitä raukkoja, jotka ei näe kahta kyynärää eteensä, ja kuitenkin pitävät itseänsä viisaana. Jos maallisen vanhemman sydän saapi kärsiä

surua ja mielikarvautta senkaltaisista lapsista, jotka ei näe ollenkaan onnettomuuttansa, vaan juoksevat päätänsä myöten helvettiin, niin että vanhemman täytyy valittaa niinkuin se vanha Israel: "Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan." Mitä sitte taivaallinen vanhin, joka näkee vielä edemmäksi kuin maallinen vanhin. Hänen sydämensä tahtoo haljeta murheesta, koska hän näkee, kuinka ne sokeat raukat, jotka asuvat turmeluksen kauptungissa, tulevat täällä ajassa jo onnettomiksi ja vielä sitte ijankaikkisesti, koska he ei etsikko aikaansa tunteneet. Itse vasiten yllytit vihollisen päällensä ja sillä lailla surmattiin.

Katso, tuommoisen murheen ja mielikarvouden saattavat jumalattomat lapset vanhemmalle, ja siinä nyt on kiitos sinulle, murheellinen vanhin. Siinä nyt on kiitos sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja suurella tuskalla, vaivala ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Siinä on kiitos sen edestä, että sinä olet näitä hukan penikoita ruokkinut ja ylöskasvattanut. Usein sinä valvoissas heidän ylitsensä kumarsit polviasi ruokoilemaan näitten onnettomain raukain edestä, että he tulisit Jumalan lapsiksi, että sinä saisit iloita heidän kansansa taivaan valtakunnassa.

Mutta turhaan ovat sinun kyynelees vuotaneet, taivaallinen vanhin. Hukaan olet sinä vuodattanut verta viimeiseen pisaraan asti. Ei ole paatuneet lapset ottaneet vaaria sinun kyyneleistäs ja sinun huokauksistas. Ne pilkkaavat sinun kyyneleitäs ja tallaavat sinun vertas. Onkos täällä yhtään, josta vanhemmalle tulis ilo? Onkos yhtään niit-

ten paatuneitten keskellä, joka mahtuu vanhemman sydämeen?

Toiseksi. Rakel itkee lapsiansa, eikä anna itseänsä lohduttaa. Rakel, Israelin ihana vaimo, sen vanhurskaan Joosefin ja Benjaminin äiti, kuoli synnyttäissä sitä nuorinta lasta. Hän oli yksi vanhin, jonka viattomat lapset tapettiin Betlehemissä, josta tuli vanhemman sydämelle sydämen kipu, koska hän näki, kuinka viattomat lapset surmattiin viholliselta. Onkos nyt yksikään täällä, josta tulis murheelliselle vanhemmalle ilo, jos hän surmattaisiin Betlehemissä Marian pojan tähden. Yksi vanhurskas Joosef oli silloin, joka oli rakas vanhemman sydämelle, mutta sekin myytiin pakanoille. Ja koska hän ei tahtonut huoruuteen ryhtyä pakanallisen emännän kanssa, täytyi hänen istua vankeudessa kaksi ajastaikaa. Kuitenkin sai vanhin ilon tästä pojasta: nimittäin Joosefista.

Mutta onkos nyt monta lasta täällä, josta tulis murheelliselle vanhemmalle ilo? Ei taida olla monta, jotka vanhurskauten tähden olisit istuneet vankeudessa, eli Marian pojan tähden olisit tapetut ruumiin puolesta Betlehemissä. Ei taida olla monta, joista vanhemmalle tulis semmoinen ilo, että hän saattais sanoa: "Nyt minä tahdon mielelläni kuolla, koska minun silmäni ovat nähneet sinut, että sinä olet vielä elämässä." Sinä vanhurskas Joosef! Oletkos vielä elämässä? Pitääkö murheellisen vanhemman saaman sen ilon sinusta, että sinä olet vielä elämässä, vai onko se julma peto kiskonut ja repinyt ja raatanut sinun sielusi, ja tappanut sinun henkesi, niinkuin sinun pakanalliset veljesi sanovat, että peto on sinut tappanut?

Minä luulen kuitenkin, että sinä olet elämässä, Joosef, ehkä pakanallisessa maassa, kussa hävittömät huorat valehtelevat sinun päällesi, että sinä olet tahtonut heitä häpiään saattaa. Se toivo on, että sinusta pitää tuleman vanhemman sydämelle ilo, jos sinä aina pidät itseäs lujana Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalan tykö. Vaikka pakanalliset veljet sinua vihaavat ja tahtovat tappa, yhtä hyvin kääntyy heidän vihansa Jumalan kunniaksi, että pakanalliset veljet häätyvät viimein anomaan anteeksi heidän vääryytensä, jota he ovat tehneet sinua vastaan.

Ja sinusta kans on toivo, sinä murheellinen Maria Magdaleena, että sinun kyynelees ja sinun huokaukses vaikuttavat niin paljon, että se suuri ristinkantaja nousee ylös kuolluista. Mutta sinä onnetoin Juudas, joka olet pois vilpistynyt ja maailman rakkauden tähden sopinut vihollisten kanssa, ja ahneuden tähden luvannut Jeesuksen ristin vihollisille, että sinä olet saattava hänet ilman kapinata ylimmäisten pappein ja maailman herrain tuomion alle. Turhaan olet sinä niin monta ajastaikaa käynyt Jeesuksen koulussa. Turhaan on hän sinua neuvonut ja opettanut. Et sinä ole tullut sen kautta viisaammaksi, vaan enemmän olet paatunut.

Mikäs perkele se oli, joka meni sinun sydämees, koska sinä menit takaisin maailmaan. Ja mikäs perkele se oli, joka meni sinun sydämees, koska sinä sen kastetun palan jälkeen menit pois muitten opetuslasten seurasta, ennenkuin Herran ehtoollinen oli päätetty, ennenkuin virsi oli veisattu? Taisi olla ahneuden perkele, joka pani sinut pet-

tämään sinun Vapahtajaas. Taisi olla vihan perkele, joka antoi sinulle hopun erkaantumaan toisten opetuslasten seurasta. Vai oliko se kastettu palainen tarttunut väärään kurkkuun, että sinun täytyi mennä ulos oksentamaan myrkkyä kristittyin päälle?

Et sinä vain sokeana mene helvettiin. Kyllä sinulle on sen verran puhuttu, kuinka Vapahtajan pettäjälle käypi. Mutta sinä ajattelet ilmanki, että muut opetuslapset ei tarvitse tietää, mikä mies sinä olet. Sinä tahdot olla kristitty kristittyin seurassa, ja perkele perkeleitten seurassa. Ja kuitenkin vaikuttaa se kastettu palainen niin paljon, että sinun täytyy nyt paeta ulos muitten opetuslasten seurasta, vaikka yö on. Mihinkäs sinä menet, Juudas, koska et pysynyt enää muitten opetuslasten seurassa, etkä pyörtänyt enää takaisin rukouksiin kiitosvirttä veisaamaan. Tulikos sinulle kusihippu, vai minkä syyn tähden sinä menit ulos pimeään maailmaan, ennenkuin Herran siunaus oli luettu?

Koska sinä nyt olet erkaintunut muitten opetuslasten seurasta, ja olet mennyt ulos pimeään maailmaan, vaikka olet saanut semmoisen varoituksen ja viimeisen rakkauden merkin Vapahtajan omasta kädestä, kyllä kerran polttaa se viatoin veri, jonkas olet pettänyt, sinun tuntoas, mutta silloin ei auta enää katumuskaan. Ei auta enää synnin tunnustus, koska et ole tunnustanut silloin tutkistelemuksen aikana Jeesuksen opetuslapsille. Ei auta sekään sinua, että sinä viskaat vääryyden rahat kirkkoon, vaan sinun täytyy mennä ulos hirttämään itses, että kaikki muut opetuslapset näkisit, mikä onnetoin ja hirmuinen kuole-

ma tulee niille raukoille, jotka ahneuden tähden ja maailman rakkauden tähden pettävät Vapahtajansa.

Hukkaan ovat taivaallisen vanhemman kyyneleet vuotaneet sinun tähtesi, Juudas parka! Vaikka sinä sokea raukka et ole nähnyt hänen verta vuotavan yrtitarhassa ja Golgatan mäellä, ovat kuitenkin muut opetuslapset nähneet hänen verensä tippuvan hänen otsastansa. Mutta uni pakkaa niin väkevästi niittenki päälle, ettei he voi valvoa ja rukoilla hänen kanssansa. Voi! Voi! niitäkin raukkoja, jotka unihorroksissa näkevät taivaallisen vanhemman hikoilevan verta, eikä sentähden jaksa valvoa ja rukoilla, ettei he joutuis kiusaukseen?

Eikös ole Herra käynyt kolme kertaa herättelemässä teitä, ja joka kerta kuin hän tuli, löysi hän teidät murheen tähden makaamasta. Makaattekos te vielä ja lepäätte? Jo nyt kyllä on: "Katso, Juudas tulee pian vihollisten joukon kanssa ottamaan Jeesusta kiinni, ja silloin täytyy teidän viimein herätä ylös teidän uneliaisuudestanne.

Me olemme nyt nähneet taivaallisen vanhemman itkevän ja surkuttelevan sitä onnetointa kansaa, joka asuu turmeluksen kaupungissa. Mutta tämä kansa ei ole etsikko aikaansa tuntenut. Turhaan ovat Vapahtajan kyyneleet vuotaneet heidän tähtensä. Ei ole niille raukoille tullut yhtään apua Vapahtajan kärsimisestä ja kuolemasta. Ei ole vanhemmalle tullut iloa monesta lapsesta, joita hän on suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Onkos täällä joku sielu, joka on sovitettu taivaallisen vanhemman kanssa, jonka päälle se kallis sovintoveri ei ole hukkaan vuotanut,

tulkoon nyt puhdistetulla sydämellä ja kuitenkin särjetyllä sydämellä armoistuimen eteen, ja rukoilkoon, ettei taivaallisen vanhemman kyyneleet tulis koskaan unhotetuksi, ettei koskaan kuvettuis se veri, joka vanhemman sydämestä vuotanut on, vaan että se aina pysyis tuoreena ja vereksenä ja märkänä.

Mitäs kuivettunut veri vaikuttaa? Jos vanhemman veri ei pysy tuoreena, vereksenä ja märkänä sydämessä, niin tulee kuolema. Mistä vastasyntyneet ovat sen veren saaneet, joka heidän sydämensänsä on? Eikös ole se veri tullut vanhemman sydämestä, nimittäin se veri, joka ylöspitää niitten vastasyntyneiden henkeä? Voi! Voi! lapsukaiset, ajatelkaat perään, että se veri, joka teidän sydämissänne on, ja teidän verisuonissanne, se on tullut vanhemman sydämestä. Pitäiskö teidän enää pilkkaaman vanhemman kyyneleitä, jotka olette saaneet verta vanhemman sydämestä, joka ylös pitää teidän henkenne? Ja vielä täytyy taivaallisen vanhemman imettää teitä. Hänen täytyy antaa teidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa, että se heikko henki, joka teissä on, pysyis teissä, ja että te kasvaisitte armossa, ja viisaudessa Jumalan ja ihmisten edessä.

Muistakaat nyt lapsukaiset ne vanhemman kyyneleet, jotka tänä päivänä ovat hänen silmistänsä vuotaneet teidän ja kaikkein jumalattomain lasten tähden. Antakaat ne kyyneleet paistaa niin kuin päärlyt teidän silmissänne, niin kuin kalliit kivet teidän kruunuissanne, niinkuin aamusade teidän sydämissänne, että te viimein pääsisitte lukemaan kirkastetuilla silmillä vanhemman kyyneleet uuden Jerusalemin kaupungissa,

vanhemman kuumat kyynelleet, jotka ovat tosin vuotaneet kaikkein jumalattomien lasten edestä siinä suuressa turmeluksen kaupungissa. Mutta ainoastansa opetuslapset niitä näkevät ja tuntevat painavaksi ja raskaaksi, koska ne putoavat paatuneitten tunnon päälle.

Lukekaat, lukekaat, te Jeesuksen opetuslapset, lukekaat vanhemman kyynelleet, jos te saatatte, ja kootkaat niitä sydämeen nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

¹ vasiten = varta vasten (Tornionlaakson murretta)

² fästätä = leikkiä (Tornionlaakson murretta)

³ hulliainen = ymmärtämätön pikkulapsi

⁴ raavas = aikuinen, vanha

⁵ manata = anoa, kehottaa, nuhdella

On niitäki, jotka luulevat itsensä puhtaksi, ja ei ole kuitenkaan saastaisuudestansa pestyt.

San. 30: 12

On niitäki, niin sanoo Salomo, on niitä semmoisia ulkokullatuita ja suukristityitä, jotka luulevat itsensä puhtaksi, ja ei ole kuitenkaan saastaisuudestansa pestyt. Mutta kukas niitä tuntee? Pakanat luulevat, että kristillisuus on ulkokullaisuus. Fariseus luulee, että publikaani on ulkokullattu. Jokainen, joka näin rohki elää maailmassa, luulee, että nämät heränneet ovat ulkokullatut, ja että he tekevät itsensä jumaliseksi.

Me annamme nyt myöten, ettei kaikki perkeleet ole ulkokullatut. Niinkuin myös muutampi perkele on olevinansa totinen ja ei viitti ulkokullaisuutta nähdä, esimerkiksi vihan perkele, se ei saata olla ulkokullattu. Ja hänen veljensä ylpeyden perkele ei saata olla ulkokullattu. Ja koska molemmat asuvat yhden suruttoman ihmisen sydämessä, tahtovat he julkisesti osottaa maailmalle, että he ovat totiset ja urhoolliset, sillä he menevät rohki helvettiin ja katsovat muita ulkokullatuiksi, jotka ei saata niin rohki vaelttaa kadotuksen lavealla tiellä, kuin he.

Semmoiset miehet ei sanokaan itsensä kristityiksi, eikä ne pidä yhtään jumalisuuden harjoitusta. Ei ne käy niinkuin fariseus temppeleihin rukoilemaan, mutta ei ne myös tule sinne niin kuin publikaani huokaamaan. Ja semmoiset miehet, jotka niin rohki elävät synnissä, ei viitti paljon ripillä käydä. He tuntevat ilmanki, ettei heidän kannata sinne

mennä, koska he niin rohki pilkkaavat Jumalata. Ne luulevat, että keveämpi on edesvastaus ijankaikkisuudessa, koska he katsovat ylönn armon välikappaleita.

Mutta ei kaikki perkeleet ole niin totiset, kuin vihan perkele ja ylpeyden perkele. Ei kaikki ole niin rohkeat menemään kadotuksen lavealla tiellä, kuin nämät kaksi, nimittäin vihan perkele ja ylpeyden perkele. Muutamat viholliset ovat niin siveät ja niin jumaliset, ettei kutkaan saata olla niin jumaliset kuin he. Ja ne luulevat itsensä puhtaksi, vaikka he ei ole saastaisuudestansa pestyt. Yksi niistä on siveä perkele, joka ei ole kellenkään tehnyt väärin. Ei hän muista kuitenkaan, että hän olis tehnyt väärin, ei Jumalalle ei myös ihmisille. Tämä siveä perkele on yksi fariseus, joka kiittää Jumalata sen edestä, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset.

Ja vaikka se kuuluu fariseuksen kolvissa, niinkuin olis hänen rukouksensa ollut kauniimpi kuin publikaanin, erinomattain koska fariseus kiitti Jumalata sen edestä, että Jumala oli varjellut häntä synnistä, kuitenkin on tämä fariseuksen rukous yksi kauhistus Jumalan edessä, sillä maailman kunnia ja oma vanhurskaus, josta siveä perkele on kokoon pantu, on varjellut fariseusta niistä krouveista synneistä, niinkuin ryöväämisestä ja huoruudesta. Ehkä nyt maailman orjat ja fariseusten uskon veljet ei usko, että perkele varjelee ihmistä muuttamista synneistä, on kuitenkin se yksi järkähtämätönn totuus, että se siveä perkele oli varjellut fariseusta niistä törkiämmistä ja krouvimmista synneistä.

Se sama siveä perkele varjelee vielä nytkin muutampia ihmisiä krouveista

synneistä, niinkuin varkaudesta, huoruudesta, juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksista ja muista krouveista synneistä. Ja semmoiset miehet pitäisit kiittämän perkelettä ja sanoman: "Minä kiittän sinua, rakas siveyden perkele, että sinä olet varjellut minua huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta." Mutta luonnollinen järki ottaa tässä niin kovin vastaan, että hän kauhistuu ja sanoo: "Perkelekö synnistä varjelee, eiköpä hän kehoita syntiin?" Mutta ei ole siveyden perkele semmoinen, että hän kehoittaa syntiin, vaan enempi se varjelee synnistä, nimitäin sen kaltaisista synneistä, jotka käyvät kunnian päälle.

Mutta siveyden perkele varjelee myös katumuksesta hänen orjiansa. Ei fariseus saata totiseen katumukseen tulla, sillä hänellä ei ole syntiä katuma vertaa. Mitä taas fariseuksen hyviin töihin tulee, niin se on arvattava, että sama siveyden perkele, joka varjelee häntä krouveista synneistä, panee häntä myös hyviä töitä tekemään, joita hän myös luettelee, sillä ne ovat hänen autuutensa perustus. Muutoin on fariseuksilla kirkaat silmät näkemään kristittyin vikoja. Koska nimittäin fariseus ei löydä vääryyttä itsessään, niin täytyy hänen muitten vikoja vahdata.

Toinen osa niitä, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, kutsutaan armonvarkaiksi, jotka ei saata publikaanin kanssa sopia, sillä niillä on yksi väärä luottamus Jumalan armon päälle. Kyllä tosin kaikki suruttomat ovat armon varkaita sen vuoksi, että he omistavat itsellensä paljon Jumalan armosta, koska heillä on semmoinen usko, että Jumala varjelee

heitä, ei ainoastansa maallisesta, mutta myös hengellisestä onnettomuudesta. Ja jos he oman tyhmyytensä kautta ja riettaan yllytyksen jälkeen tekevät jotakin hullua työtä, josta tulee vahinko, niin se pannaan kaikki Jumalan päähän¹, ja sanotaan: Jumala teki minut köyhäksi. Jumala pani tämän ristin minun päälleni. Jumala otti terveyden pois.

Sillä lailla omistavat he itsellensä aivan väärin Jumalan siunausta, koska he saattavat panna Jumalan päähän¹ kaikki, mitä rietas on tehnyt. Jos viinaporvari rikastuu, niin on Jumala sen tehnyt. Hän on antanut viinaporvarille tavaran ja omaisuuden. Jos juomari, huora eli varas tulevat köyhäksi, niin on Jumala senkin tehnyt. Ei suinkaan suruttomalle ihmiselle mahdu se usko pääkalloon, että riettaalla on niin suuri voima, että hän saattaa tehdä muutampia köyhäksi ja muutampia rikkaaksi.

Mutta oikeat armon varkaat ovat semmoiset, jotka luulevat itsensä puhtaiksi, ja ei kuitenkaan ole saastaisuustansa pestyt. Muutamilla on nimittäin tunto vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti, että kunnian perkele olis saanut kuoleman haavan. Semmoiset armon varkaat ei kärsi tuomiota. Ei he tahdo syntiänsä maailmalle huutaa. Ei he tahdo vääriä tekojansa sovittaa. He seisovat risuaidan takana, ja siellä he omistavat itsellensä Jumalan armollisia lupauksia, vaikka ei ole sydän koskaan särjetyksi tullut. On muutamia niistä armon varkaista kostuneet ensimmäisiin armonmerkkeihin saakka, ja niitten päälle he ovat panneet maata. Semmoiset armon varkaat ei tahdo tietää Jumalan ankarasta vanhurskaudesta mitään,

ja he luulevat itsensä puhtaiksi, mutta ei kuitenkaan ole saastaisuudestansa pesytyt, sillä muutamat vanhat synnit riippuvat heissä kiinni.

Ja erinomattain tunnetaan heidän ylisyrjäisyytensä siitä, että he pelkäävät ja kiertävät kristityitä. Ei he tahdo olla muitten kristittyin kanssa kokouksissa. Heillä on salainen viha kristityille. Jos heillä olis rakkautta kristityille, niin he pitäisit kanssakäymistä kristittyin kanssa ja kuulisit mielellänsä toisten kristittyin ajatuksia siitä ainoasta tarpeellisesta. Mutta juuri se asia, että he erkaantuvat Jumalan seurakunnasta, osoittaa selkeästi, ettei ole heillä rakkautta, mutta viha on sydämessä. Ja kuinka semmoiset mahtuisit enää ahtaasta portista sisälle, koska vanha aatami on paisunut niin suureksi, ettei he mahdu enää kristittyin sydämeen, eikä myös kristittyin kokouksiin.

Tämän päivän evankeliumissa panee Vapahtaja meidän silmämme eteen kaksi miestä, jotka olit tulleet templiin rukoilemaan. Toinen oli fariseus, ja toinen publikaani. Ja me luulemme, että he ovat molemmat täällä rukoilemassa, vaikka vähän eri mielellä. Meidän pitää Jumalan armon kautta katseleman, missä tarkoituksessa itse kukin on tullut, ja mitä itse kukin tässä templissä vaikuttaa rukouksellansa. Mutta me rukoilemme sitä ylimmäistä kuningasta, että hän kuulis publikaanin huokauksia, jotka tulevat särjetystä sydäimestä, vaikka fariseus häntä ylönkatsoo ja pilkkaa hänen kyyneleensä. Katso Herra armollisesti publikaanin puoleen, ja anna hänen huokauksensa kuulua taivaaseen, niin kuin me uskomme, että hän menee

hurskaampana kotia kuin fariseus! Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 18: 9

Fariseus ja publikaani ovat kaksi merkillistä miestä, jotka ovat tulleet templiin rukoilemaan. Toinen on siveä ja kunniallinen mies, ja suuressa arvossa pidetty maailmassa. Hän on myös jumalainen, ja hän on myös joltisesti kärsivällinen, koska hän ei mene ulos kirkosta, vaikka publikaani siellä seisoo ja huokaa. Ei tämän aikaiset fariseukset ole niin kärsivälliset, sillä he pakenevat ulos kirkosta, koska publikaani alkaa huokaamaan, ja valittavat, että publikaani pilaa heidän hartautensa.

Mutta publikaani on yksi maailmalta ylönkatsottu ihminen, ja sangen huono ihminen, joka ei suinkaan ole siveästi elänyt, mutta hän tuntee myös, ettei hän ole yhtään kunniaa eli kiitosta ansainnut. Synnin kuorma on tullut raskaaksi hänen tuntonsa päälle. Ja koska hän lyöpi rintojansa, niin vissimmästi arvataan siitä, että hänellä on sydän kipeä. Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman fariseusta ja publikaania. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden on fariseus tullut kirkkoon rukoilemaan? Toinen tutkistelemus: Minkätähden on publikaani tullut tänne huokaamaan? Meidän toivomme on, että publikaani menee hurskaampana kotiansa, vaikka kuinka hän olis fariseukselta ylönkatsottu ja huonona pidetty.

Ensiksi. Minkätähden on fariseus tullut tänne rukoilemaan? Emme tiedä, mutta tullut se kuitenkin on. Saati hän pysyis kirkossa, ettei kusiheppu tulis

hänelle, ennekuin rukous on täytetty. Me näemme, että fariseus seisoo ja ruokoilee näin itseksensä: "Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä eli niinkuin tämä publikaani." Tästä fariseuksen rukouksesta me kuulemme, että fariseuksella on semmoinen usko, että Jumala on varjellut häntä synnistä. Ja me arvaamme hyvin, että fariseuksen uskonveljillä on sama usko, että Jumala on heitä varjellut synnistä, koska he sanovat: "En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huora, Jumalan kiitos! En ole Juomari, Jumalan kiitos!"

Näillä sanoilla he kiittävät Jumalansa sen edestä, että hän on varjellut heitä synnistä. Mutta se on tietämätöin, mikä Jumala se on, joka heitä on varjellut synnistä. Minä luulen, että se Jumala on alimmaisessa taivaassa, joka on fariseusta ja hänen veljiänsä varjellut synnistä. Se on yksi siveä perkele, joka varjelee muutampia niistä krouveista synneistä, niinkuin huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta ja tappeluksesta. ja tämä siveä perkele on kokoon pantu maailman kunniaista ja omasta vanhurskaudesta.

Ne fariseukset, joita tämä siveä perkele varjelee synnistä, välttävät niitä krouveja ja törkeämpiä syntiä, jotka käyvät kunnian päälle. Mutta niistä fiinimmistä synneistä ei saata kunnian perkele heitä varjella. Kohtuullinen juopumus on fariseukselle luvallinen. Koreus on heille luvallinen. Ahneus kaupassa on luvallinen. Maailman ilo ja maailman turhuus on luvallinen. Tämän aikaiset fariseukset pitävät ristiäisiä, häitä ja kraviaisia, ja se on heille kunnian

an tapa. Ja kaikki, mitä jo maailman kunnia myöten antaa, sitä fariseukset myöten antavat ja noudattavat. Mutta fariseuksilla on semmoinen vahva usko Jumalan päälle, ettei suinkaan publikaanilla ole uskoa sinapin siemenen vertaa sen suhteen kuin on fariseuksilla. Sillä fariseukset luulevat, että Jumala on varjellut heitä synnistä, ja sanovat vielä: "Ei suinkaan perkele varjele synnistä, enemmän se kehoittaa."

Mutta nyt pitää teidän tietämän, kaikki hyvät fariseukset, jotka tässä olette, että kunnian perkele ja oman vanhurskauden perkele on teitä varjellut synnistä, sekä julkisesta varkaudesta että huoruudesta, niin myös juopumuksesta ja tappeluksesta. Ja kiittäkää nyt teidän Jumalatanne, joka teitä on varjellut synnistä, sanoen: "Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä eli niinkuin tämä publikaani. En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huora, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!" Niin sanovat tämän aikaiset fariseukset.

Mutta jos ne uskoisit, että se on perkele, joka on heitä varjellut synnistä, niin vähemmän ne kiittäisit häntä. Onkos yksikään synti fariseuksen tunnon päällä, josta maailman jumala ei ole saattanut häntä varjella? Ei ole kuullut vielä, että synnit rupeisit fariseuksen tuntoa vaivaamaan. Mutta publikaanin synnit taitavat olla fariseuksen tunnon päällä. Miksis fariseus sanoo, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Ilmanki fariseus tietää, että tämä publikaani on yksi huono ihminen, yksi huora ja varas, joka nyt tuli

tänne huokaamaan juuri fariseuksen korviin. Kukas tiesi pilataan vielä fariseuksen hartaus publikaanin huokauksilta. Me olemme kuulleet, että fariseukset näit paljon vikoja Vapahtajan elämässä, ja opetuslapset olit pyhäpäivän rikkojat jo Vapahtajan aikana. Ja hänen kuolemansa jälkeen ei löytynyt niin paljon pahoja ihmisiä missään, kuin sen suuren kansanhäiritsijän opetuslapset. Niin olit fariseukset saaneet sen vakuutuksen, että se Natsareenuksen lahkokunta, joka sanoi itsensä kristityksi, oli pahinta ihmishäiritsijä, jotka piti tulella ja miekalla hävitettämän.

Eiköhän vielä nytkin ole fariseuksilla sama usko, että kristityt ovat perkeleen joukko, koska ne ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa? Kyllä fariseukset sentähden kiittävät Jumalatas, vaikka he kantavat hengellistä vihaa kristityille ja katsovat ylön publikaania. Tule nyt hyvä fariseus kiittämään Jumalatas, joka on sinua varjellut synnistä, ja älä vain kumarra polvias ollenkaan, koska sinä rukoilet, vaan seiso niin kuin maailman herrat pruukaavat. Niin fariseuski tekee. Hän seisoo ja rukoilee näin itsellensä: "Minä kiitän sinua Jumala jne." Ja koska sinä olet näin rukoillut, niin mene sen viinaporvarin tykö, joka on palavan kosken alimmaisessa korvassa, ja rukoile häntä, että hän antais sinulle vuotavata pirunpaskaa sydämen puoskimiseksi, ettei publikaanin huokaukset polttais sinun tuntoa ijankaikkisesti.

Mutta katselkaamme nyt, minkätähden fariseus ei ole niinkuin tämä publikaani. Me kuulemme hänen kiittävän Jumalatas, ettei hän ole niin kuin

tämä publikaani. Se merkitsee, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Fariseus on maailman mielestä monta tuhatta kertaa parempi, kuin publikaani. Ensiksi on fariseus siveästi elänyt ja välttänyt syntiä, jonka edestä hän myös kiittää Jumalatas. Mutta publikaani ei saata kiittää Jumalatas sen edestä, että hän on varjellut publikaania synnistä. Publikaani tuntee, ettei hän ole kantanut vaaria Jumalatas silloin, koska hän eli niin kuin luontokappale suruttomuudessa. Publikaani tuntee, että hän on huora ja varas. Sentähden ei hän saata kiittää Jumalatas sen edestä, että Jumala on varjellut häntä synnistä.

Mutta yksi syy on vielä, minkätähden fariseus katsoo tuota publikaania niin kovin ylön. Se on publikaanin huokaukset, jotka tekevät fariseukselle paha. Ei nimittäin fariseus viitti semmoisia nähdä, jotka itkevät ja huokaavat. Jos ei nyt fariseus olis Herran templissä, niin hän sanois publikaanille: "Mene pois tästä huokaamasta, muutampi ulkokullattu. Ennen olet sinä huorannut ja varastanut, ja nyt tulet sinä tänne huokaamaan niinkuin luontokappale." Mutta kuin fariseus on Herran templissä, niin ei hän viitti siellä puhua. Ennen fariseus menee itse ulos kirkosta, että hän pääsis semmoisia näkemästä ja kuulemasta. Ja jos itse saatana olis kirkossa, niinkuin hänen tapansa on, niin täytyy hänen ulos mennä niin pian kuin publikaanin huokaukset rupeavat kuulumaan.

Itse siveyden perkeleen täytyy ulos mennä niin pian kuin publikaanin huokaukset rupeavat kuulumaan. Ja armon varas, joka sanoo makaavansa joka päivä Jeesuksen ristin juuressa, nousee ho-

pusti ja pakenee ulos kirkosta niin pian kuin publikaanin huokaukset rupeavat kuulumaan. Eikös se ole ihmeellinen, että perkele ja hänen orjansa ei kärsi ollekaan katuvaisten huokauksia kuulla. Silloin jo pidit fariseukset sen asian kovin pahana, että yksi vaimo tuli itkemään Jeesuksen jalkain päälle sen spitaalisen Simeonin huoneessa. Ilmanki heidän hartautensa pilaantui siitä. Se oli heidän mielestensä niin ilkeä nähdä, että yksi huora riepu tuli Jeesuksen jalkoja pesemään kyyneleillensä.

Mahdoit ilmanki fariseukset ajatella, kuinka Jeesus, jota pidettiin profeettana, saattoi semmoista huoraa kärsiä. Miksis Jeesus ei ajanut katuvaista huoraa pois itkemästä ja ulvomasta hänen päältänsä. Semmoinen on fariseuksen luonto, ettei hän viitti nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat. Hän katsoo niitä niin kovin ylön, että hän kiittää Jumalata sen edestä, ettei hän ole niin kuin tämä publikaani. Moni fariseus on näinä aikoina rukoillut Jumalata, ettei hän koskaan tulis niin huonoksi ja niin hulluksi, kuin tämä publikaani, joka nyt rupeis tuossa huokaamaan.

Mutta kukas tiesi, koska täällä jo katuvaisten kyyneleet polttavat fariseusten tuntoa, mitä ne huokaukset vaikuttavat ijankaikkisuudessa, koska fariseus itse rupeaa huokaamaan ja ulvomaan. Siellä taitavat publikaanin huokaukset polttaa fariseuksen tuntoa ijankaikkisesti. Siellä täytyy fariseuksen kirotta itseänsä, koska publikaanin huokaukset tulevat muistoon, ettei hän ole tässä armon ajassa itkenyt, niinkuin se katuvaisten huora Simeonin huoneessa, eikä ole huoannut niinkuin publikaani, ei ole lyönyt rin-

toihinsa ja huoannut: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni. Siellä saapi hän vasta katua ijankaikkisesti, että hän on ylönkatsonut publikaania, että hän on pilkannut hänen huokauksiensa, että hän on nauranut, koska hänen piti itkemän, että hän on kantanut hengellistä vihaa publikaanille, koska hänen piti rakastaman.

Ja vaikka fariseus täällä pilkkaa katuvaisten kyyneleitä ja sanoo: ”Mikäs ulvominen se on?” Vaikka fariseus täällä ylönkatsoo publikaanin huokauksia, ja sanoo: ”Vielä ne huokaavat niin kuin luontokappaleet,” niin taitaa pian tulla se aika, että riettaan enkelit pilkkaavat fariseuksen kyyneleitä. Koska hänki alkaa käärmeeen kyyneleitä vuodattamaan, silloin taitavat riettaan enkelit kysyä häneltä: ”Mikäs ulvominen tämä on? Koska ennen et ole ulvonut niin ole nyt ulvomatta. Ja koska ennen et ole huoannut, niin ole nyt huokaamatta.” Taitapa rietas ruveta käärmeeen kyyneleitä pyyhkimään pois, koska fariseus alkaa helvetissä ulvomaan. Taitapa rietas olla valmis puoskimaan fariseuksen sydäntä vuotavalla pirunpaskalla niinkuin hän täällä on valmis puoskimaan, jos joku fariseus tulis omantunnon vaivaan. Taitapa rietas helvetissä pistää rintojansa fariseuksen suuhun ja sanoa: ”Ime nyt veikkoseni riettaan nisiä, niinkuin ennen olet imenyt.”

Täällä kyllä on fariseus harjaintunut imemään riettaan nisiä, niinkuin hän välistä, koska rietas ei aina laske maitoansa, on harjaantunut sitä vuotavata pirunpaskaa nuolemaan, joka riettaan perseestä tippuu, niinkuin yksi hengellinen sika pruukaa tehdä. Mutta siellä helve-

tissä ei taida enää tulla maito riettaan nisistä, eikä taida pirunpaska tippua hänen perseestänsä, niinkuin me kuulemme rikkaan miehen valittavan helvetissä, ettei siellä ole vedenpisaraa tiputtamista kielen päälle. Ajattele nyt, hyvä fariseus, tällä sinun ajallas, mitä sinun rauhaas sopii, ja älä enää seiso ja rukoile: “Minä kiitan sinua Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä eli niinkuin tämä publikaani, vaan katso nyt sen katuvaisten publikaanin päälle, kuinka hän menee kotiansa hurskaampana kuin sinä, vaikka ei ole hänellä niin kauniit rukoukset kuin sinulla.

Toiseksi. Minkätähden on publikaani tullut tänne huokaamaan? Emme tiedä, mutta ilman syytä hän ei ole tullut, vaikka fariseus sanoo: “Mitä tuo ulkokullattu huokaa?” Mutta sen me tiedämme, ettei huokaukset tule tyhjistä. Joku aine pitää oleman, ennenkuin huokaukset saattavat tulla. Me kuulemme evankeliumista, että publikaani löi rintoihinsa. Minkästähden löi hän rintojansa? Eiköpä siinä ollut kipu ja ahdistus? Koska nimittäin publikaanin tunto heräis, rupeis synti ja rietas kalvamaan hänen tuntoansa ja ahdistamaan hänen rintojansa. Jumalan Henki rupeis omantunnon kautta soimaamaan häntä huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta, ahneudesta, viinakaupasta, maailman turhuudesta, kruunun varkaudesta, ja kaikista synneistä, joita hän ennen suruttomuudessa oli tehnyt.

Tästä Jumalan Hengen nuhtelemisesta tuli publikaani murheelliseksi ja raskamieliseksi. Hän joutui sen kautta omantunnon vaivaa kärsimään. Ja ei ai-

noastansa sitä kuin synnin tuska myötän-
sä tuopi, niinkuin omantunnon soimauk-
sia ja sydämen ahdistusta, vaan myös se
hengellinen vihollinen rupeis hirmuisesti
päälle käymään ja kantamaan hänen
päällensä yötä ja päivää. Fariseus rupeis
häntä ylönkatsomaan ja pilkkaamaan.
Maailma rupeis häntä vihaamaan.

Kuinkas nyt käypi, koska sinä olet
joutunut yhteen matkaan fariseuksen
kanssa rukoilemaan? Jokohan sinä toh-
dit haukkua fariseusta ulkokullaisuuden
tähden? Se katuvaisten ryöväri ristin
päällä nuhteli toista synnistä, vaikka itse
oli samassa kadotuksessa. Me arvaam-
me hyvin, että fariseus katsoo niin ko-
vin ylönsä tuota publikaania, joka huokaa,
että hän alkaa taas kiittämään tuota Ju-
malatansa, ettei hän ole niin huono,
kuin tämä publikaani. Fariseus sanoo:
“En ole varastanut, Jumalan kiitos! En
ole huorannut, Jumalan kiitos! En ole
juomari, Jumalan kiitos!” Mutta ehkä
kuinka huono publikaani olis, nimittäin
huora, varas, juomari, kiroilija ja tappe-
lusmies, on kuitenkin meillä se toivo, että
hän menee kotiansa hurskaampana kuin
se toinen, sillä hän on katuvaisten. Hän
lyöpi rintojansa ja huokaa: “Jumala ar-
mahtakoon minun syntisen päälleni.”

Mutta semmoisia ei viitti fariseus
nähdä. Ja itse perkele, joka on suuri
maailman herra ja aikanen viisas mies,
ei voi kärsiä semmoisia, jotka itkevät
ja huokaavat. Hän suuttuu niille ja sa-
noo: “Mene pois tästä huokaamasta,
muutampi ulkokullattu. En viitti sem-
moisia nähdä, jotka ilman aikaansa it-
kevät ja huokaavat. Mene taivaan val-
takuntaan huokaamaan. Ei tässä helve-
tissä ole semmoisille sijaa.”

Mihinkäs sinä nyt menet, katuvaivainen publikaani, koska kaikki maailman herrat ajavat sinua ulos huoneistansa, ja itse helvetin ruhtinas ajaa sinua pois helvetistä. Eikös ole paras neuvo, että sinä menet taivaan porttiin saakka huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle. Eikös ole paras neuvo, että sinä menet Marian kanssa spitaalisen Simonin huoneeseen, kussa Jeesus Natsareenus on atrioitsemassa, ja alat hänen jalkojansa pesemään katumuksen kyyneleillä. Älä kannaa vaaria fariseusten arveluksista, vaan pese sinä sen suuren ristinkantajan, sen verellä priiskoitetun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan jalkoja katumuksen kyyneleillä. Mitämaks hän katsoo armossa sinun puolees ja antaa sinulle sen autuaallisen vakuutuksen, että sinä olet ajassa ja ijankaikkisuudessa autuas, koska sinä uskot, että sinun syntis annetaan sinulle anteeksi.

Mutta voi sinua, publikaani parka, jos sinä tuhlaat hänen armonsa ja menet vastauudesta ristiinnaulitsemaan sinun Vapahtajaas. Voi sinua, publikaani parka, jos sinä taas saatat hänen henkensä murheelliseksi valvomattomuuden kautta, keveämielisyyden kautta, maailman rakkauden kautta. Sinä olet nyt saanut sen vastauksen huokauksen päälle, että sinä menet kotia hurskaampana kuin fariseus. Mutta katso perään, kuinka sinä tämän suuren armon käyttät, ettet tulis tuhlaajapojan kaltaiseksi ja tuhlais sen suuren tavaran ja omaisuuden, jonka hän oli saanut isältänsä

ja joutuis viimein sikoja paimentamaan. Sillä ne raukat, jotka paimentavat sikoja tämän maailman korvessa, ja luulevat tienaavansa omantunnon rauhaa sillä, että he taistelevat sikain kanssa, saavat kyllä nälkyä, saavat nääntyä kaukana isänsä majasta.

Jos sinä katuvaivainen publikaani haaskaat ja tuhlaat ne kalliit armon tavarat, joita nyt olet saanut, niin sinä tulet siko-paimeneksi ja hukut maailman korvessa. Vaan koska sinä nyt menet kotia hurskaampana kuin fariseus, niin vaella nyt vakaisesti elämän tiellä, ja pidä Jumala silmäin edessä. Katso perään ja eteen, ettei vihollinen sais sinua samaan huonoon tilaisuuteen kuin ennen, ettei fariseus, joka nyt katsoo sinua ylön ja pitää huonompana muita, sais sinun lankeemuksestas iloa ja pääsis todella soimaamaan. Vaella niin vakaisesti elämän tiellä, ettei Kristuksen nimi tulis sinun tähtes pilkatuksi pakanain seassa.

Ja koska sinä viimein tulet siihen templiin, kussa sinä saat ijankaikkisesti rukoilla ja palvella Jumalata, niin seiso alimmaisessa sijassa siihen asti, että se suuri Herra, joka sinua kutsunut on ihmeelliseen valkeuteen, sanoo sinulle: "Ystäväni, astu ylemmäksi," niin tapahtuu sinulle kunnia taivaan valtakunnassa. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ tehdä jokin asia jonkun päähän = panna jokin asia jonkun syyksi, vastuulle, tiliin (Tornionlaakson murrettä).

Herra sanoi Moosekselle: **Kuka on luonut ihmisen suun? Eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, eli näkevän taikka sokean? Enkö minä Herra ole niitä tehnyt?** 2 Moos 4: 11

Näin sanoi Jumala Moosekselle koska Mooses valitti, ettei hän jaksa puhua Israelin lapsille niin korkealla äänellä, että he kuulevat. Mooses sanoi Herralle: Minulla on hidas puhe ja kankea kieli. Mooses pani sen esteeksi, koska Jumala käski hänen mennä johdattamaan Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Ja tämä oli Moosekselle vastahakoinen reissu, sillä hän arvais, ettei ole koiran virka hauska, koska hänen pitää taisteleman suruttomain kanssa. Silloin pani Mooses sen esteeksi, että hänellä on hidas puhe ja kankea kieli, mutta Herra kysyi häneltä: ”Kuka on luonut ihmisen suun, eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, enkö minä Herra ole niitä tehnyt?” Tässä paikassa kuuluu, niinkuin Jumala olis tehnyt muutampia kuuroiksi ja mykiksi, mutta muissa raamatun paikoissa kuuluu, ettei ole Jumala tehnyt kuuroiksi ja mykiksi, mutta rietas.

Jos me nyt annamme myöten, että luonnollinen kuuro ja mykkä on luomisessa saanut vian Jumalan sallimisen kautta, niinkuin esimerkiksi Moosekselle oli luomisessa tullut hidas puhe ja kankea kieli, vaikka ei tämäkään vika haitannut paljon, koska hän sai voiman Jumalalta puhumaan totuutta. Mutta hengellinen kuuro ja mykkä ei saata syyttää Jumalaa, että hän on kuuroksi ja mykäksi tullut, jollemme ota sitä raama-

tun paikkaa vanhalle aatamille varjoksi, kussa Jumala sanoo profeetta Hesekielille (Hes. 3: 26). “Ja minä tahdon sinun kieleks antaa tarttua suus lakeen, niin että sinun pitää tuleman mykäksi, ja ei enää taitaman nuhdella heitä, sentähden että se on vastahakoinen huone.”

Siinä kyllä kuuluu, niinkuin Jumala olis vielä senkin pannut suruttomalle kansalle rangaistukseksi, että profeetan pitää tuleman mykäksi, ettei hän saata enää nuhdella surutointa kansaa, sillä että se on vastahakoinen, eikä tahdo nuhdetta kuulla. Mutta kuitenkin Herra toisaalta toruu Moosesta riitaveden tykönä, ettei hän ollut oikein kiivas Jumalan puolesta sanomaan jumalattomalle kansalle totuuden.

Jos me otamme kaikki nämät raamatun paikat oikein tutkinnon alle, niin me löydämme, että luonnollinen kuuro ja mykkä on saattanut saada sen vian luomisessa ja kukatiesi rangaistukseksi ja muistutukseksi ja varoitukseksi vanhemmille, jotka ovat kuurot ja mykät olleet siinäkin paikassa, kussa heidän olis pitänyt puhuman totuuden. Mutta hengellinen kuuro ja mykkä ei saata panna Jumalan päälle syytä, vaan rietas se on, joka tekee kristityitäkin kuuroiksi ja mykiksi, kussa heidän pitäis puhuman Jumalan totuuden.

Jeesus huokaa tänä päivänä sen kuuron ja mykän ylitse, joka tuotiin hänen tykönsä. Ja saavat kyllä kristityt varoittaa itseänsä, ettei Jeesuksella olis syytä huoata heidän ylitsensä, jos he tulevat kuuroiksi ja mykiksi, eivätkä enää jaksa puhua maailmalle totuutta. Silloin pääsevät suruttomat sanomaan: “Kyllä nyt saamme mennä rauhassa helvettiin

kristittyin tähden. Ei ne enää hauku kehtään. Kristityt ovat nyt tasaintuneet.”

O Herra Jeesus! Avaa kaikkein kuuroin korvat kuulemaan ja päästä kaikkein mykkäin kieli irralle, ettet tarvitset tästedes huoata kuuroin ja mykkäin ylitse! Kuule, sinä kuuroin ja mykkäin parantaja, murheellisten ja katuvaisten huokaus: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Mark. 7: 31

Pyhän evankeliumin johdatuksesta ja seuraavaisesti siitä, kuin edellä puhuttu on, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä armon hetkellä katseleman: Kuinka kuuron korvat aukenevat, ja kuinka mykkä saatettaisiin puhumaan?

Ensimmäinen tutkisteleminen. Kuinka kuuron korvat aukenevat? Me olemme luonnon tilassa kaikin olleet kuurot ja mykät, niinkuin te tiedätte ja hyvin muistatte sitä aikaa, koska Jumalan sana meni niinkuin hyminä pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos. Eikä siihen aikaan tullut yksikään sana sydäntä kohti koskaan. Mutta kuin Jumalan sanaa ruvettiin saarnaamaan oikeassa järjestyksessä ja korkeammalla äänellä Jeesus huusi: “hephata,” silloin aukenit muutampain kuuroin korvat kuulemaan ja kuuntelemaan Jumalan sanaa toisilla korvilla kuin ennen, ja silloin vaikutti Jumalan sana suuren hartauden. Oli myös silloin suuri halu kuulla ja oppia.

Mutta sitte kuin ensimmäinen hartaus rupeis jäähtymään loppui tämä hartaus ja tämä halu Jumalan sanan kuulemisen perään. Maailma rupeis saamaan enemmän ja enemmän sijaa kristittyin

sydämissä. Ei ollut enää niin paljon joutoa tulla kuulemaan Jumalan sanaa. Tämä ensimmäisen hartauden loppuminen ei mahda olla opin syy eli sanain muutos, mutta kristittyin oma laiskuus ja huolimattomuus, rakkauden puutos, valvomattomuus ja kuka tiesi hengellinen uni, joka tulee opetuslasten päälle yrttitarhassa, kussa Jeesus hikoilee verta. Ja vaikka hän käypi kolme kertaa heitä herättämässä, yhtä hyvin pakkaa synnin uni heidän päällensä, niin että he näkevät taivaallisen vanhimman vaivoja niinkuin unihoroksissa, ja eivät tiedä viimein, mistä nämät hirmuiset vaivat tulevat eli mitä ne vaikuttavat.

Katsokaat perään, te Jeesuksen opetuslapset, ja kuunnelkaat, jos Jeesus tänäkin päivänä huokaa meidän ylitsemme! Ei hän huokaa ainoastansa suruttomain ylitse, jotka ovat kuurot ja mykät, mutta hän huokaa vielä niittenki ylitse, joitten korvat kerran aukenit, koska hän huusi: “hephata!”, mutta ovat taas kuuroiksi tulemassa, joka tulee siitä, ettei kristityt varoita korviansa maailman tuulesta. Jos vain maailman kylmä tuuli pääsee puhaltamaan korviin, erinomattain nukkuissa, kyllä pian kuurous tulee. Älkäänt antako Jeesukselle syytä huoata teidän ylitsenne, kyllä on Jeesus kerran ennen raskaasti huonnut teidän ylitsenne, ettei hänen tarvitsis enää toisen kerran huoata.

Toinen tutkisteleminen. Kuinka mykkä pääsis puhumaan? Niinkuin tiedätte, olemme suruttomuuden tilassa kaikin olleet mykä. Ei ole veli sanonut veljellensä: “Tunne Herra!” Ei ole kukaan kysynyt matkustavaisilta ijankaikki-

suuteen: "mihinkäs menet," vaan kaikki matkustavaiset menit kuuroina ja mykkinä ijankaikkisuuteen. Ja kaikki kuolevaisuuden rannalla seisovaiset seisoi kuuroina ja mykkinä, niin ettei paljon yksikään sanonut hyvästi matkustavaisille, eikä matkustavainen jättänyt terveisiä jälkeensäjääneille.

Mutta sitte kuin Jeesus rupeis mykän kieleen tämän heräyksen kautta, pääsi mykän kieli valloillensa, ja mykkä puhui selkeästi. Silloin saattoi moni kiittää Jumalata sen suuren armon edestä, että se suuri luoja oli armollansa avannut kuuron korvat ja päästänyt mykän kielen siteen irralle. Silloin rammatt hyppäisit niinkuin peurat Siionin vuorella ja mykkäin kieli pakahtui kiitokseen. Mutta nyt on enin osa taas mykäksi tullut, ja se kuuluu, niinkuin ei olis mitään kiittämistä.

Tämä mykkyys ei mahda olla opin syy, joka ei ole, niin paljon kuin minä tiedän, missään paikassa sitonut kristittyin kieltä eli tukkinut heidän suutansa kiinni. Mutta kristittyin oma laiskuus ja huolimattomuus, joka on tullut maailman rakkaudesta, valvomattomuudesta ja hengellisestä laiskuudesta. Katso-kaat perään, te Jeesuksen opetuslapset, jos te tulette kuuroiksi ja mykiksi, niin Jeesus huokaa teidän ylitsenne ja katsoo taivaaseen! Ja vaikka meillä vielä on se toivo, että taivaallinen Isä kuulee poikansa huokaukset ja antaa hänelle voimaa huutamaan: "hephata!" se on: aukene! että kuuron korvat vielä aukevat ja mykän kieli pakahtuu kiitokseen. Mutta ei se ole minulle hauska kuulla Jeesuksen huokaukset kuuroin ja mykkäin ylitse, joitten korvat kerran

aukenit ja joitten kieli ennen oli pakahtunut kiitokseen.

Älkää, rakkaat veljet, ihmetelkö, että minä joskus soimaan teitä hengellisestä laiskuudesta ja hitaudesta juoksemaan kiistassa, niinkuin teidän omatuntonne saattaa todistaa, että hitaus on. Vika on sekä kuulemisessa että puhumisessa. Ja en minä saata itseäni paremmaksi sanoa, mutta se näyttää niinkuin Jumala tahtois meitä ruveta ylösherättämään ja hopittamaan, ettemme väsyis hengellisen laiskuuden tähden juoksemasta siihen suureen päämaaliin, joka meidän eteemme pantu on. Sillä me kuulemme nyt, että kovat ajat ovat edessämme, että Jumala tahtoo koetella meidän uskoamme. Jeesus on sanonut: "Minä lyön paimenta ja lampaat laumasta hajaantuvat." Koska suuret ja voimalliset maailmassa nousevat Kristusta vastaan, silloin ovat opetuslapset koossa rukouksissa. Ja minä uskon totisesti, että Jumala saattaa vielä Achitophelin neuvot hajottaa ja tyhjäksi tehdä.

Mutta se suuri Israelin Paimen, joka on itse suurella vaivalla koonnut lampaitansa siihen aikaan, koska se sumuinen aika oli, koska lampaat olit hajotetut niinkuin keiturit Israelin vuorille. Se suuri Israelin Paimen, joka on vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita ja hakenut kadonneita lampaita Siinain vuorella, punaisen meren tykönä ja Jordanin virran tykönä, paimentaa, holhoaa ja kaitsee itse lampaitansa ja viepi heitä parhaalle laitumelle ja johdattaa heitä elävän veden tykö, suojelkoon, tuetkoon ja varjelkoon omia lampaitansa pakkaisesta, lumisateesta

ja rajuilmasta, että he olisit varjellut hukan hampaista ja jalopeuran kynsistä, ja lohikäärmeen kidasta, että vapisevaiset ja raadolliset Jeesuksen lampaat pääsisit pian ijankaikkisuuden ihanalle rannalle ja Siionin vuorelle hyppäämään niinkuin peurat, kussa ei yksikään hukka enää kisko eli raada Jeesuksen lampaita, kussa jalopeuran kiljuminen ei enää kuulu ja se suuri lohikäärme ja vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, joka koko maan piirin viettelee, hän on nyt heitetty ulos taivaasta.

Iloitkaat te taivaat! Mutta voi maan ja meren asuvaisia, sillä lohikäärme tulee pitäin suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan! Olkaat hyt hyvässä turvassa te tiaiset ja pulmukaiset. Pian pääsette istumaan elävän viinapuun oksan päälle ja veisaamaan kiitosta sille suurelle Luojalle, joka teille hengen antanut on! Amen, hallelujah! amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Vaivaiset teillä aina ovat, ja koska ikänäns te tahdotte, niin te saatte niille antaa, mutta minä en ole aina teillä.

Näistä Vapahtajan sanoista kuulemme me, että vaivaisten auttaminen on hyvä ja tarpeellinen, mutta kristillisyyden on vielä tarpeellisempi, sillä vaivaiset on aina meidän seassamme, ja ne ei puutu koskaan, niin kauan kuin maailma seisoo, mutta Jeesus ei ole aina meillä. Juudas ja hänen veljensä luulevat, että se on haaskaaminen, jos joku Maria vuodattaa kallista Narduksen voidetta Jeesuksen päälle. He luulevat, että vaimo¹ teki väärin, koska hän haaskais niin tyyristä voidetta, joka ei tullut kellenkään hyväksi.

He luulevat, että Jeesus ei tarvitse yhtään voidetta eli rakkauden merkkiä, mutta vaivaiset tarvitsevat paremmin apua, niinkuin muutamat Juudan veljet ja neppaimet² sanovat: "Ihmiset köyhtyvät kristillisyyden kautta. Se olisi parempi antaa vaivaisille, kuin kouluille." Mutta vaivaiset teillä aina ovat, mutta Jeesus ei ole aina. Muistakaat se, te Juudan sukulaiset, että kristillisyyden ei ole aina teillä tarjona. Ja jos kaikki olisit Jeeusta ottaneet vastaan, koska hän oli tarjona, ei olisi niin paljon vaivaisia.

Mutta se näkyy nyt, että köyhät ja vaivaiset lisääntyvät kristillisyyden puutoksen tähden. Koska Jeesus ei ole sydämessä, silloin tulevat vaivaiset teille. Ja se kuuluu näistä Vapahtajan sanoista, että hän tahtoi ensimmäinen olla, että hänelle pitää ensin uhrattaman kallista Narduksen voidetta, mutta koska hänet otetaan pois, silloin saatte antaa vaivaisille.

Vaivaiset teillä tosin aina ovat, ja niille te saatte antaa, koska ikänäns te tahdotte, mutta vaivaisten auttamisessa on ensimmäinen kysymys tämä: millä sydämen taipumuksella te annatte niille?

Meidän pitäis auttaman vaivaisia, ei tulevaisen makson päälle, vaan sentähden, että se on yhden kristityn velvollisuus. Ja sen vuoksi koetellaan meidän kristillisyyttämme, jos meillä on rakkautta lähimmäistä kohtaan, jos me tahdomme auttaa vaivaisia, vaikka emme sais mitään sen edestä. Joka on ahne maailman tavaran perään, hänellä ei liikene antaa vaivaisille. Muutampi maailman orja ottaa vaivaisilta ja kuluttaa rikkaille. Muutampi antaa vaivaisille kunnian tähden, koska vaivaiset hyvin palvelevat häntä. Jutta jos me annamme vaivaisille kunnian tähden, että ihmiset näkisit, kuinka me olemme armeliaat ja vaivaisten holhoojat, niin me teemme niinkuin fariseukset, jotka annoit soittaa pasuunalla, koska he annoit almuansa.

Moni sanoo tosin: "Minä olen enemmän auttanut vaivaisia kuin sinä." Ja se ilmoittaa, jos ei julkisesti, kuitenkin salaisesti, että hän on ansainnut Jumalalta ja ihmisiltä paremman kiitoksen, kuin joku muu. Jos vain siinä ei olisi joku väärä autuuden perustus selän takana. Joka sanoo toiselle: "minä olen enemmän auttanut vaivaisia kuin sinä," ei se ole huono mies, ei hän varsin tarvitse Vapahtajaa. Hänellä on jo yksi vahva perustus, jonka päälle hän luottaa. Mutta kuinka kauan tämä autuuden perustus kestää, se on toinen kysymys. Ja se on ihmeellinen, kuinka monen kaltaiset asiat kelpaavat ihmisille autuuden perustukseksi.

Muutamille kelpaa köyhyys autuuden perustukseksi. Muutamille kelpaa rikkaus autuuden perustukseksi. Muutamille kelpaa siveys autuuden perustukseksi, ja muutamille kuollut usko. Mutta se ainoa perustus, joka jo pantu on, nimittäin Jeesus Kristus, se ei taida kelvata monelle, ennen kuin kaikki väärät perustukset kaatuvat. Köyhä sanoo vissimmästi, ettei hän luota köyhyyden päälle, mutta Vapahtajan päälle. Ja kuitenkin on monella köyhällä se ajatus, että Jumala on niin asettanut, että hän tuli köyhäksi.

Kuitenki jos me likemmin tutkistellemme, kuinka ja millä tavalla hän on tullut köyhäksi, niin havaitaan, ettei Jumala ole tehnyt häntä köyhäksi, vaan oman laiskuutensa ja huolimattomuutensa kautta, eli juopumuksen ja haaskaamisen kautta on hän tullut köyhäksi. Jos hän olis nuoruudesta oikein käyttänyt ruumiin ja sielun voimat, olis hän saattanut välttää köyhyyden. Mutta ei köyhä tahdo sitä tunnustaa, että hän oman huolimattomuuden ja laiskuuden kautta on tullut semmoiseksi, vaan hän hokee aina, että Jumala teki hänet köyhäksi.

Jos nyt hengellinen köyhyys seurais tätä maallista köyhyyttä, jos hän rupeais tuntemaan, että hän on haaskannut sielun tavarat, niinkuin hän on haaskannut ruumiin tavarat, niin olis hän jotakin voittanut köyhyydestänsä. Mutta ei hänen ajatuksensa käänny senkään, vaan hän ajattelee näin: Koska Jumala on tehnyt minut köyhäksi tässä maailmassa, vissimmästi Jumala antaa minulle paremman tavaran toisessa maailmassa. Tämän väärän uskon vah-

vistukseksi ottaa hän vielä esimerkin köyhästä Latsaruksesta, joka pääsi Aabrahamin helmaan. Katso, tällä tavalla tulee köyhyys autuuden perustukseksi muutamille, jotka ei tunne sitä oikeata autuuden perustusta.

Rikas taas ajattelee näin: Koska Jumala on niin runsaasti siunannut minun työni ja minun vaivani, että minä olen saattanut vaivaisiakin auttaa, vissimmästi hän rakastaa minua, vissimmästi suopi hän minulle hyvää, ei ainoastansa tässä, vaan myös tulevaisessa maailmassa. Ja jos Jumala suopi niin paljon hyvää, vissimmästi hän saattaa autuaaksi tehdä. Tämän väärän uskon vahvistukseksi ottaa hän vielä esimerkin Aabrahamista, joka tuli autuaaksi, vaikka hän oli rikas. Ei rikas eikä köyhä ajattele sen perään, että rietas opettaa muutampia rikastumaan vääryydellä ja viinakaupalla, ja muutampia hän opettaa köyhtymään juopumuksen eli laiskuuden kautta.

Että luonnollinen siveys kelpaa monelle autuuden perustukseksi, se on jo maailman alusta koeteltu, niinkuin se on luonnollisessa järjessä perustettu. Luonnollinen järki sanoo näin: Jos siveys ei kelpaa, mikä sitte kelpaa? Luonnollinen siveys on ollut vanha autuuden perustus kaikille niille, jotka ei tiedä Vapahtajasta mitään. Ja vielä nytkin on tämä väärä autuuden perustus juurtunut monen ihmisen pääkalloon. Sillä vaikka luonnosta siveät ihmiset sanovat, ettei he luota siveyden päälle, mutta Vapahtajan päälle, löytään kuitenkin heidän puheestansa, ettei heillä ole syntiä. Mutta mitäs se tarvitsee Vapahtajaa, jolla ei kartu niin paljon syn-

tiä, että olis katumaväärti³. Ei se luota Vapahtajan päälle, jolla ei ole niin paljon syntiä, että ne rupeavat hänen tuntoansa vaivaamaan. Vissimmästi on siveys semmoisella ihmisellä autuuden perustuksena, vaikka ei hän sitä tiedä.

Kuinka monella ihmisellä kuollut usko on autuuden perustuksena, sen me kuulemme apostoli Jaakobin kirjoituksista, joissa myös selitetään, kuinka ja millä tavalla kuollut usko ilmoittaa itsensä. Kuollut usko on yksi turha luottaminen Vapahtajan päälle ilman katumuksetta ja ilman rakkautta ja ilman töittä. Apostoli Jaakob osottaa, kuinka kuolleen uskon tunnustajat tekevät vaivaisille. He sanovat vaivaisille, jotka pyytävät apua: menkää rauhassa, lämmittäkää ja ravitkaat teitänne, mutta ei ne kuitenkaan anna hänelle mitään ruumiin tarvetta.

Kuolleen uskon tunnustajat antavat vaivaisille hyvät sanat, vaan ei mitään muuta. He surkuttelevat vaivaisia, ja ei mitään muuta. Koska rikas tulee seurakuntaan, sanovat kuolleen uskon tunnustajat: istu täällä minun vieressäni. Mutta köyhälle sanovat he: seiso siellä, eli istu minun jalvoissani. Tämä on juuri kuolleen uskon tuntomerkki, että hän ylönkatsoo vaivaisia ja antaa kunnon rikkaille.

Tämän esipuheen jälkeen tulee meidän tarkemmin ottaa vaari profeetta Esajaksen sanoista: "Jos sinä avaat sydämes isoovaiselle ja ravitset raadolliset sielut, niin sinun valkeutes on pimeässä koittava, ja sinun hämäräs on oleva niinkuin puolipäivä." Näissä sanoissa on sekä maallinen että hengellinen tarkoitus. Yksi kristitty avaa sydämensä

isoovaiselle sekä ruumiillisesti että hengellisesti, koska hän antaa isoovaiselle kahtalaista ruokaa. Hän antaa maallista ruokaa, jos hänellä on, ja hän antaa myös isoovaiselle Jumalan sanaa, jos isoovaisella on tarve, ja hän ravitsee raadolliset sielut.

Jos hänellä on, niin hän ravitsee raadolliset sielut maallisella ruoalla. Mutta hän ravitsee myös Jumalan sanoilla, jos raadollinen tarvitsee niitä. Ja sentähden, että tässä on kysymys sekä ruumiin että sielun ravinnosta, sanoo profeetta: Sinun valkeutes on pimeydessä koittava, koska sinä neuvot raadollisia, niin he rupeevat ymmärtämään Jumalan sanaa. Kristillisyyden valo rupee koittamaan raadollisen pimeässä sielussa. "Ja sinun hämäräs on oleva, niinkuin puolipäivä." Yhden kristityn hämärä on se pimeä aika, koska uni pakkaa ja hengen liikutukset loppuvat. Tämä hämärä on kuitenkin umpisokean sielussa niinkuin puolipäivä sen pimeyden suhteen, jossa yksi luonnollinen ihminen elää. Kristityn hämärä on luonnolliselle ihmiselle niinkuin puolipäivä. Koska yksi kristitty puhuu jotakin yhdelle raadolliselle, joka ei tiedä mitään kristillisyydestä, niin se vaikuttaa enemmän eli antaa hänelle enemmän valoa kristillisyydestä, kuin se ulkonainen tieto, joka hänellä on.

Minä arvaan, että kuolleen uskon tunnustajat selittävät näitä profeetan sanoja erilaihin, nimittäin: "joka hyvällä mielellä auttaa köyhiä, hänellä on rauha ja hyvä omatunto sekä myötä- että vastoinkäymisessä." Ja se saattaa olla mahdollinen, että köyhän auttaminen rauhoittaa luonnollisen Ihmisen omaatuntoa, koska hän pääsee kerskaamaan ja

sanomaan: minä olen enemmän vaivaisia ruokkinut kuin sinä. Mutta heränneen ihmisen omatunto ei tule rauhoitetuksi sillä, että hän auttaa vaivaisia, eli antaa hänelle maallista apua, sillä heränneen omatunto kaipaa vielä enemmän. Heränneen ihmisen omatunto ei saa rauhaa, ennenkuin on saanut avata sydämensä isoovaiselle ja ravita raadollisia sieluja. Silloin vasta saapi hänen omatuntonsa rauhan, koska hänen valkeutensa rupee koittamaan isoovaisen pimeässä sielussa. Ja kristityn hämärä tulee niinkuin puolipäivä raadollisen sydämessä.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, kuinka se armollinen Samaritaanus surkuttelee ja armahtaa sitä viheliäistä miestä, joka ryövärillen käsiin langennut oli, jos Jumala sois meille armonsa, että me saattaisimme tämän suuren totuuden käsittää, ja meidän sielumme ijankaikkiseksi ylösrakennukseksi oikein käyttää, koska me olemme niin viheliäisiksi ja raadollisiksi tulleet ryövärillen ryöväämisen, lyömisen, pieksämisen, pistämisen, haavoittamisen ja raatamisen kautta, että jos se armollinen Samaritanus ei ota ja armahda meidän viheliäisten ja raadollisten syntisten päällemme ja vuodata öljyä meidän haavoihimme, niin me vissimmästi kuolemme sen maantien päälle, johonka ryövärit ovat meitä jättäneet puolihengissä.

O! Armollinen Herra Jeesus, älä jätä meitä tien päälle kuolemaan, vaan armahda meidän päällemme. Nosta ylös meidän raadollinen sielumme ja vie häntä majaan sinun armahtavaisen sydämes tähden! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 10: 23

Tämän päivän pyhä evankeliumi ymmärretään ja selitetään moneen laihin. Muutamat luulevat, että se asia, joka tässä muistellaan, on totisesti tapahtunut. Muutamat sanovat tämän evankeliumin olevan yhden vertauksen, fariseukselle muistutukseksi ja esimerkiksi, kuinka hänen pitää tekemän, koska hän ei muista oikein, mitä hän on lukenut katekismuksesta siitä lähimmäisen auttamisesta. Se tapahtuu usein, että fariseus, jolla on paljon muuta tekemistä, ei muista oikein vastata tämän kysymyksen päälle: kuka on meidän lähimmäisemme? Vai onko vika fariseuksen omassa tunnossa, joka ottaa pois muiston, koska se on nukkumassa, vaikka se antaa hyvän muiston, koska se on herännyt.

Mutta muutamat luulevat myös, että se ihminen, joka ryövärillen käsiin langennut oli, on yksi herännyt ihminen, jonka omatunto on surkeasti haavoitettu hengelliseltä ryövärilältä, ja että se armollinen Samaritanus on itse Vapahtaja, joka armahtaa tätä viheliäistä syntistä, vuodattaa armon öljyä oman tunnon haavoihin ja viepi hänen sielunsa majaan. Mutta Jumalan sana sopii monen asian päälle, ja minkä asian päälle tämä evankeliumi sovitetaan, vaikuttaa se paljon, on painava ja ylösrakentavainen.

Me otamme siis tutkinto ainetta siitä armollisesta Samaritaanuksesta. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkäkaltainen mies on se armollinen Samaritanus? Toinen tutkistelemus: Missä tilaisuudessa oli se ihminen, joka ryövärillen käsiin langennut oli? Kolmas tutkistele-

mus: Mikäs pakotti Samaritaanusta ar-
mahtamaan ja auttamaan sitä ihmistä,
joka ryövärillen käsiin langennut oli?
Antakoon Jumala armonsa, että kaikki,
jotka ryövärillen käsiin langenneet ovat,
tulisit autetuksi ennenkuin he kuolevat
maantien päälle. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä-
kaltainen mies oli se armollinen Sama-
ritaanus? Hän oli senkaltaisesta suvus-
ta, jota fariseukset ja maailman kunnii-
alliset miehet katsovat ylön. Ei maail-
man kunnialliset ihmiset viitti pitää
kanssakäymistä Samaritaanuksen kans-
sa, joka on niin huonosta suvusta syn-
tynyt ja kaikissa hänen tavoissansa eri-
lainen, sekä vaatteissa että käytöksissä
huono ja ylönkatsottu, ryöttä ja nuos-
ka. Semmoinen ihminen ei ole mahdol-
linen olemaan kunniallisten ihmisten
seurassa. Minkätähden on Samaritaa-
nus niin huonona pidettävä, ettei kunnii-
alliset ihmiset saata pitää kanssakäy-
mistä hänen kanssansa?

Ensiksi sentähden, että hän oli niin
huonosta suvusta syntynyt. Toiseksi
sentähden, että hänellä on yksi väärä
usko. Ei hän ole täysi pakana, eikä hän
ole semmoinen kristitty, joka maailmas-
sa pidetään kristittynä, vaan hänellä on
senkaltainen sekainen oppi ja väärä
usko, että oikeat ihmiset pitävät häntä
vääränä profeettana. Hän on vielä pa-
hempi kuin pakana sen vuoksi, että hän
on niin paha haukkumaan kunniallisia
ihmisiä ja nylkemään heidän kunniaan-
sa pois. Koska fariseukset ja kirjanoppi-
neet ja muut juutalaiset kulkevat sen
kautta, kussa samarialaiset asuvat, me-
nevät he sivuitse heidän kotaansa. Ei he
tahdo syödä eikä juoda mitään, jota Sa-

maritaanus heille tarjoaa. Fariseukset
pelkäävät, että heidän kunniansa ja hei-
dän kristillisyytensä ja heidän hyvä ar-
vonsa pilataan, jos he koskisivat sormil-
lansa niitä astioita, joita Samaritaanus
on pitänyt käsissänsä. Sentähden kysyi
Samaritan vaimo Jeesukselta: Kuinka
sinä, joka olet juutalainen, anot vettä
minulta? Eikö sinun kunnias mene huk-
kaan, koska sinä pidät kanssakäymistä
niin huonon ihmisen kanssa?

Ja se oli pahinta haukkumanimeä,
jota juutalaiset saatoit antaa Vapahtajal-
le, koska ne kutsuit häntä Samaritaa-
nukseksi: "Sinä olet Samaritaanus, ja si-
nulla on perkele." Et sinä ole oikea ih-
minen⁴. Sinä olet niinkuin koiran kuo-
nolainen. Et sinä ole mahdollinen ole-
maan kunniallisten ihmisten seurassa.
Sanalla sanottu: Samaritaanus oli niin
huono ja ylönkatsottu sekä hänen vää-
rän uskonsa tähden, että myös hänen
haukkumisensa tähden, että maailman
kunnialliset ihmiset kävit sivuitse kau-
kaa, ettei heidän pitäis senkaltaista eri-
seuran miestä kohtaaman ja kunniansa
ja kristillisyytensä mistantaman.⁵

Nyt tapahtui niin, että yksi pappi ja
yksi leviitta ja Samaritaanus jouduit
yhtä matkaa kulkemaan, ei kuitenkaan
yhdessä seurassa, vaan erinänsä. Ja se
viheliäinen ihminen, joka ryövärillen
käsiin langennut oli, makais tien vieres-
sä verisissä haavoissa, puolikuolleena.
Pappi katsoi hänen päällensä ja meni
ohitse. Ei hän tuntenut tätä miestä lä-
himmäiseksensä. Niin myös leviitta kat-
soi hänen päällensä ja meni ohitse. Ei
kumpikaan, ei pappi eikä leviitta tunte-
neet tätä miestä lähimmäiseksensä. He
olit molemmat kunnialliset miehet, ja

vielä päälliseksi semmoiset kristityt, joita maailmassa pidetään kristittyinä. Ei semmoiset väärät profeetat, jotka nyt on ilmestyneet Kaaresuvannon seurakunnassa, vaan semmoiset kristityt, jotka ovat kasteen kautta tulleet kristityksi ja kasteesta saakka pysyneet kristittyinä.

Sanalla sanottu: Pappi ja leviitta olit kunnialliset kristityt, jotka antavat ihmisille omantunnon rauhan, ja antavat myös ryöväriltä haavoitetulle ihmiselle kuoleman rauhan. Jos ihminen olis kuinka verissä, haavoissa ja puolihengissä, niin kyllä tämä pappi ja leviitta antavat semmoiselle raadolliselle kuoleman rauhan. He ajattelevat näin: Antakaamme tämän viheliäisen ihmisen kuolla rauhassa, älkäämme koskeko häneen. Meidän kätemme vertyvät, meidän vaatteemme pilaantuvat, jos me rupeisimme hänen kanssansa hääräämään. Antakaamme hänen kuolla rauhassa.

Tämä pappi ja tämä leviitta panevat muutoin suruttomuuden plosteria⁶ omantunnon haavain päälle, koska pikkuinen reikä on tullut jonkun ihmisen omaantuntoon. Mutta niin isoja ja niin verisiä haavoja kuin tällä viheliäisellä ja raadollisella ihmisellä oli, niitä ei pappi eikä leviitta saata parantaa. He pelkäävät, että veri, joka niistä haavoista vuotaa, tarttuu heihin ja pilaa heidän puhtaan tuntonsa. He katsovat siis sen päälle, joka omantunnon vaivassa makaa puolikuolleen, ja menevät sivuti. Mutta se armollinen Samaritaanus ei saattanut tyhjä⁷ katsoa sen ihmisen päälle, joka oli surkeasti haavoitettu ryöväriltä ja puolihengisiin pieksetty, vaan hän armahti häntä.

Toinen tutkisteleminen. Mikäs pakotti Samaritaanusta armahtamaan tätä vihe-

liästä miestä, vaikka hän oli pakanana pidetty? Onkopa pakanalla parempi sydän kuin papilla ja leviitalla? Ei hän ollut juuri selvä pakana, vaan hän oli siitä eriseurasta, jossa se väärä oppi saarnataan, jonka kautta ihmiset tulevat hulluksi. Hän oli lukenut raamattua, mutta hänellä oli se väärä usko, ettei ihminen tule autuaaksi sillä kristillisyydellä, jonka hän on saanut kasteesta, vaan että jotaki muutaki vielä tarvitaan.

Hänellä oli myös se väärä usko, ettei tule lähimmäisen rakkaus täytetyksi sillä, että ihminen tyhjä katsoo vaivaisen päälle ja surkuttelee häntä, vaan silloin vasta tulee lähimmäisen rakkaus täytetyksi, koska ihminen tekee jotakin hänen vaivansa lievittämiseksi: kustantaa lääkityksiä hänen päällensä ja ottaa vielä maksun omasta kukkarostansa. Mutta papilla ja leviitalla oli se usko, että lähimmäisen rakkaus tulee sillä täytetyksi, että ihminen katsoo vaivaisen päälle, surkuttelee häntä ja menee sitte ohitse, mutta ei tarvitse ihmisen omasta kukkarostansa kustantaa mitään vaivaisten auttamiseksi. Mutta Samaritaanus ei saattanut niin ajatella, vaikka hän oli puoli pakana ja huonona pidetty. Onkos sitte semmoisella parempi ja armahtavaisempi sydän kuin papilla ja leviitalla? Emme tiedä, mutta armahti hän kuitenkin tätä viheliäistä ihmistä, joka ryöväriltä käsiin langennut oli.

Tämä viheliäinen ihminen, jota ei pappi eikä leviitta tunteneet lähimmäiseksensä, on totisesti surkeassa ja viheliäisessä tilassa. Ensiksi on kaikki hänen tavaransa pois ryöstetty. Kaikki hänen matka rahansa, jolla hänen piti vaeltaman ijankaikkisuuteen, ovat hävitetyt.

Kaikki hänen siveytensä, jonka hän rehellisyydellensä oli koonnut, vietiin pois. Kaikki hänen ruokansa, jonka hän oli valmistanut niestaksi⁸ itsellensä hautaan, oli myös varastettu. Oman vanhurskauden kunnialliset vaatteet olit poisriisutut. Ne kauniit ja maailman edessä kelpaavaiset vaatteet, joita hän oli ostanut maailman porvarilta ja teettänyt maailman kraatarilla⁹, joita hän aikoi panna päällensä haudassa, että hän saattais kelvollisesti, urhoollisesti ja miehuullisesti kumartaa itsensä maailman ruhtinaan edessä, kaikki se koreus oli pois viety. Itse makais hän tien päällä puoli kuolleena, verissä, haavoissa, viheliäisessä tilassa. Ryövärit olit surkeasti hänen tuntonsa raataneet. Jos se armollinen Samaritaanus ei olis armahtanut häntä, olis hän vissimmästi kuollut maantien päälle ja tullut kaikille korpelle ja pedoille ruoaksi.

Mutta se armollinen Samaritaanus ei saattanut nähdä tämän viheliäisen ihmisen kuolevan maantien päälle, vaikka pappi ja leviitta ei tunteneet tätä miestä lähimmäiseksensä. Koska hänen kukkarossansa ja plakkarissansa ei enää löytynyt sen vertaa rahaa, millä hän olis saattanut heidän vaivansa maksaa, jätit he tämän viheliäisen ihmisen kuolemaan maantien päälle, vaikka he olit hyvät ja kunnialliset kristityt. Ilmanki he arvelit¹⁰, ettei se ole missään kirjoitettu, että meidän pitää omalla kustannuksella vaivaisia auttaman ja lääkityksiä heidän päällensä kustantaman.

Jos tällä viheliäisellä miehellä olis rahaa ollut, millä hän olis jaksanut heidän vaivansa maksaa, olisit he vissimmästi korjanneet häntä maantien päältä.

Eli jos tämän viheliäisen ihmisen tunnossa olis ollut pikkuinen haava, olis vissimmästi pappi ja leviitta saattaneet sen haavan peittää suruttomuuden ploosterilla. Mutta koska hän oli jo alastomaksi riisuttu ja paljastettu, ettei ollut mitään paljaan ihon päällä, ja oli kokonansa verissä, koska hänen tuntonsa oli kokonansa yhtenä haavana, kuin ryövärit olit hänen tuntonsa kiskoneet ja raataneet, niin ajatteli pappi ja leviitta, tämä haava ei ole enää paikkaama määriissä: Emme me tohdi näitä haavoja liikuttaa. Ja mistäs meille tulis maksu, jos me rupeisimme näitä haavoja ploosteroitteamaan? Jos hän olis parempi mies, niin me antaisimme tolpan¹¹ edestä paloviinaa, jolla hän saattais suoliensa voidella. Me antaisimme tolpan edestä omantunnon voidetta, että se lakkais verta vuotamasta. Me antaisimme tolpan edestä suruttomuuden ploosteria, millä hän saattais omantunnon haavoja peittää. Mutta koska hän on kokonansa verissä ja haavoissa, niin emme saata hänelle mitään tehdä. Niin ajatteli pappi ja leviitta.

Mutta se armollinen Samaritaanus ei kysynyt sen perään, että tämä viheliäinen oli kokonansa verissä ja haavoissa, vaan kohta kuin hän näki hänen makavaan maantien päällä, armahti hän häntä. Mistäs tuli tämä armahtavaisuus hänelle, joka oli niin maailmalta ylönkatsottu ja niin huonona pidetty, ettei kukaan kehdannut katsoa hänen päällensä? Emme tiedä, mutta me luulemme, että veri se liikutti häntä: Se viheliäinen tilaisuus, kussa se ryöväriältä haavoitettu ihminen oli, sen viheliäisen ihmisen alastomuus, oman tunnon haavat, sydä-

men kipu ja hengellinen tuska, hengellisen kuoleman kilvoitus, huokaukset, vaikea valitus ääni, kyyneleet: kaikki tämä surkea viheliäisyys kävi niin kuin miekka sen armollisen Samaritaanuksen sydämeen. Ja jos tämä armollinen Samaritaanus ei olis armahtanut häntä, niin olis hän kuollut maantien päälle, ja ei olis yksikään hänen raatoansa korjannut.

Ole kiitetty, armollinen Samaritaanus, että sinä olet tätä viheliäistä miestä armahtanut ja maantien päältä korjannut! Ilman sinutta olis tämä viheliäinen ihminen kuollut verissä ja haavoissa, ja ei olis yksikään hänen henkensä perään kysynyt, jos et sinä olis häntä korjannut tien päältä ja vuodattanut öljyä ja viinaa hänen haavoihinsa. Kukas on sitonut niitä haavoja, joita ryövärit ovat tehneet tälle viheliäiselle miehelle? Kukas on vuodattanut viinaa ja öljyä siihen haavoitettuun ja veriseen omaantuntoon, jota ryövärit ovat kiskoneet ja raataneet?

Sinä, armollinen Samaritaanus, olet tämän viheliäisen ihmisen päälle armahtanut. Sinä olet häntä korjannut maantien päältä. Sinä olet hänen haavansa sitonut. Sinä olet hänen tuntoonsa vuodattanut viinaa ja öljyä. Sinä olet nostanut häntä ylös maasta, kussa hän makais puolikuolleena, voimatoimna ja raajarikkona, kipeänä ja sairaana, täynnänsä verta vuotavia haavoja, vertavuotavalla omallatunnolla, haavoitetulla sydämellä. Sinä, armollinen Samaritaanus olet vienyt häntä majaan, ja maksanut isännälle, mitä hän on kuluttanut hänen edestänsä, ja aioit vielä palatessa maksaa enemmän hänen edestänsä.

Mitäs sinä nyt ajattelet, ryöväriältä haavoitettu ihminen? Oletkos nyt niin

parantunut, että sinä jaksat kiittää Samaritaanusta sen hyvän työn edestä, että hän on korjannut sinut tien päältä ja kustantanut niin paljon sinun edestä? Sinä olisit ilman hänetä kuollut haavoissas ja veressä. Jokos olet sen verran parantunut, että sinä jaksaisit häntä kiittää, kuin et muuta hyvää saata hänelle tehdä?

Minä luulen, että huono olet häntä vielä kiittämään. Mutta odota kuitenkin siksi kuin hän tulee takaisin, jos silloin jaksaisit paremmin kiittää häntä, koska nyt et jaksa. Luuletkos hänen pian tulevan takaisin? Minä ajattelen, että hän tulee pian, jos sinä rakkaudella ja sydämen halulla odostat häntä. Minä uskon, että hän vielä muistaa sinua ja rukoilee sinun edestä, että sinä pääsisit pian parnemaan, että jaksaisit häntä paremmin kiittää, koska hän tulee takaisin.

Silloin hän ottaa sinut omaan majaan, kussa ryövärit ei pääse sinua haavoittamaan. Ja kaikki, jotka ovat häntä Samaritaanukseksi haukkuneet, saavat nähdä, että hän on parempi auttaja, kuin kaikki muut. Mutta muista nyt, sinä ryöväriältä haavoitettu ihminen, että se armollinen Samaritaanus on ottanut sinut ylös maantien päältä, jossa sinä puolikuolleena makaisit sinun verssäs ja muista myös hänen armollisia lupauksiansa, että hän palatessansa on luvannut maksaa isännälle, mitä hän kuluttaa sinun tähtes.

Tule pian takaisin armollinen Samaritaanus, se ryöväriältä haavoitettu ihminen odottaa sinua, että hän pääsis kiittämään ja ylistämään sinua sinun laupiu-tes tähden, ja sinun vaivas tähden, jota sinä olet nähnyt hänen tähtensä! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ vaimo (Tornionlaakson "meän kieltä") = ei välttämättä aviovaimo, vaan nainen yleensä.

² serkut, pohjoissaamen neahpi = sisaren lapsi enolleen. (Katso Samallahti: Saamelais-suomalais-saamelainen sanakirja ISBN 951-8939-28-4). Tornionlaakson murteessa: neppain, nepukka = serkku.

³ olis syntiä katumaväärti = olisi niin paljon syntiä, että tuntisi olevan syytä katua.

⁵ mistantaa = menettää (ruots. mista)

⁶ laastaria, ruots. plåster, -tret

⁷ tyhjä = pelkästään, vain, ainoastaan.

⁸ niesta (saamenkielen niesti) = matkaeväät

⁹ kraatari = räättäli (ruots. skräddare)

¹⁰ Nämä 3 sanaa puuttuu käsikirjoituksesta, mutta selvyuden vuoksi Kirkkopostillaan on tehty tämä korjaus 1876.

¹¹ tolppa = 25 äyriä

He kääntävät selkensä ja ei kasvojansa, mutta koska häätä tulee, sanovat he: Nouse ja auta meitä.

Näin valittaa Herra profeetta Jeremian kautta. Koska Israelin kansalle kävi hyvin, käänsit he selkensä Herralle, mutta koska häätä tuli, sanoit he: "Nouse ja auta meitä." Tässä paikassa on meidän silmäimme eteen pantu luonnollisen ihmisen kuva. Koska nimittäin yksi luonnollinen ihminen hyvin menestyy tässä maailmassa, silloin hän ei muista Jumalata ollenkaan, mutta koska joku häätä tulee, silloin tulee hän jumaliseksi.

Terveenä ollessans rukoili hän usein maailman jumalata kirouksilla ja sadatuksilla, mutta hädässän tulee hän jumaliseksi ja alkaa mielestän rukoilemaan taivaan Jumalata. Niin tekevät erinomattain armonvargaat, jotka tavan vuoksi uskovat, että Jumala on. Mutta ne, jotka ovat oikein rohkeat pilkkaamaan Jumalata, ne ei rukoile hädässäkään, mutta kiroavat vain, koska joku kova loukkaus tulee. Muutamat ovat niin paatuneet, että he kiroavat vielä kuolinvuoteellakin ja käskevät riettaan tulla noutamaan heidän raatoansa.

Jos semmoiset paatuneet loukkaavat itsensä pahoin, niin on kirous ensimmäinen sana, joka tulee ulos suusta. Jos he putoavat sulaan, niin kirous on ensimmäinen siunaus. Mutta kyllä rietas ilman kiroamatta korjaa raatonsa. Se korjaa vielä niitäkin, jotka ei ole ennen rukoilleet, mutta vasta hädässä alkavat muka huutamaan: nouse ja auta meitä, jos niillä ei ole parempaa autuuden perustusta, kuin ainoastansa se huutami-

nen Jeesuksen perään, koska häätä on kässissä, sillä jumalattoman rukous on kauhistus Jumalan edessä.

Sentähden kirjoittaa profeetta Jeremia¹: He kääntävät selkensä ja ei kasvojansa, mutta koska häätä tulee, sanovat he: nouse ja auta meitä. Ja se kuuluu erinomattain armonvarkaille, jotka terveenä ollessansa ei kannan paljon vaaria Jumalasta, mutta koska häätä tulee sanovat he: Nouse ja auta meitä. Armonvargaat tulevat usein jumaliseksi, koska kuolema uhkaa ja ahdistaa heidän uskotointa sydäntänsä. He rupeavat silloin rukoilemaan Jumalata kauniilla rukouksilla. Ja tämä rukoileminen saattaa olla mitämaks tarpeellinen ja hyvä heille, ja meille kaikille, jos se olis pysyväinen se hartaus, kuin tulee muutamille tautivuoteella.

Mutta se on usein nähty, että se hartaus ja se jumalisuus, joka on heillä hädässä ollessans, muuttuu pian keveämielisyydeksi ja suruttomuudeksi, koska semmoiset ihmiset pääsevät siitä hädästä pois. Ja semmoisesta kristillisyydestä, joka tulee vuokottain² eli hädässä ollessa, mahdamme syystä sanoa niinkuin maailman lapset sanovat tästä kristillisyydestä, joka nyt on ilmestynyt, koska he muuta vikaa ei löydä, sanovat he: saati se olis pysyväinen. Niin me mahdamme sanoa siitä kristillisyydestä, joka tulee maailman lapsille hädässä ollessans: saati se olis pysyväinen, saati se pysyis enemmän aikaa, kuin ainoastansa silloin, koska kuolema on silmäin edessä.

Mutta sen pahempi, se hartaus ja se jumalisuus, joka usein tulee suruttomalekin hädässä ollessans, ei tahdo olla

pysyväinen. Niin pian kuin yksi surutoin ihminen pääsee siitä ahtaasta paikasta pois, tulee maailman tuuli ja hajottaa koko heidän kristillisyytensä. Koska maallinen ja ruumiin hätä ei ole, ovat he suruttomat niin kuin ennenki. Emme me nyt puhu niistä, jotka hädässä lupaavat kirkolle jonku rixsin eli jonku tolpan siinä tarkoituksessa, että jos nyt muka Jumala auttaa heitä siitä läsnäolevaisesta hädästä, niin he maksavat Jumalalle sen rixsin eli sen tolpan. Mutta se olis parempi, jos he maksaisit ensin vääryytensä lähimmäiselle, niin kuin Sakkeus, ja katsoisit sitte perään, jos se liikenis jotakin lahjoittaa³ kirkolle.

Se makaa suruttoman luonnossa, että hän tahtoo hyvin tehdä Jumalalle, vaikka hän tekee väärin lähimmäiselle. Niin saattaa yksi varas luvata kirkolle yhden hopea rixsin, jos hänen varkauksensa menestyy. Ja yksi huora saattaa luvata kirkolle yhden rixsin, jos Jumala niin laittaa, ettei tule lapsia hänen huoruudestansa, ja siitä lahjasta tulee huoralle ja varkaalle rauhallinen tunto. He luulevat, että Jumala on sovitettu. Yhdellä rixsillä ostavat he itsellensä ei ainoastansa maallista onnea, vaan myös hyvää omaatuntoa.

Mutta meidän pitää nyt puhuman niistä, jotka hädässä lupaavat parannusta tehdä. Semmoinen lupaus on totisesti vähän parempi kuin niitten lupaus, jotka hädässä lupaavat kirkolle yhden rixsin eli tolpan. Mutta se on pahempi, että niitten lupaus, jotka lupaavat parannusta tehdä hädässä eli tautivuoteella, niitten lupaus, sanon minä, tahtoo usein jäädä siihen paikkaan, kussa semmoinen lupaus tehtiin. Kyllä vissimmästi moni tekee

senkaltaisia parannuksen lupauksia, koska kuolema peljättää häntä, mutta maailma ja rietas tekee senkaltaisia lupauksia tyhjäksi.

Jumalisuus ja hartaus loppuu niin pian kuin semmoinen ihminen pääsee maailman kanssa häääämään. Senkaltaisesta kristillisyydestä me mahdamme sanoa, että se on kyllä hyvä ja tarpeellinen, saati se olis pysyväinen. Ja semmoinen kristillisyyys taisi myös olla Israelin lapsilla, koska Herra valittaa profeetta Jeremian kautta: He kääntävät selkensä ja ei kasvojansa, mutta koska hätä tulee, sanovat he: nouse ja auta meitä.

Ja samankaltainen kristillisyyys oli myös niillä miehillä, jotka hädässä ollessansa seisoi taampana ja huusit: Jeesus, Daavidin poika, armahda meidän päällemme. Ne rupeisit rukoilemaan Vapahtajaa, koska hätä oli käsissä, mutta koska he tulit autetuksi, ei he enää muistaneet Vapahtajaa ollenkaan. Maailma tuli heille niin rakkaaksi, ettei he tulleet enää takaisin kiittämään Vapahtajaa sen suuren armon edestä, että hän oli auttanut heitä. Ja semmoiseksi tulee vissimmästi meidänki kristillisyyys, jos emme ota paremmin vaaria armon ajasta kuin ennen.

Minä pelkään, että meidän kristillisyytemme loppuu, jos maailma tulee niin rakkaaksi kuin niille kymmenelle pitaaliselle miehelle, jotka ei tulleet takaisin kiittämään Jeesusta, paitsi yhtä, joka oli huonossa arvossa pidetty maailmassa. Hän oli muukalainen tässä maailmassa. Ja niin pitäis meidänki oleman aivan vieraat ja muukalaiset tässä maailmassa, niin kuin Paavali kirjoittaa kris-

tityille: Meidän menomme on taivaissa. Mutta maailma on viekas ryöstämään niittenki sydäntä, jotka Vapahtajan suuren voiman kautta ovat puhdistetut synnin pitaalisuudesta.

Mitäs meidän kristillisyytemme auttaa meitä, jos me ainoastansa silloin olemme kristityt, koska kehoittaja seisoo päällä ja tukkii kristillisyyden meidän sisällemme, eli jos me silloin ainoastansa olemme kristityt, koska maallinen eli hengellinen hätä pakottaa meitä huutamaan: Jeesus Daavidin poika, armahda meidän päällemme, — vaan yhdellä kristityllä pitäis aina kuolema ja ijankaikkisuus oleman silmäin edessä, joko hän on ilossa eli hädässä, pitäis hänen oleman pois vieroitettuna maailmasta, ja niin elämän tässä surun ja murheen laaksossa, niin kuin joka päivä olis viimeinen päivä. Muutoin tulee maailma hänelle niin rakkaaksi, ettei hän muista enää tulla takaisin maailmasta kiittämään Vapahtajaansa niitten suurten armolahjain edestä, joita hän on saanut sekä ruumiin että sielun puolesta.

Missäs nyt ovat ne kymmenen pitaalista miestä, jotka tulit osottamaan itsensä papille, että he ovat puhdistetut? Jokohan he sillä reissulla tulit niin rakkaaksi maailmalle, ettei he ymmärrä eli muista enää tulla takaisin kiittämään Jeesusta hänen suurten armolahjainsa edestä. Jeesus odottaa teitä, te puhdistetut sielut, ja kysyy: Eiköstä kymmenen puhdistettu? Kussasta siis ne yhdeksän ovat?

Tulkaat takaisin maailmasta, te puhdistetut, te armoitetut, jotka olette keran taampana seisoneet ja huutaneet: Jeesus Daavidin poika, armahda meidän

päällemme. Tulkaat takaisin kiittämään ja ylistämään sitä suurta ristinkantajata, joka aina odottaa teitä, ja kaippaa teidän sielujanne, jotka ovat tarttuneet maailmaan. Seuratkaat Samaritaanusta, joka on muukalainen maailmassa, ja kumartakaat teidän polvianne Herran Jeesuksen jalkain juureen, niin kuin tämä huono ja maailmalta ylönkatsottu muukalainen kumarsi polviensa ja lankeis kasvoillensa hänen jalkainsa juureen, ja kunnioitti Jumalata suurella äänellä, ei häveten maailmaa, että hän oli Jeesuksen armon kautta puhdistettu. Tohtipa hän maailmalle huutaa, että hän oli puhdistettu.

Mutta ne yhdeksän, jotka ei tulleet takaisin kiittämään Jeesusta, missäs ne ovat? Ne taitavat vielä olla maailmassa kiinni. Ei ne kuitenkaan viitti maailmalle huutaa, että he ovat Jeesuksen voiman kautta puhdistetut. Tule siis, sinä ainoa muukalainen, tule sinä maailmalta pilkattu ja ylönkatsottu Samarialainen, tule sinä kiittämään sinun luojaas ja sinun Vapahtajaas! Vaikka muut puhdistetut menisit maailmaan, tule sinä kaikkein huonoin kristitty ja kunnioita Jumalata korkealla äänellä sanoen: Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 17: 11

Koska nyt kymmenen on puhdistettu, ja kaikki nämät ovat osottaneet itsensä papille, niin pitää meidän Jumalan armon kautta ja meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta perään ajatteleman: kussa ne yhdeksän ovat, koska ainoastansa yksi muukalainen, yksi samarialainen on tullut takaisin

kiittämään Vapahtajaa hänen suurten armolahjainsa edestä.⁴

Mutta ensin meidän täytyy eroittaa pois niitä, jotka ei ole koskaan puhdistetut, sillä vaikka silloin ainoastansa kymmenen pitaalista miestä tulit Jeesuksen tykö huutamaan: Jeesus Daavidin poika, armahda meidän päällemme, kyllä niitä oli sentähden useampia, ja monta sataa, jotka ei tulleet ollenkaan Jeesuksen tykö rukoilemaan ja pyytämään apua. Tämän asian on Vapahtaja itse selittänyt, koska hän kerran sanoi sille seurakunnalle, joka oli synagogassa Nasaretin kaupungissa, että monta pitaalista miestä oli profeetan Elisan aikana Israelissa, mutta ei muita tullut puhdistetuksi, kuin Naeman Syyriasta, joka oli muukalainen.

Niin taitaa vielä nytkin Nasaretin seurakunnassa olla paljon niitä pitaalisia ihmisiä, jotka ei tule koskaan puhdistetuksi, vaikka he ovat täynnänsä synnin pitaalisuutta. Se olikin Vapahtajan tarkoitus, että Nasaretin seurakunta oli vielä täynnänsä synnin pitaalisuutta, vaikka he luulit kaikki olevansa puhdistetut. Ja kyllä Nasaretilaiset ymmärsit hyvin, että Vapahtaja oli heitä soimaamassa, koska hän otti semmoiset vertaukset raamatusta. He suutuit hänelle kaikki, ja ajoit häntä ulos synagoogasta ja talutit häntä sen pahdan syrjälle, jonka päälle heidän kaupunkinsa rakettu oli, ja rupeisit syöksemään häntä yli pahdan, mutta hän kiskoi itsensä irti heidän käsistänsä ja meni pois.

Nasaretin miehet ajattelit ilmanki, ettei tarvitse Joosefin pojan tulla heitä soimaamaan senkaltaisilla vertauksilla, joita hän otti raamatusta. Nasaretin

kunnialliset miehet olit vanhat kristityt, mitäs tarvitsi Joosefin pojan tulla heitä soimaamaan, ettei he ole puhdistetut. Ja kyllä niillä oli korva kuulemaan ja hyvä mieli ymmärtämään, että Joosefin poika oli heitä haukkumassa, koska hän sanoi: Profeetan, Elisan, aikana oli monta pitaalista Israelissa, mutta ei muita puhdistettu, kuin ainoastansa yksi Naeman Syyriasta. Yksi pakana, joka ei kuulunutkaan koko Israelin seurakuntaan. Semmoinen pakanakos nyt vedetään eteen, joka ei ole kuulutkaan muuta kuin sanoman kautta, että Israelissa on yksi Jumalan profeetta, joka saattaa pitaalisuuden tautia parantaa. Kyllä Nasaretin miehillä olit hyvät korvat kuulemaan, että heitä haukuttiin senkaltaisilla vertauksilla, jotka otettiin raamatusta.

Mutta se on tietämätöin, jos tämän seurakunnan vanhoilla kristityillä on niin hyvät korvat kuulemaan, kuinka heitä haukutaan samankaltaisella vertauksella, jonka Vapahtaja toi edes Nasaretin seurakunnalle: nimittäin tämä vanha muistelus, joka seisoo raamatussa, ja on totisesti tapahtunut, että profeetan Elisan aikana oli monta pitaalista Israelissa, mutta ei ole muita puhdistettu, kuin ainoastansa Naeman Syyriasta, joka oli pakana. Seuraakos nyt siitä, ettei olekaan muita puhdistettu, kuin ainoastansa tämä yksi muukalainen? Niin Nasaretin miehet ymmärsit tämän asian, että heitä haukuttiin senkaltaisella muisteluksella. Ja sentähden nousi heillä vanha aatami: "Vai niin! Eikös olekaan muita puhdistettu, kuin ainoastansa tämä muukalainen? Ovatkos sitte kaikki muut pitaaliset puhdistamatta?"

Niin ymmärsit Nasaretin miehet tämän Vapahtajan vertauksen. Ja pitäisit muut kastetut pakanat myös ymmärtämän, ettei muut pitaaliset miehet ja vaimot ole puhdistetut, kuin ainoastansa ne kymmenen, jotka seisoi taampana ja huusit: "Jeesus, Daavidin poika, armahda meidän päällemme!" Vaikka silloinki, eli Vapahtajan aikana oli paljon niitä pitaalisia miehiä, ei ole kuitenkaan muita puhdistettu kuin ainoastansa näitä, jotka seisoi taampana ja huusit, sillä he tunsit silloin, ettei he ole mahdolliset tulemaan Vapahtajaa liki. He tunsit, että pitaalisuuden tauti oli tehnyt heitä onnettomaksi.

Mutta eipä muut ole sitä tunteneet. Ei pitaalisuuden tauti niitä vaivaa, jotka ovat nukkumassa. Pitaalisuuden tauti on yksi tarttuvainen tauti, joka seuraa lapsia, niinkuin perisynti, ja sen ihmisen, jolle semmoinen tauti on tarttunut, täytyy paeta kauvas niitten ihmisten seurasta, jotka ovat puhdistetut. Vapahtaja sanoi opetuslapsille: Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki. Siitä seuraa siis, ettei ole kaikki puhtaat. Mutta ne, jotka ei ole puhtaat, netpä ei tahdo sitä tunnustaa, sillä he luulevat, että koska Vapahtaja on kaikkein jalkoja pessyt, niin ovat kaikki yhdenkaltaiset kristityt.

Mutta yksi paikka on vielä Juuttaalla puhdistamatta, ja se paikka taitaa olla melkein musta ja kolo, vaikka se on kätkeyty hänen silmäinsä edestä. Me sanomme siis, niinkuin Jeesus sanoi Nasaretin seurakunnalle, että niinkuin Elisan aikana oli monta pitaalista Israelissa, vaikka ei ole muita puhdistettu kuin se pakanallinen mies, Naeman, niin on vielä nytkin monta, ja monta pitaalisutta

täynnänsä, mutta ei ole muita tosin puhdistettu, kuin ainoastansa kymmenen, jotka hädässän ovat huutaneet. Ja nämät kymmenen ovat kyllä osoittaneet itsensä papille, niin kuin Herra on heitä käsenyt. Mutta ne ovat nyt niinkuin tämän päivän evankeliumissa seiso, tarttuneet maailmaan, eivätkä ole muistaneet tulla takaisin kiittämään Vapahtajaa hänen suurten armolahjainnsa edestä, paitsi tätä muukalaista, joka on huonoin kaikista.

Eiköpä ne yhdeksän ole hänen seurassansa olleet katumuksen aikana eli silloin, koska ne kaikki huusit: Jeesus, Daavidin poika, armahda meidän päällemme! Ja ei ainoastansa katumuksen aikana, mutta ennen jo ovat he mitämaks juoneet yhdessä ja kironneet yhdessä seurassa. Sillä ehkä Samaritaanus on aina huonossa arvossa ollut, eikä ole kutsuttu ristiäisiin, eli häihin ja kraviaisiin, on hän sentähden kelvannut juomarille juomakumppaniksi, koska ihmiset rupeisit keittämään paloviinaa. On hän vielä kelvannut huorille huorakumppaniksi, vaikka hän oli huono ja ylönkatsottu muutoin. Mutta nyt, koska hän tuli puhdistetuksi, ei hän enää kelpaa maailman herroille kumppaniksi, eikä juomareille, eikä huorimiehille, sillä niille kaikille on hän nyt tullut kauhistikseksi.

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että katumuksen ja hädän kumppanit taitavat jättää häntä. Niin se näyttää kuitenkin tämän päivän evankeliumissa, että kymmenen on puhdistettu, mutta yhdeksän ei ole tulleetkaan kiittämään Vapahtajaa, vaan ainoastansa yksi muukalainen, joka on huonoin kaikista. Mihinkäs luulet heidän kadonneet?

Onkos ne vaipuneet⁵ tien päällä, vai onkos ne eksyneet, ettei he osaa enää takaisin tulla? Minä luulen, että heidän sydämensä on tarttunut maailmaan, ja sentähden ovat he poissa.

“Sitä olen minä aavistanut”, sanoo nyt vanha kristitty, joka ei ole pitaalisuuden taudissa ollut? mitäs sinä olet aavistanut? Sitäkös sinä olet aavistanut, että ne yhdeksän, jotka kerran olit hädässä ja huusit: Jeesus, Daavidin poika, piti pyörtämän maailmaan? Sitä sinä ilmanki olet aavistanut, että kaikki tulisit sinun kaltaisekses. Sinä olet rukoillut Jumalata, että kaikki nämät puhdistetut tulisit pitaaliseksi jällens, ja että he rupeaisit juomaan, kiroilemaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Sitä sinä vanha kristitty ja hyvä fariseus olet aavistanut ja rukoillut, että he tulisit riettaan kaltaiseksi, niin kuin sinäkin, ja että sinä pääsisit iloitsemaan kristittyin lankeemuksesta.

Mutta ei he ole vielä sillä määrällä juuri, että he rupeavat sinun kanssa juomaan, kiroamaan ja tappelemaan. Jos he ovat unhottaneet tulla takaisin kiittämään Vapahtajaa, niin he saattavat vielä muistossa pitää sitä autuaallista aikaa, jona he puhdistettiin, ja saattavat vielä kerran muistaa Vapahtajan armoa, koska maailma tulee karvaaksi.

Nyt, koska me olemme eroittaneet niitä, jotka ei ole vielä koskaan puhdistetut, niin pitää meidän katseleman niitä, jotka ovat puhdistetut heidän pitaalisuudestansa. Vapahtaja kaipaa niitä ja kysyy: Eiköstä kymmenen puhdistettu, kussasta siis yhdeksän ovat? Jokohan niitten sydän on tarttunut maailmaan, koska ne ei kostuneet takaisin kiittä-

mään Jeesusta? Vapahtaja käski heidän mennä ja osoittaa itsensä papille. Ja sitä ne ilmanki ovat tehneet. Mutta missä nyt on heidän sydämensä, koska ne ei ole tulleet takaisin kiittämään Jeesusta hänen suurten armolahjainsa edestä?

Onkos pappi heidän käsenyt mennä maailmaan. Onkos hän sanonut heille: “Ei teidän tarvitse mennä Jeesuksen tykö kiittämään häntä?” En usko minä, että pappi olis käsenyt heitä niin tehdä. Mutta minä luulen, että maailma tuli heille rakkaaksi. Ja koska he sait vielä papilta sen todistuksen, että he olit puhdistetut, ajattelit he: Koska me olemme kerran puhdistetut, niin ei ole enää meillä mitään hätää. Emme me tarvitse mennä niin pitkän matkan päästä kiittämään Jeesusta. Siitä tulee meille iso vaiva. Meillä on paljon työtä kotona, joka on jäänyt tekemättä pitaalisuuden aikana. Ei meillä ole nyt joutoa palajamaan Jeesuksen tykö.

Tätä raamatun paikkaa ei pääse yksikään sivuitse, joka puhdistuksen jälkeen on tarttunut maailmaan. Se ainoa muukalainen, joka heti puhdistuksen jälkeen tuli takaisin kiittämään Jeesusta, on päässyt sivuitse. Ja sentähden sanoi Vapahtaja: Eiköstä kymmenen puhdistettu, kussasta siis yhdeksän ovat? Ne taitavat olla maailmassa kiinni.

Kuinkas meidän pitää nyt tekemän, koska asia niin on, että puhdistetut sielut ei tule takaisin kiittämään Jeesusta? Eikös ole paras neuvo, että me tunnustamme ensin, että tämä raamatun paikka on kirjoitettu kaikille niille muistutukseksi ja varoitukseksi, jotka Jeesuksen voiman kautta puhdistetut ovat, että he välttäisit niitten yhdeksän miehen kiittä-

mättömyyttä, ja seuraisit Samarialaisen esimerkkiä ja pyörtäisit takaisin maailmasta ja rupeaisit paremmalla hartaudella kiittämään Vapahtajaa sen suuren armon edestä, että hän sanallansa on puhdistanut heitä heidän pitaalisuudestansa, muutoin taitaa vihollinen viedä heitä niin kauvas maailmaan, ettei he enää osaa takaisin tulla.

Kuulkaat, te puhdistetut sielut! Jeesus kaipaa teitä ja kysyy kaikkien ihmisten kuullen: Eikö kymmenen puhdistettu? Kussasta siis yhdeksän ovat? Pidättekös Jeesuksen armoa niin halpana, että te maailman rakkauden tähden ette jaksa tulla takaisin kiittämään häntä? Ette te kuitenkaan pääse sivuitse tätä raamatun paikkaa. Se on juuri teitä vasten kirjoitettu, sillä se maalaa meidän silmämme eteen, kuinka kiittämättömät ne yhdeksän puhdistettua ovat.

Pitäiskö meidän Herramme aina kaipeaman niitä yhdeksää puhdistettua. Pitäiskö hänen aina oleman murheessa heidän tähtensä? Pitäiskö aina hänen työnsä menemän hukkaan? Minä toivon, että ne harvat sielut, jotka kerran puhdistetut ovat, pitäisitte tuleman sen muukalaisen kanssa takaisin ja lankeeman Vapahtajan jalkain juureen, ja kiittämän häntä suurella äänellä, ettei vihamies pääsis heitä seulomaan ja tuomio-päivänä kantamaan heidän päällensä, että puhdistetut sielut ovat niin kiittämättömät, että kymmenestä ei tule kuin yksi ainoa muukalainen takaisin kiittämään Vapahtajaa hänen suurten armolahjainsa edestä.

Tunnustakaamme, että me olemme kiittämättömät olleet. Nyt on Jumala antanut sekä ruumiin että hengen puo-

lesta niin suuren armon ja siunauksen, että se on nähtävä, että hän tahtoo meitä vetää tykönsä hyvyydellensä. Mutta kiittämättömyys on niin suuri, ettei jouda moni tulla kirkkoon kiittämään Jumalata terveyden edestä ja maallisen elatuksen edestä, jonka hän on runsaasti antanut kasvaa maasta. Ja rauhan edestä, jonka Jumala on vielä tähän asti suonut kaikille. Ei kukaan ole vainottu uskonsa tähden, niin kuin ensimmäiset kristityt vihattiin ja vainottiin kristillisyyden tähden.

Ne harvat sielut, jotka puhdistetut ovat, ne taitavat olla niin penseät ja kylmät, ettei ne ole mahdolliset mitään kärsimään Jeesuksen nimen tähden. Ne ovat niin kiittämättömät Vapahtajaa kohtaan, ettei ne muista ollenkaan, kenenkä voiman kautta he ovat puhdistetut. Heillä on rauha maailmassa, koska maailman rakkaus on niin suuri, ettei he muista enää tulla takaisin kiittämään Jeesusta hänen suurten armolahjainsa edestä. Eiköstä kymmenen puhdistettu? Kussasta siis ne yhdeksän ovat? Ei ole muita löytty, jotka palaisit Jumalata kunnioittamaan, kuin yksi muukalainen.

Te kuulette nyt, te puhdistetut sielut, että Vapahtaja kaipaa teitä ja kysyy: Kussasta ne yhdeksän ovat? Te taidatte niin sanoa: Emme ole joutaneet. Me olemme heräyksen kautta summanneet⁶ paljon tarpeellisia töitä, joita meidän nyt täytyy toimittaa. Sen tähden ei ole niin hyvä jouto kuin ennen tulla kirkkoon. Mutta Jeesus kuitenkin kaipaa teitä, te yhdeksän puhdistettua! Missäs olette? Jokohan te menitte maailmaan, ja niin kauvas, ettette enää muista, mistä häädästä ja mistä kadotuksesta Jeesus sa-

nallansa teitä pelasti. Kukas tiesi, mistä te löydätte hänen, kuin toisti rupeatte häntä tarvitsemaan. Silloin taitaa Jeesus olla niin kaukana, ettei enää silmä näe eikä korva kuule. Teidän kiittämättömyytenne tähden menee Jeesus niin kauvas, ettei hän kuule enää teidän huutoanne. Hän menee siihen paikkaan, kussa paremmin otetaan häntä vastaan.

Totisesti ovat kymmenen tässäkin seurakunnassa puhdistettu, mutta kussasta yhdeksän ovat? Ne ovat menneet maailmaan. Ne ovat unhottaneet Jeesuksen hyvät työt. Voi teitä, te yhdeksän puhdistettua, jotka menitte niin kauvas maailmaan, ettette enää kostuneet takaisin kiittämään Jeesusta. Nyt ei ole muita tullut takaisin kiittämään Jeesusta, kuin yksi muukalainen, joka on maailmalta ylönkatsottu ja huonona pidetty. Eikös ole kymmenen puhdistettu? Kussasta siis ne yhdeksän ovat?

Ne on menneet tiehensä. Ne on menneet niin kauvas maailmaan, ettei silmä enää näe, eikä korva kuule, missä he ovat. Kukas tiesi, tulevatko he enää nä-

kemään Jeesusta ennenkuin viimeisenädän päällensä: Menkää pois, te kirotut. Ja näin kuuluu niitten tuomio, jotka ovat puhdistetut, eikä tule takaisin kiittämään Jeesusta:

Jos vanhurskas luopuu vanhurskautensa ja tekee niitä entisiä kauhistuksen töitä, niin ei entinen vanhurskaus auta, vaan hänen pitää oleman niitten kanssa, jotka ulvovat ja parkuvat ulkonnaisessa pimeydessä: siellä on itku ja hammasten kiristys. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ käsikirjoituksessa: Esaias

² vuokottain = aika ajoin, silloin tällöin, tuon tuostakin, jaksottain jne.

³ käsikirjoituksessa: kenkätä (ruots. skänka. -er : lahjoittaa)

⁴ Tässä kohdassa on käsikirjoituksessa latinankielinen sana "votum", joka ei kuulu saarnatekstiin, vaan tarkoittanee papin liturgista ylistysveisua kirkossa.

⁵ vaipua = väsyä Tornionlaakson murteessa. Saamenkielen sana väibat: väsyä, uupua.

⁶ summata = laiminlyödä (ruots. försumma)

Etsikääät ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin nämät kaikki teille annetaan.

Meidän kallis Vapahtajamme opettaa meitä näillä sanoilla, jotka löytyvät kirjoitettuna tämän päivän evankeliumissa, että meidän pitää ensin etsimän Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät annetaan. Me tiedämme, että Jumalan valtakunnan kanssa ymmärretään ensin armon valtakunta, eli oikea ja elävä kristillisuus, niin kuin se on Vapahtajalta asetettu ja hänen opetuslapsiltansa levitetty evankeliumin saarnan kautta, ja pyhässä raamatussa laviammalta selitetty.

Tämä taivaan valtakunta, josta Vapahtaja niin usein puhuu, pitäis löytyvän ihmisen omassa sydämessä, jos hän on tullut kristityksi ja Jumalan lapseksi. Niin todistaa itse Vapahtaja, koska hän sanoo juutalaisille: Ei Jumalan valtakunta tule niin, että se taidettaisiin nähdä. Ei myös pidä heidän sanoman: Katso tässä, katso siellä. Sillä katso, Jumalan valtakunta on teidän keskelänne. Luuk. 17: 20.

Jos nyt Jumalan valtakunta on meidän keskellä, niin pitäis meidän pyrkimän sen perään, että Jumalan valtakunta tulis sydämeen, että me tulisimme tuntemaan Jumalan valtakunnan voimaa meidän sydämissämme, jonka pitää oleman Jumalan templi ja Jumalan asuinsija. Ja kuinka tämä muutoin tulis meidän sydämeemme, jos ei sillä lailla, että me pyrkisimme sen perään, että me tulisimme ensinnä kristityksi ja Jumalan lapseksi, niin Jumalan valtakun-

ta tulis meidän tykömme ja me tulisimme osallisiksi Jumalan valtakunnan suuresta voimasta ja kunniansta.

Koska siis Vapahtaja käskää opetuslapsiansa etsiä Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin se merkitsee, että heidän pitää pyrkimän kristillisyyden perään, eli olla ahkerat pyytämään, rientämään, kilvoittelemaan, huutamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle, ja rukoileman Jumalata, että he totisen katumuksen, parannuksen ja elävän uskon kautta saisit syntinsä anteeksi, tulisit osalliseksi Jumalan armosta, ja niin muodoin löytäisit Jumalan valtakunnan omassa sydämessänsä.

Jolle nyt senkaltainen sydämen ja mielen muutos tapahtuu, eli joka ensin pyrkii kristillisyyden perään ja tulee kristityksi, hänelle annetaan kaikki nämät maalliset tavarat, hän tulee kristillisyyden kautta rikkaaksi. Mutta luonnollinen ihminen ei usko sitä, että hän kristillisyyden kautta tulee rikkaaksi, vaan hän luulee, että ihminen kristillisyyden kautta tulee köyhäksi. Luonnollinen järki sanoo niin: Joka on ankara maailman perään, sen pitäis rikastuman, mutta se, joka ei katso omaa etuansa, se köyhtyy. Joka on ahnet kokoamaan maailman tavarata, se tulee rikkaaksi, mutta se, joka omansa antaa ilman, se köyhtyy. Se, joka hyvin viireästi tekee työtä, tulee rikkaaksi, mutta se, joka ei tee työtä, tulee köyhäksi.

Niin päättää siis yksi luonnollinen ihminen, että hän tulee köyhäksi, jos hänen pitäis sillä lailla ruveta houraamaan kuin nämät körttiläiset. Vihollinen on maalannut maailman orjan silmäin eteen senkaltaisia kummituksia, että hän

uskoo kaikki valheet, jotka kuljetetaan suruttomilta pitkin tietä. Jos yksi sana puhutaan yhdelle maailman orjalle, siihen lisätään kymmenen valetta, ennenkuin se on peninkulman päähän kostunut. Ja kaikki, mitä yksi riettaan orja valehtelee, sitä uskovat toiset. Niinkuin Paavali todistaa, että tämän maailman jumala on sovaissut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskoman.

Jos siis sanotaan yhdelle viinaporvarille: Heitä pois se jumalatoiminnan viinakauppa ja tee katumus ja parannus, niin hän sanoo: Jos minä heitän viinakaupan, niin minä tulen varsin köyhäksi. Se on aina ensimmäinen sana viinaporvarin suussa, koska häntä käsketään parannusta tehdä: Minä tulen köyhäksi, jos minun pitää viinakaupan heittämisen pois. Mutta ei viinaporvari ole laskeutunut, kuinka paljon oma suu vetää, ja kuinka paljon kunnianrietas viepi ulos, mitä ahneuden perkele on koonnut väärällä viinakaupalla.

Jos sanotaan juomarille: heitä pois lakkimasta¹ sitä vuotavata pirun paskaa ja tee katumus ja parannus, niin hän vastaa: Eiköpä viina ole Jumalan siunaus, sitäkösinä pirun paskaksi kutsut. Ei juomarikaan usko, että hän tulee köyhäksi juopumuksen kautta, mutta kristillisyyden kautta hän tulis varsin köyhäksi. Jos sanotaan yhdelle siveälle huoralle: Heitä pois koreus ja tee katumus ja parannus, niin hän näyttää pian passinsa, jolla hän vapaasti pääsee kulkemaan huorain valtakuntaan, ja sanoo neuvon antajalle: "Katso perseeseen! Kunniallisesti olen ansainnut koreuteni. En ole kuitenkaan varastanut." Hän sanoo: kunniallisesti olen ansainnut,

vaikka hän olis huoruudella sitä ansainnut. Sillä ei siveä huora usko, että hän tulee köyhäksi huoruuden kautta.

Jos sanotaan maailman orjalle, joka on ankara maailman perään ja ahnet työtä tekemään, ettei hänellä ole päivän rauhaa eikä yön lepoa, jos hänelle sanotaan: tee katumus, maailman orja, ja älä tapa itseäs sillä ajattomalla murheella, niin hän vastaa: Pitääkösinun heittämisen työtä tekemästä ja laiskana makaa-man niinkuin körttiläiset? Rietas on antanut maailman orjalle sen uskon, että kristityt ei tee työtä, mutta makaavat laiskana ja syövät toisten omaa. Niin muodoim tulee siis Vapahtaja valehtelijaksi, koska hän on sanonut: "Etsikäätsin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan." Se merkitsee, että kristillisyyden kautta tulee ihminen rikkaaksi.

Mutta maailman orja luulee, että hän tulee köyhäksi, jos hän rupeais niin hou-raamaan kuin nämät körttiläiset hou-raavat. Ei nimittäin maailman orja muista, kuinka paljon työtä hän on summannut² tanssissa, häissä, krouvissa ja monessa turhassa reissussa, joka olis tekemättä jäänyt, ellei maailman ruhtinas olis kääntänyt hänen silmiänsä nurin. Siinä paikassa kussa hän luuli parhaiten voit-tavansa maailman tavarata, siinä paikassa juuri tuli hän vahinkoon. Niin on maailman orja räknännyt³, että mitä hän luuli tulevan itsellensä voitoksi, se tuli hänelle vahingoksi. Mitä hän luuli tulevan itsellensä kunniaksi, se tuli hänelle häpeäksi, niin kuin esimerkiksi juomari ja viinaporvari, koska he joutuvat sakkoa vetämään, ja yksi siveä huora, koska hänelle tulee jalkalapsi.

Mitä ahneuden rietas toi sisälle, sitä vei kunnian rietas. Mitä koreus lisäsi kunniaa, sitä hävitti huoruus. Niin on käynyt kaikki nurin, mitä vanha aatami on funteerannut⁴. Nyt koska silmät ovat auenneet muutamilla tämän kristillisyyden kautta, joka nyt on ilmestynyt, näkee moni, kuinka hullusti vanha aatami on räknännyt. Se on käynyt aivan toisin, kuin mitä hän on suruttomuudessa ajatellut. Jospa nyt ihmiset rupeaisit tästedes viisaammaksi tulemaan! Jos Vapahtajan sanat oikein ymmärretään, niin pitää kaikki nämät maalliset tavarat annettaman niille, jotka ensin etsivät Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa.

Kristillisyyden kautta pitää ihmisen rikastuman, ehkä kuinka kovin luonnollinen järki ottais vastaan. Mutta niin kuin maallinen tavara ei tule ilman hakematta, niin ei tule taivaan valtakunta ilman hakematta, ja sentähden on Vapahtaja sanonut: etsikää ensin taivaan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan. Jospa nyt kaikki köyhät pakanat rupeaisit etsimään taivaan valtakuntaa, että he pääsisit rikastumaan ja kaikenlaisia hengellisiä tavaroita kokoamaan, joita ei ruoste raiskaa, ja koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta.

Kaikki köyhät ja kerjäläiset, jotka tahtovat rikkaaksi tulla, ruvetkaat nyt etsimään katoamattomia tavaroita, ei maan povesta, jossa manalaiset kaivavat itsellensä katoavaisia tavaroita, jossa he luulevat löytävänsä aarni⁵ haudan, mutta koska sitä katsotaan päivän valkeudessa, on se ainoastansa syysi hauta. Vaan ylhäältä pitää teidän etsimän ka-

toamattomia tavaroita, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta. Ja ne harvat sielut, jotka ovat löytäneet niitä katoamattomia tavaroita, rukoilkoon sitä suurta ristinkantajata, että hän varjelijoiden kalleimmat tavaransa, ettei maailman iso varas pääsis niitä varastamaan. Kuulkoon se pohjatoimiva rikas mies kaikkein köyhäin, viheliäisten, kerjäläisten ja alaspainettuin huokauksen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 6: 24

Tämän päivän evankeliumissa varoittaa Vapahtaja opetuslapsiansa siitä ajattomasta maallisen elatuksen murheesta. Hän käskää heidän ottaa esimerkiksi taivaan linnuista, jotka ei kylvä eikä niitä, ja kukkaisista kedolla, jotka ei kehrää, ja ovat kuitenkin koreammat kuin Salomo se suuri herra. Näitten opetuksen johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla katselemaan: Taivaan lintuja ja kukkaisia kedolla.

Ensimmäinen tutkistelemus: Taivaan linnut, kukas niitä ruokkii pakkaisen aikana? Toinen tutkistelemus: Kukkauset kedolla. Mistäs ne saavat koreutensa? Antakoon se suuri Luoja armonsa, että taivaan linnut jaksaisit aina visertää yksinäiselle matkamiehelle, koska hän ikävöiden kulkee pakanain maasta uuteen Jerusalemiin, ja että yksi väsynyt matkamies löytäis muutampia ijankaikkisuuden kukkaisia, koska hän joskus vaelttaa viheriöitsevällä niityllä. Nämät ijankaikkisuuden kukkauset istutetaan hänen hautansa päälle.

Ensimmäinen tutkistelemus: Taivaan linnuista: Kukas heitä ruokkii pakkai-

sen aikana? Vapahtaja on sanonut: Ei he kylvä eikä niitä. Ne taitavat olla laiskat työtä tekemään, koska he niin ovat ilman kylvämättä. Mutta joka niitten luontoa rupeaa tutkistelemaan, hän havaitsee pian, ettei taivaan linnut ole laiskat, niin kuin varikset ja harakat luulevat. Ei he tosin kylvä eikä niitä, mutta he ovat kuitenkin alinomaisessa työssä, niin kuin me näemme pääskyiset erinomaisella vireydellä kokoavan maasta ja taivaasta kaikenlaisia rakennus aineita ja elatuksen aineita. Maasta he löytävät senkaltaisia rakennus aineita, joista he rakentavat pesänsä.

Ja se on yksi esimerkki, jonka meidän pitää ottaman näistä taivaan linnuista, niin kuin esimerkiksi pääskyisistä ja satakielisistä, että he elävät avioliitossa kaksi ja kaksi aina parittain. Ei ne ole niinkuin varikset ja harakat, jotka kiiman aikana kokoontuvat ja sitte taas hajaantuvat. Mutta pääskyiset elävät avioliitossa ja kasvattavat ynnä heidän poikiensa, niin myös satakieliset ja muut tiaiset elävät aina avioliitossa ja pitävät murheen heidän pojistansa. Mistäs on siis harakat, varikset ja muut mettän pedot havainneet sen konstin, että he elävät sekaisin niinkuin eläimet? Ei suinkaan varikset ja harakat elä avioliitossa niinkuin tiaiset, pääskyiset ja vesilinnut. Mutta hattarat ja mettän perkeleet ovat aikaiset huorat. Ja niitten kaltaiset ovat myös varikset ja harakat, jotka näissä nauravat kirkon ympäri.

Toinen esimerkki taivaan linnuista tulee meille vaarin otettavaksi, ettei pääskyiset muni, ennenkuin pesä on valmis. Kuka siis opetti käen panemaan muniansa tiaisen pesään, suureksi vai-

vaksi niille tiaisille, jotka niitä käen munia joutuvat hautomaan ja hänen poikiensa ylös kasvattamaan? Ei suinkaan käki huoli pojistansa, eikä hän pidä niistä vaaria, mutta munii varkain tiaisen pesään ja jättää muniansa sinne. Onkos ihmet, että käen pojat nälyttävät elatus äitinsä, sillä käen pojalla on niin iso vatta, ettei elatus äiti suita häntä millään tavalla ruokkia. Hänen täytyy itse nälyä, koska käen pojat nielevät kaikki ruoan aineet, mitä elatus äiti tuopi pesään. Ja mitäs käen pojat tekevät, koska he kasvavat isommaksi? He jättävät elatus äitinsä kuolemaan.

Semmoinen on se kiittämätöin käki. Se on kohta⁶ lohikäärmeen kaltainen, joka munii hiedassa ja jättää munansa sinne. Onpa täälläkin samankaltaisia kahdenjalkaisia eläviä, jotka munivat ennen kuin pesä on valmis. Tekevätkö pääskyiset ja tiaiset niin? Ei ne ole pääskyiset, ei ne ole tiaiset, jotka munivat ennenkuin pesä on valmis. Ne taitavat olla pissi haukat, jotka munivat, ennenkuin pesä on valmis, taikka joku kiittämätöin ja hävitöin käki, joka ei jouda pesää rakentaa itsellensä. Ei hän jouda kukkumasta ja syömästä. Ei hän jouda muniansa hautoa, vaan laskee niitä tiaisen pesään.

Onhan ilmanki täällä kanssa joku lohikäärmeen kaltainen elävä, joka laskee muniansa hiedan sisälle ja jättää sinne. Minä luulen, että käärmeen munista sikiävät käärmeen pojat, jotka syövät tiaisia. Ja semmoiset hirveät elävät makaavat nyt auringon paisteessa ja pistävät terävällä kielellä ja purevat myrkyllisillä hampailla ohitse käyväisiä, eikä yksikään tapa niitä.

Mutta meidän pitää nyt puhuman niistä taivaan linnuista, jotka elävät avioliitossa, eikä muni ennenkuin pesä on valmis. Mistäs pääskyisen pojat saavat ruokaa, ja millä ne elävät, koska he ei kylvä eikä niitä? Meidän Vapahtajamme on käsenyt ottaa esimerkin taivaan linnuista. Kukas niitä ruokkii, koska kaikki ruoka loppuu maasta? Se suuri Luoja, joka niille on antanut hengen, pitää murheen heistä, ettei kukaan nälkään kuole. Ja myös kaarneen pojille antaa hän ruoan otollisella ajalla. Onkos kaarneen pojat ansainneet ruokaa, jotka ei kiitä luojaansa valkeuden edestä, niin kuin tiaiset, jotka visertävät aamulla niin pian kuin aurinko nousee, heliällä äänellä veisaten kiitos virttä sille suurelle luojalle ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissäns. Niin tekevät pääskyiset.

Mutta kaarneen pojat antavat silloin hirveän äänensä kuulla, koska joku lammas eli muu elävä on hukalta tapettu. Silloin ovat kaarneen pojat iloiset siinä toivossa, että hekin pääsevät hukan seuraan syömään raatoa. Onkos semmoiset hirveät linnut ansainneet ruokaa, niinkuin kaarneen pojat ja pissihaukat, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta? Ei pissihaukka tohdi paljon liikkua päivän aikana, mutta pimeyden aikana. Silloin hän on liikkeellä. Hänen silmänsä ei kärsi valkeutta nähdä, vaikka hänellä on isot silmät pääkallossa. Onkos teidän mielestänne pissihaukka kaunis lintu, joka vääntelee kaulaansa ja kurkistelee takaperin? Kuitenki annetaan sillekki yölinnulle määrätty osansa.

Ei ole vielä kaikki pissihaukat loppuneet, vaikka niitä on freistattu hävittää,

mutta pääskyiset ei ole rakentaneet pesänsä kirkon ympärille, vaan edempänä ja muissa kylissä ovat he rakentaneet pesänsä. Enkä minä tiedä, mikä siinä mahtaa olla syynä, koska pääskyiset ei näy täällä kirkon ympärillä, vaan ainoastansa varikset ja harakat. Ja täällä he kraakkuvat joka päivä niin kuin heillä olis ruoan vaanuus⁷. Ja jos joku tiainen oliski niitten seurassa, sen ääni ei kuulu varisten kraakkumisen tähden.

Nyt te tiaiset ja satakieliset, pääskyiset ja muut pienet lintuiset, missä paikassa te ikänäns olette, teidän täytyy pian lähteä pois toiseen maailmaan. Sentähden te olette ilman murheetta, millä teidän pitää elämän pakkaisen aikana, koska kaikki ruoka loppuu maasta. Te tiedätte ilmanki, että tämä armon aika on niin lyhykäinen, ettei teillä ole niin pitkä aika, ennenkuin te pääsette siirtymään lämpimään ilmaan, joka on toisella puolella maata. Niin pian kuin pääskyisen pojat jaksavat lentää, lähtevät he pois tästä kylmästä ilmasta toiseen maailmaan. Sentähden he ovat murheetoinna, millä heidän pitää elämän, sillä he tietävät, että taivaan suuri luoja, joka heille hengen antanut on, ruokkii heitä niillä siemenillä, jotka varisevat pellostasta, jonka herra on antanut kasvaa. Niistä siemenistä saavat tiaiset heidän elatuksensa sen lyhyen ajan sisällä, kuin he ovat tässä olemassa.

Mutta varikset ja harakat, millä heidän pitää elämän, koska tämä lyhyt ja arvaamaton aika loppuu? Ei ne syö niitä siemeniä, jotka varisevat pellostasta, vaan ne syövät aivan matoja, jotka ovat sonnassa, sillä ne ovat toisenlaiset linnut ja vielä mustemmat kuin nämät va-

rikset, joista Vapahtaja on muistellut, että taivaan linnut söit sen osan siemenistä, jotka putoisit tien oheen. Niin minä pelkään, että variksille ja harakoille tulee viimein hätä, koska talvi tulee. Silloin ovat tiaiset jo kaukana, toisella puolella maata, kussa aurinko seisoo pään päällä. Ja siellä on elämän puu, jonka lehti ei varise vehmall, ja manna, joka taivaasta alas tuli. Siellä veisaavat tiaiset ja pääskyiset ja satakieliset uutta virttä sille suurelle luojalle, joka heille hengen antanut on, ja niin runsaasti ruokkii heitä ilman kylvämättä ja ilman niittämättä.

Katsokaat taivaan lintuja, te vähäuskoiset ja heikkouskoiset, ottakaat vaari taivaan linnuista, ja ottakaat heistä esimerkki, kuinka Herra niitä ruokkii, vaikka he ei kylvä eikä niitä. Pyytäkää tekien Herralta siunausta, niin te saatte, te epäileväiset ja epäuskoiset.

Toinen tutkisteleminen: Vapahtaja sanoo opetuslapsille: Katsokaat kukkaisia kedolla, kuinka ne kasvavat. Mutta yksi raavas ihminen, jonka sydän on oikein tarttunut maailmaan, ei hän katso kukkaisten päälle. Ei hän ota niistä jonku esimerkin itsellensä ja ajattele, jos hänkin olis niin korea, kuin nämä ylönkatsojut kukkaiset, mutta hän polkee vain ja paskantaa niitten päälle. Jos olis kuinka korea ja kaunis kukkainen kedolla, ei maailman orja pidä niistä mitään.

Mutta jos yksi siveä huora tulee kräämäpuotiin, kussa maailman porvari on levittänyt silkki huiivia ja muuta koreutta, silloin pyörivät silmät kyllä päkallossa niin kuin pissihaukalla. Silmäin halu tulee niin suureksi, että jos hän ei pääse varastamalla saamaan jonku niistä

silkkihuiivista, täytyy hänen ruveta ostamaan. Jos olis vielä viimeinen tolppa⁸, niin panee hän sen menemään. Hän ajattelee ilmanki: “Mitäs minä rahalla teen?” Mutta ei se tule mieleen: “Mitäs minä koreudella teen?”

Moni siveä huora on kuitenkin täytynyt panna koreutensa puoleen hintaan, koska suolet ovat alkaneet hoikkumaan. Vaikka luonnollinen järki pitäis sen verran sanoman hänelle, että se raha, joka nuoruuden aikana pannaan koreuteen, olis tarpeellisempi lapsille, koska he käyvät paljastettuna, eikä ole ruokaa suuhun panemista. Mutta rietas sekoittaa vielä sen luonnollisen järjen lihan himoin kautta, ja tekee ihmisen niin sokeaksi, että hän katsoo silmäin halulla niitten kukkaisten päälle, joita maailman konstimestari on maalannut silkkihuiviin ja karttuuni⁹ traasuin päälle. Mutta niitten kukkaisten päälle hän ei katso ollenkaan, joita Vapahtaja on käsenyt katsoa, että hän niistä sais jonku esimerkin itsellensä, jos hänki tulis niin kauniiksi ja niin koreaksi, kuin nämät ylönkatsojut kukkaiset, jotka itkevät joka aamu syntisen ylitse ja surkuttelevat häntä sen alastomuuden tähden kuin hänelle tuli synnin lankeemuksen kautta, koska hän mistansi¹⁰ viattomuuden koreat vaatteet, ja täytyy nyt peittää häpynsä itse tehdyllä koreudella.

Näet sinä raavas ihminen, kuinka viattomat lapsukaiset, jotka ei vielä ymmärrä sitä ulkonaista koreutta kaivata, ihantelevat koska he löytävät kauniita kukkaisia kedolla. Niistä ne tekevät kruunuja itsellensä, ja pitävät niitä aseena. Paremmiin ne ymmärtävät katsoa kukkaisten kauneutta, kuin raavas ihmi-

nen. Ja mistäs se tulee, että yksi lapsukainen katsoo mielisuosiolla kukkaisten päälle, mutta raavas ihminen ei pidä niistä enemmän lukua kuin nauta eli vasikka? Se tulee siitä, että raavaan ihmisen sydän on tarttunut maailmaan. Ei hän pidä Jumalan luomia kukkaisia kauniina, mutta niitä hän pitää kauniina, joita huoruuden rietas on opettanut maailman konstimestaria maalaamaan turhuuden kehoittamiseksi.

Vapahtaja on sanonut, ettei se korea herra Salomo ollut yhdenkään niitten kukkaisten vertaa, jotka kedolla kasvavat. Katsokaat siis kukkaisia kedolla, te maailman lapsukaiset, ja ottakaat niistä esimerkki, kuinka kauniit he ovat ja koreat. Ei ne kudo eikä kehrää, kuitenkin jos te tulisitte niin koreaksi, kuin yksi kedon kukkainen, niin te voisitte kelvata morsiameksi Vapahtajalle. Lähtekää hakemaan kauniita ja koreita kukkaisia Saaronin laaksosta, siitä yrttitarhasta, kussa Vapahtaja hikoili verta, mitämaks te löydätte siellä muutamia ijankaikkisuuden kukkaisia, jotka ei varise eikä muuta väriänsä, joitten päälle Vapahtajan veri on tippunut. Tämä veri on painanut muutamia kukkaisia Saaronin laaksossa ja tehnyt heitä ruusun kaltaiseksi, jotka kasvavat orjantappurain keskellä.

Orjantappura on yksi terävä pensas, jolla Vapahtaja on kruunattu. Siinä on ne terävät oksat ja neulaiset, jotka pistit lukemattomia reikiä Jeesuksen päähän. Mutta samassa orjantappura pensaassa kasvavat kauneimmat punaiset ruusut, ja niitä ruusuja hakevat nyt Siionin tyttäret orjantappuroista. Koska orjantappura on kelvannut Vapahtajalle

kruunuksi, joka nyt on muuttunut kunnian kruunuksi, niin pitäis orjantappuran kukkainen kelpaaman Vapahtajan morsiamelle kaunistukseksi hänen kunniansa päivänä.

Orjantappurat ovat pistäneet Jeesuksen päähän lukemattomat haavat, joista on vuotanut punainen virta. Ja siitä verestä ovat orjantappuran kukkaiset tulleet niin punaisiksi ja kauniiksi ruusuiksi. Hakekaat siis niitä ruusuja yrttitarhasta, te Siionin tyttäret, jotka aina tahdotte koreat olla, ja katsokaat niitä kukkaisia, jotka ovat orjantappuroista kasvaneet, sillä ne ovat kauneimmat kukkaiset maan päällä.

Olettekos te Siionin tyttäret niin koreat kuin nämät kukkaiset? Jos te olisitte niin punaiset kuin nämät orjantappuran ruusut, niin te kelpaisitte kyllä morsiameksi Vapahtajalle, sille orjantappuroilla kruunatulle kuninkaalle. Etsikää vielä ijankaikkisuuden kukkaisia, jotka ei muuta väriänsä koskaan, niin te olette täyttäneet Vapahtajan käskyjä, koska hän sanoo: "Katsokaat kukkaisia kedolla, kuinka he kasvavat, ei he kudo eikä kehrää, mutta Salomo se suuri herra, ei ollut yhdenkään niitten vertaa kaikessa kunniassansa.

Laittakaat niin, te Siionin tyttäret, että te tulisitte niin kauniiksi ja niin koreaksi kuin yksi näistä kukkaisista, niin te kelpaisitte morsiameksi sille orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle, joka kunnian kruunun kantaa, ja hänen morsiamellansa on orjantappuran ruusu povessa hänen kunniansa päivänä, joka pian tulee. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹lakkimasta = latkimasta

²summannot = laiminlyönyt, ruots. försumma = laiminlyödä

³laskenut, ruots. räkna

⁴ajatellut, miettinyt, harkinnut, ruots. fundera

⁵aarni = aarre

⁶kohta = melkein

⁷vaanuus (saamen kielestä, vánis) = puute

⁸tolppa = 25 äyriä kolikko

⁹karttuuni = erikoinen kangaslaatu, josta valmistettiin viittoja, liivejä, lakkeja jne. Karttuuniin painettiin kuvia karttuunipainoissa ks. Lönnrotin ruotsalais-suomalainen sanakirja, ruots. kattun

¹⁰mistantaa = kadottaa, ruots. mista

Niinkuin yhden ihmisen kautta on synty maailmaan tullut ja synnin kautta kuolema, niin on kuolema tullut kaikkein ihmisten päälle, että kaikki ovat syntiä tehneet. Room 5: 12.

Me kuulemme tästä Paavalin epistolasta, mistä syystä kuolema on tullut maailmaan, josta myös arvataan, että jos synty ei olis tullut maailmaan, olisit Adamin lapset pääsneet ilman kuolemata taivaaseen. Nyt pelkäävät kaikki suruttomat ihmiset kuolemata, mutta tämä kuoleman pelko ei tule heidän päällessä, ennenkuin kuolema itse ahdistaa heidän rintojansa. Jos he pelkäisit kuolemata ennen, rupeaisit he ilman epäilemättä parannusta tekemään.

Niin kuin kuoleman pelko on ensimmäisen heräyksen tuntomerkki, niin pitäis kuoleman pelko tuleman suruttomille silloin, koska he ovat parhaalla voimallansa, että he ennättäisit katumuksen ja parannuksen tehdä, ennen kuin kuolema tulee. Mutta tämä kuoleman pelko on suruttomilla kaukana, koska he ovat maailman kanssa hääräämässä. Ei he jouda silloin ajatella kuolemata ja iankaikkisuutta. Heillä on paljon tekemistä maailman kanssa. Vasta silloin rupeavat he pelkäämään kuolemata, koska he tuntevat, ettei auta enää potkia kuolemaa vastaan. Ja silloin täytyy heidän sanoa: Ei ne minulle kelpaa. Useammat, sanon minä, täytyvät silloin tuomita itsensä helvettiin ja sanoa: Nyt on hiljainen katumus saavuttanut.

He hääräävät niin paljon ja niin kauan maailman kanssa, että se asia, jonka olis pitänyt tapahtuman ensimmäiseksi, on jäänyt viimeiseksi. Suruttomat lyk-

käävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen. He rakastavat maailmaa niin paljon, ettei he raski sitä jättää ennen kuin kuolema tulee ja katkaisee elämän langan. Niin muodoin lykkäävät he sen asian viimeiseksi, joka pitäis tehtämän ensimmäiseksi. He ajattelevat ilmanki, ettei ole vielä niin hoppu sen asian kanssa; ei ole vielä kuolema varsin tulemassa. Ilmanki minä ennätän parannuksen tehdä, koska kuolema tulee.

Niin ajattelevat ilman epäilemättä ne, jotka tuntevat, ettei he ole vielä juuri valmiit kuolemaan. Muutamat kuolleen uskon tunnustajat, jotka ovat vahvistaneet tuntonsa sillä kuolleella uskolla, luulevat, että he ovat jo valmiit kuolemaan, mutta viimein, koska kuolema tulee, rupeavat he vasta epäilemään autuudestansa. Tämä on yksi vakainen kuolleen uskon tuntomerkki, että se jättää ihmisen epäilemään autuudestansa, koska kaikki epäily pitäis loppuman. Me tiedämme, että elävä usko tulee aina vahvemmaksi, jota likemmäksi ihminen tulee iankaikkisuutta. Mutta kuollut usko, joka on olevanansa vahva, koska kuolema ei ole liki, tulee heikommaksi, koska kuolema tulee likemmäksi. Ja viimein semmoinen usko loppuu peräti, koska sitä vastoin elävä usko tulee niin vahvaksi kuolemassa, että yksi kristitty saattaa ilolla kuolla.

Mitäs kuolleen uskon tunnustajat siihen sanovat, koska kuolema koettelee heidän uskonsa niin, että he jäävät juuri paljaaksi. Kaikki se varastettu armo, jolla he ennen miehustelit, riisutaan pois. Kuolema ryöstää heidän uskonsa. Ei ole enää turvaa mihinkään. Älä anna ryöstää uskoasi, armon varas. Kätke hy-

vin varastettu kalusi, että fiskaali ei löydä! Pane se armo, jonkas olet varastanut, kellariin, että kuolema ei löydä! Sano kristityille, koska he tulevat sinua ransaakaamaan¹ ja visiteeraamaan²: “Minä tiedän, että Jumala on armollinen. Minä luotan Vapahtajan armon päälle. Minä uskon, että kaikki synnit ovat anteeksi annetut.” — Mutta kuolema tulee ja ryöstää sinun uskosi, armon varas! Sinä et ole saanut armoa, vaan sinä olet itse omistanut sen. Ilman oikeata katumusta olet sinä alkanut armoa varastamaan. Sen tähden ryöstää kuolema sinun uskosi ja ottaa pois sen armon, jonka sinä olet omalla luvalla varastanut.

Meillä on niin monta esimerkkiä oikean kristityn kuolemasta ja armon varkaitten kuolemasta, ettemme tarvitse enää olla tietämättömyydessä, kuinka armon varkaat menevät iankaikkisuuteen epäilyksen kanssa, koska kuolema ryöstää heidän uskonsa ja ottaa pois heidän varastetun armonsa, että heidän täytyy tyhjänä ja paljaana lähteä iankaikkisuuteen, koska sitä vastaan elävä usko antaa kristityille rohkeuden ja ilon kuolemassa, niin että heidän uskonsa tulee aina vahemmaksi, jota likemmäksi kuolema tulee. Eipä kuolema jaksa heidän uskoansa ryöstää, vaikka hän vielä vuovais³! Mutta ei kuolema tohdikaan ryöstää heidän uskoansa, sillä he ovat vahvat siitä, ettei elämä eikä kuolema, ei enkelit eikä korkeudet, ei vallat eli väkyydet saata heitä eroittaa siitä rakkautesta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on.

Meidän pitäis tänä päivänä perään ajatteleman, kuinka elämän ja kuoleman Herra herättää ylös kuolleista niitä kuolleita, jotka synnissä ja suruttomuudessa

kuolevat nuorena, ja sen hengellisen kuoleman kautta saattavat vanhemmalle surun ja mielikarvouden. Me olemme niin monta kertaa ennen puhuneet siitä luonnollisesta kuolemasta, ja ei ole sen tähden kuoleman pelko tullut suruttomille. Sen tähden pitää meidän nyt puhuman hengellisestä kuolemasta, että suruttomille tulis parempi kuoleman pelko, koska he kuolevat, mistä luonnollinen kuolema on alkunsa saanut, ja mitä tämä kuolema vaikuttaa iankaikkisuudessa, josta se armollinen Herra Jeesus varjelkoon kaikkia kuolevaisia, ettei he kuolis iankaikkisesti, ennen kuin Jeesus kohtaa heitä armonsa voimalla. Kuulkoon se taivaallinen Vanhin kaikkein murheellisten ja itkeväisten rukouksen, ennenkuin multaa heitetään ruumiin päälle. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 7: 11 - 17

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa annetaan meille tiettäväksi, että Jeesus herätti ylös kuolleista yhden nuorukaisen, joka oli äitinsä ainoa poika. Tämä asia antaa meille tilaisuuden puhua meidän kuolevaisuudestamme, tutkistellen ensiksi sitä hengellistä kuolemata, ja osottain, kuinka Jeesus herättää nuorukaisia ylös, ennen kuin multaa heitetään ruumiin päälle. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä tähden oli tämä nuorukainen nuorena kuollut? Toinen tutkistelemus: Minkä tähden kantajat seisahdit, koska Jeesus rupeis paariin? Kolmas tutkistelemus: Minkä tähden nuorukainen nousi istualle ja rupeis puhumaan, koska Jeesus sanoi: Nuorukainen, nouse ylös! — Me toivomme ja

rukoilemme, että kaikki nuorukaiset saavat kuulla Herran äänen, ennen kuin he kuolevat iankaikkisesti, koska vanhat raadot, jotka ovat kuolleet maan neet nuoruudesta asti, eivät taida enää nousta ylös ennen kuin multaa heitteään ruumiin päälle.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Minkätähden oli tämä nuorukainen nuorena kuollut? Valitettavasti lankee hengellinen kuolema ei ainoastansa vanhain raatoon päälle, vaan myös nuorten, jotka ei ymmärrä varoa henkeänsä. Koska nimittäin synti, eli se hengellinen tauti, joka kaikille nuorukaisille on tarttunut vanhemmista, alkaa heitä vaivaamaan, kuolevat he aivan äkkiä. Ja vaikka heille annetaan lääkityksiä sekä rippikoulussa että myös Herran ehtoollisessa, ottaa vihollinen ja antaa heille uni-juomaa, jonka kautta Jumalan sana ja muut hengelliset lääkitykset tulevat voimattomiksi. Jumalan sana ja Herran ehtoollinen käytetään väärin.

Jumalan sanasta ottaa tämä nuorukainen itsellensä suruttomuuden ainetta, koska hän sekoittaa sen luonnollisten taipumusten kanssa ja luulee, että hän on jo täydellinen kristitty, koska hän lukee sen verran, että hän pääsee ripillensä. Moni nuorukainen suuttuu vielä opettajalle, joka ei laske häntä rippille vähemmällä lukemisella. Koska nuorukainen käypi ensimmäisen kerran Herran ehtoollisella, ottaa hän myös sieltä hengellisen kuoleman ainetta, uskottain itsensä, että hän on täydellinen kristitty, koska hän maailman arvon jälkeen on täydellinen ihminen.

Moni nuorukainen menee siis Herran ehtoolliselle niin kuin Juudas, jolle Her-

ra kastetun palan antoi, ja sen palan jälkeen menee häneen perkele. Sen kastetun palan jälkeen tulee hän vasta oikein rohkeaksi häääämään maailman kanssa. Hän alkaa nyt se palan jälkeen paloviinaa juomaan ja kauppa tekemään, kiroamaan, tappelemaan, varastamaan, koreita kantamaan ja huorain perään juoksemaan. Ennen, koska hän oli vielä ripittämättä, sanoit maailman ihmiset: "Hän on alaikäinen, ei hän ole vielä ihmiseksi tullut." Mutta ensimmäisen rippikäymisen jälkeen sanoit maailman ihmiset: "Hän on jo ihmiseksi päässyt. Hän kelpaa vieraaksimieheksi."

Ja tästä maailman puheesta otti nuorukainen sen uskon itsellensä, että hän on kristitty, koska hän on päässyt ripille. Mikäs nyt oli hätänä? Koska nuorukainen rippikäymisen kautta tuli kristityksi, rupeis hän sen palan jälkeen rohkeasti elämään maailmassa. Kirjansa heitti hän penkin alle. Sen sijaan osti hän itsellensä piipun, viinaflaskun⁴, verkatakin ja kortit. Koska sunnuntaipäivä tuli, pani hän verkavaatteet päällensä ja silkkihuivit, pesi itsensä puhtaaksi ulkoa päin, mutta sydän jäi pesemättä. Meni sitte kylään, kokois muita senkaltaisia kuin hän itse oli, ja rupeis viinaa juomaan, korttein kanssa fästäämään⁵ ja miehustelemaan, että muutkin näkisit, mikä mies hän on, joka saattaa juoda, kirotta ja tapella, ja huorain kanssa fästätä.

Ei hän sitä ajatellut, että senkaltaisen elämä on juuri se perkeleen elämä, jota hän alttarin edessä lupais heittää, vaan hän uskoi enemmän maailman päälle, joka sanoi hänen täydelliseksi ihmiseksi. Siitä hän otti sen vakuutuksen itsellensä, että hän on täydellinen kristitty.

Ja sen palan jälkeen meni häneen perkele. Hän tuli paljoa rohkeammaksi kuin ennen pilkkaamaan Jumalata jumalattoman elämänsä kautta. Jos vanhemmat sanoit hänelle jonkun sanan varoitukseksi siitä kirouksesta, kortinlyömisestä eli tappeluksesta, antoi hän suurelliset sanat vastaan. Käski heidän pitää suunsa kiinni. Eihän lukenut itseänsä velvolliseksi kuuntelemaan vanhempiansa enää, koska hän oli täydelliseksi mieheksi tullut. Ja siitä viinakaupasta ei sokeat vanhemmat estäneetkään häntä, sillä he ajattelit, että tarvitsee lapsi myös jotakin tienata itsellensä, koska muuta tienausta ei ole.

Katso! Tämän kaltainen elämä on ollut ennen näissä, ja samankaltainen elämä on vielä nytkin kaikissa niissä seurakunnissa, kussa sekä nuoret että vanhat makaavat kuolleena. He ottavat suruttomuuden ainetta Jumalan sanasta ja Herran ehtoollisesta ja elävät siinä uskossa, että he ovat kristityt, vaikka heidän elämänsä on juuri pakanallinen elämä. Ei yksikään heistä epäile autuudestansa, eli ajattele sen verran, että ikävä taitaa tulla senkaltaisen elämän perästä.

Me olemme tämän elämän kautta maalanneet sen hengellisen kuoleman. Se on nimittäin kaikille tietävä, että ruumis kantaa elävän ihmisen haamua: Kasvot, muoto, silmät, korvat ja kaikki muut jäsenet ovat niinkuin elävän ihmisen haamu prukkaa olla. Eikä ole muuta eroitusta yhden elävän ja kuolleen ihmisen välillä, kuin ainoastansa se, että elävällä ihmisellä on henki, mutta ruumiilla ei ole henkeä. Elävän ihmisen sydän liikkuu, mutta ruumiin sydän ei liiku. Elävällä ihmisellä ovat silmät auki,

mutta ruumiilla ei ole. Elävä ihminen puhuu, mutta ruumis on mykkä. Elävä ihminen kuulee Jumalan sanaa, mutta kuollut ei kuule.

Tämmöinen oli nyt se nuorukainen, joka kannettiin ulos kuolleena. Jos Jeesus ei olis ennättänyt tulla, ennen kuin ruumis oli peitetty mullalla, olis tämä ruumis kyllä mädännyt maan povessa, eikä yksikään olis huolinut hänestä.

Toinen tutkistelemus: Minkä tähden kantajat seisahtuivat, koska Jeesus rupeis paariin? Kantajat ovat hengellisessä tarkoituksessa ne luonnolliset himot ja halut, jotka vievät sitä kuollutta ihmistä hautaan. Ei ole nimittäin yksi kuollut ihminen omassa vallassa. Luonnolliset taipumukset, lihan himot, ovat ne riettaan enkelit, jotka vievät häntä ulos maailmaan, ja pakottavat häntä tekemään senkaltaisia töitä. Ei luonnollinen ihminen jaksa, enemmän kuin ruumis, liikuttaa itsensä johon kuhun hyvään, vaan lihan himot ja halut vievät häntä sinne ja tänne, välistä juopumukseen, välistä ahneuteen, välistä huoruuteen, välistä varkauteen, välistä tappeluksen. Ei saata yksi luonnollinen ihminen olla juomatta, koska lihan himo pakottaa häntä. Ei hän saata olla kiroomatta, koska viha yllyttää häntä kiroamaan. Ei hän saata olla varastamatta, koska varkauden halu syttyy.

Kuinkas hän saattaa semmoisia töitä välttää, koska hän on kokonansa riettaan hallussa. Hänen täytyy tehdä, mitä isäntä käskää. Niin kuin kuollut, joka kuljetetaan sinne, johonka kantajat häntä vievät, niin viedään myös luonnollinen ihminen himoiltansa ja haluiltansa maailmaan - ja mihinkäs nämät kantajat

häntä vievät? Ei suinkaan elämään, vaan juuri kohdastansa helvettiin ne vievät häntä.

Mutta koska Jeesus tulee ja rupeaa paariin, silloin kantajat seisahtavat. Jokainen herännyt ihminen tietää, kuinka hänen elämänsä oli ennen, koska hän kuolleen makais paarein päällä, ja milliseksi hänen elämänsä on tullut jälkeen. Koska nimittäin Jeesus armonsa voimalla rupeis paariin, häädyit kantajat seisahtamaan; ei sen vuoksi, että nämät kantajat ei olis kantaneet hänen ruumiinsa hautaan, jos estettä ei olis tullut, mutta he peljästyit, koska Jeesus rupeis paariin. Käsipuolella rupeis Jeesus painamaan paaria, ja se oli raskas, että kantajat tulit voimattomaksi. Että Jeesus rupeis paariin, se merkitsee hengellisessä tarkoituksessa, että Vapahtaja sanan voimalla painaa sen hengellisesti kuolleen ihmisen sielua surun ja murheen kautta. Ja siitä hengellisestä murheesta tulee ihmisen sielu niin raskaaksi, ettei kuolleen kantajat, ne pahat himot ja halut, jotka ihmisen lihassa asuvat, jaksa enää kantaa tätä sielua hautaan, elikkä helvettiin.

Kyllä tosin nämät kuolleen kantajat tahtoisit viedä tätä hengellisesti kuollutta ihmistä hautaan, mutta Jeesus painaa paaria käsipuolella niin kovasti, että kuolleen kantajat ei jaksa häntä liikuttaa. Ihmisen sielu tulee tämän painamisen kautta niin raskaaksi, että luonnolliset taipumukset, lihan himot ja halut, ei jaksa liikuttaa häntä enää sinne käsin, johonka he olit häntä viemässä, nimittäin helvettiin. Sitte kuin Jeesus rupeis painamaan ihmisen sielua käsipuolella eli sanansa voimalla, tulit kuolleen kan-

tajat, elikkä lihan himot ja halut, niin voimattomaksi, ettei he jaksa enää viedä häntä juopumukseen, elikkä kiroukseen. Lihan himot ja halut mistansit⁶ voimansa tämän painamisen kautta, nimittäin sen surun ja murheen kautta, joka tuli siitä Vapahtajan painamisesta.

Jolla silmät on auki, saattaa kyllä ymmärtää, kuinka ja koska Vapahtaja rupeis häntä painamaan. Daavid kuitenkin valitti, että Herran käsi oli raskas hänen päällensä. Ei kuitenkaan tämä ruumis raato saata liikkua vielä, vaikka Herran käsi painaa häntä. On se ainoastansa sen verran, että kuolleen kantajat, eli lihan himot ja halut, jotka olit häntä viemässä kadotukseen, ei jaksa enää viedä häntä sinne, johonka ne olit aikomassa.

Kolmas tutkisteleminen. Minkä tähden ruumis rupeis puhumaan, koska Jeesus huusi: Nuorukainen, nouse ylös!? Se me tiedämme hyvin, että yksi hengellinen ruumis raato ei saata puhua mitään. Ainoastansa se kuolleen uskon liiva, joka hänen suustansa vuotaa, otetaan noidalta astiaan, sekoitetaan käärmeen veren kanssa ja annetaan niin paloviinan kanssa nuorukaisille, että heitä muka tämän noitumisen kautta suostutetaan lihalliseen rakkauteen. Mutta niin pian kuin Jeesus huutaa: "Nuorukainen, nouse ylös!" nousee tämä hengellinen ruumis raato ylös ja rupeaa puhumaan.

Ei ole tosin muisteltu evankeliumissa, mitä tämä nuorukainen puhui sitte kuin hän oli kuolleista ylös herätetty. Mutta me arvaamme ainoastansa, että hän puhui siitä Vapahtajan armosta, jonka kautta hän oli saanut hengen, vaikka hän oli jo kauan aikaa kuollunna maannut. Siitä Vapahtajan suuresta voimasta

ja armosta puhuvat kaikki nuorukaiset, jotka tämän suuren voiman kautta ovat hengellisestä kuolemasta ylösherätetyt. Mutta ne jotka hengellisessä kuolemassa makaavat, ovat mykät. Ja kuinkapa kuolleet saattavat puhua, ennen kuin Jeesus heille hengen antaa?

Se seisoo myös meidän evankeliu-missa, että pelko tuli kaikille, koska he näit sen kuolleen nuorukaisen herä-tyksi ja kuulit hänen puhuvan Vapahta-jan armosta. Samanlainen pelko tulee vielä nytkin muutamille, koska he kuu-levat ylösherätettyin nuorukaisten puhu-van Vapahtajan suuresta armovaikutuk-sesta. He tyhmistyvät ja ihmettelevät: "Mikä houraus tämä nyt mahtaa olla?" Mutta kaikki ne, jotka ovat silmillänsä nähneet sen suuren muutoksen, joka täs-sä ylösherätetyssä nuorukaisessa tapah-tunut on, kuinka hän, joka ennen tätä ai-kaa makais kuollunna, eikä tiennyt tästä hengellisestä ilmasta mitään, oli myös hengellisessä kuolemassa kuuro ja myk-kä, eikä saattanut mitään puhua niistä asioista kuin kristillisyyteen kuuluvat, on nyt Vapahtajan voiman kautta kuol-leista herätetty ylös, istuu nyt ja puhuu Jumalan armosta.

Tämä nuorukainen, jota kuolleen kantajat, elikkä kuoleman kadotukseen kantavaiset himot ja halut, olit viemässä pohjattomuuden hautaan, seuraa nyt vanhempiansa kotia. Se murheellinen vanhin, joka tuli suureen murheeseen poikansa kuoleman tähden, pääsee nyt iloitsemaan ainoan poikansa ylösherä-tyksestä ja hengellisestä elämästä.

Tästä tulee myös suuri pelko kaikille niille, jotka ovat silmillänsä nähneet kuolleen nuorukaisen ylösherätetyksi, ja

niille kaikille tulee ilo, jotka tämän nuorukaisen kuoleman tähden itkit.

Mutta kuolleen kantajille ei tullut mitään heidän vaivastansa, koska hei-dän aikomuksensa meni hukkaan. Ei he jaksaneet tätä ruumista kantaa hautaan, koska Jeesus rupeis paariin. Ei he jaksaneet hänen sieluansa viedä helvettiin, koska Jeesus herätti hänet ylös. Ei kuol-leen kantajat saaneet mitään vaivastan-sa, vaikka he olit aikoneet kantaa tämän nuorukaisen siihen hautaan, josta ei yksikään pääse. Heidän täytyy nyt katsoa sen nuorukaisen päälle häpeällä, ja kuka-tiesi katsovat he vielä karsaasti hänen päällensä, joka tällä tavalla eläväksi tuli.

Nuorukaiset! Nouskaat ylös hengel-lisestä kuolemasta! Te olette synnin kautta nuorena kuolleet, ja sen hengel-lisen kuoleman kautta olette te saatta-neet teidän vanhemmillenne surua ja mielikarvautta. Vaikka ne vanhemmat, jotka ovat itse jo aikaa kuolleet, ei saa-ta itkeä teidän kuolemanne, mutta ne vanhemmat, jotka ovat itse elämässä, ne surkuttelevat heidän kovaa onnean-sa, koska heidän piti niin onnettomaksi tuleman, että heidän piti mistantaman lapsiansa hengellisen kuoleman kautta helvettiin, josta ei ole enää toivetta, että he nousisit ylös. Monen vanhem-man täytyy itkeä ja huutaa niin kuin Daavid. Koska hän sai kuulla, että hän-en poikansa Absalom oli suruttomuudessansa kuollut, niin hän itki ja huusi: Voi! minun poikani Absalom! Joska minä olisin kuollut sinun edestä!

Ja kuka on se kristillinen vanhin, joka ei huuda niin kuin Daavid, koska hänen täytyy vielä senki kovan onnetto-muuden kärsiä, että heidän lapsensa

kuolevat suruttomuudessa, jonka kautta vanhemmilta katoaa kaikki toivo, että he saisit lapsiansa nähdä taivaan valtakunnassa. Ei yksikään vanhin ole niin kova ja niin paatunut, että hän sois lapsiansa tulevan onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa; mutta kristilliset vanhimmat erinomattain rukoilevat Jumalata, että he saisit nähdä lapsiansa taivaan valtakunnassa. Mikä katkera murhe tulee vanhemmille, koska heidän lapsensa kuolevat suruttomuudessa! Ja kuitenkin saattavat suruttomat lapset tämän surun ja mielikarvouden vanhemmillensa. Jos vanhemmilla olis se toivo ja vakuutus, että ne nuorukaiset, jotka nuorena kuolit, olisit taivaan valtakunnassa sen taivaallisen vanhimman turvassa ja oikean Isän helmassa, niin olis nuorukaisen ruumis niin keveä kantaa vanhemmille, että he saattaisit vielä kiittää sen edestä, että Jumala otti heitä pois onnettomuudesta ja maailman kiusauksista, ennen kuin pahat päivät tulevat.

Mutta voi sitä onnetointia isää eli äitiä, jonka täytyy surulla ja mielikarvauksella kantaa ainokaisen pojan ruumista ulos, joka kuoli suruttomuudessa, ennen kuin Jumalan ennättäväinen armo pääsi vaikuttamaan hänessä jotakuta muutosta hänen sielunsa ylösvalaistukseksi. Silloin täytyy murheellisen vanhimman huutaa niin kuin Daavid: Voi minun poikani! joska minä olisin kuollut sinun edestä!

Katsokaat nyt, nuorukaiset, mikä katkera murhe vanhimmalle tuli tämän nuorukaisen onnettomasta kuolemasta, joka kuoli suruttomuudessa! Katsokaat, te nuorukaiset, jotka elätte suruttomuudessa niin kuin Absalom, kuinka

hauska se olis teidän vanhemmillenne, jos Jumalan ennättäväinen armo sais sen verran sijaa teidän sydämissänne, että saisitte yhden autuaallisen kuoleman, että murheelliset vanhemmat saattaisit toivoa, että he saavat nähdä lapsiansa taivaan valtakunnassa.

Te olette jo saattaneet vanhemmille surua ja mielikarvautta teidän tottelemattomuutenne kautta. Te olette jo pahoin maksaneet heidän vaivansa ja pilkanneet heidän kyöneleensä kovakorvaisuudellanne ja keveämielisyydellänne. Tänä päivänä eli huomenna tulee kuolema ja tempaa teitä pois teidän suruttomuudessanne! Silloin rupeavat vanhemmat huokaamaan raskaasti teidän hautanne päällä ja sanomaan niin kuin Daavid: voi! voi! minun poikani! joska minä olisin kuollut sinun edestä! Mutta ei jaksu vanhemman kyyneleet enää lunastaa suruttomain lasten sielua helvetistä. Ei jaksu taivaallisen Vanhemman kyyneleet lunastaa heidän sielujansa helvetistä, jotka pilkkaavat Hänen kyöneleensä jumalattomalla elämällänsä! Herää siis, sinä kuollut nuorukainen ja nouse ylös haudasta, ennen kuin hauta peitetään mullalla. Amen

Kirkkopostillan kirjapainokäsikirjoitus. Alkuperäisestä käsikirjoituksesta tallessa vain muutama sivu samassa kokoelmassa.

/ SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki

¹ ransaakaamaan = tutkimaan, ruots. ranssaka = tutkia

² visiteeraamaan = tarkastamaan, ruots. visitera = tutkia

³ vuovata = koettaa, yrittää (Tornionlaakson murretta)

⁴ flaskun = pullon, ruots. flaska

⁵ fästäämään = leikkimään

⁶ mistansit = menettivät, ruots. mista = menettää, kadottaa

Vapahtaja sanoo Luukkaan evankeliumissa, että kirjanoppineet ja fariseukset valitsevat ylimmäisiä sijoja eli paikkoja ehtoollisissa, niin kuin maailman herrain tapa on.

Maailman kunnian tähden he istuvat ylimmäisiksi häissä ja pidoissa. Tämän maailman kunnian tähden nuhtelee hän fariseuksia ja kirjanoppineita. Ja me tiedämme vakaisesti, että maailman kunnia on vielä samankaltainen kuin se ennen on ollut. Mitä maailman kunnia on pannut kirjanoppineita ja fariseuksia tekemään Vapahtajan aikana, sitä samaa komeutta hän vaikuttaa vielä nytkin niissä, jotka kirjanoppineitten ja fariseusten uskossa ovat. Ei suinkaan maailman kunnia ole vähemmäksi tullut Vapahtajan kuoleman jälkeen, vaan enemmän lisääntynyt sitte kuin maailma on paisunut viisaudessansa.

Suurempi viisaus ja järki nyt on maailman viisailla kuin Vapahtajan aikana, ja jota viisaammaksi he tulevat mielestensä, sen suuremmaksi he tulevat voimassa ja kunniaassa. Viimein tulevat he niin suuriksi ja kunniallisiksi, ettei he tarvitse enää yhtään Jumalata, ei taivaassa, eikä maan päällä. Mutta talonpojat seuraavat herrain perässä siinä samassa hulluudessa, vaikka niillä ei ole niin suuri järki ja viisaus kuin maailman herroilla, mutta on kuitenkin suurempi ylpeys ja tyhmyys, koska heidän pitää matkiman herrain tapoja vaatteissa, ja ruoassa ja rakennuksissa.

Muutamit talonpojat tulevat maailmalta kunnioitetuksi rikkautensa tähden, ja muutamit voimansa tähden.

Mutta se kaikkein hulluinta on, koska yksi tyhmä talonpoika pitää matkiman herrain tapoja vaatteissa ja käytöksissä; niin kuin Vapahtaja jo silloin nuhteli fariseuksia koreudesta, jolla he luulit enemmän kunniaa voittavansa. Hän otti myös Johanneksen esimerkiksi, osottain kansalle, kuinka kaukana hän oli koreudesta, koska hän sanoi kansalle: Mitä te läksitte korpeen katsomaan? Ihmistäkö, joka pehmeitä kantaa? Menittekö katsomaan yhtä koreaa maailman herraa, joka on silkissä ja ruotsinverassa? Katso, sanoo Jeesus, "jotka pehmeitä kantavat, ovat kuningasten huoneissa."

Kuninkaan linnassa ovat koreat herrat, mutta tahtovat jo talonpojat olla silkissä ja ruotsinverassa, niin kuin kuninkaan linnassa herrain ja fröökina¹in tapa on. Täällä on jo semmoiset silkkihuorat, joita ei ole ennen maailmassa linnoissakaan löytynyt. Täällä on jo talonpojat ruotsin verassa, että jokainen kuin heitä näkee, luulee että ne ovat korkeat herrat, joittenka edessä maa-herrakin saa kumartaa. Täällä on jo semmoiset silkkihuorat, kuin ennen oli Herodeksen linnassa yksi kuninkaallinen huora, jonka tähden Johannes Kastaja menetti päänsä. Ja kuitenkin olit esivanhemmat nahkavaatteissa, joita itse Jumala teki heille.

Tämmöisiä on maailman kunnia matkaan saattanut. Ja mitä se vielä matkaansaattaa, ennen kuin synnin mitta täytetään? Koska nyt kirjanoppineet ja fariseukset tulevat häihin, niin ne valitsevat ylimmäisiä istuimia, että heitä muka nähtäisiin maailmalta. Ja heillä on niin suuri kunnia, että he tappavat toinen toisensa yhden sanan tähden, joka

kunniaan koskee. Ja kukas niille on kunnian antanut? Maailman herrat luulevat, että Jumala on heille kunnian antanut, ja niin luulevat myös kunnialliset talonpojat, että Jumala on heille kunnian antanut. Mutta minä luulen, että maailma ja perkele on heille kunnian antanut, koska he ovat kuitenkin aikaa jo kunnianttomiksi tulleet Jumalan edessä, koska he ovat kaikki yksi huoruuden sukukunta, niin kuin Vapahtaja sanoi: "Tämä väärä ja huoruuden sukukunta tahtoo ihmeitä nähdä."

Koska Johannes näki semmoisia tulevan hänen tykönsä, sanoi hän: "Te kyykkäärmeitten sikiät, kuka teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?" Semmoisillekos nyt Jumala on kunnian antanut? Kyllä maailman jumala antaa kunnian huoralle ja varkaalle, saati he panevat verkarokin² päällensä ja silkkihuivin päähänsä, ja kumartavat hyvin maailman jumalan edessä. Varsin antaa heille maailman jumala kunnian, erinomattain kunniallisille viinaporvareille ja raittiille juomareille, niin myös siveille huorille ja rehellisille varkaille, saati he vaan panevat itsensä koreiksi ja saattavat hyvin juoda, kirotta ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Mutta Jeesus sanoi juutalaisille: "Kuinkas te saatatte antaa kunnian Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?"

Siinäpä nyt on paikka, joka osottaa, kuinka suuren vallan rietas on saanut ihmisten yli, koska he ottavat kunnian toinen toiseltansa ja jättävät Jumalan kunniaa. Ei ainoastansa ole siinä kylä, että he ottavat kunnian toisiltansa, koska he kunnian tähden laittavat pitoja, ja kutsuvat sinne rikkaita, jotka ta-

varan tähden ovat kunniallisiksi tulleet, että he taas kutsuttaisiin takaisin heiltä. Mutta myös siinä osottaa perkele voimansa, koska hän panee muutampia kunnian tähden lakia käymään, muutampia hän panee kunnian tähden pirunpaskaa maistamaan, muutampia hän panee kunnian tähden kilpaa juomaan ja kilpaa kiroamaan, ja kilpaa tappelemaan. Erittäin sitä, että hän panee heitä kilpaa juoksemaan, kilpaa nostamaan, kilpaa soutamaan, kilpaa niittämään eli muuta työtä tekemään kilpaa, ja sen kunnian tähden on moni nuoruudessa pilannut terveytensä.

Onkos Jumala antanut teille kunnian, koska te menitte kilpaa juomaan ja kilpaa kiroamaan, ja kilpaa tappelemaan? Imanki maailman Jumala antaa teille kunnian helvetissä, koska te olette häntä täällä niin uskollisesti palvelleet. Jos se on tosi, että Jumala on antanut ihmiselle kunnian niin kuin maailman viisaat luulevat, niin vissimmästi on tämän maailman jumala antanut huoruuden sukukunnalle kunnian. Ja kukas on antanut juomareille kunnian, koska he alkavat kilpaa juomaan? Se on juomaritten mielestä suurin sankari, joka eniten kestää viinaa. Eikö ole itse perkele antanut isolle juomarille kunnian? Kukas on antanut yhdelle siveälle huoralle kunnian, koska hän itkee kunniansa perään valittain, että häntä viattomasti haukutaan? On myös nähty, että päävarkaats itkevät kunniansa perään, koska heitä viattomasti haukutaan.

Kukas on semmoisille antanut kunnian? Onkos Jumala antanut huorille ja varkaille kunnian? On ilmanki se jumala, joka asuu alimmaisessa taivaas-

sa, antanut semmoisille kunnian. Mutta fariseukset, jotka ei ole huorat eikä varkaat, kukas niille on antanut kunnian, koska he valitsevat ylimmäisiä istuimia hääpidoissa ja synagogissa? Kukas niille on antanut kunnian, koska he panevat koreat vaatteet päällensä, nimittäin: verka rokit, silkki huivit ja mustat saappaat? Ilmanki heidän pitäis semmoisella koreudella kelpaaman Jumalalle, koska he kelpaavat hyvin maailmalle ja maailman ruhtinaalle? Ei ole kuitenkaan Johannes Kastaja saattanut semmoisilla vaatteilla saarnata parannusta kansalle. Eikä myös itse Vapahtaja ole koreudessa vaeltanut ympäri maakuntaa saarnaamassa.

Mutta maailman herrat ja kunnialliset talonpojat ovat aivan silkissä ja verassa, koska he tulevat häihin, että he nähtäisiin maailmalta. Ja silkki huorat tulevat myös kirkkoon näyttämään kauneuttansa ja siveyttänsä maailmalle. Mutta kristityille he näyttävät passinsa, jolla he pääsevät vapaasti kulkemaan huoruuden valtakuntaan. Näitä ja muita sen kaltaisia kunniallisia tapoja kunnian rietas panee tekemään, mutta aina pysyy heillä se usko, että Jumala on antanut heille kunnian.

Meidän pitää laveammalta tutki- man, kuka on antanut ihmisille kunnian, koska me olemme ensin rukoilleet kunnian Herraa, jonka kunnialliset ihmiset ovat ripustaneet kirouksen puuhun; että hän, joka tuli kunniattomaksi koko maailman edessä niitten tähden, joille rietas on antanut kunnian, ottais pois sen väärän kunnian, joka on suuri häpeä Jumalan edessä, että kaikki tulisit kunniattomiksi maailmassa ja antai-

sit riettaalle hänen kunniansa takaisin. Kuule, kunnian Herra, kunniattomain huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 14: 1

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa neuvoo kunnian Herra niitä, jotka riettaan kunniaksi istuvat ylimmäisiksi pidoissa, sen tähden, että he pitävät itsensä kunniallisina maailmassa. Siitä syystä pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman: Mitä maailman kunnia vaikuttaa? Ensiksi luonnollisten ihmisten tykönä ja toiseksi heränneissä.

Ensimmäinen tutkinto. Mitäs maailman kunnia vaikuttaa suruttomuuden tilassa? Maailman kunnia vaikuttaa suruttomuuden tilassa, niin kuin Jeesus on evankeliumissa osottanut, että kunnialliset vieraat, jotka pitävät itsensä suuressa arvossa, valitsevat ylimmäisiä paikkoja synagogissa, eli kirkossa ja pidoissa, jonka kautta he osottavat, että rietas on heitä korottanut ja kunniallisiksi raatiherroiksi tehnyt. Moni maailman herra on kunnian tähden suuttunut, jos häntä ei ole käsketty mennä ylimmäiseksi istumaan hääpöydälle. Ja moni on taas kunnian tähden tullut köyhäksi, haaskannut omansa turhissa pidoissa ja elänyt herraslaihin, että häntä kunnioitettaisiin maailmalta. Ja koska omaisuus ei ole piisannut, on hän ottanut lainaan sieltä ja täältä, ja elänyt muitten kustannuksella herraslaihin. Viimein on hän turhan kunnian tähden tullut kerjäläiseksi.

Muutampi on turhan kunnian tähden ampunut itsensä, muutampi on lähtenyt karkaamaan. Muutampi on turhan kun-

nian tähden pilannut terveytensä, koska hän on tahtonut olla ensimmäinen ja paras mies kaikissa, että häntä kiitettäisiin maailmalta. Mutta ei hän sen tähden ole uskonut, että kunnia on perkeleestä. Ja koska yksi huora maailman kunnian tähden surmaa lapsensa, niin antaa rietas hänelle sen vakuutuksen, että Jumala on antanut hänelle kunnian. Eikä se ole ihmeellinen, että rietas osoitti Vapahtajalle kaiken maailman kunnian, koska maailman suuret herrat menevät kunnian tähden näkyväseen kuolemaan.

Niin suuri kunnian pyyntö on muutamilla maailman herroilla, ettei he huoli elämästä eikä kuolemasta, saati he voittavat kunnian. Mutta se on vielä ihmeellisempi, että kunnian perkele on tappanut monta suurta herraa. Koska heidän himonsa kunnian perään ei ole tullut täytetyksi, niin ovat he alkaneet sairastamaan kunnian tähden ja kuolleet. Siitä arvataan, kuinka hirmuinen perkele maailman kunnia on, koska se on niin monta suurta herraa maailmassa tappanut. Ei ainoastansa sillä tavalla, että he ovat kunnian tähden itsensä tappaneet, mutta että kunnia saattaa vielä suoraan tappaa ilman asetta ja ilman välikappaletta, se on ihmeellisempi. Ja se on tapahtunut sillä tavalla, kuin äsken sanottu on, että koska se palava himo kunnian perään ei ole tullut täytetyksi, ovat maailman herrat kuolleet murheesta. Se on tapahtunut monelle kuuluisalle maailman herralle. Mutta ei maailman korkeat herrat sen tähden usko, että rietas on heissä herättänyt semmoisen palavan himon kunnian perään, vaan heillä on se usko, että kunnian pyyntö on Jumalasta.

Kunnia on nimittäin yksi kunniallinen perkele. Ei se ole niin ylenkatsottava kuin juopumuksen perkele. Ei ole kunnian perkele niin ryöttä kuin juopumuksen perkele. Ei ole kunnian perkele niin ryöttä kuin huoruuden perkele. Eikä ole kunnian perkele niin häpeällinen kuin varkauden perkele. Eikä se ole niin musta kuin kateuden perkele. Ei kunnian rietas ole niin hirveä kuin ahneuden perkele. Kaikki nämät, nimittäin huoruus, varkaus, kateus, viha, ahneus, pidetään vielä maailmaltakin syntinä. Mutta kunnia, sitä ei pidä yksikään syntinä, vaan se on niin kaunis maailman edessä, kuin yksi valkeuden enkeli. Ja tuota tahtovat kaikki voittaa, nimittäin kuninkaat, herrat, talonpojat ja kerjäläiset, jos ei yhdellä, niin toisella tavalla. Niin esimerkiksi kunnian perkele pani Daavidin lukemaan kansaa, jonka kautta hän teki suuren synnin Jumalata vastaan. Kunnian perkele pani Herodeksen tappamaan lapset Betlehemissä. Kunnian perkele pani sen kuninkaallisen huoran vaatimaan Johanneksen päätä vadin päälle.

Sanalla sanottu, ei ole yksikään perkele niin hirmuinen kuin maailman kunnia, vaikka se on kaunis ja kunniallinen maailman edessä. Kunnia panee maailman ruhtinaita sotimaan, jonka tähden monta tuhatta tapetaan sodassa. Kunnia panee muutampia lakia käymään. Kunnia panee huorat surmaamaan lapsiansa. Kunnia panee juomaria kilpaa juomaan, jonka kautta moni juomari on kuollut viinaan. Kunnia panee nuoria painiskelemaan, jonka kautta moni on pilannut terveytensä ja on tullut raajarikoksi. Kunnian tähden moni räkäsuu kläppi³

kantaa ruottin verkaa ja hopiapiipun suussa, vaikka köyhä vanhin on nälkää ja vilua kärsimässä. Kunnian tähden silkkihuorat kantavat madon paskoja kaulan ympäri ja päänsä päällä.

Näitä ja muita senkaltaisia vaikuttaa perkele epäuskoisissa ja suruttomissa. Se on yksi hirmuinen perkele, sillä se tappaa vielä sen luonnollisen rakkauten, joka on Luojalta istutettu lasten ja vanhimpain vaiheella. Absalom tahtoi maailman kunniaa vanhimman verellä ostaa. Ja moni maailman herra ajaa pois lapsen talosta ja tekee hänet perinnöttömäksi juuri maailman kunnian tähden. Koska nimittäin semmoisen vanhimman lapset tulevat huoriksi eli varkaiksi, käypi se niin kovin vanhimman kunnian päälle, ettei ole enää armoa vanhimman sydämessä, vaikka kuinka lapset katuisit. Tämä on yksi hirmuinen asia, ja jos taivaallisella Vanhimmalla olis niin suuri kunnia kuin muutamilla maailman herroilla, niin ei olis mahdollinen ajatella, että yksikään hänen lapsistansa tulis armoon ylösotetuksi, vaikka kuinka parannuksen tekis.

Mistä siis maailman viisaat ja kaikki maailman herrat ovat saaneet sen vakuutuksen, että kunnia on yksi hyvä vaikutus ihmisessä, ja että se on Jumalasta tullut? Minä luulen heidän ottaneen siitä sen vakuutuksen, että kunnian rietas on varjellut muutampia kunniallisia ihmisiä synnistä, niin kuin esimerkiksi lihallisesta huoruudesta, julkisesta varkaudesta ja ylönpalttisesta juopumuksesta.

Fariseus kiitti Jumalata, ettei hän ole niin kuin muut ihmiset: väärä, ryöväri taikka huorintekijä. Mutta ei fariseus arvannut, että kunnia ja omavanhurskaus

oli varjellut häntä niistä krouvista synneistä, vaan hän oli siinä uskossa, että se Jumala, joka on taivaassa, oli häntä varjellut synnistä. Ja niin moni fariseus vielä nytkin kiittää Jumalatansa sen edestä, että hän on varjellut häntä synnistä. Mutta se on juuri kunnian rietas, joka on varjellut muutampia huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta. Ja siitä ovat kaikki maailman herrat ottaneet sen uskon, että kunnia on yksi jumalinen vaikutus ihmisessä. Mutta jos tämä kunniallinen jumala varjelee muutampia niistä krouvista ja häpiällisistä synneistä, niin kyllä sama kunniallinen jumala varjelee heitä katumuksesta ja parannuksesta. Se varjelee kyllä fariseuksia, ettei he tule niin hulluiksi kuin publikaani.

Ja niin kuin fariseus aina menee edellä publikaania kirkkoon, niin hän menee myös pidoissa edellä. Hän istuu aina ylimmäiseen sijaan synagogissa. Ja ylimmäiseen sijaan hän istuu vielä maailman pidoissa. Ja nyt on fariseuksilla semmoinen usko, että koska hän on ensimmäinen kirkossa ja ensimmäinen pidoissa, niin hänelle annetaan myös ensimmäinen kunnian paikka tai vaan valtakunnassa.

Mutta se kuuluu niin tämän päivän evankeliumissa, että Isäntä käsksee sen, joka istuu alimmaiseen sijaan, nousta ylemmäksi, mutta sille, joka itse omistaa ylimmäisen sijan synagogissa ja pidoissa, sanoo Isäntä: "Anna tälle sijaa." Menkää nyt, fariseukset, istumaan ylimmäisiksi häpäpytään, että te saatte kunnian maailmalta. Kyllä pian tulee Isäntä sanomaan teille: "Ystäväni! Anna tälle sijaa, joka nyt on istumassa alim-

maisessa sijassa.” Ja silloin täytyy teidän mennä häpeällä alemma istumaan. Te saatte siinä suuressa ehtoollisessa istua siinä paikassa, kussa publikaanit nyt istuvat. Mutta ne häävieraat, jotka nyt ovat istuneet alimmaiseen sijaan, saavat kuulla tämän kunniallisen sanan Isännältä, koska se suuri ehtoollinen pidetään: “Ystäväni! Nouse ylemmä.” Ja silloin tapahtuu heille kunnia niitten keskellä, jotka ynnä atrioitsevat.

Toinen tutkisteleminen. Mitä maailman kunnia vaikuttaa heränneessä tilassa? Silloin on kunnia niin kavala, ettei se enää pane heränneitä tykkäämään itsensä. Ei se pane heränneitä pramaamaan⁴ eli koreita kantamaan. Ei se pane heitä istumaan maailman pidoissa, mutta se pane heitä usein häpeämään ja kätkemään Jumalan Hengen töitä. Ensin on suuri riita heränneillä kunnian kanssa, ennen kuin he pääsevät syntiänsä tunnustamaan. Maailman kunnia tahtoo kokonansa estää sen julkisen synnin tunnustuksen. Siihen tulee vielä ahneuden perkele kunnian perkeleelle avuksi, ja ne molemmat, nimittäin kunnian perkele ja ahneuden perkele, rakentavat katuvaiksille risuaidan, jonka yli ei pääse yksikään armonvaras. Kunnian perkele saarnaa näin armonvarkaalle: “Ei sinun tarvitse syntiä maailmalle huutaa.” Ja ahneuden perkele siihen lisää tämän sanan: “Jos sinä syntiäs maailmalle huudat, niin sinä joudut kanssa vääriä tekojasi maksamaan. Sinä tulet ensin kunnianttomaksi, ja vielä päälliseksi sinä tulet köyhäksi.”

Tämän risuaidan taka ovat nyt kaikki armonvargaat tarttuneet, jotka ei tahdo tuntoansa puhdistaa, vaan menevät oje-

ti⁵ Jumalan tykö ja luulevat, että Jumala on heille armollinen, vaikka he ei tahdo vääriä tekojansa maksaa, eikä lähimmäistänsä sovittaa; vaikka meillä on niin monta raamatun paikkaa, jotka osottavat, että lähimmäinen pitää ensin sovitettaman, ennen kuin ihminen saattaa toivoa, että hän saapi Jumalalta syntinsä anteeksi. Ja mitä synnin tunnustukseen tulee, niin näyttää ensiksi Joo-suan kirja, kuinka koko Israelin seurakunta joutui vahinkoa kärsimään yhden miehen, Akanin tähden, joka oli varastanut ja varastetun kalunsa kätkenyt. Ei se mies tahtonut tunnustaa varkauttansa ennen kuin se tuli ilmi.

Ja toiseksi, koska ihmisiä tuli Johannes Kastajan tykö ja pyysit kastetta, niin he tunnustit syntinsä. Olikos se sala rippi, jonka paavilaiset vaativat. Mutta kolmanneksi tahtovat kaikki armonvargaat tulla kunniallisina taivaan valtakuntaan. Se on heidän mielestänsä parempi, että olla kunniallisina helvetissä, kuin että olla kunnianttomina taivaassa. Ei he ajattele sen perään, että yksi aika tulee, jona kaikki salaiset työt tulevat ilmi, ja että kaikki armonvargaat, jotka täällä ei tahdo kunnianttomiksi tulla maailman edessä, täytyvät siellä tulla kunnianttomiksi Jumalan ja kaikkein pyhain enkelein edessä. Ja jotka täällä ei tahdo tunnustaa syntiänsä kristittyin edessä, saavat siellä tunnustaa perkeleitten edessä. Ja jotka täällä ei tahdo vääriä tekojansa maksaa, saavat ijankaikkisuudessa maksaa viimeisen rovon.

Mutta kunnian paikka on yksi ahdas paikka vielä niillekin, joitten herännyt omatunto pakottaa huutamaan syntiänsä maailmalle, sillä ei Juudaksen omatunto

tullut rauhoitetuksi sen kautta, että hän tunnusti ylimmäisille papeille: "Minä pahasti tein, että minä viattoman veren petin." Ja vaikka hän vielä heitti väärän rahan temppeeliin, ei hän saattanut rauhoittaa tuntoansa sillä; vaan se oli yksi omantunnon pakotus, että hänen piti niin tekemän. Mutta puhdistuksen asiassa osoittaa taas Pietarin esimerkki, ettei kunnia tahdo laskea katuvaaisia Jeesuksen tykö, että Jeesus sais heitä puhdistaa, sillä omavanhurskaus ja maailman kunnia pani Pietarin vastustamaan Jeesusta siinä paikassa, kussa hänen olis pitänyt antaa Vapahtajan tehdä hänen kanssansa niinkuin hän tahtoi. Maailman kunnia pani nämät sanat Pietarin suuhun: "Ei sinun pidä ikänä minun jalkojani pesemän." Maailman kunnia antoi Pietarille yhden väärän mahdottomuuden, jonka kautta Pietari oli hetimitä jäämässä puhdistamatta.

Näitä kaikkia värkkää maailman kunnia heränneissä, josta hyvin arvaetaan, ettei ole maailman kunnia yksinkertainen perkele, mutta hän on juuri monen kanttinen ja monen kulmainen, ettei heränneilläkään ole hyvä käsittää kaikkia, mitä tämä kavala ja salattu vihollinen vaikuttaa, sillä se muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi niinkuin se tapahtui Pietarille. Ei ole ihme, ettei maailma tunne hänen vaikutuksiansa hirmuiseksi ja kauhistavaiseksi, sillä kunnian perkele ilmoittaa itsensä maailmalle niin kuin yksi kunniallinen mies, joka ei tahdo muuta kuin hyvää. Ja kaikki hänen vaikutuksensa ovat maailman mielestä hyvät, luvalliset ja kunnialliset, niinkuin se olis Jumalasta tullut.

Mutta vielä heränneetkin sielut tulevat maailman kunnian kautta petetyiksi, jotka ei ole vielä käsittäneet, mitä varten kunnian perkele kieltää sen julkisen tunnustuksen, ja mitä varten hän tahtoo estää katuvaaisia sovittamasta lähimmäistensä, ja mitä varten kunnian perkele tahtoo estää sen puhdistuksen, jota Jeesus heille tarjoo. Se on juuri sentähden, että synnit jäisit tunnustamatta. Että tunto jäis puhdistamatta. Että jalat olisit pesemättä. Että synti olis anteeksi antamatta siihen asti, ettei ole enää muuta neuvoa, kuin mitä Juudas viimein huomaitti, että tunnustaa syntinsä riettaan papeille, jotka sanovat: "Katso itseäs."

Jos kunnian perkele ei olis saanut Juudaksen sydäntä hallita, olis hän ilman epäilemättä tunnustanut syntinsä Jeesuksen opetuslapsille, mutta Juudaksella oli se pelko, että kristityn kunnia menee hukkaan, jos hän nyt tunnustaa Jeesuksen opetuslapsille syntinsä. Siinä paikassa tahtoo kunnia hirmuisen sodan tehdä, koska yksi ihminen, joka on Jeesuksen koulussa vaeltanut monta ajastaikaa, ja on uskottanut vielä muitaki opetuslapsia, että hän on oikea ja uskollinen Jeesuksen opetuslapsi, koska hänen pitää ruveta tunnustamaan muille opetuslapsille, että hän on pettäjä. Siinä ottaa kunnia niin kovin vastaan, että hän pikemmin menee helvettiin, kuin että hän kristityn kunnian heittäis takansa ja alkais uudesta pyrkimään ja ristiä kantamaan.

Tämä on Juudakselle yksi mahdotoin paikka. Kristityn kunnia on yksi korkea temppeelin harja, josta ei ole hyvä alas päästä, koska rietas on sinne nostanut.

Se on myös vaarallinen molemmin puolin. Jos hän tunnustais itsensä pettäjäksi, niin kaikki Jeesuksen opetuslapset lykkäisivät häntä ja kristityn kunnia menis peräti hukkaan. Mutta jos hän ulkokullaisuudella mukittelee⁶ niinkuin käärme Jeesuksen opetuslasten seurassa, niin saattaa hän vielä muutaman ajan pitää kristityn kunnian.

Mutta kristityn usko, jonka hän kantaa siihen asti, että omatunto herää, menee silloin vasta hukkaan, koska hän näkee Jeesuksen tuomituksi. Ja silloin saapi hän vasta nähdä, mitä kunnian rietas on matkaansaattanut. Mutta se on hiljainen katumus. Koska hän viimein tunnustaa syntinsä senkaltaisille papeille, jotka ovat Jeesuksen viholliset, ei ne saata häntä lohduttaa. Ja vaikka hän silloin viskaa vääryyden rahat, ei hän kuitenkaan saa omantunnon rauhaa, mutta hänen täytyy mennä ulos ja hirttää itsensä.

Näin on maailman kunnia tehnyt monta tuhatta ihmistä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa, ja yhtähyvin sanovat maailman herrat: "Jumalasta se on." Jumala se on, joka on ihmiselle kunnian antanut." Mutta se näkyy nyt kaikista hänen vaikutuksistansa, että se on yksi pääperkele, jota ei ole hyvä tuta, ja että kaikki, jotka häntä seuraavat tulevat onnettomiksi ajassa ja ijankaikkisuudessa.

Niin antaa nyt Jeesus kaikille ehtoolisen vieraille sen neuvon: "Älä mene istumaan ylimmäiseksi häpöytään, vaan istu alimmaiseen sijaan." Se on: Älä pyydä turhaa kunniaa, vaan anna pois kunnia riettaalle, silloin se kuin sinut kutsunut on, sanoo sinulle: Ystävä-

ni, nouse ylemmä. Silloin on sinulle kunnia niitten edessä, jotka ynnä kanssas atrioitsevat. Se on: Sinä saat kunnian Jumalalta, koska sinä ensin olet istunut alimmaiseen sijaan maailmassa. Se on: Koska sinä olet antanut riettaalle maailman kunnian.

Mutta ei suinkaan fariseukset mene alimmaiseen sijaan istumaan, vaan ne valitsevat ylimmäiset paikat synagogissa ja pidoissa, ja sentähden sanoo Isäntä heille: "Anna tälle sijaa." Ja niin sinä menet häpeällä alemma istumaan. Koska se suuri häpäivä tulee, silloin sanoo Isäntä niille, jotka nyt istuvat ylimmäisiksi synagogassa ja pidoissa: "Ystävänäni, anna tälle sijaa." Ja niin he menevät häpeällä alemma istumaan, jotka täällä maailman kunniaa rakastavat. Amen!

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ fröökinä ruots. fröken = neiti. Tässä korkean säätyluokan naispuolinen edustaja.

² rokki = takki. Ruosin sanasta rock.

³ kläppi = lapsi.

⁴ pramata = ylpeillä

⁵ ojeti = suoraan

⁶ mukitella = mutkitella, kieroilla, vilpistellä

Herra sanoi minun Herralleni:
Istu minun oikialle kädelleni,
siihen asti kuin minä panen
sinun vihollises sinulle astinlaudaksi.
Ps. 110:1

Vapahtaja on selittänyt näitä Daavidin sanoja itsestensä, ja on osottanut, että ne Daavidin sanat osottavat Kristuksen jumalallista luontoa. Koska juutalaiset ymmärsit Raamatun sanoja väärin ja käänsit nurin profeettain lupauksia siitä tulevaisesta Vapahtajasta, luulit he Kristuksen tulevan maalliseksi kuninkaaksi. Niin kuin ihminen aina ymmärtää Jumalan sanaa väärin, koska hänen sydämensä on kiinni maailmassa. Hän tahtoo silloin kääntää hengelliset asiat aivan nurin. Ne asiat, jotka kuuluvat hengelliseen elämään, kääntää hän maalliseen elämään. Ja mitä ihmisen sielulle kuuluu, sen tahtoo luonnollinen ihminen kääntää ruumiin puoleen.

Niin olit juutalaiset käsittäneet väärin profeettain lupauksia Messiaasta. Koska profeetat olit edellä sanoneet, että Messias eli Kristus pitää istuman Daavidin istuimelle ja ettei hänen valtakunnallansa pidä loppua oleman, niin juutalaiset luulit, että Kristus tulee maalliseksi kuninkaaksi ja ottaa koko maailman allensa. Ja tämä väärä luulo oli myös opetuslasten pääkallossa aina siihen päivään asti, jona Vapahtaja astui ylös taivaaseen. Niin on luonnollisen ihmisen sydän tarttunut maailmaan, ettei hän saata muuta Vapahtajaa odottaa, kuin ainoastans yhtä maallista Vapahtajaa, joka tekis hänet onnelliseksi tässä maailmassa.

Nyt tahtoi Kristus kääntää juutalaisten ajatuksia pois siitä maallisesta Vapahtajasta ja saada heitä uskomaan, että Kristus, eli se Vapahtaja, joka oli Raamatussa ihmisen sukukunnalle luvattu, ei mahda nyt olla ainoastans maallinen kuningas, eli semmoinen Vapahtaja, joka auttaa maallisesta hädästä, vaan erinomattain yksi hengellinen kuningas ja sielun Vapahtaja, koska myös Daavid oli Pyhän Hengen vaikutuksen kautta puhunut Kristuksesta 110 psalmissa ja sanonut: Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikialle kädelleni siihen asti, että minä panen sinun vihollises sinulle astinlaudaksi. Se merkitsee: Jumala sanoi Vapahtajalle: Istu minun oikialle kädelleni, siihen asti, että kaikki kristillisyyden viholliset täytyvät kumartaa itsensä tomuun sinun edessä.

Mutta ei juutalaiset ymmärtäneet näitä Daavidin sanoja, joista Vapahtaja otti todistuksen Kristuksen jumalallisesta luonnosta. Ja niin taitaa vielä nytkin tapahtua, että kaikki juutalaiset, jotka uskovat yhden maallisen Vapahtajan päälle ei ymmärrä, kuinka Kristus on Daavidin Herra ja Daavidin Poika. Juutalaiset uskovat aina yhden maallisen Vapahtajan päälle. He uskovat, että Vapahtaja ylöspittää heidän maallisen henkensä, että hän tekee heitä rikkaaksi ja herraksi maailmassa. He uskovat, että he Vapahtajan kautta voittavat rikkautta, kunniata ja hyviä päiviä. Juutalaiset uskovat myös, että he kuoleman jälkeen pääsevät Aabrahamin helmaan, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, pitävät viinakauppaa ja ovat ankarat maailman perään. He ottavat ison voiton vaivastans ja kalustans, ja vihaavat kristityitä,

jotka ovat juutalaisten mielestä väärät profeetat ja pahoilta hengiltä riivatut.

Juutalaiset tinkaavat vastaan, koska joku kristitty tahtoo Raamattuun sanoilla osottaa, että Jeesus, jonka he ovat synnin, epäuskon ja vääryyden kautta tappaneet, istuu Jumalan oikialla kädellä siihen asti, että kaikki kristillisyyden viholliset tulevat Vapahtajalle astinlaudaksi. Joku osa niistä juutalaisista, jotka vihaavat kristityitä, voitetaan viimein, koska heille itselle tulee omantunnon vaiva. Ja silloin täytyy heidän kumartaa polviensa Jeesuksen nimeen, ja tulevat sillä tavalla Vapahtajalle astinlaudaksi. Joku osa juutalaisista paatuu enemmän kristillisyyden kautta, ja putoavat vielä syvempään helvettiin, kuin he luonnostansa ovat. Silloin tulevat he myös Vapahtajalle astinlaudaksi, koska he putoavat Hänen jalkainsa alla helvettiin.

Tällä tavalla tulevat viimein kaikki voitetuksi, sekä juutalaiset että pakanat, jotka ovat Vapahtajan viholliset. Muutamat täytyvät sujuttaa niskansa Vapahtajan ikeen alle, koska hengellinen pakotus eli omantunnon pakotus ajaa heitä armoa kerjäämään. Muutamat taas, jotka ovat paatuneet, poljetaan Vapahtajalta niin kuin astinlauta alas helvettiin, koska heidän omantuntonsa rupee todistamaan, että he olisit vapahdetuksi tulleet, jos se hengellinen viha kristityille ei olisi paaduttanut heidän sydämitänsä. Koska nimittäin kristityt sanovat totuuden juutalaisille niin kuin Stefanus: Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, suuttuvat juutalaiset niin kovin, että he purevat hampaitans. Ei ne sokiat raukat ymmärrä, että he tämän hengellisen vihan tähden kristi-

tyille vajoavat niin syvään helvettiin, ettei Jumala jaksa heitä ylös vetää.

Paljon on vielä juutalaisia ja pakanoita, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he ovat näinä aikoina hajotetut, nimittäin juutalaiset, joiden valta on kohta loppunut. Heidän täytyy nyt niin kuin häpiälliset koirat välttää kristittyin silmät. Ja heillä on vielä heidän vanha uskonsa, ettei ole tämä kristillisuus, joka Jeesuksen kautta on levinnyt maailmassa, ei tämä kristillisuus ole muu kuin taikaus ja perkeleen petos. Juutalaisilla on paha mieli siitä, että heidän täytyy asua niin kuin muukalaiset kristittyin keskellä, ja että heidän entinen valtansa on loppunut. Mutta heillä on se toivo, että he pääsevät kostamaan kristityille, koska se vapahtaja tulee, jota he odottavat tulevan. Silloin luulevat he pääsevänsä vallan päälle.

Ne pakanat, jotka asuvat kristittyin seassa ovat myös sangen vihaiset kristityille. Mutta pakanain usko on se, että he tulevat autuaaksi siveyden kautta. Ei pakanat varasta niin paljon armoa kuin juutalaiset, mutta he ovat kuitenkin Jeesuksen ristin viholliset. Ja valta pakana- maassa, kussa aivan pakanat asuvat, on samankaltainen elämä kuin täällä on ollut ennen. Siellä he juovat, siellä he ki-roavat, siellä he tappelevat. Sunnuntaina he juovat, pelaavat¹ ja tanssaavat, ja siitä syttyy viimein huoruuden halu. Mutta yhtä hyvin luulevat he tulevansa autuaaksi. Ei pakanat tiedä Vapahtajasta mitään. He ovat tyhjä² Vapahtajan nimen kuulleet, mutta se on myös kaikki.

Ja kuinkas pakanat saattavat uskoa Vapahtajan päälle, koska he luottavat siveyden päälle, vaikka heidän elämän-

sä on yksi jumalatoimien elämä. Mutta ei he tunne syntiänsä, eikä he tiedä katumuksesta ja parannuksesta mitään. Kuka heille on saarnannut siitä oikeasta katumuksesta ja parannuksesta? Ei suinkaan pakanain pappi eikä juutalaisten pappi saarnaa niin, että ihmiset heräisit. Koska pakanain papit ovat itse siinä uskossa, että kristillisuus on taikaus ja riettaan hengen vaikutus, kunnes he saattavat niin saarnata, että ihmiset tuntisivat itsensä? Pakanain papit saarnaavat paljon siveydestä ja rakkautta, mutta totisesta katumuksesta, parannuksesta ja uudesta syntymisestä ei he saarnaa koskaan.

Koska nyt on vielä pakanoita niin paljon maailmassa, sekä kastetut että kastamattomat, jotka ei tunne Vapahtajaa, täytyy meidän saarnata niin, että pakanat saavat kuulla, että he pakanallisuudessaan menevät väärällä tiellä. Me toivomme ja rukoilemme, että Daavidin Poika, joka myös on Daavidin Herra, antais sekä juutalaisille että pakanoille ylösvalistuksen hänen sanansa kautta, että he tulisivat ymmärtämään, kuinka Daavidin Poika on myös Daavidin Herra, joka antaa kaikille katuvalistuksen armon, ja ilon ja rauhan, ja voiman ja väkevyyden vaeltamaan, pyrkimään ja ikävöitsemään, huutamaan ja kolkuttamaan, huokaamaan ja rukoilemaan, että Jeesus Daavidin Poika armahtais heidän päällensä ja auttais heitä siinä suuressa sodassa ja kuoleman kilvoituksessa, ettei perkele, maailma ja heidän oma lihansa pääsis heitä viettelemään. Kuule kaikkein nöyräin ja hätääntyneiden rukous, Isä meidän jne.

Jälkimmäisessä osassa meidän pyhästä evankeliumistamme puhuu Vapahtaja jumalallisesta olemisestans, josta meille tulee sovelias tila peräänajatteluun: Kuinka Daavidin Poika on Daavidin Herra. Ensimmäinen tutkistelu: Minkätähden juutalaiset ja pakanat ei usko, että Daavidin Poika on Daavidin Herra? Toinen tutkistelu: Minkätähden kaikki ne, jotka hädässä ovat, uskovat, että Daavidin Poika on Daavidin Herra? Antakoon Jumala armonsa, että kaikki juutalaiset ja pakanat kääntyisivät Daavidin Poikan tykö, että hekin tulisivat tuntemaan, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra, ja että kaikki, jotka huutavat: Jeesus, Daavidin Poika! armahda meidän päällemme, saisit tuta hänen jumalallisen voimansa auttamaan ja helvetistä ylös nostamaan. Amen!

Ensimmäinen tutkistelu: Minkätähden juutalaiset ja pakanat ei usko, että Daavidin Poika on Daavidin Herra? Luonnollisen syntymisen kautta on Vapahtaja Daavidin Poika, eli Daavidin suvusta syntynyt. Sen tietävät kaikki juutalaiset. Ja muutamat evankelistat ovat sitä varten luetelleet Vapahtajan sukukuntaa polvesta polveen, että juutalaiset uskoisivat, että Marian Poika on totisesti Daavidin Poika, niin kuin profeetat ovat ennen kirjoittaneet. Nyt uskovat kyllä juutalaiset, että Jeesus on Daavidin Poika, eli että hän lihansa puolesta on syntynyt Daavidin sukukunnasta, niinkuin profeetat ovat todistaneet. Mutta kuinka tämä Daavidin Poika on myös Daavidin Herra, sitä ei ymmärrä juutalaiset, niin kuin me kullimme tämän päivän evankeliumista.

Koska nyt juutalaiset ei ymmärrä, kuinka Daavidin Poika on Daavidin Herra, niin ei he uskokaan, että Daavidin Poika on Daavidin Herra. Tämä juutalaisten epäusko tulee siitä, että he odottavat yhtä maallista Vapahtajaa, joka ruokkis heitä ilman. He tuntevat ruumiin nälkää ja ruumiin köyhyyttä, mutta sielun nälkää net ei tunne. Sentähden uskoisit he mielellänsä senkaltaisen Vapahtajan päälle, jolla olis suuri maailman tavara, että hän saattais kaikki rikkaaksi tehdä. Senkaltaisen rikkaan ja kunniallisen Herran tykö tulisit kaikki maailman vaivaiset apua pyytämään. Kaikki maailman herrat menisit hänen tykönsä syömään ja juomaan valmista. Kaikki, jotka juopumuksen ja laiskuuden kautta ovat omansa haaskanneet, menisit hänen tykönsä rahaa pyytämään lainaksi.

Sanalla sanottu. Kaikki, jotka tarvitsevat syödä ja juoda, mutta ei vihti sentähden työtä tehdä henkensä eteen, ottaisivat mielellänsä senkaltaisen miehen Vapahtajaksi, joka ruokkis heitä ilman. Ja senkaltaiseksi Vapahtajaksi kelpais kyllä Daavidin Poika, jos hän nimittäin voittais koko maailman allensa ja tulis juutalaisille kuninkaaksi. Mutta senkaltaisen Vapahtaja, jolla ei ole mitään antamista muuta kuin Jumalan sanaa, ei kelpaa juutalaisille eikä myös pakanoille Vapahtajaksi. Ja tämä on oikia syy, minkätähden juutalaiset ei saata uskoa, että Daavidin Poika on Daavidin Herra.

Koska ihminen on maailmassa kiinni, odottaa hän senkaltaista Vapahtajaa, joka ruokkii häntä ilman. Senkaltaista Vapahtajaa hän kaipaa, joka saattaa häntä auttaa kaikesta maallisesta hädästä.

Mutta senkaltaisen Vapahtaja, joka auttaa hengellisestä hädästä, ei ole luonnollisen ihmisen mielestä tarpeellinen. Koska luonnollinen ihminen ei ole missään hengellisessä hädässä, niin ei hän ymmärrä kaivata yhtä hengellistä Vapahtajaa. Ei hän tunne tarvitsevansa senkaltaista Vapahtajaa, joka auttaa hänen sielunsa helvetin vaivasta. Jos juutalaiset olisit hengellisessä hädässä eli omantunnon vaivassa, niin he uskoisit pikemmin, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra elikkä Jumala. Sillä Daavidin Poika saattaa niin kuin maallinen kuningas auttaa vaivaisia maallisesta hädästä, mutta hengellisestä hädästä eli omantunnon vaivasta ei saata muu kuin Jumala auttaa. Sentähden täytyy myös Daavidin Pojan olla Daavidin Herra. Hänen pitää oleman suurempi ja voimallisempi kuin Daavid. Daavid kutsui hänet hengessä Herraksi sentähden, että Daavid, joka usein oli omantunnon vaivassa, tunsu, että hänen Poikansa ei ollis kelvannut syntisten Vapahtajaksi, jos hän olis ollut paljas ihminen.

Mutta juutalaiset, joiden paras tavara on maailmassa, ja joille ei tule omantunnon vaiva sentähden, että he ovat armonvargaat, ei kaipaa eikä tunne tarvitsevansa yhtä hengellistä Vapahtajaa, joka pelastais heidän sielujansa helvetin vaivasta. Ei he niin muodoin ymmärrä, että Daavidin Poika eli Kristus, joka on profeetoilta luvattu Vapahtajaksi, pitää oleman Daavidin Herra, eli suurempi ja voimallisempi kuin Daavid.

Juutalaisten kotosynti on ahneus eli maailman rakkaus. Vapahtaja ja kaikki profeetat soimaavat juutalaisia ahneudesta: he syövät leskein ja orpolasten

oikeutta, opettavat lapsia varastamaan vanhempain elatusta, freistaavat joka lailla voittoa maailman tavarata petollisuudella, viekkauudella, viinakaupalla. He määräävät niin korkian hinnan vastans ja kalustans, kuin mahdollinen on saada. Jos heidän pitää särkemän rahaa, niin he ottavat siitäki maksua. Senkaltaisia tarvitsevaisia he ovat hyvät auttamaan, joilta he luulevat saavansa kahdenkertaisen voiton. Mutta jos heidän pitää auttaman senkaltaisia vaivaisia, joilta ei tule mitään, niin he sanovat: Mene kristittyin tykö.

Kyllä juutalaiset sentähden ovat kunnialliset uhraamaan kirkolle ja kutsuimaan vieraita juomingille. He tarjoavat viinaa kaikille matkustavaisille, jotka ovat samasta uskosta ja samasta suvusta kuin juutalaiset. Siihen tulee vielä omavanhurskaus ja ulkonainen siveys, koreus vaatteissa, komeus käytöksissä. He ovat tekopyhät. He kantavat korkiat ja suurelliset ajatukset itsestensä. He pitävät itsensä niin pyhänä, ettei he pidä kanssakäymistä pakanain kanssa, ja kristityitä net ei kärsi ollenkaan nähdä silmään edessä. Juutalaiset ovat myös armonvarkaat, koska he omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia, vaikka he ovat sydäimestä ympärileikkaamattomat. He kantavat ulkonaisen kristillisyyden eli kuolleen uskon merkin heidän lihassansa. Mutta koska sydän ei ole koskaa ympärileikattu, ovat he ulkokullatut. Pääkallossa on kristillisuus, mutta sydämessä on pakanallisuus.

Sentähden ei saata juutalaiset uskoa, että Daavidin Poika on Daavidin Herra, koska he nimittäin ovat maailmassa kiinni. Ei he saata uskoa, että yksi hen-

gellinen Vapahtaja on tarpeellisempi kuin ruumiillinen. Juutalaiset uskovat kyllä yhden maallisen Vapahtajan päälle, mutta pakanat, jotka perustavat autuutensa siveyden päälle, ei tiedä Vapahtajasta mitään. Niillä on taas se usko, että ihmisen siveys pitäis kelpaaman Jumalalle.

Ei pakanat tarvitse niin paljon armoa varastaa kuin juutalaiset. Koska nimitäin pakanoilla on se usko, että ihmisen siveys ei pitäis turha oleman, freistaavat³ he myös siviästi elää. He parantavat elämäntänsä ja sillä parannuksella he luulevat kelpaavansa Jumalalle. Niitä pienempiä syntiä net ei pidä syntinä. He panevat niitä pienempiä syntiä luvalliseksi. Kohtuullinen juopumus, kohtuullinen kirous, kohtuullinen viha, kohtuullinen ahneus, kaikki net pannaan pakanoilta luvalliseksi. Ja koska luonnollinen siveys on pakanoilla autuuden perustuksena, menevät he sivuti Vapahtajan, eikä niin muodoin usko, että Daavidin Poika on Daavidin Herra.

Kyllä sentähden pakanat luottavat Vapahtajan päälle luonnollisessa tarkoituksessa, he uskovat, että Vapahtaja heidän maallisen henkensä ylöspitää. Niin uskovat myös juutalaiset. Mutta mitäs tämä usko auttaa heitä, koska het ei tiedä hengellisestä elämästä mitään. Nyt me kuulemme siis, minkätähden juutalaiset ja pakanat ei saata uskoa, että Daavidin Poika on Daavidin Herra, eli minkätähden net ei usko, että se mies, joka vaelsi Juudan maassa on Taivaallinen Vanhin, joka on meitä luonut. Juutalaiset ei usko sitä sentähden, että he rakastavat maailmaa ja odottavat aina yhtä maallista Vapahtajaa, jonka kautta

he pääsisit rikastumaan ja herraksi tulemaan maailmassa. Kaikki juutalaiset uskovat totisesti, että se odotettava Vapahtaja auttaa heitä kaikesta maallisesta häädystä. Ja sen kuolleen uskon kautta, joka heidän pääkallossans on, uskovat he myös olevans Jumalan lapset, koska he ovat ympärileikatut ja syövät Pääsiäislampaan, vaikka he sydämen kautta ovat ympärileikkaamattomat.

Pakanat eivät tiedä Vapahtajasta mitään, sillä he luottavat siveytensä päälle, eivätkä niin muodoin tunne tarvitsevan Vapahtajaa. Kuinkas saattavat juutalaiset ja pakanat kaivata yhtä hengellistä Vapahtajaa, koska heillä ei ole koskaan hengellistä hätää eli omantunnon vaivaa. Koskas on juutalaisilla omantunnon vaiva? On niillä hengellinen viha, mutta ei katumus ja omantunnon vaiva.

Toinen tutkistelemus. Minkätähden kaikki, jotka ovat hengen hädässä, huutavat: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme? Sekä juutalaiset että pakanat huusit hädässä ollessans: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme. Jos näillä hätäisillä olis ollut epäilystä, ettei ole Daavidin Pojalla Jumalan voima auttamaan, ei he olis niin surkiasti huutaneet hänen peräänsä. Mutta hätä käski heitä huutamaan, ja hätä opetti heitä myös uskomaan, että Daavidin Pojalla on Jumalan voima auttamaan. Niin se myös on hengellisessä tarkoituksessa. Niin kauan kuin ihmisellä ei ole hengellistä hätää, niin kauan kuin syntinen jaksaa kuormansa kantaa, niin kauan tulee hän aikaan ilman Vapahtajata. Koska sydän ei ole vielä oikein särjetty ja nöyräksi tehty, etsii myös herännyt ihminen monta mukkaa⁴

ja tahtoo mennä sivuti Vapahtajan. Omavanhurskaus lykkää sydämeen senkaltaiset ajatukset, ettei hän ole mahdollinen tulemaan Vapahtajan tykö senkaltaisessa huonossa ja viheliäisessä tilassa, ennen kuin hän on sydämensä parantanut.

Mutta koska synnin kuorma tulee niin raskaaksi, ettei syntinen jaksakaan enää kuormaansa kantaa, silloin täytyy hänen ruveta huutamaan: Jeesus, Daavidin Poika! armahda minun päälleni ja ota pois tämä synnin taakka, joka painaa minua helvettiin. Mutta menisköpä yksi katuvainen syntinen Jeesuksen tykö, jos hänellä ei olisi se usko ja vakuutus, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra. Jos katuvaisella sielulla ei olis se vakuutus, että tämä Jeesus, joka niin suuressa köyhydessä syntyi Daavidin suvusta, on itse Luoja, se Taivaallinen Vanhin, joka on meille hengen antanut. Jos yksi katuvainen syntinen rupeis niin ajattelemaan, niin kuin maailman viisaat, jotka sanovat, ettei Jeesus ole Jumala, mutta hän on yksi ihmeellinen ihminen, jolle Jumala on antanut enemmän järkeä kuin muille ihmisille. Jos, sanon minä, yksi katuvainen sielu rupeis niin ajattelemaan, ettei olekaan Vapahtaja itse Jumala, vaan ainoastans Jumalan kaltainen. Ei suinkaan menis yksi katuvainen sielu hänen tykönsä, vaan hän menis ojeti Isän tykö ja sivuti Vapahtajan.

Niin tekevät kaikki maailman viisaat. He menevät sivuti Vapahtajan ojeti Jumalan tykö. Ei he saata uskoa, että Vapahtaja itse on Jumala, itse Luoja, vaikka Vapahtaja on sanonut, että sivuti hänstä ei pääse yksikään Isän tykö. Ja Isä ja

Vapahtaja on yksi. Ja joka näkee Vapahtajan, hän näkee Isän. Sen täytyy yhden katuvaisten sielun tuta, että Daavidin Poika on myös Daavidin Herra. Ettei ole yksikään suurempi, korkiampi eli voimallisempi kuin hän, ja että sivuti häntä ei pääse yksiaän Isän tykö. Jos, sanon minä, katuvaistella sielulla ei olisi se täydellinen usko ja vakuutus, että Jeesus on Daavidin Herra eli Jumala ylitse kaikkein: Luoja ja Vanhin, joka on hänelle hengen antanut. Ei suinkaan olisi katuvaistella sielulla keino muualle kuin kadotukseen.

Mutta koska katuvaistella sielulla on se täydellinen vakuutus, että hänen Luojansa, hänen Vanhempansa ja synnyttäjänsä on niin suuren tuskan ja vaivan kärsinyt synnyttäissään häntä ja muita kiittämättömiä lapsia, jotka ovat jumalattoman elämänsä kautta saattaneet hänelle niin suuren tuskan ja vaivan ja pilkanneet Vanhimpansa kyöneleet, niin ei katuvaistella sielulla ole epäily siitä, että Taivaallisella Vanhimmalla ei ole halua eli voimaa auttamaan katuvaistia sieluja heidän vaivastansa. Mutta katuvaistat katsovat itsensä mahdottomaksi tulemaan Taivaallisen Vanhimman silmien eteen. He pelkäävät, ettei Taivaallinen Vanhin enää huoli heistä, koska he ovat niin saastaisiksi tulleet.

Omanvanhurskauden perkele kantaa heidän päällensä, että he ovat huorat ja varkaat ja murhaajat. Ja omatunto myös todistaa, että he ovat semmoiset. Kuinka he siis tohtivat tulla Vapahtajalle astinlaudaksi, koska omavanhurskaus vaatii, että heidän pitää tuleman enkelin kaltaiseksi, ennen kuin he lähestyvät Jumalata. Jos huoruuden perkele ja ahneu-

den perkele ja vihan perkele lakkaisit kiusaamasta, niin he saattaisit paremmin uskoa, että Vapahtaja ottais heitä vastaan. Mutta net riettaan enkelit ei lakkaa heränneitä kiusaamasta, niin kauvan kuin henki heissä pysyy. Ja silloin sanoo omavanhurskaus: Ei Vapahtaja huoli semmoisista, joilla on seitsemän perkelettä lihassa. Paremmaksi täytyy ihmisen tulla, ennen kuin hän on mahdollinen tulemaan Jeesuksen tykö.

Mutta jos sinä, herännyt ihminen, et mene Vapahtajan tykö semmoisena, kuin sinä olet, yhtenä perkeleitten kanssa, niin sinä et pääse koskaan perkeleen vallan alta. Koska perkele alkaa sinua vaivaamaan, niin mene Jeesuksen tykö ja huuda niin kuin Kananan vaimo: Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni, minun sieluni surkiasti vaivataan perkeleeltä. Mene Jeesuksen tykö, sinä pahoilta hengiltä riivattu ihminen ja huuda. Hän ajaa ulos sinusta Legion, ja panee heitä menemään sikalaumaan. Ja se sikalauma, joka täällä käypi laiturilla, on soma kantamaan perkeleitä tuliseen järveen.

Mutta ne harvat, jotka perkeleeltä vaivataan ja joka lailla kiusataan, pitää pääsemän niistä erinäns, koska Jeesus tulee armollans ja sanallans ulos ajamaan niitä riettaan enkeleitä, jotka heitä kiusaavat. Ja meidän toivomme on, että hän on ajava ulos seitsemän perkelettä Maria Magdaleenan sydäimestä, koska hän särjetyllä sydämellä rukoilee sitä suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että hän ajais ulos kaikki perkeleet, jotka häntä vaivaavat. Hänen pitää jälistä päin osoittaman kiitollisuutensa Jeesukselle ja vuo-

dattaman kallista Narduksen voidetta hänen päänsä päälle. Ja viimein, koska Jeesus kuolee, pitää hänen vuodattaman rakkauden ja kaipauksen kyyneleitä hänen hautansa päällä, ja sen suuren Ristinkantajan pitää taas tuleman elävänä hänen silmänsä eteen, ja hänen pitää ottaman ympäri hänen jalkojansa ja halaaman. Amen.

Alkuperäinen. Aunon kokoelma. Helsingin yliopiston kirjasto.

¹ pelata = spelata = soittaa, ruots. spela.

² tyhjä = ainoastaan

³ Freistata = koettaa, yrittää

⁴ mukka = mutka

Minä annan sinulle taivaan valtakunnan avaimet, ja mitä sinä maan päällä sidot, pitää sidotun oleman taivaassa; ja mitä sinä päästät maan päällä, sen pitää oleman päästetyn taivaassa. Matt. 16: 19

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, että taivaan valtakunnan avaimet annettiin Pietarille, vaikka hän oli tyhjä¹ syntinen ihminen ja monessa paikassa puuttuvainen. Ja me olemme myös kuulleet, kuinka Pietari käytti niitä taivaan valtakunnan avaimia. Hän laski katuvaaisia ja epäileväisiä taivaan valtakuntaan, mutta sulki ulos katumattomia ja ulkokullatuita, jotka tunkivat itsensä taivaan valtakuntaan. Katuvaisille ja uskovaisille hän antoi synnit anteeksi, mutta ulkokullatuille, joilla ei ollut totista katumusta eikä elävä usko, niille hän sanoi näin: "Ei sinulla ole osaa eikä arpaä tässä sanassa, sillä ei sinun sydämes ole oikea Jumalan edessä; sentähden tee parannus sinun pahudestas ja rukoile Jumalata, että sinun sydämes ajatus annettaisiin anteeksi." Ap. tek. 8: 21.

Mutta fariseukset, jotka luonnollisen järjen viisautta noudatit, olit aina siinä uskossa, ettei muu kuin Jumala saata synnit anteeksi antaa. Ja sama usko näkyy olevan tämän aikaisilla fariseuksilla. He sanovat, ettei ole kenellekään sitä voimaa eli valtaa annettu, että hän saattaa synnit anteeksi antaa. Kuitenkin on se ulkonainen usko ollut seurakunnassa, että taivaan valtakunnan avaimet ovat annetut saarnaviralle, joka Jumalan puolesta tykö sanoo syntein anteeksi an-

tamisen rippivieraille ja myös niille, jotka ovat tuomitut kirkon rangaistukseen.

Mutta kirkon rangaistus on näinä aikoina muuttunut ulkokullaisuudeksi, ja tapahtuu ainoastans tavan vuoksi. Sillä nyt annetaan yhdelle huoralle eli varkaalle synnit anteeksi, vaikka heissä ei tunnu katumuksen ainetta eli parannuksen aikomusta. Eikä moni saata uskoa, että varas on tullut kristityksi sen tähden, että hän on kirkonrangaistuksen kärsinyt. Sitä kuitenkin merkitsee kirkon rangaistus, että hän on tullut kristityksi, joka sen rangaistuksen on kärsinyt. Sillä ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa katsottiin kirkon rangaistus suurimmaksi armoksi, koska katuvainen syntinen pääsi kirkon rangaistusta kärsimään, eli katsottiin mahdolliseksi saamaan syntinsä anteeksi ja otettaman kristillisen seurakunnan jäseneksi.

Mutta nyt se asia pidetään häpeänä ja rangaistuksena, joka silloin oli yksi suuri armo ja hyvä työ syntiselle. Jos nyt se asia pidetään häpeänä ja rangaistuksena, joka ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa oli yksi suuri Jumalan armo, jos se nyt on yksi suuri häpeä, joka silloin oli yksi suuri kunnia, emmekö siis mahda arvata, että joku erhetys on tapahtunut meidän uskossamme, koska taivaan valtakunnan avaimet, jotka Vapahtaja antoi Pietarille ja muille opetuslapsille ja olivat silloin suuret armon lahjat, nyt pidetään häpeänä ja rangaistuksena. Yksi pahantekijä pitää sen häpeänä ja rangaistuksena, että taivaan valtakunta avataan hänelle; mutta ei hän sitä pidä häpeänä ja rangaistuksena, että perkeleen valtakunta avataan hänelle sen häpeäl-

lisen työn kautta, jonka tähden hän on tuomittu kirkon rangaistusta kärsimään.

Silloin kiitit katuvaiset sydämestä Jumalata, että heille oli se suuri Jumalan armo suotu, että he katsottiin mahdolliseksi otettaa kristillisen seurakunnan jäseniksi. He kiitit Jumalata sen edestä, että kristityt pidit heitä sen väärtinä², että he tunnustit heitä veljeksensä. Mutta nyt kiittäis moni Jumalata, jos hän pääsis kirkon rangaistusta kärsimästä. Eiköhän silmäkääntäjä ole taas kääntänyt meidän silmämme nurin, koska me katsomme sen pahaksi, joka on hyvä. Me pidämme sen kirkkoon ottamisen rangaistuksena, joka on yksi suuri Jumalan armo. Me luulemme, että se on suuri häpeä, joka on suuri kunnia. Jos vihollinen on saattanut niin kääntää ihmisten silmät nurin, että yksi suuri Jumalan armo pidetään rangaistuksena, niin kyllä on silmät käätyt nurin monessa muussakin asiassa.

Koska vihollinen on kääntänyt ihmisten silmät nurin, silloin katsotaan se asia Jumalan pilkkaamiseksi, joka tapahtuu Jumalan kunniaksi. Sen me kuulemme tämän päivän evankeliumista. Koska Jeesus sanoi yhdelle halvatulle miehelle: sinun syntis annetaan sinulle anteeksi, silloin sanoit fariseukset: tämä pilkkaa Jumalata. Niin oli vihollinen kääntänyt heidän silmänsä, että he katsoit kaikki asiat nurin. Syntein anteeksi antaminen oli heidän mielestensä Jumalan pilkkaaminen. Heidän ymmärryksensä jälkeen oli Jeesus yksi Samaritaanus ja hänellä oli perkele. Opetuslapset olit perkeleen apostolit. Kristityt olit pahoilta hengiltä riivatut.

Koska ihminen itse on perkeleen vallan alla, silloin katsoo hän kaikki hengelliset asiat nurin. Silloin tulee suruttomuuden tila armon tilaksi. Luonnollinen ihminen pitää itsensä kristittyinä, ja kristityitä hän katsoo vääräksi profeetaksi. Koska siis kristityt ottavat taivaan valtakunnan avaimet Vapahtajan kädestä ja päästävät yhden katuvaisen ja epäileväisen sielun taivaan valtakuntaan sen armon kautta, jonka Jeesus on verellensä ansainnut katuvaisille syntisille, silloin sanovat fariseukset ja ulkokullatut, että se on Jumalan pilkkaaminen. Mutta koska fariseukset itse saavat taivaan valtakunnan avaimet käsiinsä, silloin aukaisevat he taivaan valtakunnan suruttomille, armonvarkaille ja luonnosta siveille. Mutta oikein katuvaisilta ja murheellisilta sieluilta he sulkevat taivaan valtakunnan. Eiköpä ne ole varastaneet taivaan valtakunnan avaimet, jotka tuomitsevat kristityitä vääräksi profeetaksi, ulkokullatuiksi ja fariseuksiksi?

Jotka itse ovat väärät profeetat ja ulkokullatut ja fariseukset, luulevat aina, että oikeat kristityt ovat väärät profeetat ja ulkokullatut. Mutta itse suruttomat ja fariseukset pitävät itsensä kristittyinä ja Jumalan lapsena. Ulkokullatut ja kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että heillä on oikea usko, mutta kristityillä on muka väärä usko. Koska nyt ulkokullatut ja kuolleen uskon tunnustajat, niin myös muut suruttomat ihmiset luulevat, että heillä on oikea usko, mutta kristityillä on väärä usko, silloin he ovat omalla luvalla ottaneet itsellensä sen voiman, että he vihaavat kristityitä ja tuomitsevat heitä väärällä luulolla. He

tuomitsevat kristityitä vihan tähden, mutta ei rakkauden tähden.

Mutta tämä maailman ihmisten viha, se on yksi vissi merkki siihen, että he ovat saaneet pimeyden valtakunnan avaimet, mutta ei taivaan valtakunnan avaimet. Joilla on näkyväinen viha sydämessä ja jotka tämän hengellisen vihan tähden tuomitsevat kristityitä, niin kuin juutalaiset tuomitsit Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa, niillä ei ole muut, kuin pimeyden valtakunnan avaimet, vaikka silmäkääntäjä on tehnyt heitä niin sokeaksi, että he katsovat kaikki hengelliset asiat väärin. He luulevat, että pimeyden valtakunnan avaimet ovat taivaan valtakunnan. He luulevat, että he tekevät Jumalalle palveluksen, koska he vihaavat kristityitä, vaikka he sen vihan kautta tekevät perkeleelle palveluksen. He uskottavat itsensä ja muita, että kristityt ovat väärät profeetat ja ulkokuljat ja fariseukset. Ja kaikki ne, jotka itse ovat sokeudessa ja luulevat olevansa kristityt, uskottavat myös muita, että kristityillä on väärä usko. Niillä on pimeyden valtakunnan avaimet, joilla he avaavat pohjattomuuden itsellensä ja lapsillensa ja kaikille muille, jotka uskovat heidän oppiansa.

Meidän pitäis tänä päivänä peräänkatsoman ja kysymän, kenellä on valta avata taivaan valtakunnan ja kenellä ei ole. Mutta taivaan Isäntä, joka muinoin avais taivaan valtakunnan katuvaisille ja murheellisille sieluille sen sovinnon kautta, joka hänen omassa veressänsä on valmistettu, vääntäköön suruttomain ihmisten mieltä, ja liikuttakoon murheellisten sydämet elävällä uskon lukiuksella ja vakuutuksella, että heillä on

taivaan valtakunnan avaimet, joita Hän saattaa antaa, kenelle Hän tahtoo. Kuule meidän huokauksemme, sinä rauhan Jumala. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 9: 1-8

Me kuulimme tämän päivän evankeliumista, että kirjanoppineet pidit sen pilkkana, koska Jeesus sanoi yhdelle halvatulle miehelle: sinun syntis annetaan sinulle anteeksi. Seuraavaisesti siitä pitää meidän perään ajatteleman: minkätähden maailman ihmiset aina soimaavat Jeesusta ja hänen nimensä tunnustajia, että he ovat Jumalan pilkkaajat, koska he Jumalan puolesta vakuuttavat katuvaisia syntisiä Jumalan armonsa, mutta suruttomille ja katumattomille ei saada luvata Jumalan armoa?

Se on lyhyesti sanoen näin: Maailman ihmiset ei kärsi, että katuvaisille sieluille luvataan armo, ja heille ei luvata? Jos armo luvattaisiin sekaisin eli summia, sekä katuvaisille että katumattomille, niin olisit myös maailman lapset tyytyväiset siihen. Sillä suruttomat ja katumattomat tykkäisit paljon siitä, jos heillekin luvattaisiin armo, ja ei ainoastansa katuvaisille. Mutta Jumalan armo luvataan katuvaisille, ja ei suruttomille. Silloin suuttuvat maailman suruttomat ihmiset kovin ja sanovat: "Tämä pilkkaa Jumalata. Kuka on sinulle antanut sen luvan? Oletkos sinä syntein anteeksi antaja?"

Juutalaiset olit siinä uskossa, ettei Jumala anna taivaan valtakunnan avaimia kelleen. Mutta ne, jotka ovat ylös kasvatetut kristinuskossa, ovat paljon tinganneet sen päältä, onko yhdellä ih-

misellä lupa synnit anteeksi antaa ja pidättää. Paavi sanoo näin: Vapahtaja antoi taivaan valtakunnan avaimet Pietarille; ja Pietari oli ensimmäinen piispa Roomin kaupungissa; ja koska Pietari kärsi marttyyri kuoleman uskonsa tähden, antoi hän taivaan valtakunnan avaimet Roomin piispalle. Niin aina jälkimäinen Roomin piispa on saanut taivaan valtakunnan avaimet siltä, joka ennen oli piispana ollut. Sillä tavalla ovat taivaan valtakunnan avaimet, niin kuin perinnön kautta, tulleet yhdeltä Roomin piispalta toiselle, ensimmäiseltä viimeiselle.

Sillä tavalla ovat nyt muka taivaan valtakunnan avaimet Paavin tykönä, ja Paavi rohkeneeki omistaa sen vallan itsellensä, ettei yksikään pääse taivaan valtakuntaan sivuitse häntä. Hän laskee nyt ketä hän tahtoo, ja sulkee ulos, kenen hän tahtoo. Mutta me tiedämme, että Isäntä ei anna avaimia varkaille. Paavi on yksi armonvaras. Hän on varastanut taivaan valtakunnan avaimet. Ja se on yksi vanha sananlasku, että varkaat panevat varastetun kalunsa halpaan, sen tähden, että se on vähällä vaivalla saatu.

Paavilaiset tarjoavat varastetun kalunsa satilaisille sekä katuvaisille että katumattomille. He laskevat lampaat ja keiturit, karitsat ja hukat sekaisin lammasläättiin. Ei ole Paavin valtakunnassa kysymystä siitä oikeasta katumuksesta, vaan kuka ikänensä tulee paavilaisen papin tykö ja tunnustaa syntinsä, hänelle on pappi velvollinen antamaan syntein anteeksi saamisen, vaikka ei ole katumuksen merkkiä. Annetaan myös semmoiset synnit anteeksi, joita

ihminen ei ole vielä tehnyt, mutta vasta aikoo tehdä.

Jos siis joku ihminen aikoo murhan tehdä eli varastaa eli huorin tehdä, niin menee hän ensin papin tykö ja sanoo näin: saanko minä sen synnin anteeksi, jos minä sen teen? Joo! sanoo pappi, saat kyllä: Mikäs esti saamasta, vaikka tekisit mitä? Kah! silloin se on vasta Jumalan armo oikein halpa! Siellä viittii ihminen elää, koska Jumalan armo on niin halpa. Siellä ei tarvitse kukaan vaivaa nähdä katumuksen kanssa. Ei tarvitse yksikään olla murheellinen ja epäilemisessä. Ei yksikään tarvitse hengellisessä sodassa olla ja kerjätä, vaan jokainen, joka aikoo jotaki pahaa tehdä, ei tarvitse muuta kuin mennä papin tykö ja kysyä: saanko minä synnin anteeksi jos minä sen teen? Joo! saat kyllä.

Menkäätkin Paavin valtakuntaan, jotka tahdotte helpolla päästä taivaaseen. Menkäätkin sinne, te armon varkaat, ja sanokaat Paaville: Saammeko me anteeksi, jos me juomme, kiroamme ja tappelemme, pidämme viinakauppaa, rakastamme maailmaa, ja muuta senkaltaista? "Joo! saatte kyllä. Mikäs otti saamasta?" Silloin sanoo Paavi papille: "Laske nämät sielut taivaaseen! Ei ne ole niin suuresti rikkoneetkaan."

Mutta Lutherus, joka oli itse ollut oikeassa katumuksessa, ja oli Pyhän Hengen koulussa oppinut, että Jumalan armo on niin tyyris ja kallis, ettei saata ihminen sitä lunastaa, vaikka hän antais kaiken omaisuutensa vaivaisille, vaikka hän pieksäis itsensä kappaleiksi, ja vaikka hän antais itsensä polttaa. Lutherus, sanon minä, rupeis ensin tinkamaan Paavilaisten kanssa Jumalan ar-

mosta ja syntein anteeksi saamisesta. Ja hän rupeis oikein todella kysymään, kenenkä luvalla Paavilaiset laskit siat, pukit ja keiturit lammaslättiin? Hän rupeis oikein todella kysymään, mistä Paavi oli saanut sen luvan, että katumatotomat, suruttomat ja paatuneet laskea taivaan valtakuntaan?

Jota enemmän Lutherus tutki tätä asiaa, sen enemmän tuli hän vakuuteksi siitä, että Paavi oli yksi suuri varas, joka oli varastanut taivaan valtakunnan avaimet, ja että hän niillä avaimilla väänsi väärä lukon, ja aukaisi väärän oven. Hän avais nimittäin pohjattomuuden suruttomille, mutta ei taivaan valtakunnan. Ja siitä Lutheruksen sodasta Paavilaisten kanssa tuli meille alku Lutheruksen uskoon, jonka me muka tunnustamme suulla, mutta Paavin usko taitaa vielä olla sydämessä niin kauan, kuin me tahdomme sivuitse katumuksen pakata lammaslättiin. Lutheruksen usko oli se, että Jumalan armo ei kuulu muille kuin ainoastansa katuvaisille ja särjetyille sydämille.

Mutta nyt, koska Lutheruksen usko on jo aikaa kuollut ihmisten sydäimestä, ja on jäänyt niin kuin mikä silkki huivi aivon ympäri eli niin kuin pumpuli villat vanhan Aatamin sydämen ympäri, nyt tinkaavat kaikki kuolleen uskon tunnustajat, ettei yksikään tiedä, kuka on katuvainen ja kuka on surutoin, ja sen tähden pitää papin, jonka käsiin taivaan valtakunnan avaimet ovat annetut, vääntämän niitä avaimia sekä oikealle että vasemmalle puolelle, koska hän rupeaa avaamaan oven tällä tavalla ripissä ja synninpäästössä: "Jos teidän syntinne tunnustus on rehellinen, teidän katu-

muksenne totinen ja teidän uskonne vilpitöin jne." Mutta tämä vääntäminen oikealle ja vasemmalle ei ole minusta oikea vääntäminen. Katuvaiset sielut pelkäävät, ettei he pääse sisälle, koska taivaan valtakunnan avaimet niin vääntetään, että molemmat ovet aukenevat yhtä haavaa, sekä pimeyden että valkeuden, sekä pohjattomuuden että taivaan valtakunnan.

On vielä sekin usko juurtunut ihmisten pääkallossa, että taivaan valtakunnan avaimet ei kelpaa muutoin, kuin virran toimituksessa: Koska saarnaviralla on kaapu, silloin saattaa hän avata taivaan valtakunnan ja sulkea sen, mutta muutoin ei ole hänellä yhtään voimaa avaamaan eli sulkemaan. Niin muodoin on vaatteessa suurempi voima kuin sydämessä, ja ulkonaisessa virantoimituksessa on suurempi arvo kuin sydämen koettelemuksissa! Onko se uskottava, että taivaan valtakunnan avaimet putoavat papin kädestä varsin kuin hän riisuu kaapun? Eikös ole paremmin uskottava, että hengellinen pappi kantaa taivaan valtakunnan avaimet päällensä joka paikassa, mutta surutoin pappi ei saata niitä avaimia liikuttaa muutoin kuin virantoimituksessa.

Lutheruksen usko siitä oikeasta katumuksesta ja parannuksesta kuuluu näin: että Jumalan seurakunta pitää vakuuttaman katuvaisia syntein anteeksi saamisesta, ja että yksi oikea synnin katumus tutaan siitä, jos ihmisellä on oikea sydämen murhe ja omantunnon kauhistus, ja että ihmisen pitää oikein tunteman syntinsä (Augsburgin tunnustuksen 12 artikla). Näistä sanoista kuulemme me, ettei pääse joka keituri ja pukki taivaan

valtakuntaan, vaan yhdellä katuvaaisella syntisellä pitää oleman oikea sydämen murhe ja omantunnon kauhistus.

Mistä ottaa yksi surutoin ihminen nämät katumuksen tuntomerkit? Ei suru ja murhe tule ilmasta. Minä luulen, että se on paras neuvo kaikille suruttomille, jotka pelkäävät omantunnon vaivaa, että he lähtevät paavin valtakuntaan ja antavat yhden tolpan Paavilaisten kerjäyskukkaroon, niin he pääsevät ilman surutta ja ilman vaivatta taivaan valtakuntaan. Mitäs on suruttomilla tekemistä Lutheruksen seurakunnassa? Lutherus vaati oikeaa katumusta ja omantunnon kauhistusta. Hän vaati, että katuvaiset pitää oikein tunteman syntinsä ja sitte hän vaati oikean, elävän ja autuaaksi tekeväisen uskon.

Mistä nämät kaikki tulevat suruttomille? Ei he saata itse pakottaa sydämitänsä eli taivuttaa sitä katumaan syntiänsä. Ja jolla taas on oikea sydämen murhe ja omantunnon kauhistus, hän ei saatakaan omalla voimalla sitä murhetta kuolettaa ja tyhjäksi tehdä, ennenkuin Jumala antaa hänelle sen voiman, että hän saattaa uskoa. Senkaltaisille katuvaaisille sieluille pitää Jumalan seurakunnan antaman tiettäväksi, että Jumala on hänelle armollinen. Sitä varten on taivaan valtakunnan avaimet annettu Jumalan seurakunnalle, että hänen pitää avaaman oven katuvaaisille sieluille. Mutta suruttomille pitää hänen sulkeman taivaan. Tämä on Lutheruksen usko.

Mutta tämä oppi ei kelpaa ollenkaan maailman viisaille ja siveille, eikä myös kuolleen uskon tunnustajille. Maailman viisaat sanovat näin, koska

eroitus tehdään katuvaisten ja suruttomain välillä: "Ei Jumala ole antanut kenellekään valtaa sulkea ulos ihmisiä siitä yhteisestä armosta." Ja paitsi sitä sanovat maailman viisaat: "Jumala ei kaipaa surua ja murhetta, vaan hän kaipaa ainoastansa elämän parannusta. Ja joka täällä ei ole ennättänyt eli saattanut parantaa elämäntänsä, ilmanki hänelle tulee joku neuvo toisessa maailmassa." Ja vielä sanovat maailman viisaat: "Ei Jumala ole niin kova, että hän kadottaa ihmisiä helvetissä."

Eiköpä tämän maailman viisasten oppi ole niin makea kuin sokkeri maailman suruttomille ja lihan orjille, jotka tuntevat ettei he jaksa taistella vanhan Aatamin kanssa, ja joille se tulee vaivaksi kärsiä Pyhän Hengen kuritusta. Jotka häpeän tähden ei viitti mennä Paavin valtakuntaan lunastamaan sielujansa helvetistä yhdellä tolpassa, ne saattavat mennä maailman viisasten tykö kysymään, kuinka heidän pitää tehdä. Maailman viisaat ei puhu katumuksesta, ei uskosta mitään, mutta elämän parannusta he kyllä vaativat. Ja joka ei jaksa täällä elämäänsä parantaa, sille tulee ilmanki joku neuvo helvetissä. Eiköpä se ole hyvä neuvo? Ilmanki maailman viisaat ovat käyneet helvetissä katsomassa, kuinka ihmiset siellä tulevat aikaan, koska he jo arvaavat niin, että siellä tulee joku neuvo.

Paavilaiset taas sanovat näin. "Jos sinä tunnustat Paavin edessä kaikki ne synnit, jotka sinä olet tehnyt ja vielä niitäkin syntejä, joita et ole vielä tehnyt, mutta ajot tästäedes tehdä, niin pappi antaa sinulle kaikki anteeksi." Se myös kuuluu olevat hyvä neuvo suruttomille,

sillä ne ei tarvitse Paavin valtakunnassa katua syntiänsä, vaan ainoastansa tunnustaa niitä, ja silloin he pääsevät. Mutta Lutherus, joka oli itse syvässä katumuksessa, hän vaatii oikean katumuksen ja elävän uskon. Mutta että yksi katuvainen sielu ei saata itse uskoa tehdä, niin vaati Lutherus vielä sen, että Jumalan seurakunnan pitää vakuuttaman häntä Jumalan armosta ja syntien anteeksi saamisesta.

Koska nyt Jumalan seurakunta papin kautta eli jonkun muun kristityn kautta sanoo yhdelle katuvaiselle sielulle: "Sinun syntis annetaan anteeksi", silloin suuttuvat ensin kirjanoppineet eli maailman viisaat ja sanovat: "Tämä pilkkaa Jumalata; ei sinulla ole yhtään valtaa syntiä anteeksi antaa; ei Jumala ole antanut taivaan valtakunnan avaimia sinulle." Suuttuvat vielä luonnosta siveät ihmiset ja sanovat: "Jumala ja minun omatuntoni todistaa, että minä olen viaton; en tarvitse minä yhtään armoa seurakunnalta."

Suuttuvat vielä netkin, joilla kuollut usko on pääkallossa ja sanovat: "Kyllä Jumala tietää, että minä olen katumuksen tehnyt; ei tarvitse kukaan minun sydäntäni koetella." Ja minkästähdän kaikki nämät suuttuvat? Sentähden ne suuttuvat, ettei Jumalan seurakunta eli oikeat kristityt tahdo tunnustaa pakanoita veljiksensä uskossa? Ei saata oikeat kristityt luvata armoa luonnollisille siveille; sillä he ei tarvitse yhtään armoa, ei Jumalalta eikä ihmisiltä. Ei saata myös kristityt luvata armoa kuolleelle uskolle, sillä hänellä on usko omasta takaa. Hän saattaa itse uskoa, koska hän tahtoo. Ja se joka on kuol-

leen uskon päälle luottanut, hän ei tiedä, kuinka hän on ruvennut uskomaan. Ei hän tiedä sitäkään, koska hän olis katunut syntiänsä. Hän luulee, että hän on katunut syntiänsä, mutta se on tapahtunut niin tapaturmaisesti, ettei hän ole sitä huomainnut.

Välistä hän luulee, että se on tapahtunut unessa. Välistä hän arvelee, että se on tapahtunut lapsuudessa. Onkosta sitten Lutherus eksynyt? Vai olisko hän nähnyt unta, koska hän vaatii senkaltaisia katumuksen tuntomerkkiä, joita ei saata yksikään muu tuntea tarpeelliseksi, kuin ainoastansa ne, jotka ovat itse katumuksessa olleet? Hän vaatii sydämen murhetta ja omantunnon kauhistusta. Saattaakos se tapahtua huomaitsematta, ettei ihmisen pitäis siitä itse tietämän?

Mutta me olemme vakuutetut siitä, ettei Lutherus ole eksynyt eikä unta nähnyt, vaan että hän on oikein ymmärtänyt Raamatun, koska hän pani oikean katumuksen tarpeelliseksi kaikille ihmisille. Ja me olemme myös vakuutetut siitä, että Lutherus on ymmärtänyt Raamatun oikein, koska hän vaati oikean ja elävän uskon. Mutta taivaan valtakunnan avaimia hän ei ole varastanut eikä ryöstänyt, koska hän avais oven katuvaisille ja murheellisille sieluille, mutta sulkee sen katumattomilta.

Kyllä vissimmästi kaikki maailman viisaat, kaikki luonnosta siveät ja kuolleen uskon tunnustajat suuttuvat, koska heitä ei lasketa sisälle. He saavat kyllä olla siinä uskossa, että se on Jumalan pilkkaaminen, koska katuvaisille sanotaan: "Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi." Ei ole kuitenkaan katuvaisilla

sieluilla muuta turvaa, kuin se Jumalan armo, jonka Jeesus on sieluille ansainnut. Jos vihollinen ainoastansa laski heitä sen verran, että he pääsisit pakenemaan Jeesuksen helmaan, niin saisit maailman viisaat elää viisaudellansa, luonnosta siveät ihmiset saisit elää siveydellensä, ja kuolleen uskon tunnustajat saisit elää uskostansa, jos he saattavat.

Se on kirjoitettu pyhässä Raamatussa, että vanhurskas elää uskostansa. Ja jolla on elävä usko, hän saattaa elää ja kuolla sen päälle, että Ihmisen Pojalla on valta synnit anteeksi antaa, ei ainoastansa saarnaviran kautta, mutta jokaisen ihmisen kautta, joka itse on armoitettu. Se on yksi järkähtämätöin totuus, jos fariseukset sitä uskovat eli ei.

Ja nyt, te halvattu, jotka muitten kristittyin avulla kannetaan Jeesuksen tykö, koska teillä ei ole sitä voimaa, että te jaksatte itse käydä! koska Ihmisen Poika näkee teidän muodostanne ja katsannosta, että teillä on yksi murheellinen ja särjetty sydän, silloin sanoo Ihmisen Poika: Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi. Ja ota nyt vuotees, sinä halvattu, ja nouse käymään. Jos vielä kirjanoppiheet ja fariseukset napisevat ja sanovat: Tämä pilkaa Jumalata, on ainaski joku kanssa, joka kiittää Jumalata, joka sen vallan on antanut ihmisille, että halvattu ihminen on saanut synnit anteeksi, että hän on pelastettu halvauksestansa.

Ja sinä halvattu, joka et ole saattanut itse vaelttaa kristillisyyden tiellä siitä saakka, kuin halvaus tauti tuli sinun päällesi. Ota nyt vanhoja omanvanhurskauden makauksia, ja kannu ulos, ja muista! että sinä olet saanut synnit anteeksi silloin juuri, koska sinä sait kuul-

la tämän suloisen armon sanan Jeesuksen suusta: Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi, ja älä tästedes mene syntiä tekemään, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuis.

Sinä halvattu! koska ihmisen Poika on sanonut sinulle: sinun syntis annetaan sinulle anteeksi, niin ei sinun pidä enää epäilemän syntein anteeksi saamisesta, vaikka fariseukset epäilevät, sillä siinä samassa kuin sinä uskot, saat sinä voiman nousemaan ja käymään kristillisyyden tiellä. Sillä ei olekaan Jeesus muille niin sanonut, vaan ainoastansa halvattulle on hän sanonut: sinun syntis ovat anteeksi annetut. Niin usko nyt, sinä halvattu, että sinun syntis ovat anteeksi annetut. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ tyhjä = ainoastaan, vain

² väärtinä = arvoisina, ruots. värd = arvoinen

Herra Jumala teki Aatamille ja hänen vaimollensa vaatteet nahasta ja puetti heitä.

1. Moos.3:

Me kuulemme näistä sanoista, ettei ihminen saattanut tehdä itsellensä vaatteita, koska hän synnin tähden oli tullut alastomaksi, vaan Jumalan täytyi tehdä Aatamille ja Eevalle nahkavaatteet. Ja vaikka nämät nahkavaatteet ei olleet niin koreat, kuin ne verka- ja silkkivaatteet, joita maailman huorat nyt kantavat päällensä, niin peitit ne kuitenkin häpeälliset paikat pois, ja olit ihmiselle suojana pakkaisen aikana.

Mutta me olemme nähneet, että semmoiset nahkavaatteet kuin Jumala silloin teki alastomille ihmisille, ei kelpaa enää maailman alastomille huorille, vaan niille pitää oleman semmoiset vaatteet, joitten läpi aurinko paistaa, että kaikki maailman pukit saisit silmäin huvitusta alastoman huoran katselemisesta. Koska nimittäin yksi alaston huora tahtoo oikein siveästi elää, riisuu hän hursti paidan pois päältänsä ja panee sen sijaan Cambritsi paidan päällensä, jonka läpitse kuu ja aurinko paistaa. Sen Cambritsi paidan päälle panee hän fluuri hameen ja niin kaunistettuna menee hän tanssaamaan huorimiesten kanssa, että he näkisit hänen kauneutensa.

Molemmat rinnat jättää hän peittämättä silmäin huvitukseksi kaikille, jotka lystäntävät hänen päällensä katsoa. Mutta kuu ja aurinko paistavat läpi hänen vaatteensa, ja koska hän tulee aurin gon eli kynttilän eteen, näkyvät kaikki häpeälliset paikat, vaikka hän on koreu-

della niitä häpeällisiä paikkoja siveästi peittänyt. Mutta ei siveä huora usko, että ihmiset näkevät hänen alastomuutensa. Hän luulee, että muut ihmiset ei näe mitään, koska hän itse ei näe. Ei hän ymmärrä, että valkeus paistaa läpi, ja että ne siveyden vaatteet, joita hän kantaa päällensä, ovat läpi paistavaiset.

Jos hän olis niin viisas, että hän kantais nahkavaatteet päällensä, joita Jumala teki Eevalle, olisit häpeälliset paikat paremmin peitetyt. Mutta ei ne vaatteet enää kelpaa maailman huorille, joita Jumala teki heidän äitillensä Eevalle, vaan nyt pitävät olla senkaltaiset vaatteet, joitten läpi kuu ja aurinko paistaa, että kaikki ihmiset saisit katsella, ei ainoastans hänen rintojansa, jotka ohukaisella ja läpitse paistavalla fluurilla tuskin peitetyt ovat, vaan myös muita häpeällisiä paikkoja, joita hän on mielestensä peittänyt siveyden Cambritsi paidalla ja läpitse paistavalla fluuri hameella.

Mitä se auttaa, että hän käypi saunassa ja pesee itsensä puhtaaksi edestä ja takaa ennen kuin hän menee näyttämään itseänsä maailmalle? Ei hän saata kuitenkaan tulla senkautta niin puhtaaksi, että mustat paikat ei näy. Hänellä on nimittäin senkaltaiset mustat pilkat ruumiin päällä, jotka ei tule valkeaksi luonnollisella vedellä. Sentähden sanoo Jumala sille vanhalle huoralle, Israelille: ”Vaikka sinä ottaisit paljon saippuata ja pesisit sinuas lipeällä, kuitenkin sinun häpys näkyy minun edessäni.”

Koska nyt ihmiset, joitten silmät ovat auki, ei saata kääntää selkäänsä maailman huoralle, eikä tiedä mihinkä heidän pitää silmänsä panna, koska tuommainen läpi paistava huora tulee

näyttämään passinsa, jolla hän pääsee läpi helvetin tullia kulkemaan huoruden valtakuntaan. Silloin täytyvät ne ihmiset, jotka ei ole peräti hävittömäksi tulleet, heidän täytyy sanoa sille hävittömälle maailman huoralle: oh! hävitöin! et sinä häpeä näyttämästä kaikki häpeälliset paikat maailmalle. Silloin sanoo hän: "Näitteköpä mitään muuta, kuin mitä Jumala on luonut?"

Mutta me tiedämme vakaan, että ne mustat pilkat, joitten päälle aurinko paistaa, ei ole luomisessa olleet, eikä viattomuuden tilassa, vaan ne ovat jälkeä kasvaneet, koska huoruuden himorupeus tuntumaan, ja ne mustat pilkat ei tule peiteteksi siveyden Cambritsi paidalla eikä fluuri hameella. Eikä ne mustat paikat tule valkeaksi, vaikka hän käypi pimeyden saunassa ja pesee itsensä edestä ja takaa. Sentähden sanoo myös Herra sille siveälle huoralle Israelille: "Jos sinä ottaisit paljon saippuata ja pesisit sinuas lipeällä, kuitenkin näkyy sinun häpys minun edessäni."

Jos vanhan Aatamin tyttäret olisit panneet päällensä ne nahkavaatteet, joita Jumala teki heidän esivanhemmilensa, olisit ne saattaneet paremmin peittää niitä häpeällisiä paikkoja. Mutta ei nahkavaatteet enää kelpaa, vaan nyt pitää heidän laittaa siveyden Cambritsi paitoja ja valkeat fluuri hameet, joitten läpitse kuu ja aurinko paistaa. Mutta niitten vaatteitten läpitse näkyvät myös ne häpeälliset paikat, koska he tulevat auringon eli kynttilän eteen. Ei ne häpeälliset paikat ole ennen näkyneet, koska pimeys peitti maan ja synkeys kansan. Silloin nostit maailman siveät huorat paitansa juopu-

neille, ja muutamat riisuit vielä paitansa, koska huorimiehet tulit viereen. Mutta silloin oli koko maailma pimeydessä. Ei kukaan nähnyt heidän riettauttansa.

Mutta nyt on valkeus tullut maailmaan. Nyt on kynttilä pantu pöydän päälle. Nyt näkevät kaikki, jotka huoneessa ovat, että semmoinen elämä ei passaa, kuin ennen pimeyden aikana on ollut. Ei maailman huoratkan tohdi tulla juuri alastomana häähuoneeseen, niin kuin se kerran tapahtui Lutheruksen aikana, koska paavi piti häitä, niin tuli yhtähaavaa viisikymmentä alastointa huoraa hääsaliin tanssaamaan, ja kaikki ylimmäiset papit ja maailman herrat olit iloissansa, koska nämät alastomat huorat tanssaisit. Mutta nyt ei semmoiset huorat viitsi juuri alastomana tanssata hääsalissa, vaan ne peittävät nyt häpiälliset paikat fluurilla, ja luulevat, ettei ihmiset nyt näe mitään. Ja kuitenkin näkyy heidän häpynsä, koska he tanssatessa tulevat valkeuden eteen. Mutta jos heille kelpaisit ne nahka vaatteet, joita Jumala teki Aatamille ja Eevalle, olis heidän häpynsä paremmin peitetty.

Koska nyt nämät alastomat raukat, jotka tuntevat alastomuutensa, ovat niin tyhmät, ettei he saata tehdä itselensä vaatteita, joilla he tarkoitsit pakkaisen aikana, eikä saata häpyänsä peittää, vaikka he vuovaavat viikunapuun lehtiä panna häpeällisten paikain eteen, niin olis heille paras neuvo, että he ottaisit päällensä nahka värkit, joita se taivaallinen vanhin on tehnyt esivanhemmille, että he tarkoitsit pakkaisen aikana, koska maail-

man kylmä tuisku ja rajuilma ottaa heitä vapisemaan, niin että hampaat tärisivät, erinomattain ijankaikkisuuden rannalla, koska se valkea, jota Vapahtaja tuli sytyttämään, ei ole vielä oikein syttynyt. Ottakaat nahkavaatteet päällenne, kaikki ijankaikkisuuden matkustavaiset, että te tarkenisitte tunturilla ja maailman lainehtivalla merellä, koska maailman tuuli, tuisku ja rajuilma rupeaa kovin pauhaamaan pakkaisen aikana!

Ei olekaan köyhille matkustavaisille joka aika aurinko paistamassa. Ja se pyhä valkea, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, ei ole joka aika palamassa. Sentähden täytyy yhden köyhän matkustavaisen olla hyvillä nahkavaatteilla varustetun, että hän tarkenis pakkaisen aikana, jos pimeys häntä saavuttaa tunturilla. Sillä maailman alastomat huorat tarkenevat kyllä hyvin, niin kauan kuin he makaavat riettaan sylissä. Mutta koska heidän nahkansa kuumenee siinä praasussa, jonka rietas äijä on sytyttänyt niistä kuivettuneista puista, silloin saavat he huutaa niin kuin he täällä huutavat: "Sepähän perse lämpenee."

Rukoilkaan nyt kaikki alastomat raukat, jotka parkuvat tämän maailman kylmän lattian päällä, että se taivaallinen Vanhin, joka heitä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt on, että hän suuresta rakkautensa ottais heitä syliinsä ja kääris heitä puhtaisiin liina vaatteisiin, ja antais heidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa. Kuule, rakas taivaallinen Isä, alastomain raukkain parkuvainen ääni! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 22: 1

Meidän Vapahtajamme puhuu tämän päivän evankeliumissa kristillisyydestä yhden vertauksen kautta, joka osoittaa, että muutamat maailman rakauden tähden ei taida tulla kristityksi, ja muutamat vihaavat ja vainoavat niitä Herran palvelijoita, jotka totisen kristillisyyden edesauttavat. Muutamat tulevat kristillisyyteen, eli ottavat mielellänsä vastaan Jumalan armolahjat, mutta niitten seurassa on muutampi ulkukullattu eli suu kristitty tullut häähuoneeseen ilman häävaatteita.

Katselkaamme siis Jumalan armon kautta, minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, jotka ei tule taivaallisiin häihin, ja toiseksi, minkäkaltaiset vieraat ne ovat, jotka tulevat häihin, ja kolmanneksi, mikä vieras se on, joka tulee ilman häävaatteita. Se taivaallinen Kuningas, joka on tehnyt häitä Pojallensa, antakoon armonsa, että ne harvat sielut, jotka tulevat häihin, ottaisit häävaatteet päällensä, ja että he saattaisit vastata, koska Kuningas kysyy, mikä uskon perustus heillä on!

Ensimmäiseksi. Minkäkaltaiset ihmiset ne ovat, jotka ei tule häihin? Se kuuluu tämän päivän evankeliumissa, että ne kunnialliset vieraat olit ennen jo kutsutut. He olit kuulleet jo ennen, että Kuningas oli valmistanut häitä Pojallensa, mutta he olit niin suurelliset, ettei he tahtoneet tulla häihin, vaikka Kuningas pani monta kertaa palvelijointansa kutsuamaan heitä. Ei he tahtoneet tulla, vaan he menit pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa; ja muutamat otit kuninkaan palvelijat ja pilkkaisit heitä ja ta-

poit. Kutkas nyt ovat suurelliset vieraat, jotka pilkkaavat Kuninkaan palvelijoita ja tappavat heitä?

Raamatun selittäjät luulevat, että ne on juutalaiset, jotka ei tahdo ollenkaan kristityksi tulla. Juutalaisilla on nimittäin se vanha Mooseksen usko, jonka päälle he luottavat. Sentähden sanoo Vapahtaja: En minä teitä tuomitse, sillä yksi on, joka teitä tuomitsee, nimittäin Mooses, jonka päälle te luotatte. Mutta ei juutalaiset usko, että Mooses heitä tuomitsee, vaan he luulevat, että Jumala on heidän Isänsä, ja he suuttuvat kovin, koska Jeesus sanoo heille: "Te olette siitä isästä perkeleestä."

Koska nyt kristillisuus ilmestyi, rupeisit juutalaiset vihaamaan ja vainoamaan kristityitä. Juutalaisilla on nimittäin se usko, että Vapahtaja on yksi kansan häiritsijä, ja kristityt ovat villihenget ja väärät profeetat. Juutalaiset luulevat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut, ja sentähden he purevat hampaitansa ja tukitsevat korviansa, koska yksi kristitty Stefanus huutaa, että hän näkee Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikealla kädellä. Siitä suuttuvat juutalaiset kovin, koska kristityt soimaavat ja sanovat: te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niinkuin teidän isänne, niin myös tekin.

Ei juutalaiset usko, että kristityt ovat ne kuninkaan palvelijat, jotka kutsuvat juutalaisia taivaallisiin häihin, vaan juutalaiset luulevat, että kristityt ovat perkeleen palvelijat. Vapahtaja mainitsee myös tämän päivän evankeliumissa, että he menit pois: yksi pellollensa, ja toinen kaupallensa. Juutalaiset ovat myös kuuluisat kauppamiehet ja viekkaat pet-

tämään ihmisiä. Ja ne juutalaiset, jotka asuvat meidän maassa, ovat kanssa aikaiset viinaporvarit. Ja ne, jotka menit pellollensa, kutsutaan jyväjuutalaisiksi. Ne ostavat paljon jyviä hyvinä vuosina, koska elo on halpa, ja sitte kuin huono vuosi tulee, ottavat he kahdenkertaisen hinnan vaivaisilta. Muutoin elävät juutalaiset ulkonaisesti siivosti, vaikka Vapahtaja sanoo, että he kuurnitsevat hyttysiä ja nielevät kameeleja. Se merkitsee, että he näkevät paljon vikoja Vapahtajan ja kristittyin elämässä, mutta omia pahoja töitönsä he ei näe.

Semmoiset ovat nyt ne vieraat, jotka ei tahdo tulla häihin elikkä oikeaan kristillisyyteen. Ne pilkkaavat Kuninkaan palvelijoita ja tappavat heitä. Ei nämät juutalaiset, jotka näissä main asuvat, ole vielä tappaneet, mutta jos heillä olis valta, kyllä he pian tekisit makkaroita kristittyin verestä. Mutta ei he näe vielä makkaroita tehdä kristittyin verestä, ennen kuin he valkean noutavat helvetistä.

Toiseksi. Kutkas ovat ne vieraat, jotka tulevat kuninkaallisiin häihin? Vapahtaja sanoo, että Kuningas käski palvelijoitansa mennä teitten haaroihin, ja sanoi heille: "Kutsukaat kaikki, joita te löydätte." Mutta me tiedämme, että ne ihmiset, jotka seisovat tien haaralla ja kujilla, ovat erinomattain huorat ja varkaat ja juomarit, niin myös ryövärit, jotka seisovat tien haaralla ja kujilla ja vahtaavat, jos joku ihminen tulee sivuitse, että he pääsisit jotakin tienamaan. Isommissa kaupungeissa seisovat huorat kujilla ja osottavat kauneutensa ohitse käyväisille ja veisaavat huoruuden laulua, jonka tähden kunnialliset ja siveät mamsellit kutsuvat heitä kujahattaroiksi.

Juomarit kanssa pruuakaavat isommissa kaupungeissa seisoa tien haaroilla ja kujilla. Ja siellä he laulavat juomalauluja. Varkaat myös seisovat kujilla ja vahtaavat, koska ihmiset panevat maata, että he pääsisit varastamaan. Semmoisia täydyit kuninkaan palvelijat kutsua häihin, koska se hääpito ei kelvannut herroille.

Niin muodoin tulivat huorat, varkaat ja juomarit kuninkaallisiin häihin. Ja maailman herrat, niin myös kunnialliset talonpojat, jotka ei tahdo tulla häihin, suuttuvat vielä enemmän, koska he kuulevat, että portot ja publikaanit käyvät edellä taivaan valtakuntaan, ja valtakunnan lapset, se on, parhaat miehet seurakunnassa, heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Mutta se tulee siitä, että portoilla ja publikaaneilla on syntiä katuma verta, mutta kunniallisilla ja siveillä ei ole syntiä katuma vertaa. Portot ja publikaanit, se on huorat, varkaat ja juomarit, jotka seisovat tien haaroissa ja kujissa, tulevat katumukseen, koska kristityt ovat heitä haukkuneet. Ja he tulevat myös Jumalan armosta osalliseksi, koska sydän on särkynyt.

Mutta maailman herrat, joilla on iso pelto ja viinakauppa, niillä ei ole joutoa katumusta ja parannusta tekemään. Sen tähden he jäävät kristillisyyttä paitsi. Mutta netpä enimmiten pilkkaavat ja vihaavat kristityitä. Sen tähden suuttuu myös Kuningas heille ja hukuttaa ne murhamiehet ja polttaa heidän kaupunkinsa. Mutta huorat eli kujahattarat, juomarit, jotka huutavat kujilla, ja varkaat, jotka seisovat tien haaroissa, ne kutsutaan kuninkaan palvelijoilta häihin, ja ne tulevat mielellänsä, sillä semmoiset

törkeät ja krouvit syntiset täytyvät katumuksen ja parannuksen tehdä, koska kristityt ei anna heille omantunnon rauhaa. Heidän täytyy kerjätä armoa, koska heillä ei ole minkäänlaista keinoa muualle kuin kadotukseen, jos Kuningas ei armahda heitä.

Kolmanneksi. Mikäs ihminen se oli, joka tuli ilman häävaatteita? Me kuulemme evankeliumista, että Kuninkaan palvelijat kokoisit kaikki, kuin he löysit, hyvät ja pahat. Ja me kuulemme myös usein sanottavan, että muutamat on oikeat, mutta ei kaikki. Ja ne, jotka niin tuumaavat, ettei kaikki ole oikeat, saavat nyt tulla tutkimaan vieraita, jos he saattavat sanoa, kutka ovat oikeat kristityt ja kutka ei. Jos he luulevat, että he tuntevat niitä, niin tulkoon nyt sanomaan, kutka ovat hyvät ja kutka ovat pahat. Mutta minä luulen, että he ovat niiltä tutkimattomat, jotka niin sanovat, ettei kaikki ole oikeat.

Kyllä se vissimmästi kuuluu evankeliumista, ettei kaikki ole hyvät, jotka tulevat kristityksi, mutta se on tietämätöin, jos ne hyvät ovat paremmat häävieraat kuin ne pahat. Vaikka maailman lapset luulevat, että kristityt tekevät itsensä hyväksi, koska he haukkuvat ja soimaavat maailman orjaa. Mutta kristitytpä ovat oikein pahat, jotka ei enää kelpaa maailmalle juomakumppaniksi, ja yhtä hyvin tulevat ne taivaallisiin häihin.

Mutta kuka on se mykkä vieras, joka ei vastannut mitään, koska Kuningas kysyi: "Ystäväni! kuinka tänne tulit ja ei sinulla ole häävaatteita? Se tuli mykäksi, koska häneltä kysyttiin, kuinka hän oli tullut kristityksi. Se taisi olla

yksi armonvaras, joka ei ole koskaan itsensä riisunut alastomaksi. Mutta se on ensin tarpeellinen, että me ymmärrämme oikein, kuinka häävaatteet annetaan niille vieraille, jotka riisuvat itsensä alastomaksi.

Vanhassa Testamentissa oli se tapa, että koska joku kuningas teki häitä, antoi hän myös vieraille häävaatteet. Niin esimerkiksi antoi Joosef veljillensä juhla-vaatteet, ja tuhlaajapojalle antoi Isä parhaat juhla-vaatteet ja sormuksen käteen. Mutta ennenkuin nämät juhla-vaatteet pantiin päälle, piti häävieraan riisuman pois omat räpäleet. Mutta tämä häävieras, josta nyt puhutaan tämän päivän evankeliumissa, ei viittänyt riisua itseänsä alastomaksi ja vaihettua uudet häävaatteet päällensä. Sillä oli niin suuri kunnia, ettei hän viittänyt riisua itseänsä alastomaksi, ja sentähden hän tuli mykäksi, koska Kuningas kysyi: "Ystäväni! kuinka tänne tulit ja ei ole sinulla häävaatteita? Ei hän saattanut vastata minkä tähden hän ei ollut ottanut niitä häävaatteita päällensä, joita Kuningas oli hänelle tarjonnut.

Ja se pitää oleman teille merkiksi, että jokainen, joka ei saata sanoa, minkä tähden hän on tullut häähuoneeseen ilman vaatteita, hänellä on omat räpäleet. Hänellä on niin suuri kunnia, ettei hän viitsi riisua itseänsä alastomaksi. Hänellä on vielä omavanhurskaus niin suuri, ettei hän tarvitse Kristuksen vanhurskautta, joka on ne oikeat häävaatteet. Mutta hän pitää itsensä oikeana vieraana, vaikka hän on tullut omilla mustilla, likaisilla ja saastaisilla vaatteilla. Hän luulee, että hän on oikea kristitty, vaikka kunnia on niin suuri ja

paksu, että hän tulee mykäksi, koska kysymys tulee siitä, kuinka hän on tullut kristityksi, vaikka hän ei ole ottanut Kristuksen vanhurskautta päällensä, joka oli hänellä tarjona, vaan hän luuli omalla parannuksella kelpaavansa häävieraaksi.

Ottakaat nyt itsellenne esimerkki, kaikki mykät vieraat, ja ajatelkaat visusti perään, minkätähden tämä häävieras tuli mykäksi, koska kysymys tuli siitä oikeasta kristillisyydestä, ja kuinka hänelle viimein kävi. Ja te alastomat huorat, jotka olette ennen riisuneet paitanne päältäanne, että te kelpaisitte paremmin riettaan orjille huoraksi, riisukaat nyt kaikki omat vaatteet päältäanne, ja ottakaat uudet häävaatteet päällenne. Riisukaat vanha likainen paita ja ottakaat uusi Cambritsi paita, joka on pesty Jordanin virrassa, jonka taivaallinen Ylkä köyhälle morsiamelle on ostanut. Ennen olette te riisuneet paitanne pimeydessä, kussa ihmiset ei ole nähneet teidän häpyänne, mutta nyt täytyy teidän riisua itsenne alastomaksi koko maailman edessä, enkeleitten ja perkeleitten edessä. Ette muutoin saa uudet häävaatteet päällenne.

Vaikka perkeleet nauravat, pilkkaavat ja irvistelevät yhdelle alastomalle huoralle, ja sylkevät vielä päälle ja sanovat: "Hyi, riettaan huora, kuinka hän on hirviä!" Ja maailman siviät huorat sylkevät yhden alastoman huoran päälle ja sanovat: "Tuommoinenkos nyt on Vapahtajan morsian? Yksi vanha rupinen ja pahoin haiseva riettaan huora, jolla ei ole tervettä paikkaa koko ihon päällä, vaan hamasta kantapäätä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan

haavat ja sinimarjat, ja veri pahkat, jotka ei ole puserretut?” Semmoiseksi maalataan Vapahtajan morsian profeetta Esajan ensimmäisessä luvussa. Ja toisessa paikassa soimaa Herra häntä: Sinä olet tehnyt huorin monen epäjumalan kanssa; ja Israel on antanut pusertaa rintojansa egyptiläisten huorimiehiltä. Semmoinenkos nyt on Vapahtajan morsian? kysyvät maailman siveät huorat. Ei he usko, että yksi vanha rupinen ja pahoin haiseva huora pitää oleman Vapahtajan morsian.

Mutta riisu sinä itses alasti ja näytä haamusti¹ Vapahtajalle. Kuka tiesi hän armahtaa sinua ja ottaa sinut morsiameksi, vaikka sinä olet yksi rupinen huora. Hän parantaa sinun haavas ja antaa sinulle uudet valkeat vaatteet. Hän

vaatettaa sinut morsiameksi ja panee marttyyri kultakruunun sinun päähäs, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä. Ja hän panee kihlasormuksen, ja ristin rintaan, ja taluttaa sinut Isänsä eteen, ja kaikkein pyhään enkeleitten eteen ja sanoo: “Tässä on se köyhä morsian, jonka minä olen ostanut maasta omalla verelläni, ja repinyt riettaan kynsistä.” Iloitkaat ja riemuitkaat, te taivaat! sillä taivaallinen Kuningas on tehnyt häitä Pojallensa ja hänen köyhälle morsiamellensa, ja häähuone on täynnä vieraita, jotka iloitsevat ja riemuitsevat iankaikisesti. Amen

Alkuperäinen. Aunon kokoelma. Helsingin yliopistonkirjasto.

¹ haamo, haamu = hahmo, muoto, ulkonäkö

Jeesus sanoi yhdelle miehelle, joka ei jaksanut uskoa, että Jeesus saattaa hänen poikansa parantaa: “Jos sinä uskot, kaikki ovat mahdolliset niille, jotka uskovat.”

Näistä Vapahtajan sanoista kuulemme me, että hän vaatii uskon niiltä, jotka tahtovat autetuksi tulla. Mutta ei moni jaksa uskoa, koska häitä ahdistaa. Kyllä kaikki uskovat, koska mitään häntä ei ole ruumiin eikä sielun puolesta, mutta kuin häitä on ja järki ei ymmärrä enää, mistä apu tulis, silloin ei ole helppo uskoa. Sekin mies, jolle Jeesus sanoi: jos sinä uskot jne ei jaksanut enää uskoa, että hänen poikansa pääsee riettaan kynsistä. Ja hän tunsu itseksi, että usko rupeis puuttumaan: “Herra minä uskon, auta minun epäuskoani!”

Usein saavat murheelliset ja katuvaiset tuta ja koetella, että usko heiltä puuttuu, koska he näkevät aivan kuolemata ja helvettiä, mutta ei näe yhtään rakoa, josta pääsisit sieltä ylös. Tässä hädässä on moni katuvaainen ja murheellinen sielu langennut epäilykseen, niinkuin Jeesuksen opetuslapset, jotka itkit ja paruit ja ei jaksaneet enää uskoa, että Jeesus enää tulee eläväksi. Kyllä armonvarkailla on usko vahva kuin pahta, joilla ei mitään häntä ole, mutta Jeesuksen opetuslapsilla ei ole toivoa taivaaseen eikä maailmaan, koska he tuntevat, että Jeesus kuolee heidän sydämissänsä.

Mitä omanvanhurskauden palvelijat sanovat, ettei heillä ole uskoa, se on ainoastansa yksi luulo, ettei he siinä tilassa tule autuaaksi. Mutta ei heillä sentähden ole häntä epäuskossa niin kuin Jeesuksen opetuslapsilla, vaan niillä on

tyytyväisyys epäuskossansa. Ja niitä on paljon epäuskon vankeja tällä ajalla, joille ei tule murhetta Jeesuksen kuolemasta. Ja muutamat ei tunnekaan, että Jeesus on jo aikaa kuollut heidän sydämissänsä. Muutamat arvelevat, että Jeesus ei ole elämässä enää, mutta tyytyvät kuitenkin olemaan siinä kuolleessa tilassa. Tämä kuollut tilaisuus, jossa Jeesus makaa kuolleen uskon haudassa, ei ole oikea epäusko, vaan se on yksi hengellinen kuolema, josta pian tulee iankaikkinen kuolema. Jos ei tule Jeesuksen opetuslapsille murhetta Jeesuksen kuolemasta, niin ei Jeesus nouse ylös.

Nyt on jo Jeesus kuollut monen kristityn sydämässä. Ja nyt pitäis kaikille Jeesuksen opetuslapsille tuleman murhe. Teidän pitäis itkemän ja parkuman, koska te tunnette ja näette, että Jeesus kuolee teidän sydämissänne. Ei ole teillä turvaa maailmaan, koska Jeesus kuolee. Ei ole toivoa taivaaseen, koska Jeesus kuolee, vaan teidän täytyy ruveta itkemään ja parkumaan niin, että ääni kuuluu taivaaseen, josta liikkuu taivaallisen Isän sydän armahtamiseen, että hän herättää ainoan Poikansa kuolleista, ja tuopi hänet elävänä teille jälle.

Meidän toivomme on, että rakas vanhin kuulee vielä haudassa orpolasten surkean valitusäänen, koska he huutavat murheellisella sydämellä. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Joh. 4: 46

Me kuulimme, että kuninkaan mies uskoi, koska hän näki, että hänen poikansa pääsi kuolemasta Jeesuksen sanan kautta. Mutta Jeesuksen sanoista

– ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko – kuuluu myös ettei olis kuninkaan mies uskonut Jumalan Pojan päälle, ellei tämä ihme olis tapahtunut. Tästä kuninkaan miehestä saavat nyt epäuskon vangit ottaa itsellensä yhden ylösrakentavaisen esimerkin ja koetella itseänsä sen jälkeen, ensiksi hänen epäuskossansa ja toiseksi hänen uskossansa.

Totisesti on syytä soimata vanhempia, ettei he usko Jumalan Pojan päälle, ennenkuin he näkevät jonku ihmeen tapahtuvan, koska he tulevat rukoilemaan Jeesusta, että hän tulis auttamaan heidän lapsiansa hengellisestä ja iankaikkisesta kuolemasta. Ei he jaksu uskoa, että heidän poikansa paranee tässä maailmassa, ennenkuin he näkevät, että poika temmataa niin kuin kekäle hengellisen kuoleman kahleista. Koska he kantavat suruttomia lapsiansa rukouksissansa Jeesuksen tykö, ei he voi uskoa, että se suuri elämän ja kuoleman Herra jaksaa vielä sanallansa herättää niitä suruttomia lapsia hengellisen kuoleman haudasta, ennen kuin he näkevät sen suuren ihmeen tapahtuvan.

Minä tiedän, että kristilliset vanhemmat, joilla on se autuaallinen toivo, että he pääsevät pian näkemään sitä suurta ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunnattua Kuningasta kasvoista kasvoihin, soisit mielellänsä, että lapset myös pääsisit kuolemasta elämään, että hekin tulisit pelastetuksi iankaikkisesta kuolemasta, että vanhemmat saisit nähdä lapsiansa istuvan Jeesuksen sylissä ja nojaavan päätänsä Jeesuksen rintoja vasten – jonka tähden vanhemmat kantavat lapsiansa Jeesuksen tykö rukouksissan-

sa siinä mielessä, että hän panis kätensä heidän päällensä ja siunais heitä!

Mutta tuskin jaksavat vanhemmat tällä ajalla uskoa, että Jeesus saattaa vielä sanallansa heidän lapsiansa herättää ylös hengellisestä kuolemasta. Sen epäuskon tähden soimaa Jeesus teitä, vanhemmat, ja sanoo: Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko. Ja koska te olette kuninkaan miehen kaltaiset epäuskossa, niin olkaat myös kuninkaan miehen kaltaiset uskossa, koska te näette teidän lapsianne pelastetuksi iankaikkisesta kuolemasta. Koska te näette, että se hengellinen vilutauti on ylönantanut teidän lapsianne, niin uskokaat sitte, että Jumalan Pojalla on voima sanallansa pelastaa teidän lapsianne hengellisestä ja iankaikkisesta kuolemasta.

Jos te sen uskoisitte, niin olis teillä parempi voima puhua, neuvoa ja manata lapsianne kristillisyyteen. Kuinka hauska olis teillä, rakkaat vanhemmat, jos te saattaisitte koota kaikki lapset syliinne ja kantaa niitä Jumalan eteen ja sanoa: Tässä minä olen ja lapset, jotkas minulle annoit. Kuinka hauska mahtoi olla vanhemmilla, koska Jeesus otti heidän lapsiansa syliinsä ja siunais heitä! Sillä hauska on vanhemmilla nähdä, että heidän lapsensa istuvat Taivaallisen Vanhemman sylissä. On se kohta mahdollin uskoa, että Jumalan Poika saattaa parantaa semmoisia lapsia, jotka ovat juuri kuolleet synnissä, eli niin paatuneet, ettei he enää kuuntele maallisia vanhempia ollenkaan, vaan menevät päätänsä myöten helvettiin.

Mutta uskon puutos oli kuninkaan miehellä, ja uskon puutos taitaa myös olla muilla vanhemmilla, että he tahto-

vat nähdä ihmeitä tapahtuvan heidän lapsissans, ennenkuin he uskovat, että Jumalan Poika jaksaa heitä parantaa. Rukoilkaat nyt kaikki vanhemmat, että Herra lisäis teille uskoa, koska te tulette Jeesuksen tykö rukoilemaan, että hän parantais teidän lapsianne ennenkuin he kuolevat iankaikkisesti, että te saisitte nähdä teidän lapsianne istuvan Luojan

sylissä, ja nojaten päätänsä Jeesuksen rintoja vasten ottavan siunauksen vastaan häneltä. Silloin te saatatte ilolla ja riemulla astua edes tuomion eteen ja sanoa: Tässä minä olen, ja lapset, jotkas minulle annoit. Amen!

Alkuperäinen. Aunon kokoelma. Helsingin yliopistonkirjasto.

Muutamat ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan he tahtovat omanvanhurskautensa ylösrakentaa, eikä niin muodoin ole Jumalan vanhurskautelle alamaiset.

Pyhä Paavali on monessa paikassa osottanut, että Jumalan edessä ei ole yksikään elävä vanhurskas, ja ettei yksikään lain töitten kautta tule autuaaksi. Tämä Paavalin oppi oli erinomattain juutalaisia vastaan, jotka luulit saattavansa Jumalan lain täyttää ja sen kautta vanhurskaaksi tulla Jumalan edessä.

Tämä juutalaisten usko on vielä monella, erinomattain luonnosta siveillä, jotka ei tunne ihmisten turmelusta, eikä tunne Jumalan ankaraa vanhurskautta. Semmoiset ihmiset luulevat, että siveys palkitsee itsensä ja tulee laveamalta palkitukseksi. Niillä on se väärä usko, että ihmisen siveys pitäis kelpaaman Jumalalle. Tämä usko on myös pakanoilla, jotka ei tunne muuta autuuden perustusta kuin ainoastansa sen luonnollisen siveyden. Sentähden pesi Pilatus itsensä puhtaaksi kaikesta vääryydestä, ennenkuin hän julisti yhden väärän tuomion. Hän tahtoi sillä lailla puhdistaa tuntonsa, ettei Jumala pääsis häntä soimaamaan vääryydestä, koska hän maailman kunnian tähden ja ihmisten pelvon tähden tuomitsi vastoin tuntoansa yhden vanhurskaan miehen kuolemaan.

Semmoinen on luonnollisen siveyden perustus, että he saattavat lain varjon alla tuomita yhden viattoman miehen kuolemaan, vaikka omatunto sotii vastaan. Pilatus luuli, että hän oli puh-

distanut tuntonsa, koska hän oli pessyt käsiänsä ja sanonut: ”Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen kuolemaan.” Tämä pakanallinen usko, että ihmisen siveys pitäis kelpaaman Jumalalle, oli myös juutalaisilla, jotka pyysit omanvanhurskautensa ylös rakentaa ja lain töitten kautta autuaaksi tulla.

Mutta juutalaisten vanhurskaus ei ole parempi kuin pakanain siveys. Mutta missä paikassa vaatii juutalaisten omavanhurskaus enemmän kuin Jumalan laki vaatii? Juutalaisten omavanhurskaus vaatii pyhäpäivän pyhittämisessä niin paljon, ettei yksikään kristitty saata sitä täyttää. He pidit sen suurena syntinä, että Vapahtaja paransi sairaita sapatina, ja että opetuslapset hieroivat muutamia tähkäpäitä käsillensä. Ja juutalaiset ovat niin tarkat sapatin pyhittämisessä, ettei he niistä kynttilän sydäntä sunnuntaina, mutta toisaalta ovat he niin sokeat, että he vihaavat ja vainoavat kristityitä. He purevat hampaitansa ja tukitsevat korviensa, koska yksi kristitty soimaa heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä.

Tämän omanvanhurskauden tähden on rietas antanut juutalaisille tarkat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Vapahtaja sanoo, että he kuurnitsevat hyttsyitä ja nielevät kameleita. He näkevät kyllä pieniä vikoja kristityissä, mutta jättävät painavimmat paikat laista, nimittäin vanhurskauden ja tuomion. Ja niin muodoin pyytävät he omanvanhurskautensa ylösrakentaa. Ja tämä on yksi syy, jonka tähden juutalaiset ei saata tunnustaa kristillisyyttä oikeaksi, että he näkevät niin paljon vikoja kristittyin elämässä.

Rietas on pannut heitä kristittyin vahtitolpaksi. Jos joku niistä kynttilän sydäntä sunnuntaina, niin he pitävät sen sapatinrikoksena. Mutta jos juutalaiset tekevät pyhäpäivän juomapäiväksi ja tappeluspäiväksi, se ei ole sapatinrikos, vaikka kuninkaan laki tuomitsee juopumuksen sunnuntaina sapatinrikokseksi. Ei juutalaiset sentähden tottele kuninkaan lakia.

Mutta Paavali kirjoittaa nämät sanat kristityille, joitten seassa muutamat ovat, jotka ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan pyytävät omaa vanhurskauttansa ylösrakentaa, eikä niin muodoin ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset. Tämä on yksi vaarallinen paikka. Jos kristityt alkavat omaa vanhurskauttansa ylösrakentamaan, niin he upottavat heikkomielisiä epäilykseen ja painavat niin syvään lakiin, ettei ole helppo enää ylös päästä.

Me tiedämme, että omavanhurskaus on se perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi; se on niin totinen olevanansa, ettei ihminen voi hänen kavaluuttansa ymmärtää. Se on yksi salainen perkele, joka tulee katuvaisten päälle totuuden muodossa ja vaikuttaa niin paljon, että muutamat katuvaiset pyytävät omalla parannuksella kelvata Jumalalle. Muutamat tahtovat suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla tienata armona. Muutamat puhdistavat itse tuntoansa omallavanhurskaudella, mutta ei Kristuksen vanhurskaudella. Ja jos omavanhurskaus pääsee armon eteen, niin hän tulee hirmuiseksi kristityksi, joka nousee ylös Siinain vuorelle eli temppelein harjalle, ja katsoo ylöns kaikkia muita, jotka alempana ovat.

Ja koska omavanhurskaus nousee temppelein harjalle, tulee hän parhaaksi kristityksi. Hän tulee ylöns rikkaaksi rakkaudesta ja hän luottaa aivan liikutusten ja korkeain tuntemisten päälle ja ottaa sieltä sen luulon, että koska muilla ei ole niin korkeat tuntemiset, ovat he vielä kaukana Vapahtajasta. Joku luottaa aivan omantuntonsa puhdistuksen päälle, jonka hän itse omalla parannuksella on puhdistanut ja sillä tavalla rauhoittanut, että koska hän on kaikki vääryydet maksanut, ja kaikki sovittanut, ei hän enää kaipaa omantunnon eli sydämen puhdistusta Vapahtajan veressä.

Jotka tällä tavalla omanvanhurskauden kautta ovat puhdistaneet tuntoansa, katsovat ylöns sydämen liikutuksia, ovat vihaiset niille armon penikoille, jotka vinkuvat, ja luulevat, että kaikki sydämen liikutukset ovat riettaan vaikuttamat eli oma teko. Muutamat taas, jotka omallavanhurskaudella ovat kristityksi tulleet sillä tavalla, että omavanhurskaus itse on tullut armoitetuksi armon omistamisella puoliheräyksen aikana, ei kärsi enää lakia kuulla, vaan ainoastansa evankeliumin lupauksia. Sillä omavanhurskaus on semmoinen, ettei hän tahdo itse tuomiota kuulla, vaikka hän muita tuomitsee.

Mutta ne, jotka ovat armon omistaneet, vaikka sydän ei ole koskaan särjetty, ovat niin tunnottomat, ettei laki eikä evankeliumi koska sydämeen. Ne pakenevat kauvas siitä paikasta, kussa armonpenikat vinkuvat. Ne suuttuvat jos kova laki saarnataan. Semmoiset armonvarkaats ovat niin sokeat, ettei he tunne sitä hengellistä vihaa, joka hallitsee sydämessä. Ja koska omavanhurs-

kaus on niin salainen ja niin tuntematon, että hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi niin fiinisti, ettei moni sitä huomaitse, sentähden on tarpeellinen muistaa, mitä Paavali on kirjoittanut kristityille: ”Muutamat ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan he tahtovat omanvanhurskautensa ylösrakentaa, eikä niin muodoin ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset.”

Hän tahtoo sanoa, että muutamat ei ymmärrä, kuinka ankara Jumalan vanhurskaus on, ettei yksikään ihminen saata omalla vanhurskaudellansa kelvata Jumalalle, vaan kaikki pyhätkin ovat vialliset ja vikapääät hänen edessänsä. Mutta omavanhurskaus on niin juurtunut, että moni tahtoo sen kautta tulla autuaaksi. Omavanhurskaus panee heränneitäkin tienamaan jollakin lailla. Mutta me näemme Juudan esimerkistä, ettei hän saanut omantunnon rauhaa, vaikka hän viskais vääryyden rahat takaisin. Mutta omatunto pakotti häntä sen tekemään. Niin täytyy myös jokaisen ihmisen tehdä. Jolla herännyt omatunto on, hänen pitää viskaaman vääryyden rahat takaisin. Mutta ei hän vielä sen kautta saa omantunnon rauhaa, sillä Jumala on vielä sovittamatta.

Vääryyden rahat hänen tosin piti viskaaman takaisin, mutta ei hän sillä mitään tienaa, sillä synti ei tule rahalla maksetuksi. Ja niin muodoin ei saata ihminen itse puhdistaa tuntoansa. Ja jos joku luulee, että hänellä nyt on puhdas tunto, koska hän on kaikki sovittanut, eikä ole sentähden sovitettu Jumalan kanssa, hän on omanvanhurskauden kautta tullut kristityksi. Ja semmoinen tulee hirmuiseksi kristityksi,

joka itse on puhdistanut tuntosensa omalavanhurskaudella.

Mutta se on vielä hirmuisempi kristitty, jossa itse omavanhurskaus on tullut kristityksi armon omistamisella. Semmoinen kristitty on itse tunnotoin, ja vihainen armonpenikoille, jotka vinuvat. Ja semmoinen armonvaras ei kärsi tuomiota kuulla. Nämät ei ole Jumalan vanhurskaudelle alamaiset. Mutta ne myös tahtovat omanvanhurskautensa ylösrakentaa, jotka ei tahdo katuvaaisena perkeleenä tulla armoa kerjäämään. Semmoisia ajaa ja painaa omavanhurskaus epäilykseen, ja viimein he menevät takaisin maailmaan.

Ja koska omavanhurskaus on nyt tullut niin kuin pato kristillisyydessä, ettei pääse enää kunnian Herra kulkemaan niin kuin ensiheräyksessä, niin olis tarpeellinen, että ne harvat sielut, joilla on yksi nöyrä ja särjetty sydän, rukoilisit sitä suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että hän hajottais tämän omanvanhurskauden padon ja opettais meitä, kummalle puolelle venettä meidän pitää nuotan heittämän, ja kummassa kädessä meidän pitää hengen miekkaa pitämän; minkä puun juureen kirves pitää pantaman, ja millä tavalla pelto korjataan, ja kuinka tämä omanvanhurskauden pato hajotettaisiin, että kunnian Herra pääsis kulkemaan.

Kuule, O! armollinen Kuningas sen palvelijan rukous, joka on suuren velan alle joutunut. Isä meidän jne.

Tutkinto: omastavanhurskaudesta. Ensiksi. Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa suruttomuuden tilassa? Toiseksi. Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa he-

ränneessä tilassa? Kolmanneksi. Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa armontilassa?

Ensiksi. Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa suruttomuuden tilassa? Se vaikuttaa niin paljon, että yksi surutoin raukka ottaa kuninkaalta velaksi monta tuhatta leiviskätä, mutta ei hän suruttomuudessa pidä murhetta maksosta; vaan muutampi ajattelee, ettei se ole velkakirjaan ylöspantu. Muutampi ei muista ollenkaan, mitä hän olis velaksi ottanut. Ja muutampi kieltää pois kokonansa, ettei hän ole mitään ottanut velaksi. Muutampi ottaa velaksi kuninkaalta ja lupaa, että hän maksaa ensitilassa, mutta ei vain pidä murhetta siitä, kuinka tämä velka tulis maksetuksi. Muutampi on semmoinen kelmi, että hän ottaa monta tuhatta leiviskää velkaa kuninkaalta, mutta viepi kalunsa toiselle, nimittäin kuninkaan vihamiehelle.

Tämmöiset ovat nyt useimmat kuninkaan velkamiehet. He ottavat velaksi monta tuhatta leiviskää kuninkaalta ja vievät kalunsa kuninkaan vihamiehelle ja sanovat viimein kuninkaalle: ”Maksakoon sinulle perkele.” Muutamat ottavat kyllä velkaa oman vastauksensa päälle, ja jos joku kanssapalvelija kysyy heiltä: ”Paljonko sinä olet minun Herralleni velkaa? niin he vastaavat ylpeästi: ”Mitä se sinuun vaarantaa¹?” Itse minä vastaan. Et sinä kuitenkaan maksa minun edestäni, ja maksa ensin oma velkasi.”

Tässä vastauksessa on yksi hirmuinen ylpeys ja omavanhurskaus, jonka rietas on antanut kaikille luonnosta siviöille, sillä riettaalla on ylpeys ja omavanhurskaus niin suuri, ettei hän ota yh-

tään syntiä päällensä, vaan soimaa Jumalata vääräksi, joka semmoisen siveän ja hurskaan miehen tuomitsee. Ja sama luonto näkyy olevan kaikilla riettaan orjilla, ettei he ota yhtään syntiä päällensä, sillä omavanhurskaus, joka on sen luonnollisen siveyden perustus, antaa juomarille sen ylösvalaistuksen, että vuotava pirun paska on Jumalan siunaus. Ja sentähden ei tule kohtuullinen juopumus synniksi.

Sama omanvanhurskauden rietas on antanut huorille sen ylösvalaistuksen, että huoruus on rakkaus. Ja viinaporvarille on rietas antanut sen vakuutuksen, että viinakauppa on kunniallinen kauppa. Jos nyt yksi kristitty soimaa juomaria juopumuksesta, niin hän vastaa: ”Et sinä ole Jumala. Jos minä olen juonut, ei se ole sinun vastaukses päällä. En ole varastanut viinaa. Kunniallisesti olen saanut eli ostanut.”

Jos viinaporvarille sanotaan: ”Sinä olet viinakaupalla monta sielua lykännyt helvettiin ennen määrättyä aikaa. Sinä olet monta vaivaiseksi tehnyt. Sinä olet vaivaisten hien ja vaivan imenyt. Sinun tähtesi on köyhät vaimot ja lapset saaneet itkeä nälässä ja alastomuudessa, ja kaikki nämät kyyneleet tulevat polttavaiseksi helvetissä,” niin vastaa viinaporvari: ”Ei se ole minun vastaukseni päällä, itse he ovat ostanut, itse he ovat juoneet.” Ja niin muodoin tulee viinakauppa armon työkse ja rakkauden osoittamiseksi, mutta ei synniksi. Se on lähimmäisen rakkaus, ei se ole vahingoksi.

Armosta ja rakkaudesta viinaporvari on mitannut pirun paskaa ihmisille. Niin on myös yksi siveä huora osoittanut ar-

monsa ja rakkautensa huorakumppanille. Ei hän ole sen kautta tehnyt vääryyttä kenellekään. Ja jos joku kristitty soimaa häntä huoruudesta, niin hän näyttää pian passinsa, jolla hän pääsee vapaasti kulkemaan huoruuden valtakuntaan ja sanoo soimaajalle: ”Katso perseeseen! Jos minä olen korean, niin minä olen kunniallisesti koreuteni saanut, en ole kuitenkaan varastanut. Ja jos minä olen pojan kanssa maannut, ei se ole sinun vastaukses päällä. Itse minä vastaan, jos vahinko tulee sielulle.”

Näin on omanvanhurskauden rietas tehnyt huoruuden, juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi. Hän on tehnyt juomari miehen raittiiksi, viinaporvarin kunnialliseksi ja huoran siveäksi, niin ettei heillä ole syntiä katumavertaa. Kuinkapa semmoiset saattavat tunnustaa, että he ovat kymmenen tuhatta leiviskää velkaa. Muutamat velkamiehet tunnustavat väärälle huoneenhaltijalle, että heillä on velkaa. Koska nimittäin väärä huoneenhaltija kysyy, kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa? niin yksi sanoo: sata tynnyriä öljyä. Toinen sanoo: Sata puntaa nisuja. Mutta väärä huoneenhaltija opettaa heitä synnin velkaa kirjoittamaan vähemmäksi, koska hän sanoo: Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä. Tämän konstin on omavanhurskaus havainnut.

Koska omatunto herää, sanoo hän velkamiehille oikein, kuinka suuri velka on, mutta väärä huoneenhaltija, joka on Herransa omaisuuden haaskannut ja sen kautta itse joutunut suuren velan alle, opettaa myös heränneitä kirjoittamaan synnin velkaa vähemmäksi, että omantunnon haavat ei pitäis haiseman

ja verta vuotaman ennen kuin vasta iankaikkisuudessa. Ja me tiedämme, että omanvanhurskauden rietas ei lisää, mutta vähentää synnin velkaa niin paljon kuin mahdollinen on. Mutta jos omatunto oikein herää, ja siinä tilassa osoittaa syntisille, kuinka suuri synninvelka on, silloin panee omanvanhurskauden rietas kiviä kuorman päälle ja sanoo katuvaliselle: ”Sinun syntis ei tule anteeksi annetuksi, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa.”

Mutta suruttomuuden tilassa kantaa omanvanhurskauden rietas synninkuorman niin kuin höyhensäkin, nimittäin: luonnollinen siveys kantaa toisesta päästä, kuollut usko toisesta päästä, ja rietas keskeltä. Kuinkapa synnin kuorma tulee semmoiselle ihmiselle rasakaaksi? Hänellä on synnin kuorma niin keveä kuin höyhensäkki. Ja tämän synninkuorman kanssa hän juoksee aivan hopusti helvettiin.

Toiseksi. Mitäs omavanhurskaus vaikuttaa heränneessä tilassa? Se vaikuttaa niin paljon, että yksi herännyt ihminen aikoo itse maksaa synninvelkaa. Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, rukoili kuningasta ja sanoi: ”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.” Milläs hän siis aikoi maksaa velkansa? Tervalla ilmanki! Milläpä ne maksavat velkansa, jotka ottavat oman uskalluksensa päälle paljon velkaa porvarilta? He luottavat sen päälle, että heillä on iso tervapruuki² metsässä. Mutta se on tietämätöin, jos kuningas huolii tervasta. Viinaporvarin velka voipi tulla maksetuk-

si tervalla, mutta synninvelka ei taidulla tervalla maksetuksi.

Kuitenki oli tällä palvelijalla semmoinen uskallus ja luottamus itse päälensä, että hän saattaa maksaa sen suuren synninvelan, jos hän saapi odottamisen aikaa. Sillä se tapahtuu usein, että yksi surutoin ihminen lykkää parannuksensa päivästä päivään siihen asti, että kuolema alkaa pusertamaan hänen sydäntänsä. Silloin tulee kuoleman pelko, koska omantunnon kirja aukenee. Hän tuntee silloin, että kymmenen tuhannen leiviskän velka on karttunut. Mutta omavanhurskaus opettaa häntä rukoilemaan aivan väärin. Hän rukoilee nimitäin, että hänelle lisättäisiin armon aikaa. Hän tekee semmoisia lupauksia tautivuoteessa, että jos Herra sois hänen vielä elää enemmän aikaa maailmassa, niin hän tekis katumuksen ja parannuksen. Mutta se on myös useammasti tapahtunut, että semmoiset ihmiset, jotka tekevät katumuksen ja parannuksen lupauksia tautivuoteessa, ei muista enää lupauksiansa, koska he tulevat terveeksi. Kuoleman pelvossa he huutavat: ”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.” Mutta terveenä ollessans he huutavat: ”Maksakoon sinulle perkele, en ole minä sinua vailla!”

Katsokaat nyt hyvät ja pahat, mitä omavanhurskaus teissä vaikuttaa. Se vaikuttaa niin paljon, että heränneetkin ihmiset luulevat saattavansa synnin velkaa maksaa, saati he vain saisit Herralta odottamisen aikaa. Ja sen tulevaisen makson päälle te olette ilmanki luottamassa nyt, kaikki heränneet ja puoliheränneet, jotka olette nyt monta ajastai-

kaa sairastaneet pahalla ja kalvavalla tunnolla. Te olette jo monta ajastaikaa olleet tilinteossa kuninkaan kanssa. Te olette kyllä tunnustaneet teidän velkanne puolittain, mutta ei vielä ole synninvelka pois pyyhitty velkakirjasta.

Milläs te aiotte maksaa teidän velkanne? Onkos teillä niin paljon tervak-sia, että te luulette saavanne velan maksetuksi, saati Herra antaa teille odottama aikaa? Te olette jo monta kertaa rukoilleet: ”Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.” Milläs te nyt aiotte maksaa teidän velkanne, omalla parannuksella eli paremmalla katumuksella? Minä pelkään, että kuningas käsknee myydä teidän ja teidän vaimonne ja teidän lastenne sielut auksuunin³ päällä, jos ette pian lankee teidän Herranne jalkain juureen ja rukoile: ”Armollinen Herra Jeesus, sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, minulla ei ole mitään, millä minä maksaisin sen suuren synninvelan. Jos sinä et armahda minun päälleni ja pyyhi pois sen suuren synninvelan, niin minun täytyy iankaikkisesti hukkaa.

Jos te sillä lailla rukoilisitte, niin te tulisitte paremmin aikaan teidän kanssapalvelijanne kanssa, kuin se palvelija, joka kiristi häntä kurkusta yhden pienen velan tähden. Mutta ei omavanhurskaus laske teitä niin rukoilemaan, vaan hän sanoo: ”Se on mahdotoin, että sinä saisit niin suuren velan anteeksi. Paremmin se velkaa tulee maksetuksi, jos sinä ensin anot odottamisen aikaa ja sitte maksat vähän kerrallansa.” Katso, näin omavanhurskauden rietas opettaa heränneitäkin rukoilemaan aivan väärin, että hän

sais heitä viimein suostumaan maailmaan ja unhottamaan lupauksiansa. Ei ole sen päälle luottamista, että tämä palvelija sai anteeksi velan, vaikka hän rukoili väärin, sillä Herra katsoi hänen sydämellisen rukouksensa päälle ja antoi hänelle velan anteeksi sen vuoksi, että hän rukoili. Herra näki sen mahdolltomaksi, että se palvelija olis saattanut sen velan maksaa, vaikka hän itse luuli saattavansa.

Mutta ei yksikään herännyt ihminen tarvitse seurata hänen esimerkkiänsä siinä eksyväisessä toimituksessa, vaan se on pantu meille karttamiseksi, ettei muut palvelijat eksytettäis väärälle omanvanhurskauden tielle. Se sama palvelija oli nimittäin herännyt synnin unesta ja kuoleman pelvon tähden rupeis hän rukoilemaan, että Herra lisäis hänelle vielä armon aikaa ja odottais siksi kuin hän omalla parannuksella maksais synninvelan. Mutta omavanhurskaus pani häntä niin rukoilemaan, jonka kautta hän eksyi oikeasta armon järjestyksestä. Kuitenki antoi Herra hänelle sen suuren velan anteeksi, että hän rukoili.

Ja meidän täytyy siis uskoa, että hän sai synnit anteeksi, ja tuli sen kautta Jumalan lapseksi. Mutta mikäs usko hänellä nyt oli, koska hän oli saanut synnit anteeksi? Se on mahdotoin uskoa, että hänellä oli kuollut usko, sillä kuolleella uskolla ei taida kukaan saada syntiä anteeksi. Hänellä oli siis elävä usko sillä kerralla, mutta elävä usko muuttuu pian kuolleeksi uskoksi, jos omatunto ei ole valvomassa.

Kolmanneksi. Tämä palvelija oli nyt saanut sen suuren synninvelan anteeksi.

Hän oli siis tullut armontilaan. Hänellä oli silloin elävä usko ja Jumalan lasten oikeus. Mutta ei hän kauan pysynyt siinä tilassa. Sillä koska hän pääsi siitä ensimmäisestä kuoleman kauhistuksesta ja tuli terveeksi, rupeis maailma varastamaan hänen sydäntänsä. Omatunto rupeis nuokkumaan. Elävä usko muuttui kuolleeksi uskoksi, vaikka ei hän itse tiennyt, kuinka ja koska hänen uskonsa olis muuttunut, sillä hän rakensi aina sen entisen kristillisyyden päälle ja ajatteli, että hän vielä on armontilassa ja että hän on aina pysyväinen uskossansa.

Mutta me ymmärrämme nyt hänen töistänsä, ettei hänellä ollut elävän uskon hedelmiä, koska hän tuli ulos ja kohtais toisen kanssapalvelijan ja rupeis häntä kiristelemään kurkusta yhden pienen velan tähden. Ja tämän suuren muutoksen oli omavanhurskaus vaikuttanut hänessä; sillä luonnollisessa tilassa ei laske omavanhurskaus pakanoita uskomaan, että he ovat tuomitut. Ei anna omavanhurskaus myöten, että kristityillä on valta tuomita pakanoita, ja että kristityillä on Jumalan lasten oikeus.

Heränneessä tilassa, koska omatunto tuomitsee ihmistä sen suuren synninvelan tähden, joka painaa kadotukseen, ei laske omavanhurskaus rukoilemaan synnit anteeksi, vaan se panee heränneitä pyytämään odottama aikaa, että he muka omalla parannuksella pääsisit tienamaan armoa. Mutta armontilassa taas nousee omavanhurskaus muutamille päähän ja toiselta puolen kaataa heitä maahan epäuskon kautta, sillä koska kuusi perkelettä rusikoitsevat kristityitä hirmuisilla kiusauksilla, muuttaa seitsemäs, joka on omavanhurskaus, itsensä

valkeuden enkeliksi ja saarnaa siellä pääkallossa, ettei semmoinen ole kristitty, joka niin paljon pahuutta tuntee tykönänsä, ja jolla on niin paljon pahoja ajatuksia, himoja ja haluja – niin kuin kristillisyys seisoi siinä, että kristityt olisit enkelit kaltaiset.

Mutta toisaalta taas nostaa omavanhurskaus muutampia temppelein harjalle eli korkealle vuorelle, ja siellä hän osoittaa kaiken maailman kunnian ja korottaa muutampia parhaaksi kristityksi ja isäksi kristillisyydessä. Ja silloin he rupeavat pienen velan tähden kiristelmään kanssapalvelijaansa kurkusta, joku luonnollisesti lain kovuuden kautta, joku hengellisesti armottomalla tuomitsemisella. Sillä koska omavanhurskaus itse pääsee kristityksi, niin hän tulee hirmuiseksi kristityksi: ei hän suoenää armoa muille kuin itsellensä. Mitä omavanhurskaus vaikutti jo ensimmäisissä kristityissä, näemme me Paavalin epistolasta korinttilaisille, kussa hän nuhtelee heitä siitä keskinäisestä eripuruudesta. Yksi sanoi: minä olen Paavalin, toinen sanoi: minä olen Apollon, kolmas sanoi: minä olen Keefaksen, ja neljäs sanoi: minä olen Kristuksen.

Tässä oli jo omavanhurskaus korottanut muutampia parhaaksi kristityksi. Ei yksikään näistä tahtonut olla huonoin apostolit seassa. Ja tämä keskinäinen tinka pysyi kristikunnassa niin kauan kuin kristillisyys oli elävä. Mutta ei se ollut Pyhän Hengen työ se keskinäinen tinka, vaan se oli omanvanhurskauden ja kunnian rietas, ja omanrakkauden perkele, jotka silloin jo tulit kristittyin väliin. Ja pakanat otit siitä syytä polkemaan kristillisyyttä, sillä senaikaiset pa-

kanat sanoit silloin niin kuin tämänaikaiset pakanat nyt hokevat: ”Eipä kristitytkään sovi keskenänsä. Vainoavatpa netkin toinen toistansa. Ja tämän aikaiset pakanat tarvitsevat kuulla, kuinka entiset pakanat ovat puhuneet, että he paremmin uskoisit, että kristillisyys on yksi villitys ja ihmeellinen taikaus.

Mutta ehkä nyt pakanat pääsevät sen eripuraisuuden kautta polkemaan kristillisyyttä, ja on myös kristityissä syytä, sillä Paavali sanoo: ”Teidän tähtenne Kristuksen nimi pilkataan pakanain seassa,” emme sentähden usko, että kristillisyys on yksi ihmeellinen taikaus, vaikka pakanat niin sanovat; vaan meidän toivomme on, että kristillisyys pitää menestymän ja edeskäymän, ehkä kuinka juutalaiset purisit hampaitansa ja tukitsisit korviensa.

Mutta meidän täytyy rukoilla sitä suurta Ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, joka on tullut riitaa tekemään maan päälle, pakanain ja kristittyin välillä, ja ajoi ulos omanvanhurskauden, itseyden, ja kunnian, ahneuden ja kateuden, vihan ja huoruuden perkeleitä heidän sydämistänsä, että he tulisit yksi sydän ja yksi sielu, niin kuin ensimmäiset kristityt olit, että he olisit yksimieliset uskossa ja rakkaudessa, että he vahvistuisit heidän kalliimassa uskossansa ja pysyisit valvomassa loppuun asti, että he antaisit henkensä Kristuksen tähden, jos se armollinen Vapahtaja niin on viisaudessansa edeskatsonut, että meidän pitää kärsimän vihan ja vainon hänen nimensä tähden; sillä hän ei ole säästänyt yhtään ainoata veripisaraa, jonka hän ei ole antanut ulos vuotaa meidän edestämme.

Niin pitää meidän, jos hänen rakkautensa niin vaatii, oleman valmiit antamaan meidän henkemme ja veremme hänen nimensä tähden, että me voittaisimme elämän kruunun ja saisimme iloita hänen kanssansa siinä uudessa Jerusalemissa ja Siionin vuorella, kussa sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta merkityt, veisaavat uutta virttä. Vaikka emme vielä saata seurata heidän nuottiansa, mutta olis kuitenkin hauska kuulla sitä taivaallista ääntä, joka on kauniimpi kuin enkelitten ääni.

Siinä on se päämaali, johon meidän pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsämän, kilvoituksissamme, tuskissamme, jos me tahdomme viimein kostua siihen autuaalliseen paikkaan, kussa kaikki lunastetut sielut nyt iloitsevat ja riemuitsevat siihen asti, että se suuri Herran päivä tulee. Amen

Lähde: Kirkkopostilla. Käsikirjoituksia ei ole löytynyt.

¹ mitä se sinuun vaarantaa = mitä se sinulle kuuluu

² tervapruuki, ruots. bruk = ruukki, tehdas.

³ auksuuni, ruots. auktion = huutokauppa

Miksi pakanat kiukuitsevat, ja kansat turhia ajattelevat? Maan kuninkaat hankitsevat heitänensä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa ja hänen voideltuansa vastaan. Ps.2:1-4

Kuningas ja profeetta Daavidi näki hengessä, kuinka pakanat kiukuitsevat; maan kuninkaat hankitsevat heitänensä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa ja hänen voideltuansa vastaan. Ja tämä Daavidin ennustus on monella lailla täytetty. Ensiksi Vapahtajan aikana, koska Kristuksen viholliset pidit neuvoa häntä vastaan ja kiusaisit häntä joka lailla. Ja sitte jälkeen apostolitten aikana, koska kristittyin vainoojat rupeisit opetuslapsia vihaamaan ja kristittyin verta lakkimaan. Ja sitte paavin valtakunnassa, kussa kuninkaat ja keisari ja paavi rupeisit Lutherusta ja hänen usko-vaisansa vaivaamaan. Ja silläkin ajalla on Daavidin ennustus täytetty.

Mutta nyt, koska kuninkaat ja päämiehet ovat nähneet, kuinka Daavidin ennustus on joka lailla täytetty, ilmanki nyt maan kuninkaat ja päämiehet ovat palttuneet kiusaamasta Kristusta. Ilmanki nyt päämiehet ovat pitäneet neuvoa maailman ruhtinasta vastaan, mutta ei Kristusta vastaan. Ilmanki nyt päämiehet kantavat juomaritten ja viinaporvaritten, mutta ei kristittyin päälle. Ilmanki nyt päämiehet vihaavat varkaita ja huoria, mutta ei kristityitä? Emme tiedä, kumpaako vastaan maailman päämiehet nyt pitävät neuvoa? Pitävätkö he neuvoa siitä keskenänsä, kuinka he kiusaisit perkeleen ja lohikäärmeen joukkokuntaa, vai pitävätkö he neuvoa keskenänsä

Herraa ja hänen voideltuansa vastaan? Vihaavatkos päämiehet varkaita ja huoria, vai vihaavatkos päämiehet kristityitä. Kiusaavatkos päämiehet juomaria ja viinaporvaria, vai kiusaavatkos he Jumalan lapsia?

Me olemme kuulleet, että opetuslapset sait suuren ilon ja lohdutuksen näistä Daavidin sanoista, koska päämiehet rupeisit vainoamaan Jeesuksen opetuslapsia. Me olemme kuulleet ja nähneet, että opetuslapsille tuli silloin suuri ilo niistä Daavidin sanoista, koska he näit, kuinka Daavidin sanat tulit täytetyksi lähes tuhannen ajastaikaa jälkeen. Ja siitä tuli opetuslapsille suuri ilo ja suuri rukouksen voima, koska he muistit, niitä Daavidin sanoja, jotka löytyvät kirjoitettuna toisessa Daavidin psalmissa; jotka tulit Jeesuksen opetuslapsille mieleen, koska maailman päämiehet rupeisit heitä vihaamaan ja vainoamaan kristillisyyden tähden, nimittäin nämät Daavidin sanat: Miksis pakanat kiukuitsevat ja kansat turhia ajattelevat. Maan kuninkaat hankitsevat heitänensä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan.

Ja minkäs tähden opetuslapsille silloin tuli se suuri rukouksen voima näistä Daavidin sanoista? Joo, sen tähden, että niissä sanoissa oli Jumalan totuus. Ei olis heidän kristillisyytensä oikia ollut, jos nämät Daavidin sanat ei olis toteen käyneet. Mutta juuri siitä tuli Jeesuksen opetuslapsille se suuri rukouksen voima, koska ne Daavidin sanat täytettiin sillä lailla, että päämiehet rupeisit Jeesuksen opetuslapsia vainoamaan kristillisyyden tähden. Niistä sait Jeesuksen opetuslapset suurempaa uskon

voimaa, koska he saatoit niitä Daavidin sanoja sovittaa itse päällensä, että päämiehet pitävät neuvoa Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan, koska he vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia kristillisyyden tähden.

Ei Daavidi ole tosin puhunut opetuslapsista mitään siinä edellä mainitussa paikassa, vaan hän on ainoastans puhunut Kristuksesta, ja sanonut tuhannen ajastaikaa ennen, että pakanat turhia ajattelevat ja maan kuninkaat hankitsevat itsensä ja päämiehet keskenänsä pitävät neuvoa Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan. Kuinkas siis Jeesuksen opetuslapset saatoit omistaa näitä sanoja itsellensä, vaikka Daavidi siinä paikassa ei ole kirjoittanut opetuslapsista mitään, mutta ainoastaan Kristuksesta? Joo! Opetuslapset saatoit näitä sanoja omistaa itsellensä sillä tavalla, että mitä pakanat tekevät kristityille, sen he myös tekevät Kristukselle. Ja koska pakanat ajattelevat turhia kristityistä, sen he myös ajattelevat Kristuksesta. Ja koska Daavidin ennustus sanat näin täytetään Kristuksen ja myös kristittyin päälle, niin se on merkki siihen, että kristillisuus on oikia, koska se tapahtuu Raamatun jälkeen. Nimittäin vaino tapahtuu kristityille Raamatun jälkeen.

Siitä nähdään, että tämä kristillisuus on oikia, koska Daavidin ennustus sanat täytetään. Jos ei olis niin tapahtunut, niin kuin Daavidi on kirjoittanut, nimitäin ensiksi on hän kirjoittanut, että pakanat turhia ajattelevat kristillisyydestä. Ei ainoastans ne kastamattomat pakanat, vaan myös kastetut pakanat ajattelevat turhaa kristityistä, ja sitte vielä on Daavidi kirjoittanut, että maan kunin-

kaat hankitsevat heitänensä, se on: he valmistavat itsensä vainoamaan kristityitä. Se ei ole vielä tapahtunut juuri näinä aikoina, mutta ennen se on kyllä tapahtunut ja saattaa vielä tästedeskin tapahtua. Sitte on Daavidi vielä sanonut, että päämiehet pitävät neuvoa keskenänsä Herraa vastaan. Se on tapahtunut vielä näinä aikoina, ja sen pitää vielä tästedes tapahtuman niin kauan kuin maailma seisoo, että maailman päämiehet pitävät neuvoa keskenänsä Herraa vastaan ja Hänen voideltuansa vastaan niin kauan kuin oikia kristillisuus löytyy maan päällä.

Mutta koska kristillisuus loppuu, silloin lakkaavat päämiehet pitämästä neuvoa Kristusta vastaan. Jeesuksen opetuslapset ovat niistä Daavidin sanoista saaneet sen uskon, että päämiehet pitävät neuvoa Herraa vastaan, koska he vievät Jeesuksen opetuslapsia kirkkoraadin eteen. Niistä Daavidin sanoista ovat Jeesuksen opetuslapset saaneet sen uskon, että päämiehet pitävät neuvoa Herraa vastaan ja Hänen voideltuansa vastaan, koska he vievät Jeesuksen opetuslapsia kirkkoraadin eteen.

Semmoinen usko on nyt Jeesuksen opetuslapsilla, että Daavidin sanat nyt ovat täytetyt, ja että Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan ne päämiehet pitävät neuvoa, jotka vievät Jeesuksen opetuslapsia kirkkolakiin. Jeesuksen opetuslapset olit juuri kirkkolaista tulleet, koska heille tuli se suuri liikutus ja se suuri rukouksen voima, ja silloin johtui heille mieleen, kuinka Daavidi oli kirjoittanut kristillisyydestä 1000 ajastaikaa ennen: Miksi pakanat kiukuitsevat ja pakanat turhia ajattelevat.

Että pakanat kiukuitsevat ja turhia ajattelevat, se on nähty silloin ja vielä nytkin pakanat kiukuitsevat ja turhia ajattelevat Kristuksesta ja kristityistä. Mutta ei pakanat usko, että turhia he ajattelevat, koska he ajattelevat väärin kristityistä, vaan pakanat luulevat, että heillä on totuus, koska heillä on viha sydämessä. Ja kuninkaat hankitsevat heitänsä Kristusta vastaan. Niin sanoo Daavidi. Mutta ei kuninkaat usko, että Kristusta vastaan he hankitsevat, koska he Jeesuksen opetuslapsia maailman lain kautta ahdistavat, vaan he luulevat, että Jeesuksen opetuslapset ovat väärät profeetat ja villihenget.

Siksi on maailman ruhtinas tähän asti maalannut kristityitä: koska hän on ensinnä kääntänyt maailman lasten silmät nurin, ovat huorat ja varkaat maailman silmissä muuttuneet kristityiksi, ja kristityt muuttuvat Jumalan pilkkajaksi ja oikian Jumalan palveluksen ylönkatsojaksi. Kristityt muuttuvat Jumalan ja ihmisten viholliseksi maailman edessä. Eikä ole vielä päämiehet vieneet huoria ja juomareita kirkkolaikiin, mutta kristityitä he kyllä vievät ensinnä kirkkolakiin, ja sitte kuka tiesi vielä Pilatuksen eteen. Ja siellä pääsevät kaikki huutamaan: Ristiinnaulitse! Siellä pääsevät kaikki kantamaan Kristuksen päälle. Siellä Pilatuksen laissa saavat kaikki, sekä Herrat että talonpojat sammuttaa vihansa Jeesuksen veressä, sillä he ovat kaikki puhdistetut lohikäärmeen veressä.

Ei muut surkuttele Jeesuksen viatointa kuolemata, kuin muutamat vaimot, jotka käyvät perässä ja itkevät, ja muutamat murheelliset opetuslapset.

Muut kaikki ovat ilossa ja pilkkaavat sitä ristiinnaulittua ja vääntelevät päättänsä ja ajattelevat: Nytpä kävi kansanhäiritsijälle somasti. Ei hän olekaan parempaa ansainnut. Ja sitte vielä alkavat päämiehet vihaamaan ja vainoamaan Jeesuksen opetuslapsia, että Daavidin ennustus sanat täytettäisiin: Päämiehet pitävät neuvoa keskenänsä Herraa vastaan ja Hänen voideltuansa vastaan. Ja se nähdään myös tämän päivän evankeliumista, kuinka Daavidin sanat ovat täytetyt, koska maailman päämiehet pidit keskenänsä neuvoa, kuinka he saattaisit kiusata Kristusta ja saada häntä vahinkoon.

Mutta me uskomme, että hän saattaa niin vastata, ettei maailman päämiehet tällä kerralla vielä saata Häntä viekkauhellansa vahingoittaa. Sillä välillä saattavat Jeesuksen opetuslapset iloita, että se on tapahtunut, niin kuin Daavidi on sanonut. Ja niille tulee se suuri rukouksen voima, koska he saavat sen rohkeuden, että he saattavat tunnustaa koko maailman edessä, että kristillisuus on oikia, ja oikia tarkoitus, koska kaikki on tapahtunut, mitä Raamatussa kirjoitettu on. Kuule, Herran voideltu, mitä oikiat Jeesuksen opetuslapset rukoilevat. Isä meidän jne.

Evankeliumi Matt.22: 15

Tämän päivän evankeliumissa on kirjoitettu, kuinka fariseukset menit pitämään neuvoa, kuinka he Jeesuksen sanoissa solmeisit. Heidän tarkoituksensa oli, että he stämmäisit¹ häntä lakiin, jos hän puhuis jotakin valtakunnan lakia vastaan, eli valtakunnan ase-

tuksia vastaan, eli Mooseksen uskoa vastaan.

Ensiksi pidit he neuvoa keskenänsä, mistä he saisit häntä parhaiten kiinni. Sitte he otit muutamia Herodeksen joukosta todistajaksi eli vieraaksi mieheksi kruunun puolesta päällekkantajaksi, jos Jeesus olis puhunut jonkun sanan, josta he olisit päässeet rupeamaan häneen. Mutta tällä kerralla ei menestynyt heidän kavaluutensa, vaikka tarkoitus kyllä oli semmoinen, että he pääsisit maailman lain kautta eli kirkkolain kautta saamaan häntä pois saarnaamasta ja opettamasta kansaa. Sillä riettaan orjilla on aina ollut sama tarkoitus kuin Saatanalla Jobin aikana, että he tahtovat ruveta nahkaan. Sillä Saatanana sanoi Jumalalle: Nahka nahasta, ja kaikki mitä ihmisessä on, antaa hän henkensä edestä. Riettaalla on niin suuri kateus, että koska hän muutoin ei pidä puoltansa, täytyy hänen ruveta nahkaan.

Niin myös tekevät Saatanan orjat. Koska he muutoin ei pidä puoltansa tinkaamisessa, täytyy heidän viedä kristityitä kirkkolakiin ensinnä. Niin he teit Stefanuksen kanssa. Ja vielä nytkin on sama asia freistattu. Jos sitte kirkkolaisa tuomittaisiin kristityitä väärän opin saarnaajaksi eli villihengeksi, niin pääsisit maailman orjat maailman lain kautta rupeamaan kristittyin nahkaan. Semmoinen viha on Saatanan orjain sydämessä, että he tahtovat juuri lain kautta hävittää kristityitä, koska Saatanan orjat ei saa pirttilain jälkeen rangaista kristityitä. Sama tarkoitus on nyt fariseuksilla, että he pääsisit kantamaan sen kansanhäiritsijän päälle, jos hän olis puhunut jotakin, josta he pääsisit lain kautta

häneen rupeamaan. Meidän pitää tällä kerralla katseleman, kuinka fariseukset pitävät neuvoa, kuinka he Jeesuksen solmeisit sanoilla, että he pääsisit tämmäämään Häntä lakiin, ja ottavat vielä Herodeksen joukosta kruunun miehiä vieraaksi mieheksi ja päällekkantajaksi.

Että fariseukset ovat menneet yhteen pitämään neuvoa, kuinka he Jeesuksen sanoilla solmeisit, olette te kaikki kuulleet tämän päivän evankeliumista. Fariseuksilla on semmoinen usko, että Jeesus Nazareenus on yksi väärä opettaja ja yksi kansanhäiritsijä, ja yksi suuri noita, joka on liitossa perkeleen kanssa, ja niin muodoin pitää Hänet kaikella muodolla hävitettämän ja kuoletettaman. Ja tämä väärä usko Nazareenuksesta on tullut siitä hengellisestä vihasta, joka kuohuu fariseusten sydämessä. Ja tämä viha on se käärmeen myrkky, joka paisuttaa heidän sydämiänsä. Tämä on se viha, jonka Jumala varsin syntiinlankeemuksen jälkeen pani vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Ja se sama hengellinen viha on tullut siitä, että Nazareenus on soimannut fariseuksen lahkokuntaa ulkokullatuksi.

Koska nimittäin fariseukset välttävät ulkonaisia ja näkyväisiä syntejä, tekevät he salaa paljon vääryyttä, josta maallinen laki ei saa heitä kiinni. Ja jos vielä muutamit fariseukset tulisit sakkoa vettämään maailman lain jälkeen, saattavat he kuitenkin kiertää kuninkaan lain. Koska ei ole semmoista päällekkantajaa, joka tämmää heitä lakiin. Se synnillinen kauppa, jota fariseukset pitävät kirkon ympäri, on kyllä kielletty laissa, mutta ei ole päällekkantajata. Nazareenus on soimannut fariseuksia, että

he syövät leskein huoneita, että he kuurnitsevat hyttyitä ja nielevät kamelia. Se merkitsee, että fariseuksilla on kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, mutta omat synnit on peitossa, vaikka ne on niin suuret kuin kamelit eli hevoiset. Jos vielä kameli olis yksi rautakiiski, jonka fariseukset nielevät, niin on kuitenkin sama luonto tämän aikaisilla fariseuksilla, että he kuurnitsevat hyttyitä ja nielevät kamelia.

Fariseukset saattavat myös pimeydessä huorata, sillä ne tiesit kuitenkin, että se syntinen vaimo, joka itki Simonin huoneessa, oli huora. Ja mistä ne sen tiesit? Omasta koettelemuksesta ilmanki. Ja koska fariseukset tuovat huoran Jeesuksen tykö koetellaksensa antaako hän katumattomalle huoralle synnit anteeksi, niin he luikahtavat kaikki ulos, koska Nazareenus sanoo: Joka on vapaa, heittäköön ensimmäisen kiven. Se merkitsee, joka on vapaa tästä huorasta, heittäköön ensimmäisen kiven. Niin fariseukset luikahtivat kaikki ulos niin kuin häpiälliset koirat.

Mutta kyllä fariseukset sentähden olit mielestänsä siviät ja hurskaat. Fariseus tulee kirkkoon rukoilemaan ennen kuin publikaani. Publikaani seisoo taampana sillä aikaa kuin fariseus seisoo ja rukoilee. Näin hän kuuluu rukoilevan: Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä eli niin kuin tämä publikaani. Me kuulemme siis, että vaikka fariseus on pahantekijä, vaikka hän on huora, vaikka hän on juomari, vaikka hän syö leskein huonetta, kyllä hän sentähden on jumalinen kirkossa.

Koska nyt Nazareenus haukkuu semmoisia ulkokullatukseksi, suukristityksi, valkiaksi seinäksi ja kyykäärmeen sikiäksi, siitä tulee fariseuksille viha. Siitä soimauksesta nousee fariseusten vanha aatami. Ja koska fariseukset ei tiedä, mistä paikasta he pääsisit ensinnä alkamaan Jeesuksen päälle kantamaan, niin menevät he pitämään neuvoa, kuinka he solmisit häntä sanoilla. Juuri niin tekevät myös tämänaikaaiset fariseukset kristityille. He tulevat ensinnä kokoon ja pitävät neuvoa, kuinka he saattaisit häntä maailman lain kautta hävitetyksi. Ja koska fariseukset näin fundeeraavat², ottavat he vielä Herodeksen joukosta muutaman kruununmiehen vieraaksi miehiksi ja päällekkantajaksi, sillä herodiaanit ovat kuningas Herodeksen käskyläiset.

Nyt pitää teidän tietämän, minkä tähden fariseukset ovat Nazareenukselle niin vihaiset. Viha on tullut siitä, että Nazareenus on heitä haukkinut ulkokullatukseksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Hän on sanonut, että fariseukset kuurnitsevat hyttyitä ja nielevät kamelia. Se on: Fariseuksilla on kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, mutta omia paskojansa ne ei tahdo haistaa. Mistäs on tullut viha fariseusten sydämeen? Joo, siitä on tullut viha, että Nazareenus on soimannut heitä ja sanonut heitä ulkokullatukseksi, koska he ovat lupauksia tehneet Jumalalle sekä kasteessa että Herran ehtoollisissa, että heidän pitää tekemän totisen katumuksen ja parannuksen. Semmoisia lupauksia ovat fariseukset tehneet Herran ehtoollisissa, että heidän pitää Jumalan tahtoa noudattaa ja parata heidän syntistä elämänsä. Senkaltaisia

lupauksia ovat fariseukset tehneet Herran alttarin edessä, että heidän pitää uhraaman itsensä Jumalalle, mutta fariseukset ei muista niitä lupauksia, vaan he pilkkaavat vaan Jumalata jumalattomalla elämällensä, huoruudella, juopumuksella, kirouksella, varkaudella ja viinakaupalla. Sillä ne fariseukset, jotka asuvat kirkon ympäri, ne pilkkaavat pahimmiten Jumalata synnillisellä kaupalla, niin että Nazareenuksen täytyi kerran ottaa ruoskan ja ajaa pois niitä ostajia ja myyjiä yhtenä nautain kanssa. Ja mitkämpä on muut kuin naudat, ja pahemmat vielä kuin naudat, jotka tekevät pyhäpäivän juomapäiväksi ja turhuuden päiväksi, ja kirouspäiväksi, ja tappeluspäiväksi. Ja koska ne on päivällä eläneet niin kuin naudat, niin he elävät yöllä kans niin kuin naudat.

Mutta semmoiset on pahimmat vihaa kantamaan Jeesukselle Nazareenukselle. Semmoiset on ensimmäiset kantamaan Jeesuksen päälle, että hän on kansanhäiritsijä ja julistaa väärää oppia, väärin selittää Raamatun sanoja, koska Hän sanoo niille, jotka pitävät synnillistä kauppaa temppelein ympäri: Kirjoitettu on, minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryöväriltä luolaksi.

Tämä oppi taitaa olla väärä oppi, että Nazareenus sanoo juomarille ja viinaporvarille: Te teette Jumalan huoneen ryöväriltä luolaksi. Paha henki haisee suusta, koska he tulevat Jumalan temppeleihin. Muutamat juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Katso, semmoiset suuttuvat pahimmiten Nazareenukselle. Ja semmoiset fariseukset ovat kiivaimmat kantamaan Jee-

suksen päälle, ja yllyttävät vielä villikansaa huutamaan: Ristiinnaulitse!

Siitä nämät fariseukset ovat suuttuneet Nazareenukselle, että hän pilaa heidän viinakauppansa. Hän pilaa juomaritten jumalaisuutta. Ei he saa juoda rauhassa. Ei huoratkaan saa huorata rauhassa. Fariseukset ei ole saaneet omantunnon rauhaa niin kauan kuin Nazareenus on elämässä. Tämä on okea syy, minkä tähden fariseukset kantavat Jeesuksen Nazareenuksen päälle ja hakevat syytä hänen opistansa, hänen puheestansa, hänen elämäntänsä. Ja koska muu konsti ei auta, niin täytyy heidän ruveta valehtelemaan ja kuuden markan miehiä hakemaan, jotka ovat valmiit vannomaan yhden eli kahden ryyppyn edestä, että he ovat kuulleet hänen sanovan niin ja niin.

Mitähän nyt fariseukset tuumaavat? Minkäkaltaista neuvoa he nyt pitävät? Ja mistä he nyt pääsisit rupeamaan Nazareenuksen nahkaan. Ilmanki he nyt ottavat jonkun Herodeksen joukosta päällekantajaksi, jos he saattaisit viisaita, että Nazareenus kieltää veroa antamasta esivallalle. Se asia on nyt vielä koettelematta. Fariseukset ovat ennen kiusanneet Nazareenusta yhden huoran kanssa. Nyt he freistaavat³ toisella tavalla, jos he saisit jotakuta syytä Hänen päällensä. Sillä se on arvattavat, että nämät fariseukset ei saa omantunnon rauhaa ennen kuin he saavat Nazareenusta pois. Niin kuin se kuninkaallinen huora ei saanut viholliselta yhtään rauhaa, ennen kuin hän sai Johanneksen pään vadin päällä, niin fariseukset ovat niin kuin palavain hiilten päällä. Ei he saa viholliselta yhtään rauhaa, ennen kuin

he saavat Nazareenuksen pois, pois, pois. Sillä niillä on semmoinen usko, että tuo Nazareenus on pahempi vielä kuin perkele. Mutta jos he saisit jotakuta syytä hänen päällensä, että he saisit häntä pois, sitte vaan tulis heille ilo sydämeen. He tulisit sitte oikein puhdistetuksi lohikäärmeen veressä. He joisit varsin graviaisia⁴ hänen päällensä. Mutta tällä kerralla ei menestynyt heidän juonensa. Ei he saaneet paljon mitään syytä hänen päällensä. Heidän täytyy mennä pois niin kuin häpiälliset koirat.

Ja koska nämät asiat ovat näin tapahtuneet, niin nähdään siitä, että Raamattu on täytetty. Erinomattain ovat Daavidin sanat täytetyt, koska hän sanoo toisessa psalmissa, että päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa vastaan ja hänen voideltuansa vastaan. Siitä saavat nyt Jeesuksen opetuslapset sen vakuutuksen, että mitä päämiehet tekevät heitä vastaan, se on yhtä kuin olis Herraa vastaan tehty, ja Hänen voideltuansa vastaan.

Siitä on nyt opetuslasten usko vahvistunut, että tämä kristillisyys on oikia, että Herra on ottanut heitä suojaansa. Sillä näin kuuluu heidän sanansa apostolitten teoissa, neljännessä luvussa, 24 ja seuraavaisissa värssyissä, koska Jeesuksen opetuslapset olit ensimmäisen kerran seisoneet kirkkolaissa, oli myös heitä uhattu, ettei he saa enää saarnata Jeesuksen nimeen. Silloin, koska opetuslapset sen kuulit, korotit he yksimielisesti äänensä Jumalan tykö ja sanoit: Herra, sinä olet Jumala, joka taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, tehnyt olet, joka Daavidin, sinun palvelijas suun kautta puhunut olet; miksi pa-

kanat kiukuitsevat ja kansat turhia aikovat? Maan kuninkaas yhteen menevät ja päämiehet kokoovat heitänsä Herraa vastaan ja Hänen Kristustansa vastaan, sillä he ovat tosin kokoontuneet sinun Poikaas Jeesusta vastaan, sekä Herodes että Pontius Pilatus, pakanain ja Israelin kansan kanssa, tekemään, mitä sinun kätes ja neuvos ennen aikonut oli, että tapahtuman pitäis. Ja nyt Herra katso heidän uhkaustansa ja anna sinun palvelijais kaikella uskalluksella sinun sanaas puhua, ja ojenna kätes parantamaan, ja että merkit ja ihmeet sinun pyhän Poikas Jeesuksen nimen kautta tehtäisiin.

Tämä suuri rukouksen voima on tullut Jeesuksen opetuslapsille sen merkilisen päivän perästä, kun he olit ensimmäisen kerran seisoneet kirkkolaissa. Ja nyt Jeesuksen opetuslapset, koska te olette nähneet, että teille on tapahtunut Raamatun jälkeen, että maailman päämiehet ovat pitäneet neuvoa Kristusta vastaan, koska he ovat teitä vaatineet kirkkolakiin vastaamaan kristillisyydestä, jonka kautta teidän uskonne on vahvistettu. Olkaat nyt pelkäämättä, kaikella uskalluksella Jumalan sanaa puhumaan pakanoille, sillä Herra, jota vastaan päämiehet ovat pitäneet neuvoa, on teidän oma turvanne, teidän voimanne ja teidän väkevyytenne, jos vielä Herodes tästä lähin panis muuttamia opetuslapsia vankihuoneeseen, että juutalaiset tykkäisit hänestä, kyllä Herra vielä lähettää Enkelinsä päästämään Pietarin ja Johanneksen irti vihollisen rauhavihjoista⁵.

Se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas vahvistaa teidän sydämenne Pyhällä Hengellensä, että te

saattaisitte vielä puhua maaherroille ja kuninkaille ja ruhtinaille, ja todistaa Jeesuksesta Nazareenuksesta ja hänen voimastansa katuvaaisia armahtamaan ja autuaaksi tekemään, vaikka kuinka maailman joukko pauhais, ja purisit hampaitansa, sillä te olette kuitenkin autuaat, koska teitä Jeesuksen tähden vihataan ja vainotaan, sillä näin he ovat ennenkin tehneet, että he saisit murhalunsa täyttää. Mutta viimein he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Amen!

Alkuperäinen (1 lehti puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ tämmätä = nostaa syyte, haastaa oikeuteen, ruots. stämma

² fundeerata = miettiä, pohtia, ajatella, ruots. fundera

³ freistata = koettaa, yrittää

⁴ graviaiset = hautajaisjuhlat, -kemut.

⁵ viljat = vitjat, ketjut

Niin antakaat siis kaikille, mitä te velvolliset olette: sille vero, jolle vero tulee; sille tulli, jolle tulli tulee; sille pelko, jolle pelko tulee; sille kunnia, jolle kunnia tulee. Room.13:7

Pyhä Paavali neuvoo kristityitä, että heidän pitää alamaiset oleman esivallalle ja maksaman veron ja tullin kelle se tulee. Niin myös Pietari neuvoo kristityitä, että heidän pitää alamaiset oleman kaikelle inhimilliselle säädylle Herran tähden. Mutta sama Pietari sanoi myös: Enemmän tulee kuulla Jumalata kuin ihmisiä, nimittäin hengellisissä asioissa. Jos esivalta vaatii semmoisia, jotka sotivat Jumalan lakia vastaan, silloin täytyy yhden kristityn enemmän kuulla Jumalata kuin ihmisiä. Mutta kaikissa muissa asioissa on yksi kristitty velvollinen kuulemaan esivaltaa.

Sentähden sanoo Paavali, että esivalta on säättö Jumalalta ihmisten avuksi; ja Paavali neuvoo kristityitä, että heidän pitää alamaiset oleman ei ainoastans pelvon tähden, mutta oman-tunnon tähden; sillä omatunto vaatii, että meidän pitää kuunteleman esivaltaa, joka valvoo meidän maallisen etumme ylitse ja estää pahoja ihmisiä tekemästä väkivaltaa. Jos ei olis pelkoa esivallasta, niin tappaisit vihollisen orjat kristityitä ensimmäiseksi. Sen tähden saavat kristityt paljon suojaa esivallan kautta. Ei esivalta käske ihmisiä pahaa tekemään. Sakko on määrätty juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksesta, varkaudesta, huoruudesta ja kaikenlaisesta synnistä, jota maailmassa pruukataan tehdä.

Mutta ei suruttomat tottele esivaltaa, vaan he rikkovat kuninkaan lain juuri esivallan silmään edessä. Rehelliiset varkaat varastavat lain varjon alla. Esimerkiksi ne, jotka vievät toisen oman lain kautta. Eipä semmoiset varkaat huoli oman tunnon kiellosta. Koska he saattavat kuninkaan lain kiertää, niin he tekevät pahaa ennättämisen kautta. Huorat myös tekevät huorin, saati he pääsevät yhteen, ja viinaporvarit myyvät heidän kaluansa, vaikka kuningas on kieltänyt. Mitäpä ne huolivat kuninkaan laista, jotka polkevat Jumalan käskyt jalkainsa alle.

Muutamat, jotka ei pääse kieltämään pahoja tekojansa, tahtovat ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta kunnialliset ihmiset olla. He tahtovat julkisen valehtelemisen kautta tulla ylösotetuksi kristittyin seuraan. Ja vaikka kaikki ovat tehneet niin paljon pahaa Jumalata ja lähimmäistä kohtaan, että heidän pitäis kristittyin oikeuden jälkeen julkisen kirkonrangaistuksen kärsimän, ei ole kuninkaan laki saattanut muita tuomita siihen rangaistukseen, kuin niitä, jotka ovat julkiset huorat ja varkaat, ja joitten huoruus eli varkaus on tullut ilmi. Ja ne taas ovat niin paatuneet, että he valehtelevat Jumalan ja seurakunnan edessä, että he katuvat syntiänsä, vaikka ei ole katumuksen merkkiä. He valehtelevat vielä senki, Jumalan ja seurakunnan edessä, että he aikovat parannuksen tehdä, vaikka ei olekaan totinen aikomus.

Ja koska he ovat sillä tavalla julki-esti valehdelleet kirkossa, luulevat he, että Jumala on jo antanut heille kaikki synnit anteeksi, ja että seurakunta on velvollinen tunnustamaan heitä kristi-

tyksi. Ja koska he siitä kerkiävät, rupeavat he taas huorin tekemään ja varastamaan niin kuin ennenkin. Sillä ehdolla olis rietaskin halullinen kärsimään kirkonrangaistusta, jos kristityt muka tunnustaisit häntä kristiveljeksi, koska hän on tunnustanut kirkossa, että hän on huora ja varas, ja valehtelee vielä seurakunnan edessä, että hän aikoo parannuksen tehdä.

Ei olekaan rietas niin hullu, että hän estää huorat ja varkaat tunnustamasta huoruutensa ja varkaautensa kirkossa, koska huoruus ja varkaus on tullut ilmi. Sillä senkaltaisen tunnustuksen kautta tulee Jumala hyvin pilkatuksi, koska huorat ja varkaat valehtelevat kirkossa. Hän sallii kyllä, että huorat ja varkaat lupaavat parannuksen tehdä. Mutta ei hän sitä sallii, että huorille ja varkaille tulis totinen katumus, jonka kautta he pääsisit hänen kynsistänsä. Mutta jos huoruus ja varkaus ei ole tullut ilmi, silloin rietas opettaa heitä kieltämään ja peittämään syntiänsä. Kaikki katumattomat huorat ja katumattomat varkaat sanovat näin: ”Emme me tarvitse maailmalle huutaa; kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja tuntee meidän rehellisyytemme.”

Niin tekevät myös juomarit ja viinaporvarit, koska heitä tämmätään lakiin¹. He kieltävät pahat tekonsa ja vannovat vielä itsensä helvettiin. He panevat sielunsa pantiksi riettaalle, että he väärällä valalla jaksaisit lunastaa itsensä viinasakosta. Parempi se on, että sielu palaa helvetissä, kuin että täällä tunnustaa huoruuden, varkauden, juopumuksen ja viinakaupan.

Kunnian rietas ja ahneuden perkele viskuttelee² korvaan ja sanoo: ”Pane

kaksi sormea kirjan päälle ja vanno Jumalan ja hänen evankeliuminsa kautta, että sinä olet viaton; mitä sinun tarvitsee maailmalle huutaa, että sinä olet huora ja varas; sinä tulet kunniattomaksi, jos et jaksaa vannoa.” ”Älä tunnusta!” niin viskuttelee ahneuden perkele: ”Älä tunnusta ollenkaan, että sinä olet päissäs ollut elikkä viinaa myynyt; mitä sinun tarvitsee semmoisia tunnustaa? Pane kaksi sormea kirjan päälle ja vanno, ettet sinä ole päissäs ollut, etkä viinaa myynyt. Jos sinä vannot, niin sinä pääset viinasakosta vapaaksi.”

Ja mitäpä tuo synnin orja sielustansa huoli! Riettaan orjan täytyy tehdä, niin kuin isäntä käskää. Ei hän kannaa vaaria sielustansa, saati hän täällä ei joutuis sakkoa vetämään. Tehköön saatana hänen sielunsa jauhoksi, saati hän täällä ei tulis kunniattomaksi. Katso! Semmoiset alamaiset ovat maailman orjat! Niin kuuliaiset ovat he esivallalle, että he kiertävät kuninkaan lain ja polkevat kuninkaan käskyjä jalkainsa alle, ja vihaavat niitä virkamiehiä, jotka tahtovat opettaa maailman ihmisiä elämään lain jälkeen.

Tämän asian tähden ovat kaikki apostolit neuvoneet kristityitä elämään kuninkaan lain jälkeen ja olemaan alamaiset esivallalle Herran tähden, joka on asettanut esivallan ihmisten keskinäiseksi menestykseksi. Sillä jos esivaltaa ei olis, niin tappaisit riettaan orjat kristityitä ensimmäiseksi. Ja me tiedämme, ettei kuningas käske ketään pahaa tekemään. Mutta vihollinen, joka ei voi kärsiä kristityitä maan päällä, on usein yllyttänyt esivaltaa vainoamaan kristityitä. Maailman viisaat ja pakanalliset

papit, jotka ovat vihollisen parhaat ystävät, ne ovat uskottaneet esivaltaa, että kristittyin usko on yksi ihmeellinen taikaus. He ovat valehdelleet, että kristillisuus on vahingollinen valtakunnalle. Ja siitä syystä on esivalta tullut petetyksi, ja on ruvennut vainoamaan kristityitä, koska pakanalliset papit ovat valehdelleet, että kristityt ovat villihenget.

Mutta se on vasta jälkeen huomattu, että pakanat itse ovat villihenget, jotka niin usein tekevät kapinaa esivaltaa kohtaan. Ei ole vielä koskaan kuulunut maailmassa, että oikeat kristityt ovat kapinan nostaneet. Mutta se on usein kuulunut, että pakanat, sekä kastetut että kastamattomat, ovat kapinan tehneet esivaltaa kohtaan. Niin kuin vielä näinäkään aikoina on tapahtunut, jonka tähden keskinäinen sota on tullut valtakunnissa ja suuri veren vuodatus. Tuostapa vihollinen pääsee iloitsemaan ja makkaroita tekemään. Sillä hän oli alusta miestappaja, niin sanoo Vapahtaja. Koska ihmiset tulevat niin hulluksi, että he rupeavat toisiansa tappamaan, silloin pääsee vihollinen nauramaan.

Jospa nyt kaikki hyvät kristityt rukoilisit Jumalata, että hän antais esivalalle sen oikean ylösvalaistuksen, että se elävä kristillisuus ei ole vahingollinen valtakunnalle, niin kuin pakanalliset papit ja maailman viisaat ovat valehtelleet, vaan sitä vastaan rupeaisit esivallat tuntemaan, että oikeat kristityt ovat myös uskolliset alamaiset, ja ettei kukaan ole niin paha tekemään kapinata, kuin yksi pakanallinen kansa, jolla ei ole yhtään tietoa siitä oikeasta kristillisyydestä. Ja tämä pakanallinen kansa erinomattain, jolla on Lutheruksen usko pääkallossa,

mutta perkeleen usko sydämessä. Semmoiset pakanat ovat siveät huorat, jotka vannovat oikeuden edessä, että he ovat vapaat huoruudesta; niin myös rehelliset varkaat, jotka vannovat itsensä puhtaaksi velasta; raittiit juomarit, jotka oikeuden edessä vannovat, ettei he ole päissänsä olleet, ja kunnialliset viinaporvarit, jotka laissa vannovat itsensä vapaaksi viinasakosta; niin myös kruununvarkaat, jotka varastavat tullia.

Onkos tässä monta henkeä, joka ei olis sakon väärti vielä maallisenki oikeuden jälkeen, jos heidän entinen elämänsä tulis tutkisteltavaksi laissa? Eiköhän kaikki joutuis sakkoa vetämään? Joku huoruudesta, joku kruununvarkaudesta, joku tappeluksesta, joku kirouksesta, joku juopumuksesta, joku viina-kaupasta, joku rukouspäivän summaamisesta³, joku sapatin rikoksesta. Mutta vaikka jokainen on sakon väärti vielä maallisenki oikeuden edessä, ei yksikään sentähden ole huora eli varas taikka juomari, vaan he ovat kaikki siveät, kunnialliset, hurskaat ja kiitettävät, rehelliset ja yksivakaiset vanhat kristityt, jokapäiväisen katumuksen tekeväiset ja joka päivä ehdollisissa synneissä riippuvaiset. Mutta semmoiset kuninkaan ja keisarin alamaiset tarvitsisit vielä sakkoa saada, että he muistaisit, kuinka he ovat kuninkaan valan rikkoneet.

Me rukoilemme nyt kaikkein kuningasten kuningasta, että hän varjelis meidän esivaltamme siitä pakanallisesta kansasta, joka ensin polkee kuninkaan käskyt jalkainsa alle, ja sitte vielä tekee kapinata, koska kaikki rakkarit ja kälmit ei saa mieltänsä myöten elää. Kaikki oikeat kristityt ovat aina, apos-

tolin neuvon jälkeen, osottaneet kuuli-
aisuuden esivallalle ja mielellänsä mak-
saneet veron ja tullin kelle se tulee. Ja
me toivomme, että he tekevät vielä
niin tästedeskin.

Kaikkein kuningasten kuningas anta-
koon esivallalle viisautta, että kaikki us-
kolliset alamaiset tulisit varjelluksi pa-
hain ihmisten väkivallasta ja juonista, ja
että kristillisyyttä tulis esivallan kautta
edesauteutuksi. Niin kuin me toivomme,
että kristittyin kuningas kuulee heidän
anomuksensa ja varjelee heitä pahasta!
Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt.22: 15 - 22

Vapahtaja sanoi juutalaisille tämän
päivän evankeliumissa: Antakaat siis
keisarille, kuin keisarin ovat ja Jumalal-
le kuin Jumalan ovat! Näitten sanain
johdatuksesta pitää meidän Jumalan ar-
mon kautta perään ajatteleman: Mitä
yksi kristitty on velvollinen esivallalle
ja Jumalalle. Ensimmäinen tutkistele-
mus: Antakaat keisarille kuin keisarin
ovat. Toinen tutkisteleminen: Antakaat Ju-
malalle kuin Jumalan ovat.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Vaikka
juutalaiset sanoit Pilatukselle: Ei meillä
ole kuningasta vaan keisari, ei he kui-
tenkaan tahtoneet olla keisarin alamai-
set, koska he jälkeen teit kapinan ja tah-
doit kiskoa itsensä irti keisarin hallituk-
sesta. Ja me arvaamme kaikista asian-
haaroista, että jos juutalaiset olisit kää-
ntyneet kristillisyyteen, ei he suinkaan
olis tehneet kapinata keisaria vastaan.
Mutta juutalaiset tahtoivat olla itsevaltai-
set. Se oli heidän mielestään suuri hä-
peä, että heidän piti oleman pakanalli-

sen esivallan alamaiset ja maksaman pa-
kanalliselle esivallalle veroa.

Juutalaiset olit niin pyhät, ettei he
menneet pakanallisen tuomarin huonee-
seen. He pelkäisit, että pakanallisuus
tarttuu heihin, jos he kävisit portista Pi-
latuksen huoneeseen. Sen tähden he sei-
soit ulkona, koska Pilatus tutki Jeesusta.
Vaikka nyt juutalaiset olit niin pyhät,
että he pelkäisit, että pakanallisuus tart-
tuu heihin, jos he kävisit pakanallisen
miehen huoneessa, olit he toiselta puo-
lelta niin itsevaltaiset, ettei he tahtoneet
ollenkaan maksaa veroa pakanalliselle
esivallalle. Ja sentähden he tahtoivat
pyytää Jeesusta ansaan, koska he panit
hänen eteensä tämän kysymyksen: So-
piiko keisarille antaa veroa taikka ei?
He tiesit nimittäin, että Juudan kansa ei
tahtonut ollenkaan maksaa keisarille
veroa. Jos Vapahtaja olis kieltänyt
maksamasta veroa keisarille, niin olisit
ylimmäiset papit kantaneet hänen pääl-
lensä maaherran edessä, että hän on
esivallalle vastahakoinen. Jos Vapahta-
ja olis käskenyt heidän maksaa veroa
keisarille, olis yhteinen kansa suuttu-
nut hänelle. Niin suurella viekkauksella
oli tämä kysymys ajateltu, että he luulit
saavansa hänen ansaan vaikka kuinka
hän olis vastannut.

Mutta me tiedämme vakaan, että juu-
talaiset olit itse vastahakoiset sekä kei-
saria vastaan että Jumalata vastaan. Ja
tämä juutalaisten vastahakoisuus on,
sen pahempi, tarttunut kaikkiin maail-
man orjiin. Niin kuin juutalaiset sanoit
Vapahtajalle: Me olemme vapaana syn-
tyneet, ja emme ole kenenkään orjat ol-
leet. Niin ajattelevat kaikki maailman
orjat, että he ovat vapaat. Ja sen vapau-

den tähden tahtovat he oman tahtonsa jälkeen elää. Ei he tahdo mielellänsä kärsiä, että maallinen esivalta lain kautta estää heidän itsevaltaisuuttansa. He valittavat kaikki, että ”laki on kova” ja ”vero on raskas”. Niin esimerkiksi viinaporvari närkästyty kovin, koska häntä sakotetaan viinan myymisestä. Hän ajattelee, että se on yksi väärä laki, joka estää häntä omaa kaluansa käyttämästä kuinka hän itse tahtoo.

Juomari myös pitää sen pahana, koska häntä sakotetaan juopumuksesta. Se onki hänestä yksi väärä laki, joka estää häntä nautitsemasta tätä ”Jumalan viljaa”. Huorat myös pitävät sen pahana, että heidän pitää maksaman sakkoa kirkolle ”rakkaudesta”, ja vielä kärsimän sen häpeällisen kirkonrangaistuksen. Vieläpä kruununvarkaat, jotka varastavat tullia; ne ei pidä syntinä ollenkaan senkaltaista varkautta, vaan he ajattelevat, että se on yksi väärä laki, ja että ”kruunu on rikas”. Kaikki nämät suuttuvat erinomattain edesantajalle ja päällekkantajalle, jotka ”kateuden tähden saattavat lähimmäisensä vahinkoon.”

”Eikös se ole yksi suuri synty”, sanovat lain rikkojat, ”että päällekkantajat saattavat lähimmäisensä vahinkoon?” Niitten kautta joutuvat juomarit, viinaporvarit ja kruununvarkaat vetämään sakkoa ja ”viattoman omansa kadottamaan.” Eikös siinä ole yksi suuri synty ja vääräys? On vissimmästi. – Niin ajattelevat viinaporvarit erinomattain, jotka ensin aivan rakkaudesta antavat juomarille yhden matkaryypyn, että sydän lämpenis. Ja koska juomarin viinahalu sen ensimmäisen viinaryypyn tähden on syttynyt palamaan, tulee juomarin sy-

dän niin rakkaaksi, että hän antaa viinaporvarille viimeisen tolpan⁴ toisen ja kolmannen ryyppyn edestä.

Eikös se ole siis yksi suuri synty ja vääräys, että armahtavaiset viinaporvarit pitää vielä sakkoa vetämän sen tähden, että he tekevät hyvää juomarille, jotka ovat surkeassa hädässä viinahimonsa tähden? Mutta ehkä viinaporvareilla ja kruununvarkailla on se vakuutus, että kruunun päällekkantajat saattavat lähimmäisensä vahinkoon, on ilman kiittäminen se vakuutus, että kaikki juomarit pitää kiittämän heitä ijankaikkisuudessa sen edestä, että he ovat heidän viinahimonsa sytyttäneet ja sen kautta auttaneet heitä ennen aikaa helvettiin. Sen rakkaan työn edestä pitää heidän kiittämän viinaporvaria ja sanoman: suuri kiitos, rakas veljeni, sen edestä, että sinä viinallas olet auttanut minua helvettiin ennen aikaa! Ja myös huorat pitää kiittämän huorimiehiänsä ja sanoman: suuri kiitos, rakas veljeni, ettäs olet minua villinnyt huoruuteen, ja sen kautta auttanut minua helvettiin! Ja lainvartijat, jotka ei ole saattaneet lain rikkojia vahinkoon pitää saaman kiitoksen kaikilta juomareilta, viinaporvareilta ja kruununvarkailta sanoen: suuri kiitos, rakas lainvartija, ettet ole saattanut meitä vahinkoon! Et ole lain kautta estänyt meitä juoksemasta helvettiin! Ja suruttomat papit saavat myös kiitoksen ja kunnian. Siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit pitää kiittämän heitä ja sanoman: suuri kiitos, hyvä opettaja, ettäs olet luvannut kaikille katumattomille taivaan valtakunnan. Sinä olet antanut meidän mennä rauhassa helvettiin.

Koska nyt kaikki saavat elää vapaan tahtonsa jälkeen, koska viinaporvarit riisuvat juomareita alastomaksi, huorat saavat jalkalapsia ja tulevat viimein seurakunnan päälle, kruununvarkaatsaavat varastaa kruunua niin paljon kuin he tahtovat, silloin täytetään ilmanki kuninkaan laki. Koska köyhät juomarit ja köyhät huorat tulevat seurakunnan päälle, silloin ovat he ilmanki eläneet kuninkaan lain jälkeen. Ja koska kruununvarkaatsaavat varastavat tullia, silloin ovat he ilmanki maksaneet veroa kruunulle. Eihän ilmankaan kuningas tahdo muuta alamaisiltansa, kuin että he joisit ja tappelisivat, huorintekisit ja varastaisivat, keittäisivat ja myisivät palo-viinaa, hyvin tietten, että huorat ja juomarit ovat aikaiset sotamiehet, viinaporvarit antavat niille rohkeuden sotimaan, ja kruununvarkaatsaavat tuovat veroa kruunulle, millä semmoinen sotajoukko palkataan. Antakaat nyt keisarille, kuin keisarin ovat.

Toinen tutkistelemus. Antakaa Jumalalle, kuin Jumalan ovat! Juutalaiset ei tahtoneet antaa veroa keisarille, vaan he tahtoivat itse verorahansa syödä ja juoda. Mutta Jumalalle he luulivat antavansa sen kiitoksen ja kunnian, kuin hänen tuli saada, koska he sanoivat Vapahtajalle: ”Anna Jumalalle kunnia, ja sano meille, jos sinä olet Jumalan Poika!” Ja se oli heidän ymmärryksensä jälkeen Jumalan pilkkaaminen, koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi. Mutta juutalaiset pidit kuitenkin itsensä Jumalan lapsena, sillä he sanoivat kerran Vapahtajalle: ”Meillä on isä, nimittäin Jumala.” Kuitenkin oli vihollinen kääntänyt heidän silmänsä nurin, sillä he pidit Vapahtajan

vääränä profeettana, joka oli liitossa perkeleen kanssa.

Vapahtaja oli heidän mielestään yksi kansan häiritsijä, joka sekoitti kansaa väärällä opilla ja neuvoi ihmisiä väärälle tielle. Rietas oli antanut heille sen vakuutuksen, että Jeesus Nazareenus oli yksi vahingollinen ihminen, joka piti hävitettävän. Ja he luulivat siis tekevän Jumalalle kunnian, koska he rupeisivat kantamaan hänen päällensä maa-herran Pontius Pilatuksen edessä. Se hengellinen viha kääntyi omantunnon asiaksi. Juutalaisten omatunto kaipaisi Vapahtajan verta. Vihollinen oli niin kääntänyt heidän silmänsä nurin, että hengellinen viha muuttui omantunnon asiaksi. Ja sentähden sanoivat he Pilatukselle: ”Meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää hänen kuoleman, sillä hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi.

Tämä asia, että Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi, teki juutalaisille niin paha, että heidän täytyi Jumalan kunnian puolesta vastata ja antaa Jumalalle sen kunnian, että hänen Poikansa pilkattiin, häväistiin ja ylönkatsottiin, varkaan tavalla ruuskittiin ja ryövärien tavalla ristiinnaulittiin!

Ja tämä on vielä nytkin paras kunnia, jota juutalaiset saattavat antaa Jumalalle, nimittäin kristittyinä vihaaminen ja vainoominen. Vapahtaja on itse sanonut, että he luulevat tekevän Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia. Mutta mikäs Jumala se on, jolle he tämän palveluksen tekevät? Apostoli Paavali todistaa, että tämän maailman jumala on uskotomien taidot sovaissut. Ja toisessa paikassa sanoo sama apostoli: Jumala on

heille lähettävä väkevän eksytyksen hengen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet.

Jos tämän maailman jumala ei olis uskottomain taitoa sovaissut, ottaisit he ilman epäilemättä vaarin armon ajasta. Mutta koska tämän maailman jumala on uskottomain taidot sovaissut, niin on myös taivaan Jumala lähettänyt heille väkevän erhetyksen, niin että he valheen uskovat. He uskovat paremmin, mitä perkele, maailma ja heidän oma lihansa sisälle antaa, kuin mitä Jumalan sana osottaa. He uskovat siis valheen ja kieltävät pois totuuden. He uskovat, että heidän entinen elämänsä pitäis kelpaaman Jumalalle, vaikka Jumalan sana osottaa, että se entinen vanha elämä ei kelpaa ollenkaan Jumalan edessä.

He uskovat myös, että se entinen kuollut usko pitäis tekemän heitä autuaaksi. Mutta ei he ymmärrä sitä, että usko ilman töittä kuollut on. He uskovat niin kuin juutalaiset, että Jumala on heidän isänsä, koska he ovat syntyneet kristillisistä vanhemmista, ovat myös oikein kastetut, ovat oppineet kristinopin pääkappaleita ymmärtämään, saattavat lukea, käyvät muutaman kerran kirkossa ja Herran ehtoollisella, pitävät rukouksia pyhäpäivinä, ja muuta semmoista. He uskovat, että tämä ulkonainen Jumalan palvelus pitäis kelpaaman Jumalalle, mutta ei he sitä ole uskoneet, että tämä ulkonainen Jumalan palvelus painaa heitä helvettiin, koska siitä ei ole tullut heille totista katumusta ja parannusta, ei ole tullut sydämen ja mielen muutosta, ei ole tapahtunut totista kääntymistä ja uutta syntymistä.

He ovat siis antaneet Jumalalle kiitoksen ja kunnian suulla, mutta sydämellä ja elämällä, eli ajatuksilla, sanoilla ja töillä, ovat he antaneet kunnian maailman jumalalle, joka on heidän taitonsa sovaissut eli kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat sen oikean kristillisyyden vääräksi opiksi, taikaukseksi eli villitaudiksi, mutta heidän luonnollisen tilaisuutensa katsovat he oikeaksi kristillisyydeksi.

Koska rietas on antanut heille sen vakuutuksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, vissimmästi on hän myös antanut maailman lapsille sen vakuutuksen, että he ovat oikeat kristityt ja Jumalan lapset. Eipä juutalaisetkaan sitä tunteneet, että he olit perkeleen lapset, vaan he luulit olevansa Jumalan lapset, koska he sanoit: Meillä on Isä, nimittäin Jumala. Mutta Vapahtaja sanoi heille: Te olette siitä isästä perkeleestä; te teette, mitä te olette nähneet teidän isänne tekevän. Ja apostoli Johannes sanoo: Siitä ilmaantuvat Jumalan lapset ja perkeleen lapset: jokainen, kuin ei tee vanhurskautta, ei hän ole Jumalasta. Joka syntiä tekee, hän on perkeleestä.

Jos me tämän tuntomerkin jälkeen tahdomme eroittaa Jumalan lapsia perkeleen lapsista, niin tulevat kaikki ne perkeleen lapsiksi, jotka elävät ehdollisissa synneissä, niin kuin juopumuksessa, haureudessa, kateudessa, vihassa ja kirouksissa. Ja tämmöinen elämä passaa niille, jotka seisovat kristillisyyttä vastaan, jotka vihaavat kristityitä ja luulevat palveluksen tekevänsä Jumalalle, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia.

Semmoiset vanhat kristityt ovat kylä jumalaiset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana. He veisaavat kirkossa ja ulvovat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana, ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana, ovat raittiit kirkossa ja juomarit kirkon takana, ovat rehelliset kirkossa ja varastavat kirkon takana. He juovat kirkossa Herran kalkista ja kirkon takana he juovat perkeleen kalkista. Semmoiset ovat ne vanhat kristityt, jotka palvelevat Jumalaa suulla, mutta sydämellä he palvelevat rietasta.

Antakaat siis kunnia Jumalalle, te harvat sielut, jotka olette tunteneet Jumalan suurta voimaa teidän sydämissänne. Tunnustakaat teidän Jumalan lapsiksi maailman edessä, niin kuin meidän Vapahtajamme tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi kirkkoraadin edessä. Älkää antako riettaalle sitä kunniaa, että te maailman pelvon tähden kiellätte meidän Herran Jeesuksen Kristuksen suurta voimaa syntisiä auttamaan perkeleen vallan alta.

Vaikka maailman orjat pitävät sen pilkkana ja ylpeyden merkinä, että yksi huora ja varas tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi; mutta itse Vapahtaja on sanonut, että publikaanit ja portot käyvät edellä taivaan valtakuntaan, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Ei ole maailman

lapset saaneet sitä vakuutusta ylhäältä, että he ovat Jumalan lapset, mutta he luulevat, että he tulevat autuaaksi, koska he kuolevat. Ja sen luulon on itse rietas antanut heille, että he pysyisit suruttomuudessa.

Antakaat tekin, heränneet sielut, Jumalalle kunnia, ja tunnustakaat pelkäämättä maailman edessä, mitä Jumalan ennättäväinen armo on vaikuttamassa teidän sydämissänne totisen parannuksen ja katumuksen kautta.

Ja sinä katuvainen ryöväri, nuhtelee toista, vaikka et ole vielä itse saanut lupausta. Julista maailman katumattomille ryöväreille totuus, ja sitte käännä itses sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan puoleen ja sano: Herra Jeesus! Muista minua, koska tulet valtakuntaas! Kukatiesi hän antaa sinulle sen suuren ja kalliin ja painavan lupauksen: totisesti sanon minä sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa! Sen armolupauksen päälle sinä saatat autuaallisesti kuolla. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ tämmätään lakiin = haastetaan oikeuteen

² viskuttelee = kuiskaa

³summata = laiminlyödä, ruots. försumma

⁴ tolppa = 25 äyrin raha

Enkeli sanoi Tobialle: **Kuningasten ja päämiesten neuvoa ja salaisuutta pitää salattaman, mutta Jumalan töitä pitää korkeasti ylistettämän ja julistettaman.**

Tob.12: 7

Nämät sanat löytyvät kirjoitettuna Tobiaksen kirjassa, ja me kuulemme niistä, että ihmisen pitää salaaman kuningasten neuvoja; mutta Jumalan töitä pitää julistettaman. Kuitenkin tekevät ihmiset vastoin tätä käskyä. Jos Kuningas sanoo jollekulle, mitä hän aikoo tehdä, niin on harva mies niin uskollinen, että hän saattaa sen salaisuuden pitää takanansa, ettei hän ilmoita sitä kenellekään. Vaikka se tulee vahingoksi valtakunnalle, jos joku ilmoittaa kuningasten salaiset neuvot, mutta Jumalan armoitetta ei tahdo moni ilmoittaa, sillä riettaalle tulee suuri vahinko ja häpeä, jos joku rupeis maailmalle huutamaan, mitä Jumala on hänessä vaikuttanut.

Jos esimerkiksi yksi kristitty rupeis sanomaan maailmalle, kuinka Jumalan Henki on hänessä vaikuttanut sydämen ja mielen muutoksen, ja kuinka hän on tuntenut Jumalan armo vaikutuksia, varsin suuttuu vihollinen ja sanoo: Sinä kerskaat itseäs, sinä teet itses hyväksi. Vihollinen ei tahdo antaa sitä kunniaa Jumalalle, että Jumala olis jotakin hyvää tehnyt. Vihollinen tahtoo paljon vääryyttä löytää Jumalan hallituksessa. Jumala on vihollisen mielestä yksi väärä Jumala, joka niin hurskaan ja kunniallisen miehen tuomitsi helvettiin. Ja sen tähden hän ei anna Jumalalle sitä kunniaa, että Jumala olis jotakin hyvää vaikuttanut. Maailman jumala tahtoo

sen kunnian itsellensä omistaa, että hän on sen tehnyt, mitä Jumala on tehnyt.

Kyllä vihollinen suopi senkaltaisia Jumalan töitä ilmoittaa, joita hän on pilannut, esimerkiksi luomisen työt. Vihollinen sallii kyllä orjiensa olla siinä uskossa, että het ovat Jumalan kuvaan luodut, sillä hän tietää hyvin, ettei heissä ole Jumalan kuva enää, koska hän on luomisen jälkeen pilannut sen Jumalan kuvan ja maalannut Jumalan kuvan mustaksi, eli muuttanut Jumalan kuvan riettaan kaltaiseksi. Kyllä rietas sallii orjiensa tunnustaa, että Jumala on heidän Isänsä, sillä hän tietää hyvin, ettei Jumala ole heidän Isänsä, niin kauan kuin he tekevät mustan isän töitä.

Mutta sitä vihollinen ei salli, että ihmiset julistavat senkaltaisia Jumalan töitä, joita vihollinen ei saata pilata, niin kuin esimerkiksi Jumalan armo vaikutuksia. Niitä ei saata vihollinen pilata, koska ne tuntuvat ihmisessä, mutta hän tahtoo niitä tyhjäksi tehdä, ja uskottaa vielä orjiensa, että net on riettaalta, esimerkiksi heräys ja omantunnon vaiva. Ei ne ole muut kuin riettaan vaikutukset. Niin myös armonmerkit ja hengellinen ilo. Rietas niitä on vaikuttanut, niin sanovat vihollisen orjat. Niin myös hengellinen murhe, ei se ole muu kuin vihollisen konstit kaikki, mitä Jumala tekee ja jota vihollinen ei saata muuttaa, pilata eli turhaksi tehdä, sen vihollinen ottaa ja omistaa itsellensä eli uskottaa orjiensa, että net on hänen työnsä.

Mutta ei vihollinen salli sitä, että hänen työnsä tulis ilmi, josta hänelle itselle tulis häpeä. Esimerkiksi huoruus, varkaus, valhe. Riettaalla on niin suuri kunnia, että hän kieltää pois synnintun-

nustuksen ja sanoo: Ei tarvitse semmoisia maailmalle huutaa. Hän tahtoo aina peittää ja salata syntiänsä, ettei maailma sais tietää, mitä hän on pimeydessä värkännyt. Koska maailma pitää häntä siveänä ja kunniallisena miehenä, tahtoo hän aina sen kunnian itsellensä omistaa, että hän on yksi siveä, rehellinen ja kunniallinen mies. Jos joku tunnustaa hänen päällensä syntiä, niin hän kieltää pois ja sanoo: Sinä valehtelet. Ei hän ota syntiä päällensä, jos mikä olisi.

Koska ensimmäinen vaimo tunnusti hänen päällensä syntiä, suuttui hän vaimon siemenelle ja tahtoo niitä hävittää, jotka hänen töitensä saattavat valkeuteen. Sanalla sanottu: Riettaalla on niin suuri kunnia, että hän kieltää ja peittää omia pahoja töitä, että maailma aina ajattelisi hänestä hyvää. Mutta niitä Jumalan töitä, joita hän ei saata pilata, muuttaa eli tyhjäksi tehdä, niitä hän omistaa itsellensä ja antaa orjillensa sen uskon, että Jumalan Hengen vaikutukset ovat riettaalta. Ja vaikka hän ei saa heränneitä siihen uskoon, että Jumalan Hengen vaikutukset ovat riettaalta, kuitenkin panee hän niitä häpeämään, ettei heidän pitäisi ilmoittaman Jumalan Hengen vaikutuksia. Jos nimittäin heränneet sielut rupeisit maailmalle huutamaan, mitä he ovat tunteneet Jumalan Hengen vaikutuksesta, niin tulis Jumalalle sen kautta kunnia.

Mutta riettaalla on niin suuri kateus, ettei hän sois ollenkaan, että joku sielu maan päällä antais Jumalalle kunnian ja tunnustais julkisesti, että Jumalan Henki on hänessä tehnyt työtä. Sen tähden panee vihollinen niitä vastaheränneitä häpeämään Jumalan Hengen töitä, ettei he

tohdi ilmoittaa kenellekään, mitä Jumalan Henki on vaikuttanut heidän sydämisänsä. Jos he nimittäin ilmoittaisit Jumalan Hengen vaikutuksia maailmalle, niin maailman lapset rupeavat niitä heränneitä pilkkaamaan ja sanomaan: Te kerskaatte itseänne. Te teette itseänne hyväksi. Niin kuin Mooseksen veli Aaron ja sisar Mirjam sanoit: Tyhjä¹ Mooseksen kauttakos Jumala puhuu? Niille tuli kateus, ja kateuden rietas pani niitä pilkkaamaan Moosesta, että hän teki itsensä hyväksi.

Muut maailman orjat suuttuit Moosekselle ja sanoit: Se on teille ylön paljon, sillä kansa on kaikki pyhä. Miksi te korotatte teitänne Herran kansan päälle? (4 Moos.16:3). He tahtoivat soimata Moosesta ylpeydestä, koska he itse olivat ylpeydessä. Jos taas herännyt ihminen ei saata salata Jumalan Hengen vaikutuksia, niin sanovat riettaan orjat: Jo sekin tuli hulluksi. Koiran tauti on sille tarttunut. Jo sekin tuli villihengeksi. Tämän maailman pilkkaamisen ja vainoamisen tähden panee vihollinen muutamia vastaheränneitä häpeämään Jumalan töitä ja salaamaan Jumalan Hengen vaikutuksia, ettei kunnia tulis Jumalalle annettavaksi, mutta riettaalle.

Mutta me kuulemme nyt edellä mainituista sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Tobiaksen 12: 7, että enkeli käski hänen julistaa Jumalan töitä, koska hän sanoit: Kuningasten ja päämiesten neuvoa ja salaisuutta pitää salattaman, mutta Jumalan töitä pitää korkeasti ylistettämän ja julistettaman. Olikos siis enkeli hengellisessä ylpeydessä, koska hän käski Tobiaksen huutaa maailmalle, mikä suuri armo hänelle oli tapahtunut.

Nyt antavat muutamat armonvargaat myöten, ettei se ole hengellisessä ylpeydessä, joka puhuu Jumalan armosta, sillä he saattavat itsekin tunnustaa, että he makaavat joka päivä Vapahtajan verisessä ristin juuressa. Ja kyllä vihollinen sallii heidän sen verran huutaa maailmalle, sillä hän tietää, että armonvargaat ovat salaiset Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he luulevat itse olevansa hänen ristinsä juuressa. Mutta sen synnintunnustuksen he kieltävät peräti pois, ja sanovat: Ei kukaan tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa.

Sen synnintunnustuksen kautta tulee nimittäin riettaalle häpeä. Sentähden hän ei salli orjiensa tunnustaa syntiänsä. Mutta mitäs ne sanat merkitsevät, jotka löytyvät kirjoitettuna neljännessä Moosesen kirjassa, viidennessä luvussa ja seitsemännessä värssyssä: ”Heidän pitää tunnustaman rikoksensa kuin he tehneet ovat, ja pitää päänänsä sovittaman vikansa.” Mutta armonvargaat tahtovat selittää tämän paikan niin, että ihmisen pitää tunnustaman rikoksensa ainoastans lähimmäiselle, jota vastaan hän on rikkonut, mutta ei muille. Meidän täytyy siis hakea muita Raamatun paikkoja, jotka osottavat, että Jumala vaatii julkisen synnintunnustuksen.

Mutta koska tämän päivän evankeliumissa annetaan meille yksi esimerkki, kuinka maailman kunnia estää yhden armoa etsiväisen sielun tunnustamasta maailman edessä sen huonon ja viheliäisen tilaisuuden, jossa hän tuntee itsensä olevan, ja kuinka se sama kunnian rietas panee muutampia armoa tarvitsevaisia varastamaan armoa Vapahtajalta, niin olis tarpeellinen rukoilla Jumalata ja

sitä suurta Ristinkantajata, että hän aukaisis kaikkein sokeain raukkain silmät näkemään, kuinka vihollinen maailman kunnian tähden eksyttää niitäkin, jotka tuntevat viheliäisyytensä ja panee niitä armoa tarvitsevaisia sieluja salaamaan sen huonon tilaisuuden, jossa he ovat, ja varastamaan armoa Vapahtajalta.

Jospa nyt kaikki punaista tautia sairastavaiset ilmoittaisit julkisesti maailman edessä, kuinka huonossa ja viheliäisessä tilaisuudessa he ovat, että koko maailma saapi tietää, mikä heitä on pakkottanut armoa kerjäämään. Kuulkoon se suuri ja ylistetty taivaan Kuningas kaikkein viheliäisten, murheellisten ja alaspainettuina huokauksen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt.9: 18 - 26

Tämän päivän evankeliumissa on ylöskirjoitettu kaksi ihmetyötä, joita Jeesus teki. Ensiksi paransi hän yhden vaimon, joka oli punaista tautia sairastanut kaksitoista kymmentä ajastaikaa. Toiseksi herättää hän yhden päämiehen tyttären kuolleista. Me otamme sen ensimmäisen tapauksen tutkistellaksemme, kuinka ne, jotka freistaavat² salaa varastaa armoa Vapahtajalta, täytyvät viimein julkisesti tunnustaa, kuinka he ovat tehneet. Meidän täytyy ensinnä ottaa vaaria siitä, että evankelistat Markus ja Luukas ovat kirjoittaneet enemmän tästä vaimosta, joka oli kaksitoista ajastaikaa punaista tautia sairastanut; joista me olemme saaneet tietää, että tämä vaimo, joka väen keskellä naaki, ja pääsi myös niin liki Vapahtajaa, että hän sai koskea hänen vaatteeseensa, oli aikonut sanan puhumatta lähteä kotia. Mutta

koska Vapahtaja rupeis tutkimaan, kuka häneen oli koskenut, häätyi tämä vaimo vapistuksella tunnustaa, kuinka hän oli tehnyt. Siitä me arvaamme, ettei armonvarkaat saa niin ilman tutkimatta mennä sen varastetun armon kanssa.

Mutta ehkä nyt tämä vaimo pääsi varastamaan armoa sillä tavalla, kuin evankeliumissa on ylöskirjoitettu, ei siitä seuraa, että kaikki armonvarkaat pääsevät niin liki Vapahtajaa, että he saattavat totisesti varastaa hänen armonsä. Sillä muutamat ei ole koskaan sitä punaista tautia sairastaneet, ja yhtä hyvin luulevat he, että Vapahtaja on heille armollinen. Se suuri väen paljous, joka silloin kurkistelemisen tähden seurasi Jeesusta, ja tunki likimmäiseksi, oli aivan joutilas väki, joka oli tyhjä kurkistelemisen tähden tullut kokoon. Ja ne tunkisit ja pakkaisit likimmäiseksi Vapahtajaa, he luulit ilmanki olevansa mahdolliset koskemaan häneen. Ja niin tekevät vielä nytkin suruttomat. He pakkaavat ja tunkevat itsensä likimmäiseksi Vapahtajaa, vaikka heillä ei ole mitään hätää. Ja koska sitte kysymys tulee, kuka häneen on koskenut, niin kieltävät kaikki. Tämä joutilas surutoin kanssa on vähän ajan perästä valmis huutamaan ristiinnaulitse. Semmoinen se nyt on suruttoman kansa rakkaus Vapahtajalle, vaikka he luulevat, että he pakkaavat Vapahtajan helmassa. Toisen vuoron he huutavat ”hoosianna Daavidin Pojalle” ja toisen vuoron he huutavat: ”Ota pois, ristiinnaulitse!”

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että net harvat sielut, jotka sairastavat punaista tautia, saattavat vielä varastaa armoa niin kuin tämä vaimo, joka häpiän

eli maailman kunnian tähden i vihtinyt tulla Vapahtajan silmäin eteen ja julki- sesti tunnustaa, minkäkaltainen tauti hänellä oli, ei kehdannut langeta polvillensa ja rukoilla, että Herra Jeesus auttais häntä, ei tohtinut huutaa ”Jeesus, Daavidin Poika, armahda minun päälleni.” Mutta kunnian rietas pani häntä naakimaan ja väen keskellä tukkimaan, että hän pääsis niin liki Vapahtajaa, että hän sais koskea hänen vaatteensa liepeeseen. Tällä vaimolla oli siis juuri varastama meininki, ja ne uskottomat raukat, jotka sanovat, ettei ihminen saata varastaa armoa, saavat nyt nähdä tämän vaimon esimerkistä, kuinka seppä³ armonvaras on naakimaan Vapahtajan selän takana.

Muut hädässä olevaiset ihmiset bruukaavat aina tulla Vapahtajan silmäin eteen ja valittaa hätäänsä. He bruukaavat langeta polvillensa ja rukoilla. Ja ne, jotka sokeuden tähden ei saata tulla juuri liki Vapahtajaa, huutavat kuitenkin kaukaa: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päallemme. Mutta tämä vaimo rupeis juuri kauniisti varastamaan armoa. Mutta se oli ihmeellinen, että se varkaus kävi hänelle joltisesti laihin. Mutta koska kysymys tuli, kuka häneen oli koskenut, niin kielsit kaikki. Ja tämä vaimo ei tohtinut varsin ilmoittaa itseänsä. Maailman kunnia oli hänessä niin suuri, että hän olis kyllä niin kuin varas koira, ja sanan puhumatta, lähtenyt pois, jos Jeesus ei olis alkanut kovemmin tutkistelemaan, kuka häneen on koskenut.

Kyllä vissimmästi Vapahtaja tiesi, kuka se oli, mutta hän tahtoi koetella sitä vaimoa, jos maailman kunnia laskis häntä tunnustamaan varkautensa. Nyt muistelevat evankelistat Markus ja Luu-

kas siitä vaimosta, että hänen täytyi viimein tunnustaa varkautensa. Koska nimittäin tämä vaimo näki, ettei tämä asia ole salattu, niin tuli hänelle hätä. Markus sanoo, että tämä vaimo pelkäsi ja vapisi, että hän tiesi, mitä hänen kohtaansa tapahtunut oli. Ja Luukas sanoo, että hän tuli vapisten ja maahan lankesi hänen eteensä, ja julisti kaikelle kansalle, minkä syyn tähden hän oli häneen ruvennut.

Tässä näet sinä, armonvaras, ettei Jeesus laske armon varkaita ilman tutkimatta. Toiseksi näet sinä, minkäkaltainen pelko ja vapistus tulee armonvarkaille, koska omatunto alkaa soimaamaan, että he ovat ilman luvatta koskeneet Vapahtajan pyhää persoonaa. Kolmanneksi näet sinä, että armonvarkaat täytyvät viimein tunnustaa koko maailman edessä, minkä syyn tähden he ovat salaisesti ja ilman luvatta häneen koskeneet.

Vaikka tämän aikaiset armonvarkaat sanovat: Ei tarvitse kukaan maailmalle huutaa, minkä syyn tähden hän on Vapahtajaan koskenut, eli minkä syyn tähden hän on alkanut varastamaan armoa. Mutta tämä vaimo kuitenkin häytyi tunnustamaan, ei ainoastans Vapahtajalle, vaan koko kansalle, kuinka hän oli punaista tautia sairastanut kaksitoista ajastaikaa, ja kuinka hän oli ajatellut, koska hän meni varastamaan armoa Vapahtajalta. Se punainen tauti oli nimittäin yksi häpeällinen tauti, vaikka se oli Jumalalta päälle pantu. Mutta maailman edessä se luetaan häpeälliseksi. Ja sentähden ei vihtinyt armonvaras tunnustaa ennen kuin hätä tuli, että hänellä oli semmoinen tauti. Kunnian rietas pani häntä salaamaan sitä. Ja niin panee vielä nytkin kunnian rietas muutampia salaa-

maan sitä, että heille on punainen tauti tarttunut. Ei he vihti sitä ilmoittaa maailmalle, sillä he pelkäävät, että heitä pilkataan. Se on maailman edessä häpeä, että he ovat semmoiseksi joutuneet. He kostantavat paljon lääkaritten päälle, mutta ei punainen tauti ole semmoinen tauti, että lääkärit saattavat sen parantaa. Evankelistat muistelevat, että se tuli pahemmaksi, mutta ei paremmaksi, koska hän oli lääkaritten tykö käynyt. Ei saata nimittäin hengelliset puoskarit parantaa niitä, jotka punaista tautia sairastavat. Ja ei ole yksikään muu tohtori, kuin ainoastans yksi Vapahtaja, joka saattaa sen taudin parantaa. Mutta se on pahempi, että semmoiset sairastavat ei mene varsin Vapahtajan tykö, ja vielä pahempi, että he tulevat salamyhkäisyydessä, tunkevat sen suruttoman väen läpitse, eikä tule julkisesti Vapahtajan ja koko maailman silmään edessä tunnustamaan, itkemään ja rukoilemaan sitä suurta Ristinkantajata, että hän suuresta armostansa auttais heitä, vaan he naakivat selän takana, varastavat armoa Vapahtajalta.

Semmoiset ovat nyt ne armonvarkaat, jotka sairastavat sitä punaista tautia. Ne ovat totisesti armoa tarvitsevaiset, mutta heillä on niin suuri maailman kunnia, ettei he tohdi ilmoittaa itseänsä maailmalle, eikä myös Vapahtajalle, ennen kuin tutkistelemus tulee, kuka häneen on koskenut. Vieläpä se surutoin joukko, joka ilman aikaansa ja kurkistelemisen tähden pakkaa Vapahtajan päälle ja ahdistaa joka kantilta, ja kohta polkevat häntä jalvoillansa. Ne kieltävät kaikki, ettei he ole koskeneet häneen. Kyllä ne jaksavat valehdella, ettei he ole ahdistaneet häntä, vaikka ne ovat synnin

kyynäspäällä häntä lykänneet ja jalvoilansa polkeneet ja ruumiillansa ahdistaneet hänen pyhää persoonaansa. Yhtä hyvin ne kieltävät ja valehtelevat, ettei he ole häneen koskeneet.

Tämä surutoin ja joutilas joukkokunta ovatki niin rohkiat tunkemaan, tukkiimaan ja pakkaamaan Vapahtajan päälle, että Pietarin täytyi sanoa Vapahtajalle: Mestari! Kansa ahdistaa ja tunkee sinua. Pietari tyhmistyi sitä tyhmyyttä, ja moitti sitä, että tämä joutilas väki ei pitänyt Vapahtajaa paremmassa arvossa, eikä hävennyt ollenkaan tunkemasta ja pakkaamasta hänen päällensä. Mitäpä net huolivat, jotka ovat niin kuin hattarat ja metänperkeleet, ei he ymmärrä pelätäkään Jumalan Poikaa. Mutta älä huoli, koska tuomio tulee, silloin he saavat nähdä, ketä he ovat polkeneet ja ahdistaneet. Kyllä he silloin rupeavat soimaamaan Vapahtajaa, niin kuin hän jo edeltäpäin on ilmoittanut: ”Herra! Sinä olet saarnannut meidän kaduilla, ja me olemme saarnanneet sinun nimees, me olemme syöneet ja juoneet sinun kanssas. Se merkitsee: Me olemme hyvin tutut olleet. Mutta hän on sanova: Menkää pois, te pahantekijät, en minä tunne teitä.

Ottakaat nyt vaari! Te punatautiset ihmiset. Ottakaat vaari tästä vaimosta, joka kunnian tähden meinais varastaa armoa. Varoitte teidän sielujanne, ettette menis varastamaan armoa, vaan tulkaat julkisesti valittamaan teidän häntäänne ja teidän puutoksianne, ja tunnustakaat hänen edessänsä, vaikka koko maailma kuulis, minkäkaltainen tauti teillä on. Vaikka armonvarkaat sanovat: Ei tarvitse maailmalle huutaa. Ja sillä sanalla he antavat kunnian riettaalle,

mutta ei Vapahtajalle, joka ei laske armonvarkaita ilman tutkimatta tykönsä, vaan hänen tahtonsa on, että kaikki salaiset asiat pitää julkisesti julistettaman. Älköön yksikään luottako sen päälle, että tämä vaimo sai pitää sen armon, jonka hän oli varastanut. Se tuli siitä suuresta Vapahtajan rakkaudesta, että hän alkoi tutkiin, kuka häneen oli koskenut.

Mutta jos Vapahtaja olis antanut hänen mennä sen varastetun armon kanssa ilman tutkimatta, niin olis rietas saanut sen ilon hänestä, ettei olis hän kiittänyt Vapahtajaa sen armon edestä kuin hänelle oli tapahtunut. Kunnian rietas, joka esti häntä tunnustamasta hätänsä, olis myös estänyt häntä kiittämästä Vapahtajaa. Ja se olis ollut vastoin Raamattua, joka sanoo: Jumalan töitä pitää korkeasti julistettaman. Jos Jumalan armotyöt ei tule ilmi, niin unhotetaan Jumala ja rietas saapi kaiken kunnian. Koska lapset rupeisit huutamaan hoosianna, Daavidin Pojalle, niin rupeisit herrat pahana pitämään, että lapset kunnioitsit Vapahtajaa. Mutta Vapahtaja sanoi heille: ”Jos nämät vaikenisit, niin rupeisit kivet huutamaan.”

Mutta paratkoon Jumala! Harva se on, joka kiittää Jumalata, vielä netkin, jotka ovat tunteneet Jumalan armoa, ovat niin kiittämättömät, ettei he muista kauan, mistä hirmuisesta taudista he ovat pelastetut Vapahtajan armon kautta. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ tyhjä = ainoastaan, vain

³ seppä = taitava, kätevä

² freistata: koettaa, yrittää

Silloin, jos joku teille sanois: katso, tässä on Kristus, taikka siellä: älkäätkin uskoko. Sillä väärät kristukset ja väärät profeetat nousevat, ja tekevät suuria ihmeitä ja merkkiä, niin että jos taitais tapahtua valitutkin eksytettäisiin. Matt. 24: 23.

Tässä paikassa varoittaa Kristus opetuslapsiansa vääristä profetoista ja väärästä Kristuksesta. Ja tämä on juuri tarpeellinen varoitus, erinomattain näinä aikoina, koska oikea kristillisuus pidetään vääränä niin kuin Vapahtajan apostolittien aikana. Silloin kanssa pidettiin myös oikea kristillisuus vääränä, mutta väärät profeetat pidettiin oikeana. Erinomattain silloin, koska ulkonainen vaino oli tullut kristittyin päälle; silloin pidettiin oikea kristillisuus vääränä, mutta se vanha kuollut usko pidettiin oikeana. Niin kuin se oikea kristillisuus on kaikkina aikoina pidetty vääränä juutalaisilta, pakanoilta ja paavilaisilta. Ei ole hyvä erottaa, mikä oikea kristillisuus on, koska juutalaiset saarnaavat heidän uskoansa, ja pitävät sen oikeana, ja pakanat saarnaavat heidän uskoansa ja pitävät sen oikeana, niin myös paavilaiset saarnaavat heidän uskoansa ja pitävät sen oikeana.

Mutta Vapahtaja on toisessa evankeliumissa, nimittäin 8. sunnuntaina Kolminaisuuden päivästä, antanut yhden tuntomerkin, jolla väärät profeetat erotetaan. Hän sanoo siinä paikassa: ”Kavahtakaat teitä vääristä profetoista, jotka teidän tykönne tulevat lammasten vaatteilla, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet.” Ei ole siis julkiset pakanat ne väärät profeetat,

joista Jeesuksen opetuslapset pitää kavahtaman itsensä, sillä ei niitä kukaan usko, jos he vielä rupeisit heidän uskostansa saarnaamaan, vaan väärät profeetat tulevat jumalisuuden varjon alla ja saarnaavat niin, että juutalaisetki tykkäävät heidän saarnoistansa.

Ei nimittäin väärät profeetat vaadi, että juutalaisten pitää oikean katumuksen tekemän ja uskomon sen ristiinnaulitun Vapahtajan päälle. Eikä väärät profeetat vaadi sitä, että juutalaisten pitää ottaman Jeesuksen ristin päällensä ja ruveta sitä kantamaan, vaan väärät profeetat saarnaavat niin, että Kristus tulee taivaasta auttamaan niitä juutalaisia, jotka tottelemattomuuden tähden joutuvat esivallan kurituksen alle. Jos juutalaiset juopumuksen tähden tulevat köyhäksi, niin saarnaavat väärät profeetat: ”Se köyhyys on tullut Jumalasta. Kristus tulee alas taivaasta auttamaan juomaria köyhyydestä.”

Jos juutalaiset huoraavat ja tulevat huoruuden kautta köyhiksi ja kivullisiksi, niin sanovat väärät profeetat: ”Ei se ole synti. Kyllä Kristus tulee taivaasta auttamaan huoria lapsen vaivasta.” Jos juutalaiset pitävät väärää ja synnillistä kauppaa kirkon takana, ja vaikka vielä Jumalan temppelissä tapahtuis semmoinen kauppa, niin saarnaavat väärät profeetat: ”Ei se ole synti: Kristus tulee taivaasta auttamaan viinaporvaria sakosta.” Jos vielä juutalaiset leskein huoneita söisit ja opettaisit lapsia sanomaan: ”Korban”, ei väärät profeetat sitä kiellä. Sanalla sanottu. Ei väärät profeetat nuhtele ketään synnistä, eikä he vaadi synnintunnustusta, eikä väärät profeetat vaadi oikeaa katumusta ja parannusta,

vaan he saarnaavat ainoastansa siitä väärästä Kristuksesta, joka on juutalaisien pääkallossa, mutta ei sydämessä.

Jos siis tulee juutalaisille joku maallinen hätä, niin väärät profeetat sanovat: ”Kristus tulee taivaasta auttamaan viinaporvaria viinasakosta. Kristus tulee taivaasta auttamaan huoria lapsen vaivasta. Kristus tulee taivaasta auttamaan varkaita puolasta. Kristus tulee taivaasta auttamaan juomaria manalaisista.” Ja sitte he sanovat juutalaisille: ”Täällä on Kristus, täällä on Messias, täällä on Jumalan hengen vaikutus.”

Koska huora itkee kunniansa perään käärmeen kyneleitä, niin sanovat väärät profeetat: ”Tämä on Pyhän Hengen vaikutus.” Tämä on väärän profeetan paras tuntomerkki, että hän lohduttaa juutalaisia, koska he oman ylpeytensä tähden joutuvat hätää kärsimään ruumiin puolesta. Niin on tapahtunut entisille juutalaisille, koska niille tuli kova ahdistus pakanallisen ylpeyden tähden, ettei juutalaiset tahtoneet kuulla esivaltaa. Silloin tulit väärät profeetat lohduttamaan juutalaisia ja sanomaan: ”Älkää peljästykö, juutalaiset, Kristus tulee nyt taivaasta auttamaan juutalaisia. Kristus tulee taivaasta auttamaan varkaita puolasta. Kristus tulee taivaasta auttamaan juomaria manalaisista.”

Ja kukas on se Kristus, joka auttaa juomaria manalaisista? Eikö hän ole yksi suuri noita, joka on itse manalaisten kanssa liitossa. Ei juutalainen kysy sen perään, mistä apu tulee. Jos Jumala eli perkele auttaa, se on juutalaisille yhtä, saati hän tulee autetuksi. – Ei väärä profeetta soimaa juutalaisia synnistä, vaan hän saarnaa siitä väärästä Kristuk-

sesta, jonka päälle hän uskoo, ehkä semmoinen Kristus ei ole vielä tullut maailmaan, joka on luvannut auttaa varkaita puolasta, juomaria manalaisista ja huoria lapsen vaivasta.

Mutta niitä on vielä muita vääriä profeetoita, jotka saarnaavat semmoista oppia, josta pakanat hyvin tykkäävät. He saarnaavat nimittäin senkaltaisesta Kristuksesta, joka on hyvin rakas ja armollinen katumattomille huorille ja katumattomille varkaille. Nämät väärät profeetat lupaavat kaikille pukille ja keiturille elämän ja autuuden.

Heidän ensimmäinen uskonkappaleensa ja opetuksensa on se, ettei tarvitse syntiä maailmalle huutaa. Ja sama usko on myös varkailla, koska heitä tämmätään¹ oikeuteen, ettei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Ja sama usko on myös huoralla, koska häntä vaaditaan synnintunnustukseen, ettei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Niin myös viinaporvari, koska häntä tämmätään oikeuteen viinanmyymisestä, sanoo: ”Ei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa.” Ja tällöinen oppi on juuri huorain ja varkaitten oppi.

Toinen uskonkappale väärän profeetan opissa on luvallisuus syntiä tehdä: ettei ole Kristus niin kranttu² jos vielä juodaan kohtuullisesti, ja huorataan kohtuullisesti. Se on niin hauska olla kristittynä ja huorata. Se on hauska olla Jumalan lapsi ja varastaa. Tämä on se oikea oppi, mutta Natsareenuksen oppi on väärä, joka vaatii kristityiltä pyhää elämää.

Kolmas uskonkappale vääräin profeettain opissa on se vapaus, ettei tarvitse kukaan vääriä tekojansa maksaa. Ja

neljäs uskonkappale, joka on painavin kaikista väärän profeetan opissa, on se, että nämät Jeesuksen Natsareenuksen seuraajat ja Jeesuksen opetuslapset ovat yksi väärä ja vahingollinen lahkokunta ja eriseura, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Tämä on paras uskonkappale vääräin profeettain opissa. Mutta ei se ole autuaaksi tekeväinen ennenkin he saavat lakkia³ kristittyin verta. Sitte tulee väärille profeetoille autuaaksi tekeväinen usko, koska he saavat kristittyin verta lakkia. Silloin tulee heidän sydämensä puhdistetuksi lohikäärmeen veressä.

Tänä päivänä maalataan hävityksen kauhistus teidän silmäinne eteen. Tänä päivänä kuulitte kaikki paatuneet, mikä loppu tulee paatuneille, jotka ovat evankeliumin valkeutta nähneet, eikä ole armon ajasta ottaneet vaaria, koska etsikko aika oli. Oliskos nyt yhtään täällä, joka ymmärtäis, kuinka ankara Jumalan vanhurskaus on, koska hän rankaisee koko kansan muutampain irstaisuuden tähden. Juutalaiset ovat kuulleet enemmän Jumalan sanaa kuin joku muu kansa. He ovat myös nähneet enemmän merkkiä ja tunnustähtiä kuin muut ihmiset. He ovat nähneet kristityitä, ja tietävät myös, mistä tämä kristillisuus on tullut ja minkäkaltaisen muutoksen se on vaikuttanut. Mutta he ovat niin paatuneet, ettei he ota kuritusta vastaan. Sentähden on Jumala viimein antanut juutalaiset saatanan haltuun, nimittäin paatumuksen haltuun, ettei ole enää katumuksen armoa.

Ottakaat te paremmin vaari armon ajasta, kuin juutalaiset, ettette huku niiden seurassa. Ja paetkaat henkenne

kanssa Israelin vuorille. Ja rukoilkaat, te Jeesuksen opetuslapset, ettei teidän paakonne tapahtuis talvella eli sapattina. Kuule, Israelin Paimen, niitten huokaus, jotka Baabelista ovat paenneet pois. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 24: 15

Tämän päivän pyhässä evankeliumin selityksessä pitää Vapahtaja ennustuksia Jerusalemin hävityksestä, ja me olemme kuulleet, kuinka tämä ennustus on täytetty, koska tämän kaupungin onnettomat asuvaist häättyivät vielä nälän tähden omia lapsiansa syömään. Se näyttää meidän silmiimme, niin kuin Jumala olis hirmuisesti suuttunut omalle kansallensa, koska hän antoi koko kansan saatanan haltuun, niin että ei yksikään ainoa sielu tullut pelastetuksi, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka olit kristityksi tulleet.

Me tiedämme nyt vakaisesti, ettei ole yksikään kristitty hukunut siinä, vaikka koko valtakunta hävitettiin. Silä kristityt otit paremmin vaarin ajan merkistä kuin juutalaiset. Kristityt paakenit ajalla pois koko valtakunnasta, mutta juutalaiset ei uskoneet, että Jumala heitä ylönantaa saatanan haltuun. Juutalaisilla oli sama usko kuin tämän aikaisilla suruttomilla, että Jumala heitä varjelee kaikesta pahasta. Juutalaisilla oli se usko, että Jumala auttaa heitä vihollisen kynsistä. Ja mistäs oli juutalaisille tullut semmoinen vahva usko ja luottamus Jumalaan? Sama uskon-sankari ilmanki oli vahvistanut juutalaisten uskon, kuin se, joka nyt on antanut tämän aikaisille juutalaisille sen

vahvan uskon, että Jumala varjelee heitä kaikesta pahasta. He asettavat itsensä Jumalan armollisen suojeluksen alle, ja sanovat: ”Kyllä Jumala meitä varjelee niin hyvin kuin kristityitä.”

Mistäs tiedätte, että Jumala varjelee teitä kaikesta pahasta? Mistäs tietävät juomarit, että Jumala varjelee heitä köyhyydestä, taudista ja manalaisista? Jumala antoi ilmanki niin vahvan uskon, nimittäin juomaritten Jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa. Mistäs huorille on tullut semmoinen usko, että Jumala varjelee heitä lapsista ja knapasta, ja kelkan vetämisestä? Ilmanki Jumala on antanut heille semmoisen uskon: nimittäin huorain Jumala, joka asuu huoruiden valtakunnassa. Ja kukas on antanut varkaille semmoisen uskon, että Jumala varjelee heitä puolasta? Ilmanki Jumala on vahvistanut heidän uskonsa: nimittäin varkaitten jumala, joka asuu pimeyden luolassa. Näin on maailman jumala vahvistanut heidän uskonsa, että taivaan Jumala heitä varjelee kaikesta onnettomuudesta.

Mutta minkätähden ei Jumala varjellut juutalaisia, vaikka heillä oli semmoinen vahva usko Jumalan päälle? Minkätähden Jumala on sallinut, että viholliset saivat puukolla halaista juutalaisten vatsan halki? Ei kristityillä ole semmoinen usko ollut, että Jumala varjelee heitä vihollisen päällekkarkaamisesta. Ei kristityillä ole koskaan semmoinen usko ollut, että pakanat ei saata heitä tappaa. Mutta juutalaisilla on semmoinen vahva usko, että pakanat ei saata heitä tappaa. Mistäs juutalaisille on tullut niin vahva usko ja luottamus Jumalaan, että Jumala heitä varjelee, vaikka kuinka pahoin he

eläisit, vaikka kuinka pilkkaisit Vanhemman kyyneleitä, vaikka kuinka kiviä viskoisit kristittyin päälle? Kyllä juutalaisten usko kestää.

Ei juutalaiset ennen usko, ennekuin nahka kuumenee, että pakanat suorivat heidän vatsansa puukolla ja kaivavat vääryyden rahaa heidän suolistansa. Ei tämänaikaiset juutalaiset vielä epäile autuudestansa. Ja kyllä he vielä jaksavat uskoa, että Jumala varjelee heitä kaikesta pahasta. Kyllä vielä fariseukset jaksavat uskoa, että ei heille käy niin kuin entisille juutalaisille. Kyllä vielä juomarit jaksavat uskoa, että jumala varjelee heitä manalaisista, ja jos Jumala varjelee heitä manalaisista, niin kyllä perkele varjelee heitä omantunnon vaivasta. Taitaa vielä joku noita löytyä, joka saattaa heitä manalaisista päästä, jos vielä olis manalaisia nostettu heidän päällensä.

Kyllä vielä huorat jaksavat uskoa, että ei tule sikiä⁴ ensimmäisestä huoraamisesta; ja jos ei tule ensimmäisestä, niin ei suinkaan tule toisesta eikä kolmannesta huoraamisesta. Kyllä vielä varkaat jaksavat uskoa, että Jumala varjelee heitä puolasta. Kyllä vielä viinaporvarit jaksavat uskoa, että Jumala varjelee heitä viina sakosta. Jaksavat vielä kruunun varkaat uskoa, että Jumala varjelee heitä tullimiesten kynsistä. Ei suinkaan heille ole vielä tullut epäilystä autuudestansa. Niillä on vielä niin kova usko vahvempi kuin pahta, että Jumala varjelee heitä kaikesta pahasta ruumiin ja sielun puolesta

Mutta nyt nousee siveyden perkele luolastansa, ja kuollut usko nousee haudastansa ja sanoo ”Eiköpä ihmisen

pidä luottaman Jumalan päälle?” Kylä⁵! Sinun pitää luottaman Jumalan päälle, mutta älä sinä vaan luota niin kuin juutalaiset, väärän jumalan päälle. Siinäpä juutalaiset tulit petetyksi, että he rupeisit väärän Jumalan päälle luottamaan. Koska juutalainen ei tunne oikeata Jumalata, ei tunne Jumalan luontoa, niin hänen täytyy sitä väärää jumalata palvella.

Se väärä Jumala on ensiksi ylpeys, joka ei laske juutalaisia tuntemaan ja tunnustamaan, kuinka he ovat eläneet. Ei ylpeyden perkele laske heitä nöyryyttämään itseänsä Jumalan väkevän käden alle. Vihan perkele on yksi väärä Jumala, jota juutalaiset palvelevat. Ja se vihan perkele opettaa juutalaisia kiviä viskaamaan kristittyin päälle. Kunnianperkele on yksi väärä jumala, jota juutalaiset palvelevat. Tämä jumala saarnaa juutalaisille: ”Ei sinun tarvitse syntiäsi maailmalle huutaa.” Huoruuden perkele on yksi väärä jumala, jota juutalaiset palvelevat. Se jumala opettaa juutalaisia huoraamaan, ja Kristusta huoran kanssa kiusaamaan. Huoruuden perkele opettaa huoria luottamaan Jumalan päälle, että hän varjelee heitä knapataudista. Ja ahneuden perkele opettaa varkaita uskomaan, että Jumala varjelee heitä puolasta.

Jos juutalaiset ymmärtäisit, millinen Jumalan luonto on, ei he sillä lailla kehittäisi Jumalata vihoittaa. Jumalan täytyy viimein antaa semmoisia saatanan haltuun. Ei ole enää juutalaisilla katumuksen armoa. Mutta ei Jumala antanut heitä saatanan haltuun ilman varoittamatta. Kyllä on juutalaisille sanottu, kuinka heille käypi. Johannes on saarnannut,

kuinka kirves on pantu puiden juureen. Jeesus Natsareenus on saarnannut, ettei pidä kiveä jätettävän kiven päälle heidän kirkkonsa rakennuksesta. Pietari on saarnannut, kuinka he ovat ristiinnaulineet Kunnian Herran. Ja Stefanus on saarnannut, kuinka juutalaiset seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Mutta ei ole tämä parannuksen saarna vaikuttanut mitään, vaan enemmän he ovat paatuneet. Kiivaammaksi ne ovat tulleet vihaamaan ja vainoamaan kristityitä

Tämmöinen nyt on juutalaisten elämäkerta. Mutta ei vielä tämän aikaiset juutalaiset ota niistä esimerkkiä itsellensä. Kyllä he vielä jaksavat pilkata ja vastustaa kristityitä. Jaksavat vielä tämän aikaiset juutalaiset juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa; jaksavat vielä ylpeät olla ja pitää viinakauppaa. Jaksavat vielä epäjumaliansa palvella. Mutta kristityt pakenevat pois turmeluksen kaupungista, koska he näkevät, milliset ajan merkit alkavat näkymään maailmassa. Kristityt ja kaikki Jeesuksen opetuslapset pakenevat pois henkensä kanssa, koska he näkevät, että maailman loppu rupeaa tulemaan.

Kristityt uskovat, mitä Vapahtaja on sanonut hävityksen kauhistuksesta. He pakenevat Israelin vuorille, kussa Israelin Paimen huutaa kadonneita lampaitans. Joka katon päällä on vartioitsemassa, mitä turmeluksen kaupungissa tapahtuu, älköön astuko alas maailmaan ottamaan jotakin huoneestansa, vaikka kuinka kallis tavara siellä olis, jossa hänen sydämensä olis riippunut.

Joka tahtoo pelastaa sielunsa ja todella paeta turmeluksen kaupungista, ei hänellä ole joutoa maailman kanssa

häärätä ja viipyä siellä, sillä ei Israelin lapset saa viivytellä pakanain maassa, koska vihollinen karkaa päälle, vaan hoptusta pitää heidän pakeneman pois heidän huoneistansa ja vaeltaman punaisen meren rannalle, siihen asti, että Mooses nostaa sauvansa. Joka pellolla on, älköön palatko vaatteitansa ottamaan. Kaikki omanvanhurskauden räpäleet pitää hänen jättämän pellon pyörtänölle, koska hän lähtee pakenemaan turmeluksen kaupungista.

Ei olekaan Jeesuksen opetuslapsilla tämä maa Kaanan maa, koska viholliset tulevat ryöstämään, tappamaan ja polttamaan juutalaisia; vaan niillä on Kaanan maa se luvattu maa, jonka siveät saavat periä, jos he jaksavat ensin tämän maailman korven lävitse vaeltaa. Mutta rukoilkaat, ettei teidän pakonne tapahuis talvella, koska maailman kylmä tuuli puhaltaa läpi ruumiin ja kukatiesi vielä panee jäätä sydämen ympäri, josta tulee vapistus ja vilu tauti haudan partaalla. Koska vanhat räpäleet pitää jättämän sen suuren pellon pyörtänölle, johonka kylväjä on kylvänyt siementänsä, niin joutuu se, joka pakenee turmeluksen kaupungista, lähtemään paitasillas. Vissimmästi tulee monelle vilu, jos heidän pitää pakeneman talven aikana; ja on jo tullut monelle vilu, koska maailman kylmä tuuli on puhaltanut läpi ruumiin ja pannut jäätä sydämen ympäri. Taitavat nekin raukat kylmettyä tien päälle, jotka niin vähillä vaatteilla lähit matkaan, ettei ole Kristuksen vanhurskauden hameella peitetty ja puetetut.

Voi! raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä. Kyllä on raskas raskailla paeta, erinomattain jos ne ovat raskautetut

maailman surulla ja maailman murheella. Mutta vielä raskaampi imettäväsillä, joilla on semmoinen kriinalapsi, joka tahtoo myötäänsä imeä ja jota pitää alati pullata. Silloin pitää suuren vaivan oleman, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta, eikä myös tule. Mutta ei juutalaiset usko sitä ennen kuin vihollinen halkaisee heidän vatsansa ja suoraisee heidän suoliansa puukolla. Ei ne usko, että semmoinen vaiva tulee. Ja jollei ne päivät olisi lyhetyt, niin ei yksikään liha tulisi autuaaksi. Mutta valituin tähden pitää ne päivät lyhettämän. Tässä on valitut semmoiset, jotka ovat Jumalalta edeskatsotut autuaaksi tulemaan. Ei nimittäin kaikki ole vielä kristityksi tulleet, jotka kuitenkin ovat Jumalalta edeskatsotut, että heidän pitää autuaaksi tuleman. Niitten tähden ne vaivan ajat lyhetään, ja ne valitut siis jäävät elämään. Sillä kaikki kristityt ovat paenneet turmeluksen kaupungista.

Mutta ne valitut, jotka tässä paikassa mainitaan, ovat semmoiset, joita Jumala on viisauressansa edeskatsonut, että he kääntyvät ja tulevat kristityksi. Se on vielä yksi suuri Jumalan armo, että muutampia säästetään. Mutta harvat kuitenkin ovat ne ulosvalitut. Minkätähden siis suruttomat täällä ovat niin ylpeät, vaikka he tietävät, että heidän elämänsä on juuri väärä ja jumalatoimien elämä? Minkätähden he pilkkaavat Jumalan totuutta ja vaeltavat täydellä voimalla kadotukseen? Sentähden ilmanki, että he luulevat, ettei ole tämä kristillisuus oikea. He katsovat kristityitä vääräksi ja villihengiksi niin kuin juutalaiset. He luulevat, että kristityt menevät väärällä tiellä ja tulevat kadotetuksi.

Minkätähden suruttomat ei hae sitte oikeata tietä, jos he luulevat tämän kristillisyyden vääräksi? Mutta asia on semmoinen, että ylpeys ei anna myöten, että he tunnustaisit tämän opin olevan oikean opin.

Ja sitte vielä on tämän maailman jumala sovaissut heidän taitonsa, että heidän pitää valheita uskoman. Mitä rietas tuopi heille mieleen, sitä he uskovat. Sokea järki on heidän johdattajansa ja heidän taluttajansa. Sentähden he vastustavat, vaikka he tietävät hyvin, että heidän oma elämänsä ei ole oikea elämä. Nyt koska hätä tulee, täytyy heidän tuomita itsensä helvettiin. Sen verran on tämä heräys vaikuttanut, että kaikki suruttomat täytyvät tuomita itsensä hel-

vettiin kuolinvuoteella, jos heräys ei tule. Ei suruttomat saata soimata kristityitä tuomiopäivänä, ettei ole saaneet totuutta kuulla, ettei heille ole sanottu, mihinkä senkaltainen elämä viepi. Siinä paikassa ovat kristityt vapahtaneet sielunsa. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopistonkirjasto /

¹ tämmätä oikeuteen = haastaa oikeuteen, ruots. stämma: haastaa (käräjille).

² kranttu = tarkka

³ lakkia = latkia

⁴ sikiä = lapsi

⁵ käsikirjoituksessa "Ja!" Ruotsinkielen "ja" on suomeksi "kyllä".

Jo aivan läsnä aika on, joll' Kristus kunniassansa, tääll' tahtoo pitää tuomion hyvän ja pahain kanssa. Pois nauru, leikki puuttuupi, kosk' maailma tules' kuluupi, kuin Pietari todell' sanoo.

Tämä painava virsi löytyy kirjoitetuna suomalaisessa virsikirjassa N:o 404, ensimmäinen värssy.

Jo aivan läsnä aika on, joll' Kristus kunniassansa, tääll' pitää tahtoo tuomion, hyvän ja pahain kanssa. Pois nauru leikki puuttuupi. Täällä suruttomat nauravat ja iloitsevat synnissä, ja tekevät leikkiä, vielä Jumalan sanaa pilkkaavat ja ylönkatsovat. Mutta pian tulee se aika, että pois nauru leikki puuttuupi, koska Kristus kunniassansa tääll' tahtoo pitää tuomion hyvän ja pahain kanssa. Ei jaksu suruttomakaan nauraa, koska kuolema tulee niin kuin ansa hänen päällensä. Mutta se on pahempi, että he nauravat siihen asti, että hätä tulee. Ei he valmista itseänsä tuomiolle, vaikka tämä armon aika on niin lyhykäinen.

Kristityt ovat aina odottaneet tuomiota, sillä he tietävät, että Tuomari on heille armollinen. Mutta suruttomat ei ole koskaan odottaneet tuomiota, sillä he ovat siihen laihin eläneet, ettei ole mitään hyvää odottamista. Vaan koska tuomio tulee, silloin he nääntyvät pelvon ja odottamisen tähden niitä kuin maan piirin päälle tulevat. Kuinka moni nyt olis valmis astumaan Jumalan tuomion eteen siitä suuresta joukosta, jotka täällä pilkkaavat ja nauravat Jumalan totuutta. Juomarit ja viinaporvarit ilmanki ensimmäiseksi astuvat tuomion eteen kantamaan kristittyin päälle, niin

kuin he täällä ovat kantaneet. Sitte ilmanki huorat ja varkaat tulevat kantamaan kristittyin päälle. He tulevat ilmanki kysymään kunniansa perään, jotka niin kunnialliset ovat. Kukas tiesi jos ei tule rouko¹ heille turvaksi, koska heidän häpynsä paljastetaan ja koko maailma saapi nähdä, kuinka siviästi he ovat eläneet.

Kiroilijat ja tappelusmiehet kanssa tulevat tuomion eteen. Ilmanki he pudistavat nyrkkiä tuomarille, jos Hän tuomitsee väärin. Niitten perässä taitavat tulla ne siveät miehet, jotka ei usko-kaan, että Tuomari saattaa heitä tuomita, koska he ovat oikein tehneet kaikille ihmisille. Niiden seurassa taitavat olla ne siveät huorat, rehelliset varkaat ja raittiit juomarit, jotka ei ole pahaa ajatelleet, jopa sitte tehneet. Ja viimein tulevat ne nöyrät kristityt, jotka ei ole ketään haukkuneet. Ja ne luulevat olevansa Tuomarin parhaat ystävät, vaikka het ei ole yhtään lahjaa antaneet Tuomarille.

Mutta se on pahempi, että Tuomari soimaa niitä senkaltaisista synnistä, joita het ei ole koskaan tehneet. Koska nimittäin Tuomari soimaa heitä arnottomuudesta Häntä kohtaan, niin he sanovat: Herra, koska me näimme sinun olevan hädässä, ja emme ole sinua palvelleet? Näin nyt tulee Tuomari vääräksi tuomariksi, koska Hän tuomitsee armonvarkaita niistä synnistä, joita het ei tiedä tehneensä. Mikähän neuvo tulee silloin kristityille, joita täällä vihaan ja vainotaan maailman joukolta. Koko maailma odottaa, minkäkaltaisen tuomion ne saavat ylpeytensä tähden, jotka aina tuomitsevat muita ja itsensä pitävät hyvänä.

Minä luulen, että kristityt ovat antaneet lahjoja Tuomarille ja suostuttaneet Häntä. Jos Jumalan lasten päällekkantaja tahtoo seisoa oikeuden päällä ja vaatii, että Tuomarin pitää tuomitseman kaikki oikeuden ja ansion jälkeen, niin Tuomari sanoo: Ketä minä armahdan, sitä minä armahdan. Mutta kyllä päällekkantaja ja koko hänen joukkonsa suuttuvat hirmuisesti Tuomarille, koska kristityt pääsevät vapaaksi tuomiosta. He uhkaavat myös kostaa, mutta mitäs se auttaa? Heidän täytyy mennä häpeällä siihen järveen, joka on perkeleelle ja hänen enkeleillensä valmistettu.

Antakaat nyt lahjoja Tuomarille, kaikki katuvaiset ja uskovaiset, kantaat Hänelle kultaa, hopiaa ja kalliit kivet. Antakaat Hänelle kaiken omaisuutenne, ja halatkaa Hänen jalkojaan, ja itkekäät Hänen jalkainsa päällä, ennen kuin Hän istuu tuomioistuimen päälle; ja rukoilkaat, että Hän armahdais teitä. Ja me toivomme, että Hän saattaa niin kääntää asian, että päällekkantajat joutuvat sakkoa vetämään, mutta lainrikkajat pääsevät vapaaksi. Kuule, armollinen Tuomari, katuvaisten ja uskovaisten huokaus, ja ota heidän lahjojansa vastaan, että pelko tuomiosta katois, ja heidän sydämensä keviämmäksi tulis, ja ole edesvastaajana tuomiopäivänä. Isä meidän jne.

Matt. 25: 31

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän tutkisteleman, minkätähden ylimmäinen Tuomari soimaa suruttomia semmoisesta synnistä, jota het ei tiedä tehneensä?

Se kuuluu selkiästi evankeliumista, että ne, jotka ovat vasemmalla puolella, ei sano nähneens Tuomarin hädässä olevan, koska he kysyvät: Herra, koska me näimme sinun isooavan taikka janoovan, alastomana eli vankeudessa eli sairaana, ja emme ole sinua palvelleet? Tässä nyt on yksi suuri sokeus, jota suruttomat ei tunne. He tunnustavat omalla suulla, ettei he ole nähneet Jeesusta hädässä olevan koskaan, vaikka suruttomat saattavat sanoa: Eipä kristitytkään ole nähneet Jeesusta hädässä, mutta het ovat kuitenkin auttaneet Häntä.

Moni surutoin raukka sanoo kristityille: Enemmän minä olen vaivaisia auttanut kuin sinä. Ja olkoon se suruttomain kerskaus, että he ovat enemmän auttaneet köyhiä, kuin kristityt. Mutta paavilaiset auttavat köyhiä paljota enemmän kuin suruttomat Lutheruksen seurakunnissa. Mutta me kuulemme evankeliumista, kuinka ylimmäinen Tuomari sanoo niille, jotka ovat oikealla puolella, mitä te teitte yhdelle pienimmälle minun veljistäni, sen te teitte minulle. Kutkas nyt ovat Jeesuksen veljet? Ei suruttomat usko, että nämät ylönkatsotut kristityt ovat Jeesuksen veljet, vaan he luulevat, että kaikki ihmiset ovat Jeesuksen veljet, ja erinomattain köyhät. Mutta me kuulemme, ettei hän ole saattanut muita pitää veljinä, kuin ainoastans opetuslapsiansa, jotka tekevät hänen Isänsä tahtoa.

Ei hän ole siis saattanut niitä suruttomia köyhiä pitää veljenä, vaan hän on sanonut Juudakselle, joka myös piti murheen vaivaisista: Teillä on aina vaivaiset jne. Kuinkas nyt käypi suruttomille, jotka ei ole nähneet Jeesusta hä-

dässä. Jokohan ne tunnustavat sokeutensa, ettei het ole tunteneet, mitkä Jeesuksen veljet ovat. Jeesuksen opetuslapset ovat tämän laskun jälkeen hänen veljensä, ja joka Jeesuksen opetuslapsia on auttanut, koska he kristillisyyden tähden tämmätään oikeuteen, vieddään vankeuteen eli sakotetaan, ja sen asian tähden tulevat kärsimään nälkää, vilua ja alastomuutta, eli janoa ja sairautta, että net vasta ovat Jeesuksen veljet, joita suruttomat vihaavat, pilkkaavat, ylönkatsovat ja pitävät vääränä profeettana ja villihenkenä.

Kuinkas suruttomat saattavat niitä pitää Jeesuksen veljenä, joita he pitävät vääränä profeettana ja villihenkenä? Heidän täytyy vihata niitä. Ja siinä suruttomat tekevät oikein isänsä tahdon, kuin on alimmaisessa taivaassa. Ne jotka seisovat vasemmalla puolella, ei ole saattaneet nähdä Jeesusta hädässä koskaan, eikä net ole hänen veljiänsä tunteet, sillä Jeesuksen veljet ovat maailman silmissä niin kuin itse viholliset. Se nähdään myös siitä, koska apua kerjätään köyhille kristityille, ettei suruttomat voi tuta niitä lähimmäiseksi, jopa sitte Jeesuksen veljeksi.

Ei ole siis suruttomilla muuta kuin keiturin karvat, koska he viskaavat jonkun skillingin köyhän kukkeroon ja sanovat kristityille: Enemmän minä olen auttanut köyhiä kuin sinä. Et ole veikoinen vielä auttanut vaivaisia niin paljon, kuin paavilaiset auttavat, vaikka teillä on aina vaivaiset, ja koska ikänäns te tahdotte, niin te saatte niille tehdä hyvää. Mutta Jeesus ei ole aina teillä. Ja jos oikia räkninki² tehtäisiin, niin minä luulen, että suruttomain

kerskaus siinä paikassa raukenee tyhjään. Kukas enemmän on auttanut köyhiä tässä seurakunnassa, kuin kristityt?

Mutta oikea syy, minkätähden suruttomat ei ole auttaneet Jeesusta, on se, että he ovat niin sokeat olleet, ettei he ole nähneet Jeesusta missään hädässä olevan. Ja Salomo kirjoittaa, että heidän pahuutensa teki heitä sokiaksi. Kyllä tämänaikaiset suruttomat voisit auttaa Häntä, jos he tuntisit Häntä, mutta ei he tunne Häntä, koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat fariseusten silmillä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi. Niin kuin senaikaiset fariseukset sanoit Jeesukselle: Sinä olet Samaritaanus ja sinulla on perkele, niin sanovat tämänaikaiset fariseukset kristityille: Te väärät profeetat, ja te villihenget.

Ei suruttomat eikä armonvargaat usko ollenkaan, että nämät kristityt ovat Jeesuksen veljet. Ei ne saata pitää heitä kristittynä. Eikä ole tosin suruttomat koskaan pitäneet oikeita kristityitä kristittynä. Sillä Jeesuksen veljet ovat aina olleet maailmalle tuntemattomat. Joka aika ja joka paikassa, kussa oikeat kristityt on ilmestyneet, niin heitä on pidetty vääränä profeettana ja villihenkenä. Näettekös nyt, sokeat raukat, minkätähden Jeesus teitä soimaa sydämen kovuudesta ja armottomuudesta Häntä kohtaan? Te olette Jeesuksen ristin viholliset. Te olette vihanneet ja vainonneet Hänen veljiänsä. Te olette heitä ylönkatsooneet ja pilkanneet. Sillä Jeesus itse ja hänen veljensä ovat teille tuntemattomat.

Mitä taas köyhäin auttamiseen tulee, jonka päälle suruttomat rakentavat au-

tuutensa toivon, niin ei liikene heiltä ylön paljon antaa vaivaisille, sillä muutamat eksyvät viinaporvarin taloon, koska heidän piti tuleman kirkkoon, ja sinne jääpi se hopia äyri, jonka heidän piti säästämän vaivaisille. Muutamat rakentavat komeat kartanot, ja joutuvat itse velkoihin, ettei ole auttamavaraa. Muutamat ostavat komeat hevoiset, ja hevoiset syövät vaivaisten osan. Muutamat ostavat ruotsin verkaa ja silkkihuivit, joilla he pääsevät kunnialla kulkemaan pimeyden valtakuntaan. Muutamat huoraavat niin paljon, että he tulevat itse vaivaiseksi. Kuinkas monta niitä jääpi, jotka ei ole omaansa haaskanneet turhuuden, huoruuden, koreuden eli juopumuksen kautta? Ja jotka ovat joutuneet vaivaiseksi, ne sanovat: Jumala teki meitä köyhäksi.

Nyt te olette nähneet viimeisen ajan merkit taivaassa. Pian alkaa Jumala vuodattamaan vihan maljansa maan päälle. Kansat pitää nääntymän pelvon

ja odottamisen tähden. Suruttomat ei ole nähneet Jeesusta hädässä olevan, mutta kristityt ovat häntä auttaneet, vaikka het ei saata muistaa, koska he olisit Jeesusta auttaneet. Ei het ole hyviä töitensä panneet muistoon, niin kuin omanvanhurskauden rakentajat. Mutta pois nauru, leikki puuttuupi, kosk' Kristus kunniasansa tääll' tahtoo pitää tuomion hyvään ja pahain kanssa. Jeesuksen oikiat opetuslapset odottavat aina tuomiota, mutta suruttomat ei luule tuomion tulevan tällä ajalla kuitenkaan. Ja sentähden he ovat rohkeat pilkkaamaan ja vihaamaan Jeesuksen veljiä, jonka tähden heitä tuomitaan. Tehkää parannus ja tuokaat lahjoja Tuomarille, ennen kuin Hän istuu tuomioistuimelle. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ rouko = välly, lampaannahkapeite

² räkninki = lasku, ruots. räkning

Ja suuri ihme tapahtui taivaassa: vaimo oli puettettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päässänsä kruunu kahdestatoista kymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas, ja huusi synnyttäissensä, ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää. Ilm. k. 12: 1, 2

Tämän vaimon näki Johannes taivaassa, vaikka hän oli maan päällä ruumiinensa, sekä Johannes että se vaimo, jonka hän näki huutavan syntymävaivassa. Tämä vaimo on, ei ainoastansa se ensimmäinen kristillinen seurakunta, joka huusi uuden syntymisen vaivassa, vaan myös jokainen kristitty, joka huutaa omantunnon vaivassa, koska uusi ihminen pitää syntymän. Hän oli puettettu auringolla, se on: kristillisyyden valkeus ympäri valaisi häntä. Ja kuu hänen jalkainsa alla on luonnollinen järki, jota yksi katuva ihminen täytyy polkea alas, ja päässä kruunu, jossa oli kaksitoista tähteä, merkitsee kaksitoista apostolia, jotka ovat sen oikean kristillisyyden levittäneet.

Tässä on yhden katuvaan ihmisen kuva maalattu meidän silmämme eteen. Hän on raskaaksi tullut Pyhän Hengen voiman kautta, joka on tehnyt hänet murheelliseksi ja raskasmieliseksi. Hän huutaa omantunnon vaivassa, koska uusi ihminen syntymän pitää. Jeesus on avannut hänen ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään, ja tämä hengellinen valkeus on se aurinko, jolla hän on puettettu.

Mutta luonnollinen järki tahtoo olla suurena esteenä elämän tiellä. Jos yksi katuva ihminen seuraa luonnollisen järjen valoa, niin tulee Jumala pois hyljättyksi

ja maailma tulee kauniiksi, ja Jumalan sana ymmärretään väärin. Ja oikea katumus tulee houraukseksi, ja elävä kristillisuus tulee villitykseksi niitten silmissä, jotka järjen valoa seuraavat. Sentähden täytyy yhden katuvaan sielun polkea järkeä jalkainsa alle. Sillä elämän tie on niin kaita, ettei kukaan näe sitä kuutamolla, vaan täysi valkeus, ja aurinko pitää paistaman, ennen kuin ihminen näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Moni on nyt valvomattomuuden kautta kadottanut tämän kaitaisen tien, ja moni on alkanut hoipertelemaan seiniä myöten, eikä löydä ovea. Moni on kadottanut sen valon, joka ensin paistoi kirkkaasti, ehkä melkein kaukana. Moni on tullut niin sokeaksi, ettei hän näe enää, mistä tie menee taivaaseen. Moni on heräyksen alussa ollut puettettu auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja kruunu hänen päänsä päällä, jossa oli kaksitoista kymmentä tähteä.

Missäs on nyt sinun kruunusi, sinä Vapahtajan morsian, jonka Johannes näki taivaassa huutavan syntymävaivassa? Jokos olet niin unhottanut entiset ajat, ettei johdu mieleen, kuinka korea ja kaunis sinä silloin olit, koska kruunu oli sinun päässä ja kaksitoista tähteä paistoit kruunussa? Vaikka sinä silloin huusit syntymävaivassa, oli kuitenkin sinulla se toivo ja vahva uskallus Jumalaan, että se uusi ihminen, joka sinusta syntyvä oli, piti oleman Isänsä kaltainen, ja että sinä otettaisiin kirkkoon morsiamen tavalla.

Muista nyt nuoruutes aikaa, Siionin tytär, ja älä ole ujo. Älä istu niin kuin riettaan morsiamet istuvat kenossa kaukoin, pää kaltossa, joiden niskat kunni-

anperkele sujuttaa; vaan nosta päätä, katso ylös taivaaseen, josta sinä odotat kun-
nian Kuninkaan tulevan. Katso sinne
päin, kusta aurinko nousee, ja muista,
että sinä olit kerran puetettu auringolla,
koska sinä huusit syntymävaivassa. Sil-
loin oli Jumalan Poika kaunis, punaisis-
sa vaatteissa, kantain purppuraista kaa-
pua ja orjantappuraista kruunua. Silloin
saatoit sinä nähdä, kuinka kaunis Juma-
lan Poika oli, verisessä muodossans.

Mutta nyt sinä katsot maailmaan ja
rupesit ihmisen poikia rakastamaan.
Kukatiesi kuinka kauan sinä olet niitä
rakastamassa, ennen kuin sinä annat pi-
rulle suuta, sillä hän naureskelee ja nuo-
lee huuliansa, koska hän saapi Jumalan
Pojan morsiamelle suuta antaa, hyvien
tieten, että hän voittaa sydämen ja mie-
len, koska hän on suostuttanut häntä
maailmaan. Mitäs auttavat sinua entiset
syntymävaivat, koska ei ole enää kruu-
nu päässä, kussa oli kaksitoista tähteä?
Mitäs auttaa sinua entinen ilo sen yli,
että uusi ihminen oli syntynyt maail-
maan, jos tämä uusi ihminen on kuollut,
joka oli Isänsä kaltainen, kaunis ja täy-
sikasvuinen, jonka Herra otti ylös, kos-
ka hän makais veressänsä ja parkui: joka
oli saanut valittuin lasten hengen, jossa
hän huusi: ”Abba, rakas Isä!”

Siihen aikaan kuului aina uuden Ih-
misen ääni, koska joku vieras tuli ta-
loon. Silloin oli pyhä pirtti sinun talos-
sas. Uusi ihminen parkui niin paljon, et-
tei saanut rietas nukkumarauhaa, ei
tempelissä, eikä pirtissä, eikä kamaris-
sa. Mutta nyt on rietas masentumassa
kohta joka talossa. Jokohan uusi ihmi-
nen on kuollut, vai onkos hän niin raa-
vaaksi tullut, ettei hän saata enää par-

kua, ehkä kuinka Haagarin poika tekis
hänelle pahaa. Ei kuulu ääni, ehkä kuin-
ka vanhin huutais hänen nimeänsä. Saa-
ti se uusi ihminen ei ole jo juossut vi-
hollisen taloon, kussa kaikkeen pahuu-
teen häntä opetetaan?

Minä kuulen taivaallisen Isän huuta-
van ja valittavan: Minä olen kasvattanut
itselleni lapsia, mutta he ovat minusta
luopuneet ja kovakorvaisiksi tulleet. Mi-
nä näen Israelin Paimenen etsivän lam-
paitansa Siinain vuorella, Punaisen me-
ren rannalla ja Jordanin virran tykönä.
Hän vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia
askeleita ja huutaa niin, että vuoret ja
kukkulat vastaavat. Mutta ei hän ole
saanut monelta vastausta näinä aikoina.

Katsos nyt, Siionin tytär, kuinka
Herra sinua surkuttelee ja vanhemman
murheellisella sydämellä hakee, Yljän
rakkaudella kolkuttaa sinun sydämes
oven päälle ja sanoo: Joka avaa minul-
le, hänen tykönsä tahdon minä mennä,
ja pitää ehtoollista hänen kanssansa.
Valmista nyt lamppusi, ja katso perään,
jos sinulla on öljyä. Pian tulee huuto:
Katso, Ylkä tulee, menkää ulos häntä
vastaan. Ja muista, kuinka sinä kumar-
sit polviasi Jeesuksen nimeen, koska
sinä olit syntymävaivassa huutamassa.
Kumarra vielä kerran polviasi Jeesuk-
sen nimeen, ja rukoile, että hän sytyt-
täis sinussa ensimmäisen rakkauden,
että sinun lamppusi syttyis palamaan.
Kuule Taivaallinen Ylkä köyhän mor-
siamen huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt.25: 1-13

Koska tämän päivän evankeliumi
ymmärretään kahteen laihin, muutamat

Raamatun selittäjät sanovat, että suruttomat ovat ne tyhmät neitseet, ja muuttamat sanovat, että armosta pois langenneet ovat ne tyhmät, niin pitää meidän tällä kerralla tutkisteleman: 1. Kutkas ovat ne tyhmät neitseet? 2. Minkätähden niillä ei ole öljyä? 3. Minkätähden taitavilla ei ole öljyä antaa tyhmille?

1. Kutkas ovat ne tyhmät neitseet? Ovatkos ne semmoiset suruttomat, jotka ei ole koskaan heränneet? Vai ovatkos ne heränneet, jotka ovat kesken syntyneet, eli semmoiset kristityt, jotka uskon tunnustavat, eikä sentähden sovi kristittyin kanssa? Eli ovatkos ne armosta pois langenneet, jotka ovat alkaneet kristityitä vastustamaan ja vihaamaan? Minä ajattelen, että tyhmät neitseet ovat semmoiset armonvarkaats, jotka ovat sen verran heränneet, että he rupeisit ulkonaista parannusta tekemään. He lakkasivat juomasta, kiroamasta, tappelemasta ja huoraamasta, mutta koreus on luvallinen, pikku piiskainen on luvallinen, maailmanmielisyys on luvallinen. Ja koska he ovat siinä puoliheräyksessä omistaneet uudensyntymisen armon Jumalan ennättäväisessä armosta, ovat he saaneet väärän käsityksen armonjärjestyksestä. Rietas on muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi heidän tunnossans. Sentähden het katsovat oikiat kristityt vääräksi ja itsensä oikiaksi.

He sanovat joka päivä makaavansa Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he makaavat perkeleen ristin juuressa. Oma vanhurskaus on heidän autuutensa perustus, vaikka se on kätkeyty heiltä. Näitten armonvarkaitten paras tunto-merkki on se, että he kantavat kartetta

kristityille, ylönkatsovat Jumalan ankaran vanhurskauden, eikä tule kristittyin kanssakäymiseen ja tinkaavat kristittyin kanssa. Kyllä tosin poislangenneet saattavat tulla samaan sielun tilaisuuteen, mutta on kuitenkin poislangenneilla yksi paha omatunto, joka soimaa ja tuomitsee heitä, vaikka he vastoin tuntoansa vastustavat ja pilkkaavat kristityitä.

Mutta niillä oikeilla armonvarkailta on tunto juuri nukkumassa. Ei niillä ole enää epäilystä autuudestaan. He sanovat niin kuin ne juutalaiset, jotka uskoit Kristuksen päälle: Meillä on Isä, Jumala, meille on armon ovi auki. Jos Jumalan laki niille saarnataan, niin ne ei kärsi kuulla. Jos evankeliumi saarnataan, ei koske sekään sydämeen. Ei ole ihme, että niiltä öljy puuttuu, koska kuolema eli tuomio tulee. Silloin he vasta tuntevat, ettei ole öljy lampussa. Ei ole usko, joka kestää kuolemassa. Niitä on paljon täällä armon ajassa, jotka ovat siinä onnettomassa itsepetollisuudessa juuri niin kuin Pietari ennen lankeemustansa. Se kavala vihollinen oli häntäkin pettänyt ja kääntänyt hänen silmänsä nurin. Mutta kuinkas kävi? Ei kestänytkään kuolleet usko oikiassa koettelemuksessa.

2. Minkätähden niillä tyhmillä neitseillä ei ole öljy lampussa? Sentähden, että se on vuotanut pois, jos se on alusta ollutkaan. Me saatamme joskus epäillä, jos muutamilla on ollutkaan öljy lampussa, koska he rupeisit valmistamaan itsensä vastaanottamaan Ylkää. Mutta kuin evankeliumi ei puhu siitä mitään, onko heillä ollut öljyä eli ei, niin meidän täytyy jättää sen paikan tutkimatta ja ainoastans peräänajatella, minkätähden tyhmillä ei ollut öljyä, koska huuto

tuli. Syy oli se, ettei tyhmät ottaneet öljyä myötänsä, koska he menit odottamaan Ylkää.

Raamatun selittäjät ovat myös tutkineet sitä maan tapaa, kuin oli Kaanaan maassa, nimittäin Ylkä tuli noutamaan morsiamen ja vei hänet omaan taloonsa. Morsiamen piit olit ynnä morsiamen kanssa morsiamen talossa, ja heidän piti vastaanottaman Ylkä palavilla lampuilla. Ja ettei kaikki joutavat narrit pääsis kurkistelemaan ja häähuoneeseen tukkiin, pidettiin häät yöllä pimeyden aikana, että häävieraat saivat pitää ilonsa rauhassa. Nyt on siis arvattava, että niillä tyhmillä neitseillä oli ainoastans sen verran öljyä lampussa, kuin olis tarpeellinen ollut vastaanottamaan Ylkää, jos Ylkä olis varsin tullut. Mutta kun Ylkä viipyi, niin loppui heiltä öljy.

Siitä me nyt ymmärrämme, kuinka tämä lampun asia on. Tyhmät neitset ovat semmoiset, joilla on ollut öljy lampussa ensimmäisen armonmerkin jälkeen. Jos Ylkä olis varsin tullut silloin, koska armon merkki tuntui, niin he olisit valmiit olleet vastaanottamaan Häntä. Se on: jos tuomio eli kuolema olis tullut varsin kuin he tunsit armosta, niin olisit he saattaneet ilolla kuolla. Mutta kuin Ylkä viipyi, koska kuolema ei tullut varsin ensimmäisen armonmerkin jälkeen, niin rupeis ensimmäinen hartaus loppumaan. Ristinkantaminen tuli vaivalloiseksi. Naaraspiru, maailma, rupeis heille näyttämään kauneuttansa. Niin kuin maailman huorat paljastavat rintojansa huorimiehille, niin tämä naaraspiru, maailma, paljastaa huoruuden rinnat kristityille ja suostuttaa heitä kauneudellans.

Sanokoon nyt poislangenneet itse, eikä heille ole niin käynyt. Moni olis ensimmäisen armonmerkin jälkeen ollut valmis kuolemaan, jos kuolema olis varsin tullut. Mutta kuin Ylkä viipyi, voi! voi! sinua, onnetoin raukka, kuin Ylkä viipyi, niin tuli väsymys: ”Niin ette jaksaneet valvoa yhden hetken ja rukoilla, sanoi Jeesus unen kanssa taistelevaisille opetuslapsille. Jos Israelin lapset olisit varsin päässeet Kaanan luvutulle maalle, kuin he pääsit poikki Punaista merta, kyllä olisit pysyneet armoiltoissa. Ei olis napoliseminen ja kärsimättömyys tullut, mutta se vaeltaminen tämän maailman korven läpi, tämä vaivalloinen matkustaminen, se lopetti heidän uskonsa. Se toi heille kärsimättömyyden. Se pani heitä suuttumaan Moosekselle. Kärsimättömyys tuli matkan vaivalloisuudesta, ja siitä kärsimättömyydestä nousi halu pyörtämään takaisin pakanalliseen maahan.

Onkos Mooses pilannut heidän uskonsa, joka oli ankara tuomitsemaan? Onkos Joosua ja Kaaleb syönyt heidän kristillisyytensä, jotka pyysit asettaa kansaa ja kehoitit kansaa uskomaan Jumalan päälle? Niin luulit Israelin lapset, että nuot kovat kristityt tahtovat kansaa johdattaa surmaan, mutta Jumala antoi niille miehille todistuksen, että net on puhuneet oikein.

Katsokaat nyt, tyhmät neitset, mikä on oikea syy siihen, että teidän lampunne sammuvat. Te olette nukkuneet. Ja sillä aikaa on öljy vuotanut pois teidän lampustanne. Te olette uneliaisuuden kautta kadottaneet teidän uskonne. Teillä oli yhden aikaa usko, ja silloin te olisitte saattaneet ilolla kuolla. Mutta

koska Ylkä viipyi, eikä tullut varsin noutamaan morsiantansa, silloin tuli synnin uni makiaksi. Omatunto rupeis nuokkumaan. Maailma tuli rakkaaksi ja kauniiksi. Muutamat rupeisit ihmisen poikia rakastamaan, ja niille tuli koreus luvalliseksi. Muutamat maailman murheen tähden tulit uskottomaksi. Muutamat kärsimättömyyden tähden kadotit uskonsa. Muutamat valvomattomuuden kautta, ja muutamat huolimattomuuden ja laiskuuden kautta kadotit uskonsa.

Mutta kuin huuto tulee, silloin tulee hoppu. Silloin tulee kuoleman pelko. Silloin tulee uusi heräys. Mutta silloin huomaitsevat nämät tyhmät neitseet, että heidän lamppunsa sammuvat. Koska kuolema tulee valmistamattoman päälle, silloin ei ole rukouksen voimaa, ei uskon rohkeutta. Ei ole voimaa kolkuttaa armon oven päälle. Silloin sanovat he viisaille: ”Antakaat meille teidän öljystänne, sillä meidän lamppumme sammuvat.” He noudattavat kristityitä tykönsä. He vaativat, että kristittyin pitäisi heitä puhutteleman. He vahtaavat, jos kristityt saattaisit heitä uskomaan. Mutta ei niilläkään raukoilla ole uskoa liiaksi, koska he ovat ynnä tyhmäin kanssa maanneet.

3. Katselkaamme nyt kolmanneksi, minkätähden viisaat eli taitavat neitseet eivät anna tyhmille öljystänsä. Muutamat Raamatun selittäjät luulevat, ettei ole taitavat velkapäät antamaan öljyä, ja sanovat, että itsellä kullakin pitää oleman usko omasta takaa. Jos tämä sana oikein ymmärretään, niin se on oikein. Itsellä kullakin pitää oleman usko! Mutta suruttomat panevat vielä tähän yhden sanan lisäksi, että se usko, kuin tulee

jonkun kristityn puhuttelemisen ja kehoittamisen kautta ei ole kelpaava Jumalan edessä. Mutta tämän sanan suruttomat ovat saaneet riettaalta vanhan aatamin suojaksi ja puolustukseksi, että kristityt antaisit heille omantunnon rauhan. Mutta jos me katsomme Raamatusta, millä lailla oikia ja autuaaksi-tekeväinen usko on ensinnä tullut maailmaan, niin me löydämme, että aivan ihmisten kautta on ensimmäisillekin kristityille tullut usko: aivan ihmisten kautta, se on, apostolitten kautta. Ja kuin apostolit kuolit, niin usko levitettiin taas aivan ihmisten kautta, nimittäin kristittyin kautta. Mutta ei se ole ihmisten antama usko, vaan Jumalan Henki, joka on puhunut kristittyin suun kautta, Hän on uskon antaja.

Ei ole siis oikein sanottu, että viisaat eli taitavat neitseet ei ole velkapäät antamaan toisille öljystänsä, vaan se on sanottu heille häpeäksi, ettei niillä ole mitään antamista, koska he makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Ei niillä ole itselläkään uskoa liiaksi. Eikös tämä ole nyt nähtävä kaikkein kristittyin seassa, että kristityt ei saata enää vuodattaa uskon öljyä epäuskoisten sydämiin. Se on juuri harva, jolla on semmoinen Pyhän Hengen lahja, että hänen puheensa vaikuttaa uskon voiman muutamissa. Se näyttää niin kuin Pyhä Henki olisi väsynyt kristittyin sydämessä. Vaikka se on ensimmäisessäkin kristillisyydessä, eli apostolitten aikana samankaltainen tapaus, että Pietarin ensimmäinen saarna helluntaipäivänä vaikutti enemmän kuin viimeiset Pietarin saarnat.

Mutta ei tämä ole kristittyin kunniaksi vaan häpiäksi ja soimaukseksi sanot-

tu, että taitavilla ei ollut mitään antamista tyhmille. Sillä miksi he makaisit ynnä tyhmäin kanssa? Jos taitavat olisit valvoneet, ei olisi tyhmille annettu nukkumarauhaa. Se on nimittäin mahdotoin ajatella, että yksi valvova kristitty antaa nukkuville nukkumarauhan. Mutta ne makaisit. Siinäpä taitaa nyt olla oikia syy, minkätähden heillä ei ollut mitään antamista toisille. Pyhä Henki oli väsynyt nuhtelemasta, niin kuin kirjoitettu on Mooseksen kirjassa: Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä iankaikkisesti, sillä net on liha.

Mutta jos Pyhä Henki lakkaa nuhtelemasta kristittyin suun kautta, silloin saavat kaikki tyhmät neitseet nukkua rauhassa. Mutta syy on siinä, että viisaatkin makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Sentähden ei ole heillä öljyä antamista tyhmille. Koska semmoinen kristitty, joka on itse nukkumassa, pitää kehoittaman toisia uskomaan, niin tulee hänelle itselle epäily siitä, ettei hänen puheensa enää vaikuta. Ja sentähden sanoit ne taitavat: Emme suinkaan anna teille öljyistämme, ettei teiltä ja meiltä puuttuis. Taitavat tuntea, että heille itselle tulee uskon puutos, koska heidän puheensa ei vaikuta. Ja on totisesti niiden uskossa vika, koska puhe ei vaikuta.

Nyt saisit kaikki neitseet, sekä viisaat että tyhmät, ruveta valmistamaan lampunsa, sillä nyt taitaa pian tulla huuto: Katso, Ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan! Koska nimittäin Ylkä on vähäisen viipynyt, rupeisit viisaat ja tyhmät makaamaan pohjoisen maan loukossa, ja siellä he makaavat siihen asti, että huuto tulee. Kukas tiesi, kuin-

ka paljon öljyä silloin löytyy lampussa? Kukas tiesi? Ei taida viisailla olla mitään jakamista tyhmille, koska he makaavat sekaisin.

Mutta ne harvat sielut, jotka Herra löytää valvomasta, koska hän tulee; morsiamen piijat, onkos teillä öljyä lamppuissa? Onkos teillä sen verran öljyä, että te saatatte ilolla ottaa Ylkää vastaan, koska Hän tulee? Kyllä minä tiedän, ettei ole teillä muille antamista, mutta onkos teillä itsellä sen verran öljyä, että lamppu syttyy palamaan, koska Ylkä tulee?

Koetelkaat ja katsokaat lamppua, jos siinä on sen verran öljyä, että te saatatte ilolla ja riemulla ottaa Ylkää vastaan, sillä pian taitaa huuto tulla: ”Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan.” Pian tulee Taivaallinen Ylkä noustamaan köyhän morsiamensa. Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian pääsevät morsiamen piijat hyppäämään ja tanssamaan taivaan puhtaalla lattialla. Jolla on puhtaat jalat, jolla on valkiat vaatteet, jolla on sormukset ja otsalehdet, jolla on kultakruunu päässä, jolla on ristiähti rinnassa: se on morsian, se on se ulosvalittu, joka istuu Yljän vieressä nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

Mutta kuka voi hänen tulemisensa päivää kärsiä? Ja kuka voi seisoa, koska hän ilmaantuu? Mal. 3: 2

Näin kirjoittaa profeetta Malakias tämän päivän epistolassa. Hän kirjoittaa Kristuksen tulemisesta, mutta hänen sanansa ovat niin hirmuiset, että kaikki pitäisit pelkäämän, että Kristus ei ole niin armollinen, kuin suruttomat ja armonvargaat luulevat. Kuka voi hänen tulemisensa päivää kärsiä? Se on: kuka voi kestää hänen edessänsä, koska hän tulee?

Kaikki armonvargaat luulevat, että Kristus on niin armollinen, että hän ei paiskaa ketään helvettiin. Mutta profeetta Malakian edellämanituista sanoista kuuluu hirmuinen kovuus olevan Kristuksella, koska hän epäilee, ettei moni taida kestää hänen edessänsä. Sillä hän on niin kuin hopenäpöjän tuli ja niin kuin pesijän saippua. Hän on istuva ja sulava ja selittävä hopian. Hän on puhdistava ja hiuttava Leevin pojat niin kuin kullan ja hopian. Leevin pojat ovat vanhan Testamentin papit, ja se kuuluu profeetan uhkaavaisista sanoista, että Kristus aikoo erinomattain pappia koe-tella, kuinka he ovat sokian kansan edellä käyneet väärällä opilla ja pahentavaisilla esimerkillä.

Me tiedämme myös evankelistain kirjoituksista, että hän soimais ja nuhteli kovin ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja fariseukset, ja uhkais heitä hirmuisella tuomiolla ja rangaistuksella. Mutta jos ylimmäiset papit olisit saarnanneet kansalle oikian opin ja oikian järjestyksen, ei olis Kristus niin

kovin tuominnut pappia. Mutta surutoin kansa olis saanut kovan tuomion. Vaikka Kristus tuomitsi vielä sitä surutointa ja paatunutta kansaa ja suolais kaikkia ylipäin, koska heräys ei tullut monelle hänen saarnastansa. Ja kun- kas me saatamme odottaa, että surutoin kansa pitää heräämän meidän saarnas- ta, koska itse Jumalan Poika ei jaksanut paatuneita herättää, joka oli niin voimallinen saarnaamaan parannusta suruttomalle kansalle. Kuuluuhan siitä, että itse Jumala ei jaksu herättää paatu- neita synnin unesta.

Johannes Kastaja oli jo muutaman vuoden saarnannut parannusta, eikä tul- lut sen parempaa heräystä, kuin mitä evankeliumin kirjoittajat Matteus, Mar- kus ja Luukas muistelevat, että muuta- mat tunnustit syntiänsä ja annoit itsensä kastaa parannukseen. Ja ne, jotka heräi- sit Johanneksen parannussaarnoista, tu- lit Jeesuksen opetuslapsiksi ja kävit koulussa. Mutta kuinka monta niitä oli sen suuren väen paljouden suhteen, kuin kävi ja kuunteli Jeesuksen saarnoja?

On mainittu, että niitä oli 70 opetus- lasta ja 12 apostolia, jotka aina seuraisit häntä. Ja ei vielä netkään olleet oikein heränneet ennen kuin vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen tuli niille oikia mur- he, koska niillä ei ollut enää turvaa tai- vaaseen eikä maailmaan, mutta helvet- tiin täytyi heidän kääntää toivonsa. Semmoinen on oikia heräys, kuin ope- tuslapsilla oli Vapahtajan kuoleman jäl- keen. Ei suinkaan heräys kelpaa, joka oli muutamille tullut Johannes Kastajan lakisaarnoista, että he tunnustit syntiän- sä, niin kuin armon vargaat luulevat, ylipäin, eli yhdessä tyskyssä, vaikka

meillä on se usko, että he tunnustit erittäin niitä tehtyjä syntiä, mutta ei ne siinä heräyksessä itkeneet eli parkuneet, niin kuin Jeesuksen opetuslapset teit pääsiäispäivänä, eikä yksikään saanut pistosta sydämeen, niin kuin muutamat Helsingin päivänä.

Semmoinen vasta oikia heräys on. Ei yksikään ennen sitä heräystä valittanut, että hänellä on sydän kova ja kipiä. Ei yksikään muu, kuin se syntinen vaimospitalisen Simonin huoneessa, joka itki hänen jalkainsa päällä, ja kuka tiesi se halvattu ihminen, joka kannettiin Jeesuksen tykö, Sakkeus, joka lupais väärää tekojansa maksaa neljäkertaisesti, ja Kananean vaimo, jolla oli niin vahva usko. Kaikki muut, jotka huusit: Jesus, Daavidin Poika, ja Jeesus, rakas mestari, olit ainoastansa maallisessa hädässä ja maallisen hädän tähden he tulit Jeesuksen tykö. Mutta ei maallinen hätä ole, kuin juuri harvoin vaikuttanut oikian heräyksen. Ei ole siis ihme, että Kristus oli niin kova haukkumaan ja tuomitsemaan kohta koko kansan, niin kuin profeetta Malakias on kirjoittanut Kristuksesta monta sataa ajastaikaa ennen: Kuka voi hänen tulemisensa päivää kärsiä? Kuka voi kestää hänen edessänsä, koska hän on niin kova tuomitsemaan?

Ei katumattomat syntiset saata seisoa hänen edessäns, koska hän tulee toisen kerran tuomitsemaan elävitä ja kuolleita. Ainoastans ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet, ettei he saata seisoa hänen edessäns omalla vanhurskaudella, ja ovat niin muodoin vanhan Simeonin kanssa odottaneet Israelin lohdutusta ja viimein saaneet ottaa häntä syliinsä. Ne saattavat ilolla mennä kuolemaan.

Rukoilkaat kaikki Israelin lohdutusta odottavaiset, että hän tulis pian temppeleinsä, että te saisitte nähdä Herran Kristuksen, ennen kuin te menette kuolemata maistamaan. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 2: 22

Me kuulumme ylösluetusta pyhästä evankeliumista, että se vanha Simeon oli odottamassa Israelin lohdutusta, ja oli myös saanut Pyhältä Hengeltä sen vakuutuksen, ettei hänen pitänyt kuolemata näkemän, ennen kuin hän näkee Herran Kristuksen. Meidän pitää siis katseleman, kuinka monta nyt odottavat Israelin lohdutusta.

Ensimmäinen tutkistelemus: Odottavatkos suruttomat Israelin lohdutusta? Ei, sillä Simeonin aikana ei ole kuullut, että suruttomat olisit odottaneet yhtä hengellistä Vapahtajaa, mutta maallista Vapahtajaa he kyllä odotit, jonka he luulit tulevan pian päästämään heitä maallisesta hädästä.

Surutoin ihminen tuntee myös maallista puutosta ja vajavuutta, niin kuin tautia, köyhyyttä, orjuutta, rahan puutosta. Mutta ei hän usko, että tämä puutos tulee omasta hulluudesta ja oikean kristillisyyden puutoksesta. Ei hän usko, että rietas tekee hänet köyhäksi. Juutalaisilla oli semmoinen usko, että koska Messias tulee, niin hän pelastaa heitä, ei ainoastansa roomalaisten vallan alta, vaan voittaa myös koko maailman alensa ja tekee kaikki traasuperkeleet rikkaaksi. Ja sitä samaa odottavat vielä tämän maailman suruttomat ihmiset, nimittäin yhtä maallista Vapahtajaa, joka olis niin rikas, että suruttomat ei tarvit-

sis maksaa heidän velkojansa, vaan saisit kaikki ilman. Semmoinen Vapahtaja, joka ruokkis heitä ilman ja antais heidän juoda rommia, punssia ja viinaa niin paljon kuin kurkusta alas menis, se vasta olis aikainen hyvä Vapahtaja.

Koska Jeesus oli kerran ruokkinut viisituhatta miestä ilman, silloin tahtoi tämä surutoin kansa tehdä häntä kuninkaaksi. Ei ole Simeonin aikana muut odottaneet Israelin lohdutusta, ei ole muut odottaneet yhtä hengellistä Vapahtajaa, kuin ainoastansa tämä Simeon ja Hanna profetissa. Ei muut odota yhtä hengellistä Vapahtajaa, kuin ainoastansa totisesti heränneet, jotka ei jaksu elää ilman Vapahtajatta. Niillä on surkea halut Vapahtajan perään. Ei ole tällä ajalla monta sielua, jotka kaikesta sydäimestä odottavat Israelin lohdutusta.

Toinen tutkisteleminen. Odottavatkos armonvargaat Israelin lohdutusta? Ei, sillä heillä on se usko, että he ovat jo vapahtajan löytäneet. Mutta minkäkaltaisen Vapahtajan he ovat löytäneet? Ei opetuslapsilla ollut mitään hätää ennen Vapahtajan kuolemaa, mutta he uskoit totisesti sen näkyväisen Vapahtajan päälle. He uskoit, että hän tulee Israelin kuninkaaksi vähän ajan perästä. Mutta he olit niin maailmassa kiinni, ettei he saattaneet muuta toivoa eikä odottaa, kuin ainoastansa yhtä maallista Vapahtajaa, jonka kautta he pääsisit rikastumaan ja maailman herroiksi tulemaan.

Sillä uskolla tulit he armonvargaiksi, että he olit niin maailmassa kiinni, kuin tämänaikaiset armonvargaat, jotka ei tahdo väärää tekojansa maksaa. Maailman kunnia on armonvargailla niin suuri, ettei he tahdo syntiänsä tunnustaa, ei

he tahdo lähimmäistänsä sovittaa. Sen tähden armonvargaat odottavat semmoista Vapahtajaa, joka laskee heidät taivaaseen tavaran ja kunnian kanssa. He luulevat, että he ovat jo löytäneet oikean Vapahtajan, mutta se on yksi väärä Vapahtaja, jonka päälle he uskovat, eikä he tunne Isää eikä hänen Poikaansa. Ja kyllä kaikki suruttomat ja paatuneet menisit taivaaseen kunnian ja väärän tavaran kanssa, ettei kunnian perkele, eikä myös ahneuden perkele tarvitsis ulos lähteä sydäimestä.

Me näemme siis, ettei ole monta, jotka odottavat Israelin lohdutusta. Ei muut kuin Simeon ja Hanna profetissa, ei muut kuin totisesti heränneet ihmiset, jotka tuntevat, että helvettiin on keino ilman Vapahtajata. Ne odottavat sitä autuaallista hetkeä, että he saisit nähdä Herran Kristusta ennen kuin he kuolevat. Muuttamat suruttomat luottavat sen katumuksen päälle, joka heille pitäis tuleman, ennen kuin he kuolevat. Mutta tämä luottamus on yksi turha toivo, ja rietas on antanut heille sen vakuutuksen.

Mutta Simeonille oli Pyhä Henki sen vakuutuksen antanut, ettei hänen pidä näkemän kuolemata, ennen kuin hän oli nähnyt Herran Kristusta. Ja hän tuli Hengen vaikutuksesta siihen liittoon kuin Maria tuli lapsen kanssa kirkkoon ja hän sai nähdä Herran Kristusta. Ja tämän näkemisen kautta tuli hän valmiiksi kuolemaan.

Tule nyt Simeon ja Hanna, koska Kristus kannetaan temppeeliin. Tule nyt katsomaan, kuinka kaunis Hän on. Tule katsomaan, ennen kuin sinä kuolet, etkäs saattaisit ilolla kuolla, Jumalan Pojan katselemisesta. Amen.

Alkuperäinen (aukkoja) / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Minä tiedän minun Lunastajani elävän; ja hän on tästä lähtien maan päällä seisova; ja vaikka minun ruumiini lakastuu, saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan. Jobin kirjan 19: 25, 26.

Koska se pyhä mies, Job, oli suuressa tuskassa ja vaivassa uskonsa koettelemuksen tähden, tahdoit Jobin ystävät soimata Jobia jumalattomasta elämästä, vaikka hän oli ulkonaisesti näyttänyt itsensä hurskaaksi ja jumaliseksi. Niin kuin omanvanhurskauden palvelijoilla on tavallisesti se usko, että Jumala ei vaivaa lapsiansa sillä lailla ilman syytä. Omanvanhurskauden palvelijoilla on semmoinen usko, että jos kristitty joutuu jotakin kärsimään tässä maailmassa, kyllä hän on sen hyvin ansainnut.

Semmoinen usko oli Jobin ystävillä, että Job oli salainen pahantekijä, vaikka hänen ulkonainen elämänsä oli hurskas ja vilpitöin. Mutta Jobilla oli puhdas omatunto. Ei hän saattanut ottaa tuntosaa päälle semmoisia vääriä soimauksia omanvanhurskauden palvelijoilta, mutta otti turvansa Jumalaan, hyvin tietien, että ne, jotka tahtovat jumalisesti elää maailmassa, saavat paljon kärsiä maailman lapsilta vanhurskauden tähden. Ja siinä samassa vahvistui Jobin usko, koska vielä ne parhaatki ystävät tulit väärällä soimulla hänen päällensä; siinä vahvistui Jobin usko; että vaikka vielä Jumala välistä sallii lapsiansa tulla kiusatuksi perkeleeltä uskon koettelemukseksi ja vahvistukseksi, on kuitenkin yksi Jumala taivaassa, joka näkee ja tuntee kristit-

tyin vaivat, koska he vanhurskauden tähden vainotaan.

Sen vahvan uskalluksen päälle sanoi Job: Minä tiedän minun Lunastajani elävän, ja hän on tästä lähtien maan päällä seisova. Ja vaikka ruumis lakastuu; saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan. Tämä suuri armo tapahtui myös Jobille, että hän sai lihassansa nähdä Jumalan. Tästä me kuulemme ensiksi, että omanvanhurskauden palvelijat tahtovat soimata kristityitä senkaltaisista synnistä, joita he itse tekevät, vaikka omanvanhurskauden palvelijat ovat itse mielestensä hurskaat.

Toiseksi, koska Jumala panee jonkun tuskan ja vaivan kristittyin päälle uskon koettelemukseksi ja kärsivällisyyden esimerkiksi, niin luulevat omanvanhurskauden palvelijat, että kristityt ovat semmoisen rangaistuksen hyvin ansainneet. Muutamille tulee vielä ilo kristittyin vahingosta, koska kristityt saavat kärsiä uskonsa tähden ja omantunnon tähden.

Semmoinen luulo oli myös Jobin ystävillä, että Job oli yksi salainen pahantekijä, ettei Jumala olis muutoin sallinut Jobin tulla niin hirmuisesti kiusatuksi ja vaivatuksi perkeleeltä, ellei hän olis ollut suuri syntinen ja pahantekijä. Mutta me kuulemme sekä Jobin kirjasta että myös muista Raamatun paikoista, että Job on pantu kaikille pyhille kärsivällisyyden esikuvaksi, ja että Jumala on sallinut tämän miehen tulla kiusatuksi perkeleeltä, osoittaaksensa perkeleelle ja maailmalle, että yksi Jumalan lapsi ei luovu uskostansa, vaikka kuinka kiusattaisiin maailmalta ja perkeleeltä, vaan enemmän vielä kristittyin usko vahvis-

tetaan senkaltaisen koettelemuksen kautta; osittain sen kautta, että kristitty tulee semmoisen koettelemuksen kautta tuntemaan paremmin itsensä, ja osittain sentähden, että kristityn usko koettelemuksen kautta vahvistetaan.

Se omanvanhurskauden perkele, joka sanoi: nahka nahasta, ja kaikki mitä ihmisellä on, antaa hän henkensä edestä; tämä saatana luuli, että Job antaa vielä uskonsa hänelle, koska hän joutuu jotakin kärsimään vanhurskauden tähden. Ja perkele, joka on Jumalan lasten päällekkantaja, ajatteli niin, että Job luopuu uskostansa ja siunaa Jumalaa silmäin edessä, se on, pilkkaa Jumalaa, koska häntä kovemmin kiusataan ja vaivataan uskonsa tähden. Ja niin luulevat vielä nytkin kaikki riettaan enkelit, että tämä kristillisuus on ainoastansa ulkokullaisuus ja itsetehty pyhyys. Riettaan enkeleillä on sama tarkoitus, kuin sillä pääperkeleellä, joka kiusais Jobia, että jos nämätki heränneet, jotka tekevät ja sanovat itsensä kristityiksi, jos he tulisivat kiusatuksi ja joutuisit jotakin vaivaa kärsimään kristillisyytensä tähden, kyllä he lakkaisit pian ulvomasta ja ihmisiä haukkumasta, ja tulisivat samankaltaisiksi kuin muutki maailman ihmiset.

Mutta riettaalla oli sama ajatus Jobista, että hän luopuu uskostansa ja tulee riettaan kaltaiseksi. Mitäs rietas voitti Jobista? Onkos rietas tuntenut oikein Jobin sydämen? Onkos rietas arvannut oikein, koska hän luuli, että Job palkan tähden pelkää Jumalaa, ja että Job on ulkokullattu ja tekopyhä? Jopataisi rietas siinä paikassa tulla petetyksi ja valehtelijaksi. Kukas tiesi, kuinka käypi niille riettaan enkeleille, jotka

näinä aikoina iloitsevat kristittyin lankeemisesta, ja kristittyin vahingosta, ja sanovat: nahka nahasta; kauniiksi ne tulevat nämät väävät profetat, jotka sanovat itsensä kristityiksi. Anna heidän tulla vähäisen kiusatuksi, kyllä näet, että he rupeavat pilkkaamaan Jumalaa silmäin edessä.

Mutta älä ylönsä varhain iloitse, riettaan enkeli, ei sinulle tule helpommaksi, vaikka kaikki kristityt tapettaisiin. Ei sinulle tule huokeammaksi vaiva helvetissä, vaikka kaikki kristityt lankeaisit ja tulisivat sinun kaltaiseses. Mutta riettaan ilo kristityn vahingosta on niin kirottu, kuin käärmeen kyyneleet ovat kirotut. Ei ole rietasta usein saavutettu valheesta, mutta siinä Jobin asiassa tuli rietas valehtelijaksi. Hän luuli Jobin luopuvan uskostansa ja tulevan riettaan kaltaiseksi, mutta rietas tuli valehtelijaksi. Kyllä sentähden kaikki riettaan enkelit toivovat sitä samaa, kuin itse saatana on toivonut Jobista, että kristityt tulevat samankaltaisiksi, kuin he ovat. Ei he vielä ole lakanneet toivomasta, vaikka he tietävät, että heidän isänsä, perkele, on Jobin aikana tullut valehtelijaksi.

Mutta kristityt saavat nyt yhden lohdullisen ja ylösrakentavaisen esimerkin Jobin uskosta ja kärsivällisyydestä, koska he näkevät, ettei kristitty sentähden luovu uskostansa, vaikka hän tulee kiusatuksi perkeleeltä ja vaivatuksi ruumiin puolesta. Oikean kristityn usko vahvistetaan sen kautta, koska hän vanhurskauden tähden vainotaan. Hän saattaa silloin paremmalla uskalluksella kuin ennen sanoa omanvanhurskauden palvelijalle: Minä tiedän minun Lunastajani elävän, ja hän on

tästä lähin maan päällä seisova. Ja vaikka vihdoin minun nahkani ja tämä ruumis lakastuu, saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan.

Ja niin kuin se pyhä Job oli saanut sen autuaallisen vakuutuksen, että hänen pitää lihassansa näkemän Jumalan, niin oli myös se vanha Simeon saanut sen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt kuolemata maistaman, ennen kuin hän olis nähnyt Herran Kristuksen. Ja sama vakuutus annetaan vielä kaikille murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille sieluille, jotka odottavat Israelin lohdutusta, että heidän pitää näkemän Herran Kristuksen, ennen kuin he lähtevät pois maailmasta.

Mutta siihen näkemiseen tarvitaan samankaltainen kärsivällisyys tuskassa, kuin Jobilla, samankaltainen odottaminen ja ikävöitseminen Herran Kristuksen perään, kuin Simeonilla. Sillä ei kukaan saa Pyhältä Hengeltä sitä vakuutusta, että hänen pitää lihassansa näkemän Jumalan, joka ei ole murheessa, katumuksessa ja uskossa odottamassa Israelin lohdutusta. Ja ne harvat sielut, jotka hengen köyhyudessa odottavat Israelin lohdutusta, ja joilla on sydämellinen halut, että he saisit nähdä Kristusta ennen kuolemata, saavat pian sen autuaallisen vakuutuksen Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he ovat lihassansa nähneet Herran Kristuksen. Heidän pitää myös Hengen vaikutuksen kautta tuleman tempeliin siihen liittoon, koska Herran Kristus kannetaan sinne.

Te murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset, olettekos nyt hengen köyhyudessa kauan aikaa odottaneet Israelin loh-

dutusta? Olettekos saaneet vakuutusta Pyhältä Hengeltä, että teidän pitää näkemän Kristuksen? Ja te harvat sielut, jotka olette nähneet Kristuksen ja kantaneet häntä sylissä, rukoilkaat niin kuin se vanha Simeon: ”Herra, nyt sinä lasket palvelijas rauhaan menemään sanas jälkeen, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes, jonkas valmistit kaikkein kansain eteen valkeudeksi valistamaan pakanoita, ja kansas Israelin kunniaksi.” Kuule, sinä Israelin lohdutus, kaikkein murheellisten, katuvaisten, epäileväisten ja uskovaisten huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk. 2: 22.

Evankelista Luukas on kirjoittanut tämän päivän evankeliumissa, että se vanha Simeon oli valmis kuolemaan, koska hän oli nähnyt Herran Kristuksen. Seuraavaisesti siitä, pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka yksi kristitty lähtee ilolla pois maailmasta, koska hän on saanut nähdä maailman Vapahtajan.

Me kuulemme, että se vanha Simeon oli valmis kuolemaan, koska hän oli nähnyt maailman Vapahtajan. Mutta hän oli yksi niistä harvoista, jotka odotit Israelin lohdutusta. Moni odotti siihen aikaan Israelin lohdutusta, mutta he odotit yhtä maallista Vapahtajaa, jonka piti auttaman heitä kaikesta maallisesta hädästä. Maailman herrat, fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat odotit muutosta hallituksessa, sillä he olit joutuneet pakanallisen esivallan alle. Ja se oli heidän mielestensä suuri häpeä, että Jumalan kansalla piti oleman

pakanallinen esivalta. Heidän valtansa ja heidän kunniansa tuli sen kautta vähetyksi, koska heidän täytyi olla yhden pakanallisen esivallan alamaiset. Maailman rikkaat odotit yhtä maallista Vapahtajaa, joka tulis heille kuninkaaksi, että hekin pääsisit kuninkaan pöydälle syömään ja herrustelemaan. Mutta erinomattain maailman köyhät odotit yhtä maallista Vapahtajaa pian tulevan, joka ruokkis heitä ilman.

Kaikki he siis odotit sitä luvattua Vapahtajaa tulevan, ei sentähden että heillä olis pelko ollut helvetistä. Ei heillä ollut semmoista tuntoa, että he ilman Vapahtajatta hukkuvat iankaikkisesti, vaan heillä oli semmoinen tarkoitus, että he tulevat kaikki herraksi ja rikkaaksi Messiaksen valtakunnassa. Heillä oli semmoinen toivo, että he pääsevät vapaaksi kaikesta verosta ja rasituksesta Messiaksen valtakunnassa. Heillä oli semmoinen uskallus, että he kaikki pääsevät rikastumaan ja maailman kunniaa voittamaan, koska Messias tulee. Ei juutalaiset ajatelleet, että yksi hengellinen Vapahtaja olis tarpeellisempi ollut, kuin maallinen.

Ja mistäs he tiesit odottaa yhtä hengellistä Vapahtajaa, jotka olit ilmanki pyhät ja hurskaat. Ei niillä ollut epäilystä autuudestansa niin kuin katuvaisilla, ei niillä ollut pelkoa kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisesta kadotuksesta, niin kuin epäileväisillä bruukaa olla¹, sillä heillä oli semmoinen tunto, että koko kansa on pyhä, ja kaikki pääsevät Aabrahamin helmaan.

Mutta Simeon oli yksi niistä, jotka odotit lohdutusta hengellisessä tarkoituksessa. Hän odotti yhtä hengellistä

Vapahtajaa, joka pelastais kansansa synnistä, kuolemasta ja perkeleen valtan alta. Hän tunsi tarvitsevansa yhden hengellisen Vapahtajan, ja näki myös, että koko valtakunta oli vajonnut synnin turmelukseen. Hän odotti semmoista Vapahtajaa, joka saattaa pelastaa ihmisten sieluja. Hän näki, että kansalla oli yksi hirmuinen ja jumalatoimien elämä. Ja jos muutosta ei tulis pian kansan uskossa ja elämässä, niin menis joka ainoa sielu hukkaan.

Tämän asian tähden hän odotti yhtä hengellistä Vapahtajaa, jolla olis hengellinen voima ylösherättämään sen jumalattoman kansan heidän suruttomuudestansa ja matkaan saattamaan yhden muutoksen kansan uskossa ja elämässä. Ja mistäs oli se vanha Simeon saanut sen ylösvaalaistuksen, että hengellinen Vapahtaja oli tarpeellisempi kuin maallinen Vapahtaja? Ja mistäs hän päätti sen, että Messias oli hengellinen Vapahtaja, koska kaikki muut odotit yhtä maallista Vapahtajaa? Tämän ylösvaalaistuksen oli hän saanut Pyhäältä Hengeltä.

Niin kuin juutalaiset silloin odotit yhtä maallista Vapahtajaa, joka tekis heitä rikkaaksi ja herraksi, niin odottavat suruttomat vielä nytkin yhtä maallista Vapahtajaa, joka tekis heitä rikkaaksi ja herraksi, sillä suruttomat ei tunne, että he tarvitsevat yhden hengellisen Vapahtajan. Suruttoman ihmisen Vapahtaja on maailmassa. Siinä on hänen jumalansa. Mutta yksi katuva ihminen lankeis varsin epäilykseen, jos hänelle olis sanottu, että yksi Vapahtaja löytyy, ja vaikka hän aina odottaa Vapahtajan ilmestystä,

tarvitsee hän kuitenkin Pyhän Hengen vakuutuksia siitä, että hänen ei pidä kuolemata maistaman, ennen kuin hän on nähnyt Herran Kristuksen.

Joka ei ole semmoista vakuutusta Pyhältä Hengeltä saanut, hän ei taida Hengen vaikutuksen kautta tulla temppeeliin juuri siihen liittoon, koska Kristusta kannetaan temppeeliin. Vaikka kaikki suruttomat sanovat saaneensa semmoisen vakuutuksen, että heidänki pitää näkemän Kristuksen ennen kuin he kuolevat, mutta koska kuolema tulee, niin heidän täytyy silloin tunnustaa, että heidän täytyy mennä helvettiin. Mistäs oli siis se vakuutus tullut, että heidän pitää näkemän Kristuksen ennen kuin he kuolevat, koska heidän täytyy kuolinvuoteella tunnustaa, ettei he ole nähneet Kristusta?

Niin ovat kaikki suruttomat tunnustaneet kuolinvuoteella, että Kristus on kaukana heistä, ja että heidän täytyy ilman näkemättä Kristusta mennä iankaikkisuuteen. Se on tainnut olla väärä henki, joka ennen ilmoitti heille, että heidän ei pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he näkevät Herran Kristuksen. Valheen henki kyllä saarnaa suruttomille näin: ”Ei ole Jumala meitä kadotusta varten luonut; kyllä mekin tulemme autuaaksi, jos Jumalan tahto on, että meidän pitää tuleman autuaaksi.” Yksi pappi on niin kirjoittanut, että Jumala ei olis kaikkivaltias, jos ei hän jaksais vetää niitä ylös helvetistä, jotka sinne putoavat. Ja kaikki suruttomat uskovat, että se on vasta hengellinen pappi, joka niin saarnaa, että kaikki, jotka putoavat helvettiin, pääsevät sieltä ylös. Jos hän olis niin kirjoittanut, ettei Juma-

la olis kaikkivaltias, jos hän ei jaksais niitä vetää ylös helvetistä, jotka sinne putoavat tässä armon ajassa, niin se olis mahdollisempi uskoa hänen oppinsa, vaikka Raamattu osottaa, ettei ole Jumala jaksanut kaikkia niitäkään vetää ylös, jotka tässä armon ajassa ovat pudonneet helvettiin. Juudas oli nimittäin jo tässä armon ajassa pudonnut helvettiin, koska omatunto heräis, mutta Juudas oli niin raskas, ettei Jumala jaksanut häntä ylös vetää, vaikka tuo on mahdotoin järjelle uskoa, että Jumala ei ole jaksanut Juudasta vetää ylös helvetistä, mutta niin se kuitenkin on tapahtunut. Mutta Pietarin jaksoi Jumala vetää ylös helvetistä. Muutamat suruttomat uskovat vielä Juudaksenkin olevan taivaan valtakunnassa, mutta ei kaikki suruttomat jaksa sitä uskoa.

Koska nyt asia niin on, että suruttomatki luulevat saavansa sen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata näkemän, ennen kuin he ovat nähneet Herran Kristuksen, niin on tarpeellinen tutkia henget, sillä sen päälle useimmat suruttomat perustavat autuutensa, että he ovat semmoisen vakuutuksen saaneet, ettei heidän pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he näkevät Kristuksen. Ja se henki, joka heille on senkaltaisen vakuutuksen antanut on ollut valheen henki. Koska heidän täytyy kuolinvuoteella tunnustaa, ettei he ole nähneet Kristusta ja että heidän täytyy ilman näkemättä Kristusta mennä iankaikkisuuteen, niin on tarpeellinen perään ajatella, millä tavalla se vanha Simeon oli saanut Pyhältä Hengeltä semmoisen vakuutuksen, että hänen pitää näkemän Kristuksen ennen kuin hän kuolee.

Ensiksi sanoo evankelista, että hän odotti Israelin lohdutusta. Vissimmästi oli se mies murheellinen, koska hän odotti lohdutusta. Ja hän oli niin murheellinen, ettei hän löytänyt enää lohdutusta maailmassa. Mutta ei suruttomat ole koskaan niin murheelliseksi tulleet, että he olisit epäilleet autuudestansa, sillä aina he ovat löytäneet jonkun lohdutuksen maailmassa². Muutampi on löytänyt lohdutuksen viinaflaskussa³, muutampi on löytänyt lohdutuksen huoruudessa, muutampi ahneudessa eli raha-arkussa, muutampi koreudessa, muutampi maailman kunniasa, eikä ole tullut suruttomille koskaan semmoista hätää, että kaikki lohdutus maailmasta olis loppunut. Mutta se vanha Simeon ei ole löytänyt lohdutusta maailmassa, koska hän rupeis odottamaan lohdutusta ylhäältä.

Siinä nyt on syy, minkätähden suruttomat ei saa nähdä Kristusta. Ei heille tule koskaan semmoinen murhe, että kaikki lohdutus maailmasta loppuu. He odottavat aina, niin kuin juutalaiset, yhtä maallista Vapahtajaa, ja sen he voivat löytää maailmassa. Mutta katuvaiset, jotka ovat niin raskaassa murheessa, ettei löydy enää yhtään lohdutusta maan päällä, rupeavat odottamaan Israelin lohdutusta taivaasta, ja siinä odotuksessa, siinä raskaassa huokauksessa saavat he joskus sen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata näkemän, ennen kuin he näkevät Herran Kristuksen.

Ja minä uskon, että jokainen, kuin on saanut semmoisen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, tulee myös Hengen vaikutuksen kautta Jumalan temppeliin juuri sii-

hen liittoon, koska Kristus kannetaan sinne; siinä saapi hän ottaa Jumalan Pojan syliinsä, ja hänen äitinsä suopi myös mielellänsä, että semmoiset, jotka murheessa ja hengen köyhyydessä odottavat Israelin lohdutusta, saavat ottaa hänen poikansa syliinsä ja katsella hänen kirkkaita silmiänsä, hänen suloista suutansa, hänen lumivalkeita ja viattomia käsiänsä. Mutta suruttomat ei viittis ottaa Jumalan Poikaa syliinsä, sillä he pitävät häntä huoran sikiänä.

Onkos nyt täällä joku vanha Simeon eli joku Hanna profetissa, joka ottais Jumalan Poikaa syliinsä? Onkos täällä joku neitsyt Maria, joka saattais niin rakkaudella ja äitin sydämellä holhoa sitä ihanaista Jumalan Poikaa, joka nauraa äitin sylissä, koska hän puhuttelee häntä? Ei taitais Jumalan äiti tohtia antaa poikaansa semmoisille, jotka tahtovat murhata häntä, eikä myös semmoisille, jotka epäuskon tähden niin kovin vapisevat, että he pudottavat hänen poikansa maahan. Ei taitais Jumalan äiti tohtia antaa poikaansa semmoisille, joilla on kylmät kädet niin kuin jää. Jumalan poika varmahtais⁴, jos hän semmoisen ihmisen kynsiin joutuis, jolla on kylmät kädet niin kuin jää. Eikä Jumalan äiti taitais tohtia antaa poikaansa semmoisille ihmisille, joilla on kovat kädet, jotka ei saata omia lapsiakaan pitää. Mutta semmoisille Jumalan äiti mielellänsä antais poikansa, jotka murheellisella ja katuvaisella sydämellä odottavat Israelin lohdutusta ja ovat ennen jo saaneet semmoisen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemata maistaman, ennen kuin he ovat nähneet Herran Kristuksen.

Tule nyt, vanha Simeon, jos sinulla on halu nähdä Kristusta ennen kuolemata. Tule nyt, Hanna profetissa, puhumaan hänestä kaikille niille, jotka Jerusalemissa odottavat Israelin lohdutusta. Tule nyt neitsyt Maria Jumalan temppeliin, koska sinun puhdistuspäiväsi ovat täytetyt. Tulkaat nyt, kaikki lapset Betlehemistä, ennen kuin teitä surmataan. Tulkaat nyt kaikki tiaiset, kaikki pääskyiset ja kyyhkyläisen pojat katselemaan sitä pikkuista Jumalan Poikaa,

ja sanokaat: ”Nyt sinä, Herra, lasket palvelijas rauhaan menemään sanas jälkeen, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes.” Amen!

Alkuperäinen (loppu kateissa = saarnan viimeinen sivu Kirkkopostillassa) / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ bruukaa olla, ruots. bruka: olla tapana

² käsikirjoitus loppuu tähän

³ flasku = pullo, ruots. flaska

⁴ varmahtaa = säpsähtää

Meidän Vapahtajamme kysyi kerran opetuslapsiltansa: ”Kenenkäs ihmiset luulevat minun olevan?” Ja opetuslapset vastaisit: ”Muutamat pitävät sinua Eliaana, ja muutamat profeettana.” Niin hän kysyi taas opetuslapsiltansa: ”Mitäs te luulette minun olevan?” Ja Pietari vastais: ”Sinä olet elävän Jumalan Poika.”

Näistä arveluksista kuulemme me, että ne ihmiset, jotka näit Jeesusta hänen lihansa päivinä, pidit monenkaltaista arvelusta hänestä. He arvelit, mikä mies hän olisi. Muutamat luulit hänen olevan profeetan Elian, ja muutamat luulit, että hän on joku muu profeetta. Mutta Pietari oli saanut sen vakuutuksen, että Jeesus on elävän Jumalan poika. Ja tämä usko oli annettu Pietarille ylhäältä, niin kuin me kuulemme Vapahtajan omasta suusta, koska hän sanoi Pietarille: ”Autuas olet sinä Simon Joonaan Poika, sillä ei liha ja veri ole sitä sinulle ilmoittanut.”

Ja sen Pietarin tunnustuksen päälle perustavat nyt armonvarkaat heidän uskonsa, että Pietarilla oli silloin elävä usko. Mutta jos enempää ei tarvittais autuuteen, kuin ainoastansa se Pietarin tunnustus, että Jeesus on Jumalan poika, niin tulisit kaikki huorat ja varkaat autuaaksi. Sillä näinä aikoina ei kiellä kukaan, ettei Jeesus ole Jumalan poika, paitsi muutampia maailman viisaita, jotka ei tahdo tunnustaa, että Jeesus on Jumalan poika. Kaikki talonpojat ja kaikki juomarit ja viinaporvarit, kaikki huorat ja varkaat tunnustavat, että Jeesus on Jumalan poika, mutta ei ne sillä suun-

tunnustuksella tule autuaaksi, sillä ei he kuitenkaan usko sitä sydäimestä, vaikka he niin sanovat suullansa, koska suruttoman elämä on semmoinen, että maailman jumala sopii paremmin jumalaksi, kuin se Jumala joka asuu taivaassa, joka on heille tuntematon. Sillä jos he sydäimestänsä uskoisit hänet elävän Jumalan pojaksi ja uskoisit hänen päällensä, ei he jaksais häntä pilkata jumalattomalla elämällensä.

Pietarilla saattoi olla semmoinen tarkoitus silloin, että hän sen sydäimestä uskoi. Mutta Pietari tuli jälkeen petetyksi sen saman uskon kautta, koska hän tunnusti, että hän on valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa, eikä sentähden ollut valmis. Silloin sai hän tuta ja koetella, ettei hänellä vielä ollut elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, koska hänen uskonsa ei kestänyt koettelemuksia. Mutta vasta jälkeen sai hän yhden elävän ja autuaaksi tekeväisen uskon, koska hän sai Pyhän Hengen.

Mutta katselkaamme nyt, mitä kirjanoppineet ja fariseukset uskovat Jeesuksesta. He uskovat ensin, että hän luonnollisen syntymisen puolesta on yksi jalkalapsi, ja yksi huoran sikiä, jonka Joosefi, yksi työmies Natsaretissä oli tehnyt salavuoteudessa. Ja muutamat maailman viisaat, jotka pitävät itsensä oikein viisaana, luulevat myös, että Jeesus on Joosefin poika. Ja niin kuin huoran lapset ovat aina käpsät pahuuteen, niin oli myös Jeesus Natsareenus viekas ja kavala pettämään ihmisiä noituudellansa. Hän oli fariseusten mielestä yksi samaritaanus ja yksi kansan häiritsijä, joka oli noituuden konstia oppinut Egyptissä, kussa jo Mooseksen aikana

oli noitia ja noidan oppia. Semmoinen usko oli silloin kirjanoppineilla ja fari-seuksilla. Ja sama usko on vielä nytkin muutamilla maailman viisailla, jotka ei saata tunnustaa, että Jeesus on Jumalan poika. Ilmanki hekin tulevat autuaaksi sillä uskolla, saati he uskovat.

Mutta mikä usko oli Nikodeemuksella, joka tuli yöllä Jeesuksen tykö? Ilmanki Nikodeemuksella oli oikea ja autuaaksi tekeväinen usko, koska hän tunnustaa omalla suullansa, että Jeesus oli lähetetty Jumalalta opettajaksi? Ilmanki Nikodeemus nyt uskoo, että, että Jeesuksen oppi on oikea oppi. Mutta siinä uudensyntymisen paikassa ei tahdo Nikodeemus seurata Jeesuksen oppia, sillä Nikodeemus arveli: ”Taitaako vanha ihminen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä jälleen?” Siinä on se ahdas paikka, jonka läpi Nikodeemus ei taida päästä. Ja siihen uudensyntymisen paikkaan taitavat myös kaikki Nikodeemuksen uskon veljet tarttua, sillä he ovat niin suuret ja paksut, ettei he mahdu siitä ahtaasta portista sisälle. Nyt on Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oikea usko, mutta ei se ole elävä, ennen kuin he saavat Pyhän Hengen. Ja sentähden ei auta meitä sen kaltainen usko, kuin Pietarilla on, ennen kuin me saamme Pyhän Hengen.

Ilmanki te näette kolmannesta uskonkappaleesta Lutheruksen katekismuksesta, ettei ihminen saata uskoa Herran Kristuksen päälle omasta voimasta ja ymmärryksestä, ennen kuin hän saapi Pyhän Hengen. Mutta koskas nyt suruttomat ovat saaneet Pyhän Hengen? Ovatkos he saaneet Pyhän Hengen helluntaina eli pääsiäispäivänä? Se näyttää niin kuin he olisit saaneet Pyhän

Hengen markkinan aikana. Silloin he kuuluvat pitävän suuren ilon ja riemun huutamisella ja kiroomisella. Ja koska he ovat saaneet tämän suuren ilon ja riemun tuta pimeyden valtakunnassa, niin sitte he roiskivat juhtiansa ja huutavat: ”Pois tieltä, saatana ja perkele!”

Mutta Maria on saanut Pyhän Hengen heti kuin Jumalan Poika sikisi. Maria on tullut iloon, koska hän tervehti lankoansa Elisabettiä. Hän on veisannut Jumalalle kiitoksen ja kunnian sanoen: ”Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani. Sillä Maria tietää, että hän kantaa Jumalan poikaa sydämensä alla. Hän tietää, että Jumalan Henki on hänessä vaikuttanut, että hän on tullut hedelmälliseksi. Jos vielä koko maailma sanois, että se on huoran sikiä, niin tietää Maria, ja kaikki kristityt tietävät, että se on Jumalan poika. Vaikka Joosefi ensin epäili morsiamen uskollisuudesta, kuitenkin uskoi hänki, että se on tullut Pyhän Hengen voimasta, koska enkeli ilmoitti sen hänelle.

Nyt Maria, Joosefin kihlattu morsian, maailma haukkuu sinua huoraksi ja sinun poikaasi häväistään ja haukutaan huoran lapseksi; kuinka sinä saatat olla iloinen, koska sinä olet niin ylönkatsottu maailmalta? Mutta sinun sydämes iloitsee kuitenkin, ja riemuitsee Herrassa, koska sinä tiedät ja tunnet, että Jumalan poika elää sinun sydämessäs. Haukkukoon maailma sinua huoraksi. Et sinä huoli siitä, koska enkeli taivaasta on ilmoittanut sinulle, että se pyhä, joka sinussa on, kutsutaan ylimmäisen pojaksi. Niin kumarra sinun sydämes Herran Jeesuksen nimeen rukoilemaan, että Ju-

malan poika aina eläis sinun sydämes-
säs. Jos vielä miekka kävis sinun sielus-
läpi, niin rukoile kuitenkin, että se pyhä,
joka sinussa on, nimittäin elävän Juma-
lan poika, ottais sinua ylös taivaaseen,
koska sinä kuolet. Kuule sinä elävän Ju-
malan Poika, köyhäin ja alaspainettu
huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk.1: 26

Enkeli Gabriel on ilmoittanut neitsyt
Marialle, että hänestä syntyy Jumalan
poika, mutta maailma ei usko, että Jee-
sus on Jumalan poika. Niin pitää mei-
dän tällä hetkellä Jumalan armon kautta
katseleman, mitä itse kukin uskoo hä-
nestä. Ensimmäinen tutkisteleminen: Mitä
kirjanoppineet ja fariseukset uskovat
hänestä? Toinen tutkisteleminen: Mitä Ni-
kodeemus uskoo hänestä? Kolmas tut-
kisteleminen: Mitäs surutoin kansa uskoo
hänestä? Neljäs tutkisteleminen: Mitäs
opetuslapset ja vaimot uskovat hänestä?

Ensimmäinen tutkisteleminen: Mitäs
fariseukset ja kirjanoppineet uskovat?
Että hän on Joosefin poika ja ennen
avioliittoa salavuoteudessa tehty. Mistäs
fariseukset ja kirjanoppineet ovat sem-
moisen uskon saaneet? Omasta koette-
lemuksesta ilmeä. He ovat nimittäin
itse huorat, ja luulevat muut olevan sa-
mankaltaiset. He makaavat itse salavuo-
detta ja luulevat muutkin makaavan.
Siinä on yksi rietas henki, joka on anta-
nut heille sen ylösvalaistuksen, että Ju-
malan poika on jalkalapsi. Ja on se vielä
toinen perkele, joka sen uskon heille
vahvistaa. Se on vihan perkele. Koska
nimittäin Jeesus heitä haukkuu huoruu-
den sukukunnaksi, suuttuvat kaikki si-

veät huorat ja sanovat: ”Sinä olet itse
huoravuoteessa tehty, ja tulet meitä
haukkumaan.” Koska hengellinen viha
syttyy palamaan, saavat fariseukset sen
ylösvalistuksen helvetistä, että Jeesus
Natsareenus on huoran sikiä, sillä fari-
seukset ja kirjanoppineet ei saata uskoa,
että Jeesus on Jumalan poika. Jos he us-
koisit sen, että hän on Jumalan poika,
niin he uskoisit myös hänen sanansa ja
oppinsa oikeaksi. Mutta hengellinen
viha, se on, vihan perkele, antaa heille
sen ylösvalaistuksen, että Jeesus on Jo-
osefin, sen työmiehen poika, ja salavuo-
teudessa tehty.

Sama usko on vielä kirjanoppineilla
ja fariseuksilla, että Jeesus Natsaree-
nus on yksi jalkalapsi, joka oli noidan
koulussa ollut Egyptissä, ja on ollut
yksi suuri noita ja silmäkääntäjä. Ja
opetuslapset olit tyhmit ja yksinkertai-
set, jotka uskoit semmoisia noituuden
konstia, ja luulit, että hän Jumalan voi-
malla niitä tekee. Niin kuin silloin fari-
seukset ja kirjanoppineet sanoit: Hän
ajaa ulos perkeleitä Belsebubin voi-
malla, niin sanovat myös tämänaikaiset
kirjanoppineet ja fariseukset, että kris-
tillisyyden vaikutukset ovat perkelees-
tä, ja heränneet ovat pahoilta hengiltä
riivatut, ja kristityt ovat väärät profee-
tat ja villihenget.

Semmoisia kuvauksia rietas maalaa
suruttoman silmäin eteen, koska oikean
kristillisyyden vaikutukset muuttuvat
vääräksi ja riettaan hengen vaikutukseksi.
Koska kristillisyyden valkeus ilmes-
tyy maailman silmäin edessä niin kuin
riettaan hengen tuohusvalkea, ja se suu-
ri muutos, joka tapahtuu ihmisen sydä-
messä, haukutaan maailmalta taikauk-

seksi, silloin on rietas kääntänyt maailman silmät nurin. Silloin muuttuu Kristus noidaksi ja Jumalan poika muuttuu fariseusten ja kirjanoppineitten silmissä Joosefin pojaksi. Ja se pyhä, joka sikisi neitsyt Marian kohdussa, muuttuu huoran lapseksi.

Kirjanoppineet ja fariseukset luulevat, että puhdas neitsyt on salainen huora, mutta huora kutsutaan nyt maailmasta: neitsyt. Ja onkos ainoastansa kirjanoppineet ja fariseukset siinä uskossa, että Jumalan poika on Joosefin poika? Eiköpä surutoin kansa seuraa sitä samaa fariseusten oppia eli uskoa? Koska Kristus Jumalan poika ilmoittaa hengellisen viisautensa, silloin sanoo surutoin kansa: ”Eiköpä tämä ole Joosefin, sen työmiehen poika? Ja mistäs tämä tietää Raamattua?” Surutoin kansa seuraa fariseusten uskoa ja ajaa Jeesuksen ulos kirkosta, koska hän tuopi semmoisia Raamatun paikkoja eteen, jotka tulevat rintaa kohti. Semmoinen usko on kirjanoppineilla ja fariseuksilla, ja myös suruttomalla kansalla, että Jumalan poika on Joosefin poika, että se pyhä, joka sikisi Pyhän Hengen voiman kautta Marian kohdussa, on huoran siemen.

Toinen tutkistelemus: Minkäkaltainen usko on Nikodeemuksella? Ja minkäkaltaisen miehen hän luuli Jeesuksen olevan? Nikodeemus on kerran tunnustanut uskonsa, koska hän tuli Jeesuksen tykö yöllä. Hän ilmoitti silloin uskonsa, koska hän sanoi: ”Mestari, me tiedämme, että sinä olet lähetetty Jumalalta opettajaksi.” Mutta tämä uskontunnustus ei ole semmoinen kuin Pietarin uskontunnustus: ”Sinä olet elävän Jumalan poika.” Ja me ymmärrämme nyt Pie-

tarin uskontunnustuksesta, että Nikodeemuksen usko ei ole oikea usko. Sillä jos Nikodeemus tunnustaa Jeesusta Natsareenusta oikeaksi opettajaksi, niin ei se ole autuaaksi tekeväinen usko. Moni on yksi oikea hengellinen opettaja, mutta yksi ainoastansa on Jumalan poika. Nikodeemus tunnustaa uskonsa, että Jeesus Natsareenus on oikea hengellinen opettaja, mutta ei se ole autuaaksi tekeväinen usko, koska hän ei usko kaikkia, mitä tämä hengellinen opettaja sanoo hänelle, esimerkiksi uudesta syntymisestä. Ja jos hän vielä uskois, että se on tarpeellinen, että ihmisen pitää uudesti syntyvän, ja ei kuitenkaan tule siihen uuteen syntymiseen, niin ei se auta häntä mitään.

Niinmuodoin on Nikodeemuksen usko osittain väärä usko, koska hänellä on eri usko kuin opetuslapsilla. Ei hän usko, että Jeesus on Jumalan poika. Ja hänen autuutensa on perustettu ainoastansa luonnollisen siveyden päälle. Koska hän tulee hautaamaan Jeesuksen ruumista, on hän vakuutettu siitä, että Jumala maksaa hänen vaivansa. Ja sama usko on vielä nytkin Nikodeemuksen uskon veljillä, että Jumala maksaa hänen vaivansa, jos ihmiset ei maksa. Ja mitä ihmisen siveydestä puuttuu, sen Jumala armosta antaa. Ei se ole opetuslasten usko semmoinen. Lutheruksen usko on se, että he ovat velkapäät kaikkia näitä tekemään, ja vaikka ihminen tekis aivan hyvää, niin on kuitenkin kaikki synty, mitä hän tekee luonnollisessa tilaisuudessa. Jos hän antaa kaikki omaisuutensa vaivaisille, niin se on synty, niin kauan kuin hän on kääntymättömässä ja uudesta synty-

mättömässä tilaisuudessa, ja jos ei hän anna mitään, niin se on vielä suurempi synty. Sanalla sanottu: Nikodeemus ja kaikki, jotka häntä seuraavat, menevät suoraan helvettiin.

Kolmas tutkistelemus: Mitä surutoin kansa uskaa, ja minkäkaltaisen miehen he luulevat Jeesuksen olevan? Muutamat uskovat, että hän on Elias, ja muutamat uskovat, että hän on profeetta. Mutta viimein ilmoittavat he uskonsa, koska ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset yllyttävät kansaa huutamaan: ristiinnaulitse. Silloin tulee heidän uskonsa ilmi. Jos herrat sanovat kansalle: Anokaat Barabbas irti, niin surutoin kansa anoo. Jos herrat sanovat kansalle: huutakaat, ristiinnaulitse, niin surutoin kansa huutaa: ristiinnaulitkaat! Semmoinen on suruttoman kansan usko. Mutta kyllä sentähden on tällä suruttomalla kansalla kurkistelema halu. Kansa kokoontuu jokaisesta kaupungista kuulemaan Jeesuksen opetuksia. He kokoontuvat kurkistelemaan. Se on heidän mielestensä yksi ihmeellinen ja erinomainen mies, joka niin saarnaa, että muutamat kansan seasta rupeevat huutamaan.

Mutta ei ole tämä surutoin kansa kokoontunut sentähden, että he uskovat hänen opetuksensa oikeaksi, eikä sentähden, että he tarvitsevat kuulla, mistä tie menee taivaaseen, vaan ainoastansa kurkistelemisen tähden on kansa tullut. Ja koska Jeesus Natsareenus antaa heille jonkun sanan, joka sotii heidän sokeaa järkeään vastaan, kääntävät he selkensä ja sanovat: ”Tämä on yksi kova puhet; kuka voi sitä kuulla?” Ja niin muodoin menee tämä surutoin

kansa helvettiin, jos ei tule tälle kansalle sama muutos kuin opetuslapsille helluntaipäivänä.

Silloin tuli surutoin kansa pilkkaamaan Pyhän Hengen vaikutuksia, mutta muutamat otettiin kiinni Pyhän Hengen voiman kautta, koska Pietari soimais heitä Vapahtajan murhaajiksi. Se puhe kävi läpi heidän sydämensä, ja he rupeesit pelvolla ja vapistuksella kysymään: ”Te miehet ja veljet! Mitä meidän pitää tekemän?” Mutta suruttomat täytettiin vihalla ja kiivaudella sotimaan totuutta vastaan. Ja tämän hengellisen vihan tähden vajosit he vielä syvempään helvettiin. Vihan tähden purevat he hampaitansa ja janoavat kristittyin verta.

Neljäs tutkistelemus: Mitä opetuslapset ja vaimot uskovat hänestä? Pietari on tunnustanut uskonsa ja sanonut Vapahtajalle: ”Sinä olet elävän Jumalan poika.” Ja tämä uskon tunnustus on tullut Pietarin suusta, ennen kuin hän sai Pyhän Hengen. Tämä Pietarin usko on tosin oikea, mutta ei se ole autuaaksi tekeväinen ennen kuin Pyhä Henki tulee sydämeen ja vaikuttaa siellä elävän tuntemisen. Sillä kaikki armonvarkaat uskovat nyt, että Jeesus on Jumalan poika, vaikka Jeesus on kokonansa tuntematon sydämessä. He uskovat ja pilkkaavat hänen kyyneleitänsä. He uskovat ja taliaavat hänen vertansa. He uskovat ja vihaavat kristityitä.

Pietarilla oli puukstavin¹ jälkeen oikea usko, mutta uskon voima ja uskon hedelmä oli kaukana hänestä siihen asti, että Pyhä Henki tuli sydämeen ja teki hänen uskonsa eläväksi. Ka, sinne asti pitää jokaisen seurata Kristusta, että hän täytetään Pyhällä Hengellä ja

voimalla, että hän saattaa elää ja kuolla uskonsa päälle, että hän jaksaa kilvoitella uskossa kuolemaan asti, että hän antaa henkensä ja verensä Jeesuksen tähden. Semmoinen usko oli Pietarilla helluntaipäivän jälkeen. Ja se sama oikea usko on kaikilla kristityillä, jotka ovat seuranneet Jeesuksen verisiä askeleita yrttitarhasta Pääkallon paikalle, hautaan, ja viimein ylösnousemiseen asti, että ylösnousemisen voima tulee eläväksi sydämessä, josta seuraa hengellinen ilo. Silloin opetuslapset ihastuit, että he näit Herran.

Juuri tämän ylösnousemisen paikassa täytetään Jeesuksen opetuslapset Pyhällä Hengellä ja he saarnaavat uusilla

kielillä. Koska entinen kuollut usko muuttuu eläväksi, annetaan heille voimaa saarnata juutalaisille ja pakanoille elämän evankeliumia siitä ristiinnaulitusta. Vaikka se sana rististä on juutalaisille pahennukseksi ja kreikkalaisille hulluudeksi, kuitenkin on nyt Galilealainen voittanut muutampia sieluja taivaan valtakunnalle, ja nämät sielut, jotka ovat harvat, iloitsevat ja riemuitsevat Karitsan häissä nyt ja iankaikkisesti. Amen

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ puustavi = kirjain, ruots. bokstav

Evankelistat ovat muistaneet ja ylöskirjoittaneet muutampia paikkoja Johannes Kastajan lakisaar-noista, jotka ovat sangen merkilliset ja kovat. Yksi paikka Johanneksen saar-noista on kirjoitettu Luukkaan evan-geliumissa, jossa sanat kuuluvat näin: **“Minä kastan teitä vedellä; vaan mi-nua väkevämpi tulee, jonka kengän nauhoja en minä ole kelvollinen pääs-tämään; hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Jonka viskin on hänen kädesssä, ja hän perkaa ri-i-hensä, ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella.”**

Me kuulemme näistä sanoista, että Johannes Kastaja oli kova mies haukku-maan, vaikka se tapahtui enimmäkseen vertausten kautta. Ei ole siis ihme, että sen aikaiset siveät ihmiset suutuivat senkaltaiselle koiralle, joka haukkui niin vihaisesti, että kaikki siveät huorat anoit hänen päätänsä vadin päälle, ja ei saaneet omantunnon rauhaa, ennekuin Johanneksen pää hakattiin.

Johannes Kastaja oli Vapahtajan edesajaja. Hän oli Jumalalta lähetetty valmistamaan Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. Mutta tätä tietä valmistaisissa täytyi hänen rauta kangella kankoa ylös ne loukkaus kivet, joita vihollinen oli vierittänyt ihmisten sydämiin hamasta lapsuudesta. Tien valmistaja kohtais ensin aivan umpista. Profeetat olit tosin ennen häntä vaeltaneet tätä tietä, ja olit freistanneet kankoa ylös ne loukkaus kivet, joita vihollinen oli sen tien päälle vedättänyt. Mutta profeettain jälki ei vuottunut¹ enää kansan sydä-

messä, koska Johannes rupeis sitä samaa tietä valmistamaan.

Hänen täytyi totuuden rautalapiolla särkeä ne lumikinokset, joita maailman tuisku ja rajuilma oli siihen koonnut. Ei siinä vuottunut muuta, kuin hukan jäljet, koska tien valmistaja rupeis umpista kaalaamaan². Rietas oli padonnut kaikki mielen keinot. Ymmärrys ja järki oli pimitetty. He luit Raamattua nurin. Luonnollinen siveys ja kuollut usko oli heidän autuutensa perustus. Näitä vääriä autuuden perustuksia täytyi edesajajan ensin purkaa totuuden rauta kangella. Kuoleman kirves pantiin puitten juureen. ”Jokainen puu, joka hyviä hedelmiä ei kannaa, hakataan pois ja heitetään tuleen.”

Me arvaamme hyvin, että Johannes puhui Vapahtajasta, koska hän sanoi: ”Minua väkevämpi tulee, jonka kengän nauhoja en minä ole kelvollinen päästämään.” Tässä tunnustaa hän ensin mahdolltomuutensa Vapahtajan suhteen. Sillä senaikaiset ihmiset rupeisit uskomaan, että Johannes oli Vapahtaja. Mutta ei Vapahtajan edesajaja tahtonut sitä kunniata itsellensä omistaa. Hän tunnusti julkisesti, ettei hän ole mahdollinen Vapahtajan kengän nauhoja päästämään. Kuinka siis muutamat fariseukset ja armon varkaat meinaavat Vapahtajalle suuta antaa? Vertaisille me saatamme suuta antaa, mutta ei Vapahtajalle, jonka kengän nauhoja Johannes ei tuntenut itsensä mahdolliseksi päästämään.

Nyt tulee se paikka Johanneksen vertauksesta, joka osoittaa, mikä voima sillä miehellä oli, joka tuli Johanneksen jälkeen. ”Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.” Tähän paikkaan sopii

nyt se sana, joka jälkeen tuli Vapahtajan suusta: ”Minä tulin valkeaa sytyttämään maan päälle, ja mitä minä enemmän toivottaisin, kuin että se olis jo palamassa. Mutta ei se ole helvetin valkea, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään, vaan se on hengellinen valkea, joka tuntuu joskus heränneitten sydämissä.

Koska opetuslapset sanoit: ”Eikö meidän sydämemme palanut meissä”, silloin oli jo hengellinen valkea syttynyt. Mutta ei ne raukat silloin vielä ymmärtäneet, mitä se merkitsi, että sydän oli palava. Helluntaina myös nävyit viileskellyt kielet niin kuin tuliset, istuvan kunkin heidän päällensä. Tätä tarkoittaa myös Johannes, koska hän sanoi, että Vapahtaja kastaa heitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta tämä Vapahtajan tuli, koska maailma sen näkee, katsotaan maailman joukolta, että se on riettaan hengen tuohus valkea. Laveammalta sanoo Johannes: ”Hänen viskimensä on hänen kädesssä, ja hän perkaa riihensä, ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella.”

Tämä on yksi sydäntä liikuttavainen vertaus. Me kuulemme tästä Johanneksen vertauksesta, ettei Vapahtaja ole niin armollinen kuin armon varkaat luulevat hänen olevan. Armon varkaat luulevat, että Vapahtaja on armollinen kaikille, jotka hänen päällensä luottavat. Mutta yksi turha luottaminen se taitaa olla, jos he luulevat, että Vapahtaja ei tee yhtään eroitusta katuvaisten ja katumattomien välillä. Suruttomat luulevat, että nisut ovat siveät ihmiset, jotka ei yhtään parannusta tarvitse. Ja armon varkaat luulevat, että Vapahtaja on kär-

sinyt ja maksanut kaikki heidän edestänsä, ettei heidän tarvitse muuta kuin uskoa, että he tulevat autuaaksi, ehkä kuinka vastoin Jumalan sanaa he eläisit.

Mutta mitkäs ovat siis ne ruumenet, joita hän polttaa sammumattomalla tulella? Ne taitavat olla siveät huorat ja rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit, jotka maailmassa pidetään parhaana miehenä. Vai ovatkos ruumenet semmoiset villihenget, jotka haukkuvat kunniallisia ihmisiä? Semmoinen villihenki ja väärä profeetta oli myös Kastaja, joka niin hirmuisesti haukkui parhaat miehet seurakunnassa, että heidän täytyi sanoa hänestä: ”Sillä miehellä on perkele.” Visimmästi oli Johannes Kastaja hengellisessä ylpeydessä, koska hän tuomitsi seurakunnan parhaat miehet helvettiin, ja itsensä piti hyvänä. Jompikumpi näistä verrataan tässä paikassa ruumeneksi. Maailman siveät huorat ja raittiit juomarit, eli nämät väärät profeetat, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa.

Mutta nyt sanovat tämän maailman siveät ihmiset: ”Eihän nyt ole se aika kuin silloin, koska Johannes saarnais.” Paljon nyt on muuttunut maailma entisestä. Eihän nyt ole yksikään niin hullu, että hän luulee siveyden eli lain töitten kautta tulevansa autuaaksi, niin kuin juutalaiset luulit. Kristinoppi on nyt meille selitetty, ja ihmiset ovat opetetut Jumalan sanassa, ettei tarvitse kukaan olla tietämättömyydessä, kuinka hänen pitää elämän, että hän tulis autuaaksi. Me olemme kristillisistä vanhemmista syntyneet ja lapsena jo kasteen kautta ylös otetut Jumalan armo liittoon. Me

olemme kristin opissa ylös kasvatetut, ja kristillisyyden tapoja harjoittaneet. Mitä meitä enää haukutaan pakanoiksi? Vaikka Johannes sen aikaisille ihmisille kovan lain saarnais, ja vielä tuomitsi, eihän semmoinen tuomio sovi meille, jotka olemme ylös valaistut ja vanhat kristityt. Ne olitki pakanat, joille Johannes saarnais; mutta emme me ole pakanat.”

Niin saarnaa vanha aatami, koska hän on saanut ylös valaistuksen helvetistä luonnollisen järjen kautta, joka osoittaa luonnolliselle ihmiselle, mistä tie menee taivaaseen. Luonnollinen järki saapi ylösvalaistuksen maksasta, jossa omanvanhurskauden rietas asuu, ja pernasta, jossa maailman kunnia makaa, niin myös peräsuolesta, jossa ahneuden rietas on kotonsa rakentanut; ja viimein sapesta, josta hengellinen viha tippuu. Kaikki nämät riettaan enkelit, jotka makaavat luonnollisen ihmisen lihassa, antavat luonnolliselle järjelle sen ylösvalaistuksen, että tämä kristillisyyden, joka nyt on ilmestynyt, ei mahda olla muu kuin riettaan petos. Omavanhurskaus sanoo: ”Et suinkaan sillä tule autuaaksi, että sinä vaikeroitset tuskassa ja omantunnon vaivassa, niin kuin nämät villihenget tekevät. Mutta elä siveästi ja lue vireästi.”

Maailman kunnia sanoo: Ei sinun tarvitse maailmalle huutaa, vaan tunnusta Jumalan edessä syntyä, jos olisit jossakussa paikassa väärin tehnyt. Ahneus sanoo: Ei sinun tarvitse kaikkia joutavia ruveta maksamaan ja sovittamaan. Koska sinä olet sovitettu Jumalan kanssa, niin on myös lähimmäinen sovitettu. Hengellinen viha antaa järjelle sen ylösvalaistuksen, että nämät heränneet

ovat hengellisessä ylpeydessä, koska he tuomitsevat kunniallisia ihmisiä. On se vielä yksi riettaan enkeli, joka antaa järjelle sen vakuutuksen, että yksi viina ryyppy ei tee mitään.

Koska nyt luonnollinen järki saapi senkaltaisen ylösvalaistuksen lihasta, tekee hän sen päätöksen, että Jumala ei ole luonut ihmisiä sitä varten, että hän kadottais heitä helvetissä. Onpa Vapah-taja itse sanonut, ettei Jumala ole lähettänyt poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma piti hänen kauttansa vapahdettaman. Ja apostoli Johannes todistaa: ”Jos me teemme syntiä, niin on Jumala hurskas, että hän antaa synnit anteeksi.” Josta muutampi maailman viisas on päättänyt, että Jumala olis väärä, jos hän ei antais synnit anteeksi.

”Mitä siis pelkää helvettiä”, sanoo maailman viisas, ”ei se ole muu kuin yksi vanha juttu, jota papit tivunnin³ tähden ovat kaivaneet ylös yksinkertaisten peljätykseksi. Jos Johannes Kastaja on siihen aikaan kovin saarnannut juutalaisille, niin ne ovat sen ansainneet, ne olitki pakanat, jotka ristiinnaulitsit Vapah-tajan. Emme me ole enää niin hullut, että me rupeamme semmoisia vanhoja juttuja ja papin valheita uskomaan.”

Ka! Semmoisia saarnaa luonnollinen järki. Ja vanha aatami tykkää hyvin semmoisesta opista. Semmoinen oppi ja semmoinen viisaus ottaa pois kaiken pelvon ja kaiken murheen sielun autuudesta. Se tekee ihmisen oikein rohkeaksi pilkkaamaan Jumalata, ja polkemaan kristityitä. Mikäs nyt on hätänä vanhalla aatamilla, koska Jumala on niin armollinen, että hän ottaa kaikki keiturit ja pu-
kit, kaikki koirat ja siat taivaan valta-

kuntaan. Ilman murhetta, ilman vaivata, ilman katumusta, ilman parannuksetta, pääsevät nyt siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit taivaan valtakuntaan.

Mutta mitkäs ovat sitte ne ruumenet, joita hän polttaa sammumattomalla tulella? Mitkäs ovat ne hedelmättömät puut, joitten juureen kirves on pantu? Mitkäs ovat kyykäärmeen sikiät, joita Johannes mainitsee? Ne taitavat olla luonnolliset käärmeet, joille Johannes niin kovin saarnais. — Ehkä nyt Johannesen kovat soimaukset ei olis juuri välttämättömästi tarpeelliset niille heränneille ja armoitetuille sieluille, jotka tämän koiran haukkumisen kautta ovat tulleet oikeaan synnin tuntoon, ja sovitetuksi taivaallisen vanhemman kanssa. Kuitenkin koska täällä on vielä paljon pakanoita ja paljon armon varkaita, jotka tarvitsevat kuulla Johannesen elämäkertaa, ja heränneet myös tarvitsevat muistaa, että he ovat pakanat olleet.

Sen vuoksi täytyy meidän vanhan tavallisuuden jälkeen katsella, kuinka tämä Vapahtajan edesajaja lain saarnaamisen kautta valmistaa Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. Antais Herra hänelle voimaa ja väkevyyttä kankomaan isot kivet totuuden rautakangella ja hakkaamaan kuivettuneita puita sillä kirveellä, joka puitten juureen pantu on; karsimaan kuivat oksat tuoreesta puusta hengen miekalla; kiskomaan ylös juurinensa vanhat ja lahonneet puut, ja koliat silittämään, että kunnian herra pääsis kulkemaan ylhäältä alaspäin, ja niin laveammalta sydäimestä ymmärrykseen, ymmärryksestä omaantuntoon, omastatunnosta tahtoon, tah-

dosta oikeaan elämään. Kuule armollinen kuningas niitten huokaus, jotka raskaassa työssä ovat tiellä, ja anna heidän työnsä menestyä, koska he pyrkivät iankaikkisuuteen, Jeesuksen perään. Amen, isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk.1: 57-78

Me kuulimme evankeliumista Saka-riaksen, Johannesen isän, ennustavan, että hänen poikansa piti valmistaman Herran tietä ja antaman kansalle autuuden tunnon, ja valaiseman niille, jotka pimeissä ja kuolon varjossa istuvat. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka Johannes Kastaja valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämeen. Antakoon se suuri Luoja hänen työnsä menestyä. Antakoon se suuri ristin kantaja hänen vaivansa helpottaa köyhäin matkamiesten kulkemisen, ja antakoon Pyhä Henki oikean ylösvalaisuksen, kuinka hänen pitää tätä tietä valmistaman, että kunnian Herra pääsis kulkemaan!

Se on ensinnä suurin konsti, kuinka hänen pitää löytämän tietä ihmisen sydämeen. Moni on sitä tietä hakenut, eikä ole löytänyt. Profeetat ovat tosin ennen häntä etsineet tätä tietä, ja ovat myös osittain sen löytäneet. Mutta net on niin harvat, jotka hait tietä ihmisen sydämeen, että netki, jotka sen löysit, ei ole saattaneet niin valmistaa sen, että se olis pysynyt enemmän aikaa. Sillä sitä myöten kuin profeetat sen kiskoit auki, sitä myöten synnin tuisku sen pani kiinni. Mutta siitä saakka kuin Mooses kävi Siinain vuorella, ovat

kaikki profeetat Jumalan käskyn jälkeen käyneet ja mitanneet tietä Siinain vuoresta Golgataan.

Kuitenki oli tämä profeettain edellä mitattu tie niin tuiskunut kiinni, että Johanneksen täytyi sen kohta uudesta kiskoa auki. Paavali todistaa, että Mooseksen peite oli aina riippumassa juutalaisten sydämen edessä, koska vanhaa testamenttia luettiin; ettei ylimmäiset papit kyllä löytäneet sitä paikkaa, kusta tie menee ihmisen sydämeen. Eikä tosin ylimmäiset papit sitä niin suuresti huolineet hakea, sillä ne ajattelit: Saati me löydämme tien ihmisten muistoon ja ymmärrykseen, niin me olemme kyllä tietä valmistaneet Herralle. Vielä nytkin tuumaavat ylimmäiset papit, että ihmisen sydämeen menee tie järjen kautta.

Jotka itse ei ole nähneet Siinain vuorta, eikä ole nähneet niitä leimauksia, jotka Siinain vuorelta ulos käyvät, eivät ole kuulleet ukon pauhaavan hirmuisella vihan äänellä Siinain vuorella, sanovat: ”Ei suinkaan tie mene sen kautta.” Miksis Mooses suuttui niin kovin Jumalan puolesta, koska hän tuli alas Siinain vuorelta, että hän särki ne lakitaulut, jotka hänen kädesssänsä olit? Nyt sanovat ylimmäiset papit: ”Pitääkös meidän ottaman ne kivikappaleet, joita Mooses sinne jätti, ja ruveta niillä leikkaamaan ihmisten sydämet? Emme tee sitä ollenkaan; he palttuisit varsin kirkosta, niin kuin Israelin lapset pakenit pelvon ja vapistuksen tähden kauvas Siinain vuorelta?”

Niin tuumaavat ylimmäiset papit, että kaikki väki pakenis kirkosta, jos he rupeaisit niin kovin pauhaamaan lain kirousta, kuin Jumala pauhais Siinain

vuorella. Mutta älä huoli! Se keveämieslinen ja maailmallinen kansa, joka ei kärsi kuulla lain kirousta Siinain vuorella, ei tule kuitenkaan ilman Jumalata aikaan. He sanovat ylimmäiselle papille: ”Tee meille jumalita, jotka meitä vievät Kaanaan maalle.” Ja tämä ylimmäinen pappi oli valmis kansan mieltä noudattamaan. Hän käski kaikki koreat tyttäret kiskoa pois korva renkaat ja kulta sormukset; ei sitä varten, että ne annettaisiin kouluun eli vaivaisille, vaan sitä varten, että siitä kullasta tehtäisiin heille jumala. Ja sitä kulta jumalata palvelevat vissimmästi ne, joilla on kulta sydän rinnassa ja kulta viljat⁴ kaulassa; sillä ei ole vielä kaikki koreat vaimot ja tyttäret raskineet niitä antaa Aaronille.

Mutta mitä hyvää eli minkä kaltaista kiitosta sai Aaroni sen edestä, että hän noudatti sokean kansan mieltä ja teki heidän anomuksensa jälkeen? Ei ollut niin pitkä aika ennen kuin sama kansa tahtoi hänet kivillä surmata. Semmoisen kiitoksen saapi viimein se pappi, joka näkee kansan hulluutta ja sokeutta, eikä ilmoita heille sitä onnettomuutta, joka viimein seuraa siitä epäjumalan palveluksesta. Hän ajattelee ilman ki, niin kuin yksi paavilainen piispa, joka näki, kuinka kansa oli tullut petetyksi sen väärän paavin uskon kautta, niin hän sanoi itsellensä: ”Koska tämä kansa tahtoo petetyksi tulla, niin olkoon petetty.” Eipä Mooses niin puhunut. Koska hän tuli alas Siinain vuorelta ja näki sitä Israelin kansan hulluutta ja sokeutta, niin hän suuttui hirmuisesti Jumalan puolesta, ja siinä kiivaudessa hän särki ne kiviset taulut, joitten päälle Jumala oli kirjoittanut kymme-

nen käskyä, ja käskei Aaronin polttaa kultajumalan tuhkaksi, ja panna tuhan veteen, että Israelin lapset saisit juoda kultajumalansa tuhkavedessä.

Se kulta, jonka he huoruuden tähden olit ottaneet pakanoilta lainaksi ja panneet vaimoväen päälle koreudeksi, piti viimein karvasteleman heidän suolissansa, kussa ahneuden rietas asuu. Niin se tapahtuu vielä nytkin, että se kulta, jonka koreat tyttäret ostavat nuoruuden hulluudessa, karvastelee viimein heidän suolissansa. Koska he huoruuden tähden tulevat köyhäksi, ja suolet rupeavat hoikkumaan, saavat he vanhana syödä tuhka puuroa sen edestä, että he nuorena ovat kantaneet kultasydäntä povessans.

Tämä kulta sydän, joka on tehty keltaisesta kivistä, pitää otettaman pois heidän rinnoistansa, sillä se on kuollut ja tunnotoin. Kivi sydän pitää otettaman pois, sanoo Herra, ja minä annan heille uuden sydämen ja uuden hengen, sanoo Herra. Minä annan heille yhden sydämen lihasta, joka ei ole niin tunnotoin kuin se entinen kivi sydän. Mutta liha sydän pitää vielä ympäri leikattaman. Ja niin kuin Sipoora, Mooseksen vaimo, otti terävän kiven, jolla hän ympärileikkais poikansa, niin on myös Johannes ottanut ne terävät kivi kappaleet lain tauluista, joita Mooses kiivaudessaan särki Siinain vuoren juuressa, ja niillä terävillä kivillä on Johannes ympäri leikkannut liha sydämet, koska hän ensinnä oli löytänyt tien ihmisten sydämeen.

Hän otti vielä semmoiset sydäntä liikkuttavaiset vertaukset kivistä ja puista, kirveestä ja miekasta, nisuista ja ruumenista, käärmeistä ja tulesta, että Jumalan

ankara vanhurskaus, joka ennen oli kirjoitettu kivisiin tauluihin, koska ihmisillä oli kivi sydän, tuli näitten vertaus-ten kautta kirjoitetuksi sydämen tauluihin lihasta, niin kuin Paavali todistaa. Mutta se on arvattava, että sydän tuli kipeäksi, koska Jumalan laki kirjoitettiin sydämiin lihasta.

Ennen, koska ihmisillä oli kulta sydän povessa, oli tämä kivi sydän tunnotoin. Ei siihen pystynyt mikään, vaikka kuinka terävällä kivellä olis siihen piirretty lain puukstaavia⁵, ei tunnotoin sydän tuntenut mitään. Ja mitäs kivi sydän tuntee? Mutta Johannes meni Siinain vuorelle ja löysi siellä ne terävät kivet, joita Mooses kiivaudessaan oli viskanut, ja rupeis niillä piirtelemään ihmisten liha sydämet; rupeis niillä ympäri leikkaamaan lihasydämen esinahkaa. Siitä tuli muutamille kipeä ja murheellinen sydän. He rupeisit tuntemaan syntiänsä. Ja niille, joilla oli yksi särjetty sydän, osoitti Johannes sormellansa Vapahtajaa, sanoen ”Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit.”

Tämä oli Johanneksen tarkoitus, että sydän piti ympärileikkauksen kautta tuleman kipeäksi, murheelliseksi ja särjetyksi; että heidän piti tuleman syntiseksi, ja senkaltaisena menemän Jumalan Karitsan tykö, joka pois ottaa maailman synnit Mutta siitä tulee ylimmäisille pappeille ja maailman herroille paha mieli, että publikaanit ja syntiset juoksevat Vapahtajan tykö. Johannesta jo pidettiin hulluna, ja sanottiin, että sillä miehellä on perkele, koska hän ei syönyt eli pitänyt kalaaseja⁶ niin kuin muut herrat, eikä juonut paloviinaa ja pussia, niin kuin muut herrat, mutta haukkui vain ja

soimais kunniallisia ihmisiä huoriksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Olikos se ihminen, joka sillä lailla pilais maakuntaa, että ihmiset rupeisit houraamaan ja Vapahtajan tykö juoksemaan?

Ylimmäiset papit ei saata pirun paskaakaan korjata omasta sydämestä, jopa sitte muitten sydämistä. Mistäs ylimmäiset papit ja maailman herrat tietävät, mikä toisen ihmisen sydämessä asuu, jotka ei vielä tunne omaa sydäntänsä. Koska niillä on sydän paisunut hengellisestä vihasta ja luonnollisesta ylpeydestä, silloin sanovat he, että Johanneksella on perkele. Sillä tämä totuuden tunnustaja rupeis totuuden rautalapiolla muokkaamaan ja krapaamaan⁷ pirun paskaa, joka oli kuivettunut ihmisten sydämiin, silloin rupeisit käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Erinomattain olit siveät huorat vihaiset Johannekselle. Ei ne siveät huorat saaneet tunnon rauhaa, ennen kuin Johanneksen kaula leikattiin poikki, ja he sait hänen päänsä vadin päälle.

Mutta ei siinä kyllä ole, että Johannes löytää ihmisten sydämet, joita maailman herrat ei ole löytäneet; sillä ei ole ylimmäiset papit studeranneet⁸ ja funderanneet⁹ sen päälle, kuinka he löytäisit ihmisten sydäntä, vaan he ovat enemmän studeeranneet sen päälle, kuinka huonoissa vaatteissa hän on, kuinka se viettelee kansaa ja kuinka he jotakin laillista syytä saisit hänen päälensä. Mutta että nyt Johannes Kastaja löytää ihmisten sydämet, ja tulevat myös ihmiset monelta kantilta¹⁰ kysymään neuvoa, mitä heidän pitää tekemän; niin kuin kirjoitettu on Luukkaan kolmannessa luvussa, ei ole tietoa, seu-

raavatko ne kaikki hänen opetuksiansa, vai menevätkö he taas maailmaan, koska hän ei lupaa fariseuksille ja ulkokulatuille armoa ilman totista katumusta ja parannusta.

Muutamat kuitenkin kysyvät häneltä: ”Kukas olet?” Eli mikä sinä olet, koska sinä niin korvessa huudat ja haukut kunniallisia ihmisiä? Oletkos Kristus? Vai oletkos sinä Vapahtaja, koska sinä niin hävittömästi haukut ja tuomitset ihmisiä? Sama kysymys tuotiin myös Vapahtajalle. Koska hän rupeis soimaamaan maailman herroja ahneuden ja ulkokullaisuuden tähden, niin he sanoit: Miksi-kä sinä itseäs teet? Oletkopa sinä Jumalan poika? Ja jos vielä Jumala Isä taivaasta olis tullut pahoja ihmisiä manamaan, kyllä olisit maailman herrat kysyneet: Kukas olet? Oletkopa sinä Jumala, joka tuomitset siveitä ja kunniallisia ihmisiä helvettiin?

Ehkä, sanon minä, Johannes Kastaja löysi ihmisten sydäntä ja saattoi sentähden valmistaa tien Herralle Jeesukselle, kyllä oli vielä paljon jäänyt korjaamatta, koska Herra Jeesus itse tuli ja rupeis evankeliumin kautta puhdistamaan niiden sydämet, jotka Johanneksen lakisaarnoista olit heränneet. Eihän ihminen ole senkaltainen luontokappale, että hän yhtäkkiä pääsee irti maailmasta. Vaikka vielä omatunto olis herännyt, vaikka vielä sydän olis särjetty, ja vaikka hän olis tuntenut Pyhän Hengen armoaikutuksia, kyllä sentähden saatanas ampuu lihasta sydäntä kohti nuoliansa, ja tahtoo muutampia sekoittaa ja väärälle tielle saattaa. Erinomattain tahtoo vihollinen niiden sieluja seuloa, ja jauhoksi tehdä, jotka ensimmä-

mäisen heräyksen jälkeen ylö'n varhain omistavat itsellensä Jumalan armolupa-uksia, vaikka vanha ihminen ei ole hengellisen murheen kautta ristiinnauttunut. Niin kuin esimerkiksi Pietari, joka piti itseänsä parhaana kristittynä ennen kuin hän tunsu sydämen petollisuutta ja saatanan kavaluutta.

On vissimmästi moni siinä samassa itsepetollisuudessa vielä, jotka pitävät itsensä parhaana kristittynä, eivätkä voi kärsiä tuomiota, vaan ainoastansa evankeliumin lupauksia tahtovat omistaa. Jos semmoisilla ennen suruttomuuden tilassa on ollut kulta sydän, tulee heille viimein silkki sydän, jossa omavanhurskaus makaa kätkeytyneenä armon alla niin kuin karhu sammalten sisällä. He tulevat pyhäksi armon kautta ja synnittömäksi, ettei heillä ole enää paljon kiusauksia, ja tahtovat vielä muita vetää samaan uskoon, jossa he itse ovat, nimitäten hengelliseen suruttomuuteen. Semmoiset väärät profeetat kiitetään niiltä, jotka ovat luonnollisessa suruttomuudessa, sillä ei ne tee vanhalle aatamille haavaa niin kuin Johannes Kastaja, joka haukkuu ja puree.

On vielä niitäkin, jotka pysäintyvät ensimmäiseen lain heräykseen ja mätänevät Pyhän Hengen verkkoon, koska kalamiehet ovat laiskat kokemaan verkkojansa. Semmoiset ovat kastetut Johannekselta lakiin, eli lakiin sidotut. He seisovat lain alla, eikä pääse edemmäksi. Ei he pääse armoon. Paavali löysi kaksitoistakymmentä senkaltaista miestä Efeson kaupungissa, jotka olit Johanneksen kasteella kastetut. Mutta hän käski heitä kastaa uudesta Kristukseen. Ei kuitenkaan ole se tarkoitus Paavalilla

ollut, että ne jotka pääsevät lain alta armon tilaan, saavat polkea lain, niin kuin armon varkaat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, ja tekevät syntiä armon päälle ajatellen, että puhtaille on kaikki puhtaat.

Se on tosi, että puhtaille on kaikki puhtaat, koska kysymys on siitä, mikäkaltaisen ruoka olis kristityille luvallinen syödä. Mutta ei synti kuitenkaan ole luvallinen kristityille tehdä. Mutta silmän kääntäjä tahtoo tehdä muutampia syntiä luvalliseksi, niin kuin esimerkiksi laiskuuden syntiä. Vanha aatami ei tahdo vaivata ruumistansa. Ja siinä tekee moni mielestensä hyvää Jumalalle ja paha ihmisille, koska hän makaa laiskana kotona eli kulkee kylissä ja syöpi muitten ihmisten vaivaa. Vanha aatami tahtois varsin herraksi tulla. Ei kristitty tarvitse palvelella, niin ajattelee vanha mies.

Mutta kuka se viimein joutuu palvelemaan, koska kristitty ei tahdo palvella? Taitaa rietas, jota kristityt ennen ovat palvelleet, ruveta nyt palvelemaan heitä? Miksei, jos kristityt lupaavat sielujansa hänelle, kyllä hän sitte palvelee heitä. Mutta jos he lupaavat heidän lihansa saatanelle ja sielujansa Vapahtajalle, silloin täytyy vanha aatami tulla prässiin, niin kuin Paavali sanoo: Antaa ruumiin saatanelle, että sielu pelastettaisiin. Se merkitsee, että hänen pitää kärsimän vaivaa ja oleman kurituksessa, että sielu pelastettaisiin. Sillä vanha aatami on semmoinen herra, ettei se tahdo palvella ketään.

Juuri suruttomat ne on, jotka ei tahdo palvella kohtuullisen palkan edestä. Net on friiherrat,¹¹ jotka palvelevat rietasta,

mutta ei Jumalaa. Kuka tiesi, kuinka niille viimein käypi, niille friiherroille, jos he häätöisit viimein syömään olkia ja petäjää, ennen kuin he kuolevat, ja saavat kyllä kuoleman jälkeen katua hulluuttansa. Niin on käynyt entisille friiherroille, jotka ovat ylönkatsonneet huutavan ääntä korvessa. Ne on sanooneet, että Johanneksella on perkele.

Mitä ne nyt sanovat helvetissä? Taitavat nyt saarnata näin: me olemme vahingollisia teitä seuranneet, ei meille ole vanhurskauden aurinko koittanut, me olemme ylönkatsonneet kaikkia varoituksia armon ajassa, me olemme pilkanneet totuuden saarnaajat, me olemme vihaa kantaneet niille, jotka meitä ovat vaatineet parannukseen, ja nyt me saamme katua meidän hulluuttamme ijankaikkisesti.

Mutta huutavan ääni korvessa istuu nyt taivaan valtakunnassa ja huutaa: Katso! Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit. Nyt hän istuu taivaan korkean katon päällä ja huutaa hoosiana Daavidin Pojalle, ja siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen. Nyt hän katselee Jumalan Poikaa kasvoista niin kasvoihin, ja hänen kasvonsa paistavat niin kuin enkelin kasvot. Nyt hän saarnaa taivaalliselle hääväelle. Yljän ystävä iloitsee, koska hän näkee Yljän tulevan morsiamensa kanssa. Yljän ystävä

on Johannes, joka tuli valmistamaan Herralle tien. Ja hän on niin voimallisesti huutanut korvessa, että kuuroin korvat viimein aukenit.

Ja meidän toivomme on, että jokainen, joka huutaa parannusta korvessa, pitää iloitseman Yljän äänestä ja istuman hänen oikealla puolellansa taivaan häissä, ja hänen pitää näkemän Jumalan Pojan taivaan pilvissä tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Ja silloin pitää hänen sisälle käymän ja huutaman kaikille Jumalan lapsille: Katso, Jumalan Karitsa! Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ vuottua = näkyä

² umpista kaalaamaan: umpihangessa kahlaamaan.

³ tivunti = kymmenykset (papin palkkaetu vanhalla ajalla), ruots. tionde.

⁴ viljat = vitjat, ketjut

⁵ puukstaavi = kirjain, ruots. bokstav

⁶ kalaasia = pitoja, ruots. kalas

⁷ kravata = raaputtaa, kaapia, ruots. skrapa

⁸ studerata = studeerata = opiskella, tutkia, ruots. studera

⁹ funderata = funteerata = miettiä, pohtia, ruots. fundera

¹⁰ kantilta = suunnalta, ruots. kant = reuna, syrjä, suunta, taho ym

Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat: Mutta voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee. Matt. 18: 7

Nämät ovat Jeesuksen sanat tämän päivän pyhässä evankeliumissa. Hän puhuu tässä paikassa kaikenlaisista pahennuksista, ei ainoastans suuttumisesta, joka myös on yksi pahennus, koska joku itse suuttuu eli pahanilkisyydellensä saattaa toisen ihmisen suuttumaan. Mutta pahennuksen kanssa ymmärtään tässä paikassa kaikki pahat esimerkit, jotka maailmassa tapahtuvat, niin kuin juopumus, kirous, koreus, narreus, irstaisuus ja muuta semmoista.

Koska esimerkiksi lapset kuulevat vanhempien kiroavan, niin he pahenevat siitä sillä lailla, että he oppivat kiroilemaan. Ja tämä pahennus on yksi kauhia synti, jos itse vanhemmat kiroilevat lasten kuullen. Jos lapset kuulevat muiten vanhempien ihmisten ryöhtiä puhuvan, niin lapset pahenevat siitä sillä lailla, että he matkivat vanhempain pahentavaisia puheita. Jos lapset näkevät vanhempia päissä houraavan, niin tulee lapsille suuri pahennus siitä, sillä he matkivat juomatraasun puheet ja käytökset. Ja vielä kauhiampi on tämä pahennus, jos omat vanhemmat käyvät lasten edellä senkaltaisilla pahoilla esimerkeillä. Sillä lapsen mieli taipuu pian siihen kuin paha on, mutta hidaskin on ihminen oppimaan sitä kuin hyvä on.

Me olemme nähneet, että suruttomat vanhemmat, jotka tahtovat opettaa lapsiansa siviästi elämään, me olemme nähneet, kuinka suruttomatkin vanhem-

mat kauhistuvat, koska lapset joutuvat narrein ja pilkkaajitten seuraan, ja oppivat niiltä kiroamaan ja kaikenlaista narreutta harjoittamaan, kuinka se tekee pahaa vanhemmille ja koskee kovin vanhempain sydämeen. Suruttomat vanhemmat, jotka tahtovat vähän siivommasti elää, freistaavat kaikella muodolla estää, ettei heidän lapsensa joutuis semmoisten narrein ja pilkkaajitten seuraan. Mutta mitäs se auttaa? Ei vanhemmat saata niin vahdata, ettei narrit pääse niitä viekottelemaan ja houkuttelemaan.

Sentähden sanoo Jeesus: Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee. Voi sitä ihmistä, joka käypi pahoilla esimerkeillä lasten edellä! Sillä Jeesus sanoo: ”Joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen.” Tässä on yksi hirmuinen tuomio julistettu kaikille narreille ja pilkkaajille, jotka käyvät nurkkain ympäri ja irvistelevät. Niille on tämä hirmuinen tuomio julistettu. Niille on myllynkivi valmistettu.

Mutta ei suinkaan suruttomille vanhemmille ole keviämpi, vaikka he välittä toruvat lapsiansa, koska he tulevat toisesta talosta, kussa narrit ja pilkkaajat ovat koossa. Ei ne kuitenkaan osoita lapsille yhtään hyvää esimerkkiä niin kauvan kuin he itsekin juovat, kiroilevat, tappelevat, maailman turhuutta jaarittelevat, kristityitä panettelevat, keskenänsä riitelevät. Semmoisille vanhemmille on Vapahtaja sanonut: Te teette lapsianne helvetin lapsiksi, pahemmin

kuin itse olette. Itse ette tahdo taivaan valtakuntaa sisälle mennä, ettekä salli muittenkaan mennä. Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat. Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee.

Ja mitäs suruttomat vanhemmat tekevät lapsille muuta kuin pahennusta, koska he estävät vielä lapsiansa kristillisyydestä. Itse he juovat, kiroavat ja riitelevät, eikä he kaiketi välttä lasten silmiä, vaikka he niin jumalattomasti elävät. Vielä ne estävät lapsiansa kristillisyydestä. Vielä ne opettavat lapsiansa pilkkaamaan kristityitä. Ettekös luule, onnettomat vanhemmat, että myllynkivi on teille valmistettu. Ettekös usko, että rietas upottaa teitä meren syvyyteen. Ette itse tahdo taivaan valtakuntaan sisälle mennä, ettekä salli lapsianne mennä. Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee.

Ajatelkaat nyt, onnettomat vanhemmat, mitä lapset oppivat viinaporvarin talossa, kussa kaikki narrit ja juokaleet kokoontuvat. Siellä he makaavat laiskana¹, siellä he kiroavat, siellä he trallaavat, siellä he oksentavat, siellä he laulavat juomalaulujansa. Mutta ei viinaporvari sentähden ajattele, että hän saapi itse nautita hedelmän omilta lapsilta, koska he krouvituvassa oppivat kaikkea pahuutta ja narrettua. Viimein viinaporvari itsekin tulee juomariksi, ja sitte vasta kaunis esimerkki annetaan lapsille. Omat lapset pitää viimein kiroaman senkaltaisia vanhempia, niin kuin Vapahtaja sanoo: ”Teidän lapsenne pitää oleman teidän tuomarinne.”

Voi maailmaa pahennusten tähden! Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee! Nyt eletään niin suruttomassa maailmassa, että itse siveyden perkelekin rupeaa kauhistumaan sitä koloa ja kauhistavaista elämää. Mutta mitä se auttaa, että muutamat siveät vanhemmat neuvovat lapsiansa siveyteen, koska siveys ei kuitenkaan auta heitä eikä heidän lapsiansa taivaan valtakuntaan? Muutamat suruttomat vanhemmat toruvat lapsiansa kirouksesta, tappeluksesta, juopumuksesta ja pilkkaajitten seuraamisesta, mutta ei nämä siveät vanhemmat ole koskaan osoittaneet lapsillensa, kuinka totinen katumus ja parannus tapahtuu.

Ei lapset ole kuulleet suruttomien vanhempiensa huokaavan synnin kuorman alla. Ei lapset ole nähneet suruttomien vanhempien itkevän itseänsä ja lapsiansa, niin kuin Jeesus on heitä neuvonut. Kuinka sitte saattavat lapset muistaa, kuinka vanhemmilla on ollut totinen murhe sielun autuudesta. Siinä paikassa olis ollut lapsillekin hyvä esimerkki, jos lapset olisit nähneet katumuksen kyyneleitä vuotavan vanhemman silmistä; jos he olisit kuulleet, kuinka raskaasti vanhin huokaa, ja kuinka hartaasti vanhin on rukoillut Jumalaa lastenkin edestä.

Mutta nyt ei ole mitään sellaista nähty suruttomilta vanhemmilta, vaan ainoastansa se on jäänyt lasten muistoon, että vanhemmat ovat vihassa toruneet ja pieksäneet lapsiansa ja vastoin opetuksiensa eläneet. Siinäkin paikassa on ainoastansa pahennus tullut, koska esimerkiksi yksi surutoin vanhin vihassa kiroaa lähimmäistänsä, ja sitte

piiskaa lapsiansa kirouksesta. Eli jos yksi surutoin vanhin toruu lapsia juopumuksen tähden, ja itse sentähden on päissä sikana. Eli jos hän kurittaa lastansa varkauden tähden, ja itse sentähden varastaa. Eli jos yksi surutoin vanhin nuhtelee lapsia tappeluksesta, ja itse sentähden tappelee krannin² kanssa, koska vanha aatami nousee.

Semmoinen opetus ei tule ylösrakennukseksi lapsille, mutta pahennukseksi. Sentähden sanoo Vapahtaja: Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat! Mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee! Ja joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

Meidän pitää Jumalan armon kautta peräänajatteleman, kuka se on joka pahemmin pahentaa niitä viattomia lapsia, jotka uskovat Jeesuksen päälle, onko ne kristityt eli suruttomat? Mutta meidän pitää ensin pyytää viisautta ylhäältä, että tämä Jumalan sanan selitys tulis niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka haluavat oikean ylösvalaistuksen saada ja oikean ymmärryksen! Mutta me tiedämme, ettei Vapahtaja ole saattanut avata opetuslasten ymmärrystä Raamattuita ymmärtämään ennen kuin vasta pääsiäispäivänä, koska niillä oli suuri murhe ja ikävöitseminen Vapahtajan perään. Silloin oliko heille tarpeellinen Jumalan sanan selitys. Mutta ennen, koska nekin raukat olit suruttomuudessa ja kuolleessa uskossa, jos Jeesus olis puhunut heille vaikka kuinka paljon kärsimisestänsä ja kuolemastansa, niin se oli

kätkeyty heiltä. Se oli yhtä paljon, jos hän olis saarnannut tuolle seinälle, niin se olis vastannut.

Niin paljon nytkin vaikuttaa Jumalan sanan selitys suruttomissa. Ei he usko kuitenkaan, ennen kuin omatunto herää, että Jumalan sana on oikein heille selitetty. Sillä surutoin joukko ja armon varkaat pahenevat oikeasta puheesta, mutta olkoon se heidän tunteensa päällä, siksi kuin tunto herää. Me tiedämme, että Jeesuksen murheelliset opetuslapset ei pahene oikeasta puheesta, ja niitten edestä me rukoilemme, että Herra Jeesus avais heidän ymmärryksensä raamattuita ymmärtämään. Kuule, rakas taivaallinen vanhin, murheellisten, katuvaisten ja uskovaisten huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 18: 1

Koska suruttomat ja armon varkaat ottavat tämän päivän evankeliumista itsellensä väärän lohdutuksen ja kääntävät tämän raamatunpaikan kokonansa nurin, niin pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman: kuka se on, joka pahentaa niitä, jotka hänen päällensä uskovat? Ensimmäinen tutkistelemus: Pahentavatko kristityt suruttomain ja armonvarkaitten tunnon? Toinen tutkistelemus: Pahentavatko suruttomat ja armonvarkaat Jumalan lasten tunnon?

Ettei yksikään pahentais yhtäkään niistä pienistä, jotka uskovat Jeesuksen päälle, se on meidän saarnamme teksti, ja joka siitä pahenee, se tulkoon vielä pahemmaksi: se on totinen sana.

Ensimmäinen tutkistelemus: Pahentavatko suruttomat ja armonvarkaat kris-

tittyin puheesta ja kristittyin liikutuksista? Vastaus: pahenevat. Niin sanovat kaikki suruttomat ja armon varkaat, että he pahenevat kristittyin liikutuksista. Ja se usko on myös maailman herroilla, että suruttomat pahenevat kristittyin puheesta ja kristittyin liikutuksista. Sentähden on nyt suuri juopa kiinnitetty heidän välillensä, sekä täällä että myös iankaikkisuudessa. Vaikka suruttomat ei usko sitä, että he joutuvat eri paikkaan ja kristityt eri paikkaan, mutta koska suruttomat ovat sanoneet, että he pahenevat kristittyin liikutuksista, niin täytyy heidän mennä eri paikkaan, sillä suruttomat ei saata olla siinä paikassa, kussa kristityt ovat. Heidän täytyy mennä pois ja erkaantua Jumalan lapsista, koska he ei saa lakkia³ kristittyin verta.

Nyt on suruttomilla ja armonvarkailla se usko, että he ovat ne pienet, jotka uskovat Jeesuksen päälle, ja siinä sivussa kääntävät he tämän sanan kristityille: ”Joka pahentaa yhden näistä pienistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.” Ka! Siinä nyt rietas avais oikein heidän ymmärryksensä raamatuita ymmärtämään. Nyt ovat suruttomat ja armonvarkaat ne pienet rintalapsset, jotka uskovat Jeesuksen päälle, ja kristityt ovat viholliset, jotka pahentavat niitä rintalapsia. Voi, kuinka somasti nyt tämän maailman päämies arvais selittää raamatunpaikkoja! Saati vain rietas ei tekis taas vitsan omalle perseellensä.

Mutta annamme nyt olla niin, että suruttomat ja armonvarkaat pahenevat kristittyin puheesta ja kristittyin liiku-

tuksista. Se onki uskottava, että he pahentuvat kristittyin puheesta, sillä juutalaiset kanssa pahenit Jeesuksen puheista. Lainoppineet kanssa pahenit Jeesuksen puheista. He sanoit hänelle: ”Sinä pilkkaat myös meitä sillä puheella.” Ja fariseukset kanssa pahenit, ei ainoastansa sen syntisen vaimon ulvomisesta pitaalisen Simonin huoneessa, vaan myös lasten huutamisesta: Hoosianna Daavidin Pojalle. Se on siis arvattava, että tämän aikaiset juutalaiset, lainoppineet ja fariseukset pahentuvat sekä kristittyin puheesta, että syntisen vaimon ulvomisesta ja rintalasten huutamisesta.

Mutta kuinka nyt käypi, koska kaikki juutalaiset, lainoppineet ja fariseukset juuri tämän pahennuksen tähden joutuvat eri paikkaan? Ei he tule ollenkaan siihen paikkaan, kussa kristityt ovat. Jos nyt kristityt tulevat taivaan valtakuntaan, niin menevät suruttomat helvettiin. Ja armonvarkaat kanssa, jotka uskovat, että he ovat ne rintalapsset, ja täytyvät mennä pois kristittyin seurasta suuri niitten liikutusten tähden. Ja minne ne sitte menevät? Jos kristityt ovat taivaassa, niin ei armonvarkaat tahdo siellä olla, vaan täytyvät mennä pois. Ja minne ne menevät?

Paavin uskossa on kolme paikkaa, johon ihmiset saattavat tulla kuoleman jälkeen, nimittäin: Ensimmäiseksi taivaan valtakunta, toiseksi helvetti eli piina-sija, ja kolmanneksi keskipaikka, joka ei ole taivas eikä helvetti, mutta puoli kumpaaki laita. Mutta Lutherus otti pois koko sen keskipaikan, ja sanoi: taivas eli helvetti, ja kolmatta ei ole. Mihinkäs sitte tämänaikaiset juutalaiset joutuvat, koska he pahentuvat liikutuk-

sista? Ei ne tahdo tulla taivaaseen, jos kristityt ovat siellä, ei ne tahdo mennä helvettiin, jos siellä on perkeleitä. Ei niillä ole viimein sijaa missään, ei taivaassa eikä helvetissä, ja maailmasta heidän täytyy kuitenkin lähteä pois, koska kuolema tulee noutamaan heitä. Vastoin tietoaansa ja tahtoaansa heidän pitää lähteä, vaikka kuinka potkisit vastaan.

Mutta jokohan nyt suruttomat ja armonvargaat ovat ne pienet rintalapset, joista Jeesus on sanonut: joka pahentaa yhden näistä pienistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hän on, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen? Jokohan suruttomat ja armonvargaat ovat ne pienet rintalapset, joita kristityt pahentavat puheellansa ja liiketuksillansa? Jos kristityt tietäisit, että ne ovat ne pienet rintalapset, niin ei kristityt suinkaan pahentais heitä. Mutta koska suruttomat ilmoittavat sekä puheilla että töillä, että he ovat riettaan rintalapset, jonka nisiä he imevät, niin ei kristityt malta olla pahentamatta heitä, erinomattain koska he tietävät, että Jumala on pannut vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille.

Ei saata kristityt olla pahentamatta käärmeen siemeniä. He pistävät Moosesen sauvalla käärmeen pesää. Jos nyt suruttomat pahentuvat siitä, niin saavat he soimata Luojaansa, joka pani vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Ei vaimon siemen anna käärmeen siemenelle rauhaa, niin kauan kuin he ovat yhdessä maan päällä. Ja sentähden on nyt isä käärme ja emä käärme suuttunut hirmuisesti kristityille, jotka ei anna hänen sikiöillensä rau-

haa. Mutta onko nyt Vapahtaja kieltänyt, ettei kristityt saa pahentaa yhtäkään niistä pienistä rintalapsista, jotka imevät riettaan nisiä?

Minä luulen, että Kristus on puhunut niistä pienistä, jotka uskovat hänen päällensä, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat taivaallisen vanhimman syliin ja imevät hänen rintojansa. Ei ole Jeesus puhunut mitään niistä riettaan rintalapsista, jotka imevät pirun paskaa riettaan nisistä, vaan hän on puhunut niistä pienistä, jotka hänen rintojansa imevät ja hänen kaulassansa riippuvat. Ja niin kuin se koskee lohikäärmeen sydämeen, jos joku hänen rintalapsiansa lykkää helvettiin, niin se myös koskee taivaallisen vanhimman sydämeen, jos joku hänen rintalapsiansa pahentaa.

Toinen tutkistelemus: Pahenevatkos kristityt suruttomain elämästä? Pahenevat kyllä heidän jumalattomasta elämästensä. Ei niin paljon itse tähtensä, mutta lastensa tähden, jotka näkevät pahoja esimerkkiä maailmassa ja oppivat suruttomilta pilkkaamaan kristityitä, oppivat kiroilemaan, oppivat varastamaan, oppivat juomaan, oppivat vanhemman silmät välttämään, oppivat pahankuriseksi ja kälmiksi⁴ tulemaan.

Katso, tässä on nyt se paikka, josta Kristus on puhunut: ”Joka pahentaa yhden näistä pienistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi on, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.” Ei kristityt pahene niin paljon siitä, että pakanat heitä vihaavat ja vainoavat, eikä siitäkään pahennus tule kristityille, että he saavat seisoa siinä paikassa, kussa kirkkoon ottamattomat vaimot

seisovat, sillä kristityt tietävät, että he otetaan kuitenkin kirkkoon morsiamen tavalla, ja vielä iltaan saakka seisovat siinä.

Mutta siitä kristittyin tunto pahenee, koska kälmit ja narrit viettelevät heidän lapsiansa pahoilla esimerkeillä. Se paikka juuri on arin paikka vanhimman sydämessä. Ei rietas saattanut pahemmin loukata vanhimman sydäntä kuin sillä tavalla, että hän vietteli ja houkutteli taivaallisen vanhimman nuorinta lasta syntiin. Voi! Voi, mikä murhe tuli vanhimmalle tästä asiasta, kuinka vanhimman sydän tuli kipeäksi, koska nuorin ja rakain lapsi piti tuleman onnettomaksi tämän kälmin ja narrin tähden. Ja siitä tuli narrille ilo, että hän saattoi vanhimman sydäntä haavoittaa. Jos hän olis haukunnut vanhinta huoraksi, varkaaksi, kälmiiksi, perkeleeksi, saatanaksi ja villihengeksi, ei se olis niin koskenut vanhemman sydämeen kuin tämä perkeellinen viekkaus, jonka kautta hän teki vanhimman nuorinta lasta onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa.

Tähän paikkaan kuuluvat nyt Jeesuksen sanat: ”Joka pahentaa yhden” jne. Joka viettelee viattomia syntiin, se tulee perkeleeksi ja saatanaksi. Niin sanoi Daavidi yhdelle miehelle, joka yllytti häntä kostamaan vihollisiansa: ”Tahdotteko te tehdä minun saatanaksi tänä päivänä?” Ja mikäpä on yksi kiusaaja, yksi viettelijä muu kuin saatanana, joka viettelee ja houkuttelee viattomia syntiin. Voi maailmaa pahennusten tähden, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee. Parempi olis, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

Mutta kälmit ja narrit nauravat vain, koska he saattavat itse tehdä pahaa ja vielä viattomia lapsia yllyttää pahuuteen. Ei mikään asia ole niin hirmuinen, ei mikään tee niin pahaa vanhimman sydämelle, kuin tämä viattomien lasten vietteleminen pahuuteen. Siitä paikasta on vanhimman sydän niin arka, että hän pikemmin kärsii itse vaikka minkälaisen tuskan ja vaivan, kuin että hän antais narra ja kälmiä vietellä lapsiansa pahuuteen.

Näettekös nyt vanhimmat, mistä paikasta vanhimman sydän on arka? Näettekös nyt, te suruttomat vanhimmat, mikä hirmuinen rangaistus makaa teidän päällänne, koska te käytte teidän lastenne edellä pahoilla esimerkeillä, ja teette teidän lapsianne helvetin lapsiksi pahemmin kuin itse olette. Näettekös nyt, kenenkä kaulaan myllynkivi pitäis ripustettaman. Te luulette ilmanki, että te olette ne rintalapsen, joita kristityt ei pitäis pahentaman. Mutta te olette itse ne fariseukset, jotka pahennutte siitä lasten huudosta, koska he huutavat: ”Hoosianna Daavidin Pojalle.” Te olette ne myllynkiven kalu, joita saatana on tehnyt jauhoksi. Jos te tietäisitte, mikä kauhia edesvastaus makaa teidän päällänne, niin te tekisitte varsin katumuksen säkissä ja tuhvassa.

Mutta se on kätketty teidän silmäinne edestä. ”Teidän lastenne pitää oleman teidän tuomarinne,” sanoo Jeesus. Omat lapset pitää kantaman teidän päällenne tuomiopäivänä, että te olette saattaneet teidän lapsianne helvettiin, ja silloin pitää teidän sanoman: ”Autuaat ovat ne hedelmättömät ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet ja ne nisät, jotka ei

imettäneet, ja rupeatte huutamaan vuorille: ”Langetkaat meidän päällemme,” ja kukkuloille: ”Peittäkääät meitä!” Amen.

¹ alkuperäiskäsikirjoituksessa: virovat. Lönnrotin sanakirjan mukaan virua -sanalla on mm. merkitys: maata laiskana.

² kranni = naapuri, ruots. granne

³ lakkia = latkia

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

⁴ kälmi = kelmi, ruots. skäl

Siihen aikaan, koska Jeesus oli saarnaamassa evankeliumia köyhille, huusi yksi vaimo kansan seasta: ”**Autuas on se kohtu, joka sinun kantanut on, ja ne nisät, joitas imit.**” Ja Jeesus vastais: ”**Ja tosin autuas on se, joka kuulee Jumalan sanan, ja kätkee sen.**”

Tämä vaimo, joka huusi: autuas on, ja niin edelleen, taisi olla yksi niistä, jonka sydämeen Jumalan sana oli koskenut, ja hän taisi ajatella, kuinka onnellinen se vaimo on, joka semmoisen pojan on synnyttänyt. Mutta ei kaikki autuus seiso siinä, että joku on Jumalan Pojan synnyttänyt, vaan siinä on autuus, jos joku kuulee Jumalan sanan ja kätkee sen.

Jumalan sana on se pyhä siemen, jonka itse siementen Herra on kylvänyt niitten sydämeen, jotka sen kätkevät eli vastaanottavat, että se tulee eläväksi ja hedelmälliseksi. Ei ole moni tullut kristityksi Vapahtajan aikana, vaikka he kävit koulussa ja kuuntelit hänen opetuksiansa. Mutta koska Pyhä Henki rupeis vaikuttamaan opetuslasten sydämessä, niin he saarnaisit voimallisesti evankeliumia. Silloin tulit muutamat kristityksi, mutta väen paljouden suhteen ei ollut enempi, kuin ne harvat ulosvalitut, jotka merkityt olit: nimitäin kaksitoistakymmentä tuhatta, jotka maailman alusta merkityt ovat.¹

Apostolitten aikana taisi olla yksi kristitty viidenkymmenen hengen päälle. Ja koska te näette, ettei ole monta kristittyä maailmassa ollut, ja vielä niistäkin harvoista, jotka ovat totisesti kristityksi tulleet, muutamat menevät

takaisin onnettomuuteen, niin ajatelkaat perään, te harvat sielut, jotka vielä olette kilvoittelemassa teidän kalliimassa uskossanne, että te tulisitte Pyhäin miesten yhteyteen siinä uudessa Jerusalemissa. Ajatelkaat perään, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka kavala vihollinen on viettelemään vielä niitäkin, jotka Jumalan armon kautta ovat perkeleen vallan alta päästetyt, että jos mahdollinen olis, vielä valitutkin eksytettäisiin.

Vihollinen on hirmuisesti suuttunut, koska hän tällä viimeisellä maailman ajalla on päästänyt muutampia karkaamaan hänen valtakunnastansa. Ja niille hän on erinomattain hirmuisesti suuttunut, jotka ei anna hänen sikiöillensä omantunnon rauhaa. Mutta toisaalta on taivaallinen vanhin tullut murheelliseksi, koska vihollisen orjat ei anna hänen lapsillensa rauhaa. Mutta meidän toivomme on, ettei Jumalan lapset luovu uskostansa sentähden, että lohikäärme heille näyttää hampaitansa. Mutta se näkyy olevan pahin vihollinen, joka asuu kristittyin omassa lihassa, joka tulee niin kuin suostutuskäärme heidän päälensä, jonka suuhun tiaiset menevät, koska he tulevat vimmatuksi siitä myrkyllisestä hajusta, jonka suostutus käärme laskee ulos ruumiistansa.

Ja se Kavala henki, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, on kristityille sangen vahingollinen. Se on omavanhurskaus, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, ja hän saarnaa siellä järjessä: ”Kuinkas sinä saatat autuaaksi tulla, joka niin paha olet, ja niin paljon syntiä teet joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla?” Mutta

jos ei olis kristityillä edesvastaaja Isän tykönä, jonka tykö he pääsevät pakemaan, koska omavanhurskaus karkaa heidän päällensä, niin he olisit kaikki vajonneet epäilykseen.

Mutta se suuri edesvastaaja Isän tykönä, joka on kaikkien orpolasten ja alaikäisten förmyntäri², suojelkoon, varjelkoon, tuetkoon ja vahvistakoon nääntyneet polvet; nostakoon väsyneet kädet; ottakoon ylös alastomia raukkoja, jotka parkuvat tämän maailman kylmän lattian päällä; peskөөn vasta uudesta syntyneitä elämän vedellä ja kääriköön puhtaisiin liinavaatteisiin, ja antakoon heidän imeä armoa vuotavaisia rintojansa! Kuule, sinä suuri edesvastaaja Isän tykönä, kaikkein murheellisten ja katuvaisten huokaus, koska he särjetyllä sydämellä huutavat sinun tykös! Isä meidän, jne.

Evankeliumi: Matt. 5: 1-

Tämän päivän evankeliumissa on armon järjestys edes pantu sillä tavalla, että kaikki autuuteen kuuluvaiset pääkappaleet ovat siinä mainitut siinä järjestyksessä, kuin ne tulevat koeteltavaksi kristityiltä, nimittäin ensimmäiseksi hengellinen köyhyys. Toiseksi hengellinen muret, Kolmanneksi siveys. Neljänneksi isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään. Viidenneksi laupius. Kuudenneksi sydämen puhtaus. Seitsemänneksi rauhan tekijät. Kahdeksanneksi vaino vanhurskauden tähden. Niin muodoin kahdeksan autuutta, joista ei yksikään saa jäädä vaille. Joka tahtoo autuaaksi tulla, hänen pitää kaikkia näitä koetteleman ja läpi käymän. Tutki-

kaamme siis Jumalan armon kautta kahdeksan autuutta.

Ensimmäiseksi. Autuaat ovat hengessä vaivaiset, sillä heidän on taivaan valtakunta. Tämä on aina oikean heräyksen tuntomerkki, että kaikki, joitten omatunto on oikein herännyt tuntevat köyhyyden ja puutoksen ja vajavuuden kaikista aineista, jotka ennen olit autuuden perustuksena, niin kuin usko, toivo, rakkaus, siveys, rehellisyys, puhtaus, kunnia, vanhurskaus. Ennen heräystä olivat kaikki nämät hengelliset tavarat suruttoman ihmisen mielessä. Ei surutoin ole tuntenut uskon puutosta, eikä rakkauden puutosta. Rehellinen hän on tahtonut olla ja oikein tehdä kaikille. Sen siveyden ja rehellisyyden päälle perustavat vielä nytkin suruttomat paljon, koska he sanovat: ”En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole väärin tehnyt, Jumalan kiitos! En ole huora, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!

Kaikki nämät väärät perustukset haajoavat, koska omatunto herää. Usko loppuu, rakkaus loppuu, rehellisyys loppuu. Hän tulee huoraksi ja varkaaksi, ja täytyy niin muodoin vajota helvettiin. Tämä on siis hengellisen köyhyyden tuntomerkki, että kaikki hengelliset tavarat loppuvat. Ja semmoisille nyt luvataan taivaan valtakunta, joilta kaikki oma hyvyys on loppunut.

Toiseksi. Siinä hengen köyhyydessä tulee myös hengellinen murhe. Koska opetuslapsilta loppui usko, loppui toivo, ettei heillä ollut enää toivoa taivaaseen eikä maailmaan, silloin tuli heille semmoinen murhe, että heidän täytyi ruveta itkemään ja parkumaan. Moni sanoo: Ei ole uskoa, että minä tällä elämällä tulen

autuaaksi, eikä sentähden ole muretta. Semmoinen ei ole hengessä köyhä, koska hän jaksaa ilman uskotta elää. Vaan se on hengessä köyhä, jolla on päälle näkyväinen murhe ja raskas mieli ja huokaukset. Semmoiset murheelliset saavat lohdutuksen, koska Jeesus tulee eläväksi heidän sydämissänsä.

Kolmas autuuden pääkappale kuuluu näin: Autuaat ovat siveät, sillä he saavat maan periä. Tässä ei mahda olla kysymys luonnollisesta siveydestä, jonka alla usein makaa ylpeys kätkeytynä, vaan siveyden kanssa ymmärrettään tässä paikassa se sydämen muutos, joka tuli opetuslapsille helluntapäivän jälkeen, että he jaksoit kärsiä maailman vihaa ja pilkkaa ilman napiseutta, vaikka heillä oli ennen ollut ylpeä sydän ja koston pyyntö. Se oli hengellinen siveys ja hiljaisuus. Jos nyt luonnosta siveät saavat maan periä vanhemmiltansa, niin myös hengessä ja totuudessa siveät saavat periä parempaa maata ja taivasta, joka ei mene uruokoon (rappiolle) koskaan.

Neljäs autuuden pääkappale kuuluu näin: Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta, sillä he ravitaan. Hengellisen köyhyyden perään tulee muret, ja murheen perästä tulee siveys, ja sitte tulee isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään. Koska omavanhurskaus loppuu, joka kauan aikaa seuraa heränneitä, sitte tulee isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään. Mistäs nyt tulee vanhurskaus niille, joilla ei ole omaavanhurskautta? Mistäs tulee ravinto niille isoovaisille ja janoovaisille? Tiedättekö isoovaiset ja janoovaiset, mistä teille tulee ravinto, koska

nälkä ja jano kovin ahdistaa? Tässä korvessa tulee usein matkustavaisille nälkä ja jano vanhurskauden perään, kussa ei ole leipää maassa, ei ole marjaa puussa, ei ole puhdasta vettäkään monessa paikassa. Jeesus on luvannut teille, isoovaiset ja janoovaiset, ravintoa hänen vanhurskaudestansa, jos teiltä on loppunut kaikki omanvanhurskauden hapatus.

Viides autuuden pääkappale: Autuaat ovat laupiaat, sillä he saavat laupiuden. Laupias on se, joka armahtaa toisen sielua, koska hän näkee sen hädässä olevan. Se on toinen laupius, joka kutsutaan hengelliseksi laupiudeksi. Ei se ole viinaporvarin laupius, joka armahtaa janoovaisia. Ei se ole huoran laupius, joka armahtaa huorimiehiä. Mutta hengellinen laupius armahtaa toisen sielua erinomattain, ja auttaa myös lähimmäistä maallisessa puutoksessa. Joka näin on laupias, hänelle myös laupius tapahtuu ylhäältä valkeuden Isältä.

Kuudes autuuden pääkappale kuuluu näin: Autuaat ovat puhtaat sydämeistä, sillä he saavat nähdä Jumalan. Tästä sydämen puhtaudesta on suuri epäily, kuinka se pitää ymmärrettämän, koska kaikilla heränneillä on semmoinen koetelemus, että sydän tuntuu, niin kuin hän olis aina riettautta ja saastaisuutta täynnä. Mutta suruttomat ja armon varkaat ei tunne sydämen riettautta: onkos niillä puhdas sydän? Ja heränneillä saastainen sydän? Minä tiedän, että rietas on armonvarkaitten sydämen puhdistanut. Ja heidän sydämensä on puhdistettu lohikäärmeen veressä. Mutta heränneitten sydän ei ole lohikäärmeen veressä puhdistettu. Sen tähden tuntuu sydän riettaaksi ja saastaiseksi.

Kukas nyt puhdistaa teidän sydämenne, te katuvaiset, jotka tunnette, kuinka rietas ja ilkeä ja saastainen sydän on? Minulla on se usko, että teidän sydämenne on puhdistettu Jeesuksen verellä, jos uskotte, vaikka tunnette toisin. Mutta siinäpä omavanhurskaus tekee riidan: ”Kuinkas sinä saatat uskoa, että sydän on puhdas, koska sinä tunnet, että sydän on rietas? Sinä rupeat valehtelemaan oman sydämes päälle, jos sinä uskot vastoin sitä kuin sinä tunnet. Usko sitte vasta, että sydän on puhdistettu Jeesuksen verellä, koska sinä tunnet, että se on puhdistettu.” Tiedätkös, kuka niin saarnaa? Jo! Omavanhurskaus niin saarnaa katuvaisille. Mutta näin saarnaa Jumalan henki: uskon kautta tulee sinun sydämes puhdistetuksi Jeesuksen verellä. Ja sitte sinä olet autuas ja saat nähdä Jumalan.

Seitsemäs autuuden pääkappale: Autuaat ovat rauhan tekijät, sillä ne pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman. Tämän paikan selittävät armonvarkaavat niin, että siveät pakanat tulevat rauhan tekijäksi, mutta kristityt tulevat rauhattomuuden tekijäksi, jotka ei anna pakoille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt ovat rauhattomuuden tekijät, il-

manki pakanat ovat rauhan tekijät, jotka riitelevät ja tappelevat. Minulla on se usko, että kristityt, joitten tähden rauhattomuus tuli maailmaan varsin Kristuksen ja apostolein aikana, ovat kuitenkin rauhan tekijät, sillä niitten kautta on rauha tullut monessa paikassa, kussa ennen oli rauhatoin elämä, ja sen rauhan tähden he Jumalan pojiksi kutsutaan.

Kahdeksas autuus on kaikille kristityille tiettävä, sillä he vihataan vanhurskauden tähden, ja pilkataan Jeesuksen nimen tähden. Mutta iloitkaat ja riemuitkaat, te Jeesuksen opetuslapset, koska teitä vihataan ja vainotaan vanhurskauden tähden, koska maailma puhuu kaikkea pahuutta teitä vastaan valhetellen Jeesuksen nimen tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainoisit profeetaita, jotka ennen teitä olit. Mutta pian pääsette rauhaan, kussa ei yksikään vihaa teitä vanhurskauden tähden. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ kaksitoistakymmentä tuhatta = 12.000, pitää olla 144.000.

² förmyntäri = holhooja, ruots. förmyndare

Lukekaat meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne.

2. Piet. 3: 15

Tässä paikassa kirjoittaa apostoli Pietari kristityille, että heidän pitää lukeman meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden heidän autuudeksensa, koska hän on niin pitkämielinen ollut, ettei hän ole rankaissut heitä heidän ansionsa jälkeen. Ei ainoastansa silloin, koska he vielä pakanat olit, on Kristus ollut niin pitkämielinen, että hän on odottanut heidän parannustansa, mutta myös jälkeen, koska he tulit kristityksi ja Jumalan lapseksi, on se armollinen Vapahtaja ollut niin pitkämielinen, että hän on antanut heidän elää, vaikka he niin monessa paikassa huikentelevaiset ovat.

Tämän pitkämielisyyden pitäisit kristityt lukeman autuudeksi, koska he näkevät ja tuntevat, kuinka pitkämielinen Jeesus Kristus on, ettei hän rankaise heitä ansion jälkeen. Jos nimittäin Herra tuomitsis kristityt ansion jälkeen, niin ei yksikään sielu tulis autuaaksi. Sen tuntevat kaikki kristityt, jotka ovat valvomassa, he tuntevat, kuinka paljon syntiä ja pahuutta heissä on. He tuntevat, että jos ei Kristus olis niin armollinen ja pitkämielinen, olisit he jo aikaa hukkuneet ijankaikkisesti, mutta meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden tähden, ovat he saaneet nautita sen suuren armon, että he ovat tulleet tuntemaan, mitä armo on, jos he jaksaisit niin valvoa ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa, ettei maailma, perkele ja oma liha ryöstäis heidän uskonsa ja ah-

distais heitä pois Kristuksesta, niin kuin muutamat ovat jo langenneet epäuskoon ja epäilykseen, jonka kautta vihollinen on saanut heitä pyörtämään maailmaan ja maailman kautta kadotukseen.

Omavanhurskaus on väsyttänyt monta ja ahdistanut pois Kristuksesta, vaikka nyt nähtävä on, että kaikki, jotka pakenevat maailmaan, ne maailman murheen tähden vajoavat helvettiin, ja täytyvät viimein tuomita itsensä, ettei ole toivoa monen paremmasta elämästä. Lukekaat nyt meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksi, joka on antanut teidän elää siihen päivään asti, että tämä valkeus tuli maailmaan, jonka kautta moni on tullut tuntemaan viheliäisyytensä ja onnettomuutensa, ja moni on myös tämän ylösvalaistuksen kautta havainnut, mistä tie menee taivaaseen, ja on häätynyt ruveta huutamaan niin korkealla äänellä, että ääni on kuulunut taivaaseen. Ja moni katuvainen on saanut vastauksen, niinkuin se katuvainen ryöväri ristin päällä. Ja moni on saanut kuolemassa ilolla ja suurella uskon vapaudella lähteä pois maailmasta.

Se on tapahtunut niille, jotka ovat lukee meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksi, koska hän on niin armollinen ja pitkämielinen ollut, että hän on säästänyt meitä raukkoja siihen asti, että valkeus on koittanut ylhäältä, eikä ole antanut kaikki kuolla heidän sokeudessansa, mutta on antanut muutampia sieluja huomaita missä he olit. Tämä on tosin ollut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyys, jonka Pietari on käskenyt kristittyin lukea autuudeksi.

Jos nyt entiset juomarit ajattelisit, kuinka onnettomat he olisit olleet, jos Jumala olis sallinut heidän juosta päättänsä myöten kadotukseen. Jos entiset huorat ja varkaat ajattelisit, mihinkä he olisit joutuneet, jos Jumala ei olis herättänyt heitä ylös synnin unesta ja ottanut heitä kiinni synnin juoksussa, niin olis siinä jo syytä lukea Jumalan pitkämielisyyden autuudeksi, koska hän on ollut niin pitkämielinen ja niin kärsiväinen heidän kanssansa, ettei hän ole paiskannut heitä helvettiin sokeudessa. Jos he katselisit, kuinka pitkämielinen Jumala on ollut, joka on heitä säästänyt siihen asti, että sokean raukan silmät avattiin, ja aina siihen päivään asti, että he saivat nähdä, mistä tie menee taivaaseen, niin olis kyllä syytä lukea tämän Jumalan pitkämielisyyden autuudeksi.

Se on tällä lailla ymmärrettävä: että kuin Jumala on säästänyt jumalattomia siihen päivään, että hän on saanut heitä seisauttamaan synnin juoksussa ja pyörtämään kadotuksen tieltä, niin se pitkämielisyyden tapahtunut heille autuudeksi, nimittäin niille, jotka ovat sen armon vastaan ottaneet. Mutta niille Jumalan pitkämielisyyden tullut kadotukseksi, jotka ovat Jumalan pitkämielisyyden rikkautta ylönkatsooneet. Koska siis pyhä Pietari kirjoittaa kristityille: "Lukekaat meidän Herran Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksenne," niin se on ilman epäilemättä hänen tarkoituksensa, että kristityt pitäisit muistaman, kuinka pitkämielinen ja kärsiväinen Jumala on, joka on odottanut heidän katumustansa, jos he tuntisit, kuinka suuri armo tämä on, ettei ole Jumala sal-

linut heidän mennä sokeudessaan ijan-kaikkisuuteen.

Lukekaat nyt tämä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksenne, ja muistakaat, kuinka onnettomasti olis käynyt, jos Jumala olis teitä ansion jälkeen paiskannut helvettiin, koska te vielä hänen vihollisensa olitte. Mutta älkää vetäkötätä Jumalan armoa haureuteen eli keveämielisyyteen, ja älkää antako maailman murheen rasittaa teidän sydämiänne, ja sotikaat kaikella voimalla perkelettä vastaan. Olkaat varustetut vanhurskauden sota-aseilla, uskon kilvellä, ja autuuden rautalakilla ja hengen miekalla. Sillä nyt on semmoinen aika, että jos taitais tapahtua, valitutkin eksytettäisiin. Ei olekaan enää niin monta sielua, jotka jaksavat uskoa, että Jumalan Poika pian tulee noutamaan omiansa pois tästä surun laaksosta.

Lukekaat nyt meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksenne, ja rukoilkaat, että se suuri ristin kantaja, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarta, jota hän ei ole antanut ulosvuotaa katuvaisten ja uskovaisten lunastukseksi, sotis vielä niitten puolesta, jotka tässä maailmassa vihataan ja vainotaan Kristuksen nimen tähden, että he jaksaisit kantaa hänen ristiänsä Golgatan mäelle ja seurata hänen verisiä askeleitansa yrtitarhasta Golgatan mäelle; ja viimein pääsisit näkemään sen suuren ristinkantajan Siionin vuorella, ja nautitsemaan hänen katsantoansa ijan-kaikkisesti. Kuule, sinä katuvaisten ja uskovaisten Kuningas, murheellisten ja alaspainettuihin huokaus! Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna 1. Piet. 3: 9 ja kuuluvat sanat näin: Herra on kärsivällinen meidän kanssamme, ja ei tahdo, että jonku pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis.

Ylösluetun pyhän tekstin johdatuksesta, pitää meidän tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman: Minkätähden Herra on niin kärsiväinen meidän kanssamme? Pyhä Pietari on ilmoittanut päivän tekstin sanoissa, minkätähden Jumala on niin kärsivällinen meidän kanssamme, nimittäin: Hän odottaa parannuksen kaikilta. Mutta ei moni ota vaaria Jumalan pitkämielisyyden rikkaudesta, sillä useimmat lykkäävät parannuksen päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, siihen asti, että kuolema alkaa kovin ahdistamaan heidän sydämitänsä. Silloin he tekisit parannuksen, jos he saattaisit. Mutta kuin Pietari nyt kirjoittaa semmoiset sanat kristityille, että Jumala on kärsivällinen meidän kanssamme, ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis, niis se kuuluu näistä sanoista, niinkuin Pietari olis vaatimassa parannuksen kristityiltä; vaikka ei ole kirjoitettu, missä paikassa heidän pitäis tekemän parannusta.

Kyllä tosin kristityt tarvitsevat parannuksen tehdä, mutta ei niin kuin suruttomat vaativat. Sillä suruttomat vaativat myös parannuksen kristityiltä, mutta ei semmoista parannusta, kuin Jumala vaatii, vaan semmoista parannusta suruttomat vaativat kristityiltä, että heidän pitäis suostuman suruttomain tekoihin ja menoihin, nimittäin: ruveta juomaan

ja huoraamaan heidän kanssansa, ja elämään maailman mallin jälkeen. Mutta Pietari vaatii semmoisen parannuksen kristityiltä, jossa he totisesti ovat vika-päät. Esimerkiksi maailman rakkaus, joka jo Pietarin aikana rupeis näkymään kristityissä, niin kuin me näemme Jaakobin epistolasta.

Apostoli Jaakoppi soimaa kovin kristityitä sydämen kovuudesta ja armottomuudesta, koska hän kirjoittaa epistolansa toisessa luvussa: Jos teidän seurakuntaan tulee joku mies kantain kultasormusta ja kiiltävällä vaatteella puetettu, ja tulis myös köyhä ryysyillä, ja te katsoisitte sitä, joka kiiltävissä vaatteissa on, ja sanoisitte hänelle: istu tässä hyvästi. Ja sille köyhälle sanoisitte: seiso sinä siellä, taikka istu tässä minun jalvoissani, niin ette sitä oikein ajattelisi, vaan te tulette tuomariksi ja teette pahan eroituksen. Mutta jos yksi veli eli sisar olis alasti ja puuttuis joka-päiväistä ravintoa, ja joku teistä heille sanois: menkää rauhassa, lämmittäkää ja ravitkaat teitänne, ja ette kuitenkaan anna heille mitään ruumiin tarvetta, mitä se heitä auttais?

Tässä paikassa saavat nyt kristityt soimauksia kuulla. Ensiksi siinä, että he tekevät pahan eroituksen köyhäin ja rikkaitten välillä, ja toiseksi, ettei he auta tarvitsevaisia, eli jättävät häntä auttamatta ruumiin puolesta. Tämä on yksi vika, josta kristityt pitäis parannuksen tekemän. Maailman rakkaus on semmoinen, että se tahtoo sulkea ulos rakkauden, ja tekee sydämen niin kovaksi, ettei ole siinä armollisuutta. Maailman rakkaus ja ahneus tekee tunnon niin sokeaksi, ettei ole tunnon vaatimuskaan

auttamaan tarvitsevaista. Siitä paikasta on apostoli Jaakoppi soimannut kristityitä, ja Pietari kirjoittaa päivän tekstissä, että Jumala on kärsivällinen meidän kanssamme ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen parannukseen itsensä kääntäis.

Siinä kuuluu, että Pietari myös vaatii parannuksen kristityiltä, mutta ei semmoista parannusta, jota suruttomat vaativat, vaan semmoisen parannuksen, jonka Jumala vaatii. Sillä se parannus, jonka suruttomat vaativat kristityiltä on väärä. Suruttomat vaativat, että kristityt pitäisit enkeliksi tuleman. Mutta ei ole kristityt koskaan enkeliksi tulleet, ei Vapahtajan aikana, eikä myös Pietarin aikana, vaan kristityt ovat aina erehtyväiset. Mutta ei riettaan enkelit siitä voita mitään, että he kristittyinä päälle kantavat, vaan suuremmaksi vain tulee suruttomain edesvastaus tuomiopäivänä, koska suruttomat ei ole tehneet katumusta ja parannusta, vaan ovat paaduttaneet tuntoansa.

Ja koska Jaakoppi kirjoittaa niistä, jotka käyvät kiiltävissä vaatteissa, niin vissimästi hän on saarnannut koreutta vastaan, vaikka emme tiedä, onko ne olleet kristityitä, jotka ovat käyneet kiiltävissä vaatteissa. Tosin on vielä täälläkin semmoisia, jotka käyvät kiiltävissä vaatteissa ja kristityn nimen kantavat. Muutamat kristityt tahtovat vielä rakastaa niitä vaatteita, jotka kiiltävät maailman edessä. Mutta me uskomme, että ne, jotka jo totisesti kristityt ovat, lakkaavat kantamasta kiiltäviä vaatteita. Me emme tosin tiedä, ovatko kristityt Jakobin aikana kantaneet koreutta, mutta Paavali kans puhuu vai-

moväen koreudesta, ja saarnaa sitä vastaan.

Monta muuta paikkaa on kristittyinä kotisessa elämässä, jossa ilman epäilemättä tarvitaan parannusta, jos kristityt tuntisit, kuinka suuri armo se on, että Jumala on niin kärsivällinen heidän kanssansa, että hän vielä odottaa parannuksen. Sillä kärsimättömyys on niin suuri kristityissä, että he välistä häätyvät kuolevaiset jäsenensä antaa synnin palvelukseen. Koska ei ole valvominen, niin pääsee vanha Aatami uloskin, ja tämä vanha Aatami tahtoo monelta ryöstää heidän uskonsa, että heidän täytyy tunnustaa muutaman ajan perästä: "En jaksa uskoa, mulla nousi vanha Aatami." Tämän vanhan Aatamin tähden nousee omavanhurskaus päällekkantajaksi ja tuomariksi, jonka tähden he tulevat voimattomiksi.

Ah! joska he varsin tekisit katumuksen ja sovittaisit riitaveljensä, niin he pääsisit varsin nousemaan. Mutta he antavat itsensä omanvanhurskauden tuomion alle ja laskevat itsensä pohjaan ja viimein menevät kokonansa maailmaan. Eikä muista silloin, kuinka kärsivällinen Jumala on, joka ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis.

On se vielä yksi paikka, jonka kristityt pitäisit parantaman, nimittäin sen mykkyyden ja puhumattomuuden, joka on alkanut kristityitä vaivaamaan. Tämän heräyksen alussa ovat kaikki huttaneet: tehkää parannus, mutta nyt ei kuulu enää moni kantavan vaaria, ja se näyttää, niin kuin olis mykäksi tullut siitä syystä, ettei hänen sanansa vaikuta mitään. Mutta tämä epäuskon hedelmä

pitäis otettaman pois Jumalan viinämäestä, sillä joka ei jaksu uskoa, että hänen sanansa vaikuttaa, kuinka hän jaksaa uskoa, että Pyhä Henki hänessä vielä on?

Taivaan valtakunta on miehen vertainen, joka kylvi siementä maahan ja meni pois ja söi ja nukkui, ja siemen kasvoi itsestensä ensin oraksen ja sitte tähkämpään ja viimein täyden jyvän tähkämpään. Niin muistakaat te harvat sielut, jotka olette pantu kylväjiksi, että siemen kasvaa itsestensä, ja muistakaat myös kuinka kärsivällinen Herra on meidän kanssamme, joka ei tahdo, että yhdenkään hukkuman pitäis, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis!

Nyt on Herra ollut kärsivällinen meidän kanssamme, joka ensin on odottanut suruttomain parannusta, vaikka ei moni ole parannusta tehnyt, mutta Herra on vielä pitkämielinen ja kärsivällinen, joka odottaa vielä kristityin parannusta niissä, joissa he totisesti parannusta tarvitsevat. Ja meidän toivomme on, että kristityt tekevät parannuksen, että he alkavat tästedes paremmin muistamaan, kuinka kärsivällinen Herra on, joka vielä odottaa meitä. Totisesti me tarvitsemme parannuksen tehdä monessa paikassa!

Muistakaat, te harvat sielut, jotka vielä olette valvomassa ja kilvoittelemassa teidän kalliimmassa uskossanne, että pian tulee huuto, katso ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan. Pian tulee Jumalan Poika noutamaan köyhän morsiamensa pois! Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan morsian on! Pian saavat Jumalan lapset iloita ja riemuuta Siionin vuorella, jossa kaikki, jotka lukevat Juma-

lan pitkämielisyyden autuudeksensa, pääsevät kiittämään Luojaansa ja Lunastajaansa Pyhässä Hengessä nyt ja ijankaikkisesti! Amen.

Jäljennös / Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /
Toinen jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Ei Jumala tahdo yhdenkään syntisen kuolemata, vaan Jumala tahtoo, että jokainen, jolla elämä ja henki on, pitää kääntymän ja tuleman totuuden tuntemiseen. Hesek. 33.¹

Näistä Jumalan sanoista kuulemme me, ettei Jumala tahdo syntisen kuolemata, mutta se on Jumalan tahto, että ihmiset pitää tuleman autuuden tuntemiseen. Hän tahtoo, että ihmisen pitää tunteman autuutta, ei ainoastansa uskoman, että se löytyy, vaan hänen pitää itse tunteman ja maistaman autuutta. Hänen pitää tunteman täällä jo autuuden esimakua ja kristillisyyden voimaa. Ja koska Jumala sanoo profeetan Hesekielin kautta 33 luvussa 11 värssyssä: ei minulle kelpaa jumalattoman kuolema, niin se on arvattava, ettei Jumala tahdo, että yhden katuvaisten syntisen pitää vajoaman helvettiin, vaan se on Jumalan tahto, että jumalatoimintaa nostettaisiin ylös helvetistä. Mutta ei yksikään tahdo helvetistä nostetuksi tulla, ennenkuin hän tuntee, että hän on pudonnut helvettiin.

Maaailman surutoimintoin ihminen ei tunne, että hän on valmis putoamaan helvettiin, ennenkuin omatunto herää. Mutta heränneellä ihmisellä on se pelko, että hän vajoaa helvettiin. Ja koska hän vielä tuntee omantunnon poltetta, eli helvetin esimakua, niin sanoo Herra: Ei Jumala tahdo syntisen kuolemata, vaan että syntinen itsensä kääntäisi ja tulis autuuden tuntemiseen. Mutta moni herännyt ihminen ei tohdi uskoa, että Jumala saattaa häntä helvetistä ylös nostaa. Herännyt ihminen tuntee kyllä, että helvetti on, jota hän surut-

tomuuden tilassa ei ole tuntenut. Koska hän tuntee lain kirousta, silloin vasta rupeaa hän uskomaan, että helvetti on. Mutta ei hän voi enää uskoa, mitä Jumala on sanonut, että taivaan valtakunta myös löytyy, ja että Jumala ei tahdo syntisen kuolemata tahi kadotusta, vaan hän tahtoo, että syntisen pitää tuleman autuuden tuntemiseen.

Ja koska se nyt on Jumalan tahto, että katuvaisten pitää autettaman ylös helvetistä, että heidän pitää maistaman armoa, niin minä olisin kirottu, jos minä lain kirouksen kautta tahtoisin vielä syvempään helvettiin painaa niitä sieluja, jotka jo ovat helvettiin painetut oman tunnon soimausten kautta. Mutta minä tahdon evankeliumin kautta niin paljon kuin minä jaksan ja saatan, lohduttaa murheellisia, niinkuin minä tiedän, kuinka armollinen Vapahtaja on katuvaisten kohtaan. Joissa hän tunsu vähäisen katumuksen alkua, niille hän tykösanoi syntein anteeksi antamista. Ei tosin moni, joille hän lupais armoa, ollut niin syvässä katumuksessa, että hän olis langennut epäilykseen. Ja minä luulen, ettei yksi katuvaisten syntinen tarvitsis epäilykseen langeta, jos se omavanhurskaus ei olis niin hirvittävä suuri; mutta se omavanhurskaus on niin suuri, ettei pääse yksikään sivuitse sitä jänkkää, joka epäilyksen suoksi kutsutaan. Ja tosin ensimmäisillä kristityillä ei ollut niin suuri epäily, kuin nyt näkyy muutamilla olevan. Mutta se taisi tulla siitä, ettei heillä ollut niin paljon sitä omaavanhurskautta. Heillä oli sitä vastaan vahvempi usko, ja seuraavaisesti myös suurempi hengellinen ilo, voimallisempi armon tunto ja palavampi rakkaus.

Se oli myös yksi armon tuntomerkki heissä, että he olit armahtavaiset. Ei heidän sydämensä ollut niin kiinni maailmassa, kuin meidän sydämemme. Maailma näkyy olevan niillekin rakas, joittenka sydän on pieksetty. Jos sydän olis päässyt irti maailmasta, vissimmästi tulisit vaivaiset autetuksi, mutta paljas laki ei voi tappa sen ahneuden perkeleen, sillä laki ei saata eläväksi tehdä. Koska ihminen ei ole vielä vakuutettu siitä, että hän on Jumalan lapsi, eli niin kauan kuin ihminen pelkää vielä, että hän putoaa helvettiin, tahtoo maailmanrakkaus pidättää hänen sydämensä kiinni. Ei hän tahtois mistantaa molempia, sekä maailmaa että taivasta.

Mutta jos yksi katuvaainen syntinen tulee vakuutetuksi siitä, että hän on Jumalan lapsi, vissimmästi hän pääsee paremmin irti maailmasta ja perkeleen kahleista, jos hänen uskonsa on elävä. Mutta kuollut usko ei päästä ketään maailmanrakkaudesta. Jolla on kuollut usko, hän rakastaa sekä maailman tavarata että omaa lihaansa. Jos lihan rakkaus on suurempi kuin tavaratan rakkaus, niin panee hän kaiken tavaransa omaan kurkkuunsa ja ajattelee näin: "Parempi on syödä ja juoda kuin tallelle panna." Jos hän rakastaa tavaratansa enempi kuin lihaansa, niin hän kokoaa niin paljon tavarata kuin mahdollinen on, eikä raski sentähden itse syödä.

Muutammat kokoavat tavarata sekä oikeudella että vääryydellä, että he pääsisit haaskaamaan juomingeissa ja pidoissa, ja sillä tavalla maailman kunniaa voittamaan. Mutta minä luulen, että kristityn sydän pääsis paremmin irti maailmasta, koska hän elävän uskon

kautta rupeaa uskomaan ja tuntemaan, että hän on Jumalan lapsi. Mitäs hän tavaralla enää tekee, koska hänen sielunsa on taivaassa? Kukatiesi joku saattais kääntää tämän kysymyksen ja sanoa: Mitä se tekee tavaralla, joka tuntee itsensä tuomitukseksi helvettiin? Mutta ei se ole niin asia, joka on helvetissä, tahtoo vielä enemmän tavarata koota, vaikka se ei hyödytä häntä, sillä Vapahtaja sanoo: "Missä teidän tavaranne on, siellä on myös teidän sydämenne." Mutta jos ihmisen paras tavara on taivaassa, silloin on hänen sydämensä joksiki päässyt irti maailmasta.

Me uskomme siis, ettei ihmisen sydän pääse irti maailmasta, vaikka hänen sielunsa olis helvetissä, mutta silloin hän pääsee irti maailmasta, koska hänen sielunsa on taivaassa. Ja seuraavaisesti siitä pitäisit epäileväiset sielut nostettaman ylös epäilyksestä, jos se olis ihmisen voimassa, ja suruttomat maailman orjat pitäis painettaman epäilykseen, jos se olis ihmisen voimassa. Mutta ei kumpikaan ole ihmiselle mahdollinen, vaan Jumalan edessä ei oe mitään mahdointia. Hän saattaa kyllä paatuneita helvettiin syöksetä, ja epäileväisiä saattaa hän helvetistä ylös nostaa. Se on myös meidän toivomme ja meidän uskalluksemme, että se armollinen Vapahtaja saattaa ja tahtoo katuvaaisia syntisiä armahtaa ja epäilyksestä ylös auttaa, jos he vaan myötävät ja kärsivällisyydellä odottavat siihen asti, että lunastus tulee.

O! Herra, älä lakkaa kurittamasta kovakorvaisia siihen asti, että sydän särkyy. Pieksä kovat sydämet siihen asti, että he tulevat taulaksi. Puserra paatuneita siihen asti, että veri truiskuu suus-

ta ja nenästä. Mutta auta myös armollas niitä, jotka hädässä ovat, ja paranna sydämen haavat yhdellä pisaralla sinun viattomasta verestäs, että he uskoisit sinun päällesti Herra, ja tulisit autetuksi meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta! Amen. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Luuk.18: 1

Koska tämän päivän teksti puhuu armosta ja edespane katuvaissille sen lunastuksen, joka Kristuksen kautta tapahtunut on, niin tahdomme tänä päivänä Jumalan armon kautta johdattaa Jeesuksen ristin kantajia Golgatan mäelle osottain ensinnä tien, joka menee turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle. Toiseksi, kuka se on, joka vaaditaan Jeesuksen ristiä kantamaan. Kolmanneksi, kuinka Jeesus ottaa itse sen ristin päällensä, jonka ristinkantaja on kantanut, koska hän tulee Golgatan mäelle.

Me kuulemme Kristuksen piinan historiasta, että maailman joukko vei Jeesuksen ulos ristiinnaulita sitte kuin hän oli ensin oikein piinattu, ruoskittu ja pilkattu. Hän kantoi ensin ristinsä, mutta koska Jeesus oli jo ruumiin puolesta niin kovin väsynyt, ettei hän jaksanut niin hopusti käydä, kuin maailman joukko tahtoi, niin otti maailman joukko väkisin Simonin Kyreneuksen, ja vaati häntä Jeesuksen ristiä kantamaan. Me kuulemme siis, että ristinkantaja pannaan väkisin ja vastoin tahtoansa Jeesuksen ristiä kantamaan. Ei ihminen tahdo ensin tätä ristiä kantaa. Se on nimittäin suuri häpeä maailman edessä, että kantaa Jeesuksen ristiä. Ihminen mistantaa² sen kautta kunniansa. Jos se

olis hopea kiisa eli verka rokki³, eli morsiamen kruunu, kyllä jokainen sen mielellänsä kantais.

Mutta Jeesuksen risti, joka on täynnä kirouksia, jonka päälle jokainen sylkee, ja jota maailman kunnialliset miehet ei tahtois koskea sormen nenällä, se tulee ensin kuitenkin raskaaksi kantaa, ei sentähden, että se on itsestensä ylön raskas, vaan sentähden, että se on sen miehen risti, joka on maailmalta pilkattu ja ylönkatsottu ja suurimmaksi kälmiksi⁴ tuomittu. Se mies katsotaan itse rakkariksi ja kälmiksi, joka mestatun rakkarin eli kälmin raatoa korjaa. Se pitää oleman melkein huono ja ylönkatsottu, joka rupeaa semmoisen miehen ristiä kantamaan. Ei se ole parempi, kuin se, joka on tuomittu ristiä kantamaan ja ristiin naulittaa.

Jeesuksen ristissä on maailman viha ja pilkka. Siinä on kaiken maailman kiroukset kootut yhteen. Ja olis se vielä keveämpi, jos tie menis kujasta eli metän korvesta, kussa ei yksikään ihminen näe. Mutta se tie, josta ristinkantaja pitää vaeltaman, menee läpi turmeluksen kaupunkia, kussa kaikki maailman siveät huorat sylkevät ristinkantajan päälle, kaikki viattomat varkaat haukkuvat häntä, kaikki raittiit juomarit kiroavat häntä, kaikki armolliset viinaporvarit viskaavat rapakkoa ristinkantajan päälle, kaikki kaupungin hurtat kokoontuvat hänen ympärillensä ja kaikki riettaan enkelit nauravat häntä.

Tämä maailmanlasten pilkkaaminen ja nauraminen tulee ristinkantajalle raskaammaksi, kuin itse risti. Moni ristinkantaja luulee, että Jeesus on pannut tämän ristin hänen päällensä. Mutta siitä

tulee hänelle paha mieli, että se on maailman joukko, joka väkisin pakottaa häntä tätä ristiä kantamaan. Jos Jeesus itse olis pannut tämän ristin hänen päällensä, niin saattais ristinkantaja ajatella, että hän saapi kiitosta Jeesukselta. Mutta nyt hän ei saa mitään kiitosta sen edestä, vaan ainoastansa surua ja mielikarvautta. Vaikka Jeesus on sanonut: Minun ikeeni on sovelias ja minun kuormani on keveä, niin ei ristinkantaja tunne sitä suloiseksi ja keveäksi, vaan se tulee hänelle sangen raskaaksi ja somattomaksi, erinomattain siitä syystä, ettei Jeesus ole pannut sen ristin hänen hartioillensa, mutta maailman joukko on väkisin vaatinut häntä Jeesuksen ristiä kantamaan.

Muutampi ristinkantaja luulee jotakin saavansa sen edestä, että hän Jeesuksen ristiä kantaa. Hän luulee ja odottaa, että Vapahtajan pitää maksaman ristinkantajalle jotakin hänen vaivansa edestä, mutta siitä vaivasta ei tule ristinkantajalle mitään. Ei hän saa kiitostaakaan Jeesukselta, ja maailman joukolta hän ei saa muuta kuin häpeätä.

Kuunnelkaat hyvin, te ristinkantajat, te taidatte olla siinä uskossa, että te olette ison palkan ansainneet ristin kantamisen kautta; mutta ette vain saa yhtään äyriä sen edestä. Vaikka moni ristinkantaja luulee kohta ansainneensa elämän ja autuuden sen kautta, mutta ei hän saa mitään vaivansa edestä, ei niin paljon kuin: "Suuri kiitos, rakas kristitty tämän vaivan edestä." Ja kuka pitää kiittämän ristinkantajaa sen edestä? Ei suinkaan Jeesus ole pannut hänen päällensä tätä ristiä, mutta maailman joukko. Omat hänen ruokkolapsensa, joita hän on

imettänyt ja ylöskasvattanut, omat hänen kotosyntinsä, joita hän on rakastanut: ylpeys, ahneus, kirous, juopumus, koreus, varkaus, huoruus, viha, valhe, maailman rakkaus, maailman kunnia ja omavanhurskaus.

Katso, ne kotosynnit on se maailman joukko, jotka sinua pakottavat Jeesuksen ristiä kantamaan. Vaikka sinä luulet, että Jeesus on pannut ristinsä sinun päällesi, mutta ei se ole niin. Sinä olet pannut ristin Jeesuksen päälle, mutta ei Jeesus sinun päällesi. Sinä olet ristiinnaulinnut Vapahtajan, mutta ei Vapahtaja sinua. Sinä perustat autuuden ristinkantamisen päälle, mutta älä perusta sen päälle, vaan yksistänsä Jeesuksen ansiolla päälle. Muutamat kantavat maailman ristiä ja perustavat autuutensa sen päälle, ja ajattelevat näin: Koska minä olen köyhäksi tullut, onnettomaan naimiseen joutunut, sairaudessa maannut, omaisuuteni pahain ihmisten kautta mistantanut ja maailman murhetta kantanut, niin minä luulen, että Jumalan pitää maksaman minulle tämän maallisen vaivan tuhannen kertaisesti, ja antaman taivaan ilon kaiken sen vaivan edestä, jonka minä olen maailmassa kärsinyt.

Mutta jos maailman ristin kantajat tulevat petetyksi, koska he ottavat väärän autuuden perustuksen itsellensä, kyllä myös Jeesuksen ristin kantajat tulevat petetyksi, jos he rupeavat autuutensa rakentamaan ristinkantamisen päälle, eikä Vapahtajan ansion päälle yksistänsä. Ei ihminen jaksa syntejensä maksaa omalla voimallans, vaikka kuinka paljon hän kärsis, mutta Jeesus on maksanut kaikki synnit, koska hän otti itse ristin päällensä ja antoi itsensä ristiinnaulita.

Koska nimittäin ristinkantaja suuren vaivan ja humun lävitse viimein kostuu Golgatan mäelle, silloin otetaan risti hänen hartioiltansa. Jeesus sanoo silloin ristinkantajalle: Sinä olet synteis kautta ansainnut tämän ristin kantaa ijankaikkisuuteen, mutta minä näen, että sinä syntisparka et jaksa tämän ristin kantaa penikulman päähän, jopa siten ijankaikkisuuteen. Sinä olet väsynyt jo neljänneksen päähän, ja monta kertaa suuttunut ja kärsimättömyyden kanssa taistellut. Kuinka monta kertaa olet sinä jo suuttunut Vapahtajalle, jonka sinä luulet olevan syypään siihen, että sinulle tuli tällainen levottomuus? Sinä olet monta kertaa suuttunut ihmisille, joita sinä olet katsonut pahaksi, koska he rupeisit vanhaata Aatamia vaivaamaan. Ja vaikka ei ole kuin yksi neljännes Golgatan mäelle, olet sinä jo nääntynyt, monta kertaa napisut ja uhannut ristin vatkata⁵ pois päältä. Älä ole niin kärsimätön, vaan kanna tätä ristiä kuitenkin siihen asti, että se otetaan pois sinulta ja pannaan Jeesuksen päälle.

Tähän ristinpuuhun on nyt Jeesus itse ristiinnaulittu, ja siihen samaan puuhun ovat kaikki maailman pilkkaukset ja kiroukset ristiinnaulitut, niin että ristinkantajalta on kaikki kunnia loppunut. Ei hän pidä siitä mitään, että ihmiset häntä pilkkaavat kristillisyyden tähden. Ei maailman viha tee ristinkantajalle mitään, koska hän on kostunut Golgatan mäelle. Mutta lihan himoista hän ei ole vielä päässyt kokonansa irti ennen kuin liha Kristuksen kanssa ristiinnaulitaan yhtenä himoin ja haluin kanssa.

Minä tahtoisin nyt johdattaa ristinkantajia Golgatan mäelle. Minä tahtoisin sanoa heille: Laskekaat teidän kuormanne Golgatan mäelle, jossa Jeesus itse naulitaan ristinpuuhun, ja imekää armon nestettä hänen haavoistansa! Koska te olette väsyneet ristinkantamisesta, niin laskekaat teidän ristinne Jeesuksen viereen, että hän sais sen ristin itse kantaa; ette kuitenkaan te jaksa sitä itse kantaa edemmäksi.

Tämän päivän pyhä teksti tarkoittaa sitä, että ristinkantajat pitää laskeman kuormansa Golgatan mäelle, koska pyhä Paavali sanoo: "Kristus Jeesus on antanut itsensä lunastukseksi kaikkein edestä." Jos omavanhurskaus ei olisi esteenä, kyllä vissimmästi jokainen uskois niitä sanoja, ja ottais itsellensä lohduksen Kristuksen täydellisestä ansiosta, eikä epäilisi ollenkaan, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut. Mutta omavanhurskaus tekee hädän monelle. Ei he nimittäin tahdo uskoa, että Vapahtajan veri on täydellinen hinta. —Koska nimittäin synnit tulevat ilmi, silloin tahdo ihminen omalla parannuksella vähentää niitä. Hän tahtois ensinnä tulla enkeliksi, ja sitte vasta ottaa armoa. Mutta enkelit ei tarvitse yhtään armoa, ne pääsevät taivaaseen omalla parannuksella ja omalla vanhurskaudella. Ei niitten tarvitse kerjätä.

Sen tähden täytyy minun sanoa niille, jotka ei tahdo syntisenä paeta Vapahtajan tykö: Menkää siis taivaaseen oman vanhurskautenne kanssa. Parantakaat itse sydämenne. Koska sydän tuntuu kovalta, niin tehkää se pehmeäksi paloviinalla. Koska sydän tuntuu kylmältä, niin lämmittäkää se rommilla.

Koska sydän tuntuu palavalta, niin ottakaat jäähtytystä flaskusta⁶. Koska sydän tuntuu pahalta, niin tehkää se hyväksi pirun paskalla. Jos ette ota sitä lääkitystä vastaan, joka Vapahtajan haavoista vuotaa, niin ottakaat sitte se lääkitys, joka riettaan haavoista vuotaa.

Riettaan haavoista vuotaa näinä aikoina paljon märkää. Ottakaat siitä lääkitys, jos Vapahtajan haavoista ette viitti imeä armon nestettä. Jommankumman haavoista täytyy teidän hakea lääkitystä, koska sydän on kipeä. Sillä kuolleen uskon tunnustajat, joitten sydän ei ole koskaan kipeä ollut, ne ottavat vähäisen märkää riettaan haavoista, ja vähäisen verta Vapahtajan haavoista, ja tekevät siitä kahdenlaisesta aineesta sekoituksen, ja ottavat siitä ehtoolla ja aamulla sen verran, kuin sydän tarvitsee. Ei he tunne, että siinä sekoituksessa on kaksi osaa myrkyä, ja kolmas osa hunajata ennen kuin sydän mätänee.

Älkäätko sekoittako, hyvät ihmiset, hunajata myrkyllä, vaan jos sydän on kipeä, niin ottakaat puhtaana ja sekoittamatta muutampia armon pisaroita, jotka Vapahtajan haavoista ovat vuotaneet juuri niitten tähden, joilla on sydän kipeä. Ja ne armon pisarat ovat paras lääkitys haavoitetuille ja särjetyille sydämille. Älkäätko uskoko, että rietas pakenee sekoituksesta, mutta puhdas sovintoveri, puhdas armo, se on myrky riettaalle. Ei hän kärsi hajuakaan Jeesuksen verestä.

Mutta nämät pisarat tulevat ainoastansa niille tiaisille ja pääskyisen pojille, jotka vapisevat, koska ukkoinen käypi Siinain vuorella, ja ottavat pakonsa sen elävän viinapuun rakoihin, niille,

jotka tuskin jaksavat avata suutansa, on tämä rieska laitettu. Ja niille sairaille, joitten sydän on tullut kipeäksi, on tämä hunaja vuodatettava. Ei kaarneen pojille, jotka syövät mädännyttä lihaa, eikä hukan penikoille, jotka kiskovat karitsoita ja imevät ihmisten verta. Niille pitäis annettaman myrkyä, että se rupeais karvastelemaan joka paikassa. Ja skorpiooneille, jotka ovat imeneet myrkyä hunajasta, ja syöneet suolaa sokerista, ja imeneet sappea makeudesta, niille pitää annettaman karvaita lääkityksiä, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan ulos kaiken sen riettauden, jonka he sisällensä nielit.

Muutamilla on niin paatunut nahka, ettei he tunne Isän kuritusta. Jota enemmän vanhin kurittaa, sen enemmän he paatuvat. Nämät paatuneet lapset sanovat vanhemmalle: "Tapa jo! Ota henki kans, koska olet ottanut omaisuuden." Ei maailman risti tee paatuneille mitään. Niinpä raamattu sanoo, että he purevat kieltänsä tuskan tähden, mutta ei he sentähden alene eli rukoile: Isä anna anteeksi! Minä olen kovakorvainen ollut. Ei sitä vasten, että he päästäisit yhden huokauksen, eli että joku katumuksen kyynele putoais heidän silmistänsä, koska Isä heitä kurittaa, mutta uhkaavat vain kostaa, kuin he kasvavat isommiksi, että he jaksavat vanhan isänsä maahan lyödä ja polkea hänen rintojansa. Onkos semmoisille luvattu armoa? Onkos heillä osa Kristuksen sovinnossa?

On tosin vanhemman kyyneleet paatuneittenki edestä vuotaneet, mutta he pilkkaavat vanhemman kyyneleet. Eiköhän vanhemman kyyneleet kerran polta heidän tuntoansa? Minä pelkään,

että vanhemman kyyneleet tulevat kuumaksi omantunnon päällä, koska he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Muutammat nauravat, koska vanhemmat itkevät, ja sanovat vanhemmille: “Ei meidän tähtemme tarvitse itkeä, me olemme siveät olleet ja kaikissa asioissa täyttäneet Isän tahdon. Me olemme vaivaisia ruokkineet ja tarvitsevaisia auttaneet. Ei omatunto soimaa meitä. Me luulemme, että me olemme niin eläneet, ettei pitäis kenenkään soimaman meitä vääryydestä. Kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja maksaa meidän rehellisyytemme.”

Tarvitsevatkos semmoiset armoa, jotka ovat siveästi eläneet? Ei se ole paljon uskottava, sillä Pilatus ja kaikki muut siveät pakanat pesevät kätensä viattomuuden vedellä ja sanovat: “Viaton olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen.” Se on ollut pakanain usko, että siveät ihmiset tulevat autuaaksi, mutta jumalattomat menevät kadotukseen, ja sama pakanain usko on vielä nytkin siveitten pääkallossa. On vielä muutampia kuolleen uskon tunnustajia, jotka ei sano luottavansa siveyden päälle, vaan armon päälle, vaikka heidän elämästään ei ole paljon tietoa, sillä he saattavat kyllä itkeä ja nauraa, siunata ja kirotta, rakastaa ja tapella, rehelliset olla ja varastaa, juoda ja selvänä olla: kuinka aina sopii. Mutta jos joku heidän vanhaaseen Aatamiinsa koskee, niin rupeavat käärmeen kyneleet vuotamaan heidän silmistänsä. Ovatkos ne kristityt, jotka senkaltaisia töitä tekevät? Ei ole kuitenkaan kirjassa luvattu autuus semmoisille, jotka omin luvun varastavat armoa. Minä pelkään, että armonvarkaille

tulee viimein hätä, koska heidän uskonsa ryöstetään pois.

Koska nyt täällä on hukan penikat, kaarneen pojat, armonvarkaat ja pikkutiaisit, niin täytyy meidän jakaa jokaiselle, kullekin heidän luontonsa jälkeen, nimittäin hukan penikoille myrkkyä, kaarneen pojille mädännyttä lihaa, armonvarkaille ruoskaa, ja armon tiaisille hunajata, ettei yksikään kupsottelis eli osattomaksi jäis. Mutta niille ristinkantajille, jotka suuressa tuskassa ja hengellisessä hädässä ovat, on se suuri ristinkantaja luvannut lohdutuksen ja virvoituksen, koska he viimein kostuvat Golgatan mäelle. Siellä pitää heidän syömän mannaa, joka taivaasta sataa. Siellä pitää heidän syömän elämän puusta, joka on paratiisissa, ja heidän kyneleensä pyyhitään pois.

Tiputtakoon Herra Jeesus yhden tipuksen armosta niitten suuhun, jotka ovat nälässä! Ja niitten silmiin, jotka sokeana ovat syntyneet silmän voidetta, että he kerran pääsisit näkemään Jumalan valkeutta. Amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto (loppu puuttuu)

Toinen jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma (katkelma) / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ Hesekiel 33:11. Niin sano heille: niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei minulle kelpaa jumalattoman kuolema, mutta että jumalatoimien kääntyis tiestänsä ja eläis. (Vanha Biblia).

² mistantaa = menettää, ruots. mista

³ rokki = takki, ruots. rock, -en

⁴ kälmi = kelmi, ruots. skälm

⁵ vatkata = heittää, viskata

⁶ flasku = pullo, ruots. flaska

En minä kadu sitä, että minä olen teidän murheelliseksi saattanut; vaan siitä minä iloitsen, että te tulitte murheelliseksi ja paratuksi Jumalan mielen jälkeen! Ei ole siis millään tavalla tullut teille vahinkoa meidän kauttamme.

Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille Korinthossa 2 Epistolassa 7 luvussa, että hän on saattanut heitä murheelliseksi, koska hän ensimmäisessä Epistolassa oli saarnannut kovan tuomion, ja soimannut heitä; sillä heidän välillensä oli riita ja eripuraisuus. Ja he kävivät oikeutta maallisen voiton tähden. Ja heidän seurassansa oli yksi huora, ja muuta vääryyttä, jonka tähden Paavali oli ensimmäisessä Epistolassa heitä puhutellut. Ja tämän tähden olit Korintholaiset tulleet murheelliseksi. Mutta tämä muret oli tapahtunut parannukseksi, sen tähden hän kirjoittaa, ettei hän kadu sitä, että hän kovan puhuttelemisen kautta oli heidät murheelliseksi saattanut.

Mutta enemmän hän tuli iloiseksi siitä, että se muret oli tullut heille parannukseksi; ja ettei heille ole tullut millään tavalla vahinkoa entisen kovan puhuttelemisen kautta. Niin kuin Paavali kovan puhuttelemisen jälkeen tuli iloiseksi, kuin hän sai kuulla, että se oli vaikuttanut yhden surun ja murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, niin olen minä myös iloinen siitä, että moni kova sydän on särkynyt evankeliumin saarnan kautta, joka kovan lain jälkeen on saarnattu, ja että moni köyhä ja viheliäinen on tullut tuntemaan armon voimaa ja taivaan valtakunnan esimakua. Minä olen siis vakuutettu siitä,

että entiset kovat puhuttelemiset ja lakisaarnat ei ole millään tavalla tulleet teille vahingoksi, vaan parannukseksi ja ylösrakennukseksi. Ja teidän pitää viimein kiittämän senkaltaisia opettajia, jotka ovat teitä puhutelleet, soimanneet ja haukkuneet, koska te olette omissa sydämässänne koetelleet, mitä tämä haukkuminen on vaikuttanut.

Niin kuin Paavali tuli iloiseksi, koska hän sai kuulla, että hänen soimauksensa ja kovat puhuttelemisensa olit saattaneet korintholaiset murheelliseksi, niin minä myös olen saanut iloa, että entiset kovat puhuttelemiset ja lakisaarnat ovat vaikuttaneet surun ja murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, ja että tämä muret on monelle saattanut parannuksen autuudeksi, jota ei yksikään ihminen kadu. Jos joku onnetoin sielu olis vielä, jonka sydän ei ole särkynyt, jos joku sokea raukka olis, jonka silmät ei ole vielä auvenneet, jos joku kuuro ja mykkä olis vielä, joka ei saata puhua ja kuulla, niin hänen pitää tietämän, että Jumala on sen opettajan suun kautta senkaltaisia kovakorvaisia puhutellut, mutta he ovat itse vastaan seisonet.

Eli tohtiiko yksikään tässä seurakunnassa sanoa: "Sinun tähtes minä olen paatunut. Sinun tähtes olen minä epäilykseen vajonnut. Sinä olet meitä helvettiin tuominut. Sinun pitää vastaaman meidän sieluumme edestä?" Jos senkaltaisen ihminen löytyy, joka opettajan kautta paatuu, hän saapi syyttää itseänsä, että hän ole ottanut vaaria opettajan kovista soimauksista ja maunauksista parannukseksi ja ylösrakennukseksi. Hän syyttäköön itseänsä, joka on paatunut juutalaisten kanssa.

Paaduit kyllä juutalaiset Johannes Kastajan aikana, ja paaduit myös Vapahtajan aikana, koska itse Jeesus julisti heille Jumalan ankan vanhurskauden. Ja se vanha Simeon oli jo silloin nähnyt, että Kristus on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, jota vastaan sanotaan.

Onkos se Vapahtajan syy, että muutamit lankeevat paatumukseen, koska hän julistaa Jumalan ankan vanhurskauden? Onkos se opettajan syy, että muutamit lankeevat paatumukseen, koska opettaja julistaa suruttomille Jumalan ankan vanhurskauden? Oma se on heidän syynsä, että muutamit paatuvat rangaistuksen tähden ja tuomion tähden. Mutta jos opettaja ei varoita suruttomia siitä hirmuisesta tuomiosta ja kadotuksesta, koska hän näkee syntiset elävän jumalattomuudessa, silloin aikoo Herra vaatia syntisten sielut opettajan kädestä, niin kuin kirjoitettu on profeetta Heskien kautta. Ja senkaltaisen opettajan saarnan kautta pääsevät suruttomat soimaamaan häntä sanoen: "Sinä näit meidän elämämme; sinä tiesit meidän sokeutemme ja pahuutemme, mutta et ole meitä varoittanut; sinä näit meidän elävän julkisessa jumalattomuudessa, mutta et ole meitä nuhdellut. Vastaa nyt, mykkä koira meidän sieluimme edestä."

Ne harvat sielut, jotka koiran haukkumisen kautta ovat heränneet, koska huone oli palamassa, pitää todistaman, että se oli uskollinen talon koira, joka niin haukkui, että ihmiset heräisit ja pääsivät henkensä kanssa tulipalosta ja valkean hädästä pakenemaan. Mutta koiran haukkuminen kuuluu välistä peninkulmanki päähän. Jos nekin ihmiset

heräisit, jotka ovat edempänä, niin se olis hyvä! Ja ei ne ihmiset suutu koiralle, jotka asuvat huoneessa, vaikka hän haukkuu niin kovin, että he heräävät. Mutta varkaat vihaavat koiria, sillä varkaat ei paali¹ varastaa niin kauan kuin koira haukkuu, sillä ne arvaavat, että talon ihmiset heräävät koiran haukkumisesta, mutta jos koira ei hauku, niin pääsevät varkaat varastamaan.

Minä tiedän, että armonvarkaat kovin suuttuvat, ei ainoastansa minulle, vaan myös muille koirille, jotka niin kovin haukkuvat, että ihmiset heräävät. Mutta minä tiedän myös, että ne ihmiset, jotka ovat koiran haukkumisen kautta heränneet, pitävät sen hyvänä, että koira haukkuu. Jos ei olis koira haukkunut, niin olisit ihmiset nukkuneet ijäksipäiväksi. Sen tähden sanon minä niin kuin Paavali kirjoittaa korintholaisille: En minä kadu, että minä olen teitä murheelliseksi saattanut, vaan minä iloitsen siitä, että teidän murheenne tuli parannukseksi, sillä te tulitte murheelliseksi Jumalan mielen jälkeen. Ei ole siis millään tavalla teille tullut vahinkoa meidän kauttamme.

Todistakaat nyt, te kaikki heränneet sielut tässä seurakunnassa, jos teidän sielullenne on tullut vahinkoa sen kautta, että teitä on haukuttu. Ja onkopa sen tähden liiaksi haukuttu? Muistattekos, minkäkaltainen elämä oli tässä seurakunnassa muutampi vuosi takaperin, koska kaikki ihmiset olit nukkumassa synnin unessa? He olit tietämättömyydessä. He olit kaikki armon varkaat. He luulit kaikki tulevansa autuaaksi, vaikka heidän elämänsä oli juuri pakanallinen elämä. Muutamit pidit viina-

kauppaa, muutamat tappelit, muutamat varastit, muutamat huorin teit, ja yhtähyvin he olit siinä uskossa, että Jumala ottaa heitä taivaaseen ilman katumusta ja ilman parannusta. Ja ei siihen aikaan epäillyt yksikään autuudestansa, vaan kaikilla oli vahva usko.

Mutta kuinka olis käynyt teille, jos te olisitte saaneet rauhassa nukkua? Te olette jälkeen huomainneet ja tunteneet, että semmoinen elämä viepi ojeti helvettiin. Ja nyt te olette muutampi osa kuitenkin heränneet synnin unesta. Te olette huomainneet, että semmoinen elämä oli riettaalle, mutta ei Jumalalle otollinen. Kukas teitä herätti ylös? Koirra alkoi ensin haukkumaan ja siitä haukkumisesta heräisit muut koirat haukkumaan, ja penikat aloit vinkumaan ja ihmiset aloit sen kautta heräämään, ja varkaat aloit pelkäämään, että he menevät helvettiin, eikä tohtineet enää varastaa. Ja sama haukkuminen kuului vielä edemmäksi, josta varkaat ovat kovin suuttuneet niille koirille. Mutta kaikki, jotka tämän haukkumisen kautta ovat heränneet synnin unesta, pitävät hyvänä, että heitä on haukuttu.

Mutta moni tahtoo tulla uneliaaksi päivän aikana, joka on herännyt yöllä. Muutamat varkaat varastavat, vaikka heitä yöllä haukutaan, sillä koirat ei saata enemmän tehdä kuin haukkua. Jos varkaat yhtähyvin varastavat, vaikka koirat haukkuvat, ei se ole koirain syy. Mutta jos koira on niin hullu, että hän haukkuu talon ihmisiä, ja erinomattain lapsia, niin sanoo Isäntä: "Tiedätkös huutia! Pitäispä oikia talon koira tunteman talon ihmisiä, erinomattain lapsia, jotka talossa ovat." Jos koira alkaa lap-

sia puremaan, niin häntä pieksetään talon isännältä.

Paavali tuli iloiseksi siitä, että koska hän ennen oli haukkunut ja soimannut korintholaisia, ja tämä haukkuminen oli vaikuttanut surun ja murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen. Niin minä myös olen iloinen siitä, että entiset soimaukset ovat totisen surun ja murheen vaikuttaneet teissä. Moni on sen entisen haukkumisen kautta tullut tuntemaan syntinsä. Moni on haukkumisen kautta herännyt synnin unesta. Moni on häätynyt pakenemaan Vapahtajan tykö. Moni on tuntenut armon merkkiä ja taivaan valtakunnan esimakua. Kaikki heränneet ja armoitetut sielut pitää todistaman, ettei ole vahinkoa tullut heidän sielullensa, koska se entinen haukkuminen on vaikuttanut parannuksen autuudeksi, jota ei yksikään ihminen kadu. Ei suinkaan ole liiaksi haukuttu.

Mutta nyt olen minä väsynyt haukkumasta, sillä niin kauan kuin lampaat pysyvät koossa, täytyy myös koiran olla vaiti. Mutta jos lampaat alkavat karkaamaan, taikka jos keiturit alkavat varastamaan lammasten ruokaa, niin silloin panee isäntä koiransa niitten perään, jotka karkaavat mettään; ja koirat ajavat pois keiturit. Mutta mykät koirat hirteetään. Ja jos koirat alkavat puremaan lampaita, niin fiilataan kaikki hampaat pois. Mutta te tiedätte myös, että koiran täytyy aivan perässä kulkea. Jos koira menee lammasten eteen, niin hän tekee enemmän vahinkoa lammasten isännälle kuin apua. Sentähden täytyy koiran kulkea lammasten perässä. Ja silloin vasta, kuin lauma on ajettu kotia, saapi koira tulla sisälle.

Olen minä kerran nähnyt, että yksi koira meni edellä ja lampaat seuraisit perässä, mutta se oli penikasta harjaantunut niin käymään edellä. Ja lampaat olit harjaantuneet seuraamaan perässä. Koira pantiin aamulla lammasten kanssa menemään laitumelle, ja illalla toi hän lampaat kotia. Mutta semmoista ei löydy monessa paikassa. Minä en ole semmoinen koira, että minä pääsisin lauman eteen, vaan minun on täytyntä aina jälissä kulkea. Ja hyvä jos isäntä laskee viimeinkään sisälle. Mutta nyt minä olen väsynyt haukkumasta niitä lampaita, jotka pysyvät koossa.

Mutta minun täytyy haukkua niitä, jotka lähtevät laumasta karkaamaan mettään, ja kukatiesi vievät vielä muita perässänsä. Ja niitä täytyy minun myös haukkua, jotka puskevat heikkoja, eli polkevat laidunta, eli pilaavat vettä jalvoillansa. Ja vielä täytyy minun haukkua niitäki, jotka jäävät ylön kauvas. Mutta erinomattain niitä, jotka tulevat lammasten edestä varastamaan, niitä täytyy minun haukkua. Ja armonvarkaita täytyy minun haukkua, vaikka varkaat kiroavat aina niitä koiria, jotka haukkuvat niin kovin, että ihmiset heräävät.

Todistakaat nyt, te heränneet sielut, jotka koiran haukkumisen kautta olette heränneet, muistakaat ja todistakaat nyt, jos koiran haukkuminen on tullut teille vahingoksi. Todistakaat, todistakaat nyt, te Jeesuksen lampaat, jos koira on teitä purrut eli haavoittanut. Todistakaat nyt, kaikki pienet karitsat, olenko minä ajanut teitä mettään, eli olenko minä niin kuin vihainen koira purrut teidän sydämenne, eli raatanut teidän tuntoanne

niin kovin, ettei teidän Vapahtajanne ole saattanut tunnon haavoja parantaa. Todistakaat kaikki tiaiset ja pulmukaiset, olenko minä purrut teidän sydämenne niin kovin läpi, että hampaat ovat menneet läpi teidän sydämenne. Todistakaat nyt kaikki tiaiset, pulmukaiset ja satakieliset ja talvitiaiset, olenko minä pyytänyt teidän sielujanne ansalla eli luodilla. Todistakaat nyt, kaikki pikku kalaiset, jotka olette tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, todistakaat nyt, olenko minä ja muut kalamiehet pyytänyt teitä nuotalla ja verkolla sitä varten, että minä saisin keittää eli paistaa teitä.

Enkös minä ja muut ole pyytäneet teitä sitä varten, että kaikki pikku tiaiset ja pulmukaiset pääsisit haukan kynsistä, ja että kaikki Jeesuksen lampaat tulisit varjelluksi hukan suusta, ja että kaikki vapisevaiset karitsat pääsisit paimenen tykö? Sitä varten olen minä haukkunut, että kaikki eksyväiset lampaat koiran haukkumisen tähden peljästyneenä lähtisit juoksemaan paimenen tykö, ennen kuin hukka tulee syömään ja raatamaan heidän sielujansa. Sitä varten olen minä haukkunut, että kaikki tiaiset, satakieliset ja pulmukaiset ja pääskyiset pakenisit pesäänsä sen elävän viinapuun rakoihin, ennen kuin haukka tulee heitä syömään; ja raatamaan sen suuren ristinkantajan, Jeesuksen, lampaita.

Sen suuren ristinkantajan käskyn jälkeen olen minä heittänyt verkkoni apajalle, ja olen saanut muutampia pieniä sirkkoja ja muutampia pieniä kultakaloja, jotka nyt uivat punaisen meren aalloissa. Ja sen punaisen meren rannalla visertävät kaikki satakieliset ja tiaiset elävän viinapuun oksain päällä. Sen pu-

naisen meren rannalla käyvät myös Jeesuksen lampaat laitumella. Ja punaisen meren rannalla hyppäävät Jeesuksen karitsat ilosta ja riemusta. Ja punaisen meren rannalla veisaavat kaikki pääskyiset, tiaiset, satakieliset ja pulmukaiiset. Amen halleluja, kiitos ja kunnia ja voima ja

ylistys olkoon sille suurelle ristinkantajalle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös /Lundbergin kokoelma (alku puuttuu) /

¹ paali = tohdi, uskalla, ym

ROVASTI
LARS LEVI LAESTADIUKSEN
S A A R N A T
PUHTAINA

Pieksämäki 1984 Sisälähetysseuran kirjapaino Raamattutalo

ROVASTI

LARS LEVI LAESTADIUKSEN

S A A R N A T

PUHTAINA

JOTKA
VASTOIN NIITTEN

KAVALOITA VÄÄRENTÄJIÄ

NÄINÄ LOPUN AIKOINA

H A J A L L A A N O L E V I S T A
KÄSIKIRJOITUKSISTA
K O K O I L I V A T

LAURI KOISTINEN
JA
HANNU RAUTIAINEN

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
A	L.L.Laestadiuksen kirje konsistoriumille 1854	LLL puolustaa rajua kielenkäyttöään	16
1	2 sunn. adventissa 1851	Ilm.k.6:12-13	26
2	2 sunn. adventissa 1859	Luuk.21: 28	34
3	3 sunn. adventissa 1855	Jes.42: 6-7	37
4	3 sunn. adventissa 1858	Jes.42: 6-7	45
5	3 sunn. adventissa 1858	1.Moos. 3:15	48
6	4 sunn. adventissa 1851	Matt.3: 2, 5, 6	53
7	4 sunn. adventissa 1851	Matt.3: 13-14	61
8	4 sunn. adventissa	Room.6: 4	67
9	4 sunn. adventissa 1855	Ap.t. 13: 24	73
10	Joulupäivänä / rippisaarna 1851	Matt.26:35	78
11	Joulupäivänä 1857 /suomennos /	Joh.1:5	81
12	Joulupäivänä 1858	Jes. 53: 1-2	85
13	Joulupäivänä	Jes. 53: 2-3	90
14	Toisena joulupäivänä 1849	1.Moos.3: 15	94
15	Toisena joulupäivänä 1850	Ap.t.7:51-54	103
16	Toisena joulupäivänä 1851	2.Moos.2:13,14	109
17	Toisena joulupäivänä 1858	Matt.5: 11-12	117
18	1 sunn. joulun jälkeen 1848	2.Tess.2:11-12	120
19	Uudenvuod. päivänä 1851-1854	Ps.77: 6, 8, 10	127
20	Uudenvuoden päivänä 1853	Fil.29: 10	134

SISÄLLYSLUETTELO

N:o				sivu
21	1 sunn. uudenv. päivästä 1852	Matt.3:11-12	Minä tosin kastan vedellä parannukseen...	142
22	1 sunn. uudenv. päivästä	Matt.3: 12	Hänen viskimensä on hänen kädessänsä...	149
23	Loppiaisena 1852	Ilm.k.2: 26-28	Johannes sanoo: Jeesus se ensimmäinen ja viim.	156
24	1 sunn. loppiaisesta 1852	Kork.v.3:1-3	Minä etsein yöllä minun vuoteessani...	164
25	2 sunn. loppiaisesta 1849	Jes.25:6	Herra Sebaot tekee kaikille kansoille tällä vuorella lihavan pidon.	172
26	2 sunn. loppiaisesta 1855	Joh.2: 3	Ei heillä ole viinaa...	178
27	2 sunn. loppiaisesta 1859	Joh.2: 2	Niin Jeesus ja hänen opetuslapsensa kutsuttiin häihin.	183
28	3 sunn. loppiaisesta 1849	Jes.55: 5	Katso, sinun pitää kutsuman pakanat	186
29	4 sunn. loppiaisesta 1849	Ps.40: 8	Sinun virtas pauhaavat kovin...	193
30	4 sunn. loppiaisesta 1857 (aukkoja)	Hes. 21: 13	...mitä se auttaa, jollei ylönkatsova vitsa...	199
31	Septuagesima 1858	3.Moos.25:1,2	Käske Israelin lasten tuoda sinulle selkeätä öljypuun öljyä	205
32	Sexagesima 1849 (aukko)	1.Kor.3:9	Te olette Jumalan pelto ja Jumalan rakennus...	208
33	Sexagesima 1855	1.Moos.3:17	Kirottu olkoon maa sinun tähtesi...	217
34	Laskiaissunnuntaina 1856	1.Kor.2:14	Hengellisestä sokeudesta	223
35	1 sunn. paastossa 1855	Syrak 2: 1	Poikani, jos sinä tahdot olla Jumalan palvelija, niin valmista sinuas kiusaukseen.	229
36	2 sunn. paastossa 1851	Ps.13:2-3	Kuinka kauan sinä Herra minun peräti unohdat?	235
37	2 sunn. paastossa 1859	Matt.15:22	Kananean vaimo huusi: Herra Davidin Poika!	241
38	2 sunn. paastossa	Room.10:4	Kristus on lain loppu	246
39	3 sunn. paastossa 1849	Samuel 17	David löi filistealaisen...Goljatin	252
40	4 sunn. paastossa 1849	Gal.4:22-29	Abrahamilla oli kaksi poikaa	257
41	4 sunn. paastossa 1855	Joh.6:12	Kootkaat murut	264

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
42	5 sunn. paastossa	2.Sam.16:7	Ulos, ulos, tänne, sinä verikoira 270
43	5 sunn. paastossa 1854	Joh.8:46	Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? 276
44	Palmusunnuntaina 1852	2.Moos.12:8	Ja heidän pitää sinä yönä syömän pääsiäislampaan lihaa tulella paistettuna 283
45	Pitkäperjantaina 1848 (katkos)	Jes.53:4	Totisesti hän kantoi meidän sairautemme 290
46	Pitkäperjantaina 1850	Ps.22	Kristus sanoi kiviussansa Davidin suun kautta, että hän oli koirilta ahdistettu 297
47	Pitkäperjantaina 1857 / suomennos /		Ehtosaarnan teksti käsittelee Vapahtajan hautaamista 303
48	Pääsiäispäivänä 1851 / suomennos /		pitkäperj. jätimme opetuslap- set suureen murheeseen, ja Maria Magdaleena... 309
49	Pääsiäispäivänä 1854	Viis.k.5	Silloin vanhurskas seisoo suurella rohkeudella niitä vastaan... 314
50	Pääsiäispäivänä 1851 / suomennos /		tarkasteleman happamointia pääsiäistaikinaa, josta Paavali puhuu... 322
51	2 pääsiäispäivänä 1852		Eikö meidän sydämemme palanut... 326
52	1 sunn. pääsiäisestä	Joh.20:25	Ellen minä näe naulain reikiä 333
53	1 sunn. pääsiäisestä 1851	1 Tim.1:9-10	Ei hurskaille ole laki pantu, vaan ... 340
54	2 sunn. pääsiäisestä 1849	Hes.34:17-20	Teille minun laumani sanoo Herra, Herra... 346
55	2 sunn. pääsiäisestä 1850	Hes:34	Minä herätän heissä yhden ainokaisen paim. 354
56	2 sunn. pääsiäisestä 1851	2.Sam.24:17	Koska David näki enkelin, joka kansaa löi 360
57	3 sunn. pääsiäisestä (katkos)	Jaak.1: 21	Paavali on saarnannut uskosta, Jaakob töistä jne 365
58	5 sunn. pääsiäisestä 1848	Jaak.4:3	Te anotte ja ette saa 370
59	Helatorstaina 1850	Ps.110:1	Herra sanoi minun Herralleni, istu minun oikialle kädelleni siihen asti, että... 377
60	Helatorstaina 1847 / 1854	1.Kor.15:19	Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme 385
61	6 sunn. pääsiäisestä 1851	1.Joh.3:13	Älkää ihmetelkö, minun veljeni, jos maailma teitä vihaa 390
62	Helluntaina 1846	Ap.t.2:38	Tehkää parannus ja antakaat teitänne kastaa 395

SISÄLLYSLUETTELO

N:o				sivu
63	Helluntaina 1850	Jes.58:1	Huuda rohkiasti, älä säästä	404
64	Helluntaina 1852 /suomennos	Joh.3:8	Tuuli puhaltaa kuhunka hän tahtoo	415
65	Helluntaina 1859 /suomennos	Ap.t.2:1-7	Pyhän Hengen tuuli	421
66	Helluntaina 1860 /suomennos	Ap.t.2:1-7	Kielillä puhumisesta	424
67	Toisena Helluntaipäivänä 1850	1.Moos.6:5-6	Herra näki ihmisen pahuuden suureksi	428
68	1 sunn. kolminaisuudesta 1856	Joh.14:2	Minun Isäni huoneessa on monta asuinsijaa	434
69	2 sunn. kolminaisuudesta 1856	Luuk.15:11-32	Koska tuhlaajapoika oli väsynyt paimentamasta	437
70	3 sunn. kolminaisuudesta 1858	Hes.34	Lihavat ja laihat lampaat	445
71	4 sunn. kolminaisuudesta 1849	Joh.16:8	Koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee	451
72	5 sunn. kolminaisuudesta 1848	Matt.13:47-48	Taas on taivaan valtakunta verkon vertainen	460
73	5 sunn. kolminaisuudesta 1856	Jes.3:9	Heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan	470
74	5 sunn. kolminaisuudesta 1856	Joh.21:11	153 isoa kalaa	476
75	5 sunn. kolminaisuudesta / suomennos	Luuk.10:2	Eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän	482
76	7 sunn. kolminaisuudesta 1851	Matt.19:27-28	Kristuksen kirkastamisesta	486
77	10 sunn. kolminaisuudesta 1853	2.Sam.18	Voi, minun poikani Absalom	493
78	10 sunn. kolminaisuudesta 1858?	1.Moos.42:38	Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan	502
79	11 sunn. kolminaisuudesta	Jer.4:18,19	Voi, kuinka minun sydämeni on kipeä	506
80	12 sunn. kolminaisuudesta 1851	Jes.35:5-6	Silloin avataan sokiain silmät	514
81	15 sunn. kolminaisuudesta 1853	Joh.17:19	En minä maailman edestä rukoile	522
82	16 sunn. kolminaisuudesta 1853	Syr.41:1	O kuolema, kuinka katkera sinä olet	530
83	17 sunn. kolminaisuudesta	Joh.8:53	Oletko sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham	538

SISÄLLYSLUETTELO

N:o				sivu
	katkos		löytäneekö Hän uskoa maan päällä	546
84	21 sunn. kolminaisuudesta 1853	Luuk.18:8		
85	22 sunn. kolminaisuudesta 1853	Hes.18:24	jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa	553
86	22 sunn. kolminaisuudesta 1858	Matt.18:26	Herra ole kärsivällinen, minä maksan kaiken	559
87	22 sunn. kolminaisuudesta 1853	Hes.3:20	Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa...	563
88	23 sunn. kolminaisuudesta	Matt.5:12	Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on	567
89	24 sunn. kolminaisuudesta 1855	Matt.9:23-26	Hautajaiset (graviaiset) ovat paavista	572
90	25 sunn. kolminaisuudesta 1850	Matt.24:28	Kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat	576
91	27 sunn. kolminaisuudesta 1856	Jer.13:27	Minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureut.	583
92	Anteruksen rukouspäivänä 1848	Room.13:8	Älkäätkellenkään velvolliset olko	588
93	Pyhänmiesten päivänä 1853	Matt.13:3	Kylväjän vertaus	595
94	Tuomiosunnuntaina 1858	Ilm.k.14:13	Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat	602
95	Viimeisestä tuomiosta 1848	Ilm.k.20:12	Minä näin kuolleet, sekä suuret että pienet	606
96	Viimeisestä tuomiosta	Matt.25:31-46	Kutkas pelkäävät / eivät pelkää tuomiota?	613
97	Marianpäivänä 1848	1.Moos.3:15	Vaimon siemen pitää rikki musertaman käärm.	622
98	Marianpäivänä 1849 / 1857	2.Kor.4:3,4	Jos meidän evankeliu- mimme on peitetty	628
99	Marianpäivänä 1851	Ilm.k.12:1-2	Ja suuri ihme tapahtui taivaassa	636
100	Rippisaarna Perttulinsunn. 1849	Matt.26:37-41	Koska Jeesus tuli Öljy- mäelle yrttitarhaan	641
101	Johannes Kastajan päivä 1853	Malak.3:13	Kovasti te puhutte minua vastaan, sanoo Herra	645
102	Johannes Kastajan päivä 1857	Matt.11:11	Ei yhtään suurempaa kuin Johannes Kastaja	653
103	Johannes Kastajan päivä 1859	Luuk.1:64	katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailm. s.	659
104	Mikkelinpäivänä 1851	Luuk.22:31,32	saatana on pyytännyt seu- loaksensa teidän sielujan.	663

SISÄLLYSLUETTELO

N:o				sivu
105	1 Rukouspäivänä 1851 /suomenn.	Joh.6:51-66	Tämä on kova puhe, kuka voi sitä suvaita?	670
106	1 Rukouspäivänä 1855	5.Moos.27:26	Kirottu olkoon joka ei kaikkia näitä lain sanoja täytä.	673
107	1 Rukouspäivänä 1853	2.Moos.32	Israelin lapset tekivät kultavasikan jumalaksi	679
108	1 Rukouspäivänä 1856	- - -	rukoilkaa meidän taivaallista Isäämme, ettei yksikään syn- ninpalv. kautta suruttomuud.	685
109	1 Rukouspäivänä 1858	1.Moos.41:9	Minä muistan tänä päivänä minun syntini.	692
110	1 Rukouspäivänä 1859	Syr.5:6	Älä ajattele: Jumala on ylön laupias, ei Hän rank.	699
111	1 Rukouspäivänä /alku puuttuu	Ilm.2:5	Ensimmäinen rakkaus	704
112	2 Rukouspäivänä 1845	Joh.1:29	Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailm.	710
113	2 Rukouspäivänä 1853	Ps.69:3-5	Minä vajoan syvään mutaan	717
114	2 Rukouspäivänä 1855/suomenn.	Ps.34:19	Herra on läsnä niitä, joilla on murh. sydän	725
115	2 Rukouspäivänä 1855	Miika:7:18	Kuka on sen kaltainen Jumala kuin sinä...	731
116	2 Rukouspäivänä 1856	2.Kor.6:14	Älkää vetäkö iestä epä- uskoisten kanssa	736
117	2 Rukouspäivänä /suomennos	Ps.10:17	Köyhäin halauksen sinä Herra kuulet	744
118	3 Rukouspäivänä 1853	Kol.1:21 1.Piet.4:18	Te olitte muinoin oudot ja viholliset ymm. puol. Jos hurskas tuskalla...	746
119	3 Rukouspäivänä 1854	1.Kor.13:13	usko, toivo, rakkaus	755
120	3 Rukouspäivänä 1854	1.Tess.4:3 Viis.9:15	Sillä se on Jumalan tahto teidän pyhyyttenne Kuolev. ruumis vaiv. siel.	763
121	3 Rukouspäivänä 1854	Room.12:1,2 Matt.11:23,24	ruumiinn.pyhäksi uhriksi	768
122	3 Rukouspäivänä 1855	Gal.12:17	Jos tainkaltaisia voimal- lisiä töitä olisi tapahtunut	775
123	3 Rukouspäivänä 1855	Room.8:17 Ef.1:5	Jos me olemme lapset, niin me olemm. perilliset	780
124	3 Rukouspäivänä 1857 /suomenn	Ps.103:17	Herran armo pysyy ian- kaikkisesta iankaikkiseen	785
125	3 Rukouspäivänä 1858	Gal.4:22,29	Abramilla oli kaksi poikaa	790

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
		Joh.14:15	
126	3 Rukouspäivänä 1859	1.Joh.2:3	Jos te minua rakastatte, niin pitäkää m. käskyni 794
127	4 Rukouspäivänä 1846	Joh.4:41,42	Samarian kaivolla 798
		Hes.16:6	näin sinun verissäs mak.
128	4 Rukouspäivänä 1853	Luuk.1:6-8	Sakariaan mykkyys 801
		Ps.103:2-3	Kiitä Herraa minun sielu-
129	4 Rukouspäivänä 1850	Ps.103:21-22	ni, ja älä unohda 809
		Viis.k.2:23-24	Jumala on luonut ihmisen
130	4 Rukouspäivänä 1854	Ilm.k.4:11	iankaikkiseen elämään 817
			Suuret ovat Herran työt
131	4 Rukouspäivänä 1854/suomenn.	Ps.111:2	...sula riemu niistä 825
		Ilm.k.7:2-4	Luther oli 1 enkeli, joka
132	4 Rukouspäivänä 1855	Ilm.k.5:12	huusi auringon koitosta 831
			Me kuulemme Vanhan
133	4 Rukouspäivänä 1856	Ps.145	Testamentin miehien ja... 836
			Pakanat sanovat: Kussa
134	4 Rukouspäivänä 1857	Ps.115	nyt on heidän Jumalansa? 840
		Sananl.14:9	Tyhmä nauraa syntiä
135	4 Rukouspäivänä 1859	Ps.51:17	Avaa Herra min. huuleni 846
			3 miehen kiitosvirsi tules.
136	4 Rukouspäivänä /alku kateissa	Ilm.19:1	Babylonin lankeemisesta 850
			Huoatkaa, ennen kuin
137	Kinkerisaarna 1848	Viis.5	kuolema hengen salpaa 854
			Hengen miekka 858
138	Kinkerisaarna 1848	Hebr.4:12	
			Meillä on vahva profee-
139	Kinkerisaarna	2.Piet.1:19	tallinen sana 863
			Hengellisestä fiskaalista 867
140	Kinkerisaarna 1848	2.Piet.1:19	
		Luk.14:28-38	
141	Kinkerisaarna 1849	1. Kor.3	Tornin rakennuksesta 871
		Joh.9:1	
142	Kinkerisaarna 1849	Luuk.18:31	sokeana syntynyt mies 879
			perkeleen ja kristityn
143	Kinkerisaarna 1851	Jaak.1:13-14	kiivas vuoropuhelu 883
			Ottakaat vaari omista
144	Kinkerisaarna 1852	1.Tess.4:11-12	askareistanne 888
			Silloin Herra pesee Siio-
145	Kinkerisaarna 1852	Jes.4:4	nin tytärten saastaisuuden 893
			orjantappuroista ja oh-
146	Kinkerisaarna 1852	Jes.27:1-4	dakkeista Herran pellossa 898

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
147	Kinkerisaarna 1854	Jes.48:10	Minä teen sinut valituksi murheen pätsissä 902
148	Kinkerisaarna 1854	1.Joh.3:19-21	Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin ... 908
149	Kinkerisaarna 1856	Hoos.8:12	suruttomat Isr.ssa lukevat lain muukalaiseksi opiksi 912
150	Kinkerisaarna 1857	Miika 7:2	Hyvät ovat maasta kadonneet pois... 916
151	Kinkerisaarna	5.Moos.30:6	Herra ympärileikkaa sinun sydämes ja sinun 921
152	Kinkerisaarna	Jer.5:12	ei meille käy niin pahoin, ei miekka ja nälkä tule 925
153	Markkinasaarna Pajalassa 1856	Matt.11:2-10 Luuk.5:31	Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat 929
154	Rippisaarna sairaalle uskovalle	Joh.15:2	Minä olen totinen viinapuu ja te olette oksat 935
155	Rippisaarna langenneelle		Tuhlaajapojasta 938
156	Rippisaarna langenneelle	Hes.16	kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäsi mak. 940
157	Rippisaarna kuolevaisille	Luuk.22:16-16	Minä olen halainnut syödä tätä pääsiäislammasta 943
158	Rippisaarna sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta pelkää..	Syr.18:22,23	Älä viivytä katumustas kuolemaan asti 945
159	Rippisaarna sairaalle, joka herää tautivuoteella ja pelkää kuolem.		Mitä hyvää minun pitää tekemän, että iankaikkis. 948
160	Rippisaarna sairaalle, jolla on vankkumaton kuollut usko	Syr.5:6	Älä ajattele: Jumala on ylen laupias... 951
161	Rippisaarna omavanhurskaalle, joka ei ole koskaan herännyt	Luuk.18:18-27	Kaikki näitä käskyjä olen minä pitänyt lapsuudesta 954
162	Rippisaarna vanhoille, joista osa heränneitä, osa suruttomia	2.Moos.12:45	Ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän 957
163	Rippisaarna suruttomille, heränneille ja uskoville	2.Moos.12:11	...syömän sen niin kuin matkaan kiiruhtavaiset 961
164	Rippisaarna penseille, nukkuville ja tyhmille neitseille	Matt.25:1-3	10 neitseen vertaus 963
165	Rippisaarna niille, joilla on Jumalan armon tunteminen	2.Piet.3:15	Lukekaa Herramme Jeesuksen pitkäm. autuud. 966
166	Rippisaarna heränneille ja armoitetuille	Hes.14:1-4	vanhojen helmasynnit 969
167	Rippisaarna niille, jotka mielellään jättävät tämän elämän	2.Kor.5:1-3	Sillä me tiedämme, jos tämä maja puretaan... 972

SISÄLLYSLUETTELO

N:o			sivu
168	Rippisaarna mammonan orjalle, joka ei tautivuoteellakaan herää	Syr.41:1	Oi kuolema, kuinka kat- kera sinä olet 975
169	Rippisaarna 1849		Olenko minä pettäjä? 978
170	Rippisaarna 1851 /suomennos		Pietari vakuutti ennen lankeemustansa 982
171	Rippisaarna 1853	Matt.26:1-	Tässä kuuluu se hirmui- nen salainen neuvo 985
172	Rippilapsille 1855	5.Moos.32:45- 47	Pankaa sydämiinne kaikki nämä sanat 989
173	Rippisaarna 1855 / suomennos		Juudaksen petos ja Pietarin lankeemus 994
174	Rippisaarna / kehotus uskomaan		vaikk´ viel vaimo löytyy mahtais, äiti häijy... 1000
175	Tarkastussaarna Kaaresuvan- nossa 1852		jotka alkavat hengessä ja päättävät lihassa kuolevat 1004
176	katkelmia laskiassunnuntain saarnasta		Tobiaksen sokeudesta 1008
177	katkelma jostakin saarnasta		rukouksesta 1013
178	katkelma jostakin saarnasta		lohikäärme pelkää karitsaa 1016
179	Saarna	Ps.32:1,2	Suitseva kynttilänsydän ja särjetty ruoko 1022
180	Tarkastussaarna Kaaresuvannos- sa 1852	1.Moos.13:7,8	Riidasta Abrahamin ja Lootin paimenien välillä 1027
181	Kinkerisaarna Muoniossa 1854	Hes.13	Pehmytyksistä kainaloit- ten alla 1032

Korkea-arvoiselle konsistoriumille

Kirjoituksessa 24. päivältä viime toukokuuta on korkea-arvoinen konsistoriumi, nöyrää kuuliaisuutta vaatien, sen mukaisesti, kuin Kuninkaallinen Majesteetti armollisessa kirjeessä on määrännyt, vaatinut minulta selvitystä muutamista loukkaavista sananparsista, joista on huomautettu muutamissa painon kautta julkaistuissa, suomenkielellä kirjoitetuissa ja sittemmin ruotsiksi käännettyissä saarnoissa, jotka Itä-Ruijan vouti osti joiltakin niin kutsuuilta saarnaajilta, joitten sanotaan olevan minun lähettämiäni; ja Korkeasti Kunnioitettava Konsistoriumi on katsonut minun rikkoneen Kirkkolain 2 lukua ja 2§ sekä pappisvalaa vastaan, jossa olen sitoutunut olemaan käyttämättä "loukkaavia puheenparsia", niitten puheenparsien ja vertausten johdosta, jotka esiintyvät näissä kirjoituksissa. Tämän johdosta rohkenen jättää Korkeasti Kunnioitetun Konsistoriumin valistuneen tutkinnon alle, pitääkö kirkkolaki sellaisia sananparsia loukkaavina, jotka esiintyvät Pyhässä Raamatussa, missä esiintyy sellaisia puheenparsia, jotka nykyajan hienostuneen maun mukaan, kuulostavat monesta säädyttömiltä ja pa-

Tälle "selityksiä" –palstalle on kirjoitettu kaikki ne kohdat, joihin Laestadius kirjeessään viittaa. Alkuperäiskirje on vasemmalla palstalla suomen-
nettuna ruotsinkielestä.

Hesek.16: 26: Ensin sinä teit salavuoteutta lähimmäistes Egyptin lasten kanssa, joilla suuri liha oli, ja teit suurta salavuoteutta kehoittaakses minua.

Nahum 3: 5: Katso, minä tulen sinun kimppuus, sanoo Herra Sebaot, minä avaan sinun vaattees palteen sinun kasvoistas, ja näytän sinun häpys pakanoille, ja sinun häpiäs valtakunnille osoitan.

Zephanja 3: 3, 4: Hänen päämiehensä ovat hänessä niin kuin kiljuvat jalopeurat, ja hänen tuomarinsa niin kuin sudet ehtoolla, jotka ei mitään jätä huomeneksi. Hänen prophetansa ovat irstaiset ja petturit; hänen pappinsa saastuttavat pyhyiden, ja kääntävät lain väkivaltaisesti.

Hosea 2: 2-5: Riidelkääte teidän äitinne kanssa, riidelkääte, sillä ei hän ole minun emäntäni, enkä minä ole hänen miehensä, että hän heittäis pois haureutensa kasvoistansa ja huoruutensa rinnoistansa: Etten minä häntä alasti riisuisi, ja panisi häntä niin kuin hän syntyissängsä oli, ja panisi myös häntä niin kuin hävitettyä ja niin kuin karkiaa maata, enkä janoon häntä kuolettaisi; Ja en armahtaisi hänen lapsiansa; sillä he ovat huoran lapset. Sillä heidän äitinsä on huorin tehnyt, ja se, joka heidät siitti, käytti itsensä häpiällisesti, ja sanoi: Minä tahdon juosta rakastajaini perässä, jotka minulle antavat leipää, vettä, villoja, pellavia, öljyä ja juomaa.

Joel 2: 20: Ja tahdon sen, joka pohjoisesta tullut on, teiltä kauas saattaa, ja ajaa hänen pois korkiaan ja hävitettyyn maahan, hänen kasvonsa itäistä merta päin, ja hänen loppunsa äärimäisen meren puoleen; ja hänen pitää mätänemän ja haiseman; sillä hän on suuria tehnyt.

Miika 3: 2, 3: Mutta te vihaatte hyvää ja rakastatte pahaa; te nyljette heiltä heidän nahkanssa, ja kalvatte lihan heidän luistansa; ja syötte minun kansani lihan, ja kuin te olette heiltä nahan nylkeneet, niin te särjette heidän luunsa, ja hakkaatte rikki ne niin kuin pataan, ja niin kuin lihan kattilaan.

hennusta herättäviltä; esimerkiksi Hesek. 16: 26, Nahumin 3, 5, Zephanja 3: 3, 4, Hosea 2: 2, 5, Joelin 2: 20; Mika 3, 2, 3 Matt.3: 7; Joh.8: 41, 44; Apostolein teot 13: 10; Jakobin 4: 4, sekä lukemattomat muut kohdat, joissa esiintyy kovia, loukkaavia ja säädyttömiä puheenparsia, joitten nykyajan hienostuneen maun mukaan pitää aikaansaada enemmän pahennusta kuin ylösrakennusta, koska profeetat ja apostolit rankaisevat sellaisia syntejä ja paheita, näissä karkeissa ja loukkaavissa sananparsissa, jotka (synnit ja paheet) vielä ovat kansanpaljouden keskuudessa käytännössä. Yhtä vähän, kuin kirkkolaki kieltää opettajaa käyttämästä Raamatun omia sanoja ja sananparsia saarnoissaan, yhtä vähän pappi on sidottu valansa puolesta, julistamaan Jumalan Sanaa toisella tavalla, kuin profeetat ja apostolit ovat sitä saarnanneet. En ole voinut ymmärtää kirkkolain sisältöä ja tarkoitusta niin, ettei pappi saa Raamatun omilla sanoilla kuvata syntiä niin inhottavaksi, kuin se on, eli asettaa syntisen katsottavaksi ihmisen luontoa niin turmeltuneeksi, kuin se on. Kirkkolaki kieltää sellaisen puheen, joka pikemmin herättää hilpeyttä ja pilkkaa, kuin hartautta. Kuitenkin nähdään Apostolein tekoin 2: 13, että apostolein puhuminen kielillä aiheutti pilkkaa suruttoman joukon puolelta. Niin voi nykyäänkin sellainen puhe, joka on outoa tai kuulostaa sellaiselta kevytmielisen joukon korvissa, aiheuttaa aluksi pilkkaa, mutta samalla puheella voi myös olla päinvastainen vaikutus, nimittäin katumus synnistä, niin kuin voidaan nähdä Pietarin nuhdesaarnasta helluntaipäivänä.

Matt.3: 7: Mutta kuin hän monta Pharisealaisista ja Saddukealaisista näki tulevan kasteensa tykö, sanoi hän heille: te kyykäärmetten sikiät, kuka teitä neuvoi pakenemaan tulevaista vihaa?

Joh 8: 41, 44: Te teette teidän isänne tekoja. Niin he sanoivat hänelle: emme ole äpäriinä syntyneet: meillä on yksi Isä, Jumala.

Te olette isästä perkeleestä, ja teidän isänne himoja te tahdotte tehdä. Hän on ollut murhaaja alusta, ja ei pysynyt totuudessa; sillä ei totuus ole hänessä. Kuin hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omastansa; sillä hän on valehtelija ja valheen isä.

Ap. t. 13: 10: Ja sanoi: voi, sinä perkeleen poika, täynnä kaikkea vilppiä ja petosta, ja kaiken vanhurskauden vihamies. Et sinä lakkaa väänteleämästä Herran oikeita teitä.

Jakob 4: 4: Te huorintekijät ja huorat! Ettekö te tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihamieheksi.

Ap. t. 2 : 13: Vaan muut nauroivat heitä ja sanoivat: He ovat täynnänsä makiaa viinaa

Saarnojeni päämääränä on herättää suruttomuudessa ja synninunessa nukkuva syntinen tietoisuuteen suuresta syntiturmelmuksesta, josta seuraa sisällinen kaipausta sovintoon sellaisten ihmisten sydämissä, jotka eivät ole paatuneet. Mutta se, että totuuden viholliset, kuten kapakoitsijat ja juomarit, pahenevat kovasta puheesta, ei voi olla eriskummallisempaa, kuin että farisealaiset pahenivat niihin koviin ilmaisuihin, jotka esiintyvät Johannes Kastajan ja Vapahtajan omissa puheissa. Voisiko kirkkolain tarkoitus nyt olla se, että nämä kovat ja karkeat sananparret, jotka totuuden vihollisissa herättivät katkeruutta ja vihaa, pitäisi jätettävän pois julkisista puheista? Voitaisiko todistaa, että saarnani ovat vaikuttaneet enemmän pahennusta kuin ylösrakennusta Jumalan seurakunnassa; voitaisiko todistaa, että virkatoimintani olisi matkaansaattanut paheita ja rikoksia sen sijaan, että se olisi niitä vastustanut, silloin minä olisin kaksinkertaisessa mitassa rangaistuksen ansainnut, sikäli kuin opin tai elämän kautta olisin matkaan saattanut epäsiiveellisyttä ja uskonnon ylönkatsetta; mutta nyt ei tätä ole kukaan väittänyt. Uskallan tässä suhteessa vedota Herra Piispa Bergmannin arvosanaan, joka on ollut silminnäkijä siihen suureen muutokseen, joka on tapahtunut Pajalassa heräyksen kautta; vaikkakaan tätä muutosta ei voida lukea minulle ansioksi, vaan "Jumalan sormelle", niin kuin Herra Piispa tahtoi sanoa uskonnollisista liikkeistä pohjollassa. Kuitenkin kirkon vuosikirjat osoittavat, että sellaiset opettajat, jotka vilpittömällä vakavuudella ovat työtä tehneet Herran viinamäessä, eivät

ole jääneet ahdistelematta maailman puolelta, kun taas kevytmieliset opettajat, jotka ovat käyneet kuulijainsa edellä ilkeillä esimerkeillä, ovat vältäneet lain nuhteet.

En ole myöskään voinut käsittää, että pappi voi olla kirkkolain tai pappisvalan estämä käyttämästä saarnoissaan Lutherin sanoja, varsinkin kun suurta uskonpuhdistajaa pidetään kirkkomme piirissä Jumalan Hengen valaisemana opettajana, vaikkakin monta niin sanottua oikeata luterilaista meidän aikanamme pahentuvat Lutherin kovista ja loukkaavista puheenparsista. Voidaan myös ottaa tarkasteltavaksi se sivistyksen ja käytöstapojen aste, joka kansalla on. Saarnani on pidetty lappalaisille ja suomalaisille, jotka ovat vielä aika matalalla sivistysasteella. Sellaiselle kansalle minun on pitänyt käyttää "kovaa puhetta", jos se vaikuttaisi heidän vakaumukseensa. Jos olisin tekemisissä ruotsalaisen seurakunnan kanssa, niin puheeni olisi ollut kokonaan toisenlaista. Tästä näkökohdasta pitää kova puhe saarnoissani arvosteltaman, niin kuin myöskin sen kovan puheen vaikutus kansan vakaumukseen pitää otettaman tarkasteltavaksi, varsinkin, kun Korkeasti Kunnioitettava Konsistoriumi ei taida voida kieltää, että ihmeellinen muutos on tapahtunut Tornion lapinmaassa, sekä poliittisessa, juriidisessa, moraalisisessa että uskonnollisessa suhteessa. Kansan mielihalu paloviinaan on loppunut; kansa on sanan varsinaisessa merkityksessä kääntynyt juopumuksesta ehdottomaan raittiuteen, varkaudesta rehellisyyteen, yleisen jumalanpalveluksen ylönkatsomisesta pyhän kunnioitta-

miseen, suruttomasta ja jumalattomasta elämästä Jumalanpelkoon, hurskauteen ja siveyteen. Jos nyt minua rangaistaisiin niistä vertauksista ja sananparsista, joilla on ollut sellainen vaikutus kansan vakaukseen, niin kuin lainrikkojaa ja valapattoista, niin en sitten tiedä, löytyykö maan päällä mitään oikeutta. Vaikkakin se on ollut monen hurskaan opettajan surullinen kohtalo, että he ovat tulleet vihatuiksi ja vainotuiksi aikalaisiltansa kristillisen kiivautensa vuoksi, eläväksi tehdäkseen uskonnollisen tunteen kanssa, ja tehdäkseen uskonnon totuudet hedelmällisiksi kansan sydämissä, niin on historia ja jälkimaailma jakanut heille oikeutta, josta syystä myös se suvaitsevaisuus, joka myöhemmin aikoina on saanut jalansijaa Euroopan valistuneemmissa hallituksissa ja kansoissa on estänyt lain väärinkäyttöä viattomien sormiksi; ja niin ollen ovat kaikki, jotka ovat olleet lämpimämmän uskonnollisen tunteen elähdyttämät, jo kauan sitten käsittäneet inkvisitoristen toimenpiteitten vahingollisuuden sekä kirkolle että valtiolle. Mistä nyt pohjoisimman Norjan hengelliset ja maailmalliset viranomaiset ovat saaneet sen valaistuksen, että inkvisitoriset toimenpiteet ovat tarpeellisia kirkon ja valtion olemassaololle; varsinkin kun nämä ovat erityisesti esiintyneet syyttäjinä minua vastaan, vaikkei minun virkatoimeni ole ulottonut sinne? Minun pitää tässä ohimennen huomauttaa, että Itä-Ruijan voudin tieto, että nuo kaksi niin sanottua saarnaajaa ovat minun lähettämiäni, ei ole totuudenmukainen. Eräs kauppias nimeltä Johan Tiber Vesisaaresta oli taivuttanut puhumalla erään

täällä olevan työmiehen seuraamaan häntä Vesisaareen, ja ottamatta huomioon minun epäluulojani ja vastaansanomiani, otti hänet mukaansa sinne, jolloin eräs 14-vuotias poika seurasi mukana. Juuri tällä Johan Tiberillä oli mukanaan muutamia kappaleita painetuista saarnoista, joitten kanssa Itä-Ruijan voudin olisi pitänyt menetellä norjalaisen painovapauslain mukaan. Mutta syy norjalaisten viranomaisten usein toistuviin valituksiin virkatointani kohtaan näyttää olevan kätkeytyneenä heille itselleen selittämättömään harhaluuloon, eksymykseen käsityksessä, koskien Tornion Lapin uskonnollisten liikkeitten oikeata laatua, joitten he kuvittelevat olevan yhteydessä Koutokeinon hurmahenkisyyteen, joka jo on tullut estetyksi.

Näitten yleisten mielteitten jälkeen rohkenen selityksen antamiseksi ottaa käsiteltäväksi ne Korkea-arvoisen Konsistoriumin huomauttamat vertaukset ja sananparret, joitten katsotaan tarkoittavan "loukkaavia sananparsia" ja olevan rikkomus Kirkkolakia vastaan. Tahdon kiinnittää Korkea-arvoisen Konsistoriumin huomion siihen, että sana "loukkaava" on epämääräinen käsite, jonka rikollisuus riippuu itse kunkin oma-kohtaisesta arvostelusta päättää, josta seuraa, että puhe, joka voi olla loukkaava kevytmieliselle ja uskottomalle joukolle, voi itse asiassa olla ei-loukkaava, kun puhetta tarkastellaan oikeasta näkökohdasta, ja siitä meillä on vastaanosanomaton todistus Johanneksen 6: 52, 60. Useimmin se on alaston totuus, joka näyttää kevytmieliselle joukolle loukkaavalta, samalla kun sama totuus esitettynä

kauniissa fraaseissa kokonaan jää saavuttamatta päämaalinsa. Kokemus on myös osoittanut, ettei totuudella, joka esitetään yleisillä sananparsilla, ole ollut mitään vaikutusta raaán massan vakuumukseen. Tästä näkökohdasta pitää “kova puhe” saarnoissani arvostella. Eikä Korkeasti Kunnioitettava Konsistoriumi saattane kieltää, että minun saarnoillani on ollut hyvää tekevä vaikutus kansan vakuumukseen.

Saarnassa toisena sunnuntaina pääsiäisen jälkeen, sivu 8, rivi 9-10 ylhäältä päin ruotsalaisen käännöksen mukaan: Vertaa Jesajan 66: 17, Malakia 2: 2, 3; 2.Piet.2: 22. On huomautettava, että lappalaiset saivat inhon paloviinaa kohtaan, kun sitä kutsuttiin “vuotavaksi pirun paskaksi”.

Saarnassa pitkänä perjantaina sivu 9. rivi 3 ylhäältä “erityisesti ne suuret metsästyskoirat” y. m. Sana “hurtat” ei tarkoita metsästyskoiria, vaan suurempia koiria yleensä. Vertaa Psalmi 22: 13, 17; 2.Samuelin 16: 7, 9; Ilmestyskirjan 22: 15; Lutherin kirkkopostilla pääsiäispäivän kolmas saarna 32. 8.

Saarnassa toisena joulupäivänä s.3. r.1-11alhaalta. Vertaus käärmeestä on otettu lappalaisten mytologiasta, jonka perustana on luonnollinen totuus; mutta luonnollisella on vastaava ihanne henkimaailmassa. Vertaa 1. Moos.3: 1 ja seuraavat värssyt; Matt.3:7; Luuk.4; Ilmestyskirjan 12. luku; käärmekuninkaalla tarkoitetaan Belseubia ja hänen edustajiansa maan päällä, joitten hallussa on luuloteltu viisaudenkivi eli Lapis Philosophicus; se tahtoo sanoa: tämän maailman viisaus, joka on hulluus Jumalan

Joh 6: 52, 60: Niin Juudalaiset riitelivät keskenänsä, sanoen: kuinka tämä taitaa antaa lihansa meille syödä?

Niin monta hänen opetuslapsistansa, kuin he tämän kuulivat, sanoivat: tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?

Jes. 66: 17: Jotka heitäsä pyhittävät ja puhdistavat yrtitarhoissa, yksi täällä, toinen siellä, ja syövät sian lihaa, kauhistuksia ja hiiriä: kaikki nämät pitää lopettaman yhtä haavaa, sanoo Herra.

Malakia 2: 2, 3: Ellette sitä kuule, ja ellette pane sydämeenne, että te niin antaisitte minun nimelleni kunnian, sanoo Herra Sebaot, niin minä lähetän teidän sekaanne kirouksen, ja kiroon teidän siunauksianne; jopa minä olen myös niitä kironnut, ettette sitä tahtoneet panna sydämeenne.

Katso, minä tahdon turmella teidän siemenenne, ja paiskaan sonnan teidän kasvoillenne, teidän juhlapäivänne sonnan, niin että se iäksi teihin tarttuu.

2. Piet. 2: 22. Niille on tapahtunut se toinen sananlasku: koira syö oksennuksensa, ja pesty sika rypee rapakossa jälleen.

Saarna 2.sunn. pääsiäisen jälkeen s. 8, r. 9-10:... ettei Paimen saata olla siinä huoneessa, kussa nämät pahanilkiset luontokappaleet ovat, jotka syövät vanhan Adamin sontaa, ja nielevät vuotavata pirun paskaa, jota he välistä oksentavat ulos, ja taas oksennuksensa lakkivat.

Psalmi 22: 13,17: Suuret mullit ovat minun piirittäneet, lihavat härjät kiertäneet minun ympäri. Sillä koirat ovat minun piirittäneet: julmain parvi saartain lävistänyt kuin jalopeura käteni ja jalkani.

2. Samuel 16: 7, 9: Ja Simei sanoi näin kiroillessansa häntä: ulos, ulos tänne, sinä veri-koira, sinä Belialin mies!

Silloin Abisai Zerujan poika sanoi kuninkaalle: pitääkö tämän kuolleen koiran kiroileman herraani kuningasta? Minä menen ja lyön häneltä pään pois.

Ilmestyskirjan 22: 15: Mutta ulkona ovat koirat ja velhot, ja huorintekijät ja murhaajat, ja epäjumalan palvelijat, ja kaikki ne, jotka valhetta rakastavat ja tekevät.

Lutherin kirkkopostilla pääsiäisp. kolmas saarna (32): Konna ja hurta, jopa ilkiän perke-

edessä. (Paavali).

Sivu 7, rivi 4, 5 ylhäältä. Vertaa Lutherin kirkkopostilla, saarna 5. sunnuntaina Loppiaisesta. Liite, pykälät 9, 10, 11, jossa on vastaavia sananparsia, jotka ovat loukkaavampia, ainakin suomalaisessa käännöksessä.

Sivu 12, rivi 7. Vertaa Ilmestyskirjan 17: 6, Lutherin kirkkopostilla, loppiaisenä, pykälä 208. Olla juopuneena Pyhimysten verestä, on paljon loukkaavampaa, kuin se sananparsi, jota minä olen käyttänyt. Sivun 14, 15. Vertaa Jesaja 57: 3, 4. Tässä paikassa on sananparsi, jonka hienomman maailman maun mukaan, täytyy olla, ei ainoastaan loukkaavamman, vaan myös itsetehtyä ujoutta vastaan sotivaisen. Vertaa edelleen Hesekielin 16: 25, 26. Tässä paikassa esiintyy sellaisia säädyttömiä sananparsia, jotka maailman hienostuneen maun mukaan saisivat monen siveän neidon punastumaan. Mutta, sanoo Epikuurolainen filosofi:” Naturalia non sunt turpia mods occulte fiant.” Mutta Raamattu sanoo: Se mikä pimeydessä on tapahtunut, on tuotava valkeuteen.

Valituksen kohteena olevissa ruotsiksi käännettyissä saarnoissa on kirjoitettu ”puhtaat huorat”; pitää olla ”siveät huorat”. Niihin sananparsiin nähden, jotka esiintyvät sivuilla 14, 15, voidaan edelleen verrata Nahumin 3: 5. Ensimmäinen rivi 15. sivulla on väärin käännetty, pitää olla ”katso perseeseen”. On huomautettava, ettei suomenkielessä ole enempää kuin yksi sana, joka tarkoittaa tätä ruumiinosaa, kun sensijaan sivistyneemmässä ruotsinkielessä esiintyy monia muunnelmia, jotka kuulostavat vä-

leen veli se varmaan lienee, joku ei tahdo sellaista ottaa vastaan!...

Saarna toisena joulupäivänä s. 3 r.1-11: Minä olen kuullut vanhoja muistelevan, että käärmeen tokassa on yksi käärmeen kuningas, joka on isompi muita. Ja sillä käärmeen kuninkaalla on yksi valkia, ympyriäinen kivi suussa, jonka hän vatkaa ilmaan. Ja se ihminen, joka pääsis käärmeen kiviä saamaan, pitäisi muka tuleman onnelliseksi. Mutta se on sangen vaarallinen, että antaa itsensä käärmeitten tokan sisälle, koska heitä on monta sataa koossa kiiman aikana. Mutta me arvaamme minkä tähden käärmeet suuttuvat sille ihmiselle, joka tahtoo kiven pois ryöstää. Siihen on kaikki käärmeen viekkaus koottu; jos hän mistantais viekkautensa ja kavaluutensa, tulis hän hulluksi; järki putois peräti.

Moos. 3: 1: Ja kärme oli kavalin kaikkia eläimiä maan päällä, jotka Herra Jumala tehnyt oli, ja se sanoi vaimolle: sanoiko Jumala, älkää syökö kaikkinaisista puista Paradisissa?

Matt. 3: 7: Mutta kuin hän monta Pharisealaisista ja Saddukealaisista näki tulevan kasteensa tykö, sanoi hän heille: te kyykärmekten sikiät, kuka teitä neuvoi pakenemaan tulevaista vihaa?

Ilmestyskirjan 12. l: ...Ja toinen ihme näkyi taivaassa, katso suuri ruskia lohikärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja hänen päissänsä seitsemän kruunua. Ja hänen pyrstönsä veti kolmannen osan taivaan tähdistä, ja heitti ne maan päälle. Ja lohikäärme seisoi vaimon edessä, joka oli synnyttämällensä, että kuin hän olis synnyttänyt, se olisi syönyt hänen lapsensa...

Sivu 7 rivi 4, 5 ylhäältä: ... tuo räkäsuklappikös nyt on parempi minua?

Lutherin kirkkopostilla 5. sunn. loppiaisenä, liite §§ 9-11: Me kristityt olemme kaikki keskenämme ihmisen luonnollisen ruumiin kaltaiset, joka, niinkauvan kuin se on maan päällä, ei ikänä ole kokonansa puhdas, ei sisää, eikä ulkoa. Se on sisää saastainen; sillä sisää se on täynnä kuolaa, nenästä vuotavaa räkää, liivaa, märkää ja visvaa, lokaa, kuraa, rapaa, löyhkää, haisua ja kaikemoista saastaisuutta. Ulkoa se on syyhyinen, rupinen, köhnäinen, kerninen ja rietas, tuhrusilmäinen ja märkäkörvainen, ja jonka kauvemman elää, sen vähemmän löytyy hänessä puhdasta ja kaunista.

hemmän loukkaavilta. Lutherin suomalaiset kääntäjät käyttävät sanaa "takapää", mikä ei ole suomea. Ilmaisua ei olisi esiintynyt saarnoissani, elleivät kristillisyyden vastustajat olisi toimineet ja puhuneet sillä tavoin, kuin sanat tässä kuuluvat. Tätä hävyttömyyttä pitäisi rangaista heidän omilla sanoillaan, jos sillä olisi joku vaikutus; heitä pitäisi muistuttaa heidän omasta hävyttömydestään. Ilmaisua "perkeleen huora" esiintyy Lutherilla loppiaisena § 65. Vertaa myös Hoosea 2: 2. Tehdä huorin epäjumalien kanssa, esiintyy useammassa paikoissa Raamatussa.

Tästä Korkea-arvoinen Konsistoriumi ymmärtäne, että useimmat valituksen aiheena olevissa saarnoissani käytetyt ja loukkaavina sekä kirkkolakia vastaan sotivaisina pidetyt sanat, ovat osaksi Raamatun ja Lutherin omia sanoja, osaksi lainatuista ja matkituista samalta kirjoittajalta, eritoten lappalaisia ja suomalaisia varten, joiden vakaumukseen näillä koviilla sanoilla on ollut se vaikutus, mikä ylempänä on osoitettu. Se, joka puolueettomasti tahtoo verrata saarnejani Pyhän Raamatun kanssa, on epäilemättä huomaava, että Pyhän Hengen kova puhe Raamatussa, ei ole sovelias nykyajan hienostuneen maun mukaan, mikä kuitenkin ei saata varjella maailmaa samoista paheista, mitä Raamatussa rangaistaan. Siellä on ilmaisuja, sananparsia, vertauksia, jotka monessa tapauksessa nykyajan hienostuneen maun mukaan voidaan pitää loukkaavina ja pahennusta herättävinä, niin kuin ei Lutheruskaan hio sanoja, kun hän tahtoo maalata synnin niin kauhistavaiseksi,

Tiedämmä kuitenkin, kristittyin ruumiin tulevassa elämässä tulevan puhtaaksi ja kauniiksi, jopa kirkaammaksi ja puhtaammaksi kuin aurinko nyt on; sillä sen pitää ensin paneman kokonansa pois tämän saastaisuuden ja riettauden, ja mädäntymän, ja tuleman ehiäksi ja puhtaaksi sekä hengellisesti että ruumiillisesti, muutoin Jumala ei tahtois häntä taivaaseen.

Ehkä ihmisruumis on noin ilkeä, nyppyinen, ryppyinen, häijy, rivo ja rietas, täytyy meidän kuitenkin kärsiä tätä katalaa sakkia, emmekä taida sen puutteessa olla; sillä ilman sitä emmehän saattais elää, lapsia siittää, askaroida, hallita, ynnä muuta toista; sentähden täytyy meidän tällä haisevalla ja saastaisella vatsalla rähjästä, sen aikaa, minkä tämä elämä kestää, jotta talon pito ja hallitus voimissa pysyis, siksikuin lapset kaikki ovat siitetyt ja ihmiset kaikki syntyneet, joista Jumala kokoo seurakuntansa ijankaikkiseen elämään. Eikä täällä ole niin tyhmää ja hullua, joka heittäis pois taikka vihais ja vahingoittais ruumistansa ja sen jäseniä sen vuoksi, että se aina on likainen ja ruokotoin, vaan holhoo ja elättää sitä, niin kuin P. Paava1i Eph.5: 29 sanoo. Ja jonka raadollisempi se on, sen enemmän siitä huolta pidetään, jotta kuin siltä jotakin puuttuu, ovat jalat ja kädet mielellänsä sitä auttamassa. Jos se on syyhyssä, jopyytään puoskaroida ja lääkitä, taikka ainakin estää kerniä. Jos se alkaa ajettumaan ja märkimään, niin puhdistetaan ja siivotaan sitä, ja niin tarkkaan, ettei ryytyneelle jäsenelle tehtäis vahinkoa. Jos se on ummella, ettei saa mitään sisästänsä, silloin viljellään apteekkia ja kaikellaisia rohtoja puhdistamaan ja purkamaan sisustaansa.

Sanalla sanoen: Koska ruumis on raittiimallansa, ei se sittekään saata olla puhdas, vaan täytyy sen ainian antaa sisältänsä, sylkeä, yskää ja tehdä tarvettansa; yhtä hyvin pysyy se kuitenkin aina köhnäisenä, syyhyisenä ja haisevana, jota siitä ei saata ottaa pois, taikka kokonaan estää, sitä peräti turmelematta, siksi kuin se hetki kerran joutuu, jona se lasketaan ja mullataan maahan, matoon ja toukkain ruuaksi, jotka syövät sen saastaisuudet, siksi kuin se tulee uudeksi, ja puhtaaksi. Sillä välin täytyy siinä oleksia, ja antaa sen olla semmoissaan, eikä katkaista taikka heittää pois yhtään jäsentä sen vuoksi, että se totisesti on raajarikko, sairas, vieläpä häpiällinen, rietas,

kuin se on, ja ihmisen elämellisen luonnon niin inhottavaksi, kuin se on.

Olisiko kirkkolaki kieltänyt saarnaajaa käyttämästä samaa kielitä, kuin Raamatun kirjoittajat ja Luther? Koska Pyhässä Raamatussa esiintyy niin monta, myöhemmän ajan hienostuneisuudelle loukkaavia sananparsia, niin, vieläpä maailman hienostuneen maun mukaan säädyllisyyttä haavoittavia ilmaisuja, mitkä nykyisten maailman mielipiteitten mukaan sotisivat painovapauslakia vastaan, jos joku muu, kuin Raamatun kirjoittaja olisi ne kirjoittanut, niin jätän Korkea-arvoisen Konsistoriumin koeteltavaksi, mikäli minun minkään oikeudenmukaisuuden varjolla, voidaan katsoa rikkoneen kirkkolain määräystä tai pappisvalan vaatimuksia vastaan, koska minä, kuten nyt on osoitettu, olen käyttänyt samaa kielitä saarnoissani kuin Raamatun kirjoittajat ja Luther, ja sen kautta vaikuttanut raaan massan vakaumukseen niin, että sitä nyt voidaan pitää poliittisessa suhteessa hyvin käyttäytyvänä ja säädyllisenä, moraalisessa suhteessa parantuneena, rehellisenä, raittina, tunnollisena, uskonnollisessa suhteessa erinomaisen hartaana, Jumalan pelvossa, uskossa, rakkaudessa, kärsivällisyydessä ja itsensä kielittämässä aistillisista huiutuksista. Kaikki tämä ei kuitenkaan ole minun tekoni, vaan Herran, joka voi vähillä välikappaleilla tehdä suuria asioita.

Jos Korkea-arvoinen Konsistoriumi vieläkin epäilisi sen kristillisyyden aitoudesta, mikä nyt on Tornion Lapinmaassa sekä Pajalassa, Ylitorniolla ja Jellivaarassa, niin rohkenen pyytää, että

haurelias ja turmeltunut; vaan kuin ei enää voida sitä auttaa, kärsitään sitä kuitenkin, saati ei se niin pahaksi käy, ettei se enää ruumiissa pysy, vaan on niin kuoleunut ja mädäntynyt, että tahtoo turmella muut jäsenet.

Sivu 12 r. 7: ... näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Ilmestyskirja 17: 6: Ja minä näin vaimon juopuneena pyhään ja Jesuksen todistajain verestä; ja minä ihmettelin suuresti, kuin minä sen näin.

Lutherin kirkkopostilla, loppiaisena § 208: Mutta että itse antasivat hinnatta eli korkorahatta, ellös luulekaan; vaan heidän täytyy koota testamenteiksi ja sielun messuiksi. Siitä tuli sananparreksi: "Pappein Testamentti on makkara, pysyy makkarana ja tulee makkaraksi. Niin menee testamentti yhdestä antajasta toiselle: elköön olko tämän tavara köyhille hyödyksi. Samoin muissaki hyvissä töissä; että etsisivät sairaita, verhoisivat alastomia, lohduttasivat murheellisia ja niin edespäin, palvelisivat ja hyödyttäisivät lähimmäistensä, tuosta nämät ei ensinkään piittaa, tämä ei ole heille mikään Jumalanpalvelus; he pysyvät messuissaan ja kirkko-ulinassaan, tekevät messusta uhrin ja hyvän työn: tämä ei kustanna heiltä mitään vaivaa eikä rahaa, vaan sen sijaan kartuttaa rahastonsa ja tuottaa joutilaat hyvät päivät.

Sivu 14, 15: Käärmeen siemen on vihannut vaimon siementä maailman alusta niin tähän päivään asti. Mutta ei ole vielä tämä viha loppunut. Sillä nyt on neljäs kerta, kuin se vanha mato on muuttanut haamunsa. Nyt on hänellä uusi kiiltävä nahka, joka on hyvin liotettu paloviinassa, ja parkittu pirun paskalla. Vanhat ei kelpaa enää muille kuin puoskarille ja huorille, jotka sen kanssa ajavat ulos hedelmänsä. Mutta uusi nahka se on kauris ja kiiltävä, niin kuin kulta. Se kelpaa nyt kaikille niille lääkitykseksi, joilla on kultasydän. Mooksen aikana korotettiin vaskikäärme korvessa; ja kaikki käärmeiltä pistetyt ihmiset, tulit sen vaskikäärmeen katselemisen kautta terveeksi. Mutta nyt on käärmeen myrky paisuttanut maailman lasten sydämet, erinomattain niiden, joilla on kultasydän. Maailman hopieseppi on tehnyt kultasydäntä, jota siviät huorat kantavat saatanan kaularaudassa; tällä kultasydämellä tulee rietas suostuttamaan Vapahtajan kihlattua morsianta, Zionin tytärtä, joka on kerran luvannut

Korkea-arvoinen konsistoriumi vaatisi näitten seurakuntain papistolta lisää tietoja, sekä heidän omaa mielipidettään; niin kuin minäkin pyydän, että näiden seurakuntain oma mielipide minun saarnoistani tulisi kuultavaksi, jonka kautta Korkea-arvoinen Konsistoriumi saisi tilaisuuden saada lisätietoja ja saisi kuulla, olisivatko näitten seurakuntain jäsenet katsoneet saarnatapani olevan säädyttömän, loukkaavan, eksyttävän eli aiheuttavan enemmän pahennusta kuin ylösrakennusta Jumalan seurakunnassa. Lukuunottamatta "muutamia", jotka tekivät pilkkaa apostoleitten kielilläpuhumisesta. Apostolein teot 2: 13. kuten myös niitä henkilöitä, jotka sanoivat: "Tämä on kova puhe" Joh.6: 60, millä kaikella vieläkin voi olla yhtäläisyys (ihmisten keskuudessa), toivon, että useimmat huo- maavat, että kova puhe on ollut sekä tarpeellista että terveellistä.

Pajala ja Könkänen 17. kesäkuuta
1854

L.L.Laestadius

sydämensä Vapahtajalle, mutta antaa nyt puser-
taa rintojansa Egyptiläisten huorimiehiltä. Ja nyt
tahtoo tämä hävitöin huora tulla Vapahtajan
morsiameksi, vaikka hän rakastaa maailmaa, ja
antaa pirulle suuta, ja Egyptiläisten huorimiehet
pusertavat hänen rintojansa, ja kultasydän on hän-
nellä povessa.

Ennen oli Zionin tyttärellä kivisydän, ja
kova niin kuin timantti; mutta nyt on piru antanut
hänelle kultasydämen; ja se sama mies on
suostuttanut häntä unijuomalla, pirun paskalla, ja
kuolleen uskon liivalla, juopunut huoruuden vii-
nasta, istuu hän nyt, niin kuin Baabelin portto
leopardin päällä ja tahtoo, että Vapahtajan pitää
ottaman häntä morsiameksi, koska hän on tullut
niin vanhaksi, ettei hän kelpaa riettaalle huoraksi.
On hän vielä tullut niin hävittömäksi, että
hän näyttää häpyänsä Vapahtajan morsiamen
piioille, jotka tahtovat musertaa hänen usko-
tointa sydäntäns osottain hänelle, kuinka Vapah-
taja rakkaudesta häntä kohtaan on täytynt kuol-
la; silloin nostaa hän hameensa morsiamen piioille,
ja sanoo: katsokaat perseeseen! On kaunis
Vapahtajan morsian.

Semmoiseksi hän tulee huoruuden viinasta.
Unessa ilmanki on juonut sekoitusta, jonka puos-
karit ovat sekoittaneet siinä on kuolleen uskon
liiva, ja käärmeen kuu, ja karhun sappi, ja jalo-
peuran sydän; Koska hän on tullut niin vanhaksi,
ettei hän kelpaa enää riettaalle huoraksi, silloin
tulee hän Vapahtajan tykö, täynnänsä riettautta ja
saastaisuutta kantain pirun paskaa sydämässän;
kuolleen uskon liiva vuotaa suusta, ja oman-
vanhurskauden räkä vuotaa nenästä. Tällä haa-
mulla luulee riettaan huora kelpaavansa Vapah-
tajalle. Koska kuolema tulee pusertamaan hänen
uskotointa sydäntäns, sanoo hän Vapahtajalle: Ota
nyt minua morsiameksi, koska olet luvannut.
—Tämmöinen nyt on niitten suruttomain ja armen
varkaitten elämä. Ja jos niille ei tule totinen paran-
nus, ennen kuin armen ovi suljetaan, niin he saa-
vat ulvoa iankaikkisesti.

Mutta se vaimo, joka huutaa syntymä-
vaivassa, joka on puetettu auringolla ja kruunu
päässä, jossa on kaksitoista tähteä, kumartakoon
polviansa ja rukoilkoon, ettei se ruskia lohikäärme,
joka aina on vihannut vaimon siementä,
ettei hän sais syödä sitä poikalasta, joka hänestä

syntynyt on. Amen!

Jes 57: 3, 4: Tulkaat tänne edes, te noitain lapset, te huorintekijäin ja porttoin siemenet. Kenenkä kanssa te nyt tahdotte iloita hekumassa? Kenenkä päälle te nyt tahdotte suutanne irvistellä, ja kieltänne pistää? Ettekö te ole rikoksen lapset ja väärä siemen?

Hesekiel 16: 25, 26: Ja kaikkein teiden suihin rakensit sinä kukkulas, ja teit sinun kauneutes kauhistukseksi; sinä hajoitit jalkas jokaiselle, joka kävi siitä ohitse, ja teit suurta salavuoteutta. Ensinnä teit salavuoteutta lähimmäistes Egyptin lasten kanssa, joilla suuri liha oli, ja teit suurta salavuoteutta kehoittaakses minua.

Nahum 3:5: Katso, minä tulen sinun kimppuus, sanoo Herra Zepaot, minä avaan sinun vaattees palteen sinun kasvoistas, ja näytän sinun häpys pakanoille, ja sinun häpiäs valtakunnille osoitan.

Lutherin kirkkopostilla, loppiaisena § 65: Mooses luettelee siis 5. Moos. 18: 10, 11 monellaisia tämmöisiä kysymyksen keinoja, sanoen niitten olevan kahdeksanlaisia:

1) Ennustajia, jotka sanovat tulevista asioista, niin kuin tähtein tietäjät ja väärät profeetat tekevät perkeleen vaikuttamisesta.

2) Päivän valitsijoita, jotka kehuvat muutamia päiviä onnellisiksi, muutamia taas onnettomiksi matkustaa, salvaa, naida, sotia, kantaa uusia vaatteita, ja muuta tämmöistä.

3) Perkeleen liittolaisia, eli en tiedä miksi muuksi minä niitä kutsuisin, jotka jonku apuhengen eli salaperkeleen voimalla saavat nähdä kaikellaisia aarteita, tapahtumia ja ihmisiä peilissä, kuvassa, kalvassa (miekassa), klasissa, krystallissa, sormessa, kynnessä, sormuksessa, kepissä eli vedessä.

4) Noitia eli noita-ämmiä, ne ovat semmoisia pahanelkisiä perkeleen porttoja, jotka loihtivat itsellensä toisten maidon, nostavat rajuilmoja, ratsastavat pukeilla ja luudilla, ampuvat noita-nuolia, rampaavat ja kuivaavat ihmisiä, peljättävät ja säikäyttävät pieniä lapsia kätkyessä (kehossa), loihtivat avioparikuntain naimenuvoja y. m. s.

5) Lumojia ja Into-ämmiä, jotka lukemalla parantavat eläimiä ja ihmisiä, lumovat käärmeitä, lukevat takaisin rautaa ja terästä, ja osaavat eräistä

aaveista eli merkeistä anastaa tulevia asioita.

6) Merkkein tulkitsijoita, joilla on perkele korvan takana, jotka sanovat ihmisille, mitä ovat kadottaneet, mitä nyt tekevät, eli aikovat tehdä, niin kuin mustalaiset näinä aikoina.

Hosea 2: 2: Riidelkääte teidän äitinne kanssa, riidelkääte, sillä ei hän ole minun emäntäni, enkä minä ole hänen miehensä, että hän heittäis pois haureutensa kasvoistansa ja huoruutensa rinnoistansa.

Apostolein teot 2: 13: Vaan muut nauroivat heitä ja sanoivat: he ovat täynnänsä makiaa viinaa.

Joh 6: 60: Niin monta Hänen opetuslapsistansa, kuin he tämän kuulivat, sanoivat: tämä on kova puhe: kuka voi sitä kuulla?

Apostoli Johannes sanoo Ilmestyskirjassa: Ja minä näin, koska hän kuudennen sinetin avasti, katso, niin tapahtui suuri maanjäristys, ja aurinko tuli mustaksi niinkuin karvasäkki ja kuu tuli kokonansa niin kuin veri, ja tähdet putosivat taivaasta maan päälle, niin kuin fikunapuu fikunansa varistaa, kuin hän suurelta tuulelta häälytetään. Ilmestysk. 6: 12 - 13.

Tämän suuren ihmeen näki Johannes tapahtuvan taivaassa, ja me luulemme, että nämät merkit ovat nyt tapahtumassa. Koska me otamme vaarin ajan merkeistä, niin me löydämme ensimmäiseksi, että suuri maanjäristys on tuleva maallisessa hallituksessa, toiseksi näemme me, että aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja kolmanneksi on kuu tullut niin kuin veri, ja neljänneksi tähdet putoavat taivaasta, niin kuin marjat fikunapuusta.

Kaikki nämät asiat ovat näinä aikoina tapahtumassa, ja joka tämän lukee, hän ymmärtäköön. Maanjäristys on hengellisessä tarkoituksessa yksi hirvittävä kapina ja verenvuodatus, joka on tapahtunut näinä aikoina, ja on vielä tapahtumassa, koska alamaiset nousevat esivaltaa vastaan ja kaatavat kumoon sen entisen maallisen hallituksen. Sillä maailma on nyt sillä rajalla, ettei maallinen hallitus enää pysy koossa, jos joku uskon muutos ei tule ihmisille. Kaikki tahtovat nyt herrana olla. Ei yksikään tahdo olla toisen ihmisen vallan alla, ei yksikään tahdo totella esivaltaa, vaan se lihallinen vapaus on kaikkein mielessä. Kuinkapa maallinen hallitus enää pysyy

koossa, koska alamaiset tahtovat itse päättävänsä myöten hallita, ja friherrana olla? He tekevät kapinata esivaltaa vastaan ja hävittävät sen maallisen hallituksen. Ja tämä on se suuri maanjäristys, jota Johannes näki.

Mutta semmoinen suuri kapina ja verenvuodatus, semmoinen suuri muutos maallisessa hallituksessa ei saattaisi niin pian tapahtua, ellei armon aurinko eli evankeliumin valkeus olis tullut mustaksi niin kuin karvasäkki. Ilmanki musta faari on koonnut kaikki keiturin karvat yhteen säkkiin. Ja koska sillä faarilla on aivan mustat keiturit, joitten nahkoja hän on nivottanut, niin se on arvattava, että semmoinen säkki, joka on keiturin karvoja täynnä, on hyvin musta, erinomattain, koska itse säkki on mustunut pohjattomuuden pirtissä. Ja siihen mustaan säkkiin vielä pannaan mustain keiturein karvat. Ja mistäpä pohjattomuuden ruhtinaalla on valkiat keiturit enää? Senkaltaisen mustan karvasäkin kaltainen oli nyt aurinko, koska Johannes sen näki. Niin kuin näinä aikoina, koska kaikki kristillisyyden loppunut maan päällä, ja aivan suuri pimeys on tullut maan päälle.

Ei suinkaan maailman ihmiset näe, mistä tie menee taivaaseen, koska kristillisyyden aurinko on tullut mustaksi, niin kuin karvasäkki. Jos rietas olis siihen säkkiin koonnut valkiat villat, ei se olis niin musta. Mutta keiturin mustat karvat on hän siihen koonnut, ja pannut auringon eteen. Sen tähden aurinko on mustaksi tullut. Se tapahtui jo Mooseksen aikana, että aurinko tuli pimiäksi Egyptin maan ympäri. Mutta siinä paikassa, kussa Israelin lapset asuit, paistoi

aurinko. Ja me toivomme, että vielä nytkin aurinko paistaa niissä paikoissa, kussa Israelin lapset asuvat, vaikka koko maailma olis pimeydessä. Mutta Johannes näki vielä, että kuu oli kokonansa niin kuin veri. Koska nimittäin aurinko tulee mustaksi, niin kuu kanssa muuttuu vereksi, sillä kuu on itsestensä pimeä. Mutta koska aurinko paistaa kuun päälle, silloin tulee kuutamo. Ja hengellisessä tarkoituksessa on kuu ihmisen järki, joka ylösvalaistaa Jumalan sanasta. Mutta koska kaikki kristillisuus on loppunut, silloin tulee ihmisen järki veripunaiseksi, eli painetaan veressä, niin kuin arvattava on. Koska kaikki kristillisuus loppuu maassa, silloin loppuu myös pelko tulevaisesta edesvastauksesta, ja ihmiset rupeevat vuodattamaan verta niin kuin virtaa maan päälle.

Se on jo kerran tapahtunut, että ihmisen järki pääsi kerran valtiaaksi yhdessä valtakunnassa, ja kaikki Jumalan palvelus heitettiin pois, ja Raamattu pidettiin juttukirjana, niin että kuollut usko kanssa loppui, mutta paljas järki pidettiin aurinkona. Silloin rupeis veriki juoksemaan siinä valtakunnassa, ja ihmisiä tapettiin niin kuin sääskiä, ja rietas pääsi makkaroita tekemään. Mutta kyllä on sen kaltainen verenvuodatus vielä nytkin aivan liki, koska hirmuinen kapina ja keskinäinen sota tulee kaikissa valtakunnissa. Tämä hirmuinen elämä tulee siitä, että ulkonainen Jumalan palvelus myös ylönkatsotaan. Niin kuin pakanat täälläkin katsovat yön kirkkoa ja Jumalan palvelusta, ja elävät niin kuin villi-ihmiset. Semmoiset saattavat kyllä juoda, kirota, tapella, huorata ja

varastaa. Ja koska semmoiset verikoirat nousevat viltiin, tulee luonnollinen järki painetuksi lohikäärmeen vereen, joka on täynnänsä sappea. Siinä lohikäärmeen veressä tulee luonnollinen järki niin pimiäksi ja niin sekoitetuksi, että ne villi-ihmiset, joiden verisuonissa lohikäärmeen musta veri kuohuu, sapella sekoitettu, tappavat, ei ainoastansa kristityitä, vaan myös sitä maallista esivaltaa. Ja viimein rupeevat he keskenänsä tappelemaan niin kuin hukan penikat.

Semmoiseksi tulevat ihmiset, koska aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja kuu on vereksi muuttunut. Koska kaikki kristillisuus on loppunut ja luonnollinen järki lohikäärmeen verellä sekoitetaan, silloin tapahtuu myös suuri maanjäristys. Se on: suuri kapina tapahtuu maailmassa, jonka kautta maallinen hallitus kukistetaan. Ja joka nyt ottaa vaaria ajan merkeistä, pitää arvaaman, että nyt on se aika, jonka Johannes näki Ilmestyskirjan 6. luku 12. ja 13. värssy. Mutta Johannes näki myös, kuinka tähdet putoisit taivaasta, niin kuin marjat putoilevat fikunapuusta. Ja tämä asia on myös tapahtunut näinä aikoina, sillä tähdet ovat hengelliset opettajat, jotka ovat langenneet pois armon taivaasta eli oikiasta kristillisyydestä, ja pudonneet maan päälle, se on: he ovat tulleet maailmallisiksi. Ei het ole enää hengelliset opettajat, mutta aivan maailmalliset, joiden sydän on, kokonansa tarttunut maailmaan. Semmoiset opettajat ei huoli oikiasta kristillisyydestä, vaan he saarnaavat niin Evankeliumia, että kaikki pakanat kiittävät heitä hyväksi saarnamiehiksi. Ei semmoiset opettajat kelpaa heränneitten

johdattajiksi; sillä yksikin kirkas tähti, joka loistaa armon Taivaalla, kelpaa yksinäisille matkamiehille ojennusnuoraksi. Mutta koska kaikki valkeus on kadonnut, koska koko aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, johon rietas on kaikki mustain keitureitten karvat koonnut; ja vielä kuu on muuttunut vereksi, ja kaikki kirkkaat tähdetkin putoilevat Taivaasta, niin ettei ole enää auringosta, eikä kuusta yhtään valoa eli ylösvalaistusta yksinäisille matkamiehille, eikä ole Taivaassakaan yksikään kirkas tähti, joka johdattaa pimeydessä eksyväisiä Betlehemiin. Mistäs pitää silloin yksi murheellinen ja yksinäisyydessä kulkeva ihminen saaman ojennusta? Se tarvitsis olla täysi auringon paistet, ennen kuin ihminen näkee, mistä tie menee taivaaseen.

Kuinkas pitää murheelliset ja pimeydessä harhailevaiset sielut osaaman sitä kaitaista tietä, joka viepi elämään, koska ei Taivaassakaan ole enää yksikään kirkas tähti, joka johdattaa murheellisia ja katuvaaisia sieluja Betlehemiin? Taitavat he eksyä pois oikiasta järjestyksestä. Taitavat yksinäiset kulkijat tulla eksytytyksi niistä tien haaroista, joita peurat eli lehmät ja hevoiset ovat tehneet metlässä. Voi! Voi! niitä onnettomia raukkoja, jotka asuvat pakanan maassa, kussa aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja kuu on punaiseksi tullut, niin kuin veri, ja kaikki tähdet ovat pudonneet Taivaasta, niin kuin marjat fikunapuusta. Niille ei ole yhtään valoa, ei auringosta, eikä kuusta, eikä tähdistä. Niiden täytyy nyt istua pimeydessä hukkein ja jalopeurain keskellä.

Ja sinä yksinäinen kulkija, joka olet kulkemassa sitä kaitaista tietä oikiata isänmaata päin, kuinkas sinä luulet kostuvas iankaikkisuuteen ilman auringotta, ilman kuutta, ilman tähdittä? Koska nyt ei yksikään kirkas tähti enää loista Taivaan reunalla yksinäiselle matkamiehelle, mistä hänen pitää siis näkemän tietä, joka viepi elämään? Minä olen kuullut 2. Moos. 10: 23, että kaikille Israelin lapsille valkeus paistaa heidän asuinsijoissansa, vaikka pimeys ja synkeys peittää koko Egyptin maan. Eiköhän olis paras neuvo, että yksinäiset kulkijat, jotka nyt vaeltavat pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa, antaisit heidän sydämitänsä ympärileikata, jos he sillä tavalla otettaisiin Israelin lasten seuraan, jotka nyt ovat lähtemässä Egyptin pakanallisesta maasta vaeltamaan poikki Punaista merta? Niille paistaa aurinko, vaikka pimeys on koko Egyptin maassa.

Rukoilkaat, te yksinäiset kulkijat, että te pääsisitte Israelin lasten seuraan ennen kuin tämä maailma hukkuu. Rukoilkaat, että te pääsisitte kulkemaan Israelin lasten kanssa poikki Punaista merta, ennen kuin kaikki pakanat siinä hukkuvat, että tekin pääsisitte veisamaan Mooseksen ja Israelin lasten kanssa toisella puolella merta. Isä meidän j.n.e.

Ne viimeisen ajan merkit, joista Vapahtaja tämän päivän Evankeliumissa puhuu, rupeevat jo nähtävästi tapahtumaan. Joka ottaa vaarin ajan merkeistä, saattaa niitä nähdä. Mutta joka on itse sokia, hän ei näe niitä merkkejä ennen kuin viimeinen loppu tulee.

Katselkaamme siis, minkäkaltaiset merkit ne ovat auringossa, kuussa ja tähdissä, ennen kuin se suuri Herran päivä tulee. Ensimmäiseksi, minkäkaltaiset merkit ovat auringossa? Toiseksi, minkäkaltaiset merkit ovat kuussa? Kolmanneksi, minkäkaltaiset merkit ovat tähdissä? Jolla on silmät nähdä se nähköön! Amen!

Ensimmäiseksi. Me olemme jo äsken maininneet, mitkä merkit tapahtuvat auringossa, nimittäin se, että aurinko tulee mustaksi ja pimiäksi niin kuin karvasäkki. Ja mistäpä tämä pimeys tulee auringossa muusta kuin siitä, että kuu menee auringon eteen. Ei suinkaan aurinko tulisi mustaksi ja pimiäksi, ellei kuu menis auringon eteen. Se on huomaittu, että kuu on itsestäänsä pimiä, ja ainoastans silloin, koska aurinko paistaa kuun päälle, antaa kuu vähäisen valoa maailmalle. Ja silloin tulee kuutamo. Mutta ei ihminen kuutamolla näe, mistä tie menee taivaaseen, sillä se tie on kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Mutta sitä laviata tietä näkee hän kulkea kuutamolla. Ja tämä kuutamo on hengellisessä tarkoituksessa se ylösvalaistus, joka tulee luonnollisesta järjestä. Mutta tämä kuutamo ei kelpaa ollenkaan ylösvalaistukseksi niille, jotka kulkevat sitä kaitaista tietä, sillä niille pitää oleman täysi auringon valo, ennen kuin he näkevät, mistä tie menee Taivaaseen.

Sen tähden näki myös Johannes ilmoituksessa sen vaimon, joka huusi syntymävaivassa, puetetun auringolla ja polkevan kuuta jalkainsa alle. Luonnollinen järki pitää poljettaman jalkain alle jokaiselta, joka on huutamassa synty-

mävaivassa. Mutta jos luonnollinen järki pääsee Jumalan sanan eteen, eli jos ihminen alkaa Jumalan sanaa luonnollisella järjellä ymmärtämään ja selittämään, silloin tulee koko Raamattu nurin selitetyksi ja rietas antaa luonnollisen ihmisen järjelle väärän käsityksen kristillisyydestä, että oikia kristillisyyttä tulee luonnollisen ihmisen mielessä hulluudeksi. Niin kuin Paavali sanoo: Luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus. Se sama järki on se karvasäkki, jonka Johannes näki ilmestyksessään. Koska aurinko tuli mustaksi niin kuin karvasäkki, johon rietas-äijä on koonnut kaikki mustat keiturin karvat, joita hän on nivottanut mustan keiturin nahoista, sillä ei nyt ole riettaalla enää valkiat keiturit niin kuin ennen, vaan aivan mustat ja kirjavat keiturit, joilta hän nylkee nahan, ja tekee makkaroituksia. Niitä mustan keiturin karvoja on hän nyt tukkinut yhteen säkkiin, ja se sama karvasäkki on nyt se luonnollinen järki, joka selittää Jumalan sanaa aivan nurin, jonka kautta myös armon aurinko tulee mustaksi ja pimiäksi. Niin, että yksinäinen kulkija, jolla olis halu tietää, mistä tie menee taivaaseen, ei näe ollenkaan sitä kaitaista tietä, vaan sitä laviata tietä, jota suruttomat ja armon varkaat ovat löytäneet, sitä hän näkee sillä kuutamolla, joka hänessä, eli hänen luonnollisessa järjessään on. Ja nyt on jo armon aurinko tullut mustaksi niin kuin karvasäkki koko maailmassa. Nyt on jo luonnollinen järki päässyt Raamatun selittäjäksi; se on: kuu on mennyt auringon eteen, jonka kautta niin suuri pimeys on tullut maan päälle, ettei luonnolliset ih-

miset näe ollenkaan vaeltaa sitä tietä, joka viepi elämään, vaan ainoastans sitä laviata tietä, joka viepi kadotukseen.

Rietas on kääntänyt luonnolliset ihmisen silmät nurin, niin että kaikki ne asiat, jotka kuuluvat oikiaan kristillisyyteen katsotaan hulluudeksi, taikaukseksi eli vääräksi opiksi. Rietas on kääntänyt suruttomain silmät niin nurin, että se luonnollinen pimeys, jossa maailman ihmiset vaeltavat katsotaan valkeudeksi, mutta kristillisyyden aurinko ja kirkkaus, se on riettaan tuohusvalkia. Niille on juopumus luvallinen, viinakauppa on luvallinen, koreus on luvallinen, ahneus on luvallinen, kirous ja valet on luvallinen. Juomarit ja viinaporvarit ovat nyt parhaat kristityt, huorat ovat morsiamen piiat Vapahtajalle. Eikös ole aurinko tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, koska maailman ihmiset, suruttomat ja armon varkaat pidetään kristittynä, mutta oikiat kristityt kutsutaan vääräksi profeteoiksi ja villihengiksi? Mutta niiden juomareitten ja viinaporvareitten järki on se karvasäkki, johon rietas äijä on koonnut kaikki mustan keiturin karvat, ettei he näe ollenkaan auringon valosta mitään. Paitsi ne harvat Israelin lapset, jotka näkevät auringon heidän asuinsijoissansa, vaikka pimeys peittää koko sen suuren pakanallisen maan, ja synkeys kansan.

Toiseksi. Merkki on kuussa, joka on tullut veripunaiseksi, sillä kuu tulee punaiseksi siitä höyrystä, joka nousee ylös maasta, ja maan alta. Niin myös se hengellinen kuu tulee veripunaiseksi siitä höyrystä ja mustasta savusta, joka nousee pohjattomuuden pirtistä, se on: lihasta nousee semmoinen höyry eli paha

henki, joka kääntää sen luonnollisen järjen nurin. Lihasta nousevat pahat himot ja halut, jotka sekoittavat ja pimittävät järjen. Lihasta nousee huoruuden himo, joka tekee huorat niin sokiaksi, että he tekevät jalkalapsia ja tulevat sen kautta köyhiksi. Lihasta nousee juopumuksen himo, joka tekee juomaria niin sokiaksi, että he panevat rukkansa ja vielä muita vaatteita pirun paskan edestä. Ahneus nousee peräsuolesta, ja se tekee viinaporvarit verikoiriksi, jotka imevät köyhäin hien ja vaivan. Ylpeys nousee järkeen ja vaikuttaa niin paljon, että kaikki tahtovat olla herrana, ei he tahdo palvella kohtuullisen palkan edestä. Huoruuden himo nousee järkeen, ja vaikuttaa siellä niin paljon, että kaikki huorat tahtovat olla koreat. Ja siihen koreuteen panevat he kaiken tienauksensa. Kunnia nousee järkeen ja vaikuttaa siellä niin paljon, että herrat ja kunnialliset talonpojat pitävät häitä, ja panevat niihin pitoihin kaikki, mitä he tienaavat, ja köyhät pitää maksaman kalaasia.

Nämät lihalliset himot ja halut ovat se musta savu, joka nousee pohjattomuuden pirtistä ja tekee luonnollisen järjen ensinnä sokiaksi, niin että yksi luonnollinen ihminen ei ymmärrä, kuinka rietas tekee muutampia rikkaaksi viinakaupalla, ja muutampia köyhäksi huoruuden kautta, juopumuksen kautta, koreuden kautta ja laiskuuden kautta. Ja viimein, koska he tällä tavalla, kuin nyt sanottu on, tulevat köyhäksi ja traasuperkeleeksi, rupeevat he ryöväämään ja ryöstämään, ja kapinata tekemään esivaltaa vastaan, ja sanovat:” Jumala teki meitä köyhäksi, kyllä joutavat rikkaat ruokkia.” Siinä paikassa ovat nyt kaikki

köyhät maailmassa alkaneet kokoontua monet tuhannet joukottain ja huutamaan kaduilla ja kujilla: "Maailman herrat ja rikkaat ovat syöneet meidän vaivamme. Niiden syy se on, että me olemme näin vaivaiseksi tulleet, ja heidän pitää jakaman omaisuutensa meille. Ja jollei he sitä tee, niin me ryöstämme heiltä väkisin." Katso, näin huutavat traasuperkeleet: "Maailman herrat juovat punaista viinaa, ja meitä he kieltävät juomasta pirun paskaa. Maailman herrat syövät nisuleipää, ja me tuskin saamme kalo-leipää. Maailman herrat ovat silkissä ja verkavaatteissa. Meillä ei ole kangastakaan. Maailman herrat elävät herkullisesti, ja me saamme nälkyä." Sen tähden sanovat traasuperkeleet, pitää heidän, nimittäin maailman herrat ja rikkaat, heidän pitää jakaman omaisuutensa meille, jotka olemme köyhät, sillä net ovat meidän vaivamme syöneet.

Mutta ei traasuperkeleet ajattele, ei he usko, että rietas teki heitä köyhäksi juopumuksen ja huoruuden kautta, laiskuuden ja ylpeyden kautta. Vaan he sanovat aina, että Jumala teki meitä köyhäksi. Viimein nousee semmoinen viha sapesta pääkalloon, että kaikki traasuperkeleet nousevat viltiin ja rupeevat ihmisiä tappamaan. Ja joka siinä kapinassa kuolee, se tulee autuaaksi. Niin luulevat nyt kaikki traasuperkeleet, että kun he antavat henkensä lihallisen vapauden sodassa, niin he tulevat autuaaksi. Eikös ole silloin itse rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, koska he luulevat voittavansa elämän ja autuuden sillä tavalla, että het sotivat lihallisen vapauden tähden? Ja jos he siinä sodassa tapetaan, niin he tulevat autuaaksi. Se usko nyt

on kaikilla traasuperkeleillä, että he tulevat autuaaksi, jos he voittavat siinä sodassa. Ja jos he siinä sodassa tapetaan, niin he tulevat myös autuaaksi. Tämä on nyt se merkki, joka näkyy kuussa, eli luonnollisessa järjessä, että se on tullut veripunaiseksi.

Luonnollinen järki on annettu ihmiselle sitä varten, että ihminen sillä järjellä kuokkis peltoa, rakentais huonetta, laittais itsellensä ja muille ruokaa. Sitä varten on hänelle annettu järki, että hän sillä järjellä niin laittais elämänsä, että hän tulis ruumiin puolesta aikaan, ja ettei hän tulis muille ihmisille rasiukseksi. Ja jos joka ihminen, jolle on luomisen armosta annettu yksi terve ruumis ja täysi järki, ottais ja käyttäis sielun ja ruumiin voimat oikein, Luojan aivoituksen ja Jumalan sanan jälkeen, niin ei tulis monelle hätä ruumiinkaan puolesta, vaan tulisit kyllä ominensa aikaan, ja liikenis vielä muillekin antaa. Mutta koska rietas ottaa ja sekoittaa sen luonnollisen järjen lihallisten himoin ja haluin kautta, silloin ei ihminen ajattele eteensä, kuinka hän tulis ominensa aikaan, vaan huora tekee jalkalapsia Jumalan vastuulla, siinä uskalluksessa, että kyllä Jumala häntä ruokkii. Juomari tekee juo pumuksen syntiä Jumalan vastuulla siinä toivossa, että Jumala häntä ruokkii. Laiskalla on se hyvä uskallus Jumalaan, että kyllä Jumala häntä ruokkii, vaikka hän makaa laiskana; Ja koska viimein ruoka loppuu, ja vaatteet loppuvat, silloin sanovat kaikki vaivaiset: "Jumala teki meitä köyhäksi. Rikkaat pitää meitä ruokkiman. Maailman herrat ovat syöneet meidän vaivamme, ja niitä pitää tapettaman. Meille pitää

valta annettaman ja kruunu on velkapää meitä ruokkimaan.”

Katso, sillä lailla nousee nyt kapina kansassa. Ja semmoinen verimerkki on nyt kuussa, että kapina ja verenvuodatus tulee maailmassa, ja sen kautta pääsee rietas makkaroita tekemään. Mutta tämä punainen verimerkki ei olis näkynyt kuussa, jos aurinko ei olis jo ennen tullut mustaksi niin kuin karvasäkki. Jos ei olis kaikki kristillisuus loppunut maailmassa, niin olis luonnollinen järki paremmassa kunnossa, ja maallinen hallitus paremmassa voimassa. Mutta niin kuin maailma nyt on surkiassa pimeydessä, niin ei näe kansa mistä köyhyys on tullut. Ei ymmärrä esivalta, mistä apu tulee. Ei ole mahdollinen, että maailma nyt pysyis koossa, koska rietas on päässyt irti. Jos joku muutos ei tule ihmisten uskossa ja elämässä, niin hajoo koko maallinen hallitus, ja maailman loppu lähenee. Mutta autuas on se palvelija, jonka Herra löytää valvomasta tultuansa. Kaikki Israelin lapset lähteköön ulos Baabelista ja turmeluksen kaupungista, ettei he huku pakanain kanssa, koska Jumalan vihan maljat vuodatetaan maan päälle.

Kolmanneksi. Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa, että merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä. Ja me olemme nyt osoittaneet minkä kaltaiset viimeisen ajan merkit nyt näkyvät auringossa ja kuussa. Meidän pitää myös katsoman, mitkä merkit näkyvät tähdissä. Johannes näki, että tähdet putoisit taivaasta niin kuin fikunapuu varistaa marjojansa, ja toisessa paikassa näki hän, että se ruskia lohikäärme veti kolmannen osan taivaan

tähdistä pyrstöllänsä maan päälle. Sillä ehkä vaimon Siemen on musertanut käärmeen pään, ei hän ole sen tähden kuollut, vaan hän on aina elämässä. Ja kuinka suuri voima on sillä vanhalla lohikäärmeellä, kuuluu siitä, että hän vetää kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Tämä on tapahtunut ennen jo, että tähdet ovat pudonneet taivaasta, mutta erinomattain näinä aikoina ovat kaikki tähdet pudonneet taivaasta maan päälle. Se merkitsee hengellisessä tarkoituksessa, että kaikki hengelliset opettajat ovat tulleet maailmallisiksi, niin ettei enää ole monessa paikassa yksi kirkas Tähti taivaan reunalla, joka johdattaa yksinäiset kulkijat Betlehemiin. Se on kyllä yksi kauhistavainen asia, että aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja että kuu on muuttunut vereksi, mutta se on vielä surkiampi, että tähdetkin ovat pudonneet taivaasta, niin, että murheelliset ja pitkän matkan päästä matkustavaiset ei näe aurinkoa, eikä kuuta, eikä tähtiä, vaan ainoastans synkeyttä. Ja musta pimeys peittää maan ja synkeys kansan. Niin ei tiedä enää iankaikkisuuteen matkustavaiset ja yksinäisyydessä kulkevaiset, mistä tie menee taivaaseen.

Se on jo yksi surkia asia, että aurinko on tullut mustaksi niin kuin karvasäkki, ja tarvitsis kuitenkin olla täysi auringon paiste, ennen kuin ihminen näkis sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään. On sekin kovin ikävä, että kuu on tullut veripunaiseksi, vaikka ei yksikään näe kuutamolla kulkea iankaikkisuuteen. Mutta olis se kuitenkin hauskenempi, jos yksikään kirkas tähti ilmestyis taivaan reunalle, joka kävis matkustavaisten

edellä, ja johdattais heitä Betlehemiin. Mutta nyt ovat tähdet pudonneet tivaasta. Nyt ovat kaikki kynttilät sammuneet. Nyt on aurinko mustaksi tullut, nyt on kuu tullut niin kuin veri. Kuinka nyt pitää yksinäiset matkamiehet kostuman isänmaalle ja iankaikkisuuden ihanalle rannalle? Nyt täytyvät yksinäiset matkamiehet istua tien päällä pimeydessä, murheessa ja epäilyksessä hukkein ja jalopeurain keskellä. Jos yksi tiainenkaan rupeis visertämään yksinäiselle matkamiehelle, niin hän mielellänsä kuuntelis hänen äänensä. Mutta hattarat ja mettän perkeleet nauravat ja irvistelevät hänelle. Hukat ulvovat hänen ympärinsä, ja jalopeurat kiljuvat. O! viheliäinen matkamies. Monta vaarallista vaellan retkeä. Sinun täytyy nyt istua yksinäisyydessä ja pimeydessä tien päällä * ja huoata siihen asti, kuin aamurusko rupeis koittamaan. Ilmankin sinä odotat aamuruskon koittavan. Sinä olet ilmankin kuullut, että aurinko paistaa Israelin lapsille, vaikka pimeys peittää sen pakanallisen maan ja synkeys kansan.

Niin mene nyt Gosenin maalle ja ruokoile Israelin lapsia, että Israelin Jumala ottais ja ympärileikkais sinun sydämes, että sinä pääsisit Israelin lasten kanssa pakenemaan Egyptin synkiästä ja pakanallisesta pimeydestä, että pääsisit poikki Punaista merta, kussa viholliset hukuvat, ja että sinä kostuisit Kanaan luvutulle maalle, kussa maitoa ja hunajata vuotaa. Ja tekin, Israelin lapset, jotka olette lähteneet kulkemaan isänmaalle, koska pakanat ajavat teitä ulos huoneistansa ja vaativat teitä väkisin pakene-

maan pois heidän valtakunnastansa; älkää ottako vanhaa hapatusta myötänne, vaan ottakaat uusi taikina ja happamatoim leipä. Ja älkää napisko Her-
raa vastaan, ettette kuolis tien päälle, sillä pitkä on matka Kanaan maalle, ja korven läpi pitää heidän vaeltaman ja monta vajavuutta kärsimän. Ja monet on väsyneet tielle. He ovat alkaneet muistamaan Egyptin lihapatoja, jonka tähden heille on tullut halu kuolla Egyptissä.

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää viimein suuren vaivan kautta kostuman isänmaalle, kussa maito ja hunaja vuotaa. Siellä pitää heidän asuman ilossa, rauhassa, riemussa, ja veisaaman Zionin vuorella Jumalan temppelissä halleluja lakkaamatta. Amen.

Alkuperäinen *-merkkiin asti / SKHS Kollerin kokoelma N:o 64, 62f / Loppuosa jäljennöksestä, SKHS Kollerin kokoelma N:o 120 /

Samassa kokoelmassa toinen jäljennös (N:o 102), jonka on Henry Koller kirjoittanut. Siinä ovat loppusanat erilaiset. Sen mukaan loppu kuuluisi näin:

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana loppuun asti heidän kalliimmassa uskossansa, pitää viimein suuren vaivan kautta kostuman isänmaalle, kussa rieskaa ja hunajata vuotaa. Ja siellä pitää heidän asuman ilossa ja rauhassa. Ja he saavat silloin palvella Jumalaa yötä ja päivää. Siellä ei tule enää aurinko mustaksi niin kuin karvasäkki, eikä kuu tule enää niin kuin veri, vaan siellä pitää aurinko oleman ylhäällä yötä ja päivää, ja kuu pitää kirikkaasti paistaman. Ja siellä pitää heidän veisaaman uutta virttä Sionin vuorella. Amen.

Koska nämät viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan, nostakaat silloin päänne ylös, sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy. Luuk.21 :28

Näillä sanoilla tahtoi Vapahtaja kehoittaa opetuslapsiansa uskomaan, että heidän lunastuksensa silloin lähestyy, koska viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan. Jesuksen opetuslapset ovat aina odottaneet tuomion tulevan, koska heillä oli tuska maailmassa. Ja minä luulen, että kaikilla kristityillä on semmoinen toivominen ja odottaminen, koska heillä on tuska maailmassa. Mutta Jumala on viisauressansa päättänyt, että veljesten luku pitää täytettävän, ennen kuin maailman loppu tulee, koska kristityt saavat niin paljon kärsiä maailmassa Jesuksen nimen tähden. Se on mahdollista ajatella, että kristityillä tulee kärsimättömyys, koska Kristus ei tule pian omiansa noutamaan pois tästä surun laaksosta. Ei kristityt silloin ajattele, että Jumalalla on muutamia sieluja, jotka Hän viisauressansa näkee, että ne kääntyvät ja tulevat autuuden tuntemiseen. Ja koska kristityt odottavat tuomion pian tulevan ja huutavat alttarin alla: "Herra mikset kosta meidän vertamme niille, jotka maan päällä asuvat!" Silloin annetaan heille vastaukseksi, että heidän pitää odottaman vähän aikaa, siksi kuin veljesten luku täytetyksi tulee. Niiden veljesten tähden täytyy heidän odottaa vielä vähän aikaa, siksi kun veljesten luku täytetyksi tulee. Taivaallinen vanhin tahtoo vielä muutamia lapsia synnyttää niitten sijaan,

jotka nuorena kuolivat. Hänen murheensa niiden tähden, jotka nuorena kuolivat, on suurempi kuin että joku raavas ihminen kuolee, ja Hänen murheensa ei lopu ennen kuin Hän saapi toisia sijaan, jotka istuvat Hänen sylisensä ja imevät Hänen rintojansa ja ottavat Häntä ympäri kaulan ja halaavat Häntä. Silloin unhottaa Hän murheensa ja iloitsee niiden ylitse, jotka uudesta syntyivät. Odottakaat siis vähän aikaa, te piskuinen lauma, jotka olette kilvoittelussa kalliimmassa uskossanne, odottain teidän lunastustanne! Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan morsian nyt on, jos hän on valvomassa, jos hänellä on entinen kauneus, jonka hän oli saanut Yljältänsä, koska hän otettiin kirkkoon morsiamen tavalla. Ja koska nyt viimeisen ajan merkit on nähty taivaalla, niin nostakaat nyt päätänne, te Jesuksen opetuslapset, ja rukoilkaat, että viimeisen ajan vaivat lyhettäisiin valittuin tähden. Kuule taivaan ja maan haltija murheellisten, katuvaisten, uskovaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän j.n.e.

Evankeliumi Luuk.21: 25

Jesus sanoi opetuslapsillensa: "Koska nämät viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan, nostakaat päätänne ylös, sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy."

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman: minkä tähden Jesuksen opetuslasten pitää nostaman päätänsä ylös, koska viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan?

Jesuksen opetuslapset tuntevat välistä autuuden esimakua jo täällä armonajassa, koska he ovat Pyhällä Hengellä täytetyt. Mutta he ovat hirmuisesti ahdistetut sekä sisällisesti että ulkonaisesti. Ei ainoastansa maailman viha ja pilkka, mutta myös sisälliset viholliset, perkeleen kiusaukset ja monen kaltaiset ahdistukset heitä kiusaavat, joita ei surutoin ihminen tunne. Näitten vihollisten tähden tulevat Jesuksen opetuslapset nopeiksi; koska Ylkä viipyy tulevat kaikki uneliaiksi.

On kirjoitettu, että opetuslapset makasivat murheen tähden yrttitarhassa, kussa Jesus hikoili verta. Emme tiedä, oliko heillä hengellinen murhe siinä paikassa, mutta sittemmin tuli heille suuri murhe, koska Jesus kuoli, ja tämä suuri murhe oli heille tarpeellinen, sillä heidän murheensa kääntyi iloksi, koska he näkivät Herran. Ja he täytettiin Pyhällä Hengellä helluntaipäivänä. Silloin oli heillä suuri voima saarnata evankeliumia kaikille. Mutta kun tuomio ei tullut niin pian kuin he luulivat, niin he rupesivat kohta epäilemään autuudestansa, niin että Pietari kirjoittaa kristityille vähää ennen kuolemaansa: "Jos hurskas tuskalla vapaaksi tulee, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy?" Ei ole siis ihme, että opetuslapset tulevat nopeiksi, koska Herra Jesus taivaasta ei tule pian omiansa noutamaan tästä surun laaksosta. Mutta koska viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan, silloin he saavat nostaa päätänsä, sillä heidän lunastuksensa silloin lähestyy. Jesuksen opetuslapset ovat jo aikaa odottaneet tuomion tulevan, mutta kun tuomio ei tule niin pian kuin he itse tahtovat, niin

rupeevat muutamat epäilemään Hänen tulemisestansa, niin kuin me kuulemme Pietarin epistolassa: "Emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet teille tiettäväksi tehdessämme meidän Herran Jesuksen voimaa ja tulemista." Näistä Pietarin sanoista kuuluu, että muutamat olivat alkaneet epäilemään Hänen tulemisestansa. Mutta kyllä Jesus pian tulee noutamaan murheellisia opetuslapsiansa pois tästä maailmasta. Minä tiedän, että maailmassa on teillä tuska, mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman! Älkää istuko maata päin kallistettuna, vaan nostakaat päätänne ylös, koska viimeisen ajan merkit ilmestyvät taivaassa. Älkää maatko, te viisaat neitseet, koska Ylkä viipyy, sillä pian tulee huuto: Katso Ylkä tulee! Menkää ulos Häntä vastaan! Ilmankin teillä on vielä sen verran öljyä lampuissa, että lamput syttyvät palamaan, koska Ylkä tulee, vaikka tosin ei ole niin paljon, että liikenisä antaa tyhmille, jotka ovat niin raskaaseen uneen nukkuneet, että heidän öljynsä on vuotanut maahan. Mutta kuitenkin taitavilla on niin paljon öljyä, että lamput syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Te morsiamen piijat! Onkos teillä öljyä lampuissa? Katsokaat perään, koska te makaatte ynnä tyhmäin kanssa, vaikka teidän olisi pitänyt valvoman ja niitä tyhmiäkin huiskuttaman, jotka kuorsaavat synnin unessa! Katsokaat perään, te morsiamen piijat, ettei öljy rupea teiltä puuttumaan, koska teillä niin vähän on, ettei liikene muille antaa! Te olette nyt nähneet merkit taivaassa, jotka käyvät tuomion edellä. Merkit auringossa: armon aurinko on tullut mustaksi ja

pimeäksi maailmassa; ainoastaan Goose-
nin maassa vielä paistaa aurinko. Kuu on
tullut punaiseksi niin kuin veri, se mer-
kitsee, että verenvuodatuksat tulevat
maailmassa; kuoleman enkeli hävittää
pakanain esikoiset. ainoastansa Israelin
lasten huoneissa, kussa Karitsan veri on
pyyhitty pihtipieliin, ovat esikoiset
elämässä. Merkit tähdissä: Lohikäärme
on pyrstöllänsä vetänyt kolmannen osan
taivaan tähdistä maan päälle. Ei ole enää
monta tähteä taivaassa, jotka kelpaavat
matkustavaisille ojennukseksi, koska he
eksyvät. Nyt on siis viimeisen ajan
merkit käsillä. Nostakaat päätänne, te
Jeesuksen opetuslapset, sillä teidän
lunastuksenne lähestyy. Ei ole enää niin
pitkä aika ennen kuin loppu tulee. Ei ole
enää matkustavaisille ijankaikkisuuteen
kuin yksi puoli neljännestä matkaa. Jos
väsyneet polvet rupeavat nääntymään,
niin rukoilkaat sitä suurta ristinkantajaa,
että Hän vahvistaisi nääntyneet polvet ja
nostaisi väsyneet kädet, että he jaksai-
sivat vielä viimeisen puoli neljännestä
katkaista. Pian pääsevät väsyneet luut
lepäämään! Pian pääsette isänmaahan,
kussa kynttilät palavat ja hääpöytä on
valmis! Siellä saatte kaikkien autuaitten
lasten kanssa pitää sitä suurta sapattia ja
puhtaammalla ja pyhemällä kielellä
veisata ylistys- ja kiitosvirttä. Siellä on
enkeleitten laulu ja sanomatoim riemun
ääni kaikilta autuailta sieluilta taivaassa.

Autuas on se, joka löydetään viisasten
neitseitten seassa, joitten lamput ovat
palamassa. He saavat Hänen kanssansa
käydä sisälle hääsaliin. Siellä seisovat
kaikki naurusuulla ja iloisilla silmillä ja
huutavat ylistystä ja kunniaa ja kiitosta

Jumalalle ja Karitsalle. Amen, Jeesuksen
nimeen.

Jäljennös. Kolarin kirkon arkiston kokoelmista.
Uusi Postilla n:o 2 (1897)

Minä Herra olen sinun kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmiä ja vankeja pelastamaan vankeudesta, ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat. Jes. 42: 6-7

Näin puhui Herran Henki profeetta Jesajan suun kautta Messiaksesta, eli siitä tulevaisesta Vapahtajasta, jonka Herra oli kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmiä ja vankeja pelastamaan vankeudesta, ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat. Ja tämä profeetta Jesajan ennustus täytettiin silloin, koska meidän siunattu Vapahtajamme alkoi saarnaamaan suloista armon vuotta ja pelastamaan synnin vankeja. Silloin avasi Hän sokeain silmät ja kuuroin korvat, jonka kautta moni tuli näkemään, mistä tie menee taivaaseen. Mutta tämä profeetta Jesajan ennustus täytetään vielä nytkin. Koska Jesuksen evankeliumi selkeästi ja puhtaasti saarnataan, niin tapahtuu vielä nytkin se suuri ihme, että hengellisen sokean silmät avataan ja kuuron korvat aukenevat, ja moni synnin ja epäuskon vanki irti päästetään riettaan kahleista. Mutta niin kuin silloin Vapahtajan aikana moni paheni eli tuli pahemmaksi evankeliumin saarnan kautta, niin se vielä nytkin tapahtuu, että moni pahenee Hänessä ja tulee pahemmaksi Hänen saarnansa kautta. Sillä Kristus on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Mutta kaikille niille, jotka Hänen ottivat vastaan, antoi Hän voiman Jumalan lapsiksi tulla.

Profeetta Jesajan ennustus on täytetty Vapahtajan aikana, ja vielä näinäkin aikoina täytetään se sama profeetallinen ennustus. Monen sokean raukan silmät avataan evankeliumin saarnan kautta. Monen kuuron korvat aukenevat tämän kristillisyyden kautta. Moni on tullut tuntemaan sokeutensa ja viheliäisyytensä. Moni on myös tullut pelastetuksi synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta. Mutta muutamat pahenevat siitä ja paatuvat. Se onkin tapahtunut Raamatun ennustuksen jälkeen, ja niin on tapahtunut mailman alusta, ja niin tapahtuu mailman loppuun asti. Ei olisikaan tämä kristillisyyden oikea, jos mailma olisi meitä kiittänyt ja sanonut: "Tämä on oikea kristillisyyden." Ei olisikaan enää vihollinen elämässä, jos hänen orjansa olisivat sanoneet: "Tämä on oikea tie taivaaseen." Se on aina ollut oikean kristillisyyden tuntomerkki, että perkeleen apostolit ovat vihanneet ja vainonneet kristityitä.

Lohduttakaat itseänne sillä sanalla, te harvat Jesuksen opetuslapset, jotka olette nähneet Jesuksen suuria ja voimallisia töitä; jotka olette tunteneet sen suuren ja ihmeellisen muutoksen, jonka Jesus on tullut matkaan saattamaan, että koska mailma teitä pilkkaa, vihaa ja vainoo tämän kristillisyyden tähden, niin se on tapahtunut Jumalan sanan jälkeen, ja entisten kristittyin koettelemuksen jälkeen.

Mutta mailma on nyt hirmuisessa pimeydessä ja sokeudessa. Jumalan ankara vanhurskaus on nyt ilmestynyt taivaasta jokaisen päälle, joka pahaa tekee. Se suuri lohikäärme, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, on

heitetty alas maan päälle pitäen suurta vihaa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Nyt on se hirvuihin aika, se hävityksen kauhistus, jonka profeetta Daniel näki, ja jonka myös meidän Vapahtajamme on ennustanut, että kansa nousee kansaa vastaan. Silloin tulee ruttotauti, sota ja veren vuodatus ja kapina. Sillä kristillisyyden aurinko on tullut mustaksi ja kuu punaiseksi, ennen kuin se suuri Herran päivätulee, koska kaikki viimeisen ajan vihan maljat vuodatetaan maan päälle. Mutta ehkä Egyptin pimeys peittää maan ja synkeys kansan, kuitenkin paistaa aurinko Goosenin maassa, kussa Israelin lapset asuvat. Koska nyt mailma on niin musta, kolo ja kauhea, niin rukoilkaat, te harvat Jesuksen opetuslapset, että Herra suuresta laupeudestansa antaisi köyhille matkustavaisille ijankaikkisuuteen jonkun pikkuisen tähden näkyä taivaan reunalla merkiksi ja ojennukseksi niille, jotka matkustavat Betlehemiin. Sillä koska se suuri ja ruskia lohikäärme on pyrstöllänsä vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle, niin ei ole enää monta tähteä, jotka paistavat taivaan laella. Rukoilkaat myös, että tämä hirvuihin aika lyhettäisiin valittuun tähden; sillä kristitytkin saavat kärsiä jumalattomien tähden tautia, nälkää ja ahdistusta ruumiin puolesta. Mutta se suuri Sotasekari, joka on luvannut olla apuna ja turvana niille, jotka Häntä avuksensa huutavat, Hän on myös sanonut: "Särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa, ja suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa." Ah, sinä särjetty ruoko! Älä pelkää, että Herra sinua

murentaa! Ja sinä suitseva kynttilän sydän! Ei Herra ole aikonut sinua sammuttaa. Niin puhalla nyt, Herra Jesus, suitsevaisen kynttilän sydämen päälle, että se pääsisi syttymään ja valaisemaan niitä, jotka pimeässä huoneessa istuvat. Niin kauvan kuin suitseva kynttilän sydän ei ole vielä sammunut, on meillä se toivo, että Herra Jesus puhaltaa sen päälle Pyhällä Hengellensä, että se syttyy palamaan, että ne harvat sielut, jotka pimeydessä istuvat ja odottavat päivän koittavan, saisivat nähdä valkeuden. Kuule, sinä suuri Ristinkantaja, joka olet tullut sokeain silmiä ja kuuroin korvia avaamaan ja vankeja pelastamaan vankeudesta! Kuule niiden murheellisten, hätääntyneiden ja alas painettuun huokausta, koska he huokaavat sinun tykösi nöyrällä ja katuvaisella sydämellä. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Matt.11:2

Niille sieluille yösrakennukseksi, jotka eivät epäile ollenkaan, onko tämä kristillisuus oikea eli ei, mutta enemmän epäilevät itsestensä ja arvelevat, kuinka he pääsisivät sen suuren parantajan tykö, pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, kuinka sokeat näkevät, ontuvat käyvät, spitaaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös, ja autuaat ovat ne, jotka eivät pahene Jesuksessa.

Ensimmäinen tutkistelu osoittaa, kuinka sokeat näkevät. Tässä paikassa emme puhu siitä hengellisestä sokeudesta, joka on fariseuksilla, saddukeuksilla eli armonvarkailta ja teko-pyhillä, jotka tässä kristillisyydessä eivät

näe muuta kuin villitystä eli taikausta. Niiden silmät on mailman jumala puhkaissut ja kääntänyt nurin, ettei heidän pidä näkemän, vaikka he näkisivät, eikä kuuleman, vaikka he kuulisivat; sillä he luulevat kyllä näkevänsä, että tämä kristillisuus on kokonansa väärä, sen tähden, että hengellinen viha on antanut heille kirkaat silmät näkemään kristittyin vikoja. Semmoiset sanovat kyllä: "Olemmeko me myös sokeat?" Muutamat sanovat: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Vaikka vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he tässä kristillisyydessä näkevät hengellistä ylpeyttä ja paavia. Niiden silmissä muuttuu oikea kristillisuus villitykseksi ja hirmuiseksi taikaukseksi. Se hengellinen valkea, jonka Vapahtaja tuli syöttämään maan päälle, muuttuu heidän silmissänsä riettaan tuohusvalkeaksi. He näkevät taivaan helvetissä ja helvetin he näkevät taivaissa. Sen tähden sanovat he kristittyin liikutuksista kirkossa: "Jos semmoiset villihenget ovat taivaan valtakunnassa, niin emme tahdo sinne tulla." Semmoisten fariseusten ja kirjanoppineitten parhaat kristityt ovat juomarit ja viinaporvarit, ja lentävä huora on niillä Kristuksen morsian.

Emme puhu tällä kerralla niistä, jotka tällä tavalla, kuin nyt sanottu on, näkevät taivaan helvetissä ja helvetin taivaissa, vaan me puhumme nyt siitä hengellisestä sokeudesta, joka välistä tulee heränneitten päälle, koska he rupeavat epäilemään autuudestansa. Niillä on totinen halu autuaaksi tulla, ja he näkevät myös, mistä tie menee taivaaseen, mutta

omanvanhurskauden rietas tekee heitä niin mahdottomiksi, etteivät he jaksa uskoa, eivät he jaksa rukoilla, eivätkä he jaksa kolkuttaa taivaan oven päälle. Viimein tulee heidän päällensä tässä epäuskon tilassa semmoinen sokeus ja pimeys, etteivät he näe enää Jesuksen haavoja, eivät he näe veripisaroihin, jotka putoavat Hänen otsastansa Yrttitarhassa. Eivät he näe niitä verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Eivät he näe rautanauvoja käsissä ja jaloissa, koska he seisovat niin kaukana rististä. Viimein tulee heille itselle rautanauva sydämeen, eli salainen karte eläville kristityille, niin myös salainen pelko niistä, jotka ylön kovin muka pusertavat sydämen paisumuksia. Tämmöinen sokeus on niillä epäuskon vangeilla. Ja nyt on kysymys tämä: kuinka semmoiset sokeat pitävät saaman näkönsä? Opetuslapset Emmauksen tiellä olivat semmoisessa hengellisessä sokeudessa, etteivät he tunteneet Jesusta, vaikka Hän kävi heidän kanssansa tiellä. Evankelista sanoo, että heidän silmänsä pidettiin. Mutta oliko Jumalan Henki eli se murheen henki sitonut tämän mustan huivin heidän silmänsä eteen, ettei heidän olisi pitänyt tuntemaan Jesusta? Minä ajattelen, että se oli epäuskon henki, joka peitti silmät. Ja me kuulemme, että heille tuli varsin ilo, koska silmät aukenivat ja he tulivat tuntemaan, että Jesus, se ristiinnaulittu, oli vielä elämässä. Semmoisten sokeain silmät ei aukene muulla tavalla, kuin mitä Jesus teki niille kahdelle opetuslapselle Emmauksen tiellä. Hän selitti heille Raamattua Kristuksen kärsimisestä ja soimasi heidän epäuskoansa:

“O, te tompellit ja hitaat sydämeistä uskomaan, mitä Moses ja profeetat ovat kirjoittaneet Kristuksen kärsimisestä! “Tällä tavalla avasi Hän heidän ymmärryksensä Raamattua ymmärtämään. Ja viimein he tulivat Häntä tuntemaan leivän murtamisesta. Heidän silmänsä aukenivat siitä, niin kirjoittaa evankelista.

Te murheelliset opetuslapset Emauksen tiellä! Te epäuskon vangit! Jesus on kuollut teidän sydämässänne. Te olette myös niin sokeat, ettette tunne Jesusta, vaikka Hän vaelttaa teidän keskellänne. Johannes Kastaja sanoi: “Teidän keskellänne seisoo se, jota ette tunne, ja Hän selittää teille Raamattua Kristuksen kärsimisestä.” Epäuskon henki on peittänyt teidän silmänne, ettette tunne sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Vapahtajaa. Älkäätkä seisoko niin kaukana rististä, te epäileväiset sielut, vaan tulkaat likemmäksi, että te jaksaisitte eroittaa rautanaulat käsissä ja jaloissa, eli rautanaulain haavat. Tulkaat likemmäksi, että te näkisitte, kuinka veripisarot putoavat Hänen pyhästä ruumiistansa maahan. Seisokaat kuitenkin niin liki kuin Johannes ja Maria, että te näkisitte, kuinka sotamiehet pistävät Jesuksen kylkeen keihäällä, vaikka Hän on kuollut teidän sydämässänne. Näkisitte kuitenkin, kuinka siitä haavasta vuotaa veri ja vesi. Minä tiedän, ettei ole murheellisilla opetuslapsilla hauska, koska Jesus on kuollut. Minä tiedän, että semmoiset itkevät ja parkuvat. Minä tiedän, että semmoisilla on suuri hengellinen murhe ja kaipaus Jesuksen perään, mutta epäusko on niin suuri, että

silmät pidetyt ovat, etteivät he tunne Jesusta, vaikka Hän vaelttaa heidän keskellänsä. Avaa nyt, Herra Jesus, niiden sokeain raukkain silmät! Selitä heille Raamattua Jesuksen kärsimisestä, ja murena heille leipää, että heidän silmänsä aukenisivat; jos he yhdessäkään silmänräpäyksessä saisivat nähdä sinua eläväksi, niin he tulisivat iloon. Ja me toivomme, että opetuslapset Emauksen tiellä tulevat näkemään sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta niin pian kuin silmät aukenevat.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka ontuvat käyvät. Ontuvat ovat semmoiset, jotka eivät jaksakaan käydä oikein ja tasaisesti elämän tiellä. Eivät he ole semmoiset, jotka käyvät rohki kadotukseen, eikä taas semmoiset, jotka vaeltavat rohki elämän tiellä, vaan he ontuvat molemmin puolin, niin kuin Israelin lapset Eliaan aikana, välistä palvelevat Jumalaa ja välistä Baalia; ovat kristityt kristittyin kanssa ja pakanat pakanain kanssa; ovat välistä jumalaiset ja välistä jumalattomat; välistä he tekevät katumuksen ja välistä huoraavat. Semmoiset ovat ne kahden herran palvelijat, jotka ontuvat molemmin puolin. Ja ei ole tietoa, kumpiko herra niille viimein palkan maksaa. Ei tarvitse pakanat tästä sanasta ilon ottaa, sillä pakanat eivät saata ontua sillä tiellä, jolla he ovat, ja se on kaikille tietty, kuka heille palkan maksaa. Ei tarvitse armonvargaat eikä fariseukset tästä sanasta ilon ottaa, sillä fariseukset ovat pahimmat Jesuksen ristin viholliset, ja ovat ne hurskaat, jotka eivät parannusta tarvitse. Mutta ontuvat

tarvitsevat parannusta, ja sen tähden he tulevat häihin. Mutta heillä on kovin hidas se kulkeminen, ja sen tähden meidän täytyy maalata heidän tilaisuutensa niin kuin se on. Mutta kuinka ja millä lailla Jesus tekee niiden kanssa, jotka niin ontuvat? Hän sanoo tämän päivän evankeliumissa, että ontuvat käyvät. Meidän täytyy tässä paikassa tehdä eroituksen niiden välillä, jotka totisesti ontuvat, ja niiden, jotka tekevät itsensä ontuviksi. Niille, jotka totisesti ontuvat, tulee tämä ontuminen suureksi vaivaksi, ja heidän täytyy viimein tulla sen parantajan tykö, joka saattaa heidän jalkansa parantaa. Mutta ne, jotka tekevät itsensä ontuviksi, eivät tule parantajan tykö, sillä niillä on hyvät jalat ilmankin, ja juosten ne kostuvat helvetiin. Ja niille, jotka tekevät itsensä ontuviksi, niille rietas parhaiten nauraa, sillä ne ovat semmoiset narrit, jotka matkivat katuvaisia.

Kolmas tutkistelemus: pitaaliset puhdistetaan. Pitaaliset ovat ne, jotka synnin pitaalisuudelta vaivataan niin kovin, että he seisovat taampana ja huutavat: "Jesus, Davidin poika, armahda meidän päällemme!" Ja kaikki, jotka näin huutavat ja rukoilevat Jesusta, tulevat puhtaiksi, koska he menevät ja osottavat itsensä papille ja uhraavat Jumalalle, mitä Moses on käsenyt. Mutta ei tule moni takaisin kiittämään Jesusta. Sillä me tiedämme, että kymmenen on puhdistettu, mutta kuinka monta on nyt tullut takaisin kiittämään Jesusta? Minä pelkään, että kymmenestä on yhdeksän mennyt mailmaan, ja siitä on riettaan enkeleillä suuri ilo. Riettaan enkelit sanovat näin: "Kukas käski teidän mennä huutamaan

'Jesus, Davidin Poika!' Mitä paremmat te nyt olette niitä, jotka eivät ole huutaneet?" Älkäätkä huoliko, riettaan enkelit! Teidän ilonne ei ole niin pitkäallinen, mutta teidän vaivanne ei tule sen kautta huokeammaksi, vaikka kaikki kristityt menisivät takaisin mailmaan. Teidän pitää vielä korkeammalla äänellä huutaman helvetissä kuin mitä pitaaliset ovat huutaneet. Mutta ei olekaan vielä kaikki kristityt menneet mailmaan. Yksi on vielä, joka tulee kiittämään Jumalaa korkealla äänellä. Yksi on vielä, joka lankee maahan Jesuksen jalkain juureen. Yksi on vielä, joka kastelee Hänen jalkojansa kyyneleillä. Ja niin kauan kuin yksi on, sanovat kaikki fariseukset: "Jos semmoiset ovat taivaan valtakunnassa, niin emme tahdo sinne tulla!" Ja se on myös tosi, että fariseukset eivät saata semmoisessa paikassa olla, kussa yksi puhdistettu sielu kiittää Jumalaa suurella äänellä, niin että jos ainoastansa yksi sielu pitää semmoista ääntä taivaan valtakunnassa, niin ei yksikään fariseus saata siinä olla. Ei yksikään surutoin, ei yksikään katumatoin saata siinä olla, kussa yksi puhdistettu sielu kiittää Jumalaa suurella äänellä. Sen tähden, jos semmoiset ovat taivaan valtakunnassa, niin täytyy kaikkien katumattomain, kaikkien suruttomain, kaikkien siviöitten ja armonvarkaitten mennä helvettiin, kussa on hauskeampi elämä kuin taivaassa.

Neljäs tutkistelemus osottaa, kuinka kuolleita nostetaan ylös. Tämä on yksi merkki siihen, että tämä on tuleva, ja emme tarvitse toista odottaa. Että kuolleita herätetään ylös, se merkitsee,

että ihmisiä herätetään ylös hengellisestä kuolemasta. Se on tapahtunut silloin sekä luonnollisesti että hengellisesti, mutta näinä aikoina se on tapahtunut ainoastaan hengellisesti. Muutamia ihmisiä on herätetty hengellisestä kuolemasta, ja nämä herätetyt sielut ovat saaneet nähdä päivän valkeuden. Yksi Lazarus on herätetty, jonka sisaret, Martta ja Maria, sanoivat hänen jo haisevan, ja he itkivät häntä paljon, niin kuin arvattava on. Koska yksi elävä ihminen tulee hengettömäksi hengellisen kuoleman kautta ja alkaa mätänemään, silloin tulee kristiveljille ja sisarille suuri murhe hänestä, erinomattain omaisille. Mutta vielä Jesuskin itkee heidän kanssansa Lazaruksen haudan päällä, vaikka Hän on sanonut opetuslapsillensa, että Lazarus nukkuu; mutta täytyy Hänen viimein sanoa suoraan, että Lazarus on kuollut. Katsokaat nyt, te Lazaruksen sisaret, kuinka Jesus itkee teidän kanssanne teidän veljenne haudan päällä! Katso nyt, Maria, kuinka Jesus itkee sinun kanssasi, koska sinun rakas veljesi on kuollut! Katso sinäkin Martta, kuinka Jumalan poika itkee sinun kanssasi, vaikka sinulla on murhe monenlaisista, mutta yksi on sinulle tarpeellinen. Sinäkin hääräät mailman huushollin kanssa ja luulet siinä kyllä olevan, että sinä palvelet Jesusta ruumiin puolesta. Mutta Maria palvelee Jesusta kaikesta sielusta ja sydäimestä. Katsokaat tekin, juudalaiset, kuinka Jumalan poika itkee Lazaruksen haudan päällä, vaikka teillä on niin kova sydän, ettette saata yhtään kyyneltä vuodattaa teidän silmistänne! Ette saata surkutella niitä, jotka itkevät ja parkuvat. Ette saata

murheellisia lohduttaa. Ette te saata itkeväisiä taluttaa Jesuksen tykö, mutta pilkkaatte vain Jesuksen ja Marian kyyneleitä. Kerran pitää nämä kyyneleet tuleman juudalaisille polttavaisiksi, koska he saavat nähdä Jumalan pojan suurta voimaa herättämään kuolleita, juudalaisille ja Jesuksen ristin vihollisille harmiksi. Sillä jota enemmän Jesus herättää kuolleita, sen kauheammaksi ja hirmuisemmaksi tulevat juudalaiset vainoamaan Jesusta. Se tekee niin pahaa vihollisen orjille, että Jesus herättää kuolleita ylös hengelliseen elämään; sillä kansa rupeaa sen heräyksen jälkeen uskomaan Jesuksen päälle. Siitä vasta tulee fariseuksille ja kirjanoppineille haava sydämeen, että yhteinen kansa tämän herätyksen kautta rupeaa uskomaan Nazarenuksen päälle, jonka he pitävät vääränä profeettana ja villihenkenä. Mutta Jumalan lapsille tulee suuri ilo sen kautta, että ihmisiä herätetään ylös hengellisestä kuolemasta. Erinomattain Lazaruksen sisarille tulee suuri ilo ja riemu siitä, kun he nyt näkevät, että heidän rakas veljensä, joka oli kuollut synnissä, heräyksen jälkeen atrioitsee Jesuksen kanssa taivaan valtakunnassa, jossa myös Lazaruksen omaiset saavat ilolla ja riemulla palvella heitä ijankaikkisesti.

Viides tutkisteleminen osoittaa, että köyhille saarnataan evankeliumi. Tämä on suurin armo, joka on tapahtunut, ja josta myös Johanneksen opetuslapset mahtoivat tulla vakuutetuiksi ja ylitsevoitetuksi siitä, että Jesus on se tuleva, ettei heidän tarvitse toista odottaa. Johanneksen opetuslapset ovat heränneet Johanneksen lakisaarnoista. Mutta eivät

he ole ymmärtäneet, että heidän pitää menemän Jesuksen kouluun, kussa köyhille saarnataan evankeliumi. Ennen tätä aikaa ovat papit saarnanneet rikkaille evankeliumia. He ovat myös saarnanneet evankeliumia siinä seurakunnassa, kussa ei ollut hengessä köyhiä ollenkaan. Ja myös tässä seurakunnassa on saarnattu aivan rikkaille evankeliumia. Katumattomille huorille ja varkaille on saarnattu niin suloinen evankeliumi, että siveät huorat rupesivat maitonsa laskemaan; ja juomarit ja viinaporvarit rupesivat käärmeen kyyneleitä vuodattamaan, koska pappi saarnasi heille evankeliumia ja kutsui heitä rakkaiksi kristityiksi ja rakkaiksi Jesuksen ystäviksi! Silloin oli helppo tulla taivaan valtakuntaan, koska ei parannustakaan vaadittu juomareilta, huorilta ja varkailta, jopa sitten totista katumusta, ei ollenkaan. Mutta nyt saarnataan evankeliumi köyhille, murheelisille, epäileväisille, alas painetuille ja itkeväisille, joilla ei ole mitään muuta kuin omanvanhurskauden räpäleet, jotka polvien ympärillä riippaavat. Semmoisille köyhille nyt saarnataan evankeliumia, jotka ovat mailman sontatunkioksi tulleet, jotka ovat kunniantomiksi tulleet, joilla ei oleuskoa, eikä toivoa, eikä rakkautta, eikä hyviä töitä; mutta aivan syntiä, riettautta ja saastaisuutta. Semmoisille köyhille saarnataan evankeliumi, joitten haavoja koiratkin nuoleskelevat, ja kaikki perkeleet vihaavat ja ylönkatsovat, joiden päälle kaikki siveät huorat syljeskelevät, ja joille kaikki juomarit suuttuvat, ja kaikki viinaporvarit vihaavat ja villihengeksi haukkuvat. Semmoisille köyhille nyt

saarnataan evankeliumi, jotka ovat nälkään ja alastomuuteen kuolemassa, ja jotka tuntevat, että heidän täytyy helvettiin vajota. Semmoisille köyhille ei ole ennen tätä heräystä saarnattu evankeliumia, sillä ne olivat kaikki rikkaat. Juomarit ja huorat olivat rikkaat. Kirusmiehet ja tappelusmiehet olivat rikkaat. Kruununvarkaat olivat rikkaat ja jaksoivat maksaa sakon, ja olivat hyvät miehet vastaamaan itse tuomiopäivänä. Mutta nyt on moni tullut niin köyhäksi, ettei ole sakkorahaa, eikä tohdi itse vastata tuomiopäivänä, mutta aivan edesvastaajan kautta Isän tykönä, aivan edesvastaajan kautta.

Te köyhät ja vaivaiset, jotka olette tämän kristillisyyden kautta köyhtyneet, niin kuin mailma saarnaa. Te olette tämän kristillisyyden kautta köyhtyneet. Minä olen yksi armotoin mies, joka olen teitä riisunut alastomaksi! Minä olen tehnyt teitä köyhiksi! Niin saarnaavat nyt fariseukset, kirjanoppineet, viinaporvarit ja voi porvarit kantavat minun päälleni, että minä olen tehnyt heränneitä köyhiksi. O, joska niin olisi tosi, niin minä saattaisin rikastua teidän köyhyydenne kautta, sillä nyt saarnataan evankeliumi köyhille. Niille tarjotaan nyt suuri tavara sen edestä, kuin he ovat menettäneet. Niille annetaan nyt suuri koreus sen koreuden edestä, jonka he ovat kadottaneet. Niille köyhille annetaan nyt punainen viina pirun paskan edestä. Niille köyhille annetaan valkeat vaatteet silkkihuivin edestä, ja risti rintaan rintaneulan edestä, ja kointähti otsalehden edestä, ja kultasormukset käteen kivi-sormusten edestä, ja elämän kruunu kor-

varenkaan edestä. Sen tähden, te köyhät, iloitkaat ja riemuitkaat teidän köyhyydestänne ja ottakaat evankeliumi ilolla vastaan. Ja jos minä olen teitä köyhiksi tehnyt, niin Jesus tekee teidät rikkaiksi. O, joska minä olisin saattanut teitä niin köyhäksi tehdä, ettei olisi yhtään omanvanhurskauden räpälettä teidän päälänne, niin minä pääsisin rikastumaan teidän köyhyytenne kautta. Minä saataisin kutsua kokoon kaikki hengelliset juomarit ja sanoa: "Juokaat nyt köyhäinhien ja vaivan. Tässä on se viinaporvari, joka teki vaimot ja lapset köyhäksi." Mutta autuas on se, joka ei pahene tästä kristillisyydestä, jossa köyhille saarnataan evankeliumi nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto
Helsinki /

Uusi Postilla n:o 4 (1897)

Minä Herra olen sinun kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmiä ja vankeja pelastamaan vankeudesta ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat. Jes. 42: 6,7

Näin puhuu Herran Henki profeetta Jesajan suun kautta. Hän puhuu Messiaasta eli siitä tulevasta Vapahtajasta, jonka Herra oli kutsunut vanhurskaudessa avaamaan sokeain silmät ja vankeja pelastamaan vankeudesta. Tämä profeetta Jesajan ennustus tuli myös täytetyksi, kun meidän kallis Vapahtajamme ilmestyi maailmaan. Silloin avattiin sokiain silmät ja kuuron korvat aukenivat ja moni epäuskon vanki pelastettiin pimeydestä, erinomattain apostolien aikana, koska uskovaiset sielut täytettiin Pyhällä Hengellä. Mutta vielä nytkin tulee tämä profeetan ennustus täytetyksi, koska Jumalan sana niin saarnataan, että ihmiset heräävät. Silloin avataan sokeain silmät ja kurojen korvat aukenevat, ja moni epäuskon vanki, joka on istunut pimeydessä, pääsee irti saatanan kahleista. Vaikka näinä aikoina ei moni herää enää, ja epäuskon vangit tahtovat katkaista Pyhän Hengen siteitä, että pääsisivät oikein irti kaikista omantunnon soimauksista. Kyllä me sen näemme, että epäuskon vangeille tulee hätä kuolemassa, mutta ei silloin ole helppo ylös nousta, koska omanvanhurskauden perkele freistaa parastansa ja tulee hirmuiseksi päällekkantajaksi ja tahtoo sammuttaa viimeisen uskon kipinän. Ja se on tietämätöin, kuka silloin tulee puhaltamaan suitsevaisen kynttilän sydämen. Herra on sanonut:

“Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa, ja särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa.” Mutta se on tietämätöin, onko epäuskon vangilla semmoinen sydän, että sitä saatetaan verrata suitsevaisen kynttilän sydämeen. Se on tietämätöin, onko omanvanhurskauden palvelijoilla särjetty sydän. Kovalta tuntuu sydän, joka on täynnänsä epäuskoa. Kuitenkin särkyy pikemmin kova sydän kuin pehmeä sydän, jota armonvargaat kantavat povessansa.

Mutta Herra on sanonut: “Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa, ja särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa.” Ottakaa nyt vaarin näistä sanoista, te suitsevaiset kynttilän sydämet, ja sinä särjetty ruoko! Niin kauvan kuin savu nousee suitsevaisesta kynttilän sydäimestä, saattaa Herran Henki puhalttaa sinun päälles. Jos se syttyy, niin se syttyy hopusti palamaan; jos se sammuu, niin se on kastunut tämän mailman rajuilmasta. Ja sinä särjetty ruoko! Herra ei tahdo sinua murentaa.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, kuinka ontuvat käyvät, sokeat näkevät, spitaaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös, ja kuinka köyhille saarnataan evankeliumi. Mutta huutakaat nyt, te ontuvat, sokeat ja raajarikot, te spitaaliset ja kuolleet, te kuurot ja mykät! Huutakaat niin korkealla äänellä, että Jesus kuulee ennen kuin Hän sivuti menee. Hän on jo sivuti menemässä. Jotka nyt eivät huuda, ne jäävät istumaan pimeydessä. Pian menee Jesus niin kauvas, ettei silmä näe eikä korva kuule. Kukatiesi meidän kiittämättömyytemme tähden, meidän hitau-

temme tähden ja meidän laiskuutemme tähden menee Jesus toiseen mailmaan, kussa Hänet paremmin otetaan vastaan kuin täällä. Kuule, sinä Johanneksen Ystävä, murheellisten opetuslasten huokaus! Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

Evankeliumi Matt. 11: 2-10

Se kuuluu evankeliumista, niin kuin Johannes olisi ollut epäilyksissä Jesuksen persoonasta, koska hän pani opetuslapsiansa kysymään: "Oletko sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?" Tämä Johanneksen kysymys merkitsee: "Oletko sinä se ulosluvattu Vapahtaja, eli pitääkö meidän toista vapahtajaa odottaman?" Tämä Johanneksen kysymys kuuluu nyt näin: "Onko tämä oikea kristillisuus, joka näinä vuosina on ilmestynyt pohjan maalla, eli pitääkö meidän parempaa kristillisyyttä odottaman?" Tämän kysymyksen päälle pitää meidän Jumalan armon kautta lyhyesti vastaaman.

Koska niin monen laista kristinuskoa on mailmassa ollut ja vielä nytkin on, niin päättävät suruttomat, ettei ole tietoa, mikä usko olisi oikea. Mutta ne, jotka ovat jotakin koetelleet siitä autuaaksi tekeväisestä uskosta, täytyvät tunnustaa, ettei pakanan usko ole oikea. Ja meidän täytyy myös tunnustaa, että yksi Jumala on oikea Jumala, yksi Vapahtaja on oikea Vapahtaja, niin myös täytyy yksi usko olla oikea ja autuaaksi tekeväinen. Koska moni tällä ajalla uskon tunnustaa ja kuitenkin uskon voiman kieltää elämällensä, niin tulee monelle yksinkertaiselle kristitylle mieleen, mikä usko viimein on

oikea, koska muutamat uskovat ja huoraavat, muutamat uskovat ja varastavat, muutamat uskovat ja ovat mailmassa kiinni.

Emme nyt puhu niistä, joita kristityt eivät ole koskaan saattaneet tunnustaa kristityiksi, semmoisilla ei ole oikeat kristittyin koettelemukset olleet, vaan me puhumme niistä, joita oikeat kristityt ovat kristityksi ottaneet, mutta jotka eivät pysyväiset olleet heidän uskossansa. Niistä on jo ensimmäisessä kristillisyydessä ollut paljon epäilystä, pitääkö kristittyin ottaman semmoisia langenneita seurakunnan yhteyteen ja tunnustaman kristityiksi. Muutamat kristityt sanoivat jo silloin, että langenneita ei tarvitse ottaa seurakunnan yhteyteen, vaikka kummoisen katumuksen tekisivät. Mutta toiset kristityt ovat langenneita ottaneet seurakunnan yhteyteen, koska he ovat oikein katuvaiset olleet. Eikä ole ne langenneet muutoin jaksaneet uskoa, että Jumala on heidän syntinsä anteeksi antanut, ennen kuin kristityt ovat anteeksi antaneet. Kuitenkin ovat ensimmäiset kristityt oikean katumuksen langenneilta vaatineet. Koska nyt Jumala on antanut niin suuren vallan kristityille, että heillä on valta synnit anteeksi antaa ja pidättää, niin on jäänyt suurin epäily niistä, joita muutamat kristityt ovat kristityksi ottaneet ja muutamat ovat kaataneet. Emme tiedä, onko siis kristityillä ollut sokeus siinä paikassa, etteivät he ole oikein tunteet, kuka on oikein katuvainen. Mutta me tiedämme, että pakanat, jotka mittaavat kristillisyyttä omanvanhurskauden ojennusnuoran jälkeen, eivät ota ketään kristityksi. Ja armonvarkaat taas

ottavat armonvarkaita kristityiksi. On siis yksi määrä ja yksi raja, jossa oikea katumus pitää löytymän, nimittäin siinä paikassa juuri, kussa entinen kuollut usko on loppunut. Koska nimittäin opetuslapsilla loppui kaikki usko ja kaikki toivo, silloin oli heillä oikea katumus.

Jos me nyt tahdomme antaa vastauksen tämän kysymyksen päälle, onko tämä kristillisyyden oikea, eli pitääkö meidän parempaa kristillisyyttä odottaman, niin täytyy meidän ensin antaa tietäväksi, että ensimmäiset kristityt ovat aina pitäneet niitä oikeina kristittyinä, jotka ovat henkensä antaneet Jesuksen nimen tähden; mutta semmoinen koetelemus ei ole vielä ollut tässä kristillisyydessä. Toiseksi täytyy meidän tunnustaa, että meillä on semmoinen usko, että vielä nytkin löytyy tässä kristillisyydessä muutampia harvoja sieluja, jotka saattaisivat kyllä uhrata henkensä ja verensä Jesuksen nimen tähden. Koetelkaa nyt itseänne tämän ojennusnuoran jälkeen, jos teidän uskonne kestää siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, jos te jaksaisitte noudattaa Jesuksen verisiä askeleita, jos te jaksatte ottaa ilolla ja riemulla kuoleman vastaan Jesuksen nimen tähden. Nyt ei ole muuta parempaa kristillisyyden tuntomerkkiä kuin ainoastansa tämä, että moni on tämän kristillisyyden kautta tullut siihen tilaan, että hän on saattanut ilolla ja riemulla jättää tämän mailman. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että moni kristillisyyden veli ja sisar seisoo nyt Sionin vuorella sadan ja neljän viidettäkymmenen tuhannen kanssa veisaten uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle, kiittäen tä-

män vähäisen valon edestä, joka on koittanut pohjan maalla. Kilvoitelkaa tekin kalliimmassa uskossanne loppuun asti, niin te pääsette pian kohtaamaan veljiänne ja sisarianne uskossa (siinä autuaallisessa paikassa), jossa tiaiset istuvat elävän viinapuun oksain päällä. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto
Helsinki /
111 Postilla

Minä panen vainon sinun siemenes ja vaimon siemenen välille, ja vaimon siemen pitää rikkipolkeman käärmeen pään, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän. 1. Moos. 3: 15

Tämä viha vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille pantiin varsin syntiinlankeemuksen jälkeen, ja tämä viha niiden välillä pysyy niin kauvan kuin maailma seisoo. Tämä viha ilmoittaa itsensä siten, että murhaaja Kain, joka oli siitä isästä perkeleestä, tappoi veljensä Aabelin sen tähden, että Aabelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Käärmeen siemenet purivat silloinkin, koska Mooses oli saarnaamassa. Usein Israelin lapset riitelit Moosesen kanssa ja tahtoivat kerran kivillä vatkata kuoliaaksi. Ja koska. profeetat rupesivat saarnaamaan parannusta suruttomalle kansalle, silloin rupesivat taas käärmeen siemenet puikimaan. Käärmeen siemenet rupesivat profeetoita vainoamaan. Ja koska Johannes Kastaja rupesi saarnaamaan: “Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka teitä neuvoi välttämään tulevaista vihaa”, silloin aukaisivat kyykäärmeet kitansa ja sanoivat: “Sillä miehellä on perkele”, se merkitsee: ylpeyden perkele häntä hallitsee. Ja koska se siunattu vaimon siemen tuli musertamaan käärmeen pään, silloin vasta alkoivat käärmeen siemenet vaimon siemenen verta imemään. Lohikäärme suuttui hirmuisesti vaimon siemenelle. Ja koska he olivat Kristuksen tappaneet, rupesivat he myös Hänen opetuslapsiansa tappamaan. Näin käärmeen sieme-

net ovat vihanneet ja vainonneet vaimon siementä. Joka paikassa, kussa kristityitä on ilmestynyt, siinä on heitä vihattu ja vainottu maailman joukolta. Mitkäs nyt ovat ne käärmeen siemenet, jotka vihaavat vaimon siementä? Kaikki, jotka vihaavat, pilkkaavat ja ylönkatsovat kristityitä, ne ovat käärmeen siemenet ja oikeat kristityt ovat vaimon siemen. Sen tähden sanoo Herra 1. Moos. 3: 15: “Minä panen vihan sinun siemenes ja käärmeen siemenen välille. Mutta tämä hengellinen viha on suruttomain ja armonvarkaiden sydämessä niin salattu, etteivät he itse tunne, että vihan tähden he vainoovat kristityitä. Vaan koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen. Niin on rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, että heidän pitää uskomaa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Se usko on ollut juudalaisilla, se usko on ollut pakanoilla, se usko on ollut paavilaisilla, että kristityt ovat vahingolliset valtakunnalle, ja sen tähden on heitä vainottu, ettei ole kukaan uskonut, että semmoiset ovat kristityt, jotka muita tuomitsevat, mutta itsensä pitävät hyvinä. Me saamme kuulla tämän päivän evankeliumissa, että Johannes Kastaja oli heitetty vankeuteen yhden huoran tähden; Israelin poika Joosef heitettiin myös vankeuteen yhden huoran tähden; yhden huoran tähden pilkattiin Vapahtajaa pitaalisen Siimonin huoneessa ja yhden huoran tähden kiusasivat fariseukset Jeesusta koetellaksensa, kuinka armollinen Hän huorille on. Ja huorain tähden saavat kristityt kärsiä pilkkaa ja häväistystä maailman joukolta, niin kuin

Paavalin aikana rupesi yksi kristitty huoraamaan ja kristityt saivat sen huoran tähden kärsiä, vaikka Paavali käski sen huorimiehen ruumiin antaa saatanalle, että sielu pelastettaisiin. Me kuulumme siis, että Paavalilla oli se usko, että huorimiehen sielu pelastetaan, koska hänen ruumiinsa annetaan saatanalle. Tätä Raamatun paikkaa ei pakanat ymmärrä, vaikka he pitävät itsensä viisaana. Mutta sen suuren Israelin Paimenen, joka tuli etsimään sitä kuin kadonnut oli, puplikaanein ja syntisten ystävän, sen suuren syömäin ja juomarin, täytyi riettaan huoria korjata, jotka itkivät Hänen jalkainsa päällä. Hänen täytyy vielä nytkin katuvaaisia huoria korjata, sen tähden, että katuvaiset huorat rakastavat Häntä niin paljon. Kuule sinä puplikaanein ja syntisten ystävä murheellisten ja katuvaisten huokaus! Isä meidän, joka jne.

Evankeliumi Math. 11 :2-10

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan Johanneksesta, joka oli vankeudessa. Mutta ei moni surutoin tiedä, minkä tähden Johannes oli vankeuteen heitetty. Johannes oli se totuuden tunnustaja, joka on pahimmiten haukkunut suruttomia ja erinomattain maailman herroja heidän koreutensa ja komeutensa tähden. Koska kuningas Herodes sai kuulla sanomia hänestä, kutsui hän Johanneksen tykönsä siinä mielessä, että Johannes laskisi hänen taivaan valtakuntaan. Mutta kuin Johannes rupesi soimaamaan kuningasta huoruudesta, silloin suuttui kuningas Herodes Johan-

nekselle ja pani hänen vankeuteen. Ilmankin tämä kunniallinen kuningas ajatteli, koska hän pani Johanneksen vankeuteen: "Kyllä minä opetan sinua haukkumaan kunniallisia ihmisiä huoruudesta. " Mutta se kuninkaallinen huora suuttui hirmuisesti totuuden saarnaajalle. Herodes oli nimittäin ottanut veljensä vaimon huoraksi itsellensä. Mutta Johannes sanoi Herodekselle: "Ei sinulla ole lupa häntä pitää, se on vastoin lakia." Siitä soimauksesta suuttui itse kuningas Johannekselle ja se kuninkaallinen huora suuttui vielä enemmän totuuden saarnaajalle. Koska Johannes oli vankeudessa, teki kuningas Herodes pidon, niin kuin maailman herrain tapa on, ja kutsui paljon herroja siihen pitoon; ja koska viina nousi päähän, tuli sen edellä mainitun huoran tytär saliin tanssaamaan. Ja hän oli niin seppä tanssaamaan, että kuningas mielistyi häneen. Silloin käski kuningas sen tyttären anoa jotakin, vaikka puolen valtakunnasta, ja hän lupasi tehdä hänen anomuksensa jälkeen. Mutta se pikku huora ei tiennyt, mitä hänen piti anoman kuninkaalta. Vaan hän meni äidiltänsä kysymään, mitä hän anois. Ja kyllä oli vanha huora valmis neuvomaan tyttärtänsä, mitä hänen piti anoman kuninkaalta, nimittäin Johanneksen päätä vadissa. Koska kuningas Herodes sen kuuli, tuli hän murheelliseksi. Ei hän olisi tahtonut Johannesta tappaa, mutta hän oli pannut Johanneksen vankeuteen siinä tarkoituksessa, että hän lakkaisi haukkumasta. Mutta kun hän oli luvannut tuolle tyttärelle mitä ikänä hän anois, täytyi hänen tehdä hänen anomuksensa jälkeen, ja hän antoi

käskyn hakata Johannekselta kaulan.

Nyt te kuulette, minkä tähden totuuden saarnaaja Johannes heitettiin vankeuteen ja minkä tähden hän surmattiin. Se oli yksi kirottu pito, niin kuin kirjoitettu on meidän virsikirjassamme n:o 219: "O pito kirottu kiukkuinen, kussa veri viaton vuotaa." "Ja kyllä on monta semmoista pitoa maailmassa, joissa huorat ovat tanssanneet itsensä kuolemaan ja niiden huorain tähden on paljon viatonta verta vuodatettu maailmassa ja moni kristitty on niiden huorain tähden surmattu. Meidän olisi sovelias tänäpäivänä saarnata aivan Herodeksen huorasta, mutta ei se semmoinen saarna ole ylösrakentavainen muille kuin ainoastaan kristityille, joille evankelista Luukas on kirjoittanut tämän muisteluksen Herodeksesta ja hänen huorastansa; ja te taidatte kysyä, kuinka semmoinen saarna saattaa olla kristityille ylösrakentavainen? Minä tahdon selittää teille, minkä tähden evankelista Luukas kirjoittaa kristityille niin paljon Herodeksesta ja hänen huorastansa. Ensiksi sen tähden, että kristityt tahtovat tietää, minkä tähden semmoinen opettaja heitettiin vankeuteen ja minkä tähden hän surmattiin, jne. Toiseksi tahtoo evankelista osottaa kristityille, minkä kaltainen mies Herodes oli, jota siihen aikaan kiitti maailma ja erinomattain ne maailman herrat, jotka söivät niissä pidoissa, joissa se pikku huora tanssasi niin kauniisti, että kuningas itse jäi tykkäämään hänestä. Semmoisiin pitoihin maailman herrat tulevat mielellänsä ja maksavat rahan pelkästään sen tähden, että he saavat nähdä ja katsoa, kuinka

somasti muutamat huorat tanssaavat. Maailman herrat tahtovat puolittain peittää Herodeksen vikoja syystä, kun he ovat niissä samoissa synneissä kiinni. Ei Herodeksen uskon veljet tohdi tuomita häntä sen synnin tähden, että hän pitää yhtä huoraa, sillä se on tullut luvalliseksi maailmassa, että pitää huoria. Ja toiseksi ei maailman herrat jaksu tuomita Herodesta sen tähden, että hän antoi hakata Johannekselta kaulan; sillä hänen täytyi siinä paikassa täyttää valansa. Mitä kuningas kerran lupaa, sen pitää tapahtuman. Mutta evankelista Luukas kauhistui, koska hän kirjoitti, minkä kaltainen mies Herodes oli. Ja kaikki evankelistat kirjoittavat, että Herodes antoi käskyn pöövelille hakata Johanneksen kaulan poikki. Ja niin he muistelivat, että Herodeksen huora neuvoi tyttärensä anomaan Johanneksen päätä vadissa. Ja minkä tähden kaikki evankelistat Matheus, Markus ja Luukas kirjoittavat niin paljon siitä Herodeksen huorasta? Joo, sen tähden, että kristityt tarvitsevat tietää, minkä kaltainen huoran luonto on, että jokainen, joka häntä soimaa huoruudesta, saapi varoa henkeänsä. Sen tähden metkin saarnaamme Herodeksen huorasta, että muut huorat näkisit haamunsa hänessä. Ja niin kuin evankelistat ovat tuominneet Herodeksen huoran vikapääksi Johannes Kastajan kuolemaan, niin kaikki muut huorat tuomitaan vikapääksi ijankaikkiseen kadotukseen, jossa he saavat tanssia piruun kanssa tulijärvässä. Johannes Kastaja, totuuden tunnustaja ja Kristuksen edellä juoksija, heitettiin vankeuteen huoran tähden ja tapettiin huoran tähden. Ja

kaikilla kristityillä on se usko, että Johannes Kastaja on tullut autuaaksi, koska itse Vapahtaja on antanut hänelle todistuksen, että hän on jalompi kuin profeetta, ettei yksikään vaimosta syntynyt ole suurempi kuin hän. Mutta maailman joukko piti häntä villihenkenä ja sanoivat, että Johanneksella oli perkele. Ja minkä tähden he niin sanoivat? Sen tähden, että Johannes soimasi heitä synnistä ja tuomitsi heitä. Sama viha on vielä nytkin suruttomain sydämessä niitä kohtaan, jotka nuhtelevat heitä synnistä. Sillä jos ei olisi viha sydämessä, niin he uskoisivat ja tekisivät parannuksen; mutta heidän pahuutensa tekee heitä sokeaksi, että he pitävät sen villihenkenä, joka nuhtelee heitä synnistä. Kaikki huorat olivat vihaiset hänelle ja kaikki maailman herrat olivat suuttuneet hänelle; sillä Johannes oli kankea niin kuin puu maailmaa vastaan. Ei hän pannut viinaa suuhunsa. Ei hän elänyt herkullisesti niin kuin maailman herrat, eikä hän pitänyt kanssakäymistä heidän kanssansa. Jos nyt semmoinen opettaja olisi saarnaamassa maailmassa, niin totta kai keti suruttomat vihaisivat häntä. Kaikki maailman herrat soisivat hänen kuolevan ja sanoisivat: "Sillä miehellä on perkele." Sillä kaikki ne, jotka itse ovat siitä isästä perkeleestä, luulevat, että totuuden saarnaajalla on perkele. Kuinkas moni maailman joukosta menisi nyt Johanneksen tykö tunnustamaan syntiänsä? Minä luulen, että kaikki suruttomat menisivät pilkkaamaan hänen saarnojansa ja nauraisivat, koska hän puhuisi heille vertauksilla. Mutta kyllä pilkkaamisen perästä

tulee viha ja vihan perästä tulee paatumus. Ei ole silloin papit, fariseukset ja kirjanoppineet saattaneet uskoa, että Johannes on Jumalasta. Mutta se usko on heillä ollut, että Johanneksella on perkele. Ja vaikka muutamat talonpojan säädystä ovat tulleet Johanneksen tykö tunnustamaan syntiänsä, niin ei ole sen tähden ollut monta, jotka olisivat oikein heränneet Johanneksen lakisaarnoista. Johanneksen opetuslapset ovat tulleet Jeesuksen opetuslapsiksi. Ja se oli Johanneksen tarkoitus, että kaikki laista heränneet pitää tuleman Jeesuksen tykö: "Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee Hän, joka kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella." Se on ollut myös minun tarkoitukseni, että suruttomat heräisivät ja tulisivat sen tykö, joka kastaa heitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta niin kuin silloin useimmat paatuivat Johanneksen kovasta lakisaarnasta, niin myös nytkin tapahtuu. Oliko se Kastajan syy, että he paatuivat? Ei ollenkaan, mutta se oli heidän oma syynsä. Niin tuli paatumus juutalaisille Vapahtajan kovasta tuomiosta; mutta oliko se saarnaajan syy, että he niin paatuivat? Ei, vaan he itse paaduttivat sydämensä. Oli silloin muitakin, jotka Johannes oli kastanut ja jotka eivät tienneet Vapahtajasta mitään; niin nytkin on muitakin, jotka ovat heränneet laista, mutta ei ole tulleet Kristuksen tykö. Oli silloin myös muitakin, jotka rupesivat seuraamaan Kristusta, mutta menivät taas maailmaan, koska Hän sanoi muitakin kovia sanoja heille. Niin ovat nytkin muutamat alkaneet seuraamaan Kristusta, mutta ovat langenneet pois ja kääntyneet maail-

maan. Meidän toivomme on kuitenkin, etteivät ne harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka ovat jättäneet kaikki ja seuranneet Kristusta, pidä kääntymän maailmaan, vaikka vielä Jeesus muutamaksi ajaksi kuolisi heidän sydämessänsä. Ne, jotka ovat todella alkaneet seuraamaan Kristusta, eivät pääse Hänestä niin erillensä, että he menevät varsin maailmaan, koska Jeesus kuolee, vaan heidän täytyy tulla murheelliseksi, heidän täytyy langeta epäilykseen, koska Jeesus kuolee. Ei heillä ole turvaa taivaaseen eikä maailmaan. Siinä hengen hädässä täytyy heidän ruveta itkemään ja parkumaan. Silloin tulee uskon sankari, kuoleman ja helvetin ylitsevoittaja, lukittuin ovien kautta murheellisten opetuslasten tykö ja he saavat tuta, että Jeesus on vielä elämässä. Silloin tulee Jeesuksen opetuslapsille ilo Vapahtajan ylösnousemisesta. Mutta Herodeksen huora, jolle tuli ilo Johanneksen kuolemasta, saapi ulvoa helvetissä ja kaikki muut katumattomat huorat saavat ulvoa hänen kanssansa. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma N:o 2 /
Kansallisarkisto, Helsinki /
Uusi Postilla n:o 3 (1897)

Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnais Juudean korvessa. Ja sanoi: Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on läsnä. Silloin tuli hänen tykönsä Jerusalemi ja koko Juudea ja kaikki maakunta Jordanin ympäri. Ja he kastettiin häneltä Jordanissa. Ja tunnustit heidän syntiänsä.

Me kuulemma näistä sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Matheuksen Evangeliumin 3. luvussa 2. 5. ja 6. värssyssä, ensiksi, että hän saarnais korvessa; toiseksi, että hän käski ihmiset parannuksen tehdä; kolmanneksi, että ihmiset tulit sinne hänen parannussaarjojansa kuulemaan ja antamaan itsensä kastaa; ja neljänneksi kuulemme me, että he tunnustit heidän syntiänsä. Meidän pitää nyt lyhyesti selittämän, minkä tähden nämät asiat tulit niin tapahtuneeksi.

Jos me nyt ensinnä otamme sen kysymyksen eteen: minkä tähden Johannes Kastaja rupeis saarnaamaan korvessa? Kussa ei ollut paljon ihmisiä, mutta mettän petoja, niin kuin hukat ja jalopeurat, hattarat ja mettänperkeleet, haikarat ja pissihaukat. Minkä tähden ei Johannes mennyt Jerusalemiin saarnaamaan, kussa on paljon väkeä? Minä luulen hänen saarnaavan korvessa sen tähden, että kaikki hattarat ja mettänperkeleet kuulisit oikiata Jumalan sanaa. Jos ei ne tee parannusta, niin ne kuuntelevat kuitenkin nostetuilla korvilla sitä outoa ääntä, joka mettässä huutaa, ja katsovat häntä isoilla silmillä niin kuin pissihaukat, ja kurkistelevat ja irvistelevät. Eikä semmoiset mettän elävät

olekaan niin arat. Mutta herrat Jerusalemin kaupungissa, net ei kärsi oikiata Jumalan sanaa kuulla; se kuuluu varsin siitä, että tietäjät idästä tulit Jerusalemin kaupunkiin kysymään, kussa se äskensyntyynyt Judan kuningas on, niin hämmästy itse kuningas, ja koko kaupunki hänen kanssansa. Ja sen sanan tähden pani se hirmuinen kuningas Herodes tappamaan viattomia lapsia Betlehemissä.

Mutta Vapahtaja sanoo myös, että Jerusalemissa tapetaan kaikki profetat. Siellä on nimittäin niin paljon herroja, jotka ei kärsi oikiata Jumalan sanaa kuulla. Paremmiin sitte hattarat ja mettänperkeleet kärsivät Jumalan sanaa kuulla, kuin maailman herrat. Jos mettänperkeleet irvistelevät huutajalle korvessa, jos pissihaukat kurkistelevat ja vääntelevät niskoja, jos vielä hukan penikat ulkovat, koska he saavat lampaista hajua. Ei ne kuitenkaan tapa häntä niinkuin maailman herrat, jotka lain varjon alla tappavat profetaita. Ja vielä pikemmin voipi joku mettänperkele kääntyä parannukseen Johanneksen saarnoista ja huutamisesta kuin maailman herrat, jotka purit hampaitansa ja tukitsit korviansa, koska joku kristitty sanoo näkevänsä Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä. Siinä oli nyt oikia syy, minkä tähden Johannes Kastaja rupeis saarnaamaan korvessa. Ja hänen saarnansa ainet oli sisällepidoista tämä: tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on läsnä. Me arvaamme siis näistä sanoista, että parannus ei ole ainoastansa tarpeellinen tehdä, mutta sen pitää välttämättömästi tehtämän, ennenkuin taivaan valtakunta saattaa tulla. Niin muodoin pitää hattarat

lakkaaman nauramasta, mettän perkeleet pitää heittämän pois syömästä vuotavata pirun paskaa, ja pissihaukat pitää heittämän pois lentämästä pimeydestä ja syömästä hiiriä. Niin myös pitää hukan penikat heittämän pois ulvomasta, jos he tahtovat taivaan valtakuntaan tulla. Sillä sinne ei pääse mitään saastuttavaa sisälle. Mutta ei ole hattarat ennen lakanneet nauramasta, ennen kuin huutajan ääni rupeis korvessa huutamaan. Eikä ole mettän perkeleet lakanneet syömästä pirun paskaa, ennen kuin se sama huutajan ääni rupeis huutamaan korvessa. Eikä ole hukan penikat heittäneet pois ulvomasta ennen kuin se sama huutajan ääni rupeis kuulumaan korvessa. Sillä nämät kaikki rupeisit kurkistelemaan ja korviansa nostamaan pystöön, koska huuto tuli korvessa. Se oli heidän mielestensä niin outo ääni, ettei he malttaneet olla kuuntelematta. Ja vaikka hattarat siinä irvistelit ja mettän perkeleet kiroisit ja pissihaukat vääntelit kaulaansa ja katselit takaperin, niin on kuitenkin muutampi osa heistä lakannut nauramasta ja irvistelemästä. Mutta kyllä vielä on hattarat ja mettän perkeleet, jotka nauravat ja irvistelevät, koska huutajan ääni kuuluu korvessa, ja ne ovat niin palttuneet, ettei ne tohi enää tulla liki. He asuvat nyt heidän luolissansa niinkuin karhu pesässensä imien kynsiänsä. Laviammalta kirjoittaa Evankelista, että maakunta meni kuuntelemaan Johanneksen lakisaarvoja ja annoit itsiänsä kastaa. Mutta mitä varten maa kunta meni korpeen kuuntelemaan Johanneksen saarvoja? Olikohan heillä totinen halu kuulemaan Johannekselta, mistä tie menee taivaaseen, vai oliko

heillä ainoastaan kurkistelemahalu? Minä luulen enimmässä osassa olleen enemmän kurkistelemisen halu kuin totista sielun hätää. Sillä jos maakunnalla olis ollut oikia halu iankaikkisen elämän perään ja oikia muret sielunsa autuudesta, niin olisit he ilman epäilemättä molemmilla korvilla kuunnelleet Johanneksen lakisaarvoja. Mutta he kuuntelit ainoastans toisella korvalla ja annoit hänen sanojansa mennä ulos toisen korvan kautta. Muutamat ylönkatsoit häntä ja muutamat suutuut hänelle sen hirmuisen haukkumisen tähden, ja muutamat sanoit, että Johanneksella on perkele. Kuitenkin tunnustit he syntiänsä ja annoit itsensä kastaa. Tämä paikka ei ole sama tänänaikaisille suukristityille, jotka ovat sen ylösvalaistuksen saaneet helvetistä, ettei ihminen tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa. Ilmankin semmoiset armonvargaat luulevat, ettei ole ennenkään vaadittu synnintunnustusta. Mutta me kuulemma nyt Evankelistan Matteuksen edellämainituista sanoista, että ne ihmiset, jotka annoit heitänsä kastaa, ne tunnustit myös syntiänsä. Olikohan se synnin tunnustus salarippi, vai olikohan se julkinen synnintunnustus? Ei se ole missään paikassa kirjoitettu, että se olis ollut salarippi. Vaan me kuulemme jo Josuan kirjassa 7. luvussa, että vanhassa Testamentissa ei ole salarippi ollut, vaan Jumala on vaatinut, että salhaiset rikokset piti tuleman ilmi, niin kuin se mies, joka oli varastanut hopena ja vaatteita Jerikon kaupungista, häätyi tunnustamaan syntiänsä julkisesti, koko Israelin seurakunnan edessä, niin on myös Davidi tunnustanut huoruutensa

julkisesti, ja niin on myös Johannes Kastaja vaatinut julkisen synnintunnustuksen niiltä, jotka kastettiin. Mutta armonvargaat tahtovat kunnian kanssa mennä taivaaseen, sillä he vaativat salarippiä niinkuin paavilaiset. Ja sen salaripin kautta he pääsevät kunnialla kulkemaan helvetin portista sisälle. Josuan kirjassa 7. luvussa nähdään, että koko kansa tuli kirotuksi yhden salhaisen pahantekijän tähden, joka oli varastanut pakanallisesta kaupungista hopiata ja koreita vaatteita, ja kätkenyt sen varastetun kalun kotoonsa. Niin ankara oli Jumalan vanhurskaus silloin vaatimaan synnin tunnustusta. Jumala on silloin vaatinut, että salaiset rikokset pitää tuleman ilmi, ja että koko seurakunta pitää tietämän, minkäkaltainen varas ja huora sinä olet. Ne harvat sielut, jotka Johanneksen saarnain kautta ovat tulleet oikiaan synnin tuntemiseen ja ovat kastamisen jälkeen tunnustaneet syntiänsä, muistakoon, että Johanneksen kaste on yksi parannuksen kaste. Mutta ei ne sillä kasteella vielä pääse taivaan valtakuntaan, vaan heidät pitää vielä kastettaman Pyhällä Hengellä ja tulella. Sillä Johannes itse on sanonut: "Minä kastan tosin vedellä parannukseen. Mutta se, joka minun jälkeeni tulee, Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Monta on tosin kastettu vedellä, mutta ei ole vielä moni kastettu Pyhällä Hengellä ja tulella, ja sen tähden häytyi Paavali toisen kerran kastamaan kaksitoista miestä, jotka olit Johanneksen kasteella kastetut, niin me näemme siis, ettei ihminen tule vielä autuaaksi Johanneksen kasteella, vaan hänet pitää kastettaman Pyhällä Hengellä ja tulella.

Niin rukoilkaat siis kaikki, jotka olette Johanneksen kasteella kastetut ja olette tulleet totiseen katumukseen ja parannukseen, että te tulisitte kastetuksi Pyhällä Hengellä ja tulella, että te tulisitte osalliseksi Jumalan lasten oikeudesta, että te saattaisitte huutaa valittuin lasten hengellä: Abba Rakas Isä meidän, joka olet taivaissa!

Evankeliumi Johannes 1: 12

Tutkintoainet: Minkä tähden fariseukset tahtovat tietää, mikä mies Johannes on? Sen tähden ilmankin, että he pääsisit kantamaan hänen päällensä, että hän on yksi villihenki; sillä ei fariseukset uskooneet, että Johannes on oikea opettaja, miksi hän on niin kova haukkumaan ja tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä? Fariseukset päättävät, että Johanneksella on perkele. Ensiksi sen tähden, että Johannes on niin kova elämän laadussansa. Ei ole hän niinkuin muut herrat herkullinen ja korea. Ei hän pane viinaa suuhunsa, ja maailman herrat niinkuin Jerusalemin papit, ja leviitat, jotka ovat fariseukset, saattavat jo siitä syystä sanoa, että Johanneksella on perkele, koska ei hän tahdo viinaa maistaa, joka heidän mielestänsä on paras Jumalan siunaus. Ja koska Johannes ei pane viinaa suuhunsa, niin se on arvattava, että hän haukkuu juomareita ja viinaporvareita. Vaikka fariseukset ei olleet tosin juomarit, sillä he saatoit soimata Jeesusta Nazarenusta juomariksi ja syömäriksi, koska ei Hän eroittanut itseänsä muista ihmisistä ruuassa ja vaatteissa, vaan söi kohtuullisesti sitä ruuan laitosta, jota ihmiset Hänelle

annoit, ja maistoi Herran Ehtoollisessa siitä viinapuun hedelmästä, jonka Hän oli siunannut siksi Pyhäksi ruuaksi ja juomaksi. Mutta ei Hänkään pannut sitä vuotavata pirunpaskaa suuhunsa, jota tämänaikaiset juomarit latkivat. Se vuotava pirun paska on nyt niin makia mettänperkeleitten suussa, niin kuin se siunattu Viina Herran Ehtoollisessa on makia uskovaisten suussa. Mutta Johannes ei pannut sitäkään viinaa suuhunsa, joka viinapuun hedelmästä oli tullut, ja sen tähden Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset ei tykänneet hänestä. Toinen syy, minkätähden fariseukset ja Jerusalemin papit lastaisit Johannesta i oli se, että Johannes oli ruuassa ja vaatteissa huonompi vielä kuin yksi raaka talonpoika, sillä tämänaikaiset talonpojat ei viittis niin huonoissa vaatteissa käydä kuin Johannes Kastaja, jolla oli vaate kamelin karvoista ja hihnainen vyö hänen vyönänsä. Mutta tämänaikaisilla talonpojilla on usein verkavaatteet niinkuin maailman herrat pruukaavat pitää. Ei myös tämänaikaiset talonpojat tule niin huonolla ruualla aikaan kuin Johannes Kastaja, sillä hänen ruokansa oli heinäsiikat ja metsähunaja. Koska siis Johannes Kastaja oli näin huonoissa vaatteissa, niin ei yksikään maailman herroista saattanut kutsua häntä häihin eli pitoihin, ja tämä oli jo yksi syy, minkätähden Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset ei saattaneet häntä pitää oikiana opettajana, vaan he pidit häntä vääränä profeettana ja villihenkenä, koska he sanoit, että Johanneksella on perkele. Ei semmoinen opettaja kelvannut maailman herroille kumppaniksi. Ei Jeru-

salemin papit ja fariseukset saata semmoisen kanssa tulla aikaan, joka on niin huonoissa vaatteissa, eikä myös pane viinaa suuhunsa. Ja kuinkapa Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset saattavat semmoista opettajaa pitää oikeana, joka haukkuu kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiöiksi. Jerusalemin papit, leviitat ja fariseukset suuttuvat senkaltaiselle koiralle, joka ei tee muuta kuin haukkuu parhaat miehet seurakunnassa. Sillä koska tämä huutavan ääni korvessa rupeis huutamaan parannusta kaikille, niin olivat kaikki kuurot ja mykät.

Muutamat sanoit, että hänellä on perkele, ja muutamat arvelit, että se on yksi manalainen, joka siellä huutaa. Se oli ensinnä niin outo tämä huutavan ääni korvessa, että papit ja leviitat ja fariseukset rupeisit kysymään: "Kukas olet? Eli mikä mies sinä olet, joka niin huudat, oletkopa sinä Kristus?" Niin kysyvät vielä tämänaikaiset fariseukset, koska Johannes alkaa huutamaan katumuksesta ja parannuksesta. "Oletko sinä Vapahtaja? Oletkos sinä anteeksiantaja? Ja, miksikä sinä itses teet?" Se huutavan ääni kuului ensinnä niin kuin yksi koira olis haukkumassa. Koska nimittäin Jerusalemin papit ja leviitat ovat mykät koirat, niinkuin Jumala sanoo profeetan Esaiaan kautta. Niin saavat kaikki Jerusalemin papit ja fariseukset isot silmät, koska semmoinen opettaja tulee, joka ei ole mykkä koira. Mutta se kuului myös hänen haukkumisestansa, ettei hän haukkunut oravalle taikka jänikselle vaan karhuille ja jalopeuroille. Sillä hän haukkui niin vihaisesti, että jokainen saattoi arvata pelkästään haukunnan laadusta,

ettei ne elävät ole jänikset eli oravat, joille tämä koira haukkuu, vaan juuri karhut ja mettän pedot. Kyllä he myös sen kuulit, ettei tämä ole mykkä koira, niinkuin muutamat Jerusalemin papit, vaan tämä huutajan ääni korvessa haukkui metsän pedoille niin hirmuisesti kuin hän saattoi. Muutamat koirat haukkuvat ainoastansa kerjäläisille, joiden vanhat räpäpäleet riippaavat polvien ympäri. Mutta tämä koira haukkui niille, joilla olit koreat vaatteet, ja koska hän näki herroja tulevan, rupeis hän oikein vihaisesti haukkumaan: "Te kyykäärmeen sikiöt," jne. Näin kuuluvat hänen haukkusanansa: "Jo on kirves pantu puitten juureen, jne." Mutta mitä se auttaa, että koira haukkuu karhuille? Enemmän semmoinen peto ärtyy ja paatuu koiran haukkumisesta. Varoittaa hän ainoastans perseensä, ettei koira pääsis sen kautta puremaan, kusta vanha peto on hyvin arka, erinomattain semmoinen peto, joka syöpj vuotavata pirun paskaa ja jolla hän vahvistaa luontonsa. Mutta semmoinen mettän peto suuttuu pahemmin koiralle kuin viholliselle, joka puitten takana naakii, ja sen saman asian tähden pääsee vihollinen ampumaan häntä ja hänen nahkansa nylkemään. Juuri niin kävi juutalaisille, jotka suuttuivat koirille, sekä Johannekselle että Vapahtajalle, ja tulit sen hengellisen vihan kautta niin sokiaksi, ettei ne ymmärtäneet enää varoittaa itsensä vihollisilta. Ensiksi tulit maalliset viholliset ja hävitit heidän ruumiitansa, ja se hengellinen vihollinen pääsi viimein paistamaan heidän sielujansa helvetissä. Ja niin se käypi kaikkein niiden petoin kanssa, jotka suuttuvat koi-

rille. He tulevat sen hengellisen vihan kautta sokiaksi ja yllyttävät vihollisia päällensä. Jokainen kansa, jokainen seurakunta ja jokainen ihminen, joka ei täällä ota vaarin huutajan äänestä ja tee parannusta, tulee tässä ajassa jo köyhäksi ja sitte iankaikkisuudessa onnettomaksi.

Kohta viisaammat ovat jänikset ja eksyväiset lampaat, jotka ei tappele koiran kanssa, vaan lähtevät pakenemaan johonkin turvapaikkaan. Ei heillä ole semmoinen luonto kuin karhulla, että he rupeisit koiralle suuttumaan. Jänis lähtee varsin pakenemaan koiran haukkumisesta, ja eksyväiset lampaat myös pelästyvät koiran haukkumisesta ja lähtevät juoksemaan paimenen tykö, sillä ei koira tee lampaille vahinkoa, vaan hän ajaa heitä paimenen tykö. Ja paimen pitää semmoisen lammaskoiran hyvässä arvossa, joka ajaa lampaita kotia. Mutta jos joku lammaskoira olis semmoinen, että hän rupeis lampaita puremaan, niin häneltä fiilataan hampaat. Johannes Kastaja oli yksi lammaskoira, joka oli kiivas haukkumaan sekä keitureita että lampaita. Mutta keiturit tekevät vastuksen koiralle ja rupeavat puskemaan. Niin teit myös Juudalaiset, ne rupeisit puskemaan ja sen tähden ne paaduit enemmän ja enemmän, jota enemmän Johannes heille pani Jumalan ankaran vanhurskauden silmäin eteen. Erinomattain oli se iso peto, Herodes, julma vihaamaan tätä totuuden tunnustajaa, ja hänen huoransa kohta pahempi, joka ei saanut tunnon rauhaa, ennen kuin hän sai leikata Johannekselta kaulan. Semmoinen katkera sappi on huorilla, että he kantavat kuole(tta)vaista vihaa totuuden tunnustajalle, joka heitä

haukkuu huoruudesta. Mutta helvetissä taitavat perkeleet ruveta tanssaamaan huorain kanssa palavassa liekissä, ja siellä saavat huorat kuulla, kuinka kauriisti riettaan enkelit laulavat huoraulauja heille. Se saattaa olla oikia kissanääni, jota kaikki katumattomat huorat saavat kuulla helvetissä.

Johannes tosin oli kiiwas haukkumaan maailman herroja ja maailman huoria. Mutta net olit niin paatuneet, ettei tullut hänen haukkumisestansa paljon hedelmätä ennen kuin vasta jälkeen apostolitten aikana, koska muutamat Johannesen sanankuulijoista kastettiin Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja niin muodoin oli Johannes niin huutanut korvessa, että muutamat, ehkä harvat, rupeisit huomaitsemaan heidän viheliäisyytensä. Hän oli niin haukkunut, että muutamat, ehkä harvat sielut, jotka olivat niin kuin eksyväiset lampaat, joita Vapahtaja tuli hakemaan Israelin huoneesta, peljästyit tämän koiran haukkumisesta, rupeisit pakenemaan Israelin Paimenen tykö.

Mutta maailman herrat ylönkatsoit häntä ja sanoit hänellä olevan perkeleen. He pidit ilmankin niin, että Johannes oli ylpeydessä ja että hän oli yksi väärä profeetta ja villihenki, joka niin hirmuisesti haukkui ja tuomitsi kunniallisia ihmisiä. Ja nyt tulevat Jerusalemin papit ja leviitat, joita Evangelista sanoo olevan fariseuksista, niin kuin he vissimmästi ovat semmoiset papit. He tulevat kysymään Johanneselta: "Kukas olet? Oletkos sinä Kristus? Oletkos sinä Vapahtaja eli oletkos sinä anteeksi antaja? Vai oletko sinä yksi profeetta? Onkos Jumala pannut sinua opettajaksi ja

tuomariksi meidän päällemme?" Semmoisia kysymyksiä Jerusalemin papit ja fariseukset panevat Johannekselle. Ja missä tarkoituksessa he näitä kysyvät? Onkos se tarkoitus, että ne aikovat tunnustaa Johannesta senkaltaiseksi opettajaksi, joka on lähetetty Jumalalta valmistamaan Herralle tien? Vai onkos se tarkoitus, että maailman herrat aikovat parannuksen tehdä, koska he saavat kuulla, kuka eli mikä mies hän on. Minä luulen heidän tarkoituksensa olevan sen, että he saisit kantaa hänen päällensä maaherran eli raadin edessä, ja että he saisit jotakuta syytä hänen päällensä. Johannes sanoi niille lähetysmiehille: "Minä olen huutavan ääni korvessa. Valmistakaa Herran tietä." Ja sillä vastauksella antaa hän tiettäväksi, ettei hän ole Kristus eikä Elias, eikä profeetta, vaan yksi huutavan ääni korvessa. Koska hän ensinnä rupeis huutamaan korvessa, oli maailman tuuli vastaan, ettei hänen äänensä kuulunut kauas, mutta aikaa myöten rupeis huutajan ääni kuulumaan edemmäksi, ja jota enemmän hän huusi, sitä enemmän ihmisiä kokoontui kuulemaan, mikä huutaminen se olis. Ja se on arvattava, koska yksi ihminen huutaa korvessa, niin vaarat ja pahdat vastaavat. Hänen huutonsa oli näin: "Tehkää parannus! Taivaan valtakunta on läsnä!" Ja vaarat vastaavat: "On läsnä!" Mutta viimein rupeavat suruttomat huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päällemme!" Ja vaarat vastaavat: "Meidän päällemme!" Ja kukkuloille: "Peittäkää meitä!" Ja kukkulat vastaavat: "Peittäkää meitä!" Semmoinen huutaminen tulee viimein niille, jotka täällä armon ajassa eivät ole ottaneet vaarin

huutavaisen huudosta. Kuinka monta ajastaikaa on jo huutajan ääni kuulunut tässäkin korvessa, eikä ole vielä moni ottanut vaaria hänen huudostansa. On vielä kuurot ja mykät, jotka ei kuule mitään. On vielä semmoisia mettän perkeleitä, jotka irvistelevät, ja semmoisia hukan penikoita, jotka ulvovat, vaikka muutamat sielut ovat sen huutavaisen äänen kautta löytäneet Jeesuksen ja tulleet hänen opetuslapsiksensa, niin on kuitenkin vielä paljon mettän petoja ja pissihaukkoja, jotka lentävät hämyssä huoneitten ympäri ja kurkistelevat ja vääntelevät niskojansa.

Huutavaisen ääni korvessa huutaa: "Valmistakaat Herralle tietä!" Tämä huuto on jo kuulunut monta ajastaikaa. Mutta ei ole vielä paljon tietä valmistettu Herralle. En tiedä, onko huutajan syytä, jonka piti valmistaman tätä tietä, vai onko maa niin kova ja kivinen, ettei rautakanki pysty. Me tiedämme, että Johannes Kastaja freistais kovan lain kautta valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämeen. Mutta ne olit niin kovat ja niin paatuneet, ettei tullut tie valmiiksi monen ihmisen sydämeen. Ja niin se näkyy olevan vielä nytkin, koska tien valmistaja tulee rautakangella, kohtaa hän senkaltaisia isoja pahtoja, joita itse rietas on vetänyt sinne pohjattomuuden luolasta. Senkaltaisia pah-toja ei jaksakaan yksi eli kaksi eikä vielä kymmenen miestä kangoa ylös ja vierittää pois tien päältä. Ja se näyttää niin kuin menis tien rakentajan työ hukkaan, koska maailman tuuli ottaa tien pois sitä myöten kuin se aukenee. Jos tien valmistaja saapi jonkun kyynärän

päivässä valmiiksi, niin ottaa rietas ja vierittää kiviä sijaan, niin että se näyttää siltä kuin täytyis meidän Herramme pyörtää takaisin, koska ei Hän pääse kulkemaan edeskäsin. Ja mikähän siinä mahtaa olla syynä, ettei Herra Jeesus enää pääse kulkemaan ihmisten sydämiin? Taitaa olla siinä syy, että huutajan ääni on langennut, ettei enää hattarat ja mettän perkeleet pakenee Vai onko siinä syy, että ne loukkauskivet, jotka nyt vielä jäljellä ovat, ne ovat niin isot, ettei kukaan jaksakaan niitä pois vierittää? Emme tiedä, mikä syy mahtaa olla siihen, ettei Herra Jeesus pääse enää kulkemaan. Mutta sen me näemme selkiästi, että pato on tullut tien päälle, ja sen padon on vihollinen ylösrakentanut. Ja koska ei Herra Jeesus pääse kulkemaan, niin ei pääse netkään harvat sielut kulkemaan Elämän tielle, jotka ovat lähteneet matkaan siinä autuaallisessa toivotuksessa, että he kostuisit pian Isänmaalle. Moni istuu nyt tien päällä ja arvelee, pitääkö hänen vuovaaman aina edeskäsin, vai pitääkö hänen pyörtämän takaisin. Moni matkustavainen on myös väsynyt tien päällä, ja riettaan enkelit iloitsevat siitä, että muutamat matkamiehet pyörtävät takaisin siihen paikkaan, kussa hattarat ja pissihaukat ja mettän perkeleet asuvat. Voi, voi teitä, te väsyneet matkamiehet, jotka nyt rupeisitte istumaan tien päälle ja odottamaan siksi kuin tie tulee niin siliäksi, ettei enää minkään kaltaista vastusta pidä oleman! Miksette vaella niin kauan kuin valkeus on? Miksette rukoile Kunnian Herraa, että Hän lisäisi teille voimaa pyrkimään ja edeskäsin vuovaamaan, ettei pimeys teitä

käsittäisi, ennen kuin te kostutte Isänmaalle. Jos pimeys tulee ennen kuin te näette kynttilän loistavan Isänmaan kartanoissa, niin te eksytte koko tiestä, kadotatte sen kaitaisen tien, joka viepi elämään. Voi teitä, te väsyneet matkamiehet, jos te panette maata tien päälle ja nukutte siellä siihen asti, että pimeys tulee. Silloin jos te heräisitte jalopeuran kiljumisesta pimeyden aikana, niin ette tiedä enää, kuinka kaukana matkakumppanit ovat, ette tiedä enää, mistä tie menee taivaaseen, ja kuka tiesi huutajan ääni on mennyt niin kauas, ettei se silloin enää kuulu. Silloin täytyy teidän pyörtää takaisin onnettomaan maailmaan, joka on varastanut väsyneitten matkamiesten laukun sillä aikaa kun he nukkuivat. Kuka teitä maailmassa kiittää, koska te sinne takaisin tulette? Kuka kiittää teitä helvetissä, koska te sinne kostutte? Riettaan enkelit siellä pilkkaavat ja sanovat: "Ohoi! kuinka kävi reissu? Miksis pyörsit takaisin? Mikset seurannut niitä villihenkiä läpi ajan? Oliko hauska olla tuskassa ja omantunnon vaivassa?" Katselkaat! Semmoisia riettaan enkelit saarnaavat niille onnettomille matkamiehille, jotka pyörtävät takaisin maailmaan ja helvettiin. Yhden ryyppyn siitä vuotavasta pirun paskasta he voivat antaa teille, koska te tulette takaisin maailmaan. Ei ne muuta kyllä anna.

Ja katsokaat nyt, te väsyneet matkamiehet, kuinka huonossa tilassa ne raukat ovat, jotka pyörtävät takaisin. Jos niillä vielä kerran tulis halu vaeltamaan elämän tiellä, niin on maailman tuuli ottanut tien pois, ja armon ovi on suljettu kiinni ja kaikki matkakumppanit ovat jät-

täneet, ja silloin täytyy heidän sanoa: "Ei ne minulle kelpaa." Niin katsokaat perään, te väsyneet matkamiehet, kuinka te kostuisitte päivän aikana Isänmaalle. Vielä on vähäisen valkeutta teidän keskellänne. Vielä on huutavaisen ääni korvessa, joka silloin on huutanut, koska te olitte kaikki kuurot ja mykät. Vielä edesajaja ja tien valmistaja Herralle Jeesukselle huutaa väsyneille matkamiehille: "Älkääät väsykö tien päälle!" Vai onko huutajan ääni niin langennut, ettei viimeiset enää kuule sitä? Pyrkikääät siis, te väsyneet matkamiehet, ja vaeltakaat Elämän tiellä niin kauan kuin vähäisen valkeutta vielä on ja niin kauan kuin huutajan ääni korvessa vielä kuuluu. Pyrkikääät ja rukoilkaat väsymättömästi, että te kostuisitte ennen iltaa Isänmaalle, ennen kuin ovet suljetaan kiinni ja ennen kuin Ylkä menee hääsaliin Morsiamensa kanssa. Aamen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma C 175 / Kansallisarkisto, Helsinki / Jälkeenpäin löytyi alkuperäinen saarna osittain. Pystyviivan kohdalla oleva teksti on alkuperäistekstin mukaan. Viivoittamaton alue taasyllämainitusta jäljennöksestä.

/ SKHS: Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Silloin tuli Jesus Galileasta Jordaniin Johanneksen tykö kastetta häneltä, mutta Johannes kielsi häneltä sanoen: ”Minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni. Matt.3: 13,

Näissä Johanneksen sanoissa kuuluu olevan oikian kristityn tunnustus, koska hän tuntee itsensä mahdottomaksi kastamaan Jesusta, niin kuin se vaimo, joka kasteli Vapahtajan jalkoja kyyneleillensä, tunsu, ettei hän ole mahdollinen, että hänen syntiset kyneleensä putoaisit sen Pyhän jalkain päälle. Mutta ei hän malttanut sen tähden olla itkemättä, sillä rakkaus oli jo niin suuri Jesusta kohtaan, ettei hän malttanut olla itkemättä. Omantunnon pakotus oli niin suuri, että hänen täytyi itkeä ja kastella Jesuksen jalkoja katumuksen kyneleillä. Mutta Johanneksen piti kastaa Jesuksen pyhä ruumis kokonansa Jordanin virrassa. Ja hän tunsu siinä paikassa, ettei hän ole mahdollinen sitä tekemään, sillä hän tunsu itsensä niin suureksi syntiseksi, että hänen olisi tarvinnut tulla kastetuksi Jesukselta ja sen kautta tulla puhdistetuksi saastaisuudestansa. Sen tähden sanoi hän Jesukselle: ”Minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni.” Matt.3: 13.

Moni suruton ajattelee, että Johannes taisi olla yksi salainen pahantekijä, koska hän tuli niin mahdottomaksi. Niin ajattelivat myös fariseukset, että Johanneksella on perkele, koska hän oli niin kova haukkumaan kunniallisia ihmisiä. Ja se haukkuminen ja tuomitseminen on suurin synti, mitä yksi herännyt ihminen saattaa

tehdä mailman joukolle. Suruttomat ja armonvargaat sanovat varsin: ”Sillä on ylpeyden perkele.” Mutta me tiedämme, että Johanneksella oli totuuden henki, jota perkeleen joukko ei saata kärsiä, ja sille, lolla on totuuden henki, on rietas hirmuisesti suuttunut. Laki herättää hänessä kalken himon. Rietas kiusaa häntä hirmuisesti, erinomattain sen tähden, että parannuksen saarnaaja saattaa heräyksen matkaan kansassa, jonka kautta vihollinen menettää muutamia sieluja. Ja koska saatanan enkelit näin rusikoitsevat parannuksen saarnaajata, silloin nousee Jumalan lasten päälle kantaja häntä vastaan ja sanoo: ”Sinä olet mahdoton kastamaan Jesusta katumuksen kyneleillä.” Omanvanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päälle kantaja yötä ja päivää, lykkää semmoisen väärän mahdottomuuden mieleen, että parannuksen saarnaaja tuntee itsensä mahdottomaksi kastamaan Jumalan poikaa.

Tämä väärä mahdottomuus tuli myös Pietarin päälle, koska Jesus tahtoi hänen jalkojansa pestä. Ja me tunnemme monessa paikassa, kuinka omanvanhurskauden perkele tuopi sen väärän mahdottomuuden myötänsä, ja tämä väärä mahdottomuus on semmoinen, että se panee vastaan Jumalan tahtoa. Ei tahdo semmoinen ihminen ollenkaan tehdä niin kuin Jumala vaatii, vaan se panee vastaan ja sanoo: ”Ei sinun pidä ikänä minun jalkojani pesemän.” Ja se sama väärä mahdottomuus pani myös Johanneksen tekemään vastoin Vapahtajan tahtoa, koska hän kielsi Häneltä kasteen sanoen: ”Minä tarvitsen sinulta kastetta, ja sinä tulet minun tyköni.” Vaikka nyt Johannes

oli herännyt ihminen ja parannuksen saarnaaja, yhtä hyvin sai omanvanhurskauden perkele hänet horjahtamaan siinä paikassa, sillä jos hänellä ei olisi ollut väärä mahdottomuus, niin hän olisi varsin tuntenut, että hän on velkapää kastamaan Jesusta ilman tinkaamatta ja ilman arvelematta, niin kuin Abraham, jonka uskoa ja kuuliaisuutta Jumala tahtoi koetella, meni varsin uhraamaan ainoan poikansa Jumalan käskyn jälkeen, vaikka tämä oli kokonansa vastoin luontoa, vastoin järkeä ja vastoin oman tunnon lakia, että hänen nyt piti tappaman ainoan poikansa. Moni muu olisi arvellut, onka se oikea Jumala, joka käsksee ihmisen syntiä tekemään. Mutta Abrahamilla oli niin vahva usko Jumalan päälle, ettei hän epäillyt ollenkaan, pitääkö hänen tuota tekemän eli ei, vaan hän meni varsin uhraamaan poikansa, ja osoitti sillä työllä uskonsa ja kuuliaisuutensa, jonka tähden hän uskovaisten isäksi kutsutaan.

Mutta Johannes Kastaja oli niin oman vanhurskaudelta kiusattu, että hän kielsi Jesukselta kasteen, eikä saattanut niin muodoin olla kuuliainen ja alleantavainen. Johanneksen järki piti vastaan ja omavanhurskaus nousi päähän. Se väärä mahdottomuus rupesi saarnaamaan järjessä näin: "Kuinka sinä olet mahdollinen kastamaan Jumalan poikaa, joka alet itse syntinen ja tarvitset kastetta Häneltä?" Katso, näin omavanhurskaus saarnaa järjessä, ja sen väärän mahdottomuuden kautta tulee yksi herännyt ihminen usein vastahakoiseksi Jumalan armovaikutuksille. Me ymmärrämme nyt hyvin, että se väärä mahdottomuus pani

Pietarin vastustamaan. Ja kohta tuli Pietari sen väärän mahdottomuuden kautta osattomaksi Jesuksen armosta. Kohta hän suljettiin pajs sovinnosta.

Ottakaat nyt itsellenne esimerkki, te epäuskon vangit, jotka aina taistelette omanvanhurskauden kanssa ja siinä väärässä mahdottomuudessa soditte Jumalaa vastaan ja tahdotte tehdä Hänet valehtelijaksi. Ilmankin te näette nyt ja ymmärrätte hyvin, mitä se väärä mahdottomuus on vaikuttanut Johannes Kastajan järjessä ja mitä se sama väärä omavanhurskaus on vaikuttanut Pietarin järjessä. Miksi ette tee niin kuin Lutherus sanoo, että järjeltä pitää niskat taitetaman ja silmät siltä pedolta puhkaisu-taman? Ei järjessä olisi mitään voimaa itsestensä, mutta kun omavanhurskauden perkele nousee päähän, sitten tulee se väärä omavanhurskaus, joka vaikuttaa sen väärän mahdottomuuden, jonka kautta Pietari ja Johannes tulevat vastahakoisiksi. Eivät he tahdo enää olla Vapahtajalle kuuliaiset. Itseys tulee ulos suusta. Näitten pyhäin miesten erheytykset pitää oleman muille heränneille esimerkiksi, kuinka rietas tahtoo seuloa heidän sielujansa niin kuin nisuja. Runkoilkaat sitä suurta Ristinkantajata, että hän osoittaisi teille Isän, joka vaikuttaa Pojassa ja Pyhän Henkensä kautta, että se omavanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, tulisi alas heitetyksi taivaasta, että se väärä mahdottomuus, joka tahtoo katuvaaisia sielula ulos sulkea taivaasta, tulisi lyödyksi, alas poljetuksi ja helvetin valkeassa poltetuksi, ettei hän jaksaisi enää liikuttaa katuvaisten mieltä ja heidän

tahtoansa vääräksi.

Se vaimo, joka huusi syntymävaivassa, oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla ja kruunu hällän päässänsä, jossa oli kaksitoistakymmentä tähteä, ja ruskea lohikäärme seisoivat vaimon edessä, että hän olisi poikalapsen syönyt, joka siitä vaimosta syntyvä oli, mutta Jumala otti poikalapsen tykönsä. Niin me toivomme, että uusi ihminen, joka siitä vaimosta syn tyy, joka nyt syntymävaivassa huutaa, pitää nostettaman ylös tämän mailman kylmän lattian päältä, kussa hän nyt parkuu, ettei se ruskea lohikäärme, se omanvanhurskauden perkele ja se väärä mahdottomuus pääsisi häntä syömään eli nielemään. Kuule, O Mikael, sinä suuri lohikäärmeen voittaja ja käärmeen pään musertaja ja sen vanhan madon hävittäjä! Kuule sen huutavaisen vaimon ääntä, joka syntymävaivassa huutaa, ja ota poikalapsi ylös mailman kylmän lattian päältä! Isä meidän, joka alet taivaissa, jne.

Evankeliumi Joh. 1: 28

Me kuulemme tämän evankeliumin lopussa Johanneksen tunnustavan mahdottomuutensa Vapahtajan kengän rihmoja päästämään. Tämä mahdottomuuden tunto on ollut myös muilla katuvaivaisilla sekä vanhassa että uudessa testamentissa. Niin kuin esimerkiksi Israel tunsivat mahdottomuutensa, koska hän oli paossa veljensä vihan ja vainon tähden. Ja David oli usein mahdottomuuden tunnossa, niin kuin myös Johannes Kastala tunnusti mahdottomuutensa, jonka tähden myös meidän

virsikirjassamme sanotaan: "Sun armohos, o Jumala, en ole mahdollinen." Ja joka(isessa) hengellisessä kirjassa vaaditaan, että katuvaisten pitää mahdottomuutensa tuntemaan. Me arvaamme siis, että mahdottomuuden tunto seuraa synnin tuntoa. Mutta koska mahdottomuuden tuntoa oikein tutkitaan ja koetellaan, niin me löydämme ja ymmärrämme, että rietas myös tekee katuvaivaisia mahdottomiksi vastaanottamaan armoa, jota Jumala tarjoaa heille. Siitä arvataan, että se mahdottomuus, jonka rietas ylös herättää katuvaisten tunnossa, on väärä mahdottomuus. Mutta kun Jumalan sana taas toisaalta osoittaa, että Jumalan Henki myös vaikuttaa oikean mahdottomuuden tunnon, niin pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman, mikä eroitus on oikean ja väärän mahdottomuuden välillä.

1:ksi, minkä kaltainen se väärä mahdottomuus on?

2: ksi, minkä kaltainen se oikea mahdottomuus on?

Tässä paikassa tarvitaan hengellistä viisautta ja tarkka itsensä tunteminen, sillä ei vihollinen ole niin vaarallinen, koska hän tulee lohikäärmeen haamussa eli kiljuvan jalopeuran haamussa, mutta koska hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin on rietas vaarallinen. Usein on heränneitten tunto niin himmi, ettei he voi kaikesti oikein eroittaa, minkä verran mahdottomuutta omavanhurskaus vaikuttaa, ja minkä verran Jumalan Henki vaikuttaa. Eivät he jaksa, sanon minä, niin paljon tutkistella Jumalan sanaa ja omia koettelemuksia Jumalan sanan valkeudessa, että

he saisivat selvää omanvanhurskauden vaikutuksista, että he ymmärtäisivät, mikä mahdottomuus se on, jonka rietas ylös herättää järjessä, ja mikä mahdottomuus se on, jonka Jumalan Henki vaikuttaa tunnossa.

Ensiksi. Minkä kaltainen on se väärä mahdottomuus? Se väärä mahdottomuus on omanvanhurskauden vaikutus järjessä. Koska omavanhurskaus nousee mak-sasta ja pernasta päähän, vaikuttaa hän järjessä sen kaltaisia ajatuksia: "Ei ole armoa toivomista kaan. Helvettiin on keino." Siinä tilassa tulee ihminen mahdottomaksi ja vastahakoiseksi vastaanottamaan Jumalan armoa. Ei semmoinen ihminen tahdo kuulla mitään armosta puhuttavankaan. Ei hän tahdo siinä tilassa kuulla evankeliumia mainittavankaan, mutta lakia ja tuomiota. Me näemme myös Pietarin esimerkistä, ettei ihminen siinä tilassa tahdo antaa Vapahtajan pestä ja puhdistaa (hänen) jalkojansa. Se väärä mahdottomuus vaikuttaa hänessä itseyden ja vastahakoisuuden ja uskottomuuden eli epäuskon hedelmät, jotka tulivat ulos Pietarin suusta, koska hän rupesi aivan vastustamaan Jesusta. Hän teki semmoisen vastustuksen Vapahtajaa kohtaan, ettei ollut hänellä sillä kerralla kuuliaisuutta ja alentuvaisuutta ollenkaan. Se väärä mahdottomuuden tunto vaikutti myös Johannes Kastalan järjessä sen verran itseyttä ja vastahakoisuutta, että hän kielsi Jesukselta kasteen. Ei se ollut mikään muu kuin omavanhurskaus, joka sillä kerralla pisti päähän ja vaikutti järjessä sen kaltaisen mahdottomuuden, että siitä tuli vastahakoisuus ilmi.

Koska omavanhurskaus saattoi semmoisen miehen järjessä ylös herättää väärän mahdottomuuden, mitä hän sitten muitten heränneitten järjessä vaikuttaa? Se on koeteltu tässäkin kristillisyydessä, kuinka vastahakoiset muutamat katuvaiset ovat uskomaan, että Jumala on heille armollinen. Usein kuuluu tämä soimaus opetuslapsille Emauksen tiellä: "O, te tomppelit ja hitaat sydäimestä uskomaan kaikkia niitä, kuin Moses ja profeetat ovat Kristuksesta kirjoittaneet! Eikö Kristuksen pitänyt kaikkia näitä kärsimän teidän tähtenne, te katuvaiset ja epäileväiset sielut? Tahdotteko vielä Hänen vaivansa ylenkatsoa? Pitääkö nyt Jesuksen vaivat menemän hukkaan teidän epäuskonne tähden ja teidän vastahakoisuutenne tähden? Te olette ilmankin avanneet synnin puukolla Jumalan Karitsan verisuonia? Ja nyt tahdotte vielä Hänen verensä antaa hukkaan maahan vuotaa. Ettekös korjaa Jumalan Karitsan verta?" Johannes kastaja on sanonut: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit." Tämä veri ei huuda niin ankarasti kuin Abelin veri huutaa, jos nyt murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset korjaavat Jumalan Karitsan verta. Mutta jos epäileväiset eivät korjaa Jumalan Karitsan verta, niin se huutaa ankarasti, se huutaa: "Hukkaan menivät kaikki Jumalan Karitsan vaivat!" Ei ole taivaallisella Vanhimmalla monta lasta, jotka konttaavat Hänen perässensä, ei ole monta, jotka itkevät Hänen peräänsä; mutta vielä vähemmän on niitä, jotka makaavat Hänen helmassansa. Koska omanvanhurskauden perkele muuttaa

itsensä valkeuden enkeliksi, silloin hän tulee totuuden saarnaajaksi ja saarnaa siellä järjessä katuvaisille: “Eipä sinulla ole oikea katumus. Eipä sinulla ole oikea synnin tuska. Kuinka sinä saat armon, koska sinulla ei ole oikea katumus eikä suurempi synnin tuska?” Mutta niinpä Jumalan sana sanoo, ettei yksikään voi ansalta armoa katumuksella. Vaikka sinä itkisit verta, et vielä sittenkään jaksaisi ansaita autuutta. Mutta katumus pitää tapahtuman, ei sen tähden, että sillä voisi tienata armoa, mutta sen tähden, että Jumala asuu niiden tykönä, joilla yksi särjetty ja nöyrä henki on. Omavanhurskaus vaatii myös puhdasta sydäntä, ja siinä paikassa hän pettää katuvaisia sieluja. Koska Jumala vaatii puhdasta sydäntä, ja rietas kans vaatii puhdasta sydäntä, niin joutuu yksi katuvainen ja epäileväinen sielu pyörimään taivaan ja helvetin välillä. Yksi herännyt ihminen tuntee, ettei hänellä ole puhdas sydän, koska sydäimestä tulevat ulas pahat ajatukset, huoruus, murhat, kateus, viha, ahneus, mailman rakkaus ja muuta semmoista. Ja laki herättää hänessä kaiken himon. Niin joutuu tämä viheliäinen ihminen taas epäilykseen, ja omavanhurskaus saarnaa järjessä: “Eipä sinulla ole puhdas sydän. Kuinka sinä saatat tulla Jesuksen tykö pahalla ja saastaisella sydämellä?” Mutta Paavali saarnaa näin: “Laki on kurittaja Kristuksen tykö, ei laki estä tulemasta Kristuksen tykö, joka on saastaisten sydänten parantaja ja puhdistaja. “Mutta omavanhurskaus estää tulemasta Kristuksen tykö ja sanoo: Et sinä vielä ole puhdas.

Näin vaikuttaa nyt omanvanhurskauden perkele väärän mahdollisuuden, ja sen kanssa vaikuttaa se vastahakoisuuden, niin että semmoinen ihminen eli sikapaimen ei usko enää Jumalan sanaa, mitä armoon tulee, mutta lain kirouksen ja tuomion, sen hän omistaa, ei armoa ollenkaan. Mutta usko nyt, sinä tuhlaajapolka; usko nyt, sinä syntinen vaimo; usko nyt, sinä halvattu ihminen, että sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, ja älä enää ole epäuskoinen, vaan uskovainen.

Toinen tutkistelemus. Minkä kaltainen on se oikea mahdollisuus, jonka Jumala vaikuttaa? Vastaus: hän on semmoinen kuin Israelin mahdollisuus, joka kilvoitteli sen tuntemattoman kanssa palavassa rukouksessa siihen asti, että aamurusko koitti. Ja silloin sanoi hän: “En päästä minä sinua ennen kuin siunaat minua.” David huusi syvyydestä korkeuteen. Ei oikea mahdollisuus epäile Jumalan armosta, mutta se antaa hartauden ja rukouksen voiman. Oikea mahdollisuus antaa sille syntiselle vaimolle hartauden ja rukouksen voiman kilvoittelemaan, pyrkimään, anomaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Mutta sitä ei omanvanhurskauden perkele salli, sillä omavanhurskaus ottaa pois kaiken voiman ja halun, kun se pääsee hallitsemaan, ja tuopi semmoisen mahdollisuuden myötänsä, että kaikki voima ja hartaus loppuu. Ei jaksu semmoinen ihminen kilvoitella. Mutta oikea mahdollisuus antaa Israelille voimaa kilvoittelemaan ja painiskelemaan sen tuntemattoman kanssa palavassa rukouksessa siihen asti, että aamurusko

rupeaa koittamaan. Silloin sanoo hän tuntemattomalle: "En päästä minä sinua, ennen kuin siunaat minua." Tämä mahdottomuuden tunto oli myös Johanneksella, koska hän sanoi: "En ole mahdollinen Vapahtajan kengän rihmoja päästämään." Ja sama mahdottomuuden tunto oli sillä syntisellä vaimolla, joka kasteli Hänen jalkojansa katumuksen kyöneleillä ja pyyhki kyneleet pois päänsä hiuksilla. Hän tunsu hyvin, että hänen syntiset kyneleensä eivät ole mahdolliset putoamaan sen Pyhän jalkain päälle. Se sama mahdottomuuden tunto oli myös Kananean vaimolla, joka tunsu, ettei hän ole parempi kuin penikka Jumalan lasten suhteen.

Semmoinen on se oikea mahdottomuuden tunto, jonka Jumalan henki katuvaisissa vaikuttaa. Se on autuaaksi tekeväisen uskon seurassa. Siinä on voima pyrkimään, kilvoittelemaan, huu-tamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Semmoiset mahdottomat ovat mahdolliset saamaan armoa ja laupeutta. Niin kilvoittele nyt, Israel, ja painiskele sen tuntemattoman kanssa siihen asti, että ijankaikkinen aamurisko koittaa. Amen.

Jäljennös. SKHS:n Aunon kokoelma. III Postilla.

Pyhä Paavali kirjoittaa roomalaisille lähetyks kirjansa 6. luvussa: **“Me olemme Kristuksen kanssa haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus on kuolleista Isän kunnian kautta herätetty, niin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.**

Tässä paikassa vaatii pyhä Paavali kristityiltä uutta elämää. Ja me vaadimme myös sitä samaa, mutta ei ainoastaan kristityiltä, vaan myöskin suruttomilta, jotka myös ovat kastetut Kristukseen ja velvoitetut elämään lupauksensa jälkeen. Jos he olisivat kastamattomat pakanat, niin saattaisivat he sanoa: “Emme ole mitään luvanneet, emme ole velkapäät elämään Kristuksen opin jälkeen.” Mutta nyt ovat kaikki suruttomat kastetut ja kasteessa velvoitetut pitämään ja täyttämään kasteensa liiton, ja sitten uudistamaan tämän liiton, koska se on tullut rikotuksi. Ja koska tämä kasteenliitto ei tule muulla tavalla uudistetuksi kuin totisen katumuksen, parannuksen, kääntymisen ja uudensyntymisen kautta, niin ovat kaikki suruttomat velkapäät etsimään ja viljelemään näitä välikappaleita, joiden kautta sana pääsisi vaikuttamaan katumuksen heidän sydämissänsä. Mutta kun he ylönkatsovat vielä armon välikappaleita eivätkä tee ulkonaistakaan parannusta, niin he osoittavat julkisesti, että he katsovat ylön kaikkia asetuksia, joita Jumala on meille jättänyt parannukseksi ja sielun ylösrakennukseksi. Eivät he huoli Jumalasta. Olkoon Hän taivaassa ja me saamme nyt elää maan päällä niin kuin ei Jumalaa olisikaan.

Nyt ovat tämän maan ihmiset kantaneet kristityn nimen kasteesta saakka, ja useimmat ovat myös uudistaneet kasteensa liiton, koska he kävivät ensimmäisen kerran Herran ehtoollisella. Mutta kuinka he ovat sen uudistaneet? Suulla, mutta ei sydämellä. Ei heillä ole ollut sitä aikomusta, että he alkavat seuraamaan Kristuksen opetuslapsia ja elämään sen jälkeen. Ja jos ei olisi muutamia maailmallisia tarkoituksia, joita he voittavat rippikäymisen kautta, niin ei olisi monta henkeä, jotka kävisivät ripillä. Muutoin he juovat, kiroavat, huoraavat ja tappelevat, ja rakentavat komeita kartanoita; pitävät häitä, ristijäisiä ja gravijaisia; rakastavat maailman turhuutta, käyvät verkavaatteissa ja silkkihuveissa, ja näin he kuluttavat armonaikaa siihen asti, että kuolema tulee. Silloin aukenevat heidän silmänsä näkemään entistä elämänsä kuinka se on ollut turha ja kelvoton. Mutta ei auta heitä mitään tämä tunnon heräys kuolinvuoteella, koska omatunto tuomitsee ja omavanhurskaus tuomitsee. Re näkevät pohjattomuuden, mutta ei näy yhtään reikää eli rakoa, josta he pääsisivät ylös.

Senkaltainen loppu tulee tämän suruttoman ja jumalattoman elämän perästä. Ennen ovat suruttomat menneet ijankaikkiseen uneen ilman heräämättä. He ovat laskeneet itsensä pohjaan sanan puhumatta. Ei ole monelle tullut pelkoa ja ahdistusta kuolinvuoteella. Ei ole entinen elämä tullut muistoon. Ja kukapa silloin olisi kysynyt kuolevaisilta, millainen heidän entinen elämänsä on ollut? Kaikki ovat silloin saaneet rauhassa mennä ijankaikkisuuteen, koska ei veli

ole kysynyt eli sanonut veljellensä: "Tunne Herra." Mutta nyt ei pääse moni menemään rauhassa helvettiin. Sen verran on tämä kristillisuus vaikuttanut, että heidän täytyy herätä kuolinvuoteella. Erinomattain niiden, jotka ovat pahalla tunnolla vastustaneet ja pilkanneet kristityitä, täytyy tulla kovaan ahdistukseen, koska kuolema tulee likemmäksi. Mutta mitäs tämä pelko ja ahdistus auttaa, koska ei ole yhtään rakoa, josta he pääsisivät kurkistelemaan taivaan valtakunnan rakennusta, jopa sitten että olisi toivoakaan paremmasta elämästä tämän onnettoman elämän perästä.

Nyt on tosin suruttomillekin näytetty mistä tie menee taivaaseen, mutta eivät he tahdo seurata sitä tietä. Yksi osa ei pidä sitä oikeana. Toinen osa pitää sen oikeana, mutta ei tahdo luopua maailmasta ja maailman huvituksista. Kolmas osa ei jaksu seurata, sillä se tie joka viepi elämään, on kaita ja portti on ahdas.

Jos nyt joku tulisi saarnaamaan, että kaikki tulevat autuaaksi, jotka ovat kastetut, niin eivät suruttomakaan uskoisi sitä. Sillä he sanovat kaikki: "Ei tällä elämällä tule kukaan autuaaksi". Mutta ei heille kuitenkaan tule elämän muutosta, vaan he lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen ja siinä kuluu heillä armon alka siihen asti, että kuolema tulee.

Kuinka kauan pitää siis tämä elämä näin oleman? Me kuulimme Paavalin sanoista, että kaikkein, jotka ovat kastetut Kristukseen, pitää uudessa elämässä vaeltaman. Missäs nyt on tämä uusi elämä, jota kaikilta kastetuilta vaaditaan? Emme näe sitä missään. Me vaadimme

kaikilta kastetuilta kristittyin hedelmiä. Missäs nyt ovat nämät kristityn hedelmät? Jos he olisivat kastamattomat pakanat, jotka eivät ole kristillisyyden lupauksia tehneet, niin se olisi eri asia. Mutta he ovat kastetut ja niinmuodoin velvolliset pitämään kasteenliiton eli uudistamaan kasteenliiton, koska he ovat sen rikkoneet.

Missäs nämät kristityn hedelmät ovat? Alkää uskoko, että pakanat ovat niin huolettomat kuin nämä suukristityt eli nimikristityt, jotka kasteessa ja ensimmäisessä rippikäymisessä ovat tehneet Jumalalle kuuliaisuuden ja uskollisuuden lupauksia, ja eivät huoli Jumalasta enemmän kuin järjettömät luontokappaleet. Pakanat pelkäävät heidän jumaliansa, että ne ovat suuttuneet ja sentähden uhraavat niille sovintouhria. Mutta nimikristityt uhraavat sielunsa ja ruumiinsa saatanalle, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Ja pyhänä he parhaiten palvelevat heidän jumalaansa, joka asuu alimmaisessa taivaassa. He palvelevat häntä ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Ja koska he ovat eläneet niin kuin luontokappaleet, niin he myös kuolevat niin kuin luontokappaleet. Semmoisen kiitoksen nyt Jumala saapi hyväin töittensä edestä. Ensin on hän heidät luonut ja sitten vielä ylöspitänyt; ja pilkkaamisella he niitä maksavat.

Kauhea on elämä vielä nytkin, vaikka niin paljon on saarnattu parannuksesta. Paatumus tulee sitä suuremmaksi, kuta enemmän he kuulevat Jumalan sanaa. Sitä rohkeammaksi tulee suruttomain elämä, jota enemmän Jumalan Pojan vaivat heidän eteensä maalataan. Se

näkyä selkeästi, että he pitävät sen joutavana ja pilkkana.

Ne harvat sielut, jotka saavat kärsiä pilkkaa ja vastahakoisuutta suruttomilta, kun heille sanotaan joku sana varoitukseksi, saavat kyllä kauhistua heidän tyhmyyttensä ja olla pelvossa suruttomain tähden. Mutta meidän toivomme on, ettei tämä nykyinen vaiva ole sen kunnian verta, joka odottaa niitä, jotka kilvoittelevat kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Kyllä sielun viholliset, pilkkaajat ja vastustajat pian saavat nähdä ketä he ovat pistäneet. Ei olekaan pitkä aika, ennenkuin he jo ovat ulvomassa.

Meidän pitää rukoileman sitä suurta uskon sankaria, joka on hyvän kilvoituksen kilvoitellut ja kunniallisen voiton saanut synnin, kuoleman, perkeleen ja maailman ylitse, että Hän tulisi Herran sotajoukolla avuksi siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, koska he sotivat uskollisesti ja hengen vaaralla, ne Mikaelin enkelit, jotka sotivat lohikäärmeen enkeleiden kanssa. Ja niin kuin me uskomme, se suuri Mikael antaa meille voiton, koska lohikäärmeen enkelit heitetään maan päälle pitäen suurta vihaa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Kuule Sinä suuri Israelin Paimen, köyhäin ja alaspainettu huokaus, koska he, kumartaen polviansa Sinun ristisi alla, huokavat sinun tykösi: Isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh. 1: 19-29

Korkean messun teksti löytyy kirjoitettuna pyhän Paavalin epistolassa Galatalaisille 3. luvussa 27. värssyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Te kaikki, jotka olette

Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet. Ylösluetusta tekstistä kuulemme me, että kaikki ne ovat pukeneet päällensä Kristuksen, jotka ovat Kristukseen kastetut. Se merkitsee, että kaikkein kastettuina pitää antaman itsensä kokonansa Kristukselle. Heidän pitää uhraaman koko ruumiinsa ja sielunsa Vapahtajalle. Eivät he ole pukeneet päällensä ainoastaan nimeä, vaan he ovat pukeneet päällensä Kristuksen vanhurskauden ja ottaneet päällensä kaikki velvollisuudet, jotka kristillisyyteen kuuluvat. Mutta pukea päällensä Kristuksen vanhurskauden, siihen tarvitaan välttämättömästi elävä usko. Ja joka tahtoo kristillisyyden velvollisuudet täyttää, niin hänen pitää myös välttämättömästi uskomman, sillä ilman uskotta on mahdotoin kelvata Herralle.

Mistäs tulee nyt katumattomille elävä usko? Ja mistäs katumus tulee niille, jotka eivät tahdo parannusta tehdä? Niille, jotka elävät rohkeasti ehdollisissa synneissä, ei tule katumusta, sillä he tahtovat maailman hyvyttä nauttia. Ei heillä ole halua tulla autuaaksi. Eivät he tahdo pukea päällensä Kristusta eikä täyttää niitä velvollisuuksia, joita kristillisuus myötänsä tuopi. He tahtovat elää niin kuin peurat metsässä. Eivät semmoiset tahdo yhtään lupausta tehdä eli sitoa itseänsä mihinkään velvollisuuteen. Se oli ylpeys ja itsekkäisyys, jonka kautta ylimmäinen enkeli tuli perkeleeksi. Hän ei tahtonut olla Jumalan alle annettu, vaan hän tahtoo olla lise mies. Ja sama luonto tahtoo noudattaa hänen orjiansa. He tahtovat elää heidän oman pahan tahtonsa jälkeen, eivätkä tottele ketään.

Jos itse Jumala astuisi alas taivaasta ja saarnaisi heille parannusta, niin eivät he tottelisi Häntä ollenkaan, niin kuin esimerkit osoittavat jo vanhassa Testamentissä. Israelin lapset olivat nähneet Jumalan suuria ja voimallisia töitä, mutta ylpeys pani heitä vastustamaan ja napiseamaan Jumalaa vastaan. Ja Mooseksen kanssa riitelivät he myötänsä. Sama ylpeyden luonto on vielä nytkin suruttomilla. He pilkkaavat ja vastustavat kristityitä, joiden suun kautta Jumalan Henki puhuu. Ja koska korkeampi voima ottaa heitä kiinni kovan taudin kautta, niin silloin he kyllä näkevät mihinkä synty heitä viepi. Mutta silloin on katumus hiljainen, koska maa aukaisee suunsa niille ylpeille miehille. Silloin he rääkkyvät niin kuin Koora, Dathan ja Abiram; mutta Jumala ei enää kuule heidän rukouksiansa. Semmoinen loppu tulee niille ylpeille hengille, jotka eivät tottele ketään. Jos he ottaisivat vaarin armonajasta ja avaisivat sydämensä, koska Jeesus sanallansa kolkuttaa sen päälle, niin olisi mahdollista, että Jumalan Henki pääsisi vaikuttamaan totisen katumuksen ja parannuksen heidän sydämissänsä, että he pääsisivät näkemään, mistä tie menee taivaaseen. Mutta nyt se on kätkeyty heidän silmänsä edestä.

Toinen osa on sellaisia, jotka eivät tohdi mennä niin rohkeasti helvettiin kuin nuo edellä mainitut pilkkaajat. Mutta he eivät tahdo sentähden mennä taivaaseenkaan sitä tietä myöten, loka meille on näytetty, vaan he tahtovat omaavanhurskautta ylösrakentaa, eivätkä tahdo olla Jumalan vanhurskaudelle

alamaiset. Eivät he tahdo pukea päälensä Kristusta, vaan he tahtovat omanvanhurskauden puvulla ja omilla hyvillä töillä kelvata Jumalalle.

Näinä aikoina on monella omavanhurskaus autuuden perustuksena, ei ainoastaan siveöllä, jotka eivät ole koskaan heränneet, että he olisivat tulleet pahuutensa tuntemaan; mutta muutamat heränneet tahtovat myös omanvanhurskauden kautta mennä taivaaseen, nimitäin semmoiset heränneet, joiden tunto on liikkunut, että he rupesivat tuota entistä grovia elämää silittämään. He ovat heittäneet juopumuksen pois ja maistavat vaan pikku piiskaisen. He ovat heittäneet kirouksen. He ovat heittäneet muun varkauden, mutta tullivarkautta he eivät saata heittää. Niille on sentähden kaikki maailman turhuus luvallinen, koreus on luvallinen, häät ovat luvalliset, ristijäiset ovat luvalliset ja gravijäiset ovat luvalliset ja maailman malli on luvallinen. Eivät he tahdo peräti luopua perkeleestä ja hänen menoistansa Eivät he tahdo kaikesta sydäimestä kieltää itseänsä maailmasta. Siitä hännästä nyt heitä rietas pidättää ja se on kuitenkin luja rihma, josta hän pidättää. Se on niin paksu kuin ankkuritanko, vaikka he itse luulevat, ettei se ole paksumpi kuin hiuskarva. Mutta kyllä he saavat tuta kuinka luja ja paksu tämä maailman nuora on, jos omatunto herää.

Se on tosi, etteivät he sen kautta tule kristityiksi, jos he vielä kaikki nämät maailman turhat tavat heittäisivätkin pois. Mutta minä sanon, etteivät he saata tulla katumukseen niin kauan kuin he antavat jäseniänsä synnin palvelukseen.

Ihmisillä on nimittäin valta jäseniensä ylitse. Ei ole suruttoman ihmisen jäsenet niin annetut saatanan haltuun, ettei ole omaa valtaa ollenkaan. Mutta ei heillä ole ensinnä ymmärrystä, että he käsittäisivät tuota luvallisuutta synniksi, ja toiseksi ei ole tahtoakaan luopua synnistä. Sen tähden ei tule ulkonainen parannuskaan oikein tehdyksi. Kuinkapa riettaalle tulee hätä, koska hän saapi jossakin paikassa tahtonsa täytetyksi. Ei ole semmoisilla omanvanhurskauden rakentajilla voimaa tehdä senkaltaista parannusta, että tulisi sota riettaan kanssa. Sen tähden täytyy viimein tulla alastomaksi. Koska kuolema tulee, niin rupeavat he kovin epäilemään autuudestansa. Ei ole heillä Kristuksen vanhurskaus, joka kaiken alastomuuden peittää, vaan heillä on omavanhurskaus suojana, joka ei peitä mitään.

On vielä kolmas osa, jotka eivät ole Kristuksen vanhurskaudella puetut, vaikka he ovat kastetut Kristukseen. Niitä me kutsumme armonvarkaiksi ja kuolleen uskon tunnustajiksi, jotka uskovat Kristuksen päälle, vaikka heillä ei ole katumuksen merkkiäkään. Nämät armonvargaat luulevat, että he ovat saaneet synnit anteeksi, vaikka he eivät tiedä, koska se olisi tapahtunut. Muutamilla on ollut joku tunnon liikutus, mutta ei sinne asti, että he olisivat tunteneet pahuutensa perinpohjin. On myös muutamilla ollut joku armon tunto, ja sen päälle he ovat perustaneet autuutensa toivon, mutta sydän on jäänyt särkymättä. Se näkyy siitä, että he kantavat rautanaulaa sydämessään ja hengellistä vihaa kristityille, joiden he

luulevat olevan ylpeydessä. Nämät armonvargaat eivät saata ollenkaan autuaaksi tulla ennen kuin uusi tunnon heräys tulee ja semmoinen katumus, että he tulevat oikein tuntemaan pahuutensa, että he tulisivat hätäisiksi. Mutta muutamilla on niin paksu kuollut usko, etteivät he saata enää herätä. Sillä rietas on niin vahvistanut heidän uskonsa, ettei kuolema saata sitä särkeä.

Koska me nyt katselemme niiden elämää, jotka ovat kasteen kautta sidotut Kristukseen ja senkaltaisia lupauksia tehneet, että heidän pitää uudessa elämässä vaeltaman, niin me huomaamme, että kastamattomat pakanat paremmin täyttävät lupauksiansa kuin nämä kastetut pakanat, jotka ovat kalliimpia lupauksia tehneet Jeesuksen alttarin edessä. Sillä pakanat pelkäävät Jumalan vihaa, mutta nimikristityt eivät pelkää enää Jumalaa eikä perkelettä. Kastamattomat pakanat tulevat pitkän matkan päästä palvelemaan jumalaansa, mutta nimikristityt katsovat ylönsä Herran huonetta. Kastamattomat pakanat osoittavat suurta hartautta jumalanpalveluksessa, mutta kastetut pakanat nauravat vielä Herran huoneessakin. Sen tähden pitää pakanain nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa. Sillä jos niin paljon olisi saarnattu parannuksesta pakanain maassa kuin täällä on saarnattu, niin he tekisivät parannuksen säkissä ja tuhassa, riisuisivat kaiken koreuden pois ja istuisivat niinkuin Niniven kaupungin asuvaset säkissä ja tuhassa. Ja tosin kuuluu myös niin, että pakanat kääntyvät kristillisyyteen ja ovat suuressa hartauudessa, itkevät ja katuvat entistä hul-

luuttansa ja tyhmyyttänsä ja sokeuttansa. Mutta täällä ei herää moni enää suruttomuudestansa. Sen tähden tulee myös monelle surkea loppu. Ei ole monella turvaa taivaaseen kuoleman hetkellä, eikä ole turvaa maailmaankaan. Tunnetaan kyllä, että huonolla tiellä ollaan, mutta ei ole voimaa huutamaan, eikä ole voimaa kolkuttamaan taivaan ovelle, sillä he tuntevat, että ovi on suljettu. Raskas on sota kuolemaa vastaan. Mutta ei auta; heidän täytyy lähteä vastoin tahtoansa iankaikkisuuteen, ja ei ole tietoa mihinkä he viimein joutuvat asumaan.

Tämänkaltaisen loppu tulee nyt suruttomille, jotka terveenä ollessansa pilkkaavat kristityitä ja ylönkatsovat heidän varoituksiansa. Eikös tämä ole ollut nähtävä kaikille, jotka näinä aikoina ovat elämässä, että suruttomille tulee kauhistavainen loppu?

Ne harvat sielut, jotka vielä ovat valvomassa ja kilvoittelemassa heidän kalliimmassa uskossansa, saavat kyllä katsella tätä surkeutta ja kauhistua, mutta eivät he voi mitään sille tehdä. Heidän täytyy katsoa perään, ettei öljy loppuisi heidän omista lampuistansa, koska huuto tulee. Ei ole niillä viisaillakaan mitään antamista tyhmille, koska he makaavat unessa sekä viisaat että tyhmät.

Mutta meidän toivomme ja rukouksemme on Jumalaan, että viisailla neitseillä on vielä sen verran öljyä, että he saavat lampuillansa johdattaa Ylkää häähuoneeseen, koska huuto tulee. Katso-kaat perään, te taitavat neitseet, onko enää öljyä teidän lampuissanne sen verran, että ne syttyisivät koska huuto tulee, sillä ei taida olla enää niin pitkä

aika, ennen kuin huuto tulee. Ei taida olla enää pitkä aika ennen kuin Jumalan Poika tulee noutamaan köyhän morsiamensa. Pian, pian tulee huuto; pian, pian tulevat vieraat taivaasta katselemaan Vapahtajan morsianta, kuinka kaunis hän on, minkäkaltaisilla vaatteilla hän on puetettu, minkäkaltaisilla päärlyillä hän on kaunistettu ja kuinka monta sormusta hän on saanut Yljältä. Silloin pitää kaikki lamput palaman taivaan salissa, ja morsiamen piit hyppäävät niin kuin peurat. Aamen.

Alkuperäinen. / SKHS Kollerin kokoelma n:o 83 /
Uusi Postilla n:o 5 (1897).

Johannes saarnasi Jesuksen tulemisen edellä kaikelle Israelin kansalle parannuksen kastetta. Mutta koska Johannes juoksun täyttänyt oli, sanoi hän: **Kenenkä te luulette minun olevan?**

Nämät sanat, jotka löytyvät kirjoitettuna Ap. t. 13: 24, ovat merkilliset sanat sen vuoksi, että Stefanus, ensimmäinen marttyyri, on puhunut niitä sanoja, koska hän oli kirkkolakiin tämmätty, vaikka maailman raatiherrat katsovat ylön niitä sanoja, niin kuin he olivat Johannes Kastajan katsoneet ylön. Mutta meille kristityille on Stefanuksen todistus Johanneksesta sangen hyödyllinen kuulla, sillä Stefanus oli elävä kristitty, joka ei peljännyt henkeään, vaan hän uskalsi kyllä antaa semmoisen todistuksen maailmalle Johanneksesta, vaikka maailma oli sille haukkumiselle kovin suuttunut. Maailman herrat olivat kovin suuttuneet Johannekselle, että he kiroisivat häntä ja sanoivat, että Johanneksella on perkele.

Mutta ei ole Stefanus eikä muut kristityt katsoneet ylön Johannesta, vaikka hän oli ainoastansa yksi lain saarnaaja ja huutavan ääni korvessa, joka valmisti Herralle Jesukselle tien ihmisten sydämiin. Sen tähden otti myös Stefanus Johannes Kastajan todistajaksi, ettei hän ole muuta tarkoittanut kuin mitä Johannes ennen oli saarnannut koko Israelin kansalle. Ja koska Johannes oli juoksun päättänyt, sanoi hän: "Kenenkä te luulette minun olevan?" Kansan seassa oli nimittäin arvelus Johanneksesta, lieneekö hän Kristus. Mutta ei Johannes ole koskaan sanonut: "Minä olen Kristus",

vaan on hän sanonut: "Minä olen huutavan ääni korvessa; valmistakaa Herran tietä!" Ei kristitytkään ole pitäneet Johannesta Jumalana, niin kuin muutamat luulevat, vaan he ovat pitäneet häntä hengellisenä opettajana, joka huutamisellaan ja lain saarnalla on valmistanut Herralle Kristukselle tien ihmisten sydämiin. Ei ole siis Johannes pitänyt itseään suurempana kuin hän on. Mutta niin kuin suruttomat ylönkatsoivat Johannesta, niin he myös ylönkatsovat Jesusta ja Hänen opetuslapsiaan, ja niin se nytkin tapahtuu. Ei suruttomat huoli lain saarnaajasta sen tähden, että se haukkuu ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä, eikä suruttomat huoli evankeliumin saarnaajasta, joka kehoittaa katuvaaisia ja epäileväisiä sieluja uskomaan. Mutta me kuulemme Stefanuksen todistuksesta ja Kristuksen omasta suusta, että kristityt ovat kiittäneet Johannesta totuuden tunnustajaksi ja hengelliseksi opettajaksi, joka on opettanut Jumalan tien totuudessa. Ei kristityt pahene Johanneksen lakisaarnasta, sillä he tuntevat lain saarnan tarpeelliseksi, ei ainoastaan suruttomille, vaan myös kristityille omantunnon heräykseksi ja synnin tuntemiseksi, niin myös ojennusnuoraksi jokapäiväisessä elämässä. Sen vuoksi Stefanus otti Johanneksen todistajaksi puheensa päälle, vaikka ei maailma sen tähden uskonut, että Johannes on hengellinen opettaja, koskapa he sanoivat, että Johanneksella on perkele. Me olemme nähneet kaikista maailman ihmisten menoista, etteivät he pitäneet Johannesta oikeana, eikä myös Kristusta. Eivät he tykkää lain saarnaajasta eikä myös evankeliumin

saarnaajasta. Mutta kristityt pitävät molemmat tarpeellisena, sillä he tietävät, että molemmat ovat hyödyksi. Jos laki ei ole vaikuttanut ihmisessä totista katumusta, niin ei evan keliumikaan saata vaikuttaa totista uskoa. Jos lain saarnaaja ei ole valmistanut Herralle Jesukselle tietä ihmisten sydämiin, niin ei pääse Siionin Kuningas kulkemaan ihmisten sydämiin.

“Kenenkä te luulette minun olevan?” Niin kysyi Johannes kansalta. Jos joku Johanneksen opetuslapsista olisi ollut niin hullu, että hän olisi uskonut, että Johannes on Kristus, niin hänen sanansa kuuluvat: “En minä ole se, vaan minä olen huutavan ääni korvessa; valmistakaat Herralle Jesukselle tietä!” Ja me uskomme, että kaikkien Jesuksen opetuslasten, jotka ovat kuulleet Johanneksen parannussaarnoja, pitää todistaman, että Johannes on saarnannut totuuden syntisille, ja että hän on näyttänyt sormellaan Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Ja ne harvat sielut, jotka ovat ennen olleet Johanneksen opetuslapsina, mutta nyt ovat tulleet Jesuksen opetuslapsiksi, pitää todistaman Stefanuksen kanssa, että Johannes on saarnannut kaikelle Israelin kansalle ja todistanut Hänestä, joka Johanneksen edellä ollut on, vaikka sokeat raukat eivät ole Häntä tunteneet, ennen kuin Johannes näytti sormellansa Jumalan Karitsata, joka pois ottaa maailman synnit. Ne harvat sielut, jotka nyt seuraavat Jesuksen verisiä askeleita Yrttitarihasta Golgatan mäelle, pitää todistaman, että Johannes on oikein opettanut Jumalan tien totuudessa, ja että hän on näyttänyt

katuvaisille, murheellisille, epäileväisille ja epäuskoisille Jumalan Karitsata, joka pois ottaa maailman synnit. Ja nyt hän saattaa iloita niin kuin Yljän ystävä, että Ylkä on voittanut yhden morsiamen, joka on kyllä ruma maailman edessä, mutta kaunis Isän ja Pojan ja kaikkien enkeleitten edessä, sillä Jumalan Poika on kaunistanut köyhän morsiamensa, ja antanut hänelle uudet vaatteet ja kihlasormukset käteen ja kruunun päähän, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä, ja sen tähden saattaa Hän nyt näyttää köyhän morsiamensa Isälle ja taivaan enkeleille, ja ne täytyvät ihmetellä, kuinka tämä rupinen huora, jonka päälle kaikki siveät huorat sylkevät, on niin kauniiksi tullut. Kuule nyt Sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas köyhän morsiamen nöyrä rukous ja sydämellinen huokaus: Isä meidän, joka olet taivaissa, j.n.e.

Evankeliumi Joh.1: 19-28

Johanneksen todistus maailmalle on ylöskirjoitettu tämän päivän evankeliumissa, koska papit ja leviitat lähetit kysymään häneltä: “Kukas olet?” Niillä oli se tarkoitus, että Johannes oli yksi villihenki, joka pitää lain varjon alla saatettaman pois. Jos hän olis vastannut sillä lailla, että he olisit päässeet ottamaan häntä sanasta kiinni. Papit ja leviitat luulit Johanneksen olevan hengellisessä ylpeydessä, ja sillä väärällä luullolla kysyit he:” Kukas olet?” Ja: “Minkäkaltainen mies sinä olet?” Ja niin kuin fariseukset välimmiten kysyit Jesukselta, miksikä sinä itsiäs teet?” Eli niin kuin

suruttomat välistä sanovat:” Kristityt pitävät itsensä ylön hyvänä ja ylön korkiaksi se nousee, joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi.” Mutta Johannes tunsi heidän kavaluutensa ja antoi heille senkaltaisen vastauksen, ettei he saattaneet hänelle mitään tehdä.

Meidän pitää siis Jumalan armon kautta perään ajatteleman, minkäkaltaisen Johanneksen todistus on itsensä, eli mitä yksi parannuksen saarnaaja ajattelee itsestensä. Suruttomat luulevat, että semmoisella on ylön korkiat ajatukset itsestensä, joka niin paljon haukkuu muita. He luulevat, että semmoinen mies on ylpeydessä. He sanovat, että parannuksen saarnaaja pitää itsensä ylön hyvänä ja katsoo muita ylön, koska hän nuhtelee maailmaa synnistä ja vaatii parannuksen. Mutta eipä ole vielä yksikään profeetta löytynyt, joka olis itsensä hyvänä pitänyt, vaikka maailma on niin sanonut ja ajatellut kaikista profeetoista Mooseksesta saakka. Sillä Mooseksen aikana olit jo perkeleen orjat soimanneet Moosesta: “Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.” Ja me kuulemme taas Mooseksen kutsumuksesta, että Mooses oli aivan vastahakoinen, koska Jumala käski hänen mennä johdattamaan Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Ei Mooses tahtonut ollenkaan siihen virkaan mennä, sillä hän arvais, että siitä tulee hänelle suuri vaiva, koska hänen pitää taisteleman yhden hillimättömän väen kanssa, josta ei tule kiitosta, mlftta aivan vihaa, vainoa ja vastahakoisuutta. Semmoiseen virkaan ei mene yksikään viinaporvari, eikä myös voiporvari, sillä he sanovat:” Pitäköön kukin itsestensä

vaarin. En ole kenenkään neuvonantaja.” Mutta kun Jumala suuttui Moosekselle hänen tottelemattomuutensa tähden, silloin täytyi hänen mennä. Ei auttanut enää laiskuuden ja vanhan aatamin estelemiset. Mooses sai tuta Jumalan vihaa tunnossansa. Silloin täytyi hänen ruveta muille saarnaamaan. Ja niin se on myös käynyt kaikille muillekin, jotka ovat alkaneet muille saarnaamaan parannusta. Ne ovat siihen vaaditut, ja vastoin tahtoansa siihen virkaan pantut. Mooses ja kaikki profeetat ovat ensinnä kovin panneet vastaan, koska käsky tuli ylhäältä, että heidän pitää saarnaaman muille parannusta. Mooses sanoi Herralle: “Minulla on kankia kieli ja hidas puhe, ei minulla ole saarnaamavoimaa.”

Katsokaat perään, te totuuden saarnaajat, jos teillä ei ole samankaltaiset esteet kuin Mooseksella. Jos te panette sen esteeksi, ettei ole semmoiset luonnolliset eikä hengelliset lahjat, että te saatatte johdattaa Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Katsokaat perään miehet ja varoittakaa, ettei Jumalan viha vielä kerran syty, ja te saatte vielä kerran tuta Jumalan vihaa teidän tunnossanne siitä hengellisestä laiskuudesta, ettette viitsi enää haukkua, ei keitureita eikä hajallisia ja eksyväisiä lampaita. Oli kuitenkin Mooseksella semmoinen rakkaus kansalle, ettei hän tahtonut yksin mennä taivaan valtakuntaan.

Mutta tämä Mooseksen ja Johannes Kastajan virka on yksi koiran virka, ettei ole suinkaan hauska vanhalla aatamilla olla koirana. Erinomattain koska keiturit puskevat koiria ja lampaat ovat hajallansa ja juoksevat suden perässä, silloin

väsyvät viimein koiratkin. Koska Isäntä antaa koirille lientä ja luita, ajetaan heidät vielä ulos porstuaan haukkumaan varkaille. Ettekös näe, että lampailta on parempi etu kuin koirilla, sillä lampaat lasketaan läättiin, koska se suuri Paimen on koirainsa kanssa heitä koonnut? Mutta koirille annetaan lientä ja luita, ja ajetaan vielä ulos porstuaan haukkumaan varkaille. Ei ole siis koiran virka soma vanhalle aatamille. Mutta älkäätkö sen tähden pistäkö sängyn alle, te keiturin koirat, ja te lammaskoirat, vaan olkaat virkut haukkumaan metsän eläviä, että Isäntä pääsee niitä ampumaan, ja keitureita, jotka tulevat varastamaan lammasten ruokaa, niin myös niitä hajallisia lampaita, jotka eivät ole pysyväiset laumassa, sekä syrjäläisiä, jotka pakkaavat laumasta erkaantumaan, että myös lihavia lampaita, jotka pakkaavat raadollisia puskemaan, hyvin tietten, että teidän virkanne on yksi painava virka. Vaikka Paimen antaa teille ainoastansa lientä ja luita, kyllä Hän sen tähden pitää suuressa arvossa teitä, jos Hän välistä ajaa teidät ulos lämpimästä huoneesta haukkumaan varkaille. Me olemme kuitenkin vakuutetut siitä, että koska pakkainen tulee ja te rupeatte porstuassa vinkumaan ja kynsimään oven päälle, sanoo Isäntä palvelijoillensa: "Laskekaat koirat sisälle!" Silloin saatte olla Isännän huoneessa ja levätä aamuun asti. Silloin te pääsette juuri sen valkian viereen, jonka Jesus tuli sytyttämään maan päälle. Mutta älkäätkö ottako ruokaa lasten kädestä, älkäätkö te koirat vahdatko ruokapalasia, joita lapset kantavat kädessänsä, joita Vanhin on rakkaudesta niille antanut. Usein ne

hulliaiset pudottavat ruokansa sekä suusta, että kädestä, ja sitten he parkuvat. Mutta älkäätkö vain näpätkö ruokaa lasten kädestä, vaan paremmin vinkukaat pöydän alla ja syökäätkö niitä muruja, jotka putoavat Herran pöydältä. Jos lapset tahtovat koetella teidän korvianne, niin älkäätkö purko, vaan vinkukaat lasten käsissä, sillä se on hiljainen koira, joka vinkuu lasten käsissä.

Nyt olemme osoittaneet, että Moosesen, profeettain ja Johannes Kastajan virka on yksi koiran virka. Ei suinkaan ole hauska koirana olla, mutta koira on luotu haukkumaan. Ja me tiedämme, että tavallinen koira on hyödyllisempi Isännälle kuin iso laiska palvelija. Ja me tiedämme myös, että Isäntä pitää paljon yhdestä hyvästä koirasta, joka on virkku haukkumaan ja hajallisia lampaita kokoamaan, ja jolla on hyvä nokka haistamaan metsän eläviä. Johannes Kastajan virka oli yksi koiran virka, ja me tiedämme vakaisesti, ettei hän ole ollut mykkä koira, niin kuin Jumala soimaa muutampia opettajia vanhassa Testamentissa profeetta Jesajan suun kautta: "He ovat mykkät koirat, eivät he hauku ketään." Sillä muutampi laiska koira on semmoinen, koska Isäntä kutsuu häntä kanssansa haukkumaan, niin koira pistää sängyn alle ja luulee ilmankin, että hän nyt saapi siellä olla. Mutta me tiedämme, että semmoiset mykkät koirat hirtetään, jotka ei hauku ketään. Mutta Johanneksesta todistavat kaikki evankeliumin kirjoittajat, Stefanus ja Pyhä Paavali, että hän on haukkunut niin kuin aikamies. Hän on saarnannut lakia parannukseksi ja omantunnon herätykseksi. Ja

minä uskon, että kaikki Jesuksen opetuslapset pitää todistaman minun kanssani, että semmoinen huutavan ääni tämän maailman korvessa on ollut sangen tarpeellinen, sillä hän on sen kautta valmistanut Herralle Jesukselle tien ihmisten sydämiin. Ei olis moni vastaanottanut Jesusta, ellei Johannes olis haukkumisellansa valmistanut ja sormellansa osoittanut Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit.

Ja nyt, te Jesuksen opetuslapset, jotka olette ennen olleet Johanneksen opetuslapset, koska Johannes on näyttänyt teille Jumalan Karitsaa, niin seuratkaat nyt sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Seuratkaat Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgataan, ja seisokaat murheellisella sydämellä ristin kohdalla katsellen Hänen haavojansa, Hänen orjantappuroilla kruunattua päätänsä, Hänen lävistettyä kylkeänsä, että te pääsisitte silläkään hetkellä irti maailmasta, että kaikki maailman rakennukset kaatuisit maahan, ja pääsisitte viimein seuraamaan Häntä taivaaseen astumisen vuorelle, jossa te ilolla ja riemulla saatte kumartaa Häntä ja ylistää Hänen korkiaa nimeänsä nyt ja iankaikkisesti, amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkiston kokoelmista.
Jäljentänyt Gabriel Mutoslompolo v. 1876.
UUSI POSTILLA N:o 92 (1897).

Pietari sanoi Vapahtajalle: **Jos minun pitäis kuoleman sinun kanssa, en minä ikänänsä kiellä sinua. Niin sanoit myös muut opetuslapset.**

Me kuulemme näistä Pietarin sanoista, että hän aikoi kuolla Vapahtajan kanssa. Ja tämä aikomus oli kyllä itsestänsä hyvä, mutta ei Pietarilla vielä silloin ollut sitä rohkeutta, että hän olis saattanut henkensä antaa Vapahtajan tähden, vaikka hän luuli saattavansa kuolla Vapahtalan kanssa. Mutta hänellä oli väärä tunto siinä asiassa. Ei Pietari vielä silloin tuntenut itsensä oikein. Hän tunsikin kyllä, että hän rakasti Vapahtajaa niin paljon, että hän olis ollut valmis kuolemaan Jesuksen kanssa, mutta oma rakkaus oli suurempi kuin Kristuksen rakkaus. Niin muodoin oli tämä rakkauten tunto yksi väärä tunto. Oma sydän oli niin petollinen, ettei hän sitä tuntenut oikein. Mutta minkä tähden muut opetuslapset sanoit niin kuin Pietari, että he olisit valmiit kuolemaan Jesuksen kanssa. Olikohan heilläkin niin suuri rakkaus Jesusta kohtaan, että he olisit olleet valmiit kuolemaan, vai oliko heillä se tarkoitus, ettei he tahtoneet olla huonommat kuin Pietari? Emme tiedä niin vakaisesti, olikohan muilla opetuslapsilla niin väärä tunto, että he luulit saattavansa kuolla Vapahtajan kanssa, vai oliko heillä se kunnian pyyntö, ettei he tahtoneet olla huonommat kuin Pietari. Kuka tiesi, jos kunnia saattoi heitä niin ajattelemattomasti puhumaan ilman tutkimatta ja ilman koettelematta omaa sydäntänsä. Mutta sen me tiedämme, ettei Judas ole

koskaan sanonut, että hän olis valmis kuolemaan Jesuksen kanssa. Ja kuinkapa Judas saattoi sen sanoa, joka varsin Herran Ehtoollisen jälkeen erkani muitten opetuslasten seurasta? Ei hän saattanut enää istua Herran Ehtoollisen huoneessa siksi, kuin Herran siunaus oli luettu. Ahneuden ja kunnian ja vihan perkele ajoi häntä ulos Herran huoneesta. Ei Judas ole kuullut koko sen saarnan, jonka Jesus on saarnannut Herran Ehtoollisen jälkeen. Ja kuinkapa Judas saattoi niin kauvan istua Herran Ehtoollisen huoneessa siksi kuin saarna oli pidetty ja Herran siunaus luettu, koska kolme perkelettä pakotti häntä ulos menemään Herran huoneesta? Ei hän vihtinyt enää siellä istua ja kuunnella Jesuksen saarnoja, vaan niin pian kuin hän sai sen kastetun palan suuhun, meni hän ulos. Ja niin tekevät vielä nytkin Juudan lihalliset veljet ja nepaimet. He menevät ulos Herran huoneesta sen kastetun palan jälkeen. Ei he odota saarnaa. Ei he odota Herran siunausta. Ilmanki se kastettu palainen on tarttunut väärään kurkkuun, että he sen tähden täytyvät ulos mennä ryitämään ja kraakkumaan. Sillä he ovat Herran ehtoollisen aikana sisällä niin kuin Judas, mutta varsin sen kastetun palan jälkeen menee heihin perkele, ja se perkele ajaa heitä ulos Herran Ehtoollisen huoneesta ja muitten opetuslasten seurasta. Ei he huoli istua sisällä saarnan aikana, ei he odota Herran siunausta, vaan niin pian kuin se kastettu palainen on tarttunut väärään kurkkuun, häätyvät he (lähteä) ulos Herran Ehtoollisen huoneesta. Ja muut opetuslapset jäävät arvelemaan, mitä varten tuo Judas menee

ulos Herran Ehtoollisen huoneesta ennen kuin saarna on päätetty ja Herran siunaus on luettu.

Niin ei ole siis Judas sanonut itsensä valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa. Ja kuinkapa hän saattaa sanoa itsensä valmiiksi kuolemaan, jonka sydämeen on mennyt perkele sen kastetun palan jälkeen? Ja koska Judas ei ole sanonut itsensä valmiiksi kuolemaan, ei suinkaan Juudan lihalliset veljet ja nepaimet sano koskaan, että he ovat valmiit kuolemaan. Eikä he luule tulevansa valmiiksi ennen kuin kuolemassa. Mutta Judas meni vähää ennen kuolemata salaripissä tunnustamaan syntiänsä suruttomain pappein edessä, jotka olit Jesuksen ristin viholiset, ja sen jälkeen tuli hän ilmanki valmiiksi kuolemaan. Rietas sai hänen päällensä niin suuren vallan, että hän meni ulos hirttämään itsensä. Niin muodoin Judas ei ole saattanut tunnustaa itsensä valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa. Ja hänen veljensä seuraavat hänen esimerkkiänsä siinäkin asiassa, ettei he saata tunnustaa itsensä valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa, sillä omatunto todistaa, ettei he ole valmiit. Ja kuitenkin he luulevat tulevansa valmiiksi kuolemassa. Olikos sitte Judas valmis kuolemaan, koska hän kuoli? Oli ilmanki valmis astumaan alas helvettiin.

Mutta Pietari uskalsi sanoa itsensä valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa, ja tuli myös valmiiksi, vaikka ei silloin juuri, koska hän sen sanoi, mutta heluntaipäivän jälkeen, ja monta kymmentä ajastaikaa ennen kuin hän kuoli. Hän oli siis valmis kuolemaan ennen kuin kuolema tuli. Mitäs nyt Judas siihen tuumaa?

Ilmanki Judas arvelee, että Pietari pitää itsensä ylön hyvänä, ja sen hengellisen ylpeyden tähden hän semmoisia saarnaa. Mutta minä arveilen, että Pietarin olis pitänyt paremmin tutkia sydämensä ennen kuin hän semmoisen painavan tunnustuksen teki, sillä hän puhui tuntuensa jälkeen; ei sen vuoksi, että hän piti itsensä hyvänä, vaan hän luuli itsellensä olevan niin suuren rakkauden Jesusta kohtaan, että hän olis saattanut kuolla Jesuksen kanssa. Mutta tämä rakkauden tunto oli silloin vielä väärä tunto. Ja sen tähden olis muillekin opetuslapsille tarpeellinen, että he tänäkin päivänä rupeisit tutkimaan sydämensä, ennen kuin he sanovat niin kuin Pietari: "Me olemme valmiit kuolemaan Jesuksen kanssa." Pietari on siinä paikassa tullut petetyksi, että hän luuli itsellensä olevan niin paljon rakkautta Jesusta kohtaan, että hän olis saattanut kuolla Jesuksen kanssa. Ja jos muut opetuslapset sanovat niin kuin Pietari ennen kuin he tutkivat itsiänsä, niin he myös tulevat omalta sydämeltä petetyksi. Mutta tämä Pietarin erhetys (ei) auta Judasta missään paikassa. Jos vielä Judas sanois Pietarille: "Ylön varhain sinä Pietari rupeisit tuntemaan itsiäs valmiiksi", niin saattais Pietari sanoa Juudalle: "Miksi (et) tunnustanut petollisuuttas Herran Ehtoollisessa? Miksis ulos menit Herran Ehtoollisesta ennen kuin Herran siunaus oli luettu? Mikset mennyt ulos itkemään porstuassa ja katumaan syntiästä, vaan menit ylimmäisten pappein tykö hopittamaan viholisia kiinni ottamaan Jesusta?" Sen tähden, ettei Juudalle tullut katumus ennen kuin Jesus oli tuomittu, sen tähden hän

meni ulos hirttämään itsensä. Niin muodoin Judas on astunut alas helvettiin sen tähden, että hän lyökkäis katumuksen siihen asti, että Jesus oli tuomittu. Mutta Pietari, joka itsensä tuntemattomuuden tähden tunnusti itsensä ylönsä varhain valmiiksi kuolemaan Jesuksen kanssa, teki kuitenkin katumuksen ennen kuin Jesus oli tuomittu, ja sai myös syntiänsä anteeksi.

Tutkikaat nyt sydämitänne, muut opetuslapset, ennen kuin te sanotta niin kuin Pietari; ja sitte vasta, kuin te oletta tutkineet itse teitä, sitte vasta sanokaat Herralle, jos hän kysyy teiltä, “rakastatko minua enemmän kuin nämät”, sanokaat nöyrällä ja murheellisella sydämellä: “Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua. “ Vissimmästi on Herra Jesus kysynyt teiltä kolme kertaa: “Rakastatko enemmän minua kuin nämät?” Ja kolme kertaa täytyy teidän vastata tämän painavan kysymyksen päälle. Ja muistakaat vaan, että Pietari tuli murheelliseksi, koska Jesus kysyi kolmannen kerran: “Simon, jne.” Ja minä luulen olevan syytä teidänkin tulla murheelliseksi, koska Jesus rupeaa kysymään sen rakkauden perään, joka oli kerran palava, mutta on nyt puuttumallansa. Teidän pitäis tulla murheelliseksi niin (kuin) Pietari, koska te tunnette, kuinka vähän te olette rakastaneet Häntä, kuinka vähän te olette kiittäneet Häntä, kuinka vähän te olette muistaneet Hänen tuskaansa ja vaivaansa ja rakkauttansa ja veren vuodatusta. Niin kumartakaat nyt polvianne armoistuimen (edessä) ja tunnustakaat murheellisella ja katuvaisella sydämellä: “Minä vaiv(ai-

nen syntinen ihminen j.n.e.)

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 44.

Luetussa pyhässä evankeliumissamme puhuu apostoli Johannes valkeudesta ja pimeydestä, koska hän sanoo, että valkeus valaisee pimeydessä, eikä pimeys ole sitä käsittänyt. Näitten sanojen johdosta pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta ajatteleman, kuinka hengellinen valkeus valaisee pimeydessä, mutta pimeys ei ole sitä käsittänyt.

Kun Raamattu puhuu hengellisestä valkeudesta, niin sillä ei tarkoiteta ainoastaan oikeaa hengellisten asiain tietoa, vaan myös totista ja elävää kristillisyyttä. Pimeyden kanssa ei ymmärretä ainoastaan pimeyttä ymmärryksessä eli tiedon puuttumista Jumalasta ja Hänen tahdostaan, tietämättömyyttä totisesta kristillisyydestä, vaan pimeyden kanssa tarkoitetaan myöskin vääriä kristillisyyttä eli kristillisyyden puutosta. Apostoli Johannes kutsuu Vapahtajan valkeudeksi, joka valaisee pimeydessä, koska Hän halusi valaista kaikki ihmiset, eli antaa heille totisen tiedon Jumalasta ja Hänen tahdostaan. Hän tahtoi näyttää heille, kuinka he tulisivat vapahdetuiksi perkeleen vallan alta ja sovitetuiksi Jumalan kanssa. Mutta tätä hengellistä valkeutta ei hengellinen pimeys saattanut käsittää. Sillä ne, jotka kuulivat Hänen sanansa, eivät ymmärtäneet siitä mitään, niin eivät edes Hänen omat opetuslapsensa saattaneet ymmärtää Hänen puhettansa, kun Hän puhui sovintokuolemastaan. Se oli heille pimeää puhetta. Kuinka Hänen vihollisensa voivat käsittää Hänen lähettämisenä tarkoituksen, kun eivät Hänen opetuslapsensakaan voineet ymmärtää Hänen oppiansa ennen kuin he saivat

valaistuksen Pyhäältä Hengeltä? Hänen vihollisensa olivat erityisesti ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, ja nämä luulivat omaavansa oikean hengellisen valkeuden, koskapa he olivat kirjanoppineet. Mutta kyllä Nikodemuksesta nähtiin, minkä verran hän ymmärsi Vapahtajan oppia uudestisyntymisestä. Hän ei saattanut käsittää, kuinka vanha ihminen voi uudestisyntyä. Kuinka sitten ylimmäiset papit saattoivat käsittää Vapahtajan oppia sovinnosta, vanhurskauttamisesta uskon kautta Kristuksen päälle, kun heidän pahuutensa oli tehnyt heidät sokeiksi, niinkuin Salomo todistaa. Kun ihmisen pahuus tekee hänet sokeaksi, niin hän ei saata käsittää vähintäkään niistä kappaleista, jotka kuuluvat totiseen kristillisyyteen. Sen ajan kirjanoppineet luulivat omaavansa oikean tiedon Jumalasta ja hengellisistä asioista, ja sen tähden he kysyivät: “Olemmeko mekin sokeat?” Mutta Vapahtaja vastasi heille: “Jos te olisitte sokeat, niin ei teillä olisi syntiä, mutta nyt te sanotte “me näemme”, ja sen tähden pysyy teidän syntinne.” Se on, jos te tunnustaisitte teidän sokeutenne, niin te saattaisitte antaa opettaa teitä, mutta nyt te sanotte “me näemme”, ja sen tähden te pysytte uppiskaisuudessanne. Myös nyt sanovat useimmat suruttomassa joukossa: “Me näemme.” Se tarkoittaa: “Kyllä me tiedämme, kuinka ihminen tulee autuaaksi, mutta emme tee sen mukaan.” Mutta se on useimmin oikean kristillisyyden tieto, joka puuttuu, sillä kun luonnollinen ihminen näkee hengellisen valkeuden eli elävän kristillisyyden vaikutuksia, silloin hän vasta tulee oikein umpisokeaksi.

Sillä luonnollinen ihminen katsoo totisen ja elävän kristillisyyden haaveiluksi. Se tuli, jota Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, näyttää pimeyden hengille perkeleen tulelta. Umpisokea järki ei voi nähdä muuta kuin harhaoppia ja haaveilua jokaisessa heräyksen alussa. Siinä juuri on kirous, että kirjanoppineet ja fariiseukset näkevät Jumalan helvetissä ja perkeleen taivaan valtakunnassa. He näkevät perkeleen Jumalan Pojassa, eli Jumalan Poika näyttää heistä pohjattomuuden henkilöltä. Uskottoman joukon silmissä on kristillisyyden ulkokullaisuus ja haaveilu. Pyhän Hengen vaikutukset näyttävät juoppohulluudelta, ja kristityt näyttävät haaveilijoilta ja villihengiltä.

Tämä juuri on, mitä apostoli Johannes sanoo juhlapäivän evankeliumissa, että valkeus valistaa pimeydessä, mutta pimeys ei saattanut sitä käsittää. Mutta miltä nyt pimeys näyttää maailman silmissä? Joo, pimeys näyttää valkeudelta maailman silmissä. Pimeys näyttää niitten silmissä, jotka ovat tottuneet oleselemaan pimeydessä lapsuudesta asti, näitten pimeyden henkien silmissä näyttää pimeys hengelliseltä valkeudelta. Sillä pimeydellä ei tarkoiteta ainoastaan tietämättömyyttä totisen kristillisyyden vaatimuksista ja väärää käsitystä kristillisyyden todellisesta olemuksesta, vaan pimeydellä tarkoitetaan myöskin pimeyden töitä, jolta Paavali luettelee Gal.5:19 ja seuraavissa: "Mutta lihan työt ovat julkiset, kuin on huoruus, salavuoteus, saastaisuus, haureus, epäjumalain palvelus, noituus, vaino, riita, kateus, viha, torat, eripuraisuus, eriseura, pahansuomuus, murha, juopumus, ylönsyömyys ja

muut sen kaltaiset." * Tässä apostoli luettelee ei vähempää kuin neljänlaista huoruuden syntiä, joita pakanat harjoittivat, ja vielä nytkin kastetut pakanat harjoittavat. Tässä mainitaan epäjumalain palvelus, jota pakanat harjoittivat julkisesti, mutta jota vielä tänäänkin harjoittavat kaikki kastetut pakanat hengellisesti, se on, yhdellä on vatsa jumalanansa, toisella on tavaransa jumalanaan, jota hän yrittää enentää riitelemisellä ja petoksella. Jos noituutta ei harjoiteta nyt niin paljon kuin harjoitettiin pakanoitten keskuudessa, niin tahtoo kuitenkin taikausko riippua monessa pakanassa vielä tänä päivänä. Riita, kateus, viha, torat ovat kyllä yleiset meidän joukossamme, niin, vieläpä tappelu ja murha tapahtuu usein. Juopumus on yksi lihan töitten joukossa, joka on tullut yleisemmäksi meidän joukossamme kuin pakanoitten joukossa.

Mutta siinä juuri on perkeleen valta, että hän kääntää palvelijoittensa silmät nurin, niin että synti tulee luvalliseksi, niin kuin esimerkiksi viinakauppa tulee luvalliseksi elatuskeinoksi, vaikkakaan tätä elatuskeinoa ei yleisesti katsotakaan kunnialliseksi. Siveettömyys ei ole mikään synti sille sokealle joukolle, joka elää kuin luontokappaleet, sekä avioliitossa että avioliiton ulkopuolella. Ylpeyttä ja koreutta vaatetuksessa ei myöskään katsota miksiäkään synniksi. Lyödä palloa ja pelata korttia sunnuntaina ei ole mikään synti, niin ajattelevat perkeleen palvelijat. Mutta kaikki nämä pimeyden henget, jotka elävät juopumuksessa, haureudessa ja kirouksessa, ahneudessa, kateudessa, takapuheessa,

ylpeydessä, koreudessa, huvissa ja synnillisissä ajankuluissa, nämä pimeyden henget eivät voi käsittää valkeutta, koska he vihaavat valkeutta. Se on, he vihaavat totista kristillisyyttä, koska Pyhä Henki nuhtelee heitä heidän jumalattoman elämänsä tähden. Juuri siinä on juudalaisten hengellinen viha Kristusta kohtaan, että he tahtoivat tappaa Hänet, koska Hän oli tuominnut (heitä). Ja kuitenkin sanovat tämän ajan armonvargaat: "Ei, Hän ei ole tuominnut ketään. Hän on luvannut taivaan valtakunnan kaikille sokeille kelmeille ja skorpiooneille." Mutta niin ei ole Luther opettanut, että kaikki tulevat autuaiksi. Se, jolla on kuollut usko pääkallossa, ajattelee, että saa juoda kohtuullisesti ja kirotta kohtuullisesti ja huorata kohtuullisesti ja tehdä viinakauppaa kohtuullisesti. Mutta katso, semmoinen oppi ei ole pyhässä Raamatussa, vaan siellä lukee: "Tehkää parannus, taivaan valtakunta on aivan läsnä!" Sinun pitää ensin tehdä parannus ja sitten rukoilla Jumalalta armoa, että saatat tehdä totisen katumuksen. Jos tahdot tulla autuaaksi, niin pitää sinun kanssasi käymän niin kuin opetuslapsien kävi. Ensin he tekivät parannuksen Johannes Kastajan saarnan jälkeen. Mutta mitään murhetta heillä ei ollut ennen kuin Vapahtajan kuoleman jälkeen. Heidän täytyi langeta toivottomuuteen ennen kuin he saattoivat saada elävän uskon. Ja niin on myös käynyt Lutherin, joka mietiskeli kaksi vuotta ennen kuin hän saattoi saada elävän uskon. Ja jos ei Luther olisi mietiskellyt, niin me olisimme tänä päivänä vielä paavin valtakunnassa. Mutta Lutherinko ainoastaan

tarvitsi mietiskellä? Hänenkö ainoastaan tarvitsi tehdä totinen katumus ja parannus? Jaa, semmoiselta se nyt näyttää luterilaisessa kirkossa. Meidän ei tarvitse mietiskellä, koska Luther on mietiskellyt tarpeeksi meidän kaikkien edestä. Meidän ei tarvitse langeta toivottomuuteen, koska Luther on ollut toivottomuudessa. Meidän tarvitsee ainoastaan uskoa ja olla maailman kaltainen, niin mehän tulemme autuaiksi. Me saamme kai varastaa ja uskoa, huorata ja uskoa, kirotta ja uskoa, pitää viinakauppaa ja uskoa, me saamme nyt elää niin jumalattomasti kuin tahdomme ja kuitenkin uskoa, että tulemme autuaiksi, koska Vapahtaja on tullut maailmaan vapahtamaan katumattomia syntisiä. Jaa, kaiketi on Jeesus tullut maailmaan vapahtamaan paatuneita ja katumattomia syntisiä, jotka eivät tarvitse mitään parannusta. Mutta murheelliset ja katuvaiset, jotka huokaavat kuin publikaani, jotka itkevät kuin syntinen vaimo Simonin huoneessa, niitä ei Jesus ole tullut vapahtamaan, koska he ovat haaveilijat ja villihenget, eli kerettelijät.

Mutta me toivomme kuitenkin, että publikaani, joka huokasi, ja vaimo, joka itki, ja se katuvainen ryöväri, tulevat ensimmäiseksi taivaan valtakuntaan ja sitten murheelliset opetuslapset ja mietiskelevä Luther. Nämä ja ne, joilla on samat tunteet, samat koettelemukset, ja ne, jotka samalla tavalla ovat tulleet uskoon, saavat nähdä Jumalan pyhyiden, jos he kilvoittelevat ja sotivat loppuun asti. Mutta ei ole mikään helppo asia tulla autuaaksi. Suuren vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle mennä. Älä luota

nuoruutesi päälle, nuorukainen! Sinä voit
plan maata haudassa. Älä luota harmai-
siin hiuksiisi, sinä iäkäs! Harmaan-
tuneella pääläellasi et voj ansaita muuta
kuin iankaikkisen kuoleman, jos et ajois-
sa ajattele, mitä sinun rauhaasi kuuluu.
(Amen.)

Suomennettu ruotsinkielisestä jäljennöksestä, joka
sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan.

Saarna on pidetty Kōnkäsen kirkossa v. 1857. Kolmas Postilla

Kuka uskoo meidän saarnamme, ja kenelle Herran käsi-
varsi ilmoitetaan? Sillä hän
nousee ylös hänen edesssä niin kuin
vesa kuivasta maasta. Ei hänellä ole
muotoa eikä kauneutta. Me näimme
hänen, vaan ei ollut hänellä sitä
muotoa eikä kauneutta, kuin meille
olis kelvannut. Es.53: 1,2

Tässä puhuu profeeta Esaias Vapahtajasta niin kuin yksi surutoin ihminen, joka vasta on herännyt synnin unesta. Profeeta Esaias panee itsensä suruttomain seuraan, ja tekee itsensä niiden vertaiseksi, jotka katsovat ylös Vapahtajan. Me näimme Hänen, mutta ei Hänellä ollut sitä muotoa eli kauneutta, joka meille olis kelvannut. Niin ylönkatsottu oli Jumalan Poika tultuansa, ettei kenkään kehdannut katsoa Hänen päällensä. Kaikki pidit Hänen Josefin poikana, siihen asti, että Pietari rupeis tunnustamaan uskonsa: "Sinä olet elävän Jumalan poika." Niin kuin Jumalan Poika oli ylönkatsottu ja huonona pidetty mailman joukosta, niin oli myös Hänen oppinsa ylönkatsottu ja vääränä pidetty. Joka paikassa, kussa evankeliumi siitä Ristiinnaulitusta saarnattiin, katsoit judalaiset ja pakanat sitä oppia ylös ja pidit vääränä. Ja koska he näit, minkä kaltaiset vaikutukset tulit siitä saarnaamisesta, sitte judalaiset ja pakanat suutuivat vielä enemmän ja rupeisit kristityitä vihaamaan. Mutta he aloit ylös hiljan niitä vainoimaan, ettei he enää saattaneet kaikkia hävittää. Sillä muotoa pääsi aina se ristin uskon villitys levenemään. Vanhat suomalaiset myös teit kovan vastuksen, kos-

ka yksi Ruotsin kuningas, pyhä Eerikki, tuli suomalaisille tarjoamaan tuota kristinoppia ja ristin uskoa heille. Sillä vanhat pakanat pidit sitä vääränä ja villityksenä. Niin muodoin sopii tämä profeetta Esaiaksen ennustus kaikille judalaisille ja pakanoille.

Ei ollut Hänellä se muoto ja kauneus joka olis meille kelvannut. Kelpaakos nyt Vapahtajan oppi pakanoille paremmin kuin ennenkään? Uskovatko nyt pakanat paremmin kuin ennenkään, että Jumalan Poika on syntynyt tallissa, ja että Hänen oppinsa on oikia ja autuaaksi tekeväinen? Eipä voi pakanat vielä nytkään tykätä siitä Nazarenuksen opista, koska se saarnataan niin, että pois entinen pakanallinen usko, ja pois entinen pakanallinen elämä. Mutta kussa papit niin saarnaavat, että pakanat ei tarvitse sen tähden luopua vanhasta uskostansa, eikä muuttaa elämänsä, vaikka he tulevat kristityksi kasteen kautta, semmoiset papit ei tule pakanoilta vihatuksi eikä vainotuksi. Mutta kussa Kristuksen oppi niin saarnataan, että pois vanha usko, pois vanha elämä, joka tahtoo Kristuksen kautta autuaaksi tulla, silloin ottavat pakanat kovin vastaan ja sanovat: "Emme luovu vanhasta uskosta. Olkoon Kristus kristittyin Jumala. Mutta meillä on myös jumala, nimittäin vanha ukko, Väinämöinen ja Ilmarinen, ja pyhät pihlajat." Niin muodoin on Kristus ja Hänen oppinsa ylönkatsottu joka paikassa, kussa pakanat asuvat. Tämän aikaiset pakanat sanovat niin kuin vanhatkin pakanat: "Emme luovu uskostamme. Emme tiedä, mikä uusi oppi tämä on, joka nyt pakataan meidän päällemme. Ja

emme itse ymmärrä, kutka näinä aikoina oikiat kristityt ovat. Ei kristityillä ole parempi elämä kuin pakanoillakaan.” Yksi pakana on kirjoittanut jo toisella sadalla ajastajalla, että kristityt huoraavat niin paljon, ettei ole sanomista. Ja met emme luovu vanhasta uskostamme, niin sanovat kaikki pakanat, koska joku kristitty tulee heitä puhuttelemaan, eli kääntämään oikiaan kristinuskoon. Jos kristityt kuinka selittäisit pakanoille, että he sillä vanhalla uskolla ja sillä vanhalla pakanallisella elämällä menevät helvettiin, niin ei pakanat usko sitä, sanovat vaan: “Emme luovu uskostamme. Ja pitäköön kukin vaarin itsestensä.” Niin muodoin on Kristus vielä nytkin ylönkatsottu ja huonona pidetty. Niin kuin profeeta Esaias kirjoittaa 53: 2 “Ei Hänellä ole sitä muotoa eli kauneutta, joka meille olis kelvannut.” Tässä panee profeetta itsensä juuri suruttoman pakanan vertaiseksi, juuri niin kuin hänki olis ollut niiden seurassa, jotka katsovat ylön Kristusta. Mutta hän tekee sen viekkaudella, että suruttomat paremmin uskoisit, että het katsovat ylön Kristusta, koska profeeta ei ole parempi kuin hetkään. Uskovatkos nyt pakanat, että het katsovat ylön Kristusta ja Hänen opiansa siinä, kuin het katsovat ylön kristityitä? Koska Kristus niin saarnaa, että vanha usko pois, ja vanha pakanallinen elämä pois, jos he tahtovat autuaaksi tulla, silloin tekevät kaikki pakanat vastuksen ja sanovat: “Emme luovu uskostamme, emme muuta elämäämme.” Siinä on juuri syy, minkä tähden pakanat ei tahdo kristinuskoon tulla. He tahtovat pitää heidän vanhan

uskonsa ja vanhan elämänsä. Ja tämä on nyt kaikille tiettävä, että Kristus on tullut judalaisille pahennukseksi ja grekiläisille hulluudeksi. Moni mailman viisas on sanonut, että mailma olis paremmassa voimassa, jos se hullu kristinuskko ei olis tullut mailmaan. Vaikka nyt se saarna rististä on tullut judalaisille pahennukseksi ja grekiläisille hulluudeksi, täytyy meidän aina saarnata, niin kuin apostolit saarnaisit helluntaipäivänä: “Eroittakaat teitänne tästä pahasta suvusta.” Ja meillä on se toivo, että net harvat sielut, jotka uskovat, mitä paimenet saarnaavat joulupäivänä siitä äskensyntyneestä Judan Kunnikaasta, joka istuu Davidin istuimella, ne tulevat katsomaan sitä lasta, joka on syntynyt tallissa, suuressa köyhyydessä. Siinä Hän makaa heinäin ja olkein päällä ihmisten kovuuden tähden. Ei ole Jumalan Pojalle sijaa ihmisten majoissa. Onkos täällä nyt kukaan, joka ottaa Jumalan köyhää poikaa majaan? Onkos täällä yhtäkään, joka armahtaa sitä köyhää lasta ja ottaa Häntä majaan? Ei taida muita olla kuin Maria, Jesuksen äiti, Josef in kihlattu emäntä, joka Häntä ottaa syliinsä. Luontokappaleet aasi ja härkä hautovat Häntä hengellensä, ja rukoilevat Häntä huokauksillansa. Kuule sinä seimessä itkevä Jumalan Poika näiden luontokappalten huokaus, koska muut ei huokaa. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luk.2: 1-14

Joulupäivänä saarnataan Vapahtajan syntymisestä. Mutta ei mailman herrat eikä myös kunnialliset talonpojat usko, että Jumalan Poika syntyi tallissa. Sen

tähden he katsovat Häntä ylöns ja arvelevat niin kuin nazaretilaiset: "Eikö-pä tämä ole Josefin poika?" Ja mistäs tietää Raamattua se, joka ei ole missään opissa käynyt? Koska nyt Jumalan Poika on niin ylöns katsottu varsin syntyissä, ettei yksikään ota Häntä majaan, niin täytyy meidän tällä kerralla perään ajatella, kuka ensinnä on alkanut uskomaan, että Marian poika on Jumalan Poika ja mailman Vapahtaja.

Meidän täytyy tässä tutkinnossa ilmoittaa kaikille uskottomille, ettei yksikään saata kaikesta sydäimestä uskoa, että Marian poika on Jumalan Poika, ennen kuin Hänen sanansa pääsevät sydämeen vaikuttamaan jotakin tuntuvaista ja ylöns luonnollista liikutusta. Niin oli tapahtunut Pietarille, joka oli ensimmäinen, joka tunnusti uskonsa, että se mailmalta vihattu ja ylöns katsottu kansan häiritsijä oli Jumalan Poika. Mistäs nyt tuli Pietarille semmoinen usko, koska kaikilla muilla oli semmoinen usko, että Hän oli Josefin poika? Jo, siitä oli Pietarille tullut se usko, että joku Vapahtajan sana oli koskenut sydämeen ja vaikuttanut siellä jonkun tuntemisen. Se oli yksi Pyhän Hengen viima, joka hänessä vaikutti sen uskon, että Jesus on Jumalan Poika. Sen tähden sanoi Jesus Pietarille: "Ei ole liha ja veri sinulle sitä ilmoittanut." Mutta ei ollut vielä silloin Pietarin tunto herännyt. Ja se usko, jota hän sillä kerralla tunnusti, ei ole autuaaksi tekeväinen, sillä se oli ainoastansa yksi kuollut usko, joka loppui, koska Jesus kuoli. Ei hän jaksanut enää järjelläkään uskoa, että Jesus oli Jumalan Poika. Niin pitää kaikilta loppuman se vanha kuollut usko,

ennen kuin elävä usko löytää sijaa ihmisen sydämessä. Mutta ennen kuin se vanha kuollut usko saattaa loppua, täytyy semmoinen hätä tulla kuin opetuslapsille tuli Vapahtajan kuoleman jälkeen, ettei ole enää turvaa taivaaseen eikä mailmaan. Vaikka nyt kaikki kastetut pakanat uskovat, niin kuin heitä on lapsuudesta opetettu, että Jesus on Jumalan Poika, ei het sillä uskolla tule autuaaksi. Sillä perkeleet myös uskovat ja vapisevat. Mutta ei suruttomat vapise, vaikka he uskovat, sillä vihollinen on vahvistanut heidän sydämensä ja tehnyt heitä oikein rohkeaksi pilkkaamaan Jumalan Poikaa, ettei tule heille pelko ja vapistus armon ajassa. Vasta kuolemassa tulee muutamille pelko, että väärin käypi. Mutta silloin tuntevat he myös, että Jumalan Poika on niin kaukana, ettei Hän kuule heidän rukouksiansa. Onkos nyt täällä monta sielua, jotka kaikesta sydäimestä uskovat, että Marian poika on Jumalan Poika?

Jos niin saarnattaisiin, että kaikki pakanat saavat pitää heidän vanhan uskonsa ja elää siinä vanhassa pakanallisessa elämässä, niin taitaisit uskoa, että Jesus on Jumalan Poika, ja että Hänen oppinsa on oikia. Mutta koska Hän saarnaa judalaisille, että het ovat siitä isästä perkeleestä, vaikka het uskovat Hänen päällensä; ja grekiläisille, jotka tahtovat Häntä nähdä, sanoo Hän: "Eikös ole 12 hetkeä päivässä, ja minun täytyy tehdä sitä työtä, jota Isä on pannut tekemään", josta kuuluu, niin kuin ei olis Jumalan Pojalla joutoa puhutella niitä, jotka tulevat kurkistelemaan, ja siinä mielessä vaan tahtovat nähdä Jesusta, niin minä

luulen, ettei judalaiset eikä grekiläiset saata uskoa, että Hän on Jumalan Poika.

Judalaiset olit siihen aikaan armonvargaat, sillä het omistit itsellensä Jumalan lasten oikeutta ja sanoit: "Meillä on isä, Jumala. Emme ole äpäränä syntyneet." Grekiläiset olit pakanat, jotka pidit kristillisyyden hulluutena. Semmoiset ei saata uskoa, että Marian poika on Jumalan poika. Ei ole ihmeellinen, ettei moni ole uskonut, mitä paimenet saarnaisit siitä pojasta ensimmäisenä joulupäivänä. Silloin oli Jumalan Poika vasta syntynyt. Ei ole moni tämän heräyksen alussa uskonut, että tämä kristillisuus on oikia, koska valheen henki kuljetti niin paljon valheita heränneistä. Ja tämän mailman jumala oli sovaisnut uskotomain taidot, että heidän pitää valheita uskoman. Mutta se on ihmeellisempi, että nyt, koska kaikki pakanat ovat nähneet silmillänsä Jumalan Hengen vaikutuksia, he saattavat vielä pilkata Jesuksen opetuslapsia ja sanoa: "He ovat täynnänsä makiata viinaa. Het houraavat." Eli niin kuin Festus sanoi Paavalille: "Sinä olet hullu, Paavali. Ja paljosta lukemisesta olet sinä hulluksi tullut." Ilmanki pakanat ovat kuulleet, kuinka maailman herrat saarnaavat, että nämät heränneet lukevat niin paljon kirjoja, että tulevat hulluksi. Jos nyt heränneet lukevat joskus Jumalan sanaa, ei he tarvitse sitä katua, jos he lukevat niin kuin Maria, joka kätki kaikki nämät sanat sydämeensä. Mutta pakanat katsovat ylön Jumalan sanan ja sakramentit. Ja Herran huoneen katsovat ylön, jossa het välistä nauravat ja vilkuilevat. Ne saavat vasta helvetissä lukea kirjaa. He saavat kuo-

leman jälkeen pitää kirkon menot. Freistaavat ilmanki parantaa, mitä ovat täällä summanneet. Niin minä luulen, että Jumalan poika saapi nälkää ja vilua kärsiä pakanain tähden. Ei he viitsi tulla hevoistalliin katsomaan, kuinka suuressa köyhydessä ja vajavuudessa Hän on ihmisten kovuuden tähden, jotka ei ota Häntä majaan. Ei enkelitten joulusaarna kelpaa muille kuin paimenille, jotka menevät katsomaan sitä pikkuista Jumalan poikaa. Ja vaikka nämät paimenet ilmoittavat kaikille, joita kohtaavat, kuinka enkelit ovat veisanneet joulupäivänä taivaallisella äänellä ja kiittäneet Jumalaa sen suuren armon edestä, että Jumala antoi ainoan poikansa tulla mailmaan vapahtamaan kuoleman vankeja, jotka pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat, ei moni ihmisten lasten seassa ota vastaan Jumalan poikaa. Yksi pikkuinen vieras tuli taivaasta katsomaan, kuinka kuoleman vangit täällä elävät. Mutta ei ollut sijaa ihmisten majoissa. Ei yhtäkään löytynyt, joka olis armahtanut Häntä ja käskenyt Hänen tulla sisälle. Jumalan äitin täytyi mennä kylmään talliin synnyttämään Jumalan Poikaa. Se merkitsee, että luontokappaleet ottavat Jumalan Poikaa vastaan, mutta ei ihmiset. Luontokappaleet huokaavat, mutta ei ihmiset huokaa heidän sydämensä kovuuden tähden. Ei ne tunne raukat, että heillä on yksi kova ja paatunut sydän, vaikka he ahdistavat Jumalan Pojan kylmään huoneeseen. Mutta mailman ruhtinaalla ja hänen palvelijoillansa on sijaa majassa, vaikka tulis kuinka paljon vieraita pimeyden valtakunnasta. Kyllä niillä on sijaa majassa. Mutta kuin yksi vieras tuli

taivaasta, ei ollut enää sijaa majassa. Nyt, aasi ja härkäinen, jotka olette saaneet Jumalan Pojan vieraaksi, hautokaat Häntä hengellänne ja lämmittäkää Häntä huokauksillanne. Minä luulen, että Jumalan Poika kuulee teidän huokausianne, että te pääsette kantamaan Häntä, koska Hän tulee siviänä Uuteen Jerusalemiin ratsastain aasin tamman päällä. Ole iloinen, aasi, koska sinä saat kantaa Jumalan Pojan selässä. Ei Hän ole niin kova lyömään sinua kuin se suuri noita Bileam, jonka ruoskan alla sinä olet huokannut ja valittanut. Minä uskon, että Jumalan Poika kuulee sinun huokaukses, koska sinä olet huokannut sen sydämen kovuuden tähden, jolla se armotoin tyranni on sinua armottomasti pieksänyt ja yli sinun voimas rasittanut. Minä uskon, että Jumalan Poika kuulee sinun huokaukses, aasi ja härkäinen, että sinä saat pian kantaa Jumalan Pojan, ja saat polkea sen koreuden päällä, jonka Sionin tyttäret hajoittavat tien päälle, koska Sionin Kuningas tulee. Silloin saat sinäkin, aasi, olla iloinen, koska sinä saat kantaa Jumalan Pojan siihen Uuteen Jerusalemiin. Sillä Jumalan Poika ei pieksä sinua niin armottomasti kuin se suuri noita Bileam. Ja Jerusalemissa on olkia kyllä niin paljon kuin sinä jaksat syödä. Amen.

Alkuperäinen.

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran kokoelmista C 174

n:o 65

III-postillassa

Sillä hän nousee ylös hänen edessänsä niin kuin vesa, ja niin kuin juuri kuivasta maasta. Ei hänellä ole muotoa, eikä kauneutta; me näimme hänen, vaan ei ollut hänellä sitä muotoa, joka meille olis kelvannut. Hän oli kaikkein ylönkatsottava ja kaikkein halvin, kipua ja sairautta täynnä. Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa hänen päällensä, sen tähden emme häntä minäkään pitäneet. Jes.53: 2,3

Profeetta Jesaja asettaa Jeesuksen meidän silmiemme^{1*} eteen Hänen ylönkatsotussa muodossans. Profeetta Jesaja näki monta sataa ajastaikaa ennen, kuin Vapahtaja syntyi, hän näki, kuinka (suuressa) köyhyydessä Vapahtaja syntyi, ja kuinka ihmiset häntä katsoit ylön ja pidit halpana miehenä, niin kuin vesa, joka maasta nousee. Ei hänellä ollut sitä muotoa eli kauneutta, joka meille olis kelvannut. Profeetta panee nyt itsensä niitten seuraan, jotka katsovat ylön Jumalan poikaa, ettei surutoin kansa pääsis sanomaan: “Sinäkös olet parempi meitä?” Profeetta tekee nyt itsensä suruttomaksi ja sanoo: “Me näimme hänen, mutta ei hänellä ollut sitä muotoa eli kauneutta, kuin meille olis kelvannut.” Sillä ensiksi hän syntyi köyhyydessä. Ei hän ollut korkiasta suvusta. Toiseksi (Häntä) pidettiin äpäränä eli huoran lapsena. Kolmanneksi löyttiin hänessä seitsemän syntiä, ja sen tähden ei kukaan saattanut uskoa hänen oppinsa oikeaksi. Profeetta Esajas sanoo vielä laveamalta siitä tulevaisesta Vapahtajasta:

“Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kukaan kehdannut katsoa hänen päällensä.” Mitä profeetta silloin on saarnannut ylönkatsomisesta, se on tullut täytetyksi, ei ainoastans Vapahtajan aikana, mutta myös meidän aikana on Jumalan poika ylönkatsottu, vaikka kaikki suruttomat sanovat: “Emme me katso ylön häntä, vaan niitä me katsomme ylön, jotka sanovat itsensä kristityksi, ja ei kuitenkaan ole.” Kuka tiesi, jos Jumalan poika olis täällä vaeltamassa, niin kuin hän silloin vaelsi ympäri maata ja haukkui ihmisiä, kukas tiesi, kuinka paljon me tykkäisimme hänestä. Minä luulen, että usiammat sanoisit: “On hänki muutampi väärä profeetta.”

Nyt on nähty, mitä suruttomat arvelevat kristillisyydestä. Ensinnä, kuin tuo ympäri vaeltavainen opettaja rupeis opettamaan kansaa, rupeisit suruttomat häntä seuraamaan. Mutta koska hän heitti muutaman sanan, joka tuli vastoin järkeä, sanoit he: “Tämä on kova sana. Kuka voi sen kuulla?” Niin kuin silloin suruttomat katsoit häntä ylön ja pidit kansan häiritsijänä, niin hän pidettäisiin vielä nytkin suruttomilta. Sillä ei nytkään ole parempi elämä suruttomilla kuin silloin oli, koska Vapahtaja oli vaeltamassa maan päällä. Ei silloin ole juomaria ollut niin kuin nyt on. Ei ole evankelistat maininneet, että he olisit kohdanneet juomaria kaduilla eli huoneissa. Jos silloin oli muutampia huoria, jotka heräisit Vapahtajan saarnaamisesta, esimerkiksi Maria Magdalena, ei ole kuitenkaan niin paljon huoria silloin ollut kuin nyt on. Eikä tämän aikaiset huorat herää enää katumukseen, mutta paatumukseen ne heräävät Jos silloin on ollut joku varas

kansan paljoudessa, ei niin paljon ole silloin varkaita ollut kuin nyt on. Sen aikaiset ihmiset pyysit siviästi elää, vaikka he muutoin olit kiivaat vastustamaan ja tinkaamaan Kristuksen kanssa. Mutta nyt ei ole siveyttä eli kunniaa enää suruttomassa kansassa. Nyt on kristillisyyden kovin ylönkatsottu ja pilkkana pidetty. Sen tähden kirjoittaa profeetta Esajas 53. luvussa Kristuksesta: "Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa hänen päällensä." Ja jos semmoinen mies olis nyt meidän seassamme vaeltamassa, niin tulis hän ylönkatsotuksi niin kuin silloin mailman joukolta. Jos vielä tulisit suruttomat kurkistelemaan ja ihmeitä katsomaan, mutta ei he uskois, että semmoinen on Jumalan poika. Ainoastans muutamat sairaat taitaisit tulla hänen tykönsä apua pyytämään ruumiin tautia vastaan. Mutta ei muut pitäisi häntä, muuta kuin suurena noitana. Jos joku harva sielu tulis oman tunnon vaivaan, niin kuin esimerkiksi Kananean vaimon tytär, joka vaivattiin perkeleeltä, eli joku halvattu, joka on liki kuolemata, jonka omatunto on herännyt. Semmoiset taitaisit tulla Jesuksen tykö, mutta ei muut.

Nyt on saarnattu monta kertaa Jesuksen syntymisestä, mutta ei moni ole tullut katsomaan sitä ylönkatsottua Jumalan poikaa, joka ei ole saanut sijaa ihmisten majassa. Mutta taivaan enkelit veisaavat kuitenkin, vaikka ihmiset ei veisaa: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha, ihmisille hyvä tahto."

Kuule, sinä pikkuinen Jumalan poika, köyhäin paimenten rukous. Isä meidän, jne.

Jumalan pojan syntyminen mailmaan on suurin merkki taivaan alla, mutta ei ihmiset ota häntä majaan. Katselkaamme siis, minkä tähden suruttomat ihmiset ei ota häntä majaan. Koska Jumalan poika syntyi mailmaan, niin ei ollut muita, jotka saatoit ottaa häntä majaan, kuin muutamat luontokappaleet. Oli sen tähden monta siihen aikaan, jotka odotit Messiasta tulevan, mutta väärässä tarkoituksessa. He odotit nimittäin yhden maallisen Vapahtajan, joka pelastais heitä pakanain vallan alta. Mutta yhtä hengellistä Vapahtajaa ei kukaan ymmärtänyt odottaa, joka heitä pelastais perkeleen vallan alta. Eipä muita katuvaisia sieluja ole siihen aikaan ollut, kuin se vanha Simeon ja Hanna profetissa, jotka odotit Israelin lohduitusta. Ja Zacharias, Johannes Kastajan isä ja hänen vaimonsa Elisabeth, ja Josef ja Maria, Jesuksen äiti. Nämät harvat sielut odotit Jumalan valtakuntaa, mutta kaikki muut olit suruttomat. Mutta surutoin ihminen ei tunne, että hän on perkeleen vallan alle joutunut. Sen tähden hän ei ymmärrä odottaa eli kaivata yhtä hengellistä Vapahtajaa. Ihmisen tarvitsee herätä ensinnä, ennen kuin hän alkaa odottamaan eli kaipaamaan yhtä hengellistä Vapahtajaa. Ja oikian heräyksen kautta tulee ihminen tuntemaan, että hän on perkeleen vallan alle joutunut. Hän tulee heräyksen kautta tuntemaan, että hän joutuu helvettiin, että hän joutuu iankaikkiseen vaivaan, jos Vapahtaja ei tule häntä auttamaan. Tämä on oikia syy, minkä tähden heränneet odottavat, ikävöitsevät ja huokaavat Vapahtajan perään, minkä tähden heränneet tulevat

iloon, koska heille saarnataan se suloinen evankeliumi Kristuksesta, niin kuin myös taivaan enkelit veisaisit ilosta, koska syntisten Vapahtaja oli syntynyt maailmaan. Mutta suruttomat ei saata iloita, ei Vapahtajan syntymisestä, eikä Vapahtajan ylösnousemisesta, vaan heillä on heidän ilonsa joulupäivänä. Nimittäin syöminen, juominen, tanssaaminen, kortinlyöminen, koreileminen, huorain perässä laukkominen. Se on suruttomain suurin ilo joulupäivänä, että he silloin söisit herkullista ruokaa, joisit makiata viinaa ja panisit koreat vaatteet päällensä. Ja jos joku rakentais tanssin, se vasta olis Vapahtajan syntymäpäivä hauska! Ja tämän joutavan elämän tähden, mailman ilon tähden, lihan huvituksen tähden, syömisen ja juomisen tähden, niin myös koreuden ja tanssin ja kortinlyömisestä tähden ei ole Jumalan pojalla sijaa heidän majoissans. Jumalan poika saapi paremmin rauhaa luontokappalten seassa kuin suruttomain ihmisten keskellä. Mutta se on ihmeellisempi, että suruttomat ei usko, mitä paimenet saarnaavat Vapahtajan syntymisestä. Paimenet kuulisit enkeleiltä ensimmäisen joulupäivän saarnan siitä vastasyntyneestä Vapahtajasta, ja se vaikutti paimenten sydämessä niin paljon, että he menit varsin katsomaan, missä se vastasyntynyt Vapahtaja oli. Ja paimenet löysit myös sitä vastasyntynyttä Vapahtajaa makaavan seimessä. Ja ilman epäilemättä tunsit he siitä näkemisestä iloa, koska he julistit sen sanoman, kuin heille tästä lapsesta sanottu oli. Mitäs suruttomat nyt julistavat Vapahtajan syntymisestä, koska he tulevat kirkosta? Jokohan he nyt alkavat saar-

naamaan kotona olevaisille, mitä he Jesuksen syntymisestä ovat kuulleet? Taitavat he saarnata hevoisista, lehmistä eli lampaista, eli saarnaavatko he maantien rakennuksesta? Lähtevät ilmanki joukottain ulos kirkosta, ennen kuin Jumalan palvelus on päätetty, ennen kuin Herran siunaus on luettu. Sillä vihollinen ei anna heille yhtään rauhaa Herran huoneessa, vaan hän ajaa heitä ulos Herran huoneesta, niin pian kuin mahdollinen on.

Menkää nyt sydämehenne ja katsokaat, onko Vapahtaja siellä syntynyt-kään. Minä luulen, että hän on kuollut ja perkeleiltä tapettu. Niin kuin nyt uskottava on, ettei ole Jumalan pojalla sijaa ihmisten majassa, paremmin jo luontokappaleet ottavat häntä vastaan kuin suruttomat ihmiset. Sillä luontokappaleet huokaavat ja odottavat Jumalan lasten ilmoitusta, mutta suruttomat ei huokaa enää eikä odotakaan yhtään lunastusta, vaan ainoastans muutamat harvat sielut, jotka odottavat Israelin lohdutusta, niin kuin Simeon ja Hanna profetissa, ja kuka tiesi Zacharias ja Elisabeth, niin myös Josef ja Jesuksen äiti kuuntelevat mielellänsä, mitä enkelit ovat saarnanneet paimenille siitä lapsesta. Se oli ensimmäinen joulupäivän saarna, jonka paimenet saivat kuulla. Ensimmäinen suloinen evankeliumi niille paimenille, jotka paimentavat ja vartioitsevat laumaansa pimeyden aikana, koska hukat ja muut pedot ulvovat hirviällä äänellä. Niin kuin täälläkin on paljon hukkia, jotka ei laumaa säästä, saati he pääsisit lampaita kiskomaan ja raatamaan. Mutta meidän toivomme on, että muutamat lampaat ovat Betlehemin laitumella, joita hukka ei ole vielä

ennättänyt raiskata. Jos nyt kaikki paimenet menisit katsomaan, mitä Betlehemissä on tapahtunut, saattaisit he paremmalla vireydellä paimentaa heidän laumaansa, ja huutaa niin korkialla äänellä Israelin vuorilla, että kaikki pedot peljästyisit ja pakenisit luolihinsa. Jos Betlehemin kestikievari ei ota Jumalan poikaa vastaan, kyllä ottavat net, jotka huokaavat niin kuin luontokappaleet. Luontokappaleet hautovat Jumalan poikaa hengellensä, koska he siellä huokaavat.

Jos nyt suruttomat rupeisit huokaamaan niin kuin luontokappaleet, kyllä ottaisit Jumalan poikaa majaan, ja kuuntelisit mielellensä, kuinka Jumalan poika itkee. Mutta nyt seisoo rietas sydämen oven edessä ja vahtaa, ettei pääsis kukaan sisälle muu kuin hän. Ja sen tähden ovat sydämet niin kovat ja paatuneet, ettei pääse Jumalan poika siihen majaan, kussa rietas seisoo niin kuin väkevä ja haarniskoitu sotamies ja varjelee omansa. Kyllä me sen tiedämme, että kaikki ne suruttomat ja pois langenneet ottaisit Jumalan poikaa vastaan, koska kuolema tulee. Mutta silloin on Jumalan poika niin kaukana, ettei silmä näe, eikä korva kuule, kuinka hän itkee ja surkuttelee niitä raukkoja, jotka silloin ei ole ottaneet vastaan häntä, koska hän oli saapuvilla. Nyt saavat Josefi ja Maria olla yksin luontokappalten kanssa ja vastasyntynyt Jumalan poika kolmantena. Siellä kuuntelevat luontokappaleet, kuin Jumalan pikkuinen poika itkee. Siellä luontokappaleet huokaavat odottain Jumalan lasten ilmeystä. Ja meidän toivomme ja uskalluk-

semme on Jumalaan, että ne harvat sielut, jotka tänä päivänä huokaavat ynnä luontokappalten kanssa, pitää kerran, ja aivan pian, näkemän hänen kirkkautensa Sionin vuorella, kussa enkelit veisaavat suloisella ja korkialla äänellä: "Kunnia olkoon Jumalan korkeudessa, rauha maassa ja ihmisille hyvä tahto. Amen."

Alkuperäinen. SKHS, Aunon kokoelma.
III Postilla

¹ *alku tähän asti kateissa. On ilmeistä, että tekstinä on käytetty tätä Jesajan kirjoitusta.

Herra Jumala sanoi käärmeelle: ”Minä panen vainon sinun ja vaimon välille, ja sinun siemenes ja hänen siemenensä välille: Sen pitää rikki polkeman sinun pääs, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.”
1. Mos. 3:15

Koska ihminen käärmeen viekkauksen kautta lankeis syntiin, pani Jumala vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Mutta Jumala antoi myös sen armollisen lupauksen, että vaimon siemen pitää musertaman käärmeen pään. Kuinka tämä viha on ilmoittanut itsensä, osottaa koko Raamattu. Siitä saakka, kuin käärmeen siemenet rupeisit puikimaan, on viha ollut niitten välillä, ja se sama viha on vielä nytkin vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä. Tämä viha tuli siitä, että vaimo tuli petetyksi käärmeeltä, ja käärmeen viekkauksen kautta tuli vaimo itse ja hänen lapsensa onnettomaksi. Hänen täytyy nyt suuren vaivan kautta synnyttää. Johannes näki hänen huutavan syntymävaivassa, ja jos Jumala ei olis ottanut hänen poikalapsensa tykönsä, niin olis se ruskia lohikäärme syönyt sen.

Mutta Johannes Kastaja oli kova haukkumaan niitä kyykäärmeen sikiöitä. Koska hän näki niitä, sanoi hän: ”Te kyykäärmeen sikiät, kuka on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?” Ilman ki Johannes näki, kuinka suuri viha oli vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä. Minä olen kuullut, että kyykäärmeen hännässä on yksi kulkuinen, joka kuuluu kauvas, koska hän konttaa maan päällä. Tämä kulkuinen on pantu ihmisen

lapsille varoitukseksi. Ne ihmisen lapset, jotka ovat valvomassa, saattavat paeta, koska tämä kulkuinen kuuluu. Mutta ne raukat, jotka ei ole valvomassa, ei kuule tämän kulkuisen helisevän, ja niitä raukoja pääsee kyykäärme pistämään, ja sen ihmisen sydän, joka on käärmeeltä pistetty, paisuu ja kuolee paisumuksissans, jos hän ei pääse oikialla ajalla tohtorin tykö.

On myös yksi muu käärmeen sortti, joka suostuttaa tiaisia myrkyllisellä hajulla. Koska nimittäin yksi tiainen istuu oksan päällä, niin tulee suostutuskäärme naakimalla ja laskee ulos ruumiistansa sen kaltaisen myrkyllisen hajun, jonka kautta tiainen tulee vimmatuksi, ja menee suostutuskäärmeen suuhun. On myös muu käärmeen sortti, kuusen pituudesta. Se makaa ruohossa ja vartioitsee ihmisten lapsia. Jos joku tulee häntä liki, käärii hän itsensä ihmisen ympäri ja pusertaa ihmisen luita rikki, ja sen jälkeen oksentaa hän liivaansa ihmisten raatoin päälle ja nielee sen kokonansa. Johannes näki myös ilmestyksessä, kuinka lohikäärme oksensi liivaansa sen vaimon päälle, joka oli poikalasta synnyttänyt, mutta se vaimo pääsi pakenemaan korpeen. Se ruskia lohikäärme, joka saatanaksi ja perkeleeksi kutsutaan, joka koko maan piirin viettelee, oli ilman epäilemättä se sama hirmuinen elävä, joka puhutteli vaimoa paratiisissa ja sai häntä uskomaan, että hän tulee oikein viisaaksi, jos hän söis kielletyn puun hedelmästä. Tämän lohikäärmeen siemen on erinomattain vihainen vaimon siemenelle, joka hänen päänsä rikki musertaa. Jos vaimon siemen ei olis hänen päänsä rikki musertanut, olis hän

aikaa hävittänyt ja raatanut ihmisen lapsia.

Mutta käärmeellä on niin sitkeä henki, ettei hän kuole, vaikka pää on poljettu rikki. Me kuulemma ilmestyskirjasta, että lohikäärme veti pyrstöllänsä kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Ei ole siis monta tähteä taivaassa, jotka loistaisit taivaan laella ja osottaisit tietä yksinäisille matkamiehille kulkeissans yöllä ja pimeyden aikana ijankaikkisuuden rannalle.

Mutta vaimon siemen, joka on musertanut käärmeen pään, on näinä aikoina kantanut käärmeen siemenet muurahaisen pesään, ja siellä on käärmeen siemenillä yksi surkia hätä. Siellä he puikivat ja siellä he vääntelevät itseänsä niin kuin madot kuumassa tuhassa. Mutta ei auta puikeminen. Jos he vielä muutampia muurahaisia syövät, niin toiset tulevat kahta kiivaammaksi kaluamaan käärmeitten luita. Mutta ei käärmeen siemenet sen tähden kuole varsin ennen kuin aurinko laskee.

Koska siis Herra Jumala pani vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille, niin tulee meidän nyt ottaa vaaria siitä sodasta, joka tämän vihan kautta on tullut mailmaan. Mutta ei siinä maassa ole sota, kussa ei vaimon siementä olekaan. Mutta siinä paikassa käypi sota, kussa käärmeen siementä on paljon ja aivan harvat vaimon siemenet.

Minä olen kuullut vanhoja muistelevan, että käärmeen tokassa on yksi käärmeen kuningas, joka on isompi muita, ja sillä käärmeen kuninkaalla on yksi valkia ympyräinen kivi suussa, jonka hän vatkaa ilmaan, ja se ihminen,

joka pääsis käärmeen kiveä saamaan, pitäis muka tuleman onnelliseksi. Mutta se on sangen vaarallinen, että antaa itsensä käärmeitten token sisälle, koska heitä on monta sataa koossa, kiiman aikana. Mutta me arvaamme, minkä tähden käärmeet suuttuvat sille ihmiselle, joka tahtoo kiven pois ryöstää. Siihen on kaikki käärmeen viekkaus koottu. Jos hän mistantais viekkautensa ja kavaluutensa, tulis hän hulluksi, järki putois peräti. Mutta niin hulluksi ei tahdo käärme tulla, että hän rupeis katumuksen ja parannuksen tekemään. Koska nyt joku ihminen on ottanut käärmeen kuninkaalta viekkautensa eli mailman viisauden kiven, silloin aukaisevat kaikki käärmeet suutansa, ja he karkaavat yksimielisesti sen ihmisen päälle, ja kolmen valkian läpi pitää sen ihmisen käymän ennen kuin käärmeet lakkaavat häntä vainoomasta. Tämä on yksi syy, minkä tähden käärmeen siemenet vihaavat vaimon siementä.

On se vielä toinen syy, minkä tähden käärmeen siemenet vihaavat vaimon siementä. Vaimon siemen on musertanut eli rikki polkenut käärmeen pään. Jos vaimon siemen ei olis rikki polkenut käärmeen pään, niin olis käärme syönyt vaimon siementä. Mutta koska vaimon siemen on rikki polkenut käärmeen pään, täytyy hänen nyt pyrstön kanssa liikkua, jolla hän vetää kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Ja koska se ruskia lohikäärme seisoo sen vaimon vieressä, joka huutaa syntymävaivassa, on se hänen tarkoituksensa, että hän pääsis syömään sitä poikalasta, joka siitä vaimosta syntyy. Mutta koska Jumala varjelee sitä uutta ihmistä, joka vaimosta

syntynyt on, rupeaa käärme oksentamaan sitä myrkyllistä liivaa sen vaimon päälle, että hän hukuttais häntä kuolleen uskon liivalla. Mutta Jumala on vienyt sen vaimon korpeen, kussa ei ole niin paljon niitä käärmeen siemeniä. Ja meidän toivomme on, että Jumala varjelee sitä vaimoa, niin kauvan kuin käärmeen kivi ryöstetään pois.

On myös käärme pistänyt vaimon siementä kantapähän. Tämä käärmeen pistäminen tulee siitä vihasta, joka on Jumalalta pantu vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Mutta tämä pistäminen ei tee vaimon siemenelle niin suurta vahinkoa. Kuitenkin on sen ihmisen henki suuressa vaarassa, joka on käärmeeltä pistetty, sillä käärmeen myrky paisuttaa ihmisen sydäntä, ja kuolema tulee, jos se käärmeeltä pistetty ihminen ei pääse tohtorin tykö oikiällä ajalla.

Luonnollisen ihmisen sydän on täynnänsä käärmeen myrkkyä, mutta ei hän tunne sitä niin kauvan kuin hän puoskii sydäntänsä vuotavalla pirun paskalla. Ei hän tunne, että sydän on täynnänsä myrkkyä, ennen kuin tohtori antaa hänelle karvaita lääkityksiä. Silloin alkaa synnin myrky polttamaan hänen sisällyksiänsä. Käärmeen myrky on ottanut suruttoman tuntoa haisemaan ja mätänemään, mutta ei surutoin tunne sitä enen kuin reikä tulee tuntoon. Mutta suruttoman tunto on paksumpi kuin nautahärän vuota. Ei semmoisen ihmisen tuntoon tule reikä, vaikka vanhemman kuumat kyyneleet putoavat sen päälle. Hengelliset puoskarit panevat vielä suruttomuuden ploosteria tunnon päälle, ettei omantunnon haavat pitäis haiseman ja märkää vuotaman

ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Mutta oikia tohtori hakkaa ensinnä hengen miekalla sitä paksua tuntoa, että siihen tulis reikä. Sitte ottaa hän ja leikkaa terävällä raakaveitsellä sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa, joka tunnossa on, ja sen jälkeen tiputtaa hän muutampia hunajan pisaroita omantunnon haavoihin.

Koska käärmeen myrky on paisuttanut suruttoman ihmisen sydäntä, ottavat hengelliset puoskarit ja valuttavat hänen suuhuns vuotavata pirun paskaa, mutta sen kautta tulevat sydämen paisumukset pahemmaksi. Mutta oikia tohtori ottaa lain vasaran ja kolkuttaa sen kivikovan sydämen päälle. Hän ottaa ja pistää sydämen paisumukset naskalilla, että märkä pääsis vuotamaan. Hän antaa käärmeeltä pistetylle ihmiselle karvaita lääkityksiä, että hän pääsis myrkkyä ulos oksentamaan, ja koska myrky näitten lääkitysten kautta alkaa karvastelemaan joka paikassa, sitte antaa tohtori hänelle voita ja hunajata. Meidän pitäis nyt katseleman, kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä, mutta meidän täytyy ensinnä rukoilla sitä siunattua vaimon siementä, joka on rikki musertanut käärmeen pään, että Hän varjelis niitä heikkoja, jotka turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, käärmeen siemenistä ja käärmeen myrkystä. Ja Vapahtaja on sanonut: "Olkaat viekkaat niin kuin käärmeet ja vaat niin kuin kyyhkyiset", niin Hän tarkoittaa vissimmästi, että meidän pitää "varastaman käärmeen viekkautta, koska käärmeellä ja hänen siemenellensä on niin suuri viekkaus ja kavaluus, että hän saattaa yksinkertaisia kyyhkyisen poikia pettää.

Sinä siunattu vaimon siemen! Auta kaikki murheelliset, katuvaiset ja alapainetut, jotka turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, ettei käärmeen siemenet pääsis heitä turmelemaan eli myrkyllänsä painamaan. Kuule katuvaisten huokaus. Isä meidän jne.

Seuraavaisesti siitä kuin jo puhuttu on, pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä, eli kuinka mailman lapset vihaavat Jumalan lapsia.

Antakoon Jumala, että muutampi sokia raukka näkis haamunsa niitten entisten pakanain luonnossa. Sillä ei käärme ole muuttanut luontonsa, vaikka hän on muuttanut nahkansa. Koska vanha nahka on kulunut, riisuu hän pois päältänsä sen ja pukee päällensä uutta nahkaa, joka on kahta lujempi. Puoskarit pruuukaavat antaa käärmeen nahkan niille vaimoille, jotka ovat lapsen hädässä, siinä tarkoituksessa, että uusi ihminen pian syntyis. Ja huorat kanssa ottavat käärmeen suomua sisällensä siinä tarkoituksessa, että he ajaisit hedelmän ulos. Mutta me otamme sitä vanhaa käärmeen nahkaa, joka löytyy monessa paikassa maan päällä, osottaaksemme niille, jotka ei tiedä vielä, että käärme muuttaa nahkansa, vaan ei muuta luontoansa, että hänellä on sama luonto kuin ennen.

Ensimmäinen viha vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä ilmestyi varsin synnin lankeemuksen jälkeen, koska Kain rupeis vihaamaan veljeänsä (hänen) vanhurskautensa tähden. Koska Jumala mielistyi Abelin uhriin, niin suuttui Kain, ja hänen haamunsa muuttui

vihan tähden. Niin Herra sanoi Kainille: “Miksis olet vihainen. Ja miksi haamus muuttuu?” Kain oli suuttunut veljellensä kristillisyyden tähden. Hänelle tuli paha mieli siitä, (että) Abel oli hurskaampi häntä. Hän ajatteli ilmanki: “Tuo räkäsuu kläppikös nyt on parempi minua?” Ja vaikka Jumala nuhteli häntä ja käski hallita vihaansa, ei kuitenkaan Kain saanut tunnon rauhaa ennen kuin hän tappoi veljensä. Sillä käärmeen siemenet ei kärsi ollenkaan, että vaimon siemen pitäis olla parempi heitä. Omanvanhurskauden veri nousee päähän, ja hengellinen viha muuttaa heidän haamunsa. Kain oli ensimmäinen, joka imaisi kristityn verta. Ja koska Jumala kysyi häneltä: “Kussa on Habel, sinun veljes?” niin hän vastais: “En minä tiedä. Olenko minä veljenin vartija?” Niin vastaavat vielä nytkin Kainin lihalliset veljet ja nepaimet, koska joku kristitty kysyy heiltä, missä on sinun veljesti. Niin he sanovat: “Olenko minä veljenin vartija? Pitäköön kukin vaari itsestänsä. En ole minä velvollinen neuvomaan ketään.”

Paavali on kirjoittanut, että Abrahamin poika palkkavaimosta on vihainen nuoremmalle pojalle, joka on vapaasta syntynyt. Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt on, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt on, niin se vielä nytkin tapahtuu. Kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä, osottaa Esaun viha. Käärmeen siemenet rupeisit puikimaan Esaun sydämessä, koska hänen veljensä Jakob on saanut paremman siunauksen isältänsä. Esau uhkais tappaa veljensä

sen siunauksen tähden, mutta Jakob pakeni veljensä edestä vieraalle maalle. Niin on moni kristitty häätynyt pakemaan vieraalle maalle, koska häntä on vainottu omassa maassa kristillisyyden tähden. Kuinka käärmeen siemen on vihannut vaimon siementä, osottaa myös Israelin lasten viha Josefille. Josef kantoi juoruja ja ilmoitti vanhemmalle, mitä Israelin pojat värkkäisit vanhemman selän takana. Tuostapa nousi yksi hirmuinen viha juorun kantajalle ja unen näkijälle. Ja vielä nytkin suuttuvat suruttomat ihmiset hirmuisesti niille, jotka kantavat juoruja ja ilmoittavat heidän pahoja töitensä. Mitäs Israelin lapset teit Mosekselle, koska hän pani Jumalan ankan vanhurskauden heidän silmänsä eteen? Parhaat miehet Israelin seurakunnassa kävit hänen henkensä päälle ja sanoit Mosekselle: “Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.” Mailman orjan mielestä on koko kansa pyhä, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, kyllä ne sen tähden ovat pyhät ja hurskaat. Mutta jos Moses alkaa heitä haukkumaan ja soimaamaan jumalattomasta elämästä, silloin alkavat parhaat miehet seurakunnassa sanomaan: “Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.” Nämät vanhan aadamin sanat ovat niin totiset ja niin urhoolliset, että Kainin lihalliset veljet ja nepaimet sanovat: “Amen. Se on tosi. Koko kansa on pyhä.” Koska parhaat miehet seurakunnassa ovat huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, silloin on riettaan orja valmis sanomaan: “Koko kansa on pyhä.” Ne oval semmoiset kristityt, ettei saa Moses heitä tuomita.

Jos Moses alkaa semmoisia kunniallisia ihmisiä tuomitsemaan, niin sanovat seurakunnan parhaat miehet: “Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä.” Vaikka nyt seurakunnan parhaat miehet olit raskaat, ettei maa jaksanut heitä kantaa, niin kuin sananlasku on: “Yhtä kiittämättöintä ihmistä ei jaksa maa kantaa”, niin nämät miehet, Kora, Datan ja Abiram vajoisit maan alle ja putoisit helvettiin elävänä, yhtenä ruumiin ja sielun kanssa, yhtä hyvin olit toiset valmiit sanomaan Mosekselle ja Aaronille, että he olit Jumalan miehiä surmanneet. Niillä oli se usko, että Moses oh vajottanut Jumalan lapsia helvettiin.

Mutta katselkaamme aina, kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä. Koska Jumala lähetti profeetaita saarnaamaan parannusta Israelin lapsille, rupeisit he vihaamaan niitä, niin kuin Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: “Katso, minä lähetän teille profeetat, ja viisaat ja kirjanoppineet, ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin.” Minkätähden ovat juudalaiset vainonneet profeetaita, jotka saarnaisit parannusta? Sen tähden ilmanki, että he olit väärät profeetat, jotka haukuivat Jumalan lapsia. Juudalaiset sanoit Vapahtajalle: “Meillä on isä, nimittäin Jumala. Emme ole äpärät.” Koska nyt heillä on semmoinen usko, niin kuin kaikilla armon varkailla pruukaa olla, että Jumala on heidän isänsä, vaikka Vapahtaja sanoi heille: “Te olette siitä isästä perkeleestä”, kuinkas käärmeen siemenet saattavat semmoisia kuulla? Itse rietas luulee, että

hän on enkeli. Ja riettaan enkeleillä on sama usko, että he ovat enkelit. Ei he sitä tunne, että he ovat siitä isästä perkeleestä. Koska nyt profeetat rupeisit kunniallisia ihmisiä haukkumaan ja tuomitsemaan, silloin nousi vanha aadami. Omanvanhurskauden musta veri nousi maksasta ja kunnian veri nousi pernasta. Käärmeen siemenet rupeisit puikimaan sydämen juuressa, ja niin rietas yllytti koiriansa lakkimaan kristittyin verta. Mutta profeetta Elias sanoi yhdelle kristittyin ja profeettain murhaajalle: "Samassa paikassa, kussa koirat ovat lakkineet Nabotin verta, pitää heidän sinun vertasti lakkiman. " Mutta tämä kristittyin vihollinen suuttui Elialle ja sanoi: "Viholliseksi minua löysit?" Niin katsovat vielä suruttomat ja armonvargaat kristityitä vihollisiksi, jotka heille syntiä soimaavat. Armonvargaat, jotka pitävät itsensä kristittyinä ja luulevat, että ne ovat kristittyin vainoojat, jotka ei anna heille omantunnon rauhaa. Näin on käärmeen siemen vainonnut vaimon siementä.

Mutta käärme on nyt muuttanut nahkansa. Ennen vanhassa Testamentissa oli käärmeellä vanha nahka. Hän vainois silloin profeetaita pakanain haamussa. Ja Vapahtajan aikana oli hän ottanut juudalaisen haamun päällensä. Mutta nyt on hän taas muuttanut nahkansa; hän on ottanut vanhan kristityin haamun päällensä, ja siinä haamussa hän nyt vainoo kristityitä. Ei ole tosin tietoa, koska rietas olis tullut kristityksi, mutta nyt hän vaeltaa kuitenkin vanhan kristityin haamussa. Hän on myös tullut papiksi, ja semmoisena hän nyt saarnaa evankeliumia niin suloisesti, että kaikki siviät huorat

laskevat maitonsa. Vapahtajan ja apostolitten aikana tahtoi hän varjella sitä vanhaa Moseksen uskoa, niin me kuulemme tämän (toisen joulu)päivän epistolasta, me kuulemme hänen kantavan kristittyin päälle, että "Jesus Nazarenus muuttaa säädyt, jotka Moses meille antoi". Pakanat myös kannoit kristittyin päälle, että ne katsovat ylön sitä oikiata Jumalan palvelusta, ja tekevät yhden tapetun juudalaisen Jumalaksi. Koska Lutherus saarnais paavia vastaan, niin valitit paavilaiset, että Lutherus tahtoi muuttaa sitä vanhaa kristinuskoa, joka oli seisonut 1500 ajastaikaa.

Niin muodoin oli käärme silloin muuttanut nahkansa, ja tuli vanhan kristityin haamussa sotimaan sen vanhan kristinuskon puolesta, jonka muka Lutherus oli tullut muuttamaan, vaikka nyt Lutheruksen aikana ei ollut siitä vanhasta kristinuskosta kuin ainoastans Pyhä Raamattu jäljellä (kaikki muut kirjat olit paavilaisten ornat väärät asetukset), kuitenkin tahtoi vihollinen vanhan kristityin haamussa varjella niitä vanhoja paavilaisten asetuksia ja paavilaisten kirjoja, joita Lutherus tuli muuttamaan. Siitä syystä tuomitaan Lutherus paavilta niin kuin yksi väärä profeetta ja suuri noita, joka oli liitossa perkeleen kanssa. Koska käärme näin muuttaa nahkansa ja tulee vanhan kristityin haamussa varjelemaan sitä vanhaa kristinuskoa, silloin uskottaa hän palvelijoitansa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka tahtovat muuttaa niitä vanhoja asetuksia, ja hävittää sen vanhan uskon. Me näemme epistolasta, kuinka kiivas vihollinen on

sotimaan vanhan uskon puolesta, jonka kristityt tahtovat hävittää. Ja koska hän tulee vanhan kristityn haamussa varjelemaan niitä vanhoja säätyjä, joita juudalaiset, pakanat ja paavilaiset ovat järjellä, vihollisen mielisuosioksi, huomainneet, silloin kiivastuu rietas niin kovin totuuden puolesta, että hän puree hampaitansa ja tukitsee korviansa, ottaa kivet käteensä ja viskaa sen villihengen (Stefanuksen) päälle, joka tahtoo muuttaa säädyt, joita Moses on antanut.

Koska käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, silloin vuotaa myös käärmeen myrky hampaista; sen tähden he kiristelivät hampaitansa. Nyt on käärme kolme kertaa muuttanut nahkansa. Ensimmäisen kerran riisui hän nahkansa Golgatan mäellä; hän tuli sinne niin kuin fariseus varjelemaan sitä vanhaa Moseksen uskoa, jonka hän luuli kristillisyyden kautta menevän hukkaan. Toisen kerran riisui hän nahkansa roomalaisten pääkaupungissa; sinne hän tuli varjelemaan sitä vanhaa pakanan uskoa. Ja silloin hän oli julma tappamaan kristityitä. Kolmannen kerran riisui hän nahkansa Lutheruksen aikana. Hän tuli silloin niin kuin vanha kristitty varjelemaan sitä vanhaa kristinuskoa Lutherusta vastaan, joka tahtoi muka hävittää sen vanhan kristinuskon. Ja nyt hän taas heti kohta riisuu nahkansa neljännen kerran. Hän tahtoo nyt tulla varjelemaan sitä vanhaa Lutheruksen uskoa, jonka muutamat kristityt, joita haukkunimellä kutsutaan lukiaksi, körttiläiseksi ja villihengeksi, tahtovat muka hävittää. Ja millä nahalla ikänäns käärme on tullut auringon eteen, on hän vihannut vaimon siementä ja sanonut: "Nahka

nahasta ja kaikki kuin ihmisen takana on, antaa hän henkensä edestä." Koska nimittäin vihollinen ei pidä puoltansa järjellä, täytyy hänen ruveta kristityn nahkaan mailman lain voimalla. Mailman herrain ja ylimmäisten pappein päälle kantaminen Pontius Pilatuksen edessä kuuluu aina. Erinomattain ovat juudalaisten ylimmäiset papit, pakanain ylimmäiset papit ja paavilaisten ylimmäiset papit, joita lohikäärme on vetänyt pyrstöllänsä taivaasta maan päälle, net ovat katkerimmat Jesuksen ristin viholliset. Netpä ymmärtävät noutaa valkian helvetistä, millä he näkevät makkaroina tehdä kristittyin verestä.

Lutherus on kirjoittanut, että perkele saattaa saarnata evankeliumia paremmin kuin joku pappi. Ja se on kyllä uskottava, että semmoinen pappi saarnaa niin suloisesti, että kaikki siviät huorat laskevat maitonsa. Ei suinkaan semmoinen pappi hauku kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi. Ei hän hauku juomaria, koska hän on itse juomari. Ei hän soimaa huoria, koska hän on itse huora. Ei hän hauku viinaporvaria, koska hän pitää itse vähäisen viinakauppaa. Ei hän nuhtelee kirusmiehiä, koska hän itse kiroo. Ei hän nuhtelee tappelusmiehiä, koska hän itse tappelee. Ei hän soimaa niitä, jotka pitävät kalaasia ja turhia pitoja, hän tahtoo itse kanssa olla niissä. Ja kuinkapa perkele saattaa saarnata itseänsä vastaan? Ei hän saata itseänsä haukkua, mutta kristityitä, joita hän katsoo vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, niitä semmoinen pappi haukkuu ja ulos ajaa huoneestansa. Mutta samassa paikassa, kussa koirat ovat nuolleet Nabotin verta, pitää

koirat myös nuoleman kristittyin vainoojan verta. Monessa paikassa nousee nyt se raaka kansa villiin ja tappaa herroja, pappia ja kuningasta viinaryypön edestä. Tässä muutampana vuonna ammuttiin ylimmäinen piispa Frankrikin pääkaupungissa, hän ammuttiin kansalta, joka oli yllytetty kapinata tekemään. Eikä ole niin pitkä alka siitä saakka, kuin se raaka kansa Ruotsin pääkaupungissa olit surmaamassa ylimmäistä piispaa. Onkos ihmet, että se raaka kansa viimein yltyy ja nousee villiin, koska tämä kansa on jätetty luonnollisessa tilaisuudessa ja hengellisessä pimeydessä, ilman nuhdetta. Kyllä semmoinen villi kansa saattaa viinaryypön edestä sekä herroja että pappia (tappaa). Me olemme nyt katselleet, kuinka käärmeen siemen vihaa vaimon siementä. Kristittyin vainoojat ovat vuodattaneet kristittyin verta joka paikassa, kussa totinen kristillisuus on ilmestynyt. Sen tähden sanoa myös Vapahtaja toisen joulupäivän evankeliumissa, että niitten päälle pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päällä hamasta vanhurskaan Abelin verestä niin Sakariaan Barakian pojan vereen asti. Tämä vanhurskas veri, joka oli vuodatettu vanhassa Testamentissa, kaivattiin ulos juudalaisilta, koska heidän kaupunkinsa hävitettiin roomalaisilta. Niin myös kristittyin ja marttyyrein veri kaivattiin roomalaisilta, koska heidän valtakuntansa hävitettiin turkeilta ja pakanoilta. Viimein on myös kristittyin veri kaivattu ulos paavilaisilta, koska se suuri veren vuodatus tapahtui Frankrikissa vuonna 1793, ja vielä jälkeenkä vuonna 1848 ja 1849.

Mutta ei vielä ole kaikki verenvuodatus siihen loppunut. Vasta se nyt alkaa verenvuodatus maan päällä. Semmoiset ajan merkit rupeavat nyt näkymään, nimittäin merkit auringossa, kuussa ja tähdeissä. Profeetan Joelin ennustuksen jälkeen pitää aurinko pimiäksi tuleman ja kuu punaiseksi ennen kuin se suuri Herran päivä tulee.

Käärmeen siemen on vihannut vaimon siementä mailman alusta niin tähän päivään, asti. Mutta ei ole vielä tämä viha loppunut. Sillä nyt on neljäs kerta, kuin se vanha mato on muuttanut haamunsa. Nyt on hänellä uusi kiiltävä nahka, joka on hyvin liotettu paloviinassa ja parkittu pirun paskalla. Vanhat ei kelpaa enää muille kuin puoskarille ja huorille, jotka sen kanssa ajavat ulos hedelmänsä. Mutta uusi nahka se on kaunis ja kiiltävä, niin kuin kulta. Se kelpaa nyt kaikille niille lääkitykseksi, joilla on kultasydän. Moseksen aikana korotettiin vaskikäärme korvessa, ja kaikki käärmeiltä pistetyt ihmiset tulit sen vaskikäärmeen katselemisen kautta terveeksi. Mutta nyt on käärmeen myrkky paisuttanut mailman lasten sydämet, erinomattain niiden, joilla on kultasydän. Mailman hopiaseppä on tehnyt kultasydäntä, jota siviät huorat kantavat Saatanan kaularaudassa. Tällä kultasydämellä tulee rietas suostuttamaan Vapahtajan kihlattua morsianta, Sionin tyttärtä, joka on kerran luvannut sydämensä Vapahtajalle, mutta antaa nyt pusertaa rintojansa egyptiläisten huorimiehiltä. Ja nyt tahtoo tämä hävitöin huora tulla Vapahtajan morsiameksi, vaikka hän rakastaa mailmaa ja antaa pirulle suuta, ja egyptiläisten huorimiehet

pusertavat hänen rintojansa, ja kultasydän on hänellä povessa.

Ennen oli Sionin tyttärellä kivisydän ja kova niin kuin timantti. Mutta nyt on piru antanut hänelle kultasydämen. Ja se sama mies on suostuttanut häntä uni-juomalla, pirun paskalla ja kuolleen uskon liivalla, juopunut huoruuden viinasta, istuu hän nyt niin kuin Baabelin portto leopardin päällä ja tahtoo, että Vapahtalan pitää ottaman häntä morsiameksi, koska hän on tullut niin vanhaksi, ettei hän kelpaa riettaalle huoraksi. On hän vielä tullut niin hävittömäksi, että hän näyttää häpyänsä Vapahtajan morsiamen piioille, jotka tahtovat musertaa hänen uskotointa sydäntänsä osottain hänelle, kuinka Vapahtaja rakkaudesta häntä kohtaan on täytynyt kuolla; silloin nostaa hän hameensa morsiamen piioille ja sanoo: "Katsokaat perseeseen!" On kaunis Vapahtajan morsian.

Semmoiseksi hän tulee huoruuden viinasta. Unessa ilmanki on juonut sekoi-tusta, jonka puoskarit ovat sekoittaneet. Siinä on kuolleen uskon liiva ja käärmeen kuu ja karhun sappi ja jalopeuran sydän. Koska hän on tullut niin vanhaksi, ettei hän kelpaa enää riettaalle huoraksi, silloin tulee hän Vapahtajan tykö, täynnänsä riettautta ja saastaisuutta kantain pirun paskaa sydämessänsä, kuolleen uskon liiva vuotaa suusta ja omanvanhurskauden räkä vuotaa nenästä. Tällä haamalla luulee riettaan huora kelpaavansa Vapahtajalle. Koska kuolema tulee pusertamaan hänen uskotointa sydäntänsä, sanoo hän Vapahtajalle: "Ota nyt minua morsiameksi, koska olet luvannut. Tämöinen nyt on niitten suruttomain ja

armonvarkaitten elämä. Ja jos niille ei tule totinen parannus ennen kuin armon ovi suljetaan, niin he saavat ulvoa ijankaikkisesti. Mutta se vaimo, joka huutaa syntymävaivassa, joka on puetettu auringolla ja kruunu päässä, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä, kumartakoon polviansa ja rukoilkaan, ettei se ruskia lohikäärme, joka aina on vihannut vaimon siementä, ettei hän saisi syödä sitä poikalasta, joka häneltä syntynyt on. Amen.

Painotuote

Präntätty Eskon kostanuxella lainiosta. Präntätty W R Nygrenin tykönä Piitemisä 1851. (Härnösandin maakunta-arkistosta.)

Stefanus sanoi niille herroille, jotka istuit kirkkoraadissa: ”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös te. Ja raadin herrat, koska he sen kuulit, kävi se läpi heidän sydämensä, ja he kiristelit hampaitansa hänen (päällensä).

Me kuulemme näistä sanoista, kuinka maailman lapset suuttuvat, koska yksi kristitty soimaa heitä, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Stefanus oli nimittäin yksi kristitty, joka ensinnä joutui tinkaamaan suruttomain kanssa kristillisyyden päältä. Ja nämät suruttomat seisoit sen päälle, että se vanha Mooseksen usko, jossa he olit ylöskasvatetut, oli oikia u(sko), mutta se kristinusko, jota Jeesus Nazareenus oli alkanut ihmisille pakkaamaan, se oli väärä usko. Mutta ne suruttomat, jotka olit Alexandriinein ja Libertiinein synagoogasta, ei he voineet sitä viisautta vastaan seisoa ja sitä Henkeä, jonka kautta Stefanus puhui. Koska nämät suruttomat ei kestäneet tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, sääsit he muutampia miehiä, jotka sanoit: ”Me olemme kuulleet hänen puhuvan pilkkasanoja Moosesta ja Jumalata vastaan.” Se on nimittäin suruttomain vanha tapa, koske he tinkaamisessa ei kestä kristityn kanssa, rupeevat he valhettelemaan kristityn päälle, että he saisit jotakuta laillista syytä viedä häntä maalliseen oikeuteen. Niin teit ne suruttomat, jotka silloin tinkaisit Stefanuksen kanssa. He yllytit kansanvanhemmat eli lautamiehet tämmäämään häntä oikeuteen. He otit hänen kiinni ja veit häntä raadin eteen, ja

kannoit hänen päällensä, asetit väärät todistajat valehtelemaan hänen päällensä ja sanomaan: ”Ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää sijaa ja lakia vastaan.” Silloin täytyi Stefanus puhua enemmän kristillisyydestä ja soimata niitä raatiherroja, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Mutta siitä soimauksesta nousi raatiherroille vanha aatami; käärmeen siemenet rupeisit puikimaan sydämen juuressa. He kiristelit hampaitansa hänen päällensä ja ajoit häntä ulos kaupungista. Ja koska Stefanus vielä näki Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä, silloin he suuttuit vielä pahemmin. He huusit suurella äänellä, ja tukitsit korviansa. Ja hengellinen viha tuli niin hirmuiseksi, että he karkaisit kaikki niin kuin verikoirat Stefanuksen päälle ja kivitit häntä. Silloin vasta sait vihollisen orjat omantunnon rauhan, koska he pääsit makkaroita tekemään kristityn verestä.

Stefanus oli nimittäin ensimmäinen kristitty, joka tapettiin kristinuskon tähden. Ja vaikka tämänaikaiset suruttomat näkevät haamunsa niitten entisten kristityin vainoojain peilissä, ei ne sentähden usko, että he ovat Jeesuksen ristin viholliset, sillä vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He ovat saaneet sen vakuutuksen riettaalta, että kristityt ovat Jumalan ja ihmisten viholliset. Niin kuin silloin, koska kristillisyyys ensinnä ilmestyi, maailman joukko suuttui hirmuisesti ja kiristelit hampaitansa, eikä saaneet tunnon rauhaa, ennen kuin he pääsit makkaroita tekemään kristityin verestä, niin suuttuvat vielä nytkin maailman orjat hirmuisesti, koska kristityt

rupeevat puhumaan kristillisyydestä. He purevat hampaitansa ja uhkaavat viedä kristityitä maalliseen oikeuteen. Muuttamat ei malta odottaa siksi, kun maallinen oikeus tuomitsis kristityitä, vaan he täytyvät itse vanhan aatamin lain jälkeen rangaista kristityitä halvoilla, nyrkillä ja sauvalla, että he saisit omantunnon rauhan. Kyllähän tämänaikaiset suruttomat olisit jo aikaa tehneet makkaroita kristittyin verestä, jos he olisit niin viisaat kuin juutalaiset, jotka veit varsin Stefanuksen raadin eteen, ja asetit vielä muutampia miehiä väärin vannomaan, että hän oli pilkannut Jumalata.

Stefanus oli ilmanki pilkannut tämän maailman jumalata, jota maailman joukko palvelee, sillä tämän maailman jumala ei kärsi ollenkaan, että hänen majesteettiansa pilkataan. Se tapahtui myös Eliaksen aikana, että Elias pilkkais Baalin papit ja käski heidän huutaa korkialla äänellä, että heidän jumalansa kuulis. Mutta siitä suuttui Baalin palvelija Isebel, joka oli kuninkaan drottninki, ja uhkais varsin, että Eliaksen pää pitää kaulasta putooman; josta me hyvin ymmärrämme, ettei maailman jumala anna itseänsä pilkata. Hän suuttuu hirmuisesti niille, jotka häntä pilkkaavat, ja panee palvelijoitansa vuodattamaan kristittyin verta. Sillä ei vihollisen orjat kärsi sitä, että heidän jumalaansa pilkataan. Mutta ei vihollisen kamaripalvelijat näe vielä makkaroita tehdä kristityn verestä, ennen kuin he noutavat valkian helvetistä. Mutta ei olekaan helveti kaukana heidän t(alo)stans*, kyllä he pian näppäävät valkian helvetistä, jolla he näkevät makkaroita tehdä. Koska Stefanus (tapettiin

kristillisyyden tähden)*, tapahtui se kristityn murhaaminen samalla tavalla kuin nyt. Ensinnä tuli tinka kristillisyydestä maailman joukon kanssa, jotka riitelit Stefanuksen kanssa siitä Jeesuksesta Nazareenuksesta, joka oli kristillisyyden alku. Mutta koska maailman orjat ei pitäneet puoltansa, eikä kestäneet Stefanuksen kanssa tinkaamisessa, suutuit maailman orjat Stefanukselle ja tämmäisit häntä oikeuteen. Valheen kautta he yllytit esivaltaa tutkimaan tätä asiata, ja he löysit muutampia kuudenmarkan miehiä, jotka olit valmiit vannomaan sen päälle, että Stefanus oli pilkannut Jumalata. Ja Stefanus soimais vielä niitä maailman herroja, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan. Silloin nousi myös herr(rain)* vanha aatami. Riettaan eli käärmeen siemenet rupeisit niin kovin puikimaan sydämen juuressa, että he kiristelit hampaitansa. Silloin näki Stefanus Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä. Ja se teki riettaan orjille niin pahaa, että he tukitsit korviansa ja huusit täydellä kurkulla, että he pääsisit kuulemasta semmoisia kauhistuksen sanoja, ja karkaisit yksimielisesti Stefanuksen päälle, ja ajoit häntä ulos kaupungista, että he pääsisit pian tappamaan häntä. Ja me näemme nyt silmiemme edessä, kuinka pian maailman orjat ja saatanan joukko tekee makkaroita kristityn verestä, koska he noutavat valkian helvetistä. Ei he näe muutoin tehdä makkaroita kristittyin verestä. Mutta kun he näppäävät valkian helvetistä, silloin saavat suruttomat ja maailman orjat sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikus ja villitauti. Ja kristityt

itse ovat maailman mielestä väärät profeetat ja villihenget, jotka pitää tapettaman, sillä ei he anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Nyt koska Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa soimaa juutalaisia, että he tappavat profeetaita, ja vainoovat niitä, jotka Jumalalta lähetetyt ovat opettajaksi, pitäis meidän tällä hetkellä peräänajatteleman, minkä tähden maailman lapset ovat niin vihaiset niille, jotka heitä manaavat totiseen katumukseen ja parannukseen. Mutta se armollinen Vapahtaja, joka itse on vihattu maailmalta ja ylönkatsottu, pilkattu ja ristiinnaulittu, avatkoon sokiain raukkain silmät näkemään, ketä he vihaavat; ja antakoon kaikille Jeesuksen ristin kantajille kärsivällisyyttä, että he jaksaisit ilman napolisematta ja ilman suuttumatta kantaa maailman vihaa. Kuule, armollinen Vapahtaja kaikkien katuvaisten, murheellisten ja maailmalta alaspainettuina huokaus, koska he huokaavat niin kuin Stefanus:” Herra Jeesus, ota minun henkeni, amen” Isä meidän j.n.e.

Seuraavaisesti siitä, kuin jo puhuttu on, pitää meidän pyhän evankeliumin johdatuksesta Jumalan armon kautta peräänajatteleman, minkä tähden maailman lapset ovat vihanneet ja vainonneet profeetaita vanhassa testamentissa, ja kristityitä uudessa testamentissa?

Ensimmäinen tutkistelemus. Kuinkas maailman lapset ilmoittavat vihansa?

Toinen tutkistelemus. Minkä syyn tähden he vihaavat ja vainoovat profeetaita ja kristityitä?

Kolmas tutkistelemus. Mitäs he sen

vainoomisen kautta luulevat voittavansa?

Me tiedämme, ettei ole maailman viha vielä loppunut. Ei ole vielä vihollisen peräsuoli täytetty kristittyin verellä. Mutta me tiedämme vakaisesti, että niiden sielut ovat Jumalan tykönä, joiden verta vihollisen koirat ovat lakkineet.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä tähden maailma vihaa profeetaita ja kristityitä? Sen tähden, että he haukkuvat kunniallisia ja siviöitä ihmisiä. Ei suinkaan maailma niitä vihaa, jotka ei hauku. Ne saavat kyllä olla rauhassa. Mutta niitä maailma vihaa, jotka haukkuvat ja soimaavat siviöitä ihmisiä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. Jumala pani profeetaita haukkumaan ja soimaamaan vanhan testamentin ihmisiä, mutta sen aikaiset ihmiset suutuivat profeetaille sen haukkumisen tähden, ja karkaisit vihaisesti profeettain päälle. Sillä sen aikaiset ihmiset olit saaneet sen vakuutuksen riettaalta, että he olit eläneet siviästi ja jumalaisesti, ettei olis tarvinnut kukaan tulla heitä soimaamaan vääryydestä ja jumalattomasta elämästä. Vihollinen oli antanut vanhan testamentin ihmisille sen vakuutuksen, että profeetat olit väärät profeetat ja villihenget, jotka ei antaneet kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Koska profeetat ennustit vielä valtakunnalle pahaa, suutuivat he vielä enemmän ja sanoit profeetalle:” Sinä valehtelet. Ei ole Herra niin sanonut.” Sen haukkumisen tähden ja soimausten tähden suutuivat sen aikaiset ihmiset niin hirmuisesti profeetaille, että heidän täytyi vuodattaa profeettain verta; jonka tähden Vapahtaja soimaa heitä tämän päivän evankeliumissa. Katso, minä lähetän teil-

le profeetat ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagoogissanne, ja vainoote kaupungista kaupunkiin. Mutta ne väärät profeetat, jotka ei ollenkaan haukkuneet kansaa, vaan saarnaisit suloisesti maailman ihmisille, ja lupaisit kaikille onnea ja autuutta, niitä ne kiitit hyväksi. Ei kukaan semmoisia profeetaita vihannut eli vainonnut. Mutta Herra valittaa profeetan Esajaksen kautta, että he ovat mykät koirat, ei he hauku ketään. Mutta mykät koirat hirtetään. Ei mykät koirat tee yhtään apua talon Isännälle. Koska varkaat tulevat varastamaan pimeyden aikana, pitäisit talon koirat haukkuman niin, että ihmiset heräisit. Mutta mykät koirat ei hauku ketään. Ja varkaat, jotka ovat sangen vihaiset koirille sen haukkumisen tähden, pääsevät kyllä varastamaan, koska koirat ovat mykät. Ja juuri sen saman haukkumisen tähden olit sen aikaiset ihmiset vihaiset profeetaille. Ja sen saman haukkumisen tähden suuttuvat vielä nytkin tämänaikaiset siviät ihmiset ja armonvarkaat. Niille koirille he suuttuvat, jotka haukkuvat. Ei tämänaikaiset armonvarkaat suutu niille mykille koirille, jotka ei hauku ketään. Mutta niille ne suuttuvat, jotka haukkuvat, sillä niitten koirain tähden ei pääse armonvarkaat varastamaan. Varkaat tahtovat sen koiran hirttää, joka haukkuu. Mutta mykille koirille he antavat lihapalaisen, että he olisit aina mykät.

Niin kuin vanhan testamentin siviät ja kunnialliset ihmiset suuttuit profeetaille sen haukkumisen tähden, eikä saaneet omantunnon rauhaa ennen kuin he pääsivät

niitä tappamaan, niin ovat myös uuden testamentin siviät ja kunnialliset ihmiset vihanneet kristityitä sen haukkumisen tähden, niin kuin me kuulumme äsken tämän päivän epistolasta. Ensinnä leikattiin Johannes Kastajan kaula poikki, koska hän oli haukkunut sen kuninkaallisen huoran. Se kuninkaallinen huora ei saanut omantunnon rauhaa, ennenkuin Kastajan pää kannettiin fatin päällä. Sen jälkeen tapettiin Vapahtaja sen haukkumisen tähden, koska Hän soimais seurakunnan parhaat miehet ulkokullatuksi ja kyykäärmeen sikiäksi, ja ennusti heidän valtakunnallensa pahaa. Sitte rupeisit juutalaiset ensinnä vihaamaan ja vainoamaan kristityitä sen haukkumisen tähden. Ensimmäinen kristitty, joka tapettiin kristillisyyden tähden oli Stefanus. Maailman herrat suuttuit hirmuisesti, koska Stefanus soimais heitä ja sanoi: ”Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne, niin myös te.” Sanokaan nyt, armonvarkaat, oliko tämä sana haukkuminen, koska heidän piti tämän sanan tähden niin hirmuisesti suuttuman? Mutta se näyttää siksi, ettei tämän maailman jumala salli palvelijointensa kuulla yhtään ainoata Jumalan sanaa, jossa olis totuutta, mutta valheita hän sallii heidän uskoa. Koska juutalaisten valtakunta oli hävitetty pakanoilta, rupeisit pakanat vainoamaan kristityitä sen saman haukkumisen tähden. Jos kristityt ei olis haukkuneet pakanoita, niin olisit pakanat antaneet kristityille rauhan. Mutta koska kristityt ei maltta- neet olla puhumatta, sen tähden suuttuit pakanat kristityille, ja rupeisit heitä vainoamaan. Mutta jota enemmän kristityitä

tapettiin, sen usiammaksi he tulit. Kristittyin joukko tuli suuremmaksi, vaikka pakanat heitä tapoit. Kristityt lisääntyivät aina, ehkä kuinka hirmuisesti heitä piinattiin. Ja kristityt olit niin suuressa ilossa, ettei he paljon tunteneet kuolemankipua. Sitä ihmettelit pakanat, että kristityt olit niin rohkiat ja iloiset kuoleman hetkellä. Ja joka kerta, kuin kristityitä oli tapettu, (tulit pakanat niin)* voimallisesti liikutetuksi kristittyin urhoollisuudesta, että heidän täytyi kääntyä kristillisyyteen. Mutta muutamat pakanat sanoit, että kristittyin rohkeus ja ilo kuolemassa tulee heidän irstaisuudestansa. Muutamat pakanat sanoit, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. He ovat liitossa perkeleen kanssa, ja sen tähden ovat he niin rohkeat, irstaiset (ja) uppiskaiset. Ei he tottele esivaltaa ja heitä pois sen väärän uskon, joka heillä on. Pakanoilla oli se usko, että kristityt olit väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa. Sen haukkumisen tähden oli(t pakanat)* suuttuneet, eikä niinmuodoin saaneet oman tunnon rauhaa, ennen kuin he pääsivät makkaroina tekemään kristittyin verestä. Ja kymmenen kertaa he noudit valkian helvetistä.

Toinen tutkisteleminen. Kuinkas maailman lapset ilmoittavat vihansa? Ensiksi he ilmoittavat vihansa tinkaamisessa. Niin me kuulemme tämän päivän epistollassa. He riitelit ensinnä Stefanuksen kanssa, ja toit edes järjen skäliä (=syitä), että heidän uskonsa oli oikia usko. Mutta koska maailman lapset ei voineet vastaanseisoa sitä viisautta ja sitä Henkeä, jonka kautta Stefanus puhui,

silloin he rupeisit lain voimalla ja valheen hengellä yllyttämään maailman herroja (kristittyin)* päälle. Ja maailman herrat, jotka pikemmin noutavat valkian helvetistä, millä he näkevät makkaroina tehdä, ovat aina valmiit uskomaan valheita, ja tuomitsevat kristityitä sen lain jälkeen, jonka he ovat itse tehneet. Ei suinkaan yksinkertaiset tunne kaikki mu(t)kat laissa, vaikka hekin freistaavat vääntää oikeuden, koska piru otetaan edusmieheksi. Mutta maailman herrat, ne saattavat oikeudesta tehdä vääryyden, ja vääryydestä he saattavat tehdä oikeuden, niin että kristityt tulevat lain rikkojaksi. Erinomattain koska kuuden markan miehet pääsevät vannomaan, että niin ja niin on kristitty sanonut. Niinpä me kuulemme nyt tämän päivän epistollasta, että kristityn viholliset sääsit miehiä, ja asetit väärät todistajat sanomaan: ”Ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää sijaa ja lakia vastaan. Sillä me olemme kuulleet hänen sanovan: ”Jeesus Nazarenius hävittää tämän sijan ja muuttaa säädyt, jotka Mooses meille antoi.” Tämä todistus Stefanusta vastaan oli sula valet. Mutta mitäpä kuuden markan miehet huolivat? Kyllä ne todistavat vaikka mitä kristittyin päälle. Ja maailman herrat pääsevät sitte lain jälkeen tuomitsemaan, että Stefanus on lain rikkonut ja pilkannut Jumalata. Ja sen asian tähden pitää hänen kuoleman.

Sillä lailla ovat juutalaiset ja pakanat ilmoittaneet vihansa kristityille. Mutta tämän aikaiset juutalaiset ja pakanat ei malta odottaa siksi, kun kristityt maailman lain kautta tuomitaan niin kuin Jumalan pilkkaajat, vaan he tahtovat

varsin makkaroitte tehdä, ennen kuin laki tuomitsee. Ei he malta odottaa siksi, kuin maailman herrat noutavat valkian helvetistä, vaan he tahtovat varsin nyrkillä ja sauvalla, kepillä ja halvoilla, käydä kristittyin päälle, että he pääsisit pian verta lakkimaan. Tämänäikaisilla pakanoilla on niin hoppu verta lakkimaan, ettei he malta odottaa siksi kuin tuonen pata kiehuu. Aivan uutena nämät pakanat tahtovat syödä kristittyin lihaa ja lakkia kristityn verta. Vaikka profeetta Elias sanoi:” Siinä samassa (paikassa)*, kussa koirat ovat lakkineet eli nuolleet Nabotihin verta, pitää heidän nuoleman sinun vertasti.” Se oli yksi kristittyin vihollinen, jolle profeetta Elias niin sanoi. Mutta ei hän uskonut, että tuonen koirat pitää lakkiman hänen vertansa. Eikä taida vielä nytkään kristittyin viholliset uskoa, että tuonen koirat pitää lakkiman heidän vertansa helvetissä niin kauan kuin he täällä lakkivat kristittyin verta.

Ottakaamme nyt vaari Vapahtajan sanoista tämän päivän evankeliumissa, koska Hän lukee tuomion niille, jotka vainoovat profeetaita ja vuodattavat niiden verta, että teidän päällemme pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päällä hamasta vanhurskaan Abelin verestä. Tässä kuulevat verikoirat tuomionsa, mutta yhtä hyvin he ulvovat, koska he saavat hajun kristittyin verestä. Ei nälkähukat malta, jos mikä olis, imemästä kristityn verta. Eikä ole vielä riettaan peräsuoli saanut kyllänsä. Kyllä he vielä tekevät makkaroitte kristittyin verestä, ennen kuin maailma loppuu. Mutta ehkä kuinka hirmuisesti lohikäärme irvistelis niille kristi-

tyille, jotka tahtovat antaa hänelle tervasutin kyrsäksi, kuitenkin pitää heidän valmistaman lohikäärmeelle tervasta semmoiset lääkitykset, että hän pakahtuu, niin kuin Danielin aikana. Koska nimittäin pakanat Danielin aikana pidit lohikäärmeen jumalana, niin kuin he vielä nytkin pitävät lohikäärmeen jumalana, joiden sydämen juuressa käärmeen siemenet puikivat niin usein, kuin heitä manataan ja soimataan. Jos lohikäärmeelle ja hänen siemenellensä annetaan tervasuti kurkkuun, niin se pakahtuu. Ja kristityt, joiden verta lohikäärme ja hänen siemenensä ovat imeneet, pitää viimein iloitseman ja kiittämän Mikaelia, Ylimmäistä Enkeliä, sen suuren voiton edestä, koska he, puetetut valkeilla vaatteilla, ja palmut heidän käsissänsä, rupeavat veisaamaan Siionin vuorella kiitosta, kunniata ja ylistystä sille suurelle Kuninkaalle: Amen, hallelujah. Silloin pitää se hävitöin Baabelin portto, joka on imenyt kristittyin verta, istuman hiillusten päällä keskellä pohjattomuutta ja huokaaman. Mutta hänen huokauksiansa ei kuule muu kuin maailman ruhtinas. (Amen)*

Alkuperäinen
SKHS: Aunon kokoelma.

Epäselvissä kohdissa on käytetty tukena jäljennöstä, joka sisältyy niihin papereihin, jotka takavarikoitiin Parka Heikiltä Kittilässä 1854. Jäljennöstä säilytetään Härnösandin maakunta-arkistossa. Norrbottens läns landskansli D1:120 inkonna brev 1854 1. Tästä otetut kohdat on pantu sulkuuihin ()*.

Toinen jäljennos samasta saarnasta löytyy myös Kolarin kirkonarkistossa säilytettävästä pienestä jäljennoskirjasta.

Missään näistä kolmesta käsikirjoituksesta ei ole kolmatta tutkistelemusta erikseen, vaikka se on mainittu saarnan alussa.

Jumalan palvelija Mooses näki kerran kaksi miestä tappelevan. Ja hän sanoi väärintekijälle: “Miksis löit lähimmäistäs? Mutta väärintekijä vastasi: ”Kuka sinun on asettanut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme? Tahdotkos minunkin tappaa, niin kuin sinä tapoit egyptiläisen? 2. Mos.2:13,14

Tässä me kuulemme, mitä suruttomat vastaavat, koska yksi kristitty tahtoo soimata suruttomia vääryydestä. He vastaavat niin kuin tämä väärintekijä: “Kuka sinun asetti tuomariksi meidän päällemme?” Mooses tahtoi asettaa riidan kahden miehen välillä, ja tämän hyvän työn edestä sai hän varsin kuulla pakanalta, mikä hirvui ylopeys asui pakanan sydämessä. Se sama Mooses sai jälkeen paljon taistella sen paatuneen Israelin joukon kanssa. Koska he olivat tulleet Sinain vuorelle, ja Jumala julisti heille lakinsa, rupeisit he rukoilemaan Moosesta, että hän puhuis Jumalan kanssa, ja Israelin lapset lupaisit kuunnella kaikki, mitä Mooses Jumalan puolesta heille saarnaa, mutta yhtä hyvin riitelit he Mooseksen kanssa, ja tämän vastahakoisuuden tähden aikoi Jumala hävittää koko sen paatuneen kansan. Mutta Mooses rukoili Jumalaa kansan edestä, ja Jumala kuuli Mooseksen esirukouksen, ja näytti selkiästi, että Mooses oli armollisempi kuin Jumala. Monta kertaa julmistui Jumalan viha heidän päällensä, mutta Mooses rukoili aina heidän edestänsä, ja tämän esirukouksen tähden tuli Jumala katumukseen ja katui sitä, että Hän oli uhannut hävittää kansan.

Kyllä armonvargaat sentähden uskovat, että Jumala on armollisempi kuin ihminen. Armonvargaat luulevat, ettei ole Jumala niin kova tuomitsemaan kuin ihmiset. Mutta Mooseksen aikana oli Jumala ankarampi ja kovempi tuomitsemaan kuin ihminen, vaikka Mooses oli kova mies rankaisemaan niitä, jotka tanssaisit kultavasikan ympärillä. Mutta Jumala oli vielä kovempi. Ja armonvargaat pitäisit tästä esimerkistä päättämän, ettei Jumala ole niin armollinen suruttomille ja katumattomille, niin kuin he luulevat.

Oli myös siihen aikaan monta semmoista miestä Israelin seurakunnassa, jotka pidit itsensä viisaana ja rupeisit riitelemään Mooseksen kanssa, että hän teki ylön paljon, sillä he tuumaisit niin, että koko kansa on pyhä. Mutta mistäs nämät miehet tiesivät, että koko kansa on pyhä? Ja että Mooses teki ylön paljon, koska hän korotti itsensä tuomariksi kansan ylitse? Kyllä ne parhaat miehet seurakunnassa tiesit, että koko kansa on pyhä, ja ettei Mooses ole yksin pyhä. Mutta Mooses tiesi, että koko kansa oli yksi jumalatoim ja kiittämätöin kansa, jonka Jumala olis jo aikaa hävittänyt, ellei Mooses olis rukoillut kansan edestä. Kyllä nyt on monella suruttomalla miehellä se sama ajatus kuin niillä kolmella miehellä, Koralla, Datanilla ja Abiramilla, että koko kansa on pyhä, ja että Mooses tekee ylön paljon, koska hän muka teki itsensä tuomariksi heidän päällensä, jonka tähden moni sanoo nyt niin kuin silloin se tappelusmies: “Kuka sinun on asettanut tuomariksi meidän päällemme?” Eli niin kuin Kora, Datan ja Abiram sanoit Moosekselle: “Tahdotkos silmät puhkaista ihmisiltä?”

Mutta se taitaa olla niin, koska yksi ylpiä ja paatunut ihminen ei saa elää hänen pahan mielsensä jälkeen, suuttuu hän niille, jotka häntä nuhtelevat väärydestä, ja luulee, että tuo tekee ylönpaljon, että hän korottaa itsensä tuomariksi ja tahtoo silmät puhkaista ihmisiltä. Vaikka itse rietas on puhkaissut luonnollisen ihmisen silmät ja tehnyt niin sokiaksi, ettei hän näe kahta sormeaa eteensä minnekkä hän vaeltaa. Ja koska Jumala pani Mooseksen ja profeetat nuhtelemaan semmoisia villihenkiä, niin ne pakanat rupeisit niitä miehiä vihaamaan ja vainoamaan. Ne luulit, että profeetat ovat väärät, jotka aina haukuit kunniallisia ihmisiä. Jokainen profeetta alkoi saarnansa soimauksella ja tuomilla, ja ei ole yhtäkään profeettaa ollut, joka ei ole tuominnut suruttomia ja paatuneita. Mutta ne ylpiät henget ovat aina kysyneet: "Kuka sinun on asettanut tuomariksi meidän päällemme? Oletkos sinä Jumala, koska sinä tulet meitä tuomitsemaan?"

Pakanoilla on se usko, ettei kukaan muu kuin Jumala saa tuomita. Ja koska kristityt tuomitsit pakanoita, eli julistit Jumalan tuomion heille, niin pakanat suutuivat kristityille ja rupeisit vainoamaan kristityitä. Sama usko oli myös juudalaisilla, ettei ole kristityt asetettu tuomariksi heidän päällensä. Juudalaiset kysyivät Vapahtajalta: "Miksikäs sinä itsiäs teet?" Ja koska Stefanus soimasi niitä raatiherroja sanoten: "Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isännekin, niin myös tekin", niin he kiristelivät hampaitansa ja tukitsivat korviensa. Ei het viitsineet kuulla, että het ovat vastaan seisijat. Ja tuota tekevät

vieläkin Jesuksen ristin viholliset. He suuttuvat kristityille niin kuin juudalaiset. He vainoovat niitä, niin kuin pakanat, ja tuo tappelusmiehen sana on aina mielessä: "Kuka sinun asetti tuomariksi meidän päällemme?" Ja Datanin toinen sana: "Koko kansa on pyhä; kaikki ovat kristityitä, ei tarvitse soimata." Siinä nyt on perkeleen luonto maalattu meidän silmäimme eteen. Hamasta Abelin verestä niin Sakariaan, Barakian pojan vereen asti pitää tämä tuleman niitten päälle, jotka ovat profeetaita ja kristityitä vainonneet, ja heidän pitää paatuman ja pureman hampaitansa ja tukitseman korviansa, siihen asti kuin loppu tulee.

Mutta net harvat sielut, jotka vanhurskauden tähden vainotaan, pitää näkemän Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä, ja iloitseman taivaan valtakunnassa, jos he pysyvät vahvana loppuun asti heidän kalliimmassa uskossansa.

Meidän toivomme on, että jos viha ja vaino tulee kristillisyyden tähden, niin kuin arvattava on, ettei taida vihollinen säästää kristityitä enemmän nyt kuin ennenkään. Niin olis meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että ne harvat sielut, jotka ovat totuuden tuntoon tulleet, ei pidä säästämän henkeänsä, vaan antaman henkensä ja verensä sen orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan edestä, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut vuotaa kadonneitten lammasten edestä. Hänen armonsa kautta saavat oikeat kristityt voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja ulosseisomaan¹ ruumiin vai-vaa ja veren vuodatusta viimeiseen pi-

saraan asti. Kuule sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas kaikkein vaivaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän, jne.

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Vapahtaja Jerusalemin asuvaisia siitä profeettain vainoamisesta ja uhkaa Jumalan rangaistuksella, joka myös tuli tämän onnettoman kaupungin päälle lähes 30 ajastaikaa Vapahtajan kuoleman jälkeen, koska koko kaupunki hävitettiin ja heidän kirkkonsa poltettiin ja ihmiset tapettiin viholliselta.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän joka ainoan kristityn tällä hetkellä perään ajatteleman, minkä tähden juudalaiset vihaavat ja vainoovat profeetaita, eli minkä tähden pakanat vainoovat kristityitä?

Että juudalaiset vainoovat profeetaita, sen me kuulemma tämän päivän evankeliumista. Mutta minkä tähden he niitä vihaavat? Emme saata muuta syytä löytää kuin ainoastaan sen, että profeetat haukuit juudalaisia vääräksi, äpäräksi ja porton siemeniksi. Kaikki profeetat ja Johannes Kastaja ovat alkaneet saarnansa soimauksilla ja tuomiolla. Jumala pani profeetat vasiten haukkumaan ihmisiä, ja soimais vielä heidän pappejansa, että he ovat mykät koirat, ei he hauku ketään. Ja siitä haukkumisesta taisit juudalaiset suuttua profeetalle, sillä juudalaiset ajattelivat, ettei he ole semmoisia soimauksia ansainneet. Juudalaisilla oli nimittäin se usko, että Jumala on heidän isänsä, niin kuin he sanoit Vapahtajalle: ”Meillä on Isä, Jumala.” Ei juudalaiset usko, että he ovat siitä isästä perkeleestä, vaan heillä

on se usko, että Jumala on heidän isänsä. Koska nyt profeetat tulevat soimaamaan ja haukkumaan juudalaisia äpäräksi niin sanovat juudalaiset: ”Emme ole äpäränä syntyneet.” Koska profeetat sanovat juudalaisille: ”Riidelkää teidän äitinne kanssa, te porton siemenet”, niin suuttuvat juudalaiset ja sanovat: ”Ei ole Herra niin sanonut. Ei se ole Raamatussa.” Jos Johannes sanoo juudalaisille: ”Te kyykäärmeen siemenet, kuka on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?” Niin sanovat juudalaiset: ”Sillä miehellä on perkele.” Jos Vapahtala itse haukkuu juudalaisia huoruuden sukukunnaksi ja sanoo: ”Sinä olet korotettu taivaaseen asti. Mutta sinun pitää vajooman helvettiin asti.” Niin sanovat juudalaiset Vapahtajalle: ”Miksikäs sinä itsiäs teet; oletkos sinä Kristus, sen Jumalan Poika?”

Ei nimittäin juudalaiset usko, että Jumalan Poika on semmoinen, että se haukkuu kunniallisia ihmisiä huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen siemeneksi, vaan he vaativat, että Jumalan Pojan pitäis heitä kiittämän ja aivan suloisia saarnaaman ja armoa heille lupaa. Hänen pitäis vakuuttaman juudalaisia, että he tulevat ilman surutta ja ilman murhetta ja ilman katumusta taivaan valtakuntaan, saati he uskovat. Siitä haukkumisesta ja siitä soimaamisesta on nyt vaino tullut. Ei juudalaiset voi sitä kuulla, että he ovat äpärät ja porton siemenet ja siitä isästä perkeleestä, vaan he vaativat, että aivan evankeliumia ja aivan armoa heille pitää saarnattaman. Ja sitä samaa vaativat myös pakanat. Koska nimittäin kristityt tuomitsevat pakanoita ja sanovat, että pakanat ei

tule sillä uskolla ja sillä elämällä autuaaksi, silloin suuttuvat pakanat kristityille ja sanovat: “Tuommoiset koirat ja väärät profeetat tulevat meitä haukkumaan pakanoiksi. Ne pitää tapettaman ja pois hävitettämän. Sillä pakanat luulevat, että heillä on oikia usko ja juudalaiset myös uskovat, että heillä on oikia usko. Ei ole nimittäin juudalaisilla niin julkinen jumalatoiminta elämä kuin pakanoilla. Sillä pakanat juovat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Mutta juudalaiset, ja erinomattain fariseukset, välttävät niitä julmempia rikoksia, niin kuin julkista huoruutta ja julkista varkautta ja juopumusta. Mutta ahneus ja mailman rakkaus ja ulkokullaisuus ja mailman kunnia ovat ne hallitsevaiset kotosynnit.

Me kuulemme yhdessä evankeliumissa, kuinka fariseus kiitti Jumalaa, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset, nimittäin ryöväri, väärä, huorintekijä, eli niin kuin se katuvainen publikaani. Siitä me nyt kuulemme, minkä kaltainen fariseuksen usko on. Ei hän ole ryöväri, niin kuin publikaanit ja syntiset; ei hän ole väärä, että hän olis kellekään väärin tehnyt; ei hän ole huorin tehnyt, että hän tarvitsis muutaman huorilapsen tunnustaa omaksensa, eli ottaa jonkun vanhan huoran vaimoksi. Mutta ei fariseus ole niin huono, kuin se katuvainen publikaani, joka oli kaikkia niitä syntiä tehnyt, joista fariseus oli vapaa. Se usko myös on fariseuksella, ettei tarvitse syntiänsä mailmalle huutaa. Ja mitäpä syntiä olis fariseuksella tunnustettavana? Ei suinkaan synnit hänen tuntoansa vaivaa. Mutta hengellinen viha on fariseuksen sydämessä niin

suuri, että se paisuttaa sydämen. Jos yksi profeetta soimaa häntä, varsin nousevat vanhan aatamin karvat pystöön, ja käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa. Juudalaiset rupeisit usein ottamaan kiviä käteensä, joita he aikoivat vatkata Vapahtajan päälle.

Mutta tämän aikaiset juudalaiset ottavat halkoja eli kirveitä ja puita, joilla he pieksävät kristityitä. Niin kuin entiset juudalaiset viskaisit kiviä profeettain päälle. Kyllä juudalaiset sen tähden sanovat: “Jos me olisimme olleet profeettain aikana, emme olisi niitä vainonneet.” Mistäpä tuli se profeettain vainoaminen muusta kuin siitä hengellisestä vihasta ja käärmeen myrkystä, joka vielä nytkin paisuttaa juudalaisten sydämen, niin usein kuin profeetat haukkuvat ja soimaavat juudalaisia äpäräksi ja porton siemeneksi; eli niin usein kuin kristityt soimaavat heitä huoruuden sukukunnaksi ja kyykkäärmeen siemeneksi.

Se profeettain ja kristittyin vainoaminen sai alkunsa varsin ensimmäisestä ihmisestä, joka syntyi mailmaan. Koska se veljensä murhaaja Kain suuttui veljellensä Abelille sen tähden, että Abelin uhri kelpasi paremmin Herralle kuin Kainin uhri. Hän oli nimittäin niin kuin muutkin hänen lihalliset nepaimensa ylpiä ja itsestäänsä pitäväinen mies. Mutta Abel oli hiljainen mies. Abel oli siis kristitty. Mutta Kain oli pakana. Ja se pakana Kain rupeis varsin imemään kristittyin verta. Ja niin kuin pakanan hahmo muuttuu, koska käärmeen myrky paisuttaa hänen sydämensä, niin myös Kainin hahmo muuttui vihasta ja kateudesta. Herra sanoi Kainille: “Mik-

sis olet vihainen, ja miksi sinun hahmosi muuttuu?”

Tämä nyt oli hengellisen vihan alku. Sen tähden sanoo myös Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa: “Se vanhurskas veri hamasta sen vanhurskaan Abelin verestä pitää tuleman tämän sukukunnan päälle.” Mutta kyllä Kainin lihalliset veljet ja nepaimet ovat vielä elämässä. Sillä Paavali sanoo: “Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.”

Mutta muutamat juudalaiset luulevat, että profeetat ne on ihmisten vainoojat. Koska profeetta Elias tuli sen pahan kuningaan Ahabin tykö ja sanoi hänelle: “Samassa paikassa, kussa koirat ovat lakkineet Nabotin verta, pitää heidän sinun vertasi lakkiman.” Silloin sanoi se paha kuningas: “Viholliseksikos minun olet löytänyt?” Se paha kuningas luuli, että profeetta oli häntä vainoomassa, koska hän ei antanut murhaajalle oman tunnon rauhaa. Niinpä muutamat armonvarkaats vielä nytkin luulevat, että kristityt ovat vainoojat, jotka aina haukkuvat ja soimaavat.

Kyllähän rietas antaa juudalaisille semmoisen uskon, että ne väärät profeetat ja villihenget vainoovat niitä kunniallisia ihmisiä. Ei ne enää saa juoda pirun paskaa rauhassa; ei ne saa huorin tehdä rauhassa; ei ne saa pitää viina-kauppaa rauhassa; eikä ne saa punsia juoda rauhassa. Aina ne tulee haukkumaan ja rauhattomuutta tekemään. Vielä ne tulevat siunatuista ihmisiä kiroomaan. Niin kuin Pietari ja Paavali häädyit välistä paatuneista kiroomaan. Mutta rietas on välistä niin pyhä, ettei hän kärsi

kirousta kuulla, erinomattain koska häntä kirootaan. Hän on niin pyhä, että hän kauhistuu ja siunaa itsensä, koska Jumala häntä kiroot. Sillä ei rietas tunne, että hän on yksi perkele, vaan hän pitää itsensä enkelinä, ja on suuttunut Jumalalle, joka semmoisen siviän miehen paiskais helvettiin. Niin suuttuvat myös siviät huorat, koska heitä huoraksi haukutaan. Ja varkaats myös suuttuvat hirmuisesti, koska heitä haukutaan varkaaksi. Ja siinä on oikia syy, minkä tähden äpärrät ja porton siemenet vainoavat profeetaita. He ovat nimittäin siviät huorat ja rehelliset varkaats; he ovat raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit. Ja koska profeetat soimaavat heitä huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta ja viina-kaupasta, silloin he suuttuvat profeetoille ja sanovat: “Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme? Ja sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä. Ja tahdotkos vielä silmät puhkaista ihmisiltä? Ja miksi sinä itses teet? Ja oletkos sinä Kristus, sen siunatun Poika?”

Niin haukkuvat juudalaiset ja pakanat, koska profeetat soimaavat heille syntiä. Yksi pakana sanoi Davidille: “Ulos, ulos, tänne verikoira!” Ja toinen pakana sanoi Elialle: “Viholliseksikos minun olet löytänyt?” Juudalaiset sanoit Johanneksesta, että sillä miehellä on perkele. Ja Vapahtajasta sanoit he: “Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele.” Ja koska Stefanus rupeis soimaamaan juudalaisia, kiristit he hampaitansa ja tukitsit korviansa ja ajoit hänet ulos kaupungista ja hänen kivillä surmaisit. Niin ovat entiset juudalaiset ja pakanat vainonneet profeetaita ja kristityitä. Ja niin he tekevät vielä nytkin. Mutta nyt

sanovat tämän aikaiset juudalaiset: "Emme ole vainonneet profeetaita. Mutta väärää profeetaita emme kärsi." Niin ovat myös entiset juudalaiset sanoneet: "Jos me olisimme olleet profeettain aikana, emme olisi vainonneet heitä." Ja kuitenkin he vainoisit Vapahtajaa ja Hänen opetuslapsiansa. Ja tämän aikaiset juudalaiset sanovat myös: "Jos me olisimme olleet Vapahtajan aikana, emme olisi Häntä vihanneet, vaan me olisimme ottaneet Häntä ympäri kaulan ja antaneet Hänelle suuta." Mutta mistäs juudalaiset tuntevat Vapahtajan?

Jos yksi mailman herra tulis heitä juottamaan pirun paskalla ja ruokkiimaan heitä ilman, se olisi juudalaisten mielestä paras vapahtaja. Semmoisen miehen pakanat pitävät parhaana Vapahtajana, joka antaa heille vuotavaa pirun paskaa. Mutta se mies, joka heitä haukkuu ja tuomitsee, se on kansan häiritsijä ja väärä profeetta. Ei ne ole entiset juudalaiset uskoneet, että profeetat olivat oikiat profeetat, vaan ne on aina pitäneet heitä vääränä. Ne ovat sanoneet profetoille: "Ei ole Herra niin sanonut." Yksi kuningas otti vielä ja poltti sen kirjan, jonka profeetta Jeremias oli antanut kirjoittaa kansalle varoitukseksi.

Ja kyllä mailman orjat vielä nytkin tahtoisit polttaa semmoisia kirjoja, jotka nuhtelevat heitä synnistä. Sillä ei juudalaiset usko, että net on oikiat kirjat, jotka uhkaavat Jumalan rangaistuksella. Mutta semmoiset kirjat, joista juudalaiset pääsevät varastamaan armoa, niistä ne tykkäävät.

Jos nyt yksi profeetta tulis ja rupeais juudalaisia soimaamaan huoruudesta ja

vääryydestä, juopumuksesta ja viina-kaupasta, niin he suuttuisit varsin ja sanoisit profeetalle: "Ei ole Herra niin sanonut. Ja sinä olet villihenki, joka semmoisia saarnaat ja pahaa ennustat kansalle." Vasta monta sataa ajastaikaa jälkeen, koska nähtiin, että profeettain ennustukset kävivät toteen, rupeisit juudalaiset uskomaan, että profeetat ovat totuuden tunnustaneet. Mutta silloin oli hiljainen ruveta uskomaan, koska Jumalan rangaistus oli tullut heidän päällensä. Ja niin se käypi kaikille, jotka vihaavat ja vainoovat profeetaita. He rupeavat ylönsä hiljan katumuksen ja parannuksen tekemään.

Niin me näemme siis kaikista entisistä tapauksista, ettei ole juudalaiset ja pakanat pitäneet profeetaita ja kristityitä oikeana, vaan rietas on niin maalannut heille, että net on aivan väärät profeetat ja villihenget. Ei myös paavilaiset pidä Lutheruksen uskovaista oikiana, vaan net on paavin mielestä aivan väärät profeetat ja villihenget. Ja niin on siis rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, ettei heidän pidä uskomman profeetaita eli Johannesta eli Vapahtajaa. Ja viimein on vihollinen pannut juudalaisille ja pakanoille mieleen, että semmoisia saapi kyllä tappa, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta minkä kaltainen rangaistus tulee niille, jotka vihaavat profetoita ja vainoovat kristityitä? Sen me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että "teidän päällenne pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päällä, hamasta vanhurskaan Abelin verestä." Tässä kuulivat nyt profeettain ja kristittyin vainoojat, mikä hir-

muinen rangaistus heitä odottaa, koska Jumala antaa paatumuksen tulla heidän päällensä. Niin ei ole enää katumuksen armoa, ja he tulevat viimein niin sokiaksi, että he rupeavat esivaltaa vastaan sotimaan, niin kuin juudalaiset, jotka nousit sen kaltaiseen ylpeyteen, että he yllyttivät roomalaiset päällensä, eikä anoneet armoa eli rauhaa, vaikka esivalta tarjosi. Niillä oli semmoinen vahva usko, että Jumala tulee nyt taivaasta sotimaan heidän puolestansa.

Semmoinen usko ei ole kristityillä ollut, että Jumala tulee heidän ruumiinsa pelastamaan niitten kädestä, jotka vainosivat kristityitä heidän uskonsa tähden. Mutta kristityillä on aina ollut se usko, että jos he pääsisit kuolemaan Jesuksen nimen tähden, niin he saisit marttyyrikruunun. Tässäpä nyt näkevät Jesuksen ristin viholliset, mikä suuri eroitus on kristittyin ja juudalaisten välillä. Juudalaisilla oli niin vahva uskalus Jumalaan, että Jumala astuu alas taivaasta pelastamaan heitä vihollistensa kädestä. Mutta semmoinen usko ei ole koskaan kristityillä ollut, vaan kristittyin suurin halu on ollut, että jos Jumala katsois hanen mahdolliseksi jotakin kärsimään Jesuksen nimen tähden, se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas antais hänelle voimaa ja väkevyyttä kärsimään kaikkia, mitä viholliset hänelle tekevät Kristuksen tähden.

Semmoinen usko on ollut entisillä kristityillä, ja niin kuin me toivomme, on se sama usko vielä nytkin muutamilla, ehkä harvoilla sieluilla, että Jumalan Poika, jonka Stefanus näki kuolemansa hetkellä istuvan Jumalan oikialla kädellä,

tulis heillekin avuksi armonsa voimalla, vahvistamaan heidän uskonsa, että he saattaisivat antaa henkensä ja verensä Kristuksen tähden.

Rietas on Jobin aikana sanonut: "Nahka nahasta." Ja se on aina ollut riettaan luonto, että hän on ruvennut nahkaan, koska hän ei muutoin saattanut heitä ylitse voittaa. Emme usko, että hänellä nytkään olisi syytä säästää kristittyin nahkaa paremmin kuin enenkään, jos ei hänellä olis maailmassa niin paljonverta vuodatettavana, että hän pääsee makkaroita tekemään. Vaikka kristityn veri on aina makiampi riettaan suussa kuin pakanan veri. Me olemme huomanneet, että kristityillä oli rauha, koska niin paljon ihmisten verta vuodatettiin Jerusalemin hävityksessä.

Ja nyt on riettaalla niin paljon fundeeraamista mailmassa, ettei hänellä taida olla joutoa katsomaan niitten harvain sieluin päälle, jotka täällä kaukaisessa pohjan maan loukossa asuvat. Jos vaan tämmöinen loukkaus olis tapahtunut suuremmassa mailmassa, kussa riettaan apostolit asuvat, kyllä hän olis jo aikaa kysynyt perään, kenenkä luvalla Nazarenus on ruvennut heidän vaihetuspöytiänsä kaatamaan. Mutta me olemme niin kaukana siitä isosta mailmasta, sen tähden ei ole rietas pitänyt meitä sen väärinä, että hän olis meitä ruvennut tappamaan kristillisyyden tähden. Hän on ainoastaan näyttänyt hampaitansa.

Mutta me rukoilemme ainoastansa sitä veripunaista Kuningasta, joka on henkensä antanut meidän vaivaisten edestä, että Hän vahvistais meitä armollansa, jos vihollinen rupeais nahkaan, niin kuin hän on uhannut, että me jak-

saisimme hanen armonsa kautta, joka on heikoissa väkevä, miehuullisesti seisoa siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, ettemme kiellä meidän Vapahtajaamme, vaikka kuinka vihollinen puris meidän sydämemme ja kiskois nahkappaleita meidän ruumiistamme. Se suuri Ristinkantaja on antanut pyhille marttyyreille valkiat vaatteet ja käskennyt odottaa siksi, kuin heidän veljeinsä luku täytetään. Ja seisovat nyt Sionin vuorella ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen.

Jäljennös.

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran kokoelmista C 175
n:o 94

Painettu Kolmannessa postillassa s .40 (1. painos.)

¹ Ulosseisoo, ruosiksi utstå: kestää. Utstå prövning = kestää koetus.

Autuaat olette te, koska ihmiset vihaavat ja vainoovat teitä vanhurskauden tähden ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profetoita, jotka teidän edellänne olivat. Math.5:11-12

Näillä sanoilla kehoittaa Vapahtaja opetuslapsia uskomaan, että heidän palkkansa on suuri taivaassa, koska maailman ihmiset vihaavat ja vainoovat heitä vanhurskauden tähden, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta heitä kohtaan valhetellen Jesuksen nimen tähden. Mutta ei Jesuksen opetuslapset ensin uskoneet, että heitä vainotaan Jesuksen nimen tähden, vaan he luulivat, että Jesus tulee maalliseksi kuninkaaksi, ja että he Kristuksen kautta pääsevät rikkaaksi ja maailman kunniaa saamaan.

Tällä ajalla ei ole ketään, joka uskoo, että hän kristillisyyden kautta pääsee rikkastumaan ja maailman kunniaa saamaan. Mutta niitä on monta, jotka ovat niin hullut olleet, että jos he alkavat totisen katumuksen ja parannuksen tekemään, niin he tulevat köyhiksi. Mutta minä en usko, että yksikään on kristillisyyden kautta köyhäksi eli rikkaaksi tullut, mutta jumalatoimien elämä on paljon ihmisiä tehnyt köyhäksi.

Koska tämä heräys tapahtui, silloin ei ole yksikään ajatellut sen päälle, että maailman suruttomat ihmiset alkavat heränneitä vihaamaan ja vainoamaan vanhurskauden tähden, mutta ei ollutkaan pitkä aika ennen kuin suruttomat rupesivat heränneitä vihaamaan. Jos

heränneet olisivat olleet mykät koirat ja antaneet suruttomain mennä rauhassa helvettiin, olisivat he kukatiesi saaneet rauhan maailmalta. Mutta koska heränneet rupesivat puhumaan parannuksesta maailmalle, silloin suuttuivat maailman orjat. Lohikäärme rupesi hampaitansa näyttämään kristityille. Jos vielä perkeleen orjat eivät ole päässeet lain voimalla imemään kristittyin verta, niin kuin ensimmäisessä kristillisyydessä, niin on tarkoitus kuitenkin ollut hyvä. Mutta emme tiedä, mitä vielä tästä edes tapahtuu, jos lainoppineet ja fariseukset noutavat valkean helvetistä, millä näkevät makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että Hän vahvistaa kristittyin uskoa, että he jaksavat kärsiä kaikki ne vaivat, joita perkele ja maailma saattavat heidän päällensä. Me uskomme, että se suuri sankari, joka on itse sotinut kuoleman, perkeleen ja helvetin kanssa ja on hyvän kilvoituksen kilvoitellut, se suuri Ristinkantaja, joka on ennenkin vahvistanut heikkomielisten sydämet, saattaa vielä nytkin vahvistaa nääntyneet polvet ja nostaa väsyneet kädet, että he jaksaisivat sotia ja kilvoitella siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa maailmaa, kuolemaa ja helvetin voimaa vastaan, hyvin tietäen, että tämän maailman vaivat eivät ole mitään sen suuren kunnian ja autuuden suhteen, joka heitä odottaa toisella puolen hautaa.

Autuaat olette te, koska ihmiset teitä vainoovat vanhurskauden tähden ja puhuvat kaikkea pahuutta teitä vastaan valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa. Sillä näin he vai-

nosivat profeetoita, jotka teidän edellänne olleet ovat. Katsokaat, valkeat vaatteen annetaan marttyyrikruunun voittajille ja palmut heidän käsiinsä. Rukoilkaat sitä suurta Ristinkantajaa, jonka orjantappurakruunu on muuttunut kunnian kruunuksi, vaikka se on pilkaksi pantu päähän! Rukoilkaat, te Jesuksen opetuslapset, jotka olette seuranneet Kristusta ja noudattaneet Hänen verisiä askeleitansa. Rukoilkaat, että Hän antaisi teille voimaa ja väkevyyttä sotimaan ja kilvoittelemaan urhoollisesti loppuun asti. Kuule meitä, Isä meidän, jne.

Evankeliumi Math. 23: 34-39

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Vapahtaja Jerusalemin kaupungin asuvaisia profeettain vainoomisesta ja osoittaa, että vainoojain päälle pitää tuleman kaikki se vanhurskas veri, joka on vuodatettu maan päälle hamasta vanhurskaan Abelin verestä. Ei ole hauskaa kristityille kuulla ja nähdä, että se vanhurskas veri, joka oli vuodatettu neljä tuhatta ajastaikaa, piti viimein tuleman niiden päälle, jotka viimeiset kristittyin vainoojat olivat. Ei ole hauskaa kristityille kuulla ja nähdä, että heidän verensä vaikuttaa semmoisen hirmuisen rangaistuksen, että monen tuhannen pakanan veri vuodatetaan yhden kristityn veren kostoksi, koska vanhurskaan Abelin veri piti vielä kostettaman neljä tuhatta ajastaikaa jälkeen, se oli neljäskymmenes polvi Kainista.

Jos kristittyin vallassa olisi tämä ankara vanhurskaus, niin totta he säästäisivät pakanain verta, erinomattain, koska he kuulevat, että yhden vanhurskaan

miehen veri kostetaan monen tuhannen pakanan verellä. Koska vanhurskaan Abelin veri huutaa kosta murhaajain päälle, silloin tuhansittain pakanain verta vuodatetaan maan päälle, ja neljäskymmenes polvi Kainin sukukunnasta saapi kärsiä suuremman rangaistuksen, koska Jumala näin hirmuisesti rankaisee niitä, jotka kristittyin verta ovat imeet. Mitäs meidän pitää ajatteleman niistä, jotka eivät ole meidän ymmärryksemme jälkeen vainonneet kristityitä, mutta eivät ole olleet kristittyin puolestakaan, koska heidän henkensä oli vaarassa? Nikodeemus ei ole vainonnut kristityitä, ei hän ole murhamiesten kanssa seurassa ollut, mutta ei hän ole puolestakaan ollut, koska hän olisi saattanut hänen henkensä varjella. Minä luulen, että Nikodemus ja hänen uskonsa veljet ovat samassa luolassa kun muutkin Kristuksen murhaajat.

Koko Raamattu osoittaa, että Jumala kostaa hirmuisesti kristittyin verta hamasta vanhurskaan Abelin verestä. Mutta ei kristityillä ole iloa siitä, että Jumala näin rankaisee ja ankarasti kostaa heidän vertansa, vaan siitä on kristityillä ilo, että Jumala on antanut heille uskon voimaa ja väkevyyttä, että he jaksavat kärsiä ja ulosseisoa¹ kaikki vaivat, että he jaksavat niin paljon uskoa, että he saattavat henkensä ja verensä uhrata Jesuksen nimen tähden, että he jaksavat iloiset olla vankeudessa, pimeydessä, kuoleman laaksossa ja haudan partaalla, että he saattavat mennä valkeaan Jesuksen nimen tähden. Siinä on teille koettelimesta, te marttyyrin jälkiä kulkevaiset, te ristiinnaulitun ja orjantapuroilla kruunatun Kuninkaan seuraajat, jos te

jaksatte seurata Hänen verisiä askeleitansa Golgatan mäelle eli Pääkallon paikalle. Mutta jos te nukutte yrttitarhassa, kussa Vanhin hikoilee verta, niin ette jaksa siinä tilassa kyllä kauas seurata sitä suurta Ristinkantajata ennen kuin te olette valmiit kieltämään Jesusta.

Ette ole vielä vereen asti kilvoitellen olleet syntiä vastaan, mutta sen me tiedämme, että oikeat kristityt eivät ole säästäneet eli rakastaneet henkeänsä kuolemaan asti. Apostolit ovat kiittäneet itseänsä autuaaksi, koska Herra katsoi heidän mahdolliseksi jotakin kärsimään Jesuksen nimen tähden. Ja meidän toivomme on, että tässä löytyy muutamia, ehkä harvoja sieluja, jotka jaksaisivat jättää vanhemmat, lapset ja rakkaat puoliset Jesuksen nimen tähden, jos he ainoastansa kilvoittelevat kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Ja älkäätkö usko, että rietas jättää teitä kiusaamatta ja vainoomatta, sillä hänen vihansa on hirmuinen niitä kohtaan, jotka rakastavat Jesusta ja uskovat Hänen päällensä.

Kilvoitelkaat, että voittaisitte iankaikkisen elämän kruunun. Ei olekaan enää kuolema kaukana. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksia maan päältä. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuka nyt olisi valmis astumaan kuoleman paikalle Jesuksen nimen tähden! Joka ei rakasta henkeänsä kuolemaan asti, hän saapi ne valkeat vaatteet, joita marttyyrit ovat saaneet, ja kuoleman haavat tulevat kunnian merkiksi taivaan valtakunnassa. Amen.

Jäljennös. Oulun maakunta-arkistosta Palton kokoelmasta.

Uusi Postilla n:o 8 (1897)

¹ Ulosseisoa = ruosiksi utstå = kärsiä. Esim. Utstå en prøvning: Kestää koetus.

Sen tähden on Jumala heille lähetettävä väkevän eksytyksen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet. 2. Tess.2: 11-12.

Me kuulemma, mitä pyhä Paavali sanoo toisessa epistolassa Tessalonikalaisen tykö toisessa luvussa ja yhdennessätoista värssyssä. Hän sanoo, että Jumala antaa muutampia uskoa valheita, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet. Ei tosin Jumala ole mielellänsä sallinut, että heidän pitää valheita uskomman, mutta vihollinen se on, joka kehottaa orjiansa uskomaan valheita. Erinomattain semmoisia valheita, joita kristityistä kuljetetaan ympäri maailmaa.

Jumalan tahto on, että kaikki ihmiset kääntäisit itsensä Jumalan puoleen ja tulisivat autuuden tuntemiseen, mutta vihollinen sallii orjiansa uskoa, että kristityt ovat villihenget ja väärät profeetat. Ja koska he valheita uskovat, joita pakanat kehräävät ja punovat kristityitten niskaan, kuinka saattaisivat he totuutta uskoa? Suruttomat ovat niin keviämielisiä, että he uskovat valheita. Ja se valhe, jonka he uskovat, on usein tullut omasta pääkallosta. Jos suruttomat oikein käsitäisit Jumalan sanaa, tulisivat he ilman epäilemättä oikialle tielle ja lakkaisit uskomasta valheita, joita rietas sydämen kautta pääkalloon. Mutta koska rietas valehtelee omassa heidän sydämessänsä, niin he uskovat enemmän niitä valheita, kuin Jumalan sanaa.

Juutalaiset olivat väärinkäsittäneet profeettain ennustukset Kristuksesta ja tämä väärä käsitys tuli siitä, että rietas oli heille selittänyt Raamattua nurin. Se

oli heidän oma lihallinen tahtonsa, joka niin väänsi heidän ajatuksensa nurin, niin kuin myös suruttomat näinä aikoina selittävät Raamattua nurin ja vääntävät väärään mieleen omaksi kadotukseksi. Vihollinen on ensinnä kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsoit Jeesus Nazarenuksen opetuksia ylönsä, sillä vihollinen maalais heille, että viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos kansa alkaisi uskoa, että Hän nousi kuolleista.

Nyt luulevat kuolleen uskon tunnustajat, että heillä on oikea usko, ja että niillä on väärä usko, jotka vaativat oikean katumuksen, oikian kääntymyksen ja sydämen ja mielen muutoksen, ja että tämä sydämen ja mielen muutos pitää tapahtuman tuntuvaisesti, niin että yksi ihminen, joka on oikein kääntynyt eli senkaltaisen mielenmuutoksen tuntenut, pitää myös tietämän, kuinka, koska ja millä tavalla se on tapahtunut. Mutta armonvargaat ei saata selittää, kuinka se on tapahtunut, sentähden, että kääntymys ei ole vielä tapahtunut heidän kansansa. Mutta koska heidän sydämensä on niin petollinen, että se valehtelee, uskovat he enemmän valhetta kuin totuutta. He uskovat, että he ovat jo kääntyneet, vaikka kääntymys ei ole koskaan tapahtunut. Ja koska he katumattomalla sydämellä omistavat itsellensä Jumalan armonlupauksia, luulevat he, että Jumala on heille armollinen, vaikka Jumalan sana osoittaa, että Jumala ei ole armollinen katumattomille, mutta ainoastans katuvaisille syntisille.

Myös luonnosta siviät ihmiset uskovat enemmän oman sydämensä valheita, kuin Jumalan sanaa. Heillä on se paka-

nallinen usko, että saattavat siviästi elää, vaikka Jumalan sana todistaa, ettei kääntynytkään ihminen saata siviästi elää, jopa sitte yksi luonnollinen ihminen, joka juopi vääryyttä niin kuin vetä. Se on luonnollinen järki, joka opettaa heitä niin uskomaan, että koska het ei tunne yhtään vääryyttä tykönäns, luulevat he myös olevansa vapaat vääryydestä. Ja sen vuoksi ei omatunto soimaa heitä, koska rietas on siveyden kautta peittänyt heidän syntiänsä. Mutta rietas saattaa myös armon kautta niin peittää syntiä, että ihminen tulee enkeliksi. Siinä tilaisuudessa loppuvat kaikki synnit, kaikki kiusaukset, kaikki pahat ajatukset. Koska syntinen tulee enkeliksi, on rietas muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, ja jos syntinen siinä tilaisuudessa rupee uskomaan oman sydämensä päälle, eikä ota ojennusnuoraa Jumalan sanasta, niin uskoo hän valheen ja tulee petetyksi. Rietas peittää kaikki synnit aivan armolla.

Ihminen saattaa myös tulla petetyksi sillä tavalla, että hän armon merkin jälkeen ajattelee näin: Koska autuus tulee ainoastansa armosta, koska ihminen ei tienaa mitään siveydellä ja hyvillä töillä, niin on paras heittää pois kaikki hyvät työt, niin ettei ihminen tee pahaa, mutta ei myös hyvää. Se ihminen, joka on siinä tilaisuudessa ajattelee: Syntiä minä en tahdo ehdollisesti tehdä, mutta en tee hyvääkään, koska minä en tienaa mitään. Ja semmoinen ihminen ajattelee vielä näin: Mitäs minä sillä tienaan, että minä rupean vaivaisia auttamaan ja ruumiini vaivaamaan niitten tähden, en minä sen kautta tule sen paremmaksi, koska armo kuitenkin annetaan ilman.

Mutta niissä ajatuksissa on taas vanha aatami matkassa, ja on vielä muuttanut haamunsa niin kauniiksi, että, joka ei tunne vanhan aatamin mutkia, on valmis ajattelemaan, että se on yksi enkeli, joka näin puhuu. Mutta varoita itsiäs, ihmisparka, että sinä sydämen valheita et rupea uskomaan, sillä Jumalan sana todistaa, että se, joka saattaa hyvää tehdä, mutta ei tee sitä, se tulee hänelle synniksi. Sillä vaikka et tienaa autuutta hyvillä töillä, pian sinä tienaat kadotuksen, jos et tee hyvää, koska sinä saatat.

Niin viekas on ihmisen sydän valehtelemään, että jos ihminen rupee niitä valheita uskomaan, eikä ota Jumalan sanasta ojennusnuoraa, sekä uskossa että elämässä, tulee hän vissimmästi petetyksi. Erinomattain valehtelee suruttoman tunto niin paljon, että hän panee oikeuden vääryudeksi ja vääryyden oikeudeksi. Suruttoman tunto panee juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi, mutta kristillisyyden hän katsoo taikaukseksi, vääräksi uskoksi, eli perkeleen vaikutukseksi.

Juutalaiset luulit, että Vapahtaja oli yksi väärä profeetta ja yksi suuri noita, joka oli liitossa perkeleen kanssa. Ja pakanoilla oli se usko, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Mitäs tietää sokia raukka muuta tehdä ja puhua, koska silmäkääntäjä on kääntänyt hänen silmänsä nurin? Hän ei saata muuta ajatella kristillisyydestä, kuin mitä juutalaiset ja pakanat ovat jo ennen ajatelleet, että se on yksi ihmeellinen taikaus, yksi pahan hengen villitys. Ja niin kuin juutalaiset ja pakanat muinen sanoit, että kristityt ovat Jumalan pilkkaajat ja jumalanpalveluksen ylönkatsojat, kun-

niallisten ihmisten viholliset, pahoilta hengiltä riivatut. Niin ajattelevat vielä nytkin kaikki kastetut pakanat ja sydämestä ympärileikkaamattomat juutalaiset, että nämät kristityt, jotka nyt ovat ilmestyneet, ovat väärät profeetat ja villikoirat, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Koska nimittäin luonnollinen ihminen katsoo luonnollisen tilaisuutensa kristillisyydeksi, täytyy hänen katsoa kristillisyyden taikaukseksi ja vääräksi opiksi. Niin kääntää vihollinen ihmisen silmät nurin, että pimeys tulee valkeudeksi, vääryys tulee oikeudeksi, kristillisuus tulee taikaukseksi ja pakanallinen elämä tulee oikiaksi kristillisyydeksi. Tämä tulee siitä, että ihminen uskoo valheita. Ja Paavali sanoo: Sentähden on Jumala lähettänyt heille väkevän eksytyksen, niin että he valheen uskovat, että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet, vaan vääryyteen suostuvat.

Me saamme kuulla tämän päivän evankeliumista, että Vapahtaja on pantu muutamille lankeemiseksi ja muutamille nousemiseksi, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Tämän asian pitää meidän laviammalta tutkisteleman, koska me olemme ylentäneet meidän sydämemme ja nostaneet meidän käsiämme korkeuteen rukoillen sitä nuorta, sitä vanhaa, sitä ainoata ja sitä suurta Ristinkantajata, että Hän varjelis nostetut lankeemisesta ja langenneita vajoamasta, murheellisia putoomasta epäilykseen, alaspainetuita kaatumasta iäiseen kadotukseen. Huokain nöyrästä ja katuvaaisesta sydämestä, että se armollinen Herra Jeesus varjelis kaikkia murheelli-

sia, katuvaaisia, särjetyitä, alaspainetuita, epäileväisiä ja heikkomielisiä lankeemasta epäilykseen, että he paremmin tulisit ylösnostetuksi, ylösraketuksi ja vahvistetuksi, ravituksi ja virvoitetuksi, huutain korkeuteen, että kaikki suruttomat, ylpiät ja korkiat tulisit lyödyksi, aletuksi, alaspainetuksi, särjetyksi, nöyräksi, että hekin tulisit tuntemaan totuutta. Kuule O! ihmeellinen armahtaja kaikkien murheellisten, katuvaisten, itkeväisten, särjettyin ja alaspainettuina huokaukset. Isä meidän j.n.e.

Evankeliumi Luukkaan 2: 33

Me kuolimma meidän pyhästä evankeliumistamme, mitä se vanha Simeon sanoi, koska hän näki maailman Vapahtajan: Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä peräänajatteleman 1:ksi kuinka Kristus on pantu lankeemiseksi niille, jotka kristillisyyden tähden paatuvat, 2:ksi nousemiseksi niille, jotka kristillisyyden kautta kääntyvät ja 3:ksi merkiksi, jota vastaan sanotaan. Antakoon Jumala armonsa, että kaikki nämät asiat tulisit kirkkaiksi meidän silmäimme edessä, ja että suruttomat myös ymmärtäisit, kuinka he syöksevät itsensä kadotukseen, koska he sotivat Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan.

1. tutkisteleminen osottaa, kuinka Vapahtaja on pantu lankeemiseksi niille, jotka kristillisyyden tähden paatuvat. Ei se olis paljon uskottava, että muutamat ihmiset paatuvat kristillisyyden kautta,

mutta se on nähty silloin jo, koska Vapahtaja itse rupeis kristillisyydestä saarnaamaan, että juutalaiset paaduit, jota enemmän Vapahtaja heitä neuvoi. Ja mistäs se tuli, että juutalaiset paaduit, koska Vapahtaja rupeis heitä maanaamaan ja neuvomaan oikiaan katumukseen ja parannukseen? Se tuli siitä, että Vapahtaja soimais heitä vääryydestä ja ulkokullaisuudesta.

Jos Vapahtaja olis rukoillut heitä ja sanonut: Rakkaat juutalaiset, rakkaat ristiveljet! Kääntykää ja tehkää parannus! niin olisit he pilkanneet Häntä ja sanoneet: Parantaja, paranna itsiäs! Etkös tiedä, että me olemme Abrahamin lapset ja että meillä on yksi Isä, nimittäin Jumala! Met emme tarvitse niin paljon parannusta tehdä, sillä me olemme ennen jo hyvät. Me olemme lupauksen kautta Jumalan lapset. Mutta koska Vapahtaja rupeis heitä soimaamaan ja haukkumaan ulkokullatuksi, kyykäärmeen sikiäksi, huoruiden sukukunnaksi, valkiaksi haudaksi, mahdoit juutalaiset suuttua senkaltaisesta haukkumisesta, erinomattain koska Hän sanoi heille: Te oletta siitä isästä perkeleestä. Ja koska Stefanus soimais heitä, että he olit sydämestä ympärileikkaamattomat, silloin he myös suutuit niin kovin, että het tukitsit korviansa ja purit hampaitansa.

Juutalaisilla oli myös tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Ensiksi oli Hän nuoska. Ei Hän pessyt käsiänsä, koska Hän meni syömään. Toiseksi oli Hän sabatin rikkoja, kolmanneksi oli Hän yksi suuri noita, joka ajoi ulos perkeleitä Belsebubin kautta. Nejänneksi oli Hän yksi väärä profeet-

ta, yksi kansanhäiritsijä, joka opetti ihmisiä väärälle tielle. Viidenneksi otti Hän koiranruoskan ja ajoi pois kirkosta niitä ostajita ja myyjiä, jotka teit kauppa kirkon vieressä. Mutta suurin vika oli se, että Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Eikös mahtaneet niin siviät ja hurskaat miehet kuin juutalaiset suuttua senkaltaiselle kulkulaiselle, joka kävi maakunnan ympäri ja haukkui kunniallisia ihmisiä?

Mutta nyt sanovat tämänaikaiset juutalaiset ja kastetut pakanat: Vaikka juutalaiset paaduit ja kannoit vihaa Vapahtajaa kohtaan, emme me tee niin. Jos Vapahtaja tulis meitä opettamaan ja neuvomaan, niin me antaisimme Hänelle suuta. Me ottaisimme Häntä ympäri kaulan. Me itkisimme Hänen kaulassans ja antaisimme Hänelle parasta viinaa kuin meillä on. Mutta minä pölkään, että jos Vapahtaja rupeis näitä kastetuita pakanoita haukkumaan ja soimaamaan niin kuin Hän silloin haukkui juutalaisia, totta he antaisit Hänelle korvapuustin, mutta ei suuta. He kiroisit Hänelle ja sanoisit: Mene pois tästä paikasta, muutampi kulkulainen. Mene pois tästä haukkumasta kunniallisia ihmisiä. Ja jos et mene ja heitä haukkumasta ja soimaamasta kunniallisia ihmisiä, niin me tapamma sinun.

Ei muutamat sokiät raukat tunne, että rietas ajaa heidän kanssansa niin kuin ajohärän kanssa. Koska he suuttuvat kristityille ja uhkaavat kantaa maaherran Pontius Pilatuksen edessä, ettei kunnialliset ihmiset enää saa omantunnonrauhaa kirkkotien päällä. Ja mitäs he tietävät muuta tehdä, kuin suuttua ja vihaata, koska ne väärät profeetat tulevat hei-

tä haukkumaan siviäksi huoraksi, rehelliseksi varkaaksi, raittiiksi juomariksi ja kunnialliseksi viinaporvariksi. Semmoiset kristityt koirat pitäis pantaman festninkiin¹. Muutamat kiivastuvat niin kovin oikeutensa puolesta, koska heitä viattomasti haukutaan, että he kiroovat ja käskevät semmoisia mennä helvettiin, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnonrauhaa. Mutta ei ne sentähden tunne, että he tämän hengellisen vihan tähden paatuvat.

Ja ne taas, jotka tuntevat, ettei taida olla oikiata laitaa heidän kanssansa, koska he niin kovin suuttuvat, sanovat kristityille: Teidän pitää vastaaman meidän sielumme edestä, koska te vasiten suututatte meitä. He tuntevat raukat, että he tämän hengellisen vihan tähden vajoovat vielä syvempään helvettiin, kuin he luonnostansa ovat. Mutta rietas, joka heissä asuu, potkaisee niin kovin totuutta vastaan, että sappi puhkee. Ja omanvanhurskauden musta veri nousee päähän, mutta ei he sentähden pääse helvetin rautahäkistä eli mustan raution kaularaudasta. Kuinkapa he pääsevät irti saatanan rautaviljoista, koska hän on pannut niin lujat pangat päähän sen luonnollisen järjen kautta, että niska-suonet katkeisit, jos he rupeisit kankoomaan itsensä irti. Pikemmin he jo menevät päätänsä myöten helvettiin, kuin he rupeisit myöten antamaan, että rietas pidättää vanhan aatamin korvista ja maailma hännästä. Tällä tavalla tulee nyt Vapahtaja lankeemiseksi kaikille niille, jotka kristillisyyden kautta suuttuvat ja paatuvat.

Toinen tutkisteleminen osottaa, kuinka Vapahtaja on pantu nousemiseksi niille,

jotka oikian katumuksen ja parannuksen kautta kääntyvät oikiaan kristillisyyteen. Vaikka joka ihminen on luonnosta vihan lapsi ja sotii ensinnä Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Hän sotii vastaan niin paljon kuin hän jaksaa. On se kuitenkin tapahtunut ennen ja tapahtuu vielä nytkin, että muutamat ylitsevoitetaan ja täytyvät laskea itsensä allepäin, koska omatunto kristittyin haukkumisen kautta herää ja sydän tulee niin kipiäksi, ettei he jaksaa enää sotia vastaan.

Paavali oli ensinnä kiivas vihaamaan ja vainoomaan kristityitä, mutta koska Jeesus huusi: Saul! Saul! miksis minua vainoot, sinun on työläs potkia tutkainta vastaan, tuli hän niin voimattomaksi, ettei jaksanut seisoa. Hän tuli siitä taivaallisesta leimauksesta umpisokiaksi, että hänen kumppaninsa täydyit taluttaa häntä. Luonnollinen järki oli Paavalilla sokeuden tilassa niin suuri, että hän katsoi kristillisyyden vääräksi opiksi ja riettaan hengen vaikutukseksi. Ja koska hän oli niin vihainen kristityille, luuli hän tekevänsä Jumalalle palveluksen. Vainotessa ja vihatessa kristityitä oli hän niin sokia, että hän luuli tietävänsä autuuden sillä, että hän imi kristittyin verta. Mutta koska Jumalan ankara vanhurskaus leimahti hänen omassatunnossansa sen taivaallisen äänen kautta, joka huusi ylhäältä sanoen: Minä olen Jeesus, jota sinä vihaat! tuli hän äkkiä sokiaksi.

Niin kuin kala tulee sokiaksi loisteelta, niin tulee myös se ihminen yhtä äkkiä sokiaksi, joka ennen seurais sitä luonnollista järkeä, jonka kautta hän sokeuden tilassa oli niin ymmärtäväinen

ja niin viisas, että hän luuli tietävänsä paremmin kuin joku pappi, mistä tie menee taivaaseen. Luonnollinen järki opettaa muutampia pakanalliseen uskoon: Elä siviästi ja lue viriästi, niin sinä tulet autuaaksi.

Mutta koska omatunto oikein herää, loppuu se luonnollinen järki peräti ja muut kristityt täytyvät häntä taluttaa. Se entinen viisas mies, joka ennen oli kiivas viinan puolesta sotimaan, täytyy viimein kysyä kristityiltä, kuinka hänen pitää autuaaksi tuleman. Paavali oli ennen kiivas vanhassa uskossansa ja oli täydellinen vakuutus hänellä, että se vanha juutalaisten usko, jossa hän oli opetettu, oli se oikia ja autuaaksitekeväinen usko. Mutta sen taivaallisen heräyksen jälkeen loppui se usko, ja uusi usko tuli sijaan katumuksen jalkeen.

Niin täytyy myös se vanha kuollut usko loppua, koska ihminen heräyksen jälkeen saapi sen ylösvaistuksen Pyhäältä Hengeltä, että se entinen kuollut usko ei ole muuta kuin yksi turha luottaminen Jumalan päälle, yksi armon varastaminen, koska ihminen katumattomalla sydämellä omistaa itsellensä Jumalan armon lupauksia ja luottaa vielä sen päälle, että hän on siviästi elänyt. Mutta missäs se on kirjoitettu, että katumattomille annetaan armo? Vanha aatami ja luonnollinen järki kirjoittaa sen lain, että ilman katumuksetta, ilman muretta, ilman vaivatta tulee ihminen autuaaksi, saati hän elää siviästi ja luottaa Jumalan päälle. Mutta ei se ole muu kuin pakanan usko.

Lutherus, jonka uskossa me olemme ylöskasvatetut, on itse ollut katumuksessa ja epäilyksessä, ja hän vaatii en-

sinnä totisen surun ja murheen synnin ylitse ja toiseksi elävän uskon Kristuksen päälle. Mutta koskas armon varkaat ovat olleet katumuksessa? Koskas heillä on ollut se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on?

Vapahtaja sanoo, että suuren vaivan kautta täytyy ihmisen mennä elämään. Koskas armon varkaat ovat siinä vaivassa olleet? Vapahtaja sanoo: Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Mutta koskas armon varkaat ovat syntymävaivassa olleet? Se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään. Koskas armon varkaat ovat ahtaasta portista sisälle menneet?

Me kuulemme siis, että katumattomille on taivaan portti suljettu, mutta katuvaisille, murheellisille, itkeväisille, köyhille, alastomille, viheliäisille, särjetyille ja alaspainetuille, jotka ovat niin köyhäksi tulleet, ettei heillä ole muuta kuin kyyneleitä ja huokauksia, niille on Vapahtaja tullut nousemiseksi ja ylösrakennukseksi, virvoitukseksi, armon istuimeksi, sovinnoksi ja autuuden perustukseksi. Joilla on niin suuri tuska heidän syntinsä paljoudesta, että he häätyvät konttaamaan ja tomussa vierittelemään ja huutamaan ja kolkuttamaan, että se armollinen Herra Jeesus, jota he sokeudessaan ovat vainonneet, vihanneet, pilkanneet ja ylönkatsonneet tulis heille avuksi ja päästäis heitä perkeleen kahleista, vihasta, kateudesta, riettaudesta, juopumuksesta, ahneudesta, kirouksesta. Niille vaivaisille, hätääntyneille, ahdistetuille ja alaspainetuille tulee Vapahtaja nousemiseksi ja iankaikkiseksi autuudeksi.

Kolmas tutkisteleminen osoittaa, kuinka Vapahtaja on pantu merkiksi, jota vastaan sanotaan. Kristillisuus on sen kaltainen asia, jota vastaan on sanottu ja vielä nytkin vastaan sanotaan joka paikassa, kussa totinen kristillisuus ilmoittaa itsensä. Luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että se katsoo sen elävän kristillisyyden mahdottomaksi, taikaukseksi eli hulluudeksi. Koska Paavali rupeis puhumaan maailman herroille kuolleitten ylösnousemisesta, sanoi yksi korkia herra: Sinä olet hullu, Paavali, ja ylöns paljon lukemisesta olet sinä hulluksi tullut.

Koska se on nähty, että se elävä kristillisuus on pidetty hulluutena ja taikauksena * niin on paljon kristillisyyttä vastaan sanottu ja vielä nytkin vastaan sanotaan erinomattain maailman viisailta, jotka luulevat, että maailma olisi paljon onnellisempi, jos sitä hulluutta ei olisi tuotu maailmaan. Ja vaikka yksinkertaiset eivät ole niin paljon fundeeranneet sen asian päälle, on kuitenkin kaikilla luonnollisilla ihmisillä vastaan sanomista paljon, koska he näkevät kuinka kristityt tulevat kristillisyyden kautta hulluksi. Luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että kaikki vanhan aatamin karvat nousevat pystyyn, koska joku katuvainen sielu on tuskassa ja omantunnon vaivassa. Erinomattain pudistaa vanha aatami päätänsä niin kuin vihainen nautahärkä, koska iso kivi päähän viskataan.

Niin pudistaa myös vanha aatami päätänsä, koska hän näkee, kuinka se entinen elämä tulee heränneille vaivaksi, niin, että se makia paloviina tulee karvaaksi ja että muutamat häätyvät

kaatamaan paloviinaa maahan. Silloin ajattelee se vanha sokia raukka: Jumala varjelkoon minua ja minun lapsia niin hulluksi tulemasta, että minä rupeaisin Jumalan viljaa maahan kaatamaan. Jumala varjelkoon minua niin hulluksi tulemasta, että minä heittäisin juopumuksen, kirouksen ja tappeluksen, huoraamasta ja viinakaupasta. Mutta jos kuinkakin kristillisyyttä vastaan sanotaan, niin se on kuitenkin meidän toivomme, että ne harvat sielut, jotka ovat kristillisyyden oikiaksi käsittäneet ja tulevaisen maailman suurta voimaa tuntevat, ei pidä luopuman siitä, eikä peljästymän. Vaikka kaikki maailman koirat karkaisit heidän päällensä, ja kaikki tuonen koirat haukkuisit, pitää heidän kuitenkin todistaman, että tämä on oikia tie taivaaseen. Amen.

Alkuperäinen *-erikkiin asti. Suomen kirkkohistoriallisen seuran Aunun kokoelmasta.

Loppuosa jäljennöksestä *-merkistä asti. Suomen kirkkohistoriallisen seuran kokoelmista C 175, N:o 120.

¹ ruots. fästning = linnoitus, linna, vankila.

Minä ajattelen vanhoja aikoja ja entisiä vuosia; minä puhun minun sydämelleni ja minun henkeni tutkii, heittäneekö Jumala pois ijankaikkisesti ja ei yhtään armoa silleen osottane? Onko Jumala unohtanut olla armollinen ja sulkenut laupeutensa vihansa tähden? Ps.77: 6, 8, 10

Näin ajattelee ja puhuu yksi katuvaiven ja epäileväinen sielu uudenvuodenpäivänä, koska se entinen elämä johtuu mieleen ja hänen syntinsä tulevat muistoon. Hän ajattelee niitä vanhoja aikoja ja entisiä vuosia, koska hän haaskais armon kallista aikaa ja eli suruttomuudessa. Hän ajattelee sitä aikaa, koska Herra rupeis häntä herättämään ylös synnin unesta. Ja tätä ajatellessa tulee myös mieleen kuolema, tuomio ja ijankaikkisuus. Silloin puhuu hän sydämellensä ja hänen henkensä tutkii, kuinka se olis mahdollinen, että Jumala olis hänelle armollinen ja pelastais hänen sielunsa ijankaikkisesta kuolemasta. Niitä ajatteli David, koska hän kirjoitti 77. psalmissa: “Minä ajattelen vanhoja aikoja ja entisiä vuosia. Minä puhun sydämelleni, ja minun henkeni tutkii, heittäneekö Jumala pois ijankaikkisesti ja ei yhtään armoa silleen osottane.”

Ja mikäs olis soveliaampi sekä nuorille että vanhoille, sekä rikkaille että köyhille, sekä kuninkaalle että kerjäläiselle, mikäs olis soveliaampi ajatella Uudenvuoden päivänä kuin niitä vanhoja aikoja ja niitä entisiä vuosia, koska ihminen ei ainoastans nuoruuden hulluudessa, mutta myös miehuuden iässä on niin pahoin elänyt. Ajattele nyt, su-

rutoin raukka, niitä entisiä aikoja, koska Jumala sekä maallisen että hengellisen siunauksen kautta on alkanut herättämään syntisiä ylös synnin unesta, jos he ottaisit paremmin vaarin armon kalliista ajasta kuin tähän asti on otettu vaari. Sillä ei ole Jumala velkapää odottamaan suruttoman ihmisen parannusta ylös kauvan, vaikka Hän antoi entisen mailman ihmisille sata ja kaksikymmentä ajastaikaa odottama-aikaa, jos he mitämaks sen ajan sisällä tekisit parannuksen. Mutta eipä ne huolineetkaan siitä suuresta armosta, vaan tulit pahemmaksi ja ei paremmaksi, niin että Herran täytyi viimein valittaa, että ihmisen pahuus on suuri maan päällä, ja silloin täytyi Hänen vedenpaisumuksen kautta hukuttaa heitä maan päältä.

Kukas tiesi, jos Herra nytkin olis antanut suruttomille tämän vuoden, joka nyt kulunut on, parannuksen ajaksi, ja ei ole vielä parannus tehty. Onko Hän vielä velkapää odottamaan toisen vuoden ja kolmannen, niin kauvan kuin he rupevat muistamaan niitä vanhoja aikoja ja ajattelemaan niitä entisiä armonpäiviä, joita he ovat turhaan kuluttaneet suruttomuudessa. Mutta ei se ole paljon odotettava, että he rupeisit niin ajattelemaan, niin kuin Davidi edellä mainituksa psalmissa ajatteli, onkohan Jumala vielä armollinen, vai onko Hän peittänyt laupeutensa vihansa tähden. Vissimmästi täytyy yhden katuvaiven ja epäileväisen sielun niin ajatella, koska entinen aika johtuu mieleen, jonka hän on turhaan kuluttanut mailman turhuudessa.

Mutta ei suinkaan suruttomat epäile koskaan Jumalan armosta, eikä he ajattele niitä vanhoja aikoja ja niitä enti-

siä vuosia, kuinka he ennen ovat eläneet ja kuinka he nyt elävät, vaan he ajattelevat, kuinka heidän pitää edeskäsin elämän ruumiin puolesta. Kuinka heidän pitää rikastuman ja hyvin aikaan tuleman tässä mailmassa. Jos mailman orja muistelee niitä entisiä aikoja, niin hän muistelee ainoastans, kuinka hän silloin oli voittanut paljon, kuinka hänellä silloin oli hauskaa. Välistä hän muistelee omaa narreuttansa, kuinka hän saattoi pettää ihmisiä, kuinka hän oli luja, kuinka hän oli viisas ja toimellinen. Mutta ei hän suinkaan muistelee varkauttansa, huoruuttansa ja pahanelkisyyttänsä. Ei hän muista, kuinka hirmuinen ja kauhistavainen hänen entinen elämänsä on ollut, sillä hän on mielestensä tehnyt enemmän hyvää kuin paha.

Mitäs juomari nyt ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ajatteleekos hän entisiä aikoja, kuinka pahoin hän on elänyt, kuinka hän on itse lyhentänyt itseltänsä armon päiviä, ja palvelut rietasta ajatuksilla, sanoilla ja töillä? Sitä hän ilmanki ajattelee, mistä hän nyt tänä päivänä sais paloviinaa, että hän pääsis taas houraamaan ja mailman iloa pitämään. Viinaglasissa hän tänä päivänä tekee parannuksen lupauksia, ettei hänen pidä koskaan niin hulluksi tuleman, että hän heittäis viinaa maistamasta.

Mitäs viinaporvari ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka monta sielua hän on hukuttanut menneenä vuonna ja kuinka monta henkeä hän viinallansa on saattanut helvettiin ennen määrättyä aikaa? Minä luulen viinaporvarin ajattelevan Uudenvuodenpäivänä, kuinka monta viina-astiata on kulunut menneenä vuonna ja kuinka

paljon hän on sen päältä voittanut ja kuinka paljon viinaa hän nyt tarvitsee tänä vuonna.

Mitäs yksi katumatoin huora ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ajattelee ilmanki, kuinka hän on menneenä vuonna elänyt niin kuin luontokappale ja ristiin-aulinnut Vapahtajan huoruudellansa? Minä luulen hänen ajattelevan, kuinka hänen pitää laittaman itsensä hyvin koreaksi, että hän kelpais riettaalle huoraksi. Hän nostaa ylös rintojansa, koettelee jalkojansa ja stryykää päätänsä, ja katselee haamuansa peilistä.

Mitäs yksi ahne ja rikas mailman orja ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka paljon vaivaisia hän on ruokkinut menneenä vuonna, ja kuinka monta riksiä hänen nyt pitäis antaman vaivaisille sen edestä, että hän on ennen ahneudellansa monta vaivaiseksi saattanut? Minä luulen hänen ajattelevan, kuinka monta sataa riksiä hän tänä vuonna pitäis voittaman, jos hänen kruununvarkautensa menestyy ja kuinka monta vaivaista hänen pitää tammäämän velasta, että hän sais oikeutensa ulos.

Mitäs yksi surutoin köyhä ajattelee Uudenvuodenpäivänä? Ilmanki hän ajattelee, kuinka rietas on tehnyt häntä köyhäksi juopumuksen kautta, huoruuden kautta, eli laiskuuden ja ylpeyden kautta, ja kuinka hän on tuhlanut ruumiin ja sielun tavarat, ja sen kautta ansainnut helvetin ja ijankaikkisen kadotuksen? Minä luulen hänen ajattelevan, mistä hän tänä päivänä sais voita peräsuoleensa.

Näitä ja muita sen kaltaisia suruttomat ajattelevat Uudenvuodenpäivänä. Mutta ei suinkaan se entinen

kauhistavainen elämä johdu mieleen, eikä se ajatus tule heille, että tämä vuosi taitaa olla viimeinen vuosi, joka nyt kulunut on, jona Herra on suuresta armostansa odottanut parannusta heiltä, ja nyt on armon ovi suljettu tulevaisiksi vuodeksi, vaikka armonvaras sanoo: "Kyllä armon ovi vielä on auki." Mutta eipä ollut armon ovi auki entisen mailman ihmisille; siitä päivästä saakka, jona Noak meni arkkiiin, suljettiin myös armon ovi kiinni, sillä ei Herra anna itseänsä pilkata.

Ja koska nyt valkeus on tullut mailmaan, ja kaikki suruttomat ovat nähneet, kuinka totinen katumus ja parannus tapahtuu, niin makaa yksi hirmuinen edesvastaus niiden päällä, jotka nyt ei ota vaarin Jumalan armollisesta kutsumisesta, vaan pyrkivät aina edespäin paatumuksessansa.

Vapahtajan nimipäivänä pitäisit kaikki, jotka ovat kristityn nimen saaneet, muistaman niitä kalliita lupauksia, joita he ovat tehneet kasteessa, kussa heille annettiin nimi. Ja joiden nimi on kirjoitettu elämän kirjassa, pitäisit rukoileman sitä suurta Viinamäen Isäntää, että hän vielä vähän aikaa säästäis niitä hedelmättömiä puita, että he mitämaks rupeisit hedelmän kantamaan, koska Herra sonnittaa heidän juurtansa. Kuule sinä suuri Ristinkantaja kaikkein murheellisten, katuvaisten, heikkomielisten rukous. Isä meidän, joka olet taivaassa.

Koska nyt Vapahtajan nimipäivänä uusi vuoden luku aljetaan, joka on 1851 Vapahtajan syntymisen jälkeen, ja se on tietämätöin, kuka meistä elää tämän vuoden loppuun asti, niin meidän pitäis

tämän vuoden alussa perään ajatteleman, kuinka monta tulevana vuonna näkevät valkeuden. Me tiedämme, että mailma nyt on surkiassa pimeydessä, ettei ole monta henkeä elämässä niiden suhteen, jotka makaavat haudassa. Ja ne, jotka makaavat haudassa, ei tiedä valkeudesta mitään. Vaikka kuinka kirkkaasti aurinko paistais heidän päällensä, ei he näe sitä, sillä he ovat tunnottomaksi tulleet. Mutta ei yksikään tiedä, missä tilaisuudessa heidän sielunsa on muut kuin net harvat sielut, jotka vielä vaeltavat valkeudessa. Ne tietävät, ettei suinkaan kuolleet ole hyvässä tilaisuudessa, sillä Davidi sanoo: "Kuka kiittää sinua tuonelassa?"

Mutta ei suinkaan kuolleet itse tiedä, että he ovat kuolleet. Mitäs heidän pitää tietämän, jotka makaavat pimeässä haudassa. Heidän valkeutensa on sammunut ja se mato, joka ei koskaan kuole, kaluaa heidän luitansa. Herra osotti kerran profeetta Hesekielille kuolluitten luita, jotka olit hajotetut ympäri mailman, ja Herra kysyi häneltä, jos hän luuli, että ne kuolleet enää saavat hengen ja rupeevat elämään. Mutta ei profeetta sanonut tietävänsä. Me näemme myös paljon niitten kuolluitten luita, mutta emme tiedä, saavatko ne enää hengen. Se näyttää kohta mahdottomaksi meidän silmämme edessä, mutta Herran edessä ei ole mitään mahdotointa.

Me sanoimme äsken, ettei ole monta henkeä elämässä niitten suhteen, jotka ovat kuolleet, sillä muutamat ovat maanneet kuolleena 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80 ajastaikaa, ja jota enemmän he makaavat kuolleena, sen enemmän he

mätänevät. Ja viimein he tulevat niin koloksi, että yksi elävä ihminen ei vihti katsoa heidän päällensä. Yksi vanha mädännyt raato haisee niin pahoin, ettei elävä ihminen saata olla niissä paikoissa, kussa semmoinen mädännyt raato makaa kuolleena ja mädänneenä. Ja nämät kuolleet ovat tulleet niin koloksi, ettei elävät ihmiset saata muuta kuin surkutella heidän onnettomuuttansa, jotka ovat itsensä murhanneet, ja sitte kuoleman jälkeen vaeltavat pimeyden aikana ja kummittelevat ja pelättävät eläviä ihmisiä. He tulevat manalaiseksi, joilla ei ole yhtään rauhaa haudassakaan.

Vaikka me muutoin näemme, että kuolleet makaavat rauhassa eikä puhu yhtään sanaa, ja antavat myös muille kuolleille rauhan, mutta manalaiset ei anna eläville ihmisille rauhaa, vaikka he vihaavat valkeutta eikä tohdi valkeuden aikana vaeltaa. He pelkäävät valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Mutta pimeyden aikana bruukaavat manalaiset vaeltaa. Muutamat kynsivät seiniä ja muutamat ulvovat niin kuin hukan penikat ja muutamat parkuvat pimeyden aikana niin kuin äpärit. He kaipaavat kastetta ja kristityn nimen.

Mutta kukas saattaa manalaisille kastteen antaa? Kukas saattaa äpäriälle kristityn nimen antaa? Ei kukaan, jolla elävä henki on, saata niille kristityn nimen antaa, sillä he ovat äpärit. Ja he ovat sillä lailla tulleet äpäriksi, koska vanha ihminen on tappanut sen uuden ihmisen alkua, ettei ole semmoinen huora vahdattu ihmisiltä, niin pääsi hän surmaamaan hedelmänsä. Mailman kunnian tähden tahtovat huorat salata heidän tilaisuutensa, ettei saa kukaan koetella

heidän vatsaansa eikä sydänsuonia. Itse he pusertavat vatsansa niin kovin, ettei mailma pitäis huomaitseman, missä tilaisuudessa he ovat. Ja koska syntymäaika tulee, menevät he navettaan, kussa ihmiset ei näe, ja siellä pimeydessä ja salaisuudessa pääsee vanha ihminen tappamaan sen uuden ihmisen alkua. Ja sen kaltaisista tulevat äpärit, jotka räykivät pimeyden aikana niin kuin lapset ja pelättävät niitä eläviä ihmisiä, ja kaipaavat kristityn nimeä. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata niille kristityn nimeä antaa, sillä he ovat äpärit, ja ovat vanhalta ihmiseltä tapetut, ja kuuluvat manalaisten joukkoon, ja antakoon heille manalaiset kristityn nimen.

Me sanoimme jo äsken, ettei ole monta henkeä elämässä niitten suhteen, jotka makaavat kuolleena. Mutta kuolema vartioitsee myös niitä, jotka nyt ovat elämässä. Ja se on sangen vaarallinen, jos net harvat sielut, jotka ovat elämässä, ei ymmärrä varoittaa henkeänsä. Sillä muutamat menevät sulaan, koska he ovat ylön rohkiat vaeltamaan jään päällä, eikä katto eteensä. Muutamat menevät koskeen ja hukkuvat siinä, koska he nukkuvat kosken niskassa. Semmoinen vahinko tulee usein uneliaisuudesta ja valvomattomuudesta.

Enkä ymmärrä minä, kuinka he saattavat olla niin huolimattomat, koska he kulkevat tervalastin kanssa ijan-kaikkisuuteen, vaikka he tietävät, että monta vaarallista paikkaa on, joita heidän pitäis ajalla välttämän. Muutamat eksyvät vaeltaissa sitä kaitaista tietä, ja joutuvat tienhaaroihin, eikä pääse ihmisten tykö yöksi, vaan kylmettyvät mettään, koska he ovat niin vähissä

vaatteissa, ja tulevat viimein kaikille pedoille ruoaksi. Muutamat loukkaavat itsensä pahoin sen suuren loukkauskiiven päälle, jonka mailman ruhtinas on vierittänyt Sinain vuorelta. Muutamat kompastuvat ja lankeevat veteen eli valkeaan ja hukkuvat sillä lailla. Muutamat, jotka ovat purjehtimassa tämän mailman lainehtivalla merellä, nostavat kaikki purjeet kovalla tuulella ja joutuvat niin muodoin haaksirikosta kärsimään, koska het kovan ilman aikana ei pysy toivon ankkurissa kiinni. Muutamat kuolevat sillä lailla, että mailman puoskari antaa heille unijuomaa, koska he ovat kovassa tuskassa, ja niin he nukkuvat ijankaikkisesti.

Ja kuka saattaa luetella kaikki vaarat, jossa ihmisen henki on tässä mailmassa? Sen me tiedämme, ettei ole ihmisen henki lujan takana. Ja erinomattain sodassa kuolee paljon ihmisiä, koska vihollinen ei armahda ketään, ei nuoria eikä vanhoja. Ei vihollinen armahda vastasyntyneitä eikä imeväisiä, ja joka ei sodi vastaan, niitä hän viepi ijankaikkiseen vankeuteen.

Koska siis niin monta vaaraa on, kussa ihminen saattaa kadottaa henkensä, kuinka monta te luulette näkevän valkeutta tulevana vuonna? Se on tosi, että ihmisen henki ei ole hänen omassa vallassans, mutta ihminen on usein itse syypää omaan kuolemahans, koska hän, niin kuin nyt sanottu on, vaeltaa huolimattomuudella tämän vaarallisen mailman läpitse, eikä katso eteensä, kuinka ja millä tavalla hän vaeltaa. Moni ihminen on niin rohkea, ettei hän ymmärrä varoittaa henkeäns, vaikka hän tietää kyllä, että kuolema vartioitsee

häntä joka askeleessa, joka silmänräpäyksessä, yhtä (hyvin) vaeltaa hän rohkiasti ijankaikkisuuteen, eikä kysy sen perään, jos hän itse tulis syypääksi omaan kuolemaans. Mikä suuri edesvastaus siitä tulee ijankaikkisuudessa?

Koska Jumala antoi meille hengen, niin hän antoi meille yhden suuren ja kalliin tavarana, jota meidän pitää kaikella muodolla varoittaman, ettemme kadottais sitä. Vaikka ihmisen henki ei ole hänen omassa vallassans, kuitenkin se on ihmisen ensimmäinen ja suurin velvollisuus vaeltaa varoituksella tämän vaarallisen mailman läpitse, ettei hän tulis syypääksi omaan kuolemahans.

Emme me puhu niistä, jotka ovat vasiten surmanneet itsensä ja ovat jo kuolleena maanneet seitsemän ja kahdeksan kymmentä ajastaikaa ja ovat jo mädänneet maan povessa, niistä ei ole yhtään toivetta, että he tulisit koskaan elämään. Emme me myöskään puhu niistä manalaisista, jotka vaeltavat pimeyden aikana ja pelättävät ihmisiä; ne rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Emme myös puhu niistä, jotka ovat äpäräksi tulleet ja semmoisena räähkyvät pimeyden aikana. Niitä on vanha ihminen syntyissä eli varsin syntymisen jälkeen tappanut, ja net ei ole koskaan vanhemman rintoja imeneet, eikä semmoiset äpärrät ole valkeutta nähneet.

Emme myös puhu niistä, jotka ovat kuolleena syntyneet ja siltänsä heitettyt kirkkomaan aidan ylitse. Mutta me puhumme niistä, jotka nyt ovat elämässä, kuinka vaarallinen niille on tämä heikko ja huikentelevainen elämä, monta vaa-

rallista vaeltain tietä, jos het ei ota ja katso eteensä kulkiessansa ijankaikkisuuteen. Kuinka he saattavat vastata henkensä edestä, jos he sen hukuttavat huolimattomuuden kautta, peräänkatso mattomuuden kautta, rohkeuden kautta, laiskuuden kautta, uneliaisuuden eli valvomattomuuden kautta, koettelemattomuuden kautta.

Moni sanoo, ettei hän pelkää kuolemata. Mutta minä luulen, että kuolema on peljättävä kaikille, jotka ovat ennen jo kuoleman vallassa olleet ja ovat siitä virkoneet. Ei niillä taida olla kuoleman pelko, jotka ei ole koetelleet, mikä kuolema on, eikä niillä kuolleilla ole kuoleman pelko, sillä he pelkäävät enemmän elämätä kuin kuolemata, niin kuin net onnettomat sielut, jotka surmaavat itsensä. Suurempi pelko niillä on elämästä kuin kuolemasta. He vihaavat omaa henkeänsä. Mutta ei Vapahtajan tähden, vaan sen tähden, että tämä uusi elämä tulee heille vaivaksi sen ristin kantamisen tähden. Ja he luulevat kyllä olevansa valmiit kuolemaan, koska he hirttävät itsensä suruttomuuden nuoralla.

Mutta jokkainen, joka on kuolemasta päässyt elämään, kiittää vissimmästi Jumalata, joka on hänen henkensä varjellut, eikä hän enää haluais kuolla. Semmoinen pelkää enemmän kuolemata kuin elämätä. Joka on suuttunut tähän elämään sen vaivalloisuuden tähden, joka siitä seuraa, semmoinen kyllä rakastaa kuolemata, mutta kiittäneekö semmoinen Jumalata tuonelassa? Koska hän on surmannut itsensä ja tappanut sen hengen, jonka Jumala hänelle antoi.

Älkääät surmatko itseänne, te elävät ihmiset. Älkääät vihatko sitä henkeä, jonka Jumala teille antoi, vaan rukoilkaat paremmin sitä suurta ristin kantajata, että Hän varjelis sen heikon hengen, joka teillä on, ettei teidän vanhemmalle tulis muret teidän kuolemas tanne, jos te oman tottelemattomuutenne kautta menette juuri ohukaisen jään päälle eli jos te hukutte kosken niskassa, eli jos te fästääte valkian kanssa ja niin muodoin poltatte itsiänne, jos te huolimattomuuden eli valvomattomuuden kautta putoatte veteen eli valkiaan, eli jos te kiikutte ylös korkian temppelin harjalle ja sieltä pudottuanne taitatte teidän niskojanne, eli jos te menette synnin synkiään mettään ja eksytte siellä kauvas vanhemman talosta. Silloin tulee vanhemmalle suuri muret teidän kuolemastanne.

Hän on teitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. Ja Hänelle tulee suuri muret teidän kuolemastanne, jos te oman huolimattomuutenne kautta hukutte. Voi, voi, kuinka suuri muret on tänäkin vuonna tullut niistä lapsista, jotka ovat nuorena kuolleet. Ne ovat raukat eksyneet pois Vanhemman talosta. Ja taivaalliselle Vanhimmalle on tullut suuri muret niistä sieluista, jotka sillä lailla ovat menettäneet henkensä ja vielä ristiveljet ja ristisisaret itkevät niiden haudan päällä.

Kuka tiesi, kuinka monta sielua (tänä) vuonna ovat valvomassa Vanhemman haudan päällä? Kukas tiesi, kuka silloin itkee Maria Magdalenan kanssa Jesuksen haudan päällä? Kukas tiesi, että Vanhin saa viimein itkeä lasten haudan päällä, jos ne onnettomat

raukat ei rupea paremmin valvomaan ja varoittamaan henkeänsä? Älkää saattako teidän Vanhempaanne murheella hautaan, vaan paremmin saattakaat Häntä ilolla taivaaseen öljymäellä ja iloitkaa odottain Hänen tulemistansa. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelma.

Jumala on antanut hänelle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitänensä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jeesus Kristus on Herra Isän Jumalan kunniaksi.

Filipp. 29: 10

Me kuulemme näistä Paavalin sanoista, että Jumala on antanut Pojalleen nimen, joka kaikkia nimiä suurin on. Ja Pietari kirjoittaa, ettei ole muuta nimeä taivaan alla, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman. Mutta tämä korkea nimi enimmäen tulee turhaan lausutuksi maailman ihmisiltä, jotka sekoittavat Hänen korkean nimensä perkeleen nimen kanssa. Toisinaan he kiroavat ja toisinaan turhaan lausuvat. Vaikka syntinen ihminen ei ole mahdollinen Hänen korkeaa nimeään mainitsemaan muutoin kun sydämen hartaudella, huokauksilla ja polvien kumartamisella, yhtä hyvin kantavat he keveämielisesti Hänen korkeaa nimeään suussansa kaikissa maailman jaarituksissa, niinkuin ei siitä mitään enempää olisi. He luulevat ilmankin yhdentekeväksi panna Jeesuksen nimen perkeleen nimen rinnalle. Erinomattainkin ovat armonvargaat nopeat mainitsemaan Hänen nimensä, koska he puhuvat maailman asioista. Koska he eivät viitsi joka aika perkeleen nimeä huutaa, ottavat he Jumalan nimen todistajaksi, eikä ne raukat itse huomaa, kuinka he turhaan lausuvat Hänen korkean nimensä.

Koska Jumala on antanut Pojalleen nimen, joka kaikkia nimiä suurin on,

niin arvataan siitä, että tämä korkea nimi pitäisi mainittaman ainoastaan hengellisissä asioissa, rukouksissa ja Hänen sanansa tutkistelemisen alla, mutta ei maailman turhissa leikeissä. Kuitenkin sekoittavat muutamat suruttomat Hänen siunatun nimensä perkeleen nimen kanssa ja kantavat sitä suusaan lihan huvitukseksi. Mutta ei ole Jumalan nimi niin halpa, että jokainen keveämielinen saattaa sen ilman synnittä mainita; mutta rietas, joka suruttomain sydämet hallitsee ja niissä asuu, nauraa, koska ne, jotka Vapahtajan pyhällä ja kalliilla verellä lunastetut ovat, pilkkaavat Hänen korkeaa nimeään. Hän tietää, että Jumala ei pidä sitä rankaisematta, joka Hänen nimensä turhaan lausuu, ja sentähden sallii rietas henki heidän pilkata ja turhaan lausua, että hän saisi heitä Jumalan rangaistuksen alle. Koska he nimittäin pilkkaavat ja turhaan lausuvat Hänen korkean nimensä, saapi rietas sen kautta kunnian.

Paavali osoittaa edellä mainitussa paikassa, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitänensä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Mutta me tiedämme hyvin, että tämä polvien kumartaminen Jeesuksen nimeen on myöskin ulkonainen tapa, joka ei vaikuta mitään jos sydämen hartaus ei ole seurassa. Me olemme nähneet, että maailman herrat, joilla on koreat vaatteet ja kankeat polvet, eivät viitsi kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen. He pelkäävät ilmankin, että komeat verkavaatteet kuluvat ylön paljon, jos heidän pitäisi polviaan kumartaman joka kerta kuin synnintunnustus luetaan. Mutta ulkokullatut ja suukristityt ku-

martavat polviaan, vaikka sydän on kaukana hartaudesta ja ilkeimmästi paa-
tunut. Me arvaamme hyvin, että ne, jot-
ka taivaassa kumartavat polviaan Jee-
suksen nimeen, kumartavat myös sydä-
miään Hänen nimeensä. Ja ne harvat
sielut, jotka Hänen ristiään kantavat
maan päällä, kumartavat myös polviaan
ja sydämiään Jeesuksen nimeen. Mutta
niitten kumartaminen, jotka maan alla
ovat, taitaa tulla riettaalle kunniaksi,
koska nimittäin maahaiset ja manalai-
set eivät kärsi Jeesuksen ristiä ollenkaan
pantavan heidän lastensa päälle. He
ovat nimittäin Jeesuksen ristin vihollis-
set. He kantavat kyllä maailman ristiä,
mutta Jeesuksen ristiä he pelkäävät ja
yhtähyvin kumartavat he polviaan
Jeesuksen nimeen; mutta eivät he kum-
minkaan pääse ylös maan alta, sillä he
pelkäävät valkeutta. Ja minkä tähden he
pelkäävät valkeutta? Joo sen tähden,
että heidän työnsä ovat pahat. He kaiva-
vat maata kynsillään ja luulevat siellä
löytävänsä aarnihaudan; mutta kun tämä
aarnihauta tulee valkeuteen, ei se ole
muu kuin sysihauta.

Minä olen kuullut vanhoja muiste-
luksia niistä, jotka maan alla asuvat, että
heillä on luonnollisessa tarkoituksessa
samanlainen elämä kuin maailman ih-
misillä; heillä on koreat verkavaatteet,
komeat rakennukset ja herkullinen ruo-
ka, jota he tarjoavat niille, jotka eksyvät
maan alle. Mutta minä olen myös kuul-
lut, että jos elävä ihminen maistaa hei-
dän ruokaansa, se ei pääse enää ylös
maan alta, vaan pysyy siellä ijankaik-
kisesti. Mutta heidän ruokansa, vaikka
se näyttää kauniille ja maistuu makealta
suussa, ei se ole kuitenkaan muu, kun

vuotava pirun paska, jolla maahiset voi-
televat suoliaan ja tulevat viimein näke-
mään manalaisia, jotka ovat vielä sy-
vempään helvettiin vajonneet. Sanotaan
myös maahiaisen tyttärillä olevan kau-
niin veisun, jolla he suostuttavat ih-
misen poikia; mutta heidän veisunsa ei
ole muu kuin huoruuden laulut ja viina-
laulut. Hekin matkivat ihmisten tapoja
siinä pimeydessä, kussa he ovat
asumassa. He synnyttävät lapsia ja kas-
tavat niitä, mutta eivät he kärsi ollen-
kaan, että risti pannaan rintaan. Heillä
on se usko, että kaikki kastetut tulevat
autuaaksi, vaikka ei ole ristin merkkiä
rinnassa. Ja koska maahisen lapset kas-
tetaan, kumartavat he kaikki polviaan
Jeesuksen nimeen, joka tapa on otettu
lainaksi kristityiltä. Mutta tämä polvein
kumartaminen ei auta heitä, koska he
ovat Jeesuksen ristin viholliset.

Minä olen myös kuullut vanhoja
muisteluksia, kuinka maan alla olevai-
set ihmiset ovat alkunsa saaneet. Koska
meidän onneton äitimme Eeva oli pese-
mässä lapsiaan, tuli hänen Luojansa kat-
somaan, kuinka äiti pesee lapsiaan;
mutta Eevalla oli niin suuri kunnia, että
hän kätki ne lapset pois, jotka olivat
pesemättä, ja niitä hän osoitti Jumalalle,
jotka olivat puhtaat. Silloin kysyi Juma-
la häneltä: "Ovatko siinä kaikki sinun
lapsesi?" Eeva vastasi: "Ovat." Mutta
Jumala sanoi hänelle: "Mitä sinä olet
kätkenyt Jumalan silmäin edestä, sen pi-
tää oleman kätkenyt myös ihmisten sil-
mäin edestä." Niistä lapsista, joita mei-
dän äitimme oli kätkenyt pois, tuli maa-
hiset eli maan alla olevaiset, jotka vielä
nytkin ovat pesemättä jääneet, sillä heil-
lä on niin suuri kunnia, että he peittävät

kaikki häpeälliset paikat sekä Jumalan että ihmisten silmäin edestä. Ja vaikka he sydämen kautta ovat mustat ja saastaiset, eivät he kuitenkaan vielä anna Vapahtajan pestä heidän sydämiään. Sentähden sanoi myös Vapahtaja: "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki."

Juudas myös oli yksi Jeesuksen opetuslapsista, joka kätki pahimmat paikat pois, koska muut opetuslapset rupesivat kysymään: "Herra, kuka se on?" Hän tiesi kyllä, että Vapahtaja tunsikin hänen pahat tekonsa, mutta hän ajatteli ilman, ettei tarvitse niitä maailmalle huutaa. Ja koska Vapahtaja antoi hänelle sen kastetun palan, meni häneen perkele. Ennen oli jo ahneuden perkele mennyt Juudas Iskariotin sydämeen, ja nyt meni sen kastetun palan jälkeen vielä vihan perkele hänen sydämeensä. Sillä kunnian rietas oli hänessä niin suuri, ettei hän tahtonut ollenkaan ilmoittaa muille opetuslapsille hänen kirokun sydämensä aivottua petollisuutta. Jos hän olisi tunnustanut itsensä pettäjäksi, olisi hän tullut kokonaan kunniattomaksi, ja sen tähden hän ajatteli: "Ei tarvitse maailmalle huutaa."

Niin ajattelevat kaikki ne Aadamin lapset, jotka ovat pesemättä jääneet: "Ei tarvitse maailmalle huutaa." Voi onneton äiti raukka! Jos sinä olisit näyttänyt Jumalalle kaikki lapset niin mustana ja niin pesemättömänä kuin he olivat, niin ei olisi yksikään tullut peiteteksi maan alle, mutta sinä, onnetoin äiti, peitit lapsiasi Jumalan kasvoin edestä, ja niistä tuli peitettyt ihmiset, jotka nyt asuvat maan alla; ja siellä kumartavat he polviensa Jeesuksen nimeen, mutta ovat kuitenkin pesemättä jääneet, koska he asu-

vat pimeydessä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. He ovat Jeesuksen ristin viholliset, koska he eivät suo ollenkaan, että ristin merkki pannaan rintaan. Ja kuinkapa he saattavat Jeesuksen ristiä kantaa, koska he peittävät kaikki häpiälliset paikat pois, ettei kukaan näkisi, kuinka mustat he ovat. He tahtovat nimittäin kunnian kanssa mennä taivaaseen.

Koska nyt Jumala on korottanut Poikansa ja antanut Hänelle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on, että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heittänsä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat, niin olisi meidän sovelias rukoilla kaikkein niitten edestä, jotka maan alla ovat, että he rupeaisivat kumartamaan polviensa ristin alla, että he ottaisivat Jeesuksen ristin päälleen, että heidän täytyisi kumartaa polviaan ristin kuorman alla, että he pääsisivät ensin maan alta maan päälle ja viimein maan päältä taivaaseen.

Kuinka hauska mahtaa niillä olla kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen, jotka asuvat taivaassa, jotka ovat jo päässeet ristin kuorman alta pois. Mutta niillä, jotka asuvat maan päällä, on suuri pakotus, että heidän täytyy kumartaa polviaan Jeesuksen nimeen, sillä he ovat ristin kantajat ja Jeesuksen risti sujuttaa heidän polviaan kumarrukseen. Mutta niitten sokeain raukkain edestä, jotka asuvat maan alla, eikä pääse sieltä ylös, vaikka he kumartavat polviaan (sillä he ovat Jeesuksen ristin viholliset) pitäisi meidän rukoileman, että he pääsisivät maan alta ylös maan päälle niin kuin meidän toivomme on, että ne harvat sielut pääsevät, jotka ottavat ristin

rintaansa. Kuule sinä suuri Ristinkanta- ja murheellisten, hätääntyneitten ja alaspainettuina huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luukk. 2: 21

Me kuulimme tämän päivän lyhykäisestä evankeliumista, että tämä päivä on Vapahtajan nimipäivä. Silloin bruukaavat maailman herrat toivottaa toinen toiselleen onnea uudeksi vuodeksi. Mutta me tiedämme, että he toivottavat tyhjää¹ maallista onnea, paremmasta onnellisuudesta ei ole kysymystäkään. Ne harvat sielut, jotka tuntevat, että tämä maallinen onni ei ole pysyväinen, pitäisivät toivottaa parempaa onnellisuutta kaikille niille, jotka eivät vielä tunne onnettomuuttaan, että he tämän vuoden sisällä, jos Herra suopi armonpäiviä, tulisivat tuntemaan onnettoman tilansa, ja että he sen jälkeen rupeaisivat kumartamaan polviaan Jeesuksen nimeen.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat maan alla?

Toinen tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat maan päällä?

Kolmas tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat taivaassa, Jeesuksen nimeen, joka on tänä päivänä ristitty Vapahtajaksi?

Ensimmäinen tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka ovat maan alla? Apostolin sanain mukaan pitää kaikki polvet heitäänsä kumartaman Jeesuksen nimeen, niitten, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Niin paljon kuin me olemme kuulleet,

maahiset ja manalaiset eli sen kaltaiset luontokappaleet, jotka ovat kyllä ihmisen haamussa, mutta kuitenkin niin eri luontoiset, että elävä ihminen, jolla vielä elämä ja henki on, ei saata ilman kauhistusta niitä nähdä.

Erinomattain pelkäävät ihmiset niitä manalaisia, jotka ovat hengellisesti kuolleet. Ja vaikka elävä ihminen ei haluaisi niitä nähdä, tulevat he kuitenkin hänen silmänsä eteen aivan usein, kohtapa joka päivä. Koska nimittäin elävä ihminen on kauvan aikaa elänyt aivan Pyhän Hengen viinasta, josta opetuslapset juopuivat helluntaipäivänä, tulee hän siihen tilaisuuteen, että hän näkee manalaisia, kuinka he irvistelevät niin kuin metsänperkeleet, nauravat niin kuin hatarat ja rääkkyvät niin kuin äpäret.

Mutta kaikki nämät manalaiset kaipaavat kastetta toisen kerran ja saada uuden nimen. He ovat kerran kastetut, nimittäin vedellä, mutta ei Pyhällä Hengellä ja tulella. Johannes Kastaja sanoi juudalaisille: "Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella." Se on merkillistä, että nämät manalaiset kaipaavat kastetta uudesta ja uutta nimeä, he tuntevat vissimmästi, että se ensimmäinen kaste ei auta heitä, koska he ovat rikkoneet kasteenliiton. Mutta he suuttuvat kuitenkin, jos elävä ihminen kutsuu heitä pakanaksi. Koska nyt elävä ihminen ei saata heille antaa Pyhän Hengen kastetta eikä uutta nimeä, jota ainoastaan Vapahtaja voipi antaa, täytyy hänen ruveta lyömään niitä manalaisia hengen miekalla eli lain vasaralla ja Aaronin sauvalla, että he pakeneisivat Vapahtajan tykö. Mutta he ovat niin kau-

kana Hänestä tuonelassa ja pimeyden varjon alla, etteivät tiedä, missä Vapah-taja on, eikä he usko, että tuo elävä ih-minen tietää paremmin kuin manalaiset-kaan, mistä tie menee taivaaseen. Kui-tenkin he kumartavat polviaan Jeesuk-sen nimeen, vaikka he ovat maan alla. Mutta he kumartavat sillä tavalla, että sydän on riettaan hallussa ja ajatukset maailmassa, ja se polvien kumartami-nen ei auta heitä maan alta.

Maahiset myös ovat maan alla, ja niillä sanotaan olevan karja ja huoneet niinkuin niilläkin, jotka maan päällä asuvat. Mutta ne tahtovat usein viedä toisen ihmisen omaisuutta sillä vuo-tavalla pirun paskalla, jota he tarjoavat toisilleen. Jos ihminen kääntää silmän-sä, on maahinen silmänräpäyksessä vie-nyt hänen omaisuutensa ja lapsensa maan alle. Tämä tulee siitä, että ihmi-nen on unelias. Jos se ihminen, joka on maan päällä, jaksaisi aina valvoa omai-suutensa ylitse; jos hän aina olisi varus-tettu Jumalan sanalla; jos hän aina siu-naisi itsensä maata pannessaan ja nous-nessaan, niin ei olisi maahisella valtaa viedä hänen lapsiaan ja omaisuuttaan.

Maahisen tyttäret vievät myös ihmisen lapsia ennen kastetta, jos ei ole ristimerkki pantu lasten rintaan ja Juma-lan sana pään alle. Nämä asiat todista-vat, että niillä on suuri kateus ja ahneus, jotka asuvat maan alla, ja että niillä on suuri järki pääkallossa ja käärmeen viekkaus, että ne vihaavat niitä, joilla on risti rinnassa, ja että ne pelkäävät Juma-lan sanaa ja sitä hengellistä rautaa, joka Pyhän Hengen tulella on teräväksi tehty. Maahiset ja manalaiset asuvat pimey-dessä ja tekevät pimeyden töitä. He vi-

haavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat; heillä on pimeyden valta, ja pimeydessä he liikkuvat.

Mutta kyllä he sentähden ovat juma-liset ja siveät, vaikka he juovat, kiroa-vat ja tappelevat, huorintekevät ja va-rastavat. He kumartavat siis polviaan Jeesuksen nimeen, mutta tämä polvien kumartaminen ei auta heitä, koska rietas on saanut niin suuren vallan heidän ylitsensä, etteivät he suo ollenkaan ristiä pantavan rintaan. Niitten joukkoon, jotka ovat maan alla, kuuluvat myös äpärit, jotka rääkkyvät niin kuin lapset ja kaipaavat kastetta. Ei heille ole an-nettu nimeä, ja sen tähden he rääkky-vät. Manalaiset myös tahtovat kastettaa uudestaan ja uuden nimen. Mutta me kuulemme Ilmestyskirjasta, ettei Va-pahtaja anna uutta nimeä muille kuin niille, jotka voittavat, ja tämä uusi nimi on niin salainen, ettei yksikään muu ymmärrä, mitä se merkitsee, kuin se, joka sen saanut on.

Nouskaat ylös maan alta, te onnetto-mat manalaiset, ja ottakaat pyhä ristin merkki rintanne, niin te saatte uuden nimen!

Toinen tutkistelemus: Kuinka ne ihmiset kumartavat polviaan, jotka asuvat maan päällä? Ne ihmiset, jotka ovat maan alla, kumartavat polviaan Jeesuk-sen nimeen ainoastaan tavan vuoksi ul-kokultaisuudesta ja kuolleen uskon vahvistukseksi. He kumartavat polviaan Ju-malan edessä, mutta sydämensä he ku-martavat maailman ja perkeleen edessä. Mutta ne, jotka ovat maan päällä, ku-martavat polviaan ristin kuorman alla. Koska heidän pitää ensin ottaman Jee-suksen ristin päälleen, täytyy heidän ku-

martaa polviaan Jeesuksen nimeen. Ja niin usein kuin he väsyvät ristin kuorman alla, täytyy heidän kumartaa polviaan, sillä eivät he muutoin jaksaisi nousta ylös semmoisen kuorman kanssa, jos he eivät kumartaisi polviaan joka kerta kuin heidän pitää nouseman ylös ja koska heidän pitää lähteä sitä kantamaan; sillä vaikka Jeesus on sanonut: "Minun ikeeni on sovelias ja minun kuormani on keveä", ei kuitenkaan ole Jeesuksen risti keveä vasta-alkavaisille, jotka eivät ole vielä harjaantuneet kantamaan. He huikentelevat sinne ja tänne niin kuin utamukka poro, jonka kaulaan ei ole vielä ijestä pantu. Toisinaan he hyppäävät ylös niin kuin peurat, ja lähtevät hopusti juoksemaan, että he muka pian pääsisivät paikalle; toisinaan taas panevat he maata niin kuin naudat, ja antavat itseänsä hyvin piiskata Pyhäältä Hengeltä, ennenkuin he rupeavat laidistamaan.

Muutamat viskaavat ristin kuorman törmään ja sanovat: "Koira kantakoon tätä kuormaa! Jos vähemmällä vaivalla en pääse taivaaseen, niin olkoon ilman!" Että tämä ristin kantaminen tulee monelle raskaaksi, tulee siitä, että oikea ristinkantaja tuskaantuu siitä, että maailman joukko on pannut hänet väkisin tätä Jeesuksen ristiä kantamaan. Jos Jeesus itse olisi pannut tämän ristin hänen päälleen, niin olisi ristinkantajalla se toivo, että hän pääsisi jotakin tienamaan, koska hän kostuu paikalle sen ristin kanssa. Mutta koska ristinkantaja sen huomaa, että maailman joukko on väkisin pannut hänen kantamaan Jeesuksen ristiä, silloin tuskaantuu hän ja ajattelee, että maailman joukko olisi itse

soma kantamaan semmoista ristiä, josta ei tule ikinään mitään. Ei maailma anna hänelle yhtään killinkiä siitä vaivasta, vaan pikemmin pilkkaa häntä, eikä myös Vapahtaja anna hänelle palkkaa siitä ristinkantamisesta, vaikka moni ristinkantaja niin luulee, että Vapahtaja antaa hänelle hyvän palkan eli ijankaikisen elämän ja autuuden sen edestä.

Mutta ei se ole niin. Ei tarvitse sinun ajatellakaan, että sinä tienaat mitään sillä kantamisella; sillä sinä olet itse ristiinnaulinnut Vapahtajan, mutta ei Vapahtaja ole pannut ristiä sinun päällesi vaan maailman joukko, ja sinä olet maailman joukon kanssa ristiinnaulinnut Vapahtajan. Mitä sinä sitten tienaat ristin kantamisella? Et mitään. Se olisi eri asia, jos Vapahtaja olisi pannut ristinsä sinun päälles ja rukoillut sinua, sanoen: "Rakas kristitty! Kanna sinä tämä risti tuonne Golgatan mäelle, minä olen niin väsynyt etten jaksa itse kantaa." Olisit sinä saattanut jotakin tienata, jos olisit vielä mennyt kuolemaan Hänen tähtensä ja Hän olisi saanut elää.

Mutta ei Vapahtaja ole sinua ristiinnaulinnut niin kuin sinä olisit ansainnut, vaan sinä olet Vapahtajan ristiinnaulinnut, ja sen hirmuisen työn edestä olet sinä ansainnut helvetin, mutta et palkkaa. Kuinka kauvas sinä pääset sitten tienamisella? Jaa, sinä pääset helvettiin. Mutta ehkä kuinka raskas tämä Jeesuksen ristin kantaminen olisi, niin et sinä tienaa sillä mitään. Ja kuitenkin pitää sinun Hänen ristiään kantaman jos sinä tahdot kristityksi tulla, sillä Hän on itse sanonut: "Joka ei tahdo ottaa ristiä päälleen ja seurata minua, ei hän ole minulle sovelias.

Nyt te ristin kantajat kuulette, kuinka teidän asianne on. Teidän täytyy kantaa Hänen ristiään, jonka maailman joukko on teidän päällenne pannut. Teidän täytyy kumartaa polvianne Jeesuksen nimeen niin usein, kuin te olette väsyneet, niin usein kuin te olette murheelliset ja alaspainetut, niin usein kuin te olette tuskassa, vaivassa ja epäilyksessä, niin kauan kuin te jaksatte Hänen ristiään kantaa, ja silloin erinomattainkin, koska ette jaksaki eli koska tämä Jeesuksen risti tulee niin raskaaksi, että teidän täytyy huokata ja henkeänne vetää.

Sitä varten on risti pantu rintaan, että teidän pitää ristin alla huokaaman, huutaman, konttaaman, pyrkimän, ikävöitsemän, ristissä käsin rukoileman ja polvianne kumartaman Jeesuksen nimeen.

Sillä ne, jotka maan alla ovat, kumartavat polviaan, ei suuren vaivan tähden, ei sydämen ahdistuksen tähden, ei synnin tuskan tähden, ei oman tunnon vaivan tähden, ei maailman vihan ja vainon tähden, vaan ne kumartavat polviaan maailman tähden, luonnollisen köyhyiden tähden, haukkumisen tähden eli myös paloviinan puutoksen tähden, koska heillä on niin surkea hätä ja palava himo sen perään, että heidän täytyy kumartaa polviaan viinaporvarin edessä ja rukoilla maailman jumalan tähden, helvetin ruhtinaan tähden ja saatanan tähden, että viinaporvari armahtaisi heitä ja tiputtaisi jonkun käärmeen kyyneleen heidän suuhunsa siitä palavasta liekistä, siitä vuotavasta ja keitetystä pirun pastasta, joka sammuttaa heidän palavan himonsa ja taas sytyttää palamaan.

Manalaiset kumartavat myös polviaan huorain edessä ja rukoilevat kyyneleillä ja huokauksilla, että se palava naaraspiru auttaisi heitä huoruuden perkeleen tähden ja antaisi heidän ratsastaa hänen päällensä. Vaikka juomareilla ja huorilla on kankeat polvet, koska heidän pitää kumartaman polviaan kirkossa ja tunnustaman syntiään, mutta kyllä he ovat nopsat kumartamaan polviaan viinaporvarin edessä ja naaraspirun edessä. Mutta älä huoli viinaporvari ja naaraspiru! Sinun täytyy viimein semmoisia armahtaa, jotka polvillaan rukoilevat kyyneleillä ja huokauksilla.

Ottakaat te ristinkantajat heistä esimerkki. Oletteko te niin nopsat kumartamaan teidän polvianne Vapahtajan edessä? Oletteko te niin hartaat rukoilemaan teidän Jumalaanne kyyneleillä ja huokauksilla kuin huorimiehet ja juomarit? Teidän polvenne taitavat usein olla kankeammat kuin riettaan (orjien) polvet, sillä rietas sujuttaa heidän polviaan, mutta heränneitten polvet hän tekee kankeaksi ja sanoo: "Mitä se maksaa, että te kumarratte polvianne Hänen edessään; ei Hän kuitenkaan kuule teidän rukouksianne?"

Kolmas tutkistelemus: Kuinka ne kumartavat polviaan, jotka taivaassa ovat? Niitten polvet ei ole enää kankeat, sillä rakkaus on tehnyt ne pehmeiksi. Koska ristinkantajan pitää kumartaman polviaan, täytyy hänen kumartaa toisen polven ensin ja sen jälkeen toisen, ettei polvet menisi rikki, ja ettei hän yhtäkkiä putoaisi polvein päälle sen raskaan kuorman kanssa. Niin myös koska hänen pitää nouseman ylös, täytyy hänen ensin nostaa toisen jalan, sillä ettei

hän jaksa molempia jalkoja yhtä haavaa pudottaa maahan ja taas nostaa. Mutta ne, jotka taivaassa kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, saattavat kumartaa molemmat polvet yhtähaavaa, sillä heidän kuormansa on otettu pois.

Me kuulemme, että ne, jotka asuvat taivaassa, lankeevat kasvoilleen maahan ja rukoilevat Jumalaa sillä tavalla. Sillä he ovat niin keveät, koska risti on otettu pois. Rakkaus on niissä niin väkevä, että se pakottaa heitä rukoilemaan Jeesuksen nimeen. Kaikki pyhät ovat kumartaneet polviaan, mutta Vapahtaja on ei ainoastaan kumartanut polviaan, vaan myöskin painanut kasvonsa maahan. Ihmisten synnit lankesivat Hänen tuntonsa päälle. Ne, jotka taivaassa kumartavat polviaan Jeesuksen nimeen, lankeevat maahan ja rukoilevat Jumalaa.

Kaikki polvet, jotka heitäsä kumartavat Jeesuksen nimeen, pitäisi Uuden vuoden päivänä kumartaman itseään haudan päällä. Sillä ei yksikään meistä tiedä, pitääkö meidän elämän tämän vuoden päähän. Kukastiesi, kutka jäävät enää tulevaksi vuodeksi kumartamaan polviaan Jeesuksen nimeen, koska niin paljon ihmisiä on kuollut, joissa mennä vuonna oli vielä elävä henki. Kumartakaat teidän polvianne Jeesuksen nimeen, te harvat sielut, jotka vielä vaelatte elävänä maan päällä, että te saisitte pian kumartaa teidän polvianne taivaassa. Amen.

Jäljennös. Suomen kirkkohistoriallisen seuran kokoelmista C 175.

Uusi Postilla n:o 93 (1897)

¹ Tyhjä = tyhä = tyä = vain.

Minä tosin kastan vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jälkeeni tulee, on väkevämpi minua, jonka kenkiä en minä ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella, jonka viskin on hänen kädesssä ja hän perkaa riihensä, ja kokoo niusa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella. Math. 3: 11-12

Johannes Kastaja tunnustaa tässä paikassa, että hän kastaa vedellä parannukseen. Mutta ei Johannes ole sanonut, että sillä kasteella te tuletta autuaaksi, vaan hän on sanonut: "Minun jälkeeni tulee se, joka kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella." Mutta ei moni kestä siinä höyryssä.

Koska Vapahtaja tulee Johanneksen jälkeen kastamaan Pyhällä Hengellä ja tulella, rupee vanha Aadami paisumaan siitä hengestä, jonka piru on laskenut vanhan Aadamin nokkaan. Vanha Aadami pelkää, että hän palaa siinä tulessa, jonka Vapahtaja on tullut sytyttämään maan päälle. Sen tähden ei tule moni kastetuksi Pyhällä Hengellä ja tulella, vaikka hän on kastettu Johanneksen kasteella parannukseen. Sillä Johannes sanoi: "Tehkää parannus, taivaan valtakunta on läsnä." Ei hän ole sanonut: "Te olette jo taivaan valtakunnassa", vaan hän on sanonut: "Minä kastan teitä vedellä parannukseen. Mutta Vapahtaja, joka minun jälkeeni tulee, hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella."

Että Johanneksen kaste on tarpeellinen, se näkyy siitä, että Jesus itse pyysi häneltä kastetta. Mutta Johanneksen

kaste ei ole vielä autuaaksi tekeväinen. Se näkyy siitä, että Paavali kastoi kaksitoista miestä, jotka ennen olit kastetut Johannekselta. Moni on myös näinä aikoina Johanneksen kasteella kastettu ja muutamat niistä, jotka Johanneksen kasteella kastetut ovat, ovat alkaneet parannusta tekemään.

Mutta muutamat ei muista ollenkaan, että he ovat parannukseen kastetut. Ei he muista sitäkään, ovatko he kastetut lainkaan. Jos he muistaisit niitä painavia lupauksia, joita he ovat kasteessa tehneet, niin he rupeisit vissimmästi ajattelemaan, kuinka monta kertaa he ovat kasteensa liiton rikkoneet, ja kuinka monta kertaa he ovat pirun kusella kastetut. Jos he olisit siinä ensimmäisessä kasteessa vähäisen kastuneet, niin on piru pian kuivannut heitä valkian edessä niin, että siitä ensimmäisestä kasteesta ei ole märkääkään enää jäljellä.

Mutta siitä toisesta kasteesta, jossa rietas on heitä kastanut kusellansa; siitä on vielä joka paikka märkänä, ei ainoastans kädet ja pää, mutta koko ruumis on kastunut, hamasta kiireestä niin kanta-päähän asti ovat he kastuneet pirun kussessa. Ja ei se ole ainoastans pirun kusi, jossa rietas on heitä toisen ja kolmannen kerran kastanut, mutta siinä on myös pirun paska ollut seurassa, joka haisee neljänneksen päähän. Ja siitä pirun paskan hajusta ei tule kukaan puhtaaksi ennen kuin hän kastetaan Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta se olis parempi ollut, jos he olisit tervalla kastetut kuin pirun paskalla, sillä tervalla ei ole niin paha haju kuin pirun paskalla.

Me sanoimme äsken, että monta on kastettu Johanneksen kasteella paran-

nukseen, mutta harvat ovat vielä alkaneet parannusta tekemään, vaikka taivaan valtakunta on läsnä. Mutta niiden harvain seassa, jotka ovat alkaneet parannusta tekemään, ovat vielä harvemmat, jotka ovat kastetut Pyhällä Hengellä ja tulella. Ja sen tähden on Vapahtajalla hänen viskimensä hänen kädessänsä, ja hän perkaa riihensä, ja nisut hän kokoo aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomalla tulella.

Niin sanoo Johannes, että Hän perkaa riihensä. Mutta me tiedämme, että se mies, joka perkaa riihensä, hän viskaa sekä ruumenet että jyvät siitä yhteisestä läjästä, jossa ruumenet ja virneet ja nisujyvät sekaisin makaavat. Ja vaikka hän viskaa ruumenet ja jyvät samalla voimalla, ei ruumenet koidu edemmäksi vaan ne putoovat juuri viskaajan viereen. Ja moni sokia ajattelee että ruumenet on paras kalu jotka putoovat viskaajan viereen. Ja ruumenet itse luulevat, että riihen perkaaja korjaa heitä aittaansa. Mutta ei hän ole luvannut koota ruumenet aittaansa, vaan niitä hän polttaa sammumattomalla tulella.

Mutta jyvät hän kokoo aittaansa, vaikka he lentävät niin kauvas viskaajan kädestä. Jyvät ovat niin raskaat, ettei mailman tuuli saata niitä vastustaa, koska viskaaja heitä viskaa, mutta ruumenet ovat niin keveät, sen tähden he putoovat viskaajan viereen. Sillä mailman tuuli vastustaa. Ja niin kuin ruumenet putoovat juuri viskaajan viereen, niin pakkaavat myös suruttomat ja armonvargaat Vapahtajan ympäri niin kuin sääsket, ettei hätäiset pääse likikään sen suruttoman väen tähden,

jotka ympäri seisovat ja lykkäävät kyy-närpäillensä Vapahtajaa. Ei niillä ole ymmärrystä pelätäkään, vaikka Vapahtaja on heidän Luojansa. Armonvargailla on niin suuri rakkaus Vapahtajaa kohtaan, että he ottaisit häntä ympäri kaulan ja antaisit hänelle suuta.

Mutta hätäiset ja sairaat ja raajarikot ja spitaaliset huutavat taampana ja kerjäävät Vapahtajalta armoa. Nämät hätäiset ja sairaat ja raajarikot ovat visimmästi ne jyvät, joita hän viimein korjaa aittaansa.

Mutta armonvargaat, jotka seisovat Vapahtajan ympäri niin kuin sääsket, ne ovat ruumenet, jotka putoovat viskaajan viereen, ja he sanovat joka aika makaavansa Jesuksen ristin juuressa. Mutta heidän elämänsä osottaa, että he makaavat perkeleen ristin juuressa. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat omanvanhurskauden Vapahtajaksi, ja sen tähden sanovat he: "Me olemme joka aika Vapahtajan verisissä haavoissa." Mutta ne ovat lohikäärmeen verisissä haavoissa, ja lohikäärmeen veressä semmoiset armonvargaat ovat puhdistetut, joiden sydän paisuu siitä hengestä, jonka piru on laskenut heidän nokkaansa, koska he suuttuvat kristityille ja ajavat heitä ulos huoneistansa, ja puhdistavat tuntoansa niin kuin se kuninkaallinen huora, joka vuodatti Johanneksen verta ja sai omantunnon rauhan sen verenvuodatuksen kautta.

Niin saavat myös tämän aikaiset armonvargaat omantunnon rauhan, koska he vuodattavat kristityn verta, se on lohikäärmeelle makia suussa. Mutta kyllä se jälkeen karvastelee vattassa.

Meidän pitäis tänä päivänä koetteleman, missä virrassa Vapahtaja on kastettu ja missä virrassa hänen opetuslapsensa ovat kastetut, ja millä vedellä perkeleen opetuslapset ovat kastetut. Mutta ne harvat sielut, jotka ovat nähneet taivaat aukenevan ja Pyhän Hengen kyyhkyisen haamalla lentävän Vapahtajan päälle, rukoilkoon nyt, että kaikki, jotka ovat Johanneksen kasteella kastetut, tulisit myös Pyhällä Hengellä ja tulella kastetuksi, että he tulisit perin pohjin puhtaaksi kaikesta pirun paskan hajusta ja kaikesta saastaisuudesta ja kaikesta riettaudesta, että he kelpaisit Jumalan Pojalle morsiameksi. Kuule, rakas Isä, niitten lasten huokaus, jotka parkaisevat, koska he syntyvät ja putoovat alastomana tämän mailman kylmän lattian päälle. Amen. Isä meidän, jne.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumissa, että Jesus kastettiin Jordanin virrassa, jonka kautta Hän osotti, että kaste on pyhä toimitus ja armon työ, jota ihmiset ei tarvitse kieltää eli muuttaa. Ei tosin Vapahtaja itse tarvinnut pesemistä eli puhdistusta, joka oli puhtaana syntynyt. Mutta ihmisen lapset ei ole puhtaana syntyneet, ja sen tähden tarvitsevat he kastetta eli uuden syntymisen pesoa, että he tulisit puhtaaksi kaikesta riettaudesta ja saastaisuudesta, joka heitä seuraa hamasta äidin kohdusta. Katselkaamme siis, kuinka vanhin saunoo lapsiansa kasteessa ja uuden syntymisen pesossa.

Me tiedämme, että lapset ei ole puhtaana syntyneet. Heille on nimittäin äitin kohdusta tarttunut semmoinen riettaus ja saastaisuus, joka on kyllä valkia

olevanansa, mutta on kuitenkin saastaisuus eli semmoinen viero ainet, joka ei saa kuivettua ihoon, jonka tähden vanhemmalla on ensimmäinen työ, että vastasyntynyt lapsi tulis pestyksi ja saunotuksi ja puhdistetuksi siitä riettaudesta ja saastaisuudesta, joka on tarttunut lapsen ihoon äitin kohdusta.

Ja koska nyt lapsi ensimmäisen kerran saunotaan, niin katsoo vanhin sen perään, että se tulis puhtaaksi joka paikasta, ei ainoastans korvan takaa, mutta myös kainalon alta. Ja koska lapsi niin on pesty ja puhdistettu, sitte vasta käärii vanhin häntä puhtaisiin liinavaatteisiin, ja sitte hän panee rintansa lapsen suuhun ja harjoittaa häntä imemään.

Mutta ei lapsi pysy kauvan puhtaana, vaikka hän ensimmäisen kerran on saunottu. Pian hän taas sokaisee itsensä ja vanhemmalle tulee uusi vaiva korjata häntä. Mutta ei vanhin väsy korjaamasta, pesemästä ja ruokkimasta lastansa niin kauvan kuin hän elää. Ei hän väsy vielä valvomasta ja rukoilemasta hänen ylitsensä niin kauvan kuin lapsi on vielä elämässä, sillä vanhimman sydämessä on niin paljon rakkautta, ettei hän pidä siitä vaivasta mitään, saati hänellä on se toivo, että siitä lapsesta tulis vanhemmalle ilo vanhalla iälläns.

Mutta jos lapsi kuolee, silloin tulee vanhemmalle yksi sydämellinen muret, erinomattain jos lapselle on tullut yksi onnetoin kuolema, eli jos lapsi hukkuu siinä järvessä, joka palaa tulesta ja tulikivestä, eli jos lapsi putoo syvyyden kaivoon, joka on mainittu ilmestyskirjassa, eli jos lapsi palaa helvetin valkiassa. Silloin tulee vanhemmalle yksi suuri ja katkera muret niistä lapsista,

jotka onnettoman kuoleman kautta surmaavat itsensä, eli muutoin kuolevat metsään eli pedoilta tapetaan. Ja vissimmästi tänä vuonna on suuri muret tullut vanhemmalle, koska niin paljon lapsia on kuollut, niin kuin te tiedätte.

Te harvat lapsukaiset, jotka oletta vielä elämässä. Ettekös näe nyt, kuinka kyyneleet vuotavat taivaallisen Vanhimman silmistä niitten onnettomain lasten ylitse, jotka onnettoman kuoleman kautta ovat pois tulleet, osittain viholliselta tapetut, osittain ovat he ek-syneet metsään, ja siellä ovat he pedoilta raadelluksi tulleet? Muutampi on pudonnut valkiaian ja siellä palanut ja muutampi on pudonnut syvyyden kaivoon ja siellä hukkinut.

Ja te harvat lapsukaiset, jotka vielä elämässä oletta, ette tottele vanhemman käskyjä, ette varoita itseänne kaivosta, fästättä vielä valkian kanssa, ja synnin terävällä puukolla juoksetta edestakaisin, vaikka vanhin on kieltänyt ja sanonut: "Alkää fästätkö valkian kanssa, älkää juosko terävällä puukolla, ja älkää menkö kaivoon!"

Mitä varten on siis vanhin teitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt? Mitä varten on hän teitä saunonut, korjannut ja imettänyt, jos hänen pitää viimein orvoksi ja lapsettomaksi tuleman? Ei ole enää yksikään, joka imee hänen rintojansa ja nauraa suloisella suulla synnyttäjällensä, ei yksikään, joka heliällä äänellä huutaa: "Abba, rakas Isä!"

On sekin yksi onnetoin tapa, että jos vanhemmat ja voimallisemmat lapset lykkäävät toisiansa niin, että he lankeavat ja loukkaavat itsensä pahoin. Vanhin

on pannut vanhempia lapsia peräänkatsomaan niitä avuttomia, ja korjaamaan ja ruokkimaan, koska heille tulee nälkä. Mutta ei niillä ole niin tarkka valvominen huonompain ylitse kuin pitäis oleman, sillä vanhemmat lapset kampailevat usein keskenänsä, ja sen kautta tulevat ne pienemmät ja avuttomat unhotetuksi, ja vihollinen pääsee nauramaan, koska pienet ja avuttomat lapset tulevat pois, josta vanhemmalle tulee suuri muret.

Muistakaat vaan, te vanhemmat lapset, ettei ole vanhin pannut teitä hukan penikoita ruokkimaan, vaan hän on pannut teitä vartioitsemaan ja ruokkimaan teidän pienempiä veljiänne sillä aikaa, kuin hän itse on poissa!

Nyt pitäis meidän laveammalta tutkisteleman, kuinka suuri vaiva tulee vanhimmalle korjatessa niitä pahankurisia lapsia, jotka ovat mustat niin kuin tataraiset, vaikka he ovat kerran puhdistetut.

Niitä on monta pesty ja korjattu ensimmäisessä saunassa, mutta koska nämät pahankuriset lapsukaiset tulevat sen väärtiksi, että he saattavat ulkona juosta, menevät he rapakkolanttoon ja tarpoivat siellä. Muutamat menevät sontatunkion päälle ja tahraavat itsensä siellä. Ja muutamat menevät hyysikän penkin alle ja saastuttavat itsensä siellä.

Koska nyt nämät pahanilkiset lapset tulevat sisälle, ovat he taas tahranneet itsensä rapakossa ja sonnassa ja vanhemmalle tulee taas uusi vaiva korjata ja pestä heidän jalkojansa. Eikä kaikki annakaan mielellänsä pestä itseänsä. Muutamat sanovat: "Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän!"

Vanhimman täytyy kohta väkisin ottaa heitä pesoon. Mutta ne, jotka ovat hyysikän penkin alla pirun paskaa kynsillensä kaivaneet ja vielä suuhunki panneet, netpä vasta nuoskat ja kauhistavaiset ovat vanhemmalle nähdä. On sekin välistä tapahtunut, että joku hulliainen panee oman jälkensä suuhun, mutta se vasta on kauhistavainen lapsi, joka on vuotavata pirun paskaa kaivanut kynsillensä, ja vielä suuhunsaki sitä pahoin haisevata kalua pannut.

Kuinkas pitää vanhemman semmoisen nuoskan ja kauhistavaisen lapsen korjaaman? Ei semmoinen paha haju lähe sillä, että vedellä pestään. Sillä jos se olis ainoastans kynsillensä pirun paskaa kaivanut, niin se olis mahdollinen saada sen hajun pois saunottamisella. Mutta kuin se on vielä suuhunki pannut sitä vuotavata pirun paskaa, niin se on vielä suurempi vaiva vanhemmalle, että saada semmoisia puhtaaksi.

Arvatkaat nyt, te nuoskat ja pahankuriset lapset, mikä suuri vaiva tulee vanhimmalle, koska hällen pitää korjaaman teidän paskojanne ja pesemän teidän jalkojanne, koska te oletta kahlanneet rapakkolantossa ja tahranneet itsenne sonnassa. Muutamat lapset ovat vielä niin häijyt ja pahankuriset, ettei he tahdo antaa pestä itseänsä. Ja koska vanhin ottaa heitä väkisin ja pesee heitä puhtaaksi, niin he parkuvat ja potkivat vastaan. Muutamat pakenevat ulos, koska vanhin tahtoo heitä puhdistaa. Ja muutamat sanovat: "Ei sinun pidä ikänäsä minun jalkojani pesemän." Katsokaat nyt, pahankuriset lapset, mikä suuri vaiva tulee vanhemmalle, koska te aina kahlaatte rapakossa ja tahratte

itseänne sonnassa. Hän on jo kerran pesnyt teitä puhtaaksi kasteessa, mutta ette kauvan pysyneet puhtaana.

Taas hän pesi teitä toisen kerran uuden syntymisen pesossa, mutta te oletta aina mustat niin kuin tataraiset. Joka kerta, kuin vieraat tulevat taivaasta katsomaan Jumalan lapsia, ovat he mustat, ja vanhemman täytyy heitä pestä ja puhdistaa. Vanhemmalle tulee suuri häpiä teistä, koska hänen pitää näyttämän teitä niille vieraille, jotka tulevat taivaasta. Niin hänen täytyy sanoa: "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki."

Kutkas nyt ovat puhtaat, koska vieraat tulevat taivaasta? Astukaat edes ja näyttäkää teidän haamunne. Vanhin on ensinnä pesnyt teitä puhtaaksi kasteessa, mutta ette kauvan pysyneet puhtaana, pian te sokaisitte itseänne. Taas hän muutampia puhtaaksi pesi uuden syntymisen peson kautta. Mutta ei ne kauvan pysyneet puhtaana. Muutamat ovat jo tahranneet itsensä sonnassa, ja muutamat ovat pirun paskaa kaivaneet kynsillensä, ja muutamat ovat pirun paskaa hyysikän penkin alla pistäneet suuhun. Ja net ei taida enää koskaan puhtaaksi tulla, vaikka kuinka vanhin freistais heitä puhdistaa. Ja muutamat ovat kahlanneet rapakossa, jonka tähden vanhin täytyy pestä heidän jalkojansa. Mutta ei kaikki tahdo mielellensä antaa jalkojansa pestä.

Kuitenkin ovat ne puhtaat, jotka jo pestyt ovat, ja ei tarvitse muuta kuin että ainoastans jalat pestään, ja niin he ovat kokonansa puhtaat. Mutta kuinkas monta niitä on, jotka ovat kokonansa puhtaat, koska jalat vielä pestään? Niitä ei taida olla enempi kuin yksitoista-

kymmentä. Juudas kuitenkin ei ole puhdas, vaikka vielä jalatkin olisit pesytyt. Juudan sydän on vielä jäänyt pesemättä, vaikka hän on yksi kahdestatoistakymmenestä. Ja näkyy myös hänen haamustansa, että hän on sydämen kautta musta, eli lohikäärmeen veressä puhdistettu.

Koska saatana meni häneen sen kastetun palan jälkeen, täytyi hänen mennä ulos Herran Ehtoollisen huoneesta ja paeta pois opetuslasten seurasta. Ja niin tekevät kaikki Juudan lihalliset veljet ja nepaimet. He pakenevat pois muitten opetuslasten seurasta ja menevät pimiään mailmaan. Vihan perkele ja ahneuden perkele ajaa heitä ulos. Ja koska he tulevat ylimmäisten pappein tykö, voivat he kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, ja ovat ilmanki puhtaat sydämestä. He ovat puhdistetut lohikäärmeen veressä, ja sen tähden menee saatana heihin sen kastetun palan jälkeen.

Kyllä on taivaallisen Vanhimman kyyneleet heidänkin edestänsä vuotaneet, kyllä on taivaallisen Vanhimman veri heidänkin edestä vuodatettu. Kyllä ovat saaneet häneltä hyvän varoituksen, mutta ei he ole ottaneet hänestä vaaria. Ei ole reikä tullut tuntoon, vaikka vanhimman veri on tippunut heidän tuntonsa päälle monta kymmentä ajastaikaa. Ei ole haavaa tullut sydämeen, vaikka vanhemman kuumat kyyneleet ovat pudonneet korkeudesta heidän sydämensä päälle.

Mitäs auttaa kylmä vesi heitä, koska käärmeen liiva ja käärmeen myrkky on tarttunut ihoon? Ei semmoiset paatuneet tataraiset tule puhtaaksi kylmällä vedellä, eikä vielä kuumalla vedellä, vaan

heidän pitäis juuri poltettaman ja hiedalla hierottaman ennen kuin käärmeen vanha nahka tulis valkiaksi. Mitäs auttaa, että vanhin pesee lapsiansa sekä kasteessa että uuden syntymisen pesossa, koska net ei pysy puhtaana, ei yhtään hetkeä? Jos ne pysyisit sisällä ja lukisit kirjaa, niin he voisit jonkun ajan olla puhtaana. Mutta he juoksevat ulkona mailmassa, ja siellä he kahlaavat rapakossa, ja vanhemmalle tulee taas uusi vaiva pestä heidän jalkojansa. Ja koska he vaeltavat elämän tiellä teloja myöten, silkahtavat he ja astuvat rapakoon. Muutamat vajoavat niin kuin nautta levään, ja siinä he makaavat. Näettekös nyt, lapsirukat, mikä suuri vaiva tulee taivaalliselle Vanhimmalle, koska hänen pitää myötäänsä pesemän teidän jalkojanne ja korjaaman teitä?

Ja kukas tiesi kuinka puhtaat te nyt oletta, koska vieraat tulevat taivaasta pitämään häitä morsiamen kanssa. Kukas tiesi, jos vanhin tohtii ilman pesemättä osottaa lapsiansa niille vieraille, jotka tulevat taivaasta pitämään häitä morsiamen kanssa? Kukas tiesi, kuinka puhtaat jalat ovat, jos vielä muut paikat olisit puhtaat? Joka kerta, kuin te vaellatte tämän syntisen maan päällä, mustuvat jalat, ja synnin tomu tarttuu, koska teidän pitää vaeltaman pyhityksen tiellä. Jos vielä muut paikat olisit puhtaat, jalat kuitenkin ovat mustat.

Kukas tiesi, kuinka ne vieraat, jotka tulevat taivaasta, saattavat tanssata teidän kanssanne taivaan salissa Karitsan häissä, koska teillä on niin mustat jalat, että te mustutatte sitä puhdasta ja valkiata lattiata, joka on kiiltävä niin kuin kulta? Niillä vierailia, jotka tulevat tai-

vaasta, ovat valkiat jalat ja punaiset tanssikengät. Mutta teillä on vielä mustat jalat niin kuin te olisitte rapakkolantossa kahlanneet.

Antakaat siis pestä teidän jalkojanne ennen kuin vieraat tulevat taivaasta pitämään häitä, että te saattaisitte tanssata heidän kanssansa Karitsan häissä, kultaisen lattian päällä. Vaikka ette ole oppineet niin kauniisti tanssaamaan kuin ne vieraat, jotka tulevat taivaasta, kuitenkin ottavat ne teitä rinkiin tanssaamaan, saati teidän jalkanne olisit puhtaat. Meidän uskomme on, että se on tosi, mitä Hän on sanonut: "Joka pesty on, hän ei tarvitse muuta, vaan että ainoastans jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas." Amen.

Alkuperäinen
SKHS / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

III Postilla.

Johannes Kastaja sanoi: ”Hänen viskimensä on hänen kädessä ja hän perkaa riihensä ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella.” Sanat luetaan Matt. 3: 12

Tämä vertaus kuuluu Vapahtajalle, joka tuli Johanneksen jälkeen. Johannes näki, että Vapahtajalla oli viskin kädessä, jolla Hän perkais riihensä. Mutta ei pakanat usko, että viskin on Vapahtajan kädessä, jolla Hän perkais riihensä.

Ei kuitenkaan pakanat usko, että viskin on Vapahtajan kädessä, eikä myös pakanat usko, että Hän perkaa riihensä, vaan he luulevat, että Jeesus on niin armollinen, ettei Hän viskaa ketään. Ei suinkaan kastetut pakanat usko, että Vapahtajan kädessä on viskin, jolla Hän perkaa riihensä, vaan he uskovat, että Vapahtajan kädessä on yksi kauha, jolla Hän kaataa maitoa ja hunajata suruttoman suuhun.

Mutta uskottekos nyt, pakanat, että Vapahtajan kädessä on viskin, jolla Hän perkaa riihensä? Koska Johannes on sen sanonut ja myös nähnyt, että Vapahtajan kädessä on viskin eikä maitokauha. Mutta armonvarkaats sanovat näin: “Jos vielä viskin olis Vapahtajan kädessä, ei Hän kuitenkaan meitä viskaa.”

Mutta me kuulemme Johanneksen kahdeksannessa luvussa, että Hän viskaa vielä niitäkin, jotka uskovat Hänen päällensä, niin kauan kuin totuus ei ole tehnyt heitä vapaaksi. Sillä he ovat Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he kuolleella uskolla uskovat Hänen päällensä. Nämä armonvarkaats sanovat: “Kyllä meillä on Isä, Jumala, emme ole epä-

rät.” Mutta Jeesus sanoo heille: “Te olette siitä isästä perkeleestä.”

Näin viskaaja viskaa ruumenet. Mutta ei ne pakene, vaikka kuinka viskattaisiin. Sillä jyvät menevät kauvas, koska viskaaja viskaa. Mutta ruumenet putoavat juuri viskaajan viereen, ja minkä tähden? Ei ruumenet mene edemmäksi, vaikka viskaaja viskaa. Kaikki talonpojat, jotka perkaavat riihensä, ymmärtävät kyllä sen verran, että ruumenet ovat keviät, ja sen tähden, ne putoavat viskaajan viereen. Mutta itse ne ruumenet, joita viskaaja viskaa, ovat tunnottomat. Ei ne raukat ymmärrä, minkä tähden ne putoavat viskaajan viereen. Mutta ne, jotka laviammalta tämän riihen perkaamisen tutkivat, ovat jo aikaa käsittäneet, minkä tähden viskaaja viskaa sekä jyvät, että ruumenet.

Hän viskaa sen tähden, että ruumenet erkaantuisit jyvistä. Ei riihen perkaaja saa niitä erillensä muulla tavalla kuin viskaamisella, ja koska hän niitä viskaa, menevät jyvät kauvas viskaajan kädestä sen tähden, että ne ovat rapeat ja raskaat, mutta ruumenet putoavat viskaajan viereen sen tähden, että ne ovat keviät. Mutta ei ruumenet ainoastansa sen keviän luonnon tähden putoa viskaajan viereen, jos ei olis se raskas ilma eli maailman tuuli, joka ottaa vastaan. Koska heidän pitää läpi maailman menemän, niin ottaa tämä raskas ilma vastaan, ettei ruumenet pääse läpi, vaikka viskaaja viskaa ruumenet samalla voimalla kuin jyvät.

Ei se ole ainoastansa keviämielisyys, joka vaikuttaa niin paljon, ettei ruumenet koidu edemmäksi viskaajan kädestä, vaan se on tämä raskas ilma ja maail-

man tuuli, joka ottaa vastaan, ettei ruumenet pääse läpi tuulen ja ilman. Mutta ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella. Koska riihenperkaaja on perannut riihensä ja viskannut kaikki, sekä ruumenet että jyvät, jolla viskaamisella Hän on saattanut niitä erillensä, silloin Hän kokoo nisut aittaansa, mutta ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella, nimittäin Kaanan maassa, kussa ei ole niin paljon polttopuita kuin täällä, siellä myös ruumenet poltetaan, ja se on arvattava, että ruumenet ei sammu ennen kuin he palavat kaikki tuhaksi.

Kuulkaat nyt ruumenet, mikä tulipalon valkia teitä odottaa, vaikka te luulette, että viskaaja teitäkin korjaa aittaansa. Mutta älkää ajatelko, ruumenet, että teitä korjataan, vaikka kuinka te putoisitte viskaajan viereen. Mutta mitäpä auttaa meidän saarnata ruumenille, sillä he ovat kuitenkin tunnottomat. Ei niissä ole Henki. Mutta jyvissä me pidämme, että niissä on Henki niin pian kuin he viskaamisella erkaantuvat ruumenista. Mutta semmoiset jyvät, joita pakkanen on jo maitojyvänä pannut, ei niissä ole Henki, eikä niitä voi riihenperkaaja saada erinensä ruumenista. Mutta ne jyvät, jotka viskaamisella erkaantuvat ruumenista, niissä me luulemme olevan yksi salattu henki, joka niissä on, joka ei tule ilmi ennen kuin niitä maahan kylvetään. Silloin tulee se kasvava henki, joka hedelmän saattaa.

Minä luulen, että riihen perkaaja on jo freistannut idättää muutampia niistä jyvistä, joita Hän viskaamisella on saanut erillensä ruumenista ja seulomalla erottanut virneistä. Riihen perkaaja on

sekä Johanneksen aikana, että myös näinä aikoina idättänyt muutampia jyviä, ja minä luulen, että ne itävät, vaikka hitaasti. Mutta kyllä niitten seassa on paljon kelvottomiakin, jotka ei idä koskaan, vaikka kuinka riihen Perkaaja freistais niitä idättää. Sillä ne ovat semmoiset jyvät, joita pakkanen on pannut maitojyvänä, ja muutamat ovat kukatiesi riihessä pilatut.

Mutta niissä jyvissä on epäilemättä salainen henki, jotka itävät, koska Isäntä idättää heitä, ja jokainen jyvä, joka itää, kelpaa kyllä siemeneksi, ja niin pian kuin siemen itää, on hänessä jo kasvava henki, joka hedelmän saattaa. Vapahtajan aikana oli se usko, että nisu-jyvän pitää kuoleman, ennen kuin se hedelmän kantaa, Joh.12: 24.

Mutta tämän aikaiset siementen tutkijat eivät ole sitä käsittäneet, että nisu-jyvä kuolee, vaan he luulevat, että nisu-jyvä elää, koska se itää maassa. Kuitenkin on Vapahtaja sanonut: "Ellei maahan pudonnut nisun jyvä kuole, niin se jää yksinänsä, mutta jos se kuolee, niin se tuo paljon hedelmätä." Näistä sanoista pitää meidän ymmärtämän, että nisun jyvän pitää kuoleman, ennen kuin se tuopi hedelmän. Ja totisesti on se nisun jyvä kuollut, josta Vapahtaja on puhunut, ja sen kuoleman kautta tuli hän oikein hedelmälliseksi.

Mutta muut nisun jyvät pitää kanssa kuoleman, ennen kuin he saattavat oikein hedelmän kantaa. Tämä on yksi suuri salaisuus, jota ei saata yksikään järjellensä käsittää. Kuitenkin on se uskottava, että silloin, koska nisun jyvä viskaamisen kautta on erotettu ruumenista, on hänessä jo yksi salattu henki,

ja koska tämä nisunjyvä itää, silloin on hänessä yksi kasvava henki, joka kuolee, koska jyvä itukin loppuu, ja oras rupeaa näkymään. Mutta ruumenissa ei ole henki, eikä semmoisissa jyvissä, joita pakkanen on jo maitojyvänä pannut. Ei ne idä, eikä niistä tule mitään hedelmätä.

Koska me nyt olemme katselleet, kuinka viskaaja perkaa riihensä, kuinka jyvät koituvat kauvas viskaajan kädestä, ja kuinka ruumenet heidän keviän luontonsa tähden putoavat juuri viskaajan viereen, ja kuitenkin poltetaan sammumattomalla tulella, pitäis myös meidän katsoman, kuinka paljon jyviä riihen perkaaja saapi riihestä.

Mutta ensin meidän täytyy rukoilla siementen Herraa, että Hän varjelis kaikkien palvelijoitte silmät siitä tomusta, joka nousee ruumenläjästä, koska viskaaja viskaa, sillä niissä on niin paljon tomua, että ihmiset pian tulevat siitä tomusta sokiaksi. Mutta meidän toivomme on myös se, että koska riihen perkaaja nyt on alkanut viskaamaan jyvät ja ruumenet, että Hän sais niitä erinänsä, niin kuin te olette nyt nähneet, että ruumenlaja on suurempi kuin jyvälaja, kuitenkin on se meidän toivomme, että riihen perkaaja pitää saaman muutamia nisujyviä korjata aittaansa, vaikka ei tule tosin paljon sen suuren vaivan edestä, jota Hän on nähnyt kylväessä, riihtä puidessa ja viskatessa.

Te harvat nisujyvät, jotka olette viskaajan kädestä koituneet yhteen loukkoon siinä suuressä riihessä! Odottakaat vielä vähän aikaa, siksi kuin viskaaja on perannut riihensä ja seulomisella eroittanut virneet, silloin Hän korjaa teidät aittaansa ja muutamat teistä Hän eroit-

taa siemeneksi, idättää ja kylvää maahan tänäkin vuonna. Sillä Hän on sanonut: "Ellei maahan pudonnut siemen kuole, niin se jää yksinänsä, mutta jos se kuolee, niin se tuopi paljon hedelmää." (Joh. 12: 24.) Kuule sinä suuri ristinkantaja, ruumenten ja siementen viskaaja, mitä puimamiehet rukoilevat. Isä meidän, joka olet taivaassa!

Evankeliumi Matth. 3 :13.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhutaan Jeesuksen kasteesta, jota Hän ei olis tarvinnut, joka oli kastettu Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta antaaksensa meille esimerkin, ettei kukaan pidä ylönkatsoman niitä armon välikkappaleita, jotka ovat Jumalalta asetetut ihmisille muistutukseksi, että he siitä ulkonaisesta ruumiin puhdistuksesta rupeaisit ottamaan vaaria siitä hengellisestä puhdistuksesta. Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka Jumalan hengellisen kasteen kautta pesee lapsiansa siitä saastaisuudesta, joka on tarttunut heille äidin kohdusta.

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka vanhin pesee lapsiansa syntymisen jälkeen. Toinen tutkistelemus osoittaa, kuinka Pyhä Henki tulee taivaasta niitten päälle, jotka Hengessä kastetut ovat.

Kaikki vanhimmat laittavat vastasyntyneelle saunavettä, ja hakevat jonkun kastajan, ettei lapsi kuolis kastamatta. Mutta pakanat ei siitä huoli, vaan he antavat lapsiansa olla kastamatta monet ajat. Muutamat taas kastavat lapsiansa äidin kohdussa, ennen kuin lapsi on syntynyt. Ensimmäinen tutkiste-

lemus osoittaa, kuinka Vanhin pesee lapsiansa, koska he syntyneet ovat. Kaikki lapset ovat äidin kohdusta tuoneet myötänsä yhden erilikaisen saastaisuuden, joka on heille tarttunut äidin kohdusta. Ei het ole siis puhtaat, koska het syntyvät, ennen kuin vanhin on pesyt heitä. Jeesus, se siunattu vaimon siemen, oli ilman epäilemättä puhdas jo ennen kuin Hän kastettiin Johannekselta. Mutta Hän tahtoi kuitenkin esimerkiksi osoittaa, että kaste on tarpeellinen kaikille. Sillä Jumala sanoi profeetan Hesekielin suun kautta: "Sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koska synnyit. Niin et sinä myös ole saunoitettu vedellä, että olisit puhtaaksi tullut. Mutta minä kävin sinun ohitsee ja näin sinun veressänsä makaavan ja sanoin sinulle: sinun pitää elämän."

Se on vanha tapa, että vanhin, joka suuren vaivan kautta on synnyttänyt lapsen, laittaa saunaveden, jolla se vastasyntynyt pestään ja puhdistetaan siitä saastaisuudesta, joka hänelle on tarttunut äidin kohdusta. Ja vielä luontokappaleet, joilla on myös vanhimman sydän, nuolevat poikansa, jonka kautta äidin rakkaus herätetään ylös. Jos nimitäin emä ei nuole vasikkaansa, niin saapi kuka ikänänsä ottaa sen, eikä emä kaipaa häntä. Mutta jos emä nuolee sikiönsä, niin rakkaus herätetään sen nuolemisen kautta vanhemman sydämessä. Tämä on nyt se peseminen eli se kaste, jonka luontokappaleet antavat pojilleen. Mutta Israel oli yksi lihallinen ja hengellinen huora, joka on vihalla kantanut sydämessänsä hedelmänsä koko sen ajan, kuin hän on sen kanssa käynyt raskaana, joka on elinaikansa huora-

rannut, mutta ei ole koskaan tahtonut hedelmälliseksi tulla. Sen kaltaisella huoralla ei ole vanhimman sydämen tuntoa. Hän jättää sikiänsä veressänsä, eikä huoli navan leikkaamisesta. Ja siinä surkiassa ja viheliäisessä tilassa löysi Herra tämän onnettoman lapsukaisen, koska Hän meni ohitse, ja Herra armahiti tätä uutta ihmistä, jonka se vanha huora oli jättänyt veressänsä ja rupeis häntä korjaamaan niin kuin vanhin korjaa lapsensa, joka vasta syntynyt on. Herra otti tämän onnettoman lapsen ylös maasta, jossa hän makasi veressänsä ja rupeis häntä korjaamaan ja puhdistamaan hänen saastaisuudestaan; laittoi hänelle saunavettä, pesi hänet puhtaaksi ja kääri hänet puhtaisiin liinavaatteisiin.

Mutta ei tämä raukka pysynyt kauan puhtaana ennen kuin hän taas sokaisi itsensä. Vanhimmalla on joka aika suuri vaiva koska hänen pitää joka päivä pesemän ja korjaaman niitä raukkoja, jotka juoksevat joka päivä ulkona ja tahravat itsensä maailman rapakossa. Muutamat kaivavat sormillansa omiin paskoihin, ja muutamat kahlaavat maailman rapakossa, ja koska vanhin tahtoo heitä pestä, niin muutamat parkuvat sen pesemisen tähden. Muutamat menevät piiloon, ettei vanhin saa häntä korjata. Ja muutamat sanovat vanhimmalle: "Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän." Näettekös nyt, kuinka suuri vaiva on vanhimmalla, koska te olette niin vastahakoiset, että te pelkätte sitä puhdasta vettä, ja vielä olette parkumassa joka kerta, kuin vanhin tahtoo teitä pestä ja sanotte vaan vanhimmalle: "Älä pane saippuata silmiin, se karvastelee!"

Kuinkas te luulette ilman saippuata tulevanne puhtaaksi, jotka olette niin mustat kuin tataraiset, joka kerta kuin te tulette vanhimman silmien eteen? Jos vanhin pesis teitä aamulla, ette suinkaan pysy puhtaana iltaan saakka. Voi, voi teitä raukat, millaiset nuoskat luontokappaleet te olette! Ette suinkaan tiedä, kuinka mustat te olette, ja koska vanhin tahtoo teitä korjata, niin te juoksette ulos maailmaan. Ette tahdokaan puhtaaksi tulla, vaan te tahdotte mustana olla. Kuinka nyt käypi, koska vieraat tulevat taivaasta, ja te olette mustat niin kuin tataraiset? Jo täytyy vanhimman panna teitä kellariin. Ette saakaan niitä enkeleitä nähdä, jotka tulevat tervehtelemään meitä jouluaattona. Ette saa kuulla, kuinka kauniisti ne veisaavat: “Kunnia olkoon Jumalan korkeudessa ja maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto.”

Katsokaat, se pikkuinen veli, joka makaa seimessä, kuinka puhdas ja valkiaverinen Hän on. Mutta te olette vielä mustat ja saastaiset, paitsi niitä harvoja sieluja, joita vanhin on saanut pestä. Kuinka kauan he siis pysyvät puhtaana? Niin pian kuin lapset pääsevät ulos maailmaan, rupeevat he kahlaamaan rapakkolantossa, ja siellä jalat mustuvat, jos vielä muut paikat pysyisit puhtaana. Silloin tulee vanhimmalle uusi vaiva pestä heidän jalkojansa. Ja ei vielä kaikki anna jalkojansa pestä. Muutamat kunnian kanssa taistelevat, ja muutamat omanvanhurskauden alla makaavat, ja muutamat ulkokullaisuuden tähden antavat pestä jalkojansa, mutta ei sydämiänsä. Koska nyt kaikki luontokappaleet nuolevat heidän sikiöitänsä varsin syntymisen jälkeen, ja myös ihmiset pe-

sevät lapsiansa varsin syntymisen jälkeen, niin se on arvattava, ettei Taivaallinen Vanhin saata olla pesemättä niitä lapsia, joita Hän suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt on. “Minä näin sinun veressäs makaavan”, sanoo Herra, “ja ei ole sukulaiset napaa leikanneet.”

Tämäpä tahtoo olla yksi paha paikka, koska napa on jäänyt leikkaamatta. Moni on kyllä syntynyt, mutta ei ole napaa leikattu. Ei ole yksikään oikein irti päässyt vanhasta ihmisestä, ennen kuin napa on leikattu. Ja se napasuoni näkyy olevan koko vahva ja paksu ihmisen lapsissa. Ei se ole niin ohukainen kuin muutamilla luontokappaleilla. Se on tosi, mitä Herra sanoo profeetan Heskien kautta, että napaa ei ole leikattu. Ja kukas piti navan leikkaaman, koska sukulaiset ei ole leikanneet? Ei Mooses ole leikannut napaa, ei profeetat ole leikanneet, ei Johannes ole leikannut.

Sen tähden täytyy Herran itse leikata navan, koska Hän menee ohitse ja näkee sinun veressäs makaavan. Hänen täytyy nyt laittaa saunaveden ja laittaa kastajan. Mutta on kirjoitettu, että kaikki, jotka antavat heitänsä kastaa, tunnustavat myös syntiänsä. Mutta fariseukset ja kirjanoppineet ei tahdo tunnustaa syntiänsä, eikä ole semmoisilla miehillä paljon mitään tunnustettavaa. Sen tähden ei he tahdo kastetuksi tulla, vaan he tahtovat olla kastamatta. Ei ne tahdo uuden syntymisen peson kautta tulla pestyksi ja puhdistetuksi heidän luonnollisesta saastaisuudestaan. He sanovat, koska vanhin tahtoo heitä pestä: “Emme ole mustat, vaan me olemme puhtaat”, ja sitten he rupeevat itsensä

pesemään niin kuin kissat, jotka ensinnä nuolevat kynsiänsä ja sitten pyyhkivät nokkaansa.

Kyllä fariseukset tarvitsevat aikaisen saunaveden saada, mutta ne pelkäävät sitä kylmää vettä. Ne pelkäävät myös, että saippuata pannaan silmiin ja että se karvastelee. Mutta sen, joka tahtoo puhtaaksi tulla, ei auta pelkääminen, että vesi on kylmää, ja että saippuaa pannaan silmiin. Kyllä sen tähden pahanilliset sikiöt parkuvat sen saunan tähden ja sanovat vanhimmalle: “Älä pane saippuata, se karvastelee.” Mutta vanhimman täytyy ottaa muutampia juuri väkisin pesoon. Sitten he parkuvat, sillä se peseminen ja puhdistaminen on semmoinen prässä, ja kuitenkin täytyy vanhimman pestä ja puhdistaa lapsiansa, muutoin he ei tule puhtaaksi. Paljon on Johanneksen aikana pesty eli kastettu Jordanin virrassa. Paljon on jäänyt kastamatta.

Vapahtaja sanoi opetuslapsillensa: “Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki”; sillä Hän tiesi pettäjänsä. Ja tosin ei ollut Judas sydäimestä puhdas, vaikka hän ottaa vastaan sen ulkonaisen puhdistuksen, että hän antaa pestä jalkojansa. Semmoinen menee niin kuin vanha kristitty Herran Pyhälle Ehtoolliselle. Judas ja hänen vertainen antaa vielä suuta Jesukselle, jota ei yksikään muu kristitty ole vielä uskaltanut tehdä. Muut katuvaiset antavat Jesuksen jalvoille suuta ja pesevät hänen jalkojansa kyyneleillä. Mutta Judas, se ulkokullattu, antaa Vapahtajalle suuta. Ei ole Judalla häpiätä. Mitäpä hän huolii, joka luulee olevansa paras Jesuksen ystävä. Ja niin tekevät myös Judan veljet ja li-

halliset nepaimet. Ne ottavat kaiken puhdistuksen, mikä jo maailmassa löytyy. He käyvät ripillä, he antavat jalkojansa pestä. He antavat Jesukselle suuta, mutta petollisella sydämellä, ja sen tähden on rietas saanut senkaltaisen vallan heidän päällensä, että koska tunto viimein herää heidän huomattessansa, että he ovat viattoman veren pettäneet, saapi omanvanhurskauden perkele heitä niin hirmuiseen murheeseen, että hän hirttaa heitä, sillä ei ne enää tohdi mennä sen orjantappuroilla kruunatun kuninkaan tykö anomaan anteeksi.

Toinen tutkistelemus osoittaa, kuinka Pyhä Henki tulee kyyhkyisen hahmolla niiden päälle, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat. Kylmä on vesi Jordanin virrassa, mutta puhdas ja kirkas, jos se ensinnä vilustuttaa, niin se jälistä päin kuumentaa. Ja se Pyhä Valkia, jonka Jesus tuli sytyttämään, paloi ilman epäilemättä Jordanin rannalla. Vissimmästi saavat kaikki, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat, Pyhän Hengen, jos he muutoin ottavat Häntä vastaan. Sillä Pyhä Henki on se kyyhkyinen, se kaunis lintuinen, joka tulee avatusta taivaasta alas niitten päälle, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat. Tämä rakas lintuinen toi lehtikappaleen arkkiin Noalle todistukseksi, että Jumalan viha oli leppynyt.

Ja tämä rakas lintuinen tulee vielä nytkin niitten päälle, jotka uudensyntymisen peson kautta ovat kastetut Jordanin virrassa. Me toivomme, että se kyyhkyinen, joka tuli alas taivaasta ja istui Jesuksen päälle, koska Hän oli kastettu, lentää vielä meidän ylitsemme, ja olis kyllä halua istua pään päälle, jos olis pää puhdistettu Jordanin virrassa.

Mutta se on juuri harva sielu, jonka pään päälle tämä Taivaallinen lintu istuu. O, rakas lintuinen! Tule alas taivaasta, tule istumaan niiden päälle, jotka kastetut ovat Jordanin virrassa. Tule, tule Pyhä Kyyhkyinen, tule istumaan pään päälle, ennen kuin taivaan ovi kiinni pannaan! Tule, tule Pyhä Kyyhkyinen, ennen kuin ne mustat linnut syövät ne pyhät siemenet, joita siementen Herra on kylvänyt peltohonsa. Älä vielä jätä meitä, rakas lintuinen, vaan lennäskele meidän ylitsemme ja lennäskele meidän ympärimme, että ne harvat sielut, jotka sinun näkevät, saisit ojetuilla käsillä pyytää sinua kiinni. Ja jos sinä menet johonkuhun paikkaan hakemaan istumasijaa pään päällä, niin kuin sinä Noakin aikana menit ulos arkista hakemaan jonkun paikan, jonka päällä saisit levätä, niin tule pian takaisin niiden harvain sieluihin tykö, jotka ovat synnin tulvasta pelastetut, jotka ovat murheessa ja epäilyksessä, odottamassa, koska tämä synnin tulva pitää loppuman.

Tule Pyhä Kyyhkyläinen takaisin kantaen öljypuun lehden suussa, että ne sielut, jotka synnin tulvasta pelastetut ovat, ymmärtäisit, että tuore öljypuu on vielä kasvamassa maan päällä, että toivo on heillä päästä astumaan jaloillansa sen siunatun maan päälle, jonka Herra synnin tähden on kironnut. Tässä toivossa me odotamme Sinua siihen asti, kun se aurinko nousee, joka paistaa pään päällä lohanneksen aikana. Silloin saavat kuoleman vankeudesta pelastetut sielut ilolla ja sanomattomalla riemulla uhrata sydämensä lahjoja Herralle Sionin voittosankarille riemun iankaikkisissa majoissa taivaissa. Amen.

Loppuosa poikkeaa niin paljon Uuden Postillan saarnasta, että on luultavaa, ettei tämä käsikirjoitus ole sama kuin Uudessa Postillassa käytetty.

Jäljennös. Suomen Kirkkohistoriallisen seuran kokoelmista. C 175.

Johannes sanoo: Jeesus se ensimmäinen ja viimeinen: joka voittaa ja minun tekoni hamaan loppuun asti pitää, sille minä annan voiman pakanain ylitse, ja hänen pitää heitä rautaisella vitsalla hallitseman; ja minä annan hänelle kointähden. Ilm.k.2:26-28.

Tässä paikassa on se ensimmäinen ja viimeinen luvannut antaa voittajalle voiman pakanoitten ylitse, että hänen pitää hallitseman heitä rautaisella vitsalla ja viimein saaman kointähden. Mitäs nyt pakanat tuumaavat, koska voittajalle annetaan se voima, että hänen pitää heitä hallitseman rautaisella vitsalla?

Pakanat tuumaavat ensiksi, niin kuin yksi mies sanoi Moosekselle: "Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme?" Pakanat sanovat niin kuin ne väärät viinamäen rakentajat.. "Emme tahdo tätä hallitsijaksi." Mutta kuinka kauan he potkivat vastaan? Täytyy heidän kuitenkin viimein sujuttaa niskansa sen voittajan ikeen alle, joka heitä hallitsee rautaisella vitsalla. Sillä pakanat eivät pääse pakoon, koska voittaja tulee, vaikka he silloin pakenevat, koska voittaja tahtoo heitä hallita rautaisella vitsalla. Muutamat potkivat vastaan niin paljon kuin he riettaan voimalla jaksavat. Mutta ei auta sotiminen vastaan eikä vanhan Adamin mukittelemine, koska se suuri Sotasankari tulee ja sotii heidän kanssansa suunsa miekalla.

Muutamilla sotamiehillä on ruostunut miekka kädessä, mutta sillä Suurella Sotasankarilla on miekka suussa, nimitäin se kaksiteräinen miekka, joka Paavalin todistuksen jälkeen on voimalli-

nen ja väkevä, ja käypi lävitse luitten ja ytimien. Mutta pakanoille on rietas taikonut rintarautoja niin ettei se kaksiteräinen miekka voi pystyä kaikkien pakanoitten rintoihin. Sillä heillä on kova otsa ja paatunut sydän; eivät he ota kuritusta vastaan. Kuitenkin se suuri Sotasankari on voittanut muutamia pakanoita, joita Hän nyt hallitsee rakkauden rautaisella ruoskalla ja on luvannut vielä, että se, joka sotii urhoollisesti Hänen puolestansa ja voittaa, hänen pitää hallitseman pakanoita rautaisella vitsalla, ja kointähti annetaan rintaan, joka on taivaallisen kunnian merkki. Mutta pakanat eivät usko sitä, että niille, jotka sotivat urhoollisesti Vapahtajan puolesta, annetaan vielä semmoinen kunnianmerkki rintaan.

Pakanat luulevat, että he saavat kunniamerkin, mutta ei kristityt. Pakanat sotivat urhoollisesti maailman ruhtinaan puolesta ja luulevat voittavansa kunniankruunun. Mutta palavan kruunun he taitavat voittaa, koska se on kerran heidän tuntoansa kalvava kuinka he eläneet ovat. He luulevat saavansa kunniamerkin rintaansa koska he sotivat vihollisen puolesta, mutta häpeällisen polttomerkin he taitavat saada, koska rietas polttorautansa kanssa alkaa heitä merkitsemään. Murhaajan polttomerkki, varkaan ja huoran polttomerkki pannaan heidän pääkalloon. Pedon polttava merkki pannaan heille rintahan.

Niin se käypi niille sotamiehille, jotka sotivat vihollisen puolesta ja luulevat saavansa kiitoksen ja kunnian maailman jumalalta, mutta häpeän ja kirouksen he saavat palkaksi. Kyllä ne ovat kunnialliset maailmassa, jotka täällä sotivat vi-

hollisen puolesta. Täällä he saavat vuotavata pirun paskaa palkaksi. Ja koska tämä vuotava pirun paska paiskataan tunnon päälle, niin tulee heidän tuntonsa paksuksi niin kuin nautahärän vuota. Eikä semmoinen tunto tunne mitään muuta kuin helvetin tulta.

Mutta Mikaelin enkelit, jotka sotivat totuuden puolesta, pitää hallitseman pakanoita rautaisella vitsalla ja he saavat kointähden rintaan, joka on taivaallisen kunnian merkki. Sillä näin sanoo se ensimmäinen ja viimeinen, joka on A ja O, alku ja loppu: "Joka voittaa ja minun tekoni hamaan loppuun asti pitää, sille minä annan voiman pakanoiden ylitse, ja hänen pitää heitä hallitseman rautaisella vitsalla, ja minä annan heille kointähden." Tämä kointähti on yksi kunnianmerkki, joka muutoin käypi auringon edellä. Koska aamurusko koittaa, kointähti nousee taivaan rannalle ennen kuin aurinko nousee, josta yönvalvojat arvaavat, että päivä tulee. Vaikka ei nyt ole tosin monta, jotka valvovat yöllä, koska niin raskas uni pakkaa vielä heränneidenkin päälle, etteivät he jaksaa valvoa siihen asti, että kointähti nousee, joka on valkeuden ja kunnian merkki. Jos nyt valkea syttyisi kaupunkiin, niin ei ole yhtään yönvalvojaa, joka huutaa, että valkea on irti. Jos varkaat tulisivat kaupunkiin, niin ei ole yönvalvojaa, joka huutaa: "Varkaat tulevat, tulkaat kiinniottamaan!" Ei ole koiriakaan, jotka haukkuvat.

Kuitenkin ovat ne harvat sielut, jotka vielä jaksavat valvoa, siinä autuaallisessa toivossa, että kointähti nousee taivaan reunalla, että aamurusko koittaa, että aurinko, joka on vielä maan takana,

nousee vähän ajan perästä; ja me kuulemme myös tämän päivän evankeliumista, että yksi outo tähti ilmestyi niille matkamiehille, jotka tulivat pitkän matkan päästä hakemaan sitä äsken syntynttä Juudaan kuningasta. Eiköhän ole, tämä ihmeellinen tähti vielä taivaassa loistamassa niille, jotka tulevat pitkän matkan päästä Betlehemiin.

Kyllä on tosin paljon tähtiä pudonnut taivaasta. Se ruskea lohikäärme on vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Mutta se kointähti, joka johdatti matkustavaisia Betlehemiin, pitäisi vielä olemassa taivaassa, jos Betlehemiin matkustavaiset näkisivät sen, jollei niin ole, että he ovat valvoneet jo niin kauvan, että synnin uni painaa silmät umpeen. Me olemme nähneet, että muutamat yönvalvojat ovat jo väsyneet, ja muutamat matkamiehet ovat vaipuneet tien päälle ja vaikka nyt pissihaukat lentelevät ja riettaat nauravat heidän ympärillensä ja pääskysset paskantavat heidän silmiinsä, jotka ovat panneet maata juuri pääskysen pesän alle. Ei kuitenkaan kaikki ole vielä nukkuneet. Ei tarvitse manalaisten eikä metsänperkeleiden siitä vielä iloita, että kaikki matkustavaiset, jotka huutavat korvessa, ovat väsyneet ja nukkuneet tien päälle. Sillä minä tie dän vakaisesti, että muutamat ovat jo kostuneet Betlehemiin ja muutamat ovat aina matkustamassa, vaikkapa se matkustaminen käypikin hitaasti.

Niille matkustavaisille, jotka ovat lähteneet pitkän matkan päästä Betlehemiin hakemaan sitä vastasyntynttä Juudan Kuningasta, niille loistaa vielä se ihmeellinen tähti, joka nousee vähän

ennen kuin aurinko, ja on niille ojenusmerkiksi pantu, jotka valvovat yöllä ja vaeltavat pitkän matkan päästä Betlehemiin.

Te tietäjät idästä ja Betlehemiin matkustavaiset! Älkää kadottako tätä tähteä teidän silmistänne, vaan rukoilkaat aina valkeuden Isää, joka on tämän tähden teille ilmoittanut, että tämä taivaallinen tähti olisi aina taivaassa loistamassa ja johdattamassa teitä oikealle tielle, että te jaksaisitte aina valvoa ja katsella tätä tähteä, joka kulkee teidän edellänne ja on pantu ojennusmerkiksi niille, jotka valvovat yöllä ja matkustavat Betlehemiin. Sillä jos tämä tähti putoaisi taivaasta, niin te joutuisitte hukkaan valvomaan ja hukkaan vaeltamaan; ette tietäisi enää mistä tie menee taivaaseen eli Betlehemiin. Kumartakaat polvianne, te väsyneet matkamiehet, ja huutakaat korvessa niin korkealla äänellä, että valkeuden Isä kuulee teidän huokausianne, ja rukoilkaat, että Hän sen kointähden kautta, joka vielä loistaa taivaassa, johdattaisi teitä oikealle tielle. Kuule, o rakkauden kointähden Herra Jesu Kriste, väsyneitten matkustavaitten huokaus! Isä meidän jne.

Evankeliumi Math. 2:1-12

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä tutkisteleman, kuinka Jumala tähden kautta johdattaa pakanoita Betlehemiin Jeesuksen tykö.

1. tutkisteleminen: Missä pakanat ovat silloin, koska tähti ilmestyy?

2. tutkisteleminen: Minkä tähden he eksyvät Jerusalemiin?

3. tutkisteleminen: Kuinka he viimein löytävät Jeesuksen?

Jospa nyt kaikki tietäjät lähtisivät idästä pitkän matkan päästä etsimään sitä äskensyntynyttä Juudaan Kuningasta. Jospa kaikkien silmät tulisivat niin kirkaiksi, että he näkisivät sen tähden, joka johdattaa matkustavaisia Betlehemiin. Mutta ei se ole odotettava, että kaikki näkisivät sitä tähteä; sillä ainoastansa tähtein tutkijat saavat nähdä, mikä tähti tämä on. Mistäpä ne tuntevat tähtiä, jotka eivät katso taivaaseen koskaan, vaan katsovat aina maata päin olkoon päivä tai yö.

1. tutkisteleminen: Kuinka kaukana ovat pakanat Betlehemistä, koska Vapahtajan tähti ilmestyy? Muutamat luulevat, ettei Betlehem ole kaukana pakanain maasta. Semmoiset pakanat erinomattain, jotka nukkuvat sekä yöllä että päivällä, luulevat, että päivässä ihminen kostuu Betlehemiin. Mutta ne, jotka ovat jälkeen tätä matkaa kulkeneet, jota tietäjät kulkivat, ovat arvelleet, että vähimmässäkin laskussa on kolmesataa peninkulmaa pakanain maasta, kusta tietäjät tulivat. Ei ole siis niin lyhykäinen matka kuin muutamat pakanat luulevat. Ja muutamat pakanat eivät arvele mitään matkasta, vaan he sanovat: "Kyllä me kostumme Betlehemiin yhtä hyvin kuin tietäjätkin." Kuka tietää, kuinka moni sinne kostuu?

Minä pelkään, että ne pakanat, jotka eivät lähde heti matkaan, kun tähti ilmestyy, saavat kuolla pakanain maassa. Kyllä tosin on tämä Vapahtajan tähti jo aikaa paistanut taivaassa, mutta ei ole vielä muut kuin tietäjät lähteneet matkaan. Ja mistäpä muut kuin tietäjät

eli tähtein tutkijat havaitsevat sitä outoa tähteä? Ovat ne muutamat pakanat nähneet riettaan tuohusvalkean loistavan alimmaisessa taivaassa, ja silloin he ovat huutaneet: “Katso, tässä on Vapahtajan tähti!” Koska rietas äijä panee ter-vaksia ja kuivia puita palamaan, niin luulevat muutamat pakanat, että se on aikainen valkeus, ja sanovat: “Ka! Se on tähti, joka loistaa niin kauas ympäri maailman.” Ja se on tosi, että riettaan tuohusvalkea on aikainen praasu, joka ympärivalaisee koko maailman.

Mutta Vapahtajan tähti on niin pikkuinen, ettei yksikään pakana näe sitä luonnon silmillä, vaan tähtein tutkijat, joilla on semmoinen lasi eli pitkä silmä, net havaitsevat sen. Ja varsin kuin tietäjät sen havaitsevat taivaassa, arvaavat he, että yksi suuri ja voimallinen kuningas on syntynyt, joka on hallitseva pakanoita rautaisella ruoskalla. Ja heti tulee tietäjille halu näkemään sitä uutta Kuningasta, mutta he tietävät myös, että sinne on pitkä matka ja vaivalloinen tie. Kuitenkin he lähtevät matkaan ja Vapahtajan tähti käypi heidän edellensä, sillä se on liikkuvainen tähti. Ei se ole niin kuin pohjannaula, joka aina pysyy yhdessä paikassa.

Koska nyt tietäjät idästä lähtevät matkaan, täytyy heidän sanoa hyvästi kaikille pakanoille, jotka siinä maassa ovat ja asuvat. Heidän täytyy sanoa hyvästi kaikille maailman ystäville ja juomakumppanille ja kauppakumppanille ja huorakumppanille ja tierauskumppanille. Heidän täytyy sanoa hyvästi rak-kaille vanhemmille, puolisoille ja lapsille, ehkä kuinka surkea se on jättää omaisia ja sukulaisia maailmaan. Mutta

ehkä kuinka rakkaimmat vanhemmat rukoilevat heitä ja rakkaat puoliset ottavat heitä ympäri kaulan ja itkevät heidän kaulassansa sanoen: “Älkää rakkaat veljet ja sisaret jättäkö meitä tähän maailmaan, älkää lähtekö niin kauas hake-maan sitä äsken syntynyttä Kuningasta, onpa meillä hyvä olla tässä syntymä-maassa, kussa on viinaa ja leipää kyllä.” Silloin vastaavat tietäjät idästä: “Meidän täytyy lähteä pois tästä synkeästä pakanain maasta, sillä meille on ilmestynyt yksi outo tähti taivaassa, joka merkitsee, että taivaallillen Kuningas on syntynyt Juudaan maalla” ja silloin myös tietäjät vuorostansa ottavat vanhimpiansa ja lapsiansa ympäri kaulan, itkevät heidän kaulassansa ja sanovat: “Rakkaat vanhemmat, rakkaat veljet ja sisaret, lähtekää meidän kanssamme Betlehemiin! Älkää jääkö tähän synkeään maailmaan, kussa onnettomuus joka haaralta kohtaa teitä ja kussa ei ole mitään iloa eli hengellisesti riemullinen olla. Seuratkaat meitä Betlehemiin, rakkaat veljet ja sisaret, kussa me saamme kumartaen rukoilla sitä suurta iloruhtinasta ja riemun kuningasta ja ristin-kantajata.” Mutta he vastaavat: “Emme seuraa teitä.” Ja sitte het sanovat hyvästi. Ja niinmuodoin jäivät vanhat maailman ystävät, jotka ovat olleet juomakumppanit ja huorakumppanit ja muut sen kaltaiset maailman ystävät pilkaton vielä niitä, jotka lähtemässä ovat sille pitkälle matkalle Betlehemiin.

2. tutkisteleminen: Kuipka pakanat viimein löytävät Jeesuksen? Silloin tulevat tietäjät pitkän vaelluksen jälkeen Jerusalemiin, johon he taitamattomuuden tähden eksyvät. Sillä he luulevat löy-

tävänsä taivaan kuninkaan pääkaupungissa ja kuninkaan linnassa. Mutta Jumala sallii heidän niin eksyä, että he saisivat siellä paremman tiedon siitä taivaallisesta Kuninkaasta. Ja koska he viimein saapuvat Jerusalemiin, niin rupeavat he kysymään: “Kussa on se äsken syntynyt Juudaan Kuningas? Sillä me näimme hänen tähtensä idässä ja tulimme kumartaen rukoilemaan häntä.”

Siitä kysymyksestä hämmästyivät kuningas ja koko Jerusalemin kaupunki. Sillä siinä kaupungissa ei ole kukaan ajatellut, että semmoinen sanoma pitää tuleman pakanain kautta, vaikka Raamatussa on kirjoitettu, että pakanat, jotka eivät ole Jumalaa etsineet eli tunteet, pitää tuleman kaukaa, ja Jumalan kansa, jolla kyllä on nimi kristillisyydestä, ei pidä häntä löytämän.

Oli myös niillä suukristityillä syytä hämmästyä, sillä itse kuningas oli tappanut appivaarinsa, vaimonsa ja kaksi poikaa sekä monta tuhatta ihmistä oli hän julmuudessaan hävittänyt. Siinä kaupungissa oli paljon ylimmäisiä papeja, jotka saarnasivat evankeliumia tulevaisesta Vapahtajasta. Mutta he saarnasivat Jumalan sanan aivan nurin, koska he selittivät profeettain ennustuksia Vapahtajasta aivan maailman muodon jälkeen. Eivät he haukkuneet ihmisiä, niinkuin profeetat, eikä he soimanneet kansaa synnistä ja jumalattomasta elämästä, vaan lupasivat kaikille ja erinomattain itsellensä onnea ja autuutta Kristuksen valtakunnassa.

Jerusalemin kaupungissa oli myös jumalaton kansa, huorat, varkaat, juomarit, viinaporvarit, kiroilijat ja tappelemiehet. Ahneus ja omavanhurskaus

oli heidän kotosyntinsä; koreat vaatteet ja komeat huoneet olivat heillä. Mutta ei kuitenkaan siellä kuulunut niin hirvittävä elämä kuin nyt kuuluu kaupungeissa ja suruttomissa seurakunnissa. Ei siellä ole juopuneita kuulunut, niin kuin täällä, eikä kirousta ja tappelusta niin kuin täällä. Yksi huora tuotiin Vapahtajan tykö, mutta jalkalapsista ei ole mainittu mitään evankeliumissa. Vireät he olivat kirkossa käymään. He tulivat sinne kaukaa, ja sapatin rikkomuksesta ei kuulunut, vaan Jerusalemin asuvaset olivat paljon paremmat elämässä kuin suruttomat täällä. Ja kuitenkin hämmästyivät sekä kuningas että kansa, koska se sanoma tuli, että Vapahtajan tähti on nähty idästä. Eipä suruttomat täällä hämmästy, vaikka kristillisyyden tähti on nähty kyllä täällä. Vielä suruttomat jaksavat pilkata.

Mutta katselkaamme, mitä maailmallinen kuningas teki, koska hän sai kuulla, että Kristuksen tähti oli ilmestynyt. Ensin hän hämmästy; sillä hän rupesi pelkäämään, että jos Kristus oli tullut maailmaan, niin Hän ottaisi pois kuninkaalta vallan ja kunnian. Sitte hän kysyi papeilta missä Kristuksen syntymän piti. Kuningas ei ole itse tutkinut Raamatuita. Sen tähden hänen täytyy kysyä papeilta hengellisiä asioita. Ja kyllä tosin papit tietävät, missä Kristuksen pitää syntymän. Mutta eivät he sen tähden mene Betlehemiin katsomaan Kristusta, vaan he saarnaavat ainoastansa Raamatun jälkeen Kristuksen syntymisestä Betlehemissä, josta myös tietäjät saavat paremman tiedon siitä asiasta. Mutta kuningas kysyy tietäjiltä, millä ajalla Kristuksen tähti oli ilmestynyt,

että hänkin tulisi rukoilemaan uutta kuningasta. Mutta sillä kuninkaalla taisi olla muu tarkoitus. Me tiedämme, etteivät maailman herrat tahdo rukoilla Häntä, mutta pikemmin he tahtovat tappaa Häntä; sillä he pelkäävät, että jos Kristus tulee heitä hallitsemaan rautaisella ruuskalla, niin kuin Hän hallitsee pakanoita, niin maailman herrat kadottavat valtansa.

Me olemme nähneet, että maailman herrat tutkivat ja kysyvät tietäjiltä, millä ajalla ja millä tavalla Kristuksen tähti on ensinnä ilmestynyt. He sanovat ensiksi, että hekin tahtovat rukoilla Kristusta. Mutta vähän ajan perästä he ilmoittavat, mikä heillä on mielessä, nimittäin, että he tahtovat pikemmin tappaa kuin kunnioittaa rukouksella Kristusta, ja hävittää kristillisyyden, ennen kuin se pääsee levenemään. Kuningas Herodes aikoi tappaa sen uuden juutalaisten kuninkaan, ja sen tähden hän kysyi tietäjiltä, millä ajalla tähti oli ilmestynyt.

Mutta se suuri turmeluksen kaupunki myös hämmästy, koska sen asuvaset saavat kuulla, että Vapahtajan tähti on ilmestynyt. Ja minkäs tähden he hämmästyvät? Joo, sen tähden, että jos tulee muutos ihmisten uskossa ja elämässä kristillisyyden kautta, niin viinaporvarit köyhtyvät, huorat eivät saa enää huorata, juomarit eivät saa enää juoda pirun paskaa, tanssit ja pelit loppuvat; kaikki ilo loppuu. Riettaan orjat suuttuvat Kristukselle, joka on pilannut juudalaisten ja pakanain vanhan uskon, ja tuonut kristillisyyttä maailmaan. Kas, siinä on oikea syy, minkä tähden ihmiset turmeluksen kaupungissa hämmästyvät, kos-

ka he kuulevat, että Vapahtajan tähti on nähty.

Mutta se on pahempi, että maailman herrat eivät tunne kuka se on, joka semmoisen muutoksen matkaan saattaa. Eivät he tiedä, kuka on Kristus ja kuka ei ole. Eivät he tiedä, kuka on kristitty ja kuka ei ole. Kyllä he varsin tappaisivat Hänen, jos he tuntisivat, kuka se on. Sillä eivät maailman herrat pidä Kristusta Vapahtajana eikä Jumalana, mutta vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä; ja sen tähden eivät maailman herrat tiedä, kuka on Kristus. Varsin he tappaisivat Hänen, jos he tietäisivät, kuka on Kristus. Eikä suruttomakaan tiedä näinä aikoina, kuka on Kristus ja kuka ei ole; vaan he luulevat, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget.

Jos Herodes olisi uskonut, että Kristus on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, niin ei hän olisi halunnut Häntä tappaa. Mutta hän luuli, että Kristus, eli se luvattu Vapahtaja, tulee kuninkaaksi ja ottaa pois häneltä kuninkaallisen hallituksen, ja sen tähden hän tahtoi tappaa Hänen. Ja jos juudalaiset olisivat uskooneet, että Jeesus on Jumalan Polka, niin eivät he olisi tahtoneet tappaa Häntä. Mutta he pitivät Jeesusta vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä, sen tähden he antoivat Hänen päällensä maa-herran edessä.

Jos nyt suruttomat uskoisivat, että nämä heränneet ovat kristityt, niin eivät he tohtisi heitä pilkata ja vihata. Mutta niin kuin fariseukset ja kirjanoppineet pitivät Jeesusta Natsareenusta vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä, niin pitävät myös ne suruttomat, jotka täällä ovat, heränneitä vääränä profeettana ja

villihenkinä. Ja sen tähden suruttomat eivät tahdo seurata kristityitä Betlehemiin, vaan he tahtovat pysyä turmeluksen kaupungissa, sillä vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että heidän pitää näkemän villitystä ja ylpeyttä kristityissä. Tämän maailman jumala on uskottomain taidot sovaisnut niin, että heidän pitää valhetta uskomana.

Koska siis heränneet sanovat: "Me näimme Vapahtajan tähden", niin suruttomat ensin hämmästyvät. He pelkäävät, että Kristus tulee pakanoita hallitsemaan rautaisella ruuskalla. Mutta tämän ensimmäisen hämmästyksen jälkeen varastavat he armoa Jumalalta ja sanovat: "Meillä on Isä Jumala, emme ole äpäränä syntyneet." Ja niin he seisauttavat turmeluksen kaupunkiin sekä papit että leviitat, armonvargaat ja siveät ihmiset, juomarit ja viinaporvarit, huorat ja varkaat. Ei yksikään seuraa teitä Betlehemiin kumartaen rukoilemaan Kristusta.

3. tutkisteleminen. Niin täytyy teidän siis yksin mennä Betlehemiin, te tietäjät idästä. Teidän täytyy jättää papit ja leviitat Jerusalemiin ja mennä yksin Betlehemiin sen kirkkaan tähden johdatuksella, joka edellä käypi ja osoittaa teille tien, vaikka kuinka pimeä aika olisi. Vaikka kuinka sumuinen ja paksu ilma olisi, ei teidän kuitenkaan auta panna maata tien päälle ja odottaa siksi kuin kuningas ja papit tulee perässä. Kukatiesi mikä niillä on mielessä. Ne taitavat pahoja ajatuksia kantaa Vapahtajaa kohtaan, vaikka he sanovat: "Menkää ja kysykää visusti lapsesta, että minäkin tulisin ja kumartaisin Häntä." Kukastiesi mikä semmoisella kuninkaalla on mielessä, joka sanoo suul-

lansa: "Minä myös tulen kumartamaan Häntä." Sillä taitaa olla hengellinen viha sydämessä ja murhan mieli, vaikka hän sanoo, että hänkin tahtoo tulla kristityksi.

Me olemme jälkeen nähneet, että moni kuningas ja maailman herra on niin sanonut, että hän tahtoo tulla kumartamaan Kristusta, mutta yhtähyvin on hän murhannut viattomia lapsia ja uudestisyntyneitä Kristuksen tähden. Minkäskaltainen kristillisyyttä semmoisella on, joka sanoo uskovansa Jeesuksen päälle ja tahtoo kumminkin tappaa Hänen? Ja koska hän ei tiedä, kuka Kristus on, tappaa hän summia viattomia ja uudestisyntyneitä lapsia.

Älkää sanoko, tietäjät, semmoiselle murhaajalle, kuka on Kristus. Älkää ilmoittako murhaajalle, kuka on kristitty, vaan sanokaa ainoastaan Marialle, Hänen äidillensä, ja Joosefille, että te olette lähteneet pakanallisesta maasta pitkän matkan päästä ja Kristuksen tähti on teillä ollut johdattajana. Sanokaat Marialle, että te olette jättäneet rakkaat ystävät ja langot Kristuksen tähden. Te olette jättäneet kaikki juoma- ja huorakumppanit pakanain maassa. Te olette jättäneet rakkaat vanhemmat ja puoliset ja olette lähteneet pitkän matkan päästä etsimään sitäaskensyntyntä kuningasta. Ja ette kadu, että te olette niin monta yötä valvoneet ja niin monta vaarallista tietä vaeltaneet ja niin suuren vaivan kärsineet, koska te viimein olette kostuneet Betlehemiin. Vaikka vanhat ystävät ja juomakumppanit ovat teitä pilkanneet ja omat sukulaiset ovat teitä vihanneet, koska te lähditte pakanain maasta etsimään Kristusta. Kaikki vai-

vat ja vastoinikäymiset ei ole mitään sen ilon ja autuuden suhteen, kuin te tunnette, koska te viimein saatte nähdä Herran ja uhrata teidän lahjojanne, nimittäin kultaa ja pyhää savua, se on ruokauhri ja kiitosuhri.

Ja nyt te harvat sielut, jotka olette nähneet kuninkaan tähden ja sen johdoksella lähteneet pitkän matkan päästä Betlehemiin, etsimään sitä äsken syntynyttä Juudaan kuningasta! Älkääät väsykö tiellä ennen kuin te kostutte sinne. Sillä monta on lähtenyt matkaan, mutta muutamat ovat väsyneet tiellä ja muutamat ovat pyörtäneet takaisin pakanain maalle. Muutamat ovat jääneet Jerusalemin kaupunkiin. Ja ne tietäjät idästä, jotka pyörtävät takaisin, eivät saa koskaan nähdä sitä äskensyntynyttä kuningasta. Ja ne, jotka väsyvät tien päälle, tulevat kaikille pedoille ruuaksi.

Mutta ainoastansa ne harvat sielut, jotka noudattavat sitä taivaallista tähteä ja sen johduksesta vaeltavat yöllä, vaikka kuinka pimeä olisi maailma ja katsovat tarkasti ylös taivaaseen sen tähden päälle, joka käypi teidän edellänne, ne ainoastansa kostuvat Betlehemiin, jossa he löytävät sen äskensyntyneen Juudaan Kuninkaan heinäin ja olkien päällä, köyhän ja ylönkatsotun äidin helmassa ihantelevan ja ojentavan viattomat kädet väsyneille matkamiehille. Uhratkaat te rakkaat tietäjät idästä, uhratkaat Kuninkaalle sydämen kultaa, mirhamia ja pyhää savua, se on, kiitos kunnia ja ylistys iloisemmalla äänellä nyt ja iankaikkisesti, amen.

Jäljennös. Suomen kirkkohistoriallisen seuran kokoelmista. C 175. N:o 96

Uusi Postilla n:o 12 (1897).

Minä etsein yöllä minun vuoteessani, jota minun sieluni rakastaa. Minä etsein häntä, mutta en löytänyt. Nyt minä nousen ja käyn kaupungin ympäri kaduilla ja kujilla ja etsin, jota minun sieluni rakastaa. Korkea Veisu 3: 1-3

Näitä sanoja on Salomo kirjoittanut Korkean Veisun 3. luvussa ja sen 1. ja seuraavissa värssyissä. Me otamme niistä sanoista yhden esimerkin siihen, kuinka yksi armoa etsiväinen sielu etsii vapahtajaansa, kaivatessansa Hänen armollista läsnäoloansa. Mutta Raamatun tutkijat luulevat, että tämä Salomonin Korkea Veisu puhuu ainoastansa siitä luonnollisesta rakkaudesta, joka on miehen ja vaimon välillä. Ja muuttamat luulevat, että Salomo siinä paikassa puhuu siitä rakkaudesta, joka on Vapahtajan ja uskovaisten välillä.

Se on meille työläs ymmärtää, mikä rakkaus siinä on maalattu. Me tiedämme ainoastansa, että Jumala monessa paikassa Raamatussa vertaa seurakunnan morsiameksi, ja ottaa vertauksen avioliitosta. Toisinaan ottaa Hän myös vertauksen siitä rakkaudesta, joka on vanhempain ja lasten välillä, vaikka ei kummassakaan tarkoituksessa ole ihmisen rakkaus täydellinen, ja niin kuin se pitäisi oleman. Että nyt syntinen paremmin ymmärtäisi, minkä kaltaisella rakkaudella Jumala ja Vapahtaja rakastaa syntisiä, ja mikä rakkaus vaaditaan Vapahtajan morsiamelta, otetaan tässä paikassa vertaus siitä rakkaudesta, joka on avioliitossa, kussa aina toiselle tulee ikävä, koska toinen puoliso on pois lähtenyt.

Minä etsein yöllä minun vuoteessani, jota minun sieluni rakastaa, mutta en löytänyt. Niin kuin rakastajalla on palavampi rakkaus yöllä kuin päivällä, ja suurempi kaipaus, jos hänen rakastajansa on poissa, niin on kristityllä suurempi kaipaus Vapahtajan perään yöllä, koska hän yksinäisyydessä saattaa paremmin ajatella sen ainoan päälle, jota hän rakastaa. Mutta suurempi kaipaus hänellä on, jos hänen ystävänsä on poissa. Silloin täytyy hänen ajatuksissansa nousta ylös hakemaan sitä kumppania, jota hänen sielunsa rakastaa.

Tämä esimaalaus kuuluu erinomattain niille katuvaisille sieluille, jotka usein kaipaavat rakastajaansa. Ei se kuulu kuolleen uskon tunnustajille, jotka aina sanovat olevansa Vapahtajan helmassa, vaikka siitä ei ole niin varmaa tietoa, kenenkä helmassa he makaavat, koska niillä ei ole koskaan murhetta eikä iloa. Ei ole kuitenkaan Jeesuksen opetuslapsilla aina se vakuutus, että Jeesus on aina heidän kanssansa, koska Hän erkaantui heistä monta kertaa ja jätti heidät yksin soutamaan meren aalloissa. Mutta kyllä opetuslapset aina kaipasivat Hänen armollista läsnäoloansa. Niin kuin pieni lapsi, joka on tottunut istumaan vanhemman sylissä, rupeaa heti parkumaan, koska vanhin panee hänen istumaan maailman kylmälle lattialle siksi aikaa kun hän valmistaa ruokaa muille lapsille. Mutta ei lapsella ole sitä ymmärrystä, että vanhin ei jouda joka aika kantamaan häntä sylissänsä.

Niin erkaantui myös Vapahtaja usein opetuslapsista, ja meni yksinänsä metsään, kussa Hän oli rukouksissa, ja ajat-

teli myös yksinäisyydessä, mitä Hänen pitää saarnaaman ihmisille. Ja silloin oli opetuslapsilla suurin kaipaus ja ikävä odottaminen Vapahtajan perään, kun Hän oli poissa. Mutta eivät he sen tähden tohtineet soimata Häntä ja sanoa niinkuin pahankuriset lapset: "Miksis jätit meidät?"

Semmoinen on oikean kristityn vaelus maailmassa, ettei hän aina saa istua Vapahtajan sylissä. Ja kukatiesi, jos se olisi kaikille lapsille hyödyllinen, että istua myötäänsä vanhimman sylissä. Muutamat lapset kyllä parkuvat hirmuisesti, niin pian kuin vanhin laskee heitä sylistänsä istumaan lattialle. Mutta minkä tähden ei vanhin mielisty siihen? Minkä tähden vanhin kiittää sitä lasta hiljaiseksi, joka on kärsivällinen ja odottaa siksi, kuin vanhin kerkiää ottamaan häntä syliinsä?

Ottakaat siitä esimerkki, te itkeväiset ja parkuvaiset lapset, jotka aina olette parkumassa, niin pian kuin vanhin laskee teitä sylistänsä! Olkaat kärsivälliset ja odottakaat siksi, kuin vanhin kerkiää ottamaan teitä syliinsä. Te tulette kukatiesi ylpeiksi, jos te aina istutte vanhimman sylissä. Parkuvat lapset ja kärtyisät nulikat ne ovat, jotka aina tahtovat istua vanhimman sylissä. Te saatte kyllä kaivata häntä, koska hän on poissa, mutta ette saa kärtyisät olla ja suuttua vanhimmalle, vaikka hän joskus panee teitä istumaan lattialle. Kukatiesi kuinka rakkaat te silloin olette vanhimmalle, koska hän istuu verisaunassa ja hikoilee verta teidän tähtenne? Kuinka ahkerat te silloin olette valvomaan ja rukoilemaan, ettette joutuisi kiusaukseen?

Mutta mitä meidän pitää ajatteleman niistä lapsista, jotka sanovat aina istuvansa vanhemman sylissä? Jokohan ne ovat unta rakastamassa, ja sanovat aina imevänsä vanhimman rintoja? Eivätköhän ne ole unissa sitä tekevinänsä? Olemme kyllä nähneet muutamia lapsia unessa imevän kieltänsä. Semmoiset lapset, jotka unessa imevät kieltänsä, luulevat kyllä, että vanhimman rinta on suussa, vaikka ei olekaan. Jokohan semmoiset eivät ole riettaan sylissä makamassa? Omaa sylkeänsä he kuitenkin nielevät. Mutta kyllä semmoiset uskovat, että vanhimman rinta on suussa, vaikka se ei olekaan. Jos heille pannaan tervasuti suuhun, niin he vaan irvistelevät. Eivät he herää sentähden unestansa.

Olen minä nähnyt semmoisiakin luontokappaleita, jotka imevät omia rintojansa; mutta se on hyvin ryöttä luontokappale. Eikä ole paljon uskottava, että järjellinen ihminen rupeaisi omia rintojansa imemään, mutta minä olen semmoisiakin kohdannut. Ja he luulevat ilmanikin, että he makaavat Vapahtajan rinnoilla, koska he omia tyhjiä rintojansa imevät. Mutta meidän puheemme alku oli siitä rakkaudesta, joka panee murheellisen ja rakastavaisen sielun kaipaamaan rakastajaansa. Ja tämä kaipaus ei ole ihmeellinen. Sillä rakkaus on senkaltainen taipumus, että se panee kaipaamaan sitä rakastettua, koska se on poissa. Ilman rakkautta ei yksikään ihminen elä; mutta se tulee sen päälle, mitä ihminen rakastaa. Muuan rakastaa maailmaa, vaikka hän luulee rakastavansa Vapahtajaa. Ei ole vielä meidän rakkautemme missään paikassa koeteltu. Mutta niin minä pelkään, että armon-

varkaat kuitenkin rakastavat maailmaa ja omaa lihaansa enemmän kuin Vapahtajaa. Miksi niille ei tule murhe koskaan, eikä senkaltainen kaipaus Vapahtajan perään kuin heränneillä ja katuvaissilla sieluilla, jotka joskus tulevat sairaaksi rakkaudesta, niin kuin Salomo kirjoittaa Korkean Veisun 2: 5 "Minä olen sairas rakkaudesta"? Mutta ei armonvarkaille tule semmoinen rakkaus, vaan ainoastansa Vapahtajan morsiamelle tulee joskus senkaltainen rakkaus. Ja jos hän yöllä herää ja kaippaa rakastajaansa, niin hänen täytyy nousta ylös etsimään Häntä.

Että se armollinen Vapahtaja toisinaan menee pois ja antaa uskovaisten etsiä Häntä, siitä on meille tämän päivän evankeliumissa annettu merkittävä esimerkki, koska vanhemmat etsivät Häntä kolme päivää, ennen kuin he viimein löysivät Hänen temppelissä. Mutta tämä etsiminen ei olisi tapahtunut, jos he olisivat aina pitäneet Jeesusta silmänsä edessä. Kuitenkin sanoo Hän opetuslapsillensa: "Se on teille hyödyllinen, että minä menen pois. Ellen minä mene pois, niin ei Lohduttaja Pyhä Henki tule teille." Siitä me kuulemme, että se on opetuslapsille tarpeellinen, että Vapahtaja menee pois muutamaksi ajaksi, muutoin ei tule Lohduttaja Pyhä Henki.

Etsikää nyt Jeesusta, te murheelliset vanhemmat, koska te olette kadottaneet Hänen. Te luulette ilmeisesti löytävänne Hänen tuttavain ja lankoin seassa. Mutta ei Hän ole niitä seurannut, vaan Hän on Jumalan temppelissä, siinä paikassa, kussa ette uskokaan. Koska te olette juhlapäivän tavan jälkeen tulleet kirk-

koon, niin on Jeesus seurannut teitä sinne. Mutta te olette usein maailman tavan jälkeen menneet ulos kirkosta ennen kuin Herran siunaus on luettu, ja siitä syystä te olette kadottaneet Hänen.

Etsikää, etsikää Jeesusta, te murheelliset vanhemmat. Paraiten te löydätte Hänen viimein opettajain keskeltä. Älkää soimatko Häntä sen tähden, että teille muka on tullut vaivaa siitä etsimisestä; vaan kätkekää paremmin niitä sanoja sydämeenne, ja rukoilkaat viimein, että se armollinen Herra Jeesus tulisi teidän kanssanne kotia, että Hän seuraisi teitä kirkosta kotipaikkoihin, ja ettette enää koskaan kadottaisi Häntä teidän silmistänne. Kuule sinä nuorokainen, Herra Jeesus, murheellisten vanhimpain huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luukk. 2: 42-52

Tämän pyhän evankeliumin johdolla pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä tutkisteleman: missä paikassa murheelliset vanhemmat löytävät Jeesuksen, koska he ovat Hänen kadottaneet.

1. tutkistelemus: Minkä tähden vanhemmat kadottavat Jeesuksen?

2. tutkistelemus: Missä paikassa he Hänen löytävät?

Etsikää, etsikää Jeesusta siihen asti kuin te löydätte. Oma teidän syynne on, että te olette Hänen kadottaneet.

1. tutkistelemus: Minkä tähden vanhemmat ovat kadottaneet Jeesuksen? Huono valvominen on ollut näillä vanhemmilla. Eivät he ole pitäneet Jeesusta silmänsä edessä. Ensiksi he ovat tulleet kirkkoon ainoastaan juhlapäivän tavan

jälkeen. Eivät he ole tulleet kirkkoon sen tähden, että he saisivat jonkun valaistuksen ja ylösrakennuksen sielulensa. Vaan he ovat tulleet sen tähden, että juhlapäivän tapa tulisi täytetyksi, ettei pappi saattaisi heitä soimata siitä, etteivät he ole kirkossa käyneet, vaikka eivät suruttomat vanhemmat huoli siitäkään soimauksesta. Vaikka vielä sakoitettaisiin rukouspäivän väärinkäyttämistä, niin eivät muutamat vanhemmat vielä huoli siitäkään, vaan he suuttuvat vielä papille, joka heidän on ilmi antanut, ja nimismiehelle, joka heidän päällensä on kantanut, että he niin harvoin tulevat kirkkoon.

Ja koska heitä soimataan siitä, että he ylönkatsovat jumalanpalvelusta, vastaavat he: "Ei meillä ole joutoaikaa joka pyhä käymään kirkossa. Meidän täytyy valvoa sen ylitse, ettei työ tulisi estetyksi. Pitäiskö meidän joka pyhä käydä kirkossa, ja jättää lapset kuolemaan nälkään ja viluun? Milläs sitte verot maksetaan kruunulle, jos työ lakkautetaan kotona? Emme me niin hullut ole, että me kirkon tähden jätämme talojamme kylmille." Niin puhuu vanha Aadami. Ja nämät vanhan Aadamin sanat ovat niin totiset olevinansa, ettei itse rietas saata niitä jäävätä eli laiminlyödä.

Muutamat suruttomat vanhemmat tulevat kaksi tahi kolme kertaa vuodessa kirkkoon, eikä he silloinkaan ota Jeesusta myötänsä, vaan he ottavat sen sijaan pirun paskaa myötänsä. He tulevat komeilla hevosilla, maalatuilla reillä, ja ajavat hirmuisella vauhdilla kilpaa riettaan kanssa. He roiskivat luontokappaleita hirmuisesti, ja huutavat: "Pois tieltä saatana!" Jos joku köyhä matkus-

tavainen tulee heitä vastaan, niin hän ajattelee "Mikäs suuri maailman herra tämä nyt on, joka tulee tämmöisellä vauhdilla ajaen, niin kuin maailman ruhtinas, kulkusilla ja monen perkeleen avuksi huutamisella?" Ja koska semmoinen herrasväki tulee kirkkoon, verkavaatteissa, silkkihlliveissa, floriha-meissa ja kultasormuksissa, käyvät he niin komeasti, että tuskin muutamat mahtuvat kirkon ovesta sisälle.

Erinomattain koska kirkossa haukutaan, pysähtyvät muutamat herrat ja rouvat porstuaan, kuuntelevat siellä, nauravat ja irvistelevät, koska riettaan orjan haamu maalataan kirkossa, ja sanovat viimein: "Ei siitä papista lähde mitään, ei se saarnaa muuta kuin lapparia ja juoruja. Se haukkuu ja paa-duttaa ihmisiä." Mutta semmoinen pappi, joka juopi pirun paskaa maailman herrain kanssa, ja saarnaa kirkossa suloisesti ja kaikille pukeille ja sioille lupaa taivaan valtakunnan, ja huutaa: "Rakkaat kristityt! Rakkaat Jeesuksen ystävät! Kyllä tulette autuaaksi!" Ka, se on oikea pappi! Mutta koska murheelliset ja katuvaiset sielut tulevat semmoisen papin tykö, tiuskaa hän ja sanoo: "Mikäs ulvominen se on?"

Mutta emme tällä kerralla puhu niistä, jotka eivät ota Jeesusta mukaansa kirkkoon tullessansa, vaan me puhumme niistä, jotka ottavat Jeesuksen myötänsä, ja yhtä hyvin kadottavat Hänen. Semmoiset vanhemmat tulevat kyllä kirkkoon juhlapäivän tavan jälkeen, mutta heidän sydämensä taitaa olla maailmassa kiinni, vaikka he itse ovat kirkossa. Vihollinen tarjoaa heille unta kirkossa. Ja sillä aikaa kun he istuvat

siellä ja nuokkuvat, kadottavat he Jeesuksen. Eivät he muista, että Jeesus katoaa yhdessä silmänräpäyksessä, koska silmät menevät hortoon. Muutamilla vanhemmilla on myös hoppu lähtemään kirkosta, ennen kuin Herran siunaus on luettu. Mutta Jeesus jääpi viimeiseksi, ja murheelliset vanhemmat eivät arvaa, että Hän on jäänyt kirkkoon, kussa hänellä on niin hauska olla, koska tiaiset ja pulmuset visertävät siellä heliällä äänellä, veisaten Hänelle kiitosta, niin kuin uutta virttä olisivat veisaamassa Siionin vuorella.

Mistä te nyt löydätte Jeesuksen, te murheelliset vanhemmat, koska te uneliaisuuden, valvomattomuuden ja maailman rakkauden tähden olette kadottaneet Hänen kirkkomatkalla? Ennen te tulitte kirkkoon ilman Jeesusta, koska vuotava pirun paska oli vielä makea teidän suussanne, ja kaikki vanhan Aadamintavat olivat silloin luvalliset. Nyt te tulette kirkkoon ilman pirun paskaa, ja poikainen Jeesus seuraa teitä kirkkoon. Mutta sinne Hän jääpi ilman tietämättä; sillä te olette ensiksi tulleet kirkkoon ainoastansa juhlapäivän tavan jälkeen, ettei pappi pääsisi teitä soimaamaan, että te olette laiskat kirkossa käymään.

Ja toiseksi olette te myös kirkossa istuneet ruumiin kanssa, mutta ajatukset ovat lentäneet ympäri maailman, ja vielä päälliseksi on vihollinen tarjonnut teille unta, ja silmät menevät hortoon. Sillä välin katosi poikainen Jeesus teidän silmistänne, ettette saattaneet Häntä pitää silmäinne edessä. Ja silloin te vasta kaipasitte Häntä, koska Hän oli jo poissa. Etsikää, etsikää nyt, murheelliset vanhemmat, etsikää nyt Jeesusta,

ennenkuin Hän katoaa peräti pois teidän sydämistänne!

2. tutkisteleminen: Mistä pitää murheelliset vanhemmat löytämän Jeesuksen? Se on arvattava, että kaipaus tulee Jeesuksen perään, koska vanhemmat, jotka ovat saaneet tämän suuren lahjan Jumalalta, kadottavat Hänen. He ovat ennen suruttomuuden tilassa pitäneet Jeesuksen halpana, eivätkä ole Häntä niin suuresti kaivanneet, koska maailma oli heille rakas ja kallis. Silloin he saivat lohdutuksen ja virvoituksen pullostasta, kaikissa heidän hädissänsä ja tuskissansa. Mutta nyt ei kelpaa tämä lohdutus enää murheellisille vanhemmille, vaan heidän täytyy hakea Jeesusta, koska he ovat Hänen kadottaneet.

Ei auta enää se keino, että he voitelevat kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, koska sydän on kipeä. Niin tekevät vielä nytkin maailman puoskarit, jotka pelkäävät, että koiratauti tarttuu heihin, jos he menevät siihen paikkaan, kussa on paljon koiria. He voitelevat kurkkuansa ja suoliansa vuotavalla pirun paskalla. Ja hengelliset puoskarit valuttavat sokean raukan suuhun sitä vuotavaa pirun paskaa, ja sanovat vielä: "Tämä on hyvä lääkitys niille, joilla sydän on kipeä." Ja kyllä on rietas monta kertaa puoskinut itseänsä ja muita senkaltaisella vuotavalla pirun paskalla. Mutta se keino ei auta enää, koska murheelliset vanhemmat ovat jo Jeesuksen kanssa tulleet kirkkoon, ja sitte kadottaneet Hänen. Heidän täytyy hakea Häntä murheella epäilyksen kanssa. Heidän täytyy kysellä tuttavain ja lankoin seassa, jos he ovat nähneet Jeesusta. Mutta eivät he ole nähneet Häntä. Ei Hän ole niiden

kanssa pyörtänyt maailmaan takaisin, vaan Hän on jäänyt kirkkoon, kussa Hänen on niin hauska olla, koska tijaiset ja pulmuset visertävät siellä. Vaikka varikset ja harakat raakkuvat tässä kirkon ympärillä, ja syövät linnun suolia, niin ei kuitenkaan Jeesus pakene kirkosta sen tähden, vaan istuu siellä ja kuuntelee tijaisia, kuinka kauniilla ja heliällä äänellä ne visertävät kiitosta sille suuralle Luojalle sen ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heidän pesistänsä.

Pyörtäkää takaisin, te murheelliset vanhemmat, Jumalan temppeliin. Jos ette löydä Jeesusta tuttavain ja lankoin seassa, niin te löydätte Hänen Jumalan temppelissä. Kukastiesi Hän istuu siellä opettajain keskellä ja kuuntelee heitä. Te etsitte Häntä joka paikassa maailmassa, tuttavain ja lankoin seassa, mutta ette suinkaan löydä Häntä muualta kuin Jumalan temppelistä. Mutta ne vanhemmat, jotka eivät koskaan kadota Jeesusta silmistänsä, missä paikassa he luulevat Hänen olevan? Sanovat kyllä muutamat, etteivät he ole koskaan kadottaneet Häntä. Ja kuinka he saattavat kaivata Häntä, koska he aina pitävät Hänen silmänsä edessä?

Mutta minä pelkään, että armonvarkaats ovat semmoiset, että he luulevat aina olevansa Jeesuksen kanssa, vaikka Hän on kaukana heistä. Ei kuitenkaan Joosel ja Maria saattaneet niin tarkasti valvoa kuin tämänaikaiset armonvarkaats, jotka eivät kaipaa Jeesusta koskaan, eikä valita koskaan, että he ovat Hänen kadottaneet. Ja arvaattekos, hyvät ihmiset, minkä syyn tähden nämät armonvarkaats eivät kaipaa Häntä koskaan? Sen syyn tähden ilmankin, ettei-

vät he ole koskaan Häntä kadottaneet. Kuinkas ne saattavat kadottaa Hänen, jotka sanovat aina makaavansa Jeesuksen ristin juuressa.

Jospa niin olisi tosi kuin he sanovat. Mutta minä pelkään, että he makaavat perkeleen ristin juuressa, koska he suuttuvat kristityille, ja kantavat niitä kohtaan hengellistä vihaa. Ei ole vielä kuulunut, että yksikään oikea kristitty olisi kantanut vihaa sydämässään niitä kohtaan, jotka häntä soimaavat näkyväisistä synneistä. Mutta tämän aikaiset armonvarkaats paisuvat muodolta niin kuin makkarat, koska heitä soimataan niistä synneistä, joita he ennen tehneet ovat. He jaksavat vielä kieltää ja valehdella niitä häpeällisiä töitä, joita he ovat tehneet. Ja sillä muodolla he makaavat, omassa luulossansa, Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he itse työssä makaavat perkeleen ristin juuressa, ja imevät jonkun naaraspurun rintoja, koska he luulevat Jeesuksen rintoja imevänsä. Mutta omanvanhurskauden, sen mustan tatarilaisen rintoja he imevät niin kauan kuin he jaksavat vielä valehdella ja niitä häpeällisiä töitä kieltää, joita ihmisetkin tietävät, jopa sitten niitä, joita eivät ihmiset tiedä. Ja sillä muodolla ne eivät sano kadottavansa Jeesusta koskaan. Kuinkas he saattavat Häntä kadottaa, koska he pitävät aina perkeleen poikaa silmänsä edessä, jonka he luulevat Jumalan Pojaksi.

Sanotaan, että maahisen tyttäret vaihettavat ihmisen lapsia ennen kastetta, koska Jumalan sana ei ole vielä pantu rintaan. Maahisen tyttäret ottavat sitten ihmisen lapsen, ja panevat oman lapsensa sijaan. Tämä maahisen lapsi on niin

hirveä ja sillä on niin iso vatsa, ettei se koskaan saa kylläänsä. Semmoinen on myös yksi armonvaras. Hänellä on niin suuri peräsuoli, ettei se tule koskaan täytetyksi, vaikka kuinka paljon kristityin verta siihen valettaisiin.

Armonvarkaalla on se oma luulo, että hän makaa joka päivä Jeesuksen ristin juuressa; ja sen tähden ei hän kaipaa Jeesusta koskaan. Ei semmoiselle tule ikävä eikä kaipaus Jeesuksen perään koskaan, sillä hän ei saata kadottaa sitä luultua vapahtajaansa, joka hänellä on pääkallossa, vaikka rietas on sydämessä isäntänä. Ja silloin armonvaras makaa perkeleen ristin juuressa, koska kristityt vaativat häneltä totuutta. Se tekee vanhalle Aadamille ratki pahaa, että hänen pitää sanoman totuuden ja ilmoittaman riettaan konsteja. Kunnian rietas panee hänen vielä valehtelemaan ja kieltämään pois niitä häpeällisiä töitä, joita ihmiset tietävät. Ja sen kautta hän luulee tekevänsä Jumalalle kunnian, mutta hän tekee riettaalle kunnian.

Moni tunnustaisi kyllä pahoja töitänsä, mutta kunnian rietas sanoo: "Mitäs sinä semmoisia maailmalle huudat; ne ovat Jumalan ja minun välillä jo aikaa sitten sovitettut. Mitäs se muihin koskee?" Ahneuden perkele, joka asuu peräsuolella, tulee myös kunnian riettaalle avuksi, ja sanoo: "Jos sinä tunnustat vääriä tekojasi, niin sinä joudut maksamaan ja sovittamaan niitä niille, joille olet väärin tehnyt. " Ahneuden perkele pani Juudaan ottamaan rahaa ylimmäisiltä papeilta; kunnian rietas pani hänen kieltämään ehtoollisessa, ettei hän ole pettäjä, ja vihan perkele, joka meni hänen kastetun palan jälkeen, hopitti hän-

tä täyttämään sitä pahaa aikomustaan. Ja semmoinen armonvaras nyt antaa Jeesukselle suuta joka kerta, kuin hän käypi Herran ehtoollisella ja sanoo: "Terve Rabbi!" Kukatiesi ehkä käy viimein armonvarkaille niin kuin Juudaalle, koska silmät viimein aukenevat, että hänen täytyy tuoda vääryyden rahat takaisin, ja heittää temppeleihin, eikä sitenkään saa omantunnon rauhaa. Omantunto haukkuu ja polttaa vielä jälkeen niin kovin, että hänen täytyy mennä ulos ja hirttää itsensä.

Nyt näette, te murheelliset vanhemmat, jotka murehtien etsitte Jeesusta, ettei teidän asianne ole niin kuin armonvarkaiden, jotka eivät koskaan kaipaa Jeesusta, eikä saata häntä kadottaa. Sillä ei Jeesus ole koskaan heidän kanssansa ollut, vaan rietas on heille maalannut Jeesuksen kuvan pääkallossa. Mutta te murheelliset vanhemmat, joita Jeesus totisesti on seurannut kirkkoon, vaikka te valvomattomuuden tähden olette Hänen kadottaneet! Teillä on nyt suuri murhe ja kaipaus Hänen peräänsä. Teidän täytyy pelvolla ja vapistuksella etsiä Häntä. Teidän täytyy viimein pyörittää takaisin samaan paikkaan, kussa te viimeksi näitte Hänen. Jumalan temppeleissä te viimein löydätte Hänen, istuvan opettajain keskellä. Mutta älkää sen tähden soimatko Häntä, että Hän on tehnyt teille suuren vaivan siinä etsimisessä, vaan soimatkaa itseänne, ettette paremmin ole pitäneet Häntä teidän silmäinne edessä. Ja koska te viimein löydätte Hänen Jumalan temppeleissä, niin ottakaat Hänet myötänne kotia, ja rukoilkaat Häntä, että Hän pysyisi aina teidän kanssanne, teidän talossanne,

maata pannessanne ja noustessanne, ja kantaissanne Hänen ristiänsä; erinomattain, että Hän antaisi teille voimaa ja väkevyyttä kärsimään kaikkinaisia vaivoja viimein, koska kuolema tulee, että Herra Jeesus auttaisi teitä vielä viimeisessä hengenvetämisessä, ettei vihollinen saisi ryöstää teidän uskoanne eli kadottaa teidän kruunuanne. Huutakaat ja kolkuttakaat silloin niin voimallisesti, että taivaan ovi aukenee. Aamen.

Jäljennös. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran kokoelmista. C 175. N:o 66

Uusi Postilla N:o 13 (1897)

Ja Herra Sebaoth tekee kaikille kansoille tällä vuorella lihavan pidon, selkiästä viinasta, rasvasta ja ytimestä ja puhtaasta viinasta. Jes.25:6

Ne hengelliset lahjat, joita Herra lupaa kaikille kansoille, verrataan tässä paikassa semmoisiin herkkuihin, joista ihminen parhaiten tykkää, nimittäin viinaan ja ytimeen, jotka ovat makiat ihmisen suussa. Pidoissa laitetaan parhaat herkut, jotka maassa löytyy, ja näistä otetaan nyt vertaus, koska Herra tahtoo osottaa, mikä hyvä kristillisyydestä tulee. Hengellinen viina annettiin opetuslapsille helluntaipäivänä, koska he, täytetyt Pyhällä Hengellä, rupeisit voimallisesti saarnaamaan uusilla kielillä. Hengellinen viina annetaan vielä nytkin muutamille uskovaisille, koska he saavat tuta hengellisen ilon. Ja nämät hengelliset juomarit saavat välistä maistaa makiata viinaa tällä vuorella.

Tämän mailman viinaporvarit sekoittavat viinaa veden kanssa ja ottavat maksun, ei ainoastaan viinasta, mutta myös vedestä, eikä sen tähden tunne, että he ovat pilanneet Jumalan viljaa. Mutta he sanovat, että he tekevät sen rakkaudesta, ettei hullut juomarit tappaisi itsensä väkevällä viinalla, koska nimittäin juomarit ei saata määrää pitää ja juoda kohtuullisesti, vaan niin pian kuin he pääsevät makuun, juovat he viinaa niin kuin vettä, vaikka kuinka väkevä viina olis. Sen tähden, sanovat mailman viinaporvarit, täytyy heidän panna vettä viinaan, ei ahneuden tähden eikä suuremman voiton tähden, mutta rakkauden tähden lähimmäistä kohtaan.

Onkos tosi, että viinaporvarit panevat vettä viinaan rakkauden tähden lähimmäistä kohtaan? Minä olen kuullut juomaria kovin moittivan sitä, että heidän pitää ostaman viinaporvarilta vedensekaista. Ja vaikka juomareilla on jo melkein paksu omatunto, jotka ostavat ja juovat sen kaltaista veden sekoitusta, mutta paksumman minä luulen viinaporvaritten omantunnon olevan, jotka kehtaavat vettä panna viinaan ja vedestä vielä maksun ottaa. Ilmanki heillä on omatunto paksumpi kuin nautahärän vuota, koska juomaritten vaimoin ja lasten kyyneleet ei pidä polttaman heidän tuntoansa. Ei tule reikä viinaporvaritten omaantuntoon, vaikka kaikki juomarit kantavat heidän päällensä, että he ovat pilanneet Jumalan viljaa vedellä, ja ottaneet maksun vedestä.

Mutta jos mailman viinaporvarilla on paksu omatunto, ei suinkaan ole muutamilla hengellisillä viinaporvareilla ohuempi taikka arempi omatunto, koska hekin kehtaavat panna vettä viinan sekaan. Vaikka heidän viinansa ei ole ostettu eikä omassa viinakattilassa keitetty, vaan lahjaksi annettu, niin kuin Jumala sanoo sen edellä mainitun profeetan Esaiaksen kautta: "Tulkaa ja ostakaa ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa", yhtä hyvin kehtaavat muutamit hengelliset viinaporvarit panna, ei ainoastans vettä viinan sekaan, vaan paiskaavat vielä siihen pirun paskaa, ettei yksikään oikia ihminen saata semmoista pirun paskan sekoitusta juoda. Mutta kyllä on tämä manalaisten sekointus makiä niiden suussa, jotka ovat niin paljon pirun paskaa syöneet ja juoneet, että he ovat mistantaneet kaiken makun-

sa, niin kuin muutampi vanha houkka, joka ei enää tunne ruuan makua. Niin juovat kaikki kuolleen uskon vanhat houkat sitä manalaisten sekoitusta, jota hengelliset viinaporvarit valuttavat sokian raukan suuhun, vaikka siinä sekoituksessa ei paljon tunnu viinan maku, mutta ainoastans vuotava pirun paska, omalla vedellä sekoitettu. Ja koska semmoista kuolleen uskon sekoitusta annetaan ihmisille joka kerta, kuin he tulevat kirkkoon, tulevat he uneliaiksi ja nukkuvat niin makiaan uneen, ettei he tiedä taivaasta eikä helvetistä mitään.

Mutta nyt sanoo Herra profeetalle Esaiaksen kautta, että hän tällä vuorella aikoo laittaa kaikille kansoille ison pidon ja siellä hän antaa heille selkiätä ja puhdasta viinaa, niin myös ydintä ja rasvaa. Jospa nyt kaikki kansat kokoontuisit Sionin vuorelle ja ottaisit semmoisia herkkuja vastaan ja söisit rasvaa ja ydintä ja joisit itsensä päihin siitä makiasta viinasta, joka ei ole sekoitettu ei vedellä eikä kuolleen uskon liivalla eikä vuotavalla pirun paskalla, mutta selvä ja puhdas viina, niin kuin se on tullut viinakuurnasta ja siitä viinamarjasta, joka on kasvannut siitä elävästä viinapuusta. Minä pelkään ainoastans, että niihin pitoihin, joita Herra on valmistanut Sionin vuorella, ei tule muut kuin muutamat nälkävieraat ja hengelliset kerjäläiset, jotka ei ole maistaneet Jumalan viljaa siitä saakka, kuin he viimein olit häissä. Silloin he kyllä söit ydintä ja rasvaa ja joit puhdasta ja sekoittamatointa viinaa. Mutta ei ole joka päivä hääpäivä. Kerjäläiset saavat silloin syödä ydintä ja rasvaa ja voita ja hunajaa, koska he istuvat hää-

pöydässä, mutta sillä välillä saavat he paastota ja kaloleipää pureskella.

Älkäätkä syökö ylön rutosti, te kerjäläiset ja nälkävieraat, koska te tuletta hääpöydälle, vaan syökäätkä sen verran kuin morsian brukkaa syödä, koska hänellä on kruunu päässä ja kihlasormukset joka sormen päällä. Hän syöpi niin vähän, että muut vieraat luulevat hänen nälkyvän, mutta ei hänellä olekaan niin kova nälkä, sillä hän elää rakkaudella. Hän on vielä niin ujo, ettei hän tohdi paljon katsoa ylkämiehensä päälle ihmisten aikana. Mutta yöllä ja yksinäisyydessä hän ei mene pois ylkämiehensä kaulasta jos mikä olis. Muutampi keviämielinen ja ulkokullattu osottaa ihmisten aikana paljon rakkautta miehellensä, että ihmiset näkisit, kuinka rakas hän on miehellensä. Mutta koska ihmiset ei näe, menee hän vielä riettaan syliin, ja on omassa huoneessa niin kuin naaraspuru miestänsä kohtaan. Ihmisten aikana hän antaa suuta sille miehelle, jonka kans hän on vihitty, mutta koska mies on poissa, antaa hän suuta riettaalle.

Semmoinen on muutampi kaunis, joka on valan tehnyt alttarin edessä ja ottanut sormuksia vastaan mieheltänsä, mutta on sydämensä antanut riettaalle. Rukoilkoon nyt morsian, koska häät pidetään, ettei vihollinen pääsis häntä viekkaukellans villimään uskottomuuteen, eli kylmäkiskoisuuteen ylkäänsä kohtaan. Rukoilkoon morsian, että Herra Jesus, joka yksin saattaa veden viinaksi muuttaa, antais armostansa yhden pisaran vuotaa siitä selkiästä, puhtaasta viinasta sen köyhän ja mailmalta ylönkatsotun morsiamen suuhun, että rakka-

us olis aina pysyväinen, ei ainoastans maallisten parikuntain välillä, mutta myös sen taivaallisen, sen suuren ja veripriiskotun ylkämiehen Jesuksen ja hänen köyhän morsiamensa välillä. Kuule, o taivaallinen Kuningas, kaikkein niitten murheellisten ja hätääntyneiden rukous, jotka sinun peräns huutavat Isä meidän, joka olet taivaissa.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta ja seuraavaisesti siitä kuin jo puhuttu on, pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman, mistä köyhälle hääväelle tulee hääviina.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä tähden ne pitää naiman, jotka ovat niin köyhät, ettei he jaksaa hääviinaa ostaa?

Toinen tutkistelemus. Koska hengessä köyhät naivat, kutsuvat he Jesusta häihin.

Kolmas tutkistelemus. Jesus laittaa köyhälle hääväelle parasta viinaa.

Antakoon se armollinen Herra Jesus armonsä, että kaikki hengessä köyhät parikunnat, jotka ovat kutsuneet Jesusta häihin, saisit häntä pitää vieraana niin kauvan kuin häät seisovat täällä, ja sitte taivaassa ijankaikkisesti. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä tähden ne pitää naiman, jotka ovat niin köyhät, ettei ole varaa hääviinaa laittaa? Ilman epäilemättä oli se parikunta köyhä, joka oli häitä laittanut Galilean Kaanaassa, sillä rikkailta ei puutu viina koskaan. Rikas parikunta laittaa jo edeltäpäin niin paljon viinaa, ettei se pitäis kesken puuttuman. Mutta köyhä parikunta ei jaksaa yhtä haavaa niin paljon viinaa ostaa, ja sen tähden tulee viinan

puutos ennen kuin nälkävieraat kylläntyvät. Nyt lykätään siis tämä kysymys eteen, minkä tähden ne pakkaavat naimiseen, joilla ei ole varaa viinaa laittaa?

Muutammat arvelevat, että köyhät pakkaavat naimiseen huoruuden tähden, eli lihan himon tähden, ja muutammat ylpeyden tähden, ettei he vihti palvelella kohtuullisen palkan edestä. Ja koska köyhät palvelijat ei saa niin ison palkan, kuin he luulevat ansaitsevansa, tulee heille halu isännäksi ja emännäksi tulla ajatellen, että vaiva se on aina olla toisen ihmisen orjana. Ottavat niin muodoin itsensä irti palveluksesta ja rupeevat osittain herrustelemaan, osittain porvarin virkaa pitämään, osittain naimaan ja häitä pitämään. Ja koska he tällä tavalla köyhtyvät, sanovat he: "Jumala teki meitä köyhäksi."

Muutammat, jotka oikein koreaksi laittavat itsensä, menevät spelaamaan ja tanssaamaan, ja koska lihan himo nousee mailman ilon ja paloviinan kautta, menevät he yöllä tanssin päälle huoromaan. Ja sen jälkeen, koska jalkasikiät syntyvät, menevät he yhteen niin kuin luontokappaleet, vaikka ei ole mitään, minkä päälle he naivat. Koska nyt lapsia tulee paljon ja köyhyys saavuttaa, sanovat he: "Jumala teki meitä köyhäksi." Hän on juuri soma kantamaan kaikkein synnit, sekä huoruuden, koreuden, laiskuuden ja juopumuksen synnit.

Jos me taas puhuisimme hengellisestä köyhydestä ja kysyisimme, minkä tähden hengessä köyhät pakkaavat naimiseen, vaikka heillä ei ole varaa hääviinaa laittaa, niin meidän tulee merkitä, että hengessä köyhät pakkaavat hengelliseen naimiseen rakkauden täh-

den, sillä rakkaus pakottaa heitä naimaan ja häitä pitämään, vaikka he ovat niin köyhät, ettei ole vaatettakaan ruumiin päällä, paitsi muutampia traasuja, jotka rieppaavat kupein ympäri. Ja niiden traasuin eli räpäleihin tähden, joilla he muka freistaavat peittää pahemmat eli häpiällisemmät paikat, haukkuvat tuonen koirat hirmuisesti heille. Eikä tuonen koirat lakkaa haukkumasta, vaikka sen kaltaiset kerjäläiset uhkaavat sauvalla lyödä heitä. Mutta kahta pahemmin he haukkuvat ja tahtovat vielä purra kerjäläisten jalkoja. Mutta jos kerjäläiset olisit juuri alastomaksi riisutut, ei olis tuonen koirilla niin paljon hallkkumista.

Nyt lykätään taas tämä kysymys eteen niiltä, jotka ovat rikkaat: "Semmoisetkos kans pakkaavat naimiseen, joilla ei ole mitään, millä he alastomuutensa peittävät?" Joo! Ne pakkaavat naimiseen, vaikka ei ole vaatetta ruumiin päällä eikä suojaa kovaa ilmaa vastaan.

Toinen tutkisteleminen. Hengessä köyhät kutsuvat Jesusta häihin. Vaikka niillä ei ole varaa hääviinaa laittaa nälkävieraille, tekevät he kuitenkin häitä, ja koska viina puuttuu, sanoo Jesuksen äiti: "Ei ole heillä viinaa." Ikävä tulee sekä parikunnalle että häävieraille, koska viina peräti puuttuu. Mutta mitäs tietävät tehdä? Yhdellä köyhällä parikunnalla ei ole varaa viinaa ostaa. Jos Herra Jesus ei armahda tämän köyhän parikunnan päälle, niin saavat he ilman hääviinatta olla. Mutta joku keviämielinen taitais kysyä, eiköhän tämä parikunta olis ilman viinaa tullut aikaan? Ei suinkaan, sillä viina lämmittää sydämen ja ylös herättää rakkauden. Jos viina ei olis

tullut laitetuksi, olis heidän täytynyt juoda kylmää vettä, josta sydän myös tulee kylmäksi.

Ja jos aviopuolisoin sydän on kylmä, niin pääsee avioliiton perkele parikunnan väliin. Muutamat luulevat, että avioliiton perkele makaa sängyn alla. Mutta ei se ole tosi. Avioliiton perkele makaa nimittäin peräsuolella. Ja jos sydän vielä kylmenee sen tähden, ettei ole heillä rakkauden viinaa, joka heidän sydämensä lämmittää, niin pääsee avioliiton perkele vielä sydämeen ja tekee siellä niin paljon, että kaikki ilo loppuu. Ja jos Herra Jesus ei olis laittanut tälle köyhälle parikunnalle parasta viinaa, olis heille käynyt niin kuin kaikille muille, jotka ei ole kutsuneet Jesusta häihin, että avioliitto on muuttunut helvetiksi maan päällä.

Muutamat parikunnat ovat kyllä rikkaat ja laittavat niin paljon paloviinaa häässä, että kaikki häävieraat juopuvat. Mutta yhtä hyvin pääsee avioliiton perkele heidän väliinsä. Koska nimittäin paloviina nousee päähän, ovat he tappelemassa ja tukkaa kiskomassa. Eikä ne sokiak raukat ymmärrä, mistä avioliiton perkele on päässyt heidän väliinsä. Niin se käypi sille parikunnalle, joka ei ole kutsunut Jesusta häihin, koska he menit yhteen. He häätyvät juomaan paloviinaa, jonka kautta tulee riita, tora ja tappelus parikunnan välille. Mutta se parikunta, joka on niin köyhä, ettei ole varaa hääviinaa laittaa, heidän täytyy kutsua Jesusta vieraaksi, joka yksistensä saattaa veden viinaksi muuttaa. Koska nimittäin parikunta tulee niin köyhäksi, että heidän täytyy rukoilla Jesusta laittamaan itsellensä hääviinaa, silloin pake-

nee avioliiton perkele. Ja Jesus, joka on avioliiton enkeli, sovittaa riitaiset parikunnat rakkauden hääviinalla, joka lämmittää heidän sydämensä ja tekee heitä iloiseksi. Jokainen, joka maistaa siitä viinasta, jonka Jesus tekee vedestä, hän syttyy rakkaudesta. Mutta se, joka juopi siitä viinasta, jonka rietas on keittänyt vaskikattilassa, hän ei saata rakastaa muuta kuin mailmaa ja omaa lihaansa. Hän vihaa puolisoitansa ja lapsiansa, jolta hän pitäis rakastaman, ei ainoastans luonnollisella, mutta myös kristillisellä rakkaudella.

Kolmas tutkisteleminen. Jesus laittaa köyhälle parikunnalle parasta viinaa. Me olemme arvauksen jälkeen panneet, että tämä parikunta oli köyhä, koska viina niin pian loppui. Mutta he olit ilman epäilemättä sukua Jesukselle ja hänen äitillensä, jos ei ruumiin puolesta niin vissimmästi hengen puolesta. Jesus lukee sukulaiseksi niitä, jotka tekevät Isän tahdon, joka on taivaassa. Mutta hengessä köyhät ovat erinomattain rakkaat Vapahtajalle sen tähden, että sen kaltaiset parikunnat, jotka ovat hengessä köyhät ja alaspainetut, täytyvät kutsua Jesusta häihin. Sillä Jesus on itse ruumiin puolesta köyhä, eikä hänellä ole mitään antamista hääpöydälle. Mutta koska häätä tulee viinasta, nimittäin sen kaltaisesta viinasta, joka kovat rinnat pehmittää ja kylmät sydämet lämmittää, silloin ottaa hän ja muuttaa veden viinaksi. Ei sen tähden, että vieraat juovuttaisiin, vaan sen tähden, että hän ilmoittais kunniansa. Niin todistaa evankeliumin kirjoittaja, että Jesus tällä merkillä ilmoitti kunniansa ja hänen opetuslapsensa rupeisit uskomaan hänen päällensä.

Se on siis vissi ja tosi, että ne parikunnat, jotka kutsuvat Jesusta häihin, saavat maistaa sitä parasta viinaa, jonka Ylkä on säästänyt viimeiseksi. Se on sen kaltainen viina, joka lämmittää kylmät sydämet, sytyttää palavan rakkauden parikuntain välillä, ottaa pois vihan ja kateuden ja sovittaa riitaiset parikunnat, ja muuttaa vihan rakkaudeksi. Sen kaltaista viinaa pitäis ne parikunnat maistaman, joidenka väliin avioliiton perkele on pääsnyt paloviinan kautta, joka on tehnyt monen parikunnan aviokäskyn katkeraksi, joka on saattanut monta vaimoa itkemään ja parkumaan ja valittamaan kovaa onneansa, että hänen piti joutuman niin onnettomaan naimiseen. Vaikka usiammat vaimot ovat itse syyvät siihen, että miehet tulevat juomariksi. Sillä koska vaimo on niin kuin naaraspiru kotona, täytyy miehen tulla juomariksi ja karhuksi ja koiraspiruksi paloviinan kautta.

Mutta ei kumpikaan näe, että rietas panee heitä riitelemään ja tappelemaan ennen kuin silmät aukenevat. Mies kantaa vaimon päälle ja vaimo miehen päälle niin kauvan kuin he ovat molemmat sokeudessa ja riettaan hallussa. Mutta jos he kerran tulisit niin hengessä köyhäksi, että heidän täytyis valittaa häntänsä Vapahtajan edessä ja kutsua häntä vieraaksi, vissimmästi hekin saisit maistaa sitä parasta viinaa, jonka ylkä on säästänyt viimeiseksi. Mutta mistäs sokiä parikunnat ymmärtävät, (että) se on kristillisyyden puutos, joka tekee heidän elämänsä katkeraksi ja vaivalloiseksi. He luulevat, että avioliiton perkele makaa sängyn alla, mutta se makaa flaskussa ja peräsuolella, eikä lähe pois

ennen kuin avioliiton enkeli tiputtaa sydämeen yhden pisaran siitä parhaasta viinasta, jonka ylkä on säästänyt viimeiseksi. Luonnollinen rakkaus on niin kuin vesi, joka ei löydä sydäntä ennen kuin tämä vesi viinaksi muuttuu kristillisyyden kautta.

Kaikki parikunnat, jotka ei ole kutsuneet Jesusta häihin, ovat saaneet koetella, että paloviina ei tuo rakkautta, mutta eripuraisuutta parikunnan välillä. Mutta se viina, jonka Jesus on tehnyt vedestä, se on paras viina, jonka ylkä on säästänyt viimeiseksi. Se on puhdas, sekoittamaton viina, joka vasta on tullut viinakuurnasta, ja on tehty niistä punaisista viinamarjoista, jotka kasvavat elävässä viinapuussa. Tämä viina lämmittää kylmät sydämet ja kovat rinnat pehmittäjä vaikuttaa rakkauden.

Rukoilkaat, te köyhät juomarit, että se rikas viinaporvari, joka veden viinaksi muuttaa, että hän säästäis parasta viinaa viimeiseksi, että te pääsisitte iloitsemaan ja riemuitsemaan karitsan häissä nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta. III Postilla.

Ei heillä ole viinaa. Joh.2:3

Näin sanoi Jesuksen äiti, koska viina puuttui Kanaan häissä: "Ei heillä ole viinaa." Ja niin kaikki juomarit sanovat, koska viina on loppunut, jos joku kunniallinen vieras tulee taloon: "Ei meillä ole viinaa tarjoomista vieraalle. "

Tämä viinan puutos kävi kovin Marian kunnian päälle. Mutta Jesus sanoi äitillensä: "Vaimo! Mitä minun on sinun kanssas?" Tästä Vapahtajan vastauksesta kuuluu, ettei Hän pitänyt somana tätä Marian anomusta, sillä Hänen äitinsä ei arvannut oikein, koska mailman kunnia pani häntä vaatimaan pojaltansa semmoisia, jotka ei ole soveliaat. Ja ne, jotka (puolustavat viinaa)¹ ja pitävät sen parhaana sielun ruokana, mahtaisit jo tästä Vapahtajan kovasta vastauksesta arvata, että tämä Marian valitus ei ollut Vapahtajan mielen jälkeen. Se on nimittäin yksi kova vastaus: "Vaimo! Mitä minun on sinun kanssas?" Jos nyt joku juomari tulis Vapahtajan tykö ja sanois: "Ei ole viinaa, ja minulla on kova jano!" Mitähän vastais? Jokohan Hän rupeis tekemään juomarille viinaa?

Mutta minä luulen, ettei ole vielä yksikään juomari mennyt Jesuksen tykö rukoilemaan, että Hän tekis heille viinaa. Eli että Hän sammuttais heidän surkian himonsa viinan perään. Hengelliset juomarit täytyvät kyllä mennä Jesuksen tykö valittamaan, ettei ole viinaa, mutta luonnollinen juomari ei koskaan. Onkos yksikään juomari mennyt Jesuksen tykö rukoilemaan, että hän sais viinaa? Minä olen nähnyt, että kaikki juomarit mene-

vät viinaporvarin tykö ja rukoilevat häntä ja sanovat viinaporvarille: "Rakas Jesuksen ystävä!" Mutta ei juomarit mene Jesuksen tykö ennen kuin omatunto herää. Koska viinasynti ja muut synnit alkavat juomaritten tuntoa polttamaan, silloin häätyvät muutamat juomarit mennä Jesuksen tykö, koska se entinen juopumus on tullut heille kauhistukseksi. Mutta ei ennen mene yksikään juomari Jesuksen tykö anomaan viinaa. Se on totinen tosi. Mutta vihollisen tykö he kyllä menisit, jos hän olis persoonallisesti nahkoinens ja karvoinens mittaamassa paloviinaa. Vaikka vihollisen ei tarvitse tosin itse seisoa viinatynnyrin vieressä mittaamassa niin kauvan kuin uskolliset palvelijat löytyvät vielä maan päällä.

Mitäs merkitsee tämä vastaus: "Mitä minun on sinun kanssas"? Onkos se hyvä merkki siihen, että Jesus rakastaa viinaa ja suopi kyllä juotavan? Minä kuulen, että nämät Jesuksen sanat ovat nuhtelevaiset, että Hänen oma äitinsä ei saanut mitään kiitosta, mutta soimausta tämän sanan tähden: "Ei ole heillä viinaa." Niin ne sanat kuuluvat minun korvissani, niin kuin niissä olis Jumalan ankara vanhurskaus kaikille niille, jotka valittavat, että viina on puuttunut. Vaikka se pohjattomuuden juoma, paloviina, ei ole vielä puuttunut tässä seurakunnassa, eikä taida puuttua, ennen kuin kaikki juomarit rupeevat huutamaan piinasijassa rikkaan miehen kanssa: "O, Isä Abraham, lähetä Lazarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäähdyttäis minun kieleni, sillä minä surkiasti vaivataan tässä liekissä!" Siihen asti ilmanki tämän aikaiset juo-

marit säästävät katumuksensa, että he saavat nähdä viinakauhistuksen. Ja silloin he vasta taitaisit uskoa, että paloviina on pohjattomuuden juoma, niin kuin jo monessa paikassa meidän valtakunnassa on saarnattu.

Meidän pitää tänä päivänä perään ajatteleman, mitä varten se siunattu viina on tehty, joka on Kanaan häissä tehty. Mutta meidän täytyy ensinnä Marian kanssa valittaa, että se hengellinen viina, josta opetuslapset juovuit helluntapäivänä, on puuttunut. Jos joku Maria olis, joka rohkenis mennä Jesuksen tykö valittamaan: "Ei ole heillä viinaa." Mitä maks Hän muuttais Marialle tänä päivänä veden viinaksi, että vieraat Kanaan häissä pääsisit iloitsemaan. Kuule siis, sinä armollinen Herra, joka yksin saatat veden viinaksi muuttaa, köyhän hääväen rukous. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä tutkisteleman, mikä viina se oli, joka vedestä muuttui.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Olikohan se paloviina? Kaikki luonnolliset juomarit luulevat, että se oli paloviina. Mutta muutamat hengelliset juomarit luulevat, että se oli hengellinen viina. Mutta met emme usko kumpaakaan, sillä ei kumpikaan viina siihen aikaan vielä löytynyt. Paloviina ei löytynyt ollenkaan koko vanhassa Testamentissa, sen tietävät nyt kaikki papit, kaikki kirjanoppineet, kaikki mailman viisaat, niin ettei yksikään paloviinan kiittäjä, eli viinaporvari, eli myös juomari ole saattanut viisata, että paloviina olis löytynyt missään, ennen kuin koira turkki

huomaitsi sen konstin ensimmäiseksi muutampia satoja ajastaikoja tätä ennen. Ainoastans muutamat tyhvät juomarit, jotka ei saata lukea historiankirjoja, luulevat, että paloviina oli Kanaan häissä. Muutamat taas arvelevat, että se on yhtä mitä ihminen juopi, olipa se paloviina eli messuviina. Mutta eipä ole yhtä, koska suurimmat juomarit ei saata vielä kuitenkaan uskoa, että paloviina kelpaa rippiviinaksi.

Mikäs nyt estää juomaria uskomasta, että paloviina ei kelpaa rippiviinaksi? Eiköhän hän ole yksi salainen tunto, joka sanoo: "Ei paloviina ole siunattu kalu." Mutta jos paloviina ei ole siunattu, vissimmästi se on kirottu, koska se on pilattu Jumalan vilja. Kaikki muu elatuksen ainet on Jumalalta siunattu ihmisille ruuaksi, mutta paloviina ei ole koskaan siunattu, sillä ei se kelpaa kelleen ruuaksi. Ei se sammuta nälkää, ei se sammuta janoa.

Ja mikä se on muu kuin kirottu kalu, joka niin suuren pahennuksen on matkaan saattanut mailmassa? Ja niin paljon syntiä on viinassa tehty, ettei yksikään ihminen saata niitä luetella. Ja niin paljon kyyneleitä on paloviinan tähden vuotanut viattomain lasten silmistä, että jos ne kyynelet olisit kaikki kootut yhteen ammeeseen, niin hukkuisit kaikki juomarit ja viinaporvarit ainoastans viattomain lasten kyyneliin, ilman vaimoin ja puolisoin kyyneleitä, joista tulis yksi pikkuinen järvi, jos nekin olisit kaikki kootut. Ja jos kaikki se veri, joka paloviinan tähden on vuodatettu, olis koottu yhteen astiaan, niin hukkuisit kyllä kaikki juomarit ja viinaporvarit siihen. Mutta ei vielä usko juomarit ja

viinaporvarit, että he hukkuvat kyynelisiin ja vereen, vaan he uskovat aina, että paloviina on Jumalan siunaus, vaikka elo paloviinan tähden tulee niin tyriiksi, ettei köyhempi väki jaksa lunastaa yhden jauholeiviskän itsellensä ja lapsillensa. Sen tähdenpä tulee Jumalan rangaistus mailman päälle, sota, tauti, nälkä ja veren vuodatus. Koska ne suruttomat ihmiset mailmassa niin jumalattomasti elävät, puolisoitten, köyhäin vaimoin ja viattomain lasten kyynelät rupeevat nyt ankarasti huutamaan kostoa maasta. Ja se viaton veri, joka on vuotanut viinan tähden, alkaa myös huutamaan niin ankarasti, niin kuin Abelin veri. Ne seitsemän vihan maljaa vuodatetaan nyt mailmassa, ja siitä vihanmaljasta pirskuu myös muutampi palava pisara tänne saakka. Vaikka se on kirjoitettu, että jumalattomat ei tee parannusta, vaikka he purevat kieltänsä tuskan tähden ja kiroovat Luojaansa.

Kuulkaat nyt, suruttomat raukat, jotka aina oletta siinä uskossa, että Jumala on armollinen, vaikka kuinka ihmiset pilkkaisit Häntä jumalattomalla elämäläns. Lukekaat nyt Jerusalemin hävityksestä ja katsokaat, onko Jumala ollut armollinen juudalaisille, joka oli Jumalan oma kansa. Niin pian kuin kristityitä rupeis tulemaan, jotka palvelit Jumalata Hengessä ja totuudessa, niin paaduit juudalaiset, ja heidän valtakuntansa loppui. Niin pian kuin roomalaisten valtakuntaan pääsi kristillisuus, tuli pakanoilta paatumus ja hirmuinen viha. Mutta tämä hirmuinen valtakunta loppui myös pian. Villi-ihmiset tulit idästä ja lännestä, etelästä ja pohjoisesta, ja kukistit koko sen suuren ja voimallisen

valtakunnan, jonka profeetta Daniel näki näyssä. Eiköhän nytkin ole tullut muutampain voimallisten valtakuntain loppu? Mailma on niin syvään turmelukseen vajonnut erinomattain paloviinan kautta, ettei ole määrissä. Ja kaikki juomarit uskovat vielä nytkin, että paloviina on paras Jumalan siunaus ja sielun ruoka. Mutta eipä ole yksikään juomari saattanut viisata, että paloviina oli Kanaan häissä.

Toinen tutkisteleminen. Olikos hengellinen viina Kanaan häissä? Muutamat kristityt ovat niin arvelleet, että Kanaan häissä oli hengellinen viina. Mutta ei ole kukaan saattanut senkään viisata, että siinä oli hengellinen viina. Sillä ei ollut vielä silloin Pyhä Henki vuodatettu opetuslasten päälle. Mutta se oli juuri selvä puun hedelmän viina, jota me messuviinaksi eli rippiviinaksi kutsumme. Ja tämä viina on myös siunattu kalu, sillä Jesus on itse sen kaltaista viinaa siunannut, koska Hän asetti Herran Pyhän Ehtoollisen. Mutta nyt sanovat juomarit, jotka ei tahdo rakkaasta paloviinasta luopua: "Se on yhtä mitä ihminen juopi, olkoon paloviina eli messuviina." Mistäs sen tiedät, juomatraasu, että se on yhtä? Messuviina on siunattu ja on luotu tautia vastaan, niin kuin Paaveli kirjoittaa Timoteukselle. Mutta paloviina ei ole siunattu. Ja mikä ei ole siunattu, se on kirottu. Mutta messuviina ei ole sitä varten siunattu, että kaikki joisit sitä ilman aikaansa, vaan sairaille se on asetettu muutamissa taudeissa, lapsenvuoteessa, ja niin edespäin, sillä terve ihminen ei tarvitse lääkityksiä. Sillä messuviina on myös vahingollinen, jos ihminen rupeais sitä ilman ai-

kaansa juomaan, ja ilman tarvetta. Sen me näemme Noakin esimerkistä, joka sen kautta tuli omilta lapsilta pilkatuksi. Ja Noak joutui viinan tähden kiroomaan poikansa. Osotettiin silloin jo, mitä juopumus vaikuttaa, nimittäin lapset viinan tähden pilkkaavat vanhempiansa ja vanhemmat viinan tähden kiroovat lapsiansa.

Jos nyt messuviina, joka kuitenkin on Jumalalta siunattu lääkitykseksi, vaikuttaa semmoisia kauhistavia töitä, mitä sitte paloviina vaikuttaa, joka ei ole siunattu sen tähden, että se on pillattu Jumalan vilja? Se on Jumalan viljasta tullut, mutta ei se kelpaa ruuaksi. Ei se sammuta nälkää, ei se sammuta janoa, mutta mielen viepi ja terveyden pilaa. Kuinka moni juomari on jo kuollut ennen aikaansa paloviinan tähden? Kuinka moni iso juomari on jo ollut manalaisissa tämän kirokun paloviinan tähden? Kuinka moni on tehnyt viinassa murhan, jota hän ei olisi tehnyt ilman viinatta? Ei ole yksikään synti mailmassa, jota viinassa ei ole tehty. Ja tuota pohjattomuuden juomaa ne lakkivat, jota ei koira laki! Onkos kumma, että semmoiset kuolevat ennen aikaansa? Ja menevät siihen järveen, joka palaa tulesta ja tulikivestä. Siellä he saavat huutaa rikkaan miehen kanssa: "O, Isä Abraham! Lähetä Lazarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäädyttäis minun kieleni, sillä minä kovin vaivataan tässä liekissä!" Mutta kohtuullinen juomari sanoo: "Maista vähäisen! Ei se tee mitään. Juotiinpa viinaa Kananean häissä. "

Me kuulemme usein, että riettaan orja selittää Raamattua niin kuin itse

rietas, koska hän toi semmoisen Raamatun paikan eteen, jonka kautta se tuli luvalliseksi hypätä temppelein harjalta maahan. Kyllä rietas lukee Raamattua enemmän kuin joku pappi. Mutta missä tarkoituksessa hän lukee? Joo, siinä tarkoituksessa, että hän sais ihmisiä pettää ja kristillisyyttä kaataa ja tehdä synnin luvalliseksi. Siinä tarkoituksessa lukevat kohtuulliset juomarit Raamattua, että he saisit viinan luvalliseksi, että he pääsisit kristityitä pettämään, että he pääsisit niin kuin riettaan enkelit iloitsemaan kristittyin lankeemisesta.

Ja joka niin lukee Raamattua niin kuin kohtuulliset juomarit lukevat, kylä hän löytää Raamatusta luvallisuutta, ei ainoastans viinalle, mutta myös huoruudelle ja varkaudelle. Sillä Moses oli murhaaja, Davidi oli huora ja murhaaja, Pietari teki väärän valan, Maria Magdalena oli huora ja Noak oli juomari, ja Lotin tyttäret annoit isällensä viinaa, ja Vapahtaja maistoi myös itse viinaa. Kas tällä tavalla nyt tulevat kaikki synnit luvalliseksi, ja aivan Raamatun sanoilla tehdään ne synnit luvalliseksi. Mutta lue ensinnä Raamattua siinä mielessä, että sinä saisit silmän voidetta, että sinä näkisit, mistä tie menee taivaaseen, ja tule sitte puolustamaan viinaa Raamatun sanoilla, jos tarkenet.

Muutoin on nähty, että kaikki kohtuulliset juomarit menevät helvettiin yhtenä pääjuomaritten kanssa, sillä kaikki kohtuulliset juomarit ovat Jesuksen ristin viholliset ja kristillisyyden vastustajat. Sanalla sanottu, kaikki, jotka tällä ajalla Raamatun sanoilla puolustavat

paloviinaa eli muuta väkevää juomaa, saavat kyllä janossa olla rikkaan miehen kanssa helvetissä.

Mutta ne harvat sieiut, jotka juovat Pyhän Hengen viinaa, josta opetuslapset olit juopuneet helluntaipäivänä, ei niillä ole halu enää maistaa paloviinaa eli muuta väkevää juomaa. Ja semmoisille on Jesus muuttanut veden viinaksi Kanaan häissä, sillä net kutsuvat Jesusta häihin, koska he menevät avioliittoon. Ja tämän köyhän hääväen edestä valittaa Maria, ettei heillä ole viinaa. Ei ne saata iloita, koska hengellinen viina puuttuu. Ei ne saata riemuita, koska viina on loppunut. Ei ne saata kiittää, koska viina on loppunut. Mene nyt Maria, sinä siunattu vaimo, joka olet kantanut Jumalan Poikaa rintaisi alla, ja olet ker- ran sanonut: "Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani." Mene nyt valittamaan Jesuk- selle, että viina on köyhältä hääväeltä loppunut. Ja rukoile siinä uskossa, että vaikka Jesus ensinnä antaa sinulle kovan sanan vastaukseksi, ei Hän saata kuiten- kaan olla auttamatta. Ja te palvelijat, kaikki, mitä Hän teille sanoo, se tehkää.

Ammentakaaat vettä elävän veden lähteestä kiviastioihin, kyllä se viimein muuttuu makiaksi viinaksi ennen kuin te kostutta sisälle. Ammentakaaat kiviastioihin, ja täyttäkää ne ylön täyteen, sillä net ovat ne kovat sydämet, jotka ovat kiviastiat, mutta pian myös särkyvät, ja silloin alkaa makia viina ylitse vuota- maan. Ja kaikki hengelliset juomarit, joille Ylkä on säästänyt parasta viinaa viimeiseksi, saavat silloin iloita ja riemuita iankaikkisesti Karitsan häissä. Amen, halleluja.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Au- non kokoelma.

Ei ole ennen painettu.

¹ nämä sanat on lisätty tekstiin, koska käsikirjoituksesta on alimmainen rivi kulunut lähes täysin pois.

Niin Jesus ja Hänen opetuslapsensa kutsuttiin häihin. Joh.2: 2

Apostoli Johannes kirjoittaa tämän päivän evankeliumissa, että Jesus ja Hänen opetuslapsensa kutsuttiin Kaanaan häihin. Ei ole Johannes kirjoittanut mitään siitä parikunnasta, oliko se kristillinen parikunta, mutta me arvaamme ja uskomme, että se oli kristillinen parikunta, sillä pakanat eivät ole koskaan bruukanneet kutsua Jesusta häihin. Meillä on myös semmoinen usko, että tämä parikunta ei ole alkanut avioliittonsa väärästä päästä niin kuin tämän aikaiset pakanat bruukaavat tehdä.

Mutta nyt on ainoastansa yksi asia, joka panee meitä epäilemään, onko semmoinen avioliitto Jumalasta, joka pilaa parikunnan kristillisyyttä koska molemmat ovat kristityt ja molemmat ovat kutsuneet Jesusta häihin. Kuitenkin on huomattu ja koeteltu, että luonnollinen rakkaus tahtoo pilata heidän kristillisyytensä sillä tavalla nimittäin, että niin pian kuin joku kristitty tytär alkaa ihmisen poikaa rakastamaan, moittivat kristityt, että hänen kristillisyydessänsä on joku vika. Muutamat alkavat pelkäämään ja kiertämään kristityitä ja muutamat alkavat välttämään kristittyin kokouksia ja tulevat näkymättömiksi ja muutamat alkavat suruttomia rakastamaan ja tulevat sen kautta suruttomaksi. Tämä ei ole niin suuresti ihmeteltävä, että tyttäret tulevat suruttomiksi ja pakanoiksi, koska he alkavat suruttomia rakastamaan. Mutta sitä minä olen ihmetellyt, että kristitty saattaa pakanaa rakastaa ja semmoista, jonka hän itsekin pitää pa-

kanana. Ja ainakin on lihan rakkaus suurempi kuin persoonan rakkaus.

Me tiedämme kuitenkin, että persoonan, se on, sydämen rakkaus, pitää olla avioliitossa. Mutta lihan rakkaus on päässyt vallan päälle, koska ei katsota perään, millainen se ihminen on luontonsa puolesta ja sydämen puolesta, jonka kanssa yhteen joutuu koka elämän ajaksi. Sydämen rakkaus ei pidä pilaaman kristillisyyttä, kussa puhdas sydämen rakkaus on, mutta lihan rakkaus pilaa kristillisyyden. Ei ole puhdas omatunto siinä, kussa lihan rakkaus on vallan päällä. Semmoinen rakkaus tekee muutamia tyttäriä ujoiksi ja kunnia kasvaa sitä myöten kuin lihan rakkauskin. Mutta koska avioliitto on itsestensä kunniallinen, Jumalalta sääty ja asetettu, niin ei pitäisi siinä oleman mitään häpeällistä, jota pitäisi salattaman tai kiellettämän, koska Lutherus on niin koetellut, että avioliitto on pyhä liitto, koska se Jumalan sanan jälkeen tapahtuu.

Mutta lieneekö semmoinen avioliitto ollut Jumalasta, joka pilaa kristillisyyden. Minä epäilen, että semmoinen avioliitto ei talda olla Jumalasta, vaan huoruuden perkele on semmoisen naimisen matkaan saattanut, ja siinä ei ole Jesusta kutsuttu häihin. Kutsukaat nyt Jesus häihin, kaikki pariskunnat, jotka olette naineet eli täst'edes menette avioliittoon, sillä muutoin menette molemmat onnettomuuteen. Minä uskon, että Jesus tulee häihin, koska Häntä kutsutaan, ja ajaa avioliiton perkeleen pois. Mutta ei Jesus tule kutsumatta häihin. Ja tämä avioliiton enkeli pakenee pian pois, jos et ole valvomassa kieleesi ylit-

se, jopa sitte vanhamies saapi tykätä mitä hän tahtoo.

Meidän pitäisi vielä laveammalti puhuman niistä, jotka ovat Jesuksen kutsuneet häihin, mutta meidän pitää ensin rukoileman, että kaikki parikunnat, jotka eivät ole vielä kutsuneet Jesusta häihin, rupeisivat tänä päivänä rukoilemaan, että Jesus tulisi häihin, ja niiden, jotka ovat kutsuneet Jesusta häihin, pitäisi myös rukoileman, että Jesus viipyisi enemmän aikaa heidän tykönänsä, siihen asti, kuin se suuri ehtoollinen pidetään. Kuule sinä suuri ehtoollisen pitäjä hengellisen viinan laittaja köyhän hääväen huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh.2: 1-11

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katselemaan, kuinka onnelliset ne parikunnat ovat, jotka saavat Jesuksen vieraaksi häihin. Ei ole, sen pahempi, moni parikunta tähän asti kutsunut Jesusta häihin. Useimmat parikunnat ovat kutsuneet rietasta häihin, koska he ovat alkaneet huoruudella avioliittoa tekemään, mutta ei puhtaalla sydämen rakkaudella. Useimmat ovat alkaneet avioliittonsa niin kuin luontokappaleet, mutta ei niin kuin Jumalan luomat ihmiset.

Semmoiset eivät ole ollenkaan kutsuneet Jesusta häihin, mutta rietasta he ovat kutsuneet häihin. Sen tähden ei ole moni parikunta oikein onnellinen heidän avioliitossansa, vaikka muuttamat ovat nyt vasta huomanneet, että väärää miestä he ovat kutsuneet häihin, ja ovat päässeet sovintoon, koska he rupesivat Jesusta kutsumaan häihin.

Mutta ei ole juuri monta parikuntaa, joka olisi päässyt täydelliseen sovintoon; koska vaimo tahtoo, mutta mies on vastaan, erinomattain semmoiset miehet, jotka ovat ulkokultaisuudellansa pettäneet kristityitä tyttäriä, ovat tehneet itsensä katuvaiseksi, ovat tehneet kalliita lupauksia, mutta eivät ole niitä lupauksia pitäneet, vaan ovat tulleet perkeleeksi ja saatanaksi. Ja vaimot, jotka eivät ole uskoneet kristittyin varoituksia, saavat nyt katua niin kauan kuin he elävät, ja kuka tiesi moni on sen kautta kadottanut uskonsa ja tullut onnettomaksi ajassa ja ijan-kaikkisuudessa. Jesus on paennut pois, ja avioliiton perkele on päässyt väliin.

Älkää syyttäkö kristityitä, te onnettomat, jotka olette saaneet perkeleen mieheksi, vaan syyttäkää itseänne, jotka olette suostutuskäärmeen laskeneet sydämeenne, helmaanne ja se hirmuinen huoruuden perkele on ollut teidän omassa lihassanne. Minä sanon kaikille, jotka tällä lailla menevät avioliittoon, että Jesusta ei ole kutsuttu häihin, ja koska kristityt menevät niiden kanssa avioliittoon, jotka tulevat niin kuin suostutuskäärmeet ja tekevät itsensä katuvaisiksi, ja lupaavat parannusta tehdä, koska huoruuden perkele pakottaa heitä naimaan, ja kristityt tyttäret uskovat semmoisia narreja ja menevät semmoisten kanssa sitomaan itsensä kiinni ja ottavat vasiten maailman ristin päällensä ja saavat jälkeen katua hulluuttansa kukatiesi ijankaikkisesti. Ja eivät he ole silloin kutsuneet Jesusta häihin, kun he menivät naimaan. Jesus pakenee pois niin pian kuin huoruuden henki pääsee sydämeen.

Meidän täytyy nyt ruveta haukkumaan semmoisia kristityitä, jotka eivät paremmin valvo sydämensä ylitse, vaikka he ovat jo aikaa luopuneet oikeasta uskosta ennen kuin he tarttuvat huoruuden perkeleen ansaan. Me olemme nyt lyhyesti osoittaneet kristityille, kuinka onnettomaksi ne tulevat, jotka eivät ole kutsuneet Jesusta häihin, koska he rupeavat naimaan. He ovat semmoiset, jotka menivät suostuskäärmeen suuhun, ja alkavat naimaan niin kuin luontokappaleet, mutta ei niin kuin ihmiset.

Mutta minä uskon, että muutamat parikunnat ovat kutsuneet Jesusta häihin, vaikka niiltäkin viina puuttuu. Mutta jos Maria rukoilee Jesusta, niin Hän laittaa kyllä parikunnalle parasta viinaa juuri silloin, kun se on puuttunut. Ei tarvitse kukaan toivoa, että viina ei pitäisi koskaan loppuman, ja rakkaus ei pitäisi loppuman, mutta kuin Jesus on kutsuttu häihin, niin Hän laittaa parasta viinaa köyhälle parikunnalle, että kaikki juomarit tulevat puheliaksi, koska viina nousee päähän. Me tiedämme vakaisesti, että kaikki ne parikunnat, jotka ovat kutsuneet Jesusta häihin, saattavat joltisesti avioliitossaan onnelliset olla, vaikkapa ei mikään ilo ole tässä puuttuvaisuudessa täydellinen.

Kuitenkin, koska kristityt ei malta olla naimatta, ei vainon aikana, eikä myös näinä aikoina, pitäisi kaikkein, jotka siihen painavaan avioliittoon menivät, ennen kaikkia kutsuman Jesus häihin. Ja koska rakkauden viina puuttuu, rukoileman ja valittaman, ettei ole viinaa. Kutsukaat nyt Jesus häihin kaikki, jotka olette menneet siihen paina-

vaan avioliittoon, että koska viina puuttuu, Hän laittaisi parasta viinaa. Hän saattaa ainoastansa veden viinaksi muuttaa ja kylmyyden palavaksi rakkaudeksi. Ja muistakaat, että tämä maallinen ja luonnollinen rakkaus on puuttuvainen, jos Jesus ei ole aina häissä laittamassa parasta viinaa.

Ja kun viimein kuolema eroittaa parikunnan, niin pääsee toinen ennen kuin toinen siihen suureen ehtoolliseen pitämään Karitsan häitä. Mutta ei ole silläkään pitkä aika, joka jääpi jälkeen, ennen kuin hänkin pääsee Karitsan häihin, kussa rakastavaiset puoliset, vanhemmat ja lapset, jotka täällä armon ajassa ovat hyvän uskon kilvoituksen kilvoitelleet, saavat rakastaa toinen toistansa puhtaalla rakkaudella ja nautita sitä parasta viinaa, jota se suuri Ylkä on säästänyt viimeiseksi.

Siinä on teidän päämaalinne, te rakastavaiset! Siinä on se kunnian päivä, sinä Jesuksen morsian, jona elämän kruunu pannaan sinun päähäsi. Siinä on taivaan drottinki¹ iloisena niin kuin Maria, joka sanoi: ”Minun sieluni iloitsee Jumalassa, Vapahtajassani!” Siinä pannaan uusi viina uusiin leileihin, jotka eivät enää ravistu koskaan. Uusi viina pannaan kiviastioihin, jotka eivät vuoda, ja edesikäypä, joka täällä maistaa sitä punaista viinaa, joka vedestä tullut on, saapi sanoa Yljälle: ”Jokainen antaa ensiksi hyvää viinaa, ja kun juovutaan, niin sitte huonompaa. Sinä kätkit hyvän viinan tähän asti.” Amen

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun Maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 14 (1897)

¹ =kuningatar

Katso, sinun pitää kutsuman pakanat, joita et sinä tunne, ja ne pakanat, jotka ei sinua tunteneet, pitää juokseman sinun tyköös Herran sinun Jumalas tähden ja Israelin Pyhän tähden, joka sinua kaunisti. Es.55:5

Jumala osotti profeetalle Esajakselle, kuinka pakanat kääntyvät pikemmin oikiaan kristillisyyteen kuin ne nimikristityt, jotka ovat Jumalan sanassa opetetut. Israelin seurakunnalle oli Jumala erinomattain luvannut siunauksen Messiaan kautta. Mutta ne omistit näitä armon lupauksia ilman totista katumusta ja parannusta. He otit itsellensä suruttomuuden ainetta niistä lupauksista, niin kuin armonvarkaat näinäkin aikalna sanovat: "Kyllä armon ovi on meillekin auki", vaikka he pilkkaavat Jumalata jumalattomalla elämälläns. He luottavat Jumalan armon päälle, mutta ei he tahdo katumuksen tehdä.

Juudalaisilla oli semmoinen usko, että koska heillä oli parempi tieto Jumalasta kuin pakanoilla, pitäis heidän sen ulkonaisen palveluksen tähden tulla autuaaksi ja pakanat tuomituksi. Mutta Jumala osottaa monessa paikassa sekä vanhassa että uudessa Testamentissa, että pakanat tulevat pikemmin autuaaksi kuin semmoiset suukristityt, joilla on Raamattu pääkallossa, vaikka net ei tiedä oikiasta katumuksesta mitään. Semmoisille suukristityille ja fariseuksille, jotka vihaavat totista kristillisyyttä, sanoo nyt profeetta Esajas 55:5 että "net pakanat, jotka ei sinua tuntee, pitää juokseman sinun tyköös." Se merkitsee, että pakanat, joilla ei ole pal-

jon tietoa Jumalasta, tulevat kuitenkin Vapahtajan tykö, koska he saavat kuulla Hänen äänensä.

Tämä profeetan ennustus tuli myös täytetyksi Vapahtajan aikana; ja vielä nytkin täytetään se sama ennustus, että umpipakanat kääntyvät pikemmin kristillisyyteen kuin ulkokullatut ja suukristityt, joilla on hyvä ulkonainen tieto kristillisyyden rakennuksesta, mutta heidän elämänsä ei ole ollenkaan kristillisen elämän kaltainen. Koska he tunnustavat suulla, mitä sydän kieltää, eli koska he ovat jumaliset kirkossa, mutta jumalattomat kotona; koska he lukevat ja veisaavat kirkossa, mutta kiroavat ja tappelevat kotona.

Tämä kahden kertainen elämä, jumalisuus ja jumalattomuus, on kuolleen uskon hedelmä. Se seuraa siitä kuolleesta uskosta, joka seisoo ainoastans pääkallossa. Ja tämä kuollut usko on bokstavin jälkeen oikein, mutta ei sillä ole henkeä. Ei se ole sydämessä. Sydän on kuolleen uskon tunnustajilla muuttumaton ja liikkumaton. Mutta Paavali sanoo, että bokstavi kuolettaa, mutta henki eläväksi tekee. Jos nimittäin kuolleen uskon tunnustajat eläisit sen tiedon ja uskon jälkeen, kuin heillä on, niin ei olis meillä niin paljon sanomista. Mutta ei he elä uskonsa jälkeen, vaan heidän elämänsä on heidän uskoansa vastaan sotivainen. Sen tähden sanoo myös Vapahtaja opetuslapsillensa: "Kaikki, mitä kirjanoppineet ja fariseukset käskevät teidän tehdä Moseksen lain jälkeen, se tehkää, mutta älkää tehkö heidän töittänsä jälkeen.

Fariseuksilla ja kirjanoppineilla saatetaan siis muutamissa paikoissa olla oikia oppi, jos he saarnaavat ainoastans Raa-

matun jälkeen, eikä pane omastansa mitään. Mutta koska he panevat vanhan uskon säädyt Jumalan sanan rinnalle, silloin sanoo Vapahtaja, että he ottavat pois painavimmat paikat laista, eli niin kuin tämän aikaiset fariseukset ja kuolleen uskon tunnustajat ottavat pois painavimmat paikat armonjärjestyksestä, niin kuin katumuksen, kääntymyksen ja uudesta syntymisen, ja sen sijaan saarnaavat ainoastans uskosta ja rakkaudesta ja siveydestä, jotka kyllä ovat tarpeelliset ja hyvät.

Mutta usko ilman oikiata katumusta on yksi kuollut usko, ja rakkaus ilman uudestasyntymistä on ainoastans koiran rakkaus: välistä he suuta antavat ja välistä he tappelevat, välistä ottavat ympäri kaulan ja välistä he pistävät puukolla. Semmoinen usko ja semmoinen rakkaus ei ole muu kuin Jumalan pilkkaaminen. Mutta nyt sanovat kuolleen uskon tunnustajat, että se, joka antaa viinaryypön yhdelle väsyneelle matkamiehelle, se osottaa lähimmäisellens rakkautta, mutta se, joka tulee haukkumaan ja soimaamaan tuttuja ja tuntemattomia, sillä ei ole rakkautta ollenkaan.

Mutta luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sen tähden katsoo hän viinaryypön rakkauden merkiksi, ja soimauksen pitää hän pahana. Vaikka se on jälkeen huomaittu, että yksi viinaryyppö, annettu juomarille, on vaikuttanut ruumiillisen, hengellisen ja ijankaikkisen kuoleman, vaikka juomari on sokeudessans kiittänyt ja siunannut sen hyvän ystävän, joka kehoitti häntä syntiä tekemään ja auttoi häntä sielunsa tappamaan. Mutta sen hän kirois ja pieksi, joka tahtoi häntä es-

tää syntiä tekemästä. Se on usein tapahtunut, että mailman sokia joukko kiittää sen opettajan, joka kirkossa kaa-taa heidän suuhunsa unijuomaa, ja kotona opettaa heitä esimerkillänsä juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, mutta sille he ovat vihaa kantaneet, joka on heitä haukkunut ja soimannut jumalattomasta elämästä. Viinaporvaria ja juomariappia he ovat kiittäneet, mutta totuuden tunnustajia he ovat vihanneet. Niin se on tapahtunut ennen ja niin se tapahtuu vielä nytkin joka paikassa, kussa kuollut usko on pääkallossa ja perkeleen usko sydämessä.

Sitä vastaan ovat umpipakanat, jotka ennen ei ole kuulleet Vapahtajan nimen mainittavan, ottaneet sanan ilolla ja suurella halulla vastaan, koska he ovat saaneet jonkunlaisen tiedon kristillisyydestä. Sen tähden sanoo profeetta Esajas edellä mainitussa paikassa: "Pakanat, jotka ei sinua tunteneet, pitää juokseman sinun tykö's Herran, sinun Jumalas tähden ja Israelin Pyhän tähden, joka sinua kaunisti.

Profeetan ennustus on myös täytetty tämän päivän pyhässä evankeliumissa, kussa me saamme kuulla, että kuninkaan mies, joka oli umpipakana, uskoi Vapahtajan päälle, vaikka juudalaiset ei uskoneet, joilla oli Jumalan sana ja parempi tieto siitä tulevaisesta Vapahtajasta, joka oli heille profetoilta maalattu. Ja vielä he pidit itsensä Jumalan lapsena ja olit niin pyhät ja hurskaat, ettei he käyneetkään pakanallisen miehen huoneessa, siinä pelvossa, että pakanallisuus kukatiesi tarttuu heille. Mutta kyllä oli heillä tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan ja Hänen opetuslastensa elä-

mässä. Niin on myös tämän aikaisilla juudalaisilla tarkka silmä näkemään viikoja yhden kristityn elämässä, vaikka he itse nielevät rautakiiskiä ja kuurnitsevat hyttysiä.

Meidän pitää tänä päivänä laviamalta tutkisteleman, minkä tähden umpipakanat pikemmin kääntyvät kristillisyyteen kuin ulkokullatut ja suukristityt. Mutta se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, joka on kaikkia kutsunut valkeuden osallisuuden Hänen oppinsa ja ihmetöittensä kautta, elämänsä ja kuolemansa kautta, Hänen hengellisen tuskansa ja verihiemänsä kautta, piinansa ja verensä vuodattamisen kautta, tehköön ne harvat sielut rikkaaksi, autuaaksi ja hedelmälliseksi armonsa kautta, jotka tulevat Hänen tykönsä köyhänä ja alaspainettuna, murheellisena ja rikki muserrettuna, viheliäisenä ja mailmalta pois heitettynä, pyytämään, anomaan, rukoilemaan ja kerjäämään yhtä ainoata armon pisarata verta vuotavihin sydämiin. Amen. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, minkä tähden umpipakanat pikemmin kääntyvät oikeaan kristillisyyteen kuin ulkokullatut ja suukristityt.

Tämä sadanpäämies oli umpipakana. Se arvataan Vapahtajan sanoista: "En ole minä sen kaltaista uskoa löytänyt Israelista", josta me kuulimme, ettei ollut tämä sadanpäämies Israelin sukunasta, vaan hän oli pakanallisesta suvusta. Ja juudalaisilla oli se usko, ettei pakanat ollenkaan saa yhtään osaa niistä

armolupauksista, kuin olivat heille annetut. Sadanpäämies oli siis juudalaisten uskon jälkeen kokonansa suljettu pois Jumalan armon osallisuudesta, ensiksi sen tähden, että hän oli pakana, toiseksi sen tähden, ettei hän ollut Jumalan armoliittoon ylös otettu ympärileikkauksen kautta, ja kolmanneksi sen tähden, ettei sadanpäämies tiennyt mitään Raamatusta, jonka päälle juudalaisten usko piti olla perustettu.

Mutta tämä pakana oli ilman epäilemättä kuullut paljon puhuttavan siitä ihmeellisestä miehestä Jesuksesta ja Hänen jumalallisesta voimastansa kaikenlaisia tauteja parantamaan, josta tämä pakana teki sen päätöksen, ettei se ole ihminen, joka sen kaltaisia voimallisia töitä tekee. Hän tuli siis tyhjä¹ kuulon jälkeen vakuutetuksi siitä, että Vapahtajalla on Jumalan voima, ja että niin kuin palvelijat ja sotamiehet kuuntelevat sadanpäämiehen käskyjä, niin ovat myös kaikki luonnon voimat, taudit ja pahat henget Vapahtajalle kuuliaiset. Sadanpäämies ajatteli näin: "Niin kuin minun, joka olen toisen miehen vallan alla, täytyy tehdä, mitä korkia esivalta käskee, ja niin kuin sotamiehet ja palvelijat täytyvät kuunnella, mitä minä heille sanon, niin täytyy myös luonnonvoimat, taudit ja henget olla Jumalan pojalle kuuliaiset. Ja minä vaivainen en ole mahdollinen, että Jumalan poika tulee minun kattoni alle."

Tämä sadanpäämies oli niin nöyrytetty, että hän tunsu mahdottomuutensa vastaanottamaan Jumalan pojan huoneeseen. Ja oli hänellä myös se vahva luottamus, että Jumalan pojalla on niin suuri voima, ettei Hän tarvitse muuta

kuin sanoa yhden sanan, niin hänen palvelijansa tulee terveeksi. Vaikka nyt sadanpäämies oli pakana, vaikka hänellä ei ollut yhtään vakinaista tietoa kristillisyydestä taikka armonjärjestyksestä, oli hän tyhjä kuulon jälkeen ruvennut uskomaan, että Jesuksella on Jumalan voimaa auttamaan ja parantamaan tautia, oli hän myös tullut niin nöyrytyksi ja niin mahdottomaksi omissa silmissäns, ettei hän tuntenut itsensä mahdolliseksi ottamaan Jumalan poikaa huoneeseens. Sen tähden sanoi Vapahtaja, ettei Hän ole sen kaltaista uskoa löytänyt Israelissa.

Mutta juudalaiset, erinomattain kirjanoppineet ja fariseukset ei tahtoneet ollenkaan tunnustaa Jesuksen jumalallista voimaa, vaikka heillä oli parempi tieto Jumalasta ja autuuden järjestyksestä kuin sadanpäämiehellä. Mutta heillä oli niin suuri itseys ja suuri omavanhurskaus, ettei he saattaneet tuta mahdottomuuttansa. Ei juudalaiset millään tavalla olleet tämän sadanpäämiehen kaltaiset mahdottomuuden tuntemisessa taikka nöyryydessä, että he olisit nöyryttäneet itsensä Jesuksen edessä, eli tunteneet mahdottomuutensa vastaanottamaan Jumalan poikaa huoneeseens.

Juudalaiset olivat niin siviät ja niin hurskaat, ettei he tunteneet tarvitsevan sa hävetä töitönsä eli kerjätä armoa. Ja sen ulkonaisen tiedon ja sen ulkonaisen palveluksen tähden luulit he olevansa paljota paremmat kuin pakanat. He luulit olevansa likimäiset Jumalalle sen tähden, että he olit Abrahamin suvusta syntyneet, että he olit ympärileikkauksen kautta ulkonaisen kristillisyyden merkin saaneet, ja vielä sittekin oli heil-

lä kirjoja, kirkkoja, pappia, pyhäpäiviä, rukouksia, sakramenttia, niin kuin meillä nyt on kirkkoja ja jumalanpalvelusta ja kristillisyyden oppia ja kastetta ja rippikäymistä ja rippikoulua ja rukouksia ja ulkonaista tietoa. Ilmanki met olemma sen tähden paljota paremmat ja hurskaammat ja jumalisemmat kuin pakanat, joilla ei ole mitään sen kaltaista ulkonaista tietoa eikä kastetta eikä rippikäymistä eikä Jumalan sanaa, eli kristillisyyden ainetta. Ilmanki met olemma joksikin paremmat kuin mustat pakanat, joilla ei ole mitään tietoa kristillisyyden rakennuksesta.

Niin me luulemme kuitenkin, että me olemme paremmat kuin pakanat, että meille pitäis parempi sija ja parempi ruoka laitettaman taivaan valtakunnassa kuin turkille ja pakanoille. Mutta me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että monta tulevat idästä ja lännestä istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Niin me luulemme, että me olemme paremmat kuin turkit (ja) pakanat ja että meillä pitäis oleman parempi oikeus astumaan taivaan valtakuntaan kuin mustilaisilla. Mutta me kuulimme nyt tämän päivän evankeliumissa, että pakanalla oli parempi usko, suurempi nöyryys ja syvempi synnin tunto kuin ulkokullatuilla ja suukristityillä, jotka pidit itsensä Jumalan lapsena sen ulkonaisen palveluksen tähden.

Valtakunnan lapset ovat ne suuret herrat ja parhaat miehet seurakunnassa, jotka luottavat sen ulkonaisen palveluksen päälle, jotka ei ole niin suuret syntiset, että tarvitsevat tehdä totisen katu-

muksen ja parannuksen. Nämät valtakunnan lapset ovat ensiksi luonnosta siviät ihmiset, jotka ei ole niin suuret syntiset, että he tarvitsevat syntiänsä katua, toiseksi kuolleen uskon tunnustajat, jotka ainoastans suulla tunnustavat jumlasti paljon syntiä päällensä, vaikka ei löydä yhtään ainoaa syntiä, joka heidän tuntoansa vaivais. Nämät armonvargaat ovat varastetulla armolla peittäneet kaikki synnit, ja he uskovat, että Jumala on jo aikaa anteeksi antanut kaikki heidän syntinsä, vaikka totinen katumus ei ole koskaan tapahtunut.

Koska Vapahtaja eli joku Hänen opetuslapsistansa soimaa fariseuksia ulkokullatuksi ja suukristityksi, silloin nousee heidän sydämässän yksi katkera hengellinen viha Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsillensa. Ja tämä hengellinen viha tekee ulkokullatuita niin soikiaksi, että he katsovat niitä vääräksi profeetaksi, jotka soimaavat ihmisten synnit. Mutta niitä fariseukset ja ulkokullatut kiittävät, jotka lupaavat Jumalan armon kaikille pukille ja keiturille. Ja sen tähden ei tule luonnosta siviät eikä armonvargaat oikiaan synnin tuntoon. Ja kuinkas he saattaisit tulla oikiaan synnin tuntoon, jotka peittävät ja kieltävät syntiänsä?

Koska nyt luonnollinen siveys ja kuollut usko makaa fariseusten omassatunnossa niin kuin pato ja he sen ulkonaisen jumalanpalveluksen tähden pitävät itsensä Jumalan lapsena, vaikka heidän elämänsä on kokonansa kristinopia vastaan sotivainen, niin se on arvatava, että he sotivat Vapahtajan oppia vastaan kaikella voimalla, ja sen hengellisen (vihan) tähden, jota he kantavat

sydämässän sekä Vapahtajalle että Hänen opetuslapsillensa. Tämä hengellinen viha vajottaa heitä vielä syvempään helvettiin, niin että he tämän hengellisen vihan tähden kiroavat, uhkaavat ja pieksävät kristillisyyden tunnustajia ja imevät kristittyin verta. Kuinkas semmoiset kristillisyyden viholliset saattaisit kääntyä ja uudesta syntyä, jotka niin kovin vihaavat kristityitä? He sulkevat itseltänsä taivaan oven.

Sitä vastaan saattaa yksi umpipakana pikemmin kääntyä oikiaan kristillisyyteen kuin fariseukset, ulkokullatut ja suukristityt. Sillä pakanalla ei ole se ulkonainen palvelus, eikä pakana saata sen päälle luottaa, että hän on ennen jo kristitty. Ei pakanoilla ole se kuollut usko, joka makaa niin kuin silkkihuivi aivon ympäri ja niin kuin pumpulivillat sydämen ympäri. Pakanoilla on ainoastans yksi jäniksen nahka rinnan päällä, joka lämmittää heidän sydämitänsä. Se on luonnollinen siveys, jota pakanat pitävät autuuden perustuksena.

Koska nyt pakanat saavat kuulla jotakin Vapahtajan jumalallisesta voimasta, tulevat he pian ylitsevoitetuksi ja vakuutetuksi siitä, että net epäjumalat, joita he ennen palvelit, ei ole muu kuin kivikappaleet. Ja koska pakanat saavat kuulla jotakin armon järjestyksestä, tulevat he pian ylitsevoitetuksi siitä, ettei heidän siveytensä ole kelpaava Jumalan edessä. Pakanat tulevat siis pian tuntemaan viheliäisyytensä ja mahdottomuutensa, josta myös seuraa synnin tunto ja sydämellinen katumus. Ja koska umpipakanoilla ei ole se kuollut usko, joka estää ulkokullatuita ja suukristityitä tulemasta oikiaan synnin tuntoon, niin tu-

lee myös pakanain usko sen elävän Jumalan päälle, koska se kerran syttyy, se tulee oikein vahvaksi ja eläväksi niin kuin tämän sadanpäämiehen usko, josta Vapahtaja sanoi, ettei Hän ole sen kaltaista uskoa löytänyt Israelista. Ja myös sen pakanallisen Kananean vaimon usko, jonka Vapahtaja kiitti. Niin myös Samarian vaimon usko, jonka Vapahtaja puhutteli Jakobin kaivon vieressä; ja se Samarian vaimo pidettiin puolipakanana.

Nämät esimerkit todistavat siis, että umpipakanat kääntyvät pikemmin oikiaan kristillisyyteen kuin fariseukset eli ulkokullatut ja suukristityt, joilla on se ulkonainen palvelus ja kuollut usko, jonka kautta he luulevat olevansa ennen jo kristityt, ennen kuin he ovat kääntyneet ja uudesta syntyneet. Me tulemme näistä asioista puhumaan, koska me olemme kuulleet, kuinka suuressa hartaudessa ne ihmiset ovat, jotka näinä aikana kääntyvät umpipakanallisuudesta kristillisyyteen. Kuinka suurella ilolla ne ihmiset vastaan ottavat Jumalan sanaa, ja kuin ka suurella hartaudella ne kiittävät Jumalata sen suuren armon edestä, että he ovat tulleet autuuden tuntemiseen. Net ihmiset tekevät meille häpiän, vaikka asuvat niin kaukana, ettemme koskaan tule heitä näkemään. Ovat he kuitenkin meille esimerkkinä, kuinka umpipakanat pikemmin kääntyvät kristillisyyteen kuin net ihmiset, joillen evankeliumi on saarnattu monta sataa ajastaikaa, eikä ole vielä kääntyneet oikiaan kristillisyyteen.

Myös met, eli meidän esivanhemmat ovat pakanallisesta suvusta syntyneet ja ovat vaeltaneet mykkäin epäjumalten tykö, ovat palvelleet ristikantoja siihen

asti, että evankeliumin valo rupeis tänne asti ehtimään. Mutta jos ihmiset täällä sen ulkonaisen opin kautta lakkaisit palvelemasta kiviä ja puita, rupeisit he sen sijaan palvelemaan muita epäjumalita. Ja me saatamme sanoa, että sitte, kuin se ulkonainen kristinoppi tuli tänne asti, on paljon syntiä ilmestynyt uudesta, josta meidän esivanhempamme ei tienneet mitään.

Vaikka he olit pakanat, ei he olleet kuitenkaan juomarit; vaikka he uhraisit epäjumalille tietämättömyydestä, ei silloin ollut niin paljon varkaita kuin nyt on ilmestynyt; jos he palvelit saivoja, ei het pitäneet kuitenkaan viina-kauppaa; jos heillä oli joku naarasjumala, ei he kuitenkaan pitäneet niin paljon huoria kuin nyt pidetään; ja jos he olit hartaat epäjumalten palveluksessa, ei he kuitenkaan kironneet niin paljon kuin nyt. Eikä he olleet ulkokullatut niin kuin nyt. Ei ne palvelleet kahta herraa niin kuin nyt palvelaan. Sen tähden voipi heille tulla niin kuin Sodomian ja Gomorran miehille, joista Vapahtaja sanoo, että he tulevat tuomitsemaan tätä sukukuntaa, sillä jos heille olis niin paljon Jumalan sanaa saarnattu kuin meille, olisit he jo aikaa säkissä ja tuhvassa tehneet katumuksen. Jos nyt on muutamille sieluille tullut parempi kristillisyyden tunto ja parempi elämä, niin se on tapahtunut Jumalan suuren voiman ja sanomattoman laupiuden kautta, joka ei ole sallinut meitä kaikkia kuolla siinä luonnollisessa sokeudessa ja suruttomuudessa, vaan on antanut muutampia, ehkä harvoja sieiuja herätä ylös synnin unesta ja tulla parempaan valoon kuin

mitä ennen sumuisessa ja mustassa pimeydessä on nähty.

Ja pitäis meidän aina rukoileman sitä suurta, sitä korkiata ja sitä ristiinnaulitua Herraa, että Hän vielä antais armiaan aurinkonsa paistaa niillekin, jotka maan alla ovat, vaikka he maan päällä käyvät. Ja ettei se pikkuinen tähti, joka meille on ilmestynyt taivaan reunalla, katois ennen kuin aamu tulee ja aurinko rupee paistamaan. Ettei se pikkuinen kipinä, joka on tänne asti lentänyt, pääsis sammumaan. Jos Pyhä Henki puhaltaa sen päälle, niin me toivomme, että hengellinen valkia syttyy ja paistaa niille, jotka pimeydessä istuvat. Sillä ikävä on istua pimeydessä ja odottaa aamuruskon koittavan, erinomattain täällä pohjan maalla, kussa yö on niin pitkä ja pohjoistuuli niin kylmä. Jos hengellinen valkia sammuu, niin rupeevat vielä hukat ulvomaan ja jalopeurat kiljumaan ja paukut lentämään mustan raution ahjosta, josta myös kipinät lentävät Jumalan lasten silmiin ja tekevät heitä sokiaksi, jos het ei varoita itsensä. Koska nimittäin pohjattomuuden musta rautio vetää tulipunaisen rautansa helvetin ahjosta, niin lentävät paukut ja kipinät ympäri kaiken mailman. Ja joka seisoo likimpänä, se tulee varsin sokiaksi, koska kipinät lentävät silmiin.

Mailma on nyt pannut poikiensa mustan raution oppiin. Mutta te harvat sieiut, jotka olette paenneet pois hänen pajastansa, älkäätkä menkö enää mustan raution pajaan, ettei kipinät ja tulipunaiset paukut lentäis silmiin, ja te tuletta vielä toisen kerran sokiaksi. Varjelkoon Herra Jesus teidän silmiänne kipinöistä, jotka paukkuvat pohjattomuuden ahjosta.

Moni on näinä aikoina tullut toisen kerran sokiaksi, vaikka hänen silmänsä allt jo kerran Jesuksen voimalla ylösvalaistut. Moni on mennyt takaisin ja langennut suruttomuuteen, ja tullut seitsemän kertaa pahemmaksi kuin hän ennen oli. Musta pimeys peittää maan ja synkeys kansan.

Mutta te harvat sielut, jotka olette nähneet, minkä tuskan ja vaivan synty myötänsä tuopi, rukoilkaat sitä suurta Ristinkantajata, että Hän varjelis teitä armonsa kautta, ettette joutuis kiusaukseen. Ja niin kuin tämä sadanpäämies, josta evankeliumissa puhutaan, uskoi Jesuksella olevan jumalallista voimaa parantamaan hänen palvelijatansa, niin pitää meidän myös vahvasti uskoman, että Jesus saattaa vielä tänäkin päivänä parantaa hengessä sairastavaisia, murheellisia ja katuvaaisia, mailmalta vainoituja, niin kuin Hän on luvannut auttaa kaikkia, jotka Häntä avuksens huutavat.

Kuule siis, armollinen Vapahtaja, niiden huokaukset, jotka tuntevat itsensä mahdottomaksi vastaanottamaan Jumalan poikaa huoneeseensa, ja kuitenkin uskovat, että Hän yhdellä sanalla parantaa sairasta ja särjettyä sydäntä. Sillä Hän on itse sanonut: "Särjettyä ruokoa minä en tahdo murentaa ja suitevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa." Ja Herra Jesus, älä särje, älä sammuta suitevaista kynttilän sydäntä. Amen.

Alkuperäinen. C 173 n:o 3b SKHS:n Kollerin kokoomasta

¹ Tyhjä=vain, pelkästään

Sinun virtas pauhaavat kovin, niin että yksi syvyys pauhaa tässä ja toinen siellä; kaikki sinun vesilainees ja aaltos käyvät minun ylitseni. Psalmi 40: 8

Näin valitti kuningas David, koska hänen sielunsa oli hukkumaisillansa epäilyksen aalloissa. Ja kuka on se kristitty, joka ei ole epäilyksen aalloissa ollut ja joka hetki peljännyt, että hänen sielunsa hukkuu niiden aaltoin sisällä, koska yksi syvyys pauhaa täällä ja toinen syvyys siellä. Koska epäilyksen syvyys pauhaa niin kuin pohjaton koski sen yksinäisen sielun sydämessä, ja maailman viha ja pilkka pauhaa toisella puolella, silloin ajattelee yksinäinen matkustavainen, joka on soutamassa eli purjehtimassa synnin himojen ja halujen lainehtivalla merellä epäilyksen aalloissa taistelllessansa, kohta hukkumallansa, hän ajattelee, ettei hän pääse koskaan toiselle puolen Jordania.

Mutta David, joka oli usein tämän kaltaisessa hengellisessä hädässä ollut, käänsi aina ajatuksensa Jumalan tykö, vaikka hänkin ajatteli, koska epäilyksen aallot rupesivat käymään hänen päänsä yli, että Jumala oli hänen hyljännyt. Kuitenkin täytyi hänen viimein tunnustaa, ettei epäileväisillä ja murheellisilla ole turvaa muualla kuin ainoastaan Jumalan, heidän Vapahtajansa tykönä. Koska nimittäin yksi syvyys pauhasi täällä ja toinen siellä, luuli hän itsensä hyljättyksi Jumalalta. "Minä sanoin pikaisuudessani: Minä olen sinun silmäisi edestä sysätty pois, kuitenkin kuulit sinä rukoukseni äänen, koska minä sinun tykö huusin." Psalmi 31:23. Ja monessa

paikassa valittaa hän, että hän on hyljätty Jumalalta. Mutta yhtä hyvin täytyi hänen viimein tunnustaa, että Jumala oli häntä auttanut hädästä.

Näistä Davidin koettelemuksista, jotka ovat kristittyin omat koettelemukset, tulemme me oppimaan ja saarnaamaan, ettei Jumala ole hyljännyt ihmistä, mutta ihminen on hyljännyt Hänet, koska ihminen on jossakin hädässä eikä enää jaksaa uskoa, että Jumala häntä auttaa hädästä. Me emme ymmärrä, minkä tähden Jumala antaa omain lastensa joudua maalliseen ja hengelliseen hätään. Mutta me ymmärrämme ainoastaan sen verran, että jos ihmisellä ei olisi niin paljon itseyyttä, omaavanhurskautta, ei hänen pitäisi lankeeman epäilykseen yhden koettelemuksen tähden, jonka Jumala panee hänen päällensä. Mutta kärsimättömyys on myös niin suuri, että koska hän ei saa varsin tahtonsa jälkeen, mitä hän luulee tarvitsevansa, niin rupeaa hän varsin ajattelemaan, että kaikki on hukassa. Jos hän ei pääse enkeliksi tulemaan, niin lykkää omaavanhurskaus häntä epäilykseen ja panee hänen ajattelemaan, että Jumala on hänen hyljännyt. Ei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka niin pahat ovat.

Muutamat määräävät Jumalalle, kuinka suuri katumus heille pitää tuleman. Ja jos tämä katumus ei tule niin hopusti ja sillä lailla kuin he itse määräävät, niin nousee taas omavanhurskaus päähän ja sanoo: "Ei Jumala ole sinusta huolimassa, koska sinulle ei tule semmoinen tuska kuin muutamilla on." Koska Jumala taas panee jonkun tuskan ja vaivan hänen päällensä, tulee taas kärsimättömyys ja sanoo: "Ei Jumala si-

nusta huoli, koska Jumala niin kovin kurittaa.” Niin häälyväinen on ihminen, koska hänen pitää soutaman maailman tulessa ja kiusausten aalloissa, että hän luulee ihan hukkuvansa. Jos Vapahtaja vähän nukkuu haahdessa, tulee opetuslapsille semmoinen hätä, että he pelkäävät hukkuvansa. Ei heillä ole sitä ymmärrystä, ettei yksikään heistä huku niin kauvan kuin Jesus on haahdessa.

Mutta opetuslapsilla on usein niin heikko usko ja luottamus Vapahtajan päälle, että he kadottavat kaiken toivonsa niin pian kuin maailman tuuli vähän kovemmin puhaltaa kiusausten lainehtivalla merellä, eli koska epäilyksen aallot rupeavat kovemmin nousemaan ja sisälle lyömään, rupeavat he varsin valittamaan, koska “yksi syvyys pauhaa tässä ja toinen siellä, ja kaikki sinun aaltos käyvät minun ylitseni.”

Niin kuin David oli kaikissa näissä aalloissa uinut, niin saapi myös jokainen sielu, joka on sen heikon uskon haahdessa soutamassa ijankaikkisuuden rannalle, hän saapi niin kuin David olla suuressa vaarassa epäilyksen aalloissa, jossa sielun tilaisuudessa hän niin kuin David luulee olevansa hyljättynä Jumalalta. Jos tämä epäileväinen sielu saattaisi ajatella, että Vapahtaja on hänen turvanansa, ehkä kuinka kovin maailman tuuli pauhaisi, ei hän olisi niin epäileväinen ja niin pelkuri, että hän hukkuu. Mutta uskon puutos tulee usein niille murheellisille sieluille, jotka ovat oikein heränneet. Niillä on uskon puutos, jotka ovat oikein tunteneet pahuutensa ja heikkoutensa. He luulevat, ettei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka tuntevat itsensä

niin pahaksi, niin ilkeäksi ja niin pahankuriseksi. Mutta suruttomat eivät lankee koskaan epäilykseen niin kauvan kuin heillä on väärä autuuden perustus. Suruttomat ovat niin rohkeat, ettei heillä ole pelkoa ajallisesta eikä ijankaikkisesta kuolemasta, sillä ensiksi luottavat he sen päälle, että kuolema on vielä kaukana ja että he ennättävät vielä totisen katumuksen ja parannuksen tehdä ennen kuin kuolema tulee. Muutamat ovat niin siveästi eläneet, etteivät he tarvitse niin paljon syntiänsä katua. Armon varkaille ei tule katumusta siitä syystä, että he ovat jo aikaa katumuksen tehneet ja kristityiksi tulleet.

Mutta heränneelle ja katuvalle sielulle tulee usein epäily ja sen epäilyksen kanssa pelko, ettei hän ole oikealla tiellä, koska sydän on niin paha ja ilkeä ja niin paljon pahoja ajatuksia ja synnin kiusauksia kuohuu sieltä ylös. Silloin ajattelee hän, että ei Vapahtaja huoli semmoisesta, joka on niin kuin itse rietas. Omavanhurskaus nousee päähän ja salpaa hengen, ettei hän pääsisi Vapahtajan tykö ennen kuin sydän tulee hyväksi. Ei omavanhurskaus tahdo olla katuvaainen perkele, vaan hän tahtoo olla katuvaainen enkeli, ja semmoisena tulla Vapahtajan tykö. Ja koska hän ei tule katuvaiseksi enkeliksi, lankee hän epäilykseen, tekee tyhjäksi kaikki Jumalan lupaukset ja koko autuuden asian tekee hän mahdottomaksi ja rupeaa pelkäämään, että hänen sielunsa ainakin menee hukkaan ja ettei Vapahtajalla ole enää voimaa eikä tahtoa häntä auttamaan. Tämä epäily ja uskon puutos tulee siitä, ettei hän tahdo tulla katuvaaisena syntisenä Jesuksen tykö ja semmoisena vastaanottaa armoa.

Me saamme kuulla tämän päivän evankeliumista, että opetuslapset rukoi-
livat apua Vapahtajalta, koska he luuli-
vat hukkuvansa. Ja vaikka heidän pel-
konsa tuli ainoastaan epäuskosta, tah-
domme kuitenkin kehoittaa kaikkia
epäileväisiä sieluja, jotka pelkäävät, että
he hukkuvat epäilyksen aalloissa, seu-
raamaan opetuslasten esimerkkiä ja ru-
veta huutamaan Vapahtajan perään niin
usein kuin pelko ja epäily tulee, että he
hukkuvat synnin ja kadotuksen lai-
nehtivalla merellä, kussa maailman tuu-
li on paha ja kiusausten aallot nousevat
pään ylitse ja maailman rajuilma tahtoo
kaataa heidän heikon uskonsa laivan.

Rukoilkoon kaikki heikkomieliset ja
heikkouskoiset, että Herra Jesus nousisi
ja asettaisi rajuilman että he pääsisivät
hengissä kotorannalle. Niin kuin me us-
komme ja toivomme, että niin kauan
kuin Herra Jesus on laivassa, niin kauan
kuin Herra Jesus on niiden murheellis-
ten, katuvaisten, epäileväisten ja heik-
komielisten seurassa, ei pitäisi kuiten-
kaan haaksirikko tapahtuman. Vaikka
ne heikkouskoiset pelkäävät, että heidän
sielunsa hukkuu. Nouse siis armollinen
Herra Jesus ja auta niitä heikkouskoisia
opetuslapsia, jotka taistelevat epäilyk-
sen aalloissa ja maailman kovassa tuu-
lessa soutavat, ja kuule heidän huokauk-
sensa, koska he herättävät sinut ylös hä-
tähuudon kanssa. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luuk.2: 42-52

Meidän pyhän evankeliumin johda-
tuksesta pitää meidän tällä hetkellä Ju-
malan armon kautta perään ajatteleman,
minkä tähden Jesuksen opetuslapset
niin kovin pelkäävät, koska kova ilma
ja tuuli nousee merellä.

1. tutkistelemus: Mistä tulee heille se
pelko, vaikka he tietävät, että Jesus on
laivassa?

2. tutkistelemus: Mitä he tekevät,
koska he pelkäävät hukkuvansa?

Antakoon se armollinen Herra Jesus
armonsä, että kaikki ne opetuslapset,
jotka kovassa tuulessa ja rajuilmassa
purjehtivat heikon uskon laivassa, kos-
tuisivat terveenä rantaan ennen kuin epä-
uskon aallot täyttävät heidän laivansa.

1. tutkistelemus. Mistä tulee opetus-
lapsille semmoinen pelko, koska he
tietävät kuitenkin, että Jesus on laivas-
sa? Maailman lapset ovat kovin rohkeat
purjehtimaan synnin ja maailman
lainehtivalla merellä, vaikka kuinka
suuret aallot kävisivät yli heidän lai-
vansa, ja vaikka näkyväiset vaaralliset
paikat olisivat edessä, niin eivät he pel-
kää sen tähden haaksirikkoa, vaan he
levittävät kaikki lihan himojen ja ha-
lujen purjeet maailman tuulelle. Ja kos-
ka maailman kova tuuli puhaltaa nii-
den päälle, menee heidän laivansa aika
vauhtia palavain himojen ja halujen
aalloissa pohjattomuuteen. Eivät maa-
ilman lapset koskaan souda vastaan
maailman tuulta, vaan mihinkä ikänä
maailman tuuli kääntyy, sinne he myös
kääntävät keulansa, jos vielä maailman
tuuli puhaltaisi helvetin luolasta, kyllä
ne miehet sinnekin purjehtivat.

Mutta Jesuksen opetuslapset eivät
tohdi niin rohkeasti purjehtia maailman
lainehtivalla merellä, erinomattain, kos-
ka he näkevät kuinka maailman lasten
laivat molemmin puolin särkyvät ja aal-
tojen alle uppoavat ja viimein pohjat-
tomuuteen vajoavat yhtenä lastin kans-
sa. Sen tähden täytyy Vapahtajan ope-
tuslasten soutaa vastatuulella, sen täh-

den myös ei heillä ole paljon koskaan myötätuuli tässä maailmassa. Ja vaikka heidän kulkemisensa on hidas, koska heidän aivan vastatuulta pitää soutaman, olisi se kuitenkin mahdollista, että he päivän koittaessa kostuvat Punaisen meren yli, jos olisi löyhempi tuuli.

Mutta nyt nousee semmoinen kova tuuli ja rajuilma juuri keskellä merta. Maailman tuuli puhaltaa niin kovin, että meri seisoo yhtenä tuiskuna, epäilyksen aallot nousevat niin korkealle, että heikkouskoinen ei näe taivasta eikä maata, koska haaksi joutuu niiden aaltojen keskelle, ja meripedot, eli se suuri valaskala, joka nieli profeetta Joonan vatsaansa, aukaisevat kitansa ja odottavat, koska nyt haaksi täytetään epäilyksen aalloilta, niin että he pääsisivät nielemään epäileväisten ja heikkomielisten sielut. Ja se on vielä pahempi, että koska Jesuksen opetuslapset näin soutavat maailman tuulta vastaan lihallisten himojen ja halujen lainehtivalla merellä, epäilyksen aalton keskellä, viepi tuuli heidän laivansa takaperin, vaikka he pyytävät pyrkiä edeskäsin. Ei se ole siis ihme, että he viimein rupeavat pelkäämään, että heikon uskon laivansa uppoaa aaltoihin ja särkyä.

Mutta soutakaa, soutakaa rohkiasti, Jesuksen opetuslapset, ettei maailman kova tuuli ja rajuilma veisi teidän laivanne johonkuhun palavaan koskeen, johonka maailman lapset purjehtivat täydellä vauhdilla. Mutta mistä Jesuksen opetuslapsille tulee semmoinen pelko ja ahdistus, vaikka itse Herra Jesus on laivassa? On Hän kyllä laivassa, mutta Hän on nukkumassa, ja Jesuksen opetuslapset eivät raski varsin herättää

Häntä huudolla. Ensiksi he kokevat omalla voimalla potkia maailman tuulta vastaan, jos mahdollinen olisi, että he soutamalla pääsisivät iankaikkisuuden ihanalle rannalle. Kuinka he pääsevät ilman Jesuksen avutta? Koska maailman tuuli rupeaa viemään heidän laivaansa takaperin, mutta ei edeskäsin, niin tuntevat ja todistavat Jesuksen opetuslapset, että maailman tuuli, synnin virta ja kiusausten rajuilma viepi heidän laivaansa takaperin.

Viimein nousevat myös epäilyksen aallot niin korkealle, että ne rupeavat täyttämään heikkouskoisten ja heikkomielisten laivan. Silloin tulee heille suuri pelko ja epäily, että heidän sielunsa hukkuvat epäilyksen aalloissa ja että kaikki heidän työnsä ja vaivansa on hukassa eli turha. Tämä pelko tuli ensiksi epäuskosta, että vaikka itse Herra Jesus on heidän kanssansa laivassa ja he tietävät sen hyvin. Mutta niin kauan kuin Hän on nukkumassa, eivät he usko, että Hän näkee, missä hengen hädässä he ovat. Eivät he usko, sanon minä, että Hän saattaa pelastaa heidän sielunsa niin kauan kuin Hän on nukkumassa. Omavanhurskaus ja kunnia estävät heitä varsin huutamasta, koska tuulenpuuska tulee. He kokevat ensin omalla voimallansa taistella tuulen ja aaltojen keskelläsiin asti, että juuri väsyvät, ja silloin, koska kaikki oma voima on loppunut, rupeavat he pelkäämään, että heidän sielunsa hukkuu.

Tämmöinen tuska ja vaiva on Jesuksen opetuslapsilla soutuissa maailman tuulta vastaan. Eivät Jesuksen opetuslapset viitsi herättää Jesusta yhden sydämellisen rukouksen kanssa ennen

kuin kaikki oma voima on loppunut. Ihminen on semmoinen elävä, ettei hän saata itseensä nöyryyttää Jumalan edessä ennen kuin viimeinen hätä pakottaa häntä; Jumala on hänellä hätävarana. Ei hän viitsi kerjätä armoa Jesukselta ennen kuin kaikki oma voima on loppunut. Ja erinomattain, koska Jesus on nukkumassa laivassa, koska Hän ei ole kantamassa ihmistä niin kuin pientä lasta, niin luulevat opetuslapset, ettei Jesus saata heitä auttaa ennen kuin Hän herää. Se tulee opetuslasten heikkoudesta, että vaikka he olivat nähneet niin monta esimerkkiä Vapahtajan jumalallisesta voimasta, yhtä hyvin rupeivät he pelkäämään, että he hukkuvat, vaikka Jesus oli samassa laivassa, juuri vieressä yhtä hyvin pelkäsivät he, että heidän sielunsa hukkuu.

Tässä on nyt meidän silmäimme eteen pantu yksi elävä esimerkki opetuslasten heikkoudesta huikentelevaisuudesta ja epäuskosta, joka aina tahtoo seurata heitä niin usein kuin he joutuvat maailman tuulta vastaan soutamaan ja kiusausten rajuilmaan kovin taistelemaan, niin että he rupeavat varsin epäilemään, jos vanha Aadami joutuu jotakin vaivaa kärsimään, eli jos laiva ei mene niin hopusti maailman tuulta vastaan kuin he tahtovat, rupeavat he varsin pelkäämään, että hukkuminen tulee, vaikka Jesus on laivassa. Mutta koska Hän on nukkumassa, niin opetuslapset eivät jaksaa uskoa, että Hän jaksaa heitä auttaa. Epäusko on niin suuri, että he pelkäävät joka aaltoa, josta vahto pirskahtaa heidän päällensä. Yksi vähäinen puuska maailmalta saattaa heitä pelkäämään, että he menevät

pohjattomuuteen. Jos nyt Jesus olisi etempänä, että opetuslapset joutuisivat taistelemaan tuulen kanssa omalla voimalla, kuinka sitten kävisi, koska heillä on semmoinen pelko, vaikka Jesus on laivassa?

2. tutkisteleminen. Mitäs nyt Jesuksen opetuslapset tekevät, koska semmoinen tuuli ja rajuilma nousee merellä? He huutavat: "Herra auta meitä, me hukumme!" Meidän toivomme on, että Jesus on valvomassa, ja jos Hän ei ole joka hetki valvomassa, koska Hän on väsynyt taistelemasta juutalaisten ja pakanain kanssa, niin se on meidän toivomme, että Herra herää, koska opetuslapset huutavat: "Auta meitä, me hukumme!" Ei ole murheellisilla ja epäileväisillä muuta neuvoa kuin huutaa Jesuksen tykö, että Hän heräisi. Sillä nyt on jo kova ilma noussut maailman lainehtivalla merellä. Nyt on rietas suuttunut Jesuksen opetuslapsille. Nyt on se henki, jolla maailman tuulessa valta on, tullut kovan rajuilman kanssa hävittämään sitä piskuista laivaa, lossa Jesuksen opetuslapset soutavat maailman tuulta vastaan.

Rakas Vapahtaja, oletkos valvomassa? Sinun opetuslapses, ne harvat sielut, jotka sinua seuraavat Galileasta, ovat hädässä. Nouse ylös, rakas Jesus, ja auta heitä joka kerta, kun kova tuuli nousee merellä. Joka kerta, kun se henki, jolla maailman tuulessa valta on, nostaa kovan ilman maailman lainehtivalla merellä, täytyy sinun opetuslastesi, niitten harvojen sielujen, jotka ovat sinua Galileasta seuranneet, huutaa sinun tykö: "Herra, auta meitä, me hukumme!" Ja tämän huutamisen vaikuttaa se maallinen ja hengellinen hätä,

jossa he ovat. Ja koska Jesus nousee, niin Hän syystä soimaa heidän epäuskoansa. Sillä jos heillä olisi aina se usko ja luottamus Jesuksen päälle, että Hän saattaa heitä auttaa, vaikka kuinka kova ilma nousisi merellä, vaikka kuinka korkeat aallot kävisit heidän ylitsensä, jos, sanon minä, opetuslapsilla olisi siinä se usko ja luottamus Jesuksen päälle, vissimmästi he saattaisivat suuremmalla voimalla taistella maailman tuulen kanssa.

Mutta he ovat heikkouskoiset ja pelkurit, ja sen tähden Jesus soimaa heitä. Jos muutampi ei tule varsin enkeliksi, niin lankee hän epäilykseen. Koska muutampi ei saa niin suurta tuskaa ja omantunnon vaivaa kuin hän itse määrää, niin tulee omavanhurskaus ja sanoo: "Ei Jesus ole laivassa. Ei Hän ole nukkumassakaan haahdessa. " Jos muutampi ei saa ilmoituksia taivaasta, niin sanoo omavanhurskaus: "Ei Jesus ole laivassa." Koska muutampi tuntee kiusauksia armonmerkin jälkeen, niin sanoo omavanhurskaus: "Ei Jesus ole laivassa." Kyllä me olisimme hyvät kristityt kaikki, jos ei nousisi kova tuuli ja rajuilma koskaan merellä. Jos ei olisi kiusauksia ja vastuksia hänellä elämän tiellä. Jos aina olisi hyvä sää ja myötätuuli merellä, niin me olisimme hyvät kristityt kaikki.

Mutta koska meidän pitää soutaman vastatuulta ja taisteleman niitten aaltoin kanssa, joita rietas ylös nostaa, niin tulevat Jesuksen opetuslapsille epäilykset ja peljästykset. Välistä maailma, ja välistä rietas pilaa meidän kristillisyytemme, niin ettemme näe muuta kuin kuolemata ja helvettiä meidän silmi-

emme edessä. Ei silloin ole muuta turvaa kuin huutaa: "Herra, auta meitä, me hukumme!"

Mutta maailman lapset purjehtivat rohki iankaikkisuuteen, huutavat: perkele ja saatana, sivuitse mennessänsä. Juovat pirun paskaa ja pilkkaavat Jesuksen opetuslapsia, ja sanovat: "Te olette hullut, jotka ette tohdi purjehtia niin kuin me." Vieläpä maailman laivassa on itse rietas perämiehenä, joka on tehnyt heitä niin sokeiksi, ettei heidän pidä näkemän sitä synnin virtaa, joka viepi heitä siihen palavaan koskeen. He ryyppäävät pirun paskaa ja trallaavat, koska he lähtevät ulos haminasta, ja koska he tulevat uneliaaksi, panevat he maata ja antavat perämiehen laskea karille. Ja siinä särkyy heidän laivansa.

Muutamat hukkuvat varsin, ja muutamat vajoavat pohjattomuuden aalloissa. Muutamilla näkyvät vain kädet ja pää ylhäällä, ja silloin he kyllä huutavat Jesuksen opetuslapsille, joita he ovat ennen pilkanneet. He huutavat viimeisessä hengen hädässä: "Rakkaat Jesuksen ystävät, tulkaat meille avuksi!" Mutta Jesuksen opetuslapset vastaavat: "Se on hiljainen hätä, koska ette ennen ole huutaneet."

Niin soutakaat siis, te murheelliset Jesuksen opetuslapset, ja huutakaat Jesuselle: "Herra, auta meitä, me hukumme!" Ja silloin nousee Hän ja Hän asettaa meren ja ilman, ja tyven tulee.

Ja Herra Jesus, ole köyhäin opetuslasten turva vielä viimeisessä hengen kilvoituksessa. Ja anna heidän kostua iankaikkisuuden rauhan haminan. Amen. Jesus siihen auttakoon. Amen.

Sillä Hän on heitä koetellut, vaan mitä se auttaa, jollei ylön katsova vitsa tule.

Hesek. 21: 13.

Profeetta Hesekiel saarnaa näin Israelin suruttomalle kansalle, jonka Jumaa oli usein koetellut ja antanut maalliseen hätään tulla, että he sen koettelemuksen kautta heräisit synnin unesta. Mutta profeetta sanoo: “Mitä se auttaa, että Jumala heitä koettelee, koska he katsovat Jumalan armollista kuritusta ylön eli paatuvat kurituksen kautta? Se sana “jollei ylönkatsova vitsa tule” on työläs ymmärtää, mutta Raamatun selittäjät luulevat sen ylönkatsotun vitsan olevan ihmisten omassa povessa. Koska nimitäin Jumala koettelee ja kurittaa suruttomia maallisten vastoinkäymisten kautta, katsovat he sen kurituksen ylön, niin kuin lapset katsovat ylön vanhemman ja paatuvat, jos hän ylön pienellä ja kelvottomalla vitsalla heitä kurittaa. Sillä muutamat paatuneet lapset sanovat vanhemmalle: “Piekse jo oikein, että se tuntuu! Mitäs näin pienellä vitsalla kuritat?” Tämä on se ylönkatsottu vitsa. (— kaksi epäselvää riviä —)

Se näyttää kyllä niin kuin olisit juudalaiset katsoneet ylön Jumalan maallista kuritusta, koska hän pieksi heitä ylönkatsotulla vitsalla. Ei vaikuttanut heissä sota, nälkä, tauti ja kovat ajat, ei vaikuttanut heissä maanpakolaisuus ja vankeus. Jos he joskus tulit siihen ulkomaaiseen synnin tunnustukseen: “Me olemme rikkoneet meidän isämme kanssa” ja rupeisit viimein uskomaan, että profeetat on saarnanneet oikein, ei tämä synnin tunnustus vielä tullut sydä-

mestä, että siitä olis oikia katumus tullut. Ja vaikka he viimein rupeisit uskomaan, että profeetat ei ole puhuneet tuuleen, ei he kuitenkaan niin ymmärtäneet profeettain kirjoituksia Messiaksesta eli siitä tulevaisesta Vapahtajasta, että he olisit uskoneet yhden hengellisen Vapahtajan päälle, vaan sitä maallista onnea, rikkautta, kunniaa ja hyviä päiviä he luulit voittavansa sen luvatus Vapahtajan kautta.

Niin on kohta joka surutoin ihminen paatunut, koska maalliset vastoinkäymiset tulevat, jolla Jumala heitä koettelee ja kurittaa, että he rupeisit katumaan syntiänsä ja hakemaan tavaroita, joita koi ei syö eikä varkaat kaiva ja varasta. Koska juuri kuoleman hätä tulee, tunnustavat he, että he ovat huonolla tiellä, ja että kristityt on oikein saarnanneet. Mutta mistäs surutoin ihminen silloin ottaa lohdutuksen, koska hän on kaikkein elinaikanansa elänyt suruttomuudessa ja pilkannut kristityitä, niin kuin suruttomat juudalaiset pilkkasit profeetaita sanoen: “Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sana.”

Kyllä kaiketi suruttomat juudalaiset rupeisit uskomaan profeetaita heidän kuolemansa jälkeen, mutta miksis silloin ei uskoneet, koska profeetat olit vielä elämässä? Miksi silloin katsoit ylön Jumalan vitsausta, koska oli vielä katumuksen armo? Niin se käypi vielä nytkin suruttomille ja pois langenneille, että he saavat kyllä huokata kuoleman kivuissa: “Minä olen huonolla tiellä. Ei Jumala kuule minun rukouksiani. Minun täytyy mennä siihen paikkaan, josta ei tulla jällens.” Näin on täytynyt moni surutoin näinäkin aikoina huokata ja va-

littaa kuolinvuoteella: “Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, ja koska me tulemme pois, niin ei tulla jälleensä.” Eli niin kuin Salomo matkii heidän puhettansa: “Me olemme vahingollisia retkiä vaeltaneet. Ei meille ole vanhurskauden aurinko koittanut.”

Tämä tulee siitä, että suruttomat ovat silloin ylönkatsoneet Jumalan sanaa ja sakramenttia, koska heitä on kutsuttu parannukseen. He ovat silloin nauraneet ja pilkanneet kristityitä, koska heidän olis pitänyt itkemän ja parkuman. He ovat silloin ylönkatsoneet Jumalan armollista kuritusta, koska etsikon alka on ollut. Sen tähden täytyy heidän kuoleman aikana valittaa, että Jesus on kaukana ja ettei Jumala enää kuule heidän rukouksiansa. Nyt olis vielä aika nousta ylös synnin unesta. Nyt olis vielä aika ruveta huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle. Nyt olis vielä yksi lyhykäinen armonaika. Jos suruttomat ja armonvarkaat ottaisit paremmin vaarin armonajasta kuin tähän asti on otettu, koska äkilliset kuolemantapaukset ovat kuuluneet myös tässä seurakunnassa, ja voimallinen parannuksen huuto on kuulunut muutampain kuolevaisten suusta.

Jumala on myös ulkonaisesti vit-sallansa kurittanut maakuntaa, jollei ole tämä “ylönkatsottu” vitsa ylön pieni, ettei se vaikuta mitään paatuneitten su-lissa, että Jumalan täytyy sanoa, niin kuin muinen profeetan Hesekielin suun kautta: “Hän on heitä koetellut, mutta mitä se auttaa, jollei ylönkatsova vitsa tule?” Ylönkatsottu vitsa on tämä maallinen kuritus ollut sekä vanhassa että uudessa Testamentissa. Ei ole moni sen kautta alennut. Ylpeys on jo Moseksen

aikana ollut hirvittävä, koska ihmisen lapset aina napisit Mosesta vastaan, joka oli näkyväinen heidän silmänsä edessä. Mutta Jumalata vastaan se kuitenkin on kansan napiseminen, sillä Jumalan viha julmistui, koska ylpeyden henget toruit Moseksen kanssa, ja muutamat putoisit elävänä helvettiin nahkoinensa ja karvoinensa.

Samuelin aikana rupeis se ylpiä kansa ylönkatsomaan Samuelia, joka oli Jumalan profeetta. Silloin sanoi Herra: “Ei ne ole sinua ylönkatsoneet, mutta minua net on ylönkatsoneet. Eliaksen aikana rupeis se jumalatoiminnan kuningas Ahab soimaamaan Eliasta, että hänen tähtensä olit nöyrät ajat tulleet. Eiköhän vielä nytkin saatanan joukko ole siinä uskossa, että kristittyin tähden Jumala rankaisee maata nöyrällä ja kalliilla ajalla, ja kristillisyyden tähden on köyhyys tullut. Kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat.¹ *** Se kristittyin (vainooja) Nero sytytti (kaupun)gin palama(an ja) sanoi pakana(Illiselle) kansalle, että (kristityt) sytytit kaupun(gin). Kaikki näm(ät surut)toman kansa(n kau)histavaiset te(ot ovat) kirjoitetut yl(ös tämän)aikaisille suru(ttomil)le ja paatuneil(le kau)histavaiseksi e(simerkiksi,) /ettei - - - ...myös maallise(ssa hädäss)ä, opetuslap(set saattav)at kuitenkin (---h)uudollansa he(rättää) Jesus-ta. (-----)la, kos...—***/

Te Jesuksen opetuslapset, huutakaat te kuitenkin Jesuksen perään kaikissa teidän hädissänne ja tuskissanne. Herättäkää häntä ylös hätähuudollanne, koska kuoleman pelko tulee, koska epäilyksen aallot rupeevat täyttämään sitä pientä laivaa, jossa te olette soutamassa

ijankaikkisuuden rannalle. Huutakaat niin korkialla äänellä, että Jesus herää. Minä uskon, ettei ole Jesus niin syvään uneen nukkunut, ettei hän kuule hätäntyneitten opetuslasten huokaus(ta), koska he sanovat hänelle: "Herra, auta meitä!" Minä uskon, että hän nousee asettamaan lainehtivan meren suuret aallot, ja hän asettaa tuulen ja meren armonsa voimalla. Kuule, sinä suuri tuulen ja meren asettaja, peljästyneitten opetuslasten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Tämän päivän evankeliumista kuulemme, että Jesuksen opetuslapset olit hädässä ja luulit hukkuvasi, vaikka Jesus oli laivassa. Mikä ylösrakennus mahtaa nyt siitä tulla Jesuksen ristin vihollisille? Jos me nyt saarnaisimme suruttomille, että Jesuksen opetuslapset olit epäuskoiset, että he luulit hukkuvasi, vaikka Jesus oli laivassa, niin muutamat suruttomat pääsevät sen kautta vahvistamaan sitä väärää järjestystä, kuin heillä on, että opetuslapset olit pelkurit, että he pelkäisit kuolemata. "Eipä net olleet valmiit kuolemaan, niin kuin muutamat heränneet ovat kerskanneet, että het on valmiit."

Niin saarnaavat ne suruttomat, jotka ovat oikein rohkiat pilkkaamaan kristityitä. "Pelkäsitpä opetuslapset kuolemata, vaikka Jesus oli laivassa. Eipä niillä ollut niin suuri rohkeus kuolemata vastaan kuin muutamilla kristityillä, jotka sanovat itsensä valmiiksi." Meidän täytyy siihen vastata niin, ettei ole koskaan ollut niin suuri rohkeus kristityillä kuin muutamilla paatuneilla, jotka menevät päätänsä myöten kuolemaan, vaikka

kuinka vaarallinen paikka olis. Sillä ei paatuneet pelkää kuolemata ennen kuin he juuri sulaan putoovat. Se on nähty monta kertaa, että paatuneet ei pelkää kuolemata, vaikka mikä vaarallinen paikka olis, sillä niillä on niin suuri voima ja itse päällensä luottamus, ettei he pelkää mitään. Ei heillä ole pelko kuolemata, eikä ole heillä pelko Jumalasta, eikä myös vihollisesta.

Mutta ei Jesuksen opetuslapsilla ole koskaan semmoinen jalo rohkeus kuin muutamilla paatuneilla on. Sillä Jesuksen opetuslapset näkevät kyllä, kussa vaarallinen paikka on. Ei he mene prameudellansa ja ylpeydellensä näkyväiseen vaaraan. Toiseksi merkitään nyt, että Jesuksen opetuslapset avuksensa huutavat Jesusta hengen hädässä, mutta jumalattomat kiroovat, koska joku vahinko tapahtuu. Ja jos vielä joku surutoin rupeaa huutamaan Jesuksen perään kuoleman hädässä, ei hän kuitenkaan huuda niin, että Jesus kuulee. Ja millä uskalluksella hän mahtaa huutaa Jesuksen perään, joka on Jesusta kaikkena elinaikanansa pilkannut ja ylänkatsonut? Se katumaton ryöväri rupeis kuoleman hädässä rukoilemaan Jesusta, mutta se rukous tuli pilkkaamiseksi, vaikka ei ollut pilkkaamamieli. Ja minkä tähden se rukous tulee pilkkaamiseksi? Sen tähden, ettei hän uskonut Jesuksen päälle. Sillä hän sanoi: "Jos sinä olet Kristus, niin auta itseäs ja meitä."

Ei auta siis suruttomia ja paatuneita se väärä usko, että kuin Jesuksen opetuslapset pelkäisit kuolemata silloin, ei ole net muut kuin villihenget ja hengelissä ylpeydessä, jotka sanovat itsensä

valmiiksi, sillä ei ollut vielä silloin Jeesuksen opetuslapset valmiit kuolemaan. Vaikka muutamat armonvargaat tällä ajalla ottavat opetuslapsia kristityksi ennen Vapahtajan kuolemata, mutta se on kokonansa turha luulo, jolla armonvargaat lohduttavat itsensä, koska he kuolleella uskolla nojaavat opetuslasten uskon päälle, joka oli ennen Vapahtajan kuolemaa.

Armonvargaat tuntevat, että opetuslasten kristillisyyks oli saman kaltainen kuin armonvargailla bruukaa olla. Niillä oli kostonpyyntö, niin kuin armonvargailla. Niillä oli mailma kokonansa sydämessä, niin kuin armonvargailla bruukaa olla. Niillä oli sydän muuttumaton, niin kuin armonvargailla. Ei niiden opetuslasten katumuksesta ole mitään kirjoitettu ennen kuin Jeesus kuoli. Vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen on opetuslapsille tullut sydämellinen muret. Ja tämä muret valmisti heidän sydämitänsä vastaan ottamaan Jeesuksen ylösnousemisen voimaa. Mistäs tulee nyt armonvargailla semmoinen ilo kuin Jeesuksen ylösnouseminen vaikutti heissä? Armonvargailla on hankasydämet, jotka ei tunne murettu Jeesuksen kuolemasta eikä tunne iloa hänen ylösnousemisestansa.

Älkää luottako, suruttomat ja armonvargaat, sen päälle, että Jeesuksen opetuslapset pelkäisit kuolemata, sillä ne olit vielä suruttomat silloin. Ei ne olleet vielä kristityt, sillä ne samat Jeesuksen opetuslapset menit jälkeen ilolla kuolemaan, koska vaino tull kristittyin päälle. Silloin ei peljänneet opetuslapset kuolemata. Silloin oli kuollut usko loppunut, ja elävä usko oli tullut sijaan. Sil-

loin oli kuoleman pelko loppunut. Silloin oli Herra Jeesus vahvistanut heidän uskonsa, että saatoit ilolla ja riemulla kuolla Jeesuksen nimen tähden.

Nyt ovat kaikki suruttomat ja armonvargaat saaneet kuulla, että opetuslapsilla ei ole ollut elävä usko silloin, koska he pelkäisit kuolemata, mutta vasta jälkeen tuli heille elävä usko, koska he sait Pyhän Hengen. Ja me olemme kuulleet, että kuoleman pelko katois vainon aikana. Silloin he menit ilolla kuolemaan Jeesuksen nimen tähden. Eikä myös niillä kristityillä, jotka taudin kautta (ovat) kuolleet, ole kuoleman pelko ollut, vaan net on ottaneet kuoleman enkelin vastaan ilolla ja riemulla. Niin kuin myös näinä aikoina muutamat kristityt ovat nähtävästi ilolla kuolleet, jota ei suruttomakaan saata kieltää.

Mutta suruttomain kuolemasta on jäänyt semmoinen tunto, että muutamilla ei ole tuntokaan herännyt kuolinvuoteella, ja muutamilla on tunto herännyt, mutta ei jaksaneet uskoa, että he olisit tunteneet armoa. Usiammat ovat valittaneet, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa; heidän on täytyntuomita itsensä kuolinvuoteella. Ja se omantunnon tuomio ei ole tainnut muuttua kuoleman jälkeen. Harvat ovat päässeet ahtaasta portista sisälle, joille Jumala on antanut katumuksen armoa pitkällisen sairastamisen kautta. Ja ne raukat, jotka ovat armon tilasta langenneet, niille on tullut vielä raskaampi tuomio kuolinvuoteella. Net ei ole saattaneet heräämättömällä tunnolla mennä ijanikaikkisuuteen, ei ne ole saattaneet entisiä Jumalan Hengen töitä kaataa, mutta he ovat tunnustaneet tä-

män kristillisyyden oikiaksi, vaikka he ovat tuominneet itsensä.

Ajatelkaat nyt perään, kaikki suruttomat ja armonvargaat, niin myös pois langenneet, kuinka lyhykäinen tämä armonaika on ja kuinka pian se loppuu. Vaikka kuinka onnellinen olis ihminen tässä mailmassa, ei hän saa kuitenkaan nautita tämän mailman hyvyyttä kauvan. Hänen täytyy jättää kaikki, mikä hänelle on rakas ja kallis mailmassa, olkoon tavara, ilo eli hekuma, hänen täytyy net kaikki jättää ja lähteä pitkälle matkalle. Mikäs ilo hänelle tulee ijankaikkisuudessa, koska rakkaimmat kappaleet jäävät tähän mailmaan, ja hän itse lähtee toiseen mailmaan, ja ei ole armonajassa koonnut sen kaltaisia tavaroita, joita koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta. Jos muuta helvettiä ei olis, täytyy hänen kuitenkin olla alinomaisessa murheessa, tuskassa ja köyhyydessä, koska hän tulee tyhjänä ja paljaana ijankaikkisuuteen. Ja rakkaimmat kappaleet ovat jääneet tähän mailmaan, joita hän ei saa ikänänsä takaisin.

Katsokaat, mikä hätä tuli opetuslapsille, vaikka Jesus oli laivassa, mutta ei ollut vielä sydämessä, koska sydän oli tarttunut mailmaan. Niille tuli silloin kova pelko kuolemasta sen tähden, että heillä oli väärä usko, vaikka se oli bokstavin jälkeen oikia usko. Sillä niillä oli semmoinen usko, että Jesus oli Jumalan poika ja mailman Vapahtaja, jonka piti Israelin lunastaman pakanain vallan alta ja kaikesta maallisesta hädästä. Mutta ei tämä usko saattanut heitä valmistaa kuolemaan, sillä se oli ainoastans yksi luulousko, ja vielä sit-

tekin väärä, koska he luulit Vapahtajan kautta voittavansa mailman tavaroita, kunniata ja hyviä päiviä.

Semmoiseen uskoon menisit mielellänsä kaikki suruttomat ja armonvargaat. Jos heille saarnattaisiin semmoinen evankeliumi, että Kristuksen kautta te voitatte suuren tavarain ja kunnian mailmassa, niin pakanat menisit varsin siihen uskoon. Mutta jos niin saarnattaisiin suruttomille, että Kristuksen kautta te tulette vihatuksi ja vainotuksi mailmalta, siihen uskoon ei mene yksikään kääntymätöin ihminen. Vaikka se on tosi, mitä Jesus sanoo opetuslapsilensa: "Etsikää ensinnä Jumalan valtakunta ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan." Sillä rietas se on, joka tekee ihmisiä köyhäksi. Ja kaikki ihmiset tulisit hyvin aikaan elatuksen puolesta, jos he käyttäisit ruumiin ja sielun voimat oikein nuoruudesta saakka. Mutta oikiat kristityt ei rukoile enemmän Jumalalta, kuin että jokapäiväinen leipä olis, sillä he tuntevat, että tämä ** maallinen tavara ei auta heitä kauvas, vaikka kuinka paljon olis. Sen tähden ei ole opetuslapset helluntaipäivän jälkeen huolineet maallisesta tavarasta. Vaikka Simon noita tarjois Pietarille rahaa, että hänki sais Pyhän Hengen lahjan, mutta ei Pietari huolinut.

Meillä on toivo ja uskallus Jumalaan, että oikiat Jesuksen opetuslapset, jotka kääntymättömässä tilassa pelkäävät kuolemata, vaikka Jesus on laivassa, pitää kääntymisen ja uuden syntymisen jälkeen, koska ovat Pyhän Hengen saaneet, tuleman valmiiksi kuolemaan, niin että he saattavat sanoa Jobin kanssa:

“Minä tiedän minun lunastajani elävän.” Ja Paavalin kanssa: “Minä halajan eritä täältä ja olla Kristuksen kanssa, joka paljon parempi olis.”

Niin on meidän toivomme, että vaikka mailma kovin pakkaa kristitynki sydämeen, ja epäilyksen aallot tahtovat upottaa sen pienen laivan, jossa Jesus makaa, jossa opetuslapset soutavat, pitää heidän kuoleman kauhistuksessa herrättämän Jesusta hätähuudollansa. Ja Jesus nousee ylös ja asettaa tämän mailman tuulen ja nuhtelee epäilyksen aallot, ** että tulee tyven lainehtivalla merellä, ja epäilyksen aallot asetetaan. Ja Jesuksen opetuslapset pääsevät soutamaan rauhan haminaan, joka on toisella puolella merta, jossa he saavat levätä ja nautita Jesuksen armollista läsnä olemista, ja kuulla joka päivä hänen opetuksiansa ja nähdä niitä suuria ihmeitä, joita hän tekee kansassa. Ja viimein saavat he veisata siinä uudessa Jerusalemissa Hoosianna Davidin Pojalle. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 24. ** -merkkien väli loppupuolella on hävinnyt käsikirjoituksesta (=yksi lehti). Se osa on otettu Häklin julkaisusta.

¹ Käsikirjoituksessa ***-merkkien väli on lehdellä, josta on repeytynyt 2/3 pois. Sulkeissa oleva kirjoitus on ”arvelua”.

Herra puhui Mosekselle sa-
noen: ”Käske Israelin lasten
tuoda sinulle selkeätä öljy-
puun öljyä, puserrettua ulos, valais-
tukseksi, joka aina pitää lampuissa
sytytettynä oleman.” 3 Mos. 24: 1,2

Jumala oli vanhassa Testamentissa asettanut sen kaltaisen jumalanpalveluksen Israelin lapsille, että heidän piti silmillänsä näkemän ja korvillansa kuuleman ja sormillansa koetteleman ja kielellänsä maistaman jotakin luonnollista välikappaletta, että he paremmin muistaisivat Jumalaa. Mutta huono oli muisto heillä, niin kuin nytkin näkyy olevan huono muisto suruttomalla kansalla siitä, mitä Jumalaa koskee.

Yksi luonnollinen välikappale oli lamppu, jonka piti palaman pimeyden aikana seurakunnan majassa eli kirkossa, joka siihen aikaan oli vain pikkuinen huone, jota kannettiin mukana joka paikassa, missä Israelin seurakunta vaelsi. Ja tämä palava lamppu Jumalan huoneessa eli luonnollinen ylösvalaistus eli valkeus kirkossa merkitsi, että Jumala on aina valkeudessa, ja seurakunnan eli Jumalan kansan, jonka majassa lamppu palaa, pitäisi niin valvomassa oleman, ettei uskon lamppu pääsisi sammumaan.

Mutta tämä surutoin kansa ei huoli nyt siitä uskon lampusta, vaan katsoo ainoastaan luonnollista lamppua. Niin nytkin suruttomat katselevat kynttilöitä, jotka kirkossa palavat, mutta eivät huoli siitä kynttilästä, joka pitäisi ylösvalaisteman heidän pimeän sielunsa. Heidän mielestänsä on kaunista nähdä, kun kynttilät palavat kirkossa. Mutta se hengellinen valkea on heidän mielestänsä

niin kuin riettaan hengen tuohusvalkea. Sitä hengellistä valkeata he pelkäävät ja vihaavat ja tahtoisivat sammuttaa, jos vaan saattaisivat. Niin myös ovat Israelin lapset mielellänsä suoneet, että lamppu palaa kirkossa koko yön.

Mutta hengellinen valkea oli aina vihattavana, sillä sen kautta tulivat pahat ja häpeälliset työt ilmi. Mooses ja profeetat ilmoittivat heidän pahat työnsä ja niiden sielussa oli aina uskon lamppu palamassa, mutta se lamppu oli niin kuin riettaan hengen tuohusvalkea sokean ja pimitetyn kansan mielestä. Eivät he viitsineet sitä valkeaa nähdäkään, niin kuin nytkin surutoin kansa, joka luonnollisesti pimeydessä vaeltaa, vihaa valkeutta ja rakastaa pimeyttä, sillä heidän työnsä ovat pahat. Huorat ja varkaat vihaavat valkeutta ja rakastavat pimeyttä. Eivät he tohdi huorata ja varastaa siinä huoneessa, jossa kynttilät palavat. Jos joku tulee kynttilän kanssa siihen huoneeseen, jossa huorat ja varkaat ovat, niin he tahtovat heti sammuttaa kynttilän. Lamppu seurakunnan majassa Jumalan asetuksen jälkeen piti palaman koko yön. Sen piti oleman seurakunnassa todistukseksi, että uskon lamppu oli palamassa Mooseksen ja profeettain sydämessä, vaikka pimeys oli muutoin joka paikassa.

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan lampusta, jolla morsiamen piit vastaanottavat ylkää. Mutta muutaman lampussa ei ole öljyä ja sen tähden heidän lampunsa sammuvat. Meidän pitää laveammalta puhuman niistä lampuista, mutta rukoilkaamme valkeuden Isää, että Hän antaisi meidän ymmärtää, mitä nämät lamput merkitsevät. Kuule, tai-

vaallinen Ylkä, köyhän morsiamen huokaus! Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Evankeliumi Math.20: 1-16

Luetun evankeliumin johdosta pitää meidän perään ajatteleman, minkä tähden tyhmäin neitseitten lampuissa ei ole öljyä. Tyhmät neitset ovat ilman epäilemättä semmoiset kristityt, jotka me armonvarkaiksi kutsumme, joiden omatunto on vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti, että pahat ja häpeälliset työt olisivat ilmi tulleet. Ne ovat semmoiset armonvarkaat, jotka sanovat: "Ei tarvitse kukaan syntiä maailmalle huutaa." Niiden synnit ovat siis salatut pimeydessä ja kunnian takana, mutta he ovat kuitenkin omistaneet varkein Jumalan armolupauksia, ja niillä on siis usko luja niin kuin pahta. Mutta koska huuto tulee, se on, koska kuolema alkaa puserutamaan heidän sydäntänsä, näkevät he, että heidän lampunsa sammuvat, eli he tuntevat, etteivät he jaksaa uskoa. Silloin vahtaavat he kristittyin päälle toivoen, että he jaksaisivat heidän lampunsa sytyttää palamaan. Mutta mistäs tulee niille se voima, koska viisaat ja tyhmät makaavat sekaisin? Ei jaksaa kristityt sytyttää tyhmäin lampuja, koska niillä viisailta ei ole enempi öljyä, kuin mitä he itse tarvitsevat.

Ei ole siis nämä tyhmät neitset semmoiset umpi- ja törkisuruttomat, jotka seisovat kokonansa pimeydessä ulkona ja kurkistelevat glasireijistä, kuinka häitä pidetään, vaan ne tyhmät neitset ovat semmoiset armonvarkaat, joilla on jotakin kristillisyyden varjoa. Ja on niil-

lä muutamanlaisia koettelemuksiakin, mutta eivät ne kuitenkaan ** sovi kristittyin kanssa.

Katsokaat nyt perään, te tyhmät neitset, kuinka teille käypi, koska huuto tulee! Teidän lampunne sammuvat, vaikka teillä on usko niin kuin rauta, silloin kun ei ole mitään hätää. Mutta koska huuto tulee, niin silloin alkaa usko puuttumaan. Silloin sanovat he viisaille: "Antakaat meille teidän öljyistänne, sillä meidän lampumme sammuvat!" Semmoiset armonvarkaat hankkivat kristityitä tykönsä kuolinvuoteessa toivoen, että he saattaisivat niin puhutella heitä, että he pääsisivät uskomaan. Mutta ei niillä ole semmoinen sydän kuin suiteva kynttilän sydän, joka syttyy palaamaan, kun joku voimallinen henki puhalttaa sen päälle. Semmoinen sydän on viisailta neitseillä, että se on niin kuin suiteva kynttilän sydän, jota Herra ei ole aikonut sammuttaa.

Mutta armonvarkaan sydän on kova alta, vaikka se on pehmeä päältäpäin; sillä ei ole lamppu sammunut. Mutta rietas on sytyttänyt heihin vihan kristityitä vastaan, kuten kaikille on tunnettu, että semmoiset armonvarkaat eivät sovi kristittyin kanssa. Eivät he tule kristittyin kokouksiin, ei he tahdo kanssakäymistä pitää kristittyin kanssa. Totisesti he kantavat rautanaulaa sydämesänsä, joka viimein ruostuu. Uskon he tunnustavat, mutta uskon voiman he kieltävät. He pitävät semmoista luuloa, että hekin ovat samassa huoneessa, ja he odottavat yljän tulemista. Mutta koska huuto tulee, havaitsevat he, ettei ole öljyä lampuissa. Ei se usko kestä kuolemassa, vaikka se oli ennen vahva kuin

rauta. Mutta ne raukat eivät tiedä, että se on kuollut usko. Ei suruttomat tarvitse sen tähden iloita, että armonvarkaille käypi väärin, sillä paatuneet menevät rohki helvettiin ja sanovat: "Emme tahdo ulkokullatuiksi tulla. Emme sano itseämme paremmiksi kuin olemme." Ja olkoon se heidän kerskauksensa. Maailman ruhtinas kiittäköön teitä sen totuuden edestä! Ja teidän pitää kerran näkemän, ketä te olette pistäneet! Mutta se suuri Ylkä on pian tuleva suurella kunnialla eroittamaan lampaat vuohista. Aamen.

Jäljennös Kolarin kirkonarkiston kokoelmasta.

** -merkistä alkaen Uuden Postillan mukaan.

Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille: ”Te olette Jumalan pelto ja Jumalan rakennus.

(1.Kor.3: 9)

Ja monessa paikassa Raamatussa verrataan ihmisen sydän peltoon, jonka päälle Jumalan Henki tekee työtä, että se tulis hedelmälliseksi ja kantais taivaan valtakunnalle jonkun hyvän hedelmän. Mutta peltomaa on monenlainen, ja monen kaltaiset ovat ne peltonbruukiin¹ kuuluvaiset aseet ja välikappaleet, joilla pelto kuokitetaan, käännetään ja korjataan. Ja pellossa kasvaa, ei ainoastans ne siemenet, jotka siihen kylvetään, vaan Jumalan pellossa kasvaa myös orjantappuroita ja ohdakkeita. Muutampi paikka pellostä on kova, karkia maa ja kivistö, johon ei pysty rautakanki. Muutampi peltomaa on pehmiämpi, muutampi tuore, jossa paljon roskaa kasvaa seurassa, ja muutampi paikka on kuiva hietamaa, joka ei tunne höyryä. Jos me nyt ottaisimme tätä Jumalan peltoa tutkinnon alle, niin ensin nä syynätään peltomaa, toiseksi katsotaan, minkä kaltaiset peltomiehet ovat, ja kolmanneksi kysytään perään, minkä kaltainen vuosi on tullut.

Mutta ei ole joka hietämäki eikä myös ole joka rapakkojänkkä sovelias peltomaaksi. Ihmiset valittevat parhaat paikat peltomaaksi, koska uusi talo raketaan. Mutta vaikka kuinka valitaan peltomaa, ei ole yksikään peltomaa niin hyvä, ettei se tarvitse kyntämistä, kääntämistä ja korjaamista ennen kuin se tulee hedelmälliseksi. Muutampi peltomaa on niin kova ja niin kankia, että siihen tarvitaan rautakanki, ennen kuin ne

isommat kivet saadaan liikkumaan. Ja joka rupee kivistöhön peltomaata kiskomaan, saapi kyllä raskasta työtä tehdä ja rautakangen usein liikuttaa, eikä sen tähden tule syllän verta maata päivässä korjatuksi. Mutta koska semmoinen maa on kerran korjattu, tulee siihen paras peltomaa, jos Jumala antaa kastetta taivaasta. Mutta kuivina vuosina ei tule sen kaltaiseen maahan mitään.

Parempi vuosi tulee tuoreeseen maahan, koska kuiva kesä on, mutta tuoreessa maassa kasvaa myös paljon vesiheiniä, paljon ohdakkeita ja orjantappuroita, jotka tukauttavat sen hyvän siemenen. Ja koska paljon vettä sataa taivaasta, kasvaa tuoreessa maassa ainoastans olkia ja vesiheiniä. Muutamat peltomiehet freistaavat myös peltoa kuokkia aivan rapakkojänkkään, mutta siinä on vielä suurempi vaiva kuin vuoren kukkulalle peltoa tehdä. Kuitenkin on välistä jänkkään tullut pelto, koska ensinnä syvät gravit² kaivetaan, että jänkkä pääsee kuivumaan, ja sammal poltetaan ja kiviä vedetään pohjaan. Ja jos semmoinen pelto, joka jänkkään on tehty, rupeaa kasvamaan, niin se antaa runsaasti hedelmän. Ei kuitenkaan pohjan maalla ole usein tullut vuosi jänkkäpellosta, sillä ilma on pohjan maalla kylmä ja raskas. Mutta jos se suuri Luoja antaa armon aurinkonsa paistaa pitemmän ajan, olis se mahdollinen, että jänkkäkin tulis hedelmälliseksi.

Mutta paras peltomaa on Sionin vuorella, joka ei ole ylön korkia eikä taas ylön matala eikä myös ylön tuoret. Sillä profeetta Esajas sanoo, että vuoret ja kukkulat pitää alettaman ja laaksot pitää korotettaman, ja mitä on tasoittamatta,

pitää tasoitettaman ja silitettämän. Mutta se pelto, joka on jänkässä, on vilun arka, joka on korkian vuoren kukkulalla, tahtoo kuivettua, joka on tuoreessa ja lihavassa maassa, siinä on paljon orjantappuroita ja ohdakkeita. Mutta se pelto, joka on Sionin vuorella, se antaa satakertaisen hedelmän.

Mitä ilmaan tulee, jossa pelto pitää kasvaman ja viherjötsemän, niin me kuulemma 1. Kuningasten kirjasta 19 : 11, ettei Herran Henki ole kovassa tuulessa eikä maan järjestyksessä eikä tulen liekissä, mutta hienossa tuulen hyminässä. Hiljainen tuuli on siis paras ilma pellolle. Koska armon kastet sataa taivaasta ja sen päälle tulee auringon paistet, niin pelto parhaiten kasvaa. Mutta täällä pohjan maalla ei ole usein auringon paistetta. Kuitenkin kasvaa pelto hiljaksens pilvisäällä, ja myös yöllä kasvaa täällä pelto sen valon tähden, joka on pohjan maalla kesällä, erinomattain johanneksen aikana. Mutta ehkä millinen peltomaa on, ei se anna kuitenkaan hedelmätä ilman viljelemättä. Ja se tulee paljon sen päälle, kuinka peltomiehet viljelevät peltomaata.

Laiskat peltomiehet ei vihti oikein bruukata maata, vaan ne kuokkivat tyhjää³ päältäkäsin, ja siihen kääntymättömään maahan he viskaavat muutampia siemeniä, joita he ovat ostaneet mailman porvarilta. Ja ei net harvat siemenet, joita he ovat näin ostaneet mailman porvarilta, ole juuri puhtaat eikä kaiketi itäväiset, eikä virneistä puhtaat. Ja koska he ovat laiskat viljelemään ja bruukaamaan peltomaata, eivät ole saaneet siementäkään omasta pellost, vaan häätyvät ostamaan siementä mail-

man porvarilta, ja net siemenet ei ole juuri puhtaat, vaan ne on sekoitettu orjantappurain, ohdakkeitten ja nuokulaisten siementen kanssa, niin että koko pelto, joka sen kaltaisilla siemenillä kylvetään, tulee täytetyksi orjantappurain ja ohdakkeitten kanssa. Ei ole siis ihmiset, että semmoisten peltomiesten pellossa kasvaa aivan orjantappuroita ja ohdakkeita. Ja koska heidän pitää niittämän eli leikkaaman peltoansa, saavat he syödä kynsiänsä, koska orjantappurat ja ohdakkeet pistelevät heidän sormiansa, joitten siemenet he itse ovat kylväneet.

Joka tahtoo jotakin pellost saada, katsokoon ensinnä perään, että hän sais ostaa puhtaat siemenet, koska hän omasta pellost ei ole saanut siementäkään. Ja vaikka peltomiehellä olisit kuinka hyvät siemenet, ei ne idä sen tähden, jos hän on niin laiska, ettei hän vihti kuokkia, kääntää ja korjata peltomaata, niin kuin se väärä huoneenhaltija, joka sanoi: "En jaksa minä kaivaa." Niin sanovat myös laiskat peltomiehet: "En jaksa minä kaivaa peltomaata." Mutta oikian peltomiehen täytyy kuokkia ja kaivaa ja kääntää ja kyntää ja silitää peltonsa, että hän sais siemenet vajoomaan siihen maahan, joka näin suurella vaivalla valmistettu on. Eikä sen tähden saa peltomies odottaa, että joka siemen itää, sillä maa on Herralta kirottu synnin tähden. "Ja koska sinä häntä viljelet", sanoi Herra sille langenneelle ihmiselle, "koska sinä viljelet tätä syntistä maata, ei se pidä antaman sinulle hedelmän sinun työsti ja vaivasti jälkeen, vaan orjantappuroita ja ohdakkeita pitää hänen sinulle kantaman." Jos siemenet heitetään kääntymättömään

maahan, niin ne makaavat siellä itämättä ja kasvamatta, ja taivaan linnut syövät niitä paljastetuita siemeniä.

Mutta laiskalle on se suuri vaiva, että ruveta maata kuokkimaan. Muutampi laiska ajattelee, ei kuitenkaan tule pellostä mitään, vaikka hän tekis työtä sen päälle. Mutta se on varsin valet, sillä ei missään paikassa löydy niin huonoa peltomaata, joka ei tule hedelmälliseksi viljelemisen kautta. Jos nyt joku pahta olis niin suuri, ettei peltomies jaksa sitä liikuttaa rautakan-gella, niin täytyy peltomiehen jättää sen eli polttaa tulella, että se haurastuis ja särkyis. Ei muutamat isot kivet tee muuta vahingota kuin ainoastans sen, että kaikki siemenet, jotka kylvettäissä putoovat sen kaltaisen pahennuskiven päälle, menevät hukkaan. Mutta ehkä kuinka ankarasti ja toimillisesti tehtäisiin työtä Jumalan pellossa, ei tule kuitenkaan mitään, jos ei tule sovelias ilma sekä niille, jotka pellon työssä ovat, että myös pellon kasvannoksi.

Paavali todistaa, ettei se ole mikään, joka kylvää, eikä se, joka kastaa, mutta Jumala, joka kasvun antaa. Jonka tähden se olis tarpeellinen rukoilla siementen Herraa, että Hän lähettäis uskollisia työntekijöitä elohons, että Hän antais pellon kasvannoksi tarpeellisen ilman, että Hän antais kastetta taivaasta itäväisille ja kasvaville siemenillens, että Hän pelättäis kaikki mustat linnut pelloltansa, että Hän tekis vahvan aidan joka peltopalaisen ympäri, ettei keiturit ja naudat pääsis peltoa raiskaamaan; että Hän varjelis maitojyviä pakkaisesta, lumisa-teesta ja rajuilmasta, että Hän kokois nisut aittaansa elon aikana. O! Siementen

Herra! Varjele tämä peltopalainen rakeista ja rajuilmasta! Varjele maitojyvät pakkaisesta, ja anna armos auringon paistaa niiden päälle, että he pääsisit kasvamaan ja valmiiksi tulemaan, ennen kuin talvi tulee. Kuule, siementen Herra, köyhäin peltomiesten rukous! Isä meidän, joka olet taivaassa.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä katsovan peltomaata, jossa on neljänlaista maan sorttia. Yksi osa siitä pellostä on poljettu. Toinen on kova niin kuin kivistö. Kolmas osa on täynnänsä orjantappuroita. Neljäs osa on hyvä maa.

Me rukoilemme siementen Herraa, että se osa siemenistä, joka putoo hyvään maahan, pääsis itämään ja viherjöttämään ja hedelmälliseksi tulemaan, että siementen Herra sais jotakin vai- vansa edestä.

Ensiksi. Ensimmäinen osa siitä suu- resta pellostä on poljettu. Sillä kussa paljon väkeä on, siinä poljetaan myös pelto. Viero väki vaelttaa läpi peltoa. Eikä tämä viero väki, joka on ihmisen sydämässä, kysy sen perään, kenenkä se on pelto, vaan ne vaeltavat edestakaisin. Ja se on arvattava, että jos joku siemen kylvettäissä putoo sen maantien päälle, niin se poljetaan väeltä, joka polkee edestakaisin. Ja taivaan linnut syövät vielä lopun niistä siemenistä, jotka putoovat tien päälle. Tämä viero väki, jotka vaeltavat edestakaisin ihmisen sydä- mässä, ovat ne joutavat mailman ajatuk- set, jotka käyvät edestakaisin ihmisen mielessä. Nämät joutavat ajatukset, joista luonnollisen ihmisen sydän on täynnä, polkevat sitä hyvää siementä,

jota Vapahtaja on sanansa kautta kylvänyt, niin että niiden sanain voima menee hukkaan. Sillä koska ihmisen sydän on täynnänsä niitä joutavia mailman ajatuksia, niin ei luonnollinen ihminen jousta kuuntelemaan Jumalan sanaa.

Ja se on vielä pahempi, että luonnollinen ihminen ei huomaitsekaan, että ajatukset ovat mailmassa, vaikka ruumis istuu kirkossa. Pikemmin jo Jumalan sana tarttuu seinään kuin semmoisen ihmisen sydämeen, jonka ajatukset ovat hajallansa, vaikka spörsmälissa⁴ sanoo, että meidän pitää ajatuksia pitämän koossa, koska Jumalan sana saarnataan eli luetaan. Mutta kuinkas yksi luonnollinen ihminen saattaa niitä ajatuksia pitää koossa, jotka ovat niin hajallansa ja juoksevat ympäri maata ja merta. Välistä ovat kaupungissa, välistä aitassa, välistä navetassa. Ja välistä silmätkin lentävät niin kuin tulinen liekki huorain päälle. Jumalan sana menee niin kuin mikä hyminä pään ylitse eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen korvan kautta ulos, ei sydämeen kohti koskaan. Ja mitkä ovat nämä joutavat ajatukset muu kuin perkeleen ja mailman joukko, jotka polkevat Jumalan peltoa. Ne tekevät sydämen kovaksi ja tunnottomaksi, niin ettei tämä siunattu siemen pääse itämään.

Ja tämä vihollisten joukko, joka niin polkee Jumalan sanaa, ajaa muutampia menemään ulos kirkosta keskellä saarnaa. Ja ovatkos kaikki tulleet saarnaa varten? Eikös ole yksi osa tullut pilkkaamaan ja nauramaan eli kurkistelemaan, löytyykö kirkossa kauniita huoria. Muutamat siviät huorat tulevat kirkkoon osottamaan kauneutensa. Muuta-

mat pakkaavat ulos mailmaan ennen kuin Herran siunaus on luettu, ja sen tähden ei tule heille yhtään siunausta, ei sanan kuulemisesta, ei kirkon käymisestä, eikä Jumalan sanan lukemisesta. Sillä mailma on heille rakkaampi kuin Herran siunaus. Ilmanki Jumalan sana polttaa heidän tuntoansa, että he istuvat kirkossa niin kuin palavain hiilten päällä. Mikäs se on muu kuin perkele ja hänen joukkonsa, joka ei kärsi oikiata Jumalan sanaa kuulla. Muutama ei tohdi tulla kuuntelemaan, sillä riettaan siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa, koska joku Jumalan sana tulee sydäntä kohti.

Koska vaaksiaiset eli ampiaiset ei saa rauhaa pesässän, tulevat he ulos joukottain ja ampuvat silmiin. Mutta mustat linnut, jotka lentävät pellon ympäri, syövät vielä lopun niistä siemenistä, jotka putoovat tien oheen, niin että muutampi ihminen ei tiedä mitään koko armonjärjestyksestä, koska kuolema tulee. Ulkonainen muisto ja ymmärrys loppuvat niin visuni pois, ettei ole mitään, koska kuolema tulee. Ei hän tiedä silloin, mistä tie menee taivaaseen.

Ja ne mustat linnut, jotka täällä ovat noukkineet ja poimineet Jumalan sanaa hänen korvistansa ja hänen sydämestänsä, ne samat mustat linnut seuraavat heitä ijankaikkisuuteen. Ne samat mustat linnut, jotka täällä ovat nokkansa pistäneet suruttomain korviin ja sieltä syöneet joka ainoan jyvän siitä pyhästä siemenestä, ne samat mustat linnut rupeevat ijankaikkisuudessa vaivaamaan heidän korviansa hirmuisella rääkymisellensä. Koska ihmisen sydän on kova kuin kivi ja liukas kuin kaljama ja kyl-

mä niin kuin jää, silkahtavat kaikki Jumalan sanat sydämen sivuti ja tarttuvat pikemmin seinään kuin muutaman ihmisen sydämeen.

Toiseksi. Toinen osa siitä suuresta pellostä, johon Vapahtaja kylvää siunattun siemenensä, on niin kuin kivistö, jonka päällä on vähäisen multaa, sen verran juuri, että siemen pääsee itämään. Mutta kuin se kävi ylös, kuivettui se, ettei ollut märkyyttä. Tämän kivistön kanssa ymmärretään, niin kuin Vapahtaja itse selittää, sen kaltaiset ihmiset, jotka ensinnä ottavat sanan ilolla vastaan, mutta kiusauksen ajalla lankeavat he pois. Se merkitsee, että he ensinnä suostuvat kristillisyyteen, mutta ei ole pysyväiset. Heidän sydän ei ole juuri peräti kova päältä käsin, mutta sydämen perustus on niin kova, ettei pääse juurtumaan. Monella on päällinen puoli sydäimestä niin pehmiä, että he itkevät, koska kauniisti saarnataan, mutta suuttuvat, koska totuus heille saarnataan. Jos he vielä joskus pääsisit niin kuin heräyksen alkuun, pahenevat he, koska joku sisällinen eli ulkonainen kiusaus kohtaa, eli jos he joutuisit jotakin kärsimään kristillisyyden tähden, ottaa mailman rakkaus ja tempaa heitä yhtäkkiä mailmaan. He kieltävät pois, niin kuin Pietari, ettei he tunne Jesusta.

Moni kaunis nuorukainen itkee niin paljon, koska hän ensimmäisen kerran astuu Jesuksen alttarin eteen, ja tekee niin kauniita parannuksen lupauksia, että vanhemmatkin rupeevat toivomaan hänestä hyvää. He rupeevat uskomaan, että tuosta nuorukaisesta taitaa tulla vanhemmille ilo vanhuudessans. Mutta net kauniit lupaukset unho-

tetaan pois, ja ne ihanat katumuksen kyöneleet jäävät siihen, ne kuivuvat mailman tulessa, koska se kaunis nuorukainen rupeaa häääämään⁵ huorain kanssa, rupeaa suostumaan mailman iloon, jo rupeaa pirun paskakin kelpaamaan, jo rupeavat kirouksetkin kuulumaan. Ja rakkaat vanhemmat, puoliset ja lapset saavat hänen tähtensä surua ja mielikarvautta kärsiä. Jos vanhemmat vielä manaavat häntä sen kaltaisesta jumalattomasta elämästä, niin käskää hän heitä pitää suunsa kiinni ja sanoo: ”En olekaan enää teidän vastauksenne päällä. Älkäätkä pitäkö minusta vaari. Itse minä vastaan.”

Katso, niin menee sen kauniin nuorukaisen katumus hukkaan. Ja siinä on nyt teille kiitos, vanhemmat, sen edestä, että te olette vaivaa kärsineet ja valvooneet hänen ylitsensä ja rukoilleet hänen edestänsä. Monta kertaa ajattelit sinä, rakas vanhin, koska sinä kumarsit polviasti kehdon edessä ja panit rakkaudesta vuotavaisia rintojas hänen suuhunsa: ”Tästä lapsesta tulee minulle ilo vanhuuden ijällä. Tästä lapsesta minä toivon, että minä saan häntä taivaan valtakunnassa nähdä veisaavan enkelitien kanssa Sionin vuorella, veisaavan Moaksen ja Karitsan virttä.”

Mutta surkiasti sinä tulit petetyksi, vanhin rukka. Katsos näin, rakas vanhin, näin kuivettuu se siunattu siemen kivistön päällä. Sillä ei ollut siinä juurta, eikä ollut siinä märkyyttä. Ei ole net ensimmäiset liikutukset ja nuoruuden kyöneleet tuoneet niin paljon kastetta taivaasta, että tämä siunattu siemen olis päässyt juurtumaan.

Kuolleen uskon tunnustajat itkevät usein, koska heille saarnataan niin kau- niisti ja niin suloisesti, että siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan, mutta kiusauksen ajalla lankeevat he pois. Niitten kyöneleet putoovat niin kuin ra- keet kaljaman päälle. Mutta niitä on vie- lä toinen osa, ⁶ / armonvarkaita, joitten omatunto on kerran herännyt, ja he ovat myös sen heräyksen aikana ensim- mäisiä armon merkkejä tunteneet, ja ovat ottaneet itsellensä niistä surutto- muudessansa sen luulon, että he ovat jo täydelliset kristityt, koska he ovat ker- ran ottaneet sanan ilolla vastaan. Mutta siementen Herra sanoo: “Ei heillä ole juurta. Hetkeksi he uskovat, mutta kiu- sauksen ajalla lankeevat pois.” Muuta- mat opetuslapset seurasivat Jeesusta niin kauvan kuin Hän saarnasi heille yhe- teisestä kristillisyydestä. Mutta kun Hän sanoi heille kohti muutaman kovan sa- nan, joka tuli vanhaa aatamia loukkaa- maan, niin käänsivät he selkensä hänel- le ja sanoivat: “Tämä on kova puhe, kuka sitä voi kuulla.”

Me olisimme kaikki hyviä kristityitä, jos ei olisi kiusauksia elämän tiellä, ja jos vanha aatami pääsisi karvoinensa ja nahkoinensa taivaan valtakuntaan. Van- ha aatami on paha pilaamaan meidän kristillisyytemme. Koska vanha aatami saapi rauhassa olla eikä kukaan kaiva sitä, niin silloin se on koko hyvä kristit- ty mielestänsä. Mutta sanan puhumatta tulee joku maailman kiusaus, tahi joku pistää neulalla vanhan aatamin ihoon, ja silloin nousee vanha aatami niin kuin karhu pesästänsä ja sanoo: “Sinäkö tulit minua haukkumaan!” Se, joka näin on pannut maata armonmerkin päälle, sa-

noo sitten: “Minulla oli koko hyvä kris- tillisyyden alku, mutta tuo väärä pro- feetta ja villihenki pilasi minun kristil- lisyyteni, ja siitä saakka tuli sydän ilke- äksi, kovaksi ja riettaaksi.” Muutamat alkavat uudestaan ristiinnaulita Jeesusta ja pilkata kristityitä. He lankeavat epä- lyksiin ja tekevät turhaksi kaikki entiset Jumalan Hengen vetämiset. Muutamat varastavat armoa niin paljon, että he tulevat synnittömiksi. Omavanhurskaus ei tahdo olla riettaan kaltainen. Eikä omavanhurskaus tahdo olla katuvainen perkele, vaan katuvainen enkeli.

Katso, näin pilataan monen kristilli- syys. Siemen oli kyllä hyvä, kaunis ja itänyt, mutta se kuivettui, ettei ollut märkyyttä eli juurta. Ja tosin on paljon niistä pyhistä siemenistä mennyt huk- kaan hengellisen kuivuuden kautta. Moni on ollut alkuheräyksessä suuressa hartaudessa, mutta niistä on osa mennyt maailmaan takaisin, osa on pahentunut toisten kristittyjen puheista, ja muuta- mille on tullut pahempi ja ilkeämpi sy- dän kuin ennen ja suurempi epäily kuin ennen. Mutta muutamat ovat tulleet rik- kaiksi ja hyviksi ja niin rikkaiksi rak- kaudesta, ettei enää synty vaivaa heidän tuntoansa. Ne, jotka ovat tulleet vielä pahemmiksi ja ilkeämmiksi kuin ennen, epäilevät kovin tilastansa, etteivät he taida enää olla oikealla tiellä. Mutta ne, jotka ovat hyviksi ja synnittömiksi tul- leet, luulevat nyt vasta oikean kristilli- syyden voittaneensa. Kuka tietää, kuin- ka kauvan he pysyvät siinä oikeassa ja hyvässä tilassa, ennen kuin taas tulee joku pilaamaan heidän kristillisyytensä?

Me tiedämme, että Pietari ennen lan- keemustansa luuli olevansa hyvä kristit-

ty ja suuri uskon sankari ja niin rikas rakkaudessa, että hän aikoi mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta Pietarille kävi niin sopimattomasti, että ylimmäisen papin piiat pilasivat hänen kristillisyytensä ja hänen täytyi mennä ulos itkemään katkerasti.

Kolmas paikka siinä suuressa pellossa, johonka myös siemenet putoavat, on epäilemättä tuore ja lihava maa, ja siinä pitäisi kylvön hyvin kasvaa, mutta siinä on niin paljon ohdakkeita ja orjantappuroita, jotka tukahuttavat hyvän siemenen kasvun. Siinä on kyllä olki ja tähkän kuori hyvä, mutta ei ole ruuan ainetta kuoren sisällä. Vapahtajan selityksen mukaan ovat orjantappurat ja ohdakkeet elatuksen murheita, maailman rakkaus ja hekuma, joista kaikista moni ei tahdo luopua. Kristinusko vaatii, että ihmisen pitää pääsemän irti maailmasta. Kuitenkin nähdään, että maailman rakkaus tahtoo ryöstää sydämen niin, ettei se joudu Vapahtajalle. Se tahtoo olla suurena esteenä elämän tiellä vielä niillekin, jotka ovat täydellä todella ahkeroinnassa ja pyrkimässä siihen suureen päämaaliin, että he pääsisivät ijankaikkisuuden ihanalle rannalle.

Maailman rakkaus on sellainen vihollinen, joka hiipimällä saartaa heränneet. Ja vielä armoitettuja sieluja tahtoo maailman rakkaus estää valvomasta ja pyrkimästä autuaalliseen ijankaikkisuuteen. Ja se ansa on niin hieno, ettei moni huomaakaan, ennen kuin on kiinni maailmassa. Muutamat luulevat kyllä, että he ovat irti maailmasta, mutta tämä luulo taitaa olla petollinen niin kauvan kuin itsensä tunteminen ei ole tullut oikein kirikkaaksi ja eläväksi. Kuinkapa siinä

olisi oikea itsensä kieltäminen, jossa ei ole oikeaa itsensä tuntemistakaan?

Ne, jotka elävät muitten huolenpidosta ja syövät valmista, luulevat ensimmästi, että he ovat irti maailmasta, mutta anna heidän itse koettaa elää maailmassa, anna heidän itse ansaita itsellensä ruokaa ja vaatteita ja omalla vaivallansa hakea elatusta maasta, niin saavat nähdä, kuinka paljon he ovat irti maailmasta. Ja mikä muu estää köyhiä tulemasta kristityiksi kuin murhe, joka heitäkin vaivaa niin hirmuisesti, että kaikki ajatukset menevät siihen, kaikki himot ja halut tulevat elämän surusta, kaikki pyrkimiset ja tarkoitukset kohdistuvat siihen. Sillä se on yksi pohjaton hauta, joka ei tule koskaan täytetyksi.

Ja jos rikkaalla on suuri vaiva mennä sisälle elämään, vaikkei hänellä pitäisi olla murhetta vatsastansa (lue: peräsuolestansa!), kun hänellä on jyviä aitassa ja rahakimppu arkussa, niin ei ole köyhällikään keveämpi päästä ahtaasta portista sisälle. Sillä vaikka hänellä on tyhjä aitta ja tyhjä paikka arkussa, ei ole sen tähden köyhän vatsan suru (lue: peräsuolen murhe!) pienempi kuin rikkaan, vaan se on kahta isompi. Ja sen tähden ei voi köyhäkään tulla niin pieneksi sydäimestänsä, että hän mahtuisi neulansilmästä taivaan valtakuntaan. Keveämpi on kamelin mennä neulan silmästä kuin rikkaan tulla taivaan valtakuntaan. Mutta ei ole köyhällikään helpompi mennä taivaan valtakuntaan sen suuren vatsansurun (lue: peräsuolen murheen) tähden, joka heissä kiinni riippuu. Köyhällä on myös niin suuri murhe vatsastansa (lue: peräsuolestansa), että hengellinen murhe tahtoo jäädä

pois. Ja jos kristityt eivät täytä vatsalaukkua (lue: hänen peräsuoltansa), joka aika hänen mieltänsä myöten, niin ottaa hän kohta heiltä kristillisyyden pois.

Nämä ovat ne ohdakkeet ja orjantappurat, jotka tukahuttavat hyvän ja siunatun siemenen ihmisten sydämistä. Voi, voi, kuinka paljon siunatuista siemeniä on mennyt hukkaan Jumalan pellossa ensiksi sille poljetulle ja poljettavalle tielle, jossa siunattu siemen ei pääse itämään; toiseksi sille kovalle kivistölle, jossa siemen kyllä itää, mutta kuivettuu pois, ettei ole juurta eli märkyyttä; ja kolmanneksi siinä pelto- maassa, joka ei ole korjattu ja jossa on niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita, jotka tukahuttavat hyvän siemenen. Katso, näin menee peltomiehen vaiva hukkaan ja ne siemenet menevät myös hukkaan, ja siementen Herra ei taida saada monta nisunjyvää koota aittaansa, kun elon aika tulee.

Neljänneksi. On kuitenkin yksi paikka pellossa, jossa ne pyhät siemenet kasvavat, viheriöitsevät ja kantavat toivottavan hedelmän. Jos nyt olisi neljäs osakaan siitä suuresta pellostä hyvää ja hedelmällistä maata, niin olisi kylväjällä joku toivo, ettei hänen vaivansa menisi hukkaan, koska hän on ensin kaivanut ojat, sitten rautakangella kaivanut ylös pienemmät kivet, jotka hän jaksaa liikuttaa, sillä ei taida maksaa vaivaa ruveta niitä suuria kiviä ammuttamaan. Sitten hän vielä kyntää, kääntää, häätyy myös korjata ja silittää, sitten on vielä kylvänyt ja nuo siunatut siemenet mullan alle peittänyt. Jos, sanon minä, neljäs osakaan siitä suuresta pellostä on tullut hyväksi ja hedelmälliseksi maak-

si, niin ei olisi peltomiehen vaiva peräti mennyt hukkaan. Vaikka emme tiedä vielä, minkä verran riihestä tulee, kun nyt ensinnäkin ruumenet poltetaan ja virneet seulotaan ja eroitetaan ja oljet annetaan eläimille, minkä verran jääpi sitten nisujyviä. Mutta kyllä siementen Herra sen tietää.

Meidän toivomme on, että ne harvat maitojyvät, jotka siitä turmelemattomasta siemenestä ovat, pitää kasvaman ja viheriöitsemän ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, jossa pyhät peltomiehet pitää pelloille sanoman: "Tämä on kaunis pelto, josta siementen Herra voipi saada muutamia nisujyviä kootuksi aittaansa. Jos Herra antaa kastetta taivaasta ja antaa armollisen auringon paistaa, jos Herra varjelee näitä maitojyviä pakkaselta, rakeilta ja rajuilmalta, jos Herra ajaa pois pelolta kaikki mustat linnut, jotka nokkivat ja poimivat siemeniä pellostä ja jos Herra riihittää tappavan härjän suuta ei sido kiinni, niin on meidän toivomme, että Hän saapi muutamia nisujyviä koota aittaansa, niin että koska vieraat tulevat taivaasta siinä suuressa elonkorjuussa, Hän saattaisi näyttää niille muutamia nisujyviä, jotka ovat kasvaneet täällä pohjan maalla tässä kylmässä ilmassa, missä armon aurinko harvoin paistaa pellon päälle.

Mutta kylmä ilma tulee usein luoteesta ja niistä rapakkojänkistä, jotka ovat pellon takana. Sillä välistä täällä nousee semmoinen kylmä höyry, ettei näy enää taivasta eikä maata, ei aurinkoa, kuuta eikä tähteä, mutta ainoastaan kylmä ja sakea ilma. Jos Kaanaanmaalla, jossa aurinko paistaa välistä pään päällä, tulee satakertainen hedelmä

parhaasta maasta ja kolmekymmentäkertainen huonommasta, niin täällä tuskin seitsemän eli kahdeksan kertainen hedelmä parhaasta maasta ja välistä ei tule enempää kuin neljäkertainen hedelmä hyvästä pellostä eli hyvästä maasta.

Oi Herra Jeesus, sinä suuri kylväjä ja taivaallinen peltomies! Kuinka vähän sinä saat hedelmää sinun suuren vaivasi edestä! Mutta älä väsy kuitenkaan vielä kylvämästä ja kastamasta tätä peltopalasta niin kauvan kuin aurinko on ylhäällä, ettei kaikki maanviljelys peräti loppuisi pohjan maalla. Kuule sinä suuri siementen Herra köyhien peltomiesten huokaus, jotka ovat raskaassa työssä kantaen päivän kuormaa ja hellettä ja jotka toivovat saavansa muutaman kapin nisujyviä palkaksi. Amen ijankaikisesta ijankaikkiseen. Amen.

Alkuperäinen. Loppu kateissa.
SKHS: Kollerin kokoelma N:o 67

¹ = pellon viljelyyn

² =ojat

³ =vain

⁴ =katekismuksessa

⁵ =leikittelemään

⁶ =alkuperäinen tähän asti. Loppu 3. postillasta, jota kuitenkin on paljon muutettu, kuten lukija helposti huomaa.

Herra sanoi Adamille: ”Kirot tu olkoon maa sinun tähtesi. 1 Mos. 3: 17

Me kuulemme näistä sanoista, että Herra on kironnut maata ihmisen tähden, sillä ei Hän vielä silloin raskinut kirotta ihmistä sen armollisen lupauksen tähden, jonka Hän antoi vaimolle, että vaimon siemen pitää musertaman käärmeen päin. Mutta se oli kuitenkin yksi hirvittävä rangaistus, että Hän kirois maata ihmisen tähden. Ei ole siis ihminen niin kaunis Jumalan silmään edessä kuin suruttomat luulevat. Jos yksi syntinen ihminen ajattelisi, koska hän polkee tätä syntistä maata, että maa on hänen tähtensä kirottu, ei hän tohtisi niin rohki astua tämän kirotun maan päällä. Mutta tämä Jumalan kirous ei vaikuta mitään paatuneitten tunnossa. Silloin Adami kanto vaimonsa päälle, niin kuin suruttomien tapa on. He kantavat toinen toisensa päälle, että he tulisivat itse syyttömäksi. Siinä määrässä oli nyt Adam, koska Jumala kirois maata hänen tähtensä. Hänellä oli yksi paha omatunto. Ei niin muodoin tullut hänelle vapistus ja kauhistus Jumalan kirouksen tähden.

Muutamia armonvarkaat siunaavat itsensä, koska kristityt kiroavat, mutta ei ole Adam saattanut siunata itsensä, koska Jumala kirois. Eikä taas Adam ollut niin pyhä, kuin muutamia tekopyhät, jotka ei kärsi kirousta kuulla, koska kristityt lukevat semmoisia paikkoja Raamatusta, jossa kirous on. Mutta jos he itse kiroavat vihassa ja kiukussa, se ei ole synty. Adami oli sillä tunnolla, kuin ne bruukaavat olla, jotka ovat kristillisyydestä eli armon tilasta lan-

genneet pois. Ei ole heillä Jumalan rauhaa, eikä mailmassakaan ole lepoa, mutta pahalla ja kalvavalla tunnolla he vaeltavat pitkin tietä. Ei Adami tohtinut siunata, koska Jumala kirois. Ei hän ollut niin pyhä, että hänelle olisi tullut kauhistus Jumalan kirouksesta, niin kuin muutamia tekopyhät kauhtuvat kristittyinä kirouksista, vaan niin kuin mikä kuuro ja mykkä kuunteli hän, koska Jumala kirois maata hänen tähtensä. Ei se vaikuttanut hänessä ei katumusta eikä uskoa.

Mitäs nyt ajattelevat suruttomat, koska he kuulevat, että Jumala on kironnut maata heidän tähtensä? Onkos se Jumalan kirous armon merkki vai onkos se vihan merkki? Te sanotte ilmanki: ”Ei ole Jumala meidän tähtemme kironnut maata, mutta Adamin tähden, joka syntiin lankeis.” Onko sitte esivanhin yksin syntinen ja lapset ovat viattomat? Jumala on aikonut rangaista vanhinten synnit lasten päälle kolmanteen ja neljanteen polveen. Ja koska nyt maa on kirottu ihmisen tähden, pitäisi tämäkin kirous tuleman kauhistukseksi kaikille, jotka polkevat tätä syntistä maata, jos heillä olisi semmoinen tunto, että kirous eli siunaus koskis. Mutta koska omatunto on paksu ja paatunut, silloin ei koske siihen mikään, ei siunaus eikä kirous. On kuitenkin kirjoitettu, että Noakin isä on tuntenut vaivaa maan kirouksesta, ja pitäisi kyllä kaikille ihmisille tuleman kauhistus tästä Jumalan kirouksesta, sillä maa on kirottu, ehkä kuinka armonvarkaat siunaisit itsensä, koska Jumala kiroo. Ei tule maa enää paremmaksi ihmisten siunaamisella. Mutta on se vielä toinen maa, jota suruttomat ei tunne,

joka ilman epäilemättä on kirottu, niin kauvan kuin siinä kasvaa orjantappuroita ja ohdakkeita. Se on hengellinen maa, johon kylvetään kyllä siemen. Mutta harvat siemenet itävät. Se on suruttoman ihmisen sydän, joka on niin kova, ettei siihen pysty mikään. Nyt on jo monta ajastaikaa saarnattu katumuksesta ja parannuksesta, mutta suruttomat ei ole vielä alkaneet katumusta ja parannusta tekemään.

Hengellinen maa on vielä pahemmin kirottu kuin se luonnollinen maa, sillä luonnollisesta maasta tulee aina joku hedelmä, koska ihminen sitä viljelee. Mutta hengellisestä maasta ei tule mitään, vaikka sitä viljellään. Ei olis uskottapaa, että yhdessä seurakunnassa, kussa sitä hengellistä maata niin paljon on kuokittu ja haravoitu, pitäis vielä oleman niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita juuri keskellä peltoa, niin kuin esimerkiksi juomarit, huorat, viinaporvarit, panettelijat, mitkä net on muut kuin orjantappurat ja ohdakkeet keskellä Jumalan peltoa. Meidän täytyy sanoa niin (kuin) profeetta Esaia: "O, joska minä pääsisin sotimaan orjantappurain ja ohdakkeitten kanssa!" Tässä seurakunnassa on paljon niitä, jotka tuomitsevat itsensä, he tunnustavat siis itsensä kirotuksi maaksi, mutta ei hae kuitenkaan siunausta vaimon siemenestä. Ei net hae parempaa siementä peltoonsa. Muutamat taas ei tunnusta itsensä tuomitukseksi, vaikka he tekevät syntiä armon päälle. Ja se on työläs sana, kumpi niistä on kovempi maa, ne jotka tunnustavat itsensä tuomitukseksi ja kirotuksi maaksi, eli ne, jotka ei tunnusta itsensä tuomitukseksi. Jos ensimmäiset ru-

peisit hakemaan siunausta siitä siunausta vaimon siemenestä, olis toi mahdollinen, että he tulisit siunatuksi. Mutta ne jälkimäiset ei saata hakea parempaa siementä, jotka ei saata tunnustaa itsensä tuomitukseksi ja kirotukseksi. Nyt pitäis meidän tänä päivänä katseleman neljän laista peltomaata, joka tässä pellossa on, josta Jesus tämän päivän evankeliumissa on saarnannut. Jos me saattaisimme niin selkiästi selittää itseikutakin maan laatua, että itsekukin tuntis itsensä, mikä maan sortti hän on. Mutta se suuri siementen Herra, joka siunatuita siemeniä viskaa joka paikkaan, kussa maan tapa(ista) on, ehkä enin osa siemenistä menee hukkaan, osottakoon nyt paikan, kussa siemenet parhaiten itävät, ja kuinka niitä pitäis kylvämän, että he itäisit. Kuule siementen Herra köyhäin peltomiesten huokaus. Isä meidän.

Evankeliumi Luk. 8: 4-15

Koska meidän Vapahtajamme saarnais neljänlaisesta peltomaasta, ei ollut siinä suuressa joukossa monta henkeä, jotka olisit ymmärtäneet monta sanaa siitä saarnasta. Opetuslapset olit jo monta ajastaikaa käyneet Jesuksen koulussa, mutta ei nekään ymmärtäneet tätä vertausta. Moni surutoin sanoo kyllä ymmärtävänsä, mitä tämä vertaus sisällänsä pitää. Mutta kuinkas luonnollinen ihminen ymmärtää niitä, kuin Jumalan Hengen ovat. Ennen kuin joku saattaa tämän evankeliumin oikein ymmärtää, tarvitsee hän Pyhän Hengen ylösvaistuksen.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta selittämän tämän päivän evanke-

liumia neljänlaisesta peltomaasta sen jälkeen, kuin itse Vapahtaja on sen selittänyt, koska me katselemme neljänlaista peltomaata, eli neljänkaltaista sanankuulijata. Ensimmäinen osa on umpisurutoin, jotka putoisit tien oheen. Toinen osa on semmoisia, joiden omatunto on herännyt, ja ovat tunteneet vähän armosta, sillä he otit sanan ilolla vastaan, mutta kuin kiusaukset tulivat, lankeisit he pois ja menit maailmaan. Kolmas osa on niitä, jotka pitävät aina sitä kristillisyyden tapaa, mutta maailma on niin rakas, ettei he raski luopua maailmasta, ja neljäs osa on semmoisia, jotka on totisesti kristityt, ja pysyvät uskossansa loppuun asti.

Ensimmäinen osa siemenistä putoisit tien oheen, ja se tallattiin ja taivaan lintu söit sen. Itse Vapahtaja on selittänyt tämän vertauksen sillä lailla, että se poljettu tie on sen kaltaiset sanankuulijat, jotka kuulevat, sitte tulee perkele, ja ottaa sanan pois heidän sydämistänsä, ettei he uskois ja vapaaksi tulisi. Tässä kuuluu nyt selkiästi, että ne, joiden sydämestä perkele ottaa sanan pois varsin eli sitä myöden kuin he kuulevat, ei ole heränneet, sillä jos he olisit heränneet, niin he uskoisit kuitenkin niitä sanoja, jotka sopivat heille, nimittäin Jumalan lain uskoisit he totiseksi, jonka vaikutuksia joka herännyt ihminen tuntee omassa tunnossans, koska hän on tullut siihen tilaisuuteen, että omatunto tuomitsee häntä.

Jokainen, sanon minä, joka tuomitsee itsensä, uskoo kyllä, että hän on Jumalan vihan alla ja lain kirouksen alla ja että hänen semmoisessa tilassa täytyy mennä helvettiin. Mutta ei umpisur-

rutoin usko sitä, että hän on Jumalan vihan ja lain kirouksen alla, sillä surutoin sanoo tavallisesti näin: "Kyllä on armon ovi auki minulle niin kuin teille", ja sen uskon päällä hän huoraa, juopi ja tappelee, pitää viinakauppaa ja pilkkaa kristityitä. Ei semmoinen ihminen ole herännyt, joka ei ole vielä seisautanut synnin juoksussa, ei ole alkanut ulkonaistakaan parannusta tekemään. Ainoastansa se sana "perkele ottaa sanan pois heidän sydämistänsä" saattaa meitä arvelemaan, jos olis Jumalan sana jo päässyt semmoisen ihmisen sydämeen. Mutta ei ole ainakaan semmoinen ihminen herännyt, jonka sydämestä perkele ottaa sanan pois sitä myöten kuin hän kuulee.

Ei ole semmoinen ihminen herännyt, joka pahalla tunnolla ja vielä vastoin tuntoansa juopi, kiroo, tappelee, huorin tekee ja varastaa, pilkkaa (ja) vastustaa kristityitä. Vaikka me saattaisimme tehdä sen eroituksen suruttomien välillä, että muutampi pitää syntiänsä luvallisena ja muutampi taas ei pidä syntiänsä luvallisena, mutta tekee niitä yhtä hyvin ja vastoin tuntoansa. Se, joka pitää syntiänsä luvallisena, on niin kuin viattomuuden tilassa, niin kuin yksi hulliainen, joka ei tiedä vielä, mikä synti on, ja se joka tekee syntiä vastoin tuntoansa, tietää jo, mikä synti on, mutta ei pidä hänestä sen enempää. Molempain sydämestä ottaa perkele sanan pois, ettei he uskois ja vapaaksi tulisi. Kyllä vissimmästi perkele saattaa vielä heränneittenki sydämestä ottaa sanan pois, jos herännyt ihminen menee takaisin suruttomuuteen ja alkaa taas elämään niin kuin ennen.

Mutta me panemme nyt semmoisia toiseen osaan, joka kuuluu näin: ne, jotka kivistöön, ovat ne, jotka, koska he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan, ja ei heillä ole juurta, hetkeksi he uskovat ja kiusauksen ajalla lankeevat he pois. Tähän osaan kuuluu nyt semmoisia ihmisiä, jotka ovat ei ainoastans heränneet laista, mutta myös evankeliumin kautta tulleet ensimmäisiin armonmerkkiin saakka, sillä ei kukaan saata sanan ottaa ilolla vastaan, ellei hän ole jo tuntenut jotakuta iloa evankeliumin armolupauksista.

Mutta siitä ottaa myös moni ylöns varhain lohdutuksen itsellensä ajatellen, että hän on jo täydellinen kristitty, vaikka sydämen perustus on vielä kova ja särkymätöin. Semmoinen ihminen on jo nähnyt, mistä tie menee taivaaseen. Hän on ollut ahtaassa portissa, ja se ahdas portti on ollut raollansa, niin että hän on nähnyt, mikä ilo on taivaan valtakunnassa. Mutta ei hän ole vielä päässyt itse sisälle. Koska hän otti sanan ilolla vastaan, silloin hän jo rupeis uskomaan, mutta tyhjä hetkeksi; koska sisälliset eli ulkonaiset kiusaukset rupeisit tuntuun, lankeis hän pois siitä. Muutampi oli niin tarttunut mailmaan, ettei hän jaksanut sovittaa lähimmäistänsä. Ei niin muodoin päässyt risuaidan ylitse. Muutampi tarttui kunnian taakse. Ei jaksanutkaan tunnustaa niitä pahempia paikkoja, ja rupeis sitte jälkeen sanomaan: "Ei ole tarpeellinen kaikkia tunnustaa. Ei ole tarpeellinen mailmalle huutaa." Muutampi väysi ristiä kantamasta, koska suruttomat rupeisit häntä pilkkaamaan Kristuksen eli kristillisyyden tähden, otti hän Mattinsa koulusta

ja ajatteli: "Kyllä minä sen tähden olen kristitty, vaikka en ole koirana ihmisten päällä. Muutampi heitti pois valvomasta ja uskossa kilvoittelemasta, ja tuli sen kautta suruttomaksi ja armonvarkaaksi tunnustain itsensä kristityksi entisten armonmerkkien päällä. Kaikki nämät ovat kyllä heränneet ja armonmerkkiä tunteet, koska he otit sanan ilolla vastaan, mutta ei ollut juurta, ei ollut märkyyttä, joka merkitsee suru ja muret, ja kuuluvat niin muodoin toiseen osaan. Mutta sydämen perustus on kova niin kuin kivistö ja kankia uskomaan. Sen tähden he lankeevat pois kiusauksen ajalla, ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset.

Kolmas osa, joka orjantappuroihin lankeis, ovat ne, jotka kuulevat ja menevät pois ja tukahutetaan surulta, rikkaudelta ja elämän heikumasta, eikä kann hedelmätä. Tässä osassa ovat kaikki mieluiset, myötäväiset ja halulliset, aina oppivaiset, mutta ei koskaan totuuden tuntoon tulevaiset. Tahtoisit kyllä autuaaksi tulla, mutta ei raskis mailmasta luopua; pitäis kyllä pitämän murettä sielun autuudesta, mutta mailman muret on suurempi; Jumalan sana on olevanansa rakas, mutta mailma on vielä rakkaampi. Niitten joukossa saattaa olla semmoisia, jotka ei ole koskaan kristityksi tulleet, mutta on aina siitä hienoa huolta ja sitä pehmiätä kristillisyyttä. Niitten joukossa saattaa myös olla semmoisia, jotka ovat totisesti kristityksi tulleet, mutta ovat jälkeen valvottomuuden kautta ja huonomman kilvoituksen kautta joutuneet kahden mailman väliin, ja tulleet kahden herran palvelijaksi. Mailman rakkaus on ensinnä

päässyt sydämeen, ja sen jälkeen mailman muret, mailman mielisyydet ja elämän hekuma, erinomattain nuorella väellä, joka alkaa keviämielisyyden kanssa ja päättyy naimisen kanssa, jos ei vielä huoraaminen olis tapahtunut ennen naimista. Siihen tulee vielä ko-reus luvalliseksi.

Tämä on kolmannen osan tunto-merkki, joka orjantappuroihin lankeis, ja orjantappurat ovat ne edellä mainitut mailman suru, rikkaus ja elämän hekuma, jotka tukahuttavat sen hyvän siemenen eli kristillisyyden. Ja tämä on nyt niin selvä paikka, että suruttomat pitäis-yt ymmärtämän, ettei ihminen pääse mailman kanssa taivaaseen. Mutta ei ne raukat tunne, että he olisit kiinni mailmassa, sillä maailman rakkaus on yksi viekas ja monelle tuntematon perkele, joka tahtoo ilmoittaa itsensä monen kal-taisen luvallisuuden varjolla.

Ja pitää oleman vielä kristityilläkin tarkka valvominen, jos heidän pitää tun-teman kaikkia hänen mutkiensa. Mutta ehkä kuinka tämä kristillisyyden asia selitettäisiin suruttomille, ei ne kuiten-kaan saa sitä pääkalloon, jopa sitte sydämeen, että he ovat vihan lapset ja ijankaikkisen tuomion alaiset. Opetus-lapset kysyit kerran Vapahtajalta, minkä tähden Hän saarnaa aivan vertausten kautta kansalle. Silloin Hän vastais niin kuin tämänkin päivän evankeliumissa. Teille on annettu tuta taivaan valta-kunnan salaudet, mutta muille vertaus-ten kautta, ettei heidän pitäisi sitä näke-män, vaikka he näkisit, eikä kuuleman, vaikka he kuulisit.

Mutta suruttomat tätä paikkaa ei usko, vaan he sanovat näkevänsä, vaik-

ka he ovat sokiat, he sanovat ymmärtä-vänsä, vaikka ei ymmärrä. Eipä Vapah-taja ole niin sanonut, että surutoin ym-märtää Hänen vertauksiansa, vaan se kuuluu näistä äsken mainituista sanoista niin, ettei he ymmärrä, vaikka vielä suo-raan saarnattaisiin, kuinka se on kristil-lisyyden kanssa. Paljonkos nyt surutoin kansa ymmärtää tämän päivän evanke-liumista? Ymmärtäneekö surutoin kan-sa, kutka ovat tien oheen, kutka ovat ki-vistön päälle ja kutka ovat or-jantappuroihin, vaikka nyt on selitetty, että umpisuruttomat on niin kuin poljet-tu tie, kussa riettaan enkelit marsivat yötä ja päivää; että kivistön kanssa ym-märretään sen kaltaiset ihmiset, jotka ovat heränneet ja armonmerkkiin saak-ka tulleet, ja siitä pyörtäneet suruttom-uuteen; että orjantappurat ovat mailman rakkaus, mailman tavara ja elämän he-kuma, jonka kautta moni kristitty me-nettää kristillisyyden. Muutamat kadot-tavat uskonsa Juuri niitten orjantappu-rain tähden, ja muutamat kantavat kris-tityn uskon, vaikka ovat niin kovin mailmassa kiinni kuin suruttomat.

Meidän pitäis puhuman vähäisen sii-tä hyvästä maasta, joka teki satakertai-sen hedelmän. Arvaavatkos suruttomat, mikä hedelmä se oli? Muutamat luule-vat, että tämä hedelmä olis siveys, puh-taus, nöyryys, kunniallisuus, alhaisuus ja niin edespäin. Niin kuin siviät ihmi-set vaativat, että kristityn pitäis oleman hyvin nöyrän mailman edessä, sen pitäis oleman niin siviän ja kunniallisen, että hän ottais kaikki kunnialliset vieraat vii-nalla ja punsilla vastaan. Jos nimittäin kristitty olis niin ylpiä kuin Johannes Kastaja, joka haukkui kunniallisia ihmi-

siä kyykkäärmeen sikiäksi, niin sanoisit varsin mailman siviät ihmiset: "Semmoinen ei ole kristitty, mutta se on juuri riettaasta." Mutta olemme ymmärtäneet Johanneksen saarnoja niin, että (hän) teki hedelmän taivaan valtakunnalle juuri sillä haukkumisella, jonka kautta muutamat rupeisit heräämään ja syntiänsä tunnustamaan. Mutta se on mahdotoin suruttoman uskoa, että se on paras kristittyin hedelmä se Johanneksen haukkuminen ja Jumalan ankaran vanhurskauden julistaminen. Ja koska sinä tulet tuomiolle, niin ei kysytä sinulta, oletko siviästi elänyt mailmassa, oletkos ollut nöyrä ja alhainen, oletkos ollut kunniallinen ja vastaanottanut vieraita? Oletkos ollut hyvä auttamaan vaivaisia? Mutta tuomiossa kysytään, oletko monta sielua saattanut taivaan valtakuntaan? Oletkos auttanut Jesusta, koska Hän on ollut tarvitsevainen; oletkos korjannut Jesuksen köyhiä veljiä, koska ne mailman vihan ja vainon tähden olit hädässä?

Siinä nyt on sen hyvän maan hedelmä. Sillä Judalla on murhe vaivaisista, kuinka ne tulisit autetuksi, mutta ei hänellä ole yhtään muretta siitä, kuinka Jesus tulis autetuksi vihollisten kynsistä. Tämä muret tuli Judalle ylön hiljain. Koska Judan omatunto heräis, silloin rupeis hänki puhuttelemaan vihollisia, että he laskisit viattoman irti, koska hän sanoi: "Minä pahasti tein, että minä viattoman veren petin." Mutta se oli hiljainen. Ei hänen sanansa enää vaikuttanut mitään, ja niin se käypi kaikille, jotka viattoman veren petit, ne saavat katua hulluudensa ijankaikkisesti.

Ja nyt sinä hyvä maa, pikkuinen peltopalainen, joka satakertaisen hedelmän kannat. Missä ikänäns sinä olet ohdakkeitten ja orjantappurain keskellä. Ole kuitenkin siunattu, vaikka koko maa on kirottu. Sinun hedelmäs Kanaan maassa, kussa maito ja hunaja vuotaa, olkoon satakertainen, vaikka vielä pohjan maassa olet ainoastans neljänkertainen.

Ole siunattu niin kuin Gosenin maa ja Hermonin vuori ja Saaronin laakso. Ne nisujyvät, jotka sinussa on, kootaan elon aikana aittaani ja siementen Herra käypi ilman epäilemättä usein kynttilän kanssa aitassa katselemassa, kuinka monta nisujyvää on siemenlaarissa. Koska vieraat tulevat taivaasta, osottaa hän jyväläärensä niille vieraille ja sanoo: "Tässä on kaikki nisujyvät, jotka minä olen saanut hyvästä maasta. Orjantappurat ja ohdakkeet olen minä polttanut ja ruumenet olen minä polttanut sammumattomalla tulella. Mutta näitä nisujyviä olen minä koonnut aittaani. Ja niitä minä säästän siemeneksi, sillä minä olen heitä koetellut ja minä olen vakuutettu siitä, että he itävät ja kantavat satakertaisen hedelmän siinä siunatussa maassa, josta rieskaa ja hunajata vuotaa nyt ja iankaikkisesti, amen.

Alkuperäinen.

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran kokoelmista C 174
n:o 68

III-postilla

Pyhä Paavali kirjoittaa, että luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, ja toisessa paikassa kirjoittaa hän: "Jos meidän evankeliumimme on peitetty, niin hän on niiltä peitetty, jotka kadotetaan", josta siis ymmärretään, että hengelliset asiat ovat luonnolliselta ihmiseltä peitettyt. Jos vielä muutamat kirjanoppineet ja Raamatun miehet freistaisit koota pääkalloon muutampia Raamatun paikkoja, ei he kuitenkaan tunne Jumalan (vanhurskautta. Niistä) kirjoittaa Paavali eri paikassa, että he ovat aina oppivaiset, mutta ei koskaan totuuden tuntoon tulevaiset.

Kuinka tyhmä yksi luonnollinen ihminen on ymmärtämään niitä hengellisiä asioita, osotetaan myös tämän päivän evankeliumissa. Koska Vapahtaja rupeis puhumaan opetuslapsillensa kärsimisestänsä ja kuolemastansa, niin oli tämä puhut peitetty, ja ei he ymmärtäneet siitä mitään. Opetuslapset olit jo monta ajastaikaa * käyneet Jesuksen koulussa, mutta kuitenkin olit he ymmärryksen puolesta niin sokeat, ettei he vielä ymmärtäneet mitään kristillisyyden pääkappaleista.

Kuitenkin sanovat tämän aikaiset fariseukset: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Mitäs te näette kirjasta, fariseukset? Joo, sitä te näette kirjasta, että Nazarenus on kansan häiritsijä; että kristityt ovat villihenget. Sitäkös te näette kirjasta? Ei ole yksikään kirja, vaikka kuinka pieni olis, joka ei tuomitse suruttomia helvettiin. Almanakka on melkein pieni kirja, eikä siinä ole monta Jumalan sanaa, mutta vielä netkin sanat tuomitsevat suruttomia, sillä siinä puhuu

luonnollinen tohtori niistä ruumiin ja sielun vioista, jotka tulevat juopumuksesta. Mutta ei surutoin ihminen usko, mitä taitavimmat lääkärit todistavat, vaan he sanovat: "Ei tohtorit ole jumalat. Ei ne ymmärrä paremmin kuin met, mikä ruumiille terveellinen on." Niin se tulee todeksi, mitä Vapahtaja sanoi juudalaisille: "Jos minä maallisia teille sanoisin, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin?"

Luonnollinen ihminen on niin sokia hengellisissä asioissa, ettei hän näe kahata sormeaa eteensä. Mutta kyllä hän sen tähden luulee näkevänsä kauvas, sillä fariseukset sanoit Vapahtajalle: "Olemmeko me sokiat?" Niin sanovat kaikki fariseukset; ja vielä tyhmit talonpojat, jotka ovat niin kuin vastasyntyneet nauhtahrän vasikat, kehtaavat tingata niitten kanssa, jotka ovat enemmän koetelleet sekä maallisissa että hengellisissä asioissa. Niillä on semmoinen koulumestari helvetissä, joka antaa heille semmoisen ylösvalaistuksen, että vuotava pirun paska on terveellinen sekä ruumiille että sielulle. He tulevat sen kautta viisaaksi, rikkaaksi, iloiseksi ja autuaksi. He tulevat pirun paskassa voimalliseksi, rakkaaksi ja jumaliseksi. Ja koska he ovat siinä höyryssä, joka nousee pohjattomuuden pirtistä, saavat he myös armonmerkkiä nähdä erinomaitain huoran perseessä.

Katso, nämät nyt ovat parhaat kristityt, jotka juovat ja kiroovat ja tappelevat markkinan aikana, ja sitte näkevät armon merkkiä, ei ainoastans pirun perseessä, jonka he siellä nuolevat, mutta myös huoran perseessä näkevät he armon merkkiä. Koska semmoiset miehet

tulevat täällä jo vaivaiseksi ja traasu-perkeleeksi, sanovat he: "Jumala teki meitä köyhäksi. Ei meille ole parempi onni Jumalalta suotu." Näin tulee Jumala pilkatuksi ja häväistyksi mailman sokialta joukolta. Ei niillä raukoilla ole sen verran ymmärrystä, että laittaisit itsellensä maallista elatusta, vaikka he ovat saaneet Jumalalta terveen ruumiin ja sielun. Kuinka he sitte ymmärtäisit niitä hengellisiä asioita, koska he maallisia ei ymmärrä käyttää sen verran, että he tulisit ominensa aikaan.

Meidän pitää evankeliumin johduksesta puhuman laviammalta sekä maallisesta että hengellisestä sokeudesta, koska me olemme ensinnä huutaneet Jesuksen Nazareuksen perään, joka tästä on sivuti menemässä, että hän pysäntyis vähän aikaa ja aukaisis sokian raukan silmät, joka istuu tien vieressä ja huutaa: "Jesus, Davidin poika! Armahda minun päälleni, että minä saisin näköni!" Kyllä on moni sokia raukka istumassa tien vieressä ja huutamassa, vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan. Mutta enempi on niitä, jotka ei huuda ollenkaan, vaikka he kuulevat, että Jesus Nazarenus sivuti menee.

Ja kukas tiesi, kuinka kauvan Jesus Nazarenus on kuuluvissa. Kukas tiesi hän on jo niin kauvas mennyt, ettei hän kuule enää, kuinka sokia raukka huutaa. Sillä muutamat sokiat raukat kuulevat kyllä humun siitä väestä, joka kurkistelemisen tähden juovattaa Jesusta Nazarenusta, mutta ei ne sen tähden huuda. Ja muutamat kuulevat kyllä, että Jesus Nazarenus on sivuti menemässä, mutta ei netkään sokiat raukat huuda, ennen kuin Jesus on niin kauvas mennyt, ettei

hän kuule enää heidän surkian huutonasa. Niin huuda nyt, sokia raukka, ennen kuin Jesus menee sivuti ja koituu niin kauvas, ettei hän kuule enää sinun huutoas. Huuda nyt, sokia raukka, koska hän on vielä kuuluvissa, ennen kuin hän meidän kiittämättömyytemme tähden menee niin kauvas, ettei kuulu enää sokian raukan huuto. Jesus Davidin Poika, armahda sokian raukan päälle ja avaa hänen silmänsä, että hän sais näkönsä, ennen kuin ijankaikkinen sokeus lankee hänen päällensä! Kuule, sinä suuri silmäin tohtori, kaikkein sokia in raukkain huuto. Isä meidän, jne.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa on meille eteen pantu sekä luonnollinen että hengellinen sokeus. Ensiksi olit opetuslapset hengellisessä sokeudessa, koska se puhe Jesuksen kärsimisestä oli niin peitetty heiltä, ettei he ymmärtäneet siitä mitään. Toiseksi oli myös luonnollinen sokeus sillä miehellä, joka istui tien vieressä ja kerjäis. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä puhuman luonnollisesta ja hengellisestä sokeudesta. Ensimmäinen tutkisteleminen: mistäs luonnollinen sokeus on tullut, ja kuka sen saattaa parantaa? Toinen tutkisteleminen: mistäs hengellinen sokeus on tullut, ja kuka sen saattaa parantaa? Jesus Nazarenus, joka nyt on sivuti käymässä, auttakoon kaikki sokiat raukat, että he saisit näkönsä ennen kuin ijankaikkinen pimeys tulee heidän päällensä. Amen.

Ensiksi. Mistä luonnollinen sokeus tulee? Muutamat sokiat raukat kantavat Jumalan päälle, että hän on syy siihen, että muutamat syntyvät sokiana. Mutta

opetuslapsilla oli se usko, että luonnollinen sokeus on yksi synnin rangaistus, vaikka he arvelit, kumpiko oli semmoisen hirmuisen synnin tehnyt, joko sen sokian raukan vanhemmat, eli se mies, joka oli sokiana syntynyt. Mutta Vapahtaja osotti heille, että tämä luonnollinen sokeus oli tullut sen tähden, että Jumalan kunnia ilmoitettaisiin. Ei kuitenkaan Vapahtaja ole kieltänyt, ettei sokeus tule synnistä ja perkeleestä, mutta hän sanoi ainoastans sen verran, ettei vanhemmat eikä se mies itse ole jonkun erinomaisen synnin tehnyt, josta tämä sokeus olis pitänyt seuraaman.

Mutta me puhumma nyt siitä luonnollisesta sokeudesta, joka on luonnollisen ihmisen järjessä, koska hänen pitää oleman niin sokia, ettei hän näe, mistä köyhyys ja vaivalloisuus tulee. Koska Jumala on antanut ihmisille terveen ruumiin ja täyden järjen, niin ymmärtää myös luonnollinen järki, joka ei ole peräti sokiaksi tullut, että kaikki ihmiset, jotka ovat täydellä järjellä luodut ja terveen ruumiin saaneet, pitäisit tuleman ominensa aikaan, jos he olisit lapsuudesta saakka oikein käyttäneet ruumiin ja sielun voimat. Mutta synty ja perkele eli lihan himot ja halut, joita yksi luonnollinen ihminen seuraa, ovat niin sekoittaneet sen luonnollisen ihmisen järjen, ettei hän ymmärrä, kuinka hänen pitää tuleman aikaan tässä maallisessa elämässä. Muutamat luulevat, että kuningas ja esivalta on syy siihen köyhyyteen, joka nyt on joka paikassa maailmassa. Muutamat taas arvelevat, että pappi on syy siihen köyhyyteen, joka on tässä seurakunnassa. Muutamat taas sanovat, että tämä heräys on matkaan

saattanut tämän köyhyyden, koska heränneet rupeisit kulkemaan niin paljon kristillisyyden tähden, eikä pysy kotona ja tee työtä.

Mutta perkeleen päälle ei tohdi moni kantaa, että hän on tämän köyhyyden matkaan saattanut. Sillä muutamat köyhät sanovat, että Jumala teki meitä köyhäksi, ja muutamat ottavat itse syyn päällensä, mutta perkeleen päälle ei moni raski kantaa. Mutta minä luulen ja tiedän kanssa, että perkele se on tehnyt muutampia niin sokiaksi, että luonnollinen järki sekaantui lihan himoin ja haluin kautta, joita rietas on heissä ylös herättänyt ja vaikuttanut. Ja he itse, jotka ovat niitä perkeleen yllytyksiä seuranneet, muutamat juopumuksen kautta, muutamat huoruuden kautta, muutamat ylpeyden kautta, ovat köyhäksi tulleet. Muutampia on kunnian perkele tehnyt sokiaksi, koska he kunnian tähden ovat nuorempana raataneet ruumistansa ja pilanneet terveytensä. Semmoiset tulevat keski-iässä kivulloseksi ja sanovat sitte: "Jumala otti meiltä terveyden." Jumala onki soma kantamaan kaikkein synnit. Ja mitä perkele on tehnyt, sen edestä saapi Jumala kantaa syytä.

Kantakaat nyt Jumalan päälle, kaikki traasuperkeleet, ja sanokaat: "Jumala teki meitä köyhäksi." Miksette sano: "Jumala teki meitä juomariksi. Jumala teki meitä huoraksi. Jumala teki meitä varkaaksi. Jumala teki meitä kivullisiksi. Jumala teki meitä sokiaksi, ettemme tuota ymmärtäneet, että juopumuksesta pitää seuraaman köyhyys ja kivullisuus. Emme ymmärtäneet, että huoruudesta pitää seuraaman köyhyys." Kantakaat nyt Jumalan päälle, kaikki traasuperke-

leet, ja sanokaat: "Jumala on syypää kaikkeen siihen köyhyyteen, joka meidän päällemme on tullut. Mutta perkele on viatoin." Niin sanovat mailman herrat: "Ei perkele ole siihen syypää, mutta tämä villitys, joka on tehnyt maakuntaa hulluksi. Ja tuo kansan häiritsijä, joka on riisunut maakunnalta koreuden." Minä luulen, että jos tämä heräys ei olis tullut, olis pian koko rnaakunta vajonnut viinatynnyrin sisälle.

Mutta kukas nyt aukaisee sokian raukan silmät, koska perkele on synnin kautta tehnyt muutampia niin sokiaksi, ettei he vielä ymmärrä, mistä köyhyys ja vaivalloisuus tulee? Joka on sokiaksi tullut, ei hänellä ole muuta neuvoa, kuin että hänen täytyy kerjätä. Mutta jos sokia raukka sais näkönsä, niin hän saattais mitämaks työtä tehdä, niin että hän tulis ominensa aikaan. Eikös ole Vapahtaja sanonut: "Etsikää ensinnä Jumalan valtakunta ja hänen vanhurskauttans, niin kaikki nämät maalliset teille annetaan." Mutta huoruuden perkele ja mailman rakkaus on tehnyt monta toisen kerran sokiaksi, niin että he tarvitsis huutaa: "Jesu, Davidin Poika, armahda meidän päällemme!" Sillä ei ainoastans pakanat seuraa lihan himoja, jotka panevat heitä ensinnä huoraamaan ja sitte naimaan tyhjän päälle, josta seuraa köyhyys, ja lapset saavat kärsiä nälkää ja alastomuutta vanhempain huoruuden tähden; niin kuin Herra sanoo Moseksen kautta, että lapset pitää kärsimän vanhempainsa huoruuden tähden.

Mutta myös heränneet, ja kukas tiesi myös kristityt, rupeisit matkimaan pakanain tapoja siinä paikassa, kussa hei-

dän pitäis välttämän huoruuden himoja, ja sen kautta tulee nyt Kristuksen nimi pilkatuksi pakanain seassa. Eiköhän huoruuden perkele ole semmoisia toisen kerran sokiaksi tehnyt, ja paskantanut tunnon päälle? Ei suinkaan pääskyiset ole paskantaneet niiden silmiin, niin kuin he paskansit Tobian silmiin, josta hän tuli sokiaksi. Mutta juuri rietas on paskantanut niiden silmiin, ja sen kautta he tulit sokiaksi.

Huutakaat, sokiats raukat, ennen kuin Jesus Nazarenius menee sivuti, että te saisitte näköne, ennen kuin ijankaikkinen sokeus tulee. Toinen tutkisteleumus. Mistäs tulee hengellinen sokeus, ja kuka saattaa sen parantaa? Evankeliumissa on meille näytetty, kuinka sokiats opetuslapset olit, koska he olit peräti ymmärtämättömät siitä Jesuksen kärsimisestä, ettei he saattaneet ollenkaan ymmärtää Jesuksen sovintokuolemata tarpeelliseksi, joka nyt on pääasia meidän kristillisyydessämme. Mutta tämä hengellinen sokeus oli myös tullut perkeleestä, joka mailman rakkauden kautta oli niin pimittänyt heidän ymmärryksensä, ettei he saattaneet uskoa sen mahdolliseksi, että Jesuksen piti kärsimän ja kuoleman jumalattomain lastensa tähden. Ja vaikka kaikki profeetat ovat niin kirjoittaneet, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja sen jälkeen kunniaansa sisälle menemän, ei kuitenkaan opetuslapset sitä uskoneet, ennen kuin vasta jälkeen, kuin se oli tapahtunut. Eikä he vielä sittekään ymmärtäneet tätä sovintoasiata ennen, kuin hän ylönousemisen jälkeen avais heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään.

Tässä nyt on kaikille suruttomille yksi esimerkki, kuinka sokia yksi luonnollinen ihminen on, koska kysymys tulee painavista pääkappaleista kristillisyydessä. Mutta ehkä suruttomat sanovat: “Kyllä me nyt tiedämme sen asian paremmin kuin opetuslapset”, mutta salattu on vielä Jesuksen sovintokuolema kaikille, jotka ei ole itse sydämessän koetelleet tämän suuren salaisuuden, jonka myös enkelit halajavat nähdä; salattu on tämä asia kaikilta, jotka ei ole itse koetelleet, kuinka ihminen vanhurskautetaan Jesuksen sovintokuoleman kautta. Mutta kuinka sokia raukka näkee, mistä tie menee taivaaseen? Jos tämä asia oli salattu opetuslapsilta, jotka kuitenkin näit Jesuksen silmäinsä edessä joka päivä, kuinka paljota enemmän on se salattu niiltä, jotka ei ole nähneet häntä, ei Getsemanessa, eikä Golgatan mäellä? Mutta suruttomat sanovat kuitenkin: “Kyllä me näemme itse kirjasta.” Mitäs te näette? Muutampia kirjavia priimuja. Se on kaikki. Muutoin te näette pyhän hengen viinaflaskussa. Ja armonmerkkiä te näette huoran perseessä. Voi, voi sokeat raukat! Mitä te näette! Koska rietas maalaa teidän silmäinnee eteen kuvia, niin te näette perkeleen taivaassa ja Jumalan te näette helvetissä. Koska rietas on kääntänyt sokian raukan silmät nurin, niin hän katsoo jumalansa alimmaisessa taivaassa, joka antaa hänen juoda, kirota ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ja jos kunnian rietas on varjellut muutampia fariseuksia julkisesta huoruudesta ja varkaudesta, niin hän sanoo: “Minä kiitän sinua Jumala, etten ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka

niin kuin tämä publikaani.” Ja koska se jumala, joka on alimmaisessa taivaassa, kääntää sokian raukan silmät nurin, silloin hän näkee kristillisyyden vääräksi. Kristityt muuttuvat pakanain silmissä villihengeksi, mutta juomarit, huorat, viinaporvarit ja kiroilijat tulevat rakkaaksi kristityksi. Näin on rietas kääntänyt fariseusten, kirjanoppineitten ja ylimmäisten pappein silmät nurin, ettei heidän pidä näkemän muuta kuin villitystä kristillisyydessä. He sanovat myös että jälkimäinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos Kristus nousee ylös kuolleen uskon haudasta.

Mutta kyllä ovat vielä Jesuksen opetuslapset sokiat siinä, että he luulevat aina saavansa Jesuksen kanssa olla. He luulevat, ettei fariseukset, kirjanoppineet ja ylimmäiset papit tee Jesuksen kanssa niin kuin hän tämän päivän evankeliumissa ennustaa. Ei Jesuksen opetuslapset usko sitä, että perkeleen joukko tappaa heidän Vapahtajansa, vaan he luulevat, että he saavat aina nautita Jesuksen armollista läsnäolentoa maan päällä. Sen tähden on se puhe Jesuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta niin peitetty, ettei he ymmärrä siitä mitään. Mutta jos Jesuksen opetuslapsilla ei olis niin suuri mailman rakkaus, joka tekee heitä sokiaksi, niin heidän täytyis uskoa, että ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset tappavat ja ristiinnaulitsevat Jesusta ja hänen opetuslapsiansa. Sillä niin on perkeleen lahkokunta ennen tehnyt profeettain kanssa, ja ei suinkaan lohikäärmeen luonto ole muuttunut entisestä, vaikka hän on muuttanut nahkansa. Niin kuin pohjattomuuden ruhtinas on ennen yllyttänyt koiriansa

vihaamaan ja vainoomaan profeetaita, niin hän nytkin yllyttää koiriansa vihaamaan ja vainoomaan Jesusta ja hänen opetuslapsiansa.

Mutta Jesuksen opetuslapset ovat niin sokiats, ettei he usko sitä, vaan he luulevat, että he saavat aina nautita Jesuksen armollista varjelusta vielä ruumiinki puolesta. Mutta älkää luulko, te Jesuksen opetuslapset, että te saatte niin rauhassa olla Jesuksen kanssa maan päällä, vaan uskokaat, että perkeleen hurtat niin tekevät Jesuksen kanssa, niin kuin Hän tämän päivän evankeliumissa on edellä sanonut: ”Ihmisen Poika ylönnetaan syntisten käsiin. Ja pilkataan ja häväistään ja syljetään, ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat he hänen.”

Olettakos te niin sokiats, te harvat sielut, jotka olette ulosvalitut Jesukselta levittämään Jumalan valtakuntaa, olettakos niin sokiats, ettette ymmärrätät Jesuksen puhetta? Se olis teille hyödyllinen, te Jesuksen opetuslapset, että te nyt uskoisitte todeksi, mitä Jesus on teille sanonut. Jos te uskoisittasen, niin paremmin te pääsisitte mailmasta irti. Paremmin aukenisit silmät näkemään mailman turhuutta, ja perkeleen voimaa, ja taivaan iloa. Paremmin te saattaisitte valmistaa teitänne kuolemaan. Paremmin te saattaisitte kiittää Jumalan Poikaa, joka rakkaudesta teitä kohtaan on kuollut, ja on antanut teille semmoisen uskon voiman, että tekin saattaisitte ilolla ja riemulla kuolla Jesuksen nimen tähden.

Mutta ehkä te nyt oletta niin sokiats, ettette voi tuota käsittää, kuitenkin täytyy teidän uskoa, koska te näette sen. Ja

silloin täytetään teidän sydämenne murheella. Kuitenkin pitää se ristiinnaulittu Herra Jesus antaman teille sen voiman, että te jaksaisitte itsekin antaa teidän henkenne Jesuksen tähden. Ja silloin pitää teidän veisaaman uutta virttä Sionin vuorella. Amen hallelujah! Kiitos ja kunnia olkoon Jumalan Karitsalle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. Alku *-merkkiin asti SKHS:n Aunon kokoelmasta.

Keskiosa Helsingin yliopiston kirjastosta, Aunon siellä olevasta kokoelmasta. N:o 9.

Loppulehti käsikirjoituksesta eksynyt N:oon 47 samassa kokoelmassa.

Poikani, jos sinä tahdot olla Jumalan palvelija, niin valmista sinuas kiusaukseen. Syr.2:1

Näistä Syyrakin sanoista kuuluu, että jokainen, joka tahtoo olla Jumalan palvelija, saapi valmistaa itsensä kiusaukseen, sillä ei ole kuulunut vielä, että mailman lapset kiusataan perkeleeltä. Ei löydy yhtään ainoaa esimerkkiä Raamatusta, että rietas olis kiusannut omiansa, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Mutta Jumalan lapsia hän kiusaa hirmuisesti, niin kuin Jobia, Davidia, Lutherusta, ja vielä Jumalan Poika kiusattiin perkeleeltä, josta me siis näemme ja ymmärrämme, että Syrakki on vähäisen koetellut, koska hän kirjoittaa pojallensa toisessa luvussa ja ensimmäisessä värsyssä: "Poikani, jos tahdot olla Jumalan palvelija, niin valmista sinuas kiusaukseen." Tästä kuuluu niin kuin Syyrakin poika ei olis vielä tuntenut mitään perkeleen kiusauksia. Ja me tiedämme, että suruttomat ei tiedä paljo mitään perkeleen kiusauksista, sillä ei vihollinen tahdo niitä kiusata, jotka häntä uskollisesti palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Kyllä tosin suruttomat pitävät sen suurena kiusauksena, koska paloviina loppuu, eli koska joku hevoinen tulee pois, eli koska heillä on grina lapsi, eli koska joku vahinko eli vastoinkäyminen tapahtuu mailmassa. Mutta ei tämä ole se kiusaus, josta Syrakki puhuu pojallensa, vaan se on yksi hengellinen ja sisällinen kiusaus, josta Syrakki tässä puhuu. Sen kaltaisia sisällisiä kiusauksia synnin orjalla ei ole, sillä kaikki suruttomat sanovat

näin: "Ei meillä ole riettaan kanssa mitään tekemistä." Ja me tiedämme ja uskomme myös totisesti, että suruttomilla mailman orjilla ei ole riettaan kanssa mitään tekemistä, sillä net ei tunne riettaan kiusauksia. Ja minkä tähden rietas pitäisi niitä kiusaaman, jotka häntä uskollisesti palvelevat? Kyllä rietas niille antaa siivon rauhan.

Mutta Jumalan lapsia perkele kiusaa hirmuisesti, niin kuin kaikki pyhät valittavat. Ja koska vihollinen ei antanut Jumalan Pojalle rauhaa, mutta rohkeni myös häntä kiusata, mitä hän sitte tekee muille Jumalan lapsille, joita hän luulee voittavansa, niin kuin hän myös on muutampia voittanut, esimerkiksi Davidin, koska hän meni Batseban tykö ja teki huorin, niin myös silloin, koska hän yllytti Davidia lukemaan kansaa; silloin saatana nousi Israelia vastaan, ja lykkäisi Davidille mieleen, että hänen piti lukeman kansa. Mutta Davidille tuli oman tunnon vaiva siitä synnistä ja totinen katumus, koska profeeta Nathan soimais häntä, ja sen tähden Jumala antoi hänelle sen synnin anteeksi. Koskas nyt perkele sillä lailla kiusaa suruttomia? En ole minä kuullut suruttomia valittavan, että vihollinen heitä kiusaa. Mutta heränneet ja kristityt valittavat kovin, että vihollinen ei anna heille yhtään rauhaa.

Koska nyt asia niin on, että vihollinen ei kiusaa suruttomia, vaan ainoastans heränneitä ja kristityitä, niin saavat nyt kaikki suruttomat ja armon varkaat ottaa tämän tuntomerkin itsellensä, että heillä ei ole mitään tekemistä perkeleen kanssa, sillä he ovat juuri perkeleen ja mailman rintalapsen, ja istuvat niin kuin hiljaiset lapset riettaan sylissä, eli täyt-

tävät niin uskollisesti kaikki riettaan ai-
voitukset, ettei ole riettaalla yhtään syy-
tä, minkä tähden hänen pitäis omia lap-
siansa kiusaaman. Eikä mailman lapset
tunne muita perkeleen vaikutuksia kuin
ainoastans vanhan Adamin voimaa, ja
huoruuden vaikutuksia, joita he kuiten-
kin pitävät luvallisenä. Vanha Adami
muuttuu totuuden saarnaajaksi heidän
mielessänsä ja huoruus muuttuu rakkau-
deksi. Ahneus muuttuu luvalliseksi elä-
tuksen keinoksi, juopumus tulee taivaal-
liseksi iloksi, ja paloviina muuttuu lää-
kitykseksi, kunnia muuttuu hyvätah-
toisuudeksi, ja omavanhurskaus sivey-
deksi. Ei olis rietas niin voimallinen sur-
ruttomassa kansassa, jos hän ei muuttais
itsensä valkiuden enkeliksi, niin kuin
esimerkiksi hengellinen viha muuttuu
omantunnon vaatimiseksi. Vanha Ada-
mi muuttuu totuuden saarnaajaksi, oma-
vanhurskaus muuttuu Jumalan vanhurs-
kaudeksi ja kunnian rietas muuttuu
Jumalan kunniaksi.

Koska nyt Jumalan Pojan kiusa-
uksista on kirjoitettu tämän päivän
evankeliumissa, josta maailman surutto-
mat ihmiset ei tiedä mitään, niin pitää
meidän tänä päivänä selittämän, mitkä
viholliset net ovat, jotka estävät surutto-
mia katumuksesta. Sillä samat kiusauk-
set tulevat kaikille heränneille ja kristi-
tyille, joista tämän päivän evankeliu-
missa on kirjoitettu, ja samat kiusaukset
voittavat suruttomia, vaikka ei ne niitä
tunne. Me näemme, että enkelit palvele-
vat niitä, jotka riettaan kiusauksia voit-
tavat. Taivaan enkelit iloitsevat, koska
Jumalan Poika on voittanut perkeleen
kiusauksia. Taivaan enkelit iloitsevat,
koska kristityt voittavat kiusauksia. Tai-

vaan enkeleille tulee ilo yhdestä synti-
sestä, joka hänensä kääntää ja parantaa.
Jos joku syntinen tänäkin päivänä kään-
täis itsensä parannukseen, niin tulis tai-
vaan enkelille suuri ilo hänestä. Me toi-
vomme ja rukoilemme, että Jumalan
Poika, joka on tänä päivänä voittanut
kaikki vihollisen kiusaukset, rukoilee
niiden harvain sieluin edestä, jotka
suuressa kiusauksessa ovat, koska Hän
on kiusattu niin kuin mekin, kuitenkin
ilman synnittä. Kuule sinä suuri kiusa-
usten voittaja niiden huokaukset, jotka
suuressa kiusauksessa ovat Isä meidän,
joka olet taivaissa.

Evankeliumi Math. 4: 1-11

Me kuulemme ylösluetusta evan-
keliumista, kuinka Jesus vietiin Hengel-
tä korpeen kiusata perkeleeltä. Mutta
koska me olemme jo ennen osottaneet,
ettei ole suruttomilla sen kaltaisia kiu-
sauksia kuin heränneillä ja kristityillä,
jotka tuntevat saman kaltaisia kiusauk-
sia kuin Kristus, niin emme saata surut-
tomille selittää näitä Kristuksen kiusa-
uksia niin että se tulis heille ylösraken-
nukseksi. Sillä suruttomat pitäisit ensin-
nä heräämän, ennen kuin he saattaisit
tuta samankaltaisia kiusauksia kuin
Kristus on tuntenut. Muutamat surutto-
mat luulevat, että rietas heitä kiusaa,
koska kristityt tulevat heitä tuomit-
semaan. He sanovat, että mailma heitä
vihaa, koska kristityt osottavat heille Ju-
malan ankaran vanhurskauden. Vielä ar-
monvarkaas kantavat kristittyin päälle,
että he ovat kristittyin vainoojat, jotka ei
anna kunniallisille ihmisille omantun-
non rauhaa. Kristityt ei anna armonvar-

kaita mennä rauhassa helvettiin; he pi-laavat armonvarkaan pehmiätä sydäntä ja kehoittavat lähimmäistänsä vihaan, jonka kautta armonvarkaille tulee yksi paha ja kalvava omatunto, hänelle tulee yksi paha ja kalvava sydän kristittyin tuomion kautta, niin ettei armonvaras jaksa enää uskoa, että hän semmoisessa tilassa ja semmoisella sydämellä pääsee taivaaseen. Semmoisia kiusauksia suruttomat tuntevat niissä paikoissa, kussa löytyy muutampia kristityitä, jotka ei anna suruttomille omantunnon rauhaa. Rietas kääntää heidän silmänsä nurin, että he katsovat kristityitä kiusaajaksi ja kristittyin vainoojaksi.

Mutta siinä paikassa, kussa ei ole kristityitä ollenkaan, siinä paikassa ei ole semmoisia kiusauksia suruttomilla. Semmoisessa paikassa saavat kaikki suruttomat mennä rauhassa helvettiin. Löytyy niitä muutampia suruttomia, jotka kiusataan perkeleeltä tällä lailla: koska kunnia ja omavanhurskaus varjelee jonkun siviän huoran työllisestä huoruudesta jos siinä tilaisuudessa joku kiusaaja tulee ja tahtoo häntä kiusata huoruuteen, niin sotii tämä siviä huora sen kaltaisia kiusauksia vastaan, ja käskee narraria pois mennä, jotka tukkivat viereen. Muutampi siviä huora kysii ja tukistelee niitä narraria, jotka tahtovat häntä huoruuteen, ja sitte ajattelee hän, että hän on voittanut yli sen kiusauksen. Mutta kenenkä voimalla hän semmoisen kiusauksen on voittanut? Moni on heräyksen jälkeen tunnustanut, että kunnia on häntä varjellut huoruudesta, ja pelko köyhyydestä, jos tulis sikiä. Mutta ei tämä ole semmoinen kiusaus, josta puhutaan tämän päivän evankeliumissa,

sillä ei kiusaaja ole sanonut Kristukselle: “Mene huoraamaan!” eli “mene nyt varastamaan, mene nyt juomaan ja tappelemaan”, sillä rietas arvaa, ettei Jumalan Poika ole semmoinen kuin Absalom, joka meni julkisesti ja koko Israelin silmien edessä huoraamaan, koska yksi riettaan orja käski hänen niin tehdä. Mutta kiusaaja pani sen kaltaisia kiusauksia Kristukselle, joissa ei olis itsensä syntiä ollut, jos Jumala olis käskennyt niitä tehdä, esimerkiksi ensimmäinen kiusaus: “Sano, että nämät kivet leiviksi tulevat.” Ei luonnollinen järki ymmärrä sen synniksi, että luvallisella tavalla sammuttaa nälkänsä, jos vielä kivistä eli savesta tehtäisiin leipä. Mutta se olis tullut synniksi sillä lailla, että rietas olis päässyt soimaamaan ja sanomaan: “Jopa sinä teit niin kuin rietas käski.” Ja siitä olis tullut riettaalle suuri ilo, jos Jumalan Poika olis tehnyt niin kuin rietas käski.

Me näemme ainoastans tässä seurakunnassa, kuinka suuri ilo tulee riettaan enkeleille, jos joku kristitty tekis niin kuin he käskivät. Jos joku kristitty esimerkiksi maistais isoa viinaa eli kirkkoviinaa viinaporvarin käskyn jälkeen, niin on tuo valmis huutamaan mailmalle: “Jopa yksi kristitty ryyppäs viinaa, ja tuommoiset ovat kristityt!” Mutta jos surutoin ryyppäis korttelin eli puoli kannua paloviinaa eli rommia yhtä haavaa, ei siitä mitään. Ja kuinkapa viinaporvarin hyvä tarjous tulee suruttomalle ja armonvarkalle kiusaukseksi; ei se ole mikään kiusaus hänelle, joka pitää juopumisen luvallisena ja tarpeellisenä. Mutta kristityn varoitusj u o m a rille, ettei pidä juomarit taivaan valta-

kuntaa perimän, se sana tekee juomarille pahaa. Sillä rietas lykkää hänelle mieleen, että tuo villihenki tulee häntä estämään nautitsemasta Jumalan viljaa.

Niin myös yksi hävitöin huora, koska vanhemmat tahtovat häntä estää huoruudesta, niin suuttuu hän vanhemmille ja katsoo heitä kiusaajaksi, jotka tahtovat hänen estää nautitsemasta lihan huvitusta, mutta kiusaajaansa ja huorakumppaniansa hän rakastaa, joka häntä hopittaa helvettiin. Tämmöiset ovat surut toman kiusaukset. Net ovat Jumalan puolesta ja vanhinten puolesta ja kristittyin puolesta varoitukset, rakauden manaukset, mutta yksi sokia synnin orja katsoo niitä kiusaukseksi. Koska vanhemmat vetävät huoraa huorivuoteesta, katsoo huora vanhempansa viholliseksi, joka tahtoo häntä estää huoruudesta. Ja koska vanhin kurittaa muutampia lapsia varkaudesta, suuttuvat ne pienet varkaat vanhemmalle, joka estää heitä varkaudesta.

Semmoisille huorille ja varkaille tulevat vanhemmat ja kristityt kiusaajaksi, sillä ne estävät niitten huorien ja varkaiden onnellisuutta ja autuaallista lihan huvitusta, jota ne rakastavat, ja jossa synnin harjoituksessa he löytävät ilonsa ja autuutensa. Semmoiset ovat suruttoman kiusaukset. Jumala muuttuu heidän silmissänsä kiusaajaksi, vanhemmat muuttuvat kiusaajaksi, esivalta muuttuu kruunun varkaitten kiusaajaksi, kristityt muuttuvat armonvarkaitten kiusaajaksi. Kaikki, jotka tahtovat estää suruttomia syntisiä synnin juoksusta, tulevat kiusaajaksi. Ja niille suruttomat suuttuvat, jotka tekevät työtä heidän parannuksensa päälle.

Mutta oikiat kiusaajat, net on parhaat ystävät. Niin on esimerkiksi varkaan paras ystävä se, joka hänen varastetun kalunsa kätkee; huoran paras ystävä on se, joka häntä huoruuteen kiusaa, ja viinaporvari on juomarin paras ystävä, joka hänen viinahimonsa sammuttaa. Semmoiset kiusaajat, jotka tekevät monta sielua onnettomaksi ja auttavat suruttomia pikaisesti onnettomuuteen, niitä yksi surutoin synnin orja ei pidä kiusaajana, mutta auttajana ja parhaana ystävänä.

Ei sovi meidän selittää suruttomille, kummoiset kristittyin kiusaukset ovat, sillä ei ne kumminkaan ymmärrä, vaikka niitä selitettäisiin. Mutta yhden siviän ihmisen kiusaukset meidän pitäis vähäisen selittämän. Yksi siviä ihminen tahtoo kaikella muodolla välttää niitä grouvimpia syntiä, ja sen tähden hän välttää myös semmoisia syntiä, joiden kautta hän tulis kunniaattomaksi. Yksi kohtuullinen juomari maistelee vähäisen, kunnian tähden. Mutta ei niin paljon, että se liikuttais mieltä. Mutta ei kohtuullinen juomari ymmärrä, että hän tulee juomarille kiusaajaksi ja omille lapsille pahenukseksi, ja tekee niitä helvetin lapsiksi pahemmin kuin hän itse on.

Yksi siviä huora välttää myös kaikella muodolla, ettei hän sekaantuis lihalliseen työhön. Mutta ei hän muitakaan estä siitä synnistä, sillä ei siviä huora tahdo koiran ja väärän profeetan nimen kantaa. Jos joku hyvä ystävä tarjoo kohtuulliselle juomarille enemmän kuin mitä hän tuntee hyvin kantavansa, silloin tuntee hän kiusauksia siitä, mutta sotii aina niitä kiusauksia vastaan, ja

niin kuin hän luulee voittavansa kaikkia kiusauksia, niin myös siviä huora sotii huoruuden kiusauksia vastaan. Mutta ei hengen miekalla eikä uskon kilvellä. Mutta kynsillä kynsii, jalvoilla potkii, hampailla puree kiusaajaansa ja sillä lailla hän luulee voittavansa kaikkia kiusauksia. Mutta yhtä hyvin antaa hän itsensä allepäin, koska tulee semmoinen kiusaaja, joka on hyvin viekas, joka tulee friarin haamulla ja varastaa ensinnä sydämen, viimein saapi hän tehdä siviän huoran kanssa kaikki, mitä hän tahtoo. Sen kaltaisia kiusauksia vastaan ei ole siviällä huoralla sota, eikä sota-aseita, ja saavat vielä kristityt tyttäret varoittaa itsensä niistä vääristä profeteoista, jotka tulevat heidän tykönsä lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Sillä semmoiset tekevät itsensä katuvaiseksi, murheelliseksi, nöyräksi, ja kristityt tyttäret tulevat sen kautta petetyksi, sillä semmoiset narrit varastavat pian sydäntä, ja saavat pian suostumaan tekoihinsa. Moni on jo sillä tavalla tullut petetyksi kiusaajalta.

Varoittakaat sydämenne, te harvat sielut, jotka tunnetta sen ruman tuliset nuolet. Pankaat uskon kilpi nuolia vastaan, ja lyökäät hengen miekalla, sillä vihollinen käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Ei ole vihollinen niin vaarallinen, koska hän tulee jalopeuran haamulla eli karhun haamulla. Mutta koska hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin hän on myös kristityille sangen vaarallinen. Sen tähden minä sanon vielä, varoittakaat sydämenne, te harvat sielut, jotka tunnette perkeleen kavaluutta, varoittakaat sydämenne, ettei se

viekas kiusaaja pääsis varastamaan teidän sydämenne ja sen kautta sais teitä ansaan. Ei ole vihollinen niin vaarallinen, koska hän tarjoo kristityille vihaa, vainoa, häväistystä, kuolemata. Mutta koska hän tarjoo hyvää, silloin hän on vaarallinen.

Kyllä vihollinen aina välistäpäin avaa kristityille pohjattomuuden, ja antaa sieltä tulla semmoisen myrkyllisen savun, että he läkähtyisit. Mutta aina on kristityillä yksi pikkuinen reikä, yksi ahdas portti, josta he pääsevät pakenemaan elävän viinapuun rakoihin, koska ukkoinen Sinain vuorella kovin pauhaa. Mutta riettaan orjilla ei ole pakenemavaraa. Koska heille tulee hätä, niin heidän täytyy pysyä paikallans, heidän täytyy sanoa: "Ei ne minulle kelpaa." Riettaan enkelit tulevat jumalattomia palvelemaan, ja heidän ruumiinsa saatetaan kunniallisesti haudata, mutta heidän sielunsa saatetaan myös kunniallisesti helvettiin. Mutta köyhän Lazaruksen sielu viedään enkeleiltä Abrahamin helmaan.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka täällä kiusataan, ylönkatsotaan ja häväistään, pitää pian pääsemän kaikista kiusauksista ja kaikista vaivoista, koska se suuri sotasankari, joka tänä päivänä on ylitse voittanut kaikkia perkeleen kiusauksia, ja vielä ristin päällä huutanut: "Eli, Eli, Lama Sabaktani!" pitää tuleman avuksi niille harvoille sieluille, jotka täällä kiusataan, häväistään, vihataan ja ylönkatsotaan, koska he kantain Jesuksen ristiä noudattavat Jesuksen verisiä askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Siellä saavat Jesuksen karitsat levätä Jesuksen ristin kohdalla

katsellen niitä verisiä haavoja, joista sovintoveri vuotaa, ja viimein Sionin vuorella veisata kiitosta voitosta, koska kaikki kiusaukset loppuvat, ja kaikki kyyneleet pyyhitään pois, ja kaikki perkeleet pakenevat pohjattomuuteen. Silloin pitää autuaallisten iloääni kuuluman taivaaseen. Ja taivaan enkelit tulevat niitä palvelemaan, jotka täällä perkeleiltä kovin kiusataan. Amen. Ja Jumalan lasten päällekantaja pitää vaike-
neman. Amen.

Alkuperäinen Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmista C 174 n:o 76

Uusi Postilla n:o 21 (1897)

Kuinka kauvan sinä, Herra, peräti minut unohdat? Kuinka kauvan sinä peität kasvosi minulta? Kuinka kauvan minä neuvoo pidän sielussani ja ahdistetaan sielussani joka päivä? Ps. 13: 2, 3

Näin valittaa katuvaainen sielu, kun hän sydämensä ahdistuksessa etsii apua Herralta, eikä saa lohdutusta niin hopusta, kuin hän luulee tarvitsevansa. Kuningas David oli sen saanut koetella, kuinka ikävä on katuvaisella sielulla olla murheessa ja epäilyksissä ja ei saada yhtään todistusta Herralta, onko Hän armollinen tai vihainen, onko Hän hyljännyt hänet ijankaikkiseksi ajaksi, tahi onko Hän vielä ottava hänet armoonsa. Tämän epäilyksen tähden valittaa kuningas David 13. psalmissa, joka myös löytyy suomalaisessa virsikirjassa 31. virressä: "Voi Herra, kuinka kauvan mun tahdot unhottaa? Kuinka kauvan kasvot armaat minulta peräti salata?"

Varmasti ovat kaikki katuvaaiset sielut saaneet koetella, kuinka ikävä se on, kun Herra on kääntänyt kasvonsa pois ja ei enää anna yhtään vastausta eli todistusta eli vakuutusta armostansa. Silloin saavat katuvaaiset sielut huutaa ahdistuksessansa ja ei yksikään vastaa. He saavat kolkuttaa taivaan oven päälle ja ei yksikään avaja. Mutta ei ole Herra sen tähden hyljännyt katuvaisia sieluja, vaikka he itse niin luulevat, vaan Hän koettelee ainoastans heidän uskonsa ja kärsivällisyytensä. Mutta ei he malta odottaa siksi, kuin he saavat heidän määrätyn osansa, vaan he alkavat kärsimättömyyden (tähden) valittamaan, että Herra on heitä hyljännyt.

Niin kuin pahankuriset lapset ei malta odottaa siksi, kuin heille annetaan, vaan rupeevat itse näppäämään ruokaa pöydältä. Eli jos vanhin antaa heille vit-saa siitä varastamisesta, alkavat he anomaan ja tahtomaan: yksi huutaa siellä: "Anna mulle!" Ja toinen huutaa täällä: "Anna mulle!" Niin tekevät myös ne pahankuriset vanhan aadamin lapset, koska heille tulee nälkä ja jano vanhurskauden perään. Silloin rupeevat muutamat itse omistamaan itsellensä armoa. Mutta jos he ovat sille määrälle kuritetut varkaudesta, ettei he tohdi enää varastaa muitten ihmisten läsnä ollessa, silloin alkavat he huutamaan ja valittamaan, että Herra on heitä hyljännyt ijankaikkiseksi ajaksi, ja ettei Jumala enää huoli heistä.

Me olemme kuitenkin nähneet monta esimerkkiä vanhemman rakkaudesta, ettei hän tee ketään osattomaksi, vaikka hän sanoo niille lapsille, jotka tulevat niin kuin penikat kaaran ympäri ja rupeevat itse sormillansa krapsaisemaan ruokaa, silloin toruu vanhin lapsiansa ja sanoo: "Tietäkää huutia ja odottakaat siksi, kuin teille annetaan!" Minä olen nähnyt, että yksi vanhin, joka suuren vaivan kautta on tuonut ruokaa mettästä eli järvestä, koska hän tulee kotia, ennen kärsii itse nälkää ennen kuin hän antais lapsiansa nälkyä. Sen tähden on myös se taivaallinen Vanhin, se suuri Ristinkantaja, kärsinyt nälkää ja janoa, että pahankuriset ja tottelemattomat lapset saisit nälkensä ja janonsa sammuttaa. Hän on kärsinyt alastomuutta, että alastomat huorat saisit koreat vaatteet kantaa taivaan valtakunnassa. Taivaallinen Vanhin on itse antanut itsensä van-

keuteen, että köyhät vangit, nimittäin varkaat ja ryövärit, pääsisit irti perkeleen rautaviljoista. Hän on antanut itsensä ruoskittaa, ettei rietas sais Hänen köyhiä ja alastomia lapsia ruoskia ijan-kaikkisesti. Hän on antanut itsensä ristiinnaulita, ettei pimeyden ruhtinas sais Hänen lapsiansa ristiinnaulita.

Mutta yhtä hyvin, vaikka katuvaiset sielut tietävät Jumalan sanasta, millinen taivaallisen Vanhimman sydän on, tahtovat he kärsimättömyyden tähden valittaa niin kuin Davidi, koska hän oli katumuksessa: "Voi Herra, kuinka kauvan mun tahdot unhottaa; kuink kauvan kasvot armaan mult perät salata?" Mutta armonvarkaat eivät valita koskaan, että Herra on heitä hyljännyt. Ja minkäs tähden net ei valita niin kuin Davidi ja niin kuin mu ut katuvaiset valittavat, että Herra on peittänyt kasvotjansa? Sen tähden armonvarkaat ei valita, että Herra on heitä hyljännyt; he ovat nimittäin varastaneet armoa ja Kristuksen vanhurskautta. Ei he ole saaneet, mutta itse omistaneet.

Jos te ottaisitte vaaria niistä lapsista, jotka itse ottavat kaapista voita ja leipää, niin te näkisitte, ettei ne ole ruuan hädässä, koska muut parkuvat nälässä. Silloin istuvat varkaat siivosti yhdessä loukossa sanan puhumatta. Ja ne sokiat vanhemmat, jotka ei arvaa, että tuo on varas, sanoo toisille lapsille: "Katso-kaat, kuinka hiljainen tuo lapsi on, joka istuu siivosti ja ei puhu mitään. Mutta teillä on aina hätä peräsuolissa ja hoppu syömään, koska makia ruoka haisee nokkaan!" Mutta mikäs hätä sillä on, joka varastaa voita ja leipää kaapista? Kyllä semmoinen on fiini ruan aikana,

koska muut vinkuvat. Yksi istuu täällä ja huutaa niin kuin olis nälkään kuolemassa: "Anna minulle!" Toinen huutaa siellä: "Anna minulle!" Mutta varkailla ei ole hätä. Arvaattakos, hyvät ihmiset, minkä tähden varas on niin hiljainen ruan aikana? Minä olen nähnyt, minkätähden muutamat ovat niin grantut ruan aikana. He ovat varastaneet voita kaapista. Ja sen tähden semmoiset ovat niin fiinit, ettei heille kelpaa enää kaloleipä ja piimä, vaan se pitää olla nisuleipä ja voita. Kukas tiesi, ettei niillekin kerran tule hätä peräsuolella, jotka tällä ajalla lastaavat Jumalan viljaa.

Mutta tämän päivän evankeliumissa on meille annettu yksi esimerkki, kuinka yksi hädässä olevainen sielu huutaa Vapahtajan perään, eikä lakkaa huutamasta, vaikka Vapahtaja antaa kovat sanat vastaukseksi. Se pitää oleman kaikille murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille sieluille esimerkiksi, ettei Vapahtaja sen tähden ole hyljännyt heidän rukouksiansa, vaikka Hän toisinansa vähäisen koettelee heidän uskonsa ja antaa heidän huutaa, niin kauvan kuin armon aika on. Kumartakaat nyt polvianne, kaikki murheelliset vanhemmat, joiden lapset vaivataan perkeleeltä ja huutakaat Jesuksen perään siihen asti, että Hänen täytyy auttaa teitä. Ja pitäkää päälle rukouksessa siihen asti, että apu tulee! Älkää väsykö huutamasta, vaikka koko mailma toruis teitä vaikenemaan! Kuule taivaallinen Isä ja sinä suurin Ristinkantaja hätääntyneitten rukoukset! Isä meidän, (jne.)

Kananean vaimo oli pakana sekä syntymisen että opin puolesta. Sen täh-

den opetuslapset, jotka pidit itsensä kristittynä, rukoilit Vapahtajaa sanoen: "Eroita häntä sinustas, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Ei kuitenkaan Vapahtaja käskenyt hänen pois mennä. Eikä hän kieltänyt sitä pakanallista vaimoa huutamasta, mutta antoi kovat sanat vastaukseksi. Tässä evankeliumissa olisi monta tutkinnon ainetta, mutta me freistaamme nyt Jumalan armon kautta perään ajatella, minkä tähden Vapahtaja ei eroittanut tämän pakanallisen vaimon itsestensä, vaikka opetuslapset tahtoivat.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä tähden opetuslapset tahtoivat tämän vaimon lykätä? Sen tähden, että tämä vaimo oli pakana. Mutta eikös opetuslapset mahtaneet tutkia häntä ja kysyä, mikä häntä pakotti niin huutamaan Jesuksen perään? Jos hänellä oli totisesti hätä, niin kuin hän itse suullansa ilmoitti, koska hän sanoi: "Minun tyttäreni hirmuisesti vaivataan perkeleeltä." Niin olisi heidän velvollisuutensa ollut, että tutkia häntä. Mutta ei he sitä tehneet, vaan he tahtoivat häntä lykätä pois Vapahtajan seurasta sen tähden, että hän oli pakana. Ei he sitä ajatelleet, että yhden hädässä olevaisen pakanan täytyy huutaa Jesuksen perään, vaikka kuinka lykättäisiin opetuslapsilta.

Ja oli se kuka tiesi vielä joku muu asia, minkä tähden opetuslapset tahtoivat tämän pakanallisen vaimon ahdistaa pois Vapahtajan seurasta. Ensiksi oli heillä se usko, että Vapahtajan armo ei kuulu pakanoille, ehkä kuinka katuvaiset ja armoa tarvitsevaiset he olisivat. Toiseksi olivat opetuslapset, niin kuin likimmäiset Vapahtajalle, alkaneet pitämään paljon itsestensä ja ylönkatsomaan pa-

kanoita. Ei heillä vielä ollut sen kaltainen rakkaus, joka olisi vaatinut heitä neuvomaan pakanoita totiseen katumukseen ja parannukseen, vaan heillä oli sen kaltainen itseys ja omarakkaus, joka ilmoitti itsensä siinä, että he tahtoivat itse olla likimmäiset Vapahtajalle, ja pakanoita lykätä ulommaksi. Usein tuli myös heidän välillensä riita, kuka heistä näkyis suurin olevan.

Koska nimittäin vanha aadami pääsee kristityksi tulemaan, silloin tulee hän parhaaksi kristityksi, eikä kärsi enää katuvaaisia sieluja huutavan Jesuksen perään. Semmoinen huutaminen tekee parhaalle kristitylle pahaa. Ja sen tähden sanoivat opetuslapset Vapahtajalle: "Eroita häntä pois itsestäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Jos opetuslapset olisivat silloin tunteneet pahuutensa, niin olisi heidän täytynyt tunnustaa, että he ovat itse juuri riettaan kaltaiset. Sillä ei suinkaan ole yksi kristitty parempi kuin itse rietas, jos hän ainoastans tuntee perkeleellisen luontonsa.

Mutta jos hän rupee hyväksi tulemaan, silloin hän tahtoo lykätä katuvaaisia sieluja Vapahtajan seurasta. Ei hän enää kärsi itse tuomiota, mutta katuvaaisia hän silloin tuomitsee. Ja katuvaisten sielun huutaminen Jesuksen perään tekee semmoiselle parhaalle kristitylle pahaa. Hän sanoo silloin Vapahtajalle: "Eroita häntä pois itsestäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Minä en saata muuta ymmärtää, kuin että Kananean vaimo oli suuremmassa hädässä kuin opetuslapset, vaikka Kananean vaimo oli pakana. Mutta opetuslapsille oli tarttunut vähäisen fariseusten hapatusta. Sillä fariseukset olivat niin pyhät,

ettei he menneet pakanan huoneeseen eikä tervehtineet häntä. He luulit, että pakanat pilaavat heidän kristillisyytensä, jos he pitäisit kanssakäymistä heidän kanssansa. He soimaisit myös Vapahtajaa, että hän meni syntisten tykö ja söi heidän kanssansa.

Mutta niin pyhäksi ei ole vielä yksikään oikia kristitty tullut, että hän ylönkatsoo pakanoita, sillä hän tuntee, että hän itse on pahempi vielä kuin pakana sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden. Ja sen tähden yksi kristitty ei lykkää ollenkaan katuvaaisia pakanoita Jesuksen seurasta, vaan enemmän hän kehoittaa heitä huutamaan kaikesta sydäimestä Jesuksen perään, että he tulisit autetuksi. Mutta semmoiset pakanat, jotka tulevat pilkkaamaan totuutta ja vastaan seisomaan kristillisyyttä, niitä Jumalan Henki nuhtelee kristityn suun kautta, ja panee katumattomille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion heidän silmäinsä eteen, jos he kuulevat eli ei.

Toiseksi. Emme me niin suuresti ihmettele, että opetuslapset tahdoit tämän katuvaisten vaimon lykätä Jesuksen seurasta, sillä he olit vielä itse siinä tilassa, ettei he tunteneet oikein omaa huonouttansa ja viheliäisyytensä. Mutta se oli ihmeellisempi, että Vapahtaja kanssa teki itsensä kovaksi tätä vaimoa kohtaan. Sillä Hän oli ensinnä ääneti eikä vastannut häntä mitään, vaikka vaimo huusi ja rukoili apua.

Moni katuvaisten sielu ajattelee, koska hän rukoilee ja huokaa, eikä saa yhtään vastausta eli todistusta Jesukselta, että Vapahtaja on hyljännyt häntä jankaikkiseksi ajaksi. Mutta luulette-

kos, te katuvaisten sielut, että Vapahtaja oli hyljännyt tätä vaimoa, koska Hän oli ääneti eikä vastannut häntä mitään? Ei tämä pakanallinen vaimo sen tähden lakannut huutamasta, vaikka hän varsin ei saanut vastausta, vaan hän tuli aina liikkemmäksi ja rukoili hartaammasti.

Niin pitäis yhden hädässä olevaisen sielun huutaman ja rukoileman useammin ja hartaammin, vaikka hän ei saa varsin vastausta Vapahtajalta. Mutta muutamat heittävät pois huutamasta ja kolkuttamasta taivaan oven päälle, koska he varsin ei pääse sisälle. Ja muutamat ajattelevat niin kuin yksi laiska ihminen, joka ei vihti pidättää itsensä jään syrjästä, koska hän on pudonnut sulaan: "Ei kukaan kuule minun huutoani tässä. Sen tähden se on parempi, että minä laske itseni pohjaan. Eli tulkoon taivaallinen Vanhin vetämään minua ylös tästä kadotuksesta, jos Hän minusta huolii." Mutta kukas sinun sielusti perii, jos sinä lasket sinuas pohjaan? Taidat sinä ajatella, että Jumala pitää vastaaman sinun sielun edestä, jos ei apu tule varsin, koska sinä huudat.

Vaikka sinä omalla voimallas et pääse ylös, koska sinä oman huolimattomuutes tähden olet pudonnut sulaan, mistäs tiedät, ettei apu tule, jos sinä ainoastans pidätät sinuas jään syrjästä ja huudat niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. Vissimmästi taivaallinen Vanhin kuulee sinun äänes, sinun huokaukses ja kyynelees, jos sinä olet ahkera pyytämään, rukoilemaan ja huutamaan Jesuksen perään. Mutta jos sinä oman vanhurskauden tähden lasket sinuas pohjaan ja ajattelet: "Tulkoon nyt Vanhin vetämään minua ylös, jos Hän

minusta huoli”, silloin sinä vissimmästi vajoat pohjaan, ja siellä sinä hukut. Mutta niin kauvan kuin pää on ylhäällä, pitää sinun huutaman ja kolkuttaman, sillä Vapahtaja tahtoo kuitenkin sinua auttaa, vaikka Hän välistä tekee itsensä mykäksi, ei vastaa mitään.

Ei ole vielä kyllä siinä, että tämä vaimo sai huutaa Jesuksen perään ilman vastauksetta, mutta vielä suuremman koettelemuksen alle tuli hänen uskonsa, koska Jesus viimein vastais aivan kovilla sanoilla: “Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. “ Ei ole Vapahtaja koskaan heittänyt niin kovat sanat yhdelle murheelliselle ja hädässä olevaiselle sielulle. Mutta tälle vaimolle hän heitti niin kovat sanat, että se näytti niin kuin olis hän tahtonut ajaa häntä pois tykönsä. Ja moni muu olis kyllä palttunut siitä kovasta sanasta ja langennut epäilykseen ajatellen, ettei Vapahtaja enää minusta huoli, koska hän vastaa niin kovilla sanoilla.

Mutta tällä vaimolla oli semmoinen usko, joka kesti. Vapahtaja tahtoi ainoastans koetella hänen uskonsa. Mutta olisitkopa opetuslapset saattaneet ryöstää hänen uskonsa, jos he olisit saaneet häntä lykätä niin kuin heidän halunsa oli? Minä luulen, että hän olis tullut kahta kiivaammaksi huutamaan, rukoi- lemaan ja pyytämään apua Vapahtajalta.

Tähän kuuluvat myös Paavalin sanat: “Minä tiedän, kenenkä päälle minä uskon, ja olen vahva siitä, ettei elämä eikä kuolema, eikä enkelit eikä vallat eikä väkevyudet saata minua eroittaa siitä rakkaudesta, joka Jesuksessa Kristuksessa on.” Mutta tässä paikassa tulee iso riita elävän ja kuolleen uskon välillä.

Sillä Paavalin usko oli ilman epäilemättä elävä ja niin vahva, ettei kukaan saattanut hänen uskonsa ryöstää. Mutta Pietarin usko oli myös olevanansa niin vahva ennen lankeemusta, että hän aikoi mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen aikana tuli Pietarin usko niin heikoksi, että hän rupeis vannonamaan ja sadattelemaan itsensä.

Se oli merkillinen, että ylimmäisen papin palvelijat pilaisit Pietarin kristillisyyttä, vaikka hän vähäisen ennen oli olevanansa yksi suuri uskon sankari. Mutta Kananean vaimon usko oli niin suuri, ettei itse Vapahtajakaan jaksanut hänen uskonsa särkeä. Koska hän kuuli, mitä tämä vaimo vastasi, täytyi hänen antaa hänelle todistuksen: “O vaimo, suuri on sinun uskos! Tapahtukoon sinulle niin kuin sinä tahdot!” Nyt pitäisit kaikki murheelliset, katuvaiset ja hengellisesti vaivaiset ottaman itsellensä yhden lohdullisen ja ylösrakentavaisen esimerkin tästä Kananean vaimosta. Kaikki murheelliset vanhemmat, joiden lapsia vielä vaivaa perkele, pitäisivät huutaa ja huoata: ”Jeesus, Daavidin Poika, armahda meitä!” Kaikki tämän vaimon kaltaiset armonpenikat pitäisivät tyytymän armon muruihin, jotka putoovat Jeesuksen pöydältä.

Tämä murheellinen vaimo oli tyytyväinen armon muruihin. Hän oli niin kuin armon penikka tyytyväinen, vaikka hänelle annettiin ensiksi luita, ei hän lakannut kuitenkaan huutamasta eikärukoilemasta, vaikka hän sai kovat sanat vastaukseksi. Hän tunsu itsensä mahdottomaksi tulemaan Vapahtajan armoon osalliseksi. Hän tunnusti, ettei hän ole parempi kuin koira muitten kristittyjen

suhteen. Vaan tämä armon penikka ei vielä lakannut vinkumasta, vaikka hän sai kuulla niin kovat sanat vastaukseksi. Hänen uskonsa oli niin suuri, ettei hän lakannut rukoilemasta, vaikka itse Vapahtaja rupesi häntä ajamaan pois vertauksellaan.

Ja minä olen vakuutettu, että jos kaikki hädässä olevat olisivat niin kiivaat kuin tämä vaimo huutamaan ja kolkuttamaan taivaan ovelle, niin varmaankin se aukenisi heille. Vaan useimmat on omavanhurskaus niin alas painanut, etteivät he jaksa huutaa niin kovin, vaikka suuri hätä on, ja muutamat ovat niin laiskat pyytämään ja rukoilemaan, ja sen tähden heitä ahdistetaan pois. Eivät kaikki tahdo koirana ja armon penikkana olla, eivätkä kaikki tahdo olla tyytyväisiä armon muruihin.

Katsokaat nyt, te katuvaiset sielut, kuinka tämä vaimo aikoi olla tyytyväinen aivan muruihin, mutta te tahdotte syödä lasten leipää! Olkaat nyt tekin tyytyväiset muruihin, niin toiste antaa Herra teille kokonaisen leivän, kun te tulette siihen maahan, jossa voita ja hunajaa on, ja odottakaa kärsivällisyydellä pöydän alla siihen asti, kuin teille annetaan. Amen.

Alkuperäinen SKHS:n Aunon kokoelma.

*- merkistä loppuun käsikirjoituksesta kadoksissa. Täydennetty III-postillan mukaan.

Kananean vaimo huusi: Herra, Davidin Poika! Armahda minun päälleni, minun tyttärenti vaivataan hirmuisesti perkeleeltä! Math.15:22

Me kuulemma näistä sanoista, että Kananean vaimon tytär vaivattiin hirmuisesti perkeleeltä. Ja monta muuta ihmistä vaivattiin perkeleeltä Vapahtajan aikana, mutta ei ole yksikään Raamatun selittäjä freistannut selittää, mikä se mahtaa olla, koska ihminen vaivataan perkeleeltä, eli millä lailla ihminen tässä armon ajassa saattaa tulla vaivatuksi perkeleeltä. Muutamat mailman viisaat sanovat, ettei sitä perkelettä olekaan. Ja useimmat piispat, papit ja raamatunselittäjät ovat siinä uskossa, ettei perkele enää vaivaa ketään. Jos perkele on Vapahtajan aikana vaivannut muutamia ihmisiä, niin se on (ollut) silloin se. Mutta ei nyt enää perkele vaivaa ketään. Ja kohta kaikki suruttomat, joiden tunto ei ole koskaan herännyt, ne sanovat: "Ei meillä ole perkeleen kanssa mitään tekemistä."

Ja kyllä se on tosi, ettei perkele vaivaa niitä, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Mutta niitä hän vaivaa hirmuisesti, jotka heräävät ja Jumalan armon kautta hänestä luopuvat. Siinä tilassa oli se Kananean vaimon tytär, joka vaivattiin hirmuisesti perkeleeltä. Hän oli herännyt Vapahtajan saarnaamisesta. Ne hirmuiset huoruuden ja varkauden synnit olit tulleet tunnon päälle. Omanvanhurskauden perkele, joka usein heränneitä vaivaa, oli sille tyttärelle suuttunut, tietäen hänellä vähän aikaa olevan. Omanvanhurskauden perkele tunsi luon-

nossans, että hänen täytyy nyt pian lähteä ulos siitä lämpimästä majasta, koska Jumalan Poika oli niin liki. Perkele otti kaikki voimansa avuksi vaivataksensa sitä tytärtä ennen kuin hän ulos läksi.

Niin teki perkele muidenki kanssa, jotka tulit liki Jesuksen persoonaa. Hän freistais niitä oikein vaivata ennen kuin hän ulos meni, sillä riettaalle tulee oikein ikävä, koska hänen täytyy ulos mennä siitä majasta, kussa hän on niin monta ajastaikaa asunut. Koska nimitäin rietas henki lähtee ihmisestä, vaeltaa hän karkeita paikkoja, etsii lepoa ja ei löydä. Ja muutampi rietas henki, jonka nimi oli Legio, rukoilee Jumalan Poikaa, että hän sais mennä sikalaumaan, koska hänen täytyy ulos lähteä ihmisestä. Se tapahtuu vielä nytkin, koska rietas henki on Jumalan voiman kautta ulos lähtenyt kristittyin sydäimestä, että rietas on mennyt hengelliseen sikalaumaan ja hän ajaa heitä hirmuisella fartilla pohjattomuuteen.

Eipä nyt ole täällä kukaan, joka vaivataan perkeleeltä. Se näyttää nyt niin kuin kaikki suruttomat olisit sovinnossa perkeleen kanssa. Ja mitäpä ne ovat muuta kuin sovinnossa hänen kanssansa, jotka häntä uskollisesti palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Jotka juovat, kiroovat, varastavat ja huoraavat, net on ilman epäilemättä sovinnossa riettaan kanssa. Samaten myös armonvarkaavat ja omanvanhurskauden palvelijat, jotka ovat ulkopuolta heidän elämästän vähäisen parannelleet, mutta sisältä ovat raatelevaiset sudet. Ei rietas henki semmoisia vaivaa, jotka häntä sydämellä ja mielellä palvelevat, vaikka ulkonaiset jäsenet ei ole annetut

saatanan haltuun. Tässä on paljon niitä, jotka ovat sen suuren juopumuksen heittäneet pois, mutta pikku piiskainen on luvallinen ja punssiglasi. Niiden jäsenet ovat vielä saatanan hallussa. He palvelevat rietasta ei ainoastans sydämellä ja mielellä, mutta myös jäsenillä. Ja Paavali sanoo: “Älkäänt antako kuolevaisia jäsenitä synnin palvelukseen.”

On niitäkin, jotka ei vihti julkisesti varastaa, mutta ottavat suuren voiton vaivastans ja kalustans, koska he pääsevät saamaan. Ei niitäkään rietas vaivaa, sillä he palvelevat häntä sydämellä ja mielellä ja vielä ruumiin jäsenillä. On niitäkin, jotka ei vihti julkisesti huorata, mutta koreus on luvallinen. Ei rietas niitä vaivaa.

Sanalla sanottu: koska vihollinen saapi jonkun paikan sielusta ja ruumiista hallita, niin hän lakkaa vaivaamasta. Mutta jos omatunto herää ja Jumalan Poika tulee niin liki, että hänen sanansa rupeaa heränneitten sydämessä vaikuttamaan ja eläväksi tulemaan, silloin tulee riettaalle hätä. Silloin alkaa hän heränneitä vaivaamaan ja sydäntä raatamaan, sillä hän tietää hänellänsä vähän aikaa olevan, että täytyy paeta pois majastansa ja ruveta karkeita paikkoja vaeltamaan, kussa hän etsii lepoa eikä löydä.

Niin oli nyt asia Kananean vaimon tyttären kanssa. Tytär oli herännyt Jesuksen saarnaamisesta. Huoruuden ja varkauden synnit olit tulleet tunnon päälle. Omanvanhurskauden perkele rupeis häntä hirmuisesti vaivaamaan ja hän vieritteli omantunnon vaivassa. Tämän tyttären valittaminen ja vaikeroitseminen omantunnon vaivassa teki äitin

sydämelle paha, ja sen tähden tuli hän huutamaan: “Herra, Davidin Poika, armahda minun päälleni! Minun tyttäreni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä.” Kristityt saisit nyt ruveta huutamaan Jesuksen perään, että hän armahtais kaikkia niitä tyttäriä, jotka vaivataan perkeleeltä. Ja meidän toivomme on, (että) Jumalan Poika armahtaa heitä pian ja ajaa perkeleen ulos.

Mutta net raukat, jotka ei tunne, että perkele heitä vaivaa, sen tähden, että heidän tuntosansa ei ole herännyt. Niitten edestä pitäis kristittyin rukoileman, että perkele alkais (eli) pääsis kaikkia suruttomia vaivaamaan, että he rupeisit omantunnon vaivassa huutamaan ja vaikeroitsemaan, niin kuin (on) kirjoitettu, että rietas huusi ihmisen suun kautta: “Oletkos tullut meitä vaivaamaan ennen aikaa, sinä Ylimmäisen Poika?” Rukoilkaat kaikki katuvaiset ja uskovaiset, että kaikille perkeleille tulis niin suuri hätä, että he rupeisit huutamaan näitten ihmisten suun kautta, jotka tässä huoneessa istuvat kuurona ja mykkänä. Kuule Davidin Poika murheellisten, katuvaisten ja uskovaisten huokaus. (Isä meidän, jne.)

Me kuulumme nyt ylös luetusta evankeliumista, että Kananean vaimo huusi Vapahtajan perään, että hänen tyttärensä vaivataan hirmuisesti perkeleeltä, ja että opetuslapset rukoilil Jesusta: “Eroita häntä pois tyköös, sillä hän huutaa meidän jälkeemme.” Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman ensiksi, minkä tähden tällä ajalla harvat vaivataan perkeleeltä, toiseksi, minkä

tähden niin harvat tällä ajalla huutavat Jesuksen perään, kolmanneksi, minkätähden muutamat ei vihti kuulla niitä, jotka huutavat Jesuksen perään.

Että Herra sanan kanssa lainais meille oikian ymmärryksen, sitä rukoilemme, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

Ensiksi. Minkä tähden niin harvat tällä ajalla vaivataan perkeleeltä? Me kuulemme monessa evankeliumissa, että moni Vapahtajan aikana vaivattiin perkeleeltä. Miksis perkele tällä ajalla ei vaivaa ketään? Onkos nyt kaikilta suruttomiltakin kaikki perkeleet ulos ajetut? Minä katson siksi, ettei ole vielä monelta perkeleet ulos ajetut. Ja niidenkin sydämiin, joista perkele oli kerran ulos ajettu, on seitsemän pahempaa perkelettä sisälle mennyt. Ja se tulee siitä, ettei vaikuta enää Jumalan sana heräyksen, ei umpisuruttomissa eikä pois langenneissa, sillä he ovat niin kuin Johanneksen ja Vapahtajan aikana paatuneet, ettei Jumalan sana pääse sydämeen vaikuttamaan heräystä.

Jos ihmiset ei olis niin paatuneet, kyllä sana vaikuttais vielä heräyksen. Kyllä heräyksen kautta kaikki perkeleet rupeisit huutamaan ihmisten suun kautta, jos omatunto pääsis heräämään. Kyllä tulis riettaalle hätä. Kyllä huutaisit ihmiset Jesuksen perään ja kyllä menisit taas muutamat perkeleet sikalaumaan, ja muutamat menisit vaeltamaan karkeita paikkoja. Mutta nyt ei ole rietas monelle suuttunut, sillä kaikki suruttomat, kaikki armonvargaat, kaikki omanvanhurskauden palvelijat ja kaikki armosta pois langenneet ovat nyt sovinnossa perkeleen kanssa ja palvelevat häntä uskollisesti.

Mutta silloin, koska kuolema tulee, nousevat kaikki perkeleet luolastansa ja alkavat kuolevaisia vaivaamaan. Mutta silloin taitaa olla Jumalan Poika kaukana, ettei silmä näe eikä korva kuule häntä, koska paras armon aika on sivuitse mennyt, ja ei ole sokiat raukat huutaneet, koska Jesus Nazarenus sivuitse meni.

Minä olen paljon ajatellut ja tutkinut, minkä tähden niin harvat tällä ajalla vaivataan perkeleeltä ja minkä tähden niin harvat huutavat Jesuksen perään. Mutta en ole löytänyt muuta syytä kuin (että) Jumalan Henki on väsynyt nuhtelemasta mailmaa kristittyin kautta, ja suruttomat ovat paatuneet Jumalan sanan kuulemisesta, niin kuin juudalaiset paaduit Johanneksen ja Vapahtajan tuomitsemisesta. Ei laki vaikuttanut heräyksen, ei evankeliumi vaikuttanut uskon, ei Johanneksen kovat uhkaukset vaikuttaneet pelvon, ja jos ne olisit uskoneet, mitä heille sanottiin, että loppu tulee, hävitys tulee, niin he olisit tyhjä pelvon tähden tehneet parannusta.

Mutta ei he uskoneet yhtään sanaa Johanneksen ja Vapahtajan saarnasta, koska he ennustit loppua koko valtakunnalle. Mutta yhtä hyvin oli niillä niin vahva usko Jumalan päälle, että Jumala ei paiskaa heitä helvettiin. Että Messias tulee heitä auttamaan. Miksei tullut Messias paatuneita auttamaan? Ja niin se on vielä nytkin. Suruttomilla on usko niin kuin pahta, että het tulevat autuaaksi, ja kristityt menevät helvettiin. Suruttomat panevat nyt kristityille synnit tunnon päälle, jotka ovat heitä paaduttaneet. Ottavatkos nyt kristityt sen synnin päällensä, että het ovat su-

ruttomia paaduttaneet? Minä luulen, että kristityt saavat ottaa sen synnin päällensä, että ovat ylön vähän paaduttaneet suruttomia, sillä nyt makaavat kaikki perkeleet rauhassa suruttomain sydämessä. Ei nyt kuulu enää kukaan valittavan, että perkele häntä vaivaa.

Heräyksen alussa olit kristityt kiivaat haukkumaan ja tuomitsemaan suruttomia. Silloin tulit kaikki perkeleet rauhattomaksi ja rupeisit muutampia hirmuisesti vaivaamaan. Mutta nyt ei perkele enää vaivaa ketään. Ja mistäs se tulee? Jo, siitä se tulee, että kaikki perkeleet saavat nyt olla rauhassa.

Se on nähty jo Vapahtajan aikana, että perkeleet rupeisit muutampia ihmisiä vaivaamaan, ja ne, jotka näin vaivattiin perkeleeltä, ne rupeisit huutamaan Vapahtajan perään, ja ne tulit pelastetuksi perkeleen vallan alta, ja net tulit kristityksi. Esimerkiksi Maria Magdaleena, jonka sydäimestä Jesus oli seitsemän perkelettä ulos ajanut, ja Kanaan vaimon tytär, jota perkele rupeis hirmuisesti vaivaamaan, koska omantunto heräis Jumalan sanan kautta, jonka hän kuuli Kristuksen suun kautta. Se sama tytär tuli myös pelastetuksi perkeleen vallan alta. Ja niin pitäis nyt tapahtuman kaikille, jotka tahtovat pelastetuksi tulla. Heidän pitäis heräämään Jumalan sanan kautta, joka saarnataan kristityiltä, joilla Jumalan Henki on. Sitte alkais perkele heitä vaivaamaan, ja heidän täytyis ruveta omantunnon vaivassa huutamaan: "Jesu, Davidin Poika, armahda meidän päällemme!" Mutta ei kuulu nyt vaivattuun huutaminen.

Toiseksi. (Minkä tähden tällä ajalla niin harvat huutavat Jesuksen perään?)

Se tulee siitä, ettei ihmiset herää enää. Ja kuinkapa ne heräävät, koska paatumus on tullut. Jos ne heräisit, kyllä perkele alkais heitä vaivaamaan. Kyllä tulis huuto Jesuksen perään. Kyllä tulisit perkeleen vallan alta pian pelastetuksi. Kyllä pääsisit iloon. Kyllä loppuis heiltä kuollut usko, ja elävä usko tulis siihen. Mutta kuin ihmiset ei herää, ei perkele suruttomia vaivaa, eikä niinmuodoin ole heillä hätä, minkä tähden heidän pitäis huutaman Jesuksen perään, eikä niin muodoin tule pelastetuksi perkeleen vallan alta. Tämä on totinen sana.

Kolmanneksi. Mutta minkä tähden muutamat ei kärsi kuulla, että joku ihminen huutaa Jesuksen perään? Se tulee siitä, että heillä on itsellä vielä perkele sydämessä. Tuo huutaminen tekee heille pahaa sen tähden, että perkele ei kärsi semmoista huutamista kuulla. Koska yksi sika parkuu kuoleman hädässä, niin toiset kanssa parkuvat. Koska yksi ihminen huutaa omantunnon vaivassa, niin toiset myös huutavat, jotka samassa hädässä ovat. Mutta koska yksi ihminen huutaa Jesuksen perään, niin suuttuvat kaikki perkeleet, sillä he tietävät heillänsä vähän aikaa olevan. Koska sokia raukka huusi: "Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni", silloin kaikki sokiat perkeleet suutuit sille huutajalle ja toruit häntä vaikenemaan.

Samaten myös opetuslapset, koska tuo vaimo rupeis huutamaan "Herra, Davidin Poika", suutuit kaikki perkeleet, jotka vielä olit opetuslasten sydämessä, ja ne perkeleet panit nämät sanat opetuslasten suuhun: "Eroita häntä pois tyköäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Muutamat raamatunselittäjät

sanovat, että se oli esirukous, että opetuslapset rukoilivat Jesusta, että hän auttais tuota vaimoa. Mutta sen sielun-tilaisuuden jälkeen, jossa opetuslapset silloin olivat, se sana "eroita häntä pois tyköäs" ei ole esirukous, mutta lykkääminen. Heidän tarkoituksensa oli, että Jesus käskisi hänen mennä pois huutamasta. Sillä fariseuksen hapatus sopii kyllä kuolleen uskon kanssa. Eikä ollut silloin vielä muuta uskoa opetuslapsilla kuin juuri selvä kuollut usko. Ja me olemme nähneet, että kaikki, joilla on kuollut usko, pahenevat niin kuin fariseukset pahenivat lasten huutamisen tähden temppelissä.

Ja nyt kuulevat kaikki suruttomat, kaikki paatuneet, kaikki armonvargaat ja kaikki pois langenneet, he kuulevat, että Kananean vaimon tytär oli herännyt, että huoruuden ja varkauden ja tottelemattomuuden synnit olivat tulleet tunnon päälle, ja sen heräyksen tähden rupeis perkele häntä vaivaamaan. Mutta se tytär tuli myös pelastetuksi perkeleen vallan alta Jesuksen voiman kautta ja hänen äitinsä esirukouksen kautta. Niin rukoilkaat nyt kaikki suruttomat, että Jumalan Poika herättäis teidän tuntonne, että teille tulis hätä Jesuksen perään, koska perkele alkaa teitä vaivaamaan, että te häätyisitte huutamaan: "Jesu, Davidin Poika, armahda meidän päällemme!" Niin hän ajais ulos perkeleitä teidän sydämistä, ja te tulisitte pelastetuksi perkeleen vallan alta. Sitte saattaisitte tulla Lutheruksen uskoon. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta.

Uusi Postilla n:o 22 (v.1897)

Kristus on lain loppu, niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat. Room. 10: 4

Pyhä Paavali puhui näitä sanoja omasta koettelemuksesta ja Raamatun todistuksen jälkeen, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle, ei lain töiden kautta, ei omalla parannuksella eikä siveydellä, vaan ainoastans uskon kautta. Josta siis ymmärretään, että ne, jotka luulevat tulevansa autuaaksi lain kautta, eli omalla parannuksella, tulevat sangen kovin petetyksi.

Mutta koska Kristus on lain loppu ja täyttämys niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat, niin löydämme me sen todeksi, mitä Pyhä Paavali muutoin kirjoittaa, että laki ei saata eläväksi. Ei tule ihminen lain kautta autuaaksi, vaan uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle. Lais-ta tulee synnin tunto, mutta ei laki anna uskoa eikä rakkautta. Jos siis ihminen tahtoo autuaaksi tulla, niin täytyy hänen uskoa, ei ainoastans, että hän luonnostansa on yksi vihan lapsi, vaan myös, että hän uskon kautta tulee vanhurskaaksi luettavaksi. Ei hän tule vanhurskaaksi lain töiden kautta, eikä lain kirouksen kautta.

Se on pääsumma Lutheruksen uskosta, ettei ihminen saa omantunnon rauhaa siveydellä, eli omalla parannuksella. Eikä herännyt ihminen saa omantunnon rauhaa lain kirouksesta eli omantunnon soimauksista. Ei saata ihminen maksaa syntiänsä katumuksellansa, vaikka kuinka suuri tuska olis, vaan jos ihminen ei tahdo kokonansa vajota helvettiin, niin täytyy hänen myös uskoa, että armo

löytyy katuvaisille, että uskon kautta tulee ihminen vanhurskaaksi luettavaksi, ja Vapahtajan ansion kautta sovitetuksi, ja hänen verensä kautta puhdistetuksi. Sen suhteen sanoa apostoli Paavali 9. luvussa roomalaisten tykö, että Kristus on lain loppu ja täyttämys niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat.

Tämän painavan totuuden täytyy meidän panna niiden silmään eteen, jotka lain kautta ovat särjetyksi tulleet. Ei niille, jotka kuolleen uskon kautta ovat väärän lohdutuksen itsellensä ottaneet, vaan niille, jotka lain kirouksen kautta ovat helvettiin painetut. Lain tarkoitus on, että suruttoman syntisen sydän pitää tuleman särjetyksi. Mutta evankeliumin tarkoitus on, että yksi nöyrä ja särjetty sydän pitää saaman lohdutusta. Lain tarkoitus on, että ihmisen pitää tunte-man ja katuman syntiänsä; mutta evankeliumin kautta pitää yhden katuvaisen syntisen tunte-man armoa. Lain tarkoitus on, että reikä pitää tuleman suruttoman ihmisen omaan tuntoon; mutta evankeliumin tarkoitus on, että armon ja ilon öljy pitää vuodatettaman omantunnon haavoihin. Lain kirouksen kautta pitää ihminen painettaman helvettiin ja evankeliumin kautta nostettaman ylös. Laki vaikuttaa omantunnon poltetta ja sydämen ahdistusta, mutta evankeliumi antaa omalletunnonle rauhahan sen sovinnon kautta, joka Jesuksessa Kristuksessa tapahtunut on.

Laki tekee ihmisen sydäntä kovaksi ja kylmäksi, elikä ihminen tulee lain kautta tunte-maan, että hänellä on kivi-sydän. Mutta evankeliumin kautta on Jumala luvannut ottaa pois kivisen sydämen heidän lihastansa. Jos siis laki

vaikuttaa kauhistuksen synnistä, niin evankeliumi vaikuttaa armon ja rakkauden. Jos siis Jumalan laki on voimallinen leikkaamaan sydämen paisumuksia niin terävällä miekalla, niin on myös evankeliumi voimallinen sydämen haavoja parantamaan. Laki leikkaa, evankeliumi parantaa. Laki polttaa, evankeliumi jäädyttää. Laki kiskoo omantunnon haavat, evankeliumi sitoo. Laki kaivaa myrkkä ulos ihmisen sydäimestä, evankeliumi antaa voita ja hunajata syödä.

Mutta suruttomat ihmiset ovat niin fiinit, että he tahtoisit aina makioita syödä. He nielevät mielellänsä voita ja hunajata, mutta niitä karvaita lääkityksiä he sylkevät ulos suustansa. He tahtoisit aivan suloisia sanoja kuulla, mutta lain kovuutta ei he vihti kuulla. Minkä tähden he tahtovat aivan armoa, aivan makeutta? Sen tähden, että hunaja on makeampi kuin koiruoho ja sokeri on makeampi kuin suola. Mutta jos hunaja sekoitetaan myrkyllä, niin tulevat madot vatsaan, ja koko ruumis mätänee. Ihminen on niellyt käärmeen myrkkä äitinsä maidossa. Jos nyt vielä sokeri ja hunaja annetaan sille, joka on täynnänsä myrkkä, niin tulee siitä sekoituksesta kuoleman tauti. Mutta oikia tohtori antaa ensinnä niitä karvaita lääkityksiä niille, jotka ovat myrkkä sisälensä nielleet, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan, ja sitte vasta antaa hän rieskaa.

Mutta määrä pitää oleman sekä antamisessa että ottamisessa, että lääkitykset ei tule sairaalle vahingoksi. Jos sairas on ottanut niitä karvaita lääkityksiä vastaan, jos ne karvaat lääkitykset ovat

vaikuttaneet niin paljon kuin tarpeellinen on, niin pitää hänelle annettaman vähäisen viinaa ja rieskaa. Mutta ei ennen kuin oksennuslääkitykset ovat vaikuttaneet. Meidän täytyy oksennuslääkityksiä antaa niin kauvan kuin ihmiset ovat myrkkä täynnänsä. Mutta niille, jotka ovat purkaneet ja oksentaneet myrkkä ulos, täytyy meidän antaa vähäisen viinaa ja rieskaa, koska me eteen asetamme muutampia sanoja uskosta.

Meille annetaan tänäpäni evankeliumissa sovelias tila puhumaan siitä vanhurskaudesta, joka tulee uskosta, joka on pääsumma Lutheruksen opissa. Mutta kuollut usko on näinä aikoina niin juurtunut muutampain ihmisten pääkalloon, että meidän täytyy priimuja tehdä välillä kuolleen ja elävän uskon. Auttakoon Herra, että me saattaisimme näitä priimuja tehdä terävällä veitsellä, ja antakoon kaikille heränneille sieluille tarkan silmän näitä uskon priimuja eroittamaan. Anna myös kuuroille ja mykille hyvät korvat kuulemaan mitä Johannes viskutteli Jesuksen korvaan: "Herra, kuka se on, joka sinun pettää?" "Se, jolle minä kastetun palan annan." Ja sen palan jälkeen meni häneen perkele. Pane myös kätesi sen haavan päälle, joka rupeis verta vuotamaan, koska Pietari veti miekan ulos tupesta ja hakkais oikian korvan pois. Mitä Pietari kiivaudessansa hakkaa, sen täytyy Jesuksen parantaa. Amen. Kuule murheellisten sydänten huokaukset sinun nimes tähden. Isä meidän jne.

Kananean vaimo oli pakana, eikä tiennyt paljo mitään juudalaisten uskota, mutta sanoman kautta oli hän kuullut

paljon mainittavan siitä ihmeellisestä miehestä, joka saattoi auttaa kaikkia sairaita. Ja tyhjä sanoman kautta oli hän ruvennut uskomaan, että Jesus oli voimallinen kyllä auttamaan hänen tyttärensä perkeleen vaivaamisesta. Hänellä oli vielä niin vahva usko, että Jesus ei laske niitä auttamatta, jotka ovat kiivaat pyytämään apua häneltä.

Ottakaamme nyt tästä Kananean vaimosta esimerkki kuinka penikat syövät muruja ja tulevat kyllä ravituksi, eli kuinka pakanat, joilla ei ole niin paljon tietoa kristillisyydestä, ovat hartaammat pyytämään armoa Jesukselta kuin ulkokullatut ja suukristityt, joille Jumalan sana ja armon lahjat on niin runsaasti jaetut, eli kuinka yksinkertaiset ovat hartaammat kristillisyydessä kuin korkiasti oppineet, eli kuinka köyhät kerjäläiset tyytyvät, koska he saavat pikkuisen armoa tuta ja maistaa.

Kananean vaimo tiesi hyvin, ettei hänellä ollut yhtään oikeutta saamaan armon muruja Vapahtajalta. Hän tiesi hyvin, että hän oli pakana sekä opin että uskon vuoksi. Hän tunnusti, että hän muitten kristittyin suhteen ei ollut parempi kuin penikka. Ja Vapahtaja heitti myös hänelle sen kaltaiset kovat ja peljättäväiset sanat, että hän olis varsin lakannut huutamasta hänen peräänsä, jos hänen uskonsa olis heikompi ollut. Mutta ehkä hän sukunsa puolesta oli pakana ja myös opin puolesta pakana, oli hän kuitenkin sydämen puolesta nöyrä ja särjetty, uskon puolesta luja, toivon puolesta vahva, rakkauden vuoksi palava ja rukouksissa lakkaamaton, kiihas huutamaan Jesuksen perään.

Koska siis Vapahtaja vastais hänen rukouksiansa kovilla sanoilla ja sanoi: "Ei sovi ottaa lasten ruokaa ja heittää penikoille", tunnusti tämä vaimo, ettei hän ole parempi kuin penikka niitten suhteen, jotka istuvat pöydällä ja syövät niin kuin herrat kaikenlaisia herkkuja. Hän tunnusti itsensä mahdottomaksi saamaan osan Jesuksen armosta. Ja tämä mahdottomuuden tunteminen on ensimmäinen tuntomerkki, että ihminen on nöyrytetty, ja huonoksi tullut omissa silmissäns. Koska ihminen rupee tuntemaap, että hän on elänyt niin kuin pakana, ja ettei hän muitten kristittyin suhteen ole parempi kuin koira, joka istuu pöydän alla ja hakee niitä muruja, jotka kristittyin pöydältä putoovat, silloin on hän kyllä nöyrytetty.

Mutta luonnollinen siveys ei saata tunnustaa itsensä pakanaksi muitten kristittyin suhteen, sillä luonnollinen siveys ei löydä itsessänsä pakanan hahmoa, ei hän tunne, että hän on pakana, vaikka hän olis kuinka siviä. Kananean vaimo oli pakana ja tunsikin itsensä semmoiseksi, hän piti itsensä koirana, joka on tytyväinen muruilla. Mutta luonnollinen siveys ei pidä itsensä koirana, vaan hän katsoo kristityitä koiraksi, jotka aina haukkuvat häntä. Turkit ja pakanat kutsuvat kristityitä koiraksi, mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsena. Ja minkä tähden turkit ja pakanat kutsuvat kristityitä koiraksi? Sen tähden ilmanki, että he itse ovat siviästi eläneet. Siveys on niin lujasti tarttunut pääkalloon, ettei yksikään mahda soimata heitä vääryydestä.

Myös kristilliset turkit ja kristilliset pakanat katsovat kristityitä koiraksi,

mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsina. Ja mitkähä ovat kristityt mailman edessä muu kuin koirat, jotka syövät muruja ja haukkuvat mailman siviöille ihmisille. Niin myös kuolleen uskon tunnustajat, jotka omistavat itsellensä Jumalan armon lupauksia ilman oikiata katumusta, ei ne ole ne penikat, jotka istuvat pöydän alla ja syövät muruja, vaan ne ovat isot herrat, jotka istuvat pöydän päällä ja kalaseeraavat. He juovat armoa, ei lusikalla, vaan pokalilla.

Koskapa varkaalla ei ole viljasti syödä ja juoda, joka ilman vaivatta on Jumalan viljaa saanut? Ei suinkaan varas säästä niin kauvan kuin varastettu kalu räkkää¹. Mutta jos armonvarkaita saavutetaan juuri vereksen työn päällä, silloin tulee hätä. Ja jos huora löydetään juuri puhtaan riettauden päältä, silloin peittää hän silmiänsä. Niin se käypi armonvarkaille, koska heitä saavutetaan. He jäävät paljaaksi. Nyt istuvat armonvarkaat pöydän päällä ja kalaseeraavat, mutta talon penikat istuvat pöydän alla ja syövät muruja.

Koska ihminen oikein herää ja rupee syntiänsä tuntemaan, silloin tulee hän ensinnä mahdottomaksi, hän tulee pakanaaksi, vaikka hän ennen oli mielestään kristitty. Viimein tulee hän koiraksi ja penikaksi, vaikka hän ennen oli olevinans siviä ihminen ja hyvässä kunniasa pidettävä. Mutta ei se ole niin keviä yhdelle siviölle ihmiselle, että riisua pois päältänsä siveyden, joka kiiltää mailman edessä ja ruveta tunnustamaan entisiä kauniita töitä, joita hän ennen on peittänyt siveyden peiton alle. Eikä armonvarkaille ole juuri keviä, että tuoda takaisin, mitä he ovat varastaneet.

Joka aivan varkaudella on elänyt, ei raskei kantaa takaisin varastettua kalua ennen kuin fiskaali tulee ja ottaa kaikki tyynni, mitä hän on varastanut. Ei ole niin keviä yhdelle kunnialliselle ihmiselle, että tulla koiraksi ja penikaksi ja ruveta syömään muruja.

Mutta koiran kaltaiseksi täytyy ihmisen tulla ennen kuin hän vihtii muruja syödä. Kananean vaimo piti itsensä penikkana, koska hän sanoi: "Ja totta Herrra, syövät kuitenkin penikat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat." Jos nyt penikat olisit aina tytyväiset niihin muruihin, jotka Herran pöydältä putoovat, niin saattaisit he mitämaks tulla aikaan ilman vinkumata. Mutta useimmat penikat ei tahdo tyytyä siihen, että he saavat muruja, vaan he tahtoisit enemmän sitä laita. Ja koska heidän Herransa sanoo: "Sinun pitää tytymän minun armohoni", niin rupeevat penikat vinkumaan ja tahtomaan vielä enemmän.

Niin tekevät myös lapset, koska he ovat saaneet yhden sokeripalaisen, tahtovat he vielä enemmän ja rupeevat parkumaan sen sokerin perään. Mutta me tiedämme, että ylön paljon sokeria ei ole terveellinen lapsille, ja jos raavas ihminen rupee aivan makioita syömään, tulevat hampaat pilatuksi. Ei ole armo jokapäiväinen ruoka. Siitä annetaan ainoastans murut ja pisarat. Kalo-leipä on paras ruoka yhdelle raskaan työn tekijälle.

On myös nähty, että jos penikoille annetaan ylön paljon ruokaa, tulevat he laiskaksi, eikä vihti enää haukkua varkaille. Niin muodoin pitää armonnälkäiset penikat tytymän muruihin, jotka putoavat Herran pöydältä. Jos pe-

nikat ei malta istua pöydän alla ja odottaa siihen asti, että isäntä pudottaa muutaman murun, jos he tytyttömyyden tähden rupeevat ylöns kovin vinkumaan, niin sanoo Isäntä: "Tiedä huutia ja ole vaiti!" Jos penikat hyppäävät pöydän päälle ja rupeevat voilimppuun, niin heitä pieksetään. Jos penikat rupeevat varastamaan, niin heitä hirtetään.

Älkää varastako armoa, te armonpenikat, vaan istukaat siivosti pöydän alla ja odottakaat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Älkää napisko, vaikka teille jaetaan armo muruittain. Yksi armonmuru on jo iso herkku niille, jotka ovat nälässä. Muutamat armonpenikat ei saa ollenkaan maistaa armoa ennen kuin he ovat syöneet luita ja ruotoja. Tälle Kananean vaimolle heitettiin luita ja ruotoja, koska Vapahtaja vastais hänen huokauksiansa aivan kovilla sanoilla: "Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille."

Ei ole koskaan niin kovat sanat heitetty yhdelle katuvaiselle syntiselle, yhdelle armoa anovaiselle sielulle, mutta tällä vaimolla oli niin suuri uskallus Vapahtajan armoon, että hän piti yhtä hyvin päälle anomuksissansa. Ei hän vielä palttunut siitä, että häntä haukuttiin koiraksi juudalaisten suhteen, joilla oli lupauksen kautta lasten oikeus, vaan hän tunnusti itsensä koiraksi. Eikä hän tahtonutkaan lasten leipää ryöstää, vaan hän tahtoi ainoastans istua pöydän alla ja syödä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Tämän mahdollisuuden tunnon alla oli myös yksi suuri nöyryys, yksi vahva uskallus, ettei Jesus hylkää koiria eli nälkäpeni-

koita, jotka istuvat pöydän alla ja vahaavat niitä muruja, jotka putoovat Herran pöydältä.

Pitäis meidänki tuleman niin nöyräksi kuin tämä vaimo. Meidän pitäis tuleman penikan kaltaiseksi, jotka aina istuvat pöydän alla ja kerjäävät muruja. Mutta minä olen nähnyt, että muutamat penikat tällä ajalla hyppäävät pöydän päälle ja haukkaavat voilimppua. Ei he tahdo olla tytyväiset niillä muruilla, jotka Herran pöydältä putoovat. He tahtoisit aina uida arnessa. Ei heille tahdo kelvata kaloleipä, mutta voileipä. Meillä pitäis olla liininki joka päivä.

Sananlasku on: koska hiiri on kyläntynyt, niin tulevat jauhot karvaaksi. Minä luulen kuitenkin, että kaloleipä on paras ruoka yhdelle raskaan työn tekijälle. Jokapäiväinen risti on kaloleipä ja jokapäiväinen rukous on kaloleivän höysty. Kärsivällisyys on kristityn rieska. Jos hän välistä joutuis suureen ahdistukseen, koska hän eli hänen lapsensa surkiasti vaivataan perkeleeltä, silloin täytyy hänen tulla penikaksi, istua pöydän alla ja kerjätä muutampia armon muruja. Mutta ei armonmurut ole jokapäiväinen ruoka.

Mutta armonvarkaat ne syövät viljasti sitä varastettua kalua. Ei perkele heitä vaivaa epäilyksen ja killsausten kanssa. Ei heillä ole omantunnon vaivaa. Ei he killais koiraksi tulla ja muruja kerjätä. Koiran nimi on haukkunimi. Ei armonvarkaat tahdo kunniaansa mistantaa Vapahtajan tähden. Ja luonnollinen siveys on niin tytyväinen siveytens kanssa, ettei hän tahdo parempaa kristillisyyttä saada kuin mikä hänellä on. Ei luonnollinen siveys tahdo koiraksi tulla ja syö-

dä muruja. Mutta koiraksi sinun pitää tuleman ensinnä mailman edessä, joka kristityitä pitää koirana sen tähden, että he haukkuvat maailman ihmisille; ja myös Jumalan edessä täytyy sinun tulla penikan kaltaiseksi, joka syöpi muruja.

Ei se ole oikia kerjäläinen, joka tahoo kokonaisen leivän, eikä ota vastaan muruja. Sillä muutampi kerjäläinen on niin suurellinen, ettei hän ota vastaan muruja, vaan rupee haukkumaan antajata ja sanoo: "Näitä muruja sinä annat minulle, joita itse et kehtaa syödä. Mutta kokonaisen leivän et raski antaa." Ei koira kuitenkaan katso ylön muruja. Kyllä koiralle kelpaa, vaikka kuinka pikku hituinen olis. Mutta muutampi kerjäläinen ei otakaan vastaan muruja, vaan tahtoo kokonaisen leivän. Ja jos antajalta ei liikene kokonaisen leivän antaa kaikille kerjäläisille, niin viskaa muutampi kerjäläinen niitä muruja takaisin antajalle ja sanoo: "Syö itse niitä muruja, koska enemmän et raski antaa."

Semmoinen on ihminen, koska hänki rupeaa armoa kerjäämään. Hän on aina pahempi kuin koira. Sillä koiralle kelpaa pikku hituinen, mutta armonkerjäläisille ei kelpaa pikku hituinen, vaan heille pitäis annettaman kokonainen leipä. Koira osottaa kuitenkin kiittolisuutensa antajalle muruin edestä, mutta ihminen ei tahdo kiittää muruin edestä, vaan jos kokonainen leipä annetaan, sitte vasta.

Mutta Kananean vaimo osottaa, että oikia kerjäläinen pitää tuleman penikan kaltaiseksi, joka ei laita muruja eikä katso ylön pikku hituisia. Ja kuitenkin täytyi Vapahtajan sanoa tälle vaimolle: "O, vaimo! Sinun uskos on suuri", josta me

saatamme päättää, että oikia ja elävä ja autuaaksi tekevä usko saattaa kyllä löytä sen ihmisen tykönä, joka ei ole syönyt enemmän kuin muruja, vaikka hänellä ei ole niin kirkkaat armonmerkit kuin muilla. Amen.

Alkuperäisen käsikirjoituksen mukainen, joka sisältyy SKHS:n Aunun kokoelmaan.
III-postilla

¹ Rökkää, ruots. rækker = riittää

Ensimmäisessä Samuelin kirjassa 17. luvussa on ylös kirjoitettu, että David löi filistealaisen, sen suuren julman miehen, Goljatin, joka oli väkevä ja haarniskoitu. Ja Israelin vaimot veisaisit kiitos- ja ilovirttä sanoen: ”Saul löi tuhannen, mutta Davidi löi kymmenen tuhatta.”

Siitä paikasta me nyt kuulemma, että David, vaikka oli pikkuinen ja viholliselta ylönkatsottu mies, voitti sen suuren vihollisen, sillä Davidi sanoi Goljattille: ”Sinä tulet minun tyköni miekalla, keihäällä ja kilvellä, vaan minä tulen sinun tyköns Herran Sebaothin, Israelin sotaväen Jumalan nimeen, jonka sinä pilkannut olet. Tänäpäni antaa Herra sinun minun käsiini, että minä lyön sinun ja otan sinun pääs sinulta pois ja annan filistealaisten sotaväen ruumiin tänäpäni taivaan linnuille ja kedon pedoille. Ja koko tämän seurakunnan pitää ymmärtämän, ettei Herra auta miekan ja keihään kautta, sillä sota on Herran.”

Tässä kuulevat myös kaikki Goljatin uskonveljet, jotka tulevat Israelin Jumalan sotaväkeä pilkkaamaan, luottain niin (kuin) Goljath miekkansa ja keihäänsä päälle, ettei Herra auta semmoisia miehiä, jotka tulevat pilkkaamaan elävän Jumalan sotaväkeä, vaikka kuinka he olisit varustetut puukoilla ja haloilla ja haarniskoidut, se on, rintarau-doilla varustetut.

David uskalsi haukkua ympärileikkaamatointa filistealaisten sotamiestä, ja tämä uhkaus ja haukkuminen tapahtui kuitenkin uskalluksella Jumalaan. Ja kovan lakisaarnan kanssa alkoi myös

Johannes Kastaja valmistamaan Herralle Jesukselle tien ihmisten sydämiin. Niin myös Vapahtaja itse haukkui juudalaisia huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Mutta ne, jotka ovat laiskat koirat, ei he voi haukkua. Ja mitäs isäntä tekee semmoisella koiralla, joka ei hauku koskaan? Minä luulen, että mykät koirat hirtetään.

Ne harvat sielut, jotka ovat huomaineet, että talo ei tule ilman koiratta aikaan, rukoilkaan sitä suurta, sitä korkiata ja rikasta talon Isäntää, että Hän, joka ruokkii sekä koiria että varkaita, koska he tulevat kerjäämään yhden ruokapalaisen häneltä, auttais minua vaivaista ja armonvarkailta vihattua koiraa, että minä olisin, niin kuin uskollinen talon koira, virkku haukkumaan varkaille, ettei he minun laiskuuteni kautta pääsis varastamaan armon tavaroita sen taivaallisen Isännän puodista, jonka varkauden kautta net sokiak raukat joutuisit kärsimään ijankaikkisen häpiän ja rangaistuksen mustan raution rautaviljoissa.

Mutta myös, jos mahdollinen olis, että minä kelpaisin lammaskoiraksi, koska ylpiät lampaat rupeavat ylön houpusta juoksemaan, hajaantumaan ja laidunta polkemaan ja laiempia puskemaan, että minä saattaisin niitä paimentaa ja koossa pitää siihen asti kuin Ylimmäinen Paimen rupee niitä korjaamaan lammasläättiin, koska aurinko laskee ja ovi kiinni pannaan. Silloin jäävät keiturit ja pukit ulkoiselle puolelle määkymään. Mutta se suuri Israelin Paimen, joka kokoo karitsat syliinsä ja ruokkii heikkoja rieskalla ja sitoo haavoitetuita ja kantaa eksyneitä olallaan laumansa tykö, virvoittakoon vapisevai-

sia, nostakoon alapainetuita, kantakoon väsyneitä, ruokkikoon isoovaisia, tuetkoon horjuvaisia, ja sitokoon vertavuo-tavaisten haavat, ja varjelkoon kaikkia heikkomielisiä suden hampaista. Kuule kaikkien murheellisten ja katuvaisten rukous. Isä meidän, jne.

Vapahtaja sanoo tämän päivän pyhässä evankeliumissa: “Koska väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa, niin hänen omansa pysyvät rauhassa. Mutta koska häntä väkevämpi tulee, niin hän ottaa hänen sota-aseensa pois, joihin hän turvais, ja jakaa hänen saaliinsa.” Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman, kuinka se väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa ja kuinka se väkevämpi voittaa hänen ja jakaa hänen saalistansa.

Ensimmäinen tutkisteleminen osottaa, kuinka se väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa.

Toinen tutkisteleminen osottaa, kuinka se väkevämpi ottaa hänen sota-aseensa pois ja jakaa hänen saalistansa.

Antakoon Jumala armonsa ja siunauksensa tähän suureen hengelliseen sotaan, joka nyt on aljettu sen väkevän haarniskoitun ja sen väkevemmän sotasankarin välillä, että se väkevä haarniskoitu jo tänä päivänä saisi ison haavan ja että se väkevämpi pian voittais häntä ja jakais hänen saalistansa.

Ensimmäinen tutkisteleminen osottaa, kuinka se väkevä haarniskoitu varjelee kotonsa ja kuinka hänen omansa pysyvät rauhassa niin kauvan kuin he saavat olla rauhassa eli siihen asti, kuin se väkevämpi tulee. Mutta meidän täytyy en-

sinnä selittää niille, jotka ovat sen väkevän haarniskoitun palveluksessa, että tämä väkevä haarniskoitu, josta Vapahtaja puhuu, ei ole muu kuin mailman ruhtinas, eli se vanha lohikäärme, joka nyt on pääsnyt irti mailmassa, ja on astunut alas maan päälle, pitäin suurta vihaa tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan. Hän on nyt saanut niin suuren vallan mailmassa, että hänen alamaisensa tappavat toinen toisensa niin kuin Raamatussa on ennustettu. Ja jos ei tule joku muutos mailmassa, niin se pian hajoaa, ja mailman loppu tulee.

Ja ne sota-aseet, joiden päälle mailman ruhtinas luottaa, on ensiksi hengellinen pimeys, kristillisyyden puutos kaikissa säädyissä, ja toiseksi se luonnollinen ylpeys eli lihallinen vapaus, jota kaikki perkeleen alamaiset tahtovat itsellensä. Ja tämä luonnollinen ylpeys tekee niin paljon, ettei ihmiset enää ole esivallalle alamaiset, vaan itse kukin tahtoo herrana olla ja oman lakinsa jälkeen elää. Ja koska esivalta tahtoo heidän itsevaltaisuutensa estää, tekevät he kapinata esivaltaa kohtaan, niin että herrat käyvät kuninkaan päälle, talonpojat herrain päälle, palvelijat isännän päälle, ja lapset vanhempain päälle. Ja koska ne ei saa elää heidän pahan tahtonsa jälkeen, panee vihollinen heitä tappamaan toinen toisensa, niin että herrat tappavat kuninkaita ja keisaria, talonpojat tappavat herroja, palvelijat tappavat talonpoikia, ja lapset tappavat vanhempiansa, ja joka väkevämpi on, se tappaa heikompia. Ja sillä tavalla saapi se väkevä haarniskoitu, joka alusta oli miestappaja, hän pääsee makkaroita tekemään ja nuoleskelemaan ihmisen verta.

Niin tekee hän niissä valtakunnissa, kussa kaikki kristillisyys on pois juuritettu, eli kussa kristillisyys on muuttunut taikaukseksi eli ulkokullaisuudeksi ja taikaukseksi. Niissä paikoissa taas, kussa joku kristillisyyden kipinä on syttynyt, yllyttää mailman ruhtinas palvelijoitansa vihaamaan kristityitä. Hän yllyttää palvelijoihinsa kantamaan kristittyin päälle, että he ovat yksi kirottu joukko, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mailman ruhtinas yllyttää palvelijoihinsa puukolla slahtaamaan kristityitä, haloilla pieksämään, nyrkillä eli sauvalla lyömään, että hän silläkään tavalla pääsisi makkaroita tekemään ja imaisemaan kristittyin verta, sillä me tiedämme, että kristittyin veri on erinomaisen makea koirankuonolaisen suussa ja kristittyin liha on hänelle makea syödä.

Niin tekee se väkevä haarniskoitu mailman ruhtinas, joka nyt on saanut koko mailman allensa. Ja ne sota-aseet, joitten päälle hän täällä luottaa, ovat koreus ja prameus, juopumus ja huuruus, paloviina ja viinakauppa. Koska nimittäin mailman lapset eivät saa omantunnon rauhaa kristityiltä, jotka manaavat oikeaan katumukseen ja parannukseen ennenkuin kuolema ja tuomio tulee, silloin nostaa vihollinen semmoisen vihan palvelijainsa sydämissä, että he rupeavat kiroamaan ja pilkkaamaan kristityitä. Ja kun he pilkkaamisella, kiroamisella ja hengellisellä vihalla eivät voita mitään, niin rupeavat he siitä harmista juomaan paloviinaa, että he silläkään tavalla saattaisit kuolettaa omantunnon kalvamisen. Mutta jota enemmän he juovat

ja vihastuvat, sen syvempään helvettiin he vajoavat.

Se väkevä haarniskoitu on valitettavasti varjellut kotonsa tähän päivään asti ja hänen omansa ovat pysyneet rauhassa, nimittäin juopumuksessa, kirouksessa ja tappelussa, koreudessa, haureudessa ja hekumassa. Erinomattain pysyvät hänen omansa rauhassa, koska heillä on ollut se usko tähän asti, että ulkonainen siveys ja ulkokullaisuus eli kuollut usko pelastavat heitä helvetin kadotuksesta, vaikka he elävät niin kuin luontokappaleet ja kuolevat niin kuin luontokappaleet. Kyllä sillä tavalla pysyvät riettaan omat rauhassa, koska he saavat olla niin rauhassa, ettei yksikään vaivaa heitä parannuksen huudolla, eikä yksikään tee heille omantunnon rauhattomuutta, että he rupeaisivat tuntemaan, missä huonossa ja viheliäisessä tilassa he ovat.

Kyllä vissimmästi riettaan omat ovat rauhassa, koska he makaavat siveyden peiton alla ja luulevat, että he ovat siveästi eläneet, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja viinakauppaa pitävät, ja vääryydellä voittavat, ja vielä sittenkin käyvät ripillä niin kuin mitkä murheelliset ja katuvaiset syntiset. He käyvät siellä varastamassa armoa, että he saattaisivat oikein rohkeasti pilkata sitä kaikkein pyhintä. Sillä koska rietas on uskottanut heitä, että se ulkonainen jumalanpalvelus ja ripilläkäyminen ovat jo itsestänsä ansaitsevaiset, vaikka heidän kotoelämänsä olis kuinka ryöttä ja kelvoton, kyllä vissimmästi vihollinen sillä ulkokullaisuudella nukuttaa heidän omantuntonsa ja viepi heitä juuri kauniisti helvettiin. Rietas on

vielä sen kuolleen uskon kautta kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin että he lukevat kaikki hengelliset kirjat nurin, ja sillä tavalla pettävät itsensä.

Nämät ovat siis ne parhaat sota-aseet, joihin se väkevä haarniskoitu tällä ajalla luottaa, nimittäin luonnollinen siveys ja kuollut usko. Ja nämät ovat vielä niin sekoitetut luonnollisen ihmisen pääkallossa, että mitä siveydestä puuttuu se paikataan armolla, jota suruttomat ja katumattomat omistavat itsellensä ilman vähintäkään katumuksen ja parannuksen merkkiä.

Toinen tutkisteleminen: mutta koska väkevämpi tulee, niin hän ottaa ne sota-aseet pois, joihin se väkevä haarniskoitu turvais. Tähän asti ovat kyllä hänen omansa pysyneet rauhassa niin kauan kuin hänellä olit ne sota-aseet, joihin hän turvais, nimittäin ne sota-aseet, joista me äsken puhuimme, se on, luonnollinen siveys ja kuollut usko. Mutta nyt tulee se väkevämpi ryöstämään nämät sota-aseet pois. Vaikka mailman ruhtinas on niin haarniskoitu kuin se suuri Goljat, jolla oli vaskesta paita, vaskesta kilpi, vaskesta lakki, vaskesta sukat, yhtä hyvin oli yksi paikka ruumiista auki, ja siihen paikkaan, nimittäin pääkalloon, mittais Davidi, ja osais kanssa juuri somalle paikalle.

Mutta kenenkä voimalla rupeis Davidi sotimaan sen hirmuisen Goljatin kanssa? Ei suinkaan hän voittanut Goljattia omalla voimalla. Mutta hän tuli Israelin Jumalan voimalla, sen väkevämman sankarin, joka heikkoja väkeväksi tekee. Vaikka nimittäin se väkevämpi, josta tämän päivän evankeliumissa puhutaan, on itse Vapahtaja, joka viattom-

alla piinallansa ja kuolemallansa on maahan kaatanut sitä haarniskoitua mailman ruhtinasta, ja jakanut hänen saalistansa, on hän kuitenkin heikkoin välikappalten kautta sekä ennen että jälkeen sotinut mailman joukkoa vastaan, joka on tahtonut hävittää ja tyhjäksi tehdä hänen verensä voiman. Mutta Jumala on heikoissa väkevä, ja heikot tulevat hänen kauttansa väkeväksi. Minä tiedän, että se väkevä haarniskoitu mailman ruhtinas ja helvetin musta rautio on takonut palvelijoilensa rautarintoja, ettei se hengellinen miekka pysty varsin heihin, vaikka panis sen juuri rintaa kohti.

Mutta Davidi, vaikka hän on ylönkatsottava mies, on ennen jo harjaintunut kiviä vatkamaan pilkkaan. Jos hän nyt tulee uskalluksella Jumalaan, voipi hän vielä osata Goljathin pääkalloon, joka ei ole vaskella eikä raudalla varustettu, sillä ehkä hänellä on vihollisen rautalakki päässä, ei otsa ole sillä peitetty. Minä luulen, että Davidi, vaikka on pikkuinen mies Goljatin suhteen, minä luulen, että hänen pitää voittaman sen suuren ja hirmuisen vihollisen, joka on jo monta päivää pilkannut elävän Jumalan seurakuntaa, vaikka vihollinen nyt ensinnä pilkkaa sen ylönkatsotun miehen, joka tulee ainoastans Moseksen sauvalla. Vihollinen uhkaa ensinnä ja sanoo: "Tulepas tänne, minun pitää antaman sinun lihasti taivaan linnuille ruaksi." Kuitenkin putoo Goljath maahan, koska David heittää yhden kiven Goljathin pääkalloon.

Se pääkallon paikka on auki juuri otsan kautta. Se on yksi paikka, jota armonvargaat ja luonnosta siveät ihmiset

ei ole saattaneet vihollisen rautalakilla niin hyvin peittää. Luonnollinen järki on kyllä olevanansa vahva, mutta ei se ole niin vahva, että se kestää ylön kauan, (jos) joku osais sitä kohti viskata muutampia kivikappaleita kahdesta Mo-seksen kivitaulusta. Mutta sydän on muutamilla niin haarniskoitu ja niin rintaraudalla varustettu, että siihen ei pysty Jumalan kaksiteräinen miekka. Mutta kuoleman miekka se pystyy ja se tekee kuoleman haavat.

Kuitenkin on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että Davidi, se mailmalta ylönkatsottu mies, pitää Jumalan armon kautta tekemän reijän sen ison ja haarniskoitun miehen pääkalloon, ja Israelin sotajoukko pitää voittaman ja Sionin tyttäret pitää veisaaman voiton virttä Sionin vuorella ja sanoman: ”Saul on lyönyt tuhannen, mutta David löi kymmentuhatta.” Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta

Uusi Postilla n:o 23 (1897)

Rakkaat veljet, kirjoitettu on: Abrahamilla oli kaksi poikaa, yksi palkkavaimosta ja yksi vapaasta. Mutta joka palkkavaimosta oli, se oli lihan jälkeen syntynyt; ja joka vapaasta oli, se oli lupauksen kautta. Mutta niin kuin se silloin, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.

Gal.4: 22,23,29

Pyhä Paavali osottaa tässä paikassa, että ne ihmiset, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, vihaavat niitä, jotka Hengen jälkeen syntyneet ovat. Ja tämä mailman ihmisten viha on tullut ilmi mailman alusta. Koska Kain ja Abel toit uhria Jumalalle, vihastui Kain veljensä sen tähden, että Abelin uhri kelpais paremmin kuin Kainin uhri. Jumala varoitti Kainia siitä hengellisestä vihasta ja sanoi: "Miksi sinun haamus muuttuu", ja käski hänen sotia syntiä vastaan. Mutta Kain ei jaksanut sotia syntiä vastaan, vaan viha syttyi niin kovin Kainin sydämessä, että hän tappoi veljensä. Ja minkäs tähden Kain suuttui niin kovin veljellensä? Sen tähden, että Abelin lahja oli Jumalalle otollisempi kuin Kainin lahja.

Sitä ei voi yksi luonnollinen ihminen kärsiä, että heränneitten lahjat ovat Jumalalle otolliset, sillä luonnollinen ihminen on mielestensä niin siviästi elänyt, ettei kukaan mahda häntä soimata vääryydestä. Ja koska rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, katsoo hän elävän kristillisyyden riettaan hengen vaikutukseksi, mutta luonnollisen tilaisuutensa katsoo hän kristillisyy-

deksi. Luonnollinen ihminen luulee, että hänen elämänsä pitäis kelpaaman Jumalalle.

Jos nyt yksi herännyt ihminen rupee soimaamaan suruttomia vääryydestä, niin he suuttuvat niin kovin, että sappi puhkee. Käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa. He purevat hampaitansa niin kuin juudalaiset teit Stefanukselle. He uhkaavat kantaa maaherralle Pontius Pilatukselle sen kansan häiritsijän päälle, joka on opettanut ihmisiä, ruveten Galileasta niin tähän asti. Ja tämä hengellinen viha kristityille ei lopu ennen kuin he saavat imeä kristittyin verta ja makkaroita tehdä. Veljensä murhaaja Kain on vielä elämässä, ja vaikka Jumala on varoittanut häntä ja sanonut: "Miksi sinun haamus muuttuu", ei hän sodi kuitenkaan syntiä vastaan. Sillä vihollinen ajaa häntä tappamaan veljensä.

Niin teki Kain ja niin teit juudalaiset profeteille ja Vapahtajalle, niin teit pakanat kristityille, niin ovat paavilaiset vihanneet ja vainonneet kristityitä. Ja joka paikassa, kussa elävä kristillisuus liikkuu, siinä liikkuvat myös käärmeen siemenet. Muutamat nyrkillä ja sauvalla pieksevät kristityitä, muutamat puskevat niin kuin nautahärät, muutamat purevat hampailla niin kuin keiturit, muutamat freistaavat lain voimalla hävittää ja pois juurittaa kristillisyyden. Erinomattain fariseukset ja kirjanoppi-neet etsivät vääriä todistusta ja valhetta ja vääntävät oikeuden, että he saattaisit yllyttää esivaltaa vainoomaan kristityitä. Ja tämä hengellinen viha tulee siitä, että he katsovat kristillisyyden vaikutuksia riettaan hengen vaikutuksiksi.

Kristityt ovat heidän mielestensä yksi kirottu joukko, joka pitäis hävitettämän ja pois juuritettaman maasta. Koska nimittäin kristityt ei anna suruttomille omantunnon rauhaa, rupeevat käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Rietas ottaa ja kääntää heidän silmänsä nurin, niin että he katsovat kristillisyyden hulluudeksi ja taikaukseksi, mutta sen luonnollisen elämänsä pitävät he kristillisyytenä. Ja koska he hengellisen vihan tähden vainoovat kristityitä, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Tämän hengellisen vihan tähden sanoo Paavali, että "niin kuin silloin se, kuin lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu." Ja se on tapahtunut joka paikassa, kussa hengen jälkeen syntyneet ihmiset löytyvät, että suruttomat ja kastetut pakanat, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, aina vihaavat ja vainoovat kristityitä.

Ottakaat nyt vaari ajan merkistä, te heränneet sielut, ja katsokaat ylös taivaaseen, koska teidän lunastuksenne lähestyy. Vihollinen käypi ympäri niin (kuin) kiljuva jalopeura ja etsii, ketä hän sais niellä. Älkää peljästykö, vaikka hän aukaisee veripunaisen kitansa ja näyttää hampaitansa kaikille, jotka hengessä ja totuudessa Jesuksen nimen avuksensa huutavat. Ei vihollinen ole voittanut mitään vainoomisen kautta. Jota enemmän hän on imenyt kristittyin verta, sen suuremmaksi on kristittyin joukko tullut. Katkerimmat totuuden viholliset ovat itse tunnustaneet, että kristittyin veri on niin kuin myrkky lohikäärmeelle. Jota enemmän lohikäärme

imee kristittyin verta, sen suuremmaksi tulee hänen tuskansa. Kristittyin veri on makia lohikäärmeen suussa, mutta karvastelee jälkeen vattassa.

Meidän toivomme on, että Herra Jesus vahvistaa ne harvat sielut armollansa, joiden silmät tämän sodan kautta ovat aukenemassa, että he ottaisit vaarin armonajasta ja että he rukoilisit sitä suurta Ristinkantajata, sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän varjelis heitä sen hengellisen suden hampaista, että Jesuksen veren voima tulis eläväksi heidän sydämissäns, että he jaksaisit seisoa siinä suuressa hengellisessä sodassa, joka nyt (on) alkanut. Sillä nyt on se suuri ja hirmuinen lohikäärme avannut veripunaisen kitansa. Hän on heitetty alas taivaasta ja on pudonnut maan päälle pitäin suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan.

O, joskas se armollinen Herra Jesus tänäpäpä avais kaikkein sokiain silmät näkemään ja kuuroin korvat kuulemaan, missä surkiassa ja viheliäisessä tilassa he ovat, jos totinen parannus ei tule. Me rukoilemme sitä suurta Ristinkantajata, joka kaikkein synnit on päällensä ottanut, että Hän vahvistais väsyneitten matkamiesten polvet, että he jaksaisit kantaa Jesuksen ristiä Golgatan mäelle, että he kostuisit konttaamisellakaan Hänen ristinsä juureen, että se armollinen Herra Jesus tiputtais muutaman armonpisaran niiden suuhun, joilla yksi nöyrä ja särjetty sydän on. Kuule kaikkein nöyräin, viheliäisten ja alaspainettuin rukous! Isä meidän, jne.

Evankelista Johannes muistelee tämän päivän evankeliumissa, että Jesus ruokki viisituhatta miestä viidellä leivällä (ja) kahdella kalalla, jonka tähden ne ihmiset, jotka olit tällä ihmeellisellä tavalla ravitut, tahtoivat väkivallalla tehdä Jesta kuninkaaksi. Josta me ymmärrämme, että surutoin väki tahtoo kyllä sen kaltaisen miehen kuninkaaksi, joka ruokkii heitä ilman. Mutta se tekee heidän yhtä, jos Jumala eli perkele ruokkii heitä, saati he saavat vattansa täytetyksi. Sillä se surutoin väki, jonka Jesus oli ruokkinut viidellä leivällä ja kahdella kalalla, rupeisit taas toisena päivänä juovattamaan häntä; ilmanki he luulit, että hän taas ruokkii heitä ilman. Mutta Jesus sanoi heille: "Ette sen tähden etsi minua, että te uskoisitte sanan, jonka minä teille sanonut olen, vaan sen tähden te tulitte minua etsimään, että te olette eilen ravitut."

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, ettei nämät ihmiset juovattaneet Vapahtajaa sen tähden, että he saisit oikean ylösvaistuksen siitä ainoasta tarpeellisesta, vaan sen tähden he rupeisit häntä juovattamaan, että hän kerran oli heitä ruokkinut. Ja jos Vapahtaja olisi joka päivä ruokkinut heitä ilman, kyllä ne olisivat häntä seuranneet vaikka toiseen mailmaan.

Mutta niin pian kuin Vapahtaja puhui heille muutaman kovan sanan, joka koski vanhalle aadamille, käänsit he varsin selkensä Vapahtajalle ja sanoit: "Tämä on yksi kova sana. Kuka voi sen kuulla?" Ja jos vielä nytkin joku rikas mailman herra tulis, joka ruokkis surutointa väkeä ilman, kyllä näkisitte, kuinka mailman ihmiset juoksisit joukottain

hänen peräänsä ja huutaisit täydellä kurkulla: "Hoosianna, Davidin Poika. Kii-tetty olkoon tämä hyvä herra, joka ruokkii meitä ilman."

Mutta jos tulis semmoinen herra, joka antais heille Jumalan sanaa ja soimais heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä ja tahtois heitä kääntymään ja parannuksen tekemään, kyllä näkisitte, kuinka he rupeisit suuttumaan ja huutamaan: "Ota pois, ristiinnaulitse! Tämä ei ole mahdollinen elämään maan päällä, joka ei anna meille omantunnon rauhaa!" Onkos kummempata kuultu? Hän tahtoo, että meidän pitää kääntymän ja parannuksen tekemän. Onkos kummempaa miestä nähty? Hän rupee laittamaan meidän elämäämme ja sanoo, että me olemme kastetut pakanat, vaikka me olemme kunnialliset ihmiset, ja siviästi eläneet ja ripillä käyneet ja kirkossa itkeneet. Mikä mies se on, joka siihen laihin haukkuu kunniallisia ihmisiä, ja tuomitsee vielä siviöitä ja kunniallisia ihmisiä helvettiin, jos totinen katumus ja parannus ei tule?"

"Semmoinen herra, joka saarnaa siihen laihin, että ihmiset tulevat niin hulluksi, että he rupeevat katumuksen ja parannuksen tekemään, semmoinen mies ei ole mahdollinen elämään maan päällä. "Niin sanoit juudalaiset: "Meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää hänen kuoleman, sillä hän on tehnyt itsensä Jumalan pojaksi." Sitä ei saata yksi surutoin ihminen kärsiä, että yksi kääntynyt ihminen tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Jos kristityt myös tunnustaisit itsensä perkeleen lapsiksi ja kiittäisit suruttomia Jumalan lapsiksi,

niin rupeisit kaikki suruttomat nauramaan ja sanomaan: "Ja se on oikein. Kristityt ovat perkeleen lapset, mutta me olemme Jumalan lapset. Ja me luulemme, että semmoinen kristillisyyden, joka nyt on näissä ilmestynyt, ei ole muu kuin riettaan hengen vaikutus." Niin ne luulit juudalaisetkin, koska Vapahtaja rupeis soimaamaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä: "Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele."

Juudalaiset olisit kyllä kiittäneet häntä, jos hän olis kiittänyt heitä ja rukoillut heitä ja sanonut: "Rakkaat kristityt. Te olette Jumalan lapset. Te olette siviästi ja kunniallisesti eläneet mailmassa. Te olette niin paljon hyvää tehneet Jumalalle ja ihmisille, että teidän täytyy saada kiitoksen ja kunnian Jumalalta taivaan valtakunnassa. Te olette niin siviästi ja hurskaat, ettei taivaan enkelit ole paremmat." Jos Vapahtaja olis niin kiittänyt ja ylistänyt sen aikaisia ihmisiä ja vielä päälliseksi ruokkinut heitä ilman, totta vaan olisit hekin kiittäneet häntä ja sanoneet: "Suuri kiitos, hyvä herra kaikesta hyvän edestä." Mutta koska Vapahtaja rupeis soimaamaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, niin nousit vanhan aadamin karvat pystyyn. Ja he rupeisit varsin käymään hänen henkensä päälle ja sanomaan: "Sinulla on perkele."

Kyllähän luonnolliset ihmiset katsovat Pyhän Hengen vaikutuksia riettaan hengen vaikutukseksi, koska silmän kääntäjä on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He lukevat Raamattua aivan nurin ja selittävät lihallisen mielensä jälkeen. Rietas kanssa selittää Raamattua, mutta hän selittää Raamattua sillä taval-

la, että se tulee luvalleiseksi hypätä kirkon katosta alas. Ja hänen palvelijansa selittävät Raamattua sillä lailla, että kaikki kotosynnit tulevat luvalleiseksi. Ei ainoastans juopumus ja kirous tule luvalleiseksi, vaan myös ahneus, koreus ja tappelus tulevat luvalleiseksi luonnollisen ihmisen mielessä, koska Raamattu niin ymmärretään ja selitetään, ettei ole totinen katumus ja parannus tarpeellinen. Muutamat suruttomat antavat suulla myöten, että totinen katumus ja parannus on tarpeellinen, mutta ei sillä tavalla kuin nyt saarnataan.

Mutta kuinka? Joo sillä tavalla ilman, että toinen puoli sydäimestä annetaan mailmalle ja toinen puoli Vapahtajalle. Sillä tavalla tahtoo luonnollinen ihminen tehdä parannusta, ettei hän tarvitsis missään hädässä taikka ahdistuksessa olla, ei tarvitsis mitään antaa vaikeisille. Jos Vapahtaja elikä perkele ruokkii häntä ilman, se tekee hänelle yhtä, saati hän saapi vattansa ja lihallsia himojansa täytetyksi.

Luonnollinen järki kouluttaa häntä niin, että hänen pitää parannuksen tekemän, mutta sillä tavalla kuin mailma on ennen brukannut tehdä katumuksen ja parannuksen, että koska hän kotipaikoissa on kironut, tapellut, juonut ja vääryydellä koonnut tavaroita, ja sillä tavaralla ostanut itsellensä koreuden, rakentanut komeat kartanot ja laittanut itsensä ja talonsa niin komeaksi, että hän suurella kunnialla saattais vastaanottaa mailman ruhtinasta, tulee hän sitte suurella kunnialla ja suurella komeudella Herran huoneeseen ja siellä hän istuu niin kuin maaherra komeasti, siviästi ja urhoollisesti. Ja vaikka hän on tullut

kirkkoon tunnustamaan itsensä vaivaiseksi syntiseksi, joka ei muuta ole ansainnut kuin helvetin ja ijankaikkisen kadotuksen, ovat kuitenkin hänen polvensa niin kankiat, ettei ne suju ollenkaan kumarrukseen.

Hän ajattelee ilmanki, ettei suuret herrat tarvitse kumartaa polviensa Jumalan edessä. Suuret herrat ei vihti kumartaa polviensa Jumalan edessä, koska synnin tunnustus luetaan, sillä he pelkäävät, että verkavaatteet kuluvat ylön paljon, jos heidän pitäis lankeeman polvillensa. Ei he sitä pelkää, että reikä tulee omaantuntoon, jos heidän pitäis kumartaman polviensa Jumalan edessä, vaan he pelkäävät, että koreat vaatteet kuluvat ja mustuvat. He luulevat pääsevänsä taivaaseen yhtenä koreuden kanssa.

Jos me sillä lailla teemme katumuksen ja parannuksen, ettemme tarvitse polviammekaan kumartaa, koska me rukoilemme Jumalalta synnit anteeksi, niin me pääsemme kaikki taivaaseen. Emme tarvitse kumartaa polviamme Jumalan edessä. Emme tarvitse kyyneillä ja huokauksilla kerjätä armoa, vaan me saatamme istua niin kuin mailman korkiat herrat penkissä ja sanoa Jumalalle: "Jos me olemme rikkooneet sinua vastaan, niin sinä olet velvollinen antamaan anteeksi." Ne siviät miehet ja koreat vaimot, joiden koreat vaatteet kuluvat ja hieraantuvat, jos he lankeisit polvillensa Jumalan edessä, ne saattavat sanoa Jumalalle: "Emme me tarvitse sinua niin paljon palvelulla. Itse me olemme vastaamassa, jos mikään vahinko tapahtuu sielulle." Ne saattavat vielä sanoa taivaalliselle van-

himmalle, joka makaa polvillansa ja hiikoilee verta Yrttitarhassa näiden paatuneitten lasten tähden, jotka pilkkaavat vanhempansa kyyneleet. Nämät paatuneet lapset, jotka makaavat riettaan syllissä ja nauravat taivaalliselle vanhimmalle, koska taivaallinen vanhin makaa polvillansa ja itkee ja huokaa niin raskaasti, että sydän halkee. Niin sanovat paatuneet lapset: "Mitä sinä tarvitset murheessa olla meidän tähtemme. Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itte ilmanki olet tehnyt itselles niitä haavoja."

Koska me sillä tavalla teemme katumuksen, silloin me saatamme sanoa Vapahtajalle: "Met olemme siviät ja kunnialliset. Ei sinun tarvitse olla murheessa ja tuskassa meidän tähtemme. Itse me vastaamme, jos vahinko tapahtuu sielulle." Eiköpä ole katumus ja parannus tapahtunut tässä seurakunnassa sillä lailla, että ihmiset ovat itkeneet kirkossa, koska niin kauniisti on saarnattu, että luonnolliset taipumukset ovat liikkuneet. Silloin ovat käärmeen kyyneleet vuotaneet kirkossa, mutta kirkon takana on kironneet ja nauraneet; kirkossa ovat jumalaiset olleet ja jumalattomat kirkon takana, kirkossa ovat veisanneet ja kirkon takana juomalauluja laulaneet, kirkossa ovat siunanneet ja kirkon takana ovat kironneet. Eiköpä semmoinen Jumalan palvelus kelpaa hyvin Jumalalle, koska kirkossa palvelaan Jumalata ja kirkon takana annetaan kunnia mailman herralle; alttarin edessä annetaan suuta Vapahtajalle ja kirkon takana annetaan suuta Baalille. Eiköpä semmoinen Jumalan palvelus ole Jumalalle otollinen?

Mutta nyt sanovat tämän aikaiset siiviät huorat ja rehelliset varkaat ja kunnialliset viinaporvarit, he sanovat näin: "Tänkaltaisen haukkumisen kautta pautuvat ihmiset ja putoovat vielä syvempään helvettiin kuin he luonnostansa ovat." Ja luonnollinen järki todistaa vielä päälle, että tänkaltaisen saarna on tullut juuri riettaan hengen akatemiasta. Niin kuin juudalaiset sanoit Vapahtajalle: "Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele", niin sanovat myös tämän aikaiset juudalaiset jokaiselle, joka saarnaa niin totuuden ihmisille, että joku sielu rupee heräämään: "Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele."

Mutta niin se on ennenki tapahtunut, että kaikki Jesuksen ristin viholliset paatuvat, koska niin saarnataan, että käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa. Juudalaiset tukitsit korviansa ja purit hampaitansa, koska Stefanus sanoi heille: "Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan. Niin kuin teidän isänne, niin myös tet." Ei suinkaan ole ihmet, jos sen kaltaiset ihmiset, jotka ovat lapsuudesta saakka imeneet synnin myrkkyyä äitinsä maidolla, rupeevat oksentamaan ulos suustansa etikkata ja sappea, koska heille annetaan karvaita lääkityksiä. Hengelliset puoskarit antavat sokeria ja siirappia yhdelle ihmiselle, joka on täynnänsä käärmeen myrkkyyä. Mutta oikiat tohtorit antavat ensinnä karvaita lääkityksiä, että se ihminen, joka on tapaturmaisesti niellyt myrkkyyä, pääsis oksentamaan ulos sitä myrkkyyä, ja sitte vasta annetaan hunajan pisarat sairaalle.

Hengelliset puoskarit panevat suruttomuuden ploosteria omantunnon

haavain päälle, ettei omantunnon haavat pidä haiseman ja märkää vuotaman ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa.

Mutta oikiat tohtorit leikkaavat ensinnä terävällä raakaveitsellä sitä kuollutta lihaa, joka on mädännyt omantunnon haavain päällä, ja sitte vasta tiputtavat he hunajan pisarat niihin vertavuotaviin haavoihin. Jos joku sielu täällä löytyis, jonka omantunnon haavat ovat verta vuotaneet sitte, kuin Pyhä Henki on leikannut pois sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa, joka on kasvanut suruttomuuden ploosterin alla omantunnon haavain päälle, jonka puoskarit ovat panneet, olkoon minulle avullinen ja pidättäköön näitten sokiain raukkain päätä sillä aikaa, kuin Pyhä Henki leikkaa raakaveitsellä sitä kuollutta ja mädännyttä lihaa, joka on kasvanut omantunnon haavain päälle sen suruttomuuden ploosterin alla, jonka hengelliset puoskarit ovat panneet, ja rukoilkaan minun kanssani sitä suurta Ristinkantajata, että Hän avais näitten sokiain raukkain silmät, jotka ovat istuneet pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa hamasta pienuudesta niin tähän päivään asti, että hekin saisit nähdä, millinen valkeus on, ennen kuin aurinko laskee.

Taivaallinen kuningas, joka niin vähällä ruoalla on ruokkinut viisituhatta miestä, viidellä leivällä ja kahdella kalalla, saattaa vielä tänä päivänä ruokkia vaivaisia, isoovaisia ja janoovaisia, jos heillä on nälkä. Mutta nämät vaivaiset ei tunne nälkää ennen kuin he ovat vaeltaneet korvessa. Ei ne tunne nälkää ennen kuin kaikki niesta on loppunut, jota mailman jumala on heille valmistanut. Mutta jos he rupeisit seuraamaan Jesus-

ta korpeen, jos he siellä joutuisit nälkymään, niin he kiittäisit kyllä, jos he saisit yhden suupalaisen, yhden pikku hituisen Jesuksen siunauksesta ja Hänen armostansa, millä he pääsisit nälkää tappamaan. Ne harvat sielut kuitenkin syövät semmoista kuin on, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta ja sovintoarmona Jesuksessa Kristuksessa nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelmasta C 173 n:o5

Koska he olivat ravitut, sanoi Jesus opetuslapsillensa: ”Kootkaat murut kuin jäivät, ettei mitään hukkuisi. Joh.6: 12

Tämän päivän evankeliumissa löytyvät nämät sanat kirjoitettuna. Ensi katsannossa emme saa niistä sanoista muuta käsitystä, kuin ainoastaan yhden esimerkin, kuinka yhden uskollisen talonhaltijan pitää katsoman perään, ettei mitään Jumalan siunauksesta menisi hukkaan. Sitä haukutaan visuksi ja ahneeksi, joka niitä jääneitä ruojoja kokoo suuhunsa eli johonkin astiaan. Mutta ei taida yksikään näinä aikoina tohtia sanoa, että Jesus oli visu ja ahne, koska Hän käski opetuslastensa koota niitä jääneitä muruja. Mutta oli siinä jotakin muuta alla, jota kaikkein talon emäntäin ja talon piikain pitäisi panna tuntonsa päälle. Koska nimittäin piikat rikkaan miehen talossa kaatavat vellinloppuja maahan ja lakaisevat leipäruojoja rikkaläjään ajatellen, että rikkaan miehen talossa riittää ruoka; saavat semmoiset piikat viimein syödä olkia, koska oma nokka tulee eteen. Ja se taitaa olla heille muistutukseksi, kuinka he ennen ovat haaskanneet Jumalan viljaa ja vielä maahankin kaataneet, koska he rikkaan miehen talossa palvelivat.

Nyt on Jesus näillä sanoilla ”kootkaat muruja” tahtonut opettaa rikkaan miehen piikoja, että heidän pitää katsoman perään, ettei mitään Jumalan viljasta tulisi haaskatuksi. Sillä semmoisille piioille on usein tullut semmoinen ruuan vaunuus¹, että heidän on täytynyt syödä olkia ja petäjää ennen kuin he kuolevat. Jos nimittäin isäntä on soi-

mannut heitä sen kaltaisesta ruuan haaskaamisesta, ovat he tavallisesti vastanneet: ”Kyllä rikkaan miehen talossa riittää. Emme ole velkapäät nuolemaan kaaroja.“

Mutta onkos sitte Vapahtaja visu, koska Hän käskää opetuslasten koota muruja? Emme tiedä, onko Hän juuri visukaan. Mutta ei Hän suo, että mitään Jumalan viljasta menisi hukkaan, olkoon se sitten maallista tai hengellistä viljaa. Koska nimittäin opetuslapset rupesivat kerran epäilemään, kuinka he tulevat aikaan, koska ei ollut leipä valmistettu toiseksi päiväksi, ja heidän ajatuksensa rupesivat elatuksen murheen tähden pyörimään sinne ja tänne, muistuttaa Jesus heille, kuinka monta leipäkoria sinäkin päivänä oli koottu, koska viisi tuhatta miestä oli ravituksi tullut viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Se oli yksi tarkoitus, minkätähden Jesus käski koota muruja, että heidän piti muistaman, kuinka vähällä ruualla Jesus saattaa ruokkia paljon väkeä, koska sitä ruuan ainetta ei haaskata.

Me muistamme vielä sitä aikaa, koska ruuan ainetta oli vaanasti² meidän maassamme ja kansa oli tullut kaukaa kuulemaan Jesusta, eikä ollut niestää³ laukussa, mutta nälkä ja jano vanhurskauden perään; kuinka silloin nälkävieraat ruokittiin aivan vähällä ruuan aineella. Mutta se aika taitaa vielä tulla, että opetuslapset saavat koota muruja siitä entisestä kristillisyydestä, koska kansa on ravituksi tullut. Se on ilman epäilemättä Vapahtajan tahto, että kansa, joka on tullut ilman niestatta kuulemaan Häntä, pitää ravituksi tuleman, etteivät he ruuan vaunuuden täh-

den näntyisi tien päälle. Mutta se kuuluu myös olevan Hänen käskynsä opetuslapsille, että koota muruja, sitten kun kansa on ravituksi tullut, ettei mitään menisi hukkaan. Sillä ei kansalla ole sitä ymmärrystä, että he rupeaisivat muruja kokoomaan ja säästämään siksi, kun toiste tulisi hengellistä nälkää. Koska kansa on kylläntynyt, menee hän pois ilman siunaamatta ja ilman kiittämättä ja jättää muruja syömäpaikalle.

Sen tähden annetaan käsky opetuslapsille, että heidän pitää kokooman muruja siitä ruuasta, kuin niille liiaksi on, jotka syövät, ettei mitään hukkuisi. Sillä kuka tiesi, että se aika vielä tulee, että rikkaan miehen piiat, jotka ovat joskus ennen kantaneet leipäruopoja rikka läjän päälle, saavat syödä olkia ja petäjätä, koska oma nokka tulee eteen. Ja silloin heidän pitää muistaman, että he ovat ennen haaskasti pitäneet Jumalan viljaa.

Kootkaat nyt, opetuslapset, muruja tulevaisen ajan varaksi, ettei mitään hukkuisi. Sillä se aika taitaa pian tulla, että Ylkä otetaan pois, ja silloin joutuu hääväki paastoamaan. Kootkaat muruja, jotka liiaksi ovat niiltä, jotka aterioitsevat, sillä se aika taitaa pian tulla, että oma nokka tulee eteen, koska rikkaan miehen piiat saavat syödä olkia ja petäjätä. Silloin pitää teidän muistaman, että te olette ennen, koska teillä oli viljaa, kaataneet velliinloppuja maahan, ja kantaneet leipäruopoja rikkaläjän päälle.

Kootkaat muruja, te Jesuksen opetuslapset, että joku armonpenikka saisi syödä niitä muruja, jotka putoovat Herran pöydältä. Kootkaat muruja, että kun kovat ajat tulevat ja suuri ruuan vaanuus

maan päälle tulee, olisi leipäkorissa murujakaan entisestä viljasta. Kootkaat muruja, että joku armonpenikka tulis niillä ravituksi, koska kovat ajat tulevat.

Jesus menee taas vuorelle yksinänsä paeten sitä surutointa kansaa, joka tahtoo väkisin tehdä Häntä maalliseksi kuninkaaksi. Ja te Jesuksen opetuslapset joudutte yöllä pimeyden aikana soutamaan poikki merta, kussa vielä kova ilma nousee ja Jesus on kaukana. Rukoilkaat, te harvat sielut, että Jesus pian tulisi teille kumppaniksi, että te kostuisitte terveinä poikki meren ijankaikkisuuden ihanalle rannalle. Kuule sinä suuren väen ruokkija ja taivaallinen hengen ylöspitäjä, murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh.6: 1-15

Meidän ylösluetussa pyhässä evankeliumissa on kirjoitettu, että Jesus on siihen aikaan ruokkinut lähes viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Ja kun tämä väen paljous oli näin vähällä ravituksi tullut, käskee Jesus opetuslastensa koota muruja. Ja surutoin kansa tahtoi väkisin tehdä Hänen kuninkaaksi. Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta koota muruja siitä ensimmäisestä kristillisyydestä, koska me katselemme:

1: ksi Kummoinen se ensimmäinen kristillisyyden on ollut?

2: ksi Kummoinen se nyt on?

Antakoon Jumala niille tarkat silmät, jotka kokoovat muruja, ettei mitään hukkuisi siitä Jumalan viljasta, josta kansa on ravituksi tullut.

Ensimmäinen tutkistelemus: Kummoinen se ensimmäinen kristillisyyden on ollut? Vähästä aineesta on ensinnä kristillisyyden alkunsa saanut. Koska se Kristuksen tähti ensinnä ilmestyi taivaan reunalla, oli koko maailma surkeassa sokeudessa ja pimeydessä. Ja ainoastansa muutamille paimenille Betlehemissä ympärivalaisi se taivaallinen kirkkaus, ja tietäjät idästä, jotka näkivät sen kointähden, vaelsivat pitkän matkan päästä sen tähden johdatuksella ja tulivat Betleheemiin ja löysivät siellä maailman Vapahtajan makaavan heinäin ja olkien päällä. Niillä tietäjillä oli siis vahva usko, koska he uskoivat vasten kaikkia maailman koettelemuksia, että niin vähästä aineesta piti semmoinen suuri asia tulla.

Ei ihmisen järki voi käsittää, kuinka yksi köyhä lapsi, joka makasi seimessä heinäin ja olkien päällä, piti oleman maailman Vapahtaja. Mutta koska Jumala on saattanut tyhjistä luoda koko maailman, vissimmästi Hän on saattanut vähästä aineesta tehdä suuret asiat. Mutta perkele ja maailma on jo varsin kristillisyyden alusta tahtonut tehdä tyhjäksi Jumalan aikomuksia. Maailman ruhtinas on tahtonut varsin pieneydestä hävittää Kristusta.

Minkä kaltainen on silloin ollut maailman kristillisyyden, koska kristillisyyden alku ilmestyi maailmaan? Kristillisyyden on silloin ollut huonolla rajalla. Papit juomarit, kansa oli yksi osa juomareita, yksi osa viinaporvareita, yksi osa varkaita, yksi osa huoria. Viinapäissä mentiin Herran ehtoolliselle, juotiin Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä. Ja koska herä-

ys tapahtui, tultiin monesta paikasta kurkistelemaan ja ihmeitä näkemään, ja arvelivat keskenänsä: "Mitäs luulet tämän olevan?" Mutta niin kuin kärpänen lenneskelee kynttilän ympäri ja viimein lentää juuri kynttilän liekkiin, niin myös surutoin väki kokoontui, koska äkisti humaus tapahtui.

Ja opetuslapset, eli ne harvat sielut, jotka ensinnä olivat seuranneet Kristusta, saivat Pyhän Hengen lahjan, rupesivat puhumaan uusilla kielillä. Silloin tyhmistyi se surutoin kansa. Ja muutamat pilkkasivat opetuslapsia, mutta muutamat saivat pistoksen sydämeen ja rupesivat kysymään: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Siihen aikaan olivat Pietari ja Johannes voimalliset saarnaamaan evankeliumia ja niiden joukossa, jotka uskoivat, oli yksi sydän ja yksi sielu.

Kyllä tosin Pietari ensinnä saarnasi kovan lain, koska hän soimasi juudalaisia Vapahtajan murhaajiksi. Mutta he olivat sen soimauksen hyvin ansainneet. Ja me luulemme ja uskomme ja tiedämme ja olemme myös koetelleet, että kristillisyyden alku on ollut oikea, vaikka jälestä ilmestyi riita opetuslasten välille erinomattain lain pitämisestä, jossa riidassa Pietari kanssa oli kiiwas. Vaikka hän viimein rupesi kahteenlaihien elämään, kuitenkin oli hänellä tarkka itsensä tunteminen, koska hän kehoittaa kristityitä valvomiseen, ja tunsikin myös, ettei ole helppo tulla autuaaksi, koska hän kirjoittaa kristityille: "Jos hurskas tuskalla tulee autuaaksi, missä sitten jumalatoiminta ja syntinen näkyy." On hän myös tuntenut, mitä rietas vaikuttaa ihmisesä, koska hän kirjoittaa kristityille, että

vihollinen käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien ketä hän saisi niellä.

Kaikkia näitä kiusauksia on Pietari tuntenut. Ja Pietari kantaa sen tähden taivaan valtakunnan avaimia, että hänellä on itsensä tunteminen, ja tuntee myös parhaiten muitten sydämet. Vaikka Paavali häättyi kerran nuhtelevaan Pietaria siitä kahdenkertaisesta elämän laadusta, koska hän rupesi ontumaan molemmin puolin ja vaatimaan, että Moseksen laki pitää kaikin puolin täytettämän.

Emme me voi uskoa, että Pietari tämän kautta tahtoi kristittyin päämieheksi tulla, ehkä hän ensi heräyksessä, koska Pyhä Henki vuodatettiin, oli kristittyin päämies ja sananpitäjä, niin kuin myös Johannes hänen rinnallansa oli seurakunnan pylväs. Jos Pietarilla olivat taivaan valtakunnan avaimet, niin oli taas Johannes Vapahtajan rakkain opetuslapsi. Jos Pietari oli se pahta, jonka päälle Vapahtaja rakensi seurakuntansa, niin makasi Johannes Jesuksen rinnalla ehtoollisessa. Jos Pietari on saarnannut voimallisesti helluntaipäivänä suruttomalle väelle, niin on Johannes saarnannut rakkaudesta.

Ja ei ole muille kristityille tullut arvelusta heidän kristillisyydestänsä, koska he molemmat olivat kristittyin johdattajat autuuteen. Mutta korinttilaisille tuli tinka, kuka niistä apostoleista olisi paras opettaja, koska yksi sanoi: "Minä olen Paavalin"; toinen sanoi: "Minä olen Kefaksen"; kolmas sanoi: "Minä olen Apollon"; ja neljäs sanoi: "Minä olen Kristuksen opetuslapsi." Tämän kaltaisesta riidasta, joka oli juuri joutava, nuhteli Paavali korinttilaisia kovin.

Tämmöinen on ollut se ensimmäinen kristillisuus. Ja me tiedämme, että oikea on ollut kristillisyyden alku. Vähästä on tämä suuri asia lähtenyt matkaan. Aivan vähällä on suuri väen paljous ravituksi tullut. Ja nyt on tullut käsky opetuslapsille, että heidän pitää muruja kokoaman, ettei mitään menisi hukkaan. Sillä me tiedämme vakaisesti, että semmoiset talon piijat, jotka kantavat muruja rikka läjän päälle, saavat viimein syödä olkia ja petäjäitä, koska oma nokka tulee eteen.

Kootkaat muruja, ettei mitään hukkuisi! Kootkaat muruja ensimmäisestä kristillisyydestä ja muistakaat, kuinka silloin on ollut kansalla nälkä ja jano vanhurskauden perään. Silloin kansa on tullut ilman evästä ja ilman niestatta, ja on kuitenkin aivan vähällä tullut ravituksi. Ei ole silloin tosin ollut rasvaa ja ydintä ja maitoa ja hunajata, mutta kova leipä ja on sitäkin vaanasta⁴ ollut. Ja on kuitenkin kansa ravituksi tullut. Mutta kun kansa on ravituksi tullut, niin se nousee ylös ilman kiittämättä, ilman siunaamatta, ja jättää muruja syömäpaikalle. Ei kansalla ole sitä ymmärrystä, että hän rupeaa muruja kokoamaan siitä ruoasta, kuin liiaksi on jäänyt.

Mutta opetuslapset saavat Jesukselta käskyn, että heidän pitää kokooman muruja, ettei mitään hukkuisi. Jos opetuslapset eivät kokoa muruja, ei suinkaan kansa niitä muruja rupea kokoamaan. Sillä väki, joka syönyt on, nousee tavallisesti ylös ilman kiittämättä, ilman siunaamatta ja jättää muruja syömäpaikalle ajatellen, että kyllä talon piijat saavat niitä muruja koota. Näettekös nyt talon emännät ja talon piijat, minkä tähden

Jesus on käsenyt opetuslasten koota muruja ettei mitään hukkuisi?

Te taidatte ajatella, ettei ole tarpeellinen koota muruja, että rikkaan miehen talossa ei tule häitä ruuasta. Mutta vanha koettelemus todistaa, että semmoisen talon piijat, jotka muruja kantavat rikka läjän päälle, saavat syödä olkia ja petäjätä, koska oma nokka tulee eteen. Me olemme nähneet, etteivät rikkaan miehen piijat tahdo ylöns kauvan palvella siinä talossa, kussa on Jumalan viljaa ja Jumalan siunausta yltäkyllä. Vaan he tahtovat naida, ja joutuvat sen naimisen kautta omaa ruokaa syömään. Ja silloin saavat katua, että he ovat ennen vellinloppuja kaataneet maahan ja leipäruojoja kantaneet rikkaläjään. Moni talon piika on niin tehnyt, koska hän oli viljassa, mutta kiittäis kyllä, koska oma nokka tulee eteen, jos hänellä olis niitä muruja tallella, joita hän ennen on haasannut, koska hän joutuu paastoamaan ja vielä nälkää ja puutosta ja vajavaisuutta kärsimään, silloin kiittäisi hän kyllä, jos kaikki ne murut olisivat leipäkoriin kootut, joita hän ennen on kantanut rikkaläjään.

Niin ruvetkaat nyt kokoamaan muruja, te Jesuksen opetuslapset, ettei mitään hukkuisi siitä Jumalan viljasta, josta kansa on ravituksi tullut. Sillä me arvaamme hyvin, ettei kansa rupea muruja kokoamaan. Kansa on Moseksen aikana ollut semmoinen, että se istui syömään ja nousi mässäämään. Ja Vapahtajan aikana oli kansa semmoinen, että se tahtoi Jesusta väkisin tehdä kuninkaaksi ja rupesivat Häntä vielä toisenakin päivänä hakemaan. Mutta Jesus sanoi heille: "Ette sanan tähden minua etsi, mutta

sen tähden, että te olette eilen ravitut." Näistä sanoista kuuluu, minkä tähden suruttomat etsivät Jesusta, nimittäin maallisen ruuan tähden. He luulevat, että Jesus ruokkii heitä ilman, ja sillä ehdolla he ottaisivat Häntä kuninkaaksi. Mutta jos Hän sanoo heille jonkun kovemman sanan, niin he kääntävät Hänelle selkänsä ja menevät tiehensä.

Mutta meillä on se toivo, että Jesuksen opetuslapset, jotka ovat ruuan jakajat ja joiden käsissä leipä lisääntyy Jesuksen siunauksen kautta niin, että vähästä aineesta monta tuhatta tulee ravituksi, kokoovat muruja, ettei mitään hukkuisi. Sillä se aika on tulemassa ja tulee pian, että he saavat kiittää, jos he saisivat murujakaan siitä entisestä viljasta.

Me näemme, että kovat ajat ovat edessämme. Kansa nousee kansaa vastaan, sota, tauti, nälkä ja ahdistus tulee kansalle. Ja koska Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päällä? Moni sanoo uskovansa, mutta koska koettelemus tulee, silloin alkaa usko puuttumaan. Kootkaat muruja siitä ensimmäisestä kristillisyydestä, te Jesuksen (*) opetuslapset. Kootkaat muruja, ettei mitään hukkuisi, sillä hääväki joutuu pian paastoamaan. Ja muistakaat, kuinka monta leipäkoria te olette koonneet, ettei maailman rakkaus pääsisi varastamaan teidän sydämiänne, ja te joutuisitte maailman murheen tähden epäilemään, ettei Jesus pidä enää murhetta teistä. Muistakaat, että meidän elämämme aika täällä surun laaksossa on lyhykäinen ja vaivaloinen, ja ettei ole tämän nykyisen ajan vaivat mitään sen ylönpalttisen ilon ja riemun suhteen, joka

odottaa niitä, jotka kalliimmassa uskossansa pysyvät vahvana loppuun asti. Ja rukoilkaat sitä suurta leivän ja ruuan jakajaa, että te saisitte syödä leipää taivaan valtakunnassa, siinä suuressa ehtoollisessa taivaan hääsalissa, kussa itse (*) Herra Jesus, ehtoollisen jakajana ottaa leivän, kiittää ja jakaa taivaan leipää kaikille, jotka täällä isoovat ja janoovat vanhurskautta. Siellä makaa Johannes Jesuksen helmassa ja nojaa päätänsä Jesuksen rintoja vastaan. Siellä saapi Maria Magdaleena vuodattaa kallista narduksen voidetta Jesuksen pään päälle, ja ei yksikään toru eli napise häntä. Siellä saa Pietari, Jaakob ja Johannes katsella Häntä taivaallisessa kirkkaudessa ja rakentaa kolme majaa: Isälle, Pojalle ja Pyhälle Hengelle, ja sanoa: "Tässä on meidän hyvä olla. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran koelmista C 174 n:o 77

Uusi Postilla n:o 25 (1897)

(*) -merkkien välinen teksti puuttuu käsikirjoituksesta, jossa on aukko. Täydennetty Iisakki Poromaan jäljennöskirjasta (Junosuvanto).

¹ =puute

² =niukasti

³ = evästä

⁴ =niukasti

Ja Siimei sanoi näin kiroillessaan häntä: **“Ulos, ulos tänne, sinä verikoira, sinä Belialin mies!”** * niin kuin kirjoitettu on hänestä 2. Samuelin kirjassa 16. luvussa ja 7. värsyssä.

Ilmanki tämä mies oli kristitty, koska hän haukkui kuningasta. Mutta Davidi ei vastannut häntä mitään, vaikka häntä haukuttiin verikoiraksi. Muutamat sanoivat: “Minun täytyy suuttua, koska viattomasti haukutaan.” Mutta ei Davidi suuttunut sille miehelle, vaikka hän niin hävittömästi haukkui. Mutta yksi muu mies suuttui ja sanoi: “Pitääkö tämän kuolleen koiran kiroileman minun heraan kuningasta? Minä menen ja lyön häneltä pään pois.”

Tässä oli nyt kaksi miestä, joista toinen kateuden tähden haukkui kuningasta, ja toinen tahtoi koston pyynnöstä hengen ottaa haukkumamieheltä. Mutta Davidi ei suuttunut ollenkaan sille miehelle, joka häntä haukkui verikoiraksi, vaan siitä tuli Davidille paha mieli, että toinen mies Davidin puolesta tahtoi lyödä sen haukkujan pään pois. Davidi sanoi sille miehelle: “Anna hänen kirota, Herra on sen sanonut.”

Tässä on meille annettu yksi esimerkki, kuinka yksi kristitty kärsii suruttoman kirouksia ja soimauksia. Mutta jos yksi kristitty soimais suruttomia, silloin he tahtovat suuttua niin kuin Abelin murhaaja Kain. Ei he ainoastansuutu, vaan he laskevat ulos vihan perkeleen ja alkavat sitte kiroilemaan ja sadattelemaan sanoten: “Ulos, ulos! Tänne verikoira! Ja haas, tule lyömään jos tohdit!” Se mies, joka kirois Davidia,

paiskeli kiviä Davidin puoleen ja viske-li multaa niin kuin vihainen nautahärkä.

Minä olen tämän miehen tuonut esimerkiksi tämän aikaisille riettaan orjille, kuinka heidän pitää sanoman, koska he suuttuvat kristityille, sillä tämän aikaiset suruttomat ovat niin tyhmät, koska heidän pitää haukkuman ja kirooman kristityitä, ettei he osaakaan oikein haukkua. Mutta tämä mies, joka haukkui Davidia, oli vähän paremmin oppinut mustan maisterin koulussa, kuinka hänen piti sanoman, että se muka tulisrintaa kohti. Ja hänen lihalliset veljensä ja nepaimet saavat nyt oppia uskonsa veljeltä, kuinka heidän pitää sanoman kristityille, koska he tulevat heitä soimaamaan. Heidän pitää sanoman näin: “Ulos! Ulos! Tänne verikoira!”

Ja jos kristitty ei huoli vielä siitä, niin pitää heidän ottaman kiviä ja viskaaman multaa kristittyin päälle ja sanoman: “Ulos, ulos, tänne verikoira!” Vaikka se on tosi, että tämäaikaiset suruttomat huutavat oman nimensä niin kuin varis, ja haukkuvat itsensä, koska he kutsuvat kristityitä verikoiraksi. Sillä ei kukaan ole niin suuri verikoira, kuin muutamat suruttomat ja paatuneet hengen, jotka lakkivat kristittyin verta. Ja semmoinen verikoira oli myös se mies, joka haukkui Davidin verikoiraksi. Mutta ei hän tuntenut sitä, että hän oli itse verikoira, koska hän paiskeli kiviä ja viskoili multaa Davidin päälle.

Katsokaat nyt teidän uskonveljeänne, te Siimei Geran pojan lihalliset veljet ja nepaimet. Te luuletta ilmanki, ettei ole vanhassa Testamentissa olleet sen kaltaiset uskon sankarit kuin tet oletta. Mutta on kyllä muutampia ollut, jotka

ovat juoneet, kironneet ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet. Ja yksi heistä oli Siimei Geran poika, joka haukkui Davidia verikoiraksi ja kiroili häntä ja paiskeli kivet hänen päällensä. Hän oli aikainen sotasankari ja kiivas jumalansa puolesta haukkumaan Davidia. Ja yhtä hyvin täytyi hänen muutaman ajan perästä tulla Davidilta anteeksi anomaan, että hän oli silloin suuttunut, haukkunut ja uhannut Davidia.

Kuinkas nyt on käynyt niille, jotka ensinnä ovat vihassansa viskoneet kiviä ja multaa Davidille? Kuinkas nyt on käynyt niille, jotka kiroisit ja uhkaisit Davidin lihan antaa taivaan linnuille ruuksi? Eikös ole filistealaisten sotasankari, Goljath pudonnut maahan, ja Siimei Geran poika on häätynyt anteeksi anomaan, ja kaikki sotasankarit ovat paenneet luolihins. Mutta kyllä vielä on muutampia perkeleen sotamiehiä, jotka freistaavat jumalansa puolesta sotia. Ovat vielä muutamat keiturit ja pukit, jotka freistaavat puskea, niin kuin profeetta Daniel näki ilmoituksessa sen ison keituripukin puskevan neljään ilmaan. Mutta sen ison pukin sarvi putois päästä. Ja sen pedon sarvet, jonka Johannes näki ilmestyksessä, ovat myös pudonneet. Sillä pedolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja netkin sarvet ovat pudonneet.

Se on minusta kumma, koska ne sarvipäiset elävät, jotka nyt freistaavat puskea, ei ole huomainneet, kummoinen hahmo heille on maalattu Raamatussa. Ei ole arvanneet, että ne sarvet, joilla ne puskevat lampaita, ovat jo aikaa pudonneet päästä. Ja kaikki, jotka puskevat, täytyvät viimein pudottaa sarviansa. Ja

koska sarvet putoovat keiturilta, niin hän puree hampailla toisen korvat. Ja koska sarvet putoovat hirvaan päästä, freistaa hän vielä koparoilla tapella. Mutta kaikki nämät luontokappaleet, jotka niin puskevat, purevat ja koparoilla tappelevat, täytyvät viimein mennä hukan perseeseen. Sillä vaikka heillä on sarvet päässä, joilla he puskevat lampaita, ei he tohdi sen tähden vastustaa hukkaa, vaan niin pian kuin he näkevät suden tulevan, lähtevät he jalkoin, ja mihinkäs he juoksevat? Ei heillä ole ymmärrys, että he lähtisit paimenen tykö, vaan aivan mettään he laukkovat. Mutta yhtä hyvin hukka saavuttaa.

Ettekös näe, kuinka tyhmät te oletta, te sarvipäiset luontokappaleet? Te pusketta lampaita ja karitsoita, jotka ei tee teille mitään vahingota, mutta hukkaa ette vastusta ollenkaan, vaikka on isot sarvet päässä. Ja te puskette myös koiria, jotka tahtovat teitä ajaa paimenen tykö. Mutta hukkaa ette vastusta ollenkaan, vaikka on isot sarvet päässä. Mitä varten on siis nämät sarvet teille annettu, koska ette niiden kanssa puske hukkia, jotka tahtovat teitä syödä, mutta lampaita vaan pusketta ja karitsoita?

Mutta puskekaat, puskekaat! Kerran sarvet putoovat päästä. Silloin täytyy teidän langeta polvillenne niin kuin peura hangen aikana, koska vihollinen ajaa häntä takaa, eikä jalatkaan enää auta. Silloin täytyy teidän kerjätä armoa viholliselta, koska ennen ette ole kerjänneet armoa Jumalalta. Mutta ei suinkaan vihollinen anna teille armoa, vaan hän kiskoo ja raataa teidän tuntoanne siihen asti, että veri truiskuu nenästä ja suusta. Niin se kävi juudalaisille, jotka vihaisit

ja vainoisit Vapahtajaa ja hänen opetuslapsiansa, ja viimein häätyi heidän kerjätä armoa viholliselta. Mutta ei tullut enää armoa, koska armon ovi oli jo suljettu.

Meidän pitää nyt tänä päivänä katseleman, mitä hengellinen viha vaikuttaa ihmisen sydämessä, eli kuinka käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, koska Vapahtaja tahtoo juudalaisia opettaa ja neuvoa totiseen katumukseen ja parannukseen. Mutta rukoilkaamme ensinnä sitä suurta Ristinkantajata, että hän antais kaikille katuvaistulle ja armoitetuille sieluille Davidin kärsivällisyyttä, joka ei suuttunut ollenkaan, vaikka vihamies häntä haukkui verikoiraksi, vaan antoi hänelle anteeksi kaikki väärät soimaukset. Kuulkoon se armollinen Vapahtaja kaikkein niiden rukous, jotka rukoilevat häntä hengessä ja totuudessa. Isä meidän jne.

Tämän päivän evankeliumista kuulemma me, kuinka juudalaiset häväisivät Jumalan pojan ja sanovat hänellä olevan perkeleen. Seuraavaisesti siitä (pitää) meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman, kummallako perkele on, Jumalan pojalla eli juudalaisilla, jotka häntä haukkuvat. Ensimmäinen tutkistelemus, onkos Jumalan pojalla perkele, niin kuin juudalaiset soimaavat? Toinen tutkistelemus, onkos niillä perkele, jotka vihaavat Vapahtajaa ja hänen opetuslapsiansa?

Jospa nyt se armollinen Vapahtaja ajais ulos kaikki perkeleet tästä huoneesta hänen sanansa voimalla, niin me toivomme, että perkeleet häätyvät ulos mennä, sillä riettaan enkelit ei jaksa

kuulla Jumalan sanaa, koska se tulee rintaa kohti, ennen he jo ulos lähtevät. Amen. Se on tosi.

Ensimmäinen tutkistelemus. Onkos Jumalan Pojalla perkele? Niin luulevat juudalaiset, jotka itse ovat pyhät. Ilmanki juudalaisilla on Pyhä Henki, koska he sanovat Jumalan Pojalle: "Sinulla on perkele." Mutta minä luulen, että juudalaisilla on perkele sekä mak-sassa että pernessä ja myös peräsuoles-sa, ja kuka tiesi vielä sapessa. Sillä sa-pesta kuitenkin tippuu se hengellinen viha, joka yhtenä kuolleen uskon liivan kanssa vuotaa heidän suustansa, koska he oksentavat ulos myrkkynsä kristit-tyin päälle. Mitä varten he muutoin oli-sit niin kiivaat kiviä poimimaan, jollei niin olis, että vihan perkele, joka asuu sapessa, olis tullut ulos sapesta ja pääs-syt sydämeen. Mutta me näemme, että juudalaiset luulevat Vapahtajalla ole- van perkeleen.

Mistä juudalaisille on se usko tullut, että Jumalan Pojalla on perkele? Siitä il-manki on tullut se usko, että he katsovat oman kuvansa peilistä ja luulevat sen kuvan olevan toisen ihmisen kuvan. Koska nimittäin kissa näkee kuvansa peilissä, alkaa (se) varsin ärisemään, sil-lä hän luulee, että se on toinen kissa, joka nyt tulee häntä kynsimään. Niin luulee myös vanha Aadami, koska hän näkee kuvansa Jumalan peilissä, että tuo on toinen vanha Aadami, joka nyt tulee hänen päällensä. Ja sama luonto on myös riettaalla, joka luulee vielä nytkin olevansa enkelin, vaikka hän ylpeyden tähden ja omanvanhurskauden tähden on muuttunut perkeleeksi. Hän luulee, koska hän katsoo kuvaansa peilissä, että

tuossa nyt on toinen perkele, joka häntä vihaa, vaikka hän on itse se pääperkele, jonka kuvan hän näkee peilissä.

Jumalan Poika oli niin kuin kirkas peili, jonka valkeus ei pysy itessä, vaan se valkeus, jonka hän on saanut aurin gon valosta, leimahtaa takaisin. Ja siinä peilissä, joka on kirkas niin kuin aurin ko itse, saavat nyt kaikki kissat ja koirat ja hukan penikat katsella haamunsa. Mutta niin kauvan kuin rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoo kissa haamunsa toiseksi kissaksi, joka nyt rupee häntä kynsimään. Aadami katsoo haamunsa toiseksi Aadamiksi, joka hänelle irvistele. Ja rietas, joka pitää itsensä enkelinä, katsoo haamunsa perkeleeksi Jumalan peilissä. Ilman sitä on rietas suuttunut Jumalalle, joka niin hurskaan ja siviän miehen tuomitsi helvettiin. Sen tähden pitää rietas Jumalata vihollisena ja itsensä hän pitää enkelinä. Ei suinkaan rietas olisi suuttunut Jumalalle, jos Jumala ei olisi häntä tuominnut helvettiin.

Mutta sama usko kuuluu nyt olevan juudalaisilla kuin riettaalla. Koska nimittäin Jumalan Poika oli heitä tuominut heidän ulkokullaisuutensa ja teko-pyhyytensä tähden, jonka alla yksi hirmuinen vääryys makais kätkettynä, niin suutuit juudalaiset Jumalan Pojalle ja sanoit: "Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele." Mutta ei se ollut ainoastans sen aikaisilla juudalaisilla viha sapessa Vapahtajaa kohtaan, vaan tämän aikaisilla juudalaisilla ja kastetuilla pakanoilla kuuluu olevan vielä katkerampi viha ja iso sappi. Niin kuin heillä taitaa olla vielä isompi peräsuoli; silti koska heille sanotaan, että heidän pitää alkaman pa-

rannusta tekemään peräsuolesta, suuttuvat he hirmuisesti ja aikovat makkarointa tehdä kristittyin verestä.

Mistäpä tulee vihan alku muusta, kuin peräsuolesta? Koska Vapahtaja soimais juudalaisia eli fariseuksia: "Te syötte leskein huonetta", niin se sana koski peräsuoleen, ja sen tähden he suuttuit ja arvelit, ei se ole Jumalan poika, joka haukkuu, soimaa ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä helvettiin. Ei se ole muu kuin väärä profeetta ja kansan häiritsijä, joka menee kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ihmisiä soimaan. Ja vielä lähettää opetuslapsiansa ympäri mailman opettamaan ihmisiä aivan väärälle tielle. Niin päätit siis juudalaiset, että semmoinen kulkulainen ei ole Jumalan Poika, vaan yksi väärä profeetta ja kansan häiritsijä, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Heidän täytyi viimein sanoa niin kuin musta faari oli heitä koulunnut: "Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele." Kummallako nyt on perkele, Vapahtajalla eli juudalaisilla?

Toinen tutkisteleminen. Onkos juudalaisilla perkele? Ei, vaan ilmanki niillä on Pyhä Henki, koska he juovat, kiroovat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Mutta ei suinkaan juudalaiset semmoiset ole. Ei suinkaan juudalaiset ole juomarit, vaikka he ovat kohtuulliset ja raittiit juomarit. Kuinkapa juudalaiset ovat juomarit, jotka saattavat vielä Vapahtajan soimata juomariksi? Ei myös juudalaiset olleet huorat, sillä koska yksi katuvaan huora tuli ** sen spitailisen Simonin huoneeseen itkemään ja kyyneleet putoisit Vapahtajan jalkain päälle, ihmettelit fariseukset, ettei Hän

ajanut ulos sen huoran itkemästä ja huokaamasta siellä, kussa herrat olit syö-mässä. Eikä myös juutalaiset ole varkaat ja ryövärit, sillä vaikka Vapahtaja soimais heitä, että he syövät leskein huonetta ja opettavat lapsia sanomaan "korbaan", se on: vanhempain osa anetaan Jumalalle, niin me kuulemme kuitenkin, kuinka kauniilla rukouksella fariseus kiitteli Jumalata, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset, nimittäin väärä, ryöväri, huorintekijä.

Mutta ei suinkaan juutalaiset pidä enää viinakauppaakaan. Sillä vaikka he pidit kauppaa kirkon vieressä, koska Vapahtaja kaatoi heidän vaihetuspöytänsä kumoon, ei suinkaan siellä ole viinakauppaa mainittu. Ja niin muodoin ovat juutalaiset siviämmät ja jumaliskemmat kuin joku muu ihminen on. Kuinka siis se sana sopii heille, koska Vapahtaja sanoo: "Te olette siitä isästä perkeleestä." Eiköhän Vapahtaja silloin ollut ** hengellisessä ylpeydessä, vai oliko vanha Aadami nousnut, koska hän niin sanoi niille juudalaisille, jotka hänen päällensä uskoit. Vapahtaja soimais heitä, että he tahdoit häntä tappa, mutta he kielsit sen.

Niin muodoin ovat juudalaiset viat-tomat Vapahtajan kuolemaan. Ei juudalaiset ole varastaneet eikä huorin tehneet. Ei ne ole kironneet eikä tapelleet. Ei ne ole juomarit eikä viinaporvarit. Ei ne ole mitään paha tehneet, josta Jumala saattaa heitä tuomita. Ja sen tähden suuttuvat juudalaiset kovin, koska heitä viattomasti haukutaan ja tuomitaan. Koska Vapahtaja heitä soimaa ulkokullatukseksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi, niin täytyvät

juudalaiset suuttua kovin ja kysyä: "Miksikä sinä itsiäs teet? Oletkopa sinä Jumalan Poika, joka niin hävittömästi haukut kunniallisia ihmisiä? Et suinkaan ole muu kuin yksi samaritanus, ja sinulla on perkele."

Jopa nyt juudalaiset rupeisit itse tuomitsemaan, vaikka he sanovat usein: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittais." Ilmanki mailman jumala on antanut heille oikeuden tuomita, koska he suuttuvat. Sillä muutoin he kyllä puhuvat ystävällisesti. Mutta jos he suuttuvat, silloin he kärkevät lähimmäisensä men-nä helvettiin. Jos hän varsin ei mene helvettiin, niin he ottavat kiviä ylös maasta, eli hakevat puita eli halkoja, jolla he antavat selkään semmoiselle miehelle, joka ei anna heille omantunnon rauhaa. Eli viimein tämmäivät häntä oikeuteen ja kantavat maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että hän on yksi väärä profeetta, kansan häiritsijä, eli semmoinen villihenki, joka kulkee kylästä kylään ja kehoittaa kansaa ruveten Galileasta niin tähän asti.

Kummalla nyt on perkele, juudalaisilla eli Vapahtajalla? Ei juudalaiset tahdo tunnustaa, että heillä on perkele. Eikä niillä ole perkele, jotka juovat ja tappelevat *** eikä niillä ole perkele, jotka huorin tekevät ja varastavat. Kristityt ne on. Niinkuin ennen on saarnattu kirkossa: "Rakkaat kristityt, rakkaat Jeesuksen ystävät." Ja nyt on huomattu, että net rakkaat kristityt olivat huorat ja varkaat, mutta ne siviät ihmiset, jotka ei ole koskaan juoneet, kironneet ja tapelleet, lieneekö niillä perkele? Mutta se on mahdolltoin, kuinkapa niillä on perkele, jotka ovat niin siviästi eläneet, ettei

yksikään synty ole tehty, joka heidän tuntoaan kalvaa. Paljota vähemmin niillä on perkele, joilla on niin vahva usko, että he makaavat joka päivä ristin juuressa ja saattaisit kyllä antaa Vapahtajalle suuta.

Mutta kelläs viimein se perkele on, jonka juutalaiset sanoit olevan Vapahtajalla? Eiköpä niillä ole perkele, jotka seuraavat Vapahtajan esimerkkiä ja marssivat kylästä kylään saarnaamassa ja haukkumassa kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi. Ne haukkuvat aivan niitä siviöitä ihmisiä, jotka ei ole kellenkään tehneet vääryyttä. Johannes haukkui fariseuksia, jotka olit siviät ja koreat, ja sen tähden sanoit nämät Koreat ja siviät ihmiset, että Johanneksella on perkele. Mutta kummalla oli nyt perkele, Johanneksella eli fariseuksilla? Minä luulen, että fariseuksilla oli perkele, vaikka he luulit Johanneksella olevan.

Ja koska nyt kaikki suruttomat luulevat, että kristityillä on perkele, jotka ei anna siviöille ja kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa, mutta haukkuvat myötäänsä ja soimaavat niin kuin Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa soimaa juutalaisia, ettei he usko, vaikka Hän sanoo heille totuuden. Niin pitäisit kristityt myös seuraaman Vapahtajan esimerkkiä ja sanoman suruttomille totuuden, vaikka suruttomat ei usko, sillä kerran tulee se aika, että heidän täytyy uskoa. Kuitenkin ovat kaikki profeetat, Johannes Kastaja ja itse Vapahtaja ja kaikki apostolit, opetuslapset ja kristityt puhuneet mailman suruttomille ihmisille totuuden, vaikka he tämän totuuden saarnaamisen kautta ovat tulleet viha-

tuksi ja vainotuksi mailmalta, niin kuin kaikki kristityt vielä nytkin vihataan totuuden tähden.

Mutta Jesus on sanonut: "Autuaat olette te, koska he vihaavat ja vainoavat teitä valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he ovat profeetoita vainonneet ennen teitä." Ihmisen pahuus on niin suuri, että he suuttuvat totuuden saarnaajille. Rietas ei kärsi, että häntä soimataan ja tuomitaan. Te Jesuksen opetuslapset, seuratkaa teidän Herraanne ja Mestarianne totuuden tunnus(tajina. Amen.)

Loppu kateissa. Alku käsikirjoituksesta * -merkkiin asti kateissa. Kirjoitettu III-Postillan mukaan.

Siitä *** -merkkiin asti alkuperäisen, SKHS:n Aunon kokoelmaan kuuluvan käsikirjoituksen mukaan. Loppuosa, samoin kuin ** -merkkien väli, SKHS:n Kollerin kokoelmaan (C175) sisältyvän jäljennöksen mukaan.

III Postilla.

Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? Jos minä sanon teille totuuden, miksette minua usko?

Tämän kysymyksen pani Jesus juudalaisille, koska nämät totuuden vihamiehet tahtoivat kaataa Hänen oppinsa ja häväisivät Hänen persoonaansa. Ja niin kuin Vapahtaja kysyi juudalaisilta, "kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?", niin saattaisi myös yksi kristitty kysyä juudalaisilta: "Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?" Vaikka ei tosin yksi kristitty saata niin elää, että mailman orjat ei löytäisi hänessä vikoja, sillä ei Vapahtaja itse ole saattanut elää niin vakaisesti mailmassa, että hän olisi mailmalle kelvannut. Kuinka siis yksi kristitty saattaa niin vakaisesti vaelttaa mailman läpitse, että hän saattaisi mailmalle kelvata?

Kuitenkin saattaa yksi kristitty kysyä juudalaisilta: "Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?" Koska yhden kristityn omatunto todistaa, että hän on tahtonut edesauttaa kristillisyyden, että hän on sanonut mailman ihmisille totuuden. Koska omatunto todistaa, että hän on puhdistanut tuntoansa ja tehnyt kaikille oikeuden, saattaa hän kyllä vapaalla tunnolla kysyä: "Kuka teistä nuhtelee minua synnistä? Jos minä sanon teille totuuden, miksette minua usko?"

Mutta ei mailman lapset tyyty siihen, että kristitty puhdistaa tuntoansa, vaan se, kuin on kristityn velvollisuus tehdä, katsotaan mailman joukolta suurimmaksi synniksi. Juudalaiset soimaisivat Vapahtajaa hengellisestä ylpeydestä, koska he sanoivat hänelle: "Miksikäs

itsiäs teet?" ja "oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on?" Juudalaisten mielestä oli Johannes Kastaja ylpeydessä, ja Kristus oli hengellisessä ylpeydessä, ja kaikki juudalaiset luulevat vielä nykyin, että oikiat kristityt ovat hengellisessä ylpeydessä, koska he nuhtelevat mailmaa synnin tähden. Jos nyt Vapahtaja ei saattanut mailmalle kelvata, kuinka siis kristityt saattaisivat mailmalle kelvata? Jos fariseukset ovat löytäneet paljon vikoja Vapahtajan elämässä, kuin(ka) paljon enemmän he löytävät vikoja kristittyin elämässä?

Ei olekaan muuta odottamista yhdellä kristityllä kuin vihaa ja vastahakoisuutta mailmalta. Ei olisikaan kristillisyyttä oikia, jos kärkeen siemen ei vihaa vaimon siementä. Kuitenkin saattaa kristitty vapaalla tunnolla kysyä juudalaisilta: "Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? Ja jos minä sanon teille totuuden, miksette minua usko?"

Ottakoon mailman orjat sen kysymyksen vastaan minä hyvänsä, mutta koska kristityn omatunto on puhdas, niin hän saattaa kyllä vapaalla tunnolla niin kysyä juudalaisilta: "Kuka teistä nuhtelee minua synnistä?" Kyllä me sen tiedämme, että juudalaiset löytävät jultasti paljon vikoja kristityn elämässä. Fariseuksilla on niin kirkkaat silmät näkemään vikoja kristityn elämässä. Ei fariseukset kannaa vaaria muitten ihmisten vioista, mutta kristittyin vioista he tekevät räkningin.

Jos muut ihmiset juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ei siitä mitään. Fariseukset nauravat vaan ja sanovat: "Ei se ole niin

vaarallinen. Ei ne ole muu kuin heikkouden synnit.”

Mutta jos yksi kristitty erhettyy, varsin huutavat iariseukset: “Ota pois, ristiinnaulitse!” “Meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää hänen kuoleman, sillä hän teki itsensä Jumalan pojaksi.” Eikös ole ihmeellinen, että fariseukset tekevät katumuksen kristittyin synneistä, mutta omista synneistä ei ole mitään katumista. Niin kuin fariseukset löysit seitsemän syntiä Vapahtajassa, niin myös tämän aikaiset fariseukset löytävät seitsemän syntiä kristityissä.

Ensimmäinen synti on hengellinen ylpeys, toinen on haukkuminen ja kiroaminen, kolmas tuomitseminen, neljäs synti on liikutus, viides on laiskuus, kuudes että he pitävät itsensä hyvänä, seitsemäs itsensä kerskaaminen ja se suurin synti kaikista, että he pitävät itsensä Jumalan lapsena. Siitä fariseukset tyhmiytyvät, että kristityt pitävät itsensä Jumalan lapsena. Sitä ei voi fariseukset kuulla, että joku ihminen tekee itsensä Jumalan pojaksi.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, kuinka juudalaiset tinkaavat Jesuksen kanssa ja soimaavat häntä hengellisestä ylpeydestä sanoen: “Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on” ja “miksikä sinä itsiäs teet?” Ja toisessa raamatunpaikassa on kirjoitettu, että juudalaiset tinkaisit Jesuksen opetuslasten kanssa puhdistuksesta. Ja taas apostolitten teoissa on kirjoitettu, että he riitelit Stefanuksen kanssa. Tämä hengellinen riita Jesuksen ja hänen opetuslastensa kanssa on aina joka paikassa, kussa oikia kristinuskko ilmestyy. Ja koska mailman lap-

set ei pidä puoltansa tinkaamisessa, kantavat he kristittyin päälle maallisessa oikeudessa, ensin maaherran Pontius Pilatuksen edessä ja kirkkoraadin edessä, ja kristityt saavat kärsiä ruumiin rangaistusta kristinuskon tähden.

Riettaan orjat iloitsevat siitä, että kristityt saavat kärsiä ja luulevat sillä voittavansa kiitoksen ja kunnian mailmassa, koska he rauhoittavat tuntoansa kristittyin verellä. Ei ole riettaan orjan tunto kylläksi puhdistettu lohikäärmeen veressä, vaikka he saattavat melkein puhtaalla tunnolla huutaa: “Ota pois, ristiinnaulitse, ja tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!” Näin huutavat juudalaiset, koska he vuodattavat Jumalan Pojan verta. Ja niin huutavat vielä nytkin tämän aikaiset juudalaiset, koska he vuodattavat kristittyin verta: “Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!” Ja tämä huuto murhamiesten suusta on tullut taivaallisen kuninkaan korviin. Murhamiesten kauhia huuto on kuulunut taivaaseen asti. Jumala on antanut heidän juoda verta hänen vihamaljastansa. Verikoirat ovat lakkineet kristittyin verta ja nuolevat vielä huuliansa. Mutta kerran taitaa tulla jano verihurtille, ja ei ole silloin tietoa, mistä he saavat vettä.

Meidän pitää tänäpäpä perään ajatteleman ja tutkisteleman, kuinka juudalaiset riitelevät Jesuksen kanssa ja häväisevät häntä. Mutte se suuri kuningas, joka näkee heidän kiukkunsa, antakoon kaikille Jesuksen opetuslapsille kärsivällisyyden kantamaan kaikki mailman häväistykset ja vainoamiset siihen asti, että kaikki mailman viha loppuu, koska sotamiehet saavat nähdä, ketä he pistä-

neet ovat. Ei ole opetuslapset yli hänen mestarinsa. Jos he ovat kutsuneet häntä Belzebub, perkelitten päämieheksi, mitä he sitten tekevät Hänen opetuslapsilensa?

Meidän toivomme on, että se suuri hengellinen riita pian loppuu, koska se suuri kaupunki, jossa Jesus ja hänen opetuslapsensa murhataan, koska se suuri Babylon kukistetaan maahan ja kaikki kivetkin maahan jaotetaan, ja ei jää enää kiveä kiven päälle, silloin tulee Jumalan Karitsan veri heidän ja heidän lastensa päälle, ja he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Jesus rukoili vielä ristin päällä murhamiestensä edestä, ja niin rukoilevat vissimmästi vielä kaikki oikiat Jesuksen opetuslapset, että se suuri veren kostaja antais vielä armon ajassa huomata, ketä he pistäneet ovat. Kuule siis, rakas taivaallinen Isä, kaikkein murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän, jne.

Me kuulimme nyt meidän yösluetausta pyhästä evankeliumista, kuinka juudalaiset riitelevät Jesuksen kanssa ja haukkuvat häntä Samaritanukseksi ja sanovat, että hänellä on perkele. Tästä riidasta arvataan, kuinka katkera viha on juudalaisten sydämessä Jesusta kohtaan. Ja tämä hengellinen viha ei ole vielä loppunut. Niin kauvan kuin maailma seisoo, pysyy myös juudalaisten viha Jesusta ja hänen opetuslapsiansa kohtaan. Juudalaisten sukukunta on vielä elämässä. Ja vaikka he nyt ovat niin kuin muukalaiset kristittyin seurassa, ei he kuitenkaan tahdo luopua heidän vanhasta uskostansa ja tulla kristinuskoon, sillä he luulevat, että Jesus Nazarenus

on yksi Samaritanus ja kansan häiritsijä eli yksi väärä profeetta, joka oli liitossa perkeleen kanssa. Juudalaiset sanovat vielä nytkin, että se kansan häiritsijä Nazarenus on noituudellansa ja viekkauksellansa saanut sen hullun kansan puoleensa niin kuin juudalaisten ylimmäiset jo silloin arvelit keskenänsä: "Ei ole kukaan ylimmäisistä uskonut hänen päällensä, mutta tämä kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu." Sama usko on vielä nytkin juudalaisilla, että tämä kansa on kirottu, joka uskoo Jesuksen päälle.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, mistä tämä riita on alkunsa saanut, ja kuinka tämä riita viimein loppuu. Ensimmäinen tutkistelemus, mistä tämä riita on alkunsa saanut? Toinen tutkistelemus, koskas tämä riita loppuu?

Ensiksi. Juudalaiset ovat aina kiivaat riitelemään Jesuksen kanssa. Ja me luulemme, että tämä riita on alkunsa saanut siitä, että tuo Nazarenus on alkanut ensinnä pahoin haukkumaan juudalaisia huoruuden sukukunnaksi, ulkokulatuksi ja kyykkäärmeen sikiäksi. Juudalaiset ovat mielestensä siviät ja kunnialliset ihmiset, joita ei sais kukaan haukkua huoraksi ja kyykkäärmeen sikiäksi, vaikka ei ole tietoa, onko yksikään heistä huoruudesta vapaa, koska he menevät ulos niin pian kuin Jesus Nazarenus sanoo: "Joka on vapaa, heittäköön ensimmäisen kiven." Heidän omatuntonsa todistaa ilmanki, ettei juudalaiset ole huoruudesta vapaat, vaikka he vasiten kiusaavat Nazarenusta, että he saisit syytä hänen kanssansa.

Kuitenkin nousee hengellinen viha siitä Nazarenuksen haukkumisesta, ja vaikka he panevat muita syytä eteen,

minkä tähden he kantavat hänen päällensä, on kuitenkin se pääasiana alla, että hän on heitä haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeitten sikiäksi. Ei ole tosin entiset juudalaiset niin sanoneet, että Jesus Nazarenus on heitä haukkunut. Mutta tämän aikaiset juudalaiset on sitä ilmoittaneet monta kertaa, että se on oikia syy, minkä tähden ne vihaavat Nazarenusta, että hän on heitä haukkunut ja tuominut. Ja kuinkapa yksi kunniallinen ihminen saattaa kärsiä semmoista hävitöintä haukkumista. Juudalaiset sanovat Nazarenukselle: "Meillä on Isä, Jumala." Ja siitä sanasta kuuluu nyt, että juudalaiset omistavat itsellensä lasten oikeutta Isän huoneessa. Ei net ole niin huonot kuin kristityt luulevat. Juudalaiset ovat, ei ainoastans siviä ja kunnialliset, vaan heillä on vielä semmoinen usko, että Jumala on heidän Isänsä, vaikka Nazarenus sanoo, että juudalaiset ovat siitä isästä perkeleestä. Mutta se on yksi hävitöin haukkuminen.

Minkä tähden piti Hänen niin hirviästi haukkuman juudalaisia ja sanoman: "Te olette siitä isästä perkeleestä"? Siitä on tämä hengellinen riita alkunsa saanut. Ja vaikka nyt juudalaiset suuttuvat siitä haukkumisesta, ei ne malta olla itse haukkumatta, niin kuin me kuulemme tämän päivän evankeliumista: siellä juudalaiset haukkuvat hirmuisesti Jesusta Nazarenusta. Vaikka muutamat juudalaiset ovat niin pyhät, ettei he kärsi kirousta kuulla, yhtä hyvin päästävät he itsekin perkeleen omasta suustansa ja sanovat Nazarenukselle: "Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele", ja kahdesti vielä kiroisit. Mutta ei se kirous tule juudalaisille synniksi.

Me ymmärrämme siis, että tämä hengellinen riita on saanut alkunsa siitä Nazarenuksen haukkumisesta. Siitä nousi juudalaisille hengellinen viha, ja nyt he oksentavat ulos käärmeen liivaa Hänen päällensä. Nyt he antavat Hänelle hirviät nimet, haukkuvat Häntä Samaritanukseksi ja kansan häiritsijäksi, he haukkuvat Häntä viettelijäksi ja viimein he haukkuvat Häntä perkeleeksi. Mutta mikäs asia se nyt on, jonka tähden he haukkuvat Häntä? Joo! Yksi asia on se, että Hän hengellisen ylpeyden tähden nousee ylön korkialle ja pitää itsensä ylön hyvänä. Se kuuluu heidän puheestansa, että he pitävät Häntä ylpiänä, koska he kysyvät, "oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on" ja "miksikäs sinä itsiäs teet?"

Se sama ajatus kuuluu vielä nytkin olevan juudalaisten mielessä, että kristityt ovat ylpeydessä ja että he pitävät itsensä ylön hyvänä. Vaikka kristityt tuntevat itsensä niin huonoksi, että heidän täytyy usein epäillä autuudestansa, yhtä hyvin käyvät juudalaiset sen päälle, että kristityt pitävät itsensä ylön hyvänä. Miksis he tuomitsevat juudalaisia? Joo, se on tosi, että kristityt tuomitsevat juudalaisia niin kauvan kuin juudalaiset häväisevät Kristusta ja kantavat vihaa sydämessäns Jesusta kohtaan. Niin kauvan kuin juudalaiset sotiivat heidän väärän uskonsa puolesta ja eroittavat itsensä koko kristikunnasta, niin kauvan täytyy meidän tuomita heitä, sillä he menevät kuitenkin väärällä uskollansa helvettiin. Ei juudalaiset tosin pahenna kristityitä heidän oppinsa ja uskonsa puolesta, sillä ei kristityt ole

enää niin hullut, että he menisit juudalaisten uskoon, paitsi muutampi, jotka huoruuden tähden menevät juudalaisten uskoon, että he pääsisit juudalaisten tytären kanssa naimaan.

Mutta muutoin on näinä aikoina paljonarveltu herrainpäivillä, pitääkö juudalaisille annettaman oikeutta asumaan kristittyin seurassa. Koska nimittäin juudalaiset ottavat korkoa rahastansa, ja moni köyhä kristitty tulee sen kautta pantatuksi, niin arvelevat muutamat, että semmoiset ei pitäisi koko kristittyin seurassa asuman. Mutta kuin kohta kaikki herrat ja vielä papitkin ovat juudalaisten puolesta, niin saavat kororahan ottajat vielä asua kristittyin seurassa.

Toinen tutkisteleminen. Kuinka tämä riita viimein loppuu? Me näemme ja kuulemme päivän pyhästä evankeliumista, että juudalaisten riita Vapahtajan kanssa loppui sillä tavalla, että juudalaiset rupeisit poimimaan kiviä, joilla he tuumaisit Vapahtajan kivittää kuoliaaksi, mutta Hän lymyi itsensä ja pääsi sillä kerralla hengissä heidän kynsistänsä. Niin katkera viha on juudalaisten sydämessä, että heidän viimein täytyy kärsiä käydä, koska he muutoin ei pidä puoliensa tinkaamisessa. Mitäpä tietävät nuot vihollisen orjat tehdä muuta kuin ruveta kiviä poimimaan, eli niin kuin tämän aikaiset juudalaiset, halkoja poimimaan eli keppiä ottamaan ja sillä antamaan kristittyin selkään.

Jos kristityt yhtä hyvin pääsevät pakenemaan, niin täytyy juudalaisten freistata lain voimalla vainoomaan kristityitä. Ei juudalaiset muutoin saa tunnon rauhaa, mutta juuri Jesuksen verellä

heidän täytyy puhdistaa tuntoansa. Ei ole vielä juudalaisten tunto kylliksi puhdistettu lohikäärmeen veressä, heidän täytyy nyt kristittyin veressä ruveta puhdistamaan tuntoansa. Eikä juudalaiset vielä saaneet oikiata tunnon rauhaa, vaikka Jesus oli kuollut ristin päällä. Vielä hänen kuolemansa jälkeen sanoit he Pilatukselle: "Herra, me muistamme sen viettelijän sanovan eläissäns: kolmen päivän perästä minä nousen ylös. Käske siis varjeltaa hautaa kolmanteen päivään asti." Vielä on juudalaisilla pelko, että opetuslapset varastavat hänen ruumiinsa ja sanovat kansalle: "Hän nousi ylös." Ja niin tulee viimeinen villitys pahemmaksi kuin ensimmäinen. Niin valpas on vihollinen valvomaan.

Mutta kuinkas nyt Jesuksen opetuslapset valvovat? Jaksavatkos ne raukat valvoa sydämensä ylitse, ettei pääsis vihollinen naakimaan heidän päällensä? Me näemme heidän taistelevan unen kanssa, koska heidän pitää valvoman ja rukoileman, ettei joutuis killsaukseen. Me näemme heidän makaavan, koska Jesus seisoo polvillansa ja rukoilee. Me näemme heidän vertavuotavalla sydämellä seisovan ristin kohdalla eikä tohtivan avata suutansa. Me näemme heidän koossa lukituitten ovien takana. Mutta vihollinen valvoo kyllä ja panee sotamiehiä vartioitsemaan hautaa, ettei pääsis Jesus nousemaan ylös.

Niin kuin mailma on vihannut ja ylönkatsonut Kristusta, niin vihataan myös hänen opetuslapsiansa. Jos mestari on kutsuttu Beelzebub, miksikä hänen opetuslapsensa? Jos juudalaiset haukkuvat Jesusta Samaritanukseksi, miksikä hänen opetuslapsensa haukutaan? Jos

juudalaiset sanovat Jesukselle: “sinulla on perkele”, mitäs he sitte tekevät hänen opetuslapsillensa? Jesus pääsi välittä juudalaisten kynsistä, koska hän meni pois ja lymyi itsensä. Niin ovat myös hänen opetuslapsensa lymyneet itsensä luolihin ja rakoihin, koska juudalaiset ja pakanat tulit suurella perkeleen voimalla heidän päällensä.

Ja niin täytyvät vielä nytkin Jesuksen opetuslapset lymyä itsensä, koska juudalaiset tulevat kiviä viskaamaan heidän päällensä. Heidän täytyy usein paeta perkeleen joukon edestä, heidän täytyy paeta yhdestä kaupungista toiseen. Ja koska het ei pääse enää pakenemisella, silloin täytyy heidän antaa ruumiinsa saatanan haltuun, että sielu pelastettaisiin. Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat seuranneet Jesusta Galileasta, pitää myös seuraman Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle.

Jos mailma häväisee Kristusta ja haukkuu häntä Samaritanukseksi ja kansan häiritsljäksi, yksi on, joka hänen kunniantansa etsii ja kysyy. Jos mailma haukkuu Jesuksen opetuslapsia vääräksi profeetaksi ja villihengeksi, yksi on taivaassa, joka heidän kunniaansa etsii. Ei ole vielä yksikään kristitty saattanut niin elää, että mailma olis häntä kiittänyt. Mutta kuolleen uskon tunnustajat ja armonvargaat, ne kiitetään mailmalta. Ne kiitetään vielä pakanoilta. Kaikki pakanat sanovat armonvargaalle: “Ka se on kristitty. Ei se tuomitse ketään, vaan se lupaa kaikille ijankaikkisen elämän ja autuuden, saati he uskovat.” Mutta kristitty, se on villihenki, se on väärä profeetta, se on kansan häiritelijä, se on per-

kelten apostoli, se on Nazarenuksen joukkoa. Mitäs kiitosta on Kristus saanut mailmalta? Koskas kristityitä on mailmassa kiitetty? Ei koskaan.

Nyt me päätämme tämän riidan Kristuksen ja juudalaisten välillä, sillä juudalaiset ovat jo poimineet kiviä laskettaaksensa Häntä. Ne aikovat jo varsin paikalla kivittää Häntä. Ei ne kaikki juudalaiset malta odottaa siksi, kuin laki tuomitsee, vaan tahtovat varsin paikalla tappaa Häntä. Mutta rietas on tehnyt heitä sokiaksi, ettei juudalaiset ymmärrä, mihinkä paikkaan Nazarenuks pääsi pakenemaan. Vielä Hän opettaa muutama kerran temppelissä, vaikka juudalaiset ovat jo aikaa Hänen tuominneet hengiltä pois.

Mutta ei juudalaiset saa omantunnon rauhaa ennen kuin he pääsevät Kristuksen verta vuodattamaan. Ja sama hengellinen viha kuohuu juudalaisten sydämessä Jesuksen opetuslapsia kohtaan. Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka näin vanhurskauden tähden vihataan ja vainotaan mailmalta, pitää pian näkemän Jumalan kunnian niin kuin Stefanus, ensimmäinen marttyyri, näki Jumalan pojan istuvan voiman oikiällä kädellä. Saavat myös kaikki oikiat kristityt, jotka vanhurskauden tähden häväistään, he saavat nähdä pian sen suuren kunnian, sen suuren Ristin-kantajan istuvan voiman oikiällä kädellä. Ja ne mailmalta ylönkatsotut Jesuksen opetuslapset, jotka täällä häväistään, vihataan ja haukutaan vanhurskauden tähden, saavat nähdä sen suuren kunnian, joka heille on valmistettu taivaassa: neljäkolmattakymmentä istuinta, ja kruunut niiden päässä.

Ja net, jotka täällä ovat kristityitä pilkanneet, saavat silloin istua alaspäin alimmaisessa taivaassa, kussa ei pohjaa ole. Ja silloin Jesuksen ristin viholliset joutuvat ijankaikkisen häpiän alle. Kristittyin pilkkaajat pilkataan itse helvetissä, kristittyin vainoojat vainotaan itse helvetissä, kristittyin ylönkatsojat ylönkatsotaan itse helvetissä, kristittyin murhaajat murhataan itse helvetissä. Kivet, joita he poimivat Kristusta vastaan, poimitaan siellä perkeleiltä juudalaisia vastaan. Halvot, joita he viskaavat kristityille, pitää viskattaman helvettiin ja polttopuuksi tuleman Beelzebubille.

Vaikka siis juudalaisten riita Kristuksen kanssa ei lopu ennen kuin juudalaiset poimivat kiviä, kuitenkin pääsee Kristus heidän kynsistäns ja opetuslapset saavat vielä vähän iloita hänen kanssakäymistäns. Niin kauvan kuin juudalaiset riitelevät Nazarenuksen kanssa, saavat opetuslapset olla rauhassa. Mutta Kristuksen ylösnousemisen ja taivaaseen astumisen jälkeen rupeevat juudalaiset vainoomaan Jesuksen opetuslapsia . Silloin annetaan heille Pyhän Hengen voima, että he jaksavat urhoollisesti sotia ja Kristuksen nimen tähden kärsiä mailman vihaa. Silloin he saavat kuoleman hetkellä nähdä taivaan aukenevan ja Jumalan pojan istuvan voiman oikialla kädellä nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Ja heidän pitää sinä yönä syömän pääsiäislampaan lihaa tulella paistettua ja happamatointa leipää; katkerain ruohoin kanssa pitää heidän sen syömän. 2. Mos.12: 8

Koska Herra Jumala Moseksen kautta vei Israelin lapsia Egyptin orjuudesta, käski hän heidän syödä pääsiäislammasta muistoksi, kuinka ihmeellisesti Herra oli heitä pelastanut pakanallisesta orjuudesta. Mutta he unhotit pian sen suuren armon, jonka Herra oli heille osottanut. Lihallisesta orjuudesta tahtoit he mennä lihalliseen vapauteen. He söit kyllä joka vuosi pääsiäislammasta, mutta eipä ne muistaneet joka kerta, kuin he söit pääsiäislammasta, kuinka suuren armon Herra oli heille osottanut, koska Hän pelasti heitä pakanallisesta orjuudesta. Myös meille, sanoo Paavali, on pääsiäislammasta uhrattu meidän edestämme, jota meidän pitää syömän, ei vanhassa hapatusessa, vaan vakuuden ja totuuden happamattomassa taikinassa.

Mutta vanha hapatus tahtoo seurata myös Israelin lapsia, sillä ei he kauvan muista sitä laupiutta, jonka kautta Herra on heitä auttanut hengellisestä orjuudesta. Pakanat ei syö pääsiäislammasta muutoin, mutta jos joku pakanallinen pappi tulee uhraamaan vasikan ja kauristen lihaa, silloin pakanat syövät ja juovat epäjumalan kunniaksi. Mutta ei suinkaan pakanoilla ole happamaton leipä, vaan he syövät vanhan aadamin hapatusta pirun paskalla sekoitettuna, ja he luulevat sen kautta tulevansa autuaksi. Mutta he syövät ja juovat itselensä tuomion ja kadotuksen.

Siitä vanhasta hapatuksesta tulevat muikiat limput, joka on pakanain pääsiäisleipä. Ja koska vanhan aadamin hapatus rupee käymään, vuotaa hän ulos kaukalosta. Mutta ei pakanat pidä siitä mitään, että taikina käypi siitä vanhasta hapatuksesta. Kyllä heille kelpaa vanha hapatus pääsiäisleiväksi, ja vuotava pirun paska on pakanan suussa makiampi kuin viina. Mutta kyllä pakanat saavat kerran nähdä, mitä pirun paska ja vanha hapatus vaikuttaa heidän suolissansa. Niille tulee ensiksi vilutauti ja vapistus, koska heidän pitää astuman Jumalan tuomion eteen; ja yksi ihmeellinen muistottomuus, koska Jumalan Poika soimaa heitä armottomuudesta. Ei he ole muistavanansa, koska he olisit häntä nähneet hädässä olevan, ja ei ole häntä auttaneet.

Niille pakanoille, jotka pitävät pääsiäisjuhlaa, ei happamattomassa taikinassa, vaan vanhassa hapatusessa, niille tulee myös umpitauti, koska heidän pitää mailmasta pois lähtemän, ettei he saata tarpeitansa tehdä. Ja tämä hengellinen umpitauti vaikuttaa niin paljon, että heidän täytyy ijankaikkisesti kuolla, vaikka muutamat hengelliset puoskarit luulevat, että happamaton leipäpalainen pitää auttaman heitä ijankaikkisesta kuolemasta. Mutta koska he ovat koko heidän elinaikansa pitäneet pääsiäisjuhlaa vanhassa hapatusessa ja pirun paskalla puoskineet itsensä, kuinka he saattavat yhdellä happamattomalla leipäpalaisella tulla paratuksi heidän umpitaudistansa.

Juudas otti vastaan sen kastetun palan, jonka Vapahtaja hänelle antoi, mutta sen kastetun palan jälkeen meni hä-

neen perkele. Ei Juudas tullut paremmaksi, mutta pahemmaksi sen kastetun palan jälkeen. Ja niin se vielä nytkin tapahtuu, että Juudan lihalliset veljet ja nepaimet, jotka tulevat osalliseksi Herran ehtoollisesta, syövät ja juovat itselensä tuomion, koska heihin menee perkele sen kastetun palan jälkeen. Ei he paali enää istua Herran ehtoollisen huoneessa muitten opetuslasten seurassa, sillä vihan perkele ja kunnian perkele ajaa heitä ulos Herran ehtoollisen huoneesta.

Mutta Israelin lapset syövät pääsiäislammasta makian eli happamattoman leivän kanssa ja vielä katkerain ruohoin kanssa. Sillä se happamaton leipä merkitsee, että Israelin lapsille tulee semmoinen hoppu pakenemaan siitä pakannallisesta orjuudesta, että se leivän ainet, jota he myötänsä kantavat, ei jouda happanemaan, eikä ole niin muodoin vanha hapatus siinä happamattomassa taikinassa, jonka he myötänsä kantavat. Mutta heidän täytyy syödä pääsiäislammasta katkerain ruohoin kanssa. Se merkitsee, että katkeralla mielellä he syövät pääsiäislammasta.

Mutta mistäs heille tulee katkera mieli? Israelin lapsilla pitäis oleman hyvä mieli, koska he pääsevät pakenemaan orjuuden huoneesta. Mutta kuitenkin tulee monelle paha mieli siitä, että heidän täytyy nyt jättää Egyptin lihapadat, ja sen tähden on muutamille tullut halu pyörtämään takaisin Egyptiin. Muutamille tulee paha mieli siitä, että heidän pitää vaeltaman korvessa niin monta ajastaikaa. Mutta ne Israelin lapset, joilla on jonkun lainen tunto, ne tulevat murheelliseksi katsellessan-

sa, kuinka se viatoin karitsa ilman syytä tapetaan ja kuinka katkera tämä karitsan kuolema on, koska synnin puukolla verisuonet avataan, ja vielä karitsan suu tukitaan kiinni, että valitusääni ei pidä kuuluman.

Ei se ole nautahärkä, joka tapetaan. Ei se ole hevonen, joka tapetaan. Mutta se on yksi viatoin karitsa, joka ei ole vielä yhtään lasta puskenut. Semmoinen karitsa, joka ei ole kelleen paha tehnyt, se tapetaan nyt, ja synnin puukolla verisuonet avataan ja karitsan veri vuotaa maahan. Semmoiset murhaajat vielä paistavat karitsan lihaa tulessa ja sitte syövät. Niin ovat Israelin lapset tehneet. Ja vaikka se on tapahtunut Jumalan aseituksen jälkeen, pitäis heidän kuitenkin tunteman, että tämä viatoin karitsa ei ole tehnyt mitään paha, minkä tähden hänen pitäis tapettaman. Pitäis heidän tunteman, jos heillä tunto on, että karitsalla on henki, että häntä ilman syytä tapetaan, ja että kuolema on katkera karitsalle ja että ihminen on pahempi kuin hukka, koska hän saattaa yhden viattoman karitsan tappa.

Katkerain ruohoin kanssa pitää Israelin lapset syömän pääsiäis lammasta ja katkeralla mielellä, jolla semmoinen tunto on. Mutta jolla on hukan tunto, se syöpi myös pääsiäislammasta niin kuin hukka. Meidän edestämme on myös pääsiäislammasta teurastettu, sanoo Paa- vali. Se on Jumalan karitsa, jonka me olemme tappaneet silloin, koska meillä hukan tunto oli, ja olemme häntä paistaneet helvetin tulella niin kuin pääsiäislammasta paistetaan, ja olemme synnin puukolla hänen verisuoniansa poikki leikanneet ja hänen vertansa vuodatta-

neet. Nyt meidän pitäis ruveta syömään pääsiäislammasta katkerain ruohoin kanssa ja katkeralla tunnolla, ei vanhasa hapatuksessa, vaan happamattoman leivän kanssa. Ja meidän toivomme on, että oikiat Israelin lapset syövät tätä Jumalan karitsan lihaa katkeralla tunnolla, joka pitäis tuleman sen viattoman karitsan tappamisesta. Ja pitäis heidän muistaman, kuinka katkera kuolema on Jumalan karitsalla ollut, ja ei hän ole avannut suutansa valittamaan syntisten julmuutta, mutta niin kuin lammasta, joka on ääneti keritsijänsä alla, on Hän antanut itsensä taluttaa kuolemaan.

Katsokaat nyt Jumalan karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit, kuinka te olette häntä armottomasti ja ilman syytä tappaneet ja paistaneet. Ja koska te olette jo häntä tappaneet ja paistaneet, visimmästi täytyy teidän syödä hänen lihaansa ja ja juoda hänen vertansa. Ettei sovi kuitenkaan hukan tappamaa lihaa heittää hukille, vaan parempi on sitä syödä katkeralla mielellä kuin viskata koko sen tapetun Jumalan karitsan ruumiin hukan penikoille. Korjaavat kuitenkin ihmiset hukan tappamia raatoja, jopa sitte mitä he itse tappavat, sen he syövät makiasti.

Hukka näki kerran ihmisiä tappavan lampaita; niin hän sanoi heille: "Kyllä te nyt olette yksimieliset siinä työssä, mutta jos minä olisin yhden lampaan tappanut, niin te olisitte vasta siunanneet minua." Ja kyllähän saattaa nyt hukka soimata ja tuomita niitä, jotka ovat Jumalan karitsan tappaneet. Mutta heille pitäis sen tähden tämä murhaaminen tulla tunnon päälle, jos heillä olis sen kaltainen tunto. Mutta oikiat Israe-

lin lapset, joita Herra on Moseksen kautta pelastanut orjuuden huoneesta, syövät pääsiäislammasta happamattoman leivän ja katkerain ruohoin kanssa muistain sitä hyvää työtä, jonka Herra heille tehnyt on, koska murhaenkeli meni sivuti heitä ja tappoi pakanoita. Kuule Israelin lasten huokaus Punaisen meren rannalla. (Isä meidän jne).

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kutka ovat mahdolliset ja mahdottomat rippivieraat. Ensiksi, mahdolliset ovat mahdottomat. Toiseksi, mahdottomat ovat mahdolliset.

Ensiksi. Koska meidän kallis Vapahtajamme asetti tämän pyhän ehtoollisen, oli 12 rippivierasta, jotka tulit osalliseksi Herran ehtoollisesta, mutta yksi niistä oli mahdotoin rippivieras. Tämä rippivieras ei tuntenut itsensä mahdottomaksi, vaikka hän sai varoituksia. Juudas ei tuntenut itsensä mahdottomaksi, vaikka kukkaro oli kaulassa ja kuka tiesi 30 hopiapenninkitä, joita hän oli vastaanottanut Jesuksen vihollisilta, helisit Juudan kukkarossa, koska hän astui Herran pöydälle. Ilmanki hän meni Herran ehtoolliselle oman vastauksensa päälle. Niin sanovat kuitenkin Juudan lihalliset veljet ja nepaimet, koska heitä varoitetaan, että he menevät oman vastauksensa päälle.

Niinmuodoin pääsee pappi vapaaksi kaikesta edesvastauksesta, nimittäin sen kaltainen pappi, joka ei varoita ketään mahdottomasta rippikäymisestä, vaan laskee kaikki keiturit ja pukit Herran pöydälle ilman varoittamatta. Sen kaltainen pappi pääsee nyt vapaaksi kai-

kesta edesvastauksesta, koska Juudan veljet ja nepaimet astuvat rohkiasti edes Herran pöydälle syömään ja juomaan itsellensä tuomion ja kadotuksen. Jos nimittäin pappi varoittaa Juudan veljiä mahdottomasta rippikäymisestä, niin he vastaavat: "Oman vastauksen päälle me käymme." "Ei se ole papin vastauksen päällä, jos vahinko tulee sielulle, vaan itse me vastaamme." Kukas tiesi, kuka viimein joutuu vastaamaan niidenki sieluin edestä, jotka rohkiasti astuvat edes Herran pöydälle, vaikka pappi on heitä varoittanut? Ei semmoiset kuitenkaan tunne itsensä mahdottomaksi. Ilmanki he ovat mahdolliset, koska semmoinen pappi tulee, joka ei varoita ketään. Ja silloin tulevat he taas mahdottomaksi, koska pappi varoittaa heitä.

Niin on nyt tapahtunut tässä seurakunnassa, että kaikki mahdottomat rippivieraat tulevat mahdolliseksi, koska semmoinen pappi tulee, joka ilman varoittamatta laskee kaikki pukit ja keiturit Herran ehtoolliselle. Mutta koska heitä varoitetaan jollakulla sanalla, silloin he tulevat mahdottomaksi. Löytyy myös semmoisia rippivieraita tässä seurakunnassa, jotka käyvät Herran ehtoollisella oman vastauksensa päällä niin kuin Juudas, ja semmoiset taitavat olla parhaita rippivieraita. Ne tuntevat itsensä mahdolliseksi, vaikka hengellinen viha kuohuu sydämessä ja käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa. Eikä ne laita laiduntansa, vaikka itse perkele ripittäis heitä vuotavalla pirun paskalla.

Koska semmoiset rippivieraat kääntävät selkänsä alttarille, menevät he muutaman armollisen viinaporvarin

tykö ja rukoilevat häntä sanoen: "Rakas Jesuksen ystävä! Tiputa nyt muutampia pisaroita minun suuhuni, sillä minulla on kova jano. Se olis somempi, jos semmoinen traasuperkele sanois viinaporvarille: "Rakas perkeleen ystävä! Tiputa muutampia pisaroita minun suuhuni siitä vuotavasta pirun paskasta, että minun kieleni jäähtyis, sillä minulla on kova jano perkeleen vanhurskauden perään!"

Mutta ei suinkaan juomari usko, että yksi armollinen viinaporvari on perkeleen ystävä, vaan juomarilla on se usko, että viinaporvari on Jesuksen ystävä, ja sillä uskolla hän luulee tulevansa autuaaksi. Muutamat mahdottomat rippivieraat sanovat näin: "En minä ole mahdollinen käymään Herran ehtoollisella, sillä minä olen yksi suuri syntinen." Mutta kuin kysytään perään, mikä synti heidän tuntoansa vaivaa, niin he sanovat: "Ei ole tarpeellinen tunnustaa."

Viimein huomataan, ettei ole mahdottomuus, joka heitä estää Herran ehtoollisesta, vaan yksi salainen ylpeys, osittain viha papille, joka ei laske heitä ripille ilman tutkimatta, osittain pelko Pyhän Hengen rihmoista, että jos he tekisit jotakuta parannuksen lupausta Herran ehtoollisessa, niin tulis solmu tunnon päälle. He tulisit niin kuin sidotuksi siihen lupaukseen.

He tuntevat suuren edesvastauksen tulevan valehtelemisestä ja sen kaltaisesta lupauksesta, jota het ei ole aikoneet täyttää. Sen tähden he ajattelevat, että suurempi edesvastaus tulee, jos het käyvät Herran ehtoollisella ja tekevät siellä parannuksen lupauksia, jotka ei tule täytetyksi, mutta vähempi muka edesvastaus on, koska he juoksevat met-

tässä ja irtaimena niin kuin hukat ja peurat, eikä tule koskaan Herran pöydälle. Semmoinen usko niillä on, että suurempi edesvastaus tulee niille, jotka tekevät parannuksen lupauksia ja ei saata niitä täyttää kuin niille, jotka ei tee yhtään lupausta, ja kuitenkin tekevät semmoista parannusta, joka riettaalle kelpaa. Mutta ei suinkaan rietas sen tähden estä heitä käymästä ripillä, että heille tulis keviämpi edesvastaus tuomiopäivänä, vaan sen tähden hän estää, ettei tulis joku solmu tunnon päälle.

Hengellinen hukka pelkää kovin niitä rihmoja ja sanoo orjillensa: "Älä ota pangaa päähän. Sinä olet vapaa mies. Ei kukaan saata sinua väkisin pakottaa Herran ehtoolliselle. Mitä sinä rupeat tuntoasti sitomaan sen kaltaisilla lupauksilla, joita et saata täyttää. Sinä tulet orjaksi, jos sinä lupaat itsiäs Vapahtajalle. Et sinä saa enää huorata, et saa enää juoda ja tapella, jos sinä teet parannuksen lupauksia, et sinä saa kristityitä pilkata eli lyödä, jos sinä teet semmoisia lupauksia." Ja viimein sanoo rietas orjallensa: "Älä tee veikkonen yhtään lupausta, vaan elä siviästi ja lue viiriästi, niin sinä tulet autaksi."

Niin muodoin pääsee nyt vihollisen orja vapaaksi kaikesta edesvastauksesta, koska hän juoksee niin kuin peura metässä, eikä ota yhtään pangaa päähänsä eli solmua tunnon päälle. Ja silloin hän on mahdollin rippivieras, koska hän tietää, että pappi varoittaa häntä muutamalla sanalla, mutta tulee yhtähyvin mahdolliseksi, koska semmoinen pappi tulee, joka laskee pukit ja keiturit taivaan valtakuntaan. Ja se vasta on oikein mahdollinen, joka menee oman vasta-

uksensa päällä Herran ehtoolliselle ja sanoo: "Itse minä vastaan, jos vahinko tulee sielulle." Niin teki myös Juudas. Hän oli paras rippivieras koko siinä joukossa, sillä hän sai varoituksen, ja kävi kanssa niin kuin mies Herran ehtoolliselle, ja tuli autuaaksi niin kuin mies.

Ja tehkää te myös niin, te Juudan uskon veljet. Astukaat vaan rohkiasti Herran pöytään, vaikka pappi varoittaa. Ja älkää vaan uskoko, että Juudas on pudonnut helvettiin sen varoituksen tähden, vaan uskokaat päälle, että Juudas on taivaassa ja muut ovat helvetissä, erinomattain Pietari, joka oli niin kiivas tutkimaan, kuka oli pettäjä. Miksi Pietari ei antanut Juudalle tunnon rauhaa? Minkäs tähden Pietari oli niin kiivas tutkimaan ja perään kysymään, kuka oli pettäjä? Ja niin myös Johannes, joka Pietarin anomuksen jälkeen rupeis kysymään itseltä Vapahtajalta: "Herra, kuka se on?" Niiden tähden häytyi Vapahtaja antamaan Juudalle sen kastetun palan, ja sen jälkeen meni häneen perkele.

Ottakaat nyt Juudan sielu vastauksenne päälle, koska te olette häntä suuttumaan saattaneet. Ettekös nyt arvaa, sinä Pietari ja Johannes, että Juudas kantaa teidän päällenne perkeleen edessä, että te olette syypäät hänen kadotukseensa, koska ette malttaneet olla tutkimatta, kuka on pettäjä? Ilmanki te arvaatte, että Juudas on viatoin, vaikka hän menee ulos Herran ehtoollisen huoneesta ennen kuin kiitosvirsi on veisattu. Ettekös mahtaneet arvata, että Juudas, jolla on kukkaro kaulassa, meni ulos auttamaan vaivaisia? Enemmän Juudas on vaivaisia auttanut kuin sinä Pietari ja Johannes.

Miksipä siis Juudas ei pitänyt olla mahdollinen rippivieras? Ei hän pitänyt itsensä mahdottomana, koska Jesus rupeis opetuslasten jalkoja pesemään. Ilmanki hän oli sitte mahdollinen, koska hän ei tuntenut itsensä mahdottomaksi? Niin luulevat kuitenkin ylimmäiset papit, niin myös kirjanoppineet ja fariseukset, että Juudas oli mahdollinen, koska hän vielä tunnustaa syntinsä heille. Ilmanki he saattavat hyvällä omalla tunnolla ripittää häntä ilman tutkimatta. Niin minä luulen, että he saattavat sen tehdä. Ja he antavat myös Juudalle ja hänen uskonsa veljille Herran ehtoollisen ilman epäilemättä ja ilman tutkimatta, sillä he tietävät, että lukkari on tutkinut heitä. Niin muodoin ovat kaikki Juudan uskon veljet mahdolliset, mutta muut ovat koirat. Erinomattain Pietari ja Johannes, jotka ovat niin kiivaat tutkimaan ja perään kysymään, kuka on pettäjä.

Toinen tutkisteleminen. Mahdottomat rippivieraat ovat mahdolliset, ei kuitenkaan kaikki, sillä muutamat luulevat, että mahdottomuus on heille tullut, koska het ei käy Herran ehtoollisella, vaikka se on ainoastans yksi salainen ylpeys ja pelko niistä Pyhän Hengen rihmoista, ettei he tahdo parannuksen lupauksia tehdä, josta tulis niin kuin solmu tunnon päälle. Semmoiset mahdottomat rippivieraat tuntevat, ettei sovi heidän mennä semmoisena tekemään parannuksen lupauksia niin kauvan kuin he synnin juoksussa elävät niin kuin peurat metässä. He pelkäävät silloin niitä Pyhän Hengen rihmoja.

Mutta oikia mahdottomuuden tunto tulee heränneille ja armoitetuille, koska

he näkevät itse tykönänsä paljon riettautta ja saastaisuutta, ja vielä sitte tuntevat hengellistä laiskuutta, valvomattomuutta ja rakkauden puutosta. Silloin karistaa omanvanhurskauden perkele heidän päällensä ja tuopi heidän mieleen semmoisen mahdottomuuden, ettei he tohdi astua Herran ehtoolliselle, vaikka nälkä ja jano on Kristuksen vanhurskauden perään.

Siinä sielun tilaisuudessa ovat mahdottomat rippivieraat mahdolliset, ei kuitenkaan itsestänsä, vaan Jumalan armon kautta, joka tarjotaan heille. Sillä ei ontuvat, sokiä ja raajarikot ole ansainneet sitä armoa, että heitä kutsutaan häihin, eikä het ole mahdolliset siihen, mutta sen tähden täytyy kuningas kutsua semmoisia siihen suureen ehtoolliseen, ettei hän ole saanut parempia vieraista. Eikä hän vihti sen tähden juuri luontokappaleille antaa niitä herkkuja, joita hän on laittanut. Sen tähden täytyy hänen kutsua siihen suureen ehtoolliseen ontuvat, sokiä ja raajarikot, joilla ei ole mitään antamista hääpöydälle.

Mutta siihen huoneeseen tulevat myös semmoiset vieraat, joilla ei ole häävaatteita. Ja koska kuningas kysyy semmoisilta: "Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita", niin het vaikenevat. Olis kyllä halu tulla autuaaksi, mutta ei ole halu riisutuksi tulla kaikesta ahneudesta, kunniaista ja omasta vanhurskaudesta, että häävaatteet mahtuisit päälle. Niin ovat siis mahdolliset vieraat mahdottomat ja mahdottomat vieraat ovat mahdolliset.

Ja nyt minä sanon teille, että mahdolliset vieraat ovat kyllä kutsutut siihen suureen ehtoolliseen, mutta net ei tahdo

tulla. Sen tähden kutsutaan nyt aivan mahdottomia vieraita, nimittäin ontuvat, sokiät ja raajarikot, joilla ei ole mitään antamista hääpöydälle. Ja koska he tulevat, niin ontuva taluttaa sokiata ja sokia kantaa raajarikon. Mutta hitaasti he kulkevat elämän tiellä. Muutamat konttaavat ja muutamat halvatut kannetaan Vapahtajan tykö. Mutta kaikilla on mustat jalat, koska he tulevat, sillä vaikka ei ole niin pitkä matka Betaniasta Uuteen Jerusalemiin, varisee kuitenkin synnin tomu heidän jalkainsa päälle. Mutta muutamat ei tahdo antaa jalkojansa pestä sen väärän mahdottomuuden tähden.

Niin tulkaat siis hopummasta, te mahdottomat vieraat, te sokiät, ontuvat ja raajarikot! Tulkaat hopummasta ennen kuin ovet kiinni pannaan. Pian, pian tulee ilta, pian sytytetään lamput. Ja silloin pannaan häähuoneen ovet kiinni. Silloin saavat net, jotka ei ole oikiällä ajalla kastuneet häähuoneeseen, ne saavat seisoa pimeydessä ja kolkuttaa, ne saavat huutaa, mutta ei yksikään avaja. Ja viimein täytyy heidän mennä ijankaikkiseen pimeyteen. Amen.

Totisesti hän kantoi meidän sairautemme, ja meidän kipumme hän sälytti päällensä. Mutta me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna, piestynä ja vaivattuna. Vaan hän oli haavoitettu meidän pahain tekoimme tähden ja meidän syn-teimme tähden on hän hosuttu. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olis, ja hänen haavainsa kautta olemme me paratut. Es.53:4

Seitsemän sataa ajastaikaa ennen näki profeetta Esajas hengessä ihmisten synnit makaavan Vapahtajan omantunnon päällä, ja osottaa tässä paikassa selkiästi, että meidän tähtemme eli meidän synteimme tähden on hän tämän vaivan kärsinyt, vaikka me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna ja vaivattuna. Emme tahtoneet ensinnä uskoa, että me olimme meidän Vanhempamme murhaajat, vaan me luulimme, että Jumala oli tämän suuren vaivan pannut Vapahtajan päälle. Ja siinä uskossa ovat vielä kaikki siviät ihmiset ja kuolleen uskon tunnustajat, että Jumala pani tämän rangaistuksen Vapahtajan päälle, mutta ei ihmiset. He tulisit ylön pahaksi ja jumalattomaksi, jos he rupeisit tuntemaan, että he ovat vanhempansa murhaajat. Heiltä nyljettäisiin kaikki siveys ja kuollut usko, jos he rupeisit tunnustamaan, että he ovat tappaneet synnyttäjänsä, murhanneet vanhempansa ja ime-neet hänen vertansa.

Me luulemme nimittäin, että Jumala oli pannut tämän rangaistuksen Vapahtajan päälle, että me pääsisimme vapaaksi siitä synnistä, ettemme ole tap-paneet meidän Isäämme. Mutta profeet-

ta Esajas osottaa nyt tässä paikassa, että se on yksi väärä usko, jos me rupeamme niin ajattelemaan, että Jumala Isä oli meille suuttunut ja aikoi tuomita meitä helvettiin meidän ansiomme jälkeen, mutta ei raaskinut sen tähden kaikkia ihmisiä hävittää, vaan löi sitä vastaan vihansa poikansa päälle, että hänen vihansa leppyis.

Mutta tämä usko tulee siitä, että luonnosta siviät ei tahdo ottaa sen hirmuisen synnin päällensä, että he ovat surmanneet synnyttäjänsä. Jos he sen synnin ottaisivat päällensä, niin menis kaikki heidän siveytensä hukkaan. Kuolleen uskon tunnustajat ovat mielestensä niin rakkaat Vapahtajalle, että he uhkaavat niin kuin Pietari mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. He pettäivät itsensä tällä kuolleella uskolla, sillä ei he kuitenkaan tahdo mistantaa yhden äyrinkään omaisuudestansa kristillisyyden levittämiseksi.

Kuolleen uskon tunnustajat ovat mielestensä niin rakkaat Vapahtajalle, erinomattain, koska paloviina lämmittää heidän sydämitänsä, että he ottaisivat Jesususta ympäri kaulan, jos hän tulis näkyville. Mutta ei he sen tähden tahdo antaa yhden tolpan vaivaisille Jesuksen tähden. Viinaporvarit ovat niin rakkaudesta palavat Vapahtajaa kohtaan, että he uhraavat kirkolle kiitollisuuden kyneleitä sen edestä, että Jesus on antanut heidän viinakauppansa menestyä.

Mutta jos Vapahtaja tekis viinaporvarille niin kuin hän kerran teki muutamille kauppamiehille, koska hän otti ruoskan ja ajoi heidät pois kirkosta yhtenä luontokappalten kanssa ja kaatoi heidän pöytänsä maahan, niin rupeisit

viinaporvarit sanomaan Vapahtajalle niin kuin nämät porvarit: “Kenenkä luvalla sinä meidän rahojamme kaadat maahan? Ja kenenkä luvalla sinä meidän viinakauppamme pilaat? Ja sen tähdenkö sinä ihmisiä tuomitset helvettiin, että he pyytävät jotakin henkeensä luvallisella kaupalla?”

Juomarit myös turhaan lausuvat Jesuksen nimen, koska he ottavat pirun paskaa suuhun ja ovat niin rakkaat Vapahtajalle, että he itkisit hänen kaulasansa, jos hän tulis näkyville, mutta jos Vapahtaja käskis heidän kaataa viinan maahan ja tuomitsis heitä helvettiin juopumuksen tähden, niin rupeisit he sylkemään Jesuksen päälle ja sanoisit näin: “Yhden ryypön tähdenkö sinä tuomitset meitä helvettiin? Kyllä me saatamme Jumalata kiittää paloviinan edestä, ja ripillä käydä mahdollisesti, vaikka me juomme, kiroomme ja tappelemme jälkeen. Kyllä Jumala on armollinen. Ihminen on heikko, ei hän jaksa sotia himojansa vastaan.”

Kyllä minäkin löydän sen mahdolliseksi, että pakanat kiittävät Jumalata sen edestä, että he saavat elää heidän oman mielensä myöten. He rakastavat Vapahtajata sen edestä, että he saavat huorin tehdä ja varastaa, juovuksissa olla ja tapella. He saattavat ajatella, että rakastavat Jumalata, vaikka he tekevät perkeleen töitä. Saattavat he vielä senki ajatella, että Jumala pani rangaistuksen poikansa päälle, että ihmiset saisit rankaisematta olla, ja yhtä hyvin palvella perkelettä. Ja sen tähden on se luonnolliselle järjelle mahdolloin ajatella, että me olemme saattaneet vanhemmalle tämän tuskan ja

vaivan meidän jumalattoman elämämme kautta.

Mutta jos Vapahtaja olis näkyväisellä tavalla ollut meidän seassamme, jos hän olis ruvennut meitä haukkumaan ja soimaamaan, niin kuin hän soimais juudalaisia kyykäärmeen sikiäksi, valkiaksi seinäksi ja huoraksi, mitäs me luonnollisessa tilassamme olisimme tehneet hänelle? Me olisimme kantaneet hänen päällensä maaherralle. Me olisimme sanoneet niin kuin juudalaiset, että hän sekoittaa kansaa väärällä opilla, eikä anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

On vielä nytki nähty, että vanha ihminen ei kärsi soimauksia kuulla. Vanhan aadamin karvat nousevat pystyyn, koska häntä soimataan vääryydestä. Vanha aadami on niin siviä, että varkaan nimi ja huoran nimi saattaa häntä itkemään ja valittamaan, että häntä viattomasti soimataan. Yhdestä sanasta potkaisee vanha aadami ja tulee ulos kurkusta nahkoinens ja karvoinens. Ja koska hän ei kärsi varkaan nimeä kuulla eikä huoran nimeä, kuinka hän saattaa kuulla, että hän on vanhempansa murhaaja?

Ei ole suurempaa pahantekoa nähty mailmassa kun vanhemman murhaaminen. Mutta luonnollinen siveys ja kuollut usko ei saata tuta itsensä vanhemman murhaajaksi. Sen tähden sanoo myös profeetta Esajas: “Me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna, piestynä ja vaivattuna.” Me siviät ihmiset luulimme, että Jumala oli tämän rangaistuksen pannut Vapahtajan päälle. Emme me saattaneet ajatella, että me siviät ihmiset olimme tämän vaivan hä-

nelle saattaneet. Emme uskoneet, että me olemme synnyttäjän rintoja purreet ja hänen silmiänsä kynsineet ja hänen rintaansa polkeneet ja hänen sydämensä synnin terävällä veitsellä pistäneet.

Nyt makaa vanhin siellä kuoleman kivuissa huokain, ja vähän tuokempina seisovat ne siviät lapset ja nauravat vanhemman viimeisille huokauksille ja sanovat: "Ittesti olet kynsinyt. Itte sinä pahuuttas itket." Ottavat vielä nämät siviät huorat ja rehelliset varkaat ja viattomat murhaajat lämmintä vettä helvetin kattilasta ja rupeevat pesemään itsensä puhtaaksi vanhemman verestä, joka murhattaissa pirskahti vanhemman sydäimestä heidän otsansa päälle, ja sanovat: "Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen." Onkos mahdollinen, (että) semmoiset vanhemman murhaajat pitäsaaman anteeksi?

Se murhaaja, jonka päälle vanhemman veri on murhattaissa pirskonut, ei saata itsensä puhdistaa vedellä, mutta jos hän pesis itsensä viattomain lasten veressä, saattais hän kuka tiesi puhtaaksi tulla. Profeetta Esajas sanoo, että Hänen haavainsa kautta olemme me paratut. Nimittäin, jos vanhemman kyyneleet rupeevat meidän tuntoamme polttamaan, niin tulee meille lääkitys vanhemman haavoista.

Meidän pitäis tänä päivänä kysymän tohtorilta, mikä lääkitys niille olis hyvä, joidenka omaatuntoa vanhemman kyyneleet ovat ruvenneet polttamaan; ja mistä meidän pitää löytämän sen kaltaista saippuaa, jolla ne pestään puhtaaksi, jonka otsaan ja käsiin vanhemman veri on pirskonut.

Mutta, rakas Vanhin, huokaa vielä yhden kerran, että me saisimme kuulla, että viimeinen huokaus on huokannut armoa ja anteeksi antamusta sinun murhaajilles! Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät. Isä meidän, jne.

Koska nyt lapset ovat murhanneet Isänsä ja synnyttäjänsä, niin he ovat ilmanki kauniit muodolta, täynnänsä verta, joka on pirskonut heidän päällensä vanhemman sydäimestä, koska he olit polkemassa hänen rintojansa. Jos tämä veri pääsee kuivumaan, ja päällekantaja tulee näkemään niitä merkkiä, niin ottaa hän vieraat miehet taivaasta ja sanoo heille: "Katsokaat hyvät ihmiset! Isä on murhattu, ja näiden päälle on verimerkit tarttuneet. Eiköhän nämät ole isänsä murhanneet?"

Vieraat miehet todistavat, että niin on. Sitte ottaa se hengellinen fiskaali ja panee net murhaajat rautoihin ja sanoo: "Näistä raudoista ette pääse ennen kuin te olette teilatut." Ja hän viepi heitä ijankaikkiseen vankeuteen.

Mutta se murhattu vanhin rupee taas hengittämään ja nousee ylös vuoteesta ja sanoo hengelliselle päällekantajalle, koska hän tulee käräjäpaikalle: "Sinä olet tämmännyt näitä käräjäoikeuteen, niin kuin vanhemman murhaajat, ja sinä seisot sen päällä, että heidän pitää elävältä poltettaman. Mutta katso ensinnä perään, kuinka sinä saatat viisata, että he ovat kaikki sen kaltaisen rangaistuksen ansainneet."

Päällekantaja sanoo: "Koska minä otin nämät murhaajat kiinni vereksen työn päältä, olivat kaikilla veriset mer-

kit heidän otsassansa ja heidän käsisänsä. Ja sen saattavat nämät vieraat miehet todistaa. Sillä niin monta kuin heitä on, niin monta on mulla vieraita miehiä, yksi vieras mies kunkin päälle.” Silloin sanoo tuomari: “Onkos ne verimerkit kaikkein otsissa?” Vieraat miehet sanovat: “Ne verimerkit olivat kaikkein otsissa, koska hengellinen fiskaali otti heitä kiinni. Mutta emme tiedä, kuinka tämä asia on, sillä muutamat ovat nyt puhtaat.” Sitte kysyy taas fiskaali —(katkos käsikirjoituksessa).— joita he murhattaissa ovat nauraneet ja kironneet, rupeevat viimein murhaajitten rintoja ahdistamaan; niin samat huokaukset levittävät rintoja. Mutta toiset vanhempansa murhaajat olivat täynnä vanhemman verta, koska he tuotiin oikeuden eteen. Ja nämät verijäljet olivat kuivuneet ihoon, sillä he olit huutaneet: “Tulkoon vanhemman veri meidän ja meidän lastemme päälle!” Niiden omatunto oli niin paksu, että he olit tallanneet sovintoverta jalkainsa alle. Ei heille tullut omantunnon poltetta armon ilmassa. Vasta helvetissä rupeis vanhemman kyyneleet heidän tuntoansa polttamaan. Vanhemman viimeiset huokaukset, joita he olit nauraneet ja pilkanneet armon ilmassa, rupeisit vasta helvetissä kovin vaivaamaan ja ahdistamaan heidän rintojansa.

Mutta kaikki enkelitkin ihmettelit, kuinka vanhemman veri saattaa murhaajitten sydäntä puhdistaa, sillä tämä sovinto on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit halajavat nähdä. Se on myös ihmeteltävä, että vanhemman veri vanhemman verellä puhdistetaan. Se on yksi käsittämätöin asia, että vanhem-

man kyyneleet polttavat omaatuntoa, ja jäädyttävät. Vanhemman huokaukset ahdistavat rintoja ja levittävät. Vanhemman haavat särkevät sydäntä ja parantavat sydämen haavoja.

Nämät asiat ovat niin vastatusten, että se hengellinen päällekkantaja, joka muutoin on seppä vääntämään oikeutta, ei saattanut käsittää, kuinka vanhemman murhaajat pääsevät vapaaksi kaikesta rangaistuksesta, vaikka on täysi skäli¹ heidän päällensä. Jumalan lasten päällekkantaja vaatii aina, että vanhemman murhaajat pitää elävältä poltettaman. Mutta vanhin rukoilee heidän edestänsä sanomattomilla huokauksilla ja sanoo: “Isä anna heille anteeksi, sillä ei net tiedä, mitä he tekevät.” Mutta ne paatuneet lapset, jotka pilkkaavat vanhemman kyyneleet ja tallaavat sovinnon verta ja huutavat rohkiasti: “Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!” Niiden päälle on vanhemman veri pirskonut, mutta nämät pesevät itsensä viattomuuden vedellä, eikä sen tähden tule puhtaaksi. He pesevät itsensä siveydellä ja tulevat sen kautta siviäksi, mutta ei sovitetuksi.

Sillä vanhemman kyyneleet ei polta heidän tuntoansa, vanhemman huokaukset ei ahdistaa heidän rintojansa, eikä he tahdo tunnustaa, että he ovat vanhempansa murhaajat. Vaikka se vanhemman veri, joka on pirskonut heidän päällensä, on kuivunut ihoon. Nämät sovinto veren pilkkaajat ovat vielä puhdistamattomat. He katsovat sangen karsaasti niiden päälle, jotka ovat puhdistetut, ja sanovat: “Te olette Jumalan pilkkaajat, jos te pidätte itsenne parempana meitä. Jos me elävältä poltetaan, niin

samaan paikkaan tekin joudutte. Jos me olemme vanhemman murhaajat, kyllä tekin olette. Jos me olemme pilkanneet vanhemman kyyneleet, kyllä tekin olette pilkanneet. Jos me olemme nauraneet vanhemman viimeisille huokauksille, kyllä tekin olette.”

Ei nimittäin sovittamattomat ihmiset vihti kuulla, että joku olis parempi heitä. He olisit kyllä tyytyväiset, jos vaan kaikki putoisit helvettiin. Mutta jos joku Jesuksen opetuslapsista rupeis puhumaan sovintoveren voimasta puhdistamaan ja eläväksi tekemään, silloin potkaisee käärmet heidän lihassansa. Koska vanhemman kyyneleet ei ole koskaan polttaneet heidän tuntoansa, ei vanhemman huokaukset ole koskaan ahdistaneet heidän rintojansa, ei vanhemman haavat ole koskaan haavoittaneet heidän omia sydämitänsä, niin luulevat he, että kaikki muut ovat paatuneet niin kuin hetkin. Kateus tekee, ettei he sois muillekaan parempaa etua kuin itsellensä. Sen tähden katsovat he mahdottomaksi, että muut olisit paremmat.

Luonnosta siviät ihmiset perustavat autuutensa siveyden päälle ja katsovat mahdottomaksi, että juomarit, varkaat ja huorat pitää pääsemän Jumalan valtakuntaan sivuti heitä. Kuolleen uskon tunnustajat ovat katumattomalla sydämellä omistaneet Jumalan armolupauksia. He luottavat sen ulkonaisen jumalanpalveluksen päälle, käyvät kirkossa ja Herran ehtoollisella ja sanovat, että Jumala on armollinen. Ei hän vaadi mahdottomia. Mutta missäs se on kirjoitettu, että Jumala on armollinen katumattomille?

Juudalaiset olit armonvarkaat. He omistit itsellensä niitä Jumalan armolupauksia, joita Jumala oli antanut Abrahamille. Mutta koska Vapahtaja rupeis soimaamaan heitä heidän ulkokullaisuutensa tähden, nousi semmoinen viha häntä kohtaan, että he tapoit kunnian Herran. Käärmeen siemenet rupeisit varsin liikkumaan ja puikimaan heidän sydämissänsä, koska Vapahtaja ja hänen opetuslapsensa vaadit uskon hedelmitä. Niin tekevät myös tämän aikaiset juudalaiset, koska heille soimataan, että he ovat armonvarkaat. He rupeevat suuttumaan, käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa.

Kuolleen uskon tunnustajilla on niin vahva usko, että he aikovat kuolla Jesuksen kanssa, ja niin palava rakkaus, että aikovat ottaa Vapahtajaa ympäri kaulan, jos he kohtaisit häntä. Mutta jos joku koeteltu kristitty rupee soimaamaan heidän ulkokullaisuutensa, ovat he kohta valmiit tukkaa kiskomaan ja silmät kynsimään. Niin minä luulen, että tekisit sitä samaa Vapahtajalle, jos hän rupeis soimaamaan heitä.

Ulkokullatut ja suukristityt sanovat: “Jos Vapahtaja olis meidän silmäimme edessä, me olisimme hänelle niin rakkaat ja niin hyvät. Me itkisimme hänen kaulassansa, me antaisimme hänelle suuta ja rukoilisimme häntä.” Mutta minä luulen, että nämä rakkauden ja uskollisuuden kyyneleet muuttuisit kyykäärmeen kyyneleiksi varsin, jos Vapahtaja rupeis sanomaan heille totuuden. Ne, jotka kuolleen uskon tilassa luulevat olevansa Vapahtajan parhaat ystävät, rupeisit sanomaan niin kuin juudalaiset: “Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele.”

Sillä me tiedämme, että sama sokia joukko, joka palmusunnuntaina huusi hoosianna Davidin pojalle, huusi pitkänäperjantaina "ristiinnaulitse". Sekä luonnollinen siveys että kuollut usko on semmoinen, että se pettää itsensä.

Heillä palaa katkera viha Vapahtajalle, vaikka he luulevat olevansa rakkaat hänelle. Ja tämä katkera viha tulee ulos kurkusta niin pian kuin joku kristitty rupeaa sydänsuonia koettelemaan. Mutta niin pian kuin omatunto herää, rupee ihmisen tuntemaan, että hän on Jesuksen ristin vihollinen. Koska hän joutuu itse Jesuksen ristiä kantamaan, tulee hänelle kärsimättömyys ja paha mieli. Ei hän killais² tätä ristiä kantamaan, vaikka hän ennen kuolleen uskon tilassa oli valmis suuta antamaan Jesuksen ristille. Koska Jesuksen risti tulee heränneelle ihmiselle vaivaksi, niin luulevat kuolleen uskon tunnustajat, että he ovat jo sitä ristiä kantaneet. Ei he tiedä itse, että he ovat Jesuksen ristin viholliset.

Sen lapsilta murhatun vanhemman veri on tänäpäpä pirskonut kaikkein jumalattomitten lasten päälle, mutta ei se ole vielä pirskonut jokaisen lapsen sydämeen. Muutamille on tämä vanhemman veri pirskonut vaatteitten päälle. Muutamilla käsiin ja muutamilla otsaan, ja muutamille sydämeen. Ne lapset, joidenka vaatteet ovat verellä pirskotetut, kiroovat vanhempansa viimeiset huokaukset ja sanovat: "Jos kristillisyyden ei olis ollenkaan, niin tulis mailma paremmin aikaan." Ne lapset, joille vanhemman veren pisarat ovat käsiin tarttuneet, pesevät itsensä puhtaaksi viattomuuden vedellä ja sanovat: "Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen." Ja

kuitenkin he lukevat mailman kunnian tähden tuomion Vapahtajalle.

Ne lapset, joiden otsaan vanhemman veri on pirskonut, luulevat olevansa Vapahtajan parhaat ystävät, vaikka he ovat Jesuksen ristin viholliset. Heillä on kuollut veri otsassa ja kuollut usko pääkallossa ja he pilkkaavat vanhemman kyyneleet. Ne lapset, joidenka omaantuntoon vanhemman veri on pirskonut, niille on tullut omantunnon poltetta ja omantunnon rauha. Sillä sovin toveri polttaa katuvaaisia ja jäähdyttää uskovaisia. Net lapset, joiden sydämeen vanhemman veri on pirskonut niille tulee sydämen ahdistus ja sydämen virvoitus. Sovinnon veri vaikuttaa sydämen ahdistusta katuvaiaisissa ja sydämen virvoitusta uskovaisissa. Tämä kahdenkertainen voima sovintoveressä on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit halajavat nähdä.

Mutta perkele tuli sen kautta petetyksi. Hän yllytti lapsia murhaamaan vanhempansa, polkemaan hänen rintojansa, kynsimään hänen silmänsä, pistämään hänen sydämensä, sillä hän tiesi hyvin, että vanhemman veri polttaa surkiasti niiden omaantuntoa, jotka ovat vanhempansa murhaajat. Mutta ei hän arvannut, että vanhemman veri jäähdyttää omantunnon poltetta, sovittaa ja virvoittaa sydäntä. Ei hän käsittänyt, että vanhemman veri on kuuma ja kylmä, polttava ja jäähdyttävä, katkera ja makia. Ei hän tiennyt, että se on myrkkyy hänelle ja lääkitys katuvaisille. Hän oli nähnyt, että vanhemman murhaajille tulee viimein katumus ja tuska, mutta sitä hän ei arvannut, (että) se sama veri parantaa sydämen haavoja.

Sen tietämättömyyden kautta tuli perkele petetyksi. Hän tiesi, että vanhemman veri polttaa niitä suruttomia ja paatuneita, jotka tekevät katumuksen vasta helvetissä, mutta ei hän sitä tiennyt, että se nostaa ylös helvetistä niitä, jotka katuva armon ilmassa. Ja sen tähden on nyt perkeleellä yksi hirmuinen vaiva, koska hän tämän sovintoveren kautta mistansi yhden osan seurakunnastans. Kateus ja ahneus tekee sen, että hänelle tulee paha mieli, koska hänen saaliinsa väheni. Jokainen, joka tahtoo autuaaksi tulla tämän veren kautta, muistakoon, että Jesuksen verellä on kahdenkertainen voima, poltta(maan) ja jäähdyttämään, haavoittamaan ja parantamaan. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 26.

¹ skäl (ruots.) = syy

² ei killais = ei tahtois, ei mielellään kärsisi
vrt. ruots. gilla: hyväksyä, pitää jostakin, arvostaa jotakin
vrt. saamen gillát = kärsiä, kestää, suorittaa (vankeusrangaistus).

Kristus sanoi kivuissansa Davidin suun kautta, että hän oli koirilta ahdistettu.

Vaikka Davidi siinä 22 psalmissa puhuu niin kuin itsestensä, koska hän oli viholliselta vainottu. Ei kuitenkaan kaikki paikat siinä psalmissa sovi Davidille, koska hän puhuu siitä, kuinka kädet ja jalat olit lävistetyt. Hän sanoo vielä, että he heitit minun hameestani arpaa. Net sanat ei kuulu Davidille, vaan Vapahtajalle, jonka kädet ja jalat lävistettiin rautanauloilla, ja sotamiehet heitit hänen hameestansa arpaa. Muutamat evankeliumin (kirjoittajat) ovat siis siitä Davidin psalmista ottaneet todistuksen sen päälle, kuinka tehtiin Vapahtajalle. David valittaa nimittäin siinä 22 psalmissa, että verikoirat ahdistavat häntä joka haaralta, ja nämät sanat kuuluvat sekä Davidille että myös Vapahtajalle, ja me tiedämme, että verikoirat ei vaikeene ennen kuin he saavat lakkia verta.

Mutta jokohan kaikki verikoirat ovat kyllänsä saaneet verta lakkia? Minä pelkään, että ne verikoirat, jotka olit Davidin aikana, haukuit vielä tuhannen ajast-aikaa jälkeen Vapahtajan päälle. Ja niitten penikat ovat vielä elämässä. Sanoetaan, että koirat ja kissat ärisevät, koska he näkevät haamunsa peilissä. Ja se on kyllä uskottava, että he niin tekevät, sillä heidän haamunsa ei suinkaan ole kauris. Mutta he luulevat, että heidän haamunsa peilissä on toinen koira, ja sille he mielestensä suuttuvat. Ei he ymmärrä, että se on heidän oma haamunsa, jonka he näkevät ja katsovat eri koiraksi. Meidän pitäis panna ison peilin kisasain ja koirain silmäin eteen, että he jos-

kus tuntisit itsensä, jos he viimein tulisit huomaitsemaan, että heillä on sama haamu kuin niillä verikoirilla, joista Davidi puhuu 22. psalmissa, että he ahdistavat joka haaralta Vapahtajaa. Erinomattain olit nämät koirat kokointuneet Vapahtajan ympäri ja olit silloin kiivaat lakkimaan Vapahtajan ja kristittyin verta. Mutta ei ne pääsneet irti.

Jumala on nostanut semmoisen aidan verikoirain ja lammasten välille, ettei koirat ole vielä saattaneet kiskoa lampaita mieltänsä myöten, ja siitä on koirilla ja hukan penikoilla paha mieli, ettei he vielä ole päässeet raatamaan lampaita. Mutta kukas tiesi, koska isot hurtat saavat hajun lampaista, mitä he viimein tekevät.

Kuitenkin on profeetta Elias sanonut sille pahalle kuninkaalle, joka vainois profeetaita: "Samassa paikassa, kussa koirat ovat lakkineet Nabotin verta, pitää heidän sinun vertasti lakkiman." Emme me nyt puhu Tobiaksen koirasta, joka oli iloinen, koska hän tuli kotia. Emmekä nyt puhu niistä koirista, jotka ajavat eksyväiset lampaat paimenen tykö, vaan me puhumme nyt niistä koirista, joita David näki ahdistavan häntä ja Kristusta. Ne ovat villikoirat, joilla on hukan luonto. Ei ne saata haukkua, mutta ulvovat vaan, koska paimen varjelee lampaitans. Ei ne tule haukkumisella, mutta naakivat vaan sen päälle, jonka he aikovat syödä.

Vieläpä tuonen koirat, jotka kaluavat lehtiä elämän puusta. Ei ne lakkaa kaluamasta ennen kuin he saavat lakkia verta. Ja nämät tuonen koirat lakkaavat varsin haukkumasta, koska he saavat lakkia Karitsan verta. Tuonen koirat

raatavat heränneitten tuntoa ja pakottavat heitä menemään Jesuksen ristin juureen. Mutta koska tuonen koirille annetaan lakkia verta, joka Jumalan Karitsan sydäimestä vuotaa, silloin lakkaavat tuonen koirat haukkumasta.

Olis kyllä hyvä asia, jos kaikki verikoirat, joista David kirjoittaa edellä mainitussa paikassa, olisit niin sidotut pimeyden kahleilla, ettei he pääsis irti kiskomaan ja raatamaan Jesuksen lampaita, jotka tänä päivänä, kantain Jesuksen ristiä, seuraavat sitä suurta Ristinkantajata Golgatan mäelle murheellisella ja verta vuotavalla sydämellä, valittain, että pimeyden ruhtinaalla on niin suuri valta maan päällä, että hän saattaa yllyttää kaikki verikoirat haukkumaan ja kiskomaan ja raatamaan Jesusta ja Hänen lampaitans. Sillä nämä verikoirat, joista David on puhunut 22. psalmissa, ovat piirittäneet sitä ristiinnaulitua Kuningasta joka haaralta. Niiden penikat ovat vielä elämässä, ja pimeyden ruhtinas yllyttää koiriansa kiskomaan ja raatamaan karitsoita, ja vielä sittekin tuonen koirat haukkuvat, kiskovat ja raatavat heidän tuntoansa, jotka murheelliset ovat synteinsä tähden. Niiden ruumiita, jotka murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä seuraavat sitä suurta Ristinkantajata Golgatan mäelle, niitten ruumiita saatanan verikoirat kiskovat ja raatavat mailman lain voimalla.

Jos se armollinen Herra Jesus ei armahda heidän päällensä, ja tiputtais muutampia hunajanpisaroita heidän tuntoonsa ja heidän haavoitettuihin sydämiinsä, huokain ja rukoillen heidän edestänsä sanomattomilla huokauksilla, olisit he iankaikkisesti kadotetuksi tul-

leet. Mutta kiitetty olkoon se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, joka tänä päivänä antoi itsensä ristiinnaulittua ja saatanan koirilta raadelluksi tulla, että kaikki pienet ristinkantajat ja kaikki murheelliset sielut tulisivat virvoitetuksi hänen verensä kautta.

Sinä murheellinen Maria Magdaleena ja sinä Jesuksen äiti, älä itke, ole hyvässä turvassa, sinun syntis annetaan sinulle anteeksi. Koska sinä sekoitat katumuksen kyyneleet. Jesuksen kalliilla verellä, tulevat sydämen haavat paratuksi. Ja sinä uskollinen opetuslapsi, jota Jesus rakastaa, sinä olet nähnyt omilla silmilläs, kuinka mailman sotamiehet pistävät keihään Jesuksen sydämeen, josta vuosi veri ja vesi, että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: "He saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat." Ja kerran tulee se aika, että kaikki Jesuksen ristin viholliset saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Koska nyt kaikki on täytetty ja Jumalan vihan malja on juotu ja Jesus sen kaltaisella huudolla on henkensä antanut ylös Isänsä käsiin, niin olis paras neuvo, että kaikki kansa, joka on tullut Jesuksen ristin tykö, muutamat pilkkaamaan, muutamat ristiinnaulitsemaan ja muutamat Hänen vaatteensa jakamaan, muutamat tarjoomaan Hänelle etikkata sapella sekoitettuna ja muutamat Hänen sydämeensä pistämään keihäällä. Se olis paras neuvo, että he löisit rintojansa ja menisit huokauksilla ja sydämen ahdistuksella kotia.

Mutta ne harvat sielut, jotka seisovat Jesuksen ristin vieressä, eikä tohdi avata suutansa mailman humun tähden, ku-

martakoon polviensa Jesuksen ristin juureen ja rukoilkaan nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, että se kallis veri, joka on tänä päivänä vuotanut Jesuksen sydäimestä, parantais sydämen haavat.

Me toivomme, että kaikki murheelliset, katuvaiset ja alaspainetut saavat lohdutuksen sydämeen niin pian kuin he kostuvat Jesuksen ristin juureen, ja sen päälle me sanomme amen, ja huokaamme Isä meidän, jne.

Meidän pyhä evankeliumi ja koko Kristuksen piinan historia osottaa, kuinka vihollinen yllytti koiriansa Vapahtajan päälle, niin kuin David näki hengesä tuhannen ajastaikaa ennen kuin se tapahtui. Ja koska myös kaikki profeetat ovat ennustaneet, että Vapahtaja tulee vihattavaksi kaikilta, jotka vaeltavat Hänen ristinsä vihollisena, niin tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan, kuinka vihollinen yllyttää koiriansa Vapahtajan päälle. 1. Minkä tähden vihollinen yllyttää koiriansa Vapahtajan päälle? 2. Mitäs vihollinen voitti siitä, että hän yllytti koiriansa Vapahtajan päälle?

1. Vihollisen koirat ovat kaikki suruttomat, kääntymättömät ja uudesta syntymättömät, jotka ei ole vielä vapaaksi ostetut perkeleen vankeudesta. Pimeyden ruhtinas on niitä sitonut kiinni mailmaan synnin palavilla himoilla, niin kuin vihainen koira sidotaan rautaviljoilla seinään. Mutta me kuulemme Vapahtajan kiusauksista, että perkele pitää itsensä kaiken mailman herrana, koska hän lupais Vapahtajalle koko mailman, jos Vapahtaja olis alkanut häntä rukoilemaan. Mutta Vapahtaja sanoi: "Mene pois, saatana!"

Siitä päivästä saakka suuttui mailman päämies Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsillensa. Pimeyden ruhtinas laski irti koiriansa ja yllytti niitä haukkumaan, kiskomaan ja raatamaan Jesusta ja Hänen lampaitans. Erinomattain ovat ne isot hurtat vihaiset Vapahtajalle, nimittäin ne saatanan hurtat, jotka ovat vihaiset Vapahtajalle siitä syystä, ettei he saa rauhassa raataa Hänen lampaitans. Se on yksi hengellinen viha, joka pakottaa heitä vihaamaan Jesusta. Nämät isot hurtat kiskovat ja raatavat Jesuksen lampaita mailman lain voimalla. Että saatanan penikat haukkuvat, se ei ole niin vaarallinen, mutta net isot hurtat, koska net pääsevät irti ja alkavat lain voimalla kiskomaan ja raatamaan Jesuksen ruumista. Net saatanan verikoirat ei tyydy ennen kuin he saavat verta lakkia Jesuksen ruumiista.

Koska nimittäin Vapahtaja tahtoi niitä sieluja pelastaa, joita mailman ruhtinas oli ryöstänyt, silloin suuttui hän ja yllytti koiriansa Vapahtajan päälle. Ja koska Vapahtaja rupeis niitä koiria ajamaan pois Moseksen sauvalla, yltyivät he enemmän vielä. Sillä semmoinen on koiran luonto, jota enemmän ihminen sauvalla uhkaa, sen suuremmaksi ja julmemmaksi tulee koiran viha. Ja koska niin paljon on yhdessä joukossa, jotka karkaavat ihmisen päälle, saapi ihminen varoittaa henkeänsä.

Ne villikoirat, joita David näki Vapahtajan ympäri, ovat hänen pyhän ruumiinsa kiskoneet ja raataneet. Ja heidän tuntonsa ei saanut rauhaa, ennen kuin he pääsivät lakkimaan Hänen vertansa.

Mutta mitäs vihollinen luuli voittavansa, koska hän yllytti kaikki koiriansa

Vapahtajan päälle? Hän luuli ilmanki, että Vapahtaja ei tohdi tulla helvettiin lunastamaan niitten sielut, jotka huutavat syvyydestä taivaaseen. Hän ajatteli, ettei Vapahtaja tohdi astua alas helvettiin päästämään ne fangit irti, joita mailman ruhtinas on ryöstänyt Jumalan valtakunnasta ja fangiksi ottanut. Sen tähden laske pimeyden ruhtinas kaikki mailman koirat irti ja yllytti heitä haukkumaan, kiskomaan ja raatamaan Jesuksen ruumista.

Mutta mailman päämies tuli siinä petetyksi, sillä Jumalan Karitsan veri on niin kuin myrky kaikille hukille ja koirille. Se polttaa heidän sisällyksiänsä, mutta haavoitetuille ja särjetyille sydämille on Jumalan Karitsan veri yksi taivaallinen lääkitys. Ja vihollinen ei kärsi niitä, jotka ovat saaneet muutaman pisaran siitä verestä. Hän on niille sangen vihainen ja ajaa heitä pois helvetistä ja sanoo: "Mene pois, katuvaainen perkele! Mene pois huokaamasta ja itkemästä! En viihtä minä semmoisia nähdä, jotka itkevät ja huokaavat."

Ehkä nyt maailman villikoirat kiskovat ja raatavat Jesuksen ruumista ja vielä niitakin vihaavat, jotka konttaavat Jesuksen ristin juureen, ei kuitenkaan mailman päämies jaksa niitä murheellisia ja katuvaisia sieluja estää konttaamasta Jesuksen ristin juureen. Sillä murheellisten ja katuvaisten kyynelöt polttavat hänen tuntoansa niin kovin, että rietas ajaa heitä pois helvetistä ja käskää heidän mennä taivaaseen itkemään ja huokaamaan.

Me näemme tässä jo, kuinka pahaa se tekee suruttomille, että murheelliset sielut itkevät ja huokaavat. Katuvaisten

kyynelöt polttavat suruttoman ihmisen tuntoa. Siitä me arvaamme, että vihollinen ei vihti ollenkaan nähdä semmoisia, vaan ajaa heitä pois tykönsä. Mutta ei vihollinen tahdo mielellänsä mistantaa niitä sieluja, jotka pakenevat Jesuksen ristin juureen. Omanvanhurskauden perkele tahtoo heitä estää konttaamasta sinne. Mutta yhtä hyvin ne konttaavat, ne pienet lapset, jotka ei jaksa käydä. Ja niin pian kuin nämät murheelliset ja raskautetut sielut pääsevät Jesuksen ristin juureen, tiputtaa Hän muutamia pisaroita Hänen haavoistansa. Silloin perkele suurella vihalla ja tuskalla pakenee, ja kaikki hukin penikat ulvovat vihasta, ettei he pääse kiskomaan ja raatamaan Jesuksen lampaita.

Mutta (niin) kuin silloin kaikki pohjattomuuden koirat olit vihauset Vapahtajalle ja Hänen opetuslapsillens, niin ovat he vielä nytkin vihauset Jesuksen lampaille ja tahtoisit kyllä syödä heitä, jos heille olis se valta annettu. Ja kuka tiesi, mitä he viimein tekevät? Jos net isot hurtat saavat hajun lampaista, tulevat he pian tänne kiskomaan ja raatamaan, ja silloin saavat muut koirat myös sammuttaa halunsa, koska he lakkivat kristittyin verta.

2. Mitäs on vihollinen voittanut siitä, että hän on yllyttänyt koiriansa Vapahtajan päälle? Ei mitään. Suurempi tuska ja vaiva on tullut hänelle. Saatanan hurtat ovat kiskoneet ja raataneet Vapahtajan ruumista. He ovat lakkineet verta. Mutta tämä veri on yksi kuolettava myrky, joka polttaa heidän sisällyksiänsä ijankaikkisesti. Koska nimittäin sovintoveri on yksi taivaallinen lääkitys sairaille, murheellisille, katuvaisille ja

alaspainetuille, itkeväisille ja kaipaavaisille, saattaa sama sovintoveri yhden hirmuisen tuskan ja vaivan katumattomille ja Jesuksen ristin vihollisille, jotka tätä kallista verta tallaavat jalvoillansa. Riettaan enkelit tulevat kipeäksi kateudesta, koska he näkevät armoitettuja sieluja ilossa olevan. Juudalaiset purit hampaitansa, koska Stefanus huusi: "Minä näen taivaat avoinna ja Jumalan Pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä."

Niin ulvovat hukan penikat, koska he näkevät lampaista, eikä pääse heitä kiskomaan ja raatamaan. Mitäs on siis vihollinen voittanut, koska hän yllytti koiriansa Vapahtajan päälle? Ei mitään, mutta itselle on tullut sen kautta suurempi tuska ja vaiva. Viha ja kateus polttaa hänen tuntoansa ijankaikkisesti. Koska hän mistantaa muutampia sieluja, hänelle tulee iso haava sydämeen, koska ne, jotka ovat uskolliset palvelijat olleet, karkaavat pois hänen palveluksestansa ja rupeevat parempaa Herraa palvelemaan. Siitä tulee riettaan enkeleille paha mieli, että vanhat uskolliset palvelijat luopuvat pois hänen palveluksestansa.

Mailman ruhtinas suuttuu hirmuisesti, koska yksi hänen palvelijoistansa tulee tottelemattomaksi. Jopa sitte, koska monet tuhannet antavat vanhalle isännälle pestin takaisin ja antavat itsensä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan alle. Riettaalle nousi siitä niin suuri kateus, että hän oksentaa paljasta sappea Vapahtajan päälle. Hän puree hampaitansa ja vapisee vihasta, koska hänen vanhat alamaisensa ottavat hänestä eron ja pakenevat Jesuksen tykö.

Tämän hirmuisuuden osottaa pimeyden ruhtinas kaikille niille, jotka Vapahtajan sovintokuoleman kautta pääsevät perkeleen vallan alta. Mutta niitä hän ei vihaa, jotka uskollisesti palvelevat häntä. Mitäs on mailman päämies voittanut, koska hän yllytti kaikki mailman koirat Vapahtajan päälle? Ei mitään muuta kuin tuskaa ja vaivaa itsellensä. Ja kaikki nämät koirat, jotka ovat kiskoneet ja raataneet Vapahtajan ruumista, ovat nyt helvetissä. Mutta niitten villikoirain penikat ovat vielä elämässä ja niillä on suuri halu purra ja syödä Jesuksen lampaista. Erinomattain ovat ne isot hurtat, joita musta rautio on ruokkinut ja ylöskasvattanut, ne ovat hukan kaltaiset. Jos ne saavat hajun lampaista, tulevat he pian kiskomaan ja raatamaan lammasten ruumista. Itse lammasten Paimen on sanonut: "Älkää sitä peljätkö, joka ruumiin tappaa, eikä voi sielua tappaa."

Mailman koirat ja saatanan hurtat ovat ennen syöneet ja raataneet Jesuksen ruumista. Ne ovat myös vihassa raataneet Jesuksen lampaista ja nämät Jesuksen lampaat ei ole säästäneet omaa henkeänsä kuolemaan asti. He ovat suurella ilolla ja riemulla seuranneet sitä suurta ristinkantajata kuolemaan. He ovat antaneet verensä vuotaa Jesuksen nimen tähden. Ja tämän uskon ja rakkauden tähden ovat he saaneet elämän kruunun.

Me rukoilemme siis sitä suurta ristinkantajata, sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, joka tänä päivänä on antanut verensä vuotaa niiden viheliäisten ja kadotettuin lammasten edestä, että Hän tiputtais muuttaman pisaran Hänen armoa vuotavaisista

rinnoistansa murheellisten sydämiin, että he sen kautta virvoitetuksi tulisit ja pysyisit heidän kalliimmassa uskossansa, että he ilman pelkäämättä tunnustaisit mailman edessä Jesuksen Kristuksen voimaa ja kunniaa, että he seisoisit miehuullisesti siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa ja antaisit verensä vuotaa Jesuksen nimen tähden.

Me toivomme ja rukoilemme sitä suurta ristinkantajata, että Hän antais heikkomielisille voimaa ja kärsivällisyyttä kantamaan hänen ristiänsä kuolemaan asti, jos mailman koirat ja saatanan isot hurtat rupeevat kiskomaan ja raatamaan Jesuksen lampaista; että se veripriiskottu ja orjantappuroilla kruunnattu Kuningas vahvistais heikkoja, ruokkii isovaisia, sitoo haavoitettuja ja virvottaa vapisevaisia karitsoita, koska he huutavat hädässä Hänen tykönsä. Kuule rakas Vapahtaja kaikkein murheellisten ja hätääntyneiden rukous, sinun verisen piinas ja kuolemas tähden. Amen.

Painotuote

“Tämä saarna on prääntätty Anders Jonsson Ungan kostanuxela.”

Piitemisä 1851. Prääntätty W. R. Nygrenin tykönä. (Härnösandin maakunta-arkistosta)

Tämän päivän pyhä ehtoosaarnan teksti käsittelee Vapahtajan hautaamista, jota on tapana tarkastella monella tavalla.

Useimmissa postilloissa ja kristillisyyden kirjoissa sanotaan, että Kristus on pyhittänyt meidän hautamme rauhan asumusijaksi, niin ettei meidän enää tarvitse pelätä kuolemaa. Mutta se riippuu siitä, missä mielentilassa ihminen vaeltaa iankaikkisuuteen. Oikein uskovalle kristitylle ei hauta saata olla pelättävä. Mutta kuinka moni nykyään on oikein uskova kristitty? Ja kuinka monet ne ovat, jotka jättävät maailman ilolla?

Jos me tarkkaavaisuudella katselemme kuolevaisten poismuuttoa, niin me huomaamme, että useimmilla ei ole mitään halua kuolla, ja ainoastaan suurin maallinen kurjuus saattaa yhden ja toisen raukan kohdalla herättää kuoleman kaipauksen, koska semmoisella raukalla on se kuvitelma, että kuolema tekee lopun heidän maallisesta kurjuudestaan. Mutta mikä häntä iankaikkisuudessa odottaa, sitä hän ei tiedä. Hänen täytyy jättäytyä kuoleman haltuun, koska hän ei voi siitä päästä. Mutta yleensä on melko vähän ihmisiä, jotka totisesti saattavat kuolla ilolla, koska heidän uskonsa Jumalaan ja Vapahtajaan enimmäkseen järkkyy viimeisessä silmänräpäyksessä.

Se johtuu kuolleesta uskosta, joka on vahva terveyden päivinä, mutta tulee heikommaksi ja heikommaksi, kun kuolema tulee lähelle. Niin kävi apostoli Pietarin lankeemuksen edellä. Hän luuli olevansa uskonsankari, kun hän vakuutti, että hän menisi kuolemaan

Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen hetkellä hänellä ei ollut mitään uskoa, ei mitään oikeaa rakkautta Vapahtajaa kohtaan, koskapa hän kielsi Hänet. Tämä olkoon muille esimerkiksi, ettei kukaan luottaisi kuolleeseen uskoonsa, sillä kuolleella uskolla ei yksikään ihminen saata tulla autuaaksi.

Katselkaamme nyt kuollutta uskoa Vapahtajan haudalla. Tässä on huomattava ensin, että Josef ja Nikodemus edustavat luonnollista siveyttä, joka hautaa Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan. Josef ja Nikodemus olivat nimittäin paljon muitten ihmisten edellä vanhurskaudessa, rakkaudessa ja jumalanpelossa. He eivät olleet suostuneet Vapahtajan kuolemaan. Mutta he eivät myöskään olleet ottaneet Vapahtajaa puolustettavakseen, kun Hän vastasi oikeudessa Pontius Pilatuksen edessä, sillä jos Josef ja Nikodemus olisivat sanoneet yhden ainoan sanan Vapahtajan puolustukseksi, niin ei olisi Pilatus uskaltanut tuomita Vapahtajaa kuolemaan, koska Josef ja Nikodemus tunsivat lain. Pilatus, joka jo etukäteen tiesi, että ylimmäiset papit ja kirjanoppineet olivat kantaneet Jesuksen päälle kateudesta, olisi joutunut lähemmin tutkimaan, mistä syystä juutalaiset vihasivat Jesusta Nazarenusta, jos ne kunnialliset raatiherrat, Josef ja Nikodemus, olisivat vaatineet, että maaherran on kuultava juutalaisia valalla.

Mutta Josef ja Nikodemus eivät tohtineet avata suutansa, kun Vapahtajan henki oli vaarassa. Tässä näemme yhden esimerkin, kuinka pitkälle luonnollinen siveys saattaa mennä jumalanpelossaan ja rakkaudessaan Vapahtajaa

kohtaan. Luonnollinen siveys tekee ihmisen sen verran jumaliseksi, ettei hän tahdo vihata Vapahtajaa. Se, jolla on luonnollinen siveys autuuden perustuksena, ei toki tahdo ristiinnaulita Vapahtajaa, mutta semmoinen ihminen ei myöskään tahdo kärsiä mitään pilkkaa Vapahtajan tähden. Hän ei halua tulla maailmanjoukon ylönkatsomaksi ja vihaamaksi rakkautensa tähden Vapahtajaa kohtaan. Jos semmoinen ihminen ei huuda “ristiinnaulitse”, niin ei hän myöskään huuda niin kuin katuvainen ryöväri: “Tämä ei ole tehnyt mitään pahaa!”

Mutta Vapahtajan kuolleele ruumiille saattaa luonnollinen siveys osoittaa niin paljon kunniaa, että hän panee hänet kuolleen uskon hautaan. Sillä kukaan ei vihaa Josefia ja Nikodemusta Vapahtajan hautaamisen tähden, mutta jos jompikumpi ottaisi Vapahtajan puolustettavakseen, kun Hän vielä on elämässä, silloin saisi hän pian kuulla muilta herroilta: “Oletko sinäkin hänen opetuslapsensa? Tahdotko sinäkin tulla semmoiseksi haaveilijaksi ja villihengeksi, joka kulkee ympäri maata ja haukkuu kunniallisia ihmisiä?” Mutta ennen kuin Josef ja Nikodemus ottavat vastaan sitä vihattua nimeä “lukijainen”, “haaveilija”, eli “kerettiläinen” ja “villihenki”, ennen antavat he Pilatuksen tuomita Vapahtajan kuolemaan. Sillä Josef ja Nikodemus luulevat tulevansa autuaaksi sillä, että he panevat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.

Mutta ei näy missään kohdassa Raamatussa, että Josef ja Nikodemus olisivat tulleet kristityiksi. Niin oppineitten miesten nimistä eivät evankelistat olisi

vaienneet, jos he olisivat tulleet kristittyjen seurakuntaan ja vaikuttaneet kristillisyyden levittämiseksi.

Mutta Josef ja Nikodemus eivät koskaan tulleet totiseen kristillisyyteen. He eivät koskaan kääntyneet ja uudestisyntyneet. He eivät koskaan tulleet osalliseksi Pyhän Hengen vaikutuksista. Heillä ei koskaan ollut mitään totista, näkyväistä katumusta synnistä. Ja kuinka niin siveät ja jumaliset miehet saattaisivat saada oikean katumuksen synnistä? Hehän olivat osoittaneet Vapahtajalle enemmän hyvää kuin pahaa. He olivat elämän aikana rakastaneet häntä, ja kuolemassa haudanneet hänet. Vielä on monia Nikodemuksen uskonveljiä, jotka uskovat, että Josef ja Nikodemus ovat saaneet periä autuuden sen tähden, että he hautasivat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.

Mutta kaikki oikeat kristityt ovat saaneet sen vakuutuksen, että Josef ja Nikodemus ovat vielä potkimassa helvetissä, juuri sen tähden, että nämä kunnialliset, hyväntahtoiset ja siveät herrat hautasivat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan. Ja vaikka Jesuksen oikeat opetuslapset saarnaavat kaikkialla, että Vapahtaja nyt on noussut ylös kuolleista, ja nyt on korkea aika kaikkien hengellisesti kuolleitten nousta ylös hengellisestä kuolemasta ja alkaa elää uutta uskon elämää, niin kuitenkin pitävät kuolleen uskon saarnaajat tätä oppia haaveiluna ja kerettiläisyytenä, mikä pitää hävitettämän juurineen tulella ja miekalla.

Me näemme Kristuksen piinan historiasta, että Jesuksen oikeat opetuslapset saivat suuren murheen Vapahtajan kuo-

leman kautta. Tämä opetuslasten murhe pitäisi kaikkien tuntea ja kokea, jotka tunnustavat kristinoppia. Mutta suruttomassa joukossa ei ole mitään murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Meidän pitää sen tähden saattaa Vapahtaja murheella hautaan, koska suruton joukko ei tunne mitään murhetta, vaan pikemminkin iloa Vapahtajan kuolemasta.

Maria Magdalena, sinun sydämesi tahtoo murtua murheesta sen tähden, että maailman joukko, joka on kaiken elävän kristillisyyden vihollinen, ristiinnaulitsi ja tappoi ainoan ystäväsi, joka sinulla oli maailmassa. Mutta sinä et tunne vielä kaitselmuksen sallimusta. Sinun murheesi saattaa olla välttämätön ja hedelmällinen sille taivaalliselle, jonka Vapahtaja on istuttanut sinun sydämeesi. Sinun pitää sen tähden itkeä ja parkua sitä onnettomuutta, joka on sinua kohdannut hapuillessasi muitten opetuslasten tavoin pimeydessä ja oikeaa sovintoa käsittämättä, ja unelmoi taivaan valtakunnasta maan päällä, joka kuitenkin piti voitettaman Vapahtajan veren kautta, ja itkulla ja parannuksen kyyneleillä. Me toivomme, että sinun parannuksen kyyneleesi putoavat kuoleman kylmän rinnan päälle ja polttavat häntä niin, että hänen täytyy päästää ylös se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas kuolleen uskon haudasta, niin että Hän tulee eläväksi sinun sielullesi. Kuule, O laupias Isä, mu-rehtivien opetuslasten ja Magdalenan huokaus: Isä meidän, jne.

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä seuraa-man sitä ristiinnaulittua ja orjantappu-

roilla kruunattua Kuningasta haudalle Maria Magdalenan kanssa tarkastellen, kuinka luonnollisen siveyden esikuvat, Josef ja Nikodemus, hautaavat Vapahtajan kuolleen uskon hautaan. Meidän tar-koituksemme tällä tutkistelemisella voi pitkänäperjantaina olla sisäinen kaipa-us ja ikävä, että ensimmäisessä sopivassa tilaisuudessa saamme voidella Hänen ruumiinsa hyvänhajuisilla yrteillä es-tääksemme, jos mahdollista, mätänemi-sen omassa sydämässämme. Sillä siellä makaa Vapahtaja haudattuna kuolleen uskon alla, joka nyt on ollut vallitse-massa useita satoja vuosia.

Luonnollisen siveyden esikuvat, Josef ja Nikodemus, ovat haudanneet kris-tillisyyden perustajan kuolleen uskon hautaan. Että Josef ja Nikodemus ovat siveyden esikuvat, sen näkee koko hei-dän elämästään, ja vieläpä evankelistan täytyy tunnustaa, että he olivat oikea-mieliset miehet. Edellinen oli kunnialli-nen mies ja raatiherra, nimittäin Josef Arimatiasta. Jälkimmäinen oli yksi juu-talaisten ylimmäisistä, opettaja Israelis-sa ja kirjanoppinut. Muttei kumpikaan sen tähden ollut kääntynyt ja uudesti-syntynyt, sen saattaa havaita Nikode-muksen keskustelusta Vapahtajan kans-sa uudestisyntymisestä. Nikodemus kat-soi olevan mahdotonta vanhalle ihmi-selle syntyä uudesti. Ja kaikki, jotka ovat yhtä siveästi eläneet kuin Nikode-mus, pitävät uudestisyntymistä mahdot-mana, koska ainoastaan lapset voivat uudestisyntyä. Mutta Vapahtaja sanoo, ettei kukaan saata tulla taivaan valta-kuntaan ilman uudestisyntymistä.

Kuinka Josef oli käsittänyt uuden-syntymisen opin, siihen ei ole kiinnitet-

ty huomiota, mutta luultavasti Josefilla oli sama käsitys uudestisyntymisestä kuin Nikodemuksella. Se on, hän piti semmoista syntymistä mahdottomana. Myöhemmin aikoina ei kai ole uskallettu väittää, että uusisyntyminen olisi aivan mahdoton, mutta yksi osa on selittänyt uudensyntymisen niin, että sillä ymmärretään mielen muutosta, mikä jokaisen, vieläpä aikuisen ihmisen, pitäisi kokea. Mutta semmoisen mielenmuutoksen tarvitsivat ainoastaan suuret rikkolliset, eivät siveät ja hyväntahtoiset ihmiset, jotka ovat kaiken ikänsä eläneet jumalisesti.

On siis aika harvoja ihmisiä, jotka ovat saaneet sen vakuutuksen, että myös vanhan ihmisen on uudestisyntyttävä, eli läpikäytävä semmoinen näkyväinen mielenmuutos, joka heti, eli yhdessä hetkessä siirtäisi ihmisen taivaan valtakuntaan. Mutta juuri semmoiset siveät ihmiset hautaavat nyt Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan.

Opetuslapset eivät uskalla haudata Vapahtajan ruumista, koska he suuressa murheessaan ja toivottomuudessaan olivat kadottaneet kaiken uskon, kaiken pelastumisen toivon. Ei heillä ollut enää mitään Vapahtajaa, jonka armoon ja laupeuteen he saattaisivat luottaa. He olivat jättäneet työnsä, talonsa ja kotinsa seurataksaan Vapahtajaa taivaaseen, ja maailman lapset olivat jo tehneet pilaa opetuslapsista heidän intonsa tähden kulkea ympäriinsä saarnaamassa. Maailman joukko oli kai enemmän kuin kerran nauranut opetuslapsille heidän hulluutensa tähden, koska he jättivät talonsa ja kotinsa ainoastaan Vapahtajaa seurataksaan. Maailman joukko, joka ei

saata jättää taloa ja kotia Vapahtajan tähden, se sokea maailman joukko oli kai useammin kuin kerran sanonut opetuslapsille, niin kuin Taalainmaan mies, kun hän kuuli, että opetuslapset suuren kalansaaliin saatuaan jättivät kalat ja seurasivat Kristusta, Taalainmaan mies sanoi, kun hän tuli ulos kirkosta, että opetuslapset olivat hulluja jotka ylönnatoivat kalat ja seurasivat Kristusta.

Ja moni maailman orja varmasti olisi samaa mieltä Taalainmaan miehen kanssa, että opetuslapset tosiaan olivat hulluja, jotka jättivät kalat. Olisi ollut paljon järkevämpää suolata saalis, joka oli rannalla kuin jättää koko kalaläjä rannalle koppakuoriaisille ja raatokärpäksille. Koska Vapahtaja oli sanonut opetuslapsille “te olette maan suola”, niin olisi opetuslasten totisesti pitänyt suolata kalansaalis, jos heillä olisi ollut jotakin suolaa. Mutta siihen aikaan opetuslapsilla oli niin suuri puute suolasta, etteivät he saattaneet suolata yhtään kalaa, ja sen tähden heidän täytyi jättää saalis mätänemään. Niin pitkän ajan jälkeen on nyt koko kalaläjä mädäntynyt, niin ettei enää maksa vaivaa suolata saalista. Vaikka opetuslapsilla vielä olisi totuuden karvasta suolaa siroteltavaksi sen mädäntyneen kalaläjän päälle, eivät ainakaan suuret kalat tulisi paremmiksi, koska suola ei tehoa niihin.

Kun nyt opetuslapset suolan puutteen takia joutuivat jättämään kalat ja seuraamaan Kristusta, silloin oli heillä se toivo, että he saisivat seurata Vapahtajaa taivaan valtakuntaan. Mutta nyt, kun Vapahtaja tuli ristiinnaulituksi ja tapetuksi, katosi kaikki toivo pelastuksesta. Maailman hylkäämänä ja Vapah-

tajan hylkäämänä täytyy heidän nyt itkeä ja parkua suuressa toivottomuudessaan. Heidän oli nyt aivan mahdoton haudata Vapahtajan ruumis kuolleen uskon hautaan. Kuinka ne toivottomat opetuslapset saattaisivat haudata Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan? Hehän olivat menettäneet kaiken uskon, kaiken toivon ja luottamuksen Vapahtajaan. Heidän oli siis aivan mahdoton haudata Vapahtajan ruumista kuolleen uskon hautaan.

Mutta maailman siveyden esikuville on aika helppo haudata Jesuksen ruumis kuolleen uskon hautaan. Se, jolla on siveys pääkallossa, ei voi koskaan langeta toivottomuuteen, sillä siveä ajattelee aina näin: "Miksi ihmisen pitää langeta toivottomuuteen. Ei Jumalan sanassa missään sanota, että kristityn pitää langeta toivottomuuteen. Sehän on aivan päinvastoin meidän kristillisissä kirjoissamme, että on suuri synty epäillä Jumalan armosta." "Se, joka lankeaa toivottomuuteen, ei saata luottaa Jumalan armoon ja laupeuteen. Ja Luther sanoo, että epäusko on suurin synty Vapahtajaa kohtaan. Mistä siis on se oppi tullut, että Vapahtajan opetuslasten täytyy joutua toivottomuuteen ennen kuin he saattavat tulla elävään uskoon? Sen täytyy varmasti olla perkeleen oppi, että ihmisen täytyy langeta toivottomuuteen ennen kuin hänestä saattaa tulla oikea kristitty. Se on syntisten syöksemistä pohjattomuuteen, mutta ei heidän auttamistaan pohjattomuudesta ylös."

Kyllä! Niin se on, rakas Nikodemuksen! Sinut pitää syöstä pohjattomuuteen! Sinun pitää langeta toivottomuuteen samalla tavalla kuin Jesuksen ope-

tuslasten. Mutta sinä et tahdo tulla toivottomuuteen. Ja mikset halua tulla toivottomuuteen, rakas Nikodemuksen! Joo siksi, että sinulla on niin paljon siveyttä pääkallossa. Sinulla on niin vahva usko Jumalaan, ettet sinä saata hukkaa kaikessa iankaikkisuudessa. Sinulla on niin paljon rakkautta Vapahtajaa kohtaan, ettet säästä vaivaa etkä rahoja haudataksesi Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Mistä olet, armollinen herrani, saanut niin paljon siveyttä? Kuka on antanut semmoisen uskon ja semmoisen rakkauden sinulle?

Joo, saatana on antanut sinulle sen vahvan kuolleen uskon. Saatana on antanut sinulle sen väärän rakkauden. Miksi et milloinkaan ole kääntynyt ja uudestisyntynyt? Mikset ole milloinkaan tullut Jesuksen opetuslasten kanssa yhteen kristittyjen kokouksissa? Ja miksi myös jälkeen, kun Jesuksen opetuslapset olivat niin innokkaat saarnaamaan siitä ylösnoussesta Vapahtajasta, miksi sinä, rakas Nikodemuksen, et koskaan ole saarnannut siitä nyt ylösnoussesta Vapahtajasta? Joo, siksi, ettet koskaan ole uskonut Vapahtajan päälle, et ole koskaan rakastanut häntä, et ole koskaan itkenyt hänen jalkojensa päällä, et ole koskaan joutunut toivottomuuteen hänen kuolemansa tähden, et ole koskaan halunnut erottaa itseäsi maailmasta ja ylimmäisistä papeista ja tulla siihen pieneen joukkoon, joka istuu kokoontuneena lukittujen ovien takana murheessa ja toivottomuudessa. Ei, koskaan et tahdo tulla niin hulluksi kuin opetuslapset, joiden täytyi joutua toivottomuuteen ennen kuin kuollut usko saatettiin hävittää.

Nyt ovat papit, kirjanoppineet ja fari-seukset kantaneet viattoman päälle maallisen tuomarin edessä. Nyt on maailman joukko huutanut "ristiinnaulitse", ja maallinen tuomari, se pakanallinen maaherra on joutunut tuomitsemaan viattoman kuolemaan tehdäkseen rai-voisalle maailmanjoukolle mieliksi. Maailman siveyden esikuvat, Josef ja Nikodemus ovat haudanneet Jesuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan, ja Jesuksen lohduttomat opetuslapset ovat langenneet toivottomuuteen, koska he ovat menettäneet kaiken toivon Vapahtajan ylösnousemisesta kuolleen uskon haudasta. Lohduton Maria Magdalena istuu nyt vähän matkan päässä haudasta ja tarkastelee Jesuksen haudan tilaa. Hänen tarkoituksensa on vielä kerran saada voidella sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan ruumis murheen, kaipauksen ja puhtaan rakkauden hyvänhajuisilla yrteillä estääkseen vielä vähäksi ajaksi pyhän ruumiin mätänemisen.

Etkö sinä, Maria, voi kyneleilläsi ja huokauksillasi herättää taivaallista Kuningasta ylös kuolleen uskon haudasta? Etkö voi kyneleilläsi ja huokauksillasi taivuttaa hengellisen kuoleman jääkylmää rintaa murtumaan, avaamaan porttinsa ja päästämään sen Pyhän ylös kuolleen uskon haudasta, jossa hän nyt on maannut haudattuna kolmesataa vuotta.

Ja Maria, jos sinulla olisi usko kuin sinapin siemen, niin sinä saisit nähdä, että hengellisen kuoleman jääkylmä rinta murtuisi sinun kyynelistäsi. Kaikki toivottomat ja riutuneet Jesuksen opetuslapset, jotka olette lukittujen ovien

takana, jos teillä olisi toivon kipinä, että päivä koittaa, niin tulee Maria sen teille uskomattoman sanoman kanssa, että Vapahtajan pyhä ruumis on poissa haudasta. (Amen)

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelma.
Kolmas Postilla

Pitkäperjantaina jätimme me opetuslapset suureen murheeseen, ja Maria Magdalena murhti kaikkein enimmin.

Syy opetuslasten murheeseen oli se, että heillä ei Vapahtajan kuoleman jälkeen ollut enää mitään Vapahtajaa, mihin he luottaisivat. Ennen oli heillä ollut se usko, että Jeesus oli maailman Vapahtaja. Mutta hänen kuolemansa jälkeen eivät he saattaneet uskoa, että hän oli maailman Vapahtaja. He lankesivat silloin aivan epätoivoon.

Nyt ajattelee moni, jolla on kuollut usko pääkallossa: “Jos minä olisin ollut opetuslasten paikalla, en varmasti olisi langennut toivottomuuteen. Sillä Jumala Isähän ei ollut vielä kuollut, vaikka poika oli kuollut. Opetuslapsillahan oli se usko, että Jumala Isä oli elämässä. Miksi heidän siis piti langeta toivottomuuteen? Heidän olisi pitänyt panna kaikki uskonsa ja luottamuksensa häneen.” “Sehän on suuri synty”, sanovat kuolleen uskon saarnaajat, “että epäilee Jumalan armosta. Ei koskaan pidä ihmisen niin hulluksi tulla, että hän lankeaa toivottomuuteen.”

Mutta jos nyt opetuslapset olisivat säilyttäneet vanhan uskonsa, se on, jos heillä olisi ollut sama usko kuin juutalaisilla, että se luvattu Vapahtaja ei ollut vielä tullut maailmaan, niin eivät he milloinkaan olisi saaneet elävää uskoa. Että opetuslapsilla oli kuollut usko aina Vapahtajan kuolemaan asti, se nähdään koko heidän elämästensä. Ennen kaikkea riippuivat heidän sydämensä kiinni maailmassa. He eivät ajatelleet ollenkaan kuolemaa ja tuomiota, vaan he

ajattelivat enemmän maallista onneaan kuin iankaikkista autuuttaan. He olivat myös jättäneet työnsä tullakseen rikkaiksi ja mahtaviksi herroiksi maailmassa, koska he uskoivat, että Jeesus Nazaretista tulisi Israelin kuninkaaksi. Hänen kauttaan he saisivat korkeat virat, ja tulisivat korotetuiksi herroiksi.

Sen tähden nousi heidän välilleen riita, kuka heistä olisi suurin. Tässä riidassa ei ollut se kysymys, kuka heistä olisi paras kristitty, vaan he riitelivät kunnian ja arvostuksesta maailmassa, kuka nyt saisi tulla maaherraksi, kuka saisi tulla piispaksi, jne. Mutta koskapa heillä oli kuollut usko pääkallossa, niin eivät he kuitenkaan koskaan epäilleet autuudestaan, sillä heillä oli se usko, että kaikki, jotka uskovat Vapahtajaan, tulevat kyllä autuaaksi. Mutta kun nyt Vapahtaja oli kuollut, niin ei heillä enää ollut mitään maallista Vapahtajaa, jonka päälle he olisivat toivoneet. Heillä oli ennen ollut vahva usko, mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen heillä ei ollut mitään uskoa. He lankesivat niin muodoin toivottomuuteen. He rupesivat nyt itkemään ja parkumaan.

Mutta tämä murhe ja toivottomuus oli heille aivan tarpeellinen, sillä jos he eivät olisi langenneet toivottomuuteen, niin ei elävä usko olisi koskaan syttynyt heissä. Pyhässä Raamatussa on monta paikkaa, jotka todistavat, että ihmisellä täytyy olla murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, ennen kuin hän saattaa vastaan ottaa Pyhän Hengen ja tulla oikeaksi kristityksi. Vapahtaja oli ennen monta kertaa sanonut, että opetuslapsille tulisi murhe. Hän sanoi nimittäin hyvästijättösaarnassaan: “Teidän pitää it-

kemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi.” Ja samassa hyvästijättösaarnassaan sanoi hän: “Teille on hyödyllinen, että minä menen pois. Sillä jos en minä mene pois, ei Lohduttaja tule teidän tykönnne. “Tässä näyttää Vapahtajan tarkoitus olevan, että opetuslasten täytyy yhden ajan kaivata häntä kovin. Ja se, mitä Vapahtaja on sanonut opetuslapsistaan, sen hän on sanonut kaikista, jotka tahtovat tulla totiseen ja elävään kristillisyyteen. Se on niin muodoin meille tarpeellinen tuntee opetuslasten elämää ennen Vapahtajan kuolemaa, heidän murhettansa Vapahtajan kuoleman jälkeen ja heidän iloaan hänen ylösnousemisensa jälkeen.

Opetuslasten elämä ennen Vapahtajan kuolemaa ei mitenkään ollut kristillinen, mutta Vapahtajan täytyi kärsiä heidän heikkouttaan. Ensinnäkin heillä oli väärä käsitys kristillisyydestä. He hapuilivat hengellisessä pimeydessä ja hengellisessä sokeudessa. He eivät ymmärtäneet kirjoituksia. Sen tähden täytyi Vapahtajan ylösnousemisensa jälkeen avata heidän ymmärryksensä silmät ymmärtämään kirjoituksia. Heillä ei ollut myöskään ollut mitään murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. He eivät tunteneet Vapahtajan sovintokuolemaa. Sitä paitsi oli heidän sydämensä kokonaan kiinni maailmassa. He olivat täynnä ylpeyttä ja omaa rakkautta. Ja vieläpä kostonpyyntö ja maailman kunnia oli heissä niin suuri, että he vielä tiellä Getsemaneen väittelivät etupai-kasta Messiaan valtakunnassa.

Opetuslasten koko elämä ennen Vapahtajan kuolemaa ei siis ollut yhtään

parempi kuin mitä kuolleen uskon saarnaajilla nyt tavallisesti on. Sillä opetuslapset saarnasivat myös sillä ajalla evankeliumia, mutta heidän saarnallaan ei ollut mitään vaikutusta ihmisten sydämissä. Toisin kävi helluntaipäivänä, koska Pietari oli saanut Pyhän Hengen. Silloin saarnasi Pietari niin voimallisesti, että monta tuhatta ihmistä heräsi synnin unesta. Hänen sanankuulijansa saivat silloin pistoksen sydämeensä.

Mitä Pietari oli saarnannut ennen kääntymistään, oli enimmäkseen vain lörpöttelyä ja tyhjää tuulenpieksentää. Ja se Jumalan sana, jonka Paavali saarnasi ennen kääntymistään, saattoi sopia sille suruttomalle kansalle, mutta kristityille oli hänen saarnansa perkeleen oppi. Kuinkapa Paavali olisi ennen kääntymistään saattanut saarnata Kristuksen evankeliumia? Niin kauan kuin hänellä oli hengellinen viha kristityille, piti hän kristityitä haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä, jotka piti hävitettämän tulella ja miekalla. Perkele oli kääntänyt hänen silmänsä nurin, niin että hän piti fariseusten oppia oikeana oppina, mutta kristittyjen oppia hän piti perkeleen oppina. Fariseusten ja kirjanoppineitten uskoa hän piti autuaaksitekevänä uskona, mutta kristittyjen uskoa hän piti haaveiluna ja taikauskona. Ja sen tähden hänen täytyi vainota kristityitä. Hänen omatuntonsa ei voinut saada (rauhaa) ennen kuin hän sai vuodattaa verta kristittyjen suonista.

Ja vielä tänä päivänä on sen perkeleellisen joukon viha kristillisyyttä kohtaan niin suuri, että kun käärmeenmyrkkyy kihisee heidän suonissaan, eivät he voi saada mitään omantunnon-

rauhaa, ennen kuin he ovat saaneet vuodattaa verta kristittyjen suonista. Mutta niin kauheassa pimeydessä, missä suruton joukko on, eivät he vielä näe päästää verta kristittyjen suonista, ennen kuin he saavat noutaa valkean pohjattomuudesta.

Nyt väittävät monet kuolleen uskon saarnaajien joukossa, että opetuslapsilla oli elävä usko ennen Vapahtajan kuolemaa. Ja tämän väittämän tahtovat kuolleen uskon saarnaajat vahvistaa erinäisillä Raamatun puheilla, kuten esimerkiksi Vapahtajan sanalla Pietarille: "Autuas olet sinä, Simon Joonan poika, sillä liha ja veri ei ole sitä ilmoittanut." Siis Pietarilla olisi ollut silloin jo elävä usko, kun hän tunnusti, että Kristus oli Jumalan Poika. Mutta kuinka se sopii yhteen Pietarin senhetkisen sisäisen tilan kanssa, koska Vapahtaja heti sen jälkeen kutsui Pietarin saatanaksi, joka oli hänelle esteeksi?

Olikohan Pietari todellakin kristitty, kun Vapahtaja kutsui häntä saatanaksi, joka tahtoi vietellä häntä pahuuteen? Mutta koko Pietarin elämä osoittaa Pietarin olleen suukristityn siihen aikaan, ja että hänellä oli kuollut usko. Mutta syy, miksi kuolleen uskon saarnaajat tahtovat omistaa opetuslapsille elävän uskon, on se heikkous, että he puhuvat omaan pussiinsa, eli oman vanhan aataminsa puolesta, jonka he tahtovat päästää taivaan valtakuntaan nahkoineen ja karvoineen, se on, ilman parannusta, ilman katumusta, ilman pyhitystä.

Opetuslapset eivät vielä tienneet siitä murheesta, joka on Jumalan mielen jälkeen, he eivät vielä olleet tunteneet kipua ja tuskaa, jonka pitää edeltää uudes-

tisyntymistä. He eivät myöskään tunteet suurta syntiturmelustaan ja perkeleen valtaa. Kuinka heillä tässä sokeassa tilassa saattoi olla elävä usko? "Joo", sanovat kuolleen uskon saarnaajat, "kyllä heillä kuitenkin oli elävä usko. Sillä heidän uskoivat, että Jeesus oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Ja sehän on selvästi luettavissa aapis-kirjassa, että joka uskoo ja kastetaan, hän tulee autuaaksi, mutta joka ei usko, hänet tuomitaan. Siis pitäähän sen, joka lankeaa toivottomuuteen, mennä helvettiin, mutta joka uskoo, hänen pitää tuleman autuaaksi."

Vai niin, hyvä herra armonvaras! Kyllä sinulla on vahva usko Vapahtajaan, ja kyllä sinä saatat uskoa, että tulet autuaaksi, ilman katumusta, ilman parannusta, ilman sitä murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Ilman pyhitystä, katumattomalla ja paatuneella sydämellä, täynnä itserakkautta, kunnianhimoa ja ylpeyttä, täynnä vihaa, ahneutta ja kateutta ajattelee nyt vanha aatami astuvansa taivaan valtakuntaan. Itse on vanha aatami niin iso ja niin leveä, että hän tuskin mahtuu sisälle kirkon ovesta; kuinka semmoisen pitää tuleman ahtaan portin läpi?

Kaikki nykyään uskovat tulevansa autuaaksi, viinaporvarit, juomarit, tapelusmiehet, huorat ja pettäjät. Mutta on vaikea tietää, mihin nämä kaikki saadaan mahtumaan taivaan valtakunnassa. Ja mitä he kaikki taivaan valtakunnassa tekevät. Mahdollisesti ajattelee viinaporvari mitata paloviinaa taivaan valtakunnassa. Ja juomari vissiin ajattelee ottaa ryyppyn taivaan valtakunnassa. Huora luultavasti saa maata Vapahtajan

morsiusvuoteessa taivaan valtakunnassa? Mutta jos kaikki nämä kunnialliset ihmiset eivät itke ja paru täällä armonajassa, niin minä pelkään, että he saavat itkeä ja parkua iankaikkisuudessa.

Opetuslasten täytyi itkeä ja parkua, koska Vapahtaja makasi haudassa. Mutta maailmalla oli saatanan riemu ja vahingonilo Vapahtajan kuolemasta. Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset pitivät luultavasti kalaasia, pelasivat korttia, tanssivat ja joivat punssia ilosta sen tähden, että nyt tulisi kristillisestä haaveilemisesta loppu, kun se suuri kerrettiläismestari oli ristiinnaulittu ja tapettu. Mutta he eivät tienneet, että Jumalan Henki nyt vasta teki työtä opetuslasten sydänten päälle sen murheen kautta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Maailman lapset eivät arvanneet, että nämä haaveilijat nyt pitivät kokousta lukittujen ovien takana, että he myöhemmin esiintyisivät lukijaissaarnaajina. Jos eivät nämä haaveilijat olisi olleet toivotomuudessa pitkäperjantaista pääsiäispäivään, niin ei luultavasti olisi tullut mitään kristillisyyden haaveilua.

Vielä on monta ihmistä maailmassa, joilla on se usko, että kristillisuus on pillannut koko ihmissuvun. He väittävät, että maailma olisi ollut paljon onnellisempi, jos kristillisuus ei milloinkaan olisi tullut maailmaan. He väittävät, että pakanat elävät suurimmassa onnessa, koska he palvelevat uskollisesti epäjumaliaan, ja heillä on aina omantunnon rauha. Niin muodoin ei milloinkaan kuulla, että pakana mietiskelee, eli että hänellä on omantunnon vaiva, eli että hän on langennut epätoivoon. Ja sama asia huomataan myös kastetuitten paka-

noitten joukossa. Ei heidän kuulla milloinkaan itkevän ja parkuvan onnetonta tilaansa. Ei kuulla koskaan heidän valittavan, että he kaipaavat Vapahtajan armollista läsnäoloa. Ei koskaan pitäisi kuulla heidän valittavan uskon eli rakkauden puutosta. Ei pitäisi kuulla kastetuilla pakanoilla olevan vähintäkään huolta tulevaisuudestaan eli pelkoa iankaikkisuudesta. Vaan kunhan he saavat vatsansa täytetyksi täksi päiväksi, niin on kaikki hyvin.

Toisin olivat olosuhteet opetuslasten kohdalla. Heidän täytyi itkeä ja parkua, kun he kaipasivat Vapahtajaansa. He vajosivat epätoivoon Vapahtajan kuoleman jälkeen. Mutta juuri tämä murhe ja tämä epätoivo oli heille tarpeellinen, koska heidän omarakkautensa ja heidän ylpeytensä tuli kaadetuksi tämän murheen kautta. He saivat tämän hengellisen murheen kautta vastenmielisyyden maailmaa kohtaan. Ja eiköpä semmoinen murhe ole tarpeellinen jokaiselle, joka tahtoo vapahdetuksi tulla Vapahtajan ylösnousemisen kautta. Maria Magdalena, sinun sydämes täytyy murtua murheesta, ennen kuin saat nähdä sen ristiinnaulitun Kuninkaan elävänä. Puhdaintaan rakkaus ei voi taivuttaa kuoleman kylmää rintaa antamaan sinulle sitä taivaallista Ylkää, mutta sinun kyyneleitäsi ja sinun huokauksiasi ei kuolema ja helveti voi sietää.

Katuvaisten kyyneleet ja huokaukset tunkeutuvat läpi kuoleman jääkylmän rinnan. Kuolema ei voi pitää sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Se suuri Ristinkantaja ei voi saada sijaa helvetissä, koska Jumalan Pojan läsnäolo pohjattomuudessa tulee suureksi

vaivaksi pohjattomuuden ruhtinaalle. Perkeleelle itselle tulee omantunnon vaiva, kun Jumalan Poika näyttää hänelle haavojansa, jotka hän on saanut rakautensa tähden. Perkeleen täytyy silloin ajaa hänet ulos helvetistä ja päästää vapaaksi ne vangit.

Mutta usein huomataan, että katuvaisten kyyneleet putoavat niin kuin hehkuvat hiilet hengellisen kuoleman päälle, ja perkele, joka ei koskaan kadu omaa tekoansa, ei voi kärsiä katuvaisten kyyneleitä. Hän, joka on tottunut kuulemaan huoramusiikkia, ajattelee, että katuvaisten nyyhkyttäminen kuulostaa kissan naukumiselta. "Minä en kestä nähdä semmoisia ihmisiä silmiäni edessä, jotka itkevät ja huokaavat kuin luontokappaleet." Sen tähden täytyy perkeleen ja hänen enkeleittensä ajaa pois katuvaiset helvetistä ja pyytää heitä menemään taivaaseen.

Mutta Jumalan isällinen sydän halkeaa armahtamisesta ja säälistä Maria Magdalena kohtaan, joka itkee Vapahattajan haudalla. Hän murehtii Ylkäänsä, joka on saanut niin monta haavaa rakautensa tähden. Perkele tahtoi pitää huoransa, ja Jumalan Pojan täytyi vapauttaa morsiamensa omalla verellänsä. Silloin täytyi taivaallisen Isän armahtaa sitä köyhää, murheellista, katuvaista ja itkeväistä morsianta, ja herättää Poikansa kuoleman unesta, ja pyytää häntä lohduttamaan murehtivaa morsiantaan. Ja hän saa nyt nähdä Hänet elävänä. Amen.

Silloin vanhurskas seisoo suurella rohkeudella niitä vastaan, jotka häntä ahdistaneet ja hänen työnsä hyljänneet ovat. Koska he sen näkevät, niin he hämmästyvät sangen hirmuisesti ja tyhmistyvät sitä autuutta, jota ei he toivoneet, ja puhuvat toinen toisellensa ja katuvat ja huokaavat henkensä ahdistuksessa ja sanovat: **“Tämä on se, jonka me ennen pidimme nauruna ja pilkkasanaanlaskuna. Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä, kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan?”**

Viis.k.5

Kuningas Salomo muistelee Viisauden kirjan 5. luvussa, kuinka maailman lapset hämmästyvät, kun he näkevät, kuinka rohkea vanhurskas ihminen on kuoleman hetkellä, ja kuinka hän ilolla ja autuuden tunnolla menee kuolemaan; kun sitä vastaan maailman lapset, jotka ovat rohkeat pilkkaamaan kristityitä, menevät kuolemaan kuten häpiälliset koirat, jotka ovat varastaneet ja varkauksen tähden isännältä pieksetyt.

Salomo tahtoo siis osoittaa minkälaiset ajatukset tulevat suruttoman ihmisen mieleen, koska hän on lähtemässä pois tästä maailmasta. Ja siinä kuoleman kilvoituksessa johtuu muistoon, kuinka hän ennen pilkkasi kristityitä ja piti heitä nauruna, vaikka hän näki millä ilolla ja autuuden tunnolla kristitty kuolee. Silloin tulevat senkaltaiset ajatukset suruttoman mieleen, josta Salomo on kirjoittanut Viisauden kirjan 5. luvussa, josta tämänaikaiset suruttomat ja paatuneet ihmiset saavat kuul-

la, kuinka heidän lihalliset veljet ja nepaimet silloin jo ovat pilkanneet ja vihanneet kristityitä. Mutta ne samat kristittyin pilkkaajat ja vihamiehet ovat viimein häätyneet häpeällä ja kauhistuksella tunnustamaan: **“Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä; kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan? Sentähden olemme me eksyneet oikealta tieltä ja vanhurskauden kynttilä ei ole meille valistanut, eikä vanhurskauden aurinko meille koittanut. Me olemme kaikki käyneet vääriä ja vahingollisia teitä, ja olemme vaeltaneet harhoja retkiä; mutta Herran teitä emme ole tietäneet.”**

Kuulettekos nyt, te Kainin lihalliset veljet ja nepaimet, kuinka niille entisille kristillisyyden pilkkaajille on käynyt? Niille on käynyt niin onnettomasti, että heidän on täytynyt viimein tunnustaa, että he ovat aivan väärällä tiellä olleet, ja etteivät he ole tunteneet Herran tietä ja ettei vanhurskauden aurinko ole koskaan heille koittanut. Teidän kaltaiset ihmiset ovat olleet jo Salomon aikana, jotka ovat olleet rohkeat pilkkaamaan kristityitä. Ja kuningas Salomo, joka oli paha kuuntelemaan juoruja, joista hän joskus teki koko pitkän saarnan, on kirjoittanut, ja, niinkuin minä luulen, kirjossa matkinut niiden sanoja, jotka ensin kokoontuivat juomaan ja siinä päitäsä panivat yhteen ja lukevat niitä läksyjä, joita vanha vaari panee heidän lukemaan kristityille.

Tahdottekos kuulla, kuinka vanha vaari eli helvetin musta rautio opettaa lapsiansa lukemaan kauniit siunaukset kristityille? Ensinnä koska he kokoontuvat viinaa juomaan, sanovat he näin:

“Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älkäämme unhottako kevätkukkasia!” Koska nyt viina nousee päähän, rupeavat he arvelemaan, kuinka heidän pitää nyt tekemän kristityille. He sanovat näin: “Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa, ja asettaa itsensä meidän töitämme vastaan ja nuhtelee meitä, että me syntiä teemme lakia vastaan ja soimaa meidän menomme synniksi. Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan Poika.”

Kuunnelkaa nyt kaikki Kainin ne-paimet, kuinka kuningas Salomo on matkinut teidän sanojanne ja pannut teidän ajatuksenne kirjaan. Surutoin joukko pitää sen pahana, että vanhurskas nuhtelee heitä pahuudesta ja vääryydestä. Koska vanhurskas vielä sanoo, että hän on Jumalan Poika, niin se vasta koskee jumalattoman maksaan ja pernaan. Käärmeen siemenet rupeavat vasta oikein puikimaan suruttoman sydämässä, kun vanhurskas sanoo, että hän on Jumalan Poika. Juudalaiset pitivät sen pilkkana, että Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi.

Kyllä rietas soisi mielellänsä, että kaikki olisivat perkeleen pojat. Mutta jos vaan joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, niin heti nousee semmoinen viha ja kiivaus Jumalan puolesta, että surutoin joukko rupeaa kiviä poimimaan kuten Salomo on heidän sanansa matkinut: “Me tahdomme häntä tuomita häpeälliseen kuolemaan. Jos hän on totinen Jumalan Poika, niin Hän auttaa häntä”. Näitä on Salomo kirjoittanut Viisauden kirjan toisessa luvussa, niinkuin hän olisi nähnyt, kuinka Juuda-

laiset tekivät Vapahtajalle. Ja niin tekevät vielä nytkin suruttomat kristityille.

Suruttomain pitäisi tunteman kuvansa näistä Salomon sanoista. Koska joku kristitty tulee neuvomaan suruttomia, niin ensin he pilkkaavat ja viimein suuttuvat ja uhkaavat niitä tappaa. Mutta se sama kuningas Salomo muistelee myös samassa paikassa, mistä tämä surkea sokeus tulee suruttomille. Hän kirjoittaa nimittäin näin: “Heidän pahuutensa on heitä sokeiksi tehnyt.” Viis.k.2: 21.

Vaikka nyt tämä jumalatoimijoukko näin pilkkaa ja vihaa kristityitä, niin kumminkin, koska he näkevät vanhurskaan rohkeuden kuoleman hetkellä, tyhmistyvät he. Ja viimein koska kuolema rupeaa kovin heidän rintojansa pusertamaan, tulee heille itselle hätä. Ja silloin rupeavat suruttomat raukat tunnustamaan niinkuin Salomo tässä edellämainitussa paikassa kirjoittaa: “Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä. Mutta me olemme kaikki käyneet väärinä ja vahingollisia teitä, mutta Herran teitä emme tietäneet.”

Maailman lapset ovat myös ankarat tavarain, kunnian ja koreuden perään. Mutta Salomo muistelee, mitä he ajattelevat, kun kuolema tulee. He arvelevat silloin näin: “Mitä auttoi meitä meidän koreutemme? Mitä hyödytti meitä rikkaus ja ylpeys? Kaikki ovat menneet ohitse niinkuin varjo.” Niin se tulee ja niin se käypi maailman orjille viimein, koska silmät kerran aukenevat. Silloin he kyllä näkevät, että he ovat itse olleet hullut, vaikka he luulivat kristityitä hulluiksi. He tulevat tuntemaan, että he olivat itse väärässä, vaikka he pitivät kris-

tityitä väärinä profeettoina. Olisi kyllä hyvä ja toivottava, että kaikki suruttomat ja sokeat raukat tulisivat täällä armon ajassa huomaamaan, että vanhurskauden aurinko ei ole heille koskaan koittanut. Sen kautta olisi mahdollista, että joku sielu pääsisi ylös synnin ja hengellisen kuoleman haudasta, johon siveys ja kuollut usko ovat panneet Vapahtajan ruumiin.

Ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, joka olet niin paljon kyyneleitä vuodattanut Jeesuksen haudalla, joista muutamat ovat pudonneet hautaan, käännypä ja katso kuka se on, joka seisoo sinun takanasi! Onko se yrttitarhan haltija, tahi onko se maanhaltija, vai onko se haudasta ylösnousnut Jeesus? Katso perään, jos Hänessä näkyy haavoja, jos näkyy naulain reikiä, jos näkyy haava kyljessä: niin se on toinen mies, kuin mitä sinä luulet. Se taitaa olla itse taivaan Haltija, mutta ei kryyti maan haltija, joka seisoo vieressä, jonka sinä näet kuolleitten sijassa, ja katso, Hän elää! Sinun kyyneleesi ovat niin paljon vaikuttaneet, että kuolema häätyi antamaan takaisin sinun Vapahtajasi. Sinun kyyneleesi ovat niin paljon vaikuttaneet, että ne rupesivat niin kovin ahdistamaan ja polttamaan kuoleman kovia rintoja, että sen täytyi sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan laskea ylös kuolleen uskon haudasta.

Juokse nyt, uskollinen vaimo, murheellisten ja epäileväisten opetuslasten saliin ja sano heille terveisiä Jeesukselta Natsarenukselta, ja että he saavat nähdä Hänen Galileassa. Jos he uskovat sinua tai ei, niin sano kuitenkin sellaisia

terveisiä, että sinä olet Hänen nähnyt ja kumarra nyt polvesi Herran Jeesuksen puoleen ja rukoile sitä ristiinnaulittua, että Hän ilmottaisi itsensä pian murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja maailmalta ylönkatsotuille opetuslapsille, koska he ovat niin epäileväiset, etteivät usko sinun sanaasi, vaikka sinä sanot heille, että Jeesus on elämässä. Kuule sinä ristiinnaulittu, kuolemasta ylösnostettu ja taivaaseen menevä Herra Jeesus murheellisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Mark. 16:1-8

Meidän pitää tällä hetkellä Jumalan armon kautta perään ajatteleman: mitä maailman lapset ja Jeesuksen opetuslapset ajattelevat, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös? 1. tutkistelemus: Mitä maailman lapset tekevät, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös?

2. tutkistelemus: Mitä opetuslapset arvelevat, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös?

Antakoon armollinen Herra Jeesus armonsä kaikille epäileväisille, että he rupeaisivat uskomaan, että Herra on toisesta nousnut ylös.

1. tutkistelemus: Mitä maailman lapset sanovat, koska he saavat kuulla, että Jeesus on nousnut ylös? He sanovat, että opetuslapset ovat Hänen varastaneet. Koska nimittäin maailman lapset eivät tahdo uskoa, että Jeesus on nousnut ylös, niin he antavat sotamiehille paljon rahaa ja opettavat heitä valehtelemaan, että opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Hänen. Maailman

lapset pelkäävät, että viimeinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos kansa rupeaa uskomaan, että Jeesus on noussut ylös.

He pelkäävät, että Hän tulee taas haukkumaan heitä ulkokullatuiksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi. Ja tuota haukkumista eivät he viitsi kuulla. Juuri haukkumisen tähden he olivat Hänen päällensä kantaneet, ja sen saman haukkumisen tähden he olivat Hänelle suuttuneet. Mutta koska he näkivät Hänen kuolevan ristin päällä, sai heidän tuntonsa rauhan; sillä he ajattelivat, ettei Hän enää tule haukkumaan heitä. Kuitenkin oli heillä se salainen pelko, että vaikka Natsareenus itse ei tule haukkumaan heitä omalla suullansa, taitavat kumminkin opetuslapset tulla haukkumaan ja soimaamaan maailman surutointa joukkoa siitä hirmuisesta murhasta, että he ovat tappaneet kunnian Herran. Sentähden panivat he pakanallisen uskon sotamiehiä vartioitsemaan hautaa, kun sitä ennen luonnollisen siveyden edustajat Joosef ja Nikodeemus olivat siivosti panneet Jeesuksen ruumiin hautaan; vieläpä peittivät kuolleen uskon haudan luonnollisen siveyden sileällä ja poleeratulla kivellä, seilasit he vielä sen kiven kuolleen uskon sinetillä, ja panit sen vanhan pakanallisen uskon sotamiehiä vartioitsemaan hautaa, ettei se viettelijä enää pääsisi ylös kuolleen uskon haudasta.

Mutta koska pakanallisen uskon sotamiehet eivät jaksaneet pidättää Jeesusta haudassa, sillä pakanallisen uskon sankarit menivät kuoliaaksi, koska elämän enkeli tuli taivaasta ja vieritti luonnollisen siveyden kiven haudan ovelta,

niin rupesivat kaikki armonvargaat pelkäämään, että jos se sanoma pääsee levenemään, että Natsareenus on noussut haudasta, tulee viimeinen villitys pahemmaksi kuin ensimmäinen. Sen tähden annettiin pakanallisen uskon sotamiehille paljon rahaa, ja opetettiin valehtelemaan, että opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Hänen.

Pakanallisen uskon tunnustajat ovat nyt maailman viisaat, jotka aina sanovat, ettei Jeesus ole noussut ylös. Ja moni maailman ihminen on vielä nytkin siinä uskossa, ettei Jeesus ole noussut ylös. Muutamat näistä sotamiehistä tunnustavat kuitenkin hyvälle ystävilleen, että rietas on opettanut heitä valehtelemaan. Heidän täytyi nimittäin tunnustaa, että he kerran menivät kuoliaaksi ja joutuivat omantunnon vaivaan, koska Herran enkeli vieritti luonnollisen siveyden sileän kiven kuolleen uskon haudalta. Mutta ahneus ja maailman rakkaus pani nyt heidät valehtelemaan, ettei se ollut mikään, mutta sen viettelijän opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Jeesuksen ruumiin. He tulivat muka yöllä, kun sotamiehet nukkuivat synnin unessa, ja varastivat ruumiin pois. Sillä maailman sotamiehet freistaavat kyllä niin paljon kuin he jaksavat varjella kuolleen uskon hautaa, he freistaavat pidättää tuota ruumista, ettei pääsis Kristus elämään.

Mutta ei heidän voimansa kestä, koska Herran enkeli tulee taivaasta ja vierittää luonnollisen siveyden kiven haudan ovelta, silloin menevät sotamiehet kuoliaaksi. Mutta eivät ne kauvan muista, että Herran enkeli on heitä kurruttanut, koska maailman herrat saavat

heitä kynsiinsä, ja juottavat ensinnä pirun paskalla ja lupaavat paljon rahaa, jos he valehtelevat, niin silloin ottavat sotamiehet rahan. Mutta eivät kumminkaan saata peräti kieltää tuota ihmeellistä tapausta, jonka tähden salainen usko ja sanoma kulkee kansassa, että sotamiehet ovat ottaneet rahan. Mutta ei surutoin kansa sittenkään herää.

Koska nimittäin kristinusko ilmestyy kansan seassa opetuslasten saarnan kautta, silloin vasta nousee hengellinen viha kristityitä vastaan. Fariseukset ja kirjanoppineet lähettävät sotamiehet ottamaan opetuslapsia kiinni ja laahamaan oikeuden eteen. Kuolleen uskon tunnustajat suuttuvat hirmuisesti, koska opetuslapset todistavat Jeesuksen ylösnousemisesta. Ja he soimaavat julkisesti opetuslapsia sanoen: "Tahdotteko te sen miehen veren saattaa meidän päällemme?" He uhkaavat vielä kovemalla rangaistuksella, jos eivät opetuslapset lakkaa saarnaamasta evankeliumia sen miehen nimeen. Ja muutamat kantavat niin suurta vihaa Jeesuksen opetuslapsille, että he tahtovat repiä heitä kappaleiksi.

Niin suuren pahennuksen on kristillisyyks matkaan saattanut maailmassa, että muutamat maailman viisaat ovat sanelleet, että maailma olisi paremmassa tilassa, jos se villioppi ei olisi tullut maailmaan. Joka kerta, kun opetuslapset puhuvat Jeesuksen ylösnousemisesta, rupeavat käärmeen siemenet puikimaan niiden sydämissä, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset. Mutta jota julmemmas-ti vihollisen joukko suuttuu kristityille, sitä kiireemmästi putoavat vihollisen orjat helvettiin. Pakanat pelkäävät, että

heidän vanhat jumalansa tulevat kelvottomiksi, jos tämä sanoma Jeesuksen ylösnousemisesta pääsee levenemään. He kokoontuvat joukkoihin, ja huutavat täydellä kurkulla: "Suuri on Efeesiläisten Diana!" Se on yksi naaraspiru, jota he pitävät jumalana. Se sama naaraspiru, jonka nimi on Diana, on opettanut heitä huoraamaan, juomaan, kiroamaan, varastamaan ja kristityitä vihaamaan.

Maailman herrat, fariseukset ja kirjanoppineet eivät siis syyttä pelkää tuota Natsareenuksen oppia. Ja minkä tähden he opettavat sotamiehiä valehtelemaan? Niin, sen tähden, että kansa ei uskoisi ollenkaan, että Jeesus Natsareenus on nousnut ylös. Sotamiehet, jotka ovat kerran menneet kuoliaaksi, eivät kauvan muista Herran voimaa. Ne ovatkin pahimmat puhumaan tuntoansa vastaan ja valehtelemaan; semmoiset sotamiehet ovat myös pahimmat vihaamaan kristityitä. Mutta yhtä hyvin pääsee kristillisyyks levenemään opetuslasten kautta.

Kyllä vielä nytkin annettaisiin sotamiehille paljon rahaa, jos sotamiehet saattaisivat osoittaa, että opetuslapset ovat varastaneet Jeesuksen. Mutta kuinka he sen saattavat osoittaa, kun yleinen sanoma kulkee kansan seassa, että sotamiehet valehtelevat. Sentähden on nyt yhteinen kansa siinä kahdenkertaisessa arvelussa, pitääkö heidän uskomman vai eikö. Vaikkapa nyt kaikki kristityt uskovat, niin ei Juudalaiset kuitenkaan vielä usko, eikä myöskään pakanat usko, että Jeesus on nousnut ylös kuolleen uskon haudasta.

2. tutkistelemus: Mitä Jeesuksen murheelliset opetuslapset tekevät, koska

vaimot sanovat, että Jeesus on nousnut ylös? He epäilevät ensinnä ja katsovat vaimoin muistelukset hourauksiksi. Koska Jeesus kuoli ristin päällä, loppui kaikki opetuslasten usko ja toivo Vapahtajasta, jota he olivat seuranneet, ja jonka päälle he ennen olivat uskoneet. Mutta heidän entinen uskonsa oli ainoastaan kuollut usko. He uskoivat yhden maallisen kuninkaan päälle niinkuin Juudalaisetkin. Mutta jokaisella kastetulla pakanalla on se usko, että Vapahtajan kautta hän elää; mutta ei hän kuitenkaan sen uskon kautta tule autuaaksi, sillä hänellä on semmoinen usko, että Vapahtajan kautta hän pääsee rikastumaan ja maailman kunniaa voittamaan, sillä hän uskoo yhden maallisen vapahtajan päälle, mutta hengellisestä vapahtajasta hän ei tiedä mitään.

Semmoinen usko oli opetuslapsilla, että he uskoivat maallisen vapahtajan päälle, mutta hengellisestä vapahtajasta ei ollut heillä mitään tietoa. Vaikka nyt tämä usko ei juuri ole väärä, että Jeesuksen kautta meidän maallinen henkemmeikin ylläpidetään, mutta se on ainoastaan vatsan ympäri se usko. Ei se ole sielun ympäri. Kyllähän luontokappaleet sen uskovat, että Jumala on heidät luonut, ja että Jumala on heitä ylläpitänyt; mutta emme tiedä, vaikuttaako semmoinen usko mitään sielun autuudeksi.

Semmoinen usko oli opetuslapsilla, että he voittavat maailman tavaraa ja kunniaa Jeesuksen Natsareenuksen kautta. Mutta koska Jeesus kuoli, meni se toivo hukkaan; ja koska he Jeesuksen kuoleman kautta menettivät uskonsa, lankesivat he epäilykseen. Ja nyt vasta

ilmestyy se hirmuinen epäusko, joka makaa kätkeäntynä sydämen pohjassa, vaikka muutoin usko on vahva, niin kauvan kuin ei ole mitään hätää. Siitä nähdään nyt, että hirmuinen epäusko makaa kätkössä kuolleen uskon alla, ja että kaikki armonvargaat ja kaikki kuolleen uskon tunnustajat ovat hirmuisessa epäuskossa, niin kauvan kuin he luottavat ainoastaan maallisen vapahtajan päälle. Mutta niin pian kuin tämä maallinen vapahtaja kuolee, tulee heidän epäuskonsa näkyville. Ei ole enää uskoa sinapin siemenen vertaa.

Niin se tapahtuu kaikille, jotka luottavat ainoastaan maallisen vapahtajan päälle. He lankeavat epäilykseen, koska maailman turva tulee pois, ja luulevat, että he ovat kokonansa hukassa. Koska ihminen herää synnin unesta, ja tulee oikein tuntemaan syntinsä, jotka karvastelevat joka paikassa, ja vajottavat hänen helvettiin, silloin loppuu se vanha kuollut usko, jolla hän ennen suruttomuuden tilassa omisti itselleen Jumalan armolupauksia, vaikka hän eli julkisessa jumalattomuudessa, nimittäin juopumuksessa, haureudessa, ahneudessa, vihassa, kateudessa, koreudessa ja maailmankaltaisuudessa, tottelemattomuudessa ja pilkkaamisessa.

Niitä, jotka luottavat Jumalan armon ja elävät kuitenkin synnissä, kutsutaan armonvarkaiksi, sillä he omistavat itselleen Jumalan armolupauksia, vaikka totinen parannus ja katumus ei ole koskaan tapahtunut. Semmoiset ovat kuolleen uskon tunnustajat, jotka luottavat maallisen vapahtajan päälle, ja luulevat, että Jeesus siunaa heidän maallisen työnsä ja vaivansa, että he tulevat

aikaan hyvin tässä maailmassa, mutta hengellisestä Vapahtajasta ei ole mitään tietoa. Koska semmoisille armonvarkaille tulee maallinen hätä, eli koska heidän maallinen turvansa pettää, silloin loppuu myös kaikki uskallus Jumalaan, ja he lankeavat niin suureen epäilykseen, etteivät he usko enää mitään. Niin se tapahtuu myös, koska ihmisen omatunto oikein herää ja entiset väärät autuuden perustukset kaatuvat, silloin loppuu kaikki uskallus Jumalaan, ja entinen kuollut usko puuttuu, ja entinen maallinen vapahtaja kuolee.

Ja nyt, koska semmoisen syntisen enimmäen tarvitseisi uskoa, että Jeesus on vielä elämässä, ei ole hänellä enää uskoa, ei ole enää toivoa, eikä ole uskallusta. Sen sijaan ilmestyy nyt niin suuri epäusko, että kaikki vaimojen todistukset Jeesuksen ylösnousemisesta näyttävät hourauksilta. Koska ihminen joutuu samankaltaiseen murheeseen kuin opetuslapset, valmistetaan kyllä tämän murheen kautta ihmisen sydän vastaanottamaan ylösnousemisen armoa, mutta epäusko on niin vahva, ettei hän tahdo uskoa, mitä vaimot todistavat Jeesuksen ylösnousemisesta. Vapahtaja on siinä epäilyksen tilassa kaukana, juuri kuin toisessa maailmassa. Tämä epäusko tulee siitä, että omavanhurskaus nousee päähän, ja järjen kautta saarnaa kokosen ylösnousemisen mahdottomaksi.

Koska nyt Maria Magdaleena ja muut vaimot tulevat sen ilosanoman kanssa, että Vapahtaja on nousnut ylös, näyttävät heidän muistelmansa hourauksilta, niille murheellisille ja epäilevällisille sieluille, jotka eivät ole vielä mitään tunteneet ylösnousemisen armosta.

Niin suuri epäusko on niillä murheellisilla opetuslapsilla, etteivät he usko mitään, ennenkuin he näkevät omilla silmillänsä. Mutta me kuulemme, että Vapahtaja soimasi heidän epäuskoansa ja sydämensä kankeutta, etteivät he usko neet niitä, jotka olivat nähneet Hänen elävänä. Tästä Vapahtajan soimauksesta ymmärretään, ettei epäusko ole Jumalasta, ja ettei se opetuslapsi ole kiitettävä, joka ei usko, ennenkuin näkee.

Eikä Tuomaankaan tarvitse kerskata, että Jeesus on käskenyt hänen pistää sormensa naulain reikään; sillä se on tapahtunut ainoastaan hänen epäuskonsa ja sydämensä kankeuden tähden. Mutta jos hän olisi uskonut ilman tätä merkkiä opetuslasten todistuksen kautta, niin ei olisi Vapahtajan tarvinnut soimata häntä. Nyt te näette, murheelliset opetuslapset, minkäkaltaisen epäuskon oman vanhurskauden perkele järjen kautta teissä vaikuttaa, jonka kautta te joudutte kiusaamaan tätä Ristiinnaulittua, että Hänen täytyy soimata teitä epäuskonne ja sydämenne kankeuden tähden. Te näette, että te epäuskonne kautta kiusaatte Jeesusta, ja kukatiesi saatatte Hänen murheelliseksi.

Uskokaat nyt, mitä Maria Magdaleena ja muut vaimot ovat teille sanoneet Jeesuksen ylösnousemisesta! Uskokaat nyt, te murheelliset ja epäileväiset sielut, että Jeesus on elämässä! Uskokaat nyt, että te vähän ajan perästä saatte nähdä Herran! Mutta jos ette usko, niin täytyy teidän vielä olla murheessa ja epäilyksessä. Teidän täytyy vielä epäuskon tähden itkeä ja parkua, kukatiesi kuinka kauvan. Jos ette usko, niin tulee Jeesukselle ikävä, ja te suljette itsenne

ulos taivaan valtakunnasta, kuten uskottomat Juudalaiset, jotka eivät uskooneet ollenkaan, että Jeesus on nousnut ylös. Uskokaat, te sielut, että Jeesus saattaisi tulla teidän tykönnne iloisella sydämellä, ja antaa teille rauhansa! Uskokaat, uskokaat, että Herra Jeesus tulee pian näyttämään itsensä teille, ja Hän ottaa teitä pian tästä murheesta taivaaseen. Aamen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 69.

Uusi Postilla n:o 30 (1897).

Meidän pyhän päiväsaarnan tekstimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta tarkasteleman happamatonta pääsiäistaikinaa, josta Paavali puhuu tekstissä.

Mutta kun hän samassa mainitsee vanhan hapatuksen, niin emme voi ohittaa sitäkään, vaan meidän täytyy myös puhdistaa pois se vanha hapatus, joka vieläkin usein tahtoo paisua yli äyräitensä vanhan ihmisen sydämessä. Meidän Vapahtajamme puhuu farisealaisten hapatuksesta, ja Paavali kirjoittaa kristityille: "Ettekö tiedä, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa?" Taivaan valtakunta verrataan myös vaimoon, joka otti vähän hapatusta ja sekoitti taikinaan, kunnes koko taikina happani.

Koska nämä raamatulliset puheenparret ja vertaukset ovat pimeät ja melkein käsittämättömät niille, jotka eivät tunne kristillisyyden luonnetta ja laatua, niin pitää meidän vähän lähemmin selittää, mitä hapatuksella ja happamattomalla taikinalla tarkoitetaan. Kun Israelin lasten piti matkata pois Egyptistä, saivat he käskyn syödä pääsiäislampaan, joka oli kuvaus Jumalan Karitsasta, joka pois ottaa maailman synnit. Tämä pääsiäislammas piti syödä happamattoman leivän kanssa, koska taikina ei saanut käydä.

Kaikki tämä merkitsee kristillisyyden asiassa, että ihmiselle, joka jättää vanhan orjuuden maan, syntisen maailman, ei jää aikaa antaa vanhan hapatuksen käydä, vaan hänen pitää lähteä mitä suurimmalla kiireellä pois maailmasta, se merkitsee, ihmisellä, joka herää syn-

nin unesta ja alkaa vaelttaa iankaikkisuuteen eli siihen luvattuun maahan, ei ole aikaa niin paljon ajatella maailmaa, että vanha hapatus ehtisi tulla käymistilaan. Se tarkoittaa, että maailman rakkaus ei saa ylivaltaa hänen sydämessään. Katuvaiselle syntiselle ei jää aikaa ajatella maailmallisia, hänen pitää enemmän ajatella hengellisiä. Mutta koska herännyt ihminen ei niin pian vapaudu maailman rakkaudesta, niin tämä maailman rakkaus tahtoo seurata ihmistä tielle luvattuun maahan. Sen tähden sanoo Paavali: "Puhdistakaa pois vanha hapatus!"

Tämän Paavali kirjoittaa kristityille. Sillä eivät pakanat välitä perata vanhaa hapatusta, he tahtovat pitää tallella hapatuksensa, maailman rakkautensa, ahneutensa, kateutensa, vanhat tapansa ja käytöksensä, ja vieläpä ennakkoluulonsa tahtoo pakana säilyttää. Mutta Israelin lapset, se on, kristityt, joutuvat perkaamaan pois vanhan hapatuksen, joka on omavanhurskaus, maailmankunnia, omanvoitonpyynti, kateus, viha, kiukku, joka myös kutsutaan vanhaksi aatamiksi. Edelleen täytyy kristityn puhdistaa vanha hapatus ulos sydäimestään, niin kuin huoruuden pahe, juomisen tapa eli paloviinan himo, koston pyyntö ja muut paheet, jotka seuraavat vanhaa ihmistä.

Mutta nyt ei vanhaa hapatusta voida peräti puhdistaa ihmissydäimestä. Sitä työtä vissimmästi kristitty tekee, että hapatus tulisi pois puhdistetuksi, erityisesti silloin, kun hänen pitää murtaa eli tehdä itsensä valmiiksi jättämään kuten Israelin lapset pakanuuden, pakenemaan pois pakanallisesta maasta ja alkamaan vaelluksensa siihen luvattuun

maahan. Silloin ei taikinalle jää aikaa käydä, koska egyptiläiset pakanat ahdistavat joka puolelta ja ajavat ulos Israelin lapset taloistaan ja kodeistaan. Heidän pitää silloin ottaman mukaansa uuden leivän aineen, happamattomana, ja syömän pääsiäislampaansa happamattoman leivän kanssa, semmoisen ruuan aineen kanssa, joka on totisesti terveellisempi ja enemmän ravitseva kuin vanha hapatus, joka kuohuu yli äyräittänsä pakanoitten kaapimattomissa taikinakaukaloissa.

Kun nyt pääsiäislammas on viimeinen ateria pakanuudessa ja ensimmäinen ateria vaelluksen aikana luvattuun maahan, niin pitää Israelin lasten syömän tämän pääsiäislampaan yhdessä happamattoman leivän ja katkerien yrttien kanssa, se tarkoittaa, katkeralla murheella; se on hengellinen murhe, joka on sekä raskas että katkera. Pääsiäislammas, se on, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, on sovintouhri, jonka viaton veri puhdistaa eli ottaa pois synnin saastan.

Tiedetään, että se, joka käsittelee verta, saa mitä valkeimmat kädet. Tämä pesuaine ei ole niin yleisesti tunnettu, mutta on paljon hienoja mamselleja, jotka pesevät kätensä verellä saadakseen oikein valkeat kädet. Mutta pääsiäislampaan veri pitää myös priiskottaa sydämen oven pihtipieliin, koska murhanenkeli pelkää verta eikä tohdi tunkeutua siihen huoneeseen, joitten pihtipielissä hän näkee verta. Perkele on tosin miehentappaja alusta. Mutta kuten kaikki murhaajat paljastuvat veritahrojen perusteella, jotka murhan aikana roiskuvat heidän päällensä, niin myös on kaikkien

murhaajien pakko ensimmäiseksi puhdistaa itsensä kaikista veritahroista jotka saattavat herättää epäilykset tehdystä murhатыöstä. Useimmiten on veritahra paljastanut murhaajan, ja sen tähden täytyy murhaajan pelätä verta, koska veritahrat ilmoittavat murhaajan.

Murhanenkeli ei tohdi sen tähden tulla semmoisiin taloihin, joiden ovien pihtipielet ovat sivellyt verellä. Pääsiäislampaan verellä on siis kaksi ominaisuutta, nimittäin se on puhdistusaine, se ottaa synnin lian pois, ja toiseksi sulkee se sielujen murhaajan ulos, eli murhanenkelin, joka lyö pakanat.

Kun nyt pakanat ahdistavat kaikilta puolilta, ja ajavat Israelin lapset ulos taloista ja kodeista, niin täytyy Israelin lasten ottaa mukaansa uuden leivän aineen eli sen happamattoman taikinan ja puhdistaa pois sen pakanallisen hapatuksen sydämistään. Meidän Vapautajamme on myöskin varoittanut opetuslapsiaan farisealaisesta hapatuksesta, joka on ulkokullaisuus, mutta hän ei ole koskaan varoittanut heitä pakanoitten ulkokullaisuudesta, sillä pakanat eivät osaa ulkokullailla. Pakanat menevät tietien tahtoen helvettiin. Ja koska pakanat ovat sangen katkerat kristityitä kohtaan, niin myös ne egyptiläiset pakanat olivat katkerat Israelin lapsille, niinmuodoin ei pakanat voi sopia olenkaan kristittyin kanssa.

Pakanat ovat niin vakavat ja rehelliset jumalanpalveluksessaan, etteivät he saata teeskennellä, eli palvella jotakin toista Jumalaa suulla kuin mitä he palvelevat sydämellä. He palvelevat tämän maailman jumalaa kaikesta sydämestä, ajatuksilla, sanoilla ja töillä. He palvele-

vat paloviinajumalaa ja huoruuden jumalaa, he palvelevat kaupan eli ahneuden jumalaa ja kirousjumalaa, he palvelevat ukkosen jumalaa eli kiukkuu. Viha ja kateus ovat myös maalatut pakanoitten jumalien sekaan, niin myös kostonhimo ja hengellinen viha, joka vaikuttaa, että pakanatjanoavat kristittyjen verta. Kaikki turkit ja pakanat ovat salaisesti ja sisimmästään ilkeät, vihamieliset ja katkerat kristityille. Ja koska tämän maailman jumala on sokaissut uskottomain mielet, että he uskovat valheita, niin on turkeilla se usko, että heidän jumalansa on oikea Jumala. Niin myös pakanoilla on se usko, että heidän jumalansa, nimittäin huoruuden jumalatar, paloviinajumala, kauppajumala ym. ovat oikea Jumala.

Mutta Israelin Jumala eli kristittyin Jumala on pakanoille täysin tuntematon. Ja koska tässä ympärillä on sekä turkkeja että pakanoita, mutta melko harvat kristityt, niin ei voi olla niin ihmeellinen, että nämä pakanat ylönkatsovat kristityitä ja kutsuvat heitä kristityiksi koiriksi, niin kuin myös näitten pakanoitten on vihattava ja kirottava kristityitä saatanan roskaväkenä, jotka ylönkatsovat tämän maailman jumalia.

Sata vuotta Kristuksen kuoleman jälkeen kutsuttiin kristillisyyttä hirveäksi haaveiluksi. Ja vielä tänään täytyy (heidän) pitää kristillisyyttä hirveänä haaveiluna. Ja koska pakanat pitävät itse nsä oikean Jumalan palvelijoina se on, oikeina luterilaisina, niin täytyy kristittyjen olla haaveilijat, kerettiläiset ja jesuiitat, eli väärät profeetat, jotka pitäisi ajaa pois maasta, eli piestä ja tappa. Ja koskapa pakanat palvelevat tämän maa-

ilman jumalaa vilpittömyydellä, sekä sanoilla että teoilla, niin ei heitä voi kutsua ulkokullatuiksi. Sitä vastoin on kaikkien turkkien ja pakanoitten sokeassa järjessä semmoinen vakuutus, että kristityt ovat ulkokullatut, koska he eivät niin julkisesti saata pilkata Jumalaa kuin pakanat tekevät.

Kun pakanat katsovat ylen ja pilkkaavat kristillisyyttä ja pitävät sitä riettaan työnä, niin eivät kristityt voi tehdä sitä samaa, ja sen tähden pakanat kutsuvat kristityitä ulkokullatuiksi, haaveilijoiksi ja villihengiksi. Semmoiseksi on perkele maalannut elävän kristillisyyden kaikkina aikoina, että hänen uskolisten seuralaistensa on uskottava itsensä oikeiksi luterilaisiksi ja Jumalan lähimmiksi ystäviksi.

Jos ei perkele olisi uskottanut turkeille ja pakanoille, että heillä on oikea, autuaaksitekevä usko, niin he kyllä paremmin tutkisivat kristillisyyden perustuksia. He joutuisivat epäilykseen, onko turkkien ja pakanoitten kristillisyyys se oikea kristillisyyys. Mutta perkele pitää kyllä siitä murheen, että hänen uskolliset palvelijansa eivät joutuisi mihinkään tarpeettomaan mietiskelyyn, eli epäilykseen autuudestaan. Heitä pidettäisiin hulluina, jos he alkaisivat mietiskellä, kuten Luther mietiskeli.

Niin siis ajattelevat pakanat, että kristityt ovat saatanan roskaväkeä, jotka eivät anna kunniallisille ihmisille oman tunnon rauhaa. Kristittyjen katsotaan myös olevan hengellisesti ylpeät, koska he tuomitsevat pakanoita. Heidän mielestään ei kristityillä ole mitään valtaa tuomita maailmaa. Niin kuin perkele ei milloinkaan saata tunnustaa, että Jumala

on oikea tuomari, niin eivät myöskään riettaan uskolliset seuralaiset saata tunnustaa, että kristityt ovat oikeudenmukaiset tuomioissaan.

Mitä lopulta tulee vertaukseen vaimosta, joka otti vähäisen hapatusta ja sekoitti koko taikinaan, niin on meidän Vapahtajamme tahtonut sen kautta selvittää kristillisyyden luonnetta, että se haluaa levittäytyä. Kristillisuus on nimittäin tarttuva aine, joka levittäytyy enemmän ja enemmän. Mutta tämän tartunnan kanssa on niin kuin muittenkin tarttuvien tautien kanssa, että yksi osa saattaa varjeltua tartunnasta, erikoisesti ne, jotka ovat saastuneet perkeleellisistä myrkkyseläyksistä, niin kuin ahneudesta ja hengellisestä vihasta, heihin ei voi kristillisuus tarttua, koska käärmeen myrky suojelee heitä kristillisestä tartunnasta. Erityisesti on se kirottu perkeleen juoma, paloviina, yksi hyvä aine hengellistä tartuntaa vastaan.

Se on myös vastaansanomaton totuus, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa. Mutta nämä sanat on apostoli kirjoittanut kristityille, sen tähden hän myös kehottaa heitä puhdistamaan pois vanhan hapatuksen, joka on se vanha synnin saastaisuus. Jos se saa levitä kristittyjen joukossa, niin se turmelee koko kristillisyyden.

Nyt pitäisi siis niiden harvojen sielujen, joilla on tosi kysymyksessä kristillisyytensä kanssa, ensin puhdistaa vanha hapatus, joka vieläkin saattaa riippua heidän sydämessään, ja sitten pitää pääsiäistä puhtauden ja totuuden happamattomassa taikinassa. Jos penseys saa ottaa vallan kristittyjen sydämissä, niin heistä tulee pian mykät koirat, jotka ei-

vät hauku mitään. Sitten tulee maailman kaltaisuus, valvomattomuus sydämensä ylitse, joka lopulta ilmoittaa itsensä sanoissa ja töissä.

Perkeleellä on tarkka katse. Niin kuin muut kotkat, hän näkee nokihiukkasen kristittyjen silmissä, ja tätä hiukasta hän katsoo suurennuslasilla. Jos hän saa pienenkin syyn kristittyjen päälle, niin hän on heti valmis esiintymään syyttäjänä heitä kohtaan ja sanomaan: "Minä olen kunniallinen ja oikeamielinen mies. En tiedä mitään kanssani. Omatuntoni on puhdas kuin kulta. Mutta minä ja ystäväni emme saa mitään omantunnonrauhaa näiltä kristityiltä koirilta. En halua olla missään tekemisissä heidän kanssaan, mutta omantunnon rauha pitää minun saada talossani. Sen tähden täytyy minun kantaa heidän päälleen tuomioistuimen edessä. Heidän pitää saaman vastata julkeutensa tähden."

Ei ole perusteetonta, että perkelettä kutsutaan Jumalan lasten syyttäjäksi (joka syyttää heitä) yötä ja päivää. Mutta meidän pitää toivoa, että kristittyjen Jumala, jolla on isän sydän, mielummin ottaa itse päällensä kristittyjen viat ja puutokset, niin kuin hän on antanut perkeleen käsitellä omaa Poikaansa kuten ryöväriä. Hän on myös se, nimittäin se suuri Sovittaja, joka joutuu kärsimään niitten vikojen takia, joita kristityt varomattomuudessaan tekevät, ja sen tähden täytyy heidän lakkaamatta ruukoilla: "Herra, älä tuomitse palvelijaasi, sillä sinun edessäsi ei yksikään elävä ole vanhurskas. (Amen.)"

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Aunon kokoelma. III-postilla

Opetuslapset Emmauksen tiellä tulit tuntemaan Jesusta eläväksi leivän murtamisesta, mutta ei Hän pysynyt kauvan heidän silmiensä edessä. Ja he sanoit keskenänsä: “Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän selitti meille kirjoituksia, ja emme tuntenneet Häntä?”

Tämä asia on tapahtunut ei ainoastansa niille opetuslapsille, jotka olit Emmauksen tiellä, vaan muille murheellisille sieluille esimerkiksi, kuinka tompellit ja hitaat sydäimestä he ovat uskomaan, mitä Jumalan elävä sana eteen asettaa Kristuksen kärsimisestä. Sillä vaikka nämät opetuslapset olit lukeeet paljon Kristuksen kärsimisestä, ei he vielä ymmärtäneet tätä salaisuutta, kuinka Jesus Jumalan Poika piti kärsimän helvetin tuskaa ja vaivaa syntisten lunastukseksi.

Ja sama ymmärtämättömyys vaivaa vielä muita opetuslapsia, vaikka he ovat käyneet Jesuksen koulussa. Koska he lukevat Jesuksen kärsimisestä, saavat he usein huomata, että he ovat tompellit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat, evankelistat ja apostolit ovat Hänestä kirjoittaneet. Sillä vaikka he sen kuulevat, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän, ei he kuitenkaan saata niin elävällä tunnolla käsittää korkeuden, leveyden ja pituuden Jumalan rakkaudesta, ennen kuin he tulevat tuntemaan Häntä eläväksi sydämissään.

Valitettavasti täytyy moni herännyt ihminen valittaa hitauttansa uskomaan, mitä profeetat, evankelistat ja apostolit ovat kirjoittaneet Kristuksen kärsimi-

sestä. Sillä keviästi he uskovat, mitä on kirjoitettu Hänen Jumalallisesta voimastans luonnon ja armon valtakunnassa; keviästi he uskovat, että (Hän) on luonut meitä ja antanut meille hengen ja kaikki, mitä me hengen ylöspitämiseksi tarvitsemme. Mutta että Hän, joka on Jumala ja itse Luoja, on kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan jumalattomien lasten tähden, sitä ei usko yksikään mailman viisas, ei yksikään joka omalta vanhurskaudelta hallitaan, ei yksikään luonnosta siviä, ei yksikään herännyt ihminen, jonka sydän ei ole palava, niin kuin opetuslasten sydän Emmauksen tiellä, koska Jumalan sana heille selittää. Ja vielä sittekin, vaikka heidän sydämensä tulee palavaksi, koska se Ristiinlittu Henkensä voimalla antaa heille oikian ymmärryksen, ovat heidän silmänsä pidetyt, ettei he saata tuta Häntä siksi, ennen kuin joskus leivän murtamisesta, eli haavainsa osoittamisesta.

Opetuslapset Emmauksen tiellä tulit ensinnä palavaksi sydäimestä, koska se Tuntematon rupeis heille kirjoituksia selittämään Kristuksen kärsimisestä. Mutta heidän silmänsä olit pidetyt, ettei he Häntä tuntenneet; vasta silloin, koska Hän rupeis heidän kanssansa syömään, aukenit heidän silmänsä, ja leivän murtamisesta tulit he Häntä tuntemaan. Visimmästi on leivän murtaminen, joka tapahtuu Herran Ehtoollisessa, se on yksi välikappale, jonka kautta se ristiinlittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas aukaisee niitten murheellisten ja epäileväisten opetuslasten silmät, että he tulevat tuntemaan Häntä ja Hänen verensä voimaa, jos he tarkasti ja ylövalaistuilla silmillä katselevat Hänen

päällensä. Mutta heidän silmänsä ovat usein niin pidetyt murheen ja epäilyksen tähden, että heidän täytyy valittaa hitauttansa uskomaan, vaikka heidän sydämensä tulevat palavaksi Emmauksen tiellä, koska kirjoitukset Kristuksen kärsimisestä oikein selitetään.

Mutta yhtä hyvin tahtoo epäusko usein tehdä heidän silmänsä niin sokiaksi, ettei he tunne Jesusta elävällä tunnolla ennen kuin joskus leivän murtamisesta. Vieläpä ne, jotka käyvät Herran Ehtoollisella Juudaan tavalla, semmoiset ei epäile koskaan, heillä on niin vahva usko Vapahtajan päälle, ja sanovat, ettei Vapahtaja kuole koskaan heidän sydämistensä. Mutta ne murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä kaipaavat Jesuksen armollista läsnäolentoa. Heidän Vapahtajansa oli kuollut. Ei he jaksaneet enää uskoa, että Jesus tulee heidän tykönsä tuonelasta. Ja semmoiset opetuslapset ei saata niin keviästi uskoa, että Jesus on vielä elämässä, ennen kuin Hän ilmoittaa itsensä, ja opetuslapset tulevat Häntä tuntemaan elävällä tunnolla leivän murtamisesta.

Valitettavasti tulevat suruttomat rippivieraat Emmauksen kylään aivan katumattomalla sydämellä, ilman murhetta. Ei he puhukaan keskenänsä siitä ristiinnaulitusta Jesuksesta Nazareuksesta, joka oli väkevä profeetta Jumalan ja ihmisten edessä, vaan suruttomat rippivieraat puhuvat merestä, maasta ja ilmasta, kaupasta ja maanpruukista, he puhuvat lehmistä ja lampaista, ja hevoisista on suurempi muret kuin Vapahtajasta. Ja koska semmoiset kostuvat Emmauksen kylään, katsovat he karsaasti sen päälle, joka heille on selittänyt kir-

joituksia Kristuksen kärsimisestä. Ei he sano hänelle: ”Ole meidän kanssamme, sillä päivä on laskenut”, vaan he sanovat pikemmin: ”Semmoinen Raamatun selitys tekee ihmiset hulluksi. Emme viihtä kuulla semmoisia. Meillä on järki. Emme tarvitse sen parempaa selitystä, kuin me itse hyvin ymmärrämme.”

Mutta murheelliset opetuslapset, joidenka sydämet tulevat palavaksi, koska se tuntematon vieras selittää heille kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, ne rukoilevat Häntä: ”Ole meidän kanssamme, sillä päivä on laskenut.” Ja semmoiset opetuslapset katsovat tarkasti Hänen päällensä, koska Hän ottaa leivän ja kiittää. Ne tulevat viimein tuntemaan Häntä leivän murtamisesta.

Jospa nyt kaikki murheelliset opetuslapset, jotka puhuvat keskenänsä siitä ristiinnaulitusta Jesuksesta Nazareuksesta, tulisit tuntemaan Häntä leivän murtamisesta. Sillä ei mailman lapset saa Häntä nähdä koskaan Hänen ylösnousemisensa jälkeen, vaan ainoastansa murheelliset, katuvaiset ja mailmalta ylönkatsotut, joilla ei ole mikään turva mailmassa, ne saavat Häntä nähdä ylösnousneeksi. Kuule siis sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi Luk. 24:13-35

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman, kuinka se ristiinnaulittu Jesus Nazareus ilmoittaa itsensä murheellisille opetuslapsille Emmauksen tiellä. Ensiksi,

minkä tähden murheelliset opetuslapset ei tunne Häntä kirjoitusten selityksestä? Toiseksi, minkä tähden he rupeevat Häntä rakastamaan, vaikka Hän on heille tuntematon? Kolmanneksi, minkä tähden he leivän murtamisesta erinomattain tuntevat Häntä? Meidän toivomme on, että murheelliset opetuslapset tulevat tuntemaan sitä ristiinnaulittua Jesusta Nazarenusta eläväksi, koska he kostuvat Emmauksen kylään. Amen.

1. Murheelliset opetuslapset ei mahda tuta sitä Ristiinnaulittua ainoastans kirjoitusten selityksestä, sillä heidän silmänsä ovat niin pidetyt eli murheelta peitetyt, ettei he saata tuta Häntä siksi. Se Tuntematon, joka selittää heille kirjoituksia siitä ristiinnaulitusta Jesuksesta on vissimmästi yksi hauska kumppani, mutta ei he vielä siitä tunne, että se on itse Jesus, joka heille selittää kirjoituksia. Ja kyllä he tarvitsevat vielä kuulla Raamatun selityksiä Kristuksen kärsimisestä, sillä vaikka he ovat ennen lukeneet niitä Raamatun selityksiä ja kuulleet monta paikkaa Raamatusta Kristuksen kärsimisestä, ei he ole niitä kirjoituksia ymmärtäneet ennen kuin he hengellisessä murheessa rupeisit kaipaamaan sitä Ristiinnaulittua, joka oli kuollut.

Niin kauvan kuin opetuslapset ovat kuollessa uskossa, ovat he tyhmit ja ymmärtämättömät. Ei he ymmärrä paljon mitään Raamatusta, vaikka he ovat olevanansa viisaat. He luulevat, että he ymmärtävät oikein, mutta ei he ymmärrä muuta kuin väärin kaikki, mitä he lukevat. Rietas selittää heille kirjoituksia nurin. Mutta niin pian kuin kuollut usko loppuu, ja raskas hengellinen muret tu-

lee, silloin kaipaavat he Jesusta. Ja silloin on yksi oikia Raamatun selittäjä tarpeellinen ja hauska kumppani, vaikka kuinka tuntematon hän olis. Se on, sanon minä, hauska kumppani yhdelle murheelliselle Jesuksen opetuslapselle, joka hänelle selittää kirjoituksia Emmauksen tiellä, sillä sen selityksen kautta ylösvalaistaan se sokia ja pimiä järki, joka ennen luonnollisessa tilassa ei ymmärtänyt muuta kuin maallisia.

Sen saman selityksen kautta tulee murheellisten opetuslasten sydän palavaksi, he rupeevat rakastamaan sitä tuntemointa kirjoitusten selittäjää, ja ei he enää tahdo erkaantua hänestä. Mutta se raskas muret tekee heitä niin sokiaksi, ettei he tunne, kuka se on, joka heille selittää kirjoituksia. Ja epäusko on niin suuri, ettei he tunne ollenkaan sitä Ristiinnaulittua, vaikka Hän vaeltaa heidän kanssansa tiellä.

Katso nyt, murheellinen sielu, mikä se on, joka pitää sinun silmästi, ettet saata tuta Häntä eläväksi. Se on epäily, se on epäusko, joka pitää sinun silmästi. Se on oma järki, joka sanoo: "Ei saata Jesus enää eläväksi tulla. Se Ristiinnaulittu on kuollut ja mennyt niin kauvas tuonelaan, ettei Hän kuule enää minun rukouksiani. Ja me luulimme hänen siksi, kuin Israelin piti lunastaman." Niin puhuvat murheelliset ja epäileväiset. Me luulimme, että Jesus, se väkevä profeetta, piti lunastaman meitä ja vihollisten vallan alta pelastaman. Mutta nyt emme saata enää hänen päällensä uskoa, koska hän on kuollut, ja niin kauvas koitunut tuonelaan, ettemme saa enää häntä nähdä, emme saa enää hänen armonsa voimaa tuta,

emme saa olla hänen kanssansa Israelin eli Messiaksen valtakunnassa. Ja kukas pitää nyt lunastaman meitä vihollisten vallan alta, koska Jesus on kuollut. Meidän täytyy nyt olla ilman Vapahtajata, ja viholliset tappavat ainaski meidän sielujamme, emme tule enää koskaan Jumalan valtakuntaan.

Näitä epäilyksen ajatuksia lykkää rietas usein katuvaisten ja murheellisten opetuslasten mieleen, koska he ovat vaeltamassa siitä suuresta turmeluksen kaupungista Emmauksen kylään, kussa he etsivät yksinäisyyttä, kussa he saisit rauhassa arvella jotakin siitä Ristiinnaulitusta, jonka he luulevat olevan niin kaukana, ettei he saa Häntä nähdä enää. Ja vaikka nyt Jesus vaeltaa niiden keskellä, jotka ovat suuressa murheessa ja epäilyksessä Vapahtajan kuoleman tähden, ovat kuitenkin heidän silmänsä pidetyt, ettei he tunne Häntä.

Tämä katuvaisten ja murheellisten opetuslasten suuri sokeus tulee siitä, että he ovat niin tomppelit ja hitaat uskomaan, mitä profeetat ovat kirjoittaneet Kristuksen kärsimisestä. He ovat kyllä monta kertaa lukeneet profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, mutta ei he ole sitä ymmärtäneet. Ei he ole uskoneet, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän syntisten tähden, ja sitte menemän Hänen kunniaansa.

He ovat kuolleessa uskossa luulleet, että he tulevat Hänen kauttansa autuaaksi, mutta ei het ole sitä uskoneet, että Hänen täytyi kärsiä helvetin tuskan ja vaivan jumalattomain lastensa tähden. Ei ole ennen suruttomuuden tilassa, sanon minä, ei ole heillä ollut niin elävä synnin tunto, että he olisit

tunteneet sen tarpeelliseksi, että Kristuksen täytyi kuolla jumalattomain lasten tähden, jotka kauhistavaisen elämänsä kautta ovat saattaneet vanhempansa harmajat hiukset murheella hautoaan, niin että taivaallinen Vanhin on täytynyt kuolla murheesta.

Mutta vielä murheellisessa ja katumuksen tilassa ovat he niin taitamattomat, ettei he tunne itsensä niin suureksi syntiseksi, että he ovat syökseneet Häntä helvettiin. Ei he sitä tunne ennen kuin Hän itse selittää heille kirjoituksia. Sitte vasta rupesivat he uskomaan, että Kristuksen täytyi kaikkia näitä kärsiä jumalattomain lastensa tähden.

2. Minkä tähden murheelliset opetuslapset rupeavat rakastamaan sitä tuntematointa miestä, joka heille selittää kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä? Kyllä oli Vapahtaja ennen jo selittänyt näille opetuslapsille profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, mutta ei he silloin vihtineet kuolla semmoisia Raamatun selityksiä, sillä he olit silloin synnin unessa. Ei he silloin ymmärtäneet ollenkaan tarpeelliseksi Kristuksen kärsimistä. Pietari vielä suuttui Vapahtajalle, koska Hän rupeis puhumaan kuolemastansa.

Ja niin on joka surutoin ihminen. Koska puhutaan Kristuksen kärsimisestä, niin hän ajattelee, ettei se ole tarpeellinen, että Kristuksen pitää kuoleman. Erinomattain armonvarkaavat suuttuvat, jos joku tahtoo heille sanoa, että Vapahtajan pitää kuoleman pois heidän tunnustans, ja että (heidän) pitää mistantaman Jesusta, niin he sanovat: "Emme luovu Hänestä, vaikka mitä tekisitte." Ja niin oli myös Pietarin usko ennen (hä-

nen) lankeemustansa, ettei hän erkane Jesuksesta, vaikka vielä kuolis. Niin kuin Pietari silloin ei vihtinyt kuulla Jeesuksen kuolemasta ja kärsimisestä mitään, niin ei muutkaan armonvarkaavat vihti kuulla, että heidän Vapahtajansa pitää kuoleman, ja että heidän täytyy erkaantua siitä vapahtajasta, jonka päälle he väärällä luottamisella nojaavat.

Ja koska armonvarkaille sanotaan: "Teidän pitää itkemän ja parkuman", niin he sanovat: "Minkä tähden meidän pitää itkemän? Emme me Vapahtajasta erkane." Mutta ehkä nyt armonvarkaavat ei vihti kuulla mitään Kristuksen kärsimisestä, kyllä tulee kerran se aika, että he kuuntelisivat mielellään profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, koska omatunto herää. Ja olis heille tarpeellinen kyllä, että se vapahtaja, jonka päälle he katumattomalla sydämellä uskovat, kuolis, että he tulisit murheelliseksi, että he rupeisit itkemään ja parkumaan. Silloin taitais se mies olla tarpeellinen, joka rupeis heille niin selittämään profeettain kirjoituksia, että sydän tulis palavaksi. Ja vissimmästi täytyy heidän ruveta rakastamaan sitä tuntematointa miestä, joka selittää heille kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä. Sillä murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja armoa kaipaavaisille menevät kaikki ne profeettain kirjoitukset Kristuksen kärsimisestä makiaan, koska sydän sen kaltaisten selitysten kautta tulee palavaksi.

Silloin he rupeevat rakastamaan sitä, joka heille oikein selittää Jumalan sanaa, että se tulee eläväksi, ja palavaksi saattaa sydämen. Silloin alkavat he rukoilemaan: "Ole meidän kanssamme, sillä ehto joutuu ja päivä on laskenut."

Rukoilkaat nyt, te murheelliset opetuslapset Emmauksen tiellä, että se tuntematoin, se suuri Raamatun selittäjä avais teidän ymmärryksenne niin kauvan kuin olette vielä tiellä, ja koska te tulette likemmäksi kylää, johon te olette vaeltamassa, niin rukoilkaat sitä tuntematointa, ja vaatikaat häntä seuraamaan kylään sanoen: "Ole meidän kanssamme, sinä suuri ja hengellinen kirjoituksen selittäjä, ja tee meille oikein kirkaaksi profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä, että me kuulisimme, että me ymmärtäisimme, että me käsittäisimme, että me viimein tuntisimme meidän sydämissämme tämän painavan totuuden, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän ja kunniaans sisälle menemän. Ole meidän kanssamme, rakas Vapahtaja, sillä päivä on laskemassa ja ehto joutuu.

Älä anna murheellisia ja katuvaisia opetuslapsia mennä ilman sinutta siihen kylään. Älä jätä näitä raukkoja yksistään tien päälle, vaan seuraa heitä kylään, että he tulisit viimein tuntemaan sinua eläväksi ja sinun autuaaksi tekeväistä voimaas sydämissäns ennen kuin he kuolevat murheesta ja armon kaipauksesta. Ole meidän kanssamme, rakas kumppani, joka olet selittänyt meille kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä. Kukas tiesi, kuinka kauvan tämä armon aurinko vielä on ylhäällä. Pian taitaa nyt aurinko laskea ja elämän ehto joutuu. Niin kauvan kuin Hän vaeltaa teidän kanssanne tiellä, selittää Hän teille kirjoituksia, mutta jos Hän erkaantuu teiltä ennen kuin te tulette Emmauksen kylään, niin ette tule Häntä tuntemaan eläväksi. Rukoilkaat siis te murheelliset

opetuslapset, että se tuntematon Selittäjä tulis teidän kanssanne kylään. Ja vaatikaat Häntä tulemaan teidän kanssanne, sanoen: "Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja aurinko on laskenut."

3. Kuinkas nyt murheelliset opetuslapset tulevat tuntemaan Jesusta eläväksi? Vissimmästi ovat heidän sydämensä tulleet palavaksi, koska he kuulevat senkaltaisia selityksiä Kristuksen kärsimisestä, jotka käyvät sydämeen ja ylösheittävät rakkauden sitä miestä kohtaan, joka heille niitä Raamatun paikkoja selittää. Mutta ei he vielä tiedä, kuka se on, eikä het vielä usko, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on ylösnousnut. Mutta koska he tulevat kylään ja rupeevat siellä syömään, katsovat he tarkasti hänen päällensä, kuinka Hän vanhan tavan jälkeen ottaa leivän ja siunaa. Silloin aukenevat heidän silmänsä ja he tuntevat leivän murtamisesta, että se on itse Herra Jesus, joka siellä istuu. Mutta ei Hän kauan ole niin näkyväisellä muodolla heidän silmänsä edessä.

Mutta tämä Vapahtajan tunteminen leivän murtamisesta tapahtuu ainoastans murheellisille ja epäileväisille, jotka itkevät ja parkuvat kaipaissans Jesuksen armollista läsnäolentoa. Mutta suruttomille ja armonvarkaille ei ollenkaan tule Vapahtaja eläväksi. Ei Josefille eikä Nikodemukselle tule Jesus eläväksi, sillä het ovat siviät miehet. Ei ne tarvitse murheessa olla ja epäilyksessä Jesuksen kuoleman tähden. Ja ylimmäiset papit, fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat, jotka ovat Häntä vihanneet ja kantaneet maaherran edessä, että Hän on kansan häiritsijä ja väärä profeetta,

niille ei tule Jesus koskaan silmäin eteen. Eikä heillä ole koskaan halu, että heidän pitäis näkemän Jesusta elävänä, sillä jos Hän tulis heidän silmiensä eteen, niin he varsin tappaisit Hänen.

Mitäs nyt Jesuksen murheelliset opetuslapset ajattelevat, koska Jesus vaeltaa heidän kanssansa ja selittää heille kirjoituksia? Mitäs ne jälistäpäin arvelevat ne murheelliset Jesuksen opetuslapset, koska Jesus vaeltaa heidän kanssansa enemmän aikaa tuntemattomana kuin tuttavana. Ilmanki he jälistäpäin arvelevat keskenänsä: "Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän tiellä meitä puhutteli ja selitti meille kirjoitukset?"

Saapi kyllä moni Jesuksen opetuslapsi jälistäpäin ihmetellä tyhmyyttänsä ja uskottomuuttansa, ettei hän ennen ole saattanut tulla tuntemaan ylösnousemisen voimaa, vaikka niin paljon on hänelle selitetty Jumalan sanaa. Mutta niin tomppelit ja hitaat uskomaan näkyvät olevan muutamat opetuslapset, erinomattain semmoiset, jotka erkaantuvat muitten opetuslasten seurasta, ja menevät etsimään lohdutusta yksinäisyydessä. He ovat niin tomppelit ja hitaat uskomaan, että vaikka Jesus itse niin selittää heille kirjoituksia, että heidän sydämensä tulevat palavaksi, ei he vielä tunne ylösnousemisen voimaa, ennen kuin heidän silmänsä aukenevat leivän murtamisesta.

Hävetkää nyt tyhmyyttänne ja sokeuttanne, koska ette ole ennen jo tunteet ja uskoneet, että Jesus on totisesti ylösnousnut, vaikka niin paljon on selitetty Moseksen ja profeettain kirjoituksia Jesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja

ylösnousemisesta. Hävetkää nyt teidän sydämenne kankeutta uskomaan kaikkia niitä kuin profeetat puhuneet ovat. Hävetkää nyt, te epäileväiset ja sanokaat: "Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän tiellä meitä puhutelli, ja selitti meille kirjoitukset?"

Mutta nouskaat nyt pian ylös ja menkää julistamaan kaikille murheellisille sieluille, jotka ei ole nähneet. sitä Ristiinnaulittua ylösnousneeksi, ja jutelkaat niille, kuinka Jesus on teiltä tuttu leivän murtamisesta, jos he uskovat eli ei, niin jutelkaat kuitenkin heille, mitä teille on tapahtunut tiellä. Sillä muutamat ovat vielä niin suuressa epäuskossa, ettei he usko ollenkaan, että Jesus on ylösnoussut. Mutta jutelkaat kuitenkin, te Emmauksen kylän opetuslapset, jutelkaat niille muille murheellisille ja epäileväisille sieluille, että Jesus on teiltä tuttu leivän murtamisesta. Kukas tiesi syttyy heillekin joku elävän uskon kipinä sen muisteluksen kautta. Amen.

Alkuperäinen.

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 70

III-postilla

Ellen minä näe hänen käsissän-
sä naulain reikiä ja pistä sormiani naulain sijaan ja pistä käteni hänen kylkeensä, en minä usko.

Näin surkiassa epäilyksessä on Tuomas, yksi kahdestatoistakymmenestä Jeesuksen opetuslapsesta, joka kaksoiseksi kutsutaan. Hän oli niin uskoton niin kuin se seisoo Johanneksen Evanke-
liumin 20.luvussa ja 25. värssyssä, ettei hän tahtonut uskoa, että Jeesus oli noussut ylös kuolleista, vaikka kymmenen vierasta miestä todistit ja sanoit: “Me näimme Herran.” Tuomas on semmoinen mies, ettei hän tahdo uskoa ennen kuin hän pistää sormiansa naulain reikiin. Mutta kuka tiesi kuinka puhtaat sormet ovat Tuomaalla, koska hän aikoo pistää sormiansa Vapahtajan haavoihin. Minä pelkään, ettei Tuomaalla ole niin puhtaat sormet, että hän ilman häpeämättä saattaa sormiansa pistää.

Tuomas on sormillansa ennen jo kaivanut pirun paskaa ja vanhan Aatamin sontaa, ja sitten jälkeen, koska hän rupeis seuraamaan Vapahtajaa, on hän omanvanhurskauden rapakkojänkässä tahrannut itsensä, ja semmoisilla sonta-sormilla hän aikoo Vapahtajan haavoja kaivaa. Kuka tiesi, jos Tuomas tohtii semmoisia sormia pistää Vapahtajan haavoihin. Mutta ei Tuomaskaan saata muutoin tulla puhdistetuksi, ennen kuin hän pesee sormiansa Vapahtajan haavoissa eli veressä. Tuomas on muutoin nautain kaltainen, joka omanvanhurskauden tähden on vaipunut epäilyksen suohon, jossa hän nyt on tarpomassa, ja omanvanhurskaus on niin ras-

kauttanut hänen luontonsa, ettei hän pääse siitä ylös, ennen kuin joku tulee häntä piiskaamaan.

Tämä hengellinen nauta on niin la-
massa, ettei hänellä ole muuta kuin nahka ja luut sen huonon ruuan tähden, niin kuin naudat, ja ajattelee:” Tulloon nyt Taivaallinen Vanhin ja vetäköön meitä ylös tästä suosta, jos Hän meistä huolii!” Semmoinen hengellinen nauta oli Tuomas, joka ei tahtonut uskoa, vaikka kymmenen vierasta miestä todistit, että Vapahtaja oli ylösnoussut. Mitä nyt ihmiset tekevät nautan kanssa, koska hän makaa laiskana levässä, eikä nosta jal-
kaansa, eikä vuovaa ensinkään siitä ylösnousta? Ei ihmiset jaksa vetää semmoista laiskaa raatoa ylös, koska hän ei itse vuovaa ollenkaan, vaan heidän täytyy ruuskalla tätä laiskaa raatoa piiskata siihen asti, että hänen täytyy ruveta vuovaamaan. Ei suinkaan omavanhurskaus vähene ennen kuin se piiskataan ulos. Suuren tuskan ja vaivan kautta täytyy ihmisen sisälle mennä elämään.

Muut opetuslapset rupeisit tarjoamaan Tuomaalle armoa, koska he sanoit: “Me näimme Herran.” Mutta Tuomas ei uskonut ollenkaan, että Jeesus oli vielä elämässä. Ja niin sanovat kaikki, joita omavanhurskaus on painanut epäilykseen: “Ei Jumalan armo kuulu meille. Muille se on. Emme usko ennen kuin me näemme.” Mutta kuolleen uskon tunnustajat, kyllä ne uskovat, että ne pääsevät taivaaseen ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman muretta ja ilman vaivatta. Ja mikä on heidän uskoissa, joille rietas on antanut kaikki synnit anteeksi? Ei suinkaan synnit paina heitä kadotukseen, niin kuin epäile-

väiset sielut luulevat, että synnit painavat heitä kadotukseen.

Mutta ei epäileväiset sitä usko, että omavanhurskaus painaa heitä kadotukseen, vaan he luulevat, että synti painaa heitä kadotukseen. Mutta armonvargaat omistavat itsellensä armonlupauksia. He luulevat, että Jumala on heille armollinen, vaikka katumus ei ole koskaan tapahtunut. He luottavat sen päälle, että Vapahtaja on maksanut heidän syntiänsä, ettei heidän tarvitse enää katuakaan syntiänsä. Mutta opetuslasten esimerkki osoittaa, kuinka suuri epäusko makaa kätkeytyneenä sen kuolleen uskon alla. Ennen oli heillä niin vahva usko, että he aikoivat mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen tuli niin suuri epäusko, ettei he uskoneet ollenkaan muitten ihmisten todistuksia Vapahtajan ylösnousemisesta. Mistätuli tämä epäusko heille, vaikka ennen oli niin vahva usko Vapahtajan päälle? Se tuli siitä, että se entinen usko oli yksi kuollut usko. Heidän entinen uskonsa oli puukstavin jälkeen oikia, mutta se oli kuollut. Ei siinä ollut henkeä, eikä oikiata uskon hedelmätä. Sillä niillä oli kunnian pyyntö ja koston pyyntö ja maailman rakkaus. He luulit Vapahtajan kautta voittavansa maailman kunniaa ja herrautta.

Ja siinä kuolleessa uskossa makaa nyt koko maailma alaskaivettuna. Myös Lutheruksen seurakunnassa elävät ihmiset niin kuin pakanat. He juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, ja yhtä hyvin luottavat he Jumalan armon päälle. He sanovat: "Jumala on armollinen. Kyllä Hän antaa meille iankaikkisen elämän ja autuuden,

saati me uskomme." Ja kuka on antanut armonvarkaille niin vahvan uskon, että katumattomat huorat ja katumattomat varkaat pitää tuleman autuaaksi ilman surutta, ilman muretta ja ilman kääntymyksettä? Rietas ilmankin on antanut heille semmoisen vahvan uskon.

Ja suruttomat papit ovat vielä sen uskon vahvistaneet, koska he saarnaavat katumattomille niin kuin katuvaisille. He saarnaavat armonvarkaille niin kuin armoitetuille. He tietävät, että kirkko on täynnä armonvarkaita, eikä sen tähden hauku niitä. He valuttavat armoa sokian raukan suuhun. Ja vaikka koko seurakunta olis hengellisessä sokeudessa, sanovat he: "Rakkaat kristityt, rakkaat Jeesuksen ystävät, kyllä te tulette autuaaksi, ei teidän tarvitse niin suurta murhetta pitää teidän sielustanne. Jeesus on kaikki maksanut."

Koska hengelliset puoskarit panevat suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle, silloin pääsee rietas puoskimaan heidän sydämiänsä. Se tulee niin pehmiäksi, että käärmeen kyneleet vuotavat heidän silmistänsä ja kuolleen uskon liiva vuotaa eli valuu heidän suustansa, koska hengelliset puoskarit voitelevat heidän maksansa ja pernansa vuotavalla pirun paskalla ja antavat heille fariseusten vanhaa hapatusta pääsiäisleiväksi.

Silloin rupeavat uskon hedelmät näkymään, koska armonvargaat tulevat ulos kirkosta. Silloin rupeavat he kirkon seinän takana purkamaan kaikkia niitä makioita, joita he ovat kirkossa nielleet, nimittäin kuolleen uskon liivan siveyden siirapilla sekoitettuna. Ja anna minä sanon, mikä kuolleen uskon

hedelmä on. Se on juopumus, kirous, huoruus, varkaus, viinakauppa, koreus ja kateus, lakia käymiset ja tappelukset. Katso, semmoinen on nyt sen kuolleen uskon hedelmä!

Mutta ne ovat ilmankin sen tähden oikiat Lutheruksen uskovaiset. Ei ilmankaan niille ole koiran tauti tarttunut, jotka ovat jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana, ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana, uhraavat kirkossa ja varastavat kirkon takana, ovat raittiit kirkossa ja juopuneet kirkon takana. Juovat Herran verta kirkossa, mutta pirunpaskaa kirkon takana. Pitävät hengellistä kauppaa kirkossa ja viinakauppaa kirkon takana. Nämät kaikki ovat oikiat Lutheruksen uskovaiset.

Mutta katuvaiset sielut, jotka itkevät syntiänsä ja maksavat vääryytensä lähimmäiselle, lakkaavat juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta, net ovat villihenget. Mutta jotka pitävät viinakauppaa, net ovat viisaat, mutta net ovat hullut, jotka sen kaupan pois heittävät. Jotka tekevät jalka lapsia, net ovat viisaat ja tulevat heti kohta taivaan valtakuntaan, saati he pääsevät kirkkoon, mutta net ovat hullut, jotka semmoisia töitä katuvat.

Maailma on aina vihannut kristityitä. Pakanat ovat sanoneet, että kristillisyyden on yksi ihmeellinen taikaus, ja turkit kutsuvat kristityitä koiraksi. Juutalaiset, turkit ja pakanat vihaavat kristityitä ja kantavat heidän päällensä, että het ovat yksi kirottu joukko. He tahtovat maailmallisen lain kautta estää, ettei kristillisyyden pääsis levenemään. Erinomattain

ovat pakanat vihaiset kristittyin opettajalle, jonka he luulevat saattavan niin paljon pahennusta tehdä, että ihmiset luopuvat heidän vanhasta uskostansa ja rupeavat houaamaan. Ja koska vielä maailman herroilla on se usko, että kristillisyyden on vahingollinen valtakunnalle, niin olis tarpeellinen, että ne harvat sielut, jotka ovat kristillisyyden voimaa tunteneet sydämässään, huokaisit ja rukoilisit sitä suurta Ristinkantajata, jonka päälle ylimmäiset papit kannoit, että Hän oli kansan häiritsijä, että Hän antais meille voimaa kärsimään maailman lasten vihaa ja vainoa, jos se vanha lohikäärme rupeaa vanhan tapansa jälkeen oksentamaan ulos myrkyllisen liivansa sen vaimon päälle, jonka Johannes kuuli huutavan taivaassa syntymävaivassaan. Kuule armollinen Vapahtaja meidän huokauksemme ja katso armollisesti köyhän seurakuntas päälle, koska se vanha lohikäärme aukaisee veripunaisen kitansa pitäen suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Amen. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Johannes 20:19

Tämän päivän evankeliumissa annetaan meille yksi merkillinen esimerkki epäuskosta, josta meidän tulee vaarin ottaa, koska me Jumalan armon kautta otamme tutkinnoksi Tuomaan epäuskoa. 1: ksi Tuomaan usko ennen kuin Vapahtaja kuoli. 2: ksi Tuomaan usko Vapahtajan kuoleman jälkeen. 3: ksi Tuomaan usko Vapahtajan näkemisen jälkeen.

1: ksi. Tuomaan usko on vahva niin kauan kuin Tuomas uskoo sen Vapahta-

jan päälle, jonka kautta Tuomas luuli voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Ei Tuomas silloin epäile autuu des-tansa niin kauan kuin se maailman vapahtaja on elämässä, jonka kautta Tuomas pääsee rikastumaan ja maailman kunniaa voittamaan. Jos Tuomas ei tule maaherraksi, niin saattaa Tuomas tulla porvariksi Messiaksen valtakunnassa. Niin kauan kuin kuollut usko on Tuomaan pääkallossa, saattaa hän vielä tulla viinaporvariksi eli patruuniksi Messiaksen valtakunnassa. Sillä ei viinaporvarin virka ole huono virka niin kauan kuin viinakauppa menestyy.

Tuomas saattaa viinakaupalla voittaa sen verran rahaa, että hän ostaa itsellensä maata taivaan valtakunnassa. Ei hän epäile autuudestansa niin kauan kuin juomarit löytyvät, jotka panevat hänelle kaikki, mikä hengen takana on, vaikka vielä juomareitten vaimot ja lapset itkisit nälässä. Vaikka he vielä kantaisit hänen päällensä oikeuden edessä. Vaikka he kiroisit ja haukkuisit häntä. Ei hän vielä pelkää, että hänelle tulee omantunnon vaiva helvetissä, sillä ei hän ole tarjonnut viinaansa juomarille. Itsepä he ovat ostaneet. Ja syyttäköön itseänsä, jos he juopumuksen kautta tulevat köyhäksi ja traasuperkeleeksi.

Jos tulee yksi köyhä matkustavainen ja lankee polvillensa viinaporvarin edessä ja anoo kyyneleillä ja rukouksilla yhden pisaran siitä vuotavasta pirun paskasta sanoen: "Mulla on yksi surkia nälkä ja vilu, anna rakas Jeesuksen ystävä, yksi pisara siitä Jumalan siunauksesta, joka saattaa minun sieluni virvoittaa", niin on viinaporvari niin armollinen, että hän antaa, mitä juomari tahtoo.

Juomari on taas niin rakas viinaporvarille, että hän riisuu rukan päältänsä ja lahjoittaa sen viinaporvarille. Mutta Tuomas ei epäile ollenkaan autuudestansa, niin kauan kuin kuollut usko vahvistaa häntä helvettiä vastaan. Vaikka hän pitäis huoria ja tekis jalkalapsia, ja vannois vielä oikeuden edessä, ettei net ole hänen, sillä rietas antaa huorimiehille sen uskon, että huoruus on rakkaus. Ja huorat myös ovat kristityt, vaikka he kaatavat kusikiuluja Vapahtajan morsiamen piikain päälle. Varkaat myös uskovat Vapahtajan päälle ja luulevat, ettei heille käy pahemmin kuin muille.

Ja niitten huorain, varkaitten ja viinaporvareitten usko on niin vahva, ettei he epäile yhtenäkkään päivänä autuudestansa. Heillä on siis paljon vahvempi usko kuin perkeleillä. Sillä perkeleet myös uskovat, mutta he vapisevat. Mutta siviät huorat ei vapise koskaan, eikä rehelliset varkaat, taikka raittiit juomarit eli kunnialliset viinaporvarit. Ei he vapise muuta kuin vihasta, koska käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, ja käärmeen myrkky rupeaa vuotamaan maksasta ja pernasta. Silloin muutamat koirankuonolaiset vapisevat.

Mutta Tuomaan usko on vielä vahvempi kuin pahta, koska hän käypi maailman koulussa ja tulee papiksi. Siinä hän saarnaa niin suloisesti, että hän itkee yksin, jos vielä koko seurakunta naurais. Hän on siinä kuollessa uskossa paras keiturin paimen. Välistä hän voitelee kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, ja kuolleen uskon liiva vuotaa hänen suustansa, ja omanvanhurskaiden räkä tippuu hänen nokastansa. Koska hän rupeaa heroittamaan keiturin sy-

däntä suloisella keiturin äänellä, laskevat he maitonsa.

Mutta rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin. Hän katsoo nimittäin keiturit lampaaksi, ja lampaat ovat hänen sokiassa mielessänsä niin kuin hukan penikat. Ylimmäiset papit ja kirjanopineet kannoit Vapahtajan päälle, että Hän oli kansan häiritsijä ja väärä profeetta. Rietas oli antanut heille sen vakuutuksen, että Vapahtaja oli liitossa perkeleen kanssa. He luulit, että kristillisuus oli riettaan hengen vaikutus ja yksi saatanan oppi.

Vihollinen oli antanut heille kirkaat silmät näkemään paljon vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämässä. Ja se sama silmän kirkaus näkemään vikoja kristittyin elämässä tahtoo vielä nytkin seurata tämän aikaisia herroja ja kunniallisia talonpoikia. Koska seurakunta on ollut hengellisessä sokeudessa, silloin ovat he kiittäneet seurakuntaa ja sanoneet: “Hyvät kristityt kaikki.” Koska joku heräys on tapahtunut yhdessä seurakunnassa, silloin ovat he valittaneet, että yksi ihmeellinen taikaus on tullut seurakunnan ihmisille. Yksi kansan häiritsijä on sekoittanut kansaa väärällä opilla.

Koska seurakunnan ihmiset riitelit laissa, ei yksikään herra eli talonpoika moittinut sitä. Ei yksikään pappi valittanut siihen aikaan, että sen eli sen seurakunnan ihmiset elävät riidassa ja eripuraisuudessa. Mutta jos ihmiset yhdessä seurakunnassa rupeavat sovittamaan kaikki riidat ja eripuraisuudet keskenänsä, silloin sanovat kaikki herrat ja kunnialliset talonpojat: “Tässä seurakunnassa on yksi hirvuminen riita ja eripu-

raisuus. Ei saa kunnialliset ihmiset enää rauhaa kirkkotien päällä.”

Koska seurakunnan pappi oli juomari, silloin oli kaikkien herrain ja viinaporvarien omatunto rauhassa. Ei yksikään kantanut hänen päällensä, että hän sekoitti kansaa. Mutta koska pappi saarnaa viinaa ja juopumusta vastaan, silloin valittavat kaikki herrat ja kunnialliset talonpojat: “Tämä pappi sekoittaa kansaa väärällä opilla, sillä ihmiset tulevat niin hulluksi, että he lakkaavat viinaa juomasta, kiroamasta ja tappelemasta ja lakia käymästä. Huorat ja varkaat tulevat niin hulluksi, että he tunustavat syntiänsä ja rupeavat kutumaan. Varkaat tulevat niin hulluksi, että he kantavat varastettua kalua takaisin, ja maksavat vääryyden ilman laitta.

Ilmankin on joku noita nostanut manalaisia heidän päällensä ja on noituidellansa pannut varkaita viemään varastettua kalua takaisin. Juomarit tulevat myös niin hulluksi, että he heittävät pois juopumuksen ja menevät raittiuden seuraan. Siitä tulee viinaporvarille levoton omatunto ja paha mieli. Herrat ja kunnialliset viinaporvarit häätyvät kantamaan sen kansanhäiritsijän päälle, joka semmoisen sekoituksen on matkaan saattanut seurakunnassa. Ennen oli seurakunnassa oikia Lutheruksen usko, koska ihmiset joit paloviinaa, tappelit, kiroisit ja teit huoruutta, varastit kruunua ja kävit lakia.

Mutta nyt on yksi väärä oppi tullut seurakuntaan, koska ihmiset ovat tulleet niin hulluiksi, että katuvat syntiänsä, parantavat entisiä vikoja ja puhuvat kristillisyydestä. Ja manaavat vielä herroja parannusta tekemään. Mutta herrat

ja muutamat kunnialliset talonpojat ovat niin siviästi eläneet, ettei he tarvitse yhtään parannusta tehdä. Ja sen tähden heidän täytyy kantaa sen kansanhäiritäjän päälle, jonka he luulevat syypääksi tähän sekoitukseen. Ei ne saa omantunnon rauhaa ennen kuin he maailman lain voimalla pääsevät estämään ja pois maasta hävittämään sitä vahingollista eriseuraa, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

2:ksi. Me olemme nyt nähneet, ettei Tuomas epäile ollenkaan autuudestaan, niin kauan kuin se maailman vapahtaja on elämässä, jonka kautta hän luuli voittavansa maailman tavaran ja kunnian. Eikä muutkaan saata epäillä autuudestaan, niin kauan kuin he uskovat sen vapahtajan päälle, joka heidän rapavatsansa täyttää. Eli niin kauan kuin ihmisellä on se usko, että hän Vapahtajan kautta voittaa ainoastansa sitä maallista siunausta, niin kauan on hänen uskonsa kuollut. Mutta niin pian kuin se maallinen vapahtaja kuolee, tulee Tuomalle suru ja murhe siitä, ettei hän enää saata luottaa sen vapahtajan päälle, joka on kuollut; sillä niin pian kuin tunto herää, tuntee ihminen, ettei maailma enää auta häntä, silloin rupeaa hän kaipaamaan Vapahtajaa, koska Hän on poissa. Suruttomuuden tilassa on ihmisellä niin vahva usko, ettei hän epäile ollenkaan autuudestaan. Ja kuinkapa hän silloin taitaa epäillä, koska hänen vapahtajansa on maailmassa? Hänen ainoa tavaransa on maailmassa. Paras ilo ja huvitus on maailmassa.

Eihän ihminen suruttomuuden tilassa pidä murhetta sielun autuudesta, vaan ainoastansa ruumiin huvituksesta.

Mutta koska tunto herää, rupeaa hän kaipaamaan sitä hengellistä hyvyyttä, jota hän suruttomuudessaan on haaskannut ja halpana pitänyt. Mutta silloin on se vapahtaja kuollut, jonka päälle hän ennen on luottanut. Ja sitä hengellistä Vapahtajaa hän ei ole tuntenut. Mistä hän nyt ottaa Vapahtajan, koska maailma on hänet hyljännyt, ja synnit painavat häntä kadotukseen. Omavanhurskaus nousee päähän ja luonnollinen järki sanoo: "Joka on kuollut, se on kuollut. Ei se nouse ylös enää, koska minun Vapahtajani on kuollut syntein tähden ja haudattu kuolleen uskon haudassa. Ei se tule enää eläväksi minun tunnossani ja minun silmäini eteen, ja minun täytyy mennä kadotukseen. Ei auta enää vuovatakaan."

Niin päättää nyt luonnollinen järki, koska tunto on herännyt. Ja Tuomas, joka ennen suruttomuudessa oli niin vahva uskossansa, ettei hän koskaan epäillyt autuudestaan, makaa nyt heräyksen jälkeen niin kuin nauti epäilyksen suossa ja ajattelee: "Tulkoon nyt taivaallinen Vanhin vetämään minua ylös, jos Hän minusta huolii." Mitäs pitää tehtävän semmoisen nautan kanssa, joka makaa levässä, eikä huoli ollenkaan nostetuksi tulla?

Se pitää piiskattaman rautaisella ruuskalla, piiskata, piiskata siihen asti, että hänen täytyy ruveta vuovaamaan, pyrkimään, ylösryöstämään¹ huutamaan ja kolkuttamaan. Jos sinä, epäileväinen Tuomas, olisit suuressa hengellisessä hädässä, niin sinun täytyis huutaa niin surkiolla äänellä, että ääni kuuluis helvetin syvyydestä taivaaseen. Mutta ei taida sulla olla oikia hätä, koska sinä

mukittelet ja sanoit: “Ellen minä pistä sormiani naulain reikiin, en minä usko.” Onpa hänellä ennen ollut vahva usko. Ethän sinä ennen ollut suruttomuuden tilassa epäilyksessä sinun sielus autuudesta. Silloin sinä olet varastanut ja uskonut, sinä olet huorin tehnyt ja uskonut, että Jumala on armollinen. Sinä olet kironnut ja uskonut, tapellut ja uskonut, juopunut ja uskonut, nauranut ja uskonut. Sinä olet ennen pilkanut Vanhimman kyöneleitä ja uskonut. Kyllä silloin oli helppo uskoa, koska rietas oli sinulle armollinen. Mutta koska rietas on sinulle suuttunut, silloin et tahdo uskoa enää, että Jumala ottaa katuvaaisia perkeleitä vastaan.

3: ksi. Hengelliset puoskarit valuttavat sokian raukan suuhun sokeria ja siirappia, koska joku puoliherännyt ihminen tekee itsensä murheelliseksi. Hengelliset puoskarit pakkaavat kaikille pukeille ja sioille armoa ja sanovat: “Sinun pitää uskomon. Vapahtaja on ylönousut.” Mutta yksi epäileväinen Tuomas ei ota sitä armoa vastaan, jota Jeesuksen opetuslapset hänelle tarjoavat. Ei hän usko, mitä he ovat todistaneet Jeesuksen ylönousemisesta. Kuinka hän sitte uskois, jos suruttomat papit rupeisit häntä vakuuttamaan Jumalan armosta?

Mutta yksi herännyt ihminen, joka on epäilyksessä, ei ota armoa vastaan ihmisiltä. Sillä koska suruttomat kysyvät, oletko sinä anteeksi antaja, niin se merkitsee, että omavanhurskaus on vääntänyt heidän mielensä nurin. Ei he siis usko, että muu kuin Jumala saattaa synnit anteeksi antaa. Ja vaikka nyt muut opetuslapset rupeisit uskoa tarjoamaan Tuomaalle, ei hän kuitenkaan

uskonut ennen kuin hän sai itse nähdä. Niin pistä nyt, uskotoin Tuomas, jos sinulla se rohkeus on, pistä nyt sormesti naulan reikään. Mutta katso vaan sinä perään, ettei sormet paskassa ole, koska sinä menet Vapahtajan haavoja koettelemaan. Pitäispä sen tähden puhtaat sormet oleman Tuomaalla ennen kuin hän menee niitä pistämään Jeesuksen haavoihin.

En usko minä, että Tuomas uskaltaa juuri sormiansa pistää naulan reikään. Mutta puhtaaksi hän ei saata tulla muutoin, jollei hän tule pestyksi Jeesuksen veressä. Vaikka nyt Tuomas on niin epäileväinen ja niin uskotoin, ettei hän tahdo uskoa, ehkä kymmenen opetuslasta sanovat hänelle: “Me näimme Herran,” on kuitenkin se meidän toivomme, että muutaman ajan perästä tulee se ristiinnaulittu Herra Jeesus vielä Tuomaan silmien eteen, ja silloin täytyy hänen uskoa, että se ristiinnaulittu on vielä elämässä. Mutta jokohan Tuomas tohtii pistää sormiansa naulain reikään.

Mutta hänen täytyy hävetä uskottomuuttansa ja hämmästyä, koska hän ei ole uskonut, vaikka kymmenen vierasta miestä on todistanut, että Jeesus on ylönousut. Pistä nyt sormiasti naulain reikään, Tuomas, jos tahdot, eli pane kätes suuhun ja mene häpeämään. Jokos uskot, Tuomas, että Herra on ylönousut? Jokos uskot, että sinä olet autuas ajassa ja iankaikkisuudessa? Jokos sinä uskot, että sinun Vapahtajas elää? Vai tahdotkos pistää sormiasti naulain reikään? Älä huoli, pistä! Pistä! Noh, mikset pistänyt, Tuomas?

Alkuperäinen ja jäljennös

SKHS Kollerin kokoelma N:o 8 sekä kansio C 175

¹ Tähän asti alkuperäinen. Tästä loppuun jäljennöstä.

Ei hurskaille ole laki pantu, vaan väärille ja tottelemattomille, jumalattomille ja syntisille, pakanallisille ja kelvottomille, isänsä tappajille (ja äitinsä tappajille), miehen tappajille, huorin tekijöille, miesten kanssa makaajille, ihmisten varkaille, valehtelijoille, valapattoisille, ja mitä muuta sen kaltaista sitä terveellistä oppia vastaan on. 1.Tim.1: 9,10

Me kuulemme näistä sanoista, ettei laki ole pantu hurskaille, eli niille, jotka armosta ovat vanhurskautetut, vaan ainoastans niille, jotka Jumalan lain polkevat ja ylitsekäyvät, niin kuin Paavali tässä paikassa luettelee niitä syntiä, jotka siihen aikaan olit vallan päällä. Vaikka hän toisessa paikassa on luetellut monta muuta syntiä, jotka tavallisesti tehdään mailmassa. Hurskaat, se on kristityt eli armoitetut sielut, täyttävät Jumalan lain sillä lailla, ettei he ehdollisesti riko käskyjä.

Mutta ei kristityt saata Jumalan lain täyttää sydämen taipumuksilla eikä vielä ajatuksillakaan. Suruttomat ei täyty yhtään bokstavia¹ Jumalan laista niin, että se tulis hengellisesti täytetyksi. Sillä he tekevät joka päivä ehdollisia syntiä. Ja vaikka hurskaat ei saata hengellisesti täyttää Jumalan lain, sillä laki on hengellinen, mutta ihminen on lihallinen ja synnin alle myyty, niin kuin Paavali todistaa itsestensä. Kuitenkin tahtoo kristitty sydämen halulla elää Jumalan tahdon jälkeen, että Jumalan laki ei tulis hänen kauttansa rikotuksi. Kuitenkin täytyy hänen tuta sen sisällisen turmeluksen, joka hänessä on, mutta freis-

taa kaikella muodolla välttää syntiä, ettei hän vihottais Jumalata ja ristiinnautsits Vapahtajan uudesta himoilla ja haluilla. Hän sotii Jumalan avulla syntiä vastaan, ettei synti pääsis hallitsemaan hänen kuolevaisissa jäsenissäns.

Sen tähden sanoo Paavali 1. Tim.1: 9,10: Ei laki ole pantu niille hurskaille, jotka ahkeroitsevat sitä, kuinka Jumalan laki tulis täytetyksi. Mutta jumalattomille se on pantu, jotka polkevat Jumalan lain jalkainsa alle. Ja niin kauvan kuin jumalattomia löytyy, täytyy meidän saarnata lain. Mutta se tulee heille vaivaksi, sillä jota enemmän he varastavat armoa, sen enemmän he tahtovat evankeliumia kuulla, että he pääsisit ilman katumuksetta ja ilman parannuksetta taivaan valtakuntaan.

Sillä laki nuhtelee armonvarkaita synnin tähden. Mutta ei armonvarkaat tahdo syntiseksi tulla, vaan he tahtovat syntiänsä peittää ja salata. He tekevät vielä julkiset ehdolliset synnit luvalliseksi. Jos on joku himo, jota vastaan het ei jaksa sotia, niin he ajattelevat: "Jumala on armollinen, ja ihminen on heikko, ei hän jaksa kaikkia lihan himoja vastaan sotia." Ja jos armonvarkaat vielä välttäisit niitä julmempia rikoksia maallisen rangaistuksen tähden, niin hän tekee kuitenkin vapaaehtoisesti sen kaltaisia syntiä, joita mailman laki ja sokia järki ei katso synniksi, niin kuin esimerkiksi kohtuullinen viinan ryyppääminen, kohtuullinen huoraaminen ja kohtuullinen varastaminen. Kaikki, mitä kohtuullinen on, sen tekee armollinen armonvaras.

Semmoinen sanoo nyt, että hän maaka joka päivä Jesuksen ristin juuressa,

vaikka hän makaa perkeleen ristin juuressa, koska hän uskoo ja tappelee, hän uskoo ja makaa miesten kanssa, hän uskoo ja pilkkaa kristityitä, hän uskoo ja suuttuu kristityille, hän uskoo ja maistaa pirun paskaa, hän uskoo ja ahnehtii mailman tavaroita, hän uskoo ja makaa laiskana, hän uskoo ja syöpi muitten ihmisten vaivaa. Hän uskoo, että Jumala on hänelle armollinen; ja niin kuin hän itse ei tahdo lakia kuulla, niin hän antaa myös muille armoa. Sillä omavanhurskaus ei tahdo tuomiota kuulla, mutta armoa vaan.

Nyt todistaa Paavali siinä edellä mainitussa paikassa, että laki ei ole pantu vanhurskaille, vaan syntisille, se on, sen kaltaisille, jotka Jumalan lain polkevat. Mutta armonvarkaat saattavat kyllä omistaa vielä tämänkin paikan Raamatusta, koska rietas selittää heille Jumalan sanaa nurin. Armonvarkaat, sanon minä, saattavat omistaa tämän paikan itsellensä ja sanoa: "Me olemme uskon kautta vanhurskautetut. Me makaamme joka päivä ristin juuressa. Met emme tarvitse enää lakia, sillä Paavali sanoo, ettei laki ole pantu hurskaille, vaan syntisille."

Kuulettekos nyt, kuinka rietas selittää teille Raamattua? Hän selittää niin taitavasti Raamattua, että katumattomat huorat ja katumattomat varkaat pääsevät taivaan valtakuntaan. Koska nimittäin yksi katumaton huora saapi tästä Raamatunpaikasta kiinni, sanoo hän: "Minulle ei kuulu laki, sillä minä olen uskon kautta vanhurskaaksi tehty, ja Paavali sanoo, ei ole laki hurskaille pantu, vaan syntisille. Minä en tahdo toisen kerran kaivaa itsenin lakiin. Minä olen

evankeliumin kautta vapaa synnistä, ja minä en ota enää tuomiota vastaan."

Mutta jos nyt sinun elämäs on Jumalan lakia vastaan sotivainen, kuinka sinä pääset tuomiosta? Jos vanha aadami on niin suuri, että se potkii ja hyppää joka kerta, kuin kristityt tahtovat sinua koetella? Ilmanki silloin olet paras kristitty, koska sinulla on vahva usko, ja epäusko sydämessä, koska sinulla on palava rakkaus, ja hengellinen viha sydämessä, silloin sinä pääset sanomaan niille, jotka sinua nuhtelevat synnistä: "Ei ole laki pantu hurskaille vaan syntisille." Mutta minä ajattelen, että laki on pantu vielä semmoisille syntisille, jotka omanvanhurskauden kautta ovat hurskaaksi tulleet, vaikka he luulevat, että he ovat Kristuksen vanhurskauden kautta vanhurskautetuksi tulleet.

Koska omavanhurskaus pääsee juttamaan armon eteen, silloin tulee sydän araksi laista. Ei semmoinen enää kärsi kovaa puhetta. Ja kuinkapa paras kristitty kärsii, että huonommat tulevat häntä nuhtelemaan synnistä. Paras kristitty suuttuu varsin, jos räkäsuukläpät tulevat häntä haukkumaan. Hän sanoo varsin: "Te tulette minua haukkumaan ja lakiin painamaan. Ettekö te tiedä, ettei laki ole pantu hurskaille, mutta syntisille?"

On kyllä niinkin. Mutta minä ymmärrän näitä Paavalin sanoja sillä lailla, että laki on pantu niin hyvin hurskaille syntisille kuin jumalattomille. Ja katuvaisille ainoastans on evankeliumi pantu lohdutukseksi, virvoitukseksi ja ylösrakennukseksi, jonka tähden minä myös manaan ja kehoitan niitä, jotka omanvanhurskauden tähden makaavat epäilyksen suossa niin kuin hengelliset nau-

dat, että heidän pitäisi ruveta nostamaan jalkojansa ja vuovaamaan, että he pääsivät ylös rapakkojängkästä, ennen kuin aurinko laskee. Kuule Israelin Paimen niitten murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Jesus osottaa itsensä murheellisille opetuslapsille. Ensiksi; kymmenelle, jotka ovat koossa. Toiseksi; Tuomaalle, joka ei ole paikalla. Niin me toivomme, että he tulevat iloiseksi, koska he näkevät sitä Ristiinnaulittua eläväksi, vaikka yksi uskotoin Tuomas ei tahdo uskoa ennen kuin hän näkee.

Ensiksi. Jesus osottaa itsensä ensiksi niille kymmenelle, jotka ovat lukiutitten ovein takana juudalaisten pelvon tähden, sillä he pelkäävät, että juudalaiset ottavat heitä kiinni ja tappavat heitä. Mutta Jumala on niin edeskatsonut ettei juudalaiset saa heitä tappaa niin kauvan kuin opetuslapset pelkäävät. Juudalaiset luulevat, ettei opetuslapset tohdi enää saarnata evankeliumia, koska heidän Mestarinsa on tapettu. Eikä tohdikaan opetuslapset puhua kelleen kristillisyydestä niin kauvan kuin he ovat murheessa ja epäilyksessä. Vaikka taivaallinen Isä heitä tällä lailla kurittaa murheen ja epäilyksen kanssa, ei he vielä tohdi mailmalle puhua mitään ennen kuin he saavat sen vakuutuksen, että Jesus on elämässä.

Mutta nyt ilmoittaa se ristiinnaulittu Vapahtaja itsensä murheellisille ja epäileväisille opetuslapsille. Hän tulee sisälle, vaikka sydämen ovi on vielä suljettu

mailman pelvon tähden. Ei he näe Jesususta ulkona, vaan sisällä juuri sydämen kamarissa he näkevät Häntä. Hän ilmoittaa itsensä äkkiä heidän silmänsä eteen, ja pian Hän myös katoo heidän silmänsä edestä. Mutta opetuslapset ihastuvat, koska he näkevät Herran. Ennen he olit kovassa murheessa ja epäilyksessä, mutta nyt tulee heille ilo, ja he saavat siinä samassa Pyhän Hengen voimaa, sillä Jesus sanoo heille: "Ottakaat Pyhä Henki. Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te net pidätte, niille ne pidetään."

Mutta ei suinkaan juudalaiset ja pakanat usko, että Jesusuksen opetuslapsille on se valta annettu, että he saattavat synnit anteeksi antaa, vaan juudalaiset ja pakanat luulevat, että Jumala yksin antaa synnit anteeksi. Ja tämän synnin anteeksi saamisen luulevat he saavansa ilman katumuksetta, ilman parannuksetta ja ilman elävää uskoa. He luulevat vaan, että Jumala on heillekin armollinen, vaikka he ensinnä ristiinnaulitsevat Vapahtajaa ja sitte vielä vihaavat ja vainoovat Jesusuksen opetuslapsia. Yhtähyvin luulevat juudalaiset ja pakanat, että Jumala on heille armollinen. Ja tämän kuolleen uskon kanssa he menevät helvettiin.

Mutta jos juudalaiset ja pakanat ei usko, että Jesusuksen opetuslapsilla on valta synnit anteeksi antaa, paljota vähemmän he uskovat, että Jesusuksen opetuslapsilla on valta synnit pidättää. He sanovat nimittäin näin: "Ei teillä yhtään valtaa ole tuomita meitä. Me olemme siviät ja kunnialliset ihmiset. Me olemme kunnialla vaeltaneet tähän päivään asti. Ei tarvitse kukaan tulla meitä soi-

maamaan, että me olemme huorat ja varkaat.” “Mutta te olette väärät profeetat ja villihenget, jotka ette anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.” Niin saarnaa yksi kunniallinen raatihera ja herra Vanha Aadami, joka ei tahdo alentaa itsensä Jumalan edessä. Hän luulee, ettei ole Jesuksen opetuslapsilla valtaa häntä tuomita, ja sen tähden hän lykkää itsensä Jumalan tuomion alle.

Mutta millä uskalluksella hän tulee tuomion eteen, koska hän täällä jo pelkää Jesuksen opetuslapsia ja pakenee niin kuin jänis, vaikka ei yksikään aja häntä takaa? Ilmanki hän ottaa muuttaman viinaryypön, että hän tulee rohkiammaksi puhumaan, koska hän tulee Jumalan tuomion eteen. Mutta ensinnä hän kantaa kristittyin päälle maaherran Pontius Pilatuksen edessä, ettei nämät väärät profeetat anna hänelle omantunnon rauhaa, ja sitte hän menee mailman jumalan tykö rukoilemaan, ettei hän koskaan tulis niin hulluksi kuin nämät väärät profeetat ja villihenget, jotka välistä huokaavat niin kuin luontokappaleet, ja välistä ovat ilossa. Taitaa olla rietas, joka heissä vaikuttaa omantunnon vaivaa. Mutta Pyhä Henki vaikuttaa mailman orjan mielessä ilon, koska paloviina nousee päähän.

Ilmanki taivaan valtakunnassa on paloviina ja kauniit tyttäret niin kuin turkin raamattu sanoo. Semmoinen usko on turkilla, että taivaan valtakunnassa on paloviina ja kauniit tyttäret. Ja kaikki ne, jotka turkin uskossa ovat, kutsuvat kristityitä koiraksi sen haukkumisen tähden. Sillä ei turkit ja koirankuonolaiset tiedä Vapahtajasta mitään. Mutta yksi on Jumala, ja taivaan valtakunnas-

sa on viina ja kauniit tyttäret. Mikä on paras ilo tässä mailmassa, se on myös paras ilo taivaassa.

Yksi huora, joka on huorimpiesten kans maannut täällä, saapi enkelitteen kans maata taivaan valtakunnassa. Yksi köyhä juomari, joka on täällä juonut pirun paskaa, saapi juoda punaista viinaa taivaan valtakunnassa. Yksi kunniallinen viinaporvari, joka on täällä armahantanut juomatraasuja ja antanut heille pirun paskaa ilman rahalta ja ilman hinnatta, pääsee taivaan valtakunnassa koirampaan viinaporvarin virkaan. Ja se näkyy olevan turkin ja koirankuonolaisen usko, että kaikki lihan huvitus täällä on taivaan ilo siellä; kaikki kirous täällä on siunaus taivaan valtakunnassa; kaikinainen huoruus täällä on rakkaus taivaan valtakunnassa. Joka on hyvin korea täällä, saapi vielä suuremman koreuden taivaan valtakunnassa.

Semmoinen on turkkilaisien usko, ja juutalaisten on kohta siihen samaan malliin. Erinomattain on se yksi uskon kappale juutalaisten uskossa, että joka hyvin vihaa ja vainoo Jeesuksen opetuslapsia, se tekee Jumalalle palveluksen. Ja jota enemmän koirankuonolainen imee kristittyin verta täällä, sen enemmän makkaroita hän saapi syödä taivaan valtakunnassa.

Koska nyt juutalaiset, turkit ja pakanat ovat niin vihaiset Jeesuksen opetuslapsille, erinomattain sen haukkumisen tähden, niin se on arvattava, ettei juutalaiset eikä turkit eli pakanat usko, että Jeesuksen opetuslapsilla on valta synnit anteeksi antaa ja pidättää, vaan niillä juutalaisilla, turkilla ja pakanoilla on se usko, että Jeesuksen opetuslapset ovat

väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Kuitenkin on Jeesuksen opetuslapsilla se valta., että he saattavat synnit anteeksi antaa katuvaissille ja pidättää katumattomilta. Sillä Jeesus on itse sanonut, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joilta te ne pidätte, niiltä ne ovat pidetyt.²

Mutta ei kaikki opetuslapset ole pääsiäisiltana koossa, koska Jeesus ensimmäisen kerran ilmoittaa itsensä. Yksi Juudas on silloin jo hirttänyt itsensä, ja se uskotoin Tuomas on omia reissujansa kulkemassa. Epäusko ja epäily panee häntä vaeltamaan sinne ja tänne maailman korvessa, kussa ei ole lepoa eikä rauhaa missään. Kuitenkin on Tuomas niin uskotoin, ettei hän usko ollenkaan, että Jeesus on elämässä, vaikka kymmenen vierasta miestä todistavat ja sanovat: "Me näimme Herran." Ja kuinkapa Tuomas uskoo, että Jeesus on elämässä, koska omavanhurskaus on saanut niin suuren vallan hänen päällensä, että hän makaa niin kuin hengellinen nauta epäuskon levässä, eikä enää liikuta jalkaansa ennen kuin toinen ihminen nostaa häntä päästä, ja toinen ruoskalla piiskaa.

Taitaa olla siinä syy, että häntä on niin huonossa ruuassa pidetty, että hän on mennyt lamaan, niin kuin ne seitsemän laihaa nautaa, jotka söit ne seitsemän lihavata, eikä vielä tuntunut heissä, että he olit jotakin syöneet. Semmoiset hengelliset naudat, jotka huonon ruuan tähden ovat menneet lamaan, makaavat levässä, eikä vuovaakaan sieltä ylösnousta, ennen kuin ihmiset tulevat avuksi. Mutta yksi hengellinen nauta, joka huonon ruuan tähden on mennyt

lamaan, ettei ole hänessä muuta kuin nahka ja luut, on kuitenkin niin raskas, ettei kymmenen miestä jaksa häntä levästä kangota ylös, koska tämä hengellinen nauta ei vuovaa itse ollenkaan ylös. Vaan sillä lailla saadaan yksi hengellinen nauta parhaiten ylös, koska yksi nostaa päästä ja toinen ruoskalla piiskaa, että naudan täytyy itsekin ruvetta vuovaamaan.

Nouse nyt ylös levästä, hengellinen nauta, ja älä makaa siellä laiskana. Sinä kuolet viimein siinä, jollet rupea itsekin nostelemaan jalkojasti ja riestämään ylös. Tuomas oli tosin yksi hengellinen nauta, jota kymmenen miestä freistaisit nostaa ylös epäilyksestä, mutta ei ne jaksaneet häntä liikuttaa, ennen kuin Vapahtaja itse tuli ja nosti häntä ylös epäilyksestä. Mutta me tiedämme, että Tuomaan epäusko ei ole Pyhän Hengen vaikutus, vaan se on omanvanhurskaiden rietas, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi niille heränneille, ja lykkää mieleen sen kaltaisia ajatuksia, ettei he usko ollenkaan, että Jeesus on vielä elämässä, ennen kuin he saavat pistää sormiansa naulain reikään.

Pistä nyt sormes naulain reikään, sinä epäuskoinen Tuomas. Mutta etpä sinä pistänytään. Taisi tulla häpiä, jos sinä olisit mustilla sormilla ruvennut kaivamaan Vapahtajan haavoja. Mikset pistänyt sinä uskotoin Tuomas? koska sinulla on niin surkia epäusko, ettet ole aikonut uskoa³ ennen kuin sinä saisit pistää sormesti naulain reikään. Mikset pistänyt, koska Jeesus kääsee, että sinä viimein uskoisit?

Mutta mustatpa sinulla on sormet. Et sinä tohdikaan niillä mustilla sor-

milla pistää. Etpä sinä uskaltanut niillä saastaisilla sormilla ruveta Jeesuksen verisiä haavoja koettelemaan. Niillä sormilla olet sinä ennen niin paljon syntiä tehnyt ja pirun paskaa kaivanut. Ja niillä samoilla sormilla olet ennen varastanut. Olet niillä vielä kynsinyt ihmisiä. Niillä sormillakos sinä menet Jeesuksen haavoja koettelemaan? Etpä tohtinut, Tuomas, pistää sormias naulain reikään, vaan sinun täytyy viimein ilman pistämättä uskoa, että Jeesus on vielä elämässä. Sinun täytyy uskoa, vaikka et tahdo. Mitäs nyt olet voittanut epäuskollas? Et mitään muuta kuin suuren häpiän.

Meidän toivomme on, että Tuomaan veljet, jotka ovat samankaltaisessa epäuskossa, ottaisit yhden hyödyllisen ja ylösrakentavaisen esimerkin itsellensä Tuomaan epäuskosta, ettei he epäuskollansa saattais Vapahtajaansa murheelliseksi. Sillä Jeesus on monta kertaa soimannut opetuslapsiansa epäuskon tähden, ja erinomattain Tuomasta, joka ei aikonut uskoa, ennen kuin hän pistäis sormiansa naulain reikään. Lutherus sanoo, että epäusko on suurin synti, joka heränneiltä tehdään.

Niin katsokaat nyt, te epäileväiset ja epäuskoiset. Katsokaat nyt niitä haavoja, joita te olette saattaneet Jeesukselle teidän synneillänne ja epäuskollanne, koska Jumalan Poika aukaisee rintojansa murhamiehillensä ja osottaa heille haavojan ja sanoo heille:” Katsokaat, onnettomat sielut, näitä haavoja olen minä saanut teidän tähtenne. Pistäkää nyt sormianne näihin haavoihin, että te viimein uskoisitte, että minä olen teidän tähtenne kuollut, että te pääsisitte elämään.”

Mutta epäuskoiset sanovat:” Et suinkaan meidän tähtemme.” Mutta pistäkää nyt sormianne, te katuvaiset, epäileväiset ja epäuskoiset, pistäkää nyt sormianne naulain reikään, jos teillä se rohkeus on, eli menkää loukkoon häpeämään teidän epäuskonne tähden, ja sanokaat niin kuin Tuomas: ”Minun Herrani ja minun Jumalani.” Tuomas, se olet sinä, joka mahdottomuuden tähden et jaksu uskoa, vaikka olis halu. Pistä sormias naulain reikään ja koetele haavoja, joita se suuri Ristinkantaja on saanut sinun tähtesti. Älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma. N:o 9 /

¹ Bokstav (ruots.)= kirjain

² Tästä kolmanteen loppuviitteeseen asti on myös alkuperäinen, mutta on eksynyt Kollerin kokoelman numeroon 8, jossa on päiväsaarna 1. sunnuntaina pääsiäisen jälkeen. Siinä on loppuosassa pieni aukko, joka kuitenkin voidaan täydentää jäljennöksestä kansiossa C 175 olevasta kopiokirjasta. Postillassa I-II Pieksämäki 1964 yllä mainittu alue on sijoitettu eri saarnaan (s.490), johon se kuitenkin ei kuulu.

³ Katso edellistä

Mutta teille, minun laumani, sanoo Herra, Herra: Katso minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä, ja oinasten ja kauristen välillä, eikö siinä kyllä ole, että teillä niin hyvä laidun on, ja jääneet teidän lautumistanne te jalvoillanne tallaatte, ja niin jalot lähteet juoda, että te jääneet jalvoillanne tallaatte? että minun lampaani pitää syömän sitä, kuin te olette jalvoillanne sotkeneet, ja pitää myös juoman sitä, kuin te tallanneet olette jalvoillanne. Sentähden näin sanoo Herra, Herra heille: Katso minä tahdon tuomita lihavain ja laihaan lammasten välillä. Hesek. 34: 17 - 20

Me kuulemme näistä sanoista, että Herra aikoo tuomita lammasten välillä. Koska nimittäin lampailla on hyvä laidun, tulevat muutamat lihaviksi, ja ne lihavat lampaat juoksevat ylönsä hopusti, jonka kautta laihat lampaat jäävät. Laihat lampaat saavat syödä jääneet, mitä lihavat lampaat ovat polkeneet. Herra sanoo myös, että Hän on antanut lampaille niin jalot lähteet juoda; mutta lihavat lampaat polkevat ja pilaavat myös niitä lähteitä, että laihat lampaat, joilla ei ole voimaa niin hopusti kulkemaan, täytyy juoda sitä, mitä lihavat lampaat ovat jalvoillansa pilanneet.

Herra valittaa myös siinä samassa paikassa, nimittäin profeetta Hesekielin 34.luvussa ja 21. värssyssä, että lihavat lampaat puskevat heikkoja. Ja sen tähden tahtoo Herra tuomita lihavain ja laihaan lammasten välillä. Että lihavat lampaat polkevat laidunta jalvoillansa, se on monessa paikassa nähty.

Mutta tämä polkeminen ei ole suinkaan hyvä. Sillä laihat lampaat, jotka eivät jaksakaan hopusti juosta kuin lihavat lampaat, saavat syödä sitä, mitä toiset ovat polkeneet ja jalvoillansa pilanneet. Lihavat lampaat nyökkivät sieltä ja täältä makeimpia ruohoja, ja jättävät huonompia ruohoja laihoille lampaille. Ja se on arvattava, että paimenen täytyy katsoa perään, etteivät laihat lampaat kupsottelis ja jäisi peräti osattomiksi; sillä laihat lampaat ovat myös lampaat, vaikka he ovatkin laihat. Paimenen täytyy katsoa niiden perään, jotka heikot ovat, että hekin saisivat määrätyn osansa.

Mutta pukit ja keiturit tahtovat aina tukkia nokkansa ikkunasta eli seinän raosta, että he pääsisivät varastamaan lammasten ruokaa. Erinomattain ovat keiturit ahneet sen ruuan päälle, joka annetaan heikoille ja karitsoille. Mutta paimenella on vitsa kädessä, jolla hän lyöpi keitureita nokkaan, jos he tulevat varastamaan lammasten ruokaa. Keiturit kadehtivat, että lampaille annetaan parempaa ruokaa kuin heille. Koska lampaille annetaan parempaa ruokaa, niin sanovat keiturit: "Mitä paremmat nuo ovat meitä? Enempi meillä on maitoa kuin lampailla. Ei lampailla ole niin paljon maitoa kuin meillä."

Me tiedämme myös, että muutamat paimenet pitävät keitureita juuri sen maidon vuoksi, jota keitureista lypsetään. Eivät muutamat paimenet huoli lampaista ollenkaan. Muutamat paimenet ruokkivat keitureita hyvin, mutta nälistyttävät lampaita. Muutamat paimenet eivät kaitse lampaita ollenkaan, vaan ruokkivat itseänsä, niinkuin Herra valittaa saman profeetta Hesekielin

kautta 34. luvussa: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, että te annatte minun lampaani raatelukseksi ja minun laumani kaikille pedoille ruuksi ja minun paimeneni ei pidä lukua minun laumastani, vaan ovat senkaltaiset paimenet, jotka itseänsä ruokkivat, mutta minun lampaistani ei he tahdo ruokkia. Hesek.34:8

Tämän huolimattomuuden tähden uhkaa Herra laiskoja ja huolettomia paimenia sanoen: “Minä tahdon minun laumani heidän käsistänsä vaatia, ja tahdon heitä lopettaa, ettei heidän pidä enää paimenena olemalla eikä itseänsä ruokkimaan. Minä tahdon minun lampaani heidän suustansa temmata, ja ei ne pidä olemalla heidän ruokansa.” Hesek.34: 10

Herra osoittaa myös, kuinka laiskat paimenet tekevät. Hän sanoo: “Heikkoja ette tue, sairaita ette paranna, haavoitettuja ette sido, eksyneitä ette palauta, kadonneita ette etsi; mutta kovin ja ankarasti hallitsette heitä.” — Valitettavasti ovat tämän aikaiset paimenet juuri niin tehneet kuin Jumala tässä paikassa sanoo. Mutta ei he itse ymmärrä, että he ovat laiskat ja huolimattomat paimenet, jotka eivät tottele lampaista, vaan kovin ja ankarasti hallitsevat heitä. Ja kuinkapa he saattaisivatkaan paimentaa lampaista, koska he niitä vihaavat ja keitureita rakastavat. He antavat keitureille parasta ruokaa mitä ladossa on, mutta lampaille he antavat mädännyttä luhtaa.

Kyllä vissimmästi keiturit tykkäävät paljon senkaltaisista paimenista, jotka antavat heille vainioheiniä. Mutta mitäs lampaat saavat, kun keitureita hyvin ruokitaan? Ne saavat nälkäytyä. Jos Ylimmäinen paimen ei itse pitäisi mur-

hetta lampaistansa, niin vissimmästi saisivat lampaat tämän aikaisten paimenten tähden nälkään kuolla.

Mutta Herra sanoo sen saman profeetan kautta: “Minä tahdon itse pitää vaarin lampaistani, ja tahdon heitä etsiä ja parhaalle laitumelle viedä. Kadonneet tahdon minä etsiä ja eksyneet tallelle tuottaa, haavoitetut sitoa, heikkoja vahvistaa, lihavia ja väkeviä tahdon minä hävittää, ja kaitsen heitä toimellisesti.” — Näistä sanoista me kuulemme, että lihavat lampaat hävitetään. Nyt on kysymys se, kutka ovat nämä lihavat lampaat? Ja mistäs heitä tunnetaan? Ne lihavat lampaat polkevat laidunta ja puskevat heikompia. Tässä vahtaavat keiturit ja sanovat: “Me olemme huonot ja ylönkatsotut ja sentähden ne puskevat meitä.”

Älä mutkittele, varas. Et sinä ole heikko, (sinä) jolla ovat sarvet päässä. Meidän täytyy sanoa, että keitureilla ei ole yhtään hätää niin kauan, kuin he jaksavat varastaa. Ei myös ole yksikään luontokappale niin paha puskemaan kuin keituri. Mutta se on heikko, joka tuskin jaksaa käydä Mutta paimen, joka tahtoo varjella niitä, jotka heikot ovat, hoputtaa heikkoja pehmeällä vitsalla, että hekin kostuisivat illaksi kotiin. Sillä jos laihat lampaat jäävät, niin tulee susi, ja raatelee heitä.

Mutta tämä hoputtaminen on eri asia, ja eri asia se lihavain lammasten puskeminen, johon myös keiturit sekoittavat itsensä. Niinkuin isot hurtat rukattavat tappelemaan siihen kimppuun, jossa penikat tappelevat, niin tulevat myös keiturit sinne puskemaan, missä lihavat lampaat puskevat heikompia. Minä olen

nähnyt, kuinka lampaat ja keiturit tappelevat. Keituri nousee kahdelle jalalle; mutta lammas peräytyy ja puskee rintaan silloin kun keituri miehustelee kahdella jalalla. Siitä lampaan puskemisesta tulevat viimein keiturin rinnat kipeäksi. Ei se ole ihme, että keiturit puskevat lampaita; mutta sitä ei paimen kärsi, että lihavat lampaat puskevat heikompia ja polkevat karitsoita rapakkoon. Senkaltaisia tahtoo Herra hävittää.

On myöskin sellaisia sarvettomia keitureita, jotka eivät puske ollenkaan, sentähden kun sarvet ovat pudonneet; mutta eivät ne ole sentähden lampaita, vaan keitureita. Ja sarvettomia keitureita pitävät ne hyvässä arvossa, jotka ruokkivat aivan keitureita ja sikojä.

Meille tulee sovelias tila tämän päivän evankeliumin johdosta puhumaan paimenista ja lampaista. Mutta rukoilkaamme ensiksi Israelin Paimenta, että Hän varjeli omia lampaitansa raatelevaisen suden hampaista, ettei susi pääsisi niitä kiskomaan ja raatelemaan. Sillä nälkähukka istuu nyt juuri lammasläätin takana ja janoo lammasten verta.

O, Israelin Paimen! Varjele näitä pieniä ja heikkoja lumisateesta, rajuilmaasta ja raatelevaisen suden hampaista, ettei susi pääsisi näitä pieniä ja vapisevaisia karitsoita kiskomaan ja raatelemaan. Hae myös, oi Israelin Paimen, kadonneita lampaitasi ja kanna heitä laumaan. Tue myös niitä, jotka eivät jaksä käydä ja nosta heitä rapakkojänkämästä, etteivät he viluun ja nälkään kuolisi. Sido myös niiden haavat, joita hukka on kiskonut ja raadellut, ja anna heidän levätä lammasluoneessa. Ruoki heitä maidolla ja hunajalla siihen asti, että he virkoavat ja

vahvistuvat. Ja opeta karitsoita imeämään Sinun armoa vuotavaisia rintojasi. Kuule Israelin Paimen kaikkien viheliäisten, vapisevaisten ja heikkomielisten huokaukset. Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Evankeliumi Joh. 10: 11-16

Meidän pyhän evankeliumimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta puhuman lampaista ja paimenesta. Ensiksi: palkollisesta, ja toiseksi: Hyvästä Paimenesta. Antakoon taivaallinen Herra Jeesus armonsa, että ne lampaat, joiden edestä se Hyvä Paimen on antanut henkensä, tuntisivat Hänen äänensä ja seuraisivat Häntä läpi kaikkein vaarain ja kiusausten, tuskain ja vaivain. Aamen

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. Palkollinen on sellainen palkattu paimen, joka ainoastaan palkan tähden paimentaa lampaita. Mutta senkaltainen paimen ei pidä vaaria lampaista. Sillä hän ajattelee, ettei hän ole vastuunalainen lampaista, kun vaan hän saapi määrätyn palkkansa. Hän antaa lampaiden mennä mihinkä vaan tahtovat, niinkuin Herra valittaa profeetta Hesekielin kautta: "Minun lampaani ovat hajotetut niinkuin ne, joilla ei paimenta ole, ja ovat kaikille pedoille ruuaksi tulleet ja käyvät eksyksissä kaikilla vuorilla; ja ei ole ketään, joka heitä kysyy ja tottelee."

Keitureita on nyt joka paikassa. Niillä on niin paha haju, erinomattain rykimäaikana, ettei paimen saata olla siinä luoneessa, kussa nämä pahanilkiset

luontokappaleet ovat, jotka syövät vanhan Aadamin sontaa ja nielevät vuotavata pirun paskaa, jota toisinaan oksentavat ulos ja sen oksennuksensa taas jälleen lakkivat. Eikä niiden paimenetkaan ole paremmat kuin ne luontokappaleet, joita he paimentavat; sillä he voitelevat kurkkunsa vuotavalla pirun paskalla ja makaavat sonnassa keiturein ja sikain kanssa. Mutta keiturit tykkäävät paljon senkaltaisista paimenista, jotka makaavat heidän kanssaan sonnassa, ja niille he laskevat maitonsa.

Mutta jos lammasten paimen ajaa pois keitureita varastamasta lammasten ruokaa, niin silloin rupeavat keiturit puskemaan. Sillä lammasten paimen antaa keitureille risuja pureskella ja eroittaa heitä lammashuoneesta. Ja se on vielä ihmeellisempi, että keiturein ja sikain paimenet eivät kärsi lampaita; sillä ne ovat niin harjaantuneet keiturein kanssa sonnassa ja loassa makamaan, etteivät he saata enää eroittaa lampaita vuohista. Rietas on niin kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat lampaat hukiksi, mutta keiturit ovat heidän mielestensä kauniita luontokappaleita. Erinomattain ovat nulppokeiturit heidän mielestensä kauniita. Mutta nämät nulppokeiturit ovat vielä pahemmat varastamaan lammasten ruokaa, kuin sarvipäiset.

Tästä seuraa nyt, että keiturein paimen ei kelpaa lammasten paimeneksi, eikä lampaat saata sellaista ruokaa syödä, jota keiturein paimenet heittävät koirille ja sioille. Muutoin ovat kaikki keiturein paimenet palkollisia. Eivät ne pidä paljon vaaria keitureista, jopa siten lampaista, joita he vihaavat.

Nyt pitäisi meidän katseleman, kuinka palkollinen tekee, koska hän näkee suden tulevan. Vapahtaja sanoo, että palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan. On arvattava, että senkaltaisen paimen, joka ainoastaan palkan tähden paimentaa, ei viitsi varjella lampaita; sillä hän pelkää, että susi puree häntä, jos hän rupeaa sotimaan suden kanssa ja varjelemaan lampaita. Ja mitäpä tuo vihollinen tekee muuta kuin puree paimenta, koska hän ei saa lampaita haaskata.

Valitettavasti ovat muutamat paimenet niin sokeat, etteivät he näe kuinka susi raatelee lampaita. Koska nimittäin rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat he keiturit lampaksi ja lampaat katsovat he hukiksi. Kuinkas semmoiset paimenet saattavat lammasten edestä sotia, jotka ovat itse raatelevaiset sudet. Joka, kerta kuin lammas tulee, sanovat he: "Katso, tuossa tulee hukka!"

Mutta ei Vapahtaja tässä paikassa puhu niistä, jotka vihaavat lampaita, vaan Hän puhuu niistä, jotka ovat niin pelkurit, etteivät he tohdi sotia hukan kanssa, vaikka he näkevät, kuinka hukka kiskoo ja raatelee lampaita. Se on myös tosi, että paimen, joka tahtoo varjella lampaita hukan hampaista, ei saa rakastaa henkeänsä. Sillä hukan silmät vartioitsevat hänen päällensä; ja jos hukka ei pääse raatelemaan lampaita niin hän ulvoo.

Mutta meidän toivomme on, että se Hyvä Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelee niitä harvoja lampaita, joita täällä on, suden hampaista ja että ne hukan penikat, jotka täällä

vahtaavat lampaista ja paimenta, saavat viimein purra hampaitansa ja ulvoa ijankaikkisesti pimeyden luolassa.

Toinen tutkistelemus osoittaa, kuinka Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä? Se hengellinen susi on aina vihannut niitä, jotka ovat tahtoneet varjella lampaista. Mutta erinomattain vihainen oli hän sille Hyvälle Paimenelle, joka pani henkensä lammasten edestä. Mutta siinä hirmuisessa sodassa tylsyivät hänen hampaansa niin, että hengellinen susi ei enää jaksa raadella niitä lampaista, jotka tapetun Jumalan Karitsan verta ovat maistaneet ja sen veren kautta saaneet voimaa sottomaan susia vastaan.

Vapahtaja ilmoittaa itse minkä tähden se hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä. Hän sanoo nimitäin, että lampaat ovat Hänen omansa ja Hän tunnetaan omiltansa. Hyvän Paimenen ja lammasten välillä on sellainen rakkaus, että lampaat seuraavat Paimenta ja tuntevat Hänen äänensä. Ja lampaat myös tuntevat toinen toisensa äänestä ja hajusta. Mutta ei kaikki lampaat ole niin kuuliaisit, että he varsin tulisivat Paimenen tykö. Muutamit lampaat ovat ylpeät ja ryöstäytyvät metsään; sentähden panee Paimen koiransa ajamaan eksyväisiä lampaista laumaan. Paimen, jolla on paljon lampaista, ei tule ilman koiritta aikaan.

Vielä on asia siinä, kuinka koirat on opetettu. Muutamit koirat haukkuvat summia keskellä laumaa. Ne hajottavat enemmän kuin kokoovat. Muutamit menevät lauman eteen ja haukkuvat siellä; muutamit ovat mykkiä koiria, eivätkä hauku ketään. Mutta se on paras

lammaskoira, joka haukkuu jällestä päin. Ilmankin isäntä laskee sen sisälle. Kun koira rupeaa porstuassa vinkumaan ja ovea kynsimään, silloin sanoo isäntä: "Laskekaa koira sisälle!"

Koska keiturit tulevat varastamaan lammasten ruokaa, niin panee isäntä ajamaan keitureita pois, ja keiturit määkivät surkeasti, jos koira puraisee heitä perseestä. Mutta jos koira rupeaa puremaan lampaista, niin häneltä viilataan hampaat. Koirat ajavat lampaista ylpeyden kukkuloilta nöyryyden laaksoon. Jos lampaat kiikkuvat siveyden kedolta Siinain vuorelle, panee isäntä koiriansa ajamaan lampaista Siinain vuorelta Golgatan mäelle, kussa he saavat vähäisen levätä katsellessaan, kuinka se hyvä Paimen siinä suuressa sodassa antaa henkensä lammasten edestä. Golgatan mäellä priiskuvat muutamit pisarat sovintoverestä lammasten päälle. Ja susi, joka pelkää Jumalan Karitsan verta, ei tohdi liikuttaa lampaista niin kauvan, kuin he lepäävät Golgatalla.

Sillä tapetun Jumalan Karitsan veri on hukalle kuolettavainen myrkkä. Jos tämä veri tarttuu hampaisiin, niin tylsyvät hukan hampaat, ja putoavat hänen suustansa. Jos Jumalan karitsan veri meni hukan suoliin, niin se polttaisi hänen sisällyksiänsä. Jo hajukin Jumalan Pojan verestä saattaa hänen ulvoaan. Sama luonto on myöskin hukan penikoilla. He ulvovat surkeasti jos he saavat hajun lampaista, joitten päälle Jumalan Karitsan veri on priiskunut. Susi on vihainen ei ainoastaan paimenille, vaan myöskin koirille, joita paimen on pannut ajamaan lampaista koon. Ei susi ole vihainen niille mykille

koirille, jotka eivät hauku ketään. Mutta niille koirille, jotka ovat virkut haukkumaan, ovat kaikki hukan penikat sangen vihaiset, sillä niitten koirain tähden täytyy nälkähukan olla ilman lihatta. Ei nälkähukka pääse kiskomaan ja raatelemaan lampaita niin kauvan kuin lammaskoira palauttaa eksyväisiä lampaita paimenen tykö. Koska nälkähukka ei pääse lampaita raatelemaan, täytyy hänen syödä aivan keiturin lihaa, joiden paimenet itse makaavat, koska keituri-lauma on hajallansa.

Ei keitureitten paimenet viitsi paimentaa laumaansa, vaan he antavat keitureitten juosta ympäri vaaroja. Ainoastaan silloin, koska lypsinaika tulee, käyvät he keiturin kellon kanssa ja huutavat; ja silloin keiturit vastaavat määkimisellä, ja laskevat maitonsa, koska paimen antaa heille pirun paskaa ja muuta roskaa. Mutta jos keiturin paimen rupeaisi kuria pitämään, niin silloin rupeaisivat keiturit puskemaan. Mutta ei suinkaan keitureitten paimen anna henkeensä keitureitten edestä. Ei hän rupea niiden tähden vaivaa näkemään, eikä hän niistä pidä paljon lukua, vaikkapa hän syöpi heidän kanssaan sitä vuotavata pirun paskaa ja makaa heidän kanssaan sonnassa. Sentähden ei susi vihaa häntä.

Mutta lammasten paimenta, joka koirainsa kanssa pitää lampaat koossa, kaikki hukan penikat vihaavat kovin. Ne tahtoisivat repiä häntä kappaleiksi jos se valta olisi heille annettu. Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että se suuri Israelin Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelee lampaitaan raatelevaisen suden hampaista. Hän ottaa niitä

heikkoja ja vapisevia karitsoita syliinsä ja kaataa niitten suuhun lämmintä maitoa ja hunajan pisaroita. Niitä, joita hukat ovat haavoittaneet tai keiturit rapakoon painaneet, niitä se Hyvä Paimen nostaa ylös ja kantaa lammasläättiin. Kadonneita lampaita Israelin huoneesta Hän etsii, ja eksyneitä tallelle tuottaa. Niiden haavoihin, joiden tuntoa hengellinen hukka on kiskonut ja raadellut, vuodattaa Hän öljyä, että ne paranevat.

Niiden harvain lammasten, joita se suuri Israelin Paimen on löytänyt ja kantanut helmassaan, pitäisi nyt ruveta kantamaan villoja, koska se suuri Israelin Paimen on antanut henkensä heidän edestään, ettei Hänen tarvitseisi heitä soimata tuomiopäivänä siitä, ettei Hän ole saanut lampailtaan suojaa silloin kun Hän oli alastoinna. Keiturin karvoista ei tule yhtään suojaa paimenelle. Ja maito, jota keitureista lypsetään, kelpaa ainoastaan keitureitten paimenille.

Nyt pitäisi niiden lampaiden, joita se suuri Israelin Paimen on hukan hampaista pelastanut, ruveta kantamaan villoja, sillä eivät ne ole tähän asti paljon villoja kantaneet. Ei muutamat tahdokaan koreuttansa menettää. He suojaavat itseänsä, vaan ei paimenta. He pelkäävät, että heille tulee vilu, jos he kadottavat koreutensa. Mutta minä pelkään, että jos lampaat ovat ylön kauvan keritsemättä, rupeavat villat viimein putoamaan ja keiturin karvat kasvamaan.

Meidän täytyy nyt rukoilla sitä suurta Israelin Paimenta, että Hän antaisi enemmän kastetta taivaasta ja antaisi armollisen aurinkonsa paistaa, että heidän villansa tulisivat lumivalkeaksi, jotka ennen ovat veriruskeat olleet. Koska

lampaat saavat maistaa uutta ruohoa, joka on parhaalla laitumella, johon Israelin Paimen heitä on vienyt ja ettei heidän villansa tarttuisi tämän maailman orjantappuroihin ja ohdakkeihin, jotka kasvavat monessa paikassa, niin pitäisi heidän oikealla ajalla antaa itsensä keritä, ettei Israelin Paimenen tarvitsisi soimata lampaitaan tuomiopäivänä, niin kuin Hän sanoo niille, jotka ovat vasemmalla puolella: “Minä olin alastoin, ja ette minua vaatettaneet.”

Olkaa nyt hyvässä turvassa, te Jeesuksen lampaat, joita se suuri Israelin Paimen on omalla verellään ostanut, ja raatelevaisen suden hampaista temmannut. Olkaa hyvässä turvassa te Jeesuksen karitsat, joita se Hyvä Paimen on ottanut suojaansa ja ruokkinut laupiuden maidolla ja armonpisaroilla! Olkaa hyvässä turvassa, te vapisevaiset karitsat! Se suuri Paimen, joka teitä on ottanut helmaansa, varjelee teitä lumisateesta ja rajuilmaasta. Nostakoon Hän ja kantakoon lammasläättiin, suojelkoon ja varjelkoon näitä heikkoja, viheliäisiä ja alaspainetuita karitsoita, painakoon heitä rintaansa vastaan ja opettakoon heitä imemään armoa vuotavaisia rintojaan, siihen asti, että he rupeavat hyppäämään niin kuin peurat Siionin vuorella. Amen.

Jälkipuhe

Me tahdomme näyttää keitureille, kuinka lampaat kantavat villoja. Koska heräys tapahtui Kaaresuvannon seurakunnassa, lähetettiin eräs herännyt mies Jukkasjärven seurakuntaan, kehottamaan Jukkasjärven asukkaita parannuk-

seen. Kaaresuvannon heränneet antoivat matkarahaa, millä hän pääsi kulkemaan.

Mutta Jukkasjärven miehet olivat silloin niin viisaat, että he tiesivät paremmin, kuin Kaaresuvannon heränneet, mistä tie meni taivaaseen. Jukkasjärvelä oli silloin yksi osa seurakuntalaisia juomareita, toinen osa viinaporvareita ja kolmas osa vaivaisia. Mutta vuonna 1848 tuli koulu Lainion kylään, jossa muutamia köyhiä lapsia ruokittiin kruunun kustannuksella. Muutamat tulivat kouluun omalla kustannuksellaan, ja osa köyhistä lapsista ruokittiin koulun aikana heränneitten kustannuksella.

Sinä vuonna heräsi paljon ihmisiä Jukkasjärven seurakunnassa ja muutamia Pajalankin seurakunnassa. Ja ne, jotka heräsivät, rupesivat kauhistumaan heidän entistä elämäänsä ja tulivat omantunnon vaivaan, rupesivat katumaan heidän syntejään ja elämäänsä parantamaan. Mutta suruttomat sanoivat, että se on villi- ja koiratauti. Heränneitten elämässä tuli suuri muutos. Entiset juomarit eivät panneet enää viinaa suuhunsa, ja entiset viinaporvarit kaatoivat viinansa maahan. Mutta suruttomat kauhistuivat sitä ja sanoivat: “Se on suuri synti, että he panevat Jumalan viljaa maahan,” — ja: “Semmoisiako kristityt ovat?”

Mutta lampaat rupesivat jo sinä vuonna kantamaan villoja. Kaaresuvannon, Jukkasjärven ja Pajalan heränneet antoivat Lainion kouluun 142 riksiä. Vuonna 1849 tuli koulu Kangosen kylään. Siihen kokoontui paljon lapsia. Muutamat köyhäin lapset ruokittiin kouluaikana kruunun kustannuksella, ja muutamat heränneitten kustannuksella.

Tuli sinne myös paljon ihmisiä omalla kustannuksellaan kuuntelemaan. Samana vuona olivat Kaaresuvannon, Jukkašjärven ja Pajalan seurakunnan heränneet antaneet kouluun 344 riksiä, erittäin ne hopeat, viljat, sormukset ja koreat vaatteet, jotka sinä vuonna annettiin kouluun, joita ei kumminkaan saatettu heti myydä ja rahaksi käyttää. Heränneet olivat myös antaneet 145 riksiä kristillisyyden levittämiseen ja 120 riksiä vaivaisille. Mutta ei tämä ole vielä mitään sen suhteen, mitä ennen on kulunut viinaan. Kaaresuvannon seurakunnassa on ennen joka vuosi kulunut vähimmässäkin laskussa 1500 riksiä ja Jukkašjärven seurakunnassa lähes 2000 riksiä aivan viinaan. Ja ne rahat ovat juuri kuin valkiaan heitettyt.

Vuonna 1850 tuli koulu Tärännön kylään, jossa on 460 henkeä, vaikkeivät Tärännön viisaat miehet ensin tahtoneet koulua vastaan ottaa, sillä he pelkäsivät, että koiratauti tarttuu heidän lapsiinsa. Mutta siellä oli muutamia heränneitä, jotka lupasivat ottaa vastaan 18 köyhää lasta, jotka kruunun kustannuksella ruokitaan kouluaikana. Muutamat herrat sanoivat: "Kyllä tarvitsevat Tärännön miehet parannuksen tehdä; ne ovat niin jumalattomat, ettei muissa paikoissa ole niin jumalatointa väkeä kuin Tärännön kylässä." Vaikka tämä herrain tuomio oli puolittain tosi, niin on kumminkin Vapahtajan tuomio vielä vakaisempi, koska Hän sanoo: "Portot ja publikaanit käyvät teidän edellänne taivaan valtakuntaan."

Tärännön kylässä on siemen itänyt, jonka on kylväjä kylvänyt. Siellä on nyt paljo maitojyviä, ja meidän toivomme

on, että siementen Herra saapi koota aitaansa muutamia maitojyviä, jos vaan ei pakkaneen pane peltoa ennen kuin maitojyvät kypsyvät. Lampaat ovat myös tänä vuonna kantaneet villoja. Heränneet ovat antaneet koululle 611 riksiä, josta vielä on tallella 346 riksiä tulevaisuudeksi, jos koulua jossakin paikassa tulisi pidetyksi. Pajalan vaivaisille on koottu vuoden ympäri 224 riksiä ja kristillisyyden levittämiseksi 180 riksiä, erittäin ne lahjat, joita heränneet ovat antaneet Kuttasen Pekalle, joiden summaa minä en tiedä. Niistä rahoista on yksi mies Lainion kylässä antanut 100 riksiä kouluun ja 100 riksiä kristillisyyden levittämiseksi.

Katso, näin lampaat kantavat villoja! Mutta mitäs keiturit kantavat? Aivan pahoin haisevia karvoja, joita Israelin Paimen ei voi kärsiä. Mutta pirulle tulee niistä karvoista hyvä haju, koska ne rupeavat palamaan helvetin liekissä.

Painotuote / Painettu v. 1850 Nygrenin kirjapainossa Piitimessä.

Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta C 175.

Uusi Postilla N:o 33 (1897)

Herra sanoo profeetan Hesekielin suun kautta 34. luvussa: “Minä herätän heissä yhden ainokaisen paimenen, joka heitä ruokkii. Ja minä teen liiton heidän kanssansa ja minä tahdon hävittää kaikkia petoja maan päällä. Heidän pitää asuman pelkäämättä korvessa.”

Herra ilmoittaa profeetan Hesekielin suun kautta, että Hän tahtoo herättää yhden ainokaisen Paimenen, joka on heitä ruokkiva. Ja me arvaamme hyvin, että tämä Paimen on Vapahtaja, joka ruokkii lampaitans otollisella ruualla. Herra ilmoittaa myös siinä samassa paikassa, että hän tahtoo hävittää kaikkia petoja, ettei heidän pidä enää raataman lampaita niin kuin he ennen ovat kiskoneet ja raataneet. Se ensimmäinen lupaus on kyllä täytetty.

Herra on herättänyt yhden ainokaisen Paimenen, joka kaitsee ja ruokkii lampaitans, ja Hän on vielä antanut henkensä lammasten edestä. Koska susi rupeis raatamaan lampaita, tuli yksi suuri sota Paimenen ja vihollisen välillä. Siinä hirmuisessa sodassa pääsi vihollinen raatamaan Jesuksen ruumista, mutta hänen henkensä tuli varjelluksi. Se hyvä Paimen on vielä elämässä, ja haavat näkyvät vielä hänessä. Mutta lampaat tulit varjelluksi. Vihollinen ei saata niille lampaille tehdä vahingota, jotka seuraavat Paimenta. Mutta ne eksyväiset lampaat, jotka ei pysy laumassa, vaan karkaavat mettään, niitä susi raataa. Niitä ei saata Paimen varjella raatelevaisen suden hampaista, sillä hukan penikat käyvät ympäri joka paikassa, kussa lampaat ovat. Jos joku sokia raukka eksyy

pois laumasta, varsin ovat hukan penikat valmiit häntä syömään.

Me olemme kuulleet, kuinka hukan penikat ulvovat, koska he saavat hajun lampaista eikä pääse heitä kiskomaan ja raatamaan. Meillä on se toivo, että Herra lupauksensa jälkeen hävittää kaikki pedot maasta, että lampaat saisit olla rauhassa. Mutta ei vielä ole se aika tullut. Kyllä vielä on petoja joka paikassa, jotka haluavat syödä lihaa ja lakkia verta. Ei nälkähukka tyydy ennen kuin hän saa lakkia lammasten verta. Kuitenkin on meillä se toivo, että Herra lupauksensa jälkeen hävittää niitä petoja, jotka kiskovat ja raatavat Jesuksen lampaita.

Herra hävittää niitä petoja monella tavalla. Välistä hän virittää rautoja (ja) panee jotakuta kuollutta raatoa syötiksi. Vaikka hukka on niin viekas, ettei hän leikin syö niitä raatoja, joita hän on itse tappanut. Hän tahtoo aivan niitä eläviä lampaita syödä. Mutta Herra tappaa myös niitä petoja kaksiteräisellä miekalla. Ja koska hän on miekalla pistänyt sydämeen, tulevat pedot niin voimattomaksi, ettei he jaksa enää kiskoa lampaita. Kuitenkin on muutamilla niin paksu ja paatunut nahka, ettei miekkaan pysty niihin.

Lammasten paimen kaivaa muutamille pedoille ison kuopan ja peittää sen hengellisen viisauden risuilla. Sen kaltaiseen kuoppaan putoovat muutamat pedot, jotka ovat ylön rohkiat juoksemaan lammasten perässä. Kuitenkin ovat isot ja vanhat hukat niin viekkaat, ettei he mene siihen kuoppaan, vaan kiertävät kaikkia niitä paikkoja, joissa hengen vaara olis. Ja jos lampailta olis semmoinen viisaus kuin mailman pe-

doilla, kyllä he vissimmästi välttäisit niitä paikkoja, joissa vihollinen on viritänyt ansan. Mutta lampailta ei ole sitä viisautta, että he ymmärtäisit välttää niitä paikkoja, kussa vihollinen on kätkenyt itsensä. Muutamat karitsat ovat niin hullut, että he juoksevat hukan suuhun.

Mutta Herra tappaa myös muutampia petoja synnin myrkyllä. Koska nimittäin muutamat pedot ovat ylön ahneet lihan päälle, ja muutamat ylön rutosti lakkivat kristittyin verta, rupee synnin myrkky viimein polttamaan heidän sisällyksiänsä. Ei Jumala ole antanut heille myrkyä, vaan itse he ovat myrkyä täynnänsä, ja koska he lakkivat verta, rupee se myrkky, joka heissä on, polttamaan heidän tuntoansa. Siitä tulevat muutamat pedot niin kipiäksi, ettei he jaksa enää verta lakkia. Mutta ehkä Herra näin vähitellen hävittää niitä petoja, jotka syövät lampaita, kyllä on monta petoa vielä elämässä, jotka vahtaavat lampaita ja odottavat, koska he pääsisit kiskomaan ja raatamaan Jesuksen karitsoita. Jos itse Israelin Paimen ei varjelis lampaitans, kyllä maailman pedot pian pääsisit kiskomaan ja raatamaan heitä.

Herra on sanonut profeetan Hesekielin kautta: "Minä tahdon itse ruokkia lampaitani. Minä etsin heitä niin kuin paimen etsii lampaitans, jotka laumasta kadonneet ovat. Minä vien heitä parhaalle laitumelle, ja kaitsen heitä toimellisesti." Tässä kuulet sinä eksynyt lammas, kuinka se suuri Paimen pitää murheen sinusta. Sinä juokset sinne ja tänne sienen perään. Sinä tahdot herkullisia syödä ja makioita juoda. Sinä karkaavat usein mettään, kussa hengellinen hukka tahtoo sinun sielusti tappaa. Sinä

et ajattele perään, kuinka pian yksi eksynyt lammas hukalta raadellaan. Jos se suuri Israelin paimen ei olis pannut koiriansa perään ajamaan eksyväisiä lampaita laumansa tykö, niin olisit sinä jo aikaa ollut hukan perseessä.

Mutta Israelin paimen tahtoo nyt itse ruokkia lampaitans ja koota heitä kaikkia yhteen lammashuoneeseen, kussa mailman pedot ei tule heitä kiskomaan ja raatamaan. Mutta siihen lammashuoneeseen ei lasketa keituria, jotka puskevat lampaita. Keiturit ovat nuoskat luontokappaleet. He syövät vuotavata pirun paskaa ja vanhan aadamin sontaa. Semmoista nuoskaa ja Jumalan edessä pahoin haisevata rahvasta antavat keituritten paimenet näille sarvipäisille luontokappaleille, että he paremmin laskisit maitonsa. Ja kyllä tosin keiturit laskevat maitonsa semmoisille paimenille, jotka ruokkivat heitä hyvin vuotavalla pirun paskalla ja vanhan aadamin sonnalla, joka haisee neljänneksen päähän, koska se on keitetty luonnollisen järjen ruostuneessa kattilassa.

Muutamat keiturin paimenet lypsävät keiturin nisät niin näppärästi, että he saavat lypsinkiulun täyteen paljaita käärmeen kyyneleitä. Ja päällinen siitä keiturin maidosta, eli luonnollisten taipumusten rintamaito, on niin makia keiturin paimenten suussa, ettei keiturien paimen raski jättää luontokappaleitans sontanavettaan, vaan he makaavat itse yhtenä keituritten kanssa sonnassa. Ja kyllä keiturit tykkäävät paljon sen kaltaisesta paimenesta, joka makaa heidän kanssansa sonnassa.

Me sanoimma äsken, että lammasten paimen ei laske keituria lammashuonee-

seen, sillä keiturit ovat niin pahat varastamaan lammasten ruokaa. Hyvä paimen erottaa siis keituria lampaista. Ja keiturille hän antaa risuja pureskella, mutta lampaille annetaan parempaa ruokaa, joka sopii heille. Keiturit ovat pahat puskemaan lampaita. Minä olen nähnyt, kuinka keituri tappelee lampaan kanssa. Keituri nousee kahden jalan päälle, ja on ensinnä kiivas puskemaan. Mutta lammas perääntyy, ja sillä aikaa kuin keituri miehustelee kahden jalan päällä, laukaa lammas keiturin rintoja. Siitä laukauksesta tulevat keiturin rinnat kipiäksi, eikä (keituri) jaksa enää puskea.

Koska nyt se suuri Israelin paimen on ruvennut eroittamaan lampaita vuohista, niin on mieli katsella tätä suurta eroitusta lammasten ja keituritten välillä. Me rukoilemma ensinnä, että se suuri Israelin paimen varjelis laumaansa vihollisen päällekkarkaisesta, että eksyväiset lampaat palajaisit paimenen tykö, että raadolliset ja heikkomieliset tulisivat autetuksi sen suuren voiman kautta, että hän veis isovaisia parhaalle laitumelle, että hän johdattais janoovaisia vetten tykö, niin kuin hän on luvannut korjata raadollisia ja ottaa vapisevaiset karitsat syliinsä. Sinä Israelin paimen, älä jätä meitä mailman korpeen nälkymään ja pedoilta raadelluksi tulemaan, vaan kaitse meitä totuuden torvella ja huuda niin korkialla äänellä, että kaikki pedot peljästyisit ja pakenisit luolihins. Kuule sinä suuri ja ylistetty Israelin paimen katuvaisten, viheliäisten ja vapisevaisten lammasten ääni, koska he huokaavat sinun tykö. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Meidän pitäis tänä päivänä Jumalan armon kautta katseleman Jesuksen lampaita. Ensiksi, millinen luonto niillä on? Toiseksi, millinen ääni niillä on? Kolmanneksi, milliset villat niillä on? Ja siinä katselemuksessa täytyy meidän välistä mainita keituria, jotka aina tukkivat lammashuoneeseen. Mutta se suuri Israelin paimen pankoon koiriansa ajamaan pois keituria, ettei he pääsis varastamaan lammasten ruokaa ja varjelkoon laumansa kaikilta pedoilta, ettei he pääsis lampaita kiskomaan ja raatamaan. Taluttakoon eksyväisiä laumansa tykö, kantakoon heikkoja helmassansa, sitokoon haavoitetuita ja tiputtakoon muutampia hunajan pisaroi-ta niiden vapisevaisten ja heikkomielisten suuhun, että he lämpeisit ja virvoitetuksi tulisivat. Amen.

Ensiksi. Millinen luonto on Jesuksen lampailta? Jesuksen lampaat ovat hiljaiset luontokappaleet, koska he saavat semmoista ruokaa, joka heille sopii. He makaavat silloin ja märehtivät. Mutta koska nälkä tulee, rupeevat he määkymään, erinomattain silloin, koska paimen tulee laskemaan heitä parhaalle laitumelle. Muutamat lihavat lampaat polkevat laidunta niin kuin Herra valittaa profeetta Hesekielin kautta, ja nämä lihavat lampaat ovat myös ylpiät, juoksevat kilpaan ja tahtovat rinnan käydä, nykivät sieltä ja täältä parhaat ruohot. Mutta laihat lampaat ei jaksu niin houpusta juosta. Heidän täytyy toisten perässä kulkea, ja heidän täytyy syödä, mitä lihavat lampaat ovat jalvoillansa polkeneet. Kuitenkin täytyy paimenen katsoa niiden perään, jotka ovat heikot, ettei ne kupsottelis. Paimenen täytyy

pehmiällä vittalla niitä hopittaa, että nekin kostuisit kotiin illaksi.

Mutta se ei ole minusta soma, että lihavat lampaat tahtovat kilpaan juosta. He tekevät sen kautta paimenelle suuren vaivan. Ei paimen saata heitä seurata ja jättää ne väsyneet raukat korpeen, jotka ovat laihat. Herra on myös aikonut hävittää niitä lampaita, jotka tulevat niin lihavaksi, ettei huonommat ja väsyneet raukat jaksa niitä seurata. Se on myös huomaittu, että Jesuksen lampaat pysyvät koossa sääsken aikana. Mutta koska tämä ulkonainen vaiva ei ole, tahtovat he hajaantua, yksi menee sinne ja toinen tänne.

Muutamat rupeevat puskemaan heikompia. Mutta paimen ei vihti nähdä, että lampaat puskevat toinen toistansa. Onpa siinä jo puskemista, koska keiturit pistävät nokkansa raosta ja rupeevat varastamaan lammasten ruokaa. Se luonto on Jesuksen lampailla, että he sääsken aikana pysyvät hyvin koossa. Ja jos sääsket aina olisit imemässä lammasten verta, ei suinkaan lampaat hajaantuisi, eikä joutais sääsken aikana ylpeillä, heidän täytyy pysyä koossa.

Mutta keitureilla on se luonto, että he ovat itse kukin erinänsä. Ei keiturit rakasta kumppania niin kuin lampaat. Ainoastans silloin, koska joku koira tulee, kokoontuvat he ja puskevat koira. Niillä keitureilla on yksi eri likainen paha haju, erinomattain rykimäaikana. Sappi, joka maksasta tippuu, painaa heidän lihaansa, ettei muu kuin piru saata heidän lihaansa syödä. Usein pukit tappelevat keskenänsä, ja koska net ei sovi puskemaan, purevat he toinen toisensa korvat hampailla. Semmoisia ei saata muu kuin

hyvä koira pelättää varastamasta lammasten ruokaa.

Ei tosin lammasten paimen saata heittää paimentaa, ennen kuin heidän luontonsa muuttuu. Ja keituritten omat paimenet ei huoli paimentaa heitä, vaan he antavat luontokappaleittens juosta ympäri vaaroja; mutta koska lypsinaika tulee, käyvät he keiturin kellon kanssa mettässä ja huutavat, ja keiturit vastavat määkymisellä ja laskevat maitonsa jos heille annetaan pirun paskaa. Keitureitten paimenet ei pidä lampaita ollenkaan, vaan ainoastans keituria sen maidon tähden. Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin. He katsovat keiturit lampaiksi, mutta lampaat ovat heidän mielestänsä hukat. Koska lammas tulee keiturin paimenen tykö, kääntää hän selkensä ja ajaa pois tyköänsä ja sanoo: "Sinä olet hengellisessä ylpeydessä."

Toiseksi. Millinen ääni on Jesuksen lampailla? Ei niillä ole juuri suloinen ääni maailman lasten korvissa. Mutta keskenänsä he tuntevat toinen toisensa äänestä. Ja paimen myös tuntee omia lampaitans, jotka kuulevat hänen äänensä. Mutta hattarain korvissa on lampaan ääni sängen hirveä. Ja mettän perkeleet kiroovat ja pistävät sormiansa korvaan, että he pääsisit kuulemasta lammasten ääntä. Ehkä nyt muutamilla raavailla lampailla on grouvinlainen ääni maailman korvissa, ei kuitenkaan keiturin ääni ole niin kaunis kuin lammasten ääni, sillä keiturin ääni on kohta äpärän äänen kaltainen. Se kuuluu niin surkialta niin kuin aina olis hätä. Ja mikäpä niillä raukoilla on muuta kuin hätä peräsuolella, joka ei koskaan tule täytetyksi. Ja niillä on aina varastama halu,

vaikka kuinka paljon ruokaa olis nokan edessä, kyllä ne sen tähden varastavat lammasten ruokaa. Keitureilla on semmoinen varastama luonto, ettei he malta olla varastamatta jos mikä olis.

Heillä on niin suuri kateus, että sappiki puhkee, koska lampaille annetaan parempi ruoka kuin keitureille. Keiturit kysyvät: “Mitä paremmat nuot ovat meitä? Enempi maitoa meiltä tulee kuin lampailta.” Jos ainoastans keiturille annettaisiin sama ruoka kuin lampaille, kyllä sitte olisit keiturit tytyväiset. Mutta se tekee pahaa keitureille, että heille annetaan risuja ja lampaille vainioheiniä. Mutta ehkä keiturit ja lampaat ovat yhdenkokoiset luontokappaleet, on niiden välillä niin suuri eroitus kuin valkeuden ja pimeyden välillä. Keiturilla on sarvet pystössä, mutta lampailta ei ole pystössä. Keiturilla on yksi paha haju, jota paimen ei voi kärsiä. Niillä on myös yksi pahanilkinen ääni, jota ei ihminen vihti kuulla. Mutta lampaan ääni, jota hattarat ja mettän perkeleet ei vihti kuulla, on sen vuoksi grouvinlainen, että se kuuluu mailman lasten korvissa niin kuin karhun ääni. Kuitenkin tuntevat lampaat heitänsä keskenänsä äänestä, ja paimen myös tuntee omia lampaitans äänestä. Niin myös lampaat tuntevat paimenen ääntä. Ja tämä lammasten ääni on rakkauden ääni, ehkä kuinka se olis hirviä ja kauhistavainen hattarain korvissa. Koska yksi palkkapaimen ei anna lampaille otollista ruokaa, silloin antavat lampaat äänellensä tiettäväksi, ettäheillä on nälkä. Ja lammasten ääni kuuluu edemmäksi kuin keiturin ääni.

Kolmanneksi. Millinen villa on Jeesuksen lampailta? Me kuulemma mo-

nessa paikassa Raamatussa, että katuvaisten synnit pitää tuleman valkiaksi niin kuin villa, josta arvataan, että Jeesuksen lampailta on valkiat villat. Mutta ei ole vielä kaikki mustat lampaat kantaneet valkiat karitsat. Mustat lampaat ja ruskiat ovat kyllä laumassa, mutta ei ne ole niin kauniit kuin ne lumivalkiat karitsat, joita paimen kantaa helmassansa ja ruokkii omalla kädellensä.

Meidän täytyy tunnustaa, ettei ole vielä monta lammasta, jonka villat olisit lumivalkiaksi tulleet. Aivan ruskianlaiset ja harmajat ovat vielä nämät lampaat, jotka käyvät laitumella. Ei ole vielä niin paljon satanut, että kaikkien lammasten villat olisit lumivalkiaksi tulleet. Mutta me toivomme, että se suuri Israelin paimen antaa niin paljon sadetta taivaasta, että lammasten villat tulevat lumivalkiaksi, koska se suuri Israelin paimen viruttaa lampaita ja karitsoita Jordanin virrassa ja johdattaa laumaansa Sionin vuorelle. Ei ole tosin paimen vielä monelta saanut villoja, jotka kelpaavat hänelle. Mutta me toivomme, että villat rupeevat paremmin kasvamaan, koska se suuri Israelin paimen on itseruvennut ruokkimaan lampaitans ja kaitsemaan karitsoita Sionin vuorella. Tähän asti ovat ne harvat sielut, jotka lampaiksi kutsutaan, kostuneet Golgatan mäelle, jossa Jumalan karitsan veri on tippunut heidän päällensä. Ja Herra on sanonut, jos heidän syntinsä olisit veriruskeat, niin pitää heidän lumivalkiaksi tuleman. Mutta ei ole vielä se suuri Israelin paimen saanut paljon villoja lampaitans. Mailma tahtoo keritä villoja sitä myöten kuin he kasvavat.

Mutta ei nulpokeiturit pidä saaman

yhtään iloa eli lohdutusta tästä sanasta, sillä keiturilla ei ole villoja, vaan karvoja, jotka nivovat helvetissä. Riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemuksesta ja sanovat: "Katso, tuommoiset ovat kristityt." Jos yksi kristitty lankee, varsin saavat riettaan enkelit voidetta makansa päälle, ja sanovat: "Tuommoiset ovat kristityt." Mutta riettaan enkelin ilo kristittyin lankeemuksesta ei taida olla niin pitkäkallinen. Koska me siis sanomme, ettei Israelin paimen ole vielä saanut villoja lampailla, niin ei tarvitse riettaan enkelit siitä iloita, sillä ei ole vielä paimen heittänyt ruokkimasta ja kaitsemasta lampaitsans. Ei tarvitse hukan penikat ylön varhain iloita, että he nyt pääsevät kiskomaan ja raatamaan lampaista.

Ei tarvitse hattarat ja mettän perkeleet ylön varhain nauraa, sillä Israelin paimen on vielä elämässä. Ja me toivomme, että hän varjelee omia lampaitsans lumisateesta, pakkaisesta ja rajuilmaasta, jos vain lampaat pysyvät koossa, eivätkä mettään karkaa; Ei ainakaan lampaat niin hullut ole, että he juoksevat hukan suuhun, koska he niin monta kertaa ovat haavoja saaneet. Ja mitä villoja tulee, niin se on meidän toivomme, että he rupeevat tekemään villoja niin pian kuin armon aurinko rupee paistamaan maan päälle. Jos se suuri Luoja vielä kasteen antaa taivaasta, että uusi ruoho pääsis kasvamaan, silloin saavat lampaat ruokaa, koska paimen viepi heitä parhaalle laitumelle. Silloin pitää heidän villansa tuleman lumivalkiaksi, ja karitsat pitää hyppäämän niin kuin peurat nöyryyden laaksossa.

Taivaan enkelit iloitsevat heidän kaupeudestansa ja sanovat: "Nämät ovat Je-

suksen karitsat, jotka hukan suusta temmatut ovat sen hyvän paimenen voiman kautta." Hattarat nauravat, koska he kuulevat lammasten ääntä. Mettän perkeleet kiroavat ja hukan silmät vartioitsevat teidän päällenne ja odottavat, koska he pääsisit kiskomaan ja raatamaan Jesuksen lampaista. Riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemisesta. Jos se suuri Israelin paimen ei varjele omia lampaitsans vihollisen päällekkarkaimisesta; niin he ovat kaikki hukassa.

Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että se suuri Ristinkantaja, joka on henkensä antanut lammasten edestä, sotii vielä heidän puolestansa ja varjelee heitä lumisateesta, rakeista ja rajuilmaasta ja vihollisen päällekkarkaimisesta, että he saisit rauhassa levätä nöyryyden laaksossa ja Kedarin majoissa, sillä hän on luvannut itse pitää murheen lampaistans. Hän on luvannut viedä heitä parhaalle laitumelle ja antaa heidän juoda elävän veden lähteestä. Hän on luvannut korjata raadollisia, virvoittaa heikkomielisiä, sitoa haavoitetuita ja kantaa vapisevaisia karitsoita sylissäns, ja tiputtaa hunajan pisaroita haavoitettuun sydämeen, että heidän villansa tulisit lumivalkiaksi. Silloin hyppäävät karitsat niin kuin peurat Sionin vuorella ilosta ja riemusta veisaten suurelle Luojalle kiitosta sen tapetun karitsan häissä. Amen, hallelujah, kiitos, kunnia ja ylistys olkoon ylimmäiselle Israelin Paimenelle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta. III Postilla.

Koska David näki enkelin, joka kansaa löi, sanoi hän Herralle: ”Katso, minä olen syntiä tehnyt ja minä olen sen pahan tehnyt; mitä nämät lampaat ovat tehneet? Anna siis sinun kätesi olla minua vastaan ja minun isäni huonetta vastaan.” 2. Samuelin kirja 24: 17

Me kuulemme näistä sanoista, mitä katuvainen sielu puhuu, koska muut ihmiset joutuvat hänen tähtensä kärsimään. David oli nimittäin tehnyt suuren ja kauhistavaisen synnin Jumalaa vastaan, kun hän käski Joabin lukea kansan. David tahtoi nimittäin tietää, kuinka paljon väkeä on hänen valtakunnassansa. Ja saatana oli lykännyt Davidin mieleen, että hänen piti lukeman kansaa. Silloin tahtoi Herra osoittaa Davidille, kuinka pian hän saattaa väen vähentää. Herra lähetti kuoleman enkelin lyömään ihmisiä ruttotaudin kautta; ja niin muodoin joutuivat alamaiset kärsimään Jumalan rangaistuksen kuninkaan ylpeyden tähden. Silloin rukoili David, ¹ että Jumalan rangaistus tulisi hänen päällensä, joka oli sen kauhistavaisen synnin tehnyt. Mutta ei Jumala kuullut hänen rukouksensa, vaan antoi rangaistuksen tulla kansan päälle, joka ei sillä kerralla ollut vikapää siihen syntiin.

Vissimmästi luonnollinen järki saat- tais niin päättää, että Jumala teki väärin, joka pani rangaistuksen alamaisten päälle, vaikka kuningas oli ylpeyden syntiin vikapää. Mutta Jumalan tuomiot ovat tutkimattomat. Ja ihminen ei saata luonnollisella järjellä muuta päättää kuin että Davidin olis pitänyt kärsimän rangaistusta, joka oli synnin tehnyt.

Mutta Jumala pani rangaistuksen kansan päälle, joka oli viatoin. Davidilla oli kuitenkin suuri tuska ja ahdistus niin kauvan kuin tämä rutto seisoi päällä. Sen tähden rukoili hän Jumalata, että Jumalan rangaistus tulis hänen päällensä, joka ylpeyden tähden oli käsenyt luuttaa kansaa.

Mutta ei Jumala pannutkaan rangaistuksen hänen päällensä, vaan kansan päälle, joka oli viatoin. Davidilla oli nimittäin semmoinen tunto, että se tuomitsi häntä. Sen tähden sanoi hän: ”Minä olen syntiä tehnyt. Mitäs nämät lampaat ovat tehneet?” Ja emme tohdi sanoa, että Davidilla oli väärä tunto, koska hän tuomitsi itsensä vikapääksi.

Mutta viinaporvarilla on väärä tunto, koska het ei tunne itsensä vikapääksi siihen syntiin, että he ovat viinallansa saattaneet monta sielua helvettiin ennen määrättyä aikaa. Juomarilla on väärä tunto, koska het ei tunne itsensä vikapääksi siihen syntiin, että vaimot ja viattomat lapset saavat kärsiä nälkää ja alastomuutta heidän tähtensä. Huorilla ja huorimiehillä on väärä tunto, koska het ei tunne itsensä vikapääksi siihen syntiin, että viattomat lapset saavat kärsiä vanhempain syntein edestä. Kaikilla niillä on väärä tunto, jotka käyvät pahoilla esimerkeillä lasten eli alamaisten edellä, eikä tunne ollenkaan itsensä vikapääksi siihen syntiin, että lapset ja alamaiset saavat vanhempain ja esivalan syntein edestä kärsiä.

Erinomattain on viinaporvarilla ja mailman herroilla tunto paksumpi kuin nautahärän vuota, koska he ovat ensinnä käyneet sokian kansan edellä pahoilla esimerkeillä, juoneet, kiroilleet

ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet, jonka tähden yksi sokia kansa on kehoitettu ja yllytetty samoja esimerkkiä seuraamaan. Eikä niille ole vielä tullut tuntoon, että kansa joutuu kärsimään heidän tähtensä sekä tässä että tulevaisessa mailmassa.

Davidille tuli sängen suuri ahdistus ja omantunnon vaiva, koska hän näki, kuinka alamaiset joutuivat kärsimään hänen ylpeytensä tähden. Mutta tämän aikaisille mailman herroille ei tule omantunnon vaiva, vaikka kansa joutuu kärsimään heidän ylpeytensä tähden ja heidän pahain esimerkkiensä tähden. Sillä sokia kansa on noudattanut Herrain esimerkkiä juopumuksessa, koreudessa, ylpeydessä, haureudessa ja hekumassa, ja sen kautta on kansa joutunut kärsimään köyhyyttä ja vajavuutta jo tässä mailmassa ja saavat vielä kärsiä omantunnon vaivaa helvetissä, jollei tässä armonajassa tule totinen katumus, kääntymys ja uusi syntymys, ennen kuin armonaika loppuu.

Met olemme nähneet, kuinka kansa joutui kärsimään kuninkaan ylpeyden tähden, ja met emme saata käsittää, minkä tähden Jumala pani synnin rangaistuksen kansan päälle, vaikka Davidi itse oli omantunnon vaivassa sen asian tähden ja suuressa ahdistuksessa. Kuitenkin on se tapahtunut kaikille esivalan miehille kauhistavaiseksi esimerkiksi, että he näkisit, mikä hirmuinen vaiva pitää tuleman heille helvetissä, jos heidän tuntuksensa ei herää täällä, niin kuin Davidin tunto oli herännyt.

Se on mahdollinen ajatella, että Jumala sen tähden juuri armahti Davidia, että hän oli katuva ja kerjäläinen.

Mutta kansa, jonka kuoleman enkeli löi ruttotaudilla, oli surutoin. Ja jos Herra olis tehnyt Davidin rukouksen jälkeen ja pannut tätä rangaistusta Davidin päälle, ei olis kuitenkaan kansa herännyt, sillä kansa olis sitte ajatellut, että Davidi sai kärsiä töittensä ansion jälkeen, ja olis tämä surutoin kansa vahvistanut väärän uskonsa, että Davidi oli pahantekijä ja kansa oli pyhä.

Mutta meillä on monta muuta esimerkkiä, jotka viisaavat, että alamaiset saavat kärsiä kuninkaan ylpeyden ja kunnian pyynnön tähden. Niin myös lapset saavat kärsiä vanhempain syntein tähden. Mutta se on myös toisaalta nähty, että kuningas saapi kärsiä alamaisten syntein tähden, ja vanhemmat saavat kärsiä lastensa syntein tähden. Niin kuin esimerkiksi Davidi sai kärsiä paljon jumalattomain lastensa tähden.

Tämä asia ei ole niin ihmeellinen, sillä lapset ovat vanhemman pahasta lihasta ja verestä alkunsa saaneet, ja vanhemman perisynti on seurannut lapsia syntymisestä saakka. Jos siis maalliset vanhemmat saavat kärsiä jumalattomain lastensa tähden, niin se on oikein ja kohtuullinen, sillä heistä on synnin juuri tullut.

Mutta koska nyt Jumala ja itse Luoja on joutunut kärsimään jumalattomain lastensa tähden, niin se on suurin vääräisyys, mikä mailmassa tapahtunut on. Jumalattomat lapset ovat syökseneet Luojaansa helvettiin. Mitäs nyt ajatteletta, te vanhemman murhaajat? Te ajatteletta ilmanki, että rakkaus on vielä jäänyt vanhemman sydämeen, vaikka te olette laskeneet verta vanhimman verisuonista? Te luulette ilmanki, että taivaallinen

Vanhin rakastaa vielä jumalattomia lapsiansa helvetissä, johon jumalattomat ja paatuneet lapset ovat hänen syökseneet? Mutta ei Jumala anna itsensä pilkata. Ei ole vanhimman sydämessä niin paljon rakkautta, että hän saattaa vielä niitakin rakastaa, jotka ei ole ainoastans vanhempansa murhaajat, mutta vielä hänen kuolemansa jälkeen tallaavat hänen vertansa, ja pas-kantavat hänen hautansa päälle.

Mutta jos vielä armoa ja rakkautta pitää löytymän vanhimman sydämessä hänen kuolemans jälkeen, niin se tapah-tuu ainoastans niille lapsille, jotka nyt kumartavat polviensa hänen hautansa päällä, jotka nyt itkevät ja huokaavat hänen hautansa päällä, jotka nyt huuta-vat vaikiolla valitusäänellä: "Taivaallinen vanhin! Me olemma sinua murhan-neet. Me olemma sinua tappaneet. Me olemma sinua helvettiin syökseneet. Nouse, nouse ylös, rakas vanhin, ja kuu-le murheellisten, katuvaisten ja alaspai-nettuin huokaus! Isä meidän, jne.

Koska ennen tämän evankeliumin si-sälläpidosta on puhuttu, kuinka Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten edestä, kuinka palkollinen pakenee, koska hän näkee suden tulevan, ja kuin-ka susi raatelee ja haaskaa lampaat, pi-täis meidän tällä kerralla puhuman niis-tä lampaista, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, kuinka ja millä tavalla ne kuulisit Paimenen ääntä, että se tulis yksi lammashuone ja yksi Paimen. Vapahtaja sanoo nimittäin tämän päivän evankeliumissa, että hänellä on vielä muita lampaista, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, ja he saavat kuulla hänen

äänensä. Mutta se on tietämätöin, jos ne lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, tulevat kaikki siihen yhteiseen lammashuoneeseen, vaikka he kaikki kuulevat Paimenen ääntä.

Ei tosin ole sillä hyvällä Paimenella niin paljon lampaista, ettei he kaikki mahdu yhteen lammashuoneeseen. Mutta jos ne lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta², ovat harjaantuneet ulkona makaamaan, niin eivät ne taida olla juuri halullisetkaan varsin tulemaan lammashuoneeseen, vaikka se Hyvä Paimen kutsuukin heitä.

Koska lampaat harjaantuvat metsäs-sä makaamaan, niin eivät ne sitten kovin kaipaakaan lammashuonetta. Mutta sääskien aikana ja koska on paljon syöpäläisiä metsässä, silloin tulevat mielellään kaikki lampaat läättiin. Mutta ei nyt olekaan paljon sääskiä ulkona, sen tähden makaavat ne lampaat ulkona, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta. Keiturit kyllä tunkeutuisivat lammashuoneeseen, jos heitä vaan sinne lasket-taisiin. Mutta mitäs keiturit tekevät lammashuoneessa? Eivät ne tee siellä muuta, kun puskevat vaan lampaista, ja sen tähden täytyy paimenen eroittaa heitä lammashuoneesta, ja panna johonkin saareen, etteivät nämä pahanilkiset luontokappaleet tekisi lampaille rauhat-tomuutta, he kun ilmankin ovat harjaan-tuneet hyppäämään³ yli aidan. He syö-vät ja polkevat peltoa ja pilaavat kaikki, mitä siementen Herra on siihen kylvä-nyt. Ja kuitenkin tahtovat he tukkia lammashuoneeseen.

Mutta Paimen on aikonut eroittaa heitä lampaista, ja hän on aikonut panna heitä ulkonaiseen pimeyteen määky-

mään ja rääkymään niin kuin he täällä jo rääkyvät, koska koira puraisee heitä. Mutta niin pian kuin Paimen kutsuu lampaita tykönsä, tulevat keiturit ensimmäiseksi. He luulevat ilmanki, että Paimen antaa heille vainioheiniä ja suolavettä. Mutta se hyvä Paimen ei kärsi niitä pahanilkisiä luontokappaleita nähdä, sillä heillä on yksi paha haju, jota Paimen ei voi kärsiä. He syövät pirun paskaa ja vanhan Aadamin sontaa, ja sen tähden ajaa Paimen heitä pois tykönsä, ja panee heitä pimiään huoneeseen nälkymään ja määkymään ijankaikkisesti.

Koska nyt kaikki keiturit ja pukit ajetaan pois lammashuoneesta, täytyy meidän katsella niitä lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Niitä on se Hyvä Paimen aikonut saattaa tähän lammashuoneeseen, nimittäin siihen lammashuoneeseen, jossa Jesuksen oikiat lampaat ovat. Koska se hyvä Paimen on itse sanonut, minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, niin meidän täytyy uskoa, että sillä hyvällä Paimenella on totisesti muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Hän sanoo nimittäin eri paikassa, että Hän oli lähetetty kadonneitten lammasten tykö Israelin huoneesta.

Mutta ne muut lampaat, jotka ei ole Israelin huoneesta, saavat myös kuulla Hänen äänensä. Ja se on arvattava, että kaikki, jotka jo lampaat ovat, kuulevat sen hyvän Paimenen äänen, ja tulevat Hänen tykönsä, jos ei juosten, kuitenkin konttaamisella lähestyvät Häntä. Ja silloin pitää tuleman yksi lammashuone ja yksi Paimen. Älköön vaan keiturit ajatelko, että heitä kans otetaan lam-

mashuoneeseen. Sillä he tukkivat nokkansa joka raosta ja ikkunasta, ja tahtovat sisälle tulla, mutta ei he pääse kuitenkaan. Vaikka kuinka pimiä olis, luulen minä, että Paimen tuntee niitä äänestä ja vielä hajustakin. Mutta sokiat paimenet ei saata eroittaa lampaat hukistakaan, jopa sitte pukista ja keiturista, jotka määkyvät välistä niin kuin muutamanlaiset huonot ja kelvottomat lampaat, joiden villat on grouvit. Ja semmoiset villat ei maksa enemmän kuin puolen riksiä naula.

Me arvaamma hyvin, että ne lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, ovat mitämaks nälkyneet. Ei niille ole vielä kasvaneet villat. Net ovat lamassa. Eivät ole paimenet niitä ruokkineet. Ja kuinkapa semmoiset paimenet ruokkivat lampaita, jotka ruokkivat keituria hyvin, mutta nälyttävät lampaita. Mutta meidän toivomme on, että Herra ruokkii itse lampaitansa, ja kutsuu niitäkin lampaita tykönsä, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Ja silloin pitää tuleman yksi lammashuone ja yksi paimen. Koska itse se hyvä Paimen on sanonut: "Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta," vissimmästi meidän täytyy uskoa, että niitä on. Niitä on ollut, ei ainoastans Vapahtajan ja apostolitten aikana, vaan vielä nytkin löytyvät muutamat lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta.

Mutta keiturit ei tarvitse luulla, että het ovat ne muut lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Kyllä kaiketi keiturit tahtoisit näitä sanoja omistaa. Mutta lukekaan keiturit niitä sanoja, jotka löytyvät kirjoitettuna tuomiosunnuntain evankeliumissa ja omistakoon niitä.

Siellä soimaa ylimmäinen Paimen niitä vuohia, jotka seisovat vasemmalla puolella, ettei he ole vaatettaneet häntä, koska hän oli alastoin. Kuinkapa keiturin karvoista tulevat vaatteet Paimenelle? Vaikka keiturit pramaavat maidollansa ja sanovat: "Enempi maitoa meillä on kuin lampailla."

Mutta ketäs ovat keiturit ruokkineet maidollansa? Ovatkos Jesuksen karitsat imeneet teidän rintojanne? Me olemme nähneet, kuinka keiturit tekevät, koska joku karitsa tulee heidän rintojansa imemään. He puskevat ja potkivat karitsoita ja ei kärsi tulla likikään. Ei tarvitse siis keiturit ajatella, että he ovat ne muut lampaat, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Vaan ne muut lampaat ovat semmoiset lampaat, jotka ei ole vielä tulleet tähän lammashuoneeseen, mutta tulevat kuitenkin, koska he kuulevat Paimenen äänen. Ja niiden edestä, jotka ei ole vielä tulleet tähän lammashuoneeseen, pitää meidän rukoileman kaikesta voimasta, että tulisit pian tähän lammashuoneeseen, ennen kuin ilta tulee, ennen kuin ovi suljetaan, ennen kuin valkeus sammuu ja ennen kuin aurinko laskee. Sillä nyt on jo ilta tulemassa, ja hukan penikat ovat vartioitsemassa, kusta he pääsisit kiskomaan ja raatamaan lampaita.

Olkaat siis valppaat rukoilemaan, te harvat sielut, jotka olette tästä lammashuoneesta, että se suuri Israelin Paimen, joka on etsinyt kadonneita lampaita Israelin huoneesta, varjelis teitä lumisateesta, rakeista ja rajuilmasta, ja raatelevaisen suden hampaista⁴ ja että nekin lampaat, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta, tulisivat pian tähän

lammashuoneeseen, ennen kuin ovi suljetaan kiinni.

Sillä ei ole Israelin Paimenella niin paljon lampaita, etteivät he mahtuisi yhteen lammashuoneeseen, jos he vaan eläisivät sovinnossa, ne harvat sielut, jotka ovat tästä lammashuoneesta. Mutta jos he tulevat ylöns lihaviksi, niin silloin he ottavat isomman tilan, ja tahtovat kaksi lammashuonetta ja kaksi paimenta. Mutta olkoon hukka niiden paimen, jotka eivät mahdu tähän lammashuoneeseen. Ja palkkapaimen, joka pakenee, koska hän näkee suden tulevan, olkoon niiden paimen, joilla on sarvet päässä ja keiturin karvat.

Mutta meidän toivomme on, että se suuri Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelee omia lampaitaan raatelevaisen suden hampaista, ja viepi heitä parhaalle laitumelle, ja johdattaa elävän vesilähteen tykö. Hän antaa vapisevaisten karitsain imeä armoavuoavaisista rinnoistaan, että he virvoitettuin rupeavat hyppimään niin kuin peurat Siionin vuorella ja iloitsemaan Karitsan häissä. Silloin pesee Paimen karitsoita Jordanin virrassa, niin että heidän villansa tulevat lumivalkeaksi ja heidän maitonsa rupeaa vuotamaan heidän rinnoistansa ijankaikkisesti. Amen.

SKHS:n Aunon kokoelmaan sisältyvän alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan, lukuunottamatta alla mainituita kohtia, jotka ovat kadonneet käsikirjoituksesta. Uusi Postilla N:o 34 (1897).

¹ Alku tähän asti kirjoitettu UP:n mukaan.

² Tästä kolmanteen loppuviitteeseen UP:n mukaan.

³ ks. edellistä

⁴ Tästä loppuun UP:n mukaan.

Sen tähden pankaat pois kaikki nainen saastaisuus ja kaikki nainen pahuus, ja ottakaat sana siveydellä vastaan, joka teissä on istutettu, ja voi teidän sielunne autuaaksi saattaa. Jaak.1 :21

Tuo jalo apostoli Jaakob kirjoittaa kristityille semmoisia varoituksia, jotka ovat hyvin tarpeellisia, jos vaan kristityt ottaisivat niistä vaaria. Sillä vaikka Jaakobin saarna kuolleesta uskosta ei ole Paavalin oppia vastaan, koska toinen vaatii uskoa ja toinen myöskin töitä, on kuitenkin tarpeellista muistuttaa, että heidän pitää valvoman ja Jumalan armon kautta sotiman kiusauksia vastaan, ettei vihollinen saisi tilaa heidän valvomattomuudestaan ja saisi heidät laimin lyömään velvollisuksiensa ja tekemään pahan erotuksen rikkaan ja köyhän välillä.

Me olemme kuulleet, että Lutherus yhteen aikaan epäili Jaakobin kristillisyydestä, koska hän vaatii niin paljon töitä, ja Lutherus välistä arveli, ettei Jaakob ole semmoista kirjettä kirjoittanut kristityille. Mutta ei ole kuitenkaan siihen aikaan, koska se suuri kirjain tutkinto oli, yksikään kristitty saattanut todeksi näyttää, että Jaakobin epistola olisi väärä, taikka että muut sen olisivat Jaakobin nimeen kirjoittaneet. Ja Jaakobin kristillisyydestä ei ole yksikään kristitty siihen aikaan epäillyt. Mutta ainoastaan se paikka, missä Jaakob on kirjoittanut Paavalin oppia vastaan sanoessaan, että Aabraham tuli vanhurskaaksi töistä, on pannut Lutheruksen epäilemään, josko Jaakob on semmoisen kirjeen kirjoittanut.

Mutta me näemme kaikista asian haaroista, että Jaakob on ollut kovempi saarnaamaan lakia ja vaatimaan pyhää elämää, syystä kun hän huomasi, että kuollut usko rupesi ilmestymään seurakunnassa, joka näkyi kristittyin hedelmistä, jotka ovat maailman rakkaus, keveämielisyys, paha eroitus köyhään ja rikkaitten kristittyin välillä, hengellinen laiskuus puhumaan kristillisyydestä ja koreus, jonka alla salainen huoruus piilee.

Kaikkia näitä kuolleen uskon hedelmiä mainitsee Jaakob epistolassaan, ja tahtoo seuraavaisesti siitä osoittaa Aabrahamin esimerkillä, ettei Aabraham tullut ainoastaan uskosta vanhurskaaksi, mutta töistä, koska sitä vastaan Paavali kirjoittaa, että Aabraham tuli vanhurskautetuksi uskosta, ja ei töistä. Minä ajattelen, ettei ole Jaakob saarnannut erilaisista armonjärjestystä kuin Paavalikaan, kun vaan molempain perustus tutkitaan. Sillä Jaakob on kirjoittanut kuolleesta uskosta, mutta Paavali on kirjoittanut elävästä uskosta. Jaakob on luetellut kuolleen uskon hedelmiä, mutta Paavali on osoittanut elävän uskon hedelmiä.

Ei ole siis Jaakobin tarkoitus ollut, että ihmisen hyvät työt ilman uskotta tekevät hänen vanhurskaaksi Jumalan edessä. Mutta hän on sanonut, että usko ilman töitä on kuollut. Ja siitä järjestyksestä ei pääse Lutherus eikä muut kristilliset opettajat mihinkään. Koska Lutherus sanoo Paavalin opetuksen mukaan, että ihminen vanhurskautetaan uskosta ilman töitä, niin tämä autuuden järjestys sopii kristittyin koettelemuksen jälkeen. Sillä ei ihminen saa syntiänsä anteeksi hyväin töittensä tähden, vaan armosta ja Kristuksen ansion täh-

den saapi hän synnit anteeksi, koska hän elävällä uskolla tämän suuren armon vastaan ottaa.

Mutta koska Lutherus sanoo, että uskosta pitää hyvät työt vuotaman, niin tämäkin oppi on oikea; silläuskoton ei saata hyviä töitä tehdä eli matkaan saattaa, vaikka hänellä vielä olisi herännyt omatuntokin. Tätä Lutheruksen oppia vastaan ei ole Jaakobin oppi eikä myöskään Paavalin oppi. Ehkä kuinka paavilaiset pyytäisivät sekoittaa armonjärjestystä sillä sanalla, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskosta ja töistä, niin se on väärä oppi ja väärä järjestys. Semmoinen sekoitus armonjärjestyksessä tulee siitä, että paavilaiset väärin ymmärtävät Jaakobin sanat kuolleesta uskosta. Paavilaisten usko on semmoinen, että ihminen tulee vanhurskautetuksi ei ainoastaan Kristuksen vanhurskauden kautta uskolla omistetun, mutta pitää myös oleman omaa vanhurskautta seurassa.

Semmoinen oppi sotii kokonaan kristittyin koettelemuksia vastaan. Jos taas Paavali saarnaa enemmän uskosta, ja Jaakob vaatii myöskin töitä, niin ne pitäisivät tulla yhteen. Jaakobin ja Paavalin välillä ei pitäisi oleman yhtään riitaa, vaikka toinen saarnaa uskosta, ja toinen vaatii oikean uskon hedelmiä. Mutta jos joku ymmärtämättömyys tulee kristityille, niin he saattavat ymmärtämättömyydestä sanoa, että eri armonjärjestys on Paavalilla ja eri Jaakobilla. Mutta jos oikein käsitetään molempain tarkoitus, niin ei pitäisi Jaakobin opista kasvaman tekopyhiä, jotka hyvän töitensä päälle perustavat autuutensa, eikä Paavalin opista pitäisi tuleman armon-

varkaita niin kauvan kuin Jaakob saarnaa kuollutta uskoa vastaan.

Paavalin opista on tosin tullut armonvarkaita silloin, kun kristittyin omatunto on nukkunut, ja Jaakobin opista on tullut tekopyhiä, koska valvominen on loppunut. Silloin on kuollut usko jäänyt päälle Paavalin opetuslapsille, ja omavanhurskaus on tullut autuuden perustukseksi Jaakobin opetuslapsille. Ja molempia löytyy nyt ei ainoastaan paavin valtakunnassa, mutta myös Lutheruksen valtakunnassa. Mutta se ei ole Paavalin eikä Jaakobin syy, mutta kristittyin oma syy, jotka eivät ole paremmin valvoneet ja otaneet vaaria molempain opista.

Jos Johannes saarnaa enemmän rakkaudesta ja Pietari saarnaa enemmän valvomisesta, niin ei ole Johanneksella sen tähden eri oppi kuin Pietarilla. Mutta se on kristittyin oma syy, jos heillä ei ole rakkautta eikä valvomista. Paavalin saarna uskosta, Jaakobin saarna töistä, Johanneksen saarna rakkaudesta ja Pietarin saarna valvomisesta ovat kaikki tarpeelliset, ja ei pitäisi heidän välillään tuleman riitaa, jollei kristityt itse rupea tinkaamaan keskenään, kuka on paras opettaja, niin kuin korinttilaiset, joista muutamat sanoivat: "Minä olen Paavalin, minä olen Kefaksen, minä olen Apollon ja minä olen Kristuksen."

Koska he niin rupeavat tinkaamaan opettajain päältä, niin kyllä rietas pian pääsee hajottamaan seurakuntaa, ja siinä tinkaamisessa tulee pian liikanainen kiivaus ja eriseuraisuus, joka aina on ollut kristikunnassa siitä saakka, kuin opetuslasten välillä oli riita tiellä Yrtti-tarhaan. Jos nämä raukat ajattelisivat perään tiellä, mikä hirmuinen vaiva tu-

lee taivaalliselle Vanhimmalle Yrttitarhassa, niin eivät he suinkaan jaksaisi tingata, mutta ajattelisivat paremmin, kuinka paljon verta nyt vuotaa Vanhiman sydäimestä heidän tähtensä, ja muistaisivat myös, mitä Joosef sanoi veljillensä, koska he menivät vanhemman tykö: "Älkää riidelkö tiellä!" Kuule, rakas Vanhin, murheellisten opetuslasten huokaukset. Isä meidän, jne.

Ehtosaarnan teksti löytyy kirjoitetuna Jaak.1: 22, ja kuuluvat sanat näin: "Olkaat myös sanan tekijät, ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitä." "

Niin kuin Jaakob on ollut kova mies saarnaamaan lakia myöskin kristityille, niin meidän täytyy pyhän tekstin johduksesta sovittaa nämä Jaakobin sanat, ja perään ajatella, millä lailla se ihminen tulee petetyksi, joka on sanan kuulija ja ei sanan tekijä. Sanan kuulija saattaa olla jokainen, joka käypi kuulemista varten, että hän jotakin ylösrakennusta saisi. Ne, jotka käyvät pilkkaamista varten, eivät ole oikeat sanankuulijat; eikä myöskään fariseukset, jotka käyvät vartioitsemassa, mistä sanasta he pääsisivät tarttumaan kiinni ja lakiin vetämään saarnamiestä. Semmoiset eivät ole sanankuulijoita, mutta vihollisen lähetysmiehiä. Ei myös semmoiset ole oikeat sanankuulijat, jotka tulevat kurkistelemisen tähden, niin kuin myös Vapahtajan aikana enin osa tuli kurkistelemaan ja katsomaan jotakin kummaa.

Mutta ne ovat sanankuulijat, jotka tulevat sielunsa ylösrakennuksen tähden kuulemaan ja oppimaan, miten ihmisen pitäisi iankaikkisen elämän saaman. Niillä on joku ajatus mielessä, ja joku

todistus tunnossa, että he tarvitsevat kyllä kuulla, mistä tie menee taivaaseen. Mutta nyt sanoo Jaakob: "Olkaat myös sanan tekijät, ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitä." Moni kuulee Jumalan sanaa usein ja paljon, mutta ei tule sen viisaammaksi, joista Paavali puhuu, että ne ovat aina oppivaiset, mutta ei koskaan totuuden tuntuun tulevaiset.

Siinä moni tulee petetyksi, että hän käypi kirkossa, koulussa ja rukouksissa, ja ei pääse oikeaan totuuden tuntuun, eikä oikeaan katumukseen, vaikka Jumalan Henki häntä voimallisesti vetäkin. Ei hän pääse uskoon Paavalin uskon saarnasta, ei pääse työhön Jaakobin saarnasta, ei pääse rakkautta tuntemaan Johanneksen saarnasta, eikä myös pääse oikeaan valvomiseen Pietarin saarnasta. Mitäs se auttaa, että semmoinen on harras sanankuulija? Hän kuuntelee Paavalia, joka saarnaa uskosta; hän kuuntelee Jaakobia, joka saarnaa hyvistä töistä ja vaatii kristityn hedelmiä; hän kuuntelee Johannesta, joka puhuu rakkaudesta; hän kuuntelee Pietaria, joka puhuu valvomisesta.

Mutta ei semmoinen sanankuulija pääse sen etemmäksi. Ei hän pääse uskoon Paavalin saarnasta, ei pääse työhön Jaakobin saarnasta, ei pääse rakkauteen Johanneksen saarnasta, eikä pääse valvomiseen Pietarin saarnasta. Mutta siinä hän häärää ja rieppaa kahden maailman välillä siihen asti, että kuolema saavuttaa. Niille sanoo nyt Jaakob: "Olkaat myös sanan tekijät, ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitä!"

Koska nyt Paavali saarnaa uskosta murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille, niin silloin näppää tuo kahden her-

ran palvelija vähäisen armoa, mutta ei koskaan niin paljon, että sydän tulisi oikein palavaksi ja särjetyksi. Hän saattaa myös sillä hetkellä tunnustaa uskonsa, mutta vähän ajan perästä tunnustaa hän: "Ei ole uskoa." Ja mistäs se tulee? Koska Jaakob vaatii töitä ja kristityn hedelmiä, niin tulee maailman rakkaus ilmi. Koska Johannes puhuu rakkaudesta, niin rakastaa hän kielellä ja suulla, mutta ei työllä ja totuudella. Hän ottaa kristityitä ympäri kaulan ja haluaa niitä. Mutta jos kristityt ovat hädässä ja tarvitsevat jotakin apua, niin sanoo kahden herran palvelija: "Ei ole varaa."

Koska Pietari saarnaa valvomisesta, niin silloin tekee hän päätöksen, että hänen pitää ruveta valvomaan. Mutta ei hän kauvan muista niitä lupauksia. Jos nyt semmoinen sanankuulija olisi myös sanan tekijä, niin pitäisi hänen Paavalin saarnan jälkeen uskoman, Jaakobin opetuksen jälkeen pitäisi hänen uskon hedelmiä näyttämän, Johanneksen opetuksen jälkeen pitäisi hänelle tuleman rakkautta ja Pietarin saarnan kautta pitäisi hänen ruveta paremmin valvomaan.

Nyt on Paavali saarnannut uskosta. Ja se on oikein, sillä uskon kautta tulee ihminen vanhurskautetuksi. Jaakob on saarnannut, että usko ilman töitä on kuollut. Ja se on myös oikein. Johannes on saarnannut rakkaudesta. Ja se on myös tarpeellinen. Pietari on saarnannut valvomisesta, ja se on oikein.

Mitäs nyt vielä pitäisi saarnattaman ennen kuin kristillisyyks tulisi täydelliseksi? Minä arvelen, ettei ole saarnamiesten syy, että kristillisyyks on niin huikentelevainen ja menee takaisin. Mutta se on kristittyin oma syy, että

uskossa ei ole oikeita töitä, työssä ei ole oikeaa rakkautta, ja rakkaudessa ei ole oikeata valvomista. Sen kautta pääsevät sitten pakanat polkemaan kristillisyyttä ja sanomaan: "Jopa me olemme sanoneet, että jopa nyt on kristillisyyks loppumassa. Sitä me olemme aavistaneetkin." Pakanat sanovat myös näin: "Ei kristityt enää niin paljon puhuttele meitä." Ja jos he saarnaavat näin armon ajassa, mitä he sitten tekevät ijankaikkisuudessa?

Nyt olisi minun neuvoni semmoinen, että kristityt ottaisivat ensin Paavalin saarnasta vaarin, joka saarnaa uskosta, koska he ovat jo koetelleet, että ilman uskotta on mahdoton kelvata Juma lalle, ja armosta ilman ansiotta tulevat uskovaiset vanhurskautetuiksi. Mutta heidän pitäisi myös ottaman Jaakobin saarnasta tarkan vaarin, ja paneman sen totuuden sydämellensä, että usko ilman töitä on kuollut, ja pian muuttuu elävä usko kuolleeksi, jollei kristityillä ole parempi valvominen kuin sillä palvelijalla, joka kiristeli kurkusta kanssapalvelijaansa pienen velan tähden. Jonka tähden kristittyin pitää kätkemän sydämeensä, mitä Pietari kirjoittaa valvomisesta.

Ja jos Johannes saarnaa enemmän rakkaudesta kuin muut apostolit, niin pitää kristittyin muistaman, että hän oli se opetuslapsi, jota Jesus rakasti. Emme tiedä, emmekä voi ymmärtää, minkä tähden tämä opetuslapsi oli erinomattain rakas Jesuskelle, sillä ei hän ole enemmän vaikuttanut kristillisyyden ylösrakennukseksi kuin Pietariin. Mutta kuitenkin oli hän erinomattain rakas. Ja minä olen kuollut, että kohta kaikki kristityt tahtoisivat

olla Johanneksen vaatteissa, jos he pääsisivät niin liki Jesuksen pyhää persoonaa, että he saisivat olla Jesuksen helmassa siinä suuressa Ehtoollisessa, ja nojata päätänsä Jesuksen rintaa vasten, koska Hän antaa viimeisen rakkauten merkin Juudaalle.

Mutta minä olen myös ajatellut, että niin kuin David kiitti itseänsä onnelliseksi, koska hän sai olla ovenvartijana Herran huoneessa, niin pitäisi myös jokaisen murheellisen, katuvaisen ja epäileväisen sielun toivottaa sitä onnea itselleen, että hän saisi olla ensiksi ovenvartijana Herran suuressa temppelissä. Sillä missäpä Pietari seisoo, jos ei oven suussa, jolla on taivaan valtakunnan avaimet, ja toivoo jos tuo olisi mahdollista, että hän saisi joskus nojata päätänsä Jesuksen rintaa vasten Herran ehtoollisessa, ja istua Jesuksen helmassa niin kuin pieni lapsukainen. Se olisi kyllä toivottava.

Mutta niin sanoi Jesus kahdelle Zebedeuksen pojalle, jotka tulivat Hänen tykönsä sen somattoman anomuksen kanssa, että he saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassaan: "Saatatteko te juoda sen kalkin, jonka minun pitää juoman?" Tässä on nyt ehto. Tässä on nyt se paikka, joka peljättää monta. Ja tämä katkera kalkki on juotava kaikilla niillä, jotka tahtovat istua joko oikealla taikka vasemmalla puolella Hänen valtakunnassaan. Mutta jos kristityt eivät ota vaaria Paavalin, Pietarin, Johanneksen ja Jaakobin opista, niin että he Jumalan armon kautta koettavat sen jälkeen elää, niin eivät he pääse ovenvartijaksikaan Herran huoneessa, vaan täytyy heidän seisoa ulkopuolella ja huutaa: "Herra

aukaise!" Mutta Hän on vastaava: "En minä teitä tunne!"

Mitä varten on kaksitoistakymmentä apostolia kutsuttu? Eikös ne ole kutsutut sitä varten, että heidän pitää saarnaaman kahdelletoistakymmenelle Israelin sukukunnalle, joille on itsekullekin siunaus annettu vanhalta Israelilta, heidän luontonsa lahjain jälkeen. Niin ovat myös apostolit saarnanneet itsekukin luontonsa lahjan jälkeen. Paavali on saarnannut uskosta, Jaakob uskon hedelmistä, Pietari valvomisesta ja Johannes rakkaudesta. Mutta he eivät ole sen tähden toinen toistansa vastaan saarnanneet, vaan niin kuin Paavali kirjoittaa: "Yksi kylvää, toinen kastaa, mutta Jumala on se, joka kasvun antaa. Ei kylväjä sano kastajalle: Sinun työsi on turha", eli niin kuin Paavali tämän asian selittää: "Ei jalka sano kädelle: en minä sinua tarvitse.

"Niin rakentakaat nyt Jumalan temppeli, että te saisitte viimein pitää suurta sabattia Jerusalemissa valkeilla vaatteilla puetettuina joukossa, koska se suuri Herran päivä tulee. Että te saisitte olla muutamat ovenvartijoina, muutamat pyhäin astiain kantajina, muutamat pasuunain soittajina, ja muutamat kanteleen soittajina, ja muutamat pyhäin miesten holhoojina ja muutamat saisivat istua Jeesuksen helmassa ja nojata päätänsä Jeesuksen rintaa vasten siinä suuressa Ehtoollisessa, ja veisata uusilla kielillä kiitosvirttä Karitsalle, joka tapettu on, ja on verellänsä meitä Jumalalle ostanut nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös.
Kolarin kirkonarkiston kokoelmista.
Uusi Postilla n:o 35 (1897).

Te anotte ja ette saa, että te kelvottomasti anotte, että te teidän himoissanne sen kuluttaisitte. Jaak. 4: 3

Se jalo apostoli Jaakob nuhtelee tässä neljännessä luvussa ja kolmannessa värsyssä sen kaltaisia ihmisiä, jotka anovat Jumalalta ainoastans, mitä tähän maalliseen elämään kuuluu, mutta ei rukoile sitä, joka olis tarpeellisempi ja sielulle hyödyllisempi, nimittäin hengellisiä asioita, niin kuin uskoa, toivoa ja rakkautta. Joka on kiinni maailmassa, se anoo myös Jumalalta ainoastansa sitä maallista hyvyyttä, joka kelpaa ruumiin ylöspitämiseksi. Mutta sielun katoamatointa tavarata maallinen ihminen ei kaipaa.

Me tiedämme, että joka pakana kiittää, koska hän on saanut vattansa täytetyksi. Mutta ei jokainen kiitä Jumalata Sanan edestä, jonka hän (on) kuullut, uskon edestä, jonka hän (on) saanut, taikka rakkauden edestä, jonka hän on tuntenut. Suruttomat ihmiset, erinomattain kuolleen uskon tunnustajat, lukevat paljon rukouksia, vaikka on tietämätöin, tulevatko nämät rukoukset sydäimestä tahi vatsasta, koska he kumartavat polviansa ja kiittävät Jumalata monenkaltaisilla rukouksilla ja kiitoksilla niin kuin fariseukset, jotka lukevat pitkät rukoukset, että he nähtäisiin ihmisiltä, kuinka jumaliset het ovat. Vaikka heidän elämänsä muutoin ei ole juuri jumalinen eli kristillinen. Koska he nimittäin toisen vuoron kiittävät, toisen vuoron kiroilevat, toisen vuoron siunaavat, toisen vuoron sadattelevat, toisen vuoron rukoilevat ja toisen vuoron tappelevat.

Niin saattavat myös varkaat kiittää Jumalata sen edestä, että heidän varkauksensa on menestynyt. Ja juomarit myös siunaavat sitä myrkyllistä juomaa, joka heille saattaa kuoleman ennen määrättyä aikaa. Viinaporvarit myös rukoilevat Jumalata, että heidän kauppansa menestyis. Mutta se on tietämätöin, kuuleeko Jumala varkaitten, huorain ja juomareitten rukousta, koska he anovat sen kaltaisia... (yksi lehti kateissa käsikirjoituksesta tältä kohdalta)... ja ilman vaihatta hän on saanut armoa. Nyt hän rukoilee Jumalata, että Jumala varjelis hänen uskonsa, ettei yksikään pääsis hänen kuolleen uskonsa ryöstämään. Kuuleeko Jumala semmoisia rukouksia? Kuulee vissimmästi se maailman jumala, joka kuolleen uskon kautta pettää ihmisiä. Kuulee vissimmästi se mailman ruhtinas, joka on opettanut armonvarkaat omistamaan itsellensä Jumalan armoa ilman oikiata katumusta.

Koska nyt rikas kiittää Jumalata sen edestä, jonka hän mammonan avulla on koonnut ja rukoilee aina, että Jumala vielä auttais häntä vääryydellä voittamaan, niin hän luulee, että hän on sydämellisen ja Jumalalle otollisen rukouksen lukenut. Koska köyhä, jolla suurin muret on vatsan ympäri, kiittää Jumalata sen edestä, että hän muiden vaivan kautta on saanut vatsansa täytetyksi, ja rukoilee aina, että hän sais vielä laiskana olla ja elää muitten ihmisten vaivasta, niin hän luulee, että hän on oikian ja Jumalalle otollisen rukouksen lukenut. Koska yksi varas kiittää Jumalata sen edestä, että hän on saanut varastaa rauhassa ja rukoilee aina Jumalata, että hänen varkautensa menestyis, ettei häntä

saavutettaisi koskaan, niin Jumala vis­simmästi kuulee hänen rukouksensa, ni­mittäin se jumala, joka on opettanut häntä varastamaan.

Ja koska juomari siunaa Jesuksen ni­meen paloviinan tähden, joka yllyttää häntä kiroilemaan ja tappelemaan ja kiittää Jumalata sen kaltaisen kalun edestä, jonka kautta hän pilaa terveyten­sä, haaskaa omaisuutensa ja saattaa vai­monsa ja lapsensa köyhyyteen, silloin on hän mielestensä kauniisti kiittänyt ja sydäimestä rukoillut Jumalatansa. Mutta ei hän tiedä, sokia raukka, ketä hän kiit­taa ja ketä hän rukoilee.

Ja koska viinaporvari kiittää Jumala­ta sen voiton edestä, jonka hän viina­kaupalla on saanut ja rukoilee aina Ju­malata, että hän siunais hänen kaupan­sa, silloin on hänkin yhden kauniin ja sielullensa ylösrakentavaisen rukouksen lukenut siinä hyvässä toivossa, että Ju­mala kuulee kaikkien juomaritten ja vii­naporvaritten siunaukset, koska he pyy­tävät Jumalalta apua muita ihmisiä pet­tämään ja omia sielujansa tappamaan.

Koska taas siviät ihmiset kiittävät Jumalata sen edestä, ettei het ole niin pahat kuin muut ihmiset, niin se on ar­vattava, että heidän rukouksensa on sangen kaunis mailman edessä. Itse myös kukatiesi luulevat, että semmoi­nen rukous pitäis otollinen olla Juma­lalle, vaikka Vapahtaja sanoo, että fari­seuksen rukous ei saattanut häntä van­hurskauttaa, koska hän nimittäin kiitti itseänsä, mutta ei Jumalata.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat, jotka niin paljon lukevat, niin kauniisti siunaavat, niin nöyrästi rukoilevat, niin kiivaasti kiittävät ruan edestä, saattaa-

kos yksikään sanoa, että heidän rukouk­sen­sa ei ole Jumalalle otollinen? On vissimmästi, jos se tulis nöyrästä ja särjetystä sydäimestä. Mutta koskas heidän sydämensä on särjetyksi tullut? Koskas het ovat totisen katumuksen ja parannuksen tehneet? Ei he tiedä itse, koska se olis tapahtunut. Ne lykkäävät aina viimeiseksi sen asian, joka pitäis tehtämän ensimmäiseksi. Ja niin muo­doin ovat heidän rukouksensa otolliset mailman ruhtinaalle, joka on opettanut heitä armoa varastamaan.

Kaikille niille kuuluvat nyt nämät Jakobin sanat: “Te anotte ja ette saa, että te kelvottomasti anotte, että te tei­dän himoissanne sen kuluttaisitte.” Kenenkä rukoukset sitte kelpaavat Ju­malalle, koska siveyden ja kuolleen us­kon rukoukset ei kelpaa?

Me saamme kuulla tämän päivän pyhässä evankeliumissa, kenen ruko­ukset kelpaavat, jos me ainoastans ot­taisimme vaaria Vapahtajan sanoista, koska Hän opettaa opetuslapsiansa ru­koilemaan Hänen nimensä kautta, ni­mittäin Hänen ansionsa tähden, Hänen viattoman piinans ja kuolemans täh­den, kaiken sen tuskan ja vaivan täh­den, jonka Hän on kärsinyt ja ulossei­sonut meidän tähtemme. Mutta saattaa­ko muu kuin yksi särjetty sydän sen kaltaisia huokauksia huoata, jotka Ju­malalle kelpaavat? Saattaakopa muu kuin yksi katuvainen ja uskovainen sie­lu Hänen ansionsa päälle luottaa ja Hä­nen nimensä kautta rukoilla? Jos kuol­leen uskon tunnustajat saattavat rukoil­la suulla, ei he saata kuitenkaan huoa­ta: “Abba, rakas Isä!” Sillä heidän sy­dämensä on sillä määrällä, ettei he tie-

dä, mistä sydän on, ei he tunne sydäntänsä, jos se olis kova taikka pehmiä, kylmä taikka palava, kipiä taikka tervet.

Meidän tarkoituksemme olis tänäpäinä tutkistella, kuka se on, joka saattaa nöyrällä ja särjetyllä sydämellä rukoilla Isää Jeesuksen nimen kautta. Jos Herra Jesus antais ahdistetuille sydämille rukouksen voimaa, että heidän rukouksensa kuuluisit helvetin syvyydestä taivaseen asti, valittuin lasten hengellä huokain Abba, rakas Isä! Isä meidän, jne.

Edellisessä osassa olemma me puhuimme suruttomain rukouksesta. Nyt pitää meidän Jumalan armon kautta puhuman heränneitten eli katuvaisten ja armoitetuin rukouksista osottain, kuinka katuvaiset ja armoitetut rukoilevat Isää Jeesuksen nimen kautta. Mutta tässä tutkinossa tulee meidän merkitä:

1. Kovat sydämet.
2. Pehmiät sydämet.
3. Kylmät sydämet.
4. Palavat sydämet.
5. Paisuneet sydämet.
6. Särjetyt sydämet.

Antakoon Jumala, että kovat sydämet tulisit pehmiäksi, kylmät palavaksi ja paisuneet särjetyksi.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Koska rukous tulee kovasta sydäimestä? Se on ensimmäinen katumuksen merkki, että sydän tuntuu kovaksi. Se merkitsee, että Pyhä Henki on alkanut sen päälle kolkuttamaan lain vasaralla. Ei ihminen tunne luonnollisessa tilassa, millinen hänen sydämensä on. Muutamat suruttomat luulevat, että heidän sydämensä on hyvä, muutamat luulevat, että se on pehmiä. Erinomattain luule-

vat kuolleen uskon tunnustajat ja tuntevat sydämensä pehmiäksi.

Koska niin saarnataan, että luonnolliset taipumukset voidellaan hunajalla eli varastetulla armolla ja kuolleen uskon voiteella, silloin rupeevat luonnolliset taipumukset vuotamaan silmistä niin kuin mikä makia siirappi. Ja kuolleen uskon liiva rupeaa vuotamaan suusta, erinomattain, koska paloviina nousee päähän ja pehmittää vanhan aadamin sydäntä. Vaikka ne kyyneleet, jotka vuotavat vanhan aadamin silmistä, ei ole muut kuin käärmeen kyyneleet, ne putoilevat niin kuin rakeet kaljaman päälle, eikä ne kyyneleet vaikuta mitään sydämen parannukseksi taikka mielen muutokseksi. Kyllä ihminen niiden tähden pysyy pakanana.

Mutta koska ihminen herää Pyhän Hengen kolkuttamisen kautta, silloin tuntuu sydän kovaksi ja kylmäksi. Ei hän saata enää itkeä, ei hän saata rukoilla, ei hän saata paljon huoatakaan. Mutta minä luulen, että se ihminen, jonka sydän on kova, on likempänä taivaan valtakuntaa kuin luonnollisen ihmisen pehmiä sydän, ei sen vuoksi, että hän kovalla sydämellä pääsis taivaan ovesta sisälle, mutta sen vuoksi, että hän on ruvennut tuntemaan sydämensä kovaksi, pahaksi ja ilkiäksi, jota hän ei ole tuntenut ennen.

Vaikka nyt ihminen siinä tilassa ei saata itkeä eikä valittuin lasten hengellä huutaa eli Jeesuksen nimen kautta oikein rukoilla, niin on hänellä kuitenkin yksi salainen huokaaminen ja ikävöittäminen, että se kova ja paha sydän tulis paremmaksi. Joka tuntee sydämensä kovaksi, pahaksi ja ilkiäksi, ei hän saa-

ta enää pettää itsensä sillä väärällä luullolla, että sydän on hyvä ja pehmiä. Ei hän saata enää siveyden päälle luottaa, eikä taas varastaa armoa. Hän tuntee selkiästi, että hän sen kaltaisella sydämellä ei ole kelvallinen Jumalalle. Ja kuitenkin on hän likempänä Jumalaa kuin suruttomuuden tilassa, sillä suruttomuuden tilassa luuli hän olevansa paras kristitty, paras ystävä Jumalalle ja Jesuksen paras opetuslapsi.

Mutta heräämisen jälkeen, koska sydän tuntuu kovaksi, pahaksi ja ilkiäksi, saapi hän sen ylösvalaistuksen, että hän on vihannut Jumalata, mutta ei rakastanut. Hän on rakastanut mailmaa, mutta ei Jumalaa. Hän on ollut perkeleen paras ystävä, mutta ei Jumalan. Ja vaikka hän nyt heränneessä tilassa ei saata rakastaa Jumalata eikä valittu lasten hengellä huutaa eikä Jesuksen nimen kautta rukoilla sen vuoksi, että Vapahtaja on vielä sangen kaukana, on hän kuitenkin likempänä taivaan valtakuntaa kuin ennen, sillä väärät autuuden perustukset ovat häneltä pois ryöstetyt. Ei hän ole enää siviä, eikä hän saata uskoakaan, että Jumala huolii hänestä. Hän rupee jo tuntemaan...

(käsikirjoituksesta on kateissa yksi lehti tältä kohdalta, ensimmäisen tutkistelemuksen loppu ja toisen tutkistelemuksen alkuosa)

... syvyydestä taivaaseen, niin lukee myös Herra joka ainoan kyyneleen, joka armoitettu silmistä vuotaa. Ei huokaukset ole turhat, sillä ei huokaukset tule tyhjästä. Mutta ei kyyneleetkään ole turhat, koska ne vuotavat armoa kaipaavien silmistä. Sillä huokaukset ovat kaloleipä, ja kyyneleet ovat kasteena ristinkantajalle.

Kolmas tutkistelemus. Kuinka ja milliset rukoukset tulevat kylmästä sydäimestä? Ehkä heränneet sielut valittavat, että sydän on kylmä, niin ei ole kuitenkaan sydämen kylmyys suruttomuuden tuntomerkki, vaan se on yksi niistä monen kaltaisista sydämen muutoksista, jotka seuraavat peräksiltänsä, ja merkitsee niin paljon, että syntinen tuntee, että sydän ei ole niin kuin se pitäis oleman. Mutta ehkä sydän ei ole niin lämmin, niin hyvä ja niin rakas kuin syntinen tahtois, on se kuitenkin semmoinen kuin hän on, ehkä se syntisen mielestä ei ole soma, sillä määrällä, että se tarvitsee parannusta. Syntinen tuntee, että kylmällä sydämellä ei ole hänellä rukouksen voimaa, eikä hartautta, eikä uskoa, eikä rakkautta. Kylmä sydän merkitsee, että vika siinä on, mikähän mahtaa?

Mutta kuollut usko, jolla on niin paljon uskoa ja niin paljon rakkautta ja niin paljon rukouksia, ettei yksi herännyt ihminen suita sitä luetella, onkos se koskaan valittanut, että hänellä on kylmä sydän ja kova sydän ja paha sydän? Emme me kuule kuolleen uskon tunnustajien koskaan valittavan," että heillä on vika sydämessä. Mutta sen met kuulemme heidän hokevan, että he uskovat Vapahtajan päälle, että he rakastavat Häntä ja että he saattavat rukoilla koska ikänäns. Ei niillä ole hätä koskaan sydämen kanssa. Ei niillä ole uskon puutosta, eikä rakkauten puutosta, eikä rukouksen puutos.

Ihmeellinen, kuinka rikkaat he ovat. Koska joku muu kerjäläinen ei tunne tätä hengellistä rikkautta tykönänsä, vaan puutosta ja köyhyyttä kaikin puolin. Saati se ei ole varastettu kalu kaikki se usko ja rakkaus, jolla ne kerskaavat.

Saati kuolleen uskon tunnustajat ei ole omia tyhjiä rintojansa imemässä, koska he luulevat, että Vapahtajan rintoja he ovat imemässä. Me seisomme sen päällä, että ehkä kylmässä sydämessä ei ole rukouksen voimaa, saattaa siinä olla joku toivo, että sydän kerran muuttuu ja tulee palavaksi. Sillä ei ihmisen sydän ole kädessä, että ihminen taitais sen paistaa niin kuin lihakappaleen valkian edessä. Mutta jos Jumala lämmittää sydämen armollansa, silloin se tulee lämmin. Kuolleen uskon tunnustajille on sanottu Ilmestyskirjassa: "Et sinä ole kylmä etkä palava, mutta pensiä. Sen tähden rupeen minä suustani oksentamaan (sinua) ulos.

Neljäs tutkisteleminen. Koska sydän on palava, silloin tulevat palavat rukoukset, ja silloin on myös Vapahtaja aivan liki, vaikka yksi katuvainen sielu ei aina näe Häntä eli tunne Häntä. Koska Vapahtaja kävi kahden opetuslapsen keskellä Emmauksen tiellä ja selitti heille Raamattua, ehkä heidän silmänsä pidettiin, ettei he tunteneet Häntä. Silloin sanoit he: "Eikö meidän sydämemme palanut meissä, koska Hän selitti meille Raamattua, emmekä tunteneet Häntä." Monta kertaa se tapahtuu niin, että heränneen ihmisen sydän tuntuu palavaksi, ja silloin on Vapahtaja aivan liki olemassa, vaikka ihminen ei tunne Häntä. Palava sydän myötänsä tuopi hartauden, palavuuden, kiivauden. Ja jos silloin annetaan rukouksen voimaa, niin ovat myös rukoukset palavat.

Mutta ei ole joka aika rukouksen voimaa, ehkä sydän on palava. Kuitenkin merkitsee tämä sydämen tilaisuus yhtä hengellistä valkiaan, kiivautta ja hartautta, rohkeutta puhumaan. Palava sydän

antaa suuren voiman sotimaan mailmaa vastaan. Jesus sanoo tästä sydämen tilaisuudesta: "Minä olen tullut syyttämään valkian maan päälle, ja mitä minä enemmän tahtoisin kuin että se jo olis palamassa." Ja Johannes Kastaja sanoi: "Minun jälkeeni tulee se, joka kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella." Opetuslapset Emmauksen (tiellä) olit vielä murheessa ja epäilyksessä, koska heidän sydämensä oli palava. Ei he vielä tunteneet Jesusta, vaikka Hän kävi heidän keskellensä ja selitti Raamattua.

Niin saattaa vielä nytkin monella murheellisella sielulla olla epäilystä, vaikka sydän on palava. Mutta miksi Vapahtaja ei ilmoittanut itsensä varsin heille, ennen kuin Hän oli selittänyt heille Raamatun? Vapahtaja tahtoo visimmästi tämän esimerkin kautta antaa kaikille heränneille ja murheellisille opetuslapsille tietää, että heidän pitää tutkiman Jumalan sanaa ja ajatteleman niitä paikkoja erinomattain, jotka puhuvat Vapahtajan kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemisesta, että he tulisivat oikein ymmärtämään kaikki ne Raamatun paikat, jotka kuuluvat kristillisyyteen.

Että jos ainoastans suru ja murhe valtaa koko sydämen, ja ei tule mitään Jumalan sanasta ymmärrykseen, niin pidetään murheellisten silmät epäilyksen tähden, ettei he tunne Vapahtajaansa, ehkä Hän on heillä aivan liki. He rupeevat niin kovin epäilemään Jumalan armosta, ettei Jumalan sana, joka heille selitetään, saata heidän epäuskoansa pois ottaa eli ylitse voittaa.

Omavanhurskaus ja luonnollinen järki tuopi sen epäuskon, että het ei saata enää uskoa, vaikka kuinka viisattaisiin

heille Raamatun paikkoja, jotka osoittavat, että Kristuksen piti kaikkia näitä kärsimän viheliäisten ja vaivaisten syntisten lunastukseksi. Siitä nähdään, että yksi herännyt ihminen saattaa olla suuressa murheessa kaipaissans Jesusta, ja yhtä hyvin saattaa hän olla suuressa epäilyksessä, ehkä sydän on palava. Kuitenkin on hänellä siinä tilassa palavat huokaukset Jesuksen perään ja palavat kyyneleet ja palava ikävöitseminen armon perään.

Viides tutkisteleminen. Kuinka ja millinen tilaisuus se on, koska sydän on paisunut? Se on arvattava, että sydämen paisumuksesta tulee ylpeys, kärsimättömyys ja napoliseminen. Ei hän siinä tilaisuudessa kärsi itseänsä eikä muita. Kaikilla suruttomilla on paisunut sydän, mutta ei suruttomat ihmiset tunne koskaan, että heillä on vika sydämessä. Vaikka sydän olis kuinka paisunut, ehkä sieltä kuohuis niin kuin juoma padasta suurelliset sanat, ylpiät käytökset, uhkaukset ja kiroukset. Ei luonnollinen ihminen pidä sitä pahana, että hän antelee ulos niin paljon kuin kurkkureiästä mahtuu. Eikä sen tähden omatunto soimaa häntä jälkeen. Vasta heränneessä tilassa rupeaa ihminen tuntemaan paisumuksen vikaa. Mutta ehkä tämä paisumuksen vika tulee hänelle suureksi vaivaksi, koska sydän nousee ylös rinnan alle ja tahtoo pakata ulos, ei hän saata sydämen paisumuksia itse parantaa.

Mutta jos sydämen paisumus tulee hänelle vaivaksi, vissimmästi hän haluaa ja pyrkii sen perään, että paisumuksen vika tulis paratuksi ja että hän tulis vapahdetuksi niistä kiusauksista, niistä pahoista ajatuksista, joita yksi paisunut sydän myötänsä tuopi. Se on nimittäin se

suuri eroitus suruttoman ja heränneen ihmisen välillä, että suruttoman ihmisen omatunto ei soimaa häntä koskaan, vaikka kuinka kova ja paisunut sydän olis. Mutta heränneen ihmisen omatunto soimaa alati sitä, ettei sydän ole oikiasa tilassa. Omatunto soimaa häntä sydämen kovuudesta, pahanilkisyydestä, paisumuksesta, ja sen tähden tuntee yksi herännyt ihminen, että jos Vapahtaja ei olis tullut mailmaan, olisit kaikki ihmiset kadotetuksi tulleet.

Ja koska nyt yhdellä katuvaisella sielulla tulee hätä sydämen kanssa, joka tuntuu välistä kylmäksi, välistä kovaksi ja välistä paisuneeksi, silloin on Vapahtaja vielä niin kaukana, vaikka Hän on vieressä, Hän on niin korkia, vaikka Hän on niin alhainen, Hän on niin pyhä, ettei syntinen tohdi Häntä kohti tulla. Mutta kuollut usko, se makaa joka päivä Vapahtajan helmassa. Se on Jesuksen paras ystävä. Sillä ei ole sen kaltaisia kiusauksia, joilta heränneet vaivataan. Minkä tähden on kuolleen uskon tunnustajilla niin rauhallinen omatunto? Minkä tähden het ei valita koskaan perkeleen kiusauksia? Sen tähden ilmanki, että vihollinen antaa heitä olla rauhassa. Ei hän tahdo niitä kiusata, jotka ovat kokonansa hänen hallussa. Mutta heränneitä sieluja hän freistaa oikein keittää ja paistaa pahain ajatusten ja moninaisten kiusausten ja erinomattain epäilemisen kautta, että hän sais heitä pyörtämään lavealle tielle, että he heittäisit riestämästä ja vuovaamasta edespäin.

Kuudes tutkisteleminen. Särjetyn sydämen huokaukset ovat Raamatun todistuksen jälkeen Jumalalle otolliset. Monessa paikassa vanhassa Testamentissa

puhuvat profeetat nöyrästä ja särjetystä sydämeistä, josta me arvaamme, että nöyräksi ja särjetyksi pitäis sydän tuleman ennen kuin yksi katuva sielu saattaa oikein rukoilla ja (tulla) mahdollise(ksi) vastaan (ottamaan) armoa. Mutta kysymys on se, kuinka pitää sydän särjetyksi tuleman. Koska se on välistä kova, välistä kylmä, välistä paha, välistä palava ja välistä paisunut, niin se on arvattava, että yksi herännyt ihminen niin monen kaltaisen muutoksen alla tuntee sydämensä tulevan kipiäksi ja alapainetuksi, ettei hän tiedä viimein muuta neuvoa, kuin paeta Vapahtajan tykö ja pyytää Häneltä apua.

Tämä oli juuri Pyhän Hengen tarkoitus, että heränneelle pitää tuleman hätä, ettei hän pääse enää mihinkään sivu Vapahtajan. Omavanhurskaus on niin kauan piinannut heränneitä, että he viimein näkevät kuoleman ja kauhistuksen silmänsä edessä, jos Vapahtajalta ei tule apu. Mutta ei heille tule oikia rukouksen voima ennen kuin viimeisessä hengen hädässä. He freistaavat ensin kiertää Vapahtajan. He tahtoisivat nimittäin tulla mahdolliseksi vastaanottamaan armoa. He tahtoisit tienata armon välistä omalla parannuksella, välistä katumuksella. Ja koska se ei käy laihin, että ansaita armon, lankeevat he viimein epäilykseen ja ajattelevat, ettei ole mahdollinen enää vuovata, kun ihminen ei tule mahdolliseksi koskaan.

Mutta jos sinä, katuva sielu, et tahdo vastaan ottaa armoa ilman, niin ole ilman, ja saat mennä kadotukseen. Jommankumman täytyy sinun tehdä, joko sinä menet kadotukseen eli lasket itses armon alle. Ei ole muuta neuvoa.

Sen tähden ota vastaan armon armosta, mutta ei ansiosta.

Päätös. Kaikissa näissä muutoksissa, joita yksi herännyt ihminen tuntee, näemme me Pyhän Hengen vaikutuksia, paitsi epäilystä, joka ei ole Pyhän Hengen, vaan omanvanhurskauden vaikutus. Mutta se, että yksi herännyt ihminen tuntee sydämensä kovaksi, kylmäksi, palavaksi, ilkiäksi, pahaksi, paisu-neeksi, häijyksi, vastahakoiseksi, ylpiäksi, vihaiseksi, irstaiseksi, se on kaikki maalattu Raamatussa.

Ja vaikka se on jo ennen koeteltu vanhan Testamentin ihmisiltä, että ihmisen sydän on yksi viekas ja pahanilkinen kappale, että ihmisen sydän on paha lapsuudesta saakka, että sydämeistä tulevat kaikki pahat ajatukset, jne, ei suinkaan olis ihminen sitä uskonut ennen kuin hän itse Pyhän Hengen vaikutuksen kautta saapi sitä tuta ja koetella. Se onkin Pyhän Hengen tarkoitus, että ihmisen pitää oman koettelemuksen kautta tunteman sydämensä. Ei hän muutoin olis uskonut, että ihminen on niin paha kuin hän on. Ei hän olis uskonut, että armon ja sovinnon kautta ainoastaan saattaa ihminen autuaaksi tulla, jonka tähden Vapahtaja käski opetuslastensa rukoilla Isää hänen nimensä kautta, joka on ansainnut katuvaishille ja särjetyille sieluille elämän, armon ja autuuden vaivallans, piinallans, tuskallans, kuolemallans ja ylösnousemisellans. Että me, joilla Hengen uutiset ovat, saisimme osan Hänen armostansa ostamatta ja ansaitsematta, ainoastaan uskon kautta. Amen.

Jäljennös. SKHS:n Aunon kokoelma. III-Postilla

Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikialle kädelleni siihen asti, kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi. Psalmi 110: 1

Kuningas David näki hengessä Kristuksen jumalallista voimaa ja kunniaa ja kirjoittaa nämät merkilliset sanat 110. psalmissa. Ja Vapahtaja on itse todistanut (Matheuksen 22:41-46) että nämät Davidin sanat kuuluvat Kristukselle. Me näemme tässä yhden esimerkin, kuinka Vapahtaja selitti Raamattua. Davidi oli kirjoittanut paljon siitä tulevaisesta Vapahtajasta, mutta juudalaiset ymmärsit Raamattua väärin. He käänsit hengelliset asiat nurin. He luulit Vapahtajan tulevan maalliseksi kuninkaaksi. Ja samassa väärässä uskossa olit myös opetuslapset aina siihen päivään asti, kuin Vapahtaja otettiin ylös taivaaseen.

Tämä väärä usko tuli siitä, että he olit mailmassa kiinni. He tahdoit Vapahtajan kautta voittaa mailman tavaran ja kunnian. Ja sama usko on vielä nytkin kuolleen uskon tunnustajilla, että he Vapahtajan kautta saavat maallisen elatuksen ja terveyden. Ja tämä usko ei olis itsestänsä väärä, jos he uskoisit vielä senki, että he ovat Jumalan viljaa väärin käyttäneet.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat uskovat vielä enemmän kuin mitä Jumala sanassans luvannut on. He uskovat, että tulevat autuaaksi kuoleman jälkeen, ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman kääntymistä, ilman uutta syntymistä. Mutta siinä uskossa he tulevat petetyksi, jos he sillä lailla ymmärtävät Jumalan armolupauksia,

että katumattomat ja uudesta syntymättömät tulevat autuaaksi. Juudalaiset olit väärin ymmärtäneet profeettain kirjoituksia siitä tulevaisesta Vapahtajasta. Ja sen tähden he odotit sen kaltaista Vapahtajaa, jonka piti auttaman heitä kaikesta maallisesta hädästä ja tekemän heitä rikkaaksi mailmassa.

Tämä väärä usko tuli siitä, ettei he tunteneet syntiänsä. Ei he tunteneet, että he olit siitä isästä perkeleestä, vaan he luulit olevansa Jumalan lapset, koska he sanoit: "Meillä on Isä, nimittäin Jumala." Sama usko on myös tämän aikaisilla juudalaisilla, että he ovat Jumalan lapset, vaikka het ei tohdi sitä tunnustaa suulla, sillä yksi salainen epäusko maaka sen kuolleen uskon alla kätkeytynä. Mutta ei juudalaiset kärsi kuulla, että he ovat perkeleen lapset. Ja koska Vapahtaja soimaa heitä ulkokullatuksi, huoruuden sikiäksi ja vääryyden sukukunnaksi, suuttuvat he hirmuisesti ja kantavat Hänen päällensä maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että Hän on yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta.

Mutta ei juudalaiset tunne, että vihollinen pakottaa heitä suuttumaan ja kuolettavaista vihaa kantamaan Jesukselle ja hänen opetuslapsillensa, vaan he luulevat, että totuuden puolesta he ovat sotimassa. Koska vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, lukevat juudalaiset Raamattua nurin. He luulevat, että Jesus Nazarenus tahtoo hävittää heidän vanhan uskonsa; että hän muuttaa säädyt ja oikeuden, jonka Moses on heille asettanut. He ovat niin kiivaat sotimaan uskonsa päältä, että he rupeevat kiviä poimimaan ja niillä surmaamaan Stefanusta, joka puhui kristillisyydestä.

Ja koska vihollinen on tehnyt heitä soikiaksi sen hengellisen vihan kautta, joka sydämessä kuohuu Jesusta ja hänen opetuslapsiansa kohtaan, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he pieksävät ja tappavat heitä kristillisyyden tähden.

Mutta Jumalan Henki on ilmoittanut Davidille, kuinka Jesuksen ristin viholliset tulevat Vapahtajan astinlaudaksi, koska hän sanoi 110. psalmissa: "Herra sanoi minun Herralleni: astu minun oikialle kädelleni siihen asti, että minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi." Koska Vapahtaja astui ylös taivaaseen ja istui Jumalan oikialle kädelle, pani Jumala Vapahtajan viholliset astinlaudaksi, se on, Jumala Isä teki heitä niin nöyräksi kristillisyyden kautta, että heidän täytyi langeta maahan Vapahtajan eteen ja antaa hänen jalvoillensa suuta. Se on myös kirjoitettu Raamatussa, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla.

Ja tämä rautainen ruoska, jolla Kristus kurittaa pakanoita, ei ole muu kuin kristillisuus, joka ensinnä alkaa katumuksella ja omantunnon vaivalla, koska Jumalan sana niin saarnataan, että se rupeaa sydämeen. Jumalan laki on se rautainen ruoska, jolla se taivaallinen Vanhin ensinnä piiskaa pakanallisia lapsia. Mutta muutamat ovat jo niin paatuneet, ettei he ota kuritusta vastaan. Se taivaallinen Vanhin freistais jo vanhassa Testamentissa kurittaa heitä ulkonaisella vaivalla, välistä taudin kautta, välistä sodalla ja vankeudella, välistä näljällä ja kalliilla ajalla. Mutta jota enemmän heitä piiskattiin, sen enemmän he paaduit.

Viimein täytyi taivaallisen Vanhiman ottaa sen hengellisen vittan käteensä ja ruveta kurittamaan heitä rautaisella ruoskalla, se on, omantunnon vaivalla. Ja tämän kurituksen kautta ovat muutamit pahankuriset lapset tulleet nöyryytetyiksi. He ovat häätyneet anomaan anteeksi. Heidän on täytynyt antaa Isän vittalle suuta ja tunnustaa rikoksiansa. Ja sillä lailla on se taivaallinen Vanhin kostanut Vapahtajan vihollisia ja pannut heitä Vapahtajalle astinlaudaksi.

Me olemme nyt nähneet, kuinka se taivaallinen Vanhin kurittaa lapsiansa eli kuinka Jumala kostaa Jesuksen ristin vihollisia ja panee heitä Jesuksen ikeen alle, koska Hän tekee heitä ristin kantajaksi. Ja niin kuin taivaallinen Vanhin kostaa vihollisiansa, niin kostaa myös yksi kristitty kristillisyyden vastaanseisijat hirmuisesti esirikouksilla ja rakkauden manauksilla ja parannuksen huudolla.

Niin kuin Israel painiskeli sen tuntemattoman miehen kanssa koko yön siihen asti, että aamurusko rupeis koittamaan, niin täytyy myös yhden kristityn painiskella sen tuntemattoman miehen kanssa siihen asti, että aamurusko rupee koittamaan. Israelin vanhempi veli Esau oli lähtenyt matkaan suurella vihalla ja aikoi hävittää veljensä sen siunauksen tähden, jonka hän oli saanut isältänsä. Mutta Jakobin rukoukset vaikutit niin paljon, että Esau täytyi itkeä veljensä kaulassa.

Ottakaat siitä esimerkin, te Israelin lapset, Isänmaalle matkustavaiset, ja suuren vaivan kautta monta vaarallista vaeltain retkeä. Ennen kuin te kostutte isänmaalle, tulee vanhempi veli suurella

vihalla ja julmuudella teitä vastaan tah-toin teitä tien päällä surmata sen siuna-uksen tähden, jonka te olette saaneet tei-dän Isältänne. Mutta teidän kyyneleet ja esirukoukset pitää vaikuttaman niin pal-jon, että teidän entiset vihamiehet täyty-vät itkeä teidän kaulassanne, niin kuin Esau itki veljensä kaulassa.

Painiskelkaat siis sen tuntematto-man miehen kanssa toisella puolella Jordania, painiskelkaat kyyneleillä ja huokauksilla siihen asti, että aamurus-ko rupee koittamaan. Ja älkää laskeko sitä tuntematointa ennen kuin hän siu-naa teitä. Jakobin rukoukset vaikutta-vat niin suuren muutoksen Esaun sydä-messä, että hänen täytyy itkeä veljensä kaulassa. Katso, niin kostaat yksi kris-titty vihollisiansa. Jesuksen ristin vi-holliset ja kristillisyyden vastaanseis-ajat täytyvät viimein itkeä veljensä kaulassa, koska suurempi voima sujut-taa heidän niskansa Jesuksen ikeen alle ja kaataa vihollisen sotasankaria maa-han Vapahtajalle astinlaudaksi.

Ne opetuslapset, jotka pitkänä per-jantaina itkit ja paruit katsellessansa sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, syntisten täh-den vertavuotavan, mailmalta pilkat-tavan ja vihollisen koirilta raadellun, ja sydämen tuskan tähden huutavan; ja se murheellinen Maria Magdalena, joka pääsiäispäivänä itki Jesuksen haudan päällä, nostavat tänä päivänä silmänsä ylös taivaaseen katsellen sitä samaa ristiinnaulittua ja orjantappu-roilla kruunattua Kuningasta kirkas-tettuna astuvan ylös korkeuteen, val-mistamaan ystäväillensä sijaa taivaan valtakunnassa.

Ei net ole enää niin murheelliset kuin ennen, koska Jesus makais kuolleena haudassa. Erinomattain koska enkelit taivaasta ilmoittavat heille, että Jesus tulee takaisin niin kuin he näit hänen ylös menevän. Silloin he pyörtävät ta-kaisin öljymäeltä ilolla ja riemulla kiit-täin ja ylistäin sitä suurta Ristin kantaja-ta sen suuren voiton edestä synnin, kuo-leman ja helvetin ylitse, jonka kautta he ovat saaneet voimaa sotimaan ja ylitse voittamaan mailman kiusauksia. Ku-martaen rukoilkaat Häntä, te Galilean miehet, ennen kuin te menette takaisin vuorelta saarnaamaan evankeliumia joka paikassa. Ja sanokaat terveisiä niil-le murheellisille ja epäileväisille sieluil-le, jotka ei ole vielä kostuneet Jesuksen ristin juureen, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on astunut ylös taivaaseen valmistamaan niille sijaa, jotka Hänen päällensä usko-vat. Amen. Isä meidän jne.

Niille sieluille yösrakennukseksi, jotka tänä päivänä katsovat ylös taivaa-seen ja enkelitten lupauksen jälkeen odottavat Jesusta tulevan taivaan pil-vessä tuomitsemaan mailmaa, tahdom-me me tällä hetkellä Jumalan armon kautta eteen asettaa seuraavaisen tut-kistelemisen: Mitäs Jesuksen opetus-lapset tekevät sillä aikaa kuin he odot-tavat tuomiota?

Me tiedämme nimittäin, että Jesuk-sen opetuslapset odottavat joka päivä viimeisen tuomion, sen lupauksen jäl-keen, kuin heille annettiin enkeleiltä. Ja Vapahtaja itse oli antanut heille sen kal-taisia ennustavaisia lupauksia, että he saavat omilla silmillä nähdä Ihmisen

Pojan tulevan taivaan pilvissä. Mutta koska Vapahtaja ei tullut takaisin taivaasta tuomitsemaan mailmaa niin pian kuin opetuslapset luulit, rupeisit muuttamat pitkästymään Hänen tuloonsa, jonka tähden Pietari kirjoitti kristityille: "Ei Herra viivyttä lupaustansa niin kuin muuttamat sen viipyvän luulevat, vaan Hän on meidän kanssamme kärsiväinen, ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäis." (2 .Piet.3: 9)

Me kuulemme nyt, minkä tähden Jumala ei ole jo aikaa tuominut mailmaa. Hän odottaa vielä parannusta niiltä, jotka ei ole vielä tulleet autuuden tuntemiseen. Mutta kärsimättömyyden tähden huusit marttyyrit alttarin alla: "Herra, mikset tuomitse ja kosta meidän vertamme maan päällä?" Tämän kärsimättömyyden tähden tahtoo moni Jesuksen opetuslapsista pitkiä (odottamasta) Hänen tuloonsa. Ja koska Herra ei tule niin hopusta tuomitsemaan maailmaa, kuin opetuslapset luulevat, rupeavat muuttamat nuokkumaan ja maailmaa rakastamaan.

Koska nyt kaikilla opetuslapsilla on se toivo, että Herra tulee pian tuomitsemaan mailmaa, niin on tämä painava kysymys eteen asetettava: mitäs Jesuksen opetuslapset tekevät sillä aikaa kuin he odottavat tuomiota? Me tiedämme, että mailman lapset ei odota tuomiota. Niin kauvan kuin he elävät suruttomuudessa, on kuolema ja tuomio kaukana heistä. Mailman lapset elävät niin rohki jumalattomuudessa, niin kuin kuolema ja tuomio ei olis. He tahtovat ensinnä nautita tämän mailman hyvyttä ja huvittaa itsensä ilossa, juopumuk-

sessä ja hekumassa. He pitävät kalaasia, juovat paloviinaa, kokoontuvat vieraspi-toihin ja kuluttavat aikansa kortinlyömi-sen, tanssin ja pelin kanssa. He hyppää-vät ja trallaavat, juoksevat huorain pe-rään, kiroovat ja tappelevat, mässäävät ja fästäävät mailman hauskuuksissa, tieraaavat ja pilkkaavat Jumalata.

Jos joku kristitty muistuttaa heitä siitä tuomiosta, joka edessä seisoo, niin muuttamat pilkkaavat ja nauravat, muuttamat suuttuvat ja kiroovat, muuttamat pieksävät kristityitä kepillä ja halvoilla ja muuttamat siviät huorat näyttävät perseensä kristityille ja muuttamat freistaavat lain voimalla hävittää Jesuksen opetuslapsia, ja muuttamat ei saa omantunnon rauhaa ennen kuin he saavat imeä kristittyin verta.

Niin ovat mailman lapset tehneet ennen Jesuksen opetuslapsille ja niin he tekevät vielä nytkin. Erinomattain ovat ylimmäiset papit ja maailman herrat vihaiset Jesuksen opetuslapsille, jotka saarnaavat evankeliumia joka paikassa, ja neuvovat ihmisiä parannukseen. Mailman herrat ovat niin siviästi eläneet, ettei he tarvitse yhtään parannusta tehdä. He ovat niin viisaat, että he ymmärtävät paremmin kuin tämä yksinkertainen kansa, mistä tie menee taivaaseen. He sanoit jo Vapahtajan aikana: "Onkos yksikään ylimmäisistä uskonut Hänen päällensä, mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu." Joh.7: 49

Ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet eli mailman herrat vievät Jesuksen opetuslapsia oikeuteen ja kieltävät heitä saarnaamasta ja uhkaavat, jos he vielä kerran tulevat puhumaan siitä Jesuksesta Nazarenuksesta,

pitää heidän näkemän, mikä rangaistus heille tulee.

Mutta Jesuksen opetuslapset saarnaavat aina kahta kiivaammasti. Ja tuota he tekevät niin kauvan kuin mailma seisoo. He huutavat kaduilla, kujilla ja erinomattain temppelin ympäri, johon kaikki juudalaiset kokoontuvat, niin ettei herratkaan saa omantunnon rauhaa. Se on kirjoitettu tämän päivän evankeliumissa, että opetuslapset Kristuksen ylösnousemisen jälkeen taivaaseen, menit ja saarnasit joka paikassa, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan seuraavaisten merkkein kautta.

Ja ne merkit, joilla Herra on vahvistanut sanansa, ovat vielä nytkin merkittävät, vaikka ei mailman sokia joukko sen tähden usko, että semmoiset merkit ovat tapahtuneet Kristuksen voiman kautta. Sillä ehkä Jesuksen opetuslapset ovat vaikuttaneet paljon hyvää seurakunnassa, ovat kuitenkin mailman herrat niin sokiat, ettei he katso sen päälle, mitä tämä oppi on vaikuttanut, vaan he katsovat ainoastans tämän opin ja tämän saarnaamisen vääräksi sen tähden juuri, että vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin sen hengellisen vihan kautta, jonka he kantavat sydämissänsä Jesuksen opetuslapsia kohtaan.

Ensiksi ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, koska Jesuksen opetuslapset rupeevat saarnaamaan Jesuksesta Nazarenuksesta ja Hänen opistansa, joka vaatii totisen katumuksen ja parannuksen, niin myös elävän uskon Vapahattajan päälle. Fariseusten vanha siveys ja omavanhurskaus tulee tämän kautta peräti laiminlyödyksi. Fariseukset, ylimmäiset papit ja kirjanoppineet, eli mail-

man herrat, luulevat paremmin ymmärtävänsä Raamattua ja autuuden perustusta kuin yksinkertaiset ja talonpojat, jotka ei tunne kirkon lakia. Vielä se opetuslasten tuomitseminen tekee mailman joukolle niin pahaa, että mailman herrat juuri sen asian tähden suuttuvat ja uhkaavat mailmallisen lain kautta estää semmoisen hullun opin levenemästä.

Ei he siis katso sen päälle, minkä kaltaisen muutoksen tämä hullu oppi on vaikuttanut seurakunnassa, vaan koska he kerran ovat saaneet sen ymmärryksen riettaalta, että se on yksi väärä oppi ja että kaikki ne, jotka siihen Nazarenuksen seuraan kuuluvat, ovat väärät profeetat ja villihenget, Jumalan ja ihmisten viholliset, täytyy heidän vihata ja kirota sekä sen miehen, joka alusta tätä väärää oppia toi mailmaan, että myös niitä, jotka siihen uskoon menevät.

Jos nyt kuningas ja maaherra Pontius Pilatus löytävät, että ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet ilman syytä kantavat Hänen päällensä sen hengellisen vihan ja kateuden tähden, jonka itse rietas on syyttänyt heidän sydämissänsä, ei ne korkiat valtaherrat paali¹ sen tähden tuomita omantuntonsa jälkeen sen humun ja huutamisen tähden, joka nousee alamaisilta mailman herroilta, jotka vihassansa huutavat: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!"

Jos vielä seuraavaiset merkit tapahtuvat, että vanhat juomarit tulevat raittiiksi, viinaporvarit kaatavat viinojansa maahan, huorat heittävät huoruuden, varkaat kantavat varastettua kalua takaisin, riitaiset parikunnat sopivat, vaivaiset saavat apua, köyhät lapset saavat

ruokaa ja oppia, ei siitä muutoksesta mitään, sillä koko tämä uusi oppi on riettaan hengen petos.

Niin tuumaavat mailman herrat. Niin tuumaavat viinaporvarit, jotka vielä jäljellä ovat. Niin tuumaavat sokiat ja suruttomat papit. Sen tähden pitää kaikki ne, jotka tähän oppiin suostuvat, kirottaman, vihattaman ja pieksettämän, nyrkillä ja sauvalla, puukoilla ja halvoilla, tapettaman ja mailman lain voimalla hävitettämän, että mailman herrat pääsisit taas iloitsemaan ja kalaasia pitämään, että viinaporvarit pääsisit taas rikastumaan, että juomarit pääsisit taas iloa pitämään, että huorat pääsisit taas hyppäämään ja tanssaamaan.

Onpa ennen ollut hauska seurakunnassa, koska pappi oli juomari ja antoi muita juoda rauhassa; koska kirkon takana oli krouvi, ja jokainen, jolle vilu tuli kirkossa, pääsi lämmittämään sydäntänsä vuotavalla pirun paskalla. Silloin pääsit kaikki huorat kirkkoon ilman tutkimatta; kaikki juomarit pääsit ripille ilman varoittamatta; kaikki kiroilijat ja tappelusmiehet tulit kristityksi yhtä äkkiä; kaikki varkaat pidettiin kunniallisena miehenä; kaikki juomarit pidettiin parhaana miehenä Jumalan seurakunnassa; ja parhaat viinaporvarit pidettiin herrana. Silloin liikenä juoda, kirotta ja tapella varsin kirkon vieressä. Ja mailman herroilla oli koko iso tienaus kansan hulluudesta.

Mutta nyt ovat nämät väärät profetat pilanneet viinaporvaritten kauppaa ja juomaritten iloa ja huorain huvitusta ja vanhain kristittyin kristillisyyttä ja mailman herrain kunnia. Nyt haukutaan siiviät huorat kirkkotien päällä; rehelliset

varkaat otetaan kiinni; raittiit juomarit soimataan ja kunnialliset viinaporvarit ei pääse enää kirkkoon ja hävittömät huorat ei oteta kirkkoon ilman katumuksetta. Onkos tämä muutos tullut ylhäältä eli alhaalta? Onkos se tullut Jumalasta taikka ihmisistä?

Mailman herrat luulevat, että se on yksi väärä oppi, ja pakanat luulevat, että se on yksi ihmeellinen taikus. Ylimmäiset papit luulevat, että se on hengellinen ylpeys ja oma rakkaus. Juudalaiset luulevat, että se on riettaan hengen vaikutus. Viinaporvarit luulevat, että tämä muutos on tullut ahneudesta ja kateudesta. Korkiat mailman herrat luulevat, että se on hulluus. Ei yksikään mailman lapsista arvaa, mistä tämä hullu oppi on tullut. Paavali todistaa, että se sana rististä on juudalaisille pahenukseksi ja grekiläisille hulluudeksi. Ja koska Paavali rupeis saarnaamaan ihmisten ylösnousemisesta kuolleista, sanoi yksi korkia herra: "Sinä olet hullu, Paavali, ja ylönpaljosta lukemisesta olet sinä hulluksi tullut."

Vielä nytkin pitävät mailman viisaat kristillisyyden hulluutena, erinomattain, koska se ilmoittaa itsensä Hengen vaikutuksilla. He sanoit silloin jo, koska kristillisyyden ilmoitti itsensä maan päällä, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Ja kristittyin ilmoitukset katsottiin kokonansa hulluudeksi. Mutta Paavali todistaa, että mikä hulluus oli mailman edessä, sen on Jumala valinnut. Jos nyt se muutos, joka kristillisyyden kautta on tapahtunut mailmassa, katsotaan hulluudeksi mailman viisailta, niin se on arvattava, että se entinen pakanallinen elämä katsotaan viisaudeksi. Elikä näin:

se entinen elämä olis pitänyt kelvata Jumalalle, koska se on kelvannut mailmalle. Ja moni mailmallinen viisas on sanonut, että mailma olis paljota paremmissa järjestyksessä ollut, jos tämä hullu kristinoppi ei olis tullut mailmaan.

Ja se on ihmeellinen, että kristillisyyden nimi ei ole jo aikaa unhotettu, koska kristillisyyden viholliset ovat niin voimalliset ja niin monen kaltaiset, koska sitä vastaan ne, jotka sen alusta saatoit matkaan, olit niin tuntemattomat ja niin mailmalta ylönkatsotut, ettei kukaan pitänyt heistä vaaria ennen kuin kristillisuus pääsi levenemään. Silloin vasta huomait si vihollinen, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas viepi hältä koko joukon ihmisiä. Ja silloin se freistais takoa rintaraudat mailman joukolle. Mutta galilealainen pääsi ainaski voiton päälle.

Mutta nyt on se vanha lohikäärme oikein hirmuisesti suuttunut, koska hän on ulos ajettu taivaasta ja heitetty maan päälle, tietten hänellensä vähän aikaa olevan pitää hän nyt suurta vihaa. Hän freistaa seuloa ja jauhoksi tehdä opetuslasten sieluja. Jos niiden puolesta ei olis voimallisempi Sotasankari, joka heitä varjelee, kyllä vissimmästi vihollinen pääsis pian seulomaan heidän sielujansa niin kuin nisuja.

Mutta se suuri Sotasankari, joka tänä päivänä on astunut ylös taivaaseen ja istuu siellä Jumalan, Isän oikialla kädellä, on lähettänyt sieltä Pyhän Hengensä, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden; rukoilee ja manaa hyvää meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Se sama henki antaa Jesuksen ope-

tuslapsille voimaa saarnaamaan evankeliumia siinä suuressa turmeluksen kaupungissa ja huutamaan maailman suruttomalle joukolle, että Jumala on herättänyt ylös kuolleista Jesusta Nazarenusta, jonka ylimmäiset papit, fariseukset ja kirjanoppineet yhtenä suruttoman joukon kanssa ovat ristiinnaulinneet.

Jos ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset pitävät sen pahana, että opetuslapset saarnaavat parannusta (ja) syntein anteeksi saamista Jesuksen nimeen. Ei opetuslapset sen tähden vaikeene huutamasta, vaikka fariseukset kieltävät, vaan he saarnaavat kahta kiivaammasti ja soimaavat, ei ainoastansa sitä raakaa kansaa, että he jumalattomalla elämällensä ovat tappaneet kunnian Herran, vaan opetuslapset soimavat myös herroja siinä suuressa kirkkoraadissa, että seisovat aina Pyhää Henkeä vastaan.

Yksi osa siitä yhteisestä kansasta, joka on ennen jo kuullut Johannes Kastajan lakisaarvoja ja Vapahtajan vertaukset, rupeisit viimein uskomaan, että se entinen elämä ei kelpaa. Ja koska he saavat pistoksen sydämeen Pietarin saarnasta helluntaipäivänä, rupeevat he sydämen murheella kysymään: "Te miehet ja veljet! Mitä meidän pitää tekemän?" Näin ovat muutamat ihmiset kääntyneet ja Pyhän Hengen voiman kautta muuttuneet.

Ja meillä on se toivo, että tämä kristillisuus, joka opetuslasten saarnaamisesta ja parannuksen huudosta on alkunsa saanut, pääsee aina levenemään sitä myöten, kuin henki antaa opetuslapsille voimaa ja rohkeutta saarnaamaan evan-

keliumia ja tunnustamaan mailman edessä, että se vanha kristillisuus, joka on kauvan aikaa maannut kuolleen uskon haudassa ja siveyden peiton alla, on nyt herätetty ylös. Joka nyt ei usko, että valkeus on tullut mailmaan, saapi viimein katua ijankaikkisesti, ettei hän ole etsikonaikaansa tuntenut.

Pyörtäkäätsi ilolla ja riemulla ylösastumisen vuorelta odottain Pyhän Hengen voimaa ja sanokaat terveisiä kaikille tiaisille ja pääskyisen pojille, että heidän Isänsä heitä ruokkii ja ylöspitää, ja että Jesus on pian tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 173 n:o 11.

¹ =uskalla

Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä.

Pyhä Paavali todistaa tässä paikassa, mitä joka kristitty tuntee todeksi, että jos kristityillä ei olis se vakainen uskalus, että heille tulee parempi tilaisuus tämän vaivalloisen elämän perästä, niin olisit he huonommat ja viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä. Sillä mailman ihmisillä on aina parempi ja hauskempi elämä kuin kristityillä, sen vuoksi nimittäin, että kristityillä on aina suuri sota ja kilvoitus mailman, perkeleen ja oman lihan kanssa. Mutta suruttomalla ihmisellä ei ole ikävä koskaan (muulloin) kuin silloin, koska vastoinkäymiset tulevat mailmassa, eli myös silloin, koska tavara ja terveys puuttuu, ettei he jaksakaan enää iloita ja hauskaa pitää mailmassa. Silloin tulee myös mailman orjalle ikävä.

Mutta hän ei tiedä mitään siitä sodasta ja kilvoituksesta, jossa yhden kristityn täytyy olla sekä sisällisesti että ulkoapäin. Sisällisesti on kristityllä yksi hirvuinen sota mailman, perkeleen ja oman lihansa kanssa, ulkoapäin yksi hirvuinen sota mailman kanssa, jossa mailman ihmiset pilkkaavat ja nauravat ja vastustavat ja vielä vainoovat häntä. Saapi kyllä yksi kristitty usein varoittaa henkeänsä, niin suuri viha ja vaino käy pi mailmassa kristittyin päälle. Kuinkas pitää siis yhden kristityn tuleman aikaan hengellisten ja mailmallisten vihollisten keskellä, jos hänellä ei olis se autuaallinen toivo ja vahva uskallus, että tämän vaivan ja rauhottomuuden perästä keran tulee rauha ja lepo?

Koska siis pyhä Paavali oli luetellut kaikki, mitä hän oli saanut kärsiä kristillisyyden tähden, niin kirjoittaa hän nämät merkilliset sanat 1. Kor.15:19: "Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä." Ja vissimmästi olisit kristityt kaikkein huonoimmat ja viheliäisimmät luontokappaleet maan päällä, jos heillä ei olis muuta iloa odotettavana kuin mitä mailma antaa. Saisit kyllä mailman lapset nauraa kristityille ja kutsua heitä hulluksi, jos muuta perustusta ei olis kristityillä kuin se ilo, jota maailma antaa. Jos kristityillä ei olis parempi ilo toivossa kuin se ilo, jota mailma antaa, niin olis heidän kyllä syytä sanoa niin kuin Paavali samassa paikassa matkii mailman ihmisten arveluksia: "Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna tulee kuolema."

Niin ajattelee maailman ihminen, jolla ei ole yhtään vakaista tietoa tulevaisen mailman ilosta: "Syökäämme ja juokaamme; ei ole vissi tieto tulevasta elämästä, millinen etu meillä sielä on. Syökäämme ja juokaamme ja olkaamme iloiset niin kauvan kuin tämä elämä räkkää. Ei ole tietoa, mikä ilo meille tulee kuoleman jälkeen." Ja niin se vielä arvelee mailman ihminen: "Eihän Jumala mahda olla niin kova, että hän kieltäis viatointa iloa." Ja viattomaksi iloksi mailman ihminen kutsuu sen kaltaisia lihan huvituksia, joita hän ei saata heittää. Niin pitävät huorat huoruuden synnin luvallisena; ja juomarit kutsuvat juopumuksen viattomaksi iloksi. Sanovat vielä muutamat, että ihminen tulee oikein jumaliseksi, koska viina ilahuttaa sydämen.

Miksei? Muutamat ihmiset tulevat niin jumaliseksi viinassa, että kyöneleet putoovat niin kuin rakeet maan päälle; ja luullaan tavallisesti, että ne kyöneleet, jotka putoovat juopuneitten silmistä, ovat katumuksen kyöneleet. Mutta yksi kristitty, joka on itse koetellut, kuinka katkerat oikian katumuksen kyöneleet ovat, ei saata muuta kuin kauhistua, koska hän näkee viinakyöneleitä juoksevan suruttoman ihmisten silmistä. Sillä kristityn luonto tuntee, että ne viinakyöneleet ei ole muu kuin lohikäärmeen kyöneleet. Kuitenkin luulevat mailman lapset, että viinakyöneleet ovat katumuksen kyöneleet. Taitavat huoran kyöneleet myös olla katumuksen kyöneleet. Sananlasku on, että pahankurinen vaimo ei lakkaa torumasta ennen kuin hän itkee. Lienevätköpä pahankurisuuden kyöneleet olla katumuksen kyöneleet. Tuskin se on uskottapa. Kuitenkin bruukaavat mailman lapset niin tehdä. He itkevät viinassa. He itkevät vihassa. Ja koska taas toinen vuoro tulee, ovat he nauramassa ja hauskaa pitämässä, kiroamassa ja tappelemassa. Ja sen tähden tulevat ne sanat todeksi, kuin Pyhä Paavali panee jumalattoman suuhun: "Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna tulee kuolema."

Jos nyt kristityillä ei olis muuta perustusta kuin ainoastans se mailman ilo, niin olisit he vissimmästi huonoimmat ja viheliäisimmät luontokappaleet maan päällä. Sillä kristityt ei saata mailman iloa nautita ja ovat niin muodoin sitä iloa paitsi, jota mailman ihmiset pitävät. He ovat niin palttuneet mailman ilosta, ettei he tohdi enää maistaa siitä ilojuomasta, josta mailman lapset ottavat loh-

dutuksen itsellensä, koska heillä on murretta. Mutta toiseksi ovat myös kristityt usein sisällisessä murheessa ja sydämen ahdistuksessa omantunnon soimausten tähden, koska he tuntevat niin paljon syntiä tykönänsä, joista he tahtoisit vapahdetuksi tulla, mutta ei pääse. Ja kolman neksi ovat kristityt pilkatut ja vihatut mailman lapsilta, jotka ei anna kristityille rauhaa.

Jos nyt kristityillä ei olis muuta perustusta kuin ainoastans se ulkonainen etu, joka kristillisyydestä tulee, niin olisit he vissimmästi kaikkein huonoimmat luontokappaleet maan päällä, joidenka päälle mailman lapset saisit sylkeä juuri vasta suuta. Ja sen tähden sanoo myös pyhä Paavali ensimmäisille kristityille Korintissa, jotka olit alkanee epäilemään siitä tulevaisesta autuudesta: "Jos meillä ainoastans tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä maan päällä."

Meidän pitäis tänä päivänä perään ajatteleman, minkä päälle ne ihmiset luottavat, jotka uskonsa tähden Vapahattajan päälle tulevat pilkatuksi ja vihattavaksi mailmalta. Mutta nostakaamme ensinnä meidän sydämemme taivaaseen päin ja pyytäkäämme ylösvalaistusta sieltä, että saisimme oikian tiedon ja ymmärryksen Pyhän Hengen kautta. Isä meidän jne.

Tutkinto¹. Minkä päälle Jesuksen opetuslapset luottaisit, jotka menit saarnaamaan evankeliumia, vaikka Jesus oli mennyt ylös taivaaseen ja jättänyt heitä ilman turvatta maan päälle? Koska opetuslapset rupeisit seuraamaan Jesusta,

oli heillä se väärä usko, että Jesus tulee maalliseksi kuninkaaksi, ja opetuslapset Jesuksen kautta luulit tulevansa mailmallisiksi herroiksi ja virkamiehiksi. He luulit Jesuksen kautta voittavansa suuren kunnian ja rikkauden mailmassa. Mutta tämä toivo meni kokonans hukkaan, koska Jesus kuoli ristin päällä. Mutta Hänen ylösnousemisensa jälkeen rupeisit he taas uskomaan, että Jesuksen piti jälleen rakentaman Israelin valtakunnan. Kuitenkin meni sekin toivo hukkaan, koska Hän astui ylös taivaaseen ja jätti heitä maan päälle. He rupeisit siitä ajasta saakka ymmärtämään, ettei Jesus koskaan tule maalliseksi kuninkaaksi, vaan hengelliseksi kuninkaaksi.

Vaikka opetuslapset odotit aina, että Jesuksen piti tulla takaisin taivaasta vähän ajan perästä, opetuslapset olit siinä uskossa, että viimeinen tuomio tulee ennen kuin he ennättäisit kuolla. Ja tämä oli yksi asia, minkä tähden opetuslapset pyörsit ilolla ja riemulla takaisin öljymäeltä, eikä tulleet murheelliseksi enää, vaikka Jesus jätti heitä maan päälle.

Nyt kysytään siis, mitä hyvää opetuslapset odotit itsellensä, koska he Jesuksen taivaaseen astumisen jälkeen menit saarnaamaan evankeliumia, eikä saaneet sen vaivan edestä yhtään maallista etua, vaan saivat sitä vastaan kärsiä niin paljon tuskaa, vaivaa ja vastahakoisuutta mailman lapsilta? Opetuslapset kutsuttiin sen aikaisilta ihmisiltä viettelijäksi ja vääräksi opettajaksi, jotka oman voittonsa tähden viettelit ihmisiä puoleensa ja eksyit sitä yksinkertaista väkeä siitä oikiasta Moseksen uskosta luopumaan ja väärää oppia kuuntelemaan. Sen tähden olivat kirjanoppineet

ja fariseukset kovin vihaiset opetuslapsille ja tahdoit aivan lain kautta pois juurittaa joka ainoan hengen, joka kristityksi kutsuttiin. Minkä voiton ne luulit saavansa siitä, jotka olit jättäneet kaikkia elatuskeinoja ja tulit köyhäksi, vihattavaksi ja tapetuksi kristillisyyden tähden? Minkä päälle he luottaisit, jotka niin paljon sait kärsiäkristinuskon tähden? Jos senkaltaisia ihmisiä nyt ilmestyis mailmassa, jotka kävisit kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ja rupeisit neuvomaan ihmisiä kristillisyyteen, niin katsottaisiin heitä juuri hulluksi.

Pelkäävätpä mailman lapset, että nekin tulevat hulluksi, jotka rupeevat kirjaa lukemaan ja sydämen hartaudella tutkimaan Jumalan sanaa. Mailman lapset luulevat, ettei tarvitse ihmisen juuri paljon lukea. He luottavat järkensä päälle ja pitävät itsensä viisaana, ja kaikki, kuin ei mahdu heidän päähänsä, kattoaan hulluudeksi. Eikö sitte tule todeksi se sana, jonka apostoli Paavali kirjoittaa, että se sana rististä on yksi hulluus mailman viisaille? Ei ole ihmet, että se sana rististä pidetään hulluutena mailman viisailta, koska netkin, jotka ovat tyhmät ja taitamatftomat, luulevat tietävänsä niin hyvin kuin joku pappi, kun ka autuaaksi tullaan. Jonka vanha aadami on skoulunut², selittää Jumalan sanan oman päänsä jälkeen; ja hänen ymmärryksensä jälkeen pitää ihmisen tuleman autuaaksi vähällä vaivalla, ilman oikiata katumusta, ilman elämän parannusta, saati hän välttää niitä julmempia rikoksia, ettei hän tule kiinni laissa. Se näkyy olevan perustuksena niillä, jotka ottavat viisauden luonnolliselta järjeltänsä ja ovat mielestänsä viisaat, vaikka

heidän elämänsä on kohdastansa sotivainen Kristuksen oppia vastaan.

Pyhä Paavali sanoo, että se sana rististä on grekiläisille hulluus ja juudalaisille pahennus. Tämä apostolin sana täytetään vielä näinäkin aikoina. Grekiläiset olivat siihen aikaan maailman viisaat, jotka otit viisautensa luonnolliselta järjeltä, ja heidän uskonsa perustus oli luonnollinen siveys. Juudalaisilla oli kuollut usko pääkallossa ja heidän uskonsa perustus oli se, että laki piti täytettämän. Koska nyt Jesuksen opetuslapset rupeisit saarnaamaan evankeliumia siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta, niin tuli se sana rististä juudalaisille pahennukseksi. He rupeisit vihaamaan Jesuksen opetuslapsia, jotka tahdoit ryöstää heiltä heidän vanhan kuolleen uskonsa.

Nyt tahtovat tämän aikaiset viisaat ja suukristityt ajaa sen sanan rististä valheeksi. Suukristityt, joidenka pääkallossa se kuollut usko on juurtunut, luottavat sen kuolleen uskonsa päälle ja luulevat tulevansa autuaaksi uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle. Mutta ei he tahdo Jesuksen ristiä kantaa; he tahtovat ilman vaivatta tulla taivaaseen. Ja jos joku kristitty tahtois kaivaa ulos kuolleen uskon heidän pääkallostansa, niin he suuttuvat varsin ja katsovat karsaasti kristittyin päälle, jotka tahtovat ryöstää heiltä heidän vanhan uskonsa. Mutta ne toiset taas, jotka luottavat siveytensä päälle, ei vihti kuulla sitä sanaa rististä, sillä mailman siviät ihmiset ei tarvitse katumuksessa olla eikä parannusta tehdä. Ja niin muodoin tulevat Jesuksen opetuslapset pilkatuksi mailman viisailta ja vihattavaksi juudalaisilta.

Mutta minkäs päälle ne luottavat, jotka eivät paltu koskaan saarnaamasta evankeliumia ja puhumasta kristillisyydestä, vaikka heitä vihataan ja pilkataan sekä juudalaisilta, että grekiläisiltä? Grekiläiset sanovat, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikaus. Juudalaiset sanovat, että se on yksi väärä oppi. Ja kaikki mailman joukko on siinä uskossa, että kristityt semmoisena, kuin he nyt ovat, painavat koko seurakunnan, tekevät rauhattomuuden ihmisille, eikä anna siviöille ja kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt ei anna ihmisille omantunnonrauhaa, niin pitäis mailman siviät ihmiset ja myös kuolleen uskon tunnustajat viisaaman, että heillä on oikia, elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, joka osottaa itsensä eläväksi totisessa kristillisessä rakkaudessa.

Eli Lutheruksen opin jälkeen, jossa me olemme ylöskasvatetut, pitäis ihmisen tuleman kristityksi seuraavaisella tavalla: ensiksi totinen katumus, eli suru ja murhe synnin ylitse, josta myös elämän parannus alkaa; toiseksi elävä usko Kristuksen päälle; kolmanneksi kristillinen rakkaus ja hyvät työt, jotka vuotavat uskosta. Tämä on nyt yksi lyhykäinen armon järjestys, joka ei ole otettu ilmasta, eikä luonnollinen järki ole sitä ulos ajatellut, vaan se armonjärjestys on juuri Pyhästä Raamatusta otettu ja sen päälle perustettu. Ja niin vahvistaa myös kristittyin oma koettelemus, että niin on Pyhä Henki heitä kurittanut, nuhdellut ja ylöskasvattanut ja ihmiseksi saattanut. Ja niin on saarnattu tässäkin paikassa, että luontokappaleet ja villi-ihmiset saattavat tulla ihmiseksi Pyhän Hengen

skoulussa totisen katumuksen ja parannuksen kautta, jos he antaisit itsensä tahtua, ja Pyhän Hengen johdattaa sinne käsin, kussa valkeus on.

Mutta muutamat luontokappaleet ovat utamukat. Ei Pyhä Henki saata niitä tahtua ennen kuin he nääntyvät ja nälkyvät. Muutamilla on niin kankiat niskat, ettei he myötää ollenkaan sinne käsin, kuhunka ihminen tahtoo, vaan sinne käsin he riestävät ja rientävät, jossa hukat ovat. Mistäs luontokappale ja villi-ihminen ymmärtää, että hukka ensinnä kiskoo ja raataa sen luontokappaleen, joka irti juoksee metässä? Mutta se, joka on rihmassa kiinni, varjelee henkensä. Ei hukka tohdi sen pariin ruveta, jonka hän näkee olevan rihmassa kiinni. Mutta mistäs sarvipäinen luontokappale sen tietää? Ei ole hänellä sitä järkeä, että hän saattais sen ymmärtää, että hukka ei tohdi sen pariin ruveta, joka on rihmassa kiinni? Ei luontokappaleilla ole sitä järkeä, että he saattaisit ymmärtää, kuinka hukka ensinnä kiskoo ja raataa sen luontokappaleen, joka irti juoksee metässä? He luottavat jalkainsa päälle ja sarviensa päälle, mutta suutatelevat³ yhtä hyvin, vaikka ovat nopeat juoksemaan. Ja mitä sarviin tulee, niin se on yksi tietty asia, ettei järjettömät luontokappaleet saata niiden kanssa henkensä varjella, koska sydän on heillä niin arka, että he lähtevät varsin jalkoin niin pian kuin he hajun tuntevat hukasta.

Jos he juoksisit paimenen tykö, niin olis heillä turvapaikka siellä. Mutta useimmat, sekä porot ja keiturit, juoksevat aivan metään päin, koska hukka ajaa heitä takaa. Kuitenkin on se meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan,

että lampaat, jotka tuntevat paimenta, juoksevat paimenen tykö, kussa he löytävät turvapaikan. Ja koska he tulevat paimenen tykö verisenä ja peljästyneinä, haavoissa ja vapisten, ottaa paimen ja voitelee heidän haavojansa viinalla ja öljyllä, ja johdattaa heitä parhaalle laitumelle. Ja koska ilta tulee, laskee paimen heitä lammashuoneeseen. Siinä uskaluksessa ovat myös Jesuksen opetuslapset vaeltaneet läpi maailman ja ovat sen tähden Pyhän Hengen voiman kautta saarnanneet evankeliumia kaikille luoduille, vaikka heidän kuninkaansa jätti heitä yksistänsä maan päälle.

Jesuksen opetuslapset ovat aina odottaneet tuomiota. Ja kaikki oikiat kristityt odottavat tuomiota. He odottavat enkelin lupauksen jälkeen, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas tulee pian tuomitsemaan ja kostamaan niiden verta, jotka totuuden ja Jesuksen Kristuksen tunnustuksen tähden ovat mailman orjilta ja perkeleen joukolta tapetut. He odottavat, koska he pääsevät vastaanottamaan sitä taivaallista Ylkää, joka on omiansa korjaava pois maasta ja ottava kanssansa taivaaseen, kussa he saavat iloita hänen kanssansa ijankaikkisesti. Aut´ Jesu, ett´ aika se autuas pian joutuis, että ne harvat sielut, jotka sinun päällesti turvaavat, pääsisit pian sinun tykö. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 10

¹ Käsikirjoituksessa sana Prop. = proposition = tutkinto

² =kouluttanut

³ suutaa: töytäistä, kiilata, sortaa huonompaansa, Lönnrotin sanakirjan mukaan.

Apostoli Johannes sanoo lähetykskirjassa 3:13 “Älkää ihmetelkö minun veljeni, jos mailma teitä vihaa, me tiedämme, että me olemme kuolemasta elämään siirretyt, sillä me rakastamme veljiä. Ei niin kuin Kain, joka pahasta oli ja tappoi veljensä. Ja minkä tähden hän tappoi hänen? Sillä hänen työnsä olit pahat, ja hänen veljensä vanhurskaat.”

Näitä on apostoli Johannes kirjoittanut ensimmäisille kristityille, koska mailma jo rupeis heitä vainoamaan. Ja hän otti Kainista esimerkin, kuinka hän tappoi veljensä. Hän sanoo Kainin tappaneen veljensä sen tähden, että Kainin työt olit pahat ja hänen veljensä vanhurskaat. Ja tämä hengellinen viha on aina ollut Kainin lihallisille veljille tuntomerkinä niin kauvan kuin mailma on seisonut. Ei ole Kainin viha vielä loppunut. Kainin lihalliset veljet ja nepaimet kantavat aina hengellistä vihaa sydämessänsä.

Apostoli Paavali todistaa myös, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, toinen oli palkkavaimosta ja toinen vapaasta. Mutta niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainois sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin vielä nytkin tapahtuu. Ei Kainikaan suuttunut veljellensä jonkun muun syyn tähden, mutta kristillisyyden tähden. Niin todistaa apostoli Johannes edellämainituissa sanoissa, että Kainin työt olit pahat, mutta hänen veljensä hurskaat.

Sitä ei vihti Kainin lihalliset nepaimet kuulla, että heidän työnsä ovat pahat, vaan he tahtovat näyttää, että kris-

tityissä itnessä on syytä, minkä tähden heitä vihataan. Juudalaiset sanoit nimittäin Pilatukselle: “Ellei hän pahan tekijäolisi, emme olis häntä sinun haltuus antaneet.” Mutta ei ne sen tähden muuta syytä hänessä löytäneet kuin ainoastans sen, että hän viettelee kansaa, ja että hän kehoittaa kansaa, opettain koko Juudeassa, ruveten Galileasta hamaan tähän asti. Ja että hän oli sanonut itsensä Jumalan Pojaksi.

Mutta perkeleen orja on semmoinen, koska hän kantaa esivallan edessä kristittyin päälle, ei hän puhu puoltakaan sanaa totuutta, mutta valehtelee vaan kristittyin päälle niin paljon, että esivalta muka suuttuis tuolle kansan häiritsijälle, jonka päälle mailman lapset kantavat. Niin esimerkiksi juudalaiset valehtelit ensinnä, että hän viettelee kansaa. Mutta ei ne varsin sanoneet, millä lailla hän viettelii kansaa. Se kutsutaan myös kansan viettelijäksi, joka menee maakunnan ympäri ja valehtelee esivallan päälle, joka haukkuu esivaltaa kansan edessä ja valittaa, että hallitus on väärä, että ylön raskas vero on pantu maakunnan päälle, ja muuta sen kaltaista. Sen kaltaiset kansan viettelijät ovat nyt monessa paikassa, ja ne yllyttävät sitä sokiata kansaa tekemään kapinata esivaltaa vastaan.

Mutta ei ole Vapahtaja eikä yksikään kristitty kehoittanut kansaa kapinata tekemään, vaan enemmän ne ovat kehoittaneet kansaa kuuliaisuuteen esivaltaa kohtaan. Juudalaiset kannoit myös Jeesuksen päälle, että hän oli kieltänyt kansaa veroa antamasta keisarille. Ilmanki he luulit, että maaherra nyt suuttuu Jeesukselle, koska he semmoisia asioita

toit edes, jotka olit niin kuin keisarin asetuksia vastaan. Mutta eipä maaherra suuttunut, sillä hän tiesi, että ylimmäiset papit olit hänen kateudesta ylönantaneet. Sitte he vielä kannoit Jesuksen päälle, että hän sanoi itsensä olevan kuninkaan Kristuksen.

Mutta se oli kaikki valet, mitä he puhuit, sillä vaikka Jesus oli tunnustanut itsensä Jumalan Pojaksi ja Kristukseksi, ei hän kuitenkaan tahtonut maalliseksi kuninkaaksi tulla. Ja niin perkeleen lapset vielä nytkin valehtelevat kristittyin päälle, että esivalta rupeis kristityitä vainoamaan. Mutta ei juudalaiset ollenkaan ilmoittaneet Pilatukselle, minkä syyn tähden he olit niin vihaiset Jesukselle. Ei he sitäkään ilmoittaneet Pilatukselle, että Jesus oli heitä haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi. Juudalaiset olit ainoastans Jumalan ja totuuden puolesta kiivaat, mutta tämän aikaiset juudalaiset ovat niin tyhmät, että he kantavat kristittyin päälle, että kristityt ovat niin pahat haukkumaan kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi.

Vaikka nyt sen aikaiset juudalaiset olit suuttuneet Vapahtajalle osittain siitä syystä, että hän oli heitä haukkunut huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiäksi, ja oli vielä sanonut heille: "Te olette siitä isästä perkeleestä." Semmoinen haukkuminen tekee kovin pahaa siviöille ja kunniallisille ihmisille, jotka ovat lapsuudesta harjaintuneet uskomaan, että Jumala on heidän Isänsä. Se haukkuminen, sanon minä, koskee kovin suruttoman ihmisen maksaan ja pernaan, että hän on siitä isästä perkeleestä. Mutta ei sen aikaiset juudalaiset il-

moittaneet maaherralle, että Vapahtaja oli heitä niin haukkunut, vaan he toit aivan sen kaltaisia valheita, jotka kuuluvat esivallan toimitukseen.

Vaikka juudalaisilla oli viha sapesa, ei he sitä ilmoittaneet esivallalle, vaan he olit olevanansa kiivaat esivallan puolesta, ja myös Jumalan puolesta, koska he viimeiseksi toit niitä järjen skäliä edes, että Jesus oli pilkannut Jumalata ja sanonut itsensä Jumalan Pojaksi. Sitä ei perkeleen orjat voi kärsiä, että kristityt tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi, sillä pakanain tunto on semmoinen, ettei he sois muita olevan paremmassa tilassa kuin missä he itse ovat. Mutta Pilatuksella oli silloin parempi tunto kuin juudalaisilla, sillä hän pelkäis vielä enemmän, koska hän tämän puheen kuuli. Vaikka Pilatus oli pakana, eikä tiennyt mitään Raamatus-ta, oli hänellä kuitenkin sen verran ymmärrystä, ettei hän tahtonut tuomita Jesta ilman syytä.

Nyt on sama hengellinen viha syttynyt mailman lasten sydämiin kuin silloin oli Vapahtajaa kohtaan. Kainin lihalliset veljet ja nepaimet ovat suuttuneet veljellensä sen uhrin tähden. Ja niin kuin juudalaisilla oli viha sapesa, niin myös näkyy olevan tämän aikaisilla juudalaisilla viha sapesa, koska he rupeevat kantamaan kristittyin päälle, että he ovat kansan häiritsijät, että he sekoittavat kansaa väärällä opilla, tuomitsevat muita ja itsensä sanovat Jumalan lapseksi. Tuota tuomiota ei voi juudalaiset eikä kastetut pakanat kärsiä, jo heidän täytyy kantaa esivallalle ja valehdella kristittyin päälle, että he ovat väärät profeetat ja villihenget, jot-

ka ei anna enää kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta Johannes kirjoittaa kristityille, jotka aina ovat vainotut maailmalta: "Älkää ihmetelkö, että maailma teitä vihaa. Sillä me tiedämme, että me olemme kuolemasta elämään siirretyt." Jos nyt kristityt pysyisit vahvana heidän kalliimmassa uskossansa ja olisit aina vakuutetut lapsenoikeudesta, vissimmästi he saattaisit hyvällä mielellä kantaa Jesuksen ristiä kuolemaan asti ja tunnustaa rohkiasti koko mailman edessä, mikä uskon perustus heillä on.

Ja koska kaikki ajan merkit näyttävät, ettei perkele ja mailma taida enemmän nyt kuin ennen säästää niitä harvoja kristityitä, jotka totuuden tunnustavat ja Jesuksen nimen ilmoittavat, niin olis paras neuvo, että ne harvat sielut, jotka totuudessa kiinni riippuvat, rukoilisit sitä suurta Ristinkantajata, joka on kaikkein mailman lasten vihaa kantanut, että hän vahvistais armollansa niitä totuuden tunnustajita, jotka hänen nimensä julistavat, että he jaksaisit hänen ristiänsä kantaa ja hänen verisiä askeleitansa seurata Golgataan asti. Jos se armollinen Herra Jesus olis katsonut meitä mahdolliseksi jotakin kärsimään hänen nimensä tähden. Kuule, isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh.15: 26 -16: 4

Vapahtaja ennustaa aivan kovaa vainoa opetuslapsillensa. Hän sanoo: "He panevat teitä pannaan, ja aika tulee, että jokainen, joka teitä tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen." Meidän pitää näitten sanain johdatuksesta Jumalan armon kautta perään ajattele-

man, minkä tähden mailman ihmiset ovat niin vihaiset Jesuksen opetuslapsille. Me olemme kuulleet kirkon historiasta, että kaikki Jesuksen opetuslapset ovat tapetut kristillisyyden tähden; yksi Johannes kuoli tautivuoteella. Sillä pakanat olit heittäneet häntä kiehuvaan öljykattilaan, mutta koska tämä kiehuva öljy ei tehnyt hänelle mitään, panit pakanat hänen yhteen saareen keskelle merta. Mutta ei hän sielläkään kuollut, vaan hän näki siellä sen ilmoituksen, jonka hän kirjoitti ylös kristityille lohdutukseksi ja vahvistukseksi heidän kalliimmassa uskossansa.

Koska nyt Jesuksen opetuslapset olit tapetut, rupeisit pakanat vihaamaan ja vainoomaan kristityitä, ja tämä kova vaino seiso i päällä 300 ajastaikaa. Mutta tämän ajan perästä loppui se vaino, ja minkäs tähden se loppui silloin? Ei suinkaan se vaino loppunut silloin siitä syystä, että kaikki pakanat olit kääntyneet kristillisyyteen, vaan siitä syystä se loppui, ettei kristityt enää niin kovin haukkuneet pakanoita. Kristityt itse rupesivat väsymään ja mailmaa rakastamaan. Lohikäärme veti kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Se merkitsee, että hengelliset opettajat tulit mailmalliseksi.

Kristittyin välillä tuli myös katkera kiivaus ja riita muutamissa uskon kapaleissa, ja ne, jotka kristittyin kokouksissa tuomittiin vääräksi, lykättiin pois niitten seurasta, jotka pidit itsensä oikianä uskon opissa. Mitä vihollinen ei ole voittanut sen ulkonaisen vainoomisen kautta, sen hän voitti kristittyin keskinäisen riidan kautta. Hän pääsi sen riidan kautta hajottamaan Jesuksen lam-

paita, ja koska hän oli keskinäisen riidan kautta hajottanut seurakuntaa, rupeis hän niitä syömään. Koska nimitäin vihollinen näki, ettei hän saattanut hävittää kristityitä vainoomisen kautta, antoi hän heidän ruumiillensa rauhan. Nyt rupesit päämiehet keskenänsä riitelemään, kuka heistä näkyis suurin olevan ja siinä riidassa pääsi viimein paavi nousemaan. Hän tuomitsi kaikki helvettiin, jotka hänen oppiansa vastaan puhuit, ja saarnais evankeliuminsa tulella ja miekalla.

Mutta Lutheruksen aikana sai paavin valtakunta ison haavan, koska monta valtakuntaa luovuit paavin uskosta ja menit Lutheruksen uskoon. Paavi tuomitsi myös Lutherusta helvettiin, mutta ei Lutherus mennytkään helvettiin, vaan hän otti ja poltti paavin tuomiokirjan. Mutta Lutheruksen kuoleman jälkeen rupeis paavi kovin vainoomaan niitä, jotka olit Lutheruksen uskossa, ja monta tuhatta tapettiin silloin uskonsa tähden. Paavi saarnais niin, että kaikki, jotka ovat Lutheruksen uskossa, ne ovat väärät profeetat ja villihenget.

Ja niin (kuin) juudalaiset ennen luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tapoit Jesuksen opetuslapsia, niin luuli myös paavi tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska hän tappoi Lutheruksen uskon veljiä. Vihollinen oli kääntänyt juudalaisten, pakanoitten ja paavilaisten silmät nurin, he olivat saaneet sen väärän käsityksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Ja se hengellinen viha muuttui niin heidän tunnossans, että se oli omantunnon vaatimus, että niitä pitää tapettaman.

Koska nyt Lutheruksen usko on muuttunut kuolleeksi uskoksi ja Lutheruksen oppi on monessa paikassa pilattu mailmallisten viisasten kautta, niin on vihollinen taas kääntänyt niitten silmät

nurin, jotka suulla tunnustavat Lutheruksen opin oikiaksi, vaikka he ovat sydämen puolesta pakanat. Ja niin pian kuin kuolleen uskon tunnustajat saavat helvetistä sen ylösvalaistuksen, että tämä kristillisuus on väärä, rupeavat he tuumaamaan, että kaikki, jotka siinä uskossa ovat, ne ovat väärät profeetat ja villihenget, joita pitää mailman lain voimalla ahdistettaman. Mutta ei he näe vielä makkaroita tehdä ennen kuin he noutavat valkian helvetistä. Ja mikäs on se valkia, jonka he noutavat helvetistä? Se on se hengellinen viha, joka muuttuu omantunnon vaatimiseksi.

Koska rietas ei saa rauhaa luolasaan, rupee hän ärjymään ja ärisemään niin kuin karhu. Viimein tulee hän ulos karvoinens ja nahkoinens, ja silloin saavat pyytömiehet varoa nahkaansa. Sillä hengellinen susi on jo Jobin aikana osottanut luontonsa, koska hän sanoi Jumalalle: "Nahka nahasta, ja kaikki, mikä ihmisen takana on, sen hän antaa henkensä edestä." Ehkä nyt lohikäärmeen sikiät olisit halulliset ruveta kristittyin verta imemään, ovat he vielä estetyt jonkun korkeamman voiman kautta, ettei he ole vielä ruvenneet nahkaan, niin kuin heidän halunsa on ollut. Mutta kukas tiesi kuinka kauvan vihollinen säästää Jesuksen opetuslapsia?

Hän on alkanut jo silloin irvistelemään ja hampaitans näyttämään, koska Pietaria ja Johannesta nuhdeltiin kirkkoraadissa ja kiellettiin saarnaamasta Je-

suksen nimeen. Mutta he sanoit jo silloin mailman herroille, että heidän täytyy enemmän totella Jumalata kuin ihmisiä. Mutta mailman herrat ja perkeleen apostolit ei tyydy vielä siihen, että he panevat Jesuksen opetuslapsia pannaan ja pitävät heitä vääränä profeettana ja villihenkenä, vaan he tahtovat heitä tappa. Jesus sanoo tämän päivän evankeliumissa: "Aika tulee, että jokainen, joka teidän tappa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen." Siinäpä seisoo mailman sokeus, että mailman herrat ja ylimmäiset papit luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jesuksen opetuslapsia. Ja minkäs tähden heillä on semmoinen luulo? Joo, sen tähden, sanoo Jesus, ettei he tunne Isää eikä Minua. Ei he tunne Isää Hänen vanhurskaudessa, ei he tunne Jeesusta Hänen rakkaudessa. Jos he nimitäin tuntisit Isän ankarata vanhurskautta, niin heidän täytyis lakata vainoomasta ja tappamasta Jeesuksen opetuslapsia.

Mutta rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, he katsovat kristillisyyden ihmeelliseksi taikaukseksi ja villitaudiksi. Rietas maalaa heidän silmänsä eteen sen kaltaisia kuvia, jonka kautta kristillisuus tulee hirmuiseksi ja kauhistavaksi riettaan hengen vaikutukseksi. Ja tuosta ottavat he sen päätöksen, että kristityt ovat villihenget ja yksi kirottu joukko, joka pitää hävitettämän pois maasta. Ja koska hengellinen viha muuttuu kiiwaudeksi, niin alkavat maailman orjat sotimaan jumalansa puolesta. Ja koska maailman päämies on uskottanut heitä, että heillä on oikia kristillisuus, niin alkavat he tulella ja miekalla varjelemaan sitä oikiata kristinus-

koa, jonka he luulevat kristityitten hävitävän. Silloin sanoo rietas heille: "Nahka nahasta," se on: nylkekäät kristittyin nahka, niin he lakkaavat jaarittelemasta. Tämmätkäät heitä lakiin, niin he lakkaavat haukkumasta. Viekäät heitä arestiin, niin he lakkaavat ulvomasta."

Ka, siinä nyt on vainoomisen alku. Koska maailman orjat ei tunne Isää eikä Poikaa, niin he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tappavat Jeesuksen opetuslapsia. Mutta me näemme, että maailman herrat ja ylimmäiset papit yllytetään siihen kristittyin vainoomiseen sen kaltaisilta...)

loppu kateissa

Alkuperäinen. SKHS Aunon kokoelma.

III-postilla.

Tehkää parannus ja antakaat jokainen teidänne kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen syntein anteeksi antamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.

Apost. t. 2: 38

Pietari saarnasi voimallisesti ensimmäisenä helluntaipäivänä sille suurelle ja sokealle kansan joukolle, jotka tulivat kurkistelemaan, kun humaus tapahtui äkisti taivaasta, koska Pyhän Hengen lahja annettiin ensimmäisille kristityille, ja he rupesivat kaikki puhumaan moninaisilla kielillä.

Silloin tyhmistyivät kaikki ja ihmettelivät, mikä ihmeellinen asia olikaan mahtanut tapahtua, koska semmoiset oppimattomat miehet rupesivat puhumaan aivan Jumalasta. Muutamat siitä suuresta joukosta arvelivat, että ne ihmiset, jotka saivat Pyhän Hengen lohdutuksen, olivat juovuksissa. Mutta Pietari sanoo heille: “Ei nämät juovuksissa ole niin kuin te luulette, vaan tämä on se kuin sanottu on profeetta Joelin kautta, joka pitää tapahtuman viimeisinä päivinä: Minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle. Ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän. Niin pitää siis kaiken Israelin huoneen tietämän, että Jumala on tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte, Herraksi ja Kristukseksi tehnyt.”

Mutta kun he tämän kuulivat, kävi se läpi heidän sydämensä, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: “Te miehet, rakkaat veljet, mitä meidän pitää tekemän?” Vaan Pietari sanoi heille: “Tehkää parannus ja antakoon jokainen

itsensä kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen, syntein anteeksi antamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.”

Vissimmästi se kävisi eli tuntuisi oudolta, jos jotkut ihmiset, jotka ennen ovat puhuneet aivan maailmasta, rupeaisivat äkkiä puhumaan aivan Jumalasta ja kristillisyydestä. Vissimmästi rupeaisivat maailman ihmiset ihmettelemään, mikä vimmaus niille on tullut; pää niillä on sekaantunut, vai ovatko ne päissään. Jommankumman maailman suuri joukko arvelisi syyksi. Eivät he sitä saattaisi ymmärtää, että Pyhä Henki vaikuttaa niin voimallisesti muutamain ihmisten sydämessä, että niille tulee saarnauti, että he nimittäin rupeaisivat ennustamaan niin kuin Herra on sanonut profeetta Joelin kautta: “Teidän poikanne pitää ennustaman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän.”

Täällä pidetään jo ihmeenä sitä, jos joku juuri ihmeeksi rupeaisi eroittamaan itseänsä muitten joutavain ihmisten seuroista. Jos joku rupeaisi suuremmalla hartaudella kuin ennen tutkimaan Jumalan sanaa; jos joku istuu yksinäisyydessä ja huokaa; jos joku valittaa, että sydän on kipeä, eli jos joku alkaa puhumaan jotakin oikeasta kristillisyydestä ja manaamaan maailman suruttomia ihmisiä, etteivät he niin rohkeasti eläisi, niin pidetään semmoinen asia kummana. Muutamat sanovat: “Pää sillä on sekaantunut.” Muutamat luulevat, että se on pelkkää taikauskkoa ja ulkokullaisuutta. Mutta jos ihmiset houraavat viinapäässä, niin sitä ei yksikään pidä kummana.

Kun pilkkaajat ovat koossa, muistelevat he kamaloita juttuja ja puhuvat

riettaudesta; sitä nauretaan. Koska maailman lapset oksentavat ulos suustaan kaikkea riettautta ja pahanilkisyyttä, joka sydämessä kiehuu, kiroavat ja haukkuvat; sitä ei yksikään ihmettele, se on niin tavallista. Se on järki-ihminen, joka niin tekee. Mutta jos joku rupeaa puhumaan jotakin Jumalasta ja kristillisyydestä, se pidetään hulluna.

Olivatko sitten ensimmäiset kristityt hulluna, vai olivatko he päissään, koska he rupesivat puhumaan Jumalan suurista ja voimallisista töistä? Olisiko niiltä pää sekaantunut, koska he rupesivat saarnaamaan siitä ristiinnaulitusta Vapahtajasta ja Hänen suuresta voimastansa autuaaksi tekemään vaivaisia syntisiä, jotka Hänen päällensä uskovat. Emme vielä ole nähneet semmoisia ihmisiä, jotka Pyhän Hengen voimalla liikutettuna saarnaavat aivan Jumalan armosta. Ei ole vielä täällä nähty semmoisia ihmisiä, jotka olisivat hulluiksi tulleet Pyhän Hengen liikutuksista. Me olemme nähneet monta tulevan hulluksi viinan juomisesta, maallisesta murheesta ja lihallisesta rakkaudesta, mutta Pyhän Hengen vaikutuksista ei ole yksikään, täällä kuitenkaan, hulluksi tullut.

Ei nyt Pyhä Henki enää vaikuta niin voimallisesti kuin ennen. Tuleeko se siitä, että ihmiset ovat niin järjelliset ja viisaat, etteivät he tarvitse ollenkaan Pyhän Hengen vaikutuksia tuntea, vaan että he tulevat kristityksi ilman Pyhättä Hengettä? Eiköhän se ole pikemmin merkki siihen, että oikea kristillisuus on loppunut ja kuollut usko tullut sijaan?

Me kuulimme Pietarin saarnasta sille suurelle joukolle, jotka saivat niin kuin

pistoksen sydämeensä Pietarin saarnasta: "Tehkää parannus, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan." Tässä me siis kuulemme, ettei Pyhän Hengen lahjaa anneta muille kuin niille, jotka ovat oikean parannuksen tehneet. Me luemme, kuinka ensimmäisille kristityille tuli ihmeellinen ilo ja riemu Pyhän Hengen lahjan kautta. Ne tulivat rohkeiksi puhumaan Jumalan voimallisista töistä. Pelvolla ja vapistuksella he olivat koossa, rukouksissa ja leivän murtamisessa. Eivät he enää vaaria pitäneet maallisesta rikkaudesta. Eivät he huolineet eikä peljänneet ihmisten vainoa. He olivat iloiset kaikissa vaivoissa ja myös kuolemassa.

Tästä me ymmärrämme, että Pyhän Hengen lahjalla on erinomainen voima, voimallinen liikutus sydämessä, ihmeellinen muutos, joka tekee ihmisen erilaiseksi. Tästä suuresta ja ihmeellisestä muutoksesta eivät tämänaikaiset ihmiset tiedä paljon mitään. Vaan samassa tilassa, jossa he ovat syntyneet, pysyvät he aina siihen asti kuin kuolema rupeaa pusertamaan heidän kovia sydämiänsä. Näistä tuntomerkeistä pitäisi meidän arvaaman, että Pyhän Hengen lahja oli jotakin erinomaista, yliluonnollista voimaa ja sydämen liikutusta, jota kääntymätöin ihminen ei saata ymmärtää muuksi kuin hulluudeksi.

Mutta mistä se tulee, että sen kaltaisia Pyhän Hengen voimallisia liikutuksia ei näy enää paljon missään? Eikös ole enää Pyhän Hengen lahjat tarpeelliset kristillisyydessä, vai olivatko ne voimalliset sydämen liikutukset ainoastaan ensimmäisille kristityille tarpeelliset, eikä muille ollenkaan? Me emme mahda arvata, minkä tähden Py-

hän Hengen voimalliset vaikutukset ovat kohta loppuneet. Mutta ei se ole kuitenkaan Pyhän Hengen syy, että ihmisten sydän on niin lujasti tarttunut maailmaan, ja niin kankeaksi tullut, ettei Pyhän Hengen vaikutukset voi enää pystyä siihen.

Se on yksi pääasia, joka estää Pyhän Hengen tulemasta meidän sydämiimme, se on yksi pääsynti, joka estää meitä tulemasta oikeaan autuuden tuntemiseen. Se on epäusko eli se kuollut usko, jolla kääntymätöin ihminen omistaa itsellensä armolupauksia, vaikka sydän on entisellään, muuttumaton ja liikkumaton. Se totinen parannus, josta Pietari puhui, on vielä tekemättä. Sydän ei ole koskaan missään hädässä eli ahdistuksessa ollut. Se on paisunut luonnollisesta ylpeydestä, täynnä vihaa, ahneutta ja riettautta. Synnin myrkky on tehnyt sydämen kovaksi ja tunnottomaksi. Vanha Aadami makaa siellä liikkumatta nahkoineen ja karvoineen. Itse rietas on laittanut itselleen vuoteen siinä.

Kuinka Pyhä Henki mahtuu siihen? Siihen tulee kuollut usko ja se myrkyllinen sekoitus, joka on sekoitettu armosta ja riettaan hengen liivasta, jota vanha Aadami nielee sisälleen, koska hän nimittäin omistaa itselleen armolupauksia, vaikka parannusta ei ole koskaan tehty. Kuinka se sopii, että sekoittaa armon makeutta pirun myrkyllä, että olla kristitty suulla ja pakana sydämellä? Mutta juuri semmoiset ovat nyt tämänaikaaiset ihmiset. He ovat kristityt suulla ja pakanat sydäimestä. Suukristityt eli kastetut pakanat ovat silmäin edessä suloiset, mutta viekkaat sydäimestä; hyvin

kunnialliset ja armottomat, ystävälliset ja vihaiset, puhtaat ja riettaat, siveät ja hävyttömät, rehelliset ja varkaat, raittiit ja juomarit, kuinka aina sopii. Toisinaan he siunaavat ja toisinaan kiroavat. Toisinaan he kiittävät ja toisinaan haukkuvat. Kuinka aina sopii.

Nämä kahdenkertaiset kristityt, suukristityt eli kastetut pakanat, tuntevat kyllä viinahengen vaikutuksia, mutta eivät Pyhän Hengen vaikutuksia. Joka heidän luonnollisia taipumuksia suosuttaa, se saapi heidät itkemään. Joka kamaloita juttuja muistelee, se saa heidät nauramaan. Joka heidän siveyttään laittaa, se saapi heidät suuttumaan.

Kuinka pitää Pyhän Hengen pääsemän sen kaltaiseen sydämeen, joka on kiinni maailmassa niin kuin rautanaula olisi lyöty seinään, ja joka on paisunut omassa vanhurskaudessa niin kuin maksa. Ei siinä ole Pyhän Hengen sijaa ennen kuin kaikki omavanhurskaus puserretaan ulos, kaikki siveys ahdistetaan ulos, kaikki kunniallisuus hävitetään, kaikki riettaus perataan ulos. Ja tämä ihmeellinen muutos pitää tapahtuman sillä tavalla kuin Pietari sanoo: "Tehkää parannus, niin te saatte Pyhän Hengen lahjat."

Jospa tänä päivänä Pyhä Henki saataisi liikuttaa meidän sydämiämme ja pehmittäisi meidän kovia rintojamme, koettaessamme selittää, mitä Pyhän Hengen vaikutuksilla ymmärretään. Antakoon Pyhä Henki meille valon, että pimeyden sumu hajoaisi sen tuulen puuskan kautta, joka tänä päivänä kuuluu niin kuin humaus taivaasta. O, Pyhä Henki meidän suo Sun sanas kuulla ett' se tuo, jne.

Evankeliumi Joh. 14: 23-31

Pyhä Henki ilmestyi ensimmäisenä helluntaipäivänä niin kuin humaus taivaasta, niin kuin suuri tuulispää olisi tullut, ja täytti koko sen huoneen, kussa he olivat istumassa. Ja tämä humaus taivaasta vaikutti ihmeellisen muutoksen niiden sydämissä, jotka olivat jo ennen Vapahtajan opetusten kautta valmistettu vastaanottamaan Pyhän Hengen armo-vaikutuksia. Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä, nimittäin ne Jeesuksen opetuslapset, jotka olivat jo ennen totisen parannuksen kautta valmistetut.

Mutta siinä suuressa joukossa, jotka seisovat huoneen ympärillä, ei tämä humaus vaikuttanut muuta kuin ihmettelemistä. Sillä koska he näkivät sen ihmeellisen voiman, ilon ja rohkeuden opetuslasten sydämissä ja kuulivat heidän kiittävän ja kunnioittavan Jumalaa moninlaisilla kielillä, niin tyhmistyivät kaikki ja kysyivät keskenään: "Mitäs luulet tämän olevan?"

Niin se vielä nytkin tapahtuu. Koska suuri sokea joukko kuulee ja näkee oikean kristityn puheita ja ihmeellistä sielun voimaa, niin seisoo suuri maailman sokea joukko, kurkistelee ja ihmettelee, mikä se mahtaa olla. Sillä maailman ihmiset eivät ymmärrä mitään niistä vieraista kielistä, joilla kristitty puhuu. Koska hän nimittäin puhuu jotakin omasta koettelemuksestaan ja Pyhän Hengen armo-vaikutuksista, niin saavat maailman ihmiset isot silmät ja sanovat: "He ovat täynnä makeaa viinaa. Se on juopunut, sen tähden se niin houraa!"

Minkä kaltaista viinaa on kristitty juonut, koska hän on niin juopunut ilos-

ta ja riemusta? Ja he puhuvat niin viisaasti, ettei heidän kieltänsä ymmärrä muu kuin toinen kristitty, joka on samankaltaisissa koettelemuksissa ollut. Sen verran me ymmärrämme varsin niistä tuntomerkeistä, kuin muistellaan Pyhästä Hengestä, ettei mahda olla oikea kristillisyytys se sama kuin luonnollinen siveys, joka myös pidetään arvossa maailmassa, jonka päälle ihmiset usein luottavat täällä ajassa.

Eikä mahda oikea kristillisyytys olla sama kuin ulkonainen kristillisyytys, jolla muutamat tahtovat paikata sitä reikää, joka luonnollisella siveydellä ei tule peitettyksi. Tämä ulkonainen kristillisyytys seisoo siinä, että ihminen opettelee Jumalan sanaa lukemaan ja kristinuskon opinkappaleita joltisesti ymmärtämään, käypi Herran ehtoollisella, kuulee Jumalan sanaa ja omistele itselleen Vapahtajan armolupauksia ja luulee tulevansa autuaaksi, koska hän elää siivosti, ei tee kellekään väärin ja käyttää itsensä niin kuin maailman siveäin ihmisten tapa on. Sen kaltainen luonnosta siveä ihminen ottaa Jumalan armosta lisää mikä siveydestä puuttuu, ja ajattelee näin: "Koska minä elän minun omantuntoni jälkeen siveästi ja rehellisesti niin kuin minua on opetettu Jumalan sanasta, en tee kellekään vääryyttä, vältän kaikkea riettautta ja pahennusta ja pidän itseni lujasti Jumalan tykö, niin minä luulen, että Jumalan pitää oleman minulle armollinen. Ja koska minun omantuntoni ei soimaa minua mistään, niin minä uskon ja toivon, että Jumala katsoo minun viat tomuuttani ja rehellisyyttäni. Ja vaikka minä olen syntinen, niin toivon kuitenkin

kin, että Jumala on armollinen ja antaa anteeksi, mitä minä olisin Häntä vastaan rikkonut.”

Koska tämä on nyt luonnollisen siveyden ja kuolleen uskon tunnustus, ja jos nyt ei vaadita muuta oikeaan kristillisyyteen kuin ainoastaan se, että ihminen elää siivosti ja luottaa Jumalan armon päälle, niin ei olisi niin suuri konsti autuaaksi tulla. Sillä tavalla voisi melkein jokainen toivoa, että hän tulee autuaaksi. Mutta kuulepas nyt, mitä oikeat kristityt ajattelevat sen kaltaisesta uskontunnuksesta. He sanovat, että luonnollinen siveys ei ole muu kuin omavanhurskaus. Ja se luottaminen Jumalan armon päälle sen kaltaisessa kääntymättömässä tilassa ei ole muu kuin kuollut usko, eli joku luulo ja arvelus, joka seisoo ainoastaan mielessä ja ymmärryksessä, jota ihminen saattaa itselleen tehdä. Koko sinun kristillisyytesi seisoo tyhjässä muistossa ja ymmärryksessä, ei se ole koskenut omaantuntoon eikä sydämeen.

Mutta missä ovat ne omat koettelemukset, joita oikea kristitty on tuntenut? Missä ovat ne Pyhän Hengen vaikutukset ja ne pyhät sydämen liikutukset, jotka tulivat sen humauksen kautta taivaasta, joka syytti hengellisen valkean opetuslasten sydämiin, joka liikutti kaikki sielun voimat ja nosti semmoisen rohkeuden, jalouden, pelvon ja vapistuksen yhdessä ilon ja riemun kanssa? Annas kuulla, missä ne autuuden tunto-merkit ovat, sinä, joka elät siveästi ja luotat Jumalan armon päälle ja luulet, että sinä tulet autuaaksi jos kuolet. Niin helpollako sinä luulet tulevasi autuaaksi? Ilman tuskatta ja vaivattako sinä

hyppäisit taivaaseen? Vai niin! Eipä ole Vapahtaja niin sanonut.

Jos minä oikein muistan, niin on Jeesus sanonut, että suuren tuskan ja vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle menemän. “Se portti on ahdas ja tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat sen löytävät.” Kuulepas nyt, sinä maailman edessä loistava siveys! Koska sinä olet tehnyt sen parannuksen, jonka Pietari sanoi niin tarpeellisen olevan, ennen kuin Pyhän Hengen lahja annetaan? Taitaa se vielä olla tekemättä. Koskapa sinun sydämesi on ollut ahdistuksessa niin kuin Pietarin sydän, koska hänen täytyi mennä ulos porstuaan itkemään; eli niin kuin David kasteli vuoteensa kyynelillä?

“Olenpa minä itkenyt”, vastaa se kuollut usko, “olenpa minä itkenyt kirkossa ja pitänyt päätäni kaltossa alttarin edessä”. Siinäkö se sinun parannuksesi olikin? Pianpa sinä pääsit synnin vastasta! Mutta kuitenkin Jeesus puhuu opetuslasten uudestasytymisestä näin: “Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Ja niin pitää teidänkin itkemän ja parkuman.” Tässä kuulet sinä, ettei siinä vielä kyllä ole, että sinä itket muutamana kerran kirkossa ja pidät päätäsi kaltossa, vaan sinun pitää itkemän niin, että vanhan Aadamin karvat rupeavat nivoamaan. Sinun pitää itkemän niin, että kaikki sinun siveytesi sulaa niin kuin lyijy, että sinun kuollut uskosi, joka ei ole muu kuin suruttomuuden laastari, rupeaa valumaan pois mielestä ja ymmärryksestä. Silloin rupeavat omantunnon haavat haisemaan ja märkää vuotamaan, sydän tulee oikein kipeäksi, vanha ihminen rupeaa valittamaan

sen tuskan tähden, joka, tulee vaimolle synnyttämisen tähden ja puserretaan niin kovin, ettei jaksakaan enää huoatakaan.

Kah! Sille on vasta uudestasynntymisen aika tullut. Katso, tämä on se parannus, jonka Pietari sanoi olevan tarpeellisen ennen kuin Pyhän Hengen lahja luvattiin. Ja tämä on se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, ja saattaa parannuksen autuudeksi. Tämä on se ahdas portti, josta vanhan Aadammin täytyy pyöriä takaisin siveytensä ja kuolleen uskonsa kanssa. Sillä koska vanha Aadami tulee siihen ahtaaseen paikkaan, niin hän ajattelee näin: "Jos vähemmällä tuskalla ja vaivalla en pääse, niin saapi jäädä."

Vanha Aadami ajattelee näin: "Joo, minä olen koettanut parannuksen tehdä, mutta en minä saata." Mutta saatat sinä kuitenkin ylpeä olla, vaikka et saata parannusta tehdä. Saatat sinä kuitenkin kirotta, ja kuka tiesi juoda ja tapella, vaikka et saata parannusta tehdä. Saatat sinä suuttua kuitenkin ja vihaa kantaa; saatathan sinä pilkata ja panetella, ja hyvän hinnan määrätä vaivastasi ja kalustasi; saatat sinä haukkua myös ja viinakauppaa pitää, vaikka et saata parannusta tehdä. Kyllä sinä sen tähden olet siveä ja kunniallinen mies, vaikka et saata parannusta tehdä, ja vielä muut sen kaltaiset synnit ovat yksi osa sinun siveyttäsi, joista sinä et raski luopua. Sinä olet syntynyt niissä ja ylöskasvatettu niitten kanssa. Ne ovat sen kaltaiset asiat, joita sinä et pane omantuntosi päälle. Sinä luulet, että ne ovat kunnialliset työt kunniallisten ihmisten keskuudessa.

Älä huoli, tee sinä tili Jumalan kanssa niin kuin talonpoika tekee tilin

porvarin kanssa. Jos minä olen jotakin velaksi ottanut, niin kyllä minä olen kalua sisälle tuonut sitä vastaan. Jos minä olisinkin vähän syypää siinä asiassa, niin kyllä minä olen paljon hyvää tehnyt sitä vastaan. Kuinka sinä saatat parannuksen tehdä, joka olet niin seppä tiliä tekemään, että tulee kuitti omassa tunnossa. Ei sinua ole mikään kalvamaassa, sinä saatat nyt hyvällä omallatunnolla kuolla, ja saatat vielä manata lapsiasi, että hekin eläisivät siveästi niin kuin sinä olet elänyt.

Mutta katsokaamme, kuinka Pyhä Henki tekee niitten kanssa, jotka eivät saata laskua tehdä Jumalan kanssa sen tähden, että syntivelka on tullut suureksi ja painavaksi heidän omantuntonsa päällä, jonka tähden he tuntevat olevansa valmiit vajoamaan maan alle. Ja jotka omantunnon soimausten tähden tuskin jaksavat elää, niitten kanssa tekee Pyhä Henki suuren ihmeen, koska Hän tulee niin kuin huumaus taivaasta ja pyyhkii kaikki synnit pois omastatunnosta niin kuin sumun, ettei jää enää muuta, kuin sula armon suloinen tunto sydämeen. Silloin paranevat kaikki omantunnon haavat. Kaikki sydämen paisumukset laskeutuvat. Kaikki entinen tuska ja vaiva muuttuu iloksi ja riemuksi. Se entinen epäileminen tulee visseydeksi, ja entinen pelko muuttuu rohkeudeksi; kaikki sielun voimat tulevat suuremmiksi ja jalommiksi. Se entinen kuuro ja mykkä saattaa jo puhua uusilla kielillä Jumalan voimallisia töitä.

Koska joku sen kaltainen äkinäinen muutos tapahtuu jonkun ihmisen kanssa, niin tulevat maailman lapset kurkis-

telemaan ja ihmettelevät, mikä se on. Paloviinaa ovat ilmankin juoneet ja ovat päissään. Mutta älä huoli, vaikka kristitty on juonut päihinsä siitä viinasta, joka tuli humauksen kautta taivaasta, niin ei hän tahdo sitä vaihettaa paloviinan kanssa, joka on maailman orjan paras ruoka. Jotakin täytyy sen kaltaisenkin sokean raukan niellä nälkäisiin suoliinsa, koska hän Jumalan Hengen vaikutuksista ei tiedä mitään.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Minulla on muuta ruokaa, josta ette tiedä mitään." Pyhä Paavali, joka sen ymmärtäväisen Festuksen ymmärryksen jälkeen oli hulluksi tullut kirjan lukemisesta, toivotti, että kaikki olisivat niin onnelliset ja autuaat kuin hän, josta me mahdamme arvata, mikä Pyhän Hengen lahja on. Tässä me kynsimme ja kaivamme maata ja kuljemme neljällä jalalla, koska paloviina nousee päähän. Ja vatsan ympäri on suuri murhe. Mitäpä me sokeat raukat tiedämme muuta tehdä, jotka olemme sokeana syntyneet ja sokeana vaeltaneet lapsuudesta saakka, tietämättöminä niistä korkeista lahjoista, kuin meillä on tarjona, jos me vaan tietäisimme, mitä meidän rauhaamme sopii.

Ensimmäisten kristittyin elämästä, puheesta ja käytöksestä mahdamme ymmärtää, ettei ole elävä kristillisyyden tyhjä varjo, eli ylönpalttinen taikus, niin kuin se silloin jo muutamille viisaille näkyi. Ja vielä se nytkin näyttää ylönpalttiseksi taikaukseksi kaikille niille, jotka ovat mielestään viisaat ja ymmärtäväiset. Vaan elävä kristillisyyden on jotakin suurta, korkeata ja ihmeellistä, joka tekee ihmisen suureksi, jaloksi,

joka korottaa hänen yli kaiken maan ja taivaan, joka nostaa hänen ylös maan tomusta ja päästää hänen sydämensä irti niistä rautavitjoista, joilla saatana on lyönyt hänen kiinni maailmaan niin kuin olisi rautanaulalla seinään lyöty.

Mikä on maailman ihmisen pyrkiminen maailman tavaran ja kunnian perään muuta kuin saatanan rautavitjat, joilla hän on sitonut maailman orjan ajatukset, sydämen ja mielen, ettei pidä pääsemän irti ollenkaan tästä maailman murheesta ja loasta, jossa hän on syntynyt ja kasvatettu. Siinä hän kaivaa, siinä hän vierittelee ja hieroo itseään rapakoon. Yksi on vangittuna ahneudelta, toinen lihan himolta, kolmas juopumuksesta, neljäs ylpeydeltä, viides koreudelta, kuudes kunnian pyynnöltä.

Sitten tulevat riidat, torat, tappelukset, lainkäymiset ja eripuraisuudet. Jokainen ryöstää itselleen toiselta niin paljon kuin syliin mahtuu. Lapset tempaavat ruokaa vanhempainsa suusta. Eikös ole rietas lyönyt ihmisiä kiinni näillä synnin kahleilla! Ja näistä synnin kahleista tuli Jeesus päästämään vangituita sieluja, mutta eivät ne tahdo päästetyiksi tulla. Joka on syntynyt orjuudessa, ei se tahdo orjuudestaan vapaaksi tulla. Israelin lapset tahtovat pyörtää takaisin orjuuden maalle, kussa heillä oli lihapatoja. Ja eivät he tahtoneet tyytyä siihen ruokaan, jonka Jumala antoi korvessa. Se oli heidän mielestään ylön laihaa. Ja niin se on vielä nytkin.

Maailman sokea joukko ajattelee, koska hän kuulee, kuinka se elävä kristillisyyden tekee ihmisen jaloksi, rohkeaksi, vahvaksi, autuaaksi ja iloiseksi Pyhän Hengen lahjan kautta, niin ajattelee

maailman sokea joukko: "Hyväpä meidän on semmoisena olla kuin me jo olemme. Onpa meillä viinaa ja kuuta, emme parempaa ruokaa tarvitsekaan, emme me raski maailmaa jättää ja sitä hauskuutta kuin maailmassa on; jos ihminen ei vähemmällä tuskalla ja vaivalalla pääse taivaan valtakuntaan, niin on parempi semmoisenaan olla."

Kas, sillä lailla rietas virittää ansansa maailman lapsille! Sillä tavalla suostuttaa hän ensin lihan himoin kautta, tavarain ja hekuman kautta, vihan ja ahneuden kautta, prameuden ja koreuden kautta, juopumuksen ja haureuden kautta, kunnian ja rikkauden kautta, että hän viimein saisi viedä, keittää ja paistaa heidän sielunsa helvetin kattilassa. Ja ketä hän kerran on saanut rihmaansa, ei hän sitä enää laske leikin irti.

Koska joku syntinen Pyhän Hengen humauksen kautta huomaa, että rietas on häntä taluttamassa teurastuspaikalle ja alkaa pelvon ja vapistuksen tähden pidättelemään vieläpä aikoo takaisin pyörtää niin silloin vasta tulee aika sota lihan kanssa. Ei tahdo syntinen malttaa luopua niistä vanhoista harjoituksistaan. Ja rietas lykkää vielä sen kaltaisia viekkaita ajatuksia sille kaksimieliselle. Se tahtoo halventaa synnit, koska hän ajattelee näin: "Ei ilmanakaan ole niin vaarallinen jos minä tuota tekisin; niinpä on maailman harjoitus ollut miksi minun pitää yksin ruveta eri tavalla elämään kuin muut?"

Mutta taas tulee toinen vaikutus. Koska rietas on saanut ihmistä mieltään myöten taluttaa ja syntiä aina lisätään synnin päälle niin rupeaa omatuntokin kalvamaan. Ja se on Pyhä Henki joka

heillä vaikuttaa tämän kaltaiset ajatukset: "Kyllä näen että tämä elämän laatu ei kelpaa enää jo täytyy ruveta minun sotimaan vastaan." Sanottu ja päätetty. Mutta kun kiusaaja tulee niin lankeaa tämä urhoollinen sotamies taas samaan rapakkoon. Ei voi malttaa, jos mikä olisi siitä synnistä, johon liha on totunut.

Mutta arvaatko syntinen, minkä tähden sinä niin usein lankeat samaan syntiin, josta sinä olet niin monta kertaa palttunut? Se tulee siitä, että sinä sodit omalla voimallasi. Sinä käyt Jeesuksen ristin ohitse. Omavanhurskaus on siellä alla sydämen pohjassa, joka ei salli sinun ollenkaan kumartaa itseäsi tomuun. Selkä on vielä niin kankea, ettet saata kerjätä armoa, vaan sinä ajattelet näin: "Jos minä saattaisin heittää sen synnin niin kyllä minä sitten voisin jollakin lailla aikaan tulla." Entä sitte muut synnit? Mihinkä niitä kätket? Eikö sinulla ole muita syntejä ollenkaan, vaan ainoastaan se yksi, josta sinä olet palttunut?

Älä huoli! Koeta kaivaa ylös kaikki tyynni lihastasi. Sinun pitää alkaman tilin teon Jumalan kanssa siitä saakka kuin sinä rupesit muistamaan. Kaikki nuoruuden hulluus, kaikki lapsuuden tottelemattomuus, kaikki mielen ylpeys, koreus ja pahanilkiset ajatukset, kaikki kiroukset, joita olet suustasi päästänyt, kaikki juopumus, riettaus ja ahneus pane laskuun ja pane vielä kaikki siveytesi, rehellisyytesi ja kunniallisuutesi, joka sinussa on, samalle puolelle, kussa tietyt synnit ovat! Sitä vastaan saat nähdä, mitä sinulla on antamista. Sillä niin kauvan kuin sinulla on vähän siveyttä, rehellisyyttä ja kunniaa omasta takaa et suinkaan pääse rauhaan.

Minkä tähden? Niin, sen tähden, että omavanhurskaus estää sinua tulemasta Jeesuksen tykö. Omallavanhurskaudella sinä käyt Jeesuksen ristin ohitse. Et sinä tarvitse saada kaikkia armosta niin kauan kuin sinulla on vähäisen omaa ansiota. Mutta mene sinä maailman orjalle sanomaan, jonka omatunto on nukku-massa, ja jolta rietas on silmät puhkais-sut. Mene sanomaan hänelle, että kaik-ki hänen siveytensä on synti! Ei hän viitsi kuullakaan, vaan sanoo: "Ilman-kin Jumala näkee minun viattomuuteni ja tuntee rehellisyyteni."

Elä sitten sillä uskolla, sinä siveä ih-minen. Mene taivaaseen sen kanssa, jos saatat. Nyt me olemme puhuneet siitä parannuksesta, joka Pietarin ope-tuksen mukaan pitää välttämättömästi tapahtuman, ennen kuin Pyhän Hengen lahja annetaan. Mutta se on arvattava, että senkaltainen parannus ei tule ihmi-sen omalla voimalla tehdyksi. Älä yritä itse parannusta tehdä, sinä pilaat sillä omalla yritykselläsi Pyhän Hengen ar-movaikutukset.

Odotä siihen asti, että humaus tulee taivaasta, ja kuuntele Pietarin saarnaa Vapahtajan murhaamisesta. Hän soimaa sinuakin, että sinä olet syypää Vapahta-jan murhaan. Anna tämän Pietarin saar-nan käydä sydämesi läpitse, äläkä mukittele ollenkaan, vaan pane se synti myös omantuntosi päälle, että sinä olet murhannut Vapahtajan. Sillä kenen täh-den on Jeesus murhattu? Ehkäpä varas-ten ja murhaajain tähden ainoastaan, mutta ei sinun tähtesi, joka olet siveä ih-minen. Jos sinä mukittelet tässä asiassa ja ajattelet, "mitä muuta syntiä lienen tehnyt, en kumminkaan ole Jumalan

Poikaa murhannut", niin sinä petät itse-si, josta petoksesta Jumala kaikkia kuo-lemattomia sieluja varjelkoon. Aamen.

Jäljennös. Saatua Helsingin yliopiston kirjaston käsikir-joituskokoelmista.

Painettu Uudessa Postillassa (1897) n:o 40

(Jäljennöksen lopussa lukee: " Johan Jonaan poika Mutos-lompolo 1854")

Huuda rohkeasti, älä säästä, korota äänes niin kuin basuuna, ja ilmoita minun kansalleni heidän ylitsekäymisensä, ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä.

Jes.58:1

Profeetta Jesaja sai Herralta tämän kovan käskyn, että hänen piti ilmoittaman kansalle heidän ylitsekäymisensä ja soimaaman heille heidän syntejensä. Ja kaikki muut profeetat ovat myös saaneet Jumalalta samankaltaisen käskyn soimata heille syntiä. Kaikki profeetat Vanhassa Testamentissa pantiin haukkumaan ja syntiä soimaamaan. Niin myös Johannes Kastaja, koska hän rupesi huutamaan korvessa, niin oli hänenkin ensimmäinen sanansa kova soimaus senaikaisille ihmisille. Vapahtaja itse ilmoitti kansalle heidän syntinsä, ja nuhteli heitä kovin ulkokultaisuudesta ja vääryydestä. Hän julisti heille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion. Mutta siitä soimauksesta suuttuivat kaikki paatuneet profeetoille, Johanneksele ja Kristukselle. Muutamat purivat hampaitansa Stefanukselle ja tukitsit korviensa. Ei he vihtineet semmoisia soimauksia kuulla. Ja koska Pietari helluntaipäivänä oli saanut Pyhän Hengen voiman, soimasi hän tuota surutointa väkeä Vapahtajan murhaamisesta.

Siitä soimauksesta arvataan, että ihmiset eivät tunne syntiänsä ilman soimaamatta. Sillä luonnollisen ihmisen soikeus on niin suuri, ettei hän tunne pahuttansa, ja koska häntä soimataan, luulee hän ensinnä, että viattomasti häntä soimataan. Sen tähden hän suuttuu hirmuisesti niille, jotka häntä haukku-

vat. Senaikaiset ihmiset vainosivat profeetaita sen haukkumisen tähden, ja vielä nytkin puikivat käärmeen siemenet sydämen juuressa niin pian kuin tuomion sana pannaan paatuneitten eteen; ja hirmuinen hengellinen viha nousee niitä kohtaan, jotka surutointa väkeä soimaavat synnistä.

Mutta me näemme kaikista Raamatun todistuksista, että Pyhän Hengen virka on soimata synnistä suruttomia ja paatuneita, jotka ei tunne itseänsä syntiseksi ennen kuin Pyhä Henki on saanut heitä nuhdella. Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Riettaan hengen virka on yllyttää ihmisiä pahaa tekemään ja sitten hän opettaa heitä peittämään syntiänsä. Mutta Pyhän Hengen virka on nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Sen tähden sanoo Herra profeeta Jesaialle (luku 58: 1): "Huuda rohkeasti ja älä säästä, korota äänes niinkuin basuuna, ja ilmoita minun kansalleni heidän ylitsekäymisensä, ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä."

Minkä tähden Herra pani profeetansa ilmoittamaan ihmisille heidän ylitsekäymisensä, ja soimaamaan heille heidän syntejensä? Sen tähden, että ihmiset soikeuden tilassa eivät tunne syntiänsä. Koska vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat he vääryyden oikeudeksi ja oikeuden vääryydeksi. Ennen syntiinlankeemusta uskotti vihollinen ihmistä, että Jumala kateuden tähden oli kieltänyt häntä syömästä kielletyn puun hedelmästä, ettei ihminen tulisi Jumalan kaltaiseksi, tietäen, mikä hyvä ja paha on.

Tämän käärmeen viekkauksen kautta tuli ihmiselle halu maistamaan. Hän luuli omenasta saavansa oikeaa hengellistä viisautta; mutta hän tuli sen kautta niin sokeaksi ja niin tyhmäksi hengellisissä asioissa, ettei hän tunne oikein mikä oikein eli väärin on, ennen kuin hän saapi Pyhän Hengen ylösvalaistuksen omantunnon heräyksen kautta. Emme tiedä, onko rietas niin tyhmä, ettei hän tunne itseään perkeleeksi ja saatanaksi, mutta hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja tahtoo olla enkelin kaltainen, vaikka hän onkin itse perkele.

Mutta ihminen on kyllä luonnon tilassa niin sokea, ettei hän tunne itseään niin pahaksi kuin hän on ennen kuin Pyhä Henki valaisee hänen sokean mielensä. Ja vielä heränneessä tilassakin ovat muutamat synnit niin peitetyt, ettei hän ymmärrä itse, minkä kaltainen omavanhurskaus on. Tämän sokeuden tähden luulee luonnollinen ihminen, että häntä viattomasti haukutaan. Hän suuttuu hirmuisesti niille, jotka häntä soimaavat. Hän luulee, että ne tekevät itsensä hyväksi, koska ne soimaavat muita. Sen tähden ovat maailman suruttomat ja paatuneet aina vihaa kantaneet profetoille, Johannekselle, Kristukselle, apostoleille ja kristityille sen haukkumisen tähden.

Ja tämä on nyt Pyhän Hengen virka, sillä rietas ei soimaa ketään. Ei viinaporvari soimaa juomaria, eikä huorimies soimaa huoraansa, ei varkaatkaan soimaa toinen toistaan niin kauvan kuin he ovat yhdessä varastamassa. Mutta jos rietas suuttuu, niin silloin hänellä on kirkkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Hän näkee

siltoin sen kaltaisia vikoja, joita Jumalan Henki ei näe. Niinpä löysivät Juudalaisetkin paljon vikoja Vapahtajan elämässä. Ja maailma löytää niin paljon syntiä kristityn elämässä, ettei itse vihollinenkaan ole niin paha maailman mielestä kuin kristitty on.

Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta sen nuhtelemisen tähden suuttuu nyt maailma hirmuisesti, sillä se luulee, että häntä viattomasti soimataan. Muutamat sanovat: "Minun täytyy suuttua, koska minua viattomasti soimataan." Kukas muu nyt on viaton kuin siveä huora, jonka synnit rietas on peittänyt ja hänen viattomaksi tehnyt? Kukas muu on hurskas kuin rehellinen varas, jonka synnit rietas on tehnyt luvallisiksi? Kukas muu on kunniallinen kuin viinaporvari, joka armahtaa köyhää juomaria ja antaa hänelle vuotavaa pirun paskaa? Rakkauden tähden hän panee vettä viinan sekaan, ja ottaa maksun ei ainoastaan viinasta, vaan myöskin vedestä.

Koska nyt semmoisia viattomasti haukutaan, silloin he suuttuvat hirmuisesti ja sanovat niille, jotka haukkuvat: "Emme ole sen kaltaisia soimauksia ansainneet; me olemme tähän asti kunniallisesti vaeltaneet Jumalan ja ihmisten edessä; emme ole, Jumalan kiitos, varastaneet taikka huorin tehneet, ja ei tarvitse kenenkään tulla soimaamaan meitä vääryydestä."

Mitä siis merkitsee, että Jumala käskää profetta Jesaian ilmoittaa heidän syntinsä? Oliko hän pahan hengen riivaama, vai oliko hän täytetty Pyhällä Hengellä, koska hän sanoi näin: "Te So-

doman päämiehet, kuulkaat Herran sanaa, ottakaat korviinne meidän Jumalamme laki! Te Gomorran kansa! Hamasta kantapäätä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sinimarjat ja veripahat, jotka ei ole puserretut, eikä sidotut, taikka öljyllä sivellyt.”

Olikohan Pietari päissään, vai oliko hän Pyhällä Hengellä täytetty, koska hän ensimmäisenä helluntaipäivänä soimasi kunniallisia ihmisiä Vapahtajan murhaajiksi. Mutta tämän aikaiset siveät ihmiset luulevat, ettei Pyhän Hengen virka ole haukkua siveitä ja kunniallisia ihmisiä huoriksi ja varkaiksi, vaan se on pikemmin saatanan virka ja riettaan hengen vaikutusta. Ne ovat hengellisessä ylpeydessä ja omassa rakkaudessa paisuneet, jotka niin hävyttömästi haukkuvat ja vasiten kehoittavat ihmisiä vihaan, itsensä tekevät hyväksi ja muita tuomitsevat, itsensä sanovat valmiiksi astumaan taivaan valtakuntaan ja muita lykkäävät kadotukseen.

Tämä on paras vanhan Aadamin skäli¹, koska hän tulee ulos luolastaan karvoineen ja nahkoineen. Hän tahtoo, että Pyhän Hengen pitää häntä kiittämän ja ylistämän rakkaudella, niin kuin ne hengelliset puoskarit tekevät, jotka paiskaavat sokeria ja siirappia sokean raukan suuhun pirun paskalla sekoitettuna ja saarnaavat niin suloisesti, että siveät huorat rupeavat itkemään ja käärmeen kyyneleitä vuodattamaan. Mitä vaikuttavat nämä kyyneleet, koska rietas pyyhkii siveyden ja armonvarkaan kyyneleet pois niin pian kuin he tulevat raittiiseen ilmaan. Maailman tuuli on vienyt ja kuivannut kaikki ne kyyneleet pois, jotka ennen ovat pudonneet niin

kuin rakeet kaljaman päälle, koska niistä ei ole tullut yhtään totista katumusta ja parannusta. On juotu, kirottu, varastettu ja huorattu kirkon takana, vaikka kirkossa on itketty. Semmoiset kyyneleet, joista ei seuraa totinen katumus ja parannus, ovat riettaalle otolliset, mutta ei Jumalalle.

Vapahtaja sanoo siinä evankeliumissa, joka on neljäntenä sunnuntaina pääsiäisen jälkeen, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta tämän päivän evankeliumissa sanoo Hän opetuslapsilleen: “Pyhä Henki opettaa teille kaikki, ja muistuttaa teille kaikki kuin minä teille sanonut olen.” Me kuulemme siis, että Pyhällä Hengellä on monta virkaa. Hän nuhtelee maailmaa opetuslasten suun kautta; mutta opetuslapsille Hän opettaa ja muistuttaa kaikki, mitä Jeesus on sanonut. Pyhä Henki kutsutaan myös Lohduttajaksi niille, jotka ovat raskaassa murheessa ja epäilyksessä. Mutta maailma on niin kova ja paatunut, että se tarvitsee kuritusta ja nuhdetta. Opetuslapsilla taas on niin huono muisti, etteivät he muista, mitä Jeesus on heille sanonut ennen kuin Pyhä Henki muistuttaa heitä. Ja muutamat murheelliset, katuvaiset ja lain alle alaspainetut tarvitsevat lohduttajan, joka johdattaa heitä Vapahtajan ristin juureen.

Olisi siis tarpeellinen rukoilla sitä suurta ja ylitse kaikkein kunnioitettavaa Isää, että Hän tänä päivänä lähettäisi meille Pyhän Henkensä nuhtelemaan maa ilmaa synnin tähden, ja muistuttamaan opetuslapsille kaikkia, mitä Jeesus on heille sanonut, ja lohduttamaan

murheellisia, katuvaaisia ja epäileväisiä sieluja, jotka huokaavat lain alla niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä taivaaseen asti. Kuule, Isä taivaassa, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus, koska he Sinua rukoilevat nöyrällä ja särjetyllä sydämellä: Isä meidän, jne.

Evankeliumi Joh.14: 23-31

Seuraavaisesti siitä, kuin jo Pyhän Hengen vaikutustöistä puhuttu on, ja luetun evankeliumin johdosta, pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman Pyhän Hengen virkaa:

1 :ksi nuhtelevan maailmaa synnin tähden.

2 :ksi muistuttavan Jeesuksen opetuslapsille Jeesuksen opetuksia;

3 :ksi lohduttavan murheellisia ja katuvaaisia sieluja.

Että Pyhän Hengen virka menestyisi kaikissa kolmessa osassa, sekä nuhteessa, opetuksessa, että lohdutuksessa, ettei yksikään jäisi osattomaksi, sitä me pyydämme ja toivomme Pyhän Hengen saattavan toimittaa opetuslasten suun kautta, jotka ovat ensiksi saaneet Pyhän Hengen voiman.

1: ksi Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden. Meidän pitää nyt ensin katseleman, kuinka Pyhä Henki toimittaa virkansa, koska Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden. Me kuulimme helluntaipäivän epistolasta, että maailman joukko tyhmistyi Pyhän Hengen ensimmäisistä voimallisista vaikutuksista. He arvelivat sinne ja tänne ja kysyivät toinen toiseltaan: "Mitäs luulet tämän olevan?" Mutta koska luonnollinen järki ei

saattanut mitään käsittää Pyhän Hengen vaikutuksista, rupesivat he pilkkaamaan niitä miehiä, joiden sydämissä Pyhä Henki vaikutti ja sanoivat: "He ovat täynnänsä makeata viinaa."

Se näkyy olevan ensimmäinen työ, josta suruttomat ottavat itseensä, koska he näkevät Pyhän Hengen vaikutuksia, että he pilkkaavat totuutta. Mutta Jumala ei anna itseään pilkata. Pyhä Henki rupesi varsin Pietarin suun kautta nuhtelevaan maailman joukkoa, ja tämä nuhteleva vaikutti niin paljon, että muutamat saivat piston sydämeensä. Se oli pilkkaajille kosto. Ja me toivomme, että moni pilkkaaja on vielä sen jälkeen saanut pistoksen sydämeensä, koska Pyhä Henki on alkanut häntä nuhtelevaan synnin tähden. Mutta muutamat pilkkaajat paatuvat koska Pyhä Henki heitä nuhtelee. He purevat hampaitaan hengellisen vihan tähden.

Rietas ei jaksa kauvan pilkata ennen kuin hän suuttuu, ja silloin tulevat hänen silmänsä keiturin silmäin kaltaisiksi. Jumala jo moitti Kainin haamua, koska tämä, itse hurskas mies, oli suuttunut veljeensä sen tähden, että Aabelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Jumala rupesi nuhtelevaan Kainia sen hengellisen vihan tähden ja sanoi: "Miksi sinun haamusi muuttui?" Mutta ei Kain sen tähden katunut syntiään, vaan hengellinen viha sai vallan.

Niin muuttavat vielä nytkin riettaan orjat haamunsa, koska Pyhä Henki kristittyin suun kautta nuhtelee heitä synnistä. He katsovat karsaasti niiden päälle, jotka puhuvat parannuksesta ja niiden huuletkin venyvät niin kuin keväthevosen huulet. Mutta ei riettaan orjat

itse tunne, että heillä on hengellinen viha, vaan he luulevat, että totuuden puolesta he sotivat.

Kuinka Pyhä Henki nuhtelee maailmaa, se kuuluu kaikista profeettain saarnoista ja Johannes Kastajan soimauksista, niin myös Vapahtajan soimauksista ja Pietarin saarnasta helluntaipäivänä, kussa hän soimasi sitä surutointa joukkoa, että he olivat tappaneet kunnian Herran. Jospa nyt joku olisi siinä joukossa niistä, jotka pitkänäperjantaina olivat huutaneet: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!" niin eivät ne kaikki kuitenkaan ole huutaneet suulla, jos he vielä sydämessä olisivat siihen suostuneekin. Kuinkas saattoi Pietari soimata koko kansaa Vapahtajan murhaajiksi?

Moni armonvaras luulee nyt, että jos hän olisi elänyt Vapahtajan aikana, eli jos Vapahtaja olisi täällä ollut, niin olisi hän sata kertaa itkenyt Vapahtajan kaulassa, ja antanut hänelle suuta. Mutta kuka tiesi, hyvä fariseus, kuinka paljon sinä olisit itkenyt, jos Vapahtaja olisi sinua nuhdellut juopumuksesta, ahneudesta, huoruudesta, koreudesta ja varkaudesta. Kukatiesi olisit sinä sylkenyt Häntä kasvoille ja kantanut Hänen päällensä maaherra Pontius Pilatuksen edessä, että eräs kansanhäiritsijä ja väärä profeetta on tullut tänne kunniallisia ihmisiä haukkumaan huoruuden sukukunnaksi, kyykäärmeen siikiöiksi ja ulkokullatuiksi.

Ei ole nimittäin missään paikassa kirjoitettu, että juudalaisilla olisi ollut pahempi elämä kuin täällä on ollut. Monessa asiassa olivat juudalaiset paljon siveämmät ja hurskaammat kuin täällä on oltu. Eivät juudalaiset ole juoneet ja

tapelleet sunnuntaina, niin kuin nyt tehdään monessa paikassa. Eivät ne ole pitäneet viinakauppaa kirkon vieressä, niin kuin täällä on pidetty. Eivät ne ole viinaa myyneet sunnuntaina, niin kuin täällä myydään. Jos siinä kansan paljouudessa oli joku huora, joku varas ja joku ryöväri, niin ei se ole mitään sen suhteen, kuin täällä pienessä maakunnassa on ollut. Täällä on ollut monta kymmentä huoraa joka vuosi, jotka ovat tulleet ilmi, paitsi niitä salaisia, jotka vielä pimeydessä peitetyt ovat. Täällä on ollut monta sataa juomaria, jotka olisivat sakotetut, jos olisi päällekantajia ollut, niin on myös täällä monta sataa kruununvarasta, ja vielä enempi viinaporvareita, jotka ovat maakuntaa imeneet.

Ja jos täälläkin kaikki salaiset asiat tuotaisiin valkeuteen, niin saattaisivat juudalaiset kantaa tämän sukukunnan päälle ja sanoa: "Te luulette, että me olemme tappaneet Vapahtajan, mutta oletteko te paremmat, jotka olette kristityn nimeä kantaneet lapsuudesta saakka, ja olette eläneet niin kuin pakanat, olette uskoneet Vapahtajan päälle, ja yhtä hyvin tehneet riettaan töitä.

Tämä Pyhän Hengen nuhteleva kuuluu erinomattain kastetuille pakanoille, jotka eivät vielä ole totista katumusta ja parannusta tehneet, vaikka niin paljon on huudettu joka tuvan nurkassa siitä asiasta, ja ovat vielä nähneet Pyhän Hengen vaikutuksia opetuslapsissa, ovat vielä nähneet, kuinka monelle on tullut pistos sydämeen Pietarin lakisaarnasta, eikä sittenkään vielä ole alkaneet katumusta, ja parannusta tekemään. Niille taitaa tulla sama tuomio, kuin on luettu juudalaisille Math.11: 20-24 ja

Luukkaan 10: 13 ja 15): “Huokeampi tulee Sodomian ja Gomorran kaupungille, kuin tälle sukukunnalle. Jos Sodomassa ja Gomorrassa senkaltaisia voimallisia töitä olisi tapahtunut, niin he olisivat aikaa säkissä ja tuhvassa katumuksen tehneet.”

Mutta myös niiden harvain sielujen, jotka Pietarin kovasta soimauksesta ovat saaneet pistoksen sydämeensä, pitäisi muistaman, millainen heidän entinen elämänsä on ollut; niin myös kuinka ja millä tavalla Pyhä Henki on heitä nuhdellut; minkäkaltaisella vitsalla taivaallinen Vanhin on heitä piiskannut ennen kuin he rupesivat tuntemaan syntiään. Sillä jos heränneet sielut unhottavat entisen elämänsä, niin tulevat he sen miehen kaltaiseksi, joka ruumiilliset kasvonsa peilistä kurkistelee, ja unhottaa kohta, millainen hän oli. Paavali kirjoittaa myös kristityille: “Muistakaat, että te olette pakanat olleet.” Jos kristitty ei muista, että hän on ollut pakana, pääsee ylpeyden henki häntä korottamaan. Omavanhurskaus pääsee armon eteen. Sen tähden pitää muistaa entistä elämää ja läsnäolevia kiusauksia, lyömän omaavanhurskautta alas ja painaman sitä tomuun. Ja tämä pakottaa häntä konttaamaan Jeesuksen ristin juureen.

Pyhä Henki nuhtelee myös heränneitä uneliaisuudesta ja laiskuudesta. Mutta tämä nuhteleva tapahtuu sisällisesti hengellisen köyhyyden kautta, koska kaikki korkeat liikutukset loppuvat, usko ja rakkaus loppuu ja rukoukset loppuvat. Silloin nuhtelee Pyhä Henki heitä. Ja tämä nuhteleva tuntuu niin kuin joku kaipaus eli pelko siitä, että

hän on mennyt suruttomuuteen. Mutta vaikka heränneen sielun tila tuntuu hänen omassa mielessään kuten suruttomankin sielun tila, niin ei hän ole sen tähden surutoin niin kauvan kuin hänellä on pelko ja kaipaus, niin myös ikävöitseminen Vapahtajan perään.

Hengellisen köyhyyden tuntomerkki on myös epäileminen siitä, että hän on hukassa, koska hänellä ei ole enää semmoisia voimallisia liikutuksia ja tuntomerkkejä kuin ennen. Mutta Pyhä Henki johdattaa kristityitä hengellisen köyhyyden kautta nöyryyden laaksoon, ettei omavanhurskaus pääsisi heitä nostamaan hengelliseen ylpeyteen korkeain liikutusten ja voimallisten tuntomerkkein kautta. Ei hengellinen köyhyys ole vahingollinen ihmiselle. Sen kautta opettaa Pyhä Henki heränneitä ja armoitettuja luottamaan yksin Vapahtajan ansioon, vaan ei omaan liikutusten päälle.

Mutta hengellinen laiskuus on vaarallisempi, ja siitä nuhtelee Pyhä Henki heränneitä pelvon ja kaipauksen kautta. Mutta epäily ja epäusko ei ole Pyhän Hengen työ; kuitenkin ei herännyt ihminen pääse sivu epäilyksen suon, vaikka kuinka hopusti hän tahtoisu juosta tämän rapakkojätkän ylitse. Se ihminen, jolla on kuollut usko pätkällossa, pääsee kyllä ilman epäilemättä taivaan valtakuntaan. Hän panee nimittäin kuolleen uskon aineita telaksi ja astuu niiden päälle niin nopeasti, ettei kengätkään kastu.

Mutta niin keveästi ei ole yksikään Jeesuksen opetuslapsista päässyt taivaan valtakuntaan. He ovat kaikki olleet suuressa murheessa ja epäilyksessä. Mutta Vapahtaja on soimannut heidän

epäuskonsa ja heidän sydämensä kankeuden. Siitä arvataan, ettei epäily ja epäusko ole Jumalasta. Mutta se on myös yksi järkähtämätöin totuus, ettei yksikään Jeesuksen opetuslapsista pääse ilman epäilyksiä taivaan valtakuntaan.

2: ksi Pyhä Henki muistuttaa opetuslapsille Jeesuksen opetuksia. Pyhä Henki opettaa ja muistuttaa opetuslapsille kaikkia, mitä Jeesus on heille puhunut. Tämä Pyhän Hengen opetus ja muistutus on opetuslapsille sangen tarpeellinen, sillä opetuslapsilla on muutoin niin huono muisto, etteivät he muista, mitä Vapahtaja on heille ennen sanonut. Eri-nomattain loppuu heillä muisto, koska he ovat suuressa murheessa ja epäilyksessä Vapahtajan kuoleman jälkeen.

Koska nimittäin kuollut usko loppuu, loppuu silloin myöskin muisto; ja entinen vanha järki loppuu niin peräti, että Vapahtajan täytyy avata heidän ymmärryksensä ja selittää heille Raamatuita ruveten Mooseksesta ja profeetoista. Kyllä ovat Jeesuksen opetuslapset ennenkin lukeneet Raamattua, mutta aivan nurin. He ovat käsittäneet kaikki hengelliset asiat väärin. Mitä profeetat ovat puhuneet Messiaksesta eli Vapahtajasta, ja Hänen hengellisestä hallituksestaan, vaan opetuslapset ovat sokeuden tilassa ymmärtäneet sen niin nurin, että he luulivat Vapahtajan kautta voittavansa maailman tavaran ja kunnian, vaikka Vapahtaja monta kertaa ennen oli sanonut heille, että he Jeesuksen nimen tähden tulevat kunnianttomiksi, suljetaan pois seurakunnan yhteydestä, eli pannaan pannaan, pilkataan, vainotaan ja haukutaan vääräksi profeetaksi, körttiläiseksi ja villihengeksi.

Mutta niin huono muisto oli opetuslapsilla, etteivät he näitä muistaneet niin kauvan kuin maailma oli heille makea. Ja koska heille tuli suuri hengellinen murhe Vapahtajan kuoleman kautta, loppui muisto peräti, niin etteivät he enää muistaneet mitään Vapahtajan sanoista. Eivät he muistaneet sitäkään, mitä Jeesus oli monta kertaa sanonut, että Hän nousee ylös kuolluista kolmantena päivänä. Koska siis opetuslasten tunto herää, ja he joutuvat murheen tähden itkemään ja parkumaan, niin silloin loppuu muisto, järki puuttuu, vanha kuollut usko katoaa, kaikki, mitä he ennen ovat Raamatusta lukeneet, menee hukkaan, siihen asti, että Vapahtaja avaa heidän ymmärryksensä ja Pyhä Henki muistuttaa heille kaikki, mitä Vapahtaja on heille puhunut.

Me kuulemme, että Pyhä Henki oli antanut Pietarille paremman muiston, koska hän helluntaipäivänä luki ulkoa pitkät läksyt Raamatusta. Kuka antoi heille muiston kun he kirjoittivat Vapahtajan elämäkertaa ja muistivat Hänen saarnansa ulkoa monta kymmentä ajastaikaa Vapahtajan kuoleman jälkeen. Apostoli Johannes muisti Vapahtajan erosaarnan 40 ajastaikaa jälkeen, koska hän kirjoitti evankeliuminsa. Visimmästi pitäisi kaikille opetuslapsille tuleman parempi muisto Jumalan sanasta kuin ennen, koska Pyhä Henki muistuttaa heille painavimmat paikat Vapahtajan opetuksista.

Mutta muutamat opetuslapset ovat laiskat tutkimaan Jumalan sanaa. Se tulee nimittäin vanhalle Aadamille väivaksi, koska heidän pitää ajatuksella seuraaman ja sydämeensä kätkemän ne

kalliit sanat, joita Vapahtaja heille puhunut on. Vapahtaja sanoo: "Autuas on se, joka kuulee Jumalan sanan ja kätkee sen." Ne opetuslapset, jotka ovat itse laiskat tutkimaan Jumalan sanaa, odottavat aina valmista. He tahtovat, että heille pitää purettaman. Sen tähden soimaa pyhä Paavali muutamia kristittyitä sanoen: "Teidän olisi jo aikaa pitänyt opettajat oleman, mutta te tarvitsette vielä ensimmäiset puustavit oppia." Ja toisessa paikassa sanoo hän: "Rieskaa olen minä teille antanut, koska vahvempaa ruokaa ette saattaneet vastaanottaa."

Me toivomme, että kaikille opetuslapsille pitäisi tuleman parempi muisto ja ymmärrys, koska he rupeavat pyytämään Vapahtajalta, että Hän avaisi heidän ymmärryksensä ja selittäisi heille Raamattuita. Kyllä Pyhä Henki heille muistuttaa, jos he vaan ovat ahkerat pyytämään sitä hengellistä viisautta. Kuinka he muutoin saattaisivat vastustaa kaikkia sen ruman tulisia nuolia, jos ei hengellinen miekka olisi kädessä. Kuinka he saattavat tukkia Saddukeusten suun kiinni, jos he eivät tiedä kummassa kädessä hengellinen miekka pidetään.

Fariseukset ja kirjanoppineet selittävät Raamattuita niin kuin itse rietas. He ottavat semmoiset paikat Raamatusta, jotka kuuluvat suruttomille, ja kääntävät heränneille. Jos kristityillä ei ole varsin toinen paikka Raamatusta valmiina, niin pääsevät riettaan orjat sanomaan: "Sinä olet päänänsä syntynyt synnissä, ja tahdot opettaa meitä." "Tutkikaat siis Raamattuita, sillä ne todistavat minusta", sanoo Vapahtaja. "Älkäätkä olko lapset ymmärryksessä, vaan olkaat lapset pahuudessa", sanoo Paavali.

Me olemme nähneet, että tyhmät tulevat viisaiksi, koska he käyvät Pyhän Hengen koulussa, ja jotka ennen ovat olleet huonomuistiset Jumalan sanaan, saavat hyvän muiston, koska Pyhä Henki muistuttaa heille Vapahtajan opetuksia. Ja koska Jumalan sana tulee kristityille oikein rakkaaksi, niin ei hänen suinkaan silloin tarvitse lukea yhtä kappaletta kaksikymmentä kertaa, niin kuin lapset, joita vanhemmat pakottavat väkisin lukemaan jonkun kappaleen katkismuksesta. He lukevat sen kaksikymmentä kertaa ja itkevät vielä, koska ei se tartu muistoon niin pian kuin he itse tahtoisivat. Mutta jos joku ämmä juttelee lapsille jonkun vanhan sadun, se tarttuu kyllä muistoon, vaikka olisi kuinka pitkä läksy, ja pysyy myös muistossa vanhuuteen asti. Tässä näet sinä, kuinka rietas antaa lapsille hyvän muiston maailmallisista, mutta korjaa pois muiston, koska heidän pitäisi oppiman Jumalan sanaa. Joku kamala tarina eli vanha juttu pysyy muistossa kun lapsi sen kuulee ainoastaan yhden kerran, mutta Isä meidän saapi hän lukea kaksikymmentä kertaa ennen kuin tarttuu muistoon.

Rukoilkaat siis, rakkaat opetuslapset, että Herra Jeesus lähettäisi teille Pyhän Henkensä, joka opettaa teitä ja muistuttaa teille kaikki, mitä Jeesus on teille puhunut, ettei rietas korjaisi pois teidän muistostanne niitä harvoja Jumalan sanoja, joita te olette oppineet Jeesuksen koulussa, ja te joudutte menemään ijankaikkisuuteen ilman eväitä. Ei olekaan Jeesus joka aika teidän kanssanne olemassa, koska Hän astuu ylös taivaaseen ja jättää teitä maan

päälle pahain ihmisten keskelle, jotka teitä vihaavat ja vainoovat Jeesuksen nimen tähden. Mikäs teitä olisi turvanut, jos Pyhä Henki ei muistuttaisi teille niitä kalliita sanoja, joita Jeesus on teille ennen sanonut, koska te joudutte hengelliseen köyhyyteen, koska armon aurinko pimenee, koska rietas tulee niin kuin kiljuva jalopeura teidän päällemme ja tahtoo teitä upottaa epäilyksen aaltoihin. Mikäs olisi teillä turvana, jos Pyhä Henki ei toisi teille jotakuta lohdullista sanaa muistoon Jeesuksen opetuksista. Silloin muisti Pietari Herran sanat, kuin Hän ennen sanonut oli: "Ennen kuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minun kiellät." Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

3: ksi Pyhä Henki lohduttaa murheellisia ja katuvaisia sieluja. Pyhän Hengen kolmas virka on se, että Hän lohduttaa murheellisia ja katuvaisia sieluja. Mutta ei Pyhä Henki niin lohduta kuin se väärä huoneenhaltija, joka sanoi herransa velkamiehille: "Ota kirjasi, istu pian, ja kirjoita viisikymmentä!" Ei Pyhä Henki sano katuvaisille sieluille: "Ei sinun tarvitse niin paljon murehtia; et suinkaan sinä olen niin suuri syntinen, että Jumala niiden tähden paiskaa sinun helvettiin. Vaan sinun pitää nyt uskomana, että syntivelka on puolta vähempi kuin mitä omantunnon kirjassa seisoo."

Sillä tavalla rietas lohduttaa murheellisia ja katuvaisia sieluja, vaikka muutamit sanovat, että rietas lisää synnin kuormaa, ja tekee synnit suuremmiksi kun ne ovat. Sillä me tiedämme, että rietas vähentää synnin kuormaa ja antaa orjillensa sen väärän lohdutuksen, ettei synnit ole niin suuret ja niin hir-

muiset kuin heränneelle omalletunnolle näyttää. Mutta Pyhä Henki, joka ensin lain kautta nuhtelee maailmaa synnin tähden, muistuttaa vielä puoliheränneitä ahneudesta, juopumuksesta, huoruudesta ja varkaudesta. Ja vielä niillekin, jotka ovat jo armoa tunteneet, tuopi Pyhä Henki jälestäpäin muutamia syntejä muistoon, joita herännyt ihminen ei ole ennen huomannut.

Tämän nuhtelemisen ja muistuttamisen kautta lisätään synnin kuormaa, ja viimein tulee synnin kuorma niin raskaaksi, että syntinen vaipuu syntikuorman alle. Ja koska synnit painavat häntä kadotukseen, täytyy sen murheellisen, raskasmielisen ja alaspainetun sielun ruveta huutamaan, niin kuin Daavid, syvyydestä taivaaseen ja huokaamaan niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat pohjattomuudesta korkeuteen. Silloin rukoilee ja manaa Henki meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla. Pyhä Henki lohduttaa katuvaisia siten, että Hän painaa heitä kadotukseen ja sieltä vasta vetää ylös.

Mutta siihen matkaan ei mene kukaan, joka ei ole oikein herännyt. Muutamat puoliheränneet ihmiset, jotka eivät ole vielä tulleet oikeaan synnin tuntoon, sanovat, että nämä heränneet haukkuvat ja tuomitsevat ensin yksinkertaisia, siihen asti, että he saavat heitä epäilemään autuudestaan. Ja koska he ovat saaneet muutamia epäilemään, rupeavat he viisastelemaan heidän kanssaan, käskevät murheellisia sieluja kokoomaan vanhan Aadamin paskoja ja kantamaan sitä Vapahtajan tykö. Ja jos joku murheellinen sielu kysyy jotakin neuvoa heränneiltä, mistä pitäisi al-

kaa parannusta tekemään, niin käskivät he alkaa peräsuolesta.

“Onkos se oikea neuvominen”, sanovat armonvarkaat. “Onkos se kristillinen työ, että te niin pilkkaatte murheellisia sieluja?” Mutta luuletkos sinä armonvaras että sinä pääset taivaaseen vanhan Aadamin kanssa nahkoineen ja karvoineen? Kaikki väärät teot sovittamatta, kaikki synnit peitossa, hengellinen viha ja rautanaula sydämessä, kaikki pienet synnit luvalliset. Heität muka juopumuksen, varkauden, huoruuden, kirouksen ja viinakaupan pois, ja sen oman parannuksesi päälle omistat armon, ja sanot sitten heränneille, jotka kysyvät sydämen tilaa: “Ei tarvitse maailmalle huutaa; Jumala on sydänten tutkija” jne.

Mutta et sinä muista armonvaras, kuinka se kävi Ananialle ja hänen vaimollensa, jotka tulivat valehtelemaan Pietarille. Ihminen hänkin oli, mutta kuitenkin sanoi Pietari: “Et ole ihmisten edessä valehdellut mutta Jumalan edessä.” Ja Jumalan Henki, joka tuli Pietarin suun kautta, tappoi armonvarkaan paikalla. Armonvaras tahtoo kunnian kanssa mennä taivaaseen ja ahneuden kanssa, ja maailman rakkauden kanssa ja koreuden kanssa, ja valehtelemisen kautta, mutta helvettiin on keino, jollet tule täällä armon ajassa riisutuksi; koreus pois, maailman rakkaus pois, ja sydän auki; ahneus pois; koko maailma pitää tietämän, millainen sinä olet. Älä mene suoraan Jumalan tykö, ennen kuin sinä olet sovitannut lähimmäistäs, ja maksanut väärää tekoja ja tunnustanut syntejäsi.

Ja sinun pitää ensinnä löytämän seurakunta, sinun pitää ensinnä sopiman

kristittyin kanssa ennen kuin sinä pääset Jumalan tykö. Ka sillä lailla Pyhä Henki lohduttaa senkaltaisia syntisiä, joille ei ole vielä synti synniksi tullut, jotka käyvät ylpiällä sydämellä sivu itse seurakuntaa, ja kantavat vielä rautanaulaa sydämessään kristityitä kohtaan, ja peittävät syntiänsä. Mitäs Daavid sanoo: “Koska minä tahdoin siitä vaieta, muserruit minun luuni, sillä minä julistan minun pahat tekoni, ja murehdin minun syntini tähden.”

Daavidin katumuksesta nähdään, kuinka oikea katumus tapahtuu. Siitä nähdään myös, kuinka Pyhä Henki lohduttaa murheellisia ja katuvaisia sieluja. David oli Pyhän Hengen nuhtelemisen kautta tullut omantunnon vaivaan. Mutta sama Henki nosti häntä ylös helvetistä. Ja me tiedämme, että murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset saavat lohdutuksen, koska he tulevat nöyryytetyksi ja särjetyksi niin kuin Jeesuksen murheelliset opetuslapset, jotka itkit ja paruit kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa.

Jeesus sanoo tämän päivän evanゲliumissa: “Rauhan minä teille annan. En minä anna niin kuin maailma antaa.” Näitten sanain johduksesta täytyy minun muistuttaa niitä, jotka ennen ovat maailmassa löytäneet rauhaa, mutta nyt maailmassa löytävät tuskaa; että se entinen rauha on ollut rauha perkeleen kanssa, mutta ei Jumalan kanssa. Mutta rauha Jumalan kanssa on luvattu Jeesuksen murheellisille opetuslapsille, jotka ei löydä rauhaa missään maailmassa. Kuulettekos te murheelliset Jeesuksen opetuslapset? Jeesus on tänä päivänä luvannut, että Hän antaa teille rauhansa,

jos te kilvoittelette teidän kalliimmassa uskossanne, jos te seisotte verta vuotavalla sydämellä Golgatan mäellä, ristin kohdalla, jos te istutte Maria Magdaleenan kanssa haudan partaalla, jos te olette koossa helluntaipäivänä, odottain Isän lupausta, niin Hän vuodattaa hengestänsä kaiken lihan päälle, ja vaikka vielä maailman sokea joukko pilkkaa teitä ja sanois teidän olevan täynnä makiata viinaa, teidän pitää kuitenkin puhuman uusilla kielillä, ja soimaaman juutalaisia Jeesuksen murhaajiksi.

Mutta rauhan Jumala, joka kaikkia on kutsunut valkeuden osallisuuteen Hänen äärettömän laupeutensa kautta, suojelkoon ja varjelkoon niitä harvoja ulosvalituita, siinä suuressa hengellisessä sodassa ja kilvoituksessa olevaisia, raskaasti huokaavaisia, lohikäärmeen kanssa sotivaisia, ylösnostetuilla käsillä huutavaisia ja notkistetuilla polvilla rukoilevaisia, että he saisivat viimein rauhan, jonka Jeesus antaa nautittaa iankaikkisesti, koska Hän antaa heille iankaikkisen rauhan taivaan valtakunnassa. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollectionin kokoelmasta. C 174 n:o 71.

Uusi Postilla n:o 41 (1897)

(Uuden Postillan saarnasta puuttuu hyvin tärkeitä opillisia kohtia.)

¹ Skäl (ruots.) = syy, peruste, aihe, oikeus

Helluntaipäivän epistola käsittelee Pyhän Hengen vuodasta, joka tapahtui ensi keran näkyväisesti myös maailmalle, niin että jopa suruton joukko saattoi kuulla äänen, joka oli niin kuin sangen kova ilma.

Siihen viittaavat Vapahtajan sanat, jotka Hän sanoo opetuslapsillensa: "Tuuli puhaltaa, kuhunka hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, mutta et tiedä, mistä se tulee, eli mihinkä se menee." Hengellisessä tarkoituksessa tämä tuuli merkitsee yliluonnollista voimaa, joka vaikuttaa ihmissydämeen, ja tämän voiman täytyy ainakin olla tuntuva, jos sen pitää pystyä tekemään jokin muutos ihmisen sydämessä.

Mutta sydämessä, joka on täynnä pahoja henkiä, ei Pyhä Henki saata vaikuttaa, koska ne pahat henget tahtovat vallita ja hallita luonnollisen ihmisen. Pahat henget tekevät ihmisen sydämen paatuneeksi, niin että Pyhä Henki ei voi vaikuttaa mitään muutosta siinä. Mitä tietä nämä pahat henget ovat tulleet sisälle ihmissydämeen, on vaikea käsittää, mutta sen tiedämme varmuudella, että pahat henget totisesti hallitsevat luonnollista ihmistä niin kauan kuin hän pysyy luonnollisessa tilaansa. Ja näitä pahoja henkiä saattaa olla monta.

Niitä kutsutaan muutoin ihmisen luonnollisiksi taipumuksiksi, koska luonnollinen ihminen ei saata niitä erottaa. Lukuunottamatta kiukkua, vihaa ja kateutta eli mustasukkaisuutta, luonnollinen ihminen tuskin saattaa erottaa niitä. Oman voiton eli ahneu-

den perkele, joka ensin meni Juudas Iskariotiin, maailman kunnia eli kunnian perkele, joka taivutti Juudaan kätkemään ja kieltämään pahan aikomuksensa, kun muut opetuslapset alkoivat tutkia, kuka oli pettäjä; huoruuden perkele, joka vietti Daavidin tekemään huorin toisen miehen vaimon kanssa; omarakkaus eli tämän maallisen elämän rakkaus, joka taivutti Pietarin kieltämään Vapahtajan, ynnä muuta.

Tavallisesti lasketaan seitsemän perkelettä eli seitsemän kuoleman syntiä, jotka hallitsevat luonnollista ihmistä. Ja seitsemän perkelettä oli myös Vapahtaja ajanut ulos Maria Magdaleenasta. Kuulostaa tosin kauhealta, että ihmisessä on perkeleitä, mutta se näkyy selvästi pyhästä Raamatusta, että ihmisissä on perkeleitä. Ja synnin unesta heränneen ihmisen koettelemus todistaa saman. Mutta se, joka makaa suruttomuudessa, ei tunne perkeleitänsä. Hän ei tiedä, mitkä perkeleet häntä hallitsevat. Pyhässä Raamatussa lukee selvästi, että saatana nousi Israelia vastaan ja kehotti Daavidia lukemaan kansan. Ylpeyden perkele nousi hänessä.

Niin kuuluu myös, että saatana meni Juudas Iskariotiin, että hän pettäisi Jeesuksen, ja kastetun palan jälkeen meni taas saatana sisälle häneen. Mutta Juudas ei tuntenut, miten ja milloin perkele oli mennyt häneen. Niin on asianlaita kaikkien luonnollisten ihmisten kanssa, jotka makaavat suruttomina synnissä. He eivät tunne lainkaan perkeleitä. Ei perkele myöskään kiusaa uskollisia palvelijoitaan, koska he palvelevat perkelettä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Mutta kun Pyhä Henki alkaa vaikuttaa ihmissydämessä, silloin vasta ihminen saa tiedon perkeleistä, jotka mellaavat lihassa. Pyhä Henki vaikuttaa sanan kautta. Ensin hän vaikuttaa lain kautta. Apostoli Paavali sanoo: "Ilman lakia oli synty kuollut, mutta kun käsky tuli, synty virkosi ja herätti minussa kaiken himon." Se tahtoo sanoa: kun laki saavutti omantunnon, ihminen sai tuntea perkeleensä eli pahat himonsa, joita hän ei ennen tuntenut. Ei apostolin tarkoitus voi olla, että ihminen ilman lakia eli ennen heräystä olisi aivan ilman himoja, mutta luonnollinen ihminen ei tunne näitä himoja, ja ne himot, jotka hän tuntee, ne hän tyydyttää. Esimerkiksi juopumuksen himon, huoruuden himon, ylpeyden himon.

Luonnollinen ihminen ei ymmärrä, että nämä himot ovat synnilliset. Mutta kun laki tulee ja herättää hänen omantuntonsa, silloin hän saa tuntea, että nämä himot ovat perkeleestä. Sillä apostoli sanoo: "En minä olisi tiennyt, että himo oli synty, ellei laki olisi sanonut: ei sinun pidä himoitseman." Ennen heräystä hän ei tuntenut, että oli ehdollinen synty tyydyttää näitä himoja. Mutta kun laki alkoi vaikuttaa omassatunnossa, hän sai kauhistuksen syntiä kohtaan. Pyhä Henki valaisi hänelle, että itse himo oli synty. Ennen heräystä valaisi perkele hänelle, ettei ollut mikään synty tyydyttää synnillisiä himojansa. Synnin harjoitus oli luvallinen. Ei ollut niin vaarallista tehdä syntiä.

Luonnolliselle ihmiselle ei ollut mikään synty pitää kapakkaa, juopotella, kirotta, pettää lähimmäistensä, valehdella, riidellä, ylpeillä. Yhden osan näistä

synneistä luonnollinen ihminen tekee ilman, että hän itse tietää sitä. Hän ei tiedä, että hän on perkeleen vallassa, koska perkele uskottaa hänelle, että hän on kristitty, ja joka ei pidä itseään juuri kristittynä, katsoo toki olevansa rehellinen, oikeamielinen ja kelpo ihminen. Ei hän ole varastanut, ei hän ole tehnyt huorin, ei hän ole pettänyt ketään, ei hän ole ollut juomari. Yhdellä sanalla sanottu: luonnollinen ihminen on elänyt niin kiltisti, siveästi ja jumalisesti, ettei kukaan, niin, ei edes Jumala itse saata tuomita häntä. Niinpä niin! Jumalahan olisi aivan epäoikeudenmukainen, jos hän tuomitsisi niin kelvon ja kunniallisen ja oikeamielisen ihmisen helvettiin.

Nyt on Vapahtaja sanonut: "Kun Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden." Mutta tästä Pyhän Hengen nuhteluvirasta ei luonnollinen ihminen pidä, sillä hän ei mielestään ole ansainnut mitään rangaistusta. Hän on mielestään elänyt sen verran rehellisesti, kiltisti ja jumalisesti, ettei kenenkään pidä tuleman tuomitsemaan häntä. Ja jos joku on, joka tietää, ettei hän ole elänyt niin kristillisesti kuin kristityn pitää elämän, niin uskoo hän kuitenkin, että Jumala on armollinen, ja odottaa niin muodoin lohdutusta Pyhälta Hengeltä, erittäinkin kun Pyhä Henki kutsutaan Lohduttajaksi.

Mutta kuka se nyt on, jota Pyhä Henki lohduttaa ja elvyttää? Onko se suruton joukko, jotka Pyhä Henki lohduttaa ja virvoittaa? Onko se katumaton syntinen, jota Pyhä Henki lohduttaa? Me tiedämme nyt, että Pyhä Henki ei voi lohduttaa ja virvoittaa ketään muita kuin Vapahtajan murehtivia opetuslapsia, joi-

ta maailma vihaa ja vainoa. Mutta juuri silloin, kun Jeesuksen opetuslapset saavat Pyhän Hengen, silloin alkavat he saarnata jumalattomalle joukolle, joka kokoontuu opetuslasten ympärille töllistelemään ja tekemään heistä pilaa.

Se jumalaton joukko, joka oli kokoontunut Jeesuksen opetuslasten ympärille kurkistelemaan ja tekemään Pyhän Hengen vaikutuksista pilaa, sai kuulla valtavan nuhtelusaarnan apostoli Pietarilta helluntaipäivänä. Pietari ei ollut pitänyt mitään nuhdesaarnaa ennen kuin hän sai Pyhän Hengen. Mutta kun hänet täytettiin Pyhällä Hengellä, silloin hänen täytyi nuhdella maailmaa synnin tähden. Mutta nyt ei jumalaton joukko usko, että Pyhä Henki nuhtelee heitä kristittyjen suun kautta, vaikka yksi osa siitä suuresta jumalattomasta joukosta sai pistoksen sydämeen Pietarin nuhdesaarnasta. Kuitenkin suurempi osa tästä joukosta suuttui kristittyjen saarnaamisesta, koskapa heitä pidettiin kerettiläisinä ja villihenkkinä, jotka halusivat häiritä suruttoman joukon omantunnon rauhaa.

Erityisesti ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset olivat vihoissaan apostolien saarnaamisesta. Eikä myös kansan joukossa ollut missään tapauksessa monta, jotka kääntyivät kristillisyyteen. Tuskinpa yksi sadasta tuli kristityksi. Ja niin se kuuluu nytkin olevan. Aika harvat ne ovat, jotka kristittyjen saarnaamisen kautta saattavat kääntyä kristillisyyteen. Suurempi osa uskoo tulevansa autuaaksi sillä uskolla, joka heillä on.

Että ne juutalaiset ja pakanat, joita ei saada kääntymään kristillisyyteen,

tulevat tosiaan katkeriksi, sen me näemme Stefanuksesta, joka oli innokas kristitty, kuinka hänen vastustajansa ensin yrittivät väitellä hänen kanssaan kristillisyydestä, mutta kun he eivät voineet pitää puoliensa väittelemällä, täytyi heidän kantaa hänen päällensä suuren neuvoston edessä, että hän on kerettiläinen, joka tahtoi tehdä Moosesen opin ja jumalanpalveluksen tyhjäksi. Ja kun hänet vedettiin neuvoston eteen, hän nuhteli raatiherroja heidän paatumuksensa tähden sanoen: "Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne."

Siitä hänen tuomarinsa kiukustuivat niin, että he purivat hampaitansa yhteen hänen tähtensä, sillä se leikkasi heidän sydämeensä. Niin pitkälle meni tämä hengellinen viha, että heidän täytyi vihoissaan ajaa Stefanus ulos ja kivittää hänet. Eiköhän sama viha vieläkin hallitse uskottomien sydämessä. Kun perkele, joka hallitsee heidän sydämissään, tulee Pyhän Hengen kautta häirityksi, joka puhuu kristittyjen suun kautta, niin hän julmistuu, hän tulee nahkoineen ja karvoineen ulos uskottomien suusta. Hän pakkottaa heitä puremaan vihasta hampaitaan yhteen. Hän tulee niin vihaiseksi, että hän janoaa kristittyjen verta. Perkele ei saa ollenkaan omantunnon rauhaa niin kauan kuin Pyhä Henki toimittaa nuhdenvirkaansa. Sillä Pyhän Hengen täytyy nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Mutta juuri tätä nuhdetta ei perkele ja maailma voi kärsiä. Maailman lapset sanovat: "Semmoisilla nuhdesaarnoilla me emme tule paremmaksi vaan paatuneeksi." Niin varmasti. Teidän pitää

paatua, koska te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan, niin kuin teidän isänne. Paatumuksen ja sokeuden täytyy tulla jokaiselle, joka seisoo Pyhää Henkeä vastaan. Herran täytyi jo ennen veden paisumusta valittaa ihmiskunnan paatumusta, koska Hän sanoi: "Ihmiset eivät tahdo enää antaa minun Henkeni nuhdella heitä, sillä he ovat liha."

Kuinka ihminen voi antaa Jumalan Hengen nuhdella itseään, koska hän on täynnä perkeleitä ja syöpäläisiä, jotka panevat hänen vastustamaan Pyhää Henkeä? Kun Jumalan Henki tahtoo nuhdella heitä, niin ruiskuttaa perkele käärmeensappeansa Jumalan Henkeä vastaan. Kaikki kääntymättömät ihmiset ärtyvät ja paatuvat. Käärmeen sappi kihisee kaikissa heidän suonissaan, kun Pyhä Henki nuhtelee heitä kristittyjen suun kautta. Ja niin kuin sotamiehet tarjosivat Ristiinnaulitulle sapella sekoitettua etikkaa, niin myös perkeleen seuralaiset tarjoavat hengellisen vihan sapella sekoitettua epäuskon etikkaa kristityille, niin että kristitty ei muuta odotakaan kuin vihaa ja katkeruutta perkeleen seuralaisilta.

Ja näin täytyy olla niin kauan kuin maailma seisoo, niin kauan kuin joku kristitty sielu on maan päällä. Mutta missä ei ole yhtään kristittyä, siellä perkeleellä ja maailmalla on omantunnon rauha. Siellä saa perkele ja maailma elää nuhtelematta. Pyhän Hengen virka on ensinnä nuhteen virka, koska maailma elää jumalattomana, vailla jumalanpelkoa ja Jumalan kunnioitusta.

Mutta kun Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja tämä nuhteleva tulee kristittyjen suun kaut-

ta, silloin irvistävät kaikki perkeleet vastoin sitä nuhtelevaa Henkeä. Ensin se perkele nousee kahdelle jalalle, jolla on tapana muutoin käydä nelinkontin, nimittäin paloviinaperkele, ja sanoo nuhtelevalle Hengelle: "Minä olen Vapahtajan luvalla mennyt sikalaumaan. Etkö sinä tahdo antaa minun sielläkään olla rauhassa?" Sillä kun tämän perkeleen täytyi mennä ulos ihmisestä, tarkoitan sitä perkelettä, jonka nimi on Legio, niin se meni sikalaumaan, ja siellä hän mellasti niin kauheasti, että koko sikalauma syöksi itsensä mereen.

Olen kuullut yhden ja toisen selittävän vertauksen sikalaumasta niin, että ne olivat hengelliset siat, joista apostoli Paavali sanoo, että pesty sika rypee rapakossa jälleen. Sitä nuhtelevaa henkeä vastaan nousee myös huoruuden perkele ja sanoo: "Tuletko sinä rankaisemaan minun viattomia huvejani? En ole mikään saastainen henki, niin kuin sinä tahdot minua nimittää. Sinä sanot minua huoraksi, mutta minä olen yhtä puhdas ja tahraton kuin neitsyt Maria. Toivon, että pian tulen Vapahtajan morsiameksi, vaikka sinä sanot minua riettaan huoraksi."

Sitä nuhtelevaa Henkeä vastaan nousee myös ahneuden perkele, joka meni Juudas Iskariotiin, ja sanoo: "En minä ole se. En minä ole milloinkaan ajatellut kavaltaa viatonta verta. Minä en tee kenellekään väärin. Olen osoittanut köyhille juomareille paljon laupeutta. Olen usein lohduttanut ja virvoittanut heitä elämän vedellä. Olen usein sammuttanut köyhien juomarien paloviinajanon, ja sen tähden en milloinkaan janoa ijankaikkisesti."

Sitä nuhtelevaa Henkeä vastaan nousee myös maailman kunnia eli kunnian perkele ja sanoo: "Voi sinua, jalosti sinä maahan jaotat Jumalan temppelin ja sen taas kokoat. Tahdotko sinä, että teen rippiä sinulle? Ja huudan syntini maailmalle? Ehei, sitä en tee koskaan! Minä olen sen verran kunniallinen, etten ole koskaan tehnyt mitään häpeällistä työtä, jonka tähden minun tarvitsee ujustella eli hävetä iankaikkisuudessa. Minulla on, Jumalan kiitos, vielä tallella kunniani. Ja kunniallisten ihmisten keskuudessa minun ei tarvitse olla niin kuin joku häpeällinen koira. Sitäpaitsi tiedän, että sen kunnian ja nuhteettomuuden, joka minulla on, olen saanut kunniallisesti Jumalalta."

Sitä nuhtelevaa Henkeä vastaan nousee myös omavanhurskaus, joka on itsepäisin ja mustin kaikista perkeleistä. Hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja tulee niin kuin susi lammas-ten vaatteissa. Hän ei hallitse ainoastaan kaikkia suruttomia ihmisiä, jotka mielestään elävät niin kuin pyhimykset, vaan hän myös kiusaa ja ahdistaa heränneitä. Suruttoman joukon kohdalla hän kaivaa kaikki synnit sontatunki-
on alle niin, että heidän on mahdoton muistaa, kuinka ja millä tavalla he ovat varastaneet, huoranneet, murhanneet eli pettäneet lähimmäistänsä. He eivät siis saata tunnustaa rikostansa eli ottaa semmoisia syntejä tunnolleen, joita he eivät koskaan voi muistaa eli eivät koskaan tiedä tehneensä.

Sitä paitsi omanvanhurskauden perkele on melko tarkka huomaamaan kristittyjen vikoja. Fariseukset, jotka luottivat omanvanhurskautensa päälle, löysi-

vät monta vikaa Vapahtajassa ja hänen opetuslapsissaan. Ja vielä nytkin on omalla vanhurskaudella kirkkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja, ja sen tähden niin kauan kuin hän näkee vikoja heissä, ei hän saata uskoa, että he ovat muut kuin kerettiläiset, haaveilijat ja villihenget, jotka eivät tee muuta kuin rankaisevat ja tuomitsevat kunniallisia ihmisiä. Kun kaikki nämä perkeleet nousevat Pyhää Henkeä vastaan, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, silloin täytyy sen eli niiden Jeesuksen opetuslasten, joitten suun kautta Pyhä Henki puhuu, antaa henkensä, eli he tulevat sen perkeleellisen joukon vihaamiksi ja vainoamiksi, joka ei voi saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin he saavat imeä kristittyjen verta.

Niin on käynyt ennenkin, kun Pyhä Henki ensin alkoi nuhdella maailmaa, ja niin käy vielä kaikkina aikoina ja joka paikassa, missä Pyhä Henki puhuu kristittyjen suun kautta. Pyhää Henkeä kutsutaan myös lohduttajaksi, nimittäin niille, joilla on murheellinen ja särjetty sydän. Mutta kuinka monta niitä nyt on, jotka tarvitsevat lohdutusta Lohduttajalta? Ehkä se tarvitsee lohdutusta Lohduttajalta, joka ottaa lohdutusryypyn pullostasta? Tai se suuri joukko, joka tekee pilaa Pyhän Hengen vaikutuksista ja sanoo: "He ovat täynnänsä makeata viinaa?" Vai tarvinneeko se lohdutusta ja virvoitusta Lohduttajalta, joka huvittaa itseänsä sunnuntaina pallopelillä ja muilla synnillisillä huveilla? Minä uskon varmasti, että perkele lohduttaa kaikkia uskollisia palvelijoitaan paloviinalla ja punssilla, tanssilla ja leikillä, korttipelillä ja naisilla, turhilla puheilla;

ja jos mikään muu ei auta, niin voi kai lohdutautua musiikilla.

Me tiedämme, että Davidin täytyi lohduttaa Saulia musiikilla, kun paha henki, eli levoton omatunto vaivasi häntä. Mutta mitään muuta lohdutusta maailma ei tarvitsekaan niin kauvan kuin se voi vihata kristityitä ja katsoa heidät vihollisiksi omantunnon rauhalleen. Että syntinen maailma tahtoo omantunnonrauhan, siitä on nähty monta esimerkkiä. Mutta se rauha, jonka nukkuva omatunto antaa, on väärä rauha. Sillä tämän väärän omantunnon rauhan alla kohisevat palavan järven aallot, mutta se, jolla on väärä omantunnon rauha, hän ei pelkää kuolemaa eikä tuomiota, vaikka hän seisoo pohjattomuuden reunalla. Hän ei pelkää vastuuta eikä tilintekoa toisessa maailmassa, vaikkapa hänellä on kauhistava edesvastaus päällänsä.

Ja edelleen, se, jolla on väärä omantunnon rauha, saattaa tehdä ehdollisia syntejä, ilman, että itse huomaa sitä, koska perkele on tukahduttanut hänen omantuntonsa, ja sen kautta synti tulee luvalliseksi, ja vieläpä kauniiksi ja otolliseksi. Synnin harjoitus tulee synnin tekijälle ihanaksi, kun hänen omantuntonsa ei ole herännyt.

Mutta juuri tämän väärän omantunnon rauhan jokainen kristitty tahtoo ryöstää pois suruttomalta joukolta, jotta he käsittäisivät, mitä heidän rauhaansa kuuluu. Suruton joukko ei tarvitse siis mitään lohdutusta Lohduttajalta, vaan Pyhän Hengen täytyy ensin nuhdella maailmaa synnin tähden. Ja jos joku Pietarin nuhdesaarnan kautta saa pistoksen sydämeen ja hätäntyy sielunsa lunastuksesta, silloin on Loh-

duttajan aika tulla oikean lohdutuksen kanssa niiden tykö, joilla on oikea murhe sielunsa autuudesta.

Mutta lohduttaa maailmaa ja vahvistaa sen väärä omantunnon rauha, sitä ei PyhäHenki voi tehdä. Mutta niin kuin Pyhä Henki lohdutti opetuslapsia ja antoi heille voimaa kantamaan ristiä ja saarnaamaan evankeliumia murheellisille, nuhtelevaan maailmaa synnin tähden, niin me toivomme, että Hän lohduttaa vielä niitä, jotka ovat murheelliset, ja antaa heille voimaa sotimaan ja kilvoittelevaan perkelettä ja maailmaa vastaan. Ja kun vihdoin kuolema kutsuu heitä, johdattaa Pyhä Henki iankaikkiseen iloon niitä, jotka ovat uskolliset kuolemaan asti. Amen

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 48

Teksti: Helluntaipäivän episto- la.

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä tarkastella Jumalan armon kautta:

1. Mistä hengellinen tuuli tulee?
2. Mikä vaikutus hengellisellä tuulella on?
3. Suruton joukko pilkkaa Pyhän Hengen vaikutuksia.

Puhaltakoon Pyhän Hengen tuuli kaikkien niitten päälle, jotka ovat koontuneet rukoukseen. Amen.

1. Mistä Pyhän Hengen tuuli tulee? Taivaasta tulee tämä tuuli niin kuin sangen kova ilma. Ja tämä tuuli on näkymätön, mutta tuntuva, sillä Vapahtaja sanoo: "Tuuli puhaltaa, mihin se tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, mutta et tiedä, mistä se tulee eli mihin se menee." Se mahtava ja voimakas tuuli, joka puhalsi helluntaipäivänä, oli niin kova, että myös uskon joukko saattoi kuulla sen huminan. Mutta he eivät voineet käsittää, mistä tämä ilma tuli eli mihin se meni. Niin kuin se suuri joukko kuuli tämän tuulen huminan, niin saattaa se suuri joukko vielä tänä päivänä huomata (jotakin tapahtuvan), kun odottamaton heräys tulee kansan joukkoon, mutta he eivät saata käsittää, mitä se on.

Ja niin kuin se suuri joukko oli koontunut helluntaipäivänä katsomaan ja töllisteleeseen, niin kokoontuu se suuri joukko vieläkin katsomaan ja töllisteleeseen, kun joku ihminen herää. Mutta he eivät voi käsittää, mitä se on.

Ja niin kuin se suuri joukko hämmästyti sitä väkevää tuulta helluntaipäivänä, niin hämmästyty se suuri joukko vielä nytkin, kun joku äkillinen heräys ilmaantuu. Mutta ei kestä kauan ennen kuin hämmästys häviää, sillä perkele uskottelee sille suurelle joukolle, että ne, jotka puhuvat kielillä, ovat täynnä makeaa viinaa.

Mutta mikä erikoisesti on ihmeellistä tässä suuressa tapahtumassa, on se, ettei kukaan tämän maailman viisaista ole saattanut selittää, mitä nämä Hengen taipumukset ovat, eli mikä voima se oli, joka opetti heidät puhumaan vierailta kielillä. Nykyään ei kukaan voi oppia puhumaan vieraita kieliä lyhyessä hetkessä, vaan vieraita kieliä täytyy oppia lukemaan, ymmärtämään ja puhumaan vähitellen ja suurella vaivalla.

2. Mikä vaikutus oli sillä hengellisellä tuulella opetuslapsiin? He tulivat täytetyiksi Pyhällä Hengellä ja he alkoivat puhua moninaisilla kielillä. Tämä oli ihme, jota se suuri joukko ei voinut käsittää. Semmoiset ihmeet ovat nykyään harvinaisempia, mutta ne eivät ole aivan mahdottomia. Mutta mikä nyt vastaa kielillä puhumista, on heränneitten puhuminen parannuksesta, kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä, ja semmoista maailma sanoo saarnataudiksi. Se, jolla on saarnatauti, puhuu väkevästi ja voimallisesti heräyksestä, parannuksesta, kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä.

Maailman mielestä apostolien saarnatauti oli sielun sairaus. Ja jos apostolit olisivat olleet täällä, olisi suuri maailman joukko sanonut sitä samaa kuin silloin sanottiin: "He ovat täynnä makeaa viinaa." Sillä maailma ei voi kä-

sittää Jumalan Hengen töitä ihmisessä. Maailma tekee täysin vääriä päätöksiä Hengen vaikutuksista ja Hengen taipumuksista. Mutta nyt maailma päättelee apostolien saarnataudista näin: “Se saattoi olla tarpeellinen siihen aikaan, koska kukaan ei tiennyt muuta kuin että kristillisyys oli kauheaa haaveilua.” “Mutta nykyään”, sanoo järki, “nykyään ei tarvita mitään merkkejä eikä ihmeitä vahvistamaan uutta oppia, jota on jo uskottu kohta 2000 vuotta.” “Meillä on nyt Raamattu ja Luther ja muita hengellisiä kirjoituksia, jotka osoittavat meille sen totisen kristillisyyden laadun, emmekä me tarvitse mitään lukijaissaarnaajaa. Me emme tarvitse mitään saarnatautia, sillä meidän valistuneella ajallamme jokainen voi saada tarvitsemansa valistuksen Jumalan sanasta. “

Niinpä niin! Jos luet Raamattua hengellinen viha sydämessä, niin voit saada saman valaistuksen Raamatusta kuin Paavali ennen kääntymistään. Se mies oli lukenut Raamattua pääkallolla, mutta kun perkele selitti kirjoituksia hänelle, niin hän sai sen valistuksen Raamatusta, että kristityt olivat kerettiläiset, haaveilijat ja villihenget, jotka oli hävitettävä tulella ja miekalla.

Niin käy Raamatunlukijan, kun hän ottaa perkeleen rippi-isäksi ja neuvonantajaksi. Mutta toisin kävi Paavalin, kun hänet otettiin kiinni Damaskon tiellä. Silloin hän sai kuulla taivaasta äänen, joka sanoi: “Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Työläs sinun on potkia tutkainta vastaan.” Silloin vasta hän tuli sokeaksi. Ja kun hänen silmänsä aukesivat sai hän täysin eri valistuk-

sen Jumalan sanasta kuin mitä hänellä ennen oli ollut.

3. Kristillisyys tuli alussa sokean maailmanjoukon pilkkaamaksi, sillä se ei voinut käsittää, mitä Hengen taipumukset ja apostolien saarnauti oli. Mehän kuulemme, että jotkut tekivät heistä pilkkaa ja sanoivat: “Nämä ovat täynnä makeaa viinaa.” Saattaahan se näyttää maailmalle siltä, että apostolit olisivat täynnä makeaa viinaa. Mutta maailma ei tunne, että tämä makea viina on Pyhän Hengen viina, joka tekee häävieraat iloisiksi. Maailma saattaa kyllä pilkata Kristuksen opetuslapsia heidän saarnatautinsa tähden ja nimittää heitä haaveilijoiksi, kerettiläisiksi ja villihengiksi. Mutta Kristuksen opetuslapset eivät välitä tästä pilkkaamisesta, vaan Pietari pitää voimallisen nuhdesaarnan ja kutsuu sitä kokoontunutta maailmanjoukkoa murhaajiksi: “Te olette ristiinnaulinneet kunnian Herran. Ja tämän te olette tehneet tyhmyydessä.”

Moni saa tästä Pietarin nuhdesaarnasta pistoksen sydämeensä, mutta se suuri joukko pahentuu ja närkästyä. Ei tosin tarvitse uskoa, että vaikka 3000 sielua kääntyi helluntaipäivänä, tämä määrä oli enempiä kuin sadasosa siitä suuresta joukosta, joka siellä oli koossa. Semmoisella tavalla on se totinen ja elävä kristillisyys alkanut ja samalla tavalla pitää sen myös loppua, jos sen tulee olla autuaaksitekevä. Mutta tulakseen semmoiseen kristillisyyteen täytyy ihmisen ensin käydä läpi armonjärjestys samalla tavalla kuin opetuslasten. Heidän täytyi itkeä ja parkua, kun Vapahtaja oli kuollut. Heidän täytyi ensin langeta epäuskoon ja epä-

toivoon. Ihmisen täytyy tulla sielun häntään ennen kuin hän voi kaivata lunastusta. Ei suinkaan ole niin helppo tulla autuaaksi kuin (suuri) joukko uskoo, sillä Vapahtaja sanoo: "Se portti on ahdas ja se tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat, jotka sen löytävät." Suuren vaiivan kautta täytyy ihmisen elämään sisälle mennä.

Kun opetuslapset makasivat synnin unessa, nimittäin ennen Vapahtajan kuolemaa, uneksivat he ainoastaan valasta, kunnian ja rikkaudesta maailmassa. Heillä ei ollut mitään huolta sielunsa autuudesta. Mutta Vapahtajan kuoleman jälkeen he huomasivat, että kaikki heidän maalliset laskelmansa pettivät. Silloin heille tuli murhe. Mutta tämän murheen kautta he tulivat revityksi irti maailmasta. Heidän sydämensä tulivat tämän murheen kautta valmistetuiksi vastaan ottamaan taivaan ilon esimakua, kun Vapahtaja ilmestyi heille elävänä.

Ja jos nyt on niin, että ihmisen täytyy tällä tavalla tulla valmistetuksi vastaan ottamaan esimakua taivaallisesta ilosta, silloin sen täytyy olla kauheaa sokeutta ja hirvää pimeyttä kuvitella, että ihminen voi kyllä tulla autuaaksi vähemmällä itkulla ja parulla eli vähemmällä hengellisellä murheella kuin opetuslapsilla oli. Sillä vaikka emme ansaitse mitään mietiskelyllämme, emme kuitenkaan saata väittää, että ainoastaan opetuslasten piti tuntea kipua ja tuskaa uuden syntymisen tähden ja meidän pitää syntymän uudesti ilman kipua ja tuskaa.

Luther mietiskeli pitkän ajan ennen kuin hän saattoi tulla uskoon. Ja jos ei Luther olisi mietiskellyt, niin me oli-

simme vielä tänä päivänä paavin valtakunnassa. —Ei, ilman murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen, yksikään ei saata tulla totiseen ja elävään uskoon. Ilman kipua ja särkyä ei uusi ihminen saata syntyä. Ja sen tähden täytyy heräyksen ja syntien katumuksen käydä uskon edellä. Mutta sillä, jolla on kuollut usko pääkallossa, ei ole mitään katumusta. Hän ei mietiskele mitään. Hän ei milloinkaan epäile autuudestaan.

Jos joku saisi pistoksen sydämeensä helluntaipäivänä, hän saattaisi myös saada Pyhän Hengen, joka opettaa hänet puhumaan kielillä, joka opettaa hänet puhumaan Jumalan suurista töistä, ja saarnaamaan toisille, sillä siihen vaatii Pyhän Hengen voima. Se, joka ei saata saarnata, hän voi mielellään kuunnella ja panna sanat sydämeensä.

Nyt on Pyhä Henki tullut murheelliseksi ja melkein ulos ajetuksi luterilaisesta kirkosta, ja nyt tarvittaisiin uutta helluntaipäivää, uutta voimaa korkeudesta herättämään horroksesta syntinen maailma. Sillä nyt on koko maailma pimeydessä ja ainoastaan Goosenin maassa paistaa aurinko niille harvoille sieluille, jotka ovat valmiit käymään ulos pakanain valtakunnasta palvelemaan Israelin Jumalaa. Siellä Goosenin maassa paistaa aurinko, jossa Israelin lapset asuvat. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelma.
III Postilla

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä tutkistella ja ajatella, kuinka Pyhän Hengen vaikutukset ilmestyivät helluntaipäivänä ja mitä maailma näistä vaikutuksista arveli. Mutta että Sinä antaisit Pyhän Henkesi sanassasi, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

1. Pyhän Hengen vaikutus helluntaipäivänä näyttää meille niin kuin saarnatauti olisi niillä, jotka olivat saaneet Pyhän Hengen. Mutta se oli omalaatuinen saarnatauti. Profeetat saarnasivat myös Pyhän Hengen vaikuttamina eli Pyhän Hengen liikuttamina. Ja ilman Pyhän Hengen ilmoitusta ei kukaan saarnannut puhdasta Jumalan sanaa. Mutta profeetat eivät puhuneet kielillä, vaan he puhuivat maan kieltä, jota kaikki ihmiset ymmärsivät. Mutta opetuslapset puhuivat moninaisilla kielillä, jotka sillä ajalla tunnettiin maailmassa. He puhuivat hebreaa, kreikkaa, latinaa, arabiaa ja useita muita kieliä saattaakseen saarnata evankeliumia kaikille sen ajan kansoille.

Se oli suuri ihme, jota ei yksikään oppinut ole voinut käsittää, kuinka nämä oppimattomat miehet saattoivat yhdessä silmänräpäyksessä oppia niin monta kieltä, sillä ei ennen eikä jälkeen helluntain kukaan saattanut niin äkkiä oppia vierasta kieltä. Vaikka vielä toisella ja kolmannella vuosisadalla Vapahtajan syntymän jälkeen oli yksi ja toinen kristitty, joka oli saanut Pyhän Hengen korkeammassa mitassa, joka saattoi puhua vieraita kieliä, mutta se oli niin käsittämätöntä sille suurelle joukol-

le, joka oli tullut sinne katsomaan ja töl-
listelemään, että se uskoi, että opetus-
lapset hoursivat päissään.

Niin käsittämätön on Jumalan työ ihmisessä, kun hän tulee liikutetuksi Pyhältä Hengeltä, että luonnollisen ihmisen täytyy hämmästyä voimatta käsittää asiaa. Mutta myös meidän päivinämme on yksi ja toinen, joka puhuu aivan vierasta kieltä ilman, että olisi käynyt mitään koulua. On olemassa, sanon minä, yksi ja toinen, joka osaa puhua kieltä, jota kukaan ei ymmärrä, vaikkakin on harvinaista tavata semmoisia. Mutta niin kuin maailman joukko otti vastaan Pyhän Hengen vaikutuksia helluntaipäivänä pilkalla, niin vastaanotetaan Pyhän Hengen vaikutukset vielä tänään pilkalla maailman joukon taholta. Sillä jos joku kristitty liikutetaan Pyhältä Hengeltä ja alkaa puhua uutta kieltä parannuksesta, kääntymisestä, uudestisyntymisestä, uskosta ja pyhityksestä, niin on suruton joukko valmis pilkkaamaan semmoista.

Meidän Vapahtajamme sanoo: “Kun Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.” Pyhän Hengen virka on niin muodoin nuhteluvirka, jonka saattaa kuulla profeettain, Johannes Kastajan, Vapahtajan ja Pietarin nuhdesaarnasta helluntaipäivänä. Mutta juuri tästä nuhtelemisesta maailma ei pidä. Se oli juuri tämä nuhtelevinen, jonka tähden profeetat tulivat aikalaistensa vihaamiksi ja vainoamiksi. Saman nuhtelevisen tähden harkittiin Johannes Kastajan kaula, ja nuhdesaarnojensa tähden tuli Vapahtaja ristiinnaulituksi, koska omavanhurs-

kaat fariseukset eivät kärsineet semmoisia nuhtelemisia ja rankaisemisia, jotka Vapahtaja julisti heille erityisesti elämänsä loppuajankana.

Hengellinen viha kasvoi fariseusten sydämiin. Mutta tätä vihaa he eivät tunneneet, vaan heille tuli omantunnon asiaksi hävittää se luultu kerettiläinen. Ja sama hengellinen viha oli myös syy kristittyjen vainoon, sillä vaikkakin Pyhän Hengen ensimmäiset vaikutukset vastaanotettiin pilkalla ja ivalla, niin ei kestänyt kauan ennen kuin opetuslapset tulivat niin kutsutun oikeuden palvelijoiden pidättämiksi ja sitomiksi, heidät kutsuttiin ensin kirkkoraadin eteen ja sitten maaherran eteen; he tulivat rangaistuksi saarnaamisensa ja tuomitsemisensa tähden. Ei milloinkaan olisi perkeleellä ollut semmoista valtaa maailmassa, ellei tämän maailman ruhtinas olisi sokaissut uskottomien mieliä, että he uskovat valheen.

Ja siinä ilmenee perkeleen kauhea valta, että hän hengellisen vihan kautta uskottelee oppineimmille miehille, että kristityt ovat haaveilijat ja villihenget, että he ovat vahingolliset kirkolle ja valtiolle. Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, yhdellä sanalla, valtakunnan ylhäiset, panevat toimeen vainoja kristittyjä kohtaan, ja tämä ei ole tapahtunut ainoastaan Juudan valtakunnassa ja pakanain valtakunnassa, vaan myös paavin valtakunnassa ja nyt viimeiseksi Lutherin valtakunnassa. Se ei ole mikään muu kuin Pyhän Hengen nuhdevirka, jota maailma ei voi kärsiä. Sillä kyllä maailma sen sietää, että sinä luet, veisaat ja pidät rukouksia itseksesi, kunhan vain annat jumalattoman joukon

olla nuhtelematta. Kyllä saat yliottaen olla niin harras kuin tahdot, mutta jos alat puhua uutta kieltä, jos alat nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, heti on maailma valmis näyttämään lohikäärmeen hampaitansa sinulle, heti saat kuulla kysymyksen: "Kukas olet? Oletko Kristus? Ja voitkos antaa synnit anteeksi, jos minä tunnustan ne? Ja mikä on antanut sinulle vallan tuomita kunniallisia ihmisiä?"

Me kuulemme apostolien teoista, että Pietari alkoi toimittaa Pyhän Hengen virkaa ankaralla nuhtelemisella. Hän soimasi sitä suurta kokoontunutta joukkoa osallisuudesta Vapahtajan murhaan: "Te olette ristiinnaulinneet kunnian Herran!" Tämä vaikutti joissakin piston sydämeen, ja ne, jotka niin muodoin heräsivät Pietarin valtavasta nuhdesaarnasta, ne joutuivat hättään sielunsa vapahduksesta. Mutta muut tekivät pilaa kaikesta. Mutta pilkkaaminen ei kestänyt kauan ennen kuin hengellinen viha tuli tilalle. Se suuri joukko tuli totisen ja elävän kristillisyyden viholliseksi.

Ja niin on käynyt kaikkialla ja kaikkina aikoina, missä vain totinen kristillisuus on ilmestynyt. Se on ensin alkuun otettu vastaan pilkalla ja ivalla, mutta ei ole kestänyt kauan ennen kuin kristityt ovat tulleet vihatuiksi ja vainotuiksi. Ja se on sen tähden käsittämätöntä, kuinka ne, jotka vihaavat ja vainoavat kristityitä, voivat kuvitella, että vieläpä kristillisyyden viholliset, voivat toivoa, että Jumala on armollinen myös heitä kohtaan. Sillä, sanovat he, ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset vainosivat kai

kristityitä, mutta he tekivät sen taitamattomuudesta ja tyhmyydestä. He eivät voineet uskoa, että kristityillä oli oikea jumalanpalvelus. He olivat nimittäin saaneet sen vakuutuksen, että kristityt olivat haaveilijat, kerettiläiset ja villihenget.

Mutta kuinka he saattoivat saada semmoisen vakuutuksen, että jos ihminen taitamattomuudesta ja tyhmyydestä vuodattaa ihmisverta siinä oikeuttavassa vakuutuksessa, että se on oikein ja tarpeellista tehdä niin. Eiköhän Jumala sen tähden saata tuomita heitä? Silloin voisi tehdä kaikki mahdolliset tyhmyydet ja sanoa: "Kaikki paha, mitä ihminen tekee tyhmyydestä, on anteeksiannettava; ja Jumala ei voi tuomita ihmistä sen pahan tähden, jonka hän tekee tyhmyydestä ja ymmärtämättömyydestä." Hän voi silloin sanoa: "En tiennyt, että se oli synti."

Niin sanoi myös se väärä profeetta, Bileam: "En tiennyt, että se oli Jumalaa vastaan." Mutta tämä on huono puolustus, kun omatunto herää, sillä apostoli Paavali ei voinut löytää mitään puolustusta omasta tyhmyydestään, kun hän heräsi. Hän tunnustaa tosin, että hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa tyhmyydestä ja epäuskossa. Mutta hän ei löytänyt mitään puolustusta tyhmyydestään, sillä vielä kauan kääntymisensä jälkeen hän tunnustaa, ettei hän ollut sen arvoinen, että häntä kutsutaan Herran apostoliksi, juuri sen tähden, että hän oli vainonnut kristityitä. Ja tämä juuri on osoitus perkeleen suuresta vallasta, että hän voi tehdä uskottomain mielen sokeaksi, että he uskovat valheen.

Mitä nyt apostolien saarnatautiin tulee, niin on aivan varmaa että jos jokin semmoista olisi tapahtunut meidän päivinämme, niin olisi uskon joukko vielä tänä päivänä pitänyt sitä saarnautina, josta yhteen aikaan paljon kirjoitettiin ja puhuttiin meidän maassamme. Niin kutsutut saarnatautiset saarnasivat voimallisesti, niin, että monet heräsivät sen kautta ja pysähtyivät synnin juoksussa ja alkoivat lukea ja tutkistella Jumalan sanaa. Mutta ei kestänyt kauan ennen kuin papit alkoivat syyttää heitä, aivan niin kuin kävi Jerusalemissa.

Ja sen kautta sai uskon joukko vetä myllynsä, sillä kun heidän omat opettajansa kävivät edellä pahalla esimerkillä, niin oli luonnollista, että joukko seurasi perässä. Se suuri joukko sai kristittyjen vainoamisesta sen vakuutuksen, että kristillisyyttä oli hirveää haaveilua. Ja niin on käynyt kaikkina aikoina, missä tahansa totinen kristillisyyttä on ilmaantunut, se on katsottu kauheaksi haaveiluksi; kristityt on kutsuttu kerettiläisiksi, haaveilijoiksi ja villihengiksi, jotka pitäisi hävitettävän tulella ja miekalla. Ei ollut niin muodoin ihmeellistä, että totinen kristillisyyttä jo alussa tuli vastaanotetuksi pilkalla ja ivalla.

Mutta että totinen kristillisyyttä vielä meidän päivinämme usein tulee vastaanotetuksi pilkalla, se näyttää olevan ihmeellisempi, koska ihmiset ovat tunnustavinaan kristillisyyttä, mutta elävät vastoin sitä uskoa ja oppia, jota he suulansa tunnustavat. Se on totuudessa surkeaa, että ne, jotka kantavat kristityn nimen, elävät pahemmin kuin turkit ja pakanat, juoppoudessa, juopumuksessa ja haureudessa, ylellisyydessä ja turhuu-

dessa, koreudessa ja ylpeydessä, muissa synnillisissä huvituksissa ja ajankulussa, aivan kuten uskottaisiin, että on parempi elää jumalattomasti kuin jumalisesti, parempi mennä ilman pelkoa iankaikkisuuteen kuin laittaa pelvolla ja vapistuksella, että te autuaaksi tulisitte.

Näyttää siltä kuin nykyään ei välitettäisi taivaasta, eikä helvetistä, ja että se on yhdentekevää, kuinka eletään, kunhan ehjin nahoin pääsee läpi maailman. Mutta sen, joka uskaa, että tämän jälkeen on elämä, sen täytyy myös uskoa, ettei ole samantekevää, kuinka elää ja kuinka uskaa, vaan sen täytyy olla vain yksi usko, joka on oikea. Ja tämän uskon on Pietari ensin sanonut ja tunnustanut: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika" ja "Herra, kenen tykö me menemme, sillä sinulla on iankaikkisen elämän sana."

Jos tunnet, että et voi tulla autuaaksi ilman Vapahtajaa, niin sinun pitää turvaaman totiseen ja oikeaan Vapahtajaan, joka voi auttaa sinua kaikesta häädästä ja vaarasta. Mutta jos luulet tulevasi autuaaksi ilman Vapahtajaa, niin sinun pitänee pysyä tässä valinnassasi ja luottaa omaan vanhurskauteesi. Se, joka on herännyt, ei voi luottaa oman vanhurskautensa päälle, vaan hänen täytyy murheella kysyä: "Te miehet ja veljet jne." Amen.

Mutta Herra näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, ja hänen sydämensä aivoitus ja ajatus oli ainoastansa paha joka aika ja Herra katui ihmisen tehneensä maan päälle, ja hän tuli murheelliseksi sydämessänsä.

1. Mos. 6: 5, 6

Me kuulemme näistä sanoista, mitä Jumala ajattelee ihmisen lapsista. Itse ne pitävät itsensä hyvänä, kuitenkin suruttomuuden tilassa, mutta Jumala näkee paremmin, kuinka hyvät ne ovat. Eiköpä ihminen ole yksi kirottu luontokappale, koska itse Luojan täytyi tulla murheelliseksi hänen tähtensä, ja katui, että Hän senkaltaisen luontokappaleen oli tehnyt maan päälle, joka ei tee muuta kuin pahaa joka aika, ja on tullut taivaalliselle Vanhemmalle suruksi ja mielikarvaudeksi. Jumala tuli murheelliseksi ihmisen tähden.

Mutta ei surutoin ihminen tule sen tähden murheelliseksi, vaikka taivaallisen Vanhimman kyyneleet vuotavat hänen tähtensä. Koska vedenpisarat putoavat kallion päälle, niin tulee kallioon kuoppa, mutta paatuneitten omassa tunnossa ei tule reikä, vaikka kuinka taivaallisen Vanhimman kyyneleet putoisit hänen päällensä. Sanovat muutamat paatuneet henget: "Kuka käski Hänen tehdä semmoisen pahanilkisen luontokappaleen, koska Hän tiesi ennen jo, että tämä luontokappale tulee Luojallensa häpiäksi."

Niin sanovat vielä muutamat lapset murheelliselle vanhemmalle, koska hän valittaa, että paatuneet lapset saattavat Jumalalle ja vanhemmalle surua

ja mielikarvautta: "Kukas käski semmoisia lapsia tehdä? Ilmanki sinä tiesit ennen jo, että me tulemme pahaksi. Kukas käski tehdä?" Tämä soimaus vanhemmalle on yhtä kuin he pistäisit puukon vanhemman sydämeen. Mutta vanhemman sydän on sen kaltainen, ettei hän saata lapsiansa tappaa varsin syntymisen jälkeen; ennen hän jo kärsii, mitä hän kärsii, siksi kuin hän näkee, mitä niistä tulee. Ja vaikka nyt taivaallisen Vanhimman täytyy tulla murheelliseksi ihmisen tähden, ei kuitenkaan taivaallisen vanhimman kyyneleet koske suruttoman ihmisensydämeen, vaan enemmän hän paatuu, jota enemmän vanhin toruu, ja hän pilkkaa vanhimman kyyneleet.

Muutamat ajattelevat niin, ettei suinkaan ihminen ole niin paha, että Jumalan tarvitsee tulla murheelliseksi hänen tähtensä. Ja muutamat sanovat: "Onpa ihmisellä hyvä tahto." Ilmanki Jumala katsoo sen hyvän tahdon hyväksi, koska mailman viisaat sanovat: "Ei mitään hyvää ole ihmisessä, mutta se hyvä tahto." Mutta ei suinkaan suruttomalla ihmisellä ole hyvä tahto. Suruttomalla on hyvä tahto juomaan, kiroamaan ja tappelemaan. Huoralla on kanssa hyvä tahto laskemaan huorimiehen sisälle, koska hän kolkuttaa oven päälle. Ja yhdellä kunniallisella talonpojalla on hyvä tahto juomaan, koska yksi kunniallinen herra tarjoo hänelle sitä vuotavata pirun paskaa.

Mutta totiseen katumukseen ja parannukseen ei ole ollenkaan luonnollisella ihmisellä hyvä tahto, vaan hän on siihen vastahakoinen niin kuin nautahärkä. Heränneillä on kyllä hyvä tahto,

että tulla pelastetuksi perkeleen vallan alta, niin kuin Paavali todistaa: "Tahtominulla on, mutta voimaa sitä hyvää tehdä, en löydä." Mitäs se auttaa häntä, että hänellä on hyvä tahto, koska täyttämystä ei tule koskaan? Jos tahto olis kuinka hyvä, koska sydän on paha, niin on (hän) ainaski paha. Sydän on valtakappale ihmisessä, ja tahdolla ei ole yhtään valtaa sydämen päälle. Sen tähden valittaa nyt Jumala 1. Mos. 6: 5, että ihmisen sydämen aivoitus ja ajatus on ainoastansa paha joka aika. Ja sen tähden täytyy Hänen tulla murheelliseksi ja katuua, että hän ihmisen teki maan päälle.

Mutta yksi surutoin ihminen ei saa mieleensä, että sydämen aivoitus on niin paha, vaan hän ajattelee aina, että sydän on hyvä, ja tahto on hyvä, mutta voima puuttuu. Muutampi pakana sanoo, koska hänelle soimataan syntiä: "Kyllä on armon ovi auki mullekin ja ei ainoastans sulle." Mutta mistäs tiedät, pakana, että armon ovi on auki? Tiedätkö, missä armon ovi on? Taidat sinä ajatella, että armon ovi on niin iso kuin tuo kirkon ovi, joka nyt on auki kaikille. Mutta eipä kaikki pakanat enää pääse sisälle kirkon ovesta, koska muutamat häytyvät seisomaan ulkoisella puolella, ja muutamat ei tule ollenkaan kuuntelemaan Jumalan sanaa. Makaavat kotona ja kuorsaavat synnin unessa.

Semmoiset kans luulevat mahtuvansa ahtaasta portista sisälle, jotka ei mahdu kirkon ovesta sisälle. Mutta minä luulen, että ne, jotka ei mahdu kirkon ovesta sisälle, mahtuvat helposti helvetin portista. Ja ne, jotka ei pysy kirkossa saarnan aikana, häytyvät ulos mennä taivaan valtakunnasta, sillä ei suinkaan

ole siellä hauska niillä katumattomilla ja armonvarkailta, joiden tuntoa katuvaisten kyyneleet polttavat. Niin kuin riettaan enkelit ei kärsi, ei vihti nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat, niin täytyy heidän mennä ulos siitä paikasta, kussa armonpenikat vinkuvat. Sillä se katuvaisen ääni tekee paatuneille paha. Jos yksi katuvainen sielu tulis yhden mailman herran tykö valittamaan, että hänellä on syntiä tunnon päällä, niin sanois mailman herra varsin: "Mene ulos tästä itkemästä ja huokaamasta, muutampi ulkokullattu! Jos sinulla ei ole muuta sanomista, niin saat mennä kiivaasti!" "Ja vielä ne huokaavat niin kuin luontokappaleet." Ilmanki mailman herrat ajattelevat, että luontokappaleet tarvitsevat katumuksen ja parannuksen tehdä, mutta ei ihminen, joka on muka siivosti elänyt. Mutta Raamattu näyttää, joka ei huokaa täällä, saapi huokata helvetissä, joka ei tee katumusta täällä, saapi katuua helvetissä ja joka ei itke täällä, saapi itkeä helvetissä.

Koska ihminen on niin paha, että Jumala tulee murheelliseksi hänen tähtensä ja katuua, että Hän ihmisen tehnyt on maan päälle, silloin nauravat paatuneet henget ja sanovat: "Mikäs Jumala se on, joka häytyis katumaan omia töitensä" ja "kukas käski Hänen tehdä ihmisen maan päälle?" Niin puhuvat ne paatuneet henget, jotka ei tiedä, minkä kaltainen vanhimman sydän on. Ne pilkkaavat vanhimman kyyneleet ja tallaavat Hänen vertansa.

Mutta net harvat sielut, jotka ovat nähneet vanhimman kyyneleet vuotavan ja Hänen verensä juoksevan tämän kiroton maan päälle, nouskoon ylös

unesta ja katselkoon, kuinka veri tippuu vanhimman otsasta, koska Hän kumartaen polviensa rukoilee paatuneittenki lasten edestä, että huomaitisit kerran, kuinka suuren tuskan ja vaivan he ovat saattaneet vanhimmalle, koska Hänen piti lunastaman heitä helvetin vaivasta. Kuule, rakas vanhin, murheellisten, katuvaisten ja alastomain raukkain huokaus! Isä meidän, jne.

Tämän päivän evankeliumissa on sekä armo että tuomio julistettu. Armo on luvattu niille, jotka uskovat ainoan Pojan nimen päälle. Mutta tuomio on julistettu niille, jotka vihaavat valkeutta. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä. perään ajatteleman, kutka ne ovat, jotka vihaavat valkeutta ja rakastavat pimeyttä; ja toiseksi, kutka ne ovat, jotka uskovat Jumalan ainoan Pojan päälle. (votum)

Koska nyt valkeus on tullut mailmaan ja ihmiset ovat nähneet, millinen valkeus on, niin pitäis heidän kaikkien tuleman valkeuteen, että he tulisivat valkeuden lapsiksi. Mutta ne ovat niin harjaantuneet elämään pimeydessä, ettei heidän silmänsä kärsi valkeutta nähdä. Niin kuin kala tulee sokiaksi loisteessa, niin tulevat myös suruttomat ihmiset sokiaksi hengellisessä valkeudessa. Vapahtaja on sanonut, että ne, jotka näkevät, pitää sokiaksi tuleman. Nyt tulevat mailman lapset peräti sokiaksi, koska äkkinäinen valkeus tulee, sillä heidän silmänsä ei kärsi valkeutta nähdä. Erinomattain ovat huorat ja varkaat vihaiset valkeudelle. Jos joku ihminen tulee valkeuden kanssa siihen huoneeseen, kussa huorat ovat

huoraamassa, niin he pyytävät varsin sammuttaa sen kynttilän, ettei ihmiset näkisi, mitä he ovat tekemässä.

Niin myös varkaat vihaavat valkeutta, sillä jos joku ihminen tulee kynttilän eli tulisoiton kanssa, koska he ovat varastamassa, niin he freistaavat varsin sen kynttilän sammuttaa, ettei ihmiset näkisi, mitä he ovat tekemässä. Ja koska nyt mailma on täynnä huoria ja varkaita, niin se ei ole ihmet, että he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Ei he tahdo, että heidän työnsä pitää valkeuteen tuleman. Ja tämä on yksi syy, minkä tähden he vihaavat valkeutta. Ja on se vielä toinen syy, minkä tähden he vihaavat valkeutta; he ovat nimittäin harjaintuneet olemaan pimeydessä. Sen tähden he rakastavat pimeyttä, sillä heidän silmänsä ei kärsi valkeutta nähdä.

Eli jos me ottaisimme vertauksen kaloista. Me tiedämme, että kaikenlaiset kalat tulevat sokiaksi loisteelta. Mutta isot kalat ovat aina aremmat kuin pienet kalat. Sen tähden he pakenevat loisteen syrjältä ja menevät siihen rakastettuun pimeyteen jällens. Ilmanki heillä on parempi ymmärrys ja järki, sen tähden he pakenevat loisteen syrjältä. Koska nimittäin semmoiset isot kalat tulevat liki valkeutta ja tuntevat, että se ottaa heiltä sen luonnollisen näön pois, niin he pelkäävät ja lähtevät uimaan pimeyteen, kussa ei yksikään näe heitä.

Niin myös luonnollinen ihminen, koska hän näkee kristillisyyden valkeuden, luulee hän, että se on riettaan hengen tuohusvalkea, ja sitte hän pakenee aika faartilla pimeyteen jällens. Mutta ne pienet kalat ovat niin tyhmät, ei ne

ymmärrä paeta, vaikka he tulevat sokiaksi, vaan he uiskentelevat siellä juuri loisteessa, ja sillä tavalla heitä saadaan. On myös sekin tietävä asia, että ne ihmiset, jotka asuvat maan alla, ei kärsi valkeutta nähdä, sillä he ovat niin arat valkeudesta, että he pelkäävät sitä. Mutta maahiset kaivavat maata kynsillensä ja luulevat siellä löytävänsä aarnihautaa. Mutta koska semmoinen aarnihauta tuodaan ylös valkeuteen, niin ei se ole muu kuin sysihauta.

Sanotaan myös, ettei maahiset kärsi ristiä pantavan heidän lastensa päälle. Ja se on myös uskottava, että maahiset ei jaksaa ristiä kantaa, sillä jos he rupeisit ristiä kantamaan, niin he tulisit kuka tiesi kristityksi. Mutta ei maahiset tahdo niin hulluksi tulla, että he rupeisit ristiä kantamaan. Manalaiset kanssa rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Ei he tohdi tulla valkeuteen, mutta pimeyden aikana he vaeltavat ja pelättävät niitä eläviä ihmisiä ja nipistelevät heitä ja kynsivät seiniä. Mutta niin pian kuin aurinko nousee, pakenevat manalaiset pois. Sanotaan myös, että noidat nostavat manalaisia jonkun elävän ihmisen päälle. Mutta se on näinä aikoina huomaittu, että isot juomarit saavat manalaisia nähdä. Jos he juovat hyvin paloviinaa, niin he saavat manalaisia kumppaniksi. Ja sen tietävät myös tohtorit.

On myös muita eläviä, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, nimittäin pissihaukat ja hattarat ja mettän perkeleet ja äpäret, jotka ovat kesken syntyneet eli varsin syntymisen jälkeen vanhalta ihmiseltä tapetut. Nämät äpäret itkevät niin kuin lapset ja

rääkyvät pimeyden aikana ja kaipaavat kristityn nimeä. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata heille kristityn nimen antaa, sillä he ovat äpäret, ja vanha ihminen on heitä tappanut syntymisen jälkeen. Sillä vanha ihminen ei tahdo huoran nimen kantaa, sen tähden hän tappaa sen uuden ihmisen, jos hän pääsee salaamaan tilaisuutensa.

Mutta hattarat ovat sen kaltaiset elävät, jotka nauravat, koska he kuulevat jonkun ihmisen huutavan korvessa. Heidän suustansa tulee semmoinen hattaran nauru, jos joku elävä ihminen heitä puhuttelee. Mutta valkeutta hattarat vihaavat, sillä heidän työnsä ovat pahat. Niin myös mettän perkeleet, jotka asuvat heidän luolissansa ja syövät sitä vuotavata pirun paskaa ja kiroavat niin paljon kuin suusta ulos mahtuu. Koska he näkevät jonkun elävän ihmisen, niin he irvistelevät ja ärisevät ja purevat hampaitansa. Mutta pissihaukat taas kurkistelevat ja vääntelevät kaulaansa ja katsovat isoilla silmillä ihmisen päälle. Mutta ei ne ole arat. Kuitenkin he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä he asuvat päivän aikana heidän luolissansa, mutta hämärässä ja pimeyden aikana he lenneskelevät huoneitten ympäri ja pyytävät hiiriä. Kaikki nämät mettän elävät rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Nyt pitäis meidän puhuman muuttamia sanoja niistäkin, jotka ovat pimeyden aikana nukkuneet, mutta päivän aikana ovat nousseet ylös heidän unestansa. Sillä Paavali sanoo: "Nyt on aika unesta nousta. Yö on kulunut ja päivä on tullut. Ja meidän autuutemme on lähempänä kuin silloin, koska me

uskoimme.” Nyt ovat siis tiaiset ja satakieliset ja kaikki pienet lintuiset, jotka rakastavat valkeutta, he ovat nousseet ylös heidän unestansa ja alkaneet rakentaa heidän pesäänsä. Mutta he tietävät, ettei heillä ole pitkä aika ennen kuin he pääsevät siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko seisoo pään päällä. Sen tähden he visertävät täällä ja kiittävät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää heidän pesissään. Niin pian kuin aurinko nousee ja päivä valkenee, alkavat heidän laulunsa, ja silloin he nousevat ylös työtä tekemään.

Nämät pienet lintuiset ei vihaa valkeutta, vaan he odottavat aina päivän koittavan. Kuitenkin on heilläkin monta vajavuutta. Monen kaltaiset viholliset, jotka heitä ajavat takaa. Monta kylmää ja pahan sään päivää, koska aurinko ei paista ollenkaan, mutta rakeita sataa taivaasta ja ukkonen Sinain vuorella kovin pauhaa. Silloin heidän täytyy paeta elävän viinapuun rakoihin, johon he ovat rakentaneet pesänsä. Koska kylmä tuuli, nöyrä sää ja kova ilma käypi monta päivää peräsiltäns, täytyy heidän maata pesissään ja nälkää kärsiä. Kuitenkin antaa Jumala armollisen aurinkonsa paistaa ja taas virvoittaa heitä. Silloin saavat he nähdä, että Jumala ruokkii, ei ainoastans tiaisia ja pääskyisen poikaa, vaan myös kaarneen pojille, jotka huutavat Hänen tykönsä, antaa Hän ruuan otollisella ajalla. Ovatkos kaarneen pojat ansainneet ruokaa? Ei suinkaan het ole ansainneet ruokaa, mutta kuin hekin huutavat Hänen tykönsä, niin Hän antaa. Huutakaat nyt, kaarneen pojat, niin Hän teille antaa ruuan otollisella ajalla.

Toiseksi. Meidän pitäis katseleman, kutka ne ovat, jotka uskovat ainoan Pojan päälle. Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa: “Ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan mailmaa, mutta että mailma piti Hänen kauttansa vapahdettaman.” Jos nyt maailma omistais tämän armollisen lupauksen itsellensä, niin se kuuluu Vapahtajan sanoista niin kuin kaikille olis autuus tarjona. Mutta se jälkimmäinen osa evankeliumista osottaa, että tuomio on määrätty niille, jotka ei usko ainoan Pojan nimen päälle. Ja kuinkapa he uskoisit, koska he rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta. Kyllä muutamat armonvargaat luulevat uskovansa ja sanovat kanssa: “Me uskomme Vapahtajan päälle, ja me makaamme joka päivä Hänen ristinsä juuressa.” Mutta kuinkas he uskovat, koska he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta?

Ja me olemme jo äsken maalanneet niitä, jotka rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta. Ne tahtovat ensinnä peittää heidän pahoja tekojans, sitten he tahtovat olla kristittynä ja tehdä syntiä. He tahtovat olla jumalaiset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana; he siunaaavat kirkossa ja kiroavat kirkon takana; ovat siviät kirkossa ja huoraavat kirkon takana; ovat rehelliset kirkossa ja varastavat kirkon takana; he ovat raittiit kirkossa ja juovat kirkon takana; he ovat rakkaat kristityt kirkossa ja rakkaat perkeleen ystävät kirkon takana.

Nyt on Jumala kyllä lähettänyt ainoan Poikansa mailmaan, ei tuomitsemaan mailmaa, mutta että mailma Hänen kauttansa vapahdettaiisiin synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Mutta

eipä mailma tahdo vapaaksi tulla siitä jumalattomasta elämästä, johon perkele on hänen upottanut. Sen tähden ei auta heidän uskoa ainoan Pojan päälle, koska net ei tahdo luopua perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa, vaan he tahtovat aina palvella häntä ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Ja yhtä hyvin sanovat he uskovansa Jumalan Pojan päälle.

Mikäs usko se on, josta ei tule yhtään sydämen ja mielen muutosta? Se taitaa olla perkeleen usko semmoinen. Ja tuota kuollutta uskoa nyt saarnataan joka paikassa; ja ovat rakkaat kristityt ja rakkaat Jesuksen ystävät kirkossa. Mutta heti kun he pääsevät ulos kirkon ovesta, niin he ovat valmiit juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Semmoiset kristityt taitavat olla rakkaat perkeleen ystävät, mutta ei rakkaat Jeesuksen ystävät.

Kuitenkin on muutampia, ehkä harvoja sieluja, jotka uskovat Jumalan Pojan päälle, ei niin kuin armonvarka, jotka uskovat ja suuttuvat, he uskovat ja vihaavat kristityitä. Mutta senkaltainen usko, jonka pitäis kestämän kuolemassa, ei ole juuri monella. Sillä sen kaltainen usko, joka on yhdistetty hengellisen vihan kanssa, on kyllä olevansa vahva, mutta puuttuu pian kiusauksessa, niin kuin Pietarin usko ennen kieltämistä.

Mutta elävä usko, jonka Pyhä Henki on sytyttänyt totisen katumuksen ja parannuksen jälkeen, ei ole niin vahva ihmisen tunnossa. Mutta on kuitenkin entisten kristittyin usko kestänyt kuolemassa. Ja niin on meidän toivomme, että niitten harvain kristittyin usko, jotka ovat kilvoittelemassa, pitäis kestä-

män kuolemassa, jos he pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti ja ei horju edestakaisin, vaikka vihollinen tahtoo kyllä uskon heiltä ryöstää ja kiusausten kautta kaataa heidän perustuksensa. Kuitenkin, jos he ovat ahkerat pyrkimään, valvomaan ja rukoilemaan, ettei se armollinen Herra Jesus, joka heitä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt on turmelemattomasta siemenestä, ylönantais heitä kiusauksen ajalla eikä kuoleman hetkellä.

Niin on meidän toivomme ja uskaluksemme Jumalaan, että he saavat nähdä Hänen ihmeellisen valkeutensa ja iloita niin kuin tiaiset ja pääskyiset iloitsevat ja riemuitsevat, koska päivä valkenee. He visertävät heidän pesisäns veisaten kiitosta sille suurelle Luojalle, joka valkeuden on luonut ja on antanut heidän nähdä päivän valkeuden. Mutta valkeuden aika on pohjan maalla lyhykäinen ja pian loppuu se ihana aika, jona pääskyiset laulavat, sillä heillä ei ole yhtään vahvaa asumasijaa maan päällä. Sen tähden ovat he niin viriät tekemään työtä. He tietävät, että he pääsevät pian siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko seisoo pään päällä toisella puolella maata, kussa ijankaikkinen valkeus on.

Rientäkää, te harvat Jumalan lapset, että tekin pääsisitte pian siirtymään valkeuden valtakuntaan ennen kuin pimeys tulee maan päälle, että pääsisitte pian iloitsemaan Sionin vuorella nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Minun isäni huoneessa on monta asuinsijaa, ja minä sanon teille, jos ei niin ole, niin minä menen valmistamaan teille sijaa. Joh. 14:2

Näillä sanoilla lohdutti meidän Vapahtajamme murheellisia opetuslapsiansa, koska he kuulivat, että Jeesus menee pois ja jättää heidät yksinänsä. Ei olisi opetuslasten usko kestänyt siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa perkeleen ja maailman kanssa, jollei heillä olisi ollut se autuaallinen toivo, että parempi maa ja taivas löytyy toisella puolella hautaa, johonka uskavaiset pääsevät asumaan, koska tämä vaivalloinen elämä loppuu.

Siihen luvattuun maahan kaikki oikeat Israelin lapset pyrkivät, siihen maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Siihen rientävät kaikki, jotka ovat lähteneet koko sydämellä pakenemaan Egyptin pakanallisesta maasta ja orjuuden huoneesta. Siihen rientävät ne harvat sielut, jotka täällä ovat pakanain tähden orjuudessa; siihen pyrkivät Jeesuksen murheelliset opetuslapset nimittäin Isän huoneeseen, johon Jeesus on edellä mennyt valmistamaan heille sijaa. Mutta jollei heillä olisi ollut se autuaallinen toivo, että he pääsevät pian iankaikkisiin majoihin, niin taitaisivat he väsyä, niin kuin Israelin lapset kuolivat tien päälle ja hukattiin kadottajalta. Matkan vaivalloisuuden tähden tulivat he kärsimättömiksi. Vaikka he olivat jo kiitosta veisanneet toisella puolella merta, yhtä hyvin väsyivät he tien päälle eivätkä jaksaneet seurata matkakumppaneitansa.

Te harvat sielut, jotka olette vielä pyrkimässä eteenpäin! Te näette, kuinka paljon teidän matkakumppaneistanne on väsynyt ja kuollut tien päälle. Te näette, ettei ole enää monta, jotka jaksavat seurata. Te näette, että niillekin on tullut halu pyörtämään takaisin, jotka ovat veisanneet Herralle kiitosta toisella puolella merta. Ja minkä tähden he ovat väsyneet? Sen tähden, etteivät he päässeet varsin luvattuun maahan, kun he pääsivät poikki Punaisen meren. Jos he olisivat silloin varsin päässeet luvattuun maahan, kun he pääsivät toiselle puolelle meren, niin olisivat he saattaneet tyytyväiset olla.

Mutta heidän kärsimättömyytensä tähden joutuivat he pyörimään edestakaisin tämän maailman korvessa. Ja vielä Siinain vuorella saivat he kuulla Jumalan pauhaavan lain kirousta ja silloin tuli heille kova pelko Jumalan vihasta. Mutta se pelko katosi pian, ja nyt he ovat tanssaamassa kultavasikan ympäri. Ainoastaan Mooses, Joosua ja Kaaleb, jotka ovat Jumalan puolesta kiivaat asettamaan kansaa ja kehoittamaan heitä uskomaan, että Jumala saattaa hävittää viholliset, ne harvat sielut pääsevät näkemään sen luvatus maan. Joosua ja Kaaleb pääsevät asumaan siinä maassa, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa.

Rukoilkaa, te Israelin lapset, te matkustavaiset iankaikkisuuteen, että Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, joka on auttanut teitä tähän asti, että te olette päässeet kuivilla kengillä poikki Punaisen meren, ja antanut teille vettä Kalliosta, joka on Kristus, rukoilkaa, että Hän johdattaisi teitä ilman napise-matta siihen luvattuun maahan, jossa

rieskaa ja hunajaa vuotaa. Pian pääsette Jordanin virran yli kuivilla kengillä. Kuule, sinä Israelin Paimen, köyhäin matkamiesten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi. Luuk. 16: 9-31.

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, minkä tähden köyhä Lazarus vietiin enkeleiltä Aabrahamin helmaan?

Ensimmäinen tutkistelemus: Tuliko Lazarus köyhyytensä tähden autuaaksi? Moni köyhä luulee, että hän tulee autuaaksi. Koska Jumala ei ole antanut hänelle tavaroita maailmassa, niin luulee moni köyhä, että hän saapi tavarata taivaassa. Luonnolliset köyhät luulevat, että Jumala teki heitä köyhiksi, koska he sanovat: ei ole Jumala tehnyt meitä rikkaiksi. Mutta kristillisyyden valkeudessa me näemme ja ymmärrämme hyvin, ettei Jumala ole tehnyt monta köyhäksi, mutta rietas teki heitä köyhiksi. Sentähden sanoi Vapahtaja: "Teillä on aina vaivaiset, mutta en Minä aina teillä ole."

Jos me siis katselemme Lazaruksen luonnollista köyhyyttä, niin me saamme vakaisesti sanoa, ettei Lazarus ole luonnollisen köyhyiden tähden tullut autuaaksi. Mutta hengellinen köyhyys on eri asia. Jos Lazarus luonnollisen köyhyiden tähden olisi tullut tuntemaan hengellisen köyhyytensä, joka on toisinaan, vaikka harvoin tapahtunut, sillä tämän aikaiset köyhät ovat niin ylpeät, etteivät he tule nöyriksi, ei Jumalan eikä ihmisten edessä, vaikka kuinka maallinen hätä heitä ahdistaisi.

Tämänaikaiset vaivaiset katsovat aivan kristittyin vikoja ja mittaavat kristillisyyttä oman peräsuolensa jälkeen. Joka ei jaksaa heidän peräsuoltansa täyttää, se ei ole kristitty. Semmoiset eivät tule hengessä köyhiksi, ei tässä, eikä tulevaisessa maailmassa. Mutta Lazarus on tullut hengessä vaivaiseksi, ja semmoisille köyhille saarnataan evankeliumia.

Onkos nyt tässä joku hengessä vaivainen, joka pyytää ravita itsensä niistä muruista, jotka rikkaan miehen pöydältä putoavat? Onkos tässä joku vaivainen, joka on täynnänsä paisumia, jonka haavoja koirat häätyvät nuolemaan? Minä ajattelen, että tässä on koiria, jotka nuolevat haavoja, jos tässä on haavoissa joku hengessä köyhä, jos joku makaa rikkaan miehen oven edessä. Koska hengessä köyhille saarnataan evankeliumia, niin silloin tulevat semmoiset köyhät autuaaksi, ei köyhyytensä eikä vaivaisuutensa tähden, mutta sen miehen tähden, joka heille on saarnannut evankeliumia, nimittäin Kristuksen tähden, joka heitä rikkaiksi tehnyt on. Koirat myös nuolevat hänen haavojaan surkuttelemisesta ja armahtamisesta. Koska omantunnon haavat rupeavat haisemaan ja verta vuotamaan, silloin tulevat koirat nuolemaan haavoja.

Mutta paratkoon Jumala, ei ole näinä aikoina monta köyhää, jotka makaavat rikkaan miehen oven edessä ja pyytävät ravita itseään niistä muruista, jotka rikkaan pöydältä putoavat. Mutta myös ne, jotka ovat köyhydessä olleet ja haavoissa maanneet rikkaan miehen oven edessä ovat nyt heittäneet kerjäämisen, ja ovat alkaneet varastamaan, niin kuin

ne onnettomat raukat, jotka nyt luottavat sen tulevaisen katumuksen päälle, koska he lankesivat pois katumuksen armosta ja rupesivat varastamaan, juomaan ja huoraamaan kaikille Jumalan lapsille kauhistukseksi, kaikille riettaan enkeleille iloksi, kaikille vanhemmille mielikarvaudeksi ja kaikille perkeleille lihan huvitukseksi.

Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että ne hengessä köyhät, jotka ovat kerjäämässä niitä muruja, jotka rikkaan miehen pöydältä putoavat, ja makaavat haavoissa rikkaan miehen oven edessä, joitten haavoja surkuttelevaiset koirat nuolevat, meidän toivomme on, että kuoleman enkeli tulee pian viemään heidän sielujaan Aabrahamin helmaan. Meidän toivomme on, että niitten sielut eivät ole raskaat kantaa Aabrahamin helmaan. Meidän toivomme on, että enkelit kantavat heidän sielujaan ilolla ja riemulla veisaten ja kunioittaen Jumalaa.

Lazarus, odota vielä vähän aikaa! Pian tulevat enkelit sinua noutamaan. Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian pääset sinä tästä köyhyydestä, tästä näljäs-
tä ja alastomuudesta. Pian pääset Aabrahamin helmaan istumaan pöydässä Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa. Pian pääset sinä köyhyydestä rikkauteen, sairaudesta terveyteen ja alastomuudesta koreuteen. Pian pääset sinä näkemään uskovaisten isää ja neljää kolmatta vanhinta, joilla on kruunu päässä ja valkeat vaatteet. Jos olet täällä nälkää kärsinyt, niin sinut siellä ruokitaan mannalla. Jos olet täällä janossa ollut, niin saat siellä juoda elävän veden lähteestä

ja elävän viinapuun hedelmästä joka on Jumalan paratiisissa. Amen.

Kolarin kirkonarkistossa säilytettävästä L.L.Laestadiuksen saarnoja sisältävästä kopiokirjasesta otettu. Jäljennös on 1870-luvulta.

Saarna on painettuna Uudessa Postillassa (1897) N:o 44

Ehtoosaarna

Koska tuhlaajapoika oli väsynyt paimentamasta sikoja, nousi hän ylös, tuli isänsä tykö ja sanoi: ”Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, ja en ole mahdollinen sinun pojaksesi tästedes kutsuttaa.” Niin sanoi isä palvelijoillensa: ”Tuokaat tänne ne parhaat vaatteet, ja puukekat hänen yllensä, ja antakaat sormus hänen käteensä ja kengät hänen jalkoihinsa ja tuokaat se syötetty vasikka ja tappakaat se, ja syökäämme ja riemuitkaamme, sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi jälleen; hän oli kadonnut ja on taas löydetty.” Ja he rupesivat riemuitsemaan.

Luuk.15: 11-32

Tämä Vapahtajan muistelu tuhlaajapojasta on ihana vertaus kaikille niille, jotka ovat tuhlanneet armon kalliita tavaroita ja sen tuhlaamisen kautta tulleet niin onnettomaan tilaan, että heidän on täytynyt paimentaa sikoja. Taivaallinen Isä ottaa vielä niitäkin ilolla ja riemulla vastaan, koska he nousevat ylös siitä viheliäisyydestä, jossa he makaavat alaspainettuina, omanvanhurskauden rasiuksen alla, ja tulevat taivaallisen Vanhimman tykö traasuperkeleenä, mailmalta ylönkatsottuna ja synnin kuormalta alaspainettuna. Isä tekee tälle tuhlaajapojalle häitä, ja käskää palvelijoittensa tuoda hänelle parhaat juhla-vaatteet ja antaa sormuksen käteen ja kengät jalkoihin.

Me arvaamme hyvin, että jokainen katuvainen on se tuhlaajapoika, joka on armon kalliita tavaroita haaskannut, ja sen haaskaamisen kautta joutunut

ensiksi köyhyyteen, uskottomuuteen ja kovaan epäilykseen. Ja sitten, koska se väärä mahdottomuus estää heitä varsin menemästä Isän tykö, joutuvat he epäuskon vangeiksi, puhuttelemaan omanvanhurskauden kauppamiestä, joka panee heitä paimentamaan sikoja, eli taistelemaan omain pahain ajatusten, himoin ja haluin kanssa. Mutta siitä kilvoituksesta ei tule mitään. Ei tule omantunnon rauhaa epäuskon vangille, niin kauvan kuin he taistelevat omalla voimallaan hengellisten sikain kanssa. Vaikka he pyytävät ravita itseään omanvanhurskauden ravalla, jota hengelliset siat syövät, niin ei omavanhurskaus saata eikä tahdo rauhoittaa heidän tuntoansa.

Nykyiset Raamatun selittäjät ovat väärin ymmärtäneet tuhlaajapojan elämäkertaa, koska he luulevat, että tuhlaajapoika meni maailmaan, koska hän meni paimenen työhön. Mutta ei herännyt ihminen mene suruttomuuteen niin kauvan kuin hänellä on tuomitseva ja kalvava omatunto. Tuhlaajapojan omatunto oli herännyt, koska hän rupesi hätääntymään. Mutta ei herännyt ihminen saata välttää omanvanhurskauden kauppamiestä, joka panee hänen sikoja paimentamaan, ja panee hänen sotimaan ja taistelemaan omain pahain ajatustensa kanssa. Se väärä mahdottomuus lankee niin raskaasti heränneitten päälle, etteivät he jaksaa varsin nousta ylös ja mennä Isän tykö, koska he tulevat hengessä köyhiksi, vaan he koettavat ensinnä omalla parannuksella tienata armoa. Ja koska he omalla parannuksella eivät saa omantunnon rauhaa, niin silloin kääntää omavanhurs-

kaus itsensä toiselle puolelle ja lykkää heränneelle tämän kaltaisia ajatuksia mieleen: "Kuinkas sinä saat armoa, eipä sinulla ole oikea katumus?" Silloin alkaa se viheliäinen ihminen toivottamaan itselleen parempaa katumusta. Mutta mistäs tulee parempi katumus katuvaiselle, koska omavanhurskaus on niin ankara ja kova vaatimaan puhdasta sydäntä ennen kuin se laskee häntä menemään Isän tykö.

Tässä näet, sinä tuhlaajapoika, kuinka onneton sinä olet sen ankaran omanvanhurskauden palveluksessa. Vaikka sinä kuinka paimentaisit sikoja, vaikka kuinka kilvoittelisit omalla voimallasi ryöttäin ja saastaisten ajatusten kanssa, et sinä sen sodan kautta kuitenkaan saa omantunnon rauhaa. Sinun täytyy kumminkin kuolla nälkään kaukana Isän maasta, kaukana Isän huoneesta. Sinun täytyy, oi onneton tuhlaajapoika, sinun täytyy nälkään kuolla omanvanhurskauden palveluksessa. Tämä porvari on niin ahne, ettei se anna rapaakaan syödä. Hän pelkää, että siat kupsottelevat, jos sinä söisit heidän kanssaan.

Ajattele nyt, onneton raukka, kuinka monella palvelijalla Isän huoneessa on parempi tilaisuus kuin sinulla. Ajattele, sinä tuhlaajapoika, jos sinä nousisit ylös siitä viheliäisyydestä, siitä epäilyksestä ja siitä epäuskosta, jossa sinä olet maannut. Jos sinä menisit Isän tykö ja sanoisit: "Minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen tästedes sinun lapseksesi kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi." Kukatiesi Isä armah-taisi sinua ja antaisi anteeksi sinun vää-

ryytesi. Sela.

Minä olen kuullut, että Isä kaipaa poikaansa, josta hän ei ole kuullut sanomia moneen vuoteen. Isän sydän on murheellinen. Isän sydän kaipaa sinua onneton raukka, joka olet nälkään kuolemassa vieraassa maassa mustan perkeleen palveluksessa, kaukana Isän maasta, kaukana Isän huoneesta. Nouse, nouse tuhlaajapoika, ja mene Isän tykö. Kukatiesi Hän ottaa sinun ilolla vastaan ja antaa sinulle uudet vaatteet, panee sormuksen käteen ja tekee häitä sinun tähtesi. Ja kaikki palvelijat rupeavat iloitsemaan ja riemuitsemaan sinun tähtesi. O, joska sinä tietäisit, kuinka Isä odottaa sinua, kuinka Hänen sydämensä palaa rakkaudesta. Niin kuin Hän on maalannut vanhemman sydämen tällä kauniilla vertauksella sinun silmäisi eteen, niin semmoinen on myös vanhimman sydän, täynnä armoa ja rakkautta.

Kuulkaa nyt kaikki tuhlaajapojan kaltaiset, murheelliset, katuvaiset, epäileväiset, omanvanhurskauden alle painetut ja epäuskon vangit! Älkää enää paimentako sikoja vieraalla maalla. Te kuolette nälkään sen mustan perkeleen, omanvanhurskauden palveluksessa. Te kuolette nälkään kaukana Isän huoneesta, kaukana Isän maasta. Te kuolette nälkään ilman Isän siunauksetta. Nouskaat ylös ja menkää taivaallisen Vanhimman tykö niin huonona ja viheliäisenä kuin te olette, alastomana, mailmalta ylönkatsottuna, traasuperkeleenä. Isä on teitä odottamassa, vanhemman sydän kaipaa teitä. Hän on suuressa murheessa teidän tähtenne. Jos te tulette Isän tykö semmoisena kuin te olette,

niin Hän ottaa teitä ilolla vastaan ja antaa teille parhaat vaatteet ja antaa sormuksen käteen, laittaa häät valmiiksi ja te saatte kuolla vanhemman helmassa. O, kuinka hauska olisi kuolla Vanhimmän helmassa! Tulkaat kaikki tuhlaajapojan kaltaiset ja tunnustakaat: "Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen tästedes sinun lapseksesi kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi." Kuule, Isä taivaan, tuhlaajapojan nöyryyden rukous! Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luuk. 14: 16-24

Koska ne kutsutut vieraat eivät ole tahtoneet tulla taivaallisiin häihin, nimittäin sen kaltaiset vieraat, jotka eivät mailmanrakkauden tähden jouda tulla, niin pitää meidän nyt Jumalan armon kautta katselemaan niitä vieraita, jotka tulevat, nimittäin vaivaiset, raajarikot, ontuvaiset ja sokeat.

Ensiksi: Kutka ovat ne vaivaiset?

Toiseksi: Kutka ovat ne raajarikot?

Kolmanneksi: Kutka ovat ontuvat?

Neljänneksi: Kutka ovat ne sokeat vieraat?

Herra, se suuri ehtoollisen pitäjä, lainatkoon meille kaikille armonsa, että he tulisivat häihin, kun kuninkaan palvelijat tulevat heitä kutsumaan, ja että häähuone täytettäisiin vieraista.

Ensiksi: Kutkas ovat ne vaivaiset vieraat? Minä luulen niitten olevan sen kaltaisia vaivaisia, jotka muutoin kutsutaan köyhiksi hengessä, ja joille nyt saarnataan evankeliumi. Ennen on aivan rikkaille saarnattu evankeliumi,

mutta nyt saarnataan köyhille evankeliumi, niin kuin Vapahtaja sanoi Johanneksen opetuslapsille: "Menkää ja sanokaat jälleen Johannekselle ne, mitä te nähneet ja kuulleet olette: ontuvat käyvät, sokeat näkevät, spitaaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös, ja köyhille saarnataan evankeliumi." Ennen on aivan rikkaille saarnattu evankeliumi, mutta nyt saarnataan köyhille evankeliumi, niille samoille köyhille, joista Jesus on sanonut vuorisaarnassaan: "Autuaat ovat hengessä köyhät, sillä sen kaltaisten on Jumalan valtakunta."

Ei se ole hengessä köyhä, jolla on usko, toivo, rakkaus, hyviä töitä ja kauniita rukouksia, niin kuin armonvarkaavat sanovat: "Meillä on usko, meillä on toivo, meillä on rakkaus, meillä on hyviä töitä." Mutta se on vasta köyhä, jolla ei ole uskoa eikä toivoa eikä rakkautta eikä kauniita rukouksia, mutta ainoastaan huokauksia ja syntiä. Semmoisille köyhille nyt saarnataan evankeliumi, ja ne tulevat ilman epäilemättä siihen suureen ehtoolliseen. He tulevat iloon, koska heille niin saarnataan evankeliumi, että elävä usko syttyy palamaan heidän sydämissään.

Ennen, sanotaan, koska viinaa oli joka talossa, silloin ei ollut köyhyyttä seurakunnassa; silloin oli varaa juoda ja koreita kantaa, oli varaa maailman turhuutta noudattaa. Silloin saarnattiin evankeliumi kaikille rikkaille, katumattomille, varkaille, huorille ja viinaporvareille. Kaikille luvattiin autuus taivaan valtakunnassa. Siihen aikaan oli myös kaikilla usko, toivo, rakkaus ja

kauniit rukoukset. Mutta nyt ei ole monella niin vahva usko muilla kuin armonvarkailta. Nyt ei ole kaikilla toivoakaan, ja rakkaus puuttuu peräti.

Minä arvelen, että ne ovat vasta hengessä köyhät ja vaivaiset, jotka ovat siihen tilaan joutuneet, etteivät jaksaa uskoa, eivät jaksaa toivoa, eivätkä tunne rakkautta. Semmoisille nyt saarnataan evankeliumi, ja ne kutsutaan häihin. Semmoisille on myös Jeesus saarnannut evankeliumia. Ei fariseuksille eikä myöskään juudalaisille, jotka sanoivat: "Meillä on isä, nimittäin Jumala." Eikä Hän ole Nikodemuksellekaan saarnannut evankeliumia, vaan aivan tuomiota. Mutta hengessä köyhille on Jeesus saarnannut evankeliumia, se on, senkaltaisille, jotka epäilevät autuudestaan.

Johannes oli lakisaarnoillansa saattanut monta epäilemään autuudestaan, mutta semmoinen lakisaarna olikin armonvarkaille juuri tarpeellinen, sillä he olisivat kaikki kuolleen uskon kanssa menneet helvettiin, jollei Johannes olisi saanut muutamia sieluja heräämään kovalla lailla ja tuomiolla. Mutta sitte, kun muutamat olivat tulleet hengessä köyhiksi tämän kovan tuomion kautta, silloin sanoi Jeesus Johanneksen opetuslapsille: "Köyhille saarnataan evankeliumi." Ja niin on myös meidän toivotuksemme ollut, että köyhille pitäisi saarnattaman evankeliumia, että he rupeaisivat uskomaan, ja elävällä uskolla pakenemaan Jeesuksen tykö. Silloin istutetaan vaivaiset hääpöytään, koska he elävän uskon kautta tulevat iloon ja juopuvat Pyhän Hengen viinasta.

Toiseksi on kirjoitettu meidän evankeliumissamme, että Kuninkaan palve-

lijat kutsuvat raajarikkoja häihin. Hengellisessä tarkoituksessa ovat raajarikot semmoiset ihmiset, jotka sydämen eli sielun puolesta ovat niin särkyneet, etteivät he jaksaa enää omalla voimallaan liikkua mihinkään elämän tiellä, joko he sitten olisivat langenneet temppelein harjalta ja niin taittaneet heitensä, tai jos vihollinen olisi heitä niin pieksänyt, että sydämen ja sielun luut olisivat kaikki rikki menneet. Vaikka muutamat raajarikot kantelevat kristittyin päälle ja sanovat, että se ja se kova kristitty tuli minua pieksämään ja pusertamaan niin kovin, että luutkin musertuivat. Mutta ei se ole juuri niin, vaan vihollinen se on, eli erinomattain omanvanhurskauden perkele se on, joka niin kovin pieksää muutamia, että kaikki jäsenet ja luut menevät rikki. Ja kuinkapa tuo vaivainen enää jaksaa vaelttaa elämän tietä koska hän ei jaksaa enää liikkua makauspaikaltaan. Ei semmoinen vaivainen jaksaa tulla siihen suureen ehtoolliseen, vaikka hän on kutsuttu. Minä luulen, että kantajat tarvitaan semmoisille vaivaisille, jotka eivät jaksaa itse tulla.

Emme tiedä, ketä se halvattu ihminen oli saanut kantamaan, mutta hänellä oli varmaankin muutamia tuttuja, jotka näkivät, että tuo ei kostu koskaan Jeesuksen tykö ilman kantamatta. He armahtivat häntä ja rupesivat häntä kantamaan. Ja niin pian kuin hän kannettuna kostui Jeesuksen tykö, sai hän kuulla nämät armon sanat: "Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi." Vissimmästi tarvitsevat kaikki raajarikot kantajan, joka heitä viepi häähuoneeseen ja Jeesuksen tykö. Sillä muutoin ne vaivaiset, joitten luut omanvanhurskauden perkele

on rikki musertanut ja raajarikoksi tehnyt, eivät kostu häähuoneeseen, vaan kuolevat juuri vuoteeseen. Minä luulen ja uskon myös, että kaikki kristityt, jotka ovat itse tunteneet, kuinka onneton se sielu on, joka makaa raajarikkona, eikä pääse mihinkään kulkemaan, armahtavat raajarikkoa ja rupeavat niitäkin kantamaan, ehkä kuinka suuri vaiva siinä olisi. Raskas on semmoinen ihminen kantaa, joka makaa raajarikkona, jonka luut omanvanhurskauden perkele on rikki musertanut ja raajarikoksi pieksänyt. Mutta ei auta häntä jättää siihen paikkaan kuolemaan, vaan pitää kannettaman.

Kantajat! Raajarikko rukoilee teitä ja sanoo: "Rakkaat ystävät, kantakaat minua, kantakaat minua häähuoneeseen ja Jeesuksen tykö, että minäkin saisin maata niin kuin Lazarus rikkaan miehen oven edessä ja kerjätä niitä muruja, jotka putoovat rikkaan miehen pöydältä.

Kolmanneksi: Yksi osa niistä vieraista, jotka kutsuttiin siihen suureen ehtoolliseen, on ontuvia, se on semmoinen joukko, joka ei ole juuri peräti vaimainen ja raajarikko, mutta ontuu kuitenkin molemmin puolin, niin kuin Israelin lapset, joille profeetta Elias sanoi: "Kuinka kauvan te tahdotte ontua molemmin puolin? Jos Baal on Jumala, niin palvelkaa häntä, mutta jos Herra on Jumala, niin palvelkaa Häntä."

Ontuva kristillisyyks on kyllä huono kristillisyyks, vaikka se on vähän parempi kuin tina kristillisyyks, joka sulaa varsin koettelemuksen valkeassa. Ontuva kristillisyyks on kyllä kutsuttu häihin, mutta ei hän voi kostua sinne. Ensisiksi hän tarvitseisi kohta puujalan,

jonka päälle hän nojaisi itsensä, ettei hän sujuisi sinne ja tänne. Toiseksi hän tarvitseisi kaksi sauvaa, joittenka päälle hän nojaisi itsensä, koska hän toista jalkaa siirtää. Koska hän ontuu molemmin puolin, toisinaan kallistuu hän oikealle puolelle ja toisinaan vasemmalle, toisinaan on kristitty ja toisinaan surutoin, toisinaan kristittyin puolella ja toisinaan vastaan.

Millä tavalla semmoisen pitää kostuman siihen suureen ehtoolliseen oikealla ajalla, koska se, joka on raajarikko, löytää aina armon ihmisten tykönä ja saapi jonkun kantajan, mutta tuota ontuvata miestä ei viitsi kukaan kantaa? Sillä osittain on ontuvalla niin suuri voima itsestään ja niin suuri kunnia, että hän sanoo kantajalle: "Kyllä minä luulen pääseväni ilman kantajattakin." Osittain on hänellä niin hidas kulku, ettei hän taida kostua häähuoneeseen ennen kuin aurinko laskee. Kaikki muut menevät sivuitse häntä, vielä sekin, joka on raajarikko, menee ohitse tuota ontuvaa miestä, koska kantajat kantavat raajarikkoa. Mutta tuota ontuvaa miestä, kukas häntä viitsii kantaa?

Emme me saata sanoa, että häntä ei ole kutsuttu häihin, mutta sen me sanomme, kuinkas hänen pitää perille kostuman, koska hän ontuu molemmin puolin. Toisinaan hän on kristitty ja toisinaan pakana. Jos me kysyisimme ontuvalta, kuinka sinä olet ontuvaksi tullut, niin hän sanoo välistä, että vanhempain syy se on, välistä, että hän on langennut itsensä, ja välistä ei hän tiedä itsekkään, kuinka hän on ontuvaksi tullut.

Mitä sinä nyt ajattelet, sinä kahden puolin ontuva ihminen? Luuletko sinä

kostuvasi siihen suureen ehtoolliseen? Luuletko sinä saavasi maistaa niitä herkkuja, jotka siellä annetaan vaivaisille ja raajarikoille? Minä ajattelen, että jos et mene varsin sen suuren parantajan tykö, joka on sanonut Johanneksen opetuslapsille, että ontuvat käyvät, niin sinä et kostu kyllä oikealla ajalla hääsaliin, vaan jäät ulkoiselle puolelle seisomaan. Mutta jos sinä ensin menisit sen suuren parantajan tykö rukoillen, että Hän parantaisi sinun jalkasi, niin se olisi mahdollista, että sinäkin kostuisit siihen suureen ehtoolliseen ennen kuin häähuoneen ovi kiinni suljetaan.

Neljänneksi: On myös sokeat kutsuttu häihin eli tähän suureen ehtoolliseen. Ja ne tulevat ilman epäilemättä niin pian kuin heidän silmänsä avataan. Sokeat ovat sen kaltaiset ihmiset, joille sokeus on tullut suureksi vaivaksi, ja niillä on suuri halu tulla valkeuteen. Mutta he tarvitsevat ensin taluttajan, joka taluttaa heitä suuren silmätohtorin tykö.

Muutammat ovat sokeaksi tulleet niin kuin Tobias, jonka silmiin pääskysket ovat paskantaneet. Niitä, jotka ovat sokeana syntyneet, ei saata yksikään ihminen auttaa. Jokohan sitte sen sokean vanhemmat ovat syntiä tehneet eli hän itse, niin kuin opetuslapset arvelivat, vai ovatko molemmat syntiä tehneet, emme tiedä. Mutta sen me tiedämme vakaisesti, ettei yksikään ihminen saata semmoisen sokeutta parantaa muu kuin se Herra, joka on silmät ja korvat tehnyt. Jos nyt sokea raukka saisi jonkun taluttajan, joka taluttaisi häntä Jeesuksen tykö, että jos itse Herra Jeesus tulisi ja näkisi tämän, niin Hän vissimmästi armahtaisi hänen päällensä, niin kuin te näette ja

tiedätte, te Jeesuksen opetuslapset, että Herra on tämän sokean raukan nähnyt ja on saattanut hänen näkeväksi, jota nyt kaikki ihmettelevät.

Mutta fariseukset pahenevat siitä, vieläpä suuttuvatkin, ei ainoastaan sille suurelle silmätohtorille, joka on sokean raukan silmät avannut, vaan myös sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt ja tuli nyt opettamaan fariseuksia, jotka luulivat näkevänsä ja kysyivät Jeesukselta: "Olemmeko mekin sokeat?" Nämä fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat suuttuivat sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt. Sillä vaikka Jeesus on hänelle tuntematon, niin kumminkin niin kauvan kuin hän saapi nähdä avoimilla silmillä, on hänellä semmoinen tunto, että hän todistaa sen tuntemattoman, sokean silmäin avaajan olevan Jumalasta, vaikka fariseukset sanovat Hänen olevan syntisen.

Semmoinen ihminen, joka on sokeana syntynyt ja on Jeesuksen voiman kautta saanut silmänsä auki, alkaisi vissimmästi seuraamaan Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan niin pian kuin hän tulee tuntemaan, mikä mies Jeesus on. Hän rupeaa uskomaan Jumalan Pojan päälle, ja tulee vissimmästi siihen suureen ehtoolliseen, johon myös kaikki sokeat ovat kutsutut, niin myös se sokea raukka, joka istuu tien vieressä ja huutaa: "Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni!" Hänelle on sokeus tullut suureksi vaivaksi. Hän on kuullut puhuttavan Jeesuksen suuresta voimasta auttamaan vaivaisia, ja sen tähden hän huutaa kaikesta voimastaan. Vaikka se surutoin kansa toruu häntä vaikenemaan, yhtä hyvin huutaa hän niin pal-

jon kuin suusta mahtuu: "Jeesus, Daavidin poika, armahda minun päälleni, että minä saisin näköni!" Viimein täytyy Jeesuksen seisahtua ja avata sokean raukan silmät.

Tämä ihminen myös seuraa Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan ja tulee siihen suureen ehtoolliseen. Mutta Tobias, jonka silmiin pääskyiset ovat paskantaneet, joka valittaa, että hänellä on ikävä ja sanoo Jumalan enkelille: "Mikä ilo minulla oleman pitää, jonka pitää pimeydessä istuman, eikä Jumalan valkeutta näkemän?" Eiköhän Herra armahda häntä ja lähetä enkelinsä auttamaan häntä hänen sokeudesta? Moni on tosin tullut sokeaksi siitä syystä, että pääskyiset ovat paskantaneet heidän silmiinsä, vaan ei se ole pääskyisen syy, vaan se on heidän oma syynsä, jotka panevat maata juuri pääskyisen pesän alle. Kuka käskee heidän nukkua juuri pääskyisen pesän alla?

Ei pääskyiset paskanna valvovaisten ihmisten silmiin, mutta nukkuvaisten ihmisten silmiin ne kyllä paskantavat, ja siitä on moni tullut sokeaksi. Ei semmoisen ihmisen silmät aukene ennen kuin sappi pannaan silmiin, joka hyvin karvastelee. Ja sitten sokean silmät aukenevat, silloin hänki pääsee kiittämään Jumalaa, ja tulee ilman epäilemättä siihen suureen ehtoolliseen, joka nyt on valmistettu vaivaisille, raajarikoille, ontuville ja sokeille, niin kuin Jeesus sanoi Johanneksen opetuslapsille: "Sokeat näkevät, ontuvat käyvät, spitaaliset puhdistetaan, kuolleita herätetään ylös ja köyhille saarnataan evankeliumi."

Nyt ovat kaikki tosin kutsutut siihen suureen ehtoolliseen ja meidän toivomme on, että he tulevat, vaikka he hitaas-

ti kulkevat. Ja saapi kyllä ehtoollisen suuri laittaja odottaa muutamia monta hetkeä ennen kuin he tulevat. Huono on kyllä tämmöinen hääväki maailman silmissä. Perheen isäntä on koonnut huonointa ihmishorttia, mitä maan päällä löytyy, aivan ylönkatsotuita ihmisiä, joita ei kunniallinen talonpoika kutsuisi olenkaan häihin.

Mutta miksis ovat ne kunnialliset talonpojat ja maailman herrat sanoneet esteensä? Minkäs tähden eivät ne kunnialliset vieraat tulleet siihen suureen ehtoolliseen? Eikö siinä ole ylönkatse Isäntää kohtaan, joka ehtoollisen pidon on laittanut? Ei perheen isäntä saata herkkujaan viskata keitureille ja sioille; jonkun ilmankin täytyy tulla nautitsemaan niitä herkkuja, joita perheen isäntä on laittanut. Koska ne suuret ja kunnialliset vieraat eivät ole tahtoneet tulla taivaallisiin häihin, niin saavat nyt huonoimmat nautita.

Niin tulkaat nyt, te vaivaiset, joilla ei ole mitään muuta suuhun panemista kuin mitä te kerjäämisellä saatte! Tulkaat siihen suureen ehtoolliseen ja nautitkaa kiitollisuudella, mitä perheen isäntä palvelijainsa kautta teille jakaa! Ne panevat kullekin osan sen jälkeen kuin kullakin on tarvetta ja hätää. Tulkaa tekin, raajarikot, jotka olette kuka tiesi kuinka kauvan aikaa maanneet tautivuoteessa, ja ette ole moneen aikaan maistaneet Jumalan viljaa. Tulkaat, te ontuvat, joitten kulkeminen on hidas niin kauvan kuin te onnutte mollemmin puolin.

Rukattakaat, kiiruhtakaat ja vaelta-kaat joutuisasti ennen kuin ovet kiinni pannaan. Ja te sokeat, jotka tarvitsette

ensinnä taluttajan, että te pääsisitte sen suuren silmätohtorin tykö, joka aukaisee sokean. raukan silmät, että te näkisitte, mistä tie menee taivaaseen. Tulkaa sille suurelle ehtoolliselle! Kuka tiesi kuinka kauvan tämä ehtoollisen hetki on olemassa? Kuka tiesi, kuinka kauvan häähuoneen ovi on niin pantu, että se aukenee kolkuttavaisille? Kukas tiesi pian tulee ilta, pian pannaan ovet kiinni, ettei pääse yksikään enää sisälle. Eivät pääse hiljaiseen tulevaiset maistamaan niitä herkkuja, joita perheen isäntä on laittanut. Silloin saavat nekin, jotka kutsutut ovat seisoa ulkoisella puolella, ja saavat kyllä kuulla, mikä ilo häähuoneessa on. Eivät pääse hiljaiseen tulevaiset maistamaan eli ottamaan osaa heidän ilostaan.

Eivät pääse ne, jotka ulkoisella puolella ovat, kurkistelemaan ja katsomaan, kuinka kaunis Vapahtajan köyhä morsian on, kuinka hän on kullalla kaunistettu, kuinka hän on kruunattu, kuinka hän on kaunis ja kiiltävä, kuinka hän istuu ylkämiehen sylissä ja on ihana ja paistaa niin kuin aurinko. Hänen päässään on kruunu, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä ja yksi kaunis ristikähti rinnassa, joka on puhtaasta kullasta tehty, josta Johanneksen Ilmestyskirjassa puhutaan. Hänellä on kointähti, ja kultasormus kädessä, nimittäin kihlasormus, joka on sen veripunaisen Kuninkaan rakkauden merkki, jonka Hän on antanut köyhälle morsiamelle, koska Hän meni sotimaan maailman ruhtinaan kanssa, koska Hän meni ostamaan ja lunastamaan köyhän morsiamensa vankeudesta. Silloin jo antoi Hän morsiamelle rakkauden merkin.

Ilmankin sinä Vapahtajan morsian muistat, että sinä olet kihlattu yhdelle miehelle, joka on omalla verellään sinun ostanut ja vankeudesta lunastanut. Muista myös, että sinä olet kutsuttu nyt siihen suureen ehtoolliseen, jossa sokeat näkevät, ontuvat käyvät, raajarikot hypäävät, kuurot kuulevat ja mykät puhuvat. Muista, että tässä suuressa ehtoollisessa ruokitaan vieraita herkuilla. He saavat siellä voita ja hunajaa, viinaa ja rieskaa ilman rahatta ja ilman hinnatta.

Mutta ne vaivaiset, jotka eivät tule siihen suureen ehtoolliseen, saavat seisoa ulkoisella puolella. Ja vaikka he silloin kolkuttavat, niin ei yksikään avaja. Vaikka he silloin huutavat, niin ei yksikään vastaa. Ja vaikka he itkevät, ei yksikään lohduta. Sillä myöhään tulevaisilta ovat ovet suljetut ijankaikkisesti, eikä ole yhtään, joka enää saattaa avata, koska ette ole silloin kolkuttaneet, koska ovet vielä olisivat avatut. Mutta silloin se on hiljaista, ja hiljaista ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. SKHS:n Aunon kokoelma.

Uusi Postilla N:o 45 (1897)

Herra sanoo profeetan Hesekielin suun kautta, että lampaat ovat eksyneet siihen aikaan, koska sumu ja pimiä oli.

Mutta Herra on itse aikonut niitä kadonneita lampaita hakea, ja on aikonut itse paimentaa lampaitans ja viedä heitä parhaalle laitumelle, ja sitoa haavoitetuita ja korjata raadollisia. Muutamat raukat pelkäävät paimenta ja luulevat, että paimen ottaa heitä kiinni ja tappaa heitä. Sillä koska lampaat saavat olla enemmän aikaa mettässä ilman paimenta, vieraantuvat he ja tulevat araksi. Jos nyt paimen semmoisia kutsuu, niin seisovat he taampana ja katsovat isoilla silmillä paimenen päälle niin kuin pelkäisit he, että paimen heitä hävittää. Ei kuitenkaan ole se mieli paimenella, että hän tahtoo omia lampaitans hävittää, vaan se tarkoitus on paimenella, että hän sais heitä koota ja viedä lammashuoneeseen.

Herra sanoo sen saman profeetan Hesekielin suun kautta, että Hän tahtoo niitä lihavia lampaita hävittää. Mutta kutkas nyt ovat ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää? Hän sanoo, että lihavat lampaat polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä. Lihavat ei kysy sen perään, mitä laihat lampaat saavat. Nyt luulevat suruttomat, että kristityt on lihavat lampaat ja suruttomat ovat muka laihat lampaat.

Suruttomat sanovat, että kristityt ovat ylpiät, koska he pitävät itsensä parempana muita ja tuomitsevat suruttomat. Suruttomat sanovat, että kristityt katsovat ylön suruttomia ja kerskaavat itsestänsä ja valehtelevat surut-

tomain päälle ja haukkuvat viattomia ja saattavat riitaa matkaan. Ja sen tähden päättävät suruttomat, että kristityt ovat ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää.

Mutta ei ole vielä Herra missään paikassa nimittänyt suruttomia lampaiksi, vaan aivan keituriksi Hän nimittää suruttomia. Ja keiturit myös puskevat lampaita. Sillä me kuulemme siinä samassa paikassa, nimittäin profeetan Hesekielin 34:17 "Minä tahdon tuomita oinasten ja kauristen välillä." Ja tuomiopäivänä paisee hän vuohtia vasemmalle puolelle. Ei tarvitse siis suruttomat ajatella, että he ovat lampaat. Ei ne ole koskaan lampaan nimellä nimitetyt Raamatussa, vaan aivan keiturin nimellä he kulkevat.

Ja kukas se on, jolla on suuri halu puskemaan? Minä olen nähnyt, että kauris, se on yksi keiturin pukki, alkaa aina puskemaan lampaita. Keiturin pukki miehustelee kahden jalan päällä, koska hän nousee puskemaan, ja silloin lammas peräännyy. Mutta sillä aikaa kuin kauris seisoo kahden jalan päällä, tulee oinas ja puskee kaurista rintaan. Siitä puskemisesta tulevat pukin rinnat kipiäksi.

On sen tähden muutampia aikaisia keiturin pukkeja, joiden rinnat ei ole koskaan kipiäksi tulleet sen tähden, että he on varustetut mustan raution rintarautoilla. Ja on niitä semmoisiakin, joiden rinnat ovat kerran kipiäksi tulleet, ja puoskarit ovat jälkeen puoskineet.

Mistäs nyt suruttomat saavat puolta Raamatusta? Saavatkos suruttomat siitä sanasta lohdutuksen, että Herra on aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä? On hän kyllä aikonut tuomita oinas-

ten ja kauristen välillä, koska se suuri Israelin Paimen eroittaa lampaat vuohista. Ja silloin saavat myös suruttomat nähdä, kutka net ovat, joita paimen panna vasemmalle puolelle.

Mutta Herra on myös aikonut tuomita lampaan ja lampaan välillä, jos ne alkavat puskemaan. Herra sanoo niille lihaville lampaille: "Te poljette jalvoillanne, ja puskette heikkoja sarvillanne siihen asti, kuin te heidän hajotatte ulos." Sen tähden sanoo Herra heille: "Minä tahdon tuomita lihavain ja laihain lammasten välillä." Kutkas siis ovat nämät lihavat lampaat, joita ei sovi panna ulos lammashuoneesta, eikä taas sovi laihain kanssa? Heidän tuntomerkkinsä on se, että he polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä.

Minä ajattelen niitä olevan semmoisia kristityitä, joita ei sovi suoraa päätä lykätä eikä taas sovi suoraa päätä ottaa kristityksi, se on semmoiset, joista kristityt epäilevät, koska niillä on vika tunnossa. Jumalan sanaa he viljelevät ja kristityn uskoa he kantavat, mutta ei sovi kuitenkaan muiden kristittyin kanssa.

Mutta Herra on kuitenkin aikonut niitä lihavia lampaita hävittää, vaikka ruotsalaisessa Raamatussa seisoo, että Hän aikoo niitä korjata. Mutta niille sanoo Herra, jotka polkevat laidunta: "Eikö teille siinä kyllä ole, että teillä niin hyvä laidun on ja niin jalot lähteet juoda?" Mutta koska lampaat tulevat lihavaksi, ei kelpaa heille enää laidun, vaan he hakevat aina parempaa, ja siinä he polkevat laidunta.

Mutta jättäkäämme nyt ne lihavat lampaat, jotka potkivat jalvoillansa,

koska he näkevät koiria, ja puskevat heikkoja, sillä Herra on aikonut niitä hävittää. Ja katselkaamme niitä, jotka eksyvät laumasta, eli niitä, jotka ei pysy laumassa. Niistä on Israelin paimenelle suuri vaiva, jotka ei pysy laumassa. Ja valitettavasti on monta semmoista näinä aikoina, jotka ei pysy laumassa. Ja minä tähden het ei pysy laumassa? Sen tähden ilmanki, että he luulevat parempaa ruokaa löytävänsä yksinäisyydessä ja erinänsä laumasta.

Vai olettekos te eksyväiset lampaat niin lamassa, ettette jaks seurata muita lampaita? Minä luulen, että laihat lampaat määkyvät niin pian kuin he jäävät laumasta, ja kaipaavat kumppania. Niille raadollisille lampaille tulee ikävä, koska he jäävät yksin. Mutta ei raadolliset tahdo mielellänsä jäädä toisista, jos he vaan jaksaisit seurata. Mutta ne ylisyrjäiset ja alasyrjäiset, net on pahimmat jäämään. Ja ei se ole muu kuin pahanilkinen luonto niissä.

Ja se on ihmeellinen, että semmoisia pitää löytymän, jotka vasiten jäävät laumasta, vaikka lammas on luonnostansa niin rakas kumppanille. Sillä keiturit ei ole koskaan niin koossa kuin lampaat. Emme ymmärrä muuta kuin että niillä lampailta on ylisyrjäisyyttä, jotka jäävät kumppanistansa. Ja semmoiset, jotka ei pysy laumassa, tulevat viimein pedoille ruuaksi.

Ja koska nyt lampaat ovat niin hajalansa, muutamat ylpeyden tähden ovat erkaantuneet, muutamat ovat niin raadolliset, ettei he jaks seurata kumppaniansa ja muutamat ovat ylisyrjäisyyden tähden eksyneet ja muutamat ruuan vaanuuden tähden jääneet, niin pitää

meidän rukoileman sitä suurta Israelin Paimenta, että Hän etsis niitä raukkoja, jos vielä mahdollinen olis, että ne löytyisit ennen kuin aurinko laskee. Monta raatoa on löydetty mettästä, joita hukka on tappanut. Muutamista ei ole jäänyt muuta kuin muutamat nahkakappaleet.

Kuule sinä Israelin Paimen, joka olet vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita etseissäs niitä kadonneita lampaita Sinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, etsein ja huutain joka paikassa! Kuuluko enää missään paikassa määkyminen, vai pitääkö sinun vaivasti hukkaan menemän? Niin paljon vaivaa kuin sinä olet nähnyt näitten raukkain tähden, koska lampaat olit hajotetut kaikilla Israelin vuorilla, koska sumuinen aika oli!

Mutta ei nyt pitäis oleman sumu ja pimiä, koska valkeus on tullut maailmaan, ja kuitenkin eksyvät raukat. Se näyttää niin kuin kaikki Paimenen vaiva menis hukkaan. Älä väsy vielä, rakas Israelin Paimen, älä väsy vielä etsimästä ja huutamasta, niin kauvan kuin yksi syrjä auringosta ylhäällä on. Kuule, Israelin Paimen, raadollisten lammasten surkia määkyminen. Isä meidän, jne.

Ylös luetun pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman kadonneita lampaitans. Emme tiedä, mistä Hänen pitää niitä löytämän, sillä ne saattavat olla synkiässä mettässä. Ne saattavat olla jossakussa kuoleman luolassa. Ne saattavat olla niin kaukana Paimenesta, ettei silmä näe eikä korva kuule heitä. Ja mistäs Hänen pitää semmoisia löytämän, jotka ei vastaa, koska Paimen huutaa?

Me olemme jo äsken puhuneet siitä, kuinka muutamat lampaat jäävät ja eksyvät korpeen. Ei ne ole niin laihat, ettei ne jaksa seurata, vaan he ovat syrjäläiset ja pakkaavat mettään, ja siellä he juoksevat sienen perässä. Jos ne olisit semmoiset lampaat, että ne kuulisit Paimenen ääntä; pysyisit laumassa, ei olisi Paimenella niin suuri vaiva heitä paimentaa ja koossa pitää. Mutta ne ovat syrjäläiset ja pahankuriset, ja sen tähden ne jäävät laumasta ja eksyvät korpeen.

Mistä pitää nyt Paimenen löytämän semmoisia, jotka pahankurisuuden tähden jäävät laumasta? Emme tiedä, mistä Hänen pitää niitä löytämän. Minä pelkään, että muutamat ovat jo kuolleet mettässä. Muutamat makaavat jo raatona ja muutamista ovat ainoastans nahkakappaleet löytyneet.

Mutta mitkäs ovat ne 99, joita Hän jättää korpeen? Me kuulemme Hänen omasta suustansa, että net on semmoiset, jotka ei parannusta tarvitse. Ja net kutsutaan vielä hurskaaksi. Ovatkos siis totisesti hurskaat, vai ovatkos he fariseukset, jotka pitävät itsensä hurskaana ja jotka ei luule parannusta tarvitsevansa?

Minä luulen, että jos net on fariseukset, niin ei saata Paimen niille mitään tehdä, sillä ne pysyvät heidän omassa vanhurskaudessaansa. Niillä on omavanhurskaus autuuden perustuksena. Ei ne tarvitse Paimenta, eikä semmoiset tottele Häntä, sillä niillä on autuuden järjestyks pääkallossa. Ei niillä ole hätä Vapahattajan perään, ja ne tulevat niin muodoin aikaan paimenetta. Paimen jättää heitä mailman korpeen, koska Hän ei saata heitä ruokkia eli paimentaa.

Ja mitäs semmoiset tekevät paimenen kanssa? Jos Paimen rupeis heitä kaitsemaan, ei Hän joutais mennä etsimään sitä, kuin kadonnut oli. Vapahtajan täytyy siis jättää fariseuksia ilman kaitsematta, sillä Hänen puheensa ei vaikuta heissä mitään. He ovat niin hurskaat, ettei he parannusta tarvitse. Ja myös opetuslapset jätit 99. Ei net tinganneet paljon ylimmäisten pappein, fariseusten ja kirjanoppineitten kanssa, sillä ne tiesit, ettei se maksa vaivaa niiden kanssa tingata.

Ja mitkäs net on, jotka katsovat ylön Jumalan sanaa ja sakramenttia? Jotka ei käy kirkossa eikä tule Herran Ehtoolliselle. Eikö net ole niitä 99 hurskasta, jotka ei parannusta tarvitse. Tarvitsevatkos semmoiset parannusta, jotka harvoin tulevat kirkkoon ja Jumalan palvelukseen, jotka ylönkatsovat armon välikappaleita? Niitä on vähimmässä laskussa 99 tässäkin seurakunnassa, jotka ovat alkaneet mettässä elämään ja armon välikappaleita ylönkatsomaan. Pääsevät kyllä sivuti kirkkoa viinaporvarin taloon.

Katso, net on hurskaat, jotka ei parannusta tarvitse. Ja korvessa net asuvat. Ne taitavat siis olla 99 hurskasta, jotka parannusta ei tarvitse. Jos Paimen niitä jättää, ei ne paimenta tarvitse. Ei ne eksy laumastansa. Ei ne laita laiduntansa niin kauvan kuin pirun paska on saapuvilla.

Mutta jos ne 99 ovat totisesti hurskaat, niin täytyy Paimenen välistä jättää niitäkin korpeen ja lähteä sen perään, joka kadonnut oli. Ei sovi Hänen olla niitten tykönä aina, jotka jo tallella ovat. Hänen täytyy välistä jättää niitä Juma-

lan haltuun, sillä Paimenella on suurempi muret niistä, jotka ovat kadonneet kuin niistä, jotka ovat kotona. Semmoinen on Paimenen luonto, että Hän kaipaavat niitä, jotka kadonneet ovat, ja niitten perään Hän lähtee. Mutta ei Hän niitäkään unhotta, jotka korvessa ovat.

Samaten vaimo, joka penningin kadottaa, sytyttää kynttilän ja etsii joka paikassa, siihen asti, että hän löytää. Ei hän silloin niistä rahoista huoli, jotka tallella ovat, vaan sitä hän hakee, joka kadonnut on. Niin muodoin jättää Paimen 99 korpeen ja lähtee hakemaan sitä, kuin kadonnut on. Koska Hän sanoo: "Kuka teistä on se ihminen, jolla on sata lammasta", niin olis mahdollinen ajatella, että net on lampaat, joita Hän niin jättää. Jos net on lampaat, niin täytyy heidän olla tytyväiset sillä aikaa kuin Hän on hakemassa kadonnutta.

Mutta mistä pitää Hänen nyt löytämän sitä kuin kadonnut oli? Me tiedämme, että yksi kadonnut lammas, joka on yksin mettässä, on ensiksi niin arka, ettei voi Paimen saada sen kiinni millään tavalla. Jos Paimen tulee näkyville, niin eksynyt lammas pakenee, eikä semmoinen lammas tule Paimenen tykö kutsumisella. Toiseksi, jos kadonnut lammas kohtaa keituria mettässä, niin se on vaara, että hän menee niitten seuraan. On se myös sangen vaarallinen, jos kadonnut lammas ei tule pian takaisin, koska Paimen häntä huutaa, että hän joutuu kaikille pedoille ruuaksi.

Voi sinua, eksynyt lammas! Minkä tähden sinun piti erkaantumisen muista lampaista ja jäämän yksin mettään, kussa on niin paljon petoja, jotka sinua kiskovat ja raatavat? Eikös mahtanut olla

sinulla hauskeempi, jos sinä olisit pysynyt laumassa muitten lammasten kanssa? Nyt sinä olet saattanut Paimenelle niin suuren vaivan. Nyt Hän vaeltaa ja on murheellinen, koska Hän ei tiedä, mistä Hänen pitää sinua löytämän.

Hän astuu välistä ylös Sinain vuorelle niin kuin Moses ja huutaa. Mutta siinä ei kuulu eikä näy mitään. Välistä Hän astuu alas nöyryyden laaksoon ja kuuntelee, jos joku lampaan ääni kuuluu siellä. Mutta hukkaan Hän etsii kadonnutta lammasta nöyryyden laaksoissa, koska Sinain vuorella ei kuulu mitään. Ei taida eksynyt lammas olla Punaisen meren rannalla eikä Jordanin virran tykönä, koska hän ei näy Kedarin majoissa.

Voi sinuas, sinä eksynyt lammas, minkä kaltaisen vaivan sinun piti tekemän Paimenelle, joka nyt vaeltaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita sinun tähtes! Ja kuka tiesi, mistä Hän sinun viimein löytää. Sinä taidat olla niin synkiässä metässä eli jossakussa Kalevan luolassa, ettei Paimen löydä sinua enää. Jos sinä vastaisitkaan, koska Hän sinua huutaa, niin se olis mahdollinen, että Hän tulis sinun tykö ja ottais sinun kiinni ja panis olallensa ja kantais sinun laumansa tykö.

Mutta nyt olet sinä niin arka, ettei Paimen saavuta sinua. Sinä olet vieraantunut Hänestä ja nyt sinä pelkää, että Paimen sinua tappaa, jos Hän saapi sinua kiinni. Et sinä pelkää hukkia, jotka metässä juoksevat. Mutta Paimenta sinä pelkää, joka sinua saattaa varjella hukan hampaista, jos sinä tulisit Hänen tykönsä, eli vastaisit määkymisellä, että Hän sais kuulla, missä sinä olet.

Valitettavasti on monta lammasta eksynyt tänä vuonna, ja muutamat ovat jo kaikille pedoille ruuaksi tulleet. Hengellinen susi on kiskonut ja raatanut niitä kadonneita lampaita, joita Paimen ei ole löytänyt. Muutamista on tyhjä nahkakappaleet löytyneet. He makaavat nyt raatona siellä ja täällä Sinain vuorella ja Punaisen meren rannalla turhuuden korvessa, kussa Davidi paimenteli lampaitansa. Jos taivaan enkeleille tulee ilo yhdestä syntisestä, joka itsensä kääntää ja parantaa, kyllä nyt riettaan enkelit myös iloitsevat kristityn lankeemisesta, niin kuin he ovat jo monesta saaneet ilon siinä toivossa, että kaikki tulevat semmoisiksi.

Älkää sen tähden ylönsä varhain iloitko, te riettaan enkelit. Kukas tiesi, jos teille itselle tulis suurempi vaiva helvetissä niitten sieluin tähden, joita te olette saattaneet onnettomuuteen.

Ei kaikki kadonneet lampaat tule Paimenen tykö, vaikka Hän niitä hakee. Muutamat ei tule ollenkaan sen suuren Paimenen tykö, ja muutamat juoksevat ensinnä niin kuin villilampaat metään, ja taas pysäytyvät vähän aikaa kuuntelemaan, ja katsovat isoilla silmillä Paimenen päälle, ja taas lähtevät juoksemaan niin kuin vihollinen olis ajamassa heitä takaa. Ja niin saapi Paimen juosta heidän perässänsä siihen asti, että Hän väsy heitä hakemasta, ja silloin saavat sekä kadonneet että eksyneet lampaat olla yötä metässä. Ja siellä tulee susi heitä kiskomaan ja raatamaan.

Voi teitä, te onnettomat lampaat, jotka niin oletta kadonneet pois! Kuinka suuren vaivan te teette Paimenelle ja kuinka monta raskasta ja vaivalloista

askelta Hän on saanut astua teidän tähtenne! Ja kuitenkin täytyy Hänen usein valittaa, ettei Hän ole löytänyt yhtään. Murheella ja raskaalla mielellä täytyy Hänen pyörtää takaisin tyhjänä ja valittaa taivaan enkeleille. Lampaat ovat hajotetut kaikilla Israelin vuorilla ja kukkuloilla. He ovat eksyneet pois laumastansa ja kaikille pedoille ruuaksi tulleet.

Voi teitä, eksyneet lampaat! Kuinka suuren vaivan te teitte Israelin Paimenelle, joka etsii teitä ja huutaa Sinain vuorella ja Saaronin laaksossa ja Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta ei kuulu kadonneista lampaista ääni missään. Ei vuotu¹ jälkikään, missä he ovat käyneet. Ilmanki susi on niitä raatanut ja raiskannut.

Mutta Paimenella on vielä muutamia lampaita ja Jesuksen karitsoita koossa. Ja Golgatan mäellä, kussa Paimen on antanut henkensä lammasten edestä siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa sen hirmuisen suden kanssa, siellä ovat ne harvat lampaat makaa-massa, joita Hän on omalla verellensä ostanut. Mutta Sionin vuorella hyppäävät Jesuksen karitsat niin kuin peurat. Ja Pietarille Hän on sanonut: "Ruoki minun lampaitani." Hänen täytyy nyt paimentaa Jesuksen lampaita niin kauan kuin ne ovat täällä murheen laaksossa, siihen asti, että he pääsevät siirtymään Kedarin majoihin, kussa se suuri Israelin Paimen rupeaa itse ruokkimaan lampaitans. Hän viepi heitä parhaalle laitumelle ja elävän veden tykö ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, kussa heidän villansa tulevat lumivalkiaksi. Siellä se suuri Israelin Pai-

men kutsuu heitä suloisella äänelläns ja he seuraavat Jumalan karitsata, kunkunka Hän ikänä menee Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelma C 173 n:o 1

¹ jälki vuottuu = jälki on näkyväinen (Lönnrotin Sana-kirja)

Ja koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Joh. 16: 8.

Vapahtaja osoittaa tässä paikassa, mikä on Pyhän Hengen virka, nimittäin: Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta Pyhä Henki toimittaa virkan sa sanan kautta ja kristittyjen suun kautta. Mutta koska maailman suruttomat ihmiset lukevat Jumalan sanaa, kussa Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, niin he menevät sivuitse niitä paikkoja, kussa Jumalan ankara vanhurskaus pannaan heidän silmiensä eteen. Eivät he omista itsellensä Pyhän Hengen kovia nuhtelemisia, mutta armoa he kyllä omistavat itsellensä.

Vaikka Jumalan sana osoittaa joka paikassa, ettei armo kuulu suruttomille, mutta ainoastansa katuvaisille. Yhtä hyvin omistavat suruttomat itsellensä armoa, mutta Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion katsovat he ylen, niin kuin se paikka ei kuuluisi heille ollenkaan. He lykkäävät Jumalan vihan päältänsä siinä väärässä luulossa, ettei tuomio kuulu heille, vaan senaikaisille ihmisille tämä kova tuomio julistettiin. Niin luulevat tämänaikaiset juutalaiset, että ne kovat paikat, jotka Raamatussa seisovat, kuuluvat sen aikaisille juutalaisille, mutta eivät tämänaikaisille ihmisille. Tämänaikaiset ihmiset ovat ilmanakin niin siveästi eläneet, etteivät he ole yhtään tuomiota ansainneet. Jumala olisi kokonansa väärässä jos hän tuomitsisi viattomia ihmisiä, jotka kuitenkin harjoittavat jumalisuutta. Käyvät kirkos-

sa ja Herran ehtoollisella ja auttavat vaivaisia. Eivät he muista juopumustansa, huoruuttansa, kirouksiansa ja jumalaton ta elämäänsä, vaan he muistavat ainoastaan hyviä töitensä, siveyttensä ja jumalisuuttansa. Sen tähden suuttuvat tämänaikaiset juutalaiset kovin, jos heille julistetaan tuomio. Mutta jos heille luvataan armo, siihen he mielistyvät. Mutta heränneet sielut, eli katuvaiset syntiset eivät saata niin keveämielisesti omistaa itsellensä Jumalan armoa. Ja koska suruttomilla on niin vahva kuollut usko, kuin Pietarilla ennen kuin hän teki sen suuren lankeemuksen, on heränneitten usko niin heikko, että he tuskin jaksavat uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Koska nyt Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja tämä nuhtelemisen tapahtuu kristittyjen suun kautta, nousevat vanhan Aatamin karvat pystyyn. Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa. Omavanhurskaus nousee päähän ja sanoo neuvonantajalle:” Kukas sinun pani tuomariksi meidän päällemme?” Suruttomat sanovat niin kuin Korah, Dathan ja Abiram sanoivat Moosekselle: “Miksi te korotatte teitänne Herran kansan päälle, sillä kansa on kaikki pyhä.” (4. Moos.16:3). Sillä suruttomalla Israelin kansalla oli se usko, että koko kansa oli pyhä. Heillä oli se usko, että kaikki siinä suuressa seurakunnassa olivat Jumalan lapset. Ja ne erinomattain, jotka pitivät itseänsä niin kuin päämiehenä, olivat niin kuin parhaat miehet seurakunnassa, ne riitelivät Mooseksen kanssa, joka Jumalan puolesta julisti heille lain. Ja vielä likimmäiset sukulaiset, niin kuin Mooseksen veli Aaron ja sisar Mirjam rupe-

sivat arvelemaan, ettei taida Mooses yksin tietää, mikä Jumalan tahto on. Koska he sanoivat:” Tyhjä Mooseksen kauttakos Jumala puhuu.” Se merkitsee niin paljon kuin: “Mooses se nyt yksin tietää, mistä tie menee taivaaseen.” Eli niin kuin tämänaikaiset suruttomat arvelevat, koska omavanhurskaus ja luonnollinen ylpeys nousee päähän: “Tyhjä heränneitten suun kauttakos Jumala puhuu, tyhjä nekös nyt tietävät, mistä tie menee taivaaseen?” Tämänaikaiset suruttomat arvelevat, että hekin tietävät niin hyvin kuin heränneet, mistä tie menee taivaaseen. Mutta minä pelkään, että suruttomat tietävät parhaiten, mistä tie menee helvettiin. Ja tämän tien he näyttävät jumalattomalla elämällä.

Koska nyt Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, ja tämä nuhteleva tapahtuu kristittyjen suun kautta, rupeaa rietas niin kovin potkimaan sydämen juuressa, että he purevat hampaitansa ja hakevat kiviä, joilla he aikovat kristityitä tappaa. Koska nimittäin suruttomilla on se usko, että he ovat Jumalan lapset, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, niin se on arvattava, että he katsovat kristittyjen päälle karsaasti, jotka heidän töitensä laittavat ja oikean parannuksen vaativat.

Vapahtaja sanoo: “Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, etteivät he usko hänen päällensä.” Mutta suruttomat luulevat, ettei Pyhä Henki saata nuhdella heitä epäuskon tähden, sillä heillä on niin vahva usko Vapahtajan päälle, ettei heränneillä ole likikään niin vahva usko kuin suruttomilla. Mutta suruttomain usko taitaa olla niin kuin Pie-

tarin usko ennen lankeemusta, että se puuttuu kokonaan kiusauksen aikana.

Suruttomat luulevat kyllä, että heillä on vahva usko Vapahtajan päälle ja niin paljon rakkautta, että he saattavat kuolla Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen aikana loppuu heidän uskonsa peräti. Ja koska nyt Pyhä Henki nuhtelee heitä tämän synnin tähden, etteivät he usko Vapahtajan päälle, nousee taas omanvanhurskauden musta veri päähän. He mustuvat muodolta niin kuin tataraiset ja sanovat heränneille niin kuin se väärä Israeliitta sanoi Moosekselle: “Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?” Eli niin kuin Mooseksen sisar Mirjam sanoi: “Tyhjä Mooseksen suun kauttakos Jumala puhuu? Eikö hän myös meidän kauttamme puhu?” Eli niin kuin Korah, Dathan ja Abiram, jotka siihen aikaan olivat parhaat miehet Israelin seurakunnassa, sanoivat Moosekselle: “Tahdotkos silmät puhkaista meiltä?” Eli niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: “Sinä olet samarialainen, ja sinulla on perkele.”

Vaikka nyt tämän aikaiset juutalaiset kuulevat, kuinka ennen on eletty maailmassa, ja kuinka suruttomat vanhassa Testamentissa ovat vihanneet ja vainonneet niitä, jotka Jumalan puolesta ovat Jumalan tuomion julistaneet suruttomille, eivätkä tämänaikaiset suruttomat ota itsellensä esimerkin siitä, kuinka niille kävi, jotka silloin vihasivat totuuden tunnustajia, vaan he luulevat, että se oli vain heille se, mutta ei meille, jotka olemme muka kristityt. Ja kaikki, jotka ovat kastetut, ovat ilmankin kristityt, vaikka he elävät niin kuin pakanat. Eivät nimittäin kastetut pakanat kärsi tuomiota kuulla,

sillä he ovat pyhät, siveät ja hurskaat. Ne siveät huorat ja rehelliset varkaat, ne pahimmin suuttuvat, koska Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, vanhurskauden ja tuomion tähden. Ne raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit, ne eivät kärsi ollenkaan tuomiota, sillä he ovat viattomat ja hurskaat, ja luulevat, että heitä viattomasti haukutaan.

Koska rietas on tehnyt huoruuden, juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi, silloin tulee totuuden julistaminen synniksi ja Pyhän Hengen vaikutukset tulevat taikaukseksi, ja soimaukset synnistä tulevat haukkumiseksi, ja oikeat kristityt tulevat vääräksi profeetaksi, ja katuvaiset syntiset tulevat hulluiksi. Mutta katumattomat huorat tulevat kauniiksi maailman edessä. Suruttomat viinaporvarit tulevat kunniallisiksi ja armahtavaisiksi, ulkokullatut ja suukristityt eli fariseukset tulevat jumaliksiksi. Viinakyneleet tulevat katumuksen kyyneliksi, ja huoran kyneleet tulevat rakkauksen kyyneliksi, ja käärmeen kyneleet tulevat viattomuuden kyyneliksi.

Koska silmäkääntäjä on kääntänyt maailmanlasten silmät nurin, silloin tulee huoruus rakkaudeksi, koreus tulee ruumiin suojaksi, juopumus tulee lääkitykseksi ja ruumiin virvoitukseksi, viinakauppa tulee armeliaisuudeksi köyhiä juomareita kohtaan. Kirous tulee kunniaksi ja totuuden vahvistamiseksi. Tappeleminen tulee opiksi ja oikeuden osoittamiseksi. Luonnollinen sokeus ja tyhmyys tulee hengelliseksi viisaudeksi. Mutta kristillisyyden tulee vääräksi opiksi ja taikaukseksi.

Mahdamme nyt katsella, mikä hengellinen sota on ollut maailman alusta Jumalan lasten ja maailmanlasten välil-

lä, ja siinä sodassa ovat aina maailmanlapset voittaneet ruumiin puolesta, sillä maailmanlapset sotivat nyrkillä ja sauvalla, miekoilla ja seipäillä, mutta kristityt ovat sotineet Jumalan sanan voimalla. Ja vaikka suruttomat ovat näin vihanneet ja vainonneet kristityitä, on suruttomilla aina ollut se tarkoitus, että he sotivat Jumalan puolesta, ja että heillä on oikea usko ja oikea rakkaus Jumalan tykö. Ja koska he ovat tappaneet Jeesuksen opetuslapsia, ovat he mielestänsä tehneet Jumalalle palveluksen.

Ja nyt ovat taas väärät profeetat matkassa. Nyt pitäisi taas tuleman sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Lohikäärmeen enkelit ovat nyt saaneet sen uskon, että he ovat Jumalan lapset, mutta kristityt ovat perkeleen lapset sen tähden, että he tuomitsevat siveitä ja kuolleiden uskon tunnustajia ja armonvarkaita. Kristityt tuomitsevat heitä sillä tavalla nimittäin, että jos totinen katumus ja parannus ei tule suruttomille, niin he tulevat tuomituksi kadotukseen.

Ja koska nyt Pyhä Henki kristittyjen suun kautta nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, olisi tarpeellinen kaikkein kristittyjen rukoilla sitä suurta Ristinkantajaa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää, että hän lainaisi meille totuuden Hengen ja kärsivällisyyden Hengen, ettei yksikään niistä, jotka totuuden julistavat maailman joukolle, pelkäisi heidän uhkauksiansa, vaan sotisivat miehuullisesti, niin kuin urhoollinen Jeesuksen Kristuksen sotamies. Sillä tämän suuren sodan kautta täytyy yhden kristityn varjella henkensä, ja vastustaa kaikki sen ruman tuliset

nuolet. Jos hän tässä sodassa voittaisi jonkun sielun taivaan valtakunnalle, ei hän olisi turhaan sotinut. Se suuri sotasankari, joka on viimeiseen veripisaraan asti sotinut lammasten edestä ja voittanut sen väkevän haarniskoidun vihollisen, olkoon niiden turvana, jotka verta vuotavat hänen nimensä tähden, ja kuulokoon kaikkein murheellisten, katuvaisten, alapainettujen ja heikkomielisten huokauksen. Isä meidän, joka olet taivaissa j. n. e.

Maailman lapset, jotka ovat siveät ja hurskaat, luulevat tämän päivän evankeliumista saavansa puoltoa, koska Vapahtaja kieltää tuomitsemasta ja raiskaa hakemasta veljen silmästä. Ehkä nyt tämä tuomitseminen ja raiskan hakeminen kuuluu erinomattain suruttomille, jotka tuomitsevat lähimmäisensä helvettiin vihassa ja kiukussa, ja vielä päälliseksi kiroavat ja sadattelevat.

Kuitenkin, koska kavaluuden henki on opettanut orjiansa ymmärtämään ja selittämään Raamattua nurin, tahdomme me tämän asian ottaa tutkinnon alle ja perään ajatella, kuinka suruttomat tuomitsevat vihassa ja kiukussa, ja sadattelevat ja hakevat raiskaa kristittyjen silmistä. Ja toiseksi, millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat suruttomia.

Että se ylimmäinen hengellinen Tuomari, joka oikein tuomitsee, tulisi meille avuksi ja opettaisi meitä niin käsittämään Jumalan sanaa, että se tulisi meidän sielujemme ylösrakennukseksi ja iankaikkiseksi sovinnoksi, sitä me rukoilemme ja pyydämme hänen nimensä kautta. Amen.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Kutkas tuomitsevat ihmisiä helvettiin? Vastaus: Perkeleen orjat. Ja kukas on antanut heille sen luvan eli fullmaktin¹, että he saavat tuomita? Vastaus: Maailman jumala. Koska nimittäin maailmanlapset riitaantuvat eli suuttuvat keskenänsä, käskevät he lähimmäisensä mennä helvettiin, ja kiroavat vielä päälle. Mutta ei he sen kaltaista tuomiota pidä pahana, vaikka se tulee heidän suustansa vihassa ja kiukussa, erinomattain viinapäissä. Mutta jos yksi kristitty julistaa suruttomille Jumalan tuomion, silloin he suuttuvat kovin ja sanovat: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi!" Jolla he antavat tietää, kuinka nurin he käsittävät Jumalan sanaa, koska he tuovat edes niitä sanoja kristityille, jotka kuuluvat suruttomille.

Koska nimittäin Vapahtaja panee sadattelemisen varsin tuomion jälkeen, niin me arvaamme siitä, että tämä raamatunpaikka kuuluu niille, jotka ensin vihassa ja kiukussa käskevät lähimmäisensä mennä helvettiin, ja sen tuomion vielä vahvistavat kirouksilla ja sadatuksilla. Mutta suruttomat valittavat, että kristityt tulevat heidän päällensä kirouksilla ja tuomitsevat heitä helvettiin. Mutta eivät he sitä sano, millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat.

Koska nimittäin Vapahtaja kerran kirosi Pietarille ja sanoi: "Mene pois, saatana, sillä sinä olet minulle esteeksi", niin me mahdamme kysyä, olikohan se Vapahtaja, joka niin hirmuisesti kirosi. Ja koska Vapahtaja sanoi juutalaisille: "Te olette siitä isästä perkeleestä", niin me mahdamme taas kysyä, olikohan se Vapahtaja, joka niin hirmuisesti kirosi? Ja koska Paavali sanoi yhdelle totuuden

vihamiehelle: "O, sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta ja kaiken vanhurskauden vihemies" (Ap.t.13:10), niin me taidamme taas kysyä, olikohan se kristitty, joka niin hirmuisesti kirosi? Mutta eivät maailmanlapset kysy sen perään, millä tarkoituksella semmoiset kiroukset ovat tulleet Vapahtajan ja Paavalin suusta, vaan he luulevat, että kristityt kiroavat samalla vihalla ja kiukulla kuin suruttomat.

Koska nimittäin suruttomat suuttuvat, sanovat he vihamiehelle: "Mene helvettiin!" Ja kyllä suruttomat soisivat mielellänsä, että vihamiehet menisivät helvettiin. He rukoilevat myös Jumalaa, että vihamiehille kävisi väärin, ja joku vahinko tapahtuisi niille, joille he ovat suuttuneet. Mutta kristityt rukoilevat Jumalaa vihamiestensä edestä, että Jumala antaisi heidän vääryytensä anteeksi ja että heille tulisi oikea katumus ja parannus. Mutta suruttomat rukoilevat usein Jumalaa, koska he kantavat vihaa lähimmäiselle, niin he rukoilevat, että vihamiehelle tulisi joku vahinko ruumiin, hengen eli omaisuuden puolesta. Ja koska he suuttuvat kristityille, niin he vasta oikein hartaasti rukoilevat Jumalaansa, että kristityille kävisi väärin. Hengellinen viha pakottaa heitä kantamaan kristittyjen päälle Pontius Pilatuksen edessä. Muutamat eivät malta odottaa Pilatuksen tuomiota, vaan he rupeavat jo ennen oman lakinsa jälkeen antamaan korvapuustia ja pieksemään rusikoillansa, ja koska he näin pieksevät ja vainoavat kristityitä, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Ja kyllä on maailmanlapsilla tarkka silmä näkemään vikoja kristityn elämäs-

sä. Koska kristityt soimaavat suruttomia jumalattomasta elämästä, ottavat suruttomat tämän päivän evankeliumista viisiä sen päälle, että kristityt näkevät raiskan veljensä silmissä, koska he kaivavat syntiä ylös, että suruttomat tulisivat syntiänsä tuntemaan. Mutta olipa juutalaisillakin tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Vapahtaja oli ensiksi nuoska, toiseksi sapatin rikkoja, kolmanneksi syömäri ja juomari, neljänneksi suuri noita, joka oli liitossa Belsebubin kanssa, viidenneksi Jumalan pilkkaaja, kuudenneksi kansanhäiritsijä ja väärä profeetta. Näin opettaa rietas orjiansa näkemään vikoja kristittyjen elämässä, etteivät pakanat uskoisi, että kristillisyyden on tullut Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta. Kaikki suruttomat ja pakanat ovat löytäneet paljon vikoja kristittyjen elämässä.

Ensimmäisiä kristityitä soimattiin huoruudesta, koska he olivat niin rakkaat keskenänsä. Heitä soimattiin taikauksesta, koska he näkivät ilmoituksia². Heitä soimattiin tottelemattomuudesta esivaltaa kohtaan, koska he eivät kieltäneet uskoansa Vapahtajan päälle. Pakanat soimasivat myös kristityitä, että he olivat Jumalan pilkkaajat ja oikean jumalanpalveluksen ylenkatsojat. Ja tämänaikaiset juutalaiset ja pakanat löytävät kohta saman kaltaiset viat kristittyjen elämässä, kuin silloin. Ja jos kristitty lankeaa, niin sanovat turkit ja pakanat: "Ka, tuommoiset ovat kristityt!" Rietalle tulee nimittäin ilo yhden kristityn lankeemuksesta, niin kuin Jumalan enkeleille tulee ilo yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa. Kukas nyt on, joka vihassa ja kiukussa tuomitsee lä-

himmäisensä helvettiin? Ovatkohan ne kristityt vai ovatkos ne pakanat? Kukas näkee raiskan veljen silmässä, kristityt eli pakanat? Suruttomat luulevat, että tämän päivän evankeliumi kuuluu ainoastaan heränneille, jotka tuomitsevat, mutta ei suruttomille, jotka eivät tuomitse.

Mutta koska silmäkääntäjä on kääntänyt suruttomien silmät nurin, niin he kääntävät kaikki Raamatun kirjoitukset nurin. He selittävät Raamattua niin kuin kiusaaja selitti Raamattua Vapahtajalle, koska hän käskee Vapahtajan hypätä kirkon katolta maahan. Tosi se on, että yksi pakana ei soimaa toista synnistä ja jumalattomasta elämästä, koska he ovat kaikki samassa synnissä osalliset. Ei juomari soimaa toista juomaria, koska he ovat yhdessä juomassa. Ei huora soimaa toista huoraa huoruudesta, koska he ovat samassa sängyssä huoraamassa. Eikä toinen viinaporvari soimaa toista, koska he ovat molemmat mittaamassa viinaa. Eikä yksi varas soimaa toista varkaudesta, koska he ovat yhdessä varastamassa.

Mutta anna heidän suuttua keskenänsä, kyllä ovat kiroamassa ja sadattelemassa toinen toistansa. Semmoisille minä luulen tämän päivän evankeliumin sopivan, jotka vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäistensä ja käskevät hänen mennä helvettiin. Paavali sanoo myös juutalaisille (Room. 2), kuinka he saattavat toista tuomita huoruudesta ja varkaudesta, jotka itse huorin tekevät ja varastavat. Niin kauan kuin ihminen itse on ehdollisissa synneissä kiinni, ei hän saata muita tuomita sillä tavalla kuin kristityt tuomitsevat maailmaa, nimitäin Hengellä ja totuudella. Eli siinä tar-

koituksessa, että suruttomat tulisivat huomaamaan, missä huonossa ja onnettomassa tilassa he ovat.

Koska nyt maailmanlapset ottavat tämän päivän evankeliumista puolta itsellensä ja luulevat, ettei kukaan saa heitä tuomita eli soimata syntiä, niin meidän täytyy tuoda framille³ muita Raamatun paikkoja, jotka todistavat, että kristittyjen velvollisuus on julistaa suruttomille Jumalan ankaraa vanhurskautta ja tuomiota. Ja jolleivät kristityt sitä tee, niin tulevat viimein suruttomat soimaamaan kristityitä, etteivät he ole neuvoneet ja varoittaneet eksyväisiä, sokeita raukkoja, koska he näkivät heidän vaeltavan väärällä tiellä.

Tässä maailmassa, kussa rietas on kääntänyt sokeain raukkain silmät nurin, suuttuvat he ja kantavat niille hengellistä vihaa, jotka heitä neuvovat parannukseen. Mutta koska maailma kääntyy, silloin rupeavat suruttomat huutamaan kadotuksessa niin kuin rikas mies: "Isä Abraham! Lähetä Lasarus maailmaan todistamaan veljille, etteivät he tulisi tähän vaivan sijaan." Eipä rikas mies paljon uskonutkaan, että helvetti löytyy, mutta koska hän itse putosi helvettiin, rupesi hänkin pitämään murhetta veljistänsä, ja olisi kyllä huutanut helvettissä veljillensä, jos hänen äänensä olisi kuulunut maailmaan, että heidän pitää tekemän katumusta ja parannusta.

Olkoon tämä niille esimerkkinä, jotka täällä maailmassa ja suruttomuuden ilmassa sanovat: "Pitäköön kukin vaarin itsestensä. Ei tarvitse kukaan pitää veljestänsä vaarin." Näin vastasi Kain, koska hän oli murhannut veljensä, ja Jumala kysyi, missä on sinun veljesi. Kain,

sanon minä, vastasi näin: "Olenko minä velvollinen veljestäni pitämään vaaria?" Ja samoilla sanoilla puhuvat vielä Kainin lihalliset veljet ja neppaimet. Eivätkä he sen tähden tunne, että heillä on Kainin luonto ja Kainin ajatukset, ja Kainin sanat, ja Kainin tavat, ja Kainin viha, ja Kainin murhamieli. Sillä suruttomat sanovat aina: "Pitäköön kukin vaarin itsestänsä. Ei tarvitse yksikään pitää muista vaaria." Semmoiset puheet ovat Kainin puheet.

Toinen tutkisteleminen. Millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat suruttomia? Koska suruttomat suuttuvat keskenänsä, niin he sanovat vihamiehelle: "Mene helvettiin!" Ja siinä vihassa soisivat he mielellänsä, että vihamies menisi helvettiin. Mutta ehkä suruttomat näin vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäistänsä helvettiin, eivät ne sitä pidä pahana. Mutta jos yksi kristitty tuomitsee Hengessä ja totuudessa suruttomia, että he tämän tuomion kautta heräisivät suruttomuudesta, silloin he suuttuvat kovin ja kysyvät niin kuin se väärä Israeliitta sanoi Moosekselle: "Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?" Eli niin kuin juutalaiset kysyivät Vapahtajalta: "Kenenkä luvalla sinä näitä teet?" Suruttomilla on nimittäin väärä käsitys. He luulevat, että kristittyjen tuomio tulee vihasta eli ylpeydestä, koska se tulee omantunnon vaatimisesta ja rakkaudesta.

Me kuulemme Raamatusta, että kaikki profeetat ovat soimanneet senaikaisia ihmisiä synnistä, mutta sitä ei ole maailman ihmiset kärsineet kuulla, että he ovat pahat. Maailmanihmiset ovat vihanneet profetoita niitten soimausten tähden. Ja koska Johannes Kastaja ru-

pesi soimaamaan ja tuomitsemaan juutalaisia ulkokullaisuudesta, sanoivat he, että Johanneksella on perkele. Koska Vapahtaja rupesi kovin nuhtelemaan fariseuksia vääryyden ja jumalattoman elämän tähden, suuttuivat he ja sanoivat Vapahtajalle: "Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele." Ja koska Vapahtajan kuoleman jälkeen opetuslapset rupesivat soimaamaan juutalaisia ja pakanoita heidän jumalattoman elämänsä tähden, suuttuivat he molemmat niin kovin, että he rupesivat opetuslapsia vihaamaan ja vainoamaan. Minkäs tähden he suuttuivat kristityille? Sen tähden, että kristityt tuomitsivat sekä juutalaisia että pakanoita kadotukseen, jos totinen katumus ja parannus ei tule.

Nyt kysyvät sekä juudalaiset että pakanat, kuka on antanut kristityille sen oikeuden, että he saavat tuomita kunniallisia ihmisiä helvettiin. Ja ovatko ne kristityitä ollenkaan, jotka tuomitsevat? He ottavat vielä viisiä tämän päivän evankeliumista sanoen: "Älkää tuomiko, ettei teitä tuomittaisi."

Mutta Vapahtaja sanoo myös opetuslapsille: "Teidän pitää tuomitseman kaksoistakymmentä Israelin sukukuntaa." Ja Paavali sanoo, että kristityitten pitää tuomitseman maailmaa, ja että hengellinen ihminen tuomitsee kaikki eikä tule yhdeltäkään tuomituksi. Vapahtaja sanoo myös, että jokainen, joka ei usko ainoan Pojan nimeen, hän on jo tuomittu. Ja Paavali sanoo: "Jos te tuomitsisitte itse teitä, niin ei teitä tuomittaisi." Nyt sanovat juutalaiset ja pakanat kristityille: "Mistäs te tiedätte, että te olette kristityt ja että me olemme pakanat?" Juutalaiset sanovat: "Meillä on Isä, ni-

mittäin Jumala.” Tähän vastaa Vapahtaja: “Jos Jumala olisi teidän Isänne, ette suinkaan vihaisi minua. Mutta te olette siitä isästä perkeleestä. Sen tähden te vihaatte Jumalan Poikaa.” Ja jos suruttomat olisivat Jumalan lapset, ei heillä olisi vihaa. Mutta koska he suuttuvat ja kantavat vihaa kristityille, niin osoittaa tämä hengellinen viha, kenenkä hengen lapset he ovat.

Pakanat pitävät kristillisyyden taikuksena ja luulevat, että kristillisuus on kokonansa yksi väärä usko. He luulevat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut ja Jumalan pilkkaajat, Jumalan ja ihmisten viholliset, väärät profeetat ja riettaan enkelit, jotka eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta pääasia, minkä tähden juutalaiset ja pakanat niin kovin vihaavat kristityitä, on se, että kristityt tuomitsevat heitä niin kauan kuin juutalaiset eivät ole kääntyneet oikeaan kristinuskoon. Ja sama tuomio julistetaan vielä pakanoille, niin kauan kuin he ovat suruttomuudessa, niin kauan kuin heidän elämänsä on pakanallinen elämä.

Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, luulevat juutalaiset, että he ovat Jumalan lapset, vaikka heidän Jumalansa on peräsuolella. Ja pakanat luulevat, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikaus. Sen tähden he suuttuvat ja vihaa kantavat kristityille, että kristityt soimaavat heitä synnistä ja jumalattomasta elämästä. Eivät suinkaan juutalaiset eivätkä pakanat kantaisi niin suurta vihaa kristityille, jos kristityt antaisivat heille omantunnon rauhan. Juutalaiset ja pakanat tahtovat mennä rauhassa helvettiin. Ja koska he eivät saa mennä rau-

hassa helvettiin kristittyjen soimausten tähden, suuttuvat he ja uhkaavat kantaa maaherralle Pontius Pilatukselle, että kristityt eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt eivät olisi soimanneet juutalaisia ja pakanoita jumalattomasta elämästä, ei olisi yksikään heistä kääntynyt eli kristityksi tullut.

Mitäs maailman lapset huolivat siitä että kristityt heitä rukoilevat? Enemmän he pilkkaavat ja nauravat. He nostavat häntänsä niin kuin kissa, koska häntä stryykätään⁴ myötäkarvaan. Vanha Aatami tykkää paljon siitä, että ihmiset häntä kiittävät ja rukoilevat. Mutta anna hänelle karvaita lääkityksiä, niin sinä saat nähdä, kuinka hän irvistelee ja rupeaa ärisemään.

Kuinkas ihminen tulisi oikein tuntemaan pahuutensa, jos ei olisi joku muistutus hänelle? Ei vanha ihminen muista syntiänsä ollenkaan. Mutta hyviä töitänsä hän kyllä muistaa. Sentähden on Jumala lähettänyt Pyhän Henkensä, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, ja tämän tuomion on Jumala antanut kristittyjen haltuun, että heidän pitää tuomitseman maailmaa, niin kauan kuin Jumala itse tulee tuomitsemaan.

Eivät kristityt tuomitse niin kuin suruttomat, joita rietas on pannut tuomitsemaan kristityitä maailman lain voimalla, vaan kristityt tuomitsevat hengellisesti, että jokainen, kuin ei usko ainoan Pojan päälle, hän on jo tuomittu. Ja tämän tuomion julistavat kristityt rakkaudesta, ja siinä tarkoituksessa, että pakanat kääntyisivät heidän jumalattomasta elämästänsä ja tulisivat autuuden

tuntemiseen. Jos juutalaiset ja pakanat heitä tämän tuomion tähden vihaavat ja vainoavat, niin on se suuri Tuomari luvanut, että hän tahtoo hallita pakanoita rautaisella ruoskalla, koska he vuodattavat kristittyjen verta maan päälle. Autuaat olette te, koska teitä vanhurskauden tähden vihataan ja vainotaan, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profeteitoita, jotka teidän edellänne olivat.

Ei kristitty saata odottaa itsellensä yhtään rauhaa maan päällä. Ei hänen tarvitse ajatella, että hänelle tulee rauha maailman kanssa, niin kauan, kuin hänessä Jumalan henki vaikuttaa. Mutta jos hänellä on rauha maailman kanssa, niin on Jumalan Henki hänet ylön antanut.

Te harvat sielut, jotka olette alkaneet seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita, älkää väsykö pyrkimästä ja kilvoittelimesta niin kauan, kuin yksi lämmin veripisara juoksee teidän verisuonissanne, hyvin tietäen, ettei teillä ole yhtään vahvaa asumasijaa maan päällä. Niin kauan kuin teissä henki on, seuratkaa sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan verisiä askeleita turmeluksen kaupungista Pääkallon paikalle, ja muistakaa, ettei ole niin pitkä aika, ennen kuin te pääsette pois tästä surun laaksosta taivaaseen, kussa kaikki pyhät marttyyrit ovat puetetut valkeilla vaatteilla ja kruunu päässä, ja palmut käsissä. Siellä veisataan Mooseksen ja Karitsan virttä Jumalan kunniaksi. Amen, Halleluja, Jumalalle kiitos ja kunnia nyt ja iankaikkisesti, amen.

¹ valtakirjan² = ilmestyksiä³ esille⁴ silitetään

Saarna on Puhtaat Saarnat 2:ssa N:o 34

Vuoden 1984 laitoksesta puuttuu loppuosa, joka nyt on tässä mukana. Se on otettu SKHS:n Kollerin kokoelmassa olevasta jäljennöksestä.

TaaTas on taivaan valtakunta verkon vertainen, joka on mereen heitetty, ja kaikenlaisia kokosi. Kuin se täyteen tuli, vetivät he sen rannalle, ja istuivat ja eroittivat hyvät astioihinsa, mutta mädänneet he heittivät pois. Matt. 13: 47, 48

Koska luonnollinen ihminen ei tiedä, mikä kristillisyyden on, täytyy Vapahtajan vertausten kautta selittää, mikä se on. Ei kuitenkaan luonnollinen ihminen käsitä niitä vertauksia ennen kuin hän on itse tullut jotakin tuntemaan kristillisyyden voimasta. Jos me nyt tahtoisimme selittää tämän vertauksen verkosta, joka on mereen heitetty, niin se kuuluis näin: Verkko on Jumalan sana. Meri, johonka verkko on heitetty, on mailma. Kalamiehet ovat opettajat, ja kalat ovat ihmiset.

Tämä vertaus merkitsee siis, että opettajat pyytävät ihmisiä kristillisyyteen Jumalan sanan kautta. Mutta mädänneet kalat ovat ulkokullatut ja suukristityt, jotka ei kelpaa Jumalalle, ja ne heitetään pois, jos nimittäin kalamiehet ymmärtävät eroittaa niitä. Mutta jos kalamiehet ovat sokeat eikä tunne hajusta, kutka ovat mädänneet ja kutka ovat verekset kalat, niin se on arvattava, että he kokoovat sekä verekset että mädänneet kalat astioihinsa. Vaikka se on tietämätöin, kuka niitä mädänneitä kaloja heiltä ostaa.

Koska nimittäin sokiats kalamiehet panevat mädänneet kalat ja verekset kalat yhteen astiaan, mätänevät kaikki tyynni yhteen läjään. Mädänneet kalat mädännyttävät niitä vereksiä kaloja. Ja koska kalat niin pääsevät mätänemään,

pilaantuvat he, eikä enää tunne suoloja. Vaikka kuinka paljon suoloja pantaisiin niiden kalain päälle, jotka ovat mädänneet, ei ne tule syötäväksi sen tähden. Joka semmoisia kaloja ostaa, hänen täytyy kaataa koko kalapuolikon maahan, hukan ja revon penikoille ruoaksi. Koh-tapa tuntuu siksi, kuin koko kalapuolikko olis mätänemässä. Ja se taitaa tulla siitä, että kalamiehet ovat ensiksi laiskat kokemaan verkkojansa. He heittävät kyllä Vapahtajan käskyn jälkeen verkkojansa mereen, mutta he ovat laiskat kokemaan verkkoja. Jos joku kala tarttuis, niin se kuolee siihen, koska kalamies ei ole virkku verkkoja kokemaan. Ja pian kuollut kala mätänee lämpimässä vedessä. Toiseksi ovat myös kalamiehet sokiats. Koska heidän pitää panevan kaloja astioihin, ei net ymmärrä eroittaa ja pois heittää mädänneet kalat, vaan he panevat sekä verekset että mädänneet kalat sekaisin astioihin, vaikka Vapahtaja on sanonut, että mädänneet kalat heitetään pois.

Vapahtaja on Matheuksen 13. luvussa, kussa tämä vertaus luetaan, selittänyt tämän vertauksen verkosta ja kaloista näin, että enkelit erottavat tuomiopäivänä ulkokullatuita ja suukristityitä oikeista kristityistä. Mutta me tiedämme, että enkelitten kanssa ymmärretään monessa Raamatun paikassa hengelliset opettajat, jotka saattavat kyllä eroittaa mädänneet kalat, jos he ottavat vaarin Vapahtajan sanoista Pietarille: "Mitä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaassa, ja mitä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaassa."

Mutta kolmanneksi ovat tämän aikaiset kalamiehet ilman suola, eli heidän

suolansa on suolaton. Se on mistantanut makunsa, niin kuin Vapahtaja on sanonut opetuslapsille: "Te oletta mailman suola. Mutta jos suola mistantaa makunsa, millä sitte suolataan?" Kyllä kalat pian mätänevät, vaikka kuinka paljon suolattaisi, koska suolat ovat kelvottomat. Ei se ole siis ihme, että kalat, koska he ensinnä mätänevät verkossa, ja sitte vielä huonoilla suoloilla suolataan, ei se ole niin suuri ihmet, että kristillisyyks on muuttunut kuolleeksi uskoksi ja ulkokullaisuudeksi, koska ensinnä harvoin saarnataan siitä oikeasta katumuksesta, ja vielä toiseksi se usko, joka pakataan ihmisten sydämeen, on kuollut usko.

Vanhat suomalaiset olivat pakanat; heidän jumalansa oli Väinämöinen ja Ilmarinen, siihen palvelit he ristikantaja. Oli myös heillä pyhät pihlajat ja muita sen kaltaisia. Mutta seitsemänsataa ajastaikaa tätä ennen tulit ruottalaiset ja saarnaisit evankeliumia suomalaisille, ei Jumalan sanan kautta, vaan miekoilla ja keihäillä, nyrkillä ja sauvalla. Ja se on arvattava, että se, joka saarnaa evankeliumia miekoilla ja seipäillä, nyrkillä ja sauvalla, tekee ihmisiä kristityksi. Mutta minkä kaltaiseksi kristityksi he tulevat, se on toinen kysymys. Oli sen tähden sen aikaisilla saarnamiehillä se usko, että he tulevat autuaaksi, koska he saarnaisit evankeliumia nyrkillä ja sauvalla.

Mutta vanhat suomalaiset tehit vastuksen. Vaikka ruottalaiset saarnaisit evankeliumia niin voimallisesti, että veri truis kui nenästaja suusta, ei suomalaiset kuitenkaan tahtoneet muuttaa heidän vanhan uskonsa eli mistantaa juma-

litansa, sillä heillä oli se usko, että suomalaiset tulevat autuaaksi uskollansa niin hyvin kuin ruottalaiset paavin uskolla. Kuitenkin voitit ruottalaiset, ja suomalaiset pakotettiin väkisin tunnustamaan Kristuksen Vapahtajaksi, mutta vanhat jumalat jäit kuitenkin sydämeen, joista vielä muutamit ovat elämässä, esimerkiksi maahiset, saivot, noidat, lumoojat ja muut semmoiset, joidenka päälle vielä muutamit uskovat. Ja me mahdamme kysyä, minkä tähden suomalaisilta ryöstettiin heidän vanha uskonsa. Miksei ruottalaiset antaneet heidän elää ja kuolla siinä vanhassa uskossansa, että Väinämöinen ja Ilmarinen vapahtavat heitä helvetistä?

Me olemme kuulleet, että näillä vanhoilla suomalaisilla oli suuri hartaus heidän uskossansa, ja niin suuri nöyryys, että he rupeisit neljällä jalalla konttaamaan varsin, kuin jumala tuli näkyville. Jos tämän aikaiset suomalaiset rupeisit konttaamaan sen oikian Jumalan edessä, eli itkemään ja rukoilemaan Jesusta niin suurella hartaudella ja nöyryydellä kuin silloin tehtiin epäjumalan edessä, niin sanoisit mailman ihmiset: "Se on yksi ihmeellinen taikaus. Se on tyhjä ulkokullaisuus!" Sillä tämän aikaiset suomalaiset, joilla pitäis oleman oikia kristinusko suussa, vaikka toisen miehen usko taitaa olla usiampain sydämessä; tämän aikaiset suomalaiset ja ruottalaiset kumartavat polviensa viinattynnyrin edessä. He konttaavat neljällä jalalla, koska paloviina on vaikuttanut niin paljon, ettei he jaks enää seisoa kahden jalan päällä. Itkevät myös Jumalansa kunniaksi, koska paloviina nousee päähän. "Mutta se oli yksi hävitöin sana

ja yksi suuri valet”, sanovat varsin tämän aikaiset kunnialliset miehet ja vaimot. “Met olemma kristityt olleet lapsuudesta saakka. Me olemma siviästi eläneet tähän päivään asti. Ei kukaan ole soimannut meitä juomariksi, huoraksi ja varkaaksi, emmekä ole sitä soimausta ansainneet. Sillä me olemme oikeutta rakastaneet ja rehellisyyden tehneet jokaista miestä kohtaan, ja toivomme, että jos met tästedes eläisimme niin kuin tähän asti on eletty, me tulisimme hyvin aikaan sekä Jumalan että ihmisten kanssa.”

Saattaa olla mahdollinen, että te olette siviät huorat, rehelliset varkaat, kunnialliset viinaporvarit, raittiit juomarit ja armahtavaiset juutalaiset. Mutta se saattaa myös olla mahdollinen, että teidän siveytenne ja rehellisyytenne ja raittiutenne ja armeliaisuutenne, niin myös teidän uskonne ja rakkautenne ei auta teitä helvetistä, vaikka kuinka siviästi, rehellisesti ja kunniallisesti olisitte eläneet. Sillä Lutheruksen usko, jossa te olette opetetut ja ylös kasvatetut, kaipaa oikian katumuksen ja sydämen muutoksen; se kaipaa oikian kääntymyksen ja parannuksen, joka Raamatussa kutsutaan uudesta syntymiseksi.

Koskas tämä sydämen ja mielen muutos on tapahtunut teille? Vapahtaja sanoo: “Ellei joku synny vedestä ja Hengestä, ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.” Koskas te nyt olette syntyneet vedestä ja Hengestä? Kasteessa ilmanki! Eikä ole kasteen liitto rikottu koskaan! Vapahtaja on sanonut, että se tie on kaita ja portti ahdas, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Koskas te olette ahtaassa portissa

olleet? Vapahtaja on sanonut: “Suuren vaivan kautta täytyy ihmisen mennä elämään.” Koskas te oletta siinä vaivassa olleet? Ne harvat sielut, jotka ovat omantunnon vaivassa olleet, katsotaan teiltä hulluksi. Apostoli Paavali sanoo: “Se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi.” Koskas teillä on ollut tämä hengellinen muret, joka Jumalan mielen jälkeen on? Ne harvat sielut, jotka ovat siinä murheessa olleet, kutsutaan teiltä ulkokullatuksi ja fariseukseksi.

Älkää luottako teidän siveytenne päälle ollenkaan, sillä teidän pakanalliset esivanhemmat olit paljota siviämmät kuin tet, ja yhtä hyvin puikivat het helvetissä! Koska heillä oli ukkoäijä jumalana, ei heillä ollut silloin paloviinaa, ei märkääkään. Koska Väinämöinen ja Ilmarinen olit jumalana, ei siihen aikaan ollut juopumusta, tappelusta, huoruutta ja kirousta niin kuin nyt on. Ei silloin löytynyt varkaitakaan, sillä siihen aikaan ei pidetty lukkoa, ei puodissa, ei tuvassa eikä arkussa, mutta nyt kätetään kaikki tavara lukon takana, eikä sen tähden moni saata varjella omaansa varkailta. Ei silloin ollut tuomaria eikä lakia, ja elit sen tähden ihmiset sovinnossa. Mutta nyt käyvät ihmiset lakia lystiksensä. Het riitelevät viinaotingin päältä, huorain päältä ja kunnian päältä.

Ja nyt te kuulitta, kuinka teidän pakanalliset esivanhemmat ovat eläneet; niin te kuulitta, että teidän siveytenne ei maksa mitään heidän siveytensä suhteen. Sen tähden pitää heidän nouseman ylös tuomiopäivänä ja kantaman teidän päällenne ja sanoman: “Jos meille olis niin paljon saarnattu kuin teille, me oli-

simma aikaa tuhvassa ja säkissä tehneet katumuksen ja parannuksen. Jos meillä olis ollut niin paljon hengellisiä kirjoja kuin teillä, me olisimme jo aikaa heittäneet juopumuksen ja kirouksen, tappe-luksen, huoruuden ja ahneuden.”

Mutta te sanotta näin: “Emme me palvele epäjumalita niin kuin meidän pakanalliset esivanhemmat. Me olemme kristityt. Me tunnemme Jumalan ja Va-pahtajan. Me käymme kirkossa ja Her-ran Ehtoollisella. Me luvemma ja vei-saamme myös kotona. Me pidämme päätämme kaltossa alttarin edessä. Me itkemme myös kirkossa, koska oikia Ju-malan sana saarnataan, ja uskomma, että Jumala on meille armollinen. Kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja tuntee meidän rehellisyytemme, vaika meitä viattomasti haukutaan ja kieli-lakkarit valehtelevat meidän päällem-me, että met olemme siviät huorat ja re-helliset varkaat; vaikka Jumala tietää, kuinka hartaat me olemme rukoilemaan Jumalata ja huutamaan hänen nimensä joka aika, kuin me olemme hädässä. Ja varsin kuin me tunnemme kuoleman taudin, kutsumma me papin tykömme ripittämään meitä.

Eiköhän Jumalan pidä tunteman näi-tä kristillisyyden merkkiä ja varjeleman meitä helvetin kadotuksesta, koska me uskomme niin vahvasti hänen päällensä, ja hartaasti rukoilemma häntä.” Mutta minä sanon näin: “Ei Jumala kuule ka-tumattomain rukousta. Jumala vaatii yhtä nöyrää ja särjettyä sydäntä.” Mutta koskas teidän sydämenne on särjetyksi tullut? Koskas te oletta oikian katumuksen tehneet? Kyllä Jumala tosin näkee, kuinka siviät huorat ovat, koska he lap-

sen hädässä huutavat Isän nimeen ja te-kevät lupauksen, että jos Jumala vielä auttais heitä lapsen hädästä, ei pitäis heidän enää koskaan ryhtymän huoruuteen. Vaikka he vuoden ja kahden peräs-tä ovat toisen jalkasikiän saaneet.

Jumala myös näkee, kuinka rehelliset varkaat ovat, koska het seisovat puo-lassa ja huutavat hänen nimensä ja teke-vät sen lupauksen, että jos Jumala aut-tais häntä tästä rangaistuksesta, ei hei-dän pitäis enää varastaman, vaikka he kahden eli kolmen päivän perästä ovat taas varastamassa. Jumala näkee myös, kuinka jumalinen ja hurskas viinaporva-ri on, koska hän oikeuden edessä ottaa Jumalan todistajaksi, ettei hän ole vii-naa koskaan myynyt, ja vannoo rohkias-ti itsensä puhtaaksi viinasakosta.

Jumala näkee myös juomaria, kuinka raittiit he ovat, koska he oikeuden edes-sä vannovat, ettei he ole päissä, mutta samana päivänä, koska he ovat kääntä-neet selkensä alttarille, sekoittavat per-keleen kalkkia Herran kalkilla ja oksen-tavat vielä ulos Herran ruumista ja verta yhtenä paloviinan kanssa. Näkee vielä Jumala senki, kuinka armahtavaiset jy-väjuutalaiset ovat, jotka säästävät elon-sa nälkävuoden varaksi. Ja koska kato-vuosi tulee, kenkävät (= lahjoittavat) he elonsa vaivaisille, eikä ota enempää kuin kaksikymmentä riksiä tynnyriltä. Näkee vielä Jumala senki, kuinka nöy-rät ja kristilliset tämän aikaiset nuoret ja palvelijat ovat, koska he laiskuuden ja luonnollisen ylpeyden tähden ei viitti palvelella kohtuullisen palkan edestä, me-nevät he huoruuden tähden yhteen niin kuin luontokappaleet, ja koska he sitte köyhtyvät, sanovat he: “Jumala on il-

manki meitä köyhäksi tehnyt. Ja kyllä joutaa maakunta meitä ruokkia.”

Katso, tätä kaikkea näkee Jumala. Ja Jumalan pitää kaikkein synnit kantaman. Vanhin on juuri soma kärsimään jumalattomitten lastensa tähden. Sylkevät vielä hänen päällensä, pilkkaavat hänen kyöneleensä ja sanovat: “Sinä ilmanki olet meitä ruokkimassa!”

Jumala nähköön nämät sokiats raukat, jotka ovat vielä niin kuin vastasyntyneet penikat, sokeudessa syntyneet ja sokeudessa pilkanneet vanhemman kyöneleet. Sinun käskys jälkeen minä tänäpä, rakas Vapahtaja, heitän verkon, sinun pyhän sanas apajalle, ole itse neuvonantaja, kuinka minun pitää heittämän ja vetämän nuottaa, että joku kala pääsis saatanan verkoista irti ja tulis sinun Pyhän sanas kautta suljetuksi Pyhän Hengen nuottaan sisälle. Kuule kaikkein niitten murheellisten sieluin huokaus, jotka ovat jo jotakin koetelleet Jumalan sanan voimasta. Että suuren kalan paljouden tähden hämmästyisit kaikki, jotka vastaan sotivat. Amen. Isä meidän, joka olet taivaassa.

Me kuulimma meidän pyhästä evankeliumistamme, että Pietari rupeis tuntemaan syntiänsä, koska hän näki sen suuren kalanpaljouden, joka Jesuksen jumalallisen voiman kautta tuli nuotan sisälle. Mutta Vapahtaja panee häntä pyytämään ihmisiä kristillisyyteen näillä sanoilla: “Tästedes sinä saat ihmisiä.” Näitten sanain johdatuksesta tahdomme me tällä pyhällä hetkellä perään ajatella, kuinka hengelliset kalamiehet vetävät Pyhän Hengen nuottaa, koska he pyytävät ihmisiä kristillisyyteen. Ensimmäi-

nen tutkistelemus, minkä kaltaisella nuotalla hengelliset kalamiehet pyytävät ihmisiä kristillisyyteen? Toinen tutkistelemus, minkä kaltaisia kaloja he saavat? Kolmas tutkistelemus, kuinka kalamiehet eroittavat kaloja ja heittävät mädänneet kalat pois? Antakoon Herra Jesus kaikki hengelliset kalamiehet menestyä pyytäissänsä ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle. Revetköön saatanan verkot rikki. Ja suljetkoon ison kalanpaljouden Pyhän Hengen verkkoon, koska me laskemme ulos syvyydelle ja heitämme nuotan apajalle. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä kaltaisilla verkoilla hengelliset kalamiehet pyytävät ihmisiä kristillisyyteen, sen me kuulemme Pietarin saarnasta ensimmäisenä helluntaipäivänä. Me kuulemme Johannes Kastajan saarnoista ja profeettain saarnoista, niin myös Vapahtajan viimeisistä saarnoista fariseuksille, että se lanka, josta Pyhän Hengen verkko on kudottu, ei ole niin fiini ja pehmiä kuin silkkilanka, jolla saatana pyytää kalojansa kudun aikana. Saatanan verkot ovat niin fiinit ja pehmiät kuin hämähäkin verkot, ettei syntinen pitäis tunteman, kuinka ja koska hän on niihin verkkoihin kääritty. Itse hän vartioitsee keskipaikassa, koska hän verkollansa pyytää ihmisten sieluja, niin kuin suuri ja hirmuinen hämähäkki pyytää sääskiä.

Koska tämän mailman ruhtinas lähtee kalan pyytöön, ottaa hän paljon väkeä myötänsä. Ja kaikki kalat, jotka ovat hänen nuottaansa suljetut, saavat uida lihan himoissa ja hekumassa, saavat juoda, saavat kirota, saavat tapella, saavat huorin tehdä, saavat varastaa, saavat ihmisiä tappa. Mutta Pyhän

Hengen verkko on grouvista langasta tehty. Se on niin kova, että suomu kiskaantuu pois kalasta, joka uipi tätä verkkoa kohti. Sen tähden pelkäävät myös ylpiät kalat Pyhän Hengen verkkoa. He tuntevat jo luonnostansa, että se verkko kyllä kestää, vaikka kuinka isot kalat tarttuisit. Mutta ei kalat juuri mielellänsä mene Pyhän Hengen verkkoon. Ei kala myötää ollenkaan ensinnä, vaikka nuotta vedetään kalamiehiltä.

Muutampi kala, joka on oikein ylpiä, menee yli nuotan, ja maikkuu vielä ulkoisella puolella ja näyttää pyrstönsä kalamiehille. Ja muutamat kalat painavat itsensä mudan sisälle ja antavat nuotan mennä ylitsensä. Usein saavat kalamiehet tehdä työtä koko yön, eikä saa mitään. Muutamat kalamiehet, jotka ei viitti niin paljon pyytää ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle, erinomattain net, jotka päiväpalkan tähden pyytävät, ottavat silkkilankaa lainaksi maailman ruhtinaalta, tekevät siitä fiiniä verkkoja, panevat paloviinaa yliseksi, mailman kunnian alaiseksi, luonnolliset taipumukset ja ämmän kyyneleet panevat he peräksi.

Tämmöinen nuotta on hyvin keviä vetää. Mutta ei ne saa mitään. Heidän nuottansa on kyllä täynnä kaloja, mutta koska perä tulee rantaan, niin se on tyhjä. Niin se käypi niille, jotka maailman kunnian tähden saarnaavat omaan kukkaroon. He saarnaavat niin urhoollisesti, että se kuuluu niin kuin kivet olisit putoilemassa eli satamassa kirkon katon päälle; ja niin suloisesti, että luonnolliset taipumukset rupeevat lypsämään ja vuotamaan silmistä ja nenästä. Ja ihmiset luulevat, että luonnollisten taipumusten kyyneleet ovat katumuksen kyyneleet.

Mutta ei ne ole muu kuin käärmeen kyyneleet, jotka usein vuotavat tempelissä suruttoman silmistä, ja kuolleen uskon liiva, joka vuotaa luonnollisten ihmisten suusta, koska niin saarnataan, että tie taivaaseen (tulee) hyvin leviäksi, niin että siviät huorat ja rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit pääsevät ojeti taivaaseen ilman vaivatta, ilman katumusta ja parannusta. Mitäs maksavat ne kyyneleet, koska ihmiset itkevät kirkossa ja nauravat kirkon takana, veisaavat kirkossa ja ulvovat kirkon takana, siunaavat kirkossa ja kiroovat kirkon takana, antavat suuta Jesukselle alttarin edessä ja tappelevat kirkon takana, ovat selvillä kirkossa ja päissä kirkon takana, jumalaiset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana?

Ka, semmoiset kristityt nyt ovat joka paikassa. Ja semmoisten silmistä vuotavat kyllä kyykäärmeen kyyneleet niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ja semmoinen surutoin joukko on niin kuin saivokala, joka maikkuu nuotan sisällä, ja kalamiehet luulevat, että nuotta on täynnänsä kaloja, mutta tyhjänä tulee perä rantaan. Koska ihmisillä on luonnollinen siveys autuuden perustuksena ja kuollut usko makaa niin kuin pumpulivillat sydämen ympäri, silloin he itkevät ja nauravat, siunaavat ja kiroilevat, ovat rakastavaiset ja vihaiset, suuta antavat ja tappelevat. Ja ne kalamiehet, jotka ottavat silkkilankaa lainaksi mailman ruhtinaalta ja kutovat siitä fiiniä verkkoja, joilla he muka ihmisten sieluja pyytävät taivaan valtakunnalle, voivat saada rökkäitä, sammakoita, liiskoja ja matoja ja rautakiiskiä, mutta ei otollista kalaa.

Pyhän Hengen verkko, jolla hengelliset kalamiehet pyytävät ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle, on kudottu grouvista ja paksummasta hampusta, koska sitä vastoin saatanan verkot ovat niin fiinit ja pehmiät kuin hämähäkin verkot. Ei syntinen tunne, kuinka ja koska hän olis niihin verkkoihin kääritty. Mutta Pyhän Hengen verkot, ne tuntuvat kyllä sydämeen asti. Se ihminen, joka Pyhän Hengen verkkoihin tarttuu, tulee varsin voimattomaksi. Sydän tulee kipiäksi. Hänelle tulee niin ikävä, että sydän tahtoo haljeta. Ei hän jaksa enää synnissä uida, ei hän jaksa juoda, ei hän jaksa kirotta, ei hän jaksa tapella. Ja se on juuri Pyhän Hengen tarkoitus, että se muret, joka on Jumalan mielen jälkeen, pitää vaikuttaman parannuksen autuudeksi, totisen katumuksen, parannuksen, kääntymyksen ja uuden syntymisen kautta. Älkäätkä uiko ylön hopusti, te ylpiät kalat. Te tartutta Pyhän Hengen verkkoon ja mistannatte teidän suomujanne.

Toinen tutkisteleminen. Minkä kaltaisia kaloja he saavat, jotka vetävät Pyhän Hengen nuottaa? Vapahtaja sanoo Matteuksen 13. luvussa, että he saavat kaikenlaista. Lohta, haukia ja siikakalaa, harria, ahvenia ja muuta. Mutta madetta net ei saa nuotalla, sillä madet on niin liukas. Se painaa itsensä mudan sisälle. Mutta lohi, se uipi rohkiaasti virtaa vastaan. Hauki nielee vielä sirkkoja, vaikka on nuotan sisällä. Siika tahtoo yli mennä. Me sanoimme jo äsken, ettei kala tahdo Pyhän Hengen nuotan sisällä pysyä. Ensinnä, koska hän huomaitsee, että häntä ollaan pyytämässä, uipi hän hopusta edestakaisin ja tahtoo ulos tulla. Muutampi ihminen, joka on rohkialuon-

toinen, kiivastuu kovin, koska hän näkee Pyhän Hengen vaikutuksia.

Se suuri kansan paljous, joka oli koossa ensimmäisenä helluntaipäivänä, koska humaus tapahtui taivaasta, tyhmistyi, koska he näit Pyhän Hengen vaikutuksia ja kuulit Jesuksen opetuslapsia puhuvan Jumalan voimallisia töitä. Muutamat arvelit, että opetuslapset olivat päissä. Niin tekee vielä nytkin mailman sokia joukko, koska Pyhän Hengen vaikutukset ilmestyvät jossakussa paikassa, ja yksinkertaiset ihmiset, jotka ennen olit juomarit, huorat, turhat, joutavat kiroilijat, tappelusmiehet, riitaiset, rupeevat yhtäkkiä puhumaan katumuksesta ja parannuksesta, uskosta ja kristillisyydestä, niin tyhmistyy se suuri sokia joukko ja sanoo: "Ei nämät ihmiset ole selvät. Ne tahtovat, että meidän pitää heittämän huoruutta, varkautta, kirousta, juopumusta ja viinakauppaa. Ne tahtovat, että meidän pitää totisen katumuksen ja parannuksen tekemän ja ruveta houraamaan niin kuin het. Ei näiltä enää saa omantunnon rauhaa. Ne taitavat olla ne väärät profeetat, joista ennen on sanottu, että he yllyttävät kansaa ja sekoittavat ihmisiä väärällä opilla. Meidän täytyy valittaa maaherran edessä ja kuulustella, eikö meidän pidä saaman rauha näistä vääristä profetoista, jotka rupeisit ylös alas kääntämään meidän vanhan uskomme, ja kieltämään viinakaupan."

Mutta älä huoli, vaikka se suuri maailman joukko tyhmistyi Pyhän Hengen vaikutuksista ja rupeis pilkkaamaan ensimmäisiä kristityitä, että he olit täynnänsä makiata viinaa! Saitpa sen tähden muutamat pistoksen sydämeen, koska

Pietari nousi ylös ja rupeis soimaamaan heitä murhaajaksi. Pietari voitti sinä päivänä kolme tuhatta sielua taivaan valtakunnalle. Vaikka he olit ensinnä uppiskaiset ja kiivaat vastaan seisomaan, yhtä hyvin täytyi heidän laskea itsensä allepäin, koska korkiampi voima rupeis liikkumaan heidän sydämissäns.

Sillä Pyhän Hengen nuotta on kudottu sen kaltaisesta langasta, joka kestää, vaikka maailman herrat ja isot hauet, joilla on iso järki ja perkeleen voima pääkallossa, katsovat kristillisyyden hulluudeksi ja taikaukseksi. Ne potkaisevat varsin vastaan, ne purevat hampaitansa vihasta ja tahtovat imeä kristittyin verta. Sappi puhkee ja käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa, koska he näkevät kristityitä itkevän ja huokaavan. Katuvaisten kyneleet polttavat heidän tuntoansa.

He tarjoovat kristityille etikkata sapella sekoitettua. Ja koska he näkevät viattoman veren vuotavan, sanovat he: "Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!" Jopa tulee kosto mailman herrain päälle, jotka ovat imeneet kristittyin verta ja pahoilla esimerkillä käyneet sen yhteisen kansan edellä. Net ovat opettaneet ihmisiä huorimaan, juomaan, kiroomaan ja tappelemaan, viinakaupalla pettämään ja herrustelemaan, koreita kantamaan, korttia lyömään, väärät todistukset kirjoittamaan. Rietas on päässyt irti mailmassa ja on ruvennut häääämään ihmisten kanssa niin kuin kissa mässää hiiren kanssa.

Jos nyt joku sielu ei rupea heräämään synnin unesta ja kattomaan perään, mitä aika kuluu ja paljonko kello

on lyönyt, niin taitaa tuomio tulla meidän päällemme juuri puoliyön aikana, koska kaikki ihmiset ovat parhaillansa nukkumassa ja kuorsaamassa. Nouskaat ylös unesta ja kattokaat perään, mitä kuuluu tämä pimiä aika. Vanha Lutheruksen usko hävitetään pois mailmasta, ihmisen järki pannaan isännäksi. Herrat käyvät kuningasten päälle, talonpojat herrain päälle, köyhät rikasten päälle, palvelijat isäntäin päälle, lapset käyvät vanhinten päälle, miekoilla. Kaikki he huutavat isolla kurkulla "Me olemme ylösvalaistut. Emme me tarvitse uskoa mitään. Me olemme vapaat. Emme tarvitse esivaltaa. Itse me tahdomme herrat olla. Met olemme siviät ja kunnialliset ihmiset. Järki osottaa meille tien taivaaseen paremmin kuin papit. Emme me tarvitse pappia. Pois esivalta. Pois papit. Pois mailman laki. Pois kaikki, kuin estää meidän elämästä meidän vapaan tahtomme jälkeen. Rikkaat pitää jakaman omaisuutensa vaivaisille. Jos net ei sitä tehe, niin me ryöstämme heitä. Me tapamme heitä!"

Kuulkaat nyt, millinen elämä on mailmassa. Ja te nuokutta täällä. Te hääääte maailman kanssa. Te juotta, kirootta, tappeletta, pidätte viinakauppaa, tanssaatta, huoraatta, huorain perään juoksetta. Vaikka rietas on päässyt irti mailmassa ja on jo alkanut ihmisiä tappamaan niin kuin sääskiä. Ja kaikki taivaan merkit näyttävät, että nyt on puollessa yö. Mitäpä tet huolitta, jotka oletta rikkaat, koreat ja kunnialliset ja siviät ja viisaat ja kauniit? Ja valmiit vastaan ottamaan Vapahtajan.

Kukas tiesi, kuinka valmiit te olisitte vastaan ottamaan häntä, jos hän nyt tu-

lis kysymään teiltä: "Missä on se leiviskä, jota minä olen teille antanut? Missä on se oikia katumus ja parannus, jota minä olen teiltä odottanut? Kolme sataa ajastaikaa on evankeliumia teille jo saarnattu. Missäs nyt ovat kristillisyyden hedelmät?" Maahan ilmanki ovat kätkeytyt. Puodissa, arkussa ja viinatynnyrissä teidän tavaranne makaavat.

Kolmas tutkisteleminen. Kuinka kalat jaetaan ja mädänneet pois heitetään? Nyt on se aika tullut, että kalat pitää jaettaman. Vapahtaja on sanonut, että hyvät, se on, verokset kalat kootaan astioihin, mutta mädänneet kalat heitetään pois hukun ja revon penikoille ruuaksi. Met arvaamme hyvin, että verokset kalat ovat vasta saadut, mutta mädänneet kalat ovat ilmanki aikaa jo tarttuneet verkkoon. Mutta koska kalamiehet ovat laiskat kokemaan verkkoja, kuolevat kalat verkkoon ja mätänevät siihen. Mistäpä ne mädänneet kalat muutoin olisit tulleet?

Hengellisessä tarkoituksessa ovat mädänneet kalat sen kaltaiset ihmiset, joilla on yksi kuollut usko pääkallossa, jotka omistavat itsellensä Jumalan armon lupauksia ja luottavat Vapahtajan ansion päälle, vaikka totinen katumus ja parannus ei ole koskaan tehty. Mutta missä paikassa on se kirjoitettu Raamatussa, että katumattomille annetaan armoa?

Kuitenkin ovat usiammat ihmiset näinä aikoina armonvarkaat, jotka ei tiedä siitä oikiasta katumuksesta mitään. Niin on heillä yksi kuollut usko, josta ei tule yhtään sydämen eli mielen muutosta, eikä elämän parannusta. Armonvarkaat ovat sokiati niin kuin vastasynty-

neet penikat. Ei he tiedä mitään katumuksesta ja Pyhän Hengen vaikutuksista. He pettävät itsensä. He luulevat, että he rakastavat Jumalata, vaikka he rakastavat mailmaa. Sen tähden tekevät he ehdollisia syntiä sen varastetun armon päälle. Ja koska vihollinen on kääntänyt heidän silmiänsä nurin, katsovat he kaikki hengelliset asiat nurin.

Kuollut usko on heidän mielestänsä elävä usko. Mailman rakkaus on Jumalan rakkaus. Oikia katumus on taikaus. Elävä kristillisuus on ulkokullaisuus. Nämät ovat juuri ne mädänneet kalat, joita kalamiehet eroittavat pois. Mutta jos kalamiehet ovat itse sokiati, eikä tunne hajustakaan, kutka ovat mädänneet kalat, silloin he panevat verokset ja mädänneet kalat sekaisin yhteen astiaan. Ja ne mädänneet kalat pilaavat vielä niitä vereksiä kaloja. Tässä on paljon armonvarkaita, paljon mädänneitä kaloja, jotka heitetään pois hukun ja revon penikoille ruuaksi. Mutta vielä enemmän taitaa olla niitä, jotka uivat ulkoisella puolella nuottaa ja maikkuvat siellä. Ne ovat jo aikaa tarttuneet saatanan verkkoihin, vaikka ne ovat itse tietämättömyydessä, kuinka ja koska ne ovat siihen tarttuneet.

Ne harvat kalat, jotka ovat vasta saadut, kootaan astioihin ja suolataan, että ne pysyisit vereksinä ja kelmollisina siihen päivään asti, jona Jumala ja meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isä heitä tarvitsee. Me toivomme, niin kuin me myös kiitämme meidän taivaallista Isäämme sen vähän kalan saaliin edestä, joka jo on saatu, että koska kalamiehet tulevat virkummaksi verkkoja kokemaan ja hakevat itsellensä sen kaltaista

suolaa, joka ei ole mauttomaksi tullut, me toivomme, ettei monta kalaa pidätänemän niistä, jotka jo tarttuneet ovat Pyhän Hengen verkkoihin.

Ja me toivomme myös, että enemmän kaloja tästedes saadaan, koska kalamiehet Jesuksen käskyn jälkeen heittävät verkkojansa oikialle puolelle venettä. Pietari hämmästyi siitä suuresta kalan paljoudesta, jota hän sai yhtenä päivänä ja yhdestä apajasta, koska hän Jesuksen käskyn jälkeen heitti verkkonsa apajalle, ja tunnusti itsensä syntiseksi ihmiseksi; tuli niin muodoin suuremmaksi ja suuremmaksi syntiseksi, jota enemmän hän näki Jumalan siunauksen seuraavan hänen työtänsä. Hän tuli nöyremmäksi, jota enemmän hän sai tuta Jumalan armosta.

Jospa nyt kaikki net, jotka ovat samalla tiellä kuin Pietari, jotka ovat itse jotakin tunteneet

Jumalan armosta ja arvaamattomasta rakkaudesta, yhdistäisit rukouksiansa meidän Herramme Jesuksen Kristuksen tykö, että kaikki hengelliset kalamiehet menestyisit heidän pyydössänsä, koska he rupeevat sieluja pyytämään mailmasta ja perkeleen vallan alta, niin kuin me myös rukoilemme meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isää, että Hän varjelis niitä harvoja sieluja mätänemästä eli lankeemasta pois armon tilasta, jotka Isän vetämisen kautta ovat tulleet tuntemaan Jesuksen Kristuksen suurta voimaa, kunnia ta ja väkevyyttä auttamaan hätääntyneitä, särjetyitä, alaspainetuita, murheellisia, itkeväisiä, janoovaisia, kerjäläisiä. Hän, joka hyvän työn alkanut on, voi myös sen kätkeä siihen päivään asti, jona kaikki kiusaukset loppu-

vat. Ja kaikki mailman koirat lakkaavat haukkumasta Jesuksen rakkauden tähden. Amen.

Jäljennös. SKHS:n Aunon kokoelma.

Uusi Postilla n:o 50 (1897)

Heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan, ja he kerskaavat rikoksistansa niin kuin Sodoma, ja ei salaa niitä. Voi heidän sielujansa, sille he itse saattavat päällensä onnettomuuden.

Jes. 3: 9

Tässä me kuulemme, että heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan, jotka kerskaavat rikoksestansa. Koska surutoin ihminen on suurella voimalla menemässä kadotuksen laviolla tiellä, silloin kerskaa hän pahuudestansa ja muistelee toisille narreille, kuinka hän saattoi yksinkertaisia pettää, kuinka hän saattoi vietellä ja pahaa tehdä. Hänen silmänsä tulevat ylpiäksi ja hävittömäksi ja heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan. Suruttomat sanovat, että heidän kasvonsa hahmo on niin kuin Jumala on heidän luonut, mutta tässä Raamatun paikassa, nimittäin Esajaksen kolmannessa luvussa ja yhdeksännessä värsyssä, on yksi todistus, joka osottaa, ettei ole suruttoman hahmo semmoinen, kuin Jumala on hänen luonut. Sillä Kainin hahmo ei ole semmoinen, kuin Jumala on hänen luonut, vaan rietas on tehnyt hänen hahmonsä hirviäksi ja koloksi. Jumala sanoi Kainille: "Miksi sinun hahmosti muuttuu?" Kainin hahmo muuttuu erinomattain siitä hengellisestä vihasta, koska hänen veljensä uhri on kelvollinen Herralle. Ja met emme tarvitsis niin paljon saarnata siitä Kainin hahmosta, jos ei olis hänen perustuksensa siinä mustassa sielussa, joka on täynnänsä vihaa ja katkeruutta.

Koska surutoin ihminen tuntee, että hänen uhrinsa ei kelpaa Jumalalle, ja se

kalvava omatunto sanoo hänelle, että hän ei tule autuaaksi siinä tilassa, niin nousee samassa kateus, joka vaikuttaa hänessä semmoista tuntoa, ettei hän sois muitakaan olevan paremmassa tilassa kuin hän itse on. Ja siinä tulee kateuden henki Jumalan lasten päälle kantajaksi. Hän alkaa vikoja näkemään kristittyin elämässä, ja tuomitsee heitä. Hän paiskaa kristityitä kattilaan ja itse seisoo kannen päällä. Usiammat suruttomat tällä ajalla tuomitsevat itsensä ja sanovat: "Tällä elämällä emme tule autuaaksi."

On siis tämä kristillisyyys vaikuttanut sen verran, että suruttomatkin täytyvät tuomita itsensä. Mutta se on pahempi, että he kateuden tähden ja hengellisen vihan tähden ei tahdo laskea katuvaaisia ja uskovaisia taivaan valtakuntaan. Koska suruttomat ei tunne pääsevänsä sinne, niin ei he sois muitakaan sinne menvän. Tämä sama tarkoitus oli riettaalla, koska hän tuli pettämään ihmistä, että hän saisi muita samaan onnettomuuteen. Se on kateuden luonto, että hän vaivataan, jos joku olis parempi häntä. Kateuden henki ei saata olla iloinen niin kauvan kuin yksikään sielu on paremmassa tilassa kuin hän.

Ettekös nyt mahda arvata, te onnettomat sielut, että teidän pahuutenne eroittaa teitä Jumalasta, ja niin kauvan kuin te näette kristittyin vikoja, ette saata autuaaksi tulla. Omat synnit makaavat läjässä, mutta kristittyin synnit ovat kirkaat teidän silmäänne edessä. Omat synnit ovat peitetyt, mutta kristittyin synnit ovat auki. Ja kuitenkin, koska kuolema tulee ahdistamaan teidän sydämenne, täytyy teidän sanoa: "Ei ne minulle kelpaa. Ei Jumala kuule meidän rukouksi-

amme.” Tämä on nyt tullut kaikille tietäväksi, että suruttomat niin valittavat, koska kuolema ahdistaa heidän sydämiänsä, vaikka he ovat terveenä ollessans rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan.

Silloin heidän kasvonsa hahmo todistaa heitä vastaan, niin kuin kirjoitettu on Esajaksen kolmannessa luvussa. Ylipästä katsovat silmillänsä, pilkkahenki tulee ulos kasvoista, komiasti he kävelevät ja ovat rohkiat pilkkaamaan totuutta. Mutta koska kuolema ahdistaa, silloin ei ole paljo mitään puhumista. Muutamat menevät niin kuin häpiälliset koirat ijankaikkisuuteen. Muutamat tuomitsevat itsensä ja valittavat, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa. Ja muutamat sanovat lapsillensa: “Älkää te eläkö niin pahoin kuin minä olen elänyt.”

Ettekös nyt mahda arvata, että Jumala ei anna itsiänsä pilkata. Jos suruttomilla olis semmoinen usko, että ihminen kuolee niin kuin järjetöin luontokappale ja ettei ole mitään edesvastusta kuoleman jälkeen, niin saattaisit ilman pelkäämättä elää niin kuin luontokappaleet ja kuolla niin kuin luontokappaleet, mutta kuin ijankaikkisuus seisoo edessä niin kuin pohjaton hauta, niin kuin yksi loppumatoin aika, jonka pää ei näy eikä kuulu, niin ei saata surutoin ajatella, ettei tule jälistä mitään sen enempätä peräänkysytyksi, kuinka täällä on eletty, vaan hänen täytyy ajatella, että peräänkysymys tulee, kuinka täällä on eletty.

Mutta mailma on suruttomalle niin rakas ja suloinen, ettei hän saata jättää tämän rakkaan mailman. Ei hän saata hyljätä mailman hyvyttä ja kunniata ja hekumata, vaan hänen täytyy nautita

elämäänsä ja lykätä parannuksensa ja katumuksensa siihen asti, että se tulee hiljain. Silloin täytyy hänen sanoa: “Ei ne minulle kelpaa. Ei Jumala kuule minun rukouksenin. O, Herra Jumala varjelkoon kaikkia sieluja niin onnettomaksi tulemasta, että heidän täytyy tuomita itsensä kuolinvuoteella! Vaikka me olemme kuulleet, että moni kuolevainen on täytynyt näinä aikoina tuomita itsensä ja sanoa: “Ei ne minulle kelpaa.” Erinomattain net onnettomat sielut, jotka ovat koetelleet tulevaisen elämän voimaa ja maistaneet, kuinka suloinen Herra on. Koska he ovat heittäneet pois kristillisyyden ja alkaneet seuraamaan mailmaa, niille tulee yksi onnetoin kuolema. Ajatelkaat nyt perään, kuinka onnettomaksi ihminen tulee, koska hänellä ei ole yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla, kuinka hänen täytyy ijankaikkisesti huokata ja valittaa, ettei Jumala enää kuule hänen rukouksiansa. Koska hän jo täällä armonajassa sanoo, ettei Jumala kuule hänen rukouksiansa, mitä sitte ijankaikkisuudessa, kussa Jumala on niin kaukana, ettei hänestä kuulu mitään? Silloin saapi ihminen ijankaikkisesti katua hulluutensa, ettei ole etsikonaikaansa tuntenut.

Ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet Jumalan suurta (voimaa) ja kunniata, langetkoon tänä päivänä Jesuksen jalkain juureen niin kuin Pietari ja rukoilukoon, ei niin kuin Pietari sokeudessans rukoili, että Jesus menis pois hänen tyköänsä, vaan niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: “Ole meidän kansamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut.” Se näyttää niin kuin kristillisyyden ehtoo olis joutunut ja armon au-

rinko olis laskenut. Jos ei tule parempi hoppu ja joutuisampi vaeltaminen, taitaa pian pimeys saavuttaa ja joudumme ijankaikkisesti pimeydessä olemaan. Kuule, sinä suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, köyhäin opetuslasten nöyrä rukous. Isä meidän, jne.

Me kuulemme ylösluetusta evankeliumista, että Pietari hämmästyi sen suuren kalansaaliin tähden ja lankeis Jeesuksen jalkain juureen ja sanoi: "Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen." Niistä Pietarin sanoista arvataan, minkä kaltaisessa sielun tilaisuudessa Pietari silloin oli. Koska hän näki, kuinka suuri voima oli Jumalan pojalla, hämmästyi hän ja siinä hämmästyksessä tuli hän tuntemaan itsensä syntiseksi. Toiseksi tuli hän tuntemaan itsensä mahdottomaksi seisomaan Jumalan pojan vieressä. Ja kolmanneksi käski hän Jumalan pojan mennä pois. Meidän pitää Jumalan armon kautta katseleman näitä Pietarin koettelemuksia ja perään ajatteleman, ensiksi, mitä hämmästyksessä hänessä vaikutti, toiseksi, minkä kaltainen synnintunto hänellä oli, kolmanneksi, minkä tähden hän käski Jumalan pojan mennä pois.

Ensimmäisen tutkistelemisen ainet oli, mitä hämmästyksessä vaikutti Pietarin sydämessä. Hämmästyksessä vaikutti Pietarin sydämessä synnin tuntoa, niin kuin muutamissa paikoissa on huomaittu, että kova pelko eli hämmästyksessä tuopi myötänsä synnin tuntoa. Erinomattain kuoleman pelko vaikuttaa vielä nytkin suruttomissa muutamalanlaista synnintuntoa, niin että he sillä kerralla tuntevat

heidän entistä elämäntänsä synnilliseksi ja tunnustavat muutamia syntiä, jotka ovat tunnon päällä. Mutta niin kuin hämmästyksessä vaikutti Pietarin sydämessä semmoista synnin tuntoa, joka ei pysynyt kauvan, niin katoa myös useimmilta se synnin tunto, joka tulee pelvon ja hämmästyksen kautta.

Jos muutamia kuoleman pelvossa tunnustavat syntiänsä, koska he näkevät kuoleman ja ijankaikkisuuden aukenevan heidän silmänsä eteen ja tekevät siinä hämmästyksessä parannuksen lupauksia, että heidän pitää tästedes alkamaan totisen parannuksen ja katumuksen tehdä, ei kuitenkaan semmoiset lupaukset pysy kauvan, sillä usiammat unhottavat niitä kalliita lupauksia niin pian, kuin toivo kääntyy tähän maailmaan. Muutamia ovat katuvaiset ainoastaan silloin, koska kuoleman pelko ahdistaa sydäntä, mutta niin pian kuin toivo kääntyy maailmaan, unhotetaan ne parannuksen lupaukset pois, ja tulevat taas suruttomaksi.

Jos siis pelko ja hämmästyksessä vaikuttaa jonkunlaisen synnin tunnon, ei se ole pysyväinen niin kauvan kuin tunto ei ole oikein herännyt. Jumala pidetään monelta hätävarana. He ajattelevat ilmanki, että Jumala on semmoinen narri, että hän on velkapää auttamaan hädässä, vaikka syntinen muutoin ei kanna hänestä vaarin. Semmoinen on suruttoman elämä, että hädässä hän huutaa "Herra, Herra!" mutta terveenä ollessaan hän huutaa "perkele ja saatana". Jos Pietarin synnintunto olis ollut syvempi ja painavampi, eli raskahampi, ei olis hän käsenyt Jumalan pojan mennä pois, vaan hän olis rukoillut näin: "Herra, älä mene pois."

Kyllä tosin moni näinäkin aikoina tahtois, että Jesus menis pois, erinomat-
tain semmoiset, joidenka tunto on sen
verran liikkunut, että he rupeisit pelkää-
mään, ettei kannata semmoisella elä-
mällä mennä Herran ehtoolliselle. Vaik-
ka tämä mahdottomuus ei tule syntein
paljoudesta, mutta synnin rakastamises-
ta, ettei he tahdo luopua rakkaasta syn-
nin harjoituksesta. Jos olis semmoisilla
oikia mahdottomuus, totta hätä pakot-
tais heitä etsimään jotakuta lääkitystä
sairaalle sielullensa. Mutta ei semmoi-
set ole sairaat, ei semmoiset ole tarvitse-
vaiset, ei semmoiset ole hengessä köy-
hät, vaan net on ylpiät, ja ylpeytensä he
osottavat siinä, että he katsovat ylön ar-
mon välikappaleita. Sanalla sanottu, se
synnintunto, joka tuli Pietarille siitä
hämmästyksestä, ei ollut raskaampi
kuin, suruttomain synnintunto, joka tu-
lee kuoleman pelvosta. Se on ylitse
(mene)väinen ja on niin kuin yksi pu-
hallus, joka loppuu samassa kuin pelko
loppuu. Niin pian kuin toivo kääntyy
mailmaan, on myös katumus loppunut.

Toinen tutkisteleminen. Minkä kaltai-
nen mahdottomuus oli Pietarilla, koska
hän tunsikin itsensä mahdottomaksi ole-
maan Jumalan pojan vieressä? Se oli
yksi väärä mahdottomuus, joka usein
tulee niiden päälle, joilla on omatunto
vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti,
että synti olis alkanut karvastelemaan.
Oikein katuvaiset ei saata sillä lailla ru-
koilla kuin Pietari, että Jesus menis pois
heidän tykönsä, mutta heidän täytyy
rukoilla niin kuin opetuslapset Emma-
uksen tiellä: "Ole meidän kanssamme,
sillä ehto on joutunut ja päivä on las-
kenut." Mutta ne mahdottomat rippivie-

raat, jotka tuntevat, ettei kannata mennä
Herran ehtoolliselle sen kaltaisella elä-
mällä, kuin heillä on, eikä taas raski
luopua rakkaasta koto- ja helmasynnistä,
net kyllä käskivät Jesusta mennä
pois. Ja ne, jotka pahalla tunnolla pilk-
kaavat ja vastustavat totuutta, vaikka
he tuntevat asian oikiaksi, net kyllä
käskivät Jesusta mennä pois. Net pa-
henevat hänestä ja kieltävät Jesusta
niin kuin Pietari.

Semmoinen mahdottomuus ei ole
muu kuin yksi luonnollinen ylpeys, yksi
omanvanhurskauden hapatus, joka estää
suruttomia tulemasta Herran ehtoollisel-
le. Heillä on yksi paha ja kalvava oma-
tunto, joka ei pakota heitä Jesuksen
tykö, mutta ahdistaa heitä pois Vapahta-
jasta. Ei he tahdo tulla Herran ehtoolliselle
tekemään parannuksen lupauksia,
ettei tulis solmu tunnon (päälle) He luu-
levat, että niillä on vähempi edesvas-
taus, jotka ylönkatsovat armon välikap-
paleita kuin niillä, jotka menevät katu-
mattomalla sydämellä syömään ja juo-
maan itsellensä tuomion.

Niin kuin Pietarin päälle tuli se väärä
mahdottomuus, koska Jesus tahtoi, pes-
tä hänen jalkojansa, niin ovat myös
muutamat ihmiset näinä aikoina tulleet
mahdottomaksi rippivieraaksi, ei syn-
tein paljouden tähden, mutta ylpeyden
ja vihan tähden kristityitä kohtaan.
Tämä väärä mahdottomuus on oman-
vanhurskauden muikua hapatus. Ja sem-
moiset saattaisit kyllä käskää Jesuksen
mennä pois tykönsä, sillä he ovat itse
työssä Jesuksen ristin viholliset, vaikka
he luulevat, että mahdottomuus se on,
joka estää. Ja joka katsoo Pietarin pääl-
le, koska hän käski Jesuksen mennä

pois, pitää ilman epäilemättä löytämän, ettei Pietarilla silloin ole ollut oikia mahdottomuus, joka pakottaa katuvaaisia etsimään Jesusta, vaan hänellä on ollut samankaltainen tunto kuin niillä mahdottomilla rippivierailla, joista muutamat ei käy Herran ehtoollisella osittain papin tähden, osittain sen pahan tunnon tähden, koska he tuntevat, ettei kannata käydä sen kaltaisella elämällä, ja taas toisaalta mailma vetää niin voimallisesti, ettei he raski jättää maailmaa ja luopua synnistä. He rakastavat syntiä niin paljon, ettei tohdi parannuksen lupauksia tehdä.

Mikä semmoinen mahdottomuus on muu kuin Jumalan pilkkaaminen? Ylpeys on niin suuri, ettei se alene ennen kuin kuolema tulee päälle, ja silloin he ovat hätinäns, silloin he huutavat, mutta ei tule vastausta. Ei ylhäältä, mutta alhaalta tulee semmoinen vastaus, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa.

Voi surkia vaiva ja kauhistus, koska heidän pitää niin kauvan sotiman Jumalan kanssa, että taivaan valtakunta suljetaan. Pietarin synnintunto oli ainoastans yksi pimiä tunto, joka hämmästyksen tähden ilmoitti hänelle syntiä yhteisesti eli summia, mutta ei hän saattanut vielä silloin yhtään syntiä eroittaa eli tuntonsa päälle ottaa, vaan kaikki synnit olivat läjässä. Ei yksikään tekosynti erinomattain tullut hänen tuntonsa (päälle). Ja hänen mahdottomuutensa oli niin kuin suruttoman mahdottomuus bruukaa olla, nimittäin pelko Jumalasta, paha omatunto. Ja sen tähden Pietari rukoili, että Jesus menis pois. Ei ollutkaan mitään hätää Pietarilla, minkä tähden hänen pitäis rukoileman Jesusta olemaan hänen kanssansa.

Ja kuinkapa suruttomat saattavat ruukoilla sillä lailla, että Jesus olis hänen kanssansa, koska he vihaavat Jesuksen opetuslapsia. Vaikka ei Pietari silloin tuntenut, että hänellä oli viha sydämessä, sillä se oli hänelle kätkeyty niin kauvan kuin silmät aukenit. Pietari luuli rakastavansa Jesusta, mutta siinäpä seisoo perkeleen petos, että hän kääntää ihmisen silmät nurin, että hän uskottaa suruttomia, että he rakastavat Jesusta, koska viha makaa kätkeytynä sydämessä. He luulevat olevansa Jesuksen parhaat ystävät, koska he ovat Jesuksen ristin viholliset.

Nyt te kuulitte, mikä mahdottomuus Pietarilla oli, joka pani häntä väärin ruukoilemaan. Ja koska Pietarilla siihen aikaan ei ollut parempi kristillisyyys, vaikka hän oli jo monta ajastaikaa käynyt Jesuksen koulussa, mikä kristillisyyys on suruttomilla tässä kristikunnassa, jotka ovat lapsuudesta saakka opetetut kristinopissa, ja ovat monta kertaa parannuksen lupauksia tehneet Jesuksen alttarin edessä, ja ovat kuitenkin vielä Jesuksen ristin viholliset. Niille pitää tuleman yksi hirmuinen edesvastaus, jotka ovat vastoin parempaa tietoa ja parempaa tuntoa eläneet. Se käypi heille niin kuin juudalaisille Vapahtajan aikana. Sodomian ja Gomorran miehet pitää nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa, sillä jos sen kaltaiset voimalliset työt olisit tapahtuneet Sodomassa ja Gomorrassa, net olisit tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa.

Mutta net harvat sielut, jotka ovat tunteneet Pyhän Hengen voimaa heidän sydämissäns, ja tuntevat myös, kuinka voimallinen vihollinen on vetämään ta-

kaisin mailmaan, täytyvät rukoilla, ei niin kuin Pietari, että Jesus menis pois, vaan niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: “Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut.” Nähtävästi on ehtoo joutunut, ja armon aurinko on laskenut. Niin kuin Egyptin pakanallisessa maa(ssa) pimeys oli koko valtakunnassa ja ainoastans Israelin lapsille paistoi aurinko kirkaasti, niin on nyt maailmassa suuri pimeys, niin ettei kansa näe kahta sormeaa eteensä. Mutta niille harvoille opetuslapsille, jotka puhuvat siitä ristiinnaulitusta Jesuksesta Nazarenuksesta, niille paistaa vielä armon aurinko, koska he rukoilevat sitä tuntemointia Raamatunselittäjää: “Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo on joutunut.”

Nyt tarvitaan tosin ne palavat sydämet, ne hartaat rukoukset, jos meidän pitää saaman Jesusta kumppaniksi yöksi, koska pimeyden aika tulee, ja viholliset joka kantilta ahdistavat. Nyt tarvitaan palavat sydämet ja palavat rukoukset, jos Jesus pitää tuleman kirkastetuksi. Rukoilkaat, te opetuslapset Emmauksen tiellä, että se tuntematon Raamatunselittäjä tulis teidän kanssanne siihen kylään, johonka te olette menemässä, sillä ehtoo on joutunut ja päivä on laskenut, että Hän tulis kirkastetuksi teidän silmäänne edessä, ja tulisitte Häntä tuntemaan leivän murtamisesta. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelma C 173 n:o 27.

Apostoli Johannes on kirjoittanut siitä suuresta kalansaaliista Genetsaretin meren tykönä, kussa opetuslapset pyysit kalaa, mutta ei saaneet mitään ennen kuin yksi tuntematon mies rannalla käski heidän heittää verkkojansa oikialle puolelle venettä, ja silloin he saivat 153 isoa kalaa. Johannes ensinnä tunsu, että se oli itse Herra Jesus, joka seisoi rannalla ja Pietari heitti itsensä mereen, että hän pian pääsis näkemään sitä tuntematointa.

Jos me ensinnä puhuisimme siitä suuresta kalan saaliista, niin me ymmärrämme, että hengellinen kalan saalis tämän alla ymmärretään. Mutta minkäs kaltainen kalan saalis se oli, kussa paljon suuria kaloja saatiin. Emme me ole saaneet suuria kaloja koskaan, vaan muutampia pieniä kaloja, jotka matalan päällä ovat. Suuret kalat uivat syvyydellä, ja ei anna itsiänsä pyytää. Sillä he pelkäävät Pyhän Hengen verkkoja, jotka ei ole niin fiinit kuin hämähäkin verkot, joilla rietas pyytää kalojansa.

Suuri oli tosin tämä opetuslasten kalansaalis. Mutta me kuulemme, että koko sen ajan kuin on ruvettu pyytämään ihmisen sieluja taivaan valtakuntaan, ei ole enempi saatu kuin sata ja kolme kuudettakymmentä niitä suurempia mailman viisaita ja herroja. Sillä Paavali sanoo: "Ei ole monta viisasta kutsuttu." Ja tosin ei ole monta mailman viisasta kutsuttu, sillä niillä on niin iso järki pääkallossa, että he luulevat parhaiten tietävänsä, mistä tie menee taivaaseen. Mutta ne yksinkertaisimmat tulevat paremmin rantaan vedetyksi Pyhän Hengen nuotalla, koska opetuslap-

set heittävät verkkonsa oikialle puolelle venettä Jesuksen käskyn jälkeen.

Johannes oli ensimmäinen, joka arvais, että Herra se on, mutta Pietari heitti itsensä mereen, että hän pian pääsis rantaan katselemaan Herraa. Pietari oli ensimmäinen, joka pääsi iankaikkisuuden rannalle verisen marttyyrikuoleman kautta, ja Johannes jäi viimeiseksi. Jos me katselisimme näiden molempain luontoa, niin me löydämme, että Pietari oli kiivas joka paikassa, sekä suruttomuuden tilassa, että myös kristillisyyden levittämisessä. Sen tähden antoi Vapahtaja hänelle taivaan valtakunnan avaimet.

Mutta Johannes oli hiljainen luonnosta, ja sai maata Jesuksen helmassa Ehtoollisessa. Molemmat olivat kuitenkin seurakunnan tolpat. Pietari oli voimallinen saarnaamaan ja herättämään ihmisiä synnin unesta. Johannes ei ole paljon saarnannut, mutta kuitenkin hän oli se opetuslapsi, jota Jesus rakasti.

Niin vaikuttaa Pyhä Henki itsekun-kin luonnon jälkeen. Pietari oli kiivas luonnosta ja tämän kiivauden kanssa seurais yksi suuri Pyhän Hengen voima saarnaamaan voimallisesti. Johannek-sella oli hiljainen luonto, ja tämän luonnon kanssa seurais yksi ihmeellinen Pyhän Hengen lahja saarnaamaan rakkau-desta. Jos Pietarin saarna yksinäns olis saattanut vaikuttaa suuret ja voimalliset liikutukset, niin saattoi Johannes rakkauden saarnalla paremmin vaikuttaa valvomisen kristityissä. Hän saattoi paremmin repiä sydämen irti mailmasta ja ylösherättää keskinäisen rakkauden, ja hillitä ylpeyden. Molemmat olivat tarpeelliset ja voimalliset vaikuttamaan

kristillisyydessä; molemmat olivat hyvät kalamiehet. Ja jos Pietari oli ensimmäinen heittäjän verkkojansa apajalle, niin oli Johannes viimeinen vetämään verkkoa kaloinensa rantaan.

Myös tässä kristillisyydessä on ollut moninaiset luonnon lahjat, ja Pyhä Henki on vaikuttanut itsekunkin luonnon jälkeen muutamissa suuren voiman saarnaamaan parannusta kansan heräykseksi, muutamissa suuren voiman selittämään Jumalan sanaa, ja muutamissa on Pyhä (Henki) vaikuttanut palavan rakkauden, ja muutamissa suuret ja voimalliset liikutukset, ja muutamissa hengellisen viisauden.

Jos me nyt katselemme, kuinka suuren armotyön Herra on tehnyt meitä kohtaan, niin meidän olis syytä kiittää, jos me saattaisimme, sillä me tiedämme vakaisesti, että monta kristin veljiä ja sisaria, jotka ovat tämän kristillisyyden kautta heränneet, ovat jo perineet paremman maan ja taivaan, jossa he veisaavat kiitosta Luojalle, sille suurelle Luojalle, tämän valkeuden edestä, joka on ilmestynyt näinä viimeisinä aikoina Pohjan maalla. Kussa ennen oli musta pimeys, kussa ennen hukan penikat ovat ulvoneet, siellä nyt visertävät tiaiset ja satakieliset; kussa ennen on ollut itku ja valitusääni juopuneitten tähden, siellä nyt kuuluu ilon ja riemun ääni; kussa ennen on ollut kirous, riita ja tappelus vanhinten ja lasten, niin myös puolisoitten välillä, siellä nyt on tullut rakkaus ja rauha.

Jos tämä olis ainoa vaikutus tästä kristillisyydestä, niin olis jo paljon syytä kiittää ja ylistää Herraa, mutta meidän toivomme on ja täydellinen vakuu-

tus, että tämä kristillisuus ulottuu ijankaikkisuuteen. Toisella puolella hautaa, kussa ne kirkastetut sielut veisaavat voiton virttä Jumalalle ja Karitsalle, pitää vasta ilmi tuleman, kuka täällä on ollut uskollinen, kuka täällä on etsinyt ja pyytänyt ihmisten sieluja taivaan valtakunnalle, kuka on uskollisesti tehnyt työtä Herran viinamäessä, kuka on saanut kärsiä pilkkaa, vainoa ja vastahakoisuutta mailman lapsilta, kuka on saanut vääryyttä kärsiä ilman syytä. Herra lukee niiden kyyneleet, jotka täällä ovat kärsineet Jesuksen nimen tähden. Herra lukee niiden kyyneleet, jotka täällä ovat katumuksen kyyneleillä kstelleet Jesuksen jalkoja. Herra lukee Marian kyyneleet, jotka putoovat Jesuksen haudan päällä. Ja hänen pitää näkemän sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta seisovan Sionin vuorella, ja näyttävän hänelle haavoja, joita Hän on saanut rakkautensa tähden. Silloin pitää pilkkaajat näkemän, ketä he pilkanneet ovat.

Johannes, joka ensimmäiseksi olet arvannut, että Herra se on, joka seisoo rannalla ja odottaa väsyneitä opetuslapsia tulevan ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, vedä verkot kaloinensa rantaan ja muistele jälkeen kristityille, kuinka monta sielua sinä olet saanut. Pietari, heitä itsiäs mereen, että pian pääsisit näkemään sinun Herras ja sinun Vapahtajas seisovan ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, odottavan väsyneitä sieluja tulevan. Ja muut opetuslapset, jotka oletta pyytämässä kaloja, lähestykäätekkin rantaa ja rukoilkaat, että Herra Jesus antais meille voimaa ja viisautta ja ymmärrystä, kuinka meidän pitää heittä-

män verkkoa. Kuule sinä tuntematon ja ijankaikkisuuden rannalla seisovainen kalanpyytäjitten opettaja katuvaisten ja raskaassa työssä olevaisten opetuslasten rukous. Isä meidän, joka olet taivaissa.

Evankeliumi Luk. 5: 1-11

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä armon hetkellä katseleman, kuinka Jesus sen suuren kalan saaliin kautta opetti Pietarin saamaan ihmisten sieluja, sillä sanalla: "tästedes sinä saat ihmisiä." Ensimmäinen tutkisteleminen: Pietari tuli tämän suuren kalansaaliin tähden syntiseksi. Toinen tutkisteleminen: Pietari vihittiin Vapahtajalta apostoliksi eli ihmisten sieluun pyytäjäksi tämän sanan kautta: "Tästedes sinä saat ihmisiä." Että tämä pyytäminen menestyy, että opetuslapset saisit enemmän ja enemmän sieluja taivaan valtakuntaan, se olis toivotettava, niin kuin me myös uskomme tapahtuvan, koska Jesus on venheessä. Amen.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka Pietari tuli syntiseksi. Pietari ja muut opetuslapset olit mieluiset seuraamaan kristillisyyttä niin kauvan kuin he toivoit Hänen tulevan Israelin kuninkaaksi. Mutta ei he silloin vielä arvanneet, kuinka paljon he tulevat kärsimään Kristuksen nimen tähden Koska he jätit kalat ja seuraisit Kristusta, niin se näytti niin kuin olisit he jo olleet irti mailmasta. Mutta kyllä he saatoit niitä kaloja keviästi jättää, koska he Kristuksen seuraamisen kautta luulit voittavansa suuremman tavaran mailmassa. Kyllä ne kalat tulit korjatuksi opetuslasten omailta, ettei kalat ole hukkaan menneet.

Katselkaamme nyt, kuinka Pietari tuli syntiseksi sen suuren kalansaaliin tähden. Pietari oli alkanut seuraamaan Kristusta siinä mielessä, että hän tulee suureksi mailman herraksi, koska Kristus tulee kuninkaaksi. Hänellä oli siis se usko, että hän kristillisyyden kautta voittaa suuren tavaran ja kunnian mailmassa. Hänellä on myös se usko, että Kristus on Jumalan Poika ja mailman Vapahtaja, mutta ei hän sitä uskonut vielä, että tuo ihminen Jesus on kaikkivaltias.

Koska hän näki sen suuren kalan paljouden, joka tuli niin kuin tyhjistä, päätti hän järjellensä ja tunsu myös tunnossaan, että Jumalan Poika on kaikkivaltias. Ja nyt tunsu hän itsensä mahdolltomaksi olemaan Jumalan Pojan vieressä. Tämä mahdolltomuuden tunto ei pysynyt hänessä kauvan, sillä ehkä hän hämmästyksen ja pelvon tähden tuli sillä kerralla syntiseksi, ei hän kuitenkaan tullut niin suureksi syntiseksi, että hän olis syntein paljouden tähden tuominnut itsensä helvettiin. Ei hän tullut niin suureksi syntiseksi, että hän olis alkanut huutamaan omantunnon vaivassa, että hän olis alkanut rukoilemaan niin kuin se katuvaainen ryöväri: "Herra muista minua, koskas tulet valtakuntaas." Jos Pietarin tunto olis oikein herännyt, olis hänen täytynyt rukoilla: "Herra, älä jätä minua." Mutta hän rukoili väärin, koska hän käski Jesusuksen pois mennä. Mutta tämä Pietarin synnin tunnustus oli ainoastans yksi esimaalaus siihen tulevaiseen.

Me tiedämme, että yksi synnitöin ihminen ei kelpaa hengelliseksi kalamiehksi. Sillä yksi surutoin opettaja ei saa-

ta johdattaa ketään taivaan valtakuntaan. Pietari tuli syntiseksi sen suuren kalan saaliin tähden, ja vaikka tämä synnin tunnustus oli ainoastans niin kuin yksi esimaalaus tulevaiseen, pani kuitenkin Vapahtaja häntä hengelliseksi kalamieheksi, sillä hän tiesi, että Pietari piti tuleman suuremmaksi syntiseksi edespäin. Niin muodoin osottaa tämä esimerkki, että Vapahtaja panee niitä hengelliseksi kalamieheksi, jotka tulevat suureksi syntiseksi. Kuinka monta muutosta sai Pietari nähdä, ennen kuin hän rupeis kelpaamaan hengelliseksi kalamieheksi? Vasta ristin kohdalla sai hän tuta sen murheen, joka valmisti häntä vastaanottamaan armoa. Vasta Golgatan mäellä tuli sydän särjetyksi. Ja minä uskon totisesti, että jos kaikki katuvaiset, jotka ovat syntiseksi tulleet, seisoisit enemmän aikaa Golgatan mäellä ja katselisit taivaallisen vanhimman vaivoja, niin pysyisit sydämet sulana enemmän aikaa. Ei saattais vihollinen niin pian paikata ne traasut kiinni ja kovaksi tehdä ne särjetyt sydämet.

Tässä Herran huoneessa on ollut alkuheräyksessä paljon särjetyitä sydämiä, tässä on ollut murheellisia, katuvaaisia ja raskautetuita sieluja, joiden sydämet on sulaneet auringon paisteessa. Mutta valitettavasti on nyt jää kasvanut monen sydämen ympäri, jotka ennen olit sulana. Eikös nyt olekaan enää auringon paiste, jossa jää sydämen ympäri saattais sulata? Talvipakkainen on tehnyt jäätä sydämitten ympäri, ja on muutamissa paikoissa niin paksu jää, että se rupeaa hevoisen kantamaan. Eikös enää tule kesä koskaan? Eikös enää jaksa armon aurinko sulat-

taa sitä jäätä, joka on kasvamassa kristittyin sydämen ympäri?

Minä ajattelen, että mailman kylmä tuuli on jäädyttänyt niitten sydämet, jotka ennen ovat palavat olleet. Ei taida olla enää niin monta sielua, jotka seisovat ristin kohdalla katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta. Jesus on nyt jo kuollut monen kristityn sydämessä ja kuolee pian, jos ei tule murheellisia, katuvaaisia ja raskautetuita sieluja katselemaan hänen vaivojansa ja korjaamaan Jumalan karitsan verta. Pian tippuvat viimeiset veripisarat Hänen pyhästä ruumiistansa, pian jättää veri Hänen, pian tulee Josef ja Nikodemus panemaan Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Silloin ei pidä löytymän Hänen hautansa ympäri muita ihmisiä kuin sotamiehiä, joita mailman herrat on panneet sinne vartioitsemaan kuolleen uskon. hautaa, ettei pääsis Jesus nousemaan ylös. Kuitenkin meidän toivomme on, että murheellisten opetuslasten kyyneleet pitää vielä herättämän Häntä ylös haudasta.

2. tutkisteleminen. Pietari pantiin ihmisten sieluihin pyytäjäksi eli hengelliseksi kalamieheksi, koska hän oli tullut syntiseksi. Mutta ei Pietari vielä varsin saattanut voittaa sieluja taivaan valtakuntaan, ennen kuin hän tuli täytetyksi Pyhällä Hengellä.

Ensimmäinen suuri kalansaalis tapahtui helluntaipäivänä, koska Pietari voimallisesti saarnais ristiinnaulitusta Vapahtajasta, ja soimais sitä surutointa joukkoa Vapahtajan murhaajaksi. Silloin sait muutamat pistoksen sydämeen ja rupeisit kysymään: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Us-

kottava on, että net ihmiset, jotka silloin heräisit, olit jo ennen kuulleet Johannes Kastajan ja Vapahtajan saarnoja, että heidän sydämensä oli niin muodoin valmistettu vastaanottamaan Pyhän Hengen vaikutuksia, että muutoin olis kohta mahdotoin uskoa, että niin paljon olisit yhdestä saarnasta heränneet. Mutta Jesus oli jo ennen sanonut opetuslapsille: "Muut ovat työtä tehneet, ja te saatte hedelmän nautita."

Ja kyllä ensinnä oli elävä kristillisyyksellä, jotka apostolitten saarnamisesta heräisit, mutta ajan päällä rupeisit kristityt uneliaiksi tulemaan. He rupesivat keskenänsä tinkaamaan, ja viimein tuli niin suuri mailman rakkaus kristittyin sydämiin, että he menit suruttomuuteen. Ajatelkaat tekin perään, kuinka tämä asia on noin tapahtunut. Kristityt ovat heräyksen alussa olleet suuressa hartaudessa, he ovat silloin rakastaneet ihmisten sieluja, he ovat silloin olleet viriät saarnaamaan muille parannuksesta, he ovat kostantaneet paljon kristillisyyden tähden.

Kuinkas nyt on se asia? Se näyttää niin kuin olis kristittyin rakkaus jäähtynyt ja maailman rakkaus on tullut sijaan. Ei ole enää Jesus elämässä monen kristityn sydämessä. Itsekukin rupeaa nyt pitämään vaarin itsestensä, niin kuin suruttomat ennen on sanoneet: "Pitäkään kukin vaari itsestensä." Onkos nyt kristityt uskomassa, että se on paras neuvo, mitä suruttomat on heille antaneet?

Minä ajattelen, että kristityt rupeavat pian omia sielujansa pitämään halpana, jos he muitten sieluja pitävät halpana. Ei ole kristityt muistamassa, mitä Jesus

on sanonut siitä kaupasta, jonka kuninkaan palvelijat tekevät leiviskänsä kanssa. Yksi laiska palvelija kaivoi leiviskänsä maahan ja sanoi kuninkaalle: "Minä tiesin sinun kovaksi mieheksi, joka niität, kussa et kylvänyt ole, ja kokoot, jota et hajottanut ole." Varoita sinuas, sinä paha palvelija, ettei sinulta oteta pois se leiviskä, kuin sinulla on, ja sinä heitetään ulkonaiseen pimeyteen.

Mitäs nyt olet voittanut sinun leiviskäs kanssa, sinä paha palvelija? Mene myyriäisen (=muurahaisen) tykö, sinä laiska, ja katso, kuinka viriä hän on kantamaan rakennusaineita tulevaisen ajan varaksi. Katso, sinä laiska, kuinka viriä hän on kantamaan sikiöitensä auringon eteen, että aurinko saapi paistaa niitten päälle, että he tulisit eläväksi ja rupeisit liikkumaan. Kantakaat tekin (niin kuin) myyriäiset teidän hedelmänne suussa, ja muistakaat, että laiskalta kaivataan ulos se leiviskä, joka on hänelle kuninkaalta annettu, että kuningas sais omansa voiton kanssa takaisin, että te saattaisitte sanoa: "Herra, sinun leiviskäs on voittanut kymmenen leiviskää."

Nyt on Kuningas mennyt voittamaan maita ja kaupunkeja ja valtakuntia, ja pian taitaa Hän tulla takaisin tekemään räkningin palvelijoittensa kanssa ja katsomaan perään, kuinka paljon sitte kukin on voittanut. Silloin pitää hyvät ja viriät palvelijat saaman palkkansa ja pantaman hallitsijaksi viiden kaupungin ja kymmenen kaupungin ylitse. Se kuninkaallinen pappeus pitää kantaman valkeat vaatteet ja kultakruunun päässä, joita he panevat Kuninkaan jalkain juureen, koska he lankeevat maahan Hänen eteensä ja sanovat: "Herra, Sinä olet

mahdollinen ottamaan valtakunnan ja voiman ja kiitoksen ja kunnian iankaikisesta iankaikkiseen.” Amen.

Alkuperäinen.

Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 78.

Painettu Kolmannessa Postillassa.

Eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän. Rukoilkaat siis elon Herraa työväkeä lähettämään eloonsa. Luuk. 10: 2

Kun Herra Jesus vaelsi läpi Herran peltoa, joka tosin oli täynnä rikkaruohoa, näki Hän hyvin, kuinka vähän yksi työmies saattaa toimittaa pellolla, joka oli niin pitkä ja leveä, ettei yksikään ihminen voinut nähdä sen päätä. Tämä pelto oli tosin jo ennen profeettojen kyntämä ja muokkaama, mutta Vapahtajan aikana melkein umpeen kasvanut rikkaruohoja. Johannes Kastaja yritti puhdistaa rikkaruohon pois, mutta hän saattoi ainoastaan valmistaa Herralle tien sen suuren pellon läpi, joka oli täynnä orjantappuraa ja ohdaketta. Ei siis ihme, että Herra, joka nyt kävi sen suuren pellon läpi sitä tietä, jonka Kastaja oli valmistanut, näki sen olevan aivan anteeksiantamatonta, että pellon viljely oli niin laiminlyöty ja huonosti hoidettu, kun melkein koko pelto oli kasvanut umpeen rikkaruohoista. Sen tähden sanoi hän opetuslapsillensa: "Eloa on paljon, mutta työväkeä vähän. Rukoilkaat siis elon Herraa lähettämään uskollista työväkeä eloonsa."

Se on epäilemättä pellon viljelijäin syy, että pelto on täynnä orjantappuraa ja ohdaketta, sillä vaikka maaperä saattaa olla kova ja raskas muokata, on kuitenkin nähty, ettei ahkeran työmiehen vaiva jää kokonaan palkitsematta. Siinä luvatussa maassa oli maa tosin hedelmällisempi kuin täällä kylmässä pohjollassa, missä aurinko ei milloinkaan ole niin korkealla taivaalla kuin luvatussa maassa. Ja taivaan kaste on täällä poh-

jolassa aika vähäinen, vastoin sitä, mitä se oli Kaanaan maassa. Ahkera työmies saattoi Kaanaan maassa saada kolmekymmentäkertaisen sadon huonommasta maasta ja kuusikymmentäkertaisesti paremmasta maaperästä ja vieläpä satakertaisen sadon parhaimmasta maasta. Mutta täällä kylmässä pohjollassa saa pellon viljelijä kiittää Jumalaa, jos hän saa leikata kahdeksan tai yhdeksänkertaisen sadon parhaasta maaperästä, muutoin hän saa olla tyytyväinen neljän- ja viidenkertaiseen satoon. Ja välittä hän ei saa mitään koko pellostä. Joko on peltomaa niin kova, ettei se voi kantaa mitään hedelmää, tai sitten on siemen niin huono, ettei se voi itää, tai sitten pelto paleltuu yöpakkasessa, tai sitten saa peltomies vain pitkää olkea jyviin ja ytimien sijasta.

Apostoli Pietari kylvi helluntaipäivänä ja sai korjata enemmän kuin satakertaisen sadon. Mutta silloin olikin saapuvilla erinomainen siemenvilja, ja meidän tulee myöskin muistaa, että pelto oli jo toisten työntekijöiden muokkaama ennen häntä, niin kuin meidän Vapahtajamme todistaa, että toiset ovat työtä tehneet ennen teitä ja te saatte niittää. Mutta paljon riippuu myös siemenviljasta, sillä jos kylväjällä on huono siemen, niin ei voi odottaa mitään runsasta satoa. Jotkut pellon viljelijöistä ovat niin huolimattomia, etteivät puhdistaa siemenviljaa, vaan kylvävät (sen) peltoon niin likaisena, kuin se siemen on, jota ei milloinkaan ole seulottu. Semmoiset pellonviljelijät kylvävät itse rikkaruohoja peltoonsa. Onkos sitten ihmeellistä, että heidän peltonsa on täynnä rikkaruohoa?

Se, joka ostaa siemenviljansa muilta, ei koskaan voi olla varma vuodentulostaan, jos hän ei ensin idätä sitä omassa sydämessään. Mutta parasta kuitenkin olisi, jos peltomies voisi saada siemenen omasta pellostaan, jonka tulee olla puhdistettu ja vapaa rikkaruohosta. Muutoin ei ole yhtään peltoa, joka olisi täysin rikkaruohoton. Sen saattoi nähdä jo apostolien aikana. Olkoon siemen vaikka kuinka puhdas ja vapaa rikkaruohon siemenistä, niin voi rikkaruohon siemen tulla muualta. Maailman tuuli saattaa kuljettaa rikkaruohon siemenen Herran peltoon. Niin on asianlaita ohdakkeen siementen kanssa, jotka ovat hyvin kevyet. Ne seuraavat tämän maailman ilmojen ja tuulen mukana.

Mutta vaikka ei tuuli puhaltaisi yhtään maailmasta, niin voi vihollinen tosin kylvää rikkaruohoja Herran peltoon, kun ihmiset nukkuvat. Sen me kuulemme kohta tämän päivän evankeliumista. Kun ihmiset nukkuvat, juuri silloin saa vihollinen tilaisuuden kylvää rikkaruohoja Herran peltoon. Mutta minkä tähden pitää ihmisten nukkua, kun he tietävät, että vihollinen valvoo? Ja juuri silloin, kun ihmiset nukkuvat, juuri silloin saa vihollinen tilaisuuden kylvää rikkaruohon siemenet Herran peltoon! Jos yksikään olisi valveilla ja pitäisi Herran peltoa silmällä, ei vihollinen saisi tilaisuutta kylvää rikkaruohoa Herran peltoon. Mutta kun kukaan ei ole valveilla, kuinkas silloin käy?

Joo, se käy niin, että vihollinen tulee ja kylvää rikkaruohoa. Mutta miksi siten kaikkien pitää olla unen raskauttamat? Ettekös näe, että vihollinen vaanii pellon takana hämärässä? Ettekös näe,

että hänellä on säkki täynnä rikkaruohon siemeniä? Ettekös näe, että hän tahtoo tehdä kylväjälle vahinkoa? hän tahtoo tehdä kylväjän vaivan ja työn turhaksi? Ja kuitenkin te nukutte! Ei yhtään ihmistä ole koko pellolla, joka jaksaa valvoa. Ei ole totisesti ihmeellistä, että pelto on täynnä rikkaruohoja, kun kaikki ihmiset makaavat ja nukkuvat synnin unessa.

Jos täällä on joku sielu, joka on valveilla, niin hän valvokoon nyt peltoa, ettei vihollinen saisi tilaisuutta kylvää vielä enemmän rikkaruohoja kuin hän on kylvänyt. Mutta ei siinä kyllä, että Herran pelto on täynnä orjantappuroita ja ohdakkeita, joita vihollinen on kylvänyt, kun kaikki ihmiset ovat jättäytyneet unen valtaan, mutta myös siemen näyttää olevan kelvoton, vaikka pyhä siemen aina ja kaikkina aikoina on ollut puhdas ja hedelmällinen. Sillä taivaallisella siemenellä on aina elinvoima ja itävyys itsessään, kun se kylvetään oikein, ja on puhdistettu kaikista rikkaruohon siemenistä. Mutta kun se joutuu huonoihin käsiin, niin voi puhdas siemen pilaantua ja sekoittua kaikenlaisten rikkaruohon siementen kanssa, joka pilaa koko siemenviljan.

Niin me kuulemme puhuttavan uudessa Testamentissa, että fariseukset olivat pilanneet puhtaan Jumalan sanan ihmissäntöjen¹ kanssa. Ja niin oli sama puhdas Jumalan sana pilattu paavin valtakunnassa ihmismetkuilla, ja sen tähden se ei voinut kantaa mitään hedelmää maan päällä. Luther puhdisti rikkaruohon siemenet pois vehnästä, mutta aikojen kuluessa on se taivaallinen siemen taas tullut sekoitetuksi rikkaruohol-

la ja ihmisjuonilla, ja sen tähden se ei saata kantaa mitään hedelmää.

Nyt siis vaaditaan Herran pelton tähden, että siemenen pitää olla puhdas ja vapaa rikkaruohon siemenistä. Toiseksi vaaditaan, että peltomaa pitää kyntää syvemmältä kuin mitä tähän asti on tapahtunut. Sillä ne, jotka nyt kyntävät peltoa, ovat ainoastaan tonkineet pinnan ylös, mutta eivät ole jaksaneet kaivaa syvemmältä. Väärä huoneenhaltija sanoi sen tähden: "En jaksa minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä."

Ja miksi ei hän jaksanut kaivaa? Koska hän ei ollut tottunut semmoiseen raskaaseen työhön. Raskas on laiskurin kaivaa maata. Raskas on hienon herran kerjätä. Mieluummin hän antaa Herransa velkamiesten väärentää velkakirjat ja kirjoittaa viisikymmentä sadan sijaan, kuin että hän ottaisi ja lähtisi kaivamaan maata Herran pellossa, ja sen lisäksi lähtisi kerjäämään kalliit siemenet siementen Herralta saadakseen edes joitakin puhtaita siemeniä, jotka on puhdistettu ja seulottu siinä suuressa riihessä, josta Johannes Kastaja sanoo: "Hän perkaa riihensä, ja ruumenet Hän polttaa sammumattomalla tulella, mutta nisut Hän kokoo aittaansa." Jos missään niin täällä on Herran pelto täynnä orjantappuroita ja ohdakkeita. Täällä on vihollinen saanut kylvää rikkaruohonsa pelkäämättä ainuttakaan valvovaa ihmistä. Täällä saavat hengelliset siat mellastaa vapaasti Herran pellolla; sen tähden pelto näyttää sikohaalta.

Tänä päivänä, jos kuulette Herran äänen, älkää paaduttako sydäntänne! Se on Herran ääni, joka päivän pyhässä evankeliumissa sanoo, että vihollinen

kylvi rikkaruohoa Herran peltoon sillä aikaa kun ihmiset makasivat. Sillä jos joku ihminen olisi valvonut Herran peltoa, ei vihollinen olisi uskaltanut tulla niin julkisesti kylvämään rikkaruohoa Herran peltoon. Mutta koska kaikki ihmiset olivat nukkumassa, uskalsi hän tehdä semmoisen tihutyön. Nyt on ihmisten korkea aika herätä synnin unesta. Nyt on palvelijoiden korkea aika valvoa Herran peltoa. On parempi, että palvelijat valvovat kuin että he sitten tahtovat repiä ylös rikkaruohon, sillä semmoinen rikkaruohon repiminen on Jumalan käskystä tapahtunut Josuan aikana, mutta nyt se ei käy päinsä, koska rikkaruoho on saanut juurensa niin syväälle.

Mutta jos täällä on joku kristitty sie-lu, joka kantaa huolta siitä, että Herran pelto on niin kasvanut umpeen rikkaruohoista; että Herran viinamäki on niin maahan tallattu; että orjantappurat ja ohdakkeet ovat kuin kuusimetsä maan päällä; hän notkistakoon polvensa Jeesuksen nimeen, ja huutakoon siementen Herraa avuksi, että Hän lähettäisi uskollisia työntekijöitä eloonsa, että Hän opettaisi väärää huoneenhaltijaa kaivamaan syvemmältä Herran peltoa, ja myöskin kerjäämään jonkun kapan nisuja siemeneksi Herran peltoon; että Hän pitäisi palvelijansa valvomassa, ettei vihollinen saisi tilaisuutta kylvää rikkaruohoa Herran peltoon; että siementen Herra saisi edes jonkun nisujyvän korjata aittaansa. Kuule, Herra, köyhien työntekijöitten rukous, jotka tekevät työtä sinun vainiollasi ja odottavat sädettä taivaasta ja huokaavat yöksi tai-vaan kastetta ja päiväksi armon aurin-

gon paistetta, ettei Herran pelto kokoon kasvaisi umpeen orjantappuroita.
(Amen)

Suomennos ruotsinkielisestä alkuperäisestä käsikirjoituksesta, joka sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan.
Uusi Postilla n:o 17 (1897)

¹ Alkutekstissä: människotankar (människa = ihminen, tankar =ajatuksia)

Pietari sanoi Vapahtajalle: “Me luovumme kaikista ja seuraamme sinua, mitä meidän siitä on?” Niin Jeesus sanoi heille: ”Totisesti sanon minä teille, te, jotka olette seuranneet minua siinä uudessa syntymisessä, koska Ihmisen Poika istuu hänen kunniansa istuimella pitää myös teidän istuman kahdellatoista kymmenellä istuimella, tuomiten kaksitoista kymmentä Israelin sukukuntaa.” Matt. 19: 27, 28

Me kuulemme evankeliumista Matheuksen muistelevan, kuinka Pietari, samoin kuin muutkin opetuslapset, jotka silloin vielä olivat maailmassa kiinni, kysyi Vapahtajalta, mitä hänen piti saaman sen edestä, että hän oli ylönantanut kaiken maallisen elatuksen, ja alkanut seuraamaan Jeesusta. Koska nimittäin se rikas nuorukainen, joka oli vasta kysynyt Vapahtajalta: “Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin”, ei saattanut antaa tavaraan sa vaivaisille ja seurata Jeesusta, sillä tämä nuorukainen oli kovin maailmassa kiinni, niin ajatteli Pietari, että hänelle nyt annetaan suuri tavara ja kunnia Messiaksen valtakunnassa, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi.

Siinä mielessä oli Pietari ja muut opetuslapset ylönantaneet maallisen elatuksensa, että he tulisivat maailman herroiksi, että voittaisivat maailman tavaran ja kunnian, kun Vapahtaja tulee maalliseksi kuninkaaksi. Mutta Vapahtaja oli luvannut heille hengellisen tuomarin viran, vaikka he eivät sitä vielä ymmärtäneet silloin. Pietari luuli, että hän tulee maalliseksi tuomariksi, koska

Vapahtaja tulee kuninkaaksi, ja luuli sen kautta voittavansa suuren tavaran ja kunnian maailmassa. Hän luuli tulevansa isoksi maailman herraksi. Siinä tarkoituksessa teki hän tämän kysymyksen. Mutta jos hän silloin olisi tiennyt, että hän tulee maailman tunkioksi ja että häntä kristillisyyden tähden pilkataan ja vihataan maailmassa, ja viimein tapetaan, niin olisi hän vissimmästi ylönantanut Jeesuksen ja lähtenyt kalaa pyytämään.

Mitpä se ihminen tekee, joka on maailmassa kiinni? Se lakkaa seuraamasta Jeesusta ja lähtee maailmaan. Moni surutoin ihminen kysyy vielä nytkin samoin kuin Pietari: “Mitä siitä lähtee, että minä ylönannan maailman, ja seuraan Kristusta?” Ei ole kukaan vaatinut teitä, heittämään kaikkea maallista työtä pois ja laiskana makamaan, niin kuin ei Pietarikaan ollut vissusti heittänyt kaikkea maallista työtä pois, ettei hän enää olisi kaloja pyytänyt; mutta sitä on Jeesus vaatinut, ettei kristityn pidä rakastaman maailmaa, ja sen rakkauden tähden unhottaman tai vaallisia.

Kuitenkin ajattelee moni surutoin ihminen niin kuin Pietari: “Mitä siitä lähtee, että minä ylönannan maailman ja seuraan Kristusta? Mitä siitä tulee, että minä rupean nyt aivan houraamaan ja maallista työtä laiminlyömään?” Maailman orja pelkää, että hän tulee varsin köyhäksi, jos hän rupeaa totista katumusta ja parannusta tekemään. Viinaporvari pelkää, että hän tulee köyhäksi, jos hän heittää viinakaupan. Varas myöskin pelkää, että hän tulee köyhäksi, jos hän lakkaa varastamasta, vaikka

se on nähty, että varas köyhtyy, vaikka hän kuinka paljon varastaisi.

Kaikki pelkäävät nyt, että he tulevat köyhiksi kristillisyyden kautta. Mutta ei moni ole sitä vakuutusta saanut, että rietas on heitä tehnyt köyhiksi. Ei ole vielä kuulunut, että kristillisyyden kautta olisivat ihmiset köyhiksi tulleet, vaikka maailman herrat niin luulevat. Ja muutamamat sokeat talonpojat luulevat, että tämän kristillisyyden kautta ovat heränneet tulleet köyhiksi.

Mutta rietas ilmankin on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he näkevät vaaran, kussa vaaraa ei olekaan. Jos kristityt rupeaisivat aivan laiskana makaamaan ja valmista syömään, niin kyllä he sitten köyhtyisivät. Mutta minä näen, ettei kristityt ole niin laiskat, kuin muutamamat maailman orjat, jotka eivät viitsi palvellakaan kohtuullisen palkan edestä, vaan ennemmin kävelevät raitilla ja juovat.

Ei olekaan kristillisyyden tarkoitus ollut, että ihmisten pitää laiskoina makaaman ja heittämän maallisen työn pois; vaan se on ollut tämän kristillisyyden tarkoitus, ettei sydän pidä oleman maailmassa kiinni, vaikka ruumis tekee työtä. Mutta vaarallinen on, ettei maailman rakkaus ole jo varastanut monen sydäntä, koska unikin pakkaa opetuslasten silmiin, ja penseys kristillisyydessä. Silloin alkavat he ajattelemaan niin kuin Pietari: "Me olemme ylönantaneet kaikki, ja seuranneet Kristusta, mitä meille siitä on?"

Jos maailma tulee rakkaaksi, niin alkavat kristityt ajattelemaan: "Mitä siitä lähtee, että me rupeaisimme näin hou-raamaan?" Mutta muistakaa, te uneliaat

opetuslapset, mitä Vapahtaja sanoi Pietarille, koska hän rupesi ajattelemaan ja kysymään, tuleeko siitä mitään hyvää, että hän oli ylönantanut kaikki, ja seurannut Kristusta. Hän sanoi näin: "Te, jotka olette minua seuranneet siinä uudessasyntymisessä, pitää istuman istuimella ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa." Moni on jo silloin seurannut Jeesusta muutama ajan kurkistelemisen tähden, siinä toivossa, että he Hänen kanssaan saavat syödä ja juoda ilmaiseksi. Mutta niin pian kuin Vapahtaja heitti jonkun kovemman sanan, luopuivat he Hänestä, ja käänsivät selkänsä Vapahtajalle. Mutta te harvat, jotka olette seuranneet Jeesusta siinä uudessasyntymisessä! Teidän pitää istuman istuimilla, ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa.

Emme saata sen tähden näistä Vapahtajan sanoista päättää, että opetuslapset olisivat silloin jo uudestasynyneet. Sillä me näemme kaikesta heidän elämän laadustansa, että uusisyntyminen tapahtui vasta jälkeen Vapahtajan kuoleman, koska kuollut usko loppui. Mutta Hän sanoi heille sen vuoksi, että he muistaisivat Hänen sanansa, koska uudensyntymisen vaiivat rupeavat tuntumaan. Ja se tapahtui vasta Vapahtajan kuoleman jälkeen, koska he rupesivat itkemään ja parkumaan. Me näemme, että Vapahtaja puhui paljon kristillisyydestä, jota he eivät ymmärtäneet ennen kuin vasta jälkeen, koska asia tapahtunut oli.

Lukevat kyllä suruttomatkin ja uudestasynnymättömät paljon uudestasynnymisestä, mutta eivät he kuitenkaan

ymmärrä mitään siitä; ja niin olivat opetuslapsetkin aivan kuolleessa uskossa, koska Vapahtaja puhui heille uudestasynnymisestä. Mutta he tulivat Vapahtajan kuoleman jälkeen siihen tilaan, että he saattoivat uudestasynntyä. Ja siitä uudestasynnymisestä puhui Vapahtaja: "Te, jotka olette minua seuranneet siinä uudessasynnymisessä, jne."

Nyt on moni seurannut Jeesusta kuolleessa uskossa tähän päivään asti, mutta ei ole moni seurannut Häntä uudessasynnymisessä. Sen tähden armonvarkaavat pakenevat pois, koska totuus tulee eteen. Koska maailma alkaa vainoamaan Jeesusta ja Hänen opetuslapsiaan, silloin menevät armonvarkaavat vihollisten puolelle ja rupeavat huutamaan: "Ristiinnaulitse!" niin kuin maailman herrat ja ylimmäiset papit käskevät. Ja vielä yksi kahdestatoista kymmenestä menee heti Herran Ehtoollisen jälkeen vihollisten puolelle pettämään Vapahtajaansa. Ei ole enää kuin yksitoistakymmentä, jotka itkevät ja parkuvat katsellessaan Jeesuksen kuolemaa, ja muutamia vaimoja on myös, jotka itkevät ja parkuvat, koska he näkevät sen suuren Ristinkantajan verisenä ja verta vuotavana kantavan ristiänsä Golgataan.

Nyt taitaa kaikki kristillisuus loppua, koska nekin, jotka ennen ovat seuranneet Jeesusta kuolleessa uskossa, luopuvat Hänestä ja menevät takaisin maailmaan. Jos ei Maria Magdaleena ja Salome ja Johanna herätä Häntä ylös kyyneleillään ja huokauksillaan, niin luopuvat kaikki entiset opetuslapset Hänestä. Ja ne yksitoistakymmentä, jotka vielä jäljellä ovat, kuolevat epäilyksen murheesta, että Jeesus on kuollut pois heiltä.

Alkakaat siis rukoilemaan, te yksitoistakymmentä, ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, että taivaallinen Vanhin, joka nyt on kuollut, nousisi pian ylös kuolleista ja antaisi meille Pyhän Henkensä, että kristillisuus ja Jumalan valtakunta pääsisi taas levenemään, ennen kuin viimeinen leimaus kristillisyyden kirkkaudesta sammuu. Aamen. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Math. 17: 1-8

Kristuksen kirkastaminen opetuslasten silmissä on ensimmäinen armonmerkki, joka antoi heidän tuta taivaan valtakunnan esimakua. Ja tämän armonmerkin tähden oli Pietarilla se toivo, että se iankaikkinen autuus, jonka Vapahtaja on luvannut Hänen nimensä tunnustajille, ei ole turha. Pietari veti tämän asian kristityille, ettei heidän pitäisi nääntymän elämän tiellä. Mutta Pietari oli monta kertaa jälkeen osoittanut heikkoutensa ja huikentelevaisuutensa kristillisyydessä, koska hän lankesi syntiin ja kielsi Vapahtajan.

Siitä nähdään, ettei käy hyvin kristityille, jos he aina rakentavat autuutensa toivon ensimmäisen armonmerkin päälle, ja ottavat siitä suruttomuuden ainetta ja ajattelevat, että koska he ovat nähneet Vapahtajan kirkastettuna eli ristin päällä, he nyt muka ovat kaikesta hengellisestä vaarasta vapahdetut. Sillä me olemme jälkeen koetelleet, että vihollinen oikein hirmuisesti suuttuu, koska joku kristitty on tullut armon tilaan. Hän ampuu silloin nuoliansa, ja pyytää kaikella tavalla eksyttää ulosvalituista, jos mahdollinen olisi, että hän pääsisi seu-

lomaan heidän sielujaan niin kuin niusuja. Niin se silloin kävi Pietarille, että hän, joka siihen aikaan piti itsensä parhaana kristittyinä, lankesi ensimmäiseksi syntiin, koska hän maailman edessä rupesi kieltämään Vapahtajaansa. Muutoin osoittaa Pietarin elämäkerta, että hän oli silloin vielä kuolleessa uskossa, vaikka hän oli nähnyt sen kaltaisen armonmerkin. Hän rupesi ylöns varhain omistamaan itselleen Jumalan lapsen oikeutta. Mutta omatunto oli kuitenkin nukuksissa, ja valvominen oli kaukana hänestä, koska hän rupesi julkisesti valehtelemään, ettei hän tunne Jeesusta.

Meidän täytyy nyt armonvarkaille osoittaa Pietarin elämäkertaa, että kuolleen uskon tunnustajat näkisivät oman haamunsa hänessä. Sillä armonvargaat luulevat, että Pietarilla oli elävä usko jo ennen kuin Vapahtaja kuoli. Mutta hänen elämänsä osoittaa, ettei hänellä ollut elävän uskon hedelmiä, vaikka hän oli nähnyt armonmerkin kirkastamisen vuorella. Yhtä hyvin oli hänen uskonsa kuollut, ja hänen rakkautensa sekoitettu omalla rakkaudella, ja hänen rohkeutensa muuttui pelvoksi kiusauksen hetkellä. Hän rakasti omaa henkeään ja maailmaa enemmän kuin Vapahtajaa.

Ja vaikka hän uskoi Jeesuksen olevan Kristuksen, Jumalan Pojan ja maailman Vapahtajan, eipä hän kuitenkaan tuntenut kristillisyydestä mitään. Ei hän uskonutkaan sen kaltaisia sanoja, jotka sotivat hänen himojaan vastaan, juuri niin kuin armonvargaat vielä nytkin uskovat ainoastaan sen kaltaisia paikkoja Raamatusta, jotka sopivat yhteen heidän pahan tahtonsa kanssa. Mutta sen kaltaisia Raamatun paikkoja, jotka sotivat

heidän lihallista tahtoaan vastaan, he si-vuuttavat.

Vaikka nyt Pietari uskoi Jeesuksen olevan Jumalan Pojan, ei hän kuitenkaan uskonut Vapahtajan sanoja Hänen kuolemastaan. Vaikka Vapahtaja puhui Pietarin lankeemisesta, ei hän kuitenkaan uskonut, että hän pahenee ja kieltää Jeesuksen. Vaikka Pietari oli olevin ansa suuri uskon sankari, ei hän vielä uskonut paljon mitään niistä hengellisistä asioista, jotka ovat painavimmat kristillisyydessä; mutta sitä vastaan pani rietas hänen uskomaan semmoisia, jotka ovat vanhalle Aadamille otolliset. Hän uskoi esimerkiksi, että Kristus tulee kuninkaaksi maailmassa, ja Pietari luuli Vapahtajan kautta tulevan sa maailman herraksi. Hän uskoi vielä hengen näkevänsä, koska Vapahtaja kävi veden päällä, ja koska Hän oli noussut ylös kuolleista.

Niin uskovat myös muut armonvargaat taikauksia ja noitain päälle, mutta eivät he sitä usko, mitä Raamattu todistaa Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta. Eivät he usko, sanon minä, että Vapahtajan pitää nouseman kuolleen uskon haudasta, ja tuleman eläväksi kristittyin sydämissä. Ja vaikka Pietari oli saanut sen valaistuksen ylhäältä, että Jeesus on Jumalan Poika, ei hän kuitenkaan uskonut, että Vapahtajan piti kuoleman hänen synteinsä tähden. Sillä Pietarilla oli vielä salainen siveys autuuden perustuksena. Ei hän vielä tuntenut itseään niin huonoksi ja kirotuksi, että Jumalan Pojan täytyi kärsiä helvetin vai-vaa hänen tähtensä.

Vaikka hän kerran lankesi Jeesuksen jalkain juureen ja sanoi: "Mene pois mi-

nun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen”, niin ei tämä synnintunnustus ollut sen tähden oikean katumuksen merkki, eikä hän silloin tuntenut syntejään oikein, koska maailman kunnia toi hänelle sen väärän mahdollisuuden, ettei hän tuntenut itseään mahdolliseksi olemaan Jeesuksen vieressä, koska se väärä mahdollisuus pani hänen vastustamaan Vapahtajaa, eli tekemään vastoin Hänen tahtoaan. Sen väärän mahdollisuuden alla makasi tottelemattomuuden ja ylpeyden perkele, niin kuin usein tapahtuu armonvarkaitten kanssa, että he ovat maailman edessä nöyrät ja siveät, ja tunnustavat mahdollisuutensa Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta koska joku elävä kristitty alkaa heitä tutkimaan, silloin tulee se ulkonaisen nöyryyden ja mahdollisuuden alla sallattu ylpeyden perkele ulos, koska Vapahtaja tahtoi pestä hänen jalkojaan.

Sillä mikä se on muu kuin ylpeyden perkele, joka tekee ihmisen tottelemattomaksi ja vastahakoiseksi, ettei hän tahdo antaa itseään Jumalan tahdon alle, vaan joka oman pahan tahtonsa jälkeen elää. Moni armonvaras ajattelee, että Pietari oli silloin nöyrä kristitty, koska hän tunsu mahdollisuutensa, ja sen mahdollisuuden tähden ei tahtonut antaa pestä jalkojaan. Mutta sen väärän mahdollisuuden alla makasi kauhistavainen ylpeys ja itsekkäisyys, joka vaikutti hänessä niin paljon, että hän rupesi vastustamaan Vapahtajaa, ja juuri Hänen tahtonsa vastaan sotimaan.

Oliko se kuuliaisuuden tuntomerkki, että Pietari rupesi vastustamaan ja sotiin Vapahtajan tahtoa vastaan, koska hän sanoi Vapahtajalle: “Ei sinun pidä

minun jalkojani ikänä pesemän!” Ja oliko se nöyryyden merkki, koska hän rupesi miekkaa käyttämään Vapahtajan puolesta? Hän oli silloin mielestään sotimassa, mutta niin tekevät muutkin armonvargaat, koska joku kristitty alkaa heidän jumalaansa pilkkaamaan. He sotivat jumalansa puolesta nyrkillä ja sauvalla, miekoilla ja seipäillä. He kiivastuvat totuuden puolesta, ja siinä kiivauudessa he vetävät kristityitä ulos huoneistaan ja pieksävät heitä.

Semmoiset ovat nyt ne nöyrät kristityt, jotka mahdollisuuden tähden tekevät juuri vastoin Vapahtajan tahtoa. Mahdollisuuden tähden he ilmankin laiminlyövät rukouspäiviä; mahdollisuuden tähden he katsovat ylön sanan ja sakramentit; mahdollisuuden tähden he ilmankin ryyppäävät pirun paskaa, ja ylönkatsovat jumalanpalveluksen; mahdollisuuden tähden he ilmankin pake-nevat pois kristittyin seurasta, niin kuin Juudas. Mutta kyllä armonvargaat aina tinkaavat, että Pietari oli silloin nöyrä kristitty, koska hän tunsu mahdollisuutensa, ja sen mahdollisuuden tunnon alla ei tahtonut antaa pestä jalkojaan. Kyllä kaiketi Pietarilla oli väärä mahdollisuus, mutta sen mahdollisuuden alla makasi vielä kätkeytynä ylpeyden henki, joka pani hänen tottelemattomuuttaan näyttämään Vapahtajalle ja Häntä vastustamaan. Sen tähden sanon minä, että Pietarilla oli silloin kuollut usko, vaikka hän oli nähnyt ensimmäisen armonmerkin kirkastamisen vuorella, ja siinä tuntenut taivaan valtakunnan esimakua. Kukatiesi, jos Pietari rakensi kristillisyytensä ensimmäisen armonmerkin päälle, ja ajatteli: “Koska minut

katsottiin mahdolliseksi näkemään sen kaltaista kirkkautta, niin varmaankin minä olen kristitty ja Jumalan lapsi.”

Mutta jos sinä olet jälleen tarttunut maailmaan, ja maailman rakkauden tähden kieltänyt Vapahtajan, niin oletko sitten kristitty? Ja jos silloin olitkin autuaallisessa tilassa, koska sinä olit kirkastamisen vuorella ja tunsit taivaan valtakunnan esimakua, niin kuinka sitte olet elänyt? Älä luota sen armonmerkin päälle, joka silloin tapahtui, vaan katso nyt perään, kuinka sinun tilasi nyt on, koska sinun pitää osoittaa uskosi töillä. Oletko aina rakentamassa sen ensimmäisen armonmerkin päälle, koska vanha Aadami luikahtaa ulos suusta. Ja maailman rakkaus on niin suuri, että sinä kiellät kristillisyyden voiman maailman edessä.

Sinä tunnet kyllä mahdottomuutesi, mutta et anna Vapahtajan pestä jalkojasi; olet muka paras Jeesuksen ystävä, mutta yhtä hyvin kiellät Hänen voimansa maailman edessä kuoleman pelvon tähden; olet olevinasi suuri uskon sankari, ja kuitenkin olet ilman uskotta, koska kiusaus tulee; olet niin rakas Jeesukselle, että sinä olisit valmis kuolemaan Hänen kanssaan, ja kuitenkin kiellät Hänet omanrakkauden tähden. Ei ole Pietari rukka sinun uskosi missään paikassa koeteltu, ennen kuin maailma rupeaa sinun kristillisyytesi päälle käymään, ennen kuin maailman lapset rupeavat sinua haukkumaan galilealaiseksi, ja Jumalan pilkkaajan opetuslapsiksi.

Mutta ei ollutkaan Pietarilla rohkeutta mennä kuolemaan Jeesuksen kanssa, vaikka hän oli aikonut. Ei taida

muillakaan olla sitä rohkeutta, ennen kuin he saavat Pyhän Hengen voiman miehuullisesti seisomaan siinä sodassa ja kilvoituksessa, joka odottaa Jeesuksen opetuslapsia, ennen kuin he pääsevät tämän pahan maailman läpitse. Kuinka paljon erilaiseksi tuli Pietarin elämä helluntaipäivän jälkeen, koska hän oli saanut Pyhän Hengen voiman sotimaan Vapahtajan puolesta Hengen miekalla. Eipä hän enää peljännyt maailman uhkauksia, vaan kiitti itseään autuaaksi, että hän oli mahdollinen kärsimään jotakin vainoa Jeesuksen nimen tähden.

Oikea syy, minkätähden armonvarkaat tahtovat omistaa Pietarille ja muille opetuslapsille elävän uskon ennen kuin he saivat Pyhän Hengen on se, että armonvarkaat luulevat myös pääsevänsä opetuslasten uskolla taivaaseen, nimitäin sen kaltaisella uskolla, joka on olevinaan vahva, koska perkele ja maailma eivät ole vielä suuttuneet. Mutta kiusauksen ajalla loppuu tämä vahva uskallus ja muuttuu epäuskoksi, niin kuin se tapahtui opetuslapsille, että heidän uskonsa loppui peräti Vapahtajan kuoleman jälkeen, ja muuttui niin suureksi epäuskoksi, etteivät he enää uskoneet mitään. Niin sanovat myös armonvarkaat: ”Ketä meidän pitää uskoman, koska yksi sanoo niin ja toinen näin?”

Viimein sanovat armonvarkaat: “Emme usko ketään muuta kuin Jumalan sanaa.” Kyllä opetuslapset uskoivat Jumalan sanaa, vaikka heillä toisinaan oli niin suuri epäusko, että he luulit hukuvansa, koska Jeesus makasi laivassa. Toisinaan he tahtoivat valkean putoamaan taivaasta ja polttamaan niitä ihmi-

siä, jotka eivät antaneet heille ruokaa rahan edestä. Toisinaan he riitelivät keskenään maailman kunnian päältä, kuka suurimmaksi herraksi tulisi maailmassa.

Oliko niillä silloin oikea elävä kristillisuus, koska he niin tepastelivat maailman kanssa? Ei suinkaan heillä ollut silloin vielä muuta, kuin maailman kunnia ja herraskristillisuus mielessä, ja kuollut usko pääkallossa. Kolme heistä olivat nähneet armonmerkin kirkastamisen vuorella, nimittäin Pietari, Jaakob ja Johannes, ja he olivat ilmanakin panneet maata niitten päälle.

Katsokaa perään, te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette nähneet Kristuksen kirkastamisen vuorella, nimittäin Pietari, Jaakob ja Johannes! Katsokaa perään, ettei uni painaisi teidän silmiänne, koska teidän pitää katsoman, kuinka Jeesus hikoilee verta Yrttitarhassa! Mitä se entinen armonmerkki auttaa teitä, jos te uneliaisuuden tähden makaatte Yrttitarhassa, kussa veri tippuu Hänen pyhästä ruumiistansa? Herätkää ylös, jos tahdotte autuaaksi tulla, ja katsokaat Jeesuksen vaivoja, että haavat tulisit tuntoon ja sydän tulis valmistetuksi vastaanottamaan ylösnousemisen armoa. Ei Jeesus tule elämään teidän sydämissänne, ellette tule murheelliseksi, koska Hän on kuollut. Herätkää ylös unesta Yrttitarhassa, ei sovi teidän unen kanssa taistella. Aamen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta. C 174 n:o 72.

Uusi Postilla n:o 52

Koska kuningas David kuuli, että hänen poikansa Absalom oli kuollut, rupesi hän itkemään ja sanoi: **Voi, minun poikani! Jospa minä olisin kuollut sinun edestäs!** 2. Sam.18. luku.

Tästä Davidin murheesta saatamme me joltisesti arvata, mikä murhe tulee vanhimmalle, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja kuolevat suruttomuudessaan. Absalom oli ruumiin puolesta kaunis poika, mutta hänen sydämensä ei ollut juuri kaunis. Sillä kunnian rietas oli saanut niin suuren vallan hänen ylitsensä, että hän rupesi isänsä hengen päälle käymään, että hän pääsisi pikemmin kuninkaaksi valtakunnassa. Minkä kaltainen poika se on, joka tahtoo isänsä tappaa voittaakseen maailman tavaraa ja kunniaa?

Vanhemman sydämessä on paljon rakkautta, mutta semmoisella lapsella ei ole armoa, joka käypi vanhemman hengen päälle ja pilkkaa hänen kyyneleitään. Kuitenkin tuli sen pahankurisen pojan tähden Davidille raskas murhe. Hän rupesi itkemään ja huokaamaan: "Voi, minun poikani Absalom, joska minä olisin kuollut sinun edestäs!" Mikä mahtoi olla syy siihen, että Davidille tuli niin raskas murhe sen jumalattoman pojan kuolemasta, joka tahtoi isänsä tappaa, että hän pääsisi vanhemman verellä maailman kunniaa voittamaan? Minä olen kuollut, että suruttomat vanhemmat soisivat mielellään sen kaltaisten lasten kuolevan, jotka tahtovat vanhemman verellä maailman kunniaa ostaa. Mutta David tahtoi itse kuolla semmoisen pojan edestä, että

paatuneelle lisättäisiin armonaikaa, että sokean raukan silmät avattaisiin. Se teki pahaa vanhemman sydämelle, että tämä sokea raukka, joka oli niin kauvas eksynyt vääryyden tielle, piti vielä kuoleman suruttomuudessa ja menemän umpisokeana helvettiin, ettei vanhin saanut häntä neuvoa katumaan rikoksiaan ja anteeksi anomaan ennen, kuin viimeiset huokaukset salpaisivat hänen henkensä.

Kuka on se vanhin, joka mielellään soisi lapsensa menevän helvettiin? Kuka on se vanhin, joka ei pidä sitä kovin pahana, että lapset eksyvät väärälle tielle ja tulevat onnettomiksi ajassa ja ijankaikkisuudessa? Jokainen, jolla vanhemman sydän on ja jolla on itsellään vähänkin toivoa, että hän pääsee kerta näkemään valkeutta, soisi kyllä mielellään, että lapset tulisivat kaikki Jumalan lapsiksi. Ja jos lapset vastoin vanhemman tahtoa tulevat huoriksi ja varkaiksi, niin vissimmästi semmoinen asia koskee kovin vanhemman sydämeen, niin että murheellinen vanhin rupeaa niin kuin David valittamaan ja itkemään poikaansa, joka kuoli suruttomuudessa ja teki itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa.

Mutta löytyy vielä semmoisiakin vanhempia, jotka neuvovat lapsiaan metsään. Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, rupeavat he vielä omia lapsiaan vihaamaan kristillisen rakkauden tähden, niin kuin se paha ja paatunut kuningas Saul, joka rupesi omaa poikaansa vihaamaan Davidin tähden. Saulin poika Jonathan oli alkanut seuraamaan ja rakastamaan Davidia, joka oli kristitty, ja tämän rakkauden tähden suuttui Saul omalle pojalleen,

joka rakasti Davidia kristillisyyden tähden. Saul suuttui niin kovin omalle pojalleen kristittyin rakkauden tähden, että hän rupesi kerran tappamaan omaa poikaansa. Mitä oli siis Jonathan rikkonut isäänsä vastaan? Ei mitään muuta, kuin että Jonathan rakasti Davidia, joka oli kristitty. Sillä Jonathan rukoili vielä isäänsä Davidin tähden, ja tahtoi niin muodoin estää isäänsä vuodattamasta kristityn verta. Tämän asian tähden suuttui Saul niin kovin omalle pojalleen, että hän tahtoi hänen tappaa.

Tässä on nyt meillä esimerkki, kuinka sokeat vanhemmat vihaavat lapsiaan kristillisyyden tähden. Ja minkä tähden Kain tappoi veljensä? Joo, sen tähden, että Abel oli kristitty ja niin muodoin Jumalalle otollisempi kuin Kain, joka oli pakana. Kain suuttui veljelleen sen tähden, että Abelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Jumalatoim Esau, joka myi esikoisosansa veljelleen ryynivellistä, rupesi jälkeen vihaamaan veljeään sen tähden, että Jakob sai paremman siunauksen isältään kuin hän. Paavali kirjoittaa: "Abrahamilla oli kaksi poikaa. Mutta niin kuin silloin se, joka oli lihan jälkeen syntynyt, vihasi sitä, joka oli hengen jälkeen syntynyt, niin myös nytkin tapahtuu." Ne, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, vihaavat niitä, jotka hengen jälkeen syntyneet ovat.

Jos nyt David on meille esimerkkinä, kuinka kristillinen vanhin itkee, koska sokeat lapset eksyvät väärälle tielle ja hukuttavat itsensä, niin on myös tuo paha kuningas Saul yksi esimerkki siitä, kuinka surutoim ja paatunut vanhin vihaa omia lapsiaan kristillisyyden täh-

den. Ja tämä hengellinen viha, jonka kautta rietas kääntää paatuneitten silmät nurin, yllyttää maailman lapsia neuvomaan lapsiaan metsään. He rupeavat rukoilemaan jumalaansa, jota he palvelevat yötä ja päivää juopumuksella, kirouksilla ja turhalla elämällä. He rukoilevat, sanon minä, jumalaansa, että hän varjेलisi heitä ja heidän lapsiaan niin hulluksi tulemasta, että he rupeaisivat kristityitä rakastamaan. He rukoilevat, sanon minä, jumalatansa, että hän varjेलisi heitä niin hulluksi tulemasta, että he rupeaisivat niin houraamaan kuin nämä heränneet, jotka toisinaan itkevät syntejään, koska he ovat katumuksessa, toisinaan huokaavat sydämen ahdistuksen tähden, koska synnit rupeavat heidän tuntoaan vaivaamaan, samoin kuin katumainen publikaani; toisinaan iloitsevat Jumalan armon tuntemisesta niin kuin Maria, Jesuksen äiti, koska hän tuli lankonsa Elisabetin tykö ja sanoi: "Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Ju malassa, minun Vapahtajassani.

Maailman ihmiset rukoilevat: "Varjelkoon Jumala meitä niin hulluiksi tulemasta, että mekin rupeaisimme syntejämme katumaan!" Koska kristityt tekevät katumuksen kyyneleillä ja huokauksilla, niin sanovat maailman lapset: "Kyllä mekin saattaisimme katumuksen ja parannuksen tehdä, kun vaan kerkiäisimme maailman hääringistä. Mutta ei sillä lailla, kuin nämä heränneet tekevät, nimittäin kyyneleillä ja huokauksilla. Mutta kuinka? Mitä maks viinapisaralla ja kirouksella? Koska kristityt neuvovat ihmisiä parannukseen, niin sanovat maailman orjat: "Kyllä mekin saatamme neuvoa ihmisiä parannukseen, mutta

ei sillä lailla, kuin nämät heränneet neuvovat, nimittäin soimauksilla.” Mutta kuinka? Mitä maks rommin ja punssin kanssa? Ja jos ei totella sitä, niin palo-viinalla ja pirun paskalla.

Me tiedämme että pirun paska on hyvä lääkitys niille, joilla on sydäntauti. Koska joku maailman orja kovin suuttuu kristityille ja hänelle tulee siitä paha mieli, niin puoskaroidaan sydän vuotavalla pirun paskalla. Jos joku paha sana olisi koskenut maksaan eli pernaan, niin se haava paranee varsin, koska muutamia pisaroita pirun paskaa tiputetaan sen päälle. Kunnian paikka on vanhalla ihmisellä hyvin arka, vaikka hän on jo aikaa kunniattomaksi tullut. Koska nimittäin ihminen kadotti viattomuutensa, kadotti hän myös kunniansa. Hän häpeesi, eikä tohdi enää alastomana tulla Jumalan silmäin eteen. Ei siis ole enää ihmisellä kunniaa enemmän kuin koiralla.

Mutta kyllä rietas antaa huoralle ja varkaalle kunnian. Mutta eivät sokeat raukat ymmärrä, että he ovat jo aikoja sitten tulleet kunniattomaksi synnin kautta, vaan he luulevat, että Jumala on antanut heille kunnian. Me olemme nähneet, että maailman kunnia on muuttunut häpeäksi niin pian, kun omatunto on herännyt. Ja se, kuin on suuri häpeä maailman edessä, on suuri kunnia Jumalan edessä.

Vapahtaja on kantanut kunnian kruunun ristin hirsipuussa, joka on luettu suureksi häpeäksi maailman edessä. Ja sama orjantappurakruunu on muuttunut kunnian kruunuksi Jumalan ja kaikkein enkeleitten edessä, eikä saata oikea kristitty nähdä parempaa kunnianmerkkiä Vapahtajan päässä kuin tätä orjantappu-

raista kruunua, joka oli häpeäksi pantu Hänen päähänsä. Niin muuttuu myös maailman häpeä ja pilkkaaminen kunnaksi kristityille, joka saattaa sen häpeän ilman suuttumatta kantaa.

Sillä kristillisyyden on aina pidetty suurena häpeänä maailmassa. Kristityt ovat saaneet koiran nimen turkilta haukkumisen tähden. Kristityt ovat saaneet villihengen nimen pakanoilta liikutusten tähden. He ovat saaneet Jumalan pilkkaajan nimen juudalaisilta. Pakanat ovat sanoneet, että kristityt ovat pahojen henkien riivaamia. Mutta tämän maailman pilkka on kristityn kunnia. Tätä ei ymmärrä sokea raukka, jonka silmät rietas on kääntänyt nurin. Ja sen tähden on vanhan ihmisen kunnian paikka niin arka, ettei siihen kärsi koskea. Ja jos siihen joku sana koskee, niin se puoskitaan pirun paskalla.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat kunniattomiksi tulleet maailman edessä, katsovat sen suuren Ristinkantajan päälle, joka kantoi kunnian kruunua. Katso-kaat Hänen päällensä, joka teidän tähden tuli kunniattomaksi maailmassa, kuinka suuren kunnian Hän nyt kantaa taivaassa! Katsokaat, kuinka Hän tänä päivänä itkee ja surkuttelee niitä raukkoja, jotka vanhemman verellä ostavat maailman turhaa kunniaa, niin kuin tuo paatunut Absalom. Katsokaat, kuinka Hän surkuttelee niitä onnettomia raukkoja, jotka ovat eksyneet väärälle tielle, ja ovat vanhemman verellä ostaneet itselleen kunnian maailmassa.

Nämät vanhemman kuumat kyyneleet ovat täällä armonajassa polttaneet niitten tuntoa, joitten haavain päälle hengelliset puoskarit eivät ole panneet

suruttomuuden laastaria. Mutta nämät Vanhemman kyneleet on myös taivaallinen lääkitys niille, joitten tuntoon on tullut reikä ja haisevat haavat. Sillä vanhemman kyneleet polttavat suruttoman tuntoa, koska se herää, ja parantavat myös omantunnon haavat, koska ne rupeavat kovin särkemään ja verta vuotamaan.

Jospa nyt Vanhemman kyneleet polttaisivat muutaman kovan ja paatuneen tunnon, että siihen tulisi reikä! Jospa Vanhemman kyneleet putoaisivat juuri sen paikan päälle, kussa omantunto ei ole niin paksu kuin parkittu nautahärän vuota! Ehkäpä aukeisivat muutaman sokean raukan silmät sen kautta, ja hän rupeaisi näkemään ja tuntemaan, kuinka hän on pilkannut Vanhemman kyneleitä.

Tiputtakoon nyt se taivaallinen Vanhin muutaman kyynelen rakkauden kyneleistä niitten sydämiin, joitten haavat verta vuotavat, että nämät haavat lakkaisivat särkemästä ja verta vuotamasta, sinun piinasi ja kuolemasi tähden. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Luuk.19: 41- 47

Tämän päivän pyhästä evankeliumista kuulemme me taivaallisen Vanhiman itkevän ja surkuttelevan paatuneita sieluja, jotka eivät tottele Hänen rakkaimpia manauksiaan parannukseen, vaan pilkkaavat Hänen kyneleitään ja tallaavat Hänen vertansa. Ja vaikkamoni surutoin ihminen luulee, että ainoastaan Jerusalemin kaupungin asuvaisia Hän surkuttelee, jotka olivat niin tottelemattomat ja kovakorvaiset, etteivät he

viitsineet kuulla Hänen taivaallisia opetuksiaan taivaan valtakunnasta. Kuitenkin, jos se taivaallinen Vanhin olisi täällä meidän silmäimme edessä vaeltamassa ja näkisi meidän elämämme, niin kuin Hän sen näkee joka päivä maailman loppuun asti, löytäisi Hän vissimmästi tälläkin ajalla paljon sen kaltaisia, jotka olisivat itkemäväärtit, jos niillä olisi silmät sen verran auki, että he näkisivät Hänen kyneleitään ja kuulisivat Hänen huokauksiaan. Mutta se taitaa olla kätkeyty heidän silmäinsä edestä, koska he ovat sokeana syntyneet ja kuurona istuneet tähän päivään asti.

Niitten sieluin ylösrakennukseksi, jotka eivät ole vielä peräti paatuneet, tahdomme me tällä kerralla perään ajatella, minkätähden Jeesus itkee. Ensimmäinen tutkistelemus, mistä tulee Vanhemman kyneleet; toinen tutkistelemus, mitäs Vanhemman kyneleet vaikuttavat? Antakoon taivaallinen Herra Jeesus armonsa, etteivät kaikki Hänen kyneleensä hukkaan vuotaisi maahan, vaan että joku kyynel putoisi hyvään maahan ja kantaisi hedelmän taivaan valtakunnalle. Ensimmäinen tutkistelemus: mistä tulevat Vanhemman kyneleet? Sitä me kysymme niiltä, jotka ovat maalliset vanhemmat, ja eivät tiedä vielä, mistä taivaallisen Vanhemman kyneleet tulevat.

Jos maallisen vanhemman silmistä kyneleet vuotavat, kun joku lapsi kuolee, niin ei ne kyneleet auta häntä, koska ne ovat ainoastaan luonnollisen rakkauden kyneleet. Ei suinkaan luonnollisen ihmisen kyneleet ole oikeat kyneleet, vaikka ne ovat usein katkerat ja suolaiset. Toisinaan vuotavat kyneleet

ilman aikaansa luonnollisen ihmisen silmistä, vaikka ei ole paljon tietoa, mitä hän itkee. Joku itkee pahuuttaan, joku kunniaansa, ja ihmiset luulevat, että ne ovat katumuksen kyyneleitä. Mutta ei semmoiset kyyneleet ole muuta kuin käärmeen kyyneleitä. Huorat itkevät, koska heidän huorakumppaninsa menevät toisen huoran tykö. Mutta semmoiset kyyneleet pitäis heidän säästämän siksi, kuin ne paremmin tarvitaan. Vapahtaja sanoi niille vaimoille, jotka surkuttelivat Häntä: “Älkää itkekö minua, vaan itkekää itse teitänne ja teidän lapsianne; sillä katso, aika tulee, jona sanotaan: autuaat ovat hedelmättömät, ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet.”

Oletteko te maalliset vanhemmat ajatelleet, koska semmoinen aika tulee? Jos te itkisitte itse teitänne ja teidän lapsianne, niin kuin David itki poikaansa, joka suruttomuudessa kuoli, niin voisivat ne kyyneleet jotakin vaikuttaa. Mutta nyt itkevät useat sen kaltaisia kyyneleitä, jotka ovat kyllä katkerat ja suolaiset. Mutta ne taitavat tulla sapesta ja pernasta, vaan ei sydämestä. Koska vanhin näkee lastensa eksyvän väärälle tielle ja tekevän itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa, koska muutamat tulevat huoriksi ja muutamat varkaiksi, koska muutamat kiroovat ja muutamat pilkkaavat vanhemman kyyneleitä, muutamat pieksävät vanhempiansa ja muutamat irvistelevät heille, muutamat juoksevat vähän edemmäksi ja hyppäävät vanhemman silmään edessä ja sanovat: “Haas, tule lyömään, jos tohdit!” Mitäs tekisitte, te vanhemmat, jos teillä olisivat semmoiset lapset?

Minä olen nähnyt erään jumalattoman miehen, jolla on ollut sen kaltaisia lapsia, jotka ensin tekivät vääryyttä ja kiusasivat häntä kaikella tavalla, ja sitten hyppäsivät vanhemman nokan edessä ja sanoivat: “Haas, tule meitä lyömään jos tohdit!” Minä olen nähnyt sen onnettoman vanhemman viimein paatuvan, ettei ole enää ollut kiventäkään rakkautta vanhemman sydämessä. Mitäs te tekisitte, jos teillä olisi sen kaltaiset lapset: Minä ajattelen, että te kuolisitte murheesta ja sanoisitte, niin kuin se vanha Israel sanoi pojilleen: “Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan.”

Mutta kenellä niin pahat lapset ovat: Te mahdatte kysyä, kuka sen kaltaisia hukan penikoita on synnyttänyt, ruokkinut ja ylöskasvattanut. En usko minä sen miehen olevan kaukana, joka sen kaltaisia lapsia on ruokkinut ja ylös kasvattanut. Tässä huoneessa hän on. Ja minä näen vielä nytkin polttavat kyyneleet vuotavan hänen silmistään. Ja koska minäkysyn: “Rakas vanhin, mitäs itket”, niin hän vastaa: “Minä olen kasvattanut lapsia, mutta he ovat minusta luopuneet ja kovakorvaisiksi tulleet; ei he ota kuritusta vastaan.” Lapset ovat kaikki tyynni eksyneet väärälle tielle.

Ja vielä nekin, jotka vielä mahtuvat vanhemman syliin, rupeevat puremaan vanhemman rintoja. Ei vanhemmalle ole tullut yhtään iloa niistä lapsista, mutta surua ja mielikarvautta. Sillä muutamat ovat huoria, muutamat varkaita, muutamat juomarit, muutamat murhaajia, ja muutamat seisovat puolassa ja kiroovat Luojaansa. Minä ihmettelen, ettei vanhin ole jo aikaa sen kalta-

sia hukan penikoita pois huoneestaan ajanut. Mutta ei anna vanhemman sydän sitä myöten. Ennen hän itse kärsii hirmuisen tuskan ja vaivan, ennen kuin hän saattaisi heitä ajaa pois huoneestaan. Sillä hän odottaa aina parannusta.

Mutta koska nämät kauniit kasvavat täysi-ikäisiksi, tulevat he paatuneiksi ja sanovat kuolevaiselle vanhimmalle: "Sinä ilmankin olet meitä ruokkimassa! Kyllä me löydämme sijaa muuallakin!" Semmoiset paatuneet luottavat siihen, että he löytävät sijaa helvetissä, jos taivaallinen Vanhin ajaa heitä pois talostaan. Katso, rakas Vanhin! Siinä on sinulle palkka sen edestä, että olet meitä ruokkinut. Siinä on sinulle kiitos sen edestä, että olet meitä hukan penikoita suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. He sylkevät sinua kasvoinhin, he pilkkaavat sinun kyyneleitäsi ja nauravat kuolevaisen Vanhemman viimeisille huokauksille.

Nyt ovat nämä hukan penikat alkaneet riitelemään Vanhemman perinnön päältä. Vaikka Vanhin on varoittanut heitä ja sanonut: "Älkääät vuodattako verta minun hautani päällä", niin yhtä hyvin he riitelevät Vanhemman perinnön päältä ja sanovat: "Vanhin on itse syönyt kaikki." Mitäpä ne huolivat, jotka ovat Vanhemman verisuonista verta laskeneet, kyllä ne saattavat veljensä verta lakkia. Se kaunis poika, Absalom, joka oli niin kaunis ja kunniallinen maailman edessä, että hän seisoi oven suussa ja antoi suuta kaikille asiamiehille, varasti viekkauksellaan kansan sydämet, se sama kaunis nuorukainen, jonka jälkeen koko kansa rupesi juoksemaan, tappoi ensin veljensä ja sen jälkeen ai-

koi isänsä tappaa. Semmoisia miehiä löytyy nyt joka paikassa, ja ne parhaiten kelpaavat maailmalle. Mutta yhtä hyvin tuli isälle murhe siitä pojasta. Ei olisi vanhin suonut hänen kuolevan suruttomuuden tilassa.

Siinä te nyt näette kristillisen vanhemman sydämen. Ja siitä me saatamme joltisesti, mutta ei täydellisesti, arvata, kummoinen taivaallisen Vanhemman sydän on. Ei Hän saata nähdä, että kaikki lapset menevät kadotukseen. Sen tähden täytyy Hänen tänäkin päivänä vuodattaa kyyneleitä paatuneitten ylitse ja sanoa: "O, jos sinäkin tietäisit, mitä sinun rauhaasi sopisi, niin sinä ajattelisit tällä sinun ajallas. Mutta ne ovat kätkeyt sinun silmäisi edestä." Kätkeyt ovat suruttoman kansan silmäin edestä sekä Vanhemman rakkaus että helvetin vaivat. Kätkeyt ovat Vanhemman kyyneleet ja Vanhemman tuskat. Kätkeyt ovat sinun silmäisi edestä sekä entiset että nykyiset, sekä sinun kauhea elämäsi, sinä surutoin maa, että Vanhimman kyyneleet.

Ainoastaan ne harvat sielut, jotka murheellisella ja särjetyllä sydämellä katselevat, kuinka kyyneleet vuotavat Vanhemman silmistä, saattavat arvata, mikä suuri rakkaus Vanhemman sydämessä on. Toinen tutkistelemus: mitäs nämät Vanhemman kyyneleet vaikuttavat? Jumalattomat lapset näkevät kyyneleitä vuotavan Vanhemman silmistä ja kuulevat Hänen huutavan viimeisessä kuoleman kilvoituksessa: "Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät!"

Mutta nämät kyyneleet eivät vaikuta mitään paatuneitten sydämessä. Van-

hemman kyyneleet vuotavat sen tähden, että kaikki lapset ovat eksyneet väärälle tielle ja tehneet itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Me arvaamme hyvin, että nämät ovat kuumat kyyneleet ja että ne tulevat juuri sydämen pohjasta. Ei paatuneet ymmärrä, minkä tähden Vanhin niin itkee ja minkä tähden hän niin suuressa murheessa on. Enin osa niistä kyynelistä putoaa niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ei tule reikää tuntoon, vaikka kuinka Vanheman kuumat kyyneleet putoavat sen päälle. Saattaa sen tähden löytyä joku harva sielu, jonka tuntoon nämät kuumat kyyneleet putoavat raskaasti. Jos, sanon minä, joku kyynel putoaisi tunnon päälle, niin se on arvattava, että Vanhimman kyyneleet polttavat, sillä Vanhimman kyyneleet ovat kuumat.

Ei Vanhimman kyyneleet ole niin katkerat ja suolaiset kuin siveäin huorain kyyneleet, jotka tulevat sapesta, koska he itkevät kunniansa perään. Mutta Vanhimman kyyneleet ovat niin kuumat, että ne polttavat katumattomain tunnon helvetissä. Mutta paatuneitten tunto on täällä niin paksu, niin kuin parkittu nautahärän vuota, etteivät Vanhimman kyyneleet koske siihen. Ei Vanhimman kyyneleet vaikuta siellä mitään. Vaikka Vanhin on itkenyt kaikkein jumalattomain lasten tähden, niin ei Vanhimman kyyneleet sen tähden vaikuta monen omassatunnossa totista surua ja murhetta, ei tule monelle reikää tuntoon, vaikka Vanhimman kuumat kyyneleet putoavat sen päälle.

Turhaan olet, rakas Vanhin, itkenyt paatuneitten tähden. Turhaan ovat sinun kyyneleesi vuotaneet paatuneitten täh-

den. Ei Vanhimman kyyneleet polta heidän tuntoaan ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Paatunut lapsi sanoo murheelliselle Vanhimmalle: “Älä pidä minusta vaaria. Itse minä vastaan edestäni.” Toinen, joka tahtoo omalla parannuksella kristityksi tulla, sanoo murheelliselle Vanhimmalle: “Minä tahdon parannuksen tehdä ja siveästi elää.” Armonvaras sanoo: “Mitä sinä enää itket minun tähteni? Ilmankin olet jo aikaa sitten anteeksi antanut.” Neljäs, joka on katuvaainen, sanoo murheelliselle Vanhimmalle: “Sinun kyyneleesi polttavat minun tuntoani surkeasti. Minun täytyy paeta pois sinun kasvoisi edestä.” Viides sanoo murheelliselle Vanhimmalle: “Sinun kyyneleesi ovat kuumat. Ne polttavat minun tuntoani niin kuin palavat hiilet. Minun täytyy paeta pois. Minä juuri kuolen, jollet anna anteeksi minun vääryyttäni.”

Nyt kuulitte te, mitä Vanhimman kyyneleet vaikuttavat, koska ne putoavat katuvaisen tunnon päälle. Ne putoavat hänen tuntoonsa niin kuin palavat hiilet. Vanhimman kyyneleet ovat kokoon pantu kahdenlaisesta aineesta. Toinen osa on ankara vanhurskaus, ja toinen osa on palava rakkaus. Toinen osa on Jumalan viha, ja toinen osa ylön-palttinen armo. Jos nyt omassatunnossa on reikä ja sydämessä haava, niin vaikuttaa yksi kyynel Vanhimman silmistä niin paljon, että omatunto rupeaa vuotamaan verta, ja sydän rupeaa särkymään. Mutta silloin erkaantuu Jumalan ankara vanhurskaudesta armo, ja Jumalan viha sekaantuu katumuksen kyynelten kanssa, ja armo jääpi sydämeen ja parantaa tunnon haavat.

Ilmankin te olette kuulleet usein, kuinka Jumalan voima jylisee ja pauhaa pilvissä, niin kuin Jumala olisi torumassa Siinain vuorella. Tämä pauhaaminen Siinain vuorella on Jumalan ankara vanhurskaus. Mutta kun Hän on siellä aikansa hirmuisella äänellä pauhannut, alkaa Hän itkemään, ja veden pisarat putoavat taivaasta niin kuin sade, jonka kautta maa tulee hedelmälliseksi. Tämä suuri voima luonnon valtakunnassa vaikuttaa niin paljon, että pelto ja kaikenlaiset kukkaset maan päällä ja kaikenlaiset puut tulevat hedelmälliseksi.

Mutta armon valtakunnassa on Jumalan hirmuinen ääni Siinain vuorella se ukkonen eli Jumalan ankara vanhurskaus, joka hirmuisesti pauhaa heränneen ihmisen omassatunnossa. Se on lain vasara, jolla Hän kolkuttaa kovan sydämen päälle. Jumala on Siinain vuorella aivan vihannut ja torunut, mutta uudessa Testamentissa rupesi Hän itkemään, niin kuin te nyt kuulette tämän päivän evankeliumista. Nämät Vanhimman kyyneleet ovat niin kuin armosade, joka tekee maan hedelmälliseksi. Ja siitä sateesta, se on, Vapahtajan kyyneleistä, tulee maa hedelmälliseksi. Jumalan pelto alkaa kasvamaan, ja kaikki puut tulevat hedelmällisiksi.

Rakas Vanhin, mitä sinä itket? Mitä sinä näet siinä suuressa turmeluksen kaupungissa, joka liikuttaa sinun sydäntäsi kyyneleihin asti? Sinä näet siellä monta tuhatta sielua, jotka saattaisivat tulla pelastetuiksi ijankaikkisesta onnettomuudesta, jos he olisivat etsikkoaikansa tunteneet. Sinä näet siellä paatuneita, sinä näet siellä ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset, jotka hei-

dän luullussa viisaudessaan ovat Kristuksen katkerimmat viholliset. Sinä näet siellä lainoppineita, jotka kiusaavat sinua ja tuomitsevat kristityitä maailman lain voimalla. Siellä on myös kauppa miehiä, jotka ovat kokoontuneet tempelin ympärille, ja joitten vaihetuspöydät sinä olet kaatanut maahan. Siellä taitaa myös olla Herodes huoransa kanssa, jonka tähden Johannes Kastajan kaula leikattiin. Siellä turmeluksen kaupungissa näet sinä myös sotamiehiä, jotka sinun ristiinnaulitsevat, ja maaherra Pontius Pilatuksen, joka tuomitsee vanhurskaan miehen kuolemaan juuri tuntoaan vastaan. Sinä näet myös muita paatuneita turmeluksen kaupungissa, jotka huutavat "ristiinnaulitse!" Sinä näet siellä juomarit, huorat, varkaat, viinaporvarit, tappelusmiehet, kiroilijat ja ylimmäisten pappein palvelijat, jotka tulevat miekoilla ja seipäillä sinua kiinni ottamaan.

Siinäpä nyt ovat kaikki paatuneet koossa. Niitten sieluin ylitse sinä itket. Niitä sinä surkuttelet. Mutta hukkaan taitavat sinun kyyneleesi vuotaa. Hukkaan vuotavat Vanhemman kyyneleet paatuneitten ylitse. Hukkaan olet itkenyt, ja sinun kyyneleesi putoavat niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ei Vanhimman kyyneleet vaikuta mitään paatuneitten tunnossa.

Ne harvat sielut, jotka ovat ottaneet Jumalan armollisen kurituksen vastaan, ja jotka ovat antaneet suuta Isän vitsalle, ja armollisen kurituksen jälkeen ovat päässeet Vanhimman syliin sen sovinnon kautta, joka on Jesuksessa Kristuksessa, katsokaat tekin harvat sielut, kuinka kyyneleet vuotavat Van-

himman silmistä niitten lasten tähden, jotka ovat saattaneet Vanhimmalle surua ja mielikarvautta tottelemattomuutensa kautta. Te olette myös olleet siinä suuressa turmeluksen kaupungissa, jonka tähden Vanhin vuodattaa surkeuden kyyneleitä. Jos te vielä toisen kerran annatte sydämenne maailmalle ja riettaalle asumasijaksi, niin silloin tulee Vanhimmalle niin suuri murhe, että Hän kuolee murheesta.

Kukas sitten ruokkii teitä rieskalla, jos Vanhin kuolee murheesta? Kukas valvoo teidän ylitsenne? Kukas huutaa teitä takaisin kadotuksen lavealta tieltä? Kukas noutaa teitä vihollisen talosta, johon teillä on halu juosta? Kukas tuopi teitä kotiin ennen kuin iankaikkinen pimeys tulee? Jos Vanhin kuolee murheesta, niin kukas sitten rukoilee teidän edestänne?

Lapsukaiset! Älkää enää saattako Vanhinta murheelliseksi. Kyllä Hän on jo itkenyt teidän tähtenne. Kyllä Hän on jo istunut verisaunassa teidän tähtenne. Kyllä Hän on jo huutanut kuoleman kilvoituksessa teidän tähtenne. Pysykää siis Vanhimman tykönä, että Hän saisi iloa muutamista, ehkä harvoista sieluisista, ettei Hänen vaivansa menisi kokonaan hukkaan. Ja ne harvat sielut, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat Vanhimman syliin, itkekää ja parkukaa, jos Vanhin kuolee! Istukaat Maria Magdalenan kanssa haudan partaalla ja kurkistelkaat hautaan. Jos ette löydä Herran ruumista siellä, niin katsokaat taapäin ja tuntekaat, että se on se suuri Ristinkantaja, se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, joka seisoo elävänä teidän vieressänne. Ja koska te vii-

mein tulette Siionin vuorelle siihen uuteen Jerusalemiin, jonka kadut ovat kullasta, kussa aurinko paistaa pään päällä, niin muistakaat vielä silloinkin, että taivaallisen Vanhimman kyyneleet ovat kerran, kahdesti, vuotaneet ja vaikuttaneet teissä nöyrän ja särjetyn sydämen. Muistakaat vielä silloin, että te olette Hänen verellään ostetut ja lunastetut ijankaikkisesti nautitsemaan Hänen kanssaan iloa ja riemua, jota ei silmä ole nähnyt, eikä korva kuullut, eikä yhdenkään sydämeen ole astunut. Amen. Ja lukekaat vielä Vanhimman kyyneleitä niin kauvan, kuin te olette vaeltamassa ijankaikkisuuteen. Amen.

Jäljennös. SKHS, Aunun kokoelma.

Uusi Postilla n:o 55 (1897).

Vanha Israel sanoi jumalattomille pojille: ”Te saatatte minun harmajat karvani murheella hautaan.

Tästä kuulevat paatuneet lapset, mitä vanhin saapi kärsiä jumalattomien lasten tähden. Vanha Israel oli kristitty, mutta jumalattomat pojat saatoit hänelle surua ja mielikarvautta, koska he myit veljensä orjaksi ja valehtelit, että peto oli häntä raatanut. Ja vaikka he näit, mikä suuri surkeus tuli vanhemmalle siitä valheesta, ei yhdelläkään niistä pojista ollut sitä tuntoa, että he olisit ilmoittaneet isälle, että hänen rakas poikansa Josef oli vielä elämässä.

Silläkin vanhemmalla olit kauniit pojat, jotka kyllä sopivat esimerkiksi, jossa muut paatuneet saavat katsella kuvansa, kuinka kaunis se on Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta jos maallinen vanhin saapi kärsiä monta surua ja mielikarvautta paatuneitten lasten tähden, jotka eivät tottele hänen manauksiansa, mitäs sitte taivaallinen vanhin saapi kärsiä jumalattomien lasten tähden, jotka pilkkaavat hänen kyyneleitänsä ja tallaat hänen vertansa? Kyllä on jo monta kertaa saarnattu Jumalan murheesta. Koska hän näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, katui hän, että hän ihmisen tehnyt oli ja tuli murheelliseksi sydämessäns.

Tätä Raamatun paikkaa ei usko moni mailman herra todeksi. Eikä myös moni Raamatun selit(täjä usko,) että tämä Jumalan muret on (niin ymmärrettävä, kuin se on Mosekselta kirjoitettu 1. Mos. 6: 6, vaan he luulevat, että Moses on tässä paikassa puhunut vertauksilla.

Ja muutamat mailman herrat sanovat: ”Mikähän Jumala se on, joka tekee katumuksen omista töistänsä?” Mutta kaikilla vanhemmilla on se usko, että Jumalalla on vanhemman sydän, joka itse on vanhemman sydämen tehnyt, ja että jos maallinen vanhin, niin kuin Israel ja David ja moni muu, on saanut koetella, kuinka raskas vanhemman muret on, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja tekevät itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Kyllä on taivaalliselle vanhemmalle vielä raskaampi suru ja mielikarvaus, koska hän näkee, kuinka kaikki hänen lapsensa menevät päätänsä myöden kadotukseen.

Taivaallisen vanhimman muret on tänäkin päivänä näkyväinen, koska Jumalan poika itkee niitä onnettomia sieluja, jotka asuvat Jerusalemin kaupungissa. Siinäkin kaupungissa (oli) monta kertaa 10.000 ihmisen sielua, jotka eivät huolineet sielustansa enemmän kuin luontokappaleet. Siellä olit huorat ja varkaat; siellä olit juomarit ja viinaporvarit; siellä olit kiroilijat ja tappelusmiehet; siellä olit kauppamiehet, jotka teit kauppaa kirkon ympäri. Ja siellä ne elit niin kuin parhaiten helvetin valtakunnassa eletään, vaikka oli semmoinen valkeus mailmassa, vaikka itse Jumalan poika opetti joka päivä temppelissä.

Elävätkös sitte suruttomat täällä paremmin kuin Jerusalemin kaupungissa? Ovatkos suruttomat täällä paremmin otaneet vaaria huutajan äänestä? Jokos he ovat tehneet parannuksen juopumukselta, kirouksesta, huoruudesta ja varkaudesta? Jokos suruttomat ovat tehneet katumuksen ja alkaneet tuntemaan, kuinka taivaallisen vanhemman kyyne-

leet vuotavat heidän tähtensä putoavat niin kuin rakeet kaljaman päälle?

Muutamat ovat tehneet riettaalle katumuksen tässäkin seurakunnassa. He ovat paatuneet Jumalan sanan kuulemisesta niin kuin asuvaset Jerusalemissa. Jota enemmän siellä saarnattiin parannuksesta, sen enemmän he paaduit. Ja myös suruttomat täällä tulevat julmaksi ja haikiammaksi, jota enemmän parannuksesta saarnataan, että synnin mitta täytettäisiin.

Ne harvat sielut, jotka ovat nähneet, mitä Vanhemman kyyneleet ovat vaikuttaneet, seisokoon tänä päivänä öljymäellä ja katselkoon, kuinka paljon kyyneleitä tänäkin päivänä putoilee nitien onnettomain sieluin tähden, jotka pilkkaavat hänen kyyneleitensä ja tullaavat hänen vertansa. Katsokaat, te Jesuksen opetuslapset, jotka olette likempänä, kuinka paljon kyyneleitä tänä päivänä vuotaa taivaallisen vanhemman silmistä, ja kysykää niin kuin pienet lapset, jotka istuvat vanhemman sylissä: "Rakas vanhin, mitä itket?" Mitä maks hän vastaa: "Näitten paatuneitten tähden minä itken, jotka tekevät itsensä onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa." Kuule rakas vanhin itkeväisten ja parakuvaisten huokaukset. Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Me kuulumme tämän päivän pyhästä evankeliumista, että Jesus rupeis itkemään, koska hän näki kaupungin, kussa oli niin monta tuhatta sielua, jotka eivät etsikon aikaansa tunteneet, että he olisit tehneet parannuksen armon ajassa. Kyllä täälläkin on niin paljon suruttomia, jotka eivät ole etsikon aikaansa tunte-

neet, joiden tähden Jesus on itkenyt. Mutta ne kyyneleet on pudonneet niin kuin rakeet kaljaman päälle. Kyllä suruttomat täytyvät uskoa, että Jesus itkee. Mutta he luulevat, että juudalaisten tähden hän on itkenyt, jotka olit niin paatuneet, että he tapoit Jesusta.

Kyllä on suruttomilla hyvä omatunto, koska het ei ole juuri käsillensä tapanee Luojaansa, vaikka kukas tiesi, mitä tämän aikaiset suruttomat olisit tehneet, jos semmoinen parannuksen saarnaaja nyt olis huutamassa parannusta. Kyllä olisit antaneet hänelle nimet ja sanoneet niin kuin juudalaiset: "Sinä olet Samaritanus, ja sinulla on perkele." Vaikka armonvarkaat sanovat: "Jos Jesus tulis meidän tykömme, halaisimme me hänen jalkojansa ja veisaisimme "Jesus ystävän´ on paras". Kukas tiesi, mitä te veisaisitte, jos hän alkais teitä haukkumaan kyykäärmeen sikiäksi ja huoruuden sukunnaksi?

Niin ajattelit myös juudalaiset, ettei Jumalan poika ole semmoinen, että hän haukkuu kunniallisia ihmisiä. Juudalaisilla oli se usko, että Jumala oli heidän isänsä. Vaikka Jumala on kaikkein suruttomain isä luomisen puolesta, mutta mitä se usko auttoi juudalaisia? Ne menit kuitenkin kadotukseen, sillä ne olit Jesuksen ristin viholliset, ja tahdoit Jesusta tappaa. Onkos nyt suruttomat paremmat kuin juudalaiset?

Törkisuruttomat ei taitais tulla katsomaan, kuinka Jesus itkee, sillä niillä on nyt semmoinen kalvava tunto, ettei he vihti käydä ripillensä. He sanovat itsensä mahdottomaksi. Mutta tämän mahdottomuuden alla makaa yksi hirmuinen ylpeys. He tuntevat, ettei kannata käydä

Herran ehtoollisella sen kaltaisella elämällä kuin heillä on. Mutta ei he sitä tunne, että he sen kaltaisella elämällä vetävät vielä suuremman rangaistuksen päällensä, koska he ylönkatsovat armon välikappaleita, eikä tahdo yh(tään so)lmua ottaa (omantunno)n päälle. Semmoisten ylitse Jesus itkee.

Mutta ei surutoin ihminen tunne sitä, että Jesus itkee hänen tähtensä, vaan hän luulee, että juudalaisten tähden hän itkee. Mutta uskokaat nyt, kaikki suruttomat, että teidän tähtenne Jesus itkee, teidän suruttomuutenne tähden, teidän sokeutenne tähden, teidän vastahakoisuutenne tähden, jotka olette niin paljon kuulleet parannuksesta saarnattavan, ette vielä ole yhtään parannusta tehneet.

Mutta jos Jesuksen silmistä vuotavat katkerat kyyneleet teidän suruttomain tähden, kyllä vielä katkerammat kyyneleet vuotavat hänen silmistänsä niitten onnettomain sieluin tähden, jotka ovat kerran maistaneet sitä hyvää Jumalan sanaa ja tulevaisen mailman voimaa, ja ovat viskanneet kruununsa menemään sontatunkion päälle, ja ovat nyt alkaneet vastauudesta mailman turhuutta rakastamaan ja mailman koreutta kantamaan, joka kerran tuli heille hirviäksi. Teidän tähtenne vuotavat taivaallisen vanhemman kyyneleet, te pois langenneet, jotka ennen olette istuneet hänen sylissänsä ja imeneet hänen rintojansa, ja olette silloin monta kertaa niin kuin pienet lapsukaiset tarkasti katsoneet, kuinka rakkauden kyyneleet vuosit poskia myöten. Ja olette silloin lapsellisella yksinkertaisuudella kysyneet: "Rakas vanhin, mitäs itket? Minuakos itket?" Mutta (nyt) jaksatte kyllä pilkata taivaallisen van-

hemman kyyneleet ja sanoa: "Älä pidä minusta vaaria. Itse minä vastaan, jos tulee vahinko sielulle."

Muista nuoruutes aikaa, sinä pois langennut Sionin tytär, koska sinä kauan olit, sanoo Herra. Usiammat poislangenneet ovat jo niin sokiaksi tulleet, ettei he tunne eikä näe, kuinka Jesus itkee heidän tähtensä. Että Jesus itkee umpisuruttomain tähden, se ei ole niin suuresti ihmeteltävä. Ei net olekaan niin liki olleet, että he olisit nähneet Jesuksen kyyneleet vuotavan. Mutta ne langenneet ovat nyt niin kaukana turmeluksen kaupungissa, ettei he saata enää nähdä, kuinka Luoja itkee.

Mutta jos minä oikein näen, niin Jesus itkee vielä uskottomainki tähden, jotka näkevät kyllä, kuinka kyyneleet vuotavat vanhemman silmistä, mutta ei ne usko, että net on rakkauden kyyneleet, jotka vuotavat uskottomain tähden, että he tulisit pelastetuksi heidän onnettomasta tilaisuudestansa, ja tulisit lapsiksi, sillä pienet lapsukaiset rupeevat itkemään, koska he näkevät vanhemman itkevän. Niillä on arka tunto ja helä sydän. Ei ne tarvitse nähdä monta kyyneltä, ennen kuin he alkavat itkemään itkeväisen vanhemman seurassa.

Näin itkee taivaallinen Vanhin suruttomain tähden, armonvarkaitten, poislangenneitten ja uskottomain tähden. Mutta ei yksikään niistä ota vaaria näistä Luojan kyyneleistä. Suruttomat ei usko, että Jesus itkee heidän tähtensä. Armonvarkaat ovat olevanansa Jesuksen parhaat lapset, sen tähden armonvarkaat ei saata uskoa, että Jesus itkee heidän surkeutensa tähden, vaan he luulevat, että juudalaisten tähden ja näiden

heränneitten tähden hän itkee. Sillä armonvargaat surkuttelevat näitä heränneitä, joita net pitävät villihenkenä. Rie-tas on niin kääntänyt armon varkaitten silmät nurin, että he katsovat itsensä kristityksi, ja kristityitä he katsovat vil-lihengeksi, niin kuin juudalaiset sanoit: "Meillä on Isä, Jumala." Mutta Jesusta he tahdoit tappaa, sillä ne katsoit Jesusta villihengeksi, mutta itsensä he pidit olevan oikialla tiellä. Niin pitävät myös armonvargaat näinä aikoina, että kristi-tyt ovat villihenget, ja armonvargaat itse Jesuksen parhaat ystävät. Ja sen tähden armonvargaat ei saata ajatella, että Jesus itkee heidän tähtensä.

Pois(langenneet ovat nii)n kauka(na öljy)mäestä, ettei he saata enää eroittaa yhtään kyyneltä Jesuksen silmissä. Pi-täis heidän kuitenkin muistaman sitä ai-kaa, koska he itkit itkeväisten kanssa ja iloitsit iloitsevaisten kanssa. Uskotto-mat ei saata (omistaa) itsellensä osaa niistä kyynel(istä), sillä ne pelkäävät, että Jesus on niin paljon itkenyt heidän tähtensä, ettei hän saata enää rakastaa heitä. Sitä uskottomat uskovat, ettei Je-sus saata heitä vastaan ottaa, ei Jesus saata armahtaa heitä. Mutta hukkaan vuotavat Jesuksen kyyneleet vielä us-kottomain tähden, jos uskottomat ei tule likemmäksi, jos uskottomat ei rupea katsomaan tarkasti Jesuksen päälle, jos uskottomat ei rupea itkemään ynnä van-hemman kanssa, koska he näkevät, kuinka pal(jon ra)kkautta (vanh)emman sy(dämässä on.)

Vai luulettekos, te epäuskoiset, että vanhin itkee vihasta? Ei ole viha van-hemman sydämässä niitä kohtaan, jotka mahdottomuuden tähden ja pelvon täh-

den pakenevat pois vanhemman talosta, vaan enemmän Hän niitä (suree, jotka pelvon tähden pakenevat metsään ja) hukkuvat siellä. Ei Vanhin saata levollis-sella tunnolla mennä maata, koska yksi Hänen lapsistansa on pelvon tähden kar-rannut metsään, vaan Hän menee heti kohta hakemaan sitä kadonnutta lam-masta ja huutaa Siinain vuorella, Jor(danin) virran (rannalla ja) Punaisen meren tykönä murheellisella sydämellä ja raskaalla mielellä.

Hän vaeltaa niitä raskaita askeleita ja huutaa: "Tulkaat minun tyköni, kaikki, jotka raskautetut olette, ja minä tahdon virvoittaa teitä." Hän huutaa Golgatan mäellä: "Minun Jumalani, miksis minut (ylönannoit?) H)änen vaivansa menee hukkaan, mitä Hän on kärsinyt surutto-main ja paatuneitten tähden, jotka pilk-kaavat Hänen kyyneleensä ja tallaavat Hänen verensä. Pitäiskö vielä Hänen vaivansa mennä hukkaan, mitä Hän on kärsinyt murheellisten ja epäileväisten sieluin tähden, jotka kuitenkin itkevät ja parkuvat? Mutta meidän toivomme on, ettei pidä kaikki Hän vaivansa me-nemän hukkaan, vaan ne itkeväiset, par-kuvaiset ja epäileväiset pitää näkemän sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta (Siionin vuorel-la, nyt ja iankaikkisesi, amen.)

Alkuperäinen

SKHS Kollerin kokoelma N:o 28, kansio C 173

Käsikirjoituksessa olevat himmeät kohdat ovat sulkumerkein erotetut. Lauseiden kokonaisuuden säilyttämiseksi on sulkumerkkien sisällä myös lisättyjä sanoja puhtaaksikirjoit-tajan päättelyn mukaan.

Voi kuinka minun sydämeni on kipeä! Minun sydämeni tykkyttää minun ruumiissani ja ei ole lepoa.¹ Tämä on sinun pahuutesi, että se niin karvas on ja käy sinun sydämees.

Jumala panee profeetan Jeremiaksen kautta yhden katuvaisen ihmisen kuvan meidän silmäimme eteen ja osottaa, kuinka suuressa hädässä hän on, koska synnit rupeevat hänen tuntoansa polttamaan. Mutta tämä esimaalaus ei ole sitä varten pantu kirjaan, että katuvaisen pitäis epäilykseen lankeeman, vaan sitä varten se on pantu, että katuvaiset tuntisit itsensä suureksi syntiseksi ja ottaisit pakonsa Vapahtajan helmaan. Ei Jumala tahdo yhdenkään syntisen kuolemata. *-² Ei se ole Jumalan tahto, että yksi katuvainen sielu pitää nääntymän ja epäilemän Jumalan armosta, vaan se on Jumalan tahto, että yksi hädässä oleva ihminen pitää kolkuttaman taivaan oven päälle ja konttaamisella lähestyä armoistuinta.

Mutta se oikia katumus tulee vanhalle Aadamille niin suureksi vaivaksi, että hän rupee huutamaan ja valittamaan niin kuin se, joka ensimmäisen lapsen vaivassa on. Kärsimättömyys tahtoo vaivata heränneitä sieluja. Ei he tahdo odottaa siihen asti, että synnyttämisen aika tulee. Ja koska syntymävaivat rupeevat tuntumaan, valittaa hän niin kuin profeetta Jeremias sanoo Sionin tyttären valittavan: “Voi, kuinka on minun sydämeni kipiä. Minun sydämeni tykkyttää minun ruumiissani, ja ei ole lepoa.”

Vissimmästi on katuvaisen ihmisen sydän kipeä. Sen todistaa jokaisen oma

koettelemus, joka on siinä vaivassa ollut. Mutta mistä tämä tuska ja vaiva tulee? Jumala sanoo profeetan kautta Sionin tyttäreille elikä katuvaisille sieluille: “Tämä on sinun pahuutes, että se niin karvas on, ja käy sydämees.” Koska omatunto herää, niin tulee sydän kipeäksi. Synti rupee karvastelemaan joka paikassa. Erinomattain on se omavanhurskaus, jonka kanssa heränneet sielut usein taistelevat, niin kuin pato rinnassa, se salpaa hengen ja ahdistaa rintoja niin kovin, että yksi hädässä oleva ihminen ei näe muuta kuin kuolemata ja kadotusta silmiensä edessä. Moni herännyt ihminen on omanvanhurskautensa tähden sangen suuressa hädässä, mutta ei pääse sen tähden liki Vapahtajaa. Sillä omavanhurskaus ei laske häntä ollenkaan siitä ahtaasta portista sisälle. Omavanhurskaus sanoo näin: “En jaksa kaijaa, häpeän minä kerjätä.”

Muutampi herännyt ihminen tekee niin kuin se vaimo, joka oli punaista tautia sairastanut kaksitoista kymmentä ajastaikaa ja kostantanut kaiken omaisuutensa lääkitysten päälle. Ei se vaimo vihtinyt ilmoittaa itseänsä ja tulla julkisesti anomaan apua Vapahtajalta, vaan se rupeis naakimaan selän takana, ja tunki itsensä ihmisten keskellä likemmäksi ja likemmäksi. Viimein tuli hän niin liki Vapahtajaa, että hän pääsi sormen nenällä koskemaan hänen vaatteensa liepeeseen.

Niin viekkaat ovat muutamat armonvargaat, että he naakivat selän taka. Ei he vihti julkisesti tulla Jesuksen tykö valittamaan hätäänsä, vaan he tahtovat selän takana varastaa Hänen armonsa. Tämä vaimo kyllä varasti armon Vapah-

tajalta, mutta se kävi hänelle niin kuin muille armonvarkaille, ettei hän saattanut salata varkautensa. Se tuli ilmi varsin kuin Jesus rupeis kysymään, kuka oli Häneen koskenut. Ja vaikka sille vaimolle kävi niin onnellisesti, että hän sai pitää sen suuren tavaran, jonka hän oli varastanut, koska hän ilmoitti itsensä ja rukoili julkisesti Jesta kaikkein silmien edessä, ja tunnusti vikojansa, mutta ei se ole sanottu, että kaikki armonvarkaat saavat pitää varastetun kalunsa. Sillä useammat armonvarkaat ei tahdo ilmoittaa, kuinka ja koska he ovat armon saaneet. Erinomattain ne armonvarkaat, jotka ei ole missään hengellisessä hädässä olleet ja joilla on niin paljon sitä omaavanhurskautta, ettei he tarvitse ollenkaan varastaa.

Vaikka heränneillä sieluilla ei pitäis oleman niin paljon omaavanhurskautta kuin suruttomilla, kuitenkin tahtoo tämä väärä vanhurskaus riippua heissä kiinni ja estää heitä tulemasta Jesuksen tykö. Omavanhurskaus lykkää tämän kaltaiset ajatukset katuvaisille sieluille: "Et sinä ole mahdollinen tulemaan Jesuksen silmien eteen ennen kuin sinä olet elämas parantanut. Näin suuri syntinen kuin sinä olet, ei Jesus ota semmoisia vastaan. Ei se ole mahdollinen ajatella, että sinä tämmöisessä tilassa saisit synnit anteeksi, ennen kuin sinä olet elämän parannusta tehnyt."

Tämmöisillä ajatuksilla rupee nyt yksi herännyt, mutta omanvanhurskautensa kanssa taisteleva ihminen, sotimaan synnin kiusauksia vastaan. Käsillä ja jalvoilla rupee hän kiikkumaan Sinain vuorelle, kussa ukkoisen ääni kuuluu ja Jumalan ankara vanhurskaus lei-

mahtaa: "Älä tule tänne, Israel! Sinä hukut, jos sinä kiikut Sinain vuoren päälle." Mutta ei syntinen paltu Sinain vuorelta ennen kuin viimeisessä hengen hädässä. Hän freistaa ainakin elämänsä parantaa ja siviäksi tulla ennen kuin hän rupee armoa kerjäämään. Synnin kiusaukset kohtaavat häntä varsin, koska hän tahtoo parannuksen tehdä. Synnilliset ajatukset nousevat ylös niin kuin tuliset nuolet, joita vihollinen ampuu katuvaisen ihmisen sydämeen. Hän taistelee yötä ja päivää niiden ajatustensa kanssa ja tahtois kaikella muodolla niistä päästä erinäns.

Mutta kuinka hän niistä pääsee, koska hänen sydämensä ei ole vielä sovitettu? Ne pahat ajatukset pakkaavat aina niin kuin tuliset nuolet hänen sydämeensä. Ja mistäs semmoiset hirveät ajatukset tulevat heränneitten mieleen, semmoiset ajatukset, jotka ei ole tuntu neet ennen suruttomuuden tilassa, mutta nyt vasta rupeevat niin kovin kiusaamaan, koska omatunto on herännyt. Net on juuri ruman tuliset nuolet, joilla hän ampuu ihmisen sydämeen. Hän tahtoo semmoisten kiusausten kanssa kiskoa ja raadella heränneitten omaatuntoa, että hän sais heitä vielä, ennen kuin he pääsevät pakenemaan Vapahtajan helmaan. Eikä ole kaikilla heränneillä se ymmärrys että he lähtisit varsin juoksemaan Vapahtajan helmaan, koska vihollinen rupee heidän tuntoansa raatamaan, vaan he freistaavat usein omalla voimalla sotia vastaan. Mikäs on ihmisen voima, että hänen pitää sotiman lohikäärmeen kanssa? Ihminen on niin kuin vastasyntynyt karitsa hukun suhteen. Yhden keran haukkais hukka, niin oli sen karitsan

henki lähtenyt. Ja muutamat karitsat ovat vielä niin hullut, että he juoksevat hukan suuhun.

Älkääät juosko hukan suuhun, te haavoitetut lampaat! Älkääät sotiko lohikäärmeen kanssa, te murheelliset sielut! Ette jaksa kuitenkaan sotia hänen kanssansa, vaan paetkaat joutuisesti Vapahtajan helmaan, ja imekääät yhden armonpisaran Hänen armoa täynnänsä (olevistä) rinnoistansa. Armon pisarat vuotavat hukkaan maahan, jos ette aukaise teidän suutanne ja niele, koska Vapahtaja tiputtaa armonpisaroita teidän sydämihinne.

Että ristinkantajat palttuisit kiikkumasta Sinain vuorelle ja pysyisit armon laaksossa, pitäis meidän tänä päivänä mittaaman Sinain vuorta; ja niille huvitukseksi, jotka pysyvät armon laaksossa, pitäis meidän tutkisteleman, kuinka matala Golgatan mäki on. Osottakoon Pyhä Henki tien, ettei armoa etsiväiset sielut eksyis oikialle taikka vasemmalle puolelle, koska he lähtevät matkaan. Amen. Isä meidän, jne.

Suruttoman ihmisen tilaisuus Sinain vuorella ja heränneen ihmisen tilaisuus armon laaksossa edespannaan tämän päivän pyhässä evankeliumissa fariseuksen ja publikaanin nimellä (ja) olkoon (se) meille esimerkkinä, koska me Jumalan armon kautta tutkistellen fariseuksen rukousta ja publikaanin huokausta perään ajattelempa, mikä on suruttoman autuuden perustus ja mikä on heränneitten perustus. Mutta Herra valaiskoon meidän pimiän järkemme ja talutakoon elämän tielle.

Että fariseus oli kiikkunut korkialle Sinain vuoren laelle, sen me kuulemma

varsin hänen rukouksestansa, kussa aivan korkeat ajatukset lentävät niin kuin kotkat taivaan alla. Hän oli ylöskasvatettu siinä uskossa, että ihmisen siveys ei pitäis turha oleman. Sama usko on vielä nytkin tämän aikaisilla fariseuksilla, jotka aina luottavat sen päälle, että rehellisyys ja siveys ei pidä turha oleman. Se kuuluu varsin, että luonnollinen siveys on heillä autuuden perustuksena. Sillä vaikka he suulla tunnustavat, että kaikki ihmiset ovat syntiset, yhtä hyvin ottavat he kovin vastaan, jos joku rupee epäilemään heidän autuudestansa eli mainitsemaan heidän kotosyntiänsä, joita he tahtovat peittää eli valheeksi ajaa.

Fariseus tulee komeana Jumalan templiin rukoilemaan. Ei synty vaivaa hänen tuntoansa ollenkaan, koska hän kiittää Jumalata sen edestä, ettei hän ole niin paha kuin muut syntiset. Ei hän ole varas, ei hän ole ryöväri, ei hän ole huorin tekijä. Ei hän ole niin huono kuin yksi publikaani, joka seisoo hänen viressänsä ja huokaa. Hän luettelee vielä ylös, kuinka paljon hyvää hän oli tehnyt mailmassa. Kahdesti viikossa minä paastoon ja maksan kymmenykset kai-kista, kuin minulla on.

Tarvitseekos semmoinen mies kerjätä armoa, joka on niin suuressa arvossa pidettävä ja jolla on niin paljon siveyttä, että se liikenis myös muille jaettaa? Ei tahdo tosin tämän aikaiset fariseukset tunnustaa, että he ovat samassa sielun tilaisuudessa kuin se, josta Vapahtaja puhui, mutta heidän ajatuksensa tulevat varsin ilmi, koska vanha Aadami liikutetaan eli koska joku tahtoo heidän siveyttänsä laittaa, eli koska joku epäilee

heidän autuudestansa; varsin potkaisee vanha Aadami vastaan. Ei he vihti kuulla, että heidän elämäänsä laitetaan, sillä he ovat niin paljon hyvää tehneet tässä mailmassa, ettei he tarvitse hävetä ei Jumalan eikä ihmisten edessä.

Ei ole niin suuresti ihmeteltävä, että fariseukset kiikkuvat niin korkealle Sinain vuorelle, että heidän komeutensa ja heidän ylpeytensä tuskin näkyvät, niin kuin musta pilkka vaaran laella, vaikka on hirmuinen nähdä, koska he sieltä putoovat alas, kuinka veri trisuu suusta, ja lentävät niin kuin pallot epäilyksen suohon, jossa he taivuttavat niskansa, vaikka ei yksikään kivi vastaa. Mutta se on vielä suurempi ihmet, että heränneetkin sielut, joilta kaikki sarvet ja siveyden siivet ovat pudonneet, myös nekin vuovaavat sen saman vuoren päälle kiikkua, vaikka he näkevät, kuinka fariseukset, kuolleen uskon tunnustajat ja luonnosta siviät ihmiset joutuvat olemaan armoa paitsi juuri sen tähden, että he lentävät niin korkealle, että ovat niin siveät ja hurskaat, ettei synti vaivaa heitä koskaan.

Mutta omavanhurskaus on niin kovin juurtunut ihmisen sydämeen, että heränneet myös, jotka tuntevat syntiänsä, ja sen tähden lyövät rintoihinsa ja huokaaavat, tahtovat yhtä hyvin kiikkua sen Sinain vuoren päälle ja freistaavat elämän parannuksella ansaita armon. He taistelevat niin kauvan omanvanhurskautensa kanssa, että he viimein lankeevat epäilykseen, vaikka Jumalan sana joka paikassa todistaa, niin kuin myös Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa osottaa, että publikaani meni kotiansa hurskaampana kuin se toinen, ei sen tähden,

että hän oli jo elämänsä parantanut, mutta sen tähden, että hän löi rintoihinsa ja huokais: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni!" Hänellä oli nimittäin yksi nöyrä ja särjetty sydän.

Se on totisesti yksi pääkappale armonjärjestyksessä, että katuvaisilla syntisillä pitää oleman yksi nöyrä ja särjetty sydän. Sitä kaipaa se taivaallinen Vanhin, että katuvaisella lapsella pitää oleman yksi totinen suru ja murhe synnin ylitse. Ja jolla sitä murhetta ei ole, joka Jumalan mielen jälkeen on, se ei ole vielä siinä tilassa, että armo auttais häntä hänen onnettomasta tilaisuudestans. Mutta nyt ajattelee moni herännyt ihminen, että hänen pitää ensinnä elämänsä parantaman ennen kuin hän pakenee Vapahtajan helmaan. Mutta kuinka ihminen saattaa elämänsä parantaa ennen kuin hän on sovitettu?

Jumalan armollisen kurituksen kautta on hän jo palttunut siitä ulkonaisesta jumalattomasta elämästä. Ei ole yksi herännyt ihminen niin rohkea pilkkaamaan Jumalata, koska hän on jo pieksetty omantunnon soimausten kautta. Mutta sydämen ajatukset ja synnin kiusaukset, jotka heränneen ihmisen sielussa tuntuvat, vaikka net eivät tule ulos, niitä ei voi yksikään herännyt ihminen hollata ennen kuin hän tulee sovintoon Jumalan kanssa. Jos sydän ei ole sovitettu, niin on ihmisen sota turha. Mutta armosta tulee parempi voima sotimaan synnin kiusauksia vastaan. Tätä ei huomaitse yksi herännyt ihminen varsin, vaan hän taistelee omalla voimallansa syntein ja kaikkein pahain himoin ja haluin kanssa.

Mutta se ei ole muu kuin omavanhurskaus, joka lykkää senkaltaisia aja-

tuksia ihmisen sydämeen, että Jesus ei ota vastaan katuvaaisia syntisiä ennen kuin he ovat elämänsä parantaneet. Ei ihminen saata kuiten elämän parannuksella ansaita armon. Mutta sitä tarkoitavat kuitenkin monen ihmisen ajatukset, että hänen pitäis elämänsä parantaman ja sitte vasta luulee hän itsensä mahdolliseksi saamaan Jumalan armon. Jolla on paljon sitä omaa vanhurskautta, ajattelee usein näin: "Miksis minussa on niin paljon syntiä? Jos minä pääsisin näistä synneistä erinäns, sitte minä saattaisin uskoa, että Jumala olis minulle armollinen."

Mutta kuinka ja millä tavalla sinä luulet pääsevästi synnin kiusauksista? Elämän parannuksellakos sinä luulet pääsevästi synnin kiusauksista? Mutta se on yksi turha ajatus. Kaikki net, jotka ovat freistanneet elämätänsä parantaa ennen kuin he ovat sovitetut, ovat tulleet pahemmaksi, mutta ei paremmaksi. Jota enemmän he ovat vuovanneet, sen huonommaksi ovat he tulleet. Synnin kiusaukset tulevat pahemmaksi ja pahemmaksi, jota enemmän hän omalla voimalla sotii niitä vastaan.

Jos sinä tahdot synnin kiusauksista päästä erinäns, niin pakene joutuisesti Vapahtajan helmaan. Sinä olet yksin kedolla niin kuin haavoitettu lammas hukkein keskellä. Mitä sinä teet yksin mettässä rumain henkein keskellä? Se on mahdolltoin, että yksi särjetty sydän, joka ei ole vielä sovitettu, saattais välttää sen ruman hengen tuliset nuolet. Pakene pian Vapahtajan helmaan, niin sinä saat tuta, että piru pakenee. Mutta omavanhurskaus on suuri myös heränneissä, vaikka he sitä ei näe. Muita

syntiä he tuntevat tykönänsä, mutta omavanhurskaus on kätkeytynä.

Ei he saata sitä ajatella, että se on suurin synti, jota he tekevät Vapahtajalle, koska he tahtovat elämän parannuksella tehdä Hänen sovintonsa voiman mitättömäksi, niin kuin Vapahtajan veressä ei olis täydellinen hinta kaikkein syntein maksuksi, sekä suurten että pienten, salhaisten että julkisten. Mutta semmoinen on omavanhurskaus. Se makaa siellä sydämen pohjassa niin kuin musta mato, joka kalvaa sydämen juurta. Se on näkymätöin ja tuntematöin heränneille, ja sulkee taivaan oven, ettei he pääse sisälle. Se sama omavanhurskaus lykkää usein tämän kaltaiset ajatukset heränneen ihmisen mieleen: "En tohdi minä tulla Jesuksen tykö, joka olen näin saastainen. Minussa on niin paljon syntiä, että se juuri kauhistaa. Kuinkas minä saatan tulla Jumalan lapseksi, joka olen täynnä saastaisuutta ja riettautta, vihaa ja muita kauhistavaisia syntiä?"

Kuule nyt taas, kuinka sinä tahdot tehdä Vapahtajan valhettelijaksi ja Hänen kuolemansa turhaksi. Sinä tahdot tulla pelastetuksi synnin kiusauksista, mutta ei Vapahtajan kautta, ei sovinnon kautta, vaan elämän parannuksen kautta, joka on yksi mahdolltoin asia. Sinä tahdot niin muodoin omanvanhurskautes panna Kristuksen vanhurskauden eteen. Eikös se ole yksi suuri ja kauhistavainen synti, jota et ole vielä tuntenutkaan synniksi? Ei synnit estä sinua tulemasta Jumalan lapseksi, mutta omavanhurskaus se on salpanut sydämen oven, ettei pääse armon pisara vuotamaan sinne. Sinä tahdot elämän parannuksella

ansaita armon, mutta se on kokonansa väärä tie, jotas olet valinnut. Jos sinä armon kautta et tule Jumalan lapseksi, et suinkaan elämän parannuksella tule koskaan Jumalan lapseksi.

Aukaise suuta, pääskyisen poika! Vanhin tuopi sulle ruokaa. Avaa sydämes, murheellinen sielu, ja ota vastaan. Vapahtaja vuodattaa siihen yhden tipauksen armostansa. Tämä on niille, jotka ovat nälässä. Se on pääskyisen pojille, jotka ei jaksaa lentää. Mutta ei se ole hukkan penikoille, jotka syövät raatoja. Ne saavat lakkia siitä padasta, kussa valheen isä on keittänyt unijuomaa. Me tiedämme, että hukkan penikat ovat sokiana syntyneet ja asuvat luolissa, koska heidän silmänsä ei kärsi valkeutta. Mutta koska he kasvavat isommaksi, rupeevat he kiskomaan lampaista.

Jos yksi hukalta haavoitettu lammas ei pakene pian Paimenen tykö, niin tulee hän vissimmästi pedoille ruuaksi. Jos yksi herännyt ihminen ei pakene pian Vapahtajan armoon, niin tulee vihollinen ja ampuu tuliset nuolensa ihmisen sydämeen. Hän lykkää semmoiset hirveät ja riettaat ajatukset ihmisen mieleen, ja näitten kiusausten kautta tahtoo hän vajottaa murheellisia sieluja epäilykseen. Hän vangitsee heitä omanvanhurskauden kautta, ettei he pääse pakenemaan Vapahtajan helmaan.

Koska saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, silloin tulee omavanhurskaus sangen kauniiksi ja kiiltäväiseksi niin kuin se olis kullattu. Ja omanvanhurskauden ajatukset pistävät aina mieleen: "En taida minä kelvata Jumalalle tämmöisessä tilassa. Kuinkas minä saatan tulla Jumalan lapseksi,

koska minussa on niin paljon syntiä? Ei se ole mahdollinen. Ei yksikään tarvitse ajatellakaan, että hän pääsee Vapahtajan tykö ennen kuin hän on elämänsä parantanut." Kuulepas nyt, hyvä ihminen, kuinka omanvanhurskauden ajatukset kiiltävät niin kuin kulta. Joka ei paremmin tunne, mistä semmoiset ajatukset pistävät ihmisen mieleen, luulis kyllä, että net on enkelin ajatukset. Mutta ei ne ole sen tähden muu, kuin pirun paska ja vanhan aadamin jäljet, jolla rietas tahtoo vangita murheellisia sieluja, ettei heidän pidä pääsemän Vapahtajan helmaan.

Suruttomuuden tilassa on ihminen harjaintunut luottamaan siveyden päälle, ja mikä siveydestä on puuttunut, se on varastetulla armolla paikattu. Ihminen ajatteli silloin: "Kyllä Jumala on armollinen. Kyllä Hän anteeksi antaa, mitä minä olisin rikkonut." Ei surutoin ihminen epäile koskaan autuudestaan, sillä hänellä on niin paljon siveyttä, ja vielä päälliseksi on niin vahva usko, että hän tulee autuaaksi, vaikka hänen elämänsä olis kuinka väärä ja Jumalan käskyjä vastaan sotivainen. Ihminen saattaa suruttomuuden tilassa juoda, kirotta ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, ja yhtä hyvin luottaa sen päälle, että hän tulee autuaaksi.

Mutta koska ihminen herää ja tulee syntiänsä tuntemaan, silloin ajattelee hän, että se on mahdotoin kelvata Jumalalle ennen kuin hän on elämänsä parantanut. Mutta rietas peittää hänen silmänsä niin, ettei hän näe ollenkaan, kuinka se on mahdotoin elämänsä parantaa ennen kuin hän on päässyt Vapahtajan helmaan ja saanut syntinsä anteeksi. Yksi

herännyt ihminen ei saa sitä pääkalloonsa, että elämän parannus pitää tapahtuman sovinnon jälkeen, mutta ei ennen. Fariseuksen vanha hapatus sekoittaa hänen ajatuksiansa, ja rietas kääntää hänen sydämensä nurin. Koska sydämen sisällinen puoli tulee uloskäsin käätyksi, niin rupeevat kaikki sydämen paisumukset haisemaan ja märkää vuotamaan.

Koska syntinen saapi itse silmillänsä nähdä, net rumat ja hirviät elävät, jotka sydämessä liikkuvat, peljästyvät hänen sangen kovin ja ajattelee: "Ei ole mahdollinen kelvata Jumalalle tällaisessa tilassa. Minun täytyy korjata pois sydäimestä net rumat ja hirviät ajatukset, jotka siellä asuvat." Ja nyt alkaa syntinen elämän parannuksella muka korjaamaan ja puhdistamaan sydämensä. Mutta jota enemmän hän korjaa ja lakaisee, sen enemmän roskaa karttuu. Jota enemmän hän mielestensä puhdistaa, sen hirveämmäksi tulee sydän.

Etkös näe, ihmisparha, että omavanhurskaus on yllyttänyt sinua korjaamaan ja puhdistamaan sydäntäs, jota ei saata muu kuin itse Herra Jesus puhdistaa? Koska sinulla on seitsemän perkelettä sydämessä, millä voimalla sinä niitä ajat ulos? Koska sinä rupeat niiden kanssa sotimaan, niin he nauravat sinulle ja sanovat: "Kas, kilpaan?" He pakenevat välistä hetkeksi, mutta vähän ajan perästä tulevat he taas sisälle toisesta ovesta ja raataavat omaatuntoa niin surkiasti, että ihminen tulee voimattomaksi. Niiden kanssa tulee juuri hätä.

Tämä hirmuinen sota tulee siitä, että omavanhurskaus, joka on pääperkele ihmisen sydämessä, muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja yllyttää häntä soti-

maan niiden toisten perkeleitten kanssa. Ihminen freistaa itse puhdistaa sydämensä, eikä anna Jesuksen puhdistaa. Hän freistaa itse ajaa ulos perkeleitä, eikä anna Jesuksen ajaa. Omavanhurskaus pakottaa häntä etsimään apua elämän parannuksessa, mutta ei Jesuksen haavoissa. Tämä musta mato nousee sitte niin kuin kerä rinnan alle ja salpaa hengen, ettei pääse ihminen henkeä vetämään armon ilmasta. Moni ristinkantaja tahtoo juuri läikähtyä omanvanhurskautensa tähden, joka nousee niin kuin savu pohjattomuuden pirstistä.

Eikös se ole yksi suuri synty ja kauhistus, että syntinen tahtoo tehdä Vapahtajan valehtelijaksi, tahtoo omalla vanhurskaudella tehdä Jesuksen sovintokuoleman turhaksi ja mitättömäksi. Ei se tee muuta kuin kiskoo Vapahtajan haavat vastauudesta, joka ajattelee näin: "Kyllä on tosin Jesus kärsinyt helvetin tuskan ja vaivan minun tähteni. Mutta ei hänen tuskansa auta minua ennen kuin minä olen elämäteni parantanut."

Ka! Tuossa tuli taas omavanhurskaus edes. Siinä makaa käärme kätkeytyneenä juuri niissä sanoissa "ennen kuin minä olen elämäteni parantanut". Omavanhurskaus puhuu vielä: "Ei Jesuksen veri saata yksinänsä puhdistaa minua." Mutta mikä, elämän parannusko? Taitaa se auttaa sinua helvetistä? Omavanhurskaus puhuu vielä: "Ei Jesuksen ansio ole täydellinen hinta ennen kuin minä olen parantanut itseäni, sitte vasta." Pane sinä elämän parannus lisäksi, sitte vasta tulee Vapahtajan ansio täydelliseksi, onkos niin? Mutta se on paavin usko, ettei Vapahtajan ansio ole täydellinen ennen kuin ihminen parantaa elämäntänsä.

Lutheruksen usko on se, että ihminen tulee vanhurskaaksi Vapahtajan ansion kautta, ilman töitä. Mutta elämän parannus kuuluu töihin, ei se kuulu uskoon ja vanhurskauttamiseen. Uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle tulee yksi katuvaan syntinen vanhurskaaksi luettavaksi ilman töitä. Mutta omavanhurskaus pistää yhden mutkan vielä ja sanoo: "Eikös pidä ihmisen parantaman elämäntänsä? Kuinkas hän saattaa parantamatta kelvata Jumalalle?" Pitää vissimmästi, mutta ei ennen vaan jälkeen kuin hän on sovitettu, armoitettu ja vanhurskaaksi tehty. Sillä jos hän ennen rupee parantamaan elämäntänsä, niin ei hän koskaan tule paratuksi, ei pääse ikänäns Vapahtajan tykö. Hän sotii hukkaan niitten perkeleitten kanssa, jotka hänen sydämessänsä asuvat.

Ei net lähe ihmisen parannuksella. Ei ihminen saata sydämensä puhdistaa, vaan Vapahtajan veri se puhdistaa. Se tekee ihmisen kauniiksi Jumalan edessä. Sovintoveri on yksi lääkitys särjetylle sydämelle, mutta se sama veri on niin kuin myrkkyy perkeleelle. Samassa kuin Vapahtaja tipauttaa yhden armonpisaran ihmisen sydämeen, samassa pakenee perkele. Varsin, kuin ihminen tuntee, että hän on sovitettu Jumalan kanssa, samalla hetkellä katoavat kaikki ne hirmuiset ajatukset ja ne synnin kiusaukset, jotka häntä vaivaisit heräneessä tilassans. Sovinnosta tulee omalletunnolle rauha ja lepo. Siitä tulee voima vastustamaan kaikki sen rumat tuliset nuolet.

Aukaise suuta, sinä pääskyisen poika, vanhin tuopi sulle ruokaa. Avaa sydämes, sinä murheellinen sielu, Vapah-

taja tipauttaa sinun sydämees armonpisarat. Pakene pian Vapahtajan helmaan, sinä haukalta ahdistettu ja haavoitettu tiainen. Älä lähe siitä turvan paikasta ennen kuin sinä saat voimaa lentämään. Koska hukka tahtoo talon penikoita syödä, niin hän vierittelee ja piehtaroi-see mudassa ja tekee itsensä niin voimattomaksi ja vinkuu, että talon penikat tulisit muka hänen päällensä. Mutta älkääät rukattako ollenkaan turvapaikastanne, te penikat, jotka syötte muruja, jotka putoovat Herran pöydältä. Kyllä hukka on väkevämpi teitä, jos te olisitte niin hullut, että te jättäisitte teidän turvapaikkanne ja menisitte tappelemaan hukan kanssa.

Vaikka saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja houkuttelee armoitetuita sieluja leikkiä tekemään hänen kanssansa, älkääät menkö sinne. Jos omavanhurskaus nousee päähän ja lykkää tämän kaltaiset ajatukset mieleen: "Et sinä ole vielä parannuksen tehnyt. Et sinä ole Jumalan lapsi, koska sinussa on niin paljon syntiä," älköön kuunnelko armoitettu sielu, mitä rietas viskuttelee korvaan, vaan pysyköön ainoastans Jesuksen helmassa, itkeköön Hänen jalkainsa päällä, ja imeköön armon nestettä Hänen haavoistansa, ja sanokoon niin kuin se katuvaan publikaani: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälle." Amen.

Alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan, joka sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan.

III Postilla.

¹ Käsikirjoituksesta on repeytynyt pois alkuosa *-merkkiin asti. Täydennetty III-P:n mukaan.

² *.-* merkkien välistä puuttuu n.7 riviä repeämän vuoksi. Ei ole myöskään III-Postillassa.

Silloin avataan sokia in silmät, ja skuuroin korvat aukenevat, ja rammatt hyppäävät niin kuin peurat, ja mykkäin kieli pakahtuu kiitokseen. Esaj.35: 5, 6

Profeetta Esajas näki hengessä sen kaltaisia vaikutuksia Pyhän Hengen voimasta, koska Vapahtaja ilmestyi maailmassa ja rupeis evankeliumia saarnaamaan Jumalan valtakunnasta. Silloin avattiin sokian silmät, ja kuuron korvat aukenit ja mykän kieli pakahtui kiitokseen ja rammatt rupeisit hyppäämään niin kuin peurat, nimittäin luonnollisesti ja myöskin hengellisesti, koska sana tuli eläväksi kristittyin sydämissä. Saman kaltaiset vaikutukset tapahtuvat vielä nytkin niissä kansoissa, kussa Vapahtajan sana pääsee vaikuttamaan sydämessä totisen katumuksen ja elävän uskon.

Hengellisessä tarkoituksessa avataan sokia in silmät ja kuuron korvat aukenevat, koska Vapahtajan sanat pääsevät sydämeen vaikuttamaan totisen katumuksen ja elävän uskon. Silloin avataan sokian silmät, ja kuuron korvat aukenevat, ja mykän kieli pakahtuu kiitokseen. Mutta luonnollisen ihmisen korvat ei aukene ennen kuin Vapahtaja pistää sormiansa korvaan. Ei myös sokian silmät aukene, ennen kuin Vapahtaja voitelee niitä silmän voiteella. Sillä luonnollisen ihmisen mielen keinot ovat suljetut ja mailman turhuudella täytetyt, ettei pääse Jumalan sana sydämeen ennen kuin Vapahtaja voitelee sokian raukan silmät ja pistää sormiansa korvaan. Mutta se on vielä surkiampi, että luonnollinen ihminen ei tiedä, että hän on sokia, kuuro ja mykkä.

Joka on luonnollisessa tarkoituksessa sokia, tuntee myös sokeutensa ja tahtois mielellänsä näkeväiseksi tulla. Mutta hengessä sokia ei tiedä, että hän on sokia. Niin myös hengessä kuuro ja mykkä ei tiedä, että hän on sokia, kuuro ja mykkä, vaan luulee näkevänsä paremmin kuin joku muu, mistä tie menee taivaaseen. Semmoinen ihminen ei tahdo uskoa, että hän on sokia, kuuro ja mykkä, vaikka ne ihmiset, joiden silmät ja korvat aukenevat, sanoisit hänelle: "Sinä olet sokia raukka. Sinä et tiedä, mistä tie menee taivaaseen." Yhtä hyvin tinkaa luonnollinen ihminen vastaan ja sanoo niin kuin fariseus: "Olemmeko met sokiat?" Luonnollinen ihminen suuttuu vielä niille, jotka surkuttelevat hänen sokeuttansa.

Ja mistäs sokia raukka ottaa paremman tiedon? Koska hän on sokiana syntynyt ja sokiana vaeltanut lapsuudesta saakka, niin luulee hän, ettei muillakaan ole paremmat silmät kuin hällä. Koska se ihminen, jonka silmät ja korvat avataan, sanoo: "Sinä olet sokia raukka, et sinä tiedä, mihinkä sinä menet", silloin sokia raukka suuttuu ja sanoo: "Onkopas sulla paremmat silmät? Näetkös sinä, että minä olen vaeltanut kauvan, enkä ole vielä eksynyt." Ja sokia raukka sanoo vielä: "Jos Jumala sois minun pitää näitä silmiä, mitkä nyt ovat, en sitte pelkäis, että minulla näöstä tulee hätä." Mutta jos toinen sanoo sokialle: "Ei se eksy, joka sokiana vaeltaa kadotuksen lavialla tiellä. Mutta se eksyy usein, joka vaeltaa sitä kaitaista tietä", silloin suuttuu sokia raukka ja sanoo: "Vain sinullakos silmät ovat?"

Samalla tavalla suuttuu myös hengessä kuuro ja mykkä, koska hänelle sanotaan: "Sinä olet kuuro ja mykkä." Sitä ei voi luonnollinen ihminen kuulla, että hänellä on koiran korvat. Usein tulee myös kuuroille ja mykälle korva pistos, että hänen täytyy ulos mennä kirkosta, koska armon penikat vinkuvat. Niin kuin Paavali kirjoittaa, että heidän korvansa syhyvät, ei he voi terveellistä oppia kuulla. Mitäpä korvain kuiskuttelien korvat tekevät muuta kuin syhyvät, koska armonpenikat siellä vinkuvat. Tulee myös kuuroille ja mykille korvapistos yhdestä kovasta sanasta, niin että heidän täytyy ulos paeta kirkosta sen kovan sanan tähden. Vaikka Jumalan sana menee niin kuin hyminä pään ylitse, taikka yhdestä korvasta sisälle ja toisen kautta ulos, (ei) hän vielä usko, että korvat ovat huonot. Hän luulee, että se sana, joka menee pään ylitse, vaikuttaa niin paljon, että hän tulee autuaaksi. Jos Jumalan sana kovemmin saarnataan, niin tulee hänelle korvapistos. Hänen täytyy silloin paeta pois kirkosta ja sanoa niin kuin juudalaiset: "Tämä on yksi kova puhut, kuka voi sen kuulla?"

Muutamat kuurot ja mykät ovat jo niin kauvan istuneet Herran huoneessa, että kuoppa on tullut lautaan, eikä ole vielä heränneet. Ilmanki kirkon seinät vastaavat, jos kysymys tulis kerran, mitä ne Jumalan sanat ovat vaikuttaneet, joita he ovat joka sunnuntaina kuulleet. Ne sanat on tarttuneet seinään, koska ne ei ole vielä tarttuneet jumalattoman sydämeen. Sillä Jumalan sana on mennyt sivuten suuta, sivuten korvaa ja sivuten sydäntä, ei sydäntä kohti koskaan. Ja vaikka nyt monen sokian rau-

kan silmät avataan, sitte kuin Herra Jesus rupeis armonsa voimalla vaikuttamaan sisällisen ylösvaistuksen sydämessä, muutampain kuuroin korvat myös aukenevat sen huutavan äänen kautta, joka huutaa kuuron korvaan: "Hefeta!" Ja moni mykkä on myös alkanut puhumaan sen jälkeen, kuin Henki antaa heidän puhua.

Yhtä hyvin on tässä vielä paljon niitä sokioita, jotka ei vielä ole hakeneet silmän voidetta silmäin tohtorilta. Ne vaeltavat rohki kadotuksen lavialla tiellä, vaikka ne raukat ei näe kahta sormeaa eteensä. On täällä vielä kuurot, jotka ei kuule mitään siitä suloisesta äänestä, joka menee niin kuin hyminä pään ylitse. Niillä on vielä semmoinen korvapistos, että koska joku huutaa heidän korvansa. juureen, eivät he kärsi sitä kovempaa puhetta kuulla. Niillä on niin huonot korvat, ettei he kuule mitään, jos hiljaisella äänellä puhutaan. He ovat korvain kuiskuttelijat, jotka ei kärsi totuutta kuulla. On myös mykät, jotka ei saata puhua yhtään sanaa Jumalan kunniaksi, ja koska kuningas kysyy: "Ystäväni, kuinka tänne tulet, ja ei ole häävaatteita", niin he vaikenevat. He tulevat mykäksi.

Ja se on vielä pahempi, että netkin harvat sielut, joiden silmät kerran avattiin, tulevat toisen kerran sokiaksi mailman kylmästä tuulesta ja siitä myrkyllisestä savusta, joka nousee pohjattomuuden pirtistä. Mutta ei ne raukat mene sokiana helvettiin, jotka ovat toisen kerran sokiaksi tulleet, vaan he menevät avoimilla silmillä. Silmät pyörivät pääkallossa niin kuin pissihaukalla, mutta ei sen tähden näe mitään. Ja koska hengel-

linen sokeus rupeaa vaivaamaan, kyllä he pian tulevat kuuroksi, ettei he kuule enää, jos hiljaisella äänellä puhutaan. Ja moni on jo sillä rajalla, ettei hän kärsi enää sitä kovempaa puhetta. Moni on myös mykäksi tullut, joka on ennen saattanut puhua. Ja se taitaa tulla siitä, ettei ole enää mitään puhumista.

Voi, voi niitä raukkoja, jotka ovat kerran nähneet sen totisen ja ihmeellisen valkeuden ja taas tulevat sokiaksi; jotka ovat kerran kuulleet enkelin veisaavan: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa", ja nyt ei kuule mitään. Voi myös niitä, jotka ovat ennen puhuneet Jumalan voimallisista töistä ja nyt ovat mykäksi tulleet. Jos se armollinen Herra Jesus ei tule pian aukaisemaan sokiain silmät ja kuuroin korvat, niin tulevat kaikki sokiaksi, kuuroksi ja mykäksi.

Te harvat sielut, jotka olette vielä näkemässä, mistä tie menee taivaaseen. Taluttakaat sokiats raukat Jesuksen tykö ja rukoilkaat sitä suurta silmäin tohtoria, että Hän voitelis sokiain raukkain silmät. Ja te sokiats raukat, jotka istutte tien vieressä, huutakaat korkialla äänellä: "Jesus, Davidin poika, armahda meidän päällemme, että me saisimme näkömme!" Ja te kuurot, jotka ette kuule mitään siitä suloisesta äänestä, joka Jesuksen suusta lähtee, rukoilkaat sitä suurta Ristinkantajata, että Hän pistäis sormensa kuuroin korviin ja huutais: "Hefeta!" että mykän kieli pakahtuis kiitokseen. Kuule sinä suuri Ristinkantaja murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon

kautta katselemaan, ensiksi, kuinka sokiats näkevät, toiseksi, kuinka kuurot rupeevat kuulemaan, ja kolmanneksi, kuinka mykät rupeevat puhumaan. (votum). Ensiksi. Kuinka sokians silmät avataan. Me tiedämme, että hukan ja koiran penikat syntyvät sokiana. Ja niin kauvan kuin he makaavat sokiana luolissans, ovat he myös ilman pelvotta ja imevät naarashukan nisät. Ei he siinä tilassa ymmärrä pelätä ketään mutta niin pian kuin silinät avataan, rupeevat he eroittamaan valkeuden pimeydestä. He rupeevat myös pelkäämään vihollisiansa ja pakenevat henkensä kanssa johonkin turvapaikkaan.

Ihminen on myös sokiana syntynyt niin kuin hukan penikka. Ei hän siinä sokeuden tilassa ymmärrä pelätä ketään. Ei hänellä ole sokeuden tilassa pelko Jumalasta, eikä vihollisesta ole pelko. Mistäs yksi sokia raukka ymmärtäis pelätä Jumalata, jota hän ei ole tuntenut, ja kuinka hänellä olis pelko vihollisesta, jota hän ei ole nähnyt. Vihollinen tekee hänen kanssansa niin kuin ihminen tekee yhden sokians revon penikan kanssa. Hän pistää häntä säkkiin ja ruokkii häntä niin kauvan kuin nahka rupee kelpaamaan, ja sitte hän ottaa hänen henkensä pois ja nylkee häneltä nahan. Niin kuin hän sanoi Herralle Jobin kirjassa: "Nahka nahasta, ja kaikki, mitä ihmisessä on, antaa hän henkensä edestä." Siitä kuulevat nyt kaikki hukan ja revon penikat, jotka ovat sokiana syntyneet ja sokiana imeneet naarashukan nisät. He kuulevat, minkä tähden vihollinen heitä ruokkii. Ei minkään muun tähden, mutta juuri nahan tähden, että hän sais heiltä nylkeä nahan. Milläpä hän muutoin tar-

kenis pakkaisen aikana, jos hänellä ei olis hukan turkki suojana? Sokiats hukan ja revon penikat pistetään sokiana säkkiin. Ja kuinka het enää pääsevät pakemaan, koska vihollinen on heitä salpanut pimiään huoneeseen.

Ja niin kuin sanottu on: ei sokiats hukan penikat ymmärrä pelätä vihollista. Mutta muutamat ei pakene, vaikka ovi aukenee ja silmät aukenevat, sillä he ovat jo niin tutuksi tulleet vihollisen kanssa, ettei he tahdo enää heistä luopua. Se on myös huomattu, että hukan penikat ja revon penikat tappelevat keskenänsä ja ulvovat, koska he saavat lampaista hajun. Sillä ei hukan luonto muutu, vaikka silmät aukenevat. Onkos hukan penikoilla ikävä, koska net ei pääse lampaita kiskomaan ja raatamaan? Vapahtaja näki kerran yhden ihmisen, joka oli sokiana syntynyt ja hän oli sokeudessaan vaeltanut kolmekymmentä ajastaikaa. Mutta Jesus voiteli hänen silmiänsä ja käski hänen pestä silmiänsä Siloan lammikossa. Silloin aukenit silmät, mutta ei hän vielä tuntenut sitä miestä, joka oli hänelle silmät antanut.

Minä luulen tässä olevan monta sen kaltaista ihmistä, jotka ovat sokiana syntyneet ja sokiana vaeltaneet 50, 60 ja 70 ajastaikaa, eikä ole vielä nähnyt valkeutta, vaikka valkeus on tullut mailmaan. Ei nämät sokiats raukat tiedä vielä, kuinka hauska valkeus on. Muutamat ovat kerran nähneet valkeuden, mutta pääskyiset ovat paskantaneet silmiin niin kuin he paskansit Tobiaksen silmiin. Ja se pääskyisen paska on pilannut heidän silmiänsä, niin he luulevat. Mutta minä luulen, että rietas on pas-

kantanut silmiin. Tobias on väsynyt ja pannut maata. Mutta kukas käski hänen panna maata juuri pääskyisten pesän alla? Jos hän ei olis pannut maata nukkumaan, jos hän olis ymmärtänyt valvoa, ei suinkaan pääskyiset olisi paskantaneet silmiin, jos he olisit valvooneet. Mutta koska he panevat maata nukkumaan juuri pääskyisen pesän alla, niin ei se ole pääskyisen syy, että he tulevat sokiaksi, vaan se on riettaan syy, joka panee heitä nukkumaan pääskyisen pesän alle.

Mutta Tobiakselle tuli kovin ikävä, koska hän tuli sokiaksi. Hän sanoi enkelille: "Mikä ilo minulla pitää oleman, jonka pitää pimeydessä istua?" Mutta muutamille ei tule ikäväkään, vaikka he ovat sokiaksi tulleet. Ei he niin muodoin tunne, kuinka onnettomassa tilassa he ovat. Ei semmoiset sokiats raukat hae silmän voidetta, ei he mene sen tohtorin tykö, joka saattaa sokian silmät avata. Ei ne istu tien vieressä ja huuda, vaikka he saavat kuulla, että Jesus Nazarenus sivuti kävi. Kuinkas luulette käyvän teidän kanssanne, te sokiats raukat, jos ette nyt huuda, koska Jesus on vielä kuulemarajalla? Kukas tiesi hän koituu pian niin kauvas, ettei hän kuule enää, ja te jätätte istumaan sokeudessaanne ijankaikkisesti.

Toiseksi. Kuinka kuuron korvat avataan? Ei ole moni tohtori, joka saattaa kuuron korvat avata. Mutta yksi on, joka saattaa sen tehdä, jos kuuroilla olisi sen verran ymmärrystä, että he menisit Jesuksen tykö. Mutta ei (he) mene Jesuksen tykö, vaan he menevät pikemmin jonkun puoskarin tykö, joka valuttaa heidän korviinsa unijuomaa, ja anta-

vat vielä vuotavata pirun paskaa suuhun, palkaksi sen edestä, että he ovat istuneet kuurona Herran huoneessa. Ja mitä nämät korvain kuiskuttelijat tekevät kuuroille ja mykille? He panevat viinaa ja pumpulivilloja korviin kuuroille. He saarnaavat evankeliumia niin suolisesti, että kaikki siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan. Ei raski niin huutaa korvan juureen, että kuurot kuulisit, mikä suuri synti se on, että he istuvat kuurona ja mykkänä Herran huoneessa. Niillä on nimittäin se usko, että he tulevat autuaaksi, saati Jumalan sana menee niin kuin hyminä pään ylitse, vähä siitä, mitä Jumalan sana sydämessä vaikuttaa.

Muutamat ovat jo niin kuuroksi tulleet, ettei he kuule, vaikka joku huutais korvan juuressa. Eipä voi niiden kanssa kuuleva ihminen tulla aikaan. Se on niin suuri vaiva heidän kanssa puhua, sillä vaikka kuinka kovin ihminen huutais, ei ne kuule kuitenkaan. Ja mistäs on kovakorvaisten huono kuulo tullut? Juuri mailman kylmästä ilmasta se vika on tullut. Koska mailman tuuli saapi puhalttaa korvain läpitse, silloin tulee ihminen kuuroksi. Mutta ei ne itse moiti sitä, vaan ne sanovat: "Jumala ilmanki teki meitä semmoiseksi."

Te kuurot ja mykät! Mitäs auttaa teille saarnata enää, koska te olette niin kovakorvaiseksi tulleet? Teillä on niin huonot korvat, ettette kuule enää, vaikka kuinka teille huu(de)ttaisiin. Ja koska ette mene Jesuksen tykö, joka yksistänsä saattaa kuuron korvat avata, että hän sais pistää sormiansa korvaanne ja huutaa "hefeta!", se on, "aukene!", niin täytyy teidän kuurona ja mykkänä

mennä helvettiin. Ei yksikään ihminen saata kuuroin korvat parantaa. Koska rietas on tehnyt heitä kuuroksi, niin saapi hän panna messuviinaa ja pumpulivilloja korviin, ja vuotavata pirun paskaa, jota kovakorvaiset pitävät parhaana lääkityksenä.

Mutta ne harvat sielut, joiden korvat Jesus on parantanut, saavat kyllä surkuttella niitä raukkoja, jotka ovat niin kovakorvaiseksi tulleet, ettei he kuule enää mitään, vaikka kuinka huudettaisiin korvain juuressa. Kuinka suuri vahinko sen kautta tapahtuu heidän sielulensa, arvataan siitä, että kaikki Jumalan sana menee hukkaan heidän päällensä. Ei he saa siitä mitään. Rietas on vielä uskottanut niitä raukkoja, että koko saarna menee hukkaan sen tähden, että armonpenikat vinkuvat kirkossa. Ei ne sitä (usko), että mailman tuuli on pilannut heidän korviansa. Ja koska armonpenikat vinkuvat, niin se vinkuminen tekee heidän korvillensa niin pahaa, että heidän täytyy ulos lähteä kirkosta.

Mutta me tiedämme, että armonpenikat vinkuvat, koska ruoka laitetaan vieraille. Koska makian ruoan haju lyöpi heitä nokkaan, silloin rupeevat armonpenikat vinkumaan. Armonpenikat vinkuvat myös porstuassa pakkaisen aikana ja kynsivät oven päälle ja tahtovat sisälle tulla. Onkopa se ihmet, että armonpenikat vinkuvat ja tahtovat ruokaa, nimittäin niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat. Ei armonpenikat saata tehdä niin kuin armonvargaat, jotka itse aukaisevat oven väärän avaimen kanssa, ja itse näppäävät voilimpun pöydältä, ja sitte menevät syömään voita hyysikän takana. Mutta armon peni-

kat vinkuvat, koska heillä on nälkä, ja syövät niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoavat. Jos yksi pikku hituinen olis pudonnut Herran pöydältä, kyllä armonpenikat sen hakevat ylös. Jos yksi pisara olis tippunut maan päälle, armonpenikat nuolaisivat sen.

“Mutta niillä on aina nälkä ja aina ne vinkuvat”, sanovat armonvargaat, “ja sitä emme voi kärsiä.” Mutta juomalauluja ja huoralauluja, niitä armonvargaat kuuntelevat mielellänsä. Ei ne ole kissan ääni, vaan ne ovat fariseusten ja armonvarkaitten korvissa niin suloiset ja kauniit kuin enkelin ääni. Mutta jos yksi armonpenikka rupee vinkumaan, silloin sanovat fariseukset ja mailman herrat: “Se taitaa olla kissan ääni.” Vaara on, että nämät komeat herrat, joiden korvat ei kestä kuulla armonpenikoita vinkuvan, saavat kuulla jotakin hirveämpää ääntä helvetissä, koska kaikki kiimakisat ja kiimahukat rupeevat siellä ulvomaan ja parkumaan.

Silloin kiittäisit he itsensä onnelliseksi, jos Pietari kiivaudessaansa olis hakannut molemmat korvat pois, että he olisit päässeet kuulemasta semmoisia kauhistuksen valituksia. Täällä mailman herrat tukitsevat molemmat korvat, koska yksi totuuden tunnustaja Stefanus sanoo näkevänsä Jumalan pojan istuvan voiman oikialla kädellä. Mutta helvetissä ei auta heidän tukkia korviensa. Heidän täytyy siellä kuulla, mitä het ei tahdo kuulla.

Kolmanneksi. Kuinka mykät puhuvat. Koska ihminen tulee mykäksi, niin on tohtorit huomainneet, ettei ole vika kielessä, vaan korvissa, jonka tähden kaikki mykät ovat kuurot, josta siis ar-

vataan, että puhumavoima tulee niin pian kuin korvat aukenevat. Mutta ehkä Israelin seurakunnassa on paljon niitä kuuroja ja mykkiä, harva niistä tulee Jesuksen tykö, sillä muutamat tytyvät siihen tilaisuuteen, kussa het ovat, ja sanovat: “Mitä ne ovat paremmat meitä, jotka puhuvat.”

Mutta me kuulemme, ei ainoastans tämän päivän evankeliumissa, että mykkä rupeis puhumaan varsin, kuin korvat aukenit, vaan myös Zakariaksen esimerkistä, joka uskottomuutensa tähden oli tullut mykäksi, että hänen täytyi puhua varsin, kuin kieli pääsi irti. Ja Vapahtaja sanoi juudalaisille: “Jos nämät armonlapset vaikenisit, niin rupeisit kivet puhumaan. “ Ei ole tosin kirjoitettu tämän päivän evankeliumissa, mitä se puhui se mykkä, jonka kielen sidet pääsi valallensa, mutta me arvaamme hyvin, että mykällä on paljon puhumista, koska hän Jesuksen suuresta armosta on saanut puhumavoiman.

On tässäkin tapahtunut suuri ihmet, että muutamat kuurot ja mykät ovat alkaneet puhumaan Jumalan voimallisista armontöistä, vaikka mailman herrat ei vihti semmoisia kuulla, jotka puhuvat kristillisyydestä. Mutta se on pahempi, että moni on taas tulemassa kuuroksi ja mykäksi. Emme tiedä, onkohan korvissa vika, vai onkohan kielessä semmoinen sidet, jonka pitäis leikattaman. Kuitenkin, jos entiset kuurot ja mykät, jotka on yhden aikaa puhuneet, koska heidän korvansa Jesuksen voiman kautta aukenit, jos he toisen kerran tulevat kuuroksi ja mykäksi, niin se on hyvin arvattava, ettei ole Jumala siihen syypää, vaan rietas on tehnyt heitä kuuroksi ja mykäksi.

Taitavat ne ajatella, että Jesus on kieltänyt heitä puhumasta, koska hän haastoi heitä kellenkään sanomasta.

Mutta näkyy kaikista asian haaroista, että tämä haastaminen ei ole sanottu sille mykälle, jonka kielen sidet pääsi valloillensa, vaan se haastaminen kuuluu suruttomalle väelle, joka ei saata olla puhumatta, vaikka Jesus kuinka paljon kieltäis heitä, sillä he valehtelevat niin paljon, koska ne saarnaavat siitä kuurosta ja mykästä, joka rupeis yhtä äkkiä puhumaan. He panevat omiansa lisäksi, koska heidän pitää muisteleman niitä armon vaikutuksia, joita Jesus tekee kuuroissa ja mykissä. Sen tähden on Jesus haastanut heitä kellenkään sanomasta. Mutta ei ne tottele Jesuksen kieltoa, vaan jota enemmän hän haastaa eli kieltää, sen enemmän he ilmoittavat, niin (kuin) nekin evankeliumissa.

Mutta sinä entinen kuuro ja mykkä, jonka korvat on auenneet sitte kuin Jesus pisti sormensa kuuron korvaan (ja) rupeis sinun kankiaan kieleesi. Sinua ei ole Jesus haastanut kenellekään sanomasta sitä suurta armon työtä, jota hän teki sinua kohtaan, koska hän avais kuuron korvat ja päästi kankian kielen irralle saatanan siteistä. Sinä saat kyllä puhua selkiästi Jesuksen kunniaksi sekä tutuille että tuntemattomille, kuinka suuren armon Jesus on sinulle osottanut, koska hän avais kuuron korvat ja päästi sinun kankian kielesti saatanan siteistä. Sinä entinen kuuro ja mykkä, saat kyllä huutaa mailmalle, että sinä olet Vapah-tajan armon kautta pelastettu siitä onnettomasta kuuroudesta ja mykkyyydestä, jonka mykkä perkele oli saattanut sinun päällesti, koska hän pani istumaan

kuurona ja mykkänä, ei ainoastans Herran huoneessa, vaan myös muissa paikoissa, ja sitoi sinun kielees puhumasta Jesuksen suuresta armosta.

Sinä et saa enää edes tuoda niitä vanhan aadamin esteitä, joita Moses toi edes, koska Jumala käski hänen mennä Israelin kansaa johdattamaan orjuuden huoneesta. Moses vastais silloin tyhmästi Herralle: "Minulla on kankia kieli ja hidas puhet." Mutta Herra nuhteli häntä ja sanoi: "Kuka on luonut ihmisen suun, eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, eli näkevän, taikka sokian? Enkö minä Herra ole niitä tehnyt? Tästä Raamatun paikasta ottavat kaikki kuurot ja mykät sen päätöksen, että Herra on tehnyt heitä semmoiseksi, ja he ajattelevat näin: "Kuinkas minä saatan puhua, koska Herra on tehnyt minun mykäksi." Mutta jos Jesus on nyt tehnyt sinun puhuvaksi ja avannut sinun suus, ja sinä kuitenkin tulet mykäksi, kukas on viimein tehnyt sinun mykäksi? Moses on etsinyt vanhan aadamin esteitä, että hän pääsis johdattamasta Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Sen tähden sanoo hän: "Minulla on kankia kieli ja hidas puhet." Mutta Herra sanoi hänelle: "Minä olen sinun suus ja opetan sinua, mitä sinun puhuman pitää."

Niin mene nyt, sinä kuuro ja mykkä, jonka Herra on kuulevaiseksi ja puhuvaiseksi tehnyt, ja älä sano niin kuin Moses: "Minulla on kankia kieli ja hidas puhet." Vaan muista paremmin, mitä sinä olet kuullut tämän päivän evankeliumista, että mykän kielen side pääsi vallallensa ja hän puhui selkiästi, ja kaikki, jotka sen näit, hämmästyivät suuresti sanoen: "Hyvästi Hän kaikki

teki. Kuurot teki kuulemaan ja mykät puhumaan.” Surutoin väki hämmästyi, koska kuurot rupesit kuulemaan ja mykät puhumaan. Semmoinen ihmet ei ole tapahtunut ennen, mutta nyt se on tapahtunut sen suuren voiman kautta, joka on huutanut kuuron korvaan: “Aukene!”

Sinä entinen kuuro ja mykkä, puhu selkiästi ja älä vaikene, vaikka mykkä henki tahtoo sinun kielesti sitoa. Muista, mitä sanoo Herra: “Minä olen sinun suus ja opetan sinua, mitä sinun pitää puhuman.” Niin puhu siis selkiästi, sinä entinen kuuro ja mykkä. Ei ole Jesus sinua haastanut kellenkään sanomasta sitä suurta armoa, jota hän sinua kohtaan tehnyt on. Jos surutoin kansa ei kuule sinua, niin hämmästyvät he kuitenkin suuresti. Heidän täytyy viimein sanoa ja tunnustaa Jumalan kunniaksi: “Kaikki Hän hyvästi teki. Kuurot Hän teki kuulemaan ja mykät puhumaan.” Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 20.

En minä mailman edestä rukoile, vaan niitten edestä, kuin sinä minulle annoit, että he ovat sinun omasi. Joh.17: 9

Tämä on yksi paikka Vapahtajan erosaarnasta, joka on kovempi kuin kaikki muut Raamatun paikat, sillä se kuuluu niin kuin olis Vapahtaja hyljännyt mailman kokonansa ja antanut hänen saatanan haltuun. Ei se ole mikään, että Hän toruu ja tuomitsee mailmaa, mutta se on kauhiampi, että Hän on heittänyt pois rukoilemasta hänen edestänsä. Ilmanki Hän näkee, ettei mailmasta tule mitään. Koska vanhin toruu ja kurittaa jumalattomia lapsia, niin se on vielä yksi suuri armon merkki, sillä hän tahtoo sen kautta kasvattaa heitä ihmiseksi, jos he vaan ottaisit kuritusta vastaan. Mutta koska hän lakkaa rukoilemasta heidän edestänsä, silloin on hän heittänyt pois kaiken toivon, että niistä tulee mitään. Ei auta enää esirukous, koska ei kurituskaan auta.

Mutta kyllä mailma sen tähden omistaa itsellensä sen Jumalan armon, että Jesus rukoilee heidänkin edestä. Mistäs ovat mailman lapset saaneet sen väärän vakuutuksen, että Jesus rukoilee heidän edestä? Koska kuitenkin tässä paikassa kuuluu niin, että Jesus ei rukoile mailman edestä, mutta ainoastans niiden edestä Hän rukoilee, joita Isä on hänelle antanut. Mailman lapset varastavat tässä niin paljon armoa juuri Vapahtajan silmien edessä.

Jesus on selkeästi sanonut, ettei Hän rukoile mailman edestä. Mutta ei mailma sitä usko, vaan mailman lapset uskovat ainaski, että Hän rukoilee heidän

edestänsä. Siinäpä nyt mailman lapset pettävät itsensä, sillä jos he uskoisit sen, ettei Jesus rukoile heidän edestänsä, niin he uskoisit myös sen totuuden, että Jesus on antanut heitä saatanan haltuun. Mutta, ka, sitä ei usko mailma, että Jesus on antanut häntä saatanan haltuun, vaan mailma uskoo, että Jesus on mailman paras ystävä. Sen uskovat kaikki armon varkaat, että Jesus on paras ystävä heille.

Ei he sitä usko, että Jesus on kristityin ystävä, vaan sitä he uskovat, että perkele on kristittyin paras ystävä, ja armonvarkaan paras ystävä on Jesus. Niin on silmäkääntäjä kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat perkeleen Vapahtajaksi ja Vapahtajan he katsovat saatanaksi, pimeyden he katsovat valkeudeksi ja valkeuden pimeydeksi, hukan he katsovat lampaaksi ja lampaan hukaksi.

He luulevat, että Kristus rukoilee heidän edestänsä. Kukas sitte kristityin edestä rukoilee? Perkele ilmanki! Niin kavala on rietas kääntämään heidän silmänsä nurin, että valkeus tulee pimeydeksi ja pimeys tulee valkeudeksi, oikeus tulee vääryydeksi ja vääryys tulee oikeudeksi. Niin kuin esimerkiksi häpiällinen viinakauppa tulee luvalliseksi ja kunnialliseksi elatuskeinoksi, juopumus tulee ruumiin ravinnoksi ja lääkitykseksi, huoruus muuttuu rakkaudeksi, koreus muuttuu ruumiin suojaksi, viha muuttuu totuudeksi ja omantunnon vaatimiseksi.

Sitä vastaan muuttuu kristillisyyden ulkokullaisuudeksi ja taikaukseksi mailman silmissä, omantunnon vaiva tulee perkeleestä, hengellinen ilo tulee per-

keleestä. Mutta mailman ilo ja lihan huvitus, se on Jumalasta, pirun paska on elämän vesi. Juomarin ilo, se on taivaan ilo. Hävittömät huorat tanssaavat Karitsan häissä. Huorapukit näkevät armonmerkkiä huoran perseessä. Ja koska mailma näin iloitsee, silloin on taivaan valtakunta läsnä. Mutta opetuslasten muret Golgatassa, se on yksi ihmeellinen taikaus. Neitsy Marian ilo, se on perkeleestä.

Koska näin silmäkääntäjä on kääntänyt kaikki nurin mailman orjan mielessä ja kaikki, mitä elävään kristillisyyteen kuuluu, katsotaan houraukseksi eli taikaukseksi, vääräksi, ilkiäksi, ylpeydeksi ja vahingolliseksi eriseuraisuudeksi, silloin ajattelee mailman orja, että hän on Jesuksen paras ystävä, ja veisaa vielä viinassa: "Jeesus ystävän" on paras." Mutta perkele se on kristityn ystävä, sillä mailman orja sanoo, ettei hänellä ole mitään tekemistä perkeleen kanssa. Mutta kristityillä on paljon tekemistä perkeleen kanssa sen tähden, että hän kiusaa heitä myö tänsä. Ei ole siis ihmet, että mailman orjat uskovat Jesuksen päälle ja luulevat, että Jesus rukoilee heidän edestänsä, vaikka se on mailman jumala, joka rukoilee heidän edestänsä, että he pysyisit aina siinä uskossa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Ja kyllä hän ilmanki vahvistaa heidän uskonsa, ettei heidän pidä kuolemassakaan tunteman uskon puutosta.

Voi surkia kauhistus, että ihmisen pitää oleman niin sokia, ettei hänen pidä näkemän ja tunteman, mikä jumala se on, joka häntä hallitsee. Koska silmäkääntäjä on kääntänyt hänen silmänsä

nurin, näkee hän taivaan helvetissä. Niin kuin se, joka alamaaisessa taivaassa näkee aurinkoa, kuuta ja tähtiä, niin näkee myös mailman orja taivaan ja maan helvetissä. Siinä hän näkee kuvansa enkelin haamussa, vaikka hän on musta ja kolo niin kuin tattarainen Jumalan edessä. Koska semmoinen näkee sen pyhän valkian, jonka Jesus on tullut sytyttämään maan päälle, silloin hän näkee riettaan hengen tuohusvalkian, ja koska hän noutaa valkian helvetistä, silloin hän näkee makkaroita tehdä kristittyin verestä.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, mitä mailman rakkaus ja kahden herran palvelus vaikuttaa epäuskon lapsissa. Tässä on monta, jotka palvelevat kahta herraa ja ontuvat molemmin puolin, ja niiden sieluin tilaisuus on vaarallinen, sillä ne tyyräävät persettänsä myöten helvettiin. Ei kahden herran palvelijat ole juuri törki suruttomat, vaan ne on niin kovin mailmassa kiinni, ettei he pääse edemmäksi parannuksen tiellä. Ja koska kuolema tulee, täytyy heidän sanoa: "Ei ne minulle kelpaa."

Katsokaat nyt taivaan lintuja, te kahden herran palvelijat, kuinka ne veisaaivat Herralle kiitosta ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Ei ne kylvä eikä niitä. Kuitenkin teidän taivaallinen Isä ruokkii heitä. Kukas tiesi pian jättävät meitä nämät taivaan linnut, jotka visertävät kiitosta Luojaalle elämän puun oksan päällä. Pian ne lentävät pois siihen lämpimään ilmaan, ja me jäämme tähän kylmään ilmaan kaipaamaan heitä. Katsokaat myös kukkaisia kedolla, te kahden herran palvelijat, kuinka he kasvavat.

Ei he työtä tee, eikä kehrää, kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomon kaikessa kunniassans' ollut vaatetettu niin kuin yksi heistä.

Mitäs te luulette, te koreat huorat, jotka paskannatte kukkaisten päälle ja poljette niitä jalkainne alle, onkos teidän koreutenne niin kuin yksi kukkainen kedolla, eli punainen ruusu Saaronin laaksossa? Teidän koreutenne on kukkaisten rinnalla niin kuin noki pohjattomuuden pätsissä. Mutta sinä kukkaisten ystävä ja lintuisten suuri holhooja, ota pois tiaisia haukan kynsistä ja pane kukkaisia lasiin pöydän päälle, koska vieraat tulevat taivaasta, ja kuule niitten pienten lintuisten parkuminen haukan kynsissä. Isä meidän, joka olet taivaassa.

Meidän pyhän Evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä pyhälä hetkellä Jumalan armon kautta puhuman kahden herran palveluksesta, ensiksi, kutkas ovat ne kahden herran palvelijat, toiseksi, kumpiko herra niille palkan antaa?

Että se suuri Herra, joka on taivaissa, antaa palkan niille, jotka häntä palvelevat, ja se suuri mailman ruhtinas, joka on helvetissä, antaa myös hirmuisen suuren palkan niille, jotka häntä palvelevat. Mutta kuka niille kahden herran palvelijoille antaa palkan, se on meille tietämätöin.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Kutkas ovat ne kahden herran palvelijat? Vastaus: Ei ne ole ne törki suruttomat, jotka menevät päätänsä myöten helvettiin, eikä pidä sielustansa enemmän muretta kuin nautta navetassa eli härkä mettässä.

Ne pitävät kaikki synnit luvallisena. Niille on juopumus luvallinen, huoruus on luvallinen, viinakauppa on luvallinen, kirous on luvallinen, vähäinen varkaus on luvallinen, koreus on luvallinen, tanssi ja peli on luvallinen. Sanalla sanottu, kaikki synnit, mitä jo surutoin ihminen on harjaintunut tekemään, on heille luvallinen. Ja ne sanovat kristityille: "Te ulkokullatut, te suukristityt, te villihenget. Te olette alkaneet meitä tuomitsemaan, mutta olettekos te itse paremmat? Me vaellamme rohki kadotuksen tiellä ja emme sano meitä paremmaksi kuin me olemme, mutta te pidätte itsiänne parempana ja tulette kirouksen kanssa meidän päällemme. Miksette anna meille omantunnon rauhaa?"

Mutta ne armonvarkaajat, eli ne oman parannuksen tekijät, jotka ei tahdo loukata itsensä mailman kanssa, niin kuin esimerkiksi Nikodemus, ne kiitetään mailman lapsilta ja pidetään kristittyinä mailmalta. Sillä kahden herran palvelijat antavat rauhan perkeleen orjille. Ei ne hauku ketään eikä ne tuomitse ketään, vaan antavat siivon rauhan kaikille.

"Ka, se on hyvä kristitty, joka sopii mailman kanssa." Niin sanovat mailman orjat. Se on hyvä kristitty, joka antaa kaikille siivon rauhan. Ei se pahenna ketään. Tämä on yksi kahden herran palvelijan tuntomerkki, että hän sopii hyvin mailman orjain kanssa. Jos hänellä on omavanhurskaus autuuden perustuksena, niin hän parantelee sitä ulkonaista elämätänsä, lakkaa juomasta, kiroomasta ja tappelemasta, harjoittaa sitä ulkonaista siveyttä, välttää semmoisia paikkoja, joissa ylön grouvi elämä on.

Mutta ei sen kaltaisella siveellä

kristityllä ole syntiä katumavertaa. Ei ole mitään sovittamista. Ei ole vääriä tekoja, joita hänen pitäis tunnustaman ja anteeksi anoman. Semmoinen siviä kristitty manaa lapsiansa siviästi elämään, mutta ei hän katumuksesta tiedä paljo mitään sanoa. Jos semmoinen kahden herran palvelija on yksi armonvaras, niin hän käypi usein Herran ehtoollisella ja vahvistaa uskonsa siellä. Mutta ei hän sen tähden sovi kristittyin kanssa, eikä ollenkaan vihti kuulla niitä liikutuksia, mutta osottaa kaikissa käytöksissä, että hänellä on viha sydämessä kristityille.

Semmoinen armonvaras puhuu aivan Kristuksen armosta ja Kristuksen rakkaudesta, mutta Jumalan ankarasta vanhurskaudesta hän ei tahdo mitään tietää. Ei hän tahdo syntiänsä tunnustaa. Ei hän tahdo lähimmäistensä sovittaa. Ei hän tahdo vääriä tekojansa maksaa, sillä ahneuden perkele ja kunnian perkele ovat hallitsevaiset hänessä. Ahneuden perkele sanoo näin: "Ei sinun tarvitse vääriä tekoja maksaa." Kunnian perkele sanoo: "Ei sinun tarvitse syntiästä mailmalle huutaa." Niin muodoin luulee armonvaras, että hän pääsee ahneuden ja kunnian kanssa taivaaseen.

Mutta kahden herran palvelija on erinomattain se, jonka sydän on kokonansa kiinni mailmassa, vaikka hän ulkonaisesti kristillisyyden tapaa noudattaa. Hän palvelee Jumalata suulla, mutta perkelettä hän palvelee sydämellä ja mielellä. Tässä tulee yksi kova paikka eteen, koska armonvaras ei tiedä, että hän palvelee perkelettä sydämellä, mutta yksi herännyt ihminen tietää ja tuntee, että hänellä on paha sydän, että hä-

nelle tulevat pahat ajatukset mieleen, silloin tuntee hän tunnossans niin kuin jokapäiväinen koettelemus todistaa, niin kuin olis hänki kahden herran palvelija, koska Paavali todistaa: "Minä tunnen minun jäsenissäni toisen lain, joka sotii sitä lakia vastaan, joka minun mielessäni on, ja ottaa minun vangiksi synnin lain alle. Sillä sitä hyvää, jota minä tahdon, en minä tee, vaan pahaa, jota en minä tahdo, teen minä." Ja viimein sanoo hän: "Niin minä itse palvelen nyt mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia."

Näitten koettelemusten jälkeen kuuluu se niin kuin yksi kristittykin olis kahden herran palvelija, koska hän mielellä palvelee Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia. Mutta tässä on yksi suuri eroitus kristityn ja suukristityn välillä, sillä yksi suukristitty palvelee synnin lakia ei ainoastans lihalla, vaan myös mielellä, koska sitä vastaan yksi oikia kristitty palvelee mielellä Jumalan lakia. Jos kristitylle tulevat pahat ajatukset mieleen, niin hän tuntee varsin sen, ja sotii vastaan. Mutta yksi suukristitty, joka on kahden herran palvelija, ei tunne niitä pahaksi, vaan hän tekee myös, mitä hän ajattelee. Jos sydän paisuu kristittyin puheesta, niin hän purkaa sen pahan sisunsa ulos. Jos kristittyin liikutukset tekevät hänelle pahaa, niin hän vetää niitä ulos, eli menee itse ulos, niin kuin Judas Herran Ehtoollisen huoneesta. Jos hänelle tulee kartetta eli paha tunto kristityille, niin hän rupeaa karvimaan¹ niitä.

Semmoinen on se kahden herran palvelija. Hän pitää itsensä kristittynä, mutta välttää kuitenkin kristittyin ko-

kouksia. Hän palvelee siis synnin lakia, ei ainoastans mielellä, mutta myös jäsenillä. Me saatamme sanoa, että semmoinen on jo täydellinen perkeleen palvelija, sillä jos hän vielä tuntisi kartetta kristityille, mutta kätkis sen, eikä ilmoittais sen, ei puheessa eikä käytöksessä, niin hän olis jo kahden herran palvelija, koska hän palvelee synnin lakia ei ainoastans lihalla, mutta myös mielellä.

Mutta kristitty palvelee Jumalan lakia mielellä ja tahdolla, vaikka hänen täytyy palvella synnin lakia lihalla, koska Paavali kirjoittaa: "Laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen, synnin alle myyty." Ei hän ole sen tähden kahden herran palvelija, vaikka hän palvelee Jumalan lakia mielellä ja synnin lakia lihalla. Vaikka kyllä omavanhurskaus tahtoo usein soimata kristityitä, että he ovat kahden herran palvelijat, koska he palvelevat Jumalan lakia mielellä ja synnin lakia lihalla.

Mutta ei se ole niin kuin omavanhurskaus saarnaa. Omanvanhurskauden perkele soimaa usein kristityitä, että he ovat ulkokullatut ja kahden herran palvelijat, koska he palvelevat Jumalan lakia mielellä, mutta synnin lakia lihalla. Omanvanhurskaus sanoo näin: "Etpä sinä olekaan yhden Herran palvelija, koska sinä toista palvelet mielellä ja toista palvelet lihalla. Sinun pitää tuleman niin pyhäksi, että sinä saatat palvella yhtä Herraa sekä mielellä että lihalla, muutoin et taida kelvata Jumalalle. Mutta niin kauvan kuin sinä palvelet mielellä toista ja lihalla toista, niin sinä olet kahden herran palvelija." Mutta eipä omavanhurskaus soimaa surutto-

mia, että het ovat kahden herran palvelijat, koska se näkyy heidän elämästänsä, että he ovat yhden herran palvelijat. Niin sanovat sitte fariseukset: "Ja, se on vakainen mies. Ei hän ole niin ulkokullattu kuin nämät villihenget, jotka tekevät itsensä pyhäksi." "Sillä miehellä on totuus", sanovat fariseukset, "ei se sano itseänsä paremmaksi kuin hän on. Mutta nämät heränneet, ne tekevät itsensä pyhäksi."

Ei myös omavanhurskaus soimaa niitä, jotka ovat omalla parannuksella tulleet kristityksi. Ei omavanhurskaus soimaa niitä kahden herran palvelijaksi, vaikka he ovat kahden herran palvelijat, sillä itse omanvanhurskauden musta henki tykkää paljon niistä, jotka elävät joltisesti siviästi ihmisten muodon jälkeen, saati he antavat hänelle omantunnon rauhan. Mutta omanvanhurskauden kristityt, eli sen kaltaiset, jotka ovat omalla parannuksella tulleet kristityksi, ne ovat totisesti kahden herran palvelijat, koska he silittävät sitä ulkonaista elämätän ja parantelevat sitä grouvimpaa elämätä, mutta ovat kuitenkin raatelevaiset sudet ja Jeesuksen ristin viholliset, koska he pääsevät kristityitä raatamaan ja ulos vetämään. Ei se ole muu kuin kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele, joka vaatii heitä parannusta tekemään juopumuksesta, kirouksesta, tappeluksesta, huoruudesta ja julkisesta vääryydestä. Mutta ei kunnia laske heitä tunnustamaan syntiänsä, eikä omavanhurskaus vaadi heitä vääriä tekoja so vittamaan, muuta kuin kahden kesken, ja niitä pienempiä varkauksia net jättävät aina sovittamatta.

Mutta ei omavanhurskaus soimaa armonvarkaita, että he ovat kahden herran palvelijat, vaikka he ovat toisesti kahden herran palvelijat, koska he pitävät sitä ulkonaisen jumalisuuden tapaa. He paastoovat niin kuin fariseus, he käyvät ripillä niin kuin Judas, mutta suuttuvat, koska joku Jesuksen opetuslapsista tahtoo kysyä perään, ovatko he pettäjät. Niin ovat armonvarkaats kahden herran palvelijat, vaikka he itsekerskaavat, että he ovat joka päivä Jesuksen ristin juuressa.

Mutta he taitavat olla perkeleen ristin juuressa, koska sydän paisuu ylpeydestä ja hengellisestä vihasta, koska heillä on kartetta ja paha tunto kristityille, koska he saattavat peittää syntiänsä, koska he pitävät varastettua kalua takanansa niin kuin tullivarkautta, jota rietas on heille anteeksi antanut, ettei he pidä syntinä ollenkaan, että he ovat varastaneet kruunua.

Semmoinen on armonvarkaan kristillisuus, ettei hän tahdo oikein tehdä kaikille ihmisille. Niin kuin (hän) varastaa armoa Jumalalta, niin hän saattaa myös varastaa kruunua, eikä se tule synniksi hänelle. Hän saattaa kantaa varastettua kalua takanansa, eikä tarvitse niitä pienempiä varkauksia maksaa. Hän luulee ilmanki, että se tulee ulkokullaisuudeksi, jos hän rupeis tekemään niin kuin Sakkeus, joka aikoi antaa neljän kertaisesti takaisin, mitä hän oli vääryydellään saanut. Eipä tämän aikaiset armonvarkaats tahdo ollenkaan Sakkeusta seurata, sillä he pelkäävät, että he tulevat teko-pyhäksi, jos he maksaisit ja sovittaisit vääryytensä. Katso, semmoiset ovat kahden herran palvelijat. He palvelevat

Jumalata suulla, mutta sydämellä ja työllä he kieltävät pois kristillisyyden voimaa. He tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi ja sanovat: "Kristus on kaikki maksanut. Emme me tarvitse maksaa mitään."

Toinen tutkistelemus. Kumpiko herra viimein maksaa kahden herran palvelijalle palkan? Se ilmanki, jota on enemmän aikaa palvellut. Ei ole tosin Paavali kirjoittanut, kumpaako herraa hän on enemmän aikaa palvellut, Jumalan lakia mielellä ja tahdolla, eli synnin lakia lihalla. Mutta meidän omasta koettelemuksesta me tiedämme, että yksi katu-vainen palvelee synnin lakia lihalla enemmän kuin mitä hän palvelee Jumalan lakia mielellä, niin että hänen pitäis oikeuden jälkeen saaman palkan riettaalta, mutta ei Jumalalta, jos Jumala oikeuden ja ansion jälkeen tuomitsis.

Mutta rietas maksaa jo tässä elämässä katuvaisille heidän palkkansa, mitä he ovat häntä palvelleet ajatuksilla, himoilla ja haluilla. Koska he mielellä ja tahdolla palvelevat Jumalan lakia, suuttuu rietas heille ja vaivaa heitä surkiasti, jonka tähden heidän täytyy huutaa Jesuksen perään niin kuin Kananean vaimo: "Minun tyttäreni vaivataan surkiasti perkeleeltä!" Niin täytyy myös yhden katuvaisen sielun huutaa Jesuksen perään: "Minun sieluni vaivataan surkiasti perkeleeltä!"

Ja tämä on nyt se palkka, jonka rietas antaa katuvaisille jo tässä elämässä sen edestä, että palvelevat häntä lihalla, mutta ei mielellä eikä tahdolla. Omanvanhurskauden perkele vaivaa katuvasia surkiasti sen palveluksen edestä, jonka he ovat lihalla tehneet hänelle,

koska hän tämän palveluksen tähden ahdistaa heidän sydämitäns ja saattaa heitä epäilykseen, jonka tähden heidän täytyy huutaa Vapahtajan perään. Mutta armonvargaat ja omanvanhurskauden kristityt ovat kahden herran palvelijat, sillä suulla he palvelevat Kristusta, mutta perkelettä he palvelevat, ei ainoastans lihalla, vaan myös mielellä ja tahdolla. Ja sen tähden juuri antaa rietas heille palkan ijankaikkisuudessa, että he ovat palvelleet häntä mielellä ja tahdolla ja myös ruumiin jäsenillä.

Kyllä vihollinen sois mielellänsä, että he palvelisit häntä koko sielun ja ruumiin kanssa, mutta hän tyytyy vielä siihen, että he palvelevat Jumalata suulla, saati he palvelevat rietasta lihalla ja mielellä. Mutta jos he rupeevat palvelemaan Jumalata sydämellä ja mielellä, silloin suuttuu vihollinen ja sanoo: "Koska sinä palvelet Jumalata sydämellä ja mielellä ja ainoastans lihalla palvelet minua, niin minä annan sinulle palkan sen edestä, että sinä palvelet minua lihalla, ja maksakoon Jumala sen vaivan, mitä sinä palvelet Häntä sydämellä ja mielellä."

Otaa niin muodoin omanvanhurskauden perkele ja maksaa katuvaiselle palkan sen edestä, mitä hän on palvellut rietasta lihalla ja sanoo: "Koska sinä olet palvellut minua lihalla kaksi sen vertaa aikaa kuin mitä sinä olet palvellut Jumalata mielellä, niin älä toivokaan, että sinä tulet autuaaksi." Ja sitte alkaa hän vaivaamaan katuvaisia epäilyksen kanssa. Ja sen tähden täytyy heidän huutaa Jesuksen perään: "Jesu, Davidin Poika, auta minua, sillä minun sieluni surkiasti vaivataan perkeleeltä!"

Ja vaikka Jesus tekee itsensä kovaksi ja armottomaksi katuvaisia kohtaan ja heittelee heille kovat sanat, yhtä hyvin täytyy heidän huutaa korkialla äänellä: "Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni!" Ja vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan, sen suuremmalla ja korkiammalla äänellä hän huutaa: "Jesu, Davidin Poika! Armahda minun päälleni!" Ja hän huutaa niin kauvan, että Hänen täytyy armahtaa.

Mutta kahden herran palvelija ei huuda koskaan Jesuksen perään, vaan enemmän hän suuttuu niille, jotka huutavat. Ja minkäs tähden kahden herran palvelija ei huuda koskaan niin kuin nämät heränneet: Jo, se tulee siitä, ettei ole rietas heille suuttunut. Sillä kahden herran palvelija on ainoastans suulla palvellut Jumalata, mutta koko ruumiin ja sielun kanssa on hän muutoin palvellut rietasta. Mutta sitä ei tiedä kahden herran palvelija, että hän on ainoastans suulla palvellut Jumalata, vaan rietas on uskottanut häntä, että hän on palvellut Jumalata hoko ruumiin ja sielun kanssa. Ja sen tähden hän on niin rakas Jesukselle, jolta hän luulee saavansa hyvän palkan.

Mitäpä semmoinen huutaa Jesuksen perään, joka luulee makaavansa joka päivä Jesuksen helmassa, vaikka hän makaa perkeleen helmassa. Ei perkele häntä vaivaa koskaan, että hänelle tulis hätä, että hänen täytyis ruveta huutamaan: "Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni!" Jos kahden herran palvelija ei huuda perkelettä avukseen niin kuin törki surutoin huutaa, ei hän huuda Jesuksen peräänkään, niin kuin nämät heränneet huutavat. Mutta kyllä perkele

maksaa kahden herran palvelijalle palkan ijankaikkisuudessa, ja vielä hyvinki hän maksaa, ettei tarvitse kahden herran palvelijan valittaa, ettei hän ole saanut palkkaansa sen jälkeen kuin hän ansainnut on. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Aunon kokoelmasta.

Uusi Postilla n:o 61 (1897)

¹ Karvita = raaputtaa, kaapia (Lönnrotin sanakirjan mukaan).

Okuolema, kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee, yksi ihminen, jolla on hyvät päivät ja paljon kalua ja elää ilman surutta. Syrak 41: 1

Tämä Syrakin kirjoitus on meille muistutus meidän kuolevaisuudestamme, mutta erinomattain niille, jotka ilman surutta elävät. Ja ketkä ne ovat, jotka ilman surutta elävät, muut kuin suruttomat, jotka ei muista kuolemaa, ennen kuin kuolema tulee. Syrak sanoo, että kuolema on katkera erinomattain niille, joilla on hyvät päivät ja paljon kalua, sillä ne ovat pahimiten maailmassa kiinni. Net ei raski luopua rakkaasta maailmasta, vaikka mikä olisi, mutta Syrakki luulee, että kuolema on keviämpi vaivaisille, vaikka ei ole heidän autuaallisesta kuolemasta mitään tietoa. Sillä hän sanoo: "O, kuolema, kuinka hyvin sinä teet tarvitsevalle, joka heikko ja vanha on, ja kaikessa murheessa elää, eikä ole parempata toivottavaa eli odotettavaa."

Tämä on luonnollisen ihmisen arveluksen jälkeen sanottu. Syrakki sanoo tässä niin kuin suruttomat prukaavat tavallisesti puhua, sen luonnollisen tunnon jälkeen, sillä kaikki suruttomatkin sanovat niin, että Jumala teki hyvin, joka otti sen vaivaisen pois. Mutta hengellisessä tarkoituksessa ei ole rikkaan kuolema parempi kuin köyhän kuolema, koska molemmat kuolevat suruttomuudessaan. Eikä ole köyhän kuolema autuaallisempi kuin rikkaan kuolema, koska molemmat ovat riettaan hallussa. On ainoastansa yksi luonnollisen ihmisen tunto ja arvelus niin, että kuolema tekee

hyvin tarvitsevalle, joka heikko ja vanha on, ja kaikessa murheessa elää, eikä parempata onnea tässä maailmassa (ole) toivottavana eli odotettavana.

Niin luulevat kaikki luonnolliset ihmiset, että kuolema on vaivaisille keviämpi sen vuoksi, ettei ole muka köyhät ja vaivaiset niin kiinni maailmassa kuin rikkaat. Mutta joka tämän asian katselee kristillisyyden valkeudessa, ymmärtää kyllä hyvin, että suruttomat köyhät ja vaivaiset toivottavat itsellensä kuolemata ainoastaan sen tähden, että he pääsisit tästä maailman rististä, ja me olemme nähneet semmoisia ihmisiä, jotka ovat alkaneet kuolemata toivottamaan itsellensä, vaikka ei ole heillä yhtään tietoa ollut siitä paremmasta elämästä tämän onnettoman elämän perästä muuta kuin mitä he ovat kuolleella uskolla luottaneet, että he pääsevät kuoleman kautta pois maailman rististä ja tulevat niin muodoin autuaaksi.

Mutta mistäs tämän maailman suruttomat vaivaiset ovat sen väärän toivon itsellensä ottaneet, että kuoleman kautta he pääsevät parempaan elämään? Ei mistään muusta kuin omasta pääkallosta he ovat sen väärän toivon saaneet, ja luonnosta siviät ihmiset vielä sen väärän uskon vahvistaneet. Syrak oli yksi luonnosta siviä ihminen, joka ei koskaan tuntenut Pyhän Hengen ylönluonnollisia vaikutuksia niin kuin profeetat, ja sen tähden ei ole Syyrakin kirjaa luettu kristittyin seurakunnassa, mutta mailman suruttomille on Syyrakin kirja hyvä kirja sen vuoksi, että Syyrak on paljon tutkinut luonnollisen ihmisen siveyttä ja rakentanut autuutensa sen päälle.

Jos nyt suruttomat uskoisit kaikki, mitä Syrak on kirjoittanut, niin he saataisivat sen jälkeen ruveta elämätänsä ojentamaan, ei sen vuoksi, että he sen kautta tulevat autuaaksi, mutta tässä luonnollisessa elämässä olisit he vähän paremmat kuin järjettömät luontokappaleet. Mutta ei suruttomat usko enemmän Syrakista kuin sitä viinan luvallisuutta, josta luulevat saavansa vanhalle Aatamille silmän voidetta.

Ja kuulkaat nyt maailman rikkaat, mitä yksi luonnosta siviä mies ja mailman viisas Syyrakki on kirjoittanut. Ilmankin uskotta, mitä semmoinen mies on koetellut, koska hän sanoo: "O, kuolema, kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee, jolla on hyvät päivät ja paljon kalua ja elää ilman surutta." Mitäs luuletta te maailman rikkaat, kuuluukos tämä sana teille? Minä luulen, että Syyrakki on nähnyt, kuinka katkera kuolema on tämän maailman lapsille, jotka ilman surutta elävät. Syyrakki on nähnyt heidän surkian eronsa maailmasta, hän on nähnyt, kuinka he vaikeroitsevat, koska heidän pitää jättämän tämän rakkaan maailman; hän on nähnyt, kuinka surkiasti he erkaantuvat tavarastaan ja hekumasta. Mutta ei tämän aikaiset suruttomat sentähden pelkää kuolemata, vaikka he joskus näkevät jonkun suruttoman ihmisen surkiata eroa, vaan he luulevat, ettei heille tule semmoinen onnetoin kuolema.

Ilmankin suruttomat luulevat, että tämä Syyrakin sana kuuluu heille, koska hän puhuu 41: 5 "Älä pelkää kuolemata; johdata mielees, että tämä on näin asetettu Herralta kaikelle lihalle, sekä niille, jotka sinun edellä olleet ovat, että

niille, jotka sinun jälkeen tulevat." Jos tämä Syyrakin sana kuuluu suruttomille, niin koko maailma on kääntynyt nurin ja kaikki maailman orjat saattavat olla pelkäämättä, sillä Syyrakki on sanonut: "Älä pelkää kuolemata."

Mutta me luulemma, että Syyrakki ei ole niin hullusti kirjoittanut suruttomille, ettei heidän pidä pelkäämän kuolemata, sillä he ovat ilmankin pelkäämättä; ettei tarvitse Raamatun kirjoittajan kehoittaa heitä suruttomuuteen. Mutta tämä sana "Älä pelkää kuolemata" ei sovi heränneillekään, sillä ne pelkäävät kuolemata, ja sen pelvon tähden täytyy heidän katumuksen ja parannuksen tehdä. Jos heränneillä ei olis kuoleman pelkoa, niin he menisit pian suruttomuuteen takaisin. Ainoastaan niille sieluille, jotka ovat Jumalan armon elävässä tuntemisessa, voipi tämä sana joltisesti kuulua, sen vuoksi, että muutkin Raamatun kirjoittajat, jotka ovat Pyhältä Hengeltä ylös valaistut, ovat myös todistaneet, että kuolema ei ole niille peljättävä, jotka Jumalan omat ovat.

Mutta jos yksi kristitty rupeais pelkäämään kuolemata, ja joku muu kristitty sanois hänelle: "Älä pelkää kuolemata", niin se olis kokonansa väärin sanottu. Sillä kuoleman pelko, koska se tulee kristitylle, on yksi vissi merkki siihen, ettei ole silloin uskon rohkeutta. Ei ole silloin olemassa Pyhän Hengen todistus lapsen oikeudesta, ja sen kaltaisessa tilaisuudessa on kuoleman pelko juuri tarpeellinen vielä kristityillekin, että se tuopi myötänsä suurempaa ahkeruutta ja parempaa pyrkimistä, että hän pääsis siihen autuaalliseen tilaisuuteen ja elävään tilaan, jossa yksi kristitty saattaa

sanoa Paavalin kanssa: "Minä halajan eriä täältä ja olla Kristuksen kanssa, joka paljon parempi olis."

Kuinkas siis sopii sanoa yhdelle kristitylle, joka ei ole siihen autuaalliseen tilaan tullut, ja sen tähden juuri pelkää kuolemata, kuinkas hänelle sopii sanoa: "Älä pelkää kuolemata"? Koska kuoleman pelko on kuitenkin niillekin yksi muistutus ylhäältä, ja yksi kehoitus etsimään Kristusta, joka yksinänsä saattaa kuoleman pelvon ylitse voittaa. Mutta rietas se kyllä tahtoo, että kaikki kuoleman pelko pitää otettaman pois, ja katsoman, ettei kukaan enää pelkäis kuolemata, tuomiota ja iankaikkisuutta.

Tästä yhdestä sanasta kuuluu hyvin, ettei Syyrakki ole parempi kuin joku muu maailman viisas, joka luonnollisella järjellä pannee kokoon kaiken laista oman järjen sekoitusta, joka ei kelpaa ollenkaan ojennukseksi kristitylle, niin kuin esimerkiksi tämä sana: "Älä pelkää kuolemata." Ei se tule kenellekään ylösrakennukseksi kristillisyydessä, mutta suureksi vahingoksi se sana tulee erinomattain suruttomille, jotka semmoisesta Raamatun paikasta näppäävät itsellensä suruttomuuden ja hengellisen kuoleman ainetta. He ovat ilmankin pelkäämättä, ja saavat vielä Syyrakilta sen väärän neuvon, ettei heidän tarvitse peljätä kuolemata.

Semmoinen sana: "Älä pelkää kuolemata" on suuri väärä oppi, ja se ei ole muu kuin rietas, joka niin saarnaa: "Älä pelkää kuolemata." Ja niin saarnaavat vielä riettaan apulaiset kuolevaisille: "Älä pelkää kuolemata." Maailman viisaat ja hengelliset puoskarit saarnaavat näin: "Älä pelkää kuolema-

ta, kyllä sinä vielä elät maailmassa kauan aikaa." Ja myös maailman puoskarit saarnaavat näin: "Älä pelkää kuolemata", vaikka nämä puoskarit välistä näkevät, että kuolema ei ole kaukana, yhtä hyvin antavat he sairaille väärän lohdutuksen ja sanovat kuolevaiselle: "Älä pelkää kuolemata, et sinä vielä niin hopusta kuole."

Eiköpä semmoinen oppi ole siitä isästä perkeleestä, koska totuus vaatii jokaiselta, jolla on tuntoa, että hän sanoo kuolevaisille totuuden? Niin kuin profeetta Esaias sanoi kuninkaalle Hiskialle: "Toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman." Se oli totuuden sana. Ja se yksi sana profeetan kautta sanottu Hiskialle vaikutti hänessä suuren hartauden ja senkaltaisen rukouksen voiman, että Jumalan täytyi ottaa sanansa ja uhkauksensa takaisin, koska Hiskia rukoili kaikesta sydäimestä siinä kuoleman pelvossa. Sillä hän tunsu ilman epäilemättä, ettei hän ollut vielä valmis kuolemaan.

Vaikka tämä kuningas Hiskia oli ollut kiivas Jumalan puolesta ylösrakentamaan sitä oikeaa jumalanpalvelusta, ja oli myös saanut todistuksen Jumalalta Hänen armostansa, mutta hän oli ilman epäilemättä mennyt penseyteen, ja sen tähden ei ollut valmis kuolemaan. Mutta yksi sana profeetan Esaiaksen suusta vaikutti niin paljon, että Hiskialle tuli kuoleman pelko. Ja sen pelvon kautta tuli myös rukouksen voima ja suuri hartaus, jonka tähden Jumalan täytyi ottaa sanansa takaisin. Niin kuin Israel voitti sen tuntemattoman Sankarin rukouksellansa, niin voitti myös Hiskia rukouksellansa Jumalan, ja Jumalan täytyi ottaa sanansa takaisin. Ja kuninkaalle His-

kialle annettiin vielä armonaikaa, että paremmin valmistaa itsensä kuolemaan.

Katso tämä sana profeetta Esaiaksen suusta: "Toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman", se oli totuuden sana, vaan vähän erilainen kuin se äsken mainittu Syrakin sana: "Älä pelkää kuolemata", jolla hengelliset ja maailmalliset puoskarit antavat kuolevaisille väärän lohdutuksen. Esaiaksen sana "toimita talos", se sopii kaikille. Se sopii suruttomille, jotka eivät ollenkaan toimita taloansa, ennen kuin kuolema tulee, sillä he luottavat aina sen päälle, että armon aikaa vielä riittää, kyllä he vielä ennättävät toimittaa talonsa. Se sana "toimita talosi" sopii myös heränneille, jotka eivät ole vielä armon tilaan tulleet. Sillä kuningas Hiskian esimerkki osoittaa, että se totuuden sana "toimita talosi" vaikutti hänessä hartauden ja pyrkimisen, ja kilvoituksen, ja rukouksen voiman, niin että Jumalan täytyi kuulla hänen rukouksensa ja lisätä hänelle armonaikaa.

Mutta se sana "toimita talosi" sopii vielä kristityille, jotka ovat menneet penseyteen, että heillekin tulis suurempi pelko kuolemasta, tuomiosta ja iankaikisuudesta, että he rupeaisit suuremmalla hartaudella toimittamaan taloinsa ja sieluinsa ympäri, ettei kuolema tulis valmistamattoman päälle. Ja vielä armoitetuille kristityille sopii tämä profeetta Esaiaksen sana "toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman", ehkä oikeat kristityt muistavat kuolemata, ja valmistavat itsensä joka päivä kuolemaan. Kuitenkin tahtoo maailman rakkaus tulla niin salaisesti heidän päällensä, etteivät he itse huomaitse ennenkuin he ovat niitten tyhmäin neitseitten kanssa ma-

kaamassa. Koska Ylkä viipyi, niin he tulivat kaikki uneliaiksi. Eivät kristitytkään pääse tätä Raamatun paikkaa sivuitse. Kukas heitä herättää muu kuin tämä kuoleman huuto:" Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan. Niin muodoin on tämä profeetan sana "toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman", se on kaikille tarpeellinen ja hyödyllinen. Mutta Syrakin sana "Älä pelkää kuolemata", on juuri väärä oppi, ja osoittaa niin muodoin, ettei ole Syrakki Pyhältä Hengeltä ylösvalaistu, koska hän neuvoo suruttomia ja heränneitä metsään.

Koska nyt kuolema kuuluu vaeltavan edestakaisin maailmassa, eikä säästä nuorta eikä vanhaa, pitäis meidän kuoleman, mitä profeetta Esaias on sanonut: "Toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman." Toimita talosi, sinä kuolevainen ihminen ja valmista itseäs kuolemaan, sillä kuolema vartioitsee sinua joka askeleessa, jolla sinä poljet tätä syntistä maata. Toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman. Älä luota miehuutes päälle, nuorukainen. Ei kuolema säästä sinua, vaikka olisit äitisti ainoa poika. Niin toimita talosi ja rukoile, että Jeesus tulisi sinua vastaan, koska kuolleen kantajat vievät sinua hengellisen kuoleman hautaan. Kuule, elämän ja kuoleman Herra kuolevaisten huokaus. Isä meidän jne.

Evankeliumi Luukkaan 7: 11-17

Uusi muistutus meidän kuolevaisuudestamme annetaan meille tänä päivänä, koska yksi nuorukainen kannetaan ulos kuolleena äitinsä huoneesta. Ja ne, jotka

häntä seuraavat, taitavat vähän ajatella, kuinka, koska ja millainen kuolema heille tulee. Meidän pitää pyhän evankeliumin johduksesta kysymän perään, kuka nyt olisi valmis kuolemaan, koska me Jumalan armon kautta seuraamme tätä nuorukaista hautaan.

Ensimmäinen tutkistelemus: Ovatko kuolleen kantajat valmiit kuolemaan? Jeesus sanoi kerran yhdelle nuorukaiselle: “Anna kuolleitten haudata kuolleitaan, tule sinä ja seuraa minua.” Siitä sanasta kuuluu, että kuolleet saattavat kuolleita haudata. Ovatkos nyt nämä kuolleen kantajat itse kuolleet? Niin se näyttää, kuin olisivat nämä kuolleen kantajat itse hengellisessä kuolemassa, sillä he tulevat Jeesusta vastaan. Eivät he ole seuraamassa Jeesusta, vaan he tulevat vastaan. Ja kuinka he olisivat valmiit kuolemaan, jotka ovat itse hengellisessä kuolemassa, ja ovat niin muodoin kauas erkaantuneet Jumalasta synnin kautta. Sillä hengellinen kuolema on niin selitetty katekismuksessa, että se on hengellinen kuolema, koska sielu synnin kautta eriyä Jumalasta.

Ovatkos nyt kuolleen kantajat valmiit kuolemaan, koska he ovat synnin kautta eroitettut Jumalasta? Eivät he ole valmiit kuolemaan, mutta graviaisia he ovat kyllä valmiit pitämään. Se on nähty joka paikassa, kussa hengelliset kuolleet kantavat kuolleitaan, siellä pidetään graviaisia. Siellä juodaan, siellä kirotaan, siellä välistä tapellaan. Ja sillä lailla nyt suruttomat valmistavat itsensä kuolemaan. Koska he pitävät graviaisia, niin he valmistavat itsensä pirun paskalla ja kirouksella, ja välistä tappeluksella. Ja silloin he ovat mieles-

tänsä valmistaneet itsensä kuolemaan, koska he oksentavat ja paskantavat sen kuolleen haudan päällä. Eivät he itke haudan päällä, mutta he juovat ja kiroavat haudan päällä.

Semmoiset ovat ne kuolleen kantajat. Koska kuolleet hautaavat kuolleitansa, pitää heidän maailman kunnian tähden palveleman peräsuolta, ettei se joutuis vajavuutta kärsimään. Vaikka ei ole vielä kuulunut, että vanhan Testamentin kuolleen kantajat olisivat pitäneet graviaisia. Mutta ilmankin peräsuolen jumala on opettanut heitä palvelemaan vatsaansa Vapahtajan kuoleman jälkeen. Koska muuta muretta ei ole, täytyy heillä olla peräsuolen murhetta, että kaikki kuoleman ajatukset heitettäisiin pois. Niin on rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin, että koska vanhassa Testamentissa itkettiin haudan päällä, niin he juovat haudan päällä Uudessa Testamentissa. Ja koska vanhassa Testamentissa koko graviaisväki oli murheessa, niin ovat Uudessa Testamentissa viinahöyryssä, että kaikki kuolevaisuuden ajatukset tulisivat haudatuksi vuotavalla pirun paskalla.

Ilmankin siellä on joku väärä profeetta, joka saarnaa paloviinan puolesta ja sanoo: “Ryypätkäämme, ryypätkäämme, että kaikki kalman haju sekoitetaan pois.” Ei suinkaan suruton pappi rupea saarnaamaan graviaisväelle: “Älkää juopuko viinasta, vaan paremmin muistakaa kuolevaisuuttanne ja kurkistelkaa hautaan.” Sillä yksi suruton pappi pitää kauniin ruumissaarnan kaikille juomareille ja kaikille viinaporvareille, koska he kuolevat. Jos vielä joku juokale olis viinaan kuollut, jos vielä olis syttynyt

palamaan viinasta, kyllä suruton pappi sentähden vakuuttaa juomaria, että hän tuli autuaaksi. Ja jos vielä viinaporvari olis riisunut puvun juomarilta, kyllä sen tähden suruton pappi vakuuttaa kaikkia viinaporvareita, että hän tuli autuaaksi. Hän oli niin hyvä auttamaan vaivaisia. Hän oli niin siveä ja kunniallinen, että koko seurakunta kaipaava häntä. Mutta mihinkä hän auttoi heitä? Jo! Helvettiin hän auttoi heitä ennen aikaa.

Semmoiset ovat nyt ne kuolleen kantajat, jotka kantavat nuorukaisia kuolleen uskon hautaan. He kantavat ihmisten sieluja kuolleen uskon hautaan, koska he kutsuvat niitä, jotka pirun paskallansa kantavat ihmisten ruumiit hautaan ennen määrättyä aikaa. Viinaporvarit kantavat ihmisten ruumiit hautaan ennen aikaansa. Ja surutomat papit kantavat ihmisten sielut kuolleen uskon hautaan.

Toinen tutkisteleminen. Ovatko ne paremmat, jotka seuraavat kuolleen kantajia hautaan? Ei ole missään paikassa kirjoitettu, että ne olisit valmiit kuolemaan, mutta valmiit ne kyllä ovat astumaan alas helvettiin niin pian kuin kuolema lopettaa heidän jumalattoman elämänsä maan päällä. Sillä ne jotka seuraavat, ovat samassa hengellisessä kuolemassa kuin ne kuolleen kantajat. Koska kuolleen kantajat käyvät edellä, niin tulevat kuolleen kantajain seuraajat perässä ja putoavat samaan kuoppaan.

Eiköhän ole täällä joku leski, joka on seurannut ainoan poikansa hautaan? Koska on käynyt pahoilla esimerkeillä poikansa edellä, saapi hän viimein seurata häntä siihen hautaan, kusta ei yksikään tule takaisin, jos ei Jeesus kohtaa

häntä ennen kuin ruumis peitetään mulalla. Muutampi vanhin on niin sokea, että hän on itse avullinen tappamaan ainoan poikansa, koska hän ei ainoastaan pahoilla esimerkeillä opeta omaa poikaansa maailman turhuutta noudattamaan, josta tulee hengellinen kuolema, vaan myös antaa poikansa omaa tahtoansa seurata, eikä estä häntä sannallakaan juoksemasta kadotuksen lavealla tiellä, josta viimein tulee luonnollinen kuolema ennen aikaansa. Sitteen alkaa tämä onnetoin äiti kantamaan Jumalan päälle, että Hän otti pois hänen vanhuutensa turvan. Kuka tiesi, ettei vanhin itse ole usein syyppää pojan kuolemaan, koska ei hän katso perään, kuinka poika pilaa terveytensä.

Ylpeyden ja kunnian perkele panee poikaisia kiikkumaan, painiskelemaan, nostamaan eli juoksemaan kilpaa eli muutoin raatamaan ruumistansa, josta viimein tulee kuoleman tauti. Onkos se Jumalan syy, että nuorukaiset kuolevat ja jättävät vanhempansa turvattomiksi, koska rietas saapi heitä hallita. Mistä tiedät, onnetoin äiti, jos vielä olisit syyppää oman pojan kuolemaan? Oletkopa sinä niin poikaasi opettanut kristillisyyteen, että hän olis alkanut välttämään vaarallisia paikkoja, oletko sinä nuhdellut ylpeydestä ja tottelemattomuudesta? Oletkos itkenyt itseäs ja poikaasi Vapahtajan manauksen jälkeen, koska Hän sanoi:” Te Jerusalemin tyttäret, itkekää itse teitänne ja teidän lapsianne.”

Kyllä sinä nyt itket, koska poika on kuollut. Miksis silloin et ole itkenyt, koska poika oli elämässä? Miksis silloin et ole itkenyt, koska sinä näit hänen juoksevan kadotuksen laviolla tiellä?

Kukas tiesi, mitä ne vanhimman kyyneleet olisivat vaikuttaneet? Nyt sinä itket, koska poika on kuollut. Ilmanki Jumala on syypää, joka otti vanhuuden turvan pois. Mistä tiedät, onnetoin äiti, jos itse olisit syypää pojan kuolemaan, koska et ole paremmin katsonut perään, kuinka hän on elänyt maailmassa? Moni sokea vanhin rakastaa poikaansa järjettömällä rakkaudella, ja antaa hänen elää pahan tahtonsa jälkeen, jonka kautta pojalle tulee kuolema ennen aikaansa. Ja sitte kantaa tämä sokea vanhin Jumalan päälle, että Hän otti pois hänen vanhuutensa turvan.

Mutta tässä paikassa ottaa taas luonnollisen ihmisen sokea järki vastaan ja sanoo:” Jos tämä leski olis itse ollut syypää pojan kuolemaan, oliskopa Jeesus tullut häntä lohduttamaan? Ilmankin Hän olis soimannut häntä, jos Hän olis tiennyt, että tämä leski oli itse syypää pojan kuolemaan.” Mutta minä sanon teille, että Jeesus surkutteli kaikkia onnettomia sieluja, ei ainoastaan hengellisellä surkuttelemisella, vaan myös luonnollisesti. Hän surkutteli niitä, joita synni ja rietas oli tappanut. Tämä leski saattoi olla surutoin pakana, niin kuin muutkin sairaut olit, joita Jeesus auttoi. Mutta Hän surkutteli kuitenkin heitä ja tahtoi tämän hyvän työn kautta herättää heidän tuntoansa. Hän tahtoi armollansa vetää heitä tykönsä, mutta eivät suruttomat kannu paljon vaaria Jumalan hyvistä töistä. Kyllä he sen tähden pilkkaavat Vapahtajan kyyneleitä, vaikka kuinka nähtävästi Hän olis auttanut heitä kuoleman kahleista.

Onkos tässä monta henkeä, joka on saanut koetella joskus Jumalan autta-

mista hengenvaarasta? Mutta kauankos te olette muistaneet Jumalan hyviä töitä tuta teitä kohtaan? Kauankos olette muistaneet, kuinka Jumala auttoi teitä näkyväisestä hengenvaarasta? Oletteko ajatelleet perään, kuinka Jumalan pitkämielisyyden rikkaus vetää teitä parannukseen? Me olemme nähneet, kuinka suruttomat pakanat tekevät kristityille. Jos yksi kristitty tekis kuinka paljon hyvää pakanoille, eivät pakanat tunne sitä hyväksi, vaan enemmän he paatuivat. Muutamat köyhät pakanat ovat kyllä valmiit syömään kristittyin väivä, mutta yhtä hyvin he ovat valmiit pieksämään kristityitä, koska vanha aatami nousee pystyyn.

Semmoinen on pakanain kiitollisuus. He ottavat apua kristityiltä toisella kädellä, ja toisella kädellä he pieksävät kristityitä. Ja niin he tekevät Jumalan kanssa myös. He tahtovat autetuksi tulla ruumiin hädässä, mutta koska Jumala on heitä auttanut, ovat he valmiit pilkkaamaan Vapahtajan kyyneleitä ja kirotamaan Luojaansa. Sen kaltaisella elämällä tuleekin heidän sielustansa pian kypsä saatanalle. Ensiksi saatana seuloo heidän sielujansa niin kuin nisuja, ja koska hän on saanut heidän sielunsa jauhoksi, keittää hän niistä puuron.

Onkos tässä nyt yksikään nuorukainen, joka ottaa itsellensä esimerkin lesken ainoan pojan kuolemasta? Onkos tässä yksikään leski, joka itkee ainoaa poikaansa, joka nuorena kuoli, ja kuolleen kantajat vievät nyt kuolleen uskon hautaan, iankaikkisen kuoleman hautaan? Onkos tässä yksikään kuolleen kantaja, joka olis seisahtunut synnin juoksussa, koska Jeesus rupeis paariin.

Ja pitääkös meidän toivoman, että Jesus tulee vielä kerran painamaan paaria, ettei kuolleen kantajat enää jaksa kantaa nuorukaisia kuolleen uskon hautaan?

Meidän pitää toivoman, ehkä kuinka mahdollisin se on toivoa, koska Herra Jeesus on jo mennyt sivuitse herättämään muita nuorukaisia, jotka ovat nuorena kuolleet, ja on mennyt lohduttamaan muita leskiä, joiden ainoa poika on nuorena kuollut. Meidän pitää toivoman, niin kauan kuin on mahdollinen, että Jeesus tulee vielä kerran huutamaan nuorukaisille: "Minä sanon sinulle, nouse ylös," ja että Hän tulee vielä kerran sanomaan murheellisille ja itkeväisille leskille: "Älä itke." Meidän pitää toivoman niin paljon kuin mahdollinen on, että Jeesus tulee ennen kuin nuorukaiset kannetaan kuolleen kantajilta iankaikkisen kuoleman hautaan, kusta ei yksikään tule takaisin. Amen.

Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 79
Uusi Postilla n:o 65

Alkuperäinen ja jäljennös. Jäljennöstä käytetty tukena niissä kohdin, joissa alkuperäinen on ollut himmeä.

Evankelista Johannes on kirjoittanut, kuinka juudalaiset sanoivat Vapahtajalle, kun heidän välillään tuli väite uskosta: **“Oletko sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? Ja profeetat ovat kuolleet. Miksi sinä itset teet?”** Joh.8.

Näistä sanoista ymmärretään, mikä on suruttoman ihmisen mielessä, koska häntä soimataan vääryydestä ja jumalatomasta elämästä. Hän luulee nimittäin, että se ihminen, joka häntä puhuttelee ja kehoittaa parannukseen, tekee itsensä hyväksi. Juudalaiset tahtoivat usein tietää, kenenkä luvalla Vapahtaja heitä tuomitsi. He sanoivat Hänelle: **“Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? Miksi sinä itset teet?”** Se merkitsee samaa kuin suruttomain sana tänä aikana, joka usein on kuultu näinä aikoina: **“Jokopa sinä nyt olet valmis? Oletkopa sinä Jumalan Poika, koskas tulet meitä soimaamaan?”**

Suruttoman ihmisen sydämessä makaa nimittäin omanvanhurskauden perkele, joka ei suo ollenkaan, että joku muu olisi parempi häntä. Jos vaan suruttomia soimataan synnistä, jos julistetaan Jumalan ankaraa vanhurskautta, niin heti * nousee omavanhurskaus päähän ja sanoo: **“Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka on kuollut? Ja miksikä sinä itsiäs teet? Oletkos sinä Jumalan Poika, koskas tulet minua soimaamaan? Ja kenenkäs luvalla sinä näitä teet? Jokopa sinä nyt olet valmis?”**

Näitä puhuu ei ainoastaan juudalaiset, vaan joka surutoin ihminen, joka ei tunne syntiänsä. Hän luulee, että tuo te-

kee itsensä hyväksi, joka häntä muistuttaa kuolemasta ja ijankaikkisuudesta ja siitä tulevasta tuomiosta. Niin kuin vihollinen ei sois, että yksikään olis häntä parempi, niin ei saata hänen palvelijansa suoda, että joku olis heitä parempi. Mutta jos kaikki ovat huorat ja varkaat, niin ei ole yksikään parempi toista. Kaikki ovat luonnostansa vihan lapset. Kaikki ovat helvetin vaivan ansainneet. Kuitenkin tuli rikkaalle miehelle suuri halu neuvomaan veljiänsä, vaikka hän itse helvetin vaivassa vaikeroitsi. Ei olis rikas mies suonut veljillensä niin paljon pahaa, että he tulisivat samaan vaivan sijaan, kussa hän itse oli.

Mutta rietas ja hänen palvelijansa, ne soisit kyllä, että kaikki putois helvetiin ja sen tähden sanovat he: **“Jos minun pitää menemän helvettiin, kyllä sinä tulet perässä.”** Mutta ei suinkaan rikkaan miehen veljet usko, että he putoavat helvettiin, vaan heillä on se usko, että he tulevat autuaaksi, jos muut tulevat. Jos siis yksi ihminen, joka on koetellut helvetin vaivan, tahtoo varoittaa suruttomia siitä samasta kauhistuksen paikasta, niin nousee varsin vanha aadami suruttomalla. Hän luulee, että tuo tekee itsensä hyväksi, joka varoittaa häntä siitä tulevaisesta tuomiosta. Ja sen tähden sanoo hän: **“Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka on kuollut? Ja miksikä sinä itsiäs teet? Jokopa sinä nyt olet valmis? Oletkos sinä Jumalan Poika, koska sinä tulet minua soimaamaan?”**

Niitten sanain alla makaa yksi hirmuinen ylpeys ja omavanhurskaus, jota yksi sokia raukka ei näe eikä tunne tykönänsä, sen tähden, että hän on so-

kia. Rietas on vielä kääntänyt hänen silmänsä nurin, että hän katsoo sen ylpeydeksi, joka on yhden kristityn velvollisuus tehdä. Juudalaiset luulit, että Vapahtajalla oli perkele, koska hän rupeis heitä soimaamaan. He sanoit hänelle: "Sinä olet samaritanus, ja sinulla on perkele." Niin ajattelee myös joka surutoin, koska kristityt häntä neuvovat parannukseen. "Sinä olet samaritanus ja sinulla on ylpeyden perkele, koska sinä et anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa."

Ittellä suruttomalla on sen tähden ylpeyden ja vihan perkele, mutta se muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi hänen mielessänsä. Rietas kääntää hänen silmiänsä nurin; hän näkee toisessa sen perkeleen, joka on omassa sydämessä. Niin juudalaiset pidit, että Vapahtajalla oli perkele, vaikka heillä oli perkele. Juudalaiset pidit itsensä Jumalan lapsena, koska he sanoit Vapahtajalle: "Meillä on Isä, nimittäin Jumala." Samalla tavalla luulee joka surutoin, että Jumala on hänen isänsä. Mutta Vapahtaja sanoi juudalaisille: "Te olette siitä isästä perkeleestä." Oli ko se Jumalan Poika, joka niin hirveästi haukkui kunniallisia ihmisiä?

Jos Vapahtaja nyt tulis niin haukkumaan tämän aikaisia juudalaisia, niin he ottaisit varsin puukon, kirveen eli keihään ja tappaisit häntä. Juudalaiset kiivastuit niin kovin totuuden puolesta, että heidän täytyi kantaa maaherran Pontius Pilatuksen edessä sen väärän profeetan ja kansan häiritsijän päälle, joka haukkui kunniallisia ihmisiä. Jos juudalaiset tunsivat, että he ovat siitä isästä perkeleestä, ei he kävisivät niin kovin

Vapahtajan ja kristittyjen hengen päälle. Mutta he luulevat, että Jumala on heidän isänsä. Vaikka ei he sen tähden saata tunnustaa itsensä Jumalan lapsiksi. Mutta ei he sitäkään tunnusta, että he ovat perkeleen lapset. Jos he tunsivat itsensä perkeleen lapsiksi, niin he visimmästi uskoisivat Vapahtajan päälle, eli pyrkisivät sen perään, että he tulisivat Jumalan lapsiksi. Mutta ei juudalaiset tunne sitä, että he ovat siitä isästä perkeleestä, vaan he luulevat, että Jumala on heidän isänsä.

Koska nyt Vapahtaja sanoo heille, että he ovat siitä isästä perkeleestä, niin nousee varsin omanvanhurskauden musta veri päähän, sappi puhkee hengellisestä vihasta, he rupeavat kysymään perään, kenenkä luvalla hän tuomitsee kunniallisia ihmisiä perkeleen lapseksi. "Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham? Ja miksikä sinä itsiäs teet?" Eli niin kuin tämän aikaiset juudalaiset sanovat: "Jokopa sinä olet valmis?" Ei juudalaiset tohdi sanoa, että he ovat valmiit, mutta yhtä hyvin luulevat, että Jumala on heidän isänsä. Eikö se ole valmis, joka tunnustaa Jumalata Isäksi? Mutta juudalaiset tunnustavat kyllä, että Jumala on heidän isänsä, mutta ei he sen tähden ole valmiit kuolemaan. Mutta valmiit he ovat suuttumaan ja Vapahtajan päälle kantamaan, että Hän (on) yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta, jonka pitää kuoleman, sillä Hän tekee itsensä Jumalan Pojaksi.

Sitte vasta sappi puhkee juudalaisille, koska Vapahtaja, jonka he pitävät vääränä profeettana, tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi. Se tunnustus koskee

sekä maksaan että pernaan. Hengellinen viha tippuu maksasta ja kunnia pernasta. Kateus tekee heitä mustaksi muodolta, koska joku kristitty tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Ei juudalaiset saa tunnonrauhaa ennen kuin he saavat imeä kristityn verta. Mutta jos omavanhurskaus tekee Jesuksen ristin viholliset sokiaksi, kyllä hän vaivaa vielä heränneitäkin sen kaltaisilla ajatuksilla, että yksi riettaan kaltainen ihminen ei taida kelvata Jumalalle ennen kuin hän tulee paremmaksi.

Luonnollisessa tilassa on omavanhurskaus ilmoittanut itsensä siveyden nimellä. Koska luonnollinen ihminen ei tunne syntiänsä, ajattelee hän, että hän on siviästi elänyt. Mutta koska omatunto herää, muuttuu se entinen siveys omaksivanhurskaudeksi. Ei hän enää luota siveyden päälle. Ja kuinkapa hän enää saattaa luottaa siveyden päälle, koska laki herätti hänessä kaiken himon ja teki häntä riettaan kaltaiseksi? Mutta omavanhurskaus ilmoittaa itsensä heränneissä sillä tavalla, että hän lykkää mieleen sen kaltaisia ajatuksia, että yksi paha ja riettaan kaltainen ihminen ei kelpaa ollenkaan Vapahtajalle ennen kuin hän tulee paremmaksi.

Omavanhurskaus ryöstää heränneiltä uskon, mutta suruttomille antaa hän vahvan uskon. Ei ole nimittäin suruttomilla työläs uskoa, koska rietas peittää synnit ja tekee heitä siviäksi. Mutta heränneet ei voi uskoa, että he riettaan kaltaisena kelpaavat Vapahtajalle. Viimein nousee omavanhurskaus myös muutamille, jotka ovat armosta tunteneet, ja jos omavanhurskaus pääsee korottamaan armoitetuita, silloin tulevat sem-

moiset parhaaksi kristityksi, he rupeevat silloin ylönkatsomaan heränneitä ja armoitetuita sieluja ja tulevat omassa mielessänsä suuremmaksi taivaan valtakunnassa. Semmoiset äpärit ovat todemmasti hengellisessä ylpeydessä, vaikka suruttomat luulevat, että heränneet ovat hengellisessä ylpeydessä.

Tämän päivän evankeliumissa annetaan meille tiettäväksi, kuinka oma hyvyys ja omavanhurskaus korottaa muutamia, joita kunnian rietas panee istumaan ylimmäiseksi, ensiksi luonnollisessa tarkoituksessa, koska yksi sokia raukka, joka pitää itsensä hyvässä arvossa ja kunnioitettavana miehenä, istuu ylimmäiseksi häepidoissa; mutta myös hengellisessä tarkoituksessa, koska omavanhurskaus korottaa muutamia, jotka hengellisiin häihin kutsutut ovat, istumaan ylimmäiseksi taivaan valtakunnassa.

Ettei ylpeyden ja omavanhurskauden musta henki pääsis korottamaan kristityitä, on tarpeellinen rukoilla sitä suurta Ristinkantajata, joka ei lukenut saaliiksi Jumalan kaltainen olla, vaan nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen ristin kuolemaan asti, että Hän osottais itsellekin häävieraalle sen paikan, jossa hänen pitää istuman, koska hän on kutsuttu siihen suureen ehtoolliseen, jossa Vapahtaja itse on Isäntänä.

Se opetuslapsi, jota Jesus rakastaa, istuu Jesuksen helmassa ehtoollisessa, mutta Judas istuu toisella puolella pöytää, ja hänelle annetaan yksi kastettu palainen liempi (=enempi) kuin muille. Mutta sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele, ja hän meni ulos Herran Ehtoollisesta pimiään mailmaan, eikä

odottanut Herran siunausta. Mene! mene, Judas, Herran Ehtoollisesta ennen kuin kiitosvirsi on veisattu! Kyllä sinä näet, mikä sinulle tapahtuu.

Mutta ne ehtoollisen vieraat, jotka ovat Jesuksen kanssa loppuun asti, rukoilkaan, pyytäkään ja anokaan Herralta sitä oikiata kristillistä nöyryyttä, ettei heidän välillensä tulis riita tiellä Yrttitarhaan, kussa aivan uni pakkaa, koska Jesus käskää heidän valvoa ja rukoilla. Simon, makaatkos, vaikka sinä olet saanut taivaan valtakunnan avaimet? Ja sinä Johannes, joka olet maannut Jesuksen helmassa, älä nuku, koska Jesus hikoilee verta! Ja sinä murheellinen Maria Magdaleena, joka ensimmäisen armonmerkin olet nähnyt, oletkos valvomassa, koska aurinko nousee? Oletkos valmistanut hyvänhajullisia yrttejä, koska sinä menet haetaan voitelemaan Jesuksen ruumista?

Me toivomme, että se kuolleista ylös nostettu, se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas kuulee sinun huokaukses, koska sinä itket häntä ja kaipaat häntä. Kuule, Isä meidän, joka olet taivaassa.

Niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka kutsutaan häihin, pitää meidän Jumalan armon kautta ottaman Vapahtajan sanoista vaarin ja perään ajatteleman, mitä se merkitsee, että istua ylimmäiseksi ja alimmaiseksi. Ensimmäinen tutkistelemus: Ylpeys istuu aina ylimmäiseksi. Toinen tutkistelemus: Nöyryys istuu alimmaiseen paikkaan. Antakoon se suuri Herra, joka molempia kutsunut on, että ylpeys tulis nöyryytetyksi ja nöyryys korotetuksi.

Ensiksi. Koska ylpeys on kutsuttu häihin, istuu hän ylimmäiseksi. Hän valitsee parhaan paikan itsellensä. Hänellä on sen kaltaiset korkiat ja kunnialliset ajatukset itsestänsä, että hän on parempi muita. Hän tuntee itsensä mahdolliseksi istumaan ylimmäiseksi, koska kaikki muut ovat hänen mielestensä huonommassa arvossa kuin hän. Mutta me tiedämme, että kunnia ei ole ihmisen oma, vaan se tulee sen päälle, jos muut antavat ihmiselle kunnian. Ei saata ihminen omistaa kunnian itsellensä. Mutta jos rietas on antanut ihmiselle kunnian, silloin hän omistaa itsellensä sen kunnian, ja ajattelee: "Ei kukaan ole minua parempi. Minä olen paras kaikista niistä vieraista, jotka kutsutut ovat. Sen tähden olen minä mahdollinen istumaan ylimmäisessä paikassa."

Koska siis yksi vieras, joka häihin kutsuttu on, istuu ylimmäiseen sijaan, niin on arvattava, että hän omistaa sen kunnian itsellensä. Hänellä on sen kaltaiset korkiat ajatukset itsestänsä, että hän on parempi muita, ja ettei kukaan ole hänen vertaisensa. Kukas on antanut hänelle sen kunnian, että hänen pitää istuman ylimmäiseksi hääpidossa? Koska hän ilman käskemättä valitsee itsellensä parhaan paikan, niin se on arvattava, ettei isäntä ole antanut hänelle sen kunnian, mutta rietas on antanut hänelle kunnian.

Me näemme tämän päivän evankeliumista, että isännällä on valta määrätä, missä paikassa häävieraat pitää istuman. Vapahtaja sanoo näin: "Koskas joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseen sijaan, ettei joku kunniallisempi sinua ole häneltä kutsuttu, ja tu-

lee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja sanoo sinulle: Anna tälle sijaa, ja niin sinä häpiällä menet alemma istumaan.”

Siinä kuulet nyt, kunniallinen häävieras, ettei sinulla ole valta ilman käske-
mättä mennä ylimmäiseen paikkaan istumaan. Et sinä saa itselles omistaa sitä kunniaa, joka muille on määrätty, vaan odota siihen asti, että isäntä taluttaa sinua ylimmäiseksi. Isäntä se on, joka antaa häävieraille kunnian. Ei ole häävierailta itsellä kunniaa, vaan jos joku kunniallisempi on kutsuttu, se tulee sen päälle, ketä isäntä pitää kunniallisempana. Mutta rietas on antanut muutamille niin suuren kunnian, että he istuvat ylimmäiseen sijaan. He luulevat, ettei kukaan mahda olla parempi heitä. He omistavat itsellensä sen kunnian, jonka rietas on heille antanut.

Ja me tiedämme vakaan, ettei ihmisen kunnia ole hänen vallassans, vaikka kuka pitäis itsensä kunniallisena ja mahdollisena istumaan ylimmäiseksi, ei hän kuitenkaan ole kunnian itsellensä tehnyt, vaan jos isäntä, joka häntä kutsunut on, antaa hänelle sen kunnian. Moni vieras ajattelee niin, että hänellä on kunnia omasta takaa. Mutta ei ihmisellä ole kunniaa itsellensä, vaan jos joku hänelle antaa kunnian. Ja me tiedämme vakaan, että rietas on antanut niille vieraille kunnian, jotka ilman käskemättä istuvat ylimmäiseen sijaan hääpidoissa.

Muutamilla on niin suuri kunnia, ettei he tule häihin, vaikka he ovat kutsutut. Siitä on Vapahtaja puhunut toisessa paikassa. Hän sanoo: “Yksi ihminen teki suuren ehtoollisen ja kutsui monta. Mutta ne kutsutut vieraat rupeisit hei-

tänsä estelemään. Ensimmäinen sanoi: Minä olen ostanut viisi paria härkiä, toinen sanoi: Minä olen ostanut pellon, kolmas sanoi: minä olen emännän nainut ja en taida sen tähden tulla.” Niillä on niin suuri kunnia, että he katsovat ylön Isäntää, joka häitä on laittanut. Eikä myös jouda sen kaltaiset vieraat tulla mailman hääringistä. Mutta emme me tällä erällä puhu niistä, jotka ei tule häihin, vaikka heitä on kutsuttu, vaan me puhumma nyt niistä, jotka ovat tulleet häihin, nimittäin sokiät, ontuvat ja raajarikot. Mutta niillä on muutamilla niin suuri kunnia, että he istuvat ylimmäiseen sijaan, vaikka heidän pitäis istuman alimmaiseen sijaan.

Vapahtajan opetuslapset riitelit usein keskenänsä kunnian päältä. Ja Sebedeuksen pojilla oli niin suuri kunnia, että he tahdoit istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassans. Mutta Vapahtaja sanoi heille: “Saatattekos te juoda sen kalkin, jonka minun pitää juoman?” Me kuulemma näistä sanoista, että se, joka tahtoo istua ylimmäiseksi taivaan valtakunnassa, hänen pitää juoman sen kalkin, jonka Vapahtaja on juonut, eli kärsimän sen vaivan, jonka Vapahtaja on kärsinyt. Ja vaikka Zebedeuksen pojat luulit saattavansa sen kalkin juoda, ei kuitenkaan Vapahtaja saattanut määrätä, kuka heistä piti istuman oikealla ja vasemmalla puolella Hänen valtakunnassans, vaan Hän sanoi sen olevan Isän hallussa. Ja tämän päivän evankeliumissa osottaa Hän, että Isännällä, joka on häitä laittanut, on valta istuttaa häävieraita siihen paikkaan, johon Hän tahtoo.

Mutta semmoinen vieras, joka omistaa kunnian itsellensä, jonka rietas on antanut, hän istuu ilman käskemättä ylimmäiseen sijaan. Ja silloin tulee Isäntä ja sanoo: "Anna tälle sijaa!" Niin hänen täytyy häpiällä mennä alemma istumaan. Niin kävi Pietarille, joka piti itsensä parempana muita. Hänen täytyi mennä häpeällä istumaan alimmaiseen sijaan, koska hän teki sen suuren lankeemuksen.

Ja tämä opetuslasten riita kunnian päältä ei ole vielä peräti loppunut. Mutta me toivomme, että se riita loppuu, koska he menevät istumaan alimmaiseen sijaan. Me tiedämme nimittäin, että monen kaltaisia vieraita on kutsuttu häihin. Muutampi on hengellisessä tarkoituksessa niin kuin yksi raaka talonpoika, joka ei ole vielä skoulussa käynyt, ei ole ihmisen tapoja oppinut. Hän ei ota häävaatteita päällensä, vaan astuu sisälle hääsaliin omilla mustilla vaatteilla. Ja jos semmoinen istutettaisiin hääpöytään, olis hän varsin valmis näppäämään voilimpun mustilla kynsillensä.

Mutta semmoinen vieras, joka ei ole ottanut häävaatteet päällensä, heitetään ulkonaiseen pimeyteen, sillä semmoinen ei ole mahdollinen istumaan hääpöydässä, joka tulee ylpeyden ja omanvanhurskauden pöyhkyrin kanssa hääsaliin, ja siveyden tervalakki päässä. Jos semmoinen raaka talonpoika laskettaisiin hääpöytään, niin hän pilais kaiken ruuan, koska semmoinen ei malta odottaa siksi, kuin hänelle annetaan osa, vaan hän näppää mustilla kynsillensä koko voilimpun ja ottaa lihavammat kappaleet fatista, ja pilaa kaikki liinat pöydällä. Onkos mahdollinen, että

semmoinen vieras, joka pilaa kaikki ruuat ja liinat hääpöydällä, pitää istuman siellä ylpeyden pöyhkyrin kanssa, josta omanvanhurskauden karvat lentää ympäri hääpöytää?

Ei semmoinen ole vielä oppinut ihmisten tapoja. Ei hän ole Pyhän Hengen skoulussa käynyt. Ei hän ole piiskattu siksi, että hän olis ylpeydestä eronsa ottanut. Hän katsoo ylönsä sekä talon Isäntää että vieraita, koska hän ei ota häävaatteita päällensä. Ylpeys ja omavanhurskaus tekee häntä niin rohkiaksi, että hän luulee itsensä mahdolliseksi istumaan hääpöydässä. Sillä hän ajattelee ilmanki: "Kyllä minä olen sen verran kunniaa tehnyt Herralle, että minä olen mahdollinen istumaan hääpöydässä. Mitäs nuot sokiat, ontuvat ja raajarikot tekevät siellä? Ei ne ole maksaneet mitään edestänsä. Mutta minä maksan kunniallisesti edestäni."

Mutta Herra sanoo: "Ystäväni, kuinka tänne tulit, ja ei ole häävaatteita?" Et sinä ole maksun edestä kutsuttu, sillä Herra antaa niitä herkkuja ilman. Mutta ei Hän semmoisia kyllä laske hääpöytään, jolla ei ole häävaatteita, vaikka ne pakkaavat sinne, vaan heiltä sidotaan kädet ja jalat, ja heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

Toiseksi. Mutta koskas kutsuttu olet, niin mene ja istu alimmaiseen sijaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: "Ystäväni; nouse ylemmä!" Silloin on sinulla kunnia niiden edessä, jotka ynnä sinun kanssa atrioitsevat." Näistä Vapahtajan sanoista kuulet sinä, mihinkä paikkaan sinun pitää istuman, koska sinä olet kutsuttu häihin.

Sinun pitää istuman alimmaiseen sijaan. Ne vieraat, joille rietas on antanut niin suuren kunnian, että tuntevat itsensä mahdolliseksi istumaan ylimmäiseksi, niille sanoo Isäntä: "Anna tälle sijaa!" Ja heidän täytyy häpiällä mennä alemma istumaan. Mutta se vieras, joka istuu alimmaiseen sijaan, sille sanoo Isäntä: "Istu ylemmäksi."

Mutta Vapahtaja on muistellut toisessa paikassa, mitkä vieraat ne ovat, jotka ei pidä itseänsä mahdollisena istumaan ylimmäiseksi. Net ovat sokiat, ontuvat, köyhät ja raajarikot, joita mailman herrat ja kunnialliset talonpojat ei vihti kutsua häihin, sillä he ovat sekä ylönkatsovat että köyhät. Ei heillä ole mitään antamista hääpöydälle. Ei heillä ole kunniaa, että he sen tähden tulisit kutsutuksi. Mutta heillä on nälkä ja jano. Ei he ole syöneet Jumalan viljaa moneen aikaan. Mutta sen kaltaiset vieraat ovat ujut. Ei he tohdi istua ylimmäiseen sijaan, vaan he istuvat alimmaiseen sijaan. He istuvat loukossa, kussa vaivaisten sija on. Ei nämät vaivaiset tohdi omalla luvalla ottaa mitään hääpöydältä, vaan he odottavat siksi, kuin heille annetaan. Mutta se suuri Herra, joka heitä kutsunut on, sanoo: "Ystäväni, istu ylemmäksi!" Sen tähden tapahtuu heille kunnia niiden edessä, jotka ynnä atrioitsevat.

Missäs nyt oletta, te vaivaiset, joilla ei ole mitään antamista hääpöydälle? Missäs oletta, te sokiat, joilla ei (ole) taluttajaa joka johdattaa teitä hääsaliin? Missäs oletta, te ontuvat ja raajarikot, jotka ilman sauvatta ette kostu mihinkään pyhityksen tiellä? Olettakos syöneet Jumalan viljaa moneen aikaan? Teillä taitaa olla nälkä ja jano. Nyt te

olette kutsutut häihin, jossa on laitettu kaiken laisia herkkuja tarvitsevaisille. Istukaat loukossa ja odottakaat siksi, kuin teille annetaan muutampia muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Älkää ottako omalla luvalla mitään ennen kuin teille annetaan.

Missäs oletta, te vaivaiset, jotka ette ole maistaneet Jumalan viljaa moneen aikaan? Isäntä on kutsunut teitä häihin. Hän on luvannut ruokkia teitä ilman. Älkää syökö niin rutosti, että te juututatte, vaan syökää siivosti mikä teille annetaan. Missäs oletta, te sokiat, jotka ilman taluttajata ette kostu mihinkään? Se suuri Herra, joka on kutsunut teitä häihin, odottaa teitä. Älkää ojentako kättänne voilimppuun, vaan odottakaat siksi kuin teille annetaan suuhun.

Missäs oletta, te ontuvat ja raajarikot? Herra odottaa myös teitä. Mutta te oletta niin hitaat kulkemaan, ette voi kostua paikalle, ruoka jäähtyy hääpöydällä ennen kuin te kostutte hääsaliin. Te ontuvat ja raajarikot! Kahdella sauvalla te kuljetta ja onnutte molemmin puolin. Onkos Herra siihen syy(pää), että te olette tulleet ontuvaksi ja raajarikoksi? Eiköpä teillä olleet terveet jäsenet syntyissä? Mutta oman huolimattomuuden kautta oletta te tulleet ontuvaksi ja raajarikoksi. Nyt odottaa Herra teitä ja valittaa, että ruoka jäähtyy hääpöydällä ennen kuin te kostutte hääsaliin.

Missäs oletta te vaivaiset, jotka ette moneen aikaan ole maistaneet Jumalan viljaa? Vissimmästi on teillä kova nälkä ja jano. Mutta onkos Jumala siihen syy(linen), että te oletta vaivaiseksi tulleet? Eikös ole oma laiskuus ja huoli-

mattomuus tehnyt teitä vaivaiseksi. Teillä on ollut huono valvominen. Te olette nukkuneet puolipäivään asti. Se tarpeellisin työ on tullut sillä lailla summatuksi ja siitä laiskuudesta ja uneliaisuudesta on teille tullut köyhyys. Älkää sitä sanoko, ettei teillä ollut mitään alkaissa. Sillä Jumala, joka hengen antanut on, on myös antanut teille kaikenlaisia rakennusaineita ja elatusaineita, jotka ilman vaivatta kasvavat maasta. Mutta te olette olleet laiskat ja taitamattomat bruukaamaan maata ja siitä on teille tullut köyhyys.

Nyt on Herra kutsunut teitä häihin. Hänen täytyy nyt ruokkia teitä ilman, koska teillä ei ole omasta takaa mitään suuhun panemista. Mutta älkää sen tähden istuko ylimmäiseen sijaan häähuoneessa, vaan istukaat loukossa. Istukaat siinä loukossa, kussa vaivaiset aina bruukaavat istua, ja odottakaat siksi, kuin teille annetaan osa käteen. Vaikka ette tosin ole mitään ansainneet, vaan jos Herra armostansa antais, sillä te olette ansainneet luudan varresta saada selkään, mutta ei liininkiä.

Kuitenkin olen minä vakuutettu siitä, että Herra ei anna teille luita ja ruotoja, koska Hän on kutsunut teitä häihin, vaan vissimmästi hän antaa teille voita ja hunajata sen jälkeen kuin Hän tuntee teidän tarvitsevan. Jos te aina istuisitte alimmaiseen sijaan, koska te kutsutaan häihin, niin Herra sanois teille: "Ystäväni, nouse ylemmä!" Niin teille tapahtuis kunnia niiden edessä, jotka ynnä atrioitsevat.

Mutta älkää ajatelko, te ontuvat, sokiat ja raajarikot, älkää ajatelko, te vaivaiset, että joka päivä on hääpäivä. Sillä

Herra on itse sanonut, ettei hääväki saata paastota niin kauvan kuin ylkä on heidän kanssansa. Mutta katso, ne päivät tulevat, että ylkä otetaan pois, ja silloin joutuu hääväki paastoomaan. Koska siis hääpäivät loppuvat ja ylkä otetaan pois, silloin tulee paastoominen. Ja vaivaiset ovat ilmanki harjaintuneet nälkää kärsimään. Ei niillä ole joka päivä hääpäivä. Muistakaat vain, te vaivaiset, koska te olette häissä, ettei aina ole ylkä teidän kanssanne. Koska siis nälkä tulee paastoomisen kautta, niin istukaat loukossa, te vaivaiset, ja kerjätäkää muuttamia armon muruja, jotka rikkaan pöydältä putoovat. Amen.

* -merkkiin asti Uuden Postillan mukaan (1897) loppuosa SKHS:n Aunon kokoelmaan sisältyvän alkuperäisen käsikirjoituksen mukaisesti.

UP n:o 64

Koska ihmisen poika on tuleva, löytäneekö hän uskoa maan päällä? Luuk.18: 8

Näistä sanoista kuuluu niin kuin olis Vapahtaja epäilemässä, löytääkö hän uskoa maan päällä, koska hän tulee. Ja kaikki kristityt epäilevät myös, löytyykö uskoa maan päällä, koska Vapahtaja tulee. Sillä kaikki ajan merkit todistavat, ettei mailman ihmiset enää usko Jumalan päälle, mutta itse päällensä muuttamat uskovat ja muuttamat uskovat perkeleen ja mailman päälle. Muuttamat luottavat oman voimansa päälle, muuttamat uskaltavat tavaransa päälle. Muuttamat luottavat viisautensa päälle ja muuttamat voimansa päälle uskaltavat, mutta Jumalan päälle ei tahdo moni uskoa.

Vaikka yksi surutoin ihminen myös ajattelee, että hän uskoo Jumalan päälle, mutta ei se ole muu kuin perkele, jonka päälle yksi surutoin ihminen uskoo. Sillä varas ja huora uskoo sen jumalan päälle, joka on heidän omassa lihassansa. Koska nimittäin varkaan varastaminen menestyy, uskoo hän, että Jumala on häntä auttanut ja varjellut siitä onnettomuudesta, että hän saattoi välttää ihmisten silmät, ettei ole kukaan häntä nähnyt varastamassa. Ja tämän uskon päälle tulee varkaalle levollinen tunto. Varas kiittää vielä Jumalata sen edestä, että Hän on varjellut häntä ihmisten silmistä. Mutta mikäs jumala se on, jota hän kiittää? Taitaa se (olla se) Jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa.

Huoralla on myös usko Jumalan päälle, että Hän varjelee hänen kohtunsa siitä vahingollisesta siemenestä, ettei tule lapsia huorivuoteesta, ja jos vielä

tulis lapsi, niin hän tekee kuitenkin huorin, sillä hänellä on hyvä uskallus Jumalaan, että Jumala hänen huorasikiätäns ruokkii. Ei huora ajattele, että hän tekee ison haavan vanhimman sydämeen, koska hän tekee vanhimman kunniattomaksi ja saattaa häntä murheelliseksi.

Viinaporvarilla on vahva usko Jumalan päälle, että Jumala siunaa hänen kauppansa ja antaa kahdenkertaisen voiton. Mutta missä on se jumala, joka siunaa hänen kauppansa? Onkos se jumala taivaassa, joka viinaporvarin kaupan on siunannut? Se jumala taitaa olla alimmaisessa taivaassa. Mutta missäs juomarin Jumala asuu? Juomari on aina iloinen, koska höyry pirun paskasta nousee päähän. Ja silloin on hänen uskonsa Jumalan päälle niin vahva, ettei hän epäile ollenkaan autuudestansa.

Juomarilla on myös niin vahva uskallus Jumalaan, ettei hän pidä enää murettä huomisesta päivästä. Kaikki mailman muret katoopi pois hänen mielestänsä ja hän uskoo sekä ruumiinsa että sielunsa Jumalan haltuun. Muuttampi tulee jumaliseksi viinahöyryssä ja itkee. Mutta missäs paikassa mahtaa se jumala asua, jonka päälle juomari uskoo? Onkos juomarin jumala taivaassa eli helvetissä? Minä luulen, että juomarin jumala taitaa olla siinä alimmaisessa taivaassa. Ja siinä taitaa olla viinaporvarin jumala, kussa murhaajanki jumala on. Mutta se oikia Jumala, jonka päälle kaikkein ihmisten pitäis uskomon, on hänestä niin kaukana, ettei hän näy eikä kuulu missään.

Mailman jumala on sovaisnut uskotomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomon. Se sisällinen tunto, jonka

mailman jumala antaa orjillensa, on yksi väärä tunto, joka maalaa heidän silmänsä eteen yhden vääran jumalan, jonka päälle he uskovat. Ja tämä väärä jumala se on, joka vahvistaa heidän vääran uskonsa. Se on viinahimo ja lihallinen huvitus, joka antaa juomarille sen vääran uskon, että pirun paska on hänelle tarpeellinen ja terveellinen, koska selvä luonnollinen järkikin näyttää, että juomarin omaisuus menee hukkaan, ja terveys pilataan juopumuksen kautta. Ja jokapäiväinen koettelemus myös todistaa, että juomarit tulevat pian traasuperkeleeksi.

Mutta ei juomari usko, mitä luonnollinen järki ja jokapäiväinen koettelemus todistaa, vaan sitä hän uskoo, mitä lihan himo hänen sokiassa mielessänsä vaikuttaa. Ja viinaperkele vahvistaa hänen uskonsa, että ruumiin voimat kestävät kylä höyryssä olla. Ja ahneuden perkele vahvistaa viinaporvarin uskon, että viinakauppa on hänelle hyödyllinen, ja että se on kunniallinen kauppa, vaikka kaikki kunnialliset ihmiset mailmassa pitivät sitä viinakauppaa huonoimpana elatuskeinona, mikä jo mailmassa on. Eikä viinaporvari usko, että hän tekee itselensä suuren vahingon.

Kuinka siis semmoiset uskoisit Jumalan sanaa, jotka ei usko, mitä selvä luonnollinen järki viisaa todeksi? Ja mitäs yksi varas uskoo Jumalan sanasta? Ei mitään. Hän luulee, että hän varkauden kautta rikastuu, vaikka koettelemus todistaa, että varkaat usein köyhtyvät. Mutta varkaalla on se usko, että hän rikastuu.

Ja kukas on antanut huoralle semmoisen vahvan uskon, ettei tule sikiää

huorivuoteesta? Eikös ole huoruuden perkele semmoisen uskon hänelle antanut? On vielä muutamilla huorilla semmoinen usko, että Jumala on velkapää ruokkimaan heidän äpärensä, jonka he tekevät Jumalan vastuulla. Eikös ole huoruuden perkele siinäkin vaikuttanut uskon voimaa? Näitä he kyllä uskovat mielellänsä, mutta jos Jumalan sanasta näytetään heille, mitä semmoinen elämä myötänsä tuopi, niin he pilkkaavat vaan neuvon antajaansa ja sanovat: "Katso perseeseen! Et sinä ole ruokkimassa minun äpäroitäni!" Semmoinen nyt on suruttoman ihmisen usko, jonka rietas joka lailla vahvistaa, ettei tule epäilystä koskaan, ei maallisesta autuudesta, eikä taivaallisesta.

Mutta koska nyt Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päällä? Taitaa olla Ihmisen Pojalla syytä epäillä siitä, koska ei entisetkään suruttomat ole uskoneet, että tuomio tulee. Juudalaisilla oli muutoin vahva usko Jumalan päälle, koska he sanoit Vapahtajalle: "Meillä on Isä, Jumala." Mutta ei he sitä uskoneet, että Ihmisen Poika tulee niin pian tuomitsemaan, koska kaikki ajan merkit rupeisit osottamaan, että koko valtakunnalle tulee pian loppu. Ei he sitä uskoneet, että Jumala oli antanut heitä saatanan haltuun, koska het etsikon aikaansa ei ole tunteneet.

Juudalaisilla oli semmoinen usko, että Messias eli Kristus tulee nyt heitä auttamaan vihollisen kynsistä, koska he ylpeytensä ja irstaisuutensa kautta olit yllyttäneet pakanoita päällensä. Niin on myös muilla ja erinomattain tämän aikaisilla juudalaisilla semmoinen vahva usko, että Kristus tulee heitä auttamaan,

koska hätä tulee ruumiin puolesta, juuri oman huolimattomuuden kautta. Ei he sitä usko, että Jumala on antanut heitä sen saatanan haltuun, jota he mielellänsä palvelevat. Mutta se usko on heillä, että Messias tulee auttamaan varkaita puolasta, ja juomaria oksenuksesta, ja huoria lapsen vaivasta, ja viinaporvaria viinasakosta. Se usko on heillä, että Messias tulee taivaasta Vapahtamaan heitä kaikesta siitä maallisesta rangaistuksesta ja ruumiin vaivasta, joka siitä jumalattomasta elämästä seuraa, niin kuin köyhyys ja tauti ja maailman häpiä ja sakko.

Ei he usko, että Jumala ei anna itsiänsä pilkata. Ei he usko, että Ihmisen Poika tulee silläkin lailla tuomitsemaan, että hän antaa heitä sen pirun haltuun, jonka he ovat ilolla ja huvituksella palvelleet, vaan heillä on semmoinen usko, että heidän pitää välttämän synnin rangaistusta, niin kuin köyhyyttä ja ruumiin kivullisuutta, vaikka he ovat niin eläneet, että köyhyys ja ruumiin kivul-loisuus pitää seuraaman. Kuinka he sitte uskoisit, että Jumalan Poika tuomitsee heitä helvettiin, koska se aika tulee? Sitä ei usko suruttomat pakanat ollenkaan, vaan he uskovat, että Jumalan pitää kiittämän heitä sen edestä, että he ovat niin siviästi eläneet. Heidän uskonsa on se, että Jumalan pitää kiittämän heitä sen edestä, että he ovat paljon vai-vaisia auttaneet, usein käyneet kolme eli neljä kertaa vuodessa kirkossa, että he ovat kaksi kertaa vuodessa käyneet Her-ran ehtoollisella.

Mutta niitä juopumuksia ja kirouksia ei taida Jumala muistaa; niitä pieniä varkauksia on Jumala ilmanki unhotta-

nut. Huoruuden syntiä ei ole Jumala nähnyt; ahneus on ollut luvallinen. Ja jos vielä olis mitä kutakin vääryyttä tehty, ei Jumala niitten tähden saata tuomita. Semmoinen usko on suruttomilla, että Jumala tuomitsee niitä syvimpään helvettiin, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa, jotka tekevät suruttomille rauhattomuutta, jotka marssivat kylästä kylään ja saarnaavat ja tuomitsevat siviöitä ihmisiä, ja kehoittavat kunniallisia ihmisiä vihaan. Semmoisia fariseuksia vihaavat mailman siviät ihmiset ja sanovat: "Älkäätkä tuomitko, ettei teitä tuomittaisi."

Jos nyt tapahtuis suruttomain tuomion jälkeen, niin pitäisit kaikki kristityt rukoileman suruttomilta anteeksi, että he ovat viattomia ihmisiä haukkuneet ja syyttömästi soimanneet. Mutta ehkä muutamat kunnialliset ihmiset ovat jo sitä julkista anteeksianomista vaatineet kristityiltä, ja mailman lain kautta ahdistaneet isoon sakkoon, saamme viimein nähdä, kumpiko on oikein puhunut, kristityt eli suruttomat. Sillä Jesus sanoi: "Jos minä oikein olen puhunut, miksis minua löit?" Mutta Hannas ja Kaifas ei huoli siitä, että heidän palvelijansa lyövät Kristusta korvalle, vaan heillä on semmoinen sappi, että Kristus pitää kuoleman, sillä hän teki itsensä Jumalan pojaksi. Ei Hannas eikä Kaifas nuhtelee palvelijointansa, jotka lyövät Kristusta korvalle, vaan he katsovat sen asian oikiaksi, että Kristus, se kansan häiritsijä, on sen hyvin ansainnut.

Mutta he saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Koska nyt kuuluu olevan suuri pelko ja ahdistus kansalla odottamisen tähden niitä, kuin maan pii-

rin päälle tulevat, koska Jumala on laskenut kuoleman enkelin irti ja antanut hänelle vallan leikkaamaan peltoa, joka on valjennut elon ajaksi. Toinen enkeli läksi temppelistä huutain suurella äänellä sen pilven päällä istuvaisen tykö: "Sivalla sirpillä ja leikkaa, sillä sinulla tuli hetki leikatakses, ja elo on maan päällä kuivaksi tullut!"

Mitäs nyt luulette, te kuivetut pellot, joissa ei taida mitään ruokaa olla? Mitäs luulette, te kuivetut pellot, jos enkeli, jolla on se terävä sirppi, tulee tänne leikkaamaan teitä, niin kuin hän nyt on leikkaamassa kuivetuita peltoja mailmassa, oliskohan teissä ruokaa? Jos nyt Jumalan poika tulis etsiskelemään maata taudilla, niin kuin hän kuuluu tulevan likemmäksi ja likemmäksi, löytäisköhän nyt uskoa maan päällä? Minä olen kuullut, että pelko ja ahdistus tulee kansalle niin pian kuin tämä musta vieras tulee kaupunkiin. Ihmiset pakenevat kuolemata, ja kuitenkin tulee kuolema heidän päällensä.

Kuka tiesi jos Jumala olis päättänyt, että kuoleman enkeli pitää tuleman myös tänne katsomahan kuivetuita peltoja, jossa on niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita seurassa, löytäneekö Jesus täällä uskoa maan päällä? Taitavat täällä suruttomat ottaa kuoleman enkelin ilolla vastaan? Taitavat he tulla iloliikutuksiin, koska ensimmäinen sanoma tulee: "Jo tuli yksi vieras seurakuntaan. Jo tuli kuoleman enkeli seurakuntaan." Jokohan suruttomat ensimmäiseksi rupeevat toimittamaan talonsa ja valmistamaan itsensä kuolemaan?

Minä olen kuullut, että he pakenevat ja luulevat sillä pääsevänsä pois kuole-

man kahleista. Mutta minä pelkään, ettei Ihmisen Poika löydä monta sielua näissä, joka olis valmis kuolemaan. Ja sen tähden olis nyt aika jo ruveta odottamaan kuoleman enkeliä, joka nyt etsiskelee maata ja leikkaa kuivetuita peltoja sirpillänsä. Se olis paras, että te rupeisitte nyt ajalla ajattelemaan, mitä teidän rauhaanne sopii. Langetkaat polvilenne ja rukoilkaat, (että) Herra avais teidän sokiatsilmänne, että te tällä ajalla tulisitte havaitsemaan, mitä teidän rauhaanne sopii. Kuule, taivaan Kuningas, niitten huokaus, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä huokaavat Isä meidän, jne.

Me kuulimme meidän pyhästä evankeliumista, kuinka Jesus soimais kuninkaan miestä epäuskosta ja sanoi hänelle: "Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko." Näitä Jesuksen sanoja pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman ja katseleman, minkä kaltaisia ihmisiä Jesus soimaa epäuskosta. Me tiedämme nimittäin, että Jesus ei ole soimannut kaikkia ihmisiä ylipäin epäuskosta. Mutta muutamia ihmisiä hän on soimannut epäuskon tähden, ja niiden seassa oli myös tämä kuninkaan mies, joka tuli pyytämään apua Vapahtajalta. Jokohan sitte tämä kuninkaan mies oli suuremmassa epäuskossa kuin muut ihmiset, vai olikos hän niin mahdolloin, ettei hän saattanut uskoa, että Jesus auttaa hänen poikaansa kuoleman hädässä.

Ensimmäinen tutkistelemus: olikohan kuninkaan miehellä semmoinen epäusko, ettei hän uskonut Jesuksen saattavan auttaa?

Toinen tutkistelemus: olikohan kuninkaan miehellä semmoinen mahdollisuus, ettei hän jaksanut uskoa, että Jesus auttaa hänen poikaansa?

Molempain epäusko on vaarallinen, ja löytyy nytkin näissä, sekä niiden epäusko, jotka katsovat Jesusta ylönsä, eikä niin muodoin usko, että hänellä on voima auttamaan; ja myös niiden epäileväisten epäusko, jotka mahdollisuuden tähden ei jaksanut uskoa, että Jesus auttaa hädästä. Niiden joukkoon, jotka ei tahdo uskoa, että Jesusella on se voima, että hän saattaa auttaa, niiden joukkoon kuului vissimmästi tämä kuninkaan mies, joka ilman epäilemättä oli korkiasta säädystä, ja oli ilman epäilemättä harjaantunut ylönkatsomaan semmoisia ympäri vaeltavaisia puoskaria, jotka käyvät ympäri maakuntaa ja parantavat sairaita.

Että tämä kuninkaan mies ei ole uskonut, että Vapahtajalla oli Jumalan voima auttamaan niitä, jotka ovat kuoleman hädässä, se ymmärretään siitä, ettei hän ole uskonut ennen kuin hän näki, että hänen poikansa pääsi kuoleman kahleista. Siitä nähdään, ettei ole tämä kuninkaan mies ennen uskonut, että Vapahtajalla oli yksi Jumalan voima auttamaan kuoleman kahleista. Tämä epäusko tahtoo seurata monta, ei ainoastans kuninkaan miestä, vaan myös talonpojan miestä. Ei ole hyvä uskoa, että tuommoinen ympäri vaeltavainen puoskari, jonka mailman herrat, ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja fariseukset pitävät vääränä opettajana ja kansan häiritsejänä, työläs on kuninkaan miehille ja vielä talon miehille uskoa, että tuolla olis Jumalan voimaa. Vaikka kuninkaan

mies ei taida niin paljon tutkia, kenenkä voimalla Nazarenius niitä sairaita parantanut on, jos se tapahtuu perkeleen voimalla eli Jumalan voimalla, mutta siitä ainoastans on kuninkaan miehellä epäily, saattaako Nazarenius auttaa hänen poikansa kuolemasta. Ja sen tähden sanoi Jesus hänelle: "Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko."

Tämä epäusko vaivaa vielä nytkin monta kuninkaan miestä, ettei taida se Nazarenius olla oikia opettaja. Ja sama epäusko vaivaa vielä monta talon miestä, ettei taida semmoinen olla oikia opettaja, joka niin suuren pahenuksen on matkaan saattanut kahdessa valtakunnassa, sekä Galileassa että Judeassa. Moni kuninkaan mies epäilee vielä nytkin, onko tämä kristillisyyden oikia, koska niin moni ihminen on sen kautta tullut onnettomaksi. Moni on vaivattu pahoilta hengiltä, moni hyvä kristitty on sen kautta suuttunut, moni on sen kautta tullut sokiaksi.

Paljon ihmisiä on kristillisyyden tähden surmattu. Vielä Lutheruksen aikana on suuri sota noussut kristillisyyden tähden. Onkos se oikia oppi, joka niin paljon rauhattomuutta on matkaan saattanut mailmassa? Mailman viisaat sanovat, että mailma olis ollut onnellinen, jos se villitys ei olis tullut mailmaan. Ja niin arvelevat myös muutamat talonpojat, että se sama villitys on saattanut paljon pahaa matkaan ja tehnyt monta ihmistä hulluksi. Vielä muutamat on sen kristillisyyden tähden hirttäneet itsensä. Onkos semmoinen villitys oikia oppi? Eli onkos semmoinen oppi Jumalasta, joka semmoisen rauhattomuuden on matkaan saattanut mailmassa? Niin

päättävät mailman viisaat, niin päättävät fariseukset, niin päättävät vielä muuttamat talonpojat, ettei semmoinen oppi ole Jumalasta, mutta juuri riettaasta on semmoinen villitys tullut. Ja se Nazarenius, joka semmoisen villityksen on alkanut, pitää ristiinnaulittaman; - - - aukko käsikirjoituksessa, vähintään 1 lehti puuttuu) - - - ei tule paremmaksi. Ja niin arvelevat vielä fariseukset keskenänsä: "Onkos yksikään ylimmäisistä uskonut hänen päällensä? Mutta tämä kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu." Se hullu kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu, joka nyt uskoo, mitä Nazarenius saarnaa. Se on niin ilkiä fariseuksille nähdä ja kuulla, että tämä hullu kansa, joka ei tunne lakia, uskoo sen Nazarenuksen päälle ja pitää häntä oikiana opettajana. Ja se on tosin ihmeteltävä asia, että kansa rupeis hänen oppiansa seuraamaan. Niin muodoin on monella kuninkaan miehellä vielä nykyin semmoinen epäusko, lieneekö tämä ympäri maakuntaa kulkeva mies Jumalasta? Ja saattaako hän auttaa ketään? Eli tuleeko yksikään hänen kauttansa autetuksi kuoleman kahleista? Sen vuoksi täytyi hänen kuulla tämän soimauksen: "Ellette näe ihmeitä ja tunustähtiä, niin ette usko."

Vaikka nyt suuri ihmet on tapahtunut, koska semmoinen muutos on tullut mailmaan sen hullun opin kautta, ei kuitenkaan vielä kuninkaan mies usko, ennen kuin hän näkee jonkun suuren ihmeen tapahtuvan. Esimerkiksi, jos nyt hänen poikansa paranee. Mutta jos hänen poikansa ei parane, niin jääpi kuninkaan mies epäilykseen, ettei taida olla Nazarenius oikia opettaja. Vaikka

sokiat saavat näkönsä, ontuvat käyvät, spitaaliset puhdistetaan, kuolluita herätetään ylös ja köyhille saarnataan evankeliumi, ei kuninkaan mies vielä usko, että tämä oppi on Jumalalta. Eikä muuttakaan suruttomat ihmiset, esimerkiksi fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhemmat, ei ne saata uskoa, että Jesus Nazarenius on oikia opettaja, vaan heillä on semmoinen usko, että hän on kansan häiritsijä ja että kristillisyyden varjon alla hän tahtoo kansan sydämet varastaa, että hän pääsis heitä hallitsemaan ja heidän omaisuutensa omistamaan. Semmoinen usko on fariseuksilla, että viimeinen villitys on pahempi kuin ensimmäinen, jos Nazarenuksen oppi pääsis levenemään mailmassa.

Toinen tutkistelemus. Onkos kuninkaan miehellä semmoinen epäily, ettei hän tohdi uskoa, että Jesus auttaa häntä? Onkos kuninkaan miehellä semmoinen mahdottomuus, ettei hän jaksaa uskoa? Emme tiedä, oliskohan kuninkaan miehelle tullut mahdottomuus, ettei hän mahdottomuuden tähden jaksaa uskoa. Kyllä niitä on monta tällä ajalla, jotka mahdottomuuden tähden ei tohdi tulla Jesuksen tykö. Ja on niitäkin, jotka sanovat itsensä mahdottomaksi, vaikka ylpeyden ja omanvanhurskauden sanat tulevat ulos suusta, koska heitä puhutellaan. Emme voi uskoa, että kuninkaan mies mahdottomuuden (tähden) ei ole jaksanut uskoa, sillä meillä on toinen esimerkki sen kaltaisesta mahdottomuudesta, joka bruukaa olla niillä, joilla on oikia mahdottomuuden tunto.

Semmoinen oli sadanpäämies, joka sanoi: "En ole mahdollinen, ettäs tulet minun kattoni alle." Tämä sadanpää-

mies tunsu, ettei hän ole mahdollinen saamaan Jesusta vieraaksi. Mutta uskoi kuitenkin, että Jesus saattaa yhdellä sanalla parantaa hänen palvelijansa. Mutta kuninkaan mies, josta tämän päivän evankeliumissa on puhuttu, ei suinkaan ollut sen kaltaisessa mahdottomuudessa, vaan hän oli yksi niistä, jotka ylpeyden tähden ja omanvanhurskauden tähden ei saata uskoa ennen, kuin hän näkis ihmeitä ja tunnustähtiä. Tämä väärä mahdottomuus on näinä aikoina alkanut vaivaamaan, ei ainoastans kuninkaan miehiä, mutta myös talon miehiä, sillä he sanovat niin, ettei het ole mahdolliset tulemaan Jesuksen tykö.

Ei het ole mahdolliset menemään Herran ehtoolliselle, vaikka tämän väärän mahdottomuuden alla makaa yksi hirmuinen ylpeys. He tuntevat tykönänsä, ettei kannata käydä Herran ehtoollisella sen kaltaisella elämällä. Jos he kävisit Herran ehtoollisella, häytyis heidän siellä tehdä parannuksen lupauksia, ja ne parannuksen lupaukset tulisit vanhalle aadamille vaivaksi. Ne tulisit niin kuin solmu omantunnon päälle. Ja sen tähden ovat he ylpeyden tähden alkaneet ylönkatsomaan armon välikappaleita, että he saisit olla niin kuin peurat mettässä. He luulevat ilmanki, että edesvastaus on keviämpi, koska he mielihiehtoisesti katsovat ylöns armon välikappaleita, ja juoksevat niin kuin peurat mettässä. Ei ne tahdokaan tulla Herran pöydälle vannomaan ja lupauksia tekemään. Luulevat ilmanki, että entiset uskollisuuden valat ovat unhotetut, ei Jumala enää muista, mitä ennen on luvattu.

Mutta kuka tiesi, kummalle viimein tulee raskaampi edesvastaus, niille, jot-

ka katsovat armon välikappaleita ylöns, eli niille, jotka ei katso ylöns. Minä ajattelen, että omatunto alkaa viimein polttamaan hirmuisesti niitä, jotka ovat täällä armon ajassa ylönskatsooneet armon välikappaleita. Tunto alkaa viimein soimaamaan ja sanomaan: "Sinä olet elänyt niin kuin luontokappale. Et ole armon välikappaleitakaan nauttinut, että olisit tullut jotakin havaitsemaan." Ja toisaalta taas tunto soimaa niitä, jotka käyvät niin kuin luontokappaleet Herran pöydällä, ilman katumuksetta, ilman hartautta, ilman aikomusta parempaan elämään. Niin muodoin on kuninkaan mies ollut siinä väärässä mahdottomuudessa, ei hän ole uskonut, että Jesuksella on se voima, että hän saattaa auttaa. Mutta sadanpäämiehellä oli usko, vaikka hän tunsu itsensä mahdottomaksi vastaan ottamaan Jesusta kattonsa alle. Mutta kuninkaan mies uskoi viimein, koska hän näki.

Kuka tiesi, uskovatko sen tähden kaikki kuninkaan miehet? Ja ei taida kaikki talon miehetkään uskoa, vaikka he näkevät. Ei he taida uskoa ennen kuin nahka kuumenee. Silloin he vasta uskovat, että oikein on, mitä Nazarens on sanonut ja tehnyt ja opettanut. Mutta silloin on hiljan, koska jo armon ovi kiinni pantu on. Silloin kyllä alkavat huutamaan ja kolkuttamaan, mutta ei taida enää se ylönskatsoettu Jesus olla kuulemassa. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 29.

Jos vanhurskas kääntää itsensä vanhurskaudestansa ja tekee pahaa ja elää kaiken sen kauhistuksen jälkeen, kuin jumalatoimitee, pitäiskö hänen saaman elää? Ja tosin kaikkea hänen vanhurskauttansa kuin hän tehnyt on ei pidä muistettaman, mutta hänen pitää kuoleman ylitsekäymistensä ja synteinsä tähden, joita hän tehnyt on. Hesek.18: 24

Tässä paikassa osottaa Herra profetaan Hesekielin kautta 18. luvussa ja 24. värsyssä, ettei auta entinen vanhurskaus, koska yksi ihminen, joka on kerran herännyt ja alkanut katumusta tekemään, menee takaisin mailmaan ja heittää pois sen entisen vanhurskauden, eli tulee taas suruttomaksi ja alkaa uudesta elämään niin kuin pakana. Ei auta häntä entinen katumus, ei auta häntä entinen parannus, ei auta häntä entinen usko, mutta suuremmaksi vaan tulee edesvastaus ja kauhiammaksi tulee kadotus, koska ihminen on tuntenut tulevaisen elämän voimaa ja yhtä hyvin luopuu siitä ensimmäisestä rakkaudesta ja menee suruttomuuteen ja alkaa entisiä kauhistavaisia töitä tekemään. Omatunto saapi viimein niin suuren voiman soimaamaan, ettei ole enää armoa odottamista.

Tämä tapahtuu niille, jotka ovat tunteneet Jumalan armoa, ja ovat taas mailman rakkauden tähden alkaneet vastauudesta ristiinnaulitsemaan Jesta, ja Hänen kyyneleitänsä pilkkaamaan. Jos niillä ei ole hauska olla helvetissä, jotka ei ole koskaan tulleet autuuden tuntoon, kyllä niillä taitaa olla vielä kuumempi, jotka ovat jo kerran maistaneet helvetin vaivaa ja vielä haluavat sinne mennä

ijankaikkisesti kuolemaan. Ja vielä kuumempi taitaa niille tulla, jotka ovat tunteneet taivaan valtakunnan esimakua, ja menevät takaisin mailmaan, josta tie menee helvettiin. Pian silkahtaa ihminen elämän tiellä ja lankee pohjattomuuteen, joka on kahta puolta elämän tietä. Jos sinä kompastuisit oikialle taikka vasemmalle puolelle, niin pohjattomuus vastaa molemmin puolin.

Ei ole ihmeellinen, että suruttomat pilkkaavat ja nauravat totuutta, jotka ei ole mitään tunteneet muuta kuin perkeleen vaikutuksia, vaikka muutamat juuri liikkumat(tomat) ihmiset ei ole niitäkään tunteneet. Mutta se on ihmeellisempi, että netkin, jotka ovat tunteneet Jumalan ennättäväistä armoa, ja vielä armon tilaan tulleet, unhottavat niin pian, mistä hädästä ja mistä onnettomuudesta heitä on vapautettu. Minä ajattelen, että Herra ei anna itsiänsä pilkata, koska Hän on sanonut profetaan Hesekielin suun kautta: ”Jos vanhurskas kääntää itsensä vanhurskaudestansa ja elää kaiken sen kauhistuksen jälkeen, kuin jumalatoimitee, pitäiskö hänen saaman elää? Ja tosin kaikki hänen vanhurskautensa, kuin hän ennen tehnyt on, ei pidä muistettaman, mutta hänen pitää kuoleman.”

Tässä on yksi kova tuomio luettu niille, jotka ovat kerran heränneet ja armon tilaan tulleet, jos he menevät takaisin mailmaan, ja alkavat vastauudesta syntiä tekemään. Niille taitaa tulla yksi hirvittävä tuomio, jota emme saata sanoa, kuinka kauhistavainen se on, koska tunto alkaa heitä polttamaan ijankaikkisesti. Sillä ei semmoiset mene sokiana helvettiin, niin kuin net onnettomat rau-

kat, joiden silmät ei ole koskaan auenneet, vaan ne menevät juuri avoimilla silmillä kadotukseen, jotka ovat kerran heränneet, ja taas nukkuneet.

Tämän päivän evankeliumi osottaa selkiästi, että Jumala ei anna itsensä sillä lailla pilkata. Jos yksi ihminen on kerran saanut syntiänsä anteeksi, ja menee jälkeen armottomuuden kautta kansapalvelijatansa kurkusta kiristelmään, ei tule semmoiselle armo enää Herralta. Meidän pitää siis tällä kerralla puhuman muutampia varoitussanoja niille pois langenneille, jotka ovat tosin monta kertaa ennen jo kuulleet, kuinka heille käypi, koska kuolema alkaa puserutamaan heidän uskottomia sydämiänsä. Mutta ensinnä täytyy meidän rukoilla sitä taivaallista kunnian kuningasta, joka pian on kutsuva palvelijoitans tilin tekoon, että Hän antais heille muistutuksen tästä tilinteosta ennen kuin ijankaikkinen tuomio lankee heidän päällensä. Kuule, armollinen kuningas, niitten katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän, jne.

Se kuningas, joka kutsui palvelijoitans tilin tekoon, on itse Jumala. Ja se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, on yksi surutoin ihminen, joka kovan taudin eli muun vastoinkäymisen kautta herää synnin unesta ja alkaa rukoilemaan, että Jumala lisäis hänelle armonaikaa. Se on tapahtunut ennen, ja tapahtuu vielä nytkin, että suruttomat heräävät tautivuoteella, koska heille tulee kova pelko kuolemasta. Silloin aukenee ijankaikkisuus heidän silmäinsä eteen. Silloin aukenee myös omantunnon velkahirja,

koska se johtuu mieleen, kuinka he eläneet ovat. He tuntevat silloin, ettei ole hyvin eletty. Ja muutamat tuntevat myös siinä tilassa, että jos kuolema pian tulee, niin täytyy heidän mennä ijankaikkiseen kuolemaan.

Mutta koska tämä muret sielun autuudesta on tullut ylön hiljan, täytyy heidän tunnustaa, ettei auta enää vuovata. Heidän täytyy tunnustaa omalla suulla, että helvetiin on keino, jos he siinä tilassa kuolevat. Tämä sielun tilaisuus tulee usein koeteltavaksi niissä, jotka sairastavat. Ja ei saata suruttomakaan kieltää, että semmoinen epäily on tullut kaikille, jotka ovat suruttomuudessa eläneet siihen asti, että joku kova tauti on kaatanut heitä maahan. Silloin vasta tulee suruttomille epäily sielun autuudesta. Silloin vasta uskovat, että heidän elämänsä on ollut juuri pakanallinen elämä. Silloin panevat he noutamaan pappia, vaikka he ennen terveenä ollessa ei ole huolineet papin neuvomisesta; vaikka he terveenä ollessans ovat suuttuneet papille, jos hän olis muutaman sanan puhunut heille varoitukseksi.

Mutta koska suurempi voima tulee ruoskan kanssa heidän syntisen lihansa päälle, silloin he panevat noutamaan pappia, että hän nyt muka auttaa heitä kadotuksesta. Mutta ei papilla ole se voima, että hän saattaa paatuneita ylös nostaa helvetistä muutaman tiiman sisällä. Jos hän vielä tekis parastansa, mitä hän saattaa, sen onnettoman sielun ylösrakennukseksi, ei ole kuitenkaan papilla se voima, että saattaa semmoisen paatuneen yhden eli kahden tiiman sisällä nostaa helvetistä. Mutta semmoisilla sairailta on aina se

ajatus mielessä, että jos Jumala vielä auttais heitä siitä ruumiin hädästä, niin he tekisit parannuksen. Ei he jaksa parannuksen tehdä tautivuoteella, sen he tuntevat mahdottomaksi. Mutta jos Jumala auttais heitä ylös tautivuoteesta, sitte he parannuksen tekisit.

Semmoinen päätös bruukaa olla niillä, jotka ovat suruttomuudessa eläneet siihen asti, että korkiamman voiman ruoska tulee heidän nahkansa päälle. Tämä on nyt se palvelija, joka kutsuttiin tilin tekoon. Ei se palvelija tiennyt, että hänellä on niin suuri velka, ennen kuin omantunnon kirja aukeni. Mutta niin pian kuin omantunnon kirja aukeni, tunsi hän kyllä velkansa, mutta omavanhurskaus nousi myös samassa päähän ja opetti häntä näin rukoilemaan: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Se on aina suruttomain läksy, koska kova tauti heitä ahdistaa. "Jos minä vielä pääsisin tästä ylös, niin minä tekisin parannuksen."

Ei omavanhurskaus laske heitä niin rukoilemaan kuin se katuvainen ryöväri ristin päällä. Omavanhurskaus panee heitä rukoilemaan väärin. Vaikka se kuuluu varsin mahdottomaksi, että yksi köyhä palvelija saattais maksaa kymmenen tuhatta leiviskätä, kyllä omavanhurskaus antaa hänelle semmoisen voiman, että hän uskaltaa maksaa, saati hän saapj odottama-aikaa. Mutta onkos Jumala velkapää antamaan vielä odottama-ajkaa, koska sinä olet terveyden aikana pilkannut Jesuksen kyyneleet ja tallannut Hänen vertansa jumalattomalla ja kauhistavaisella elämällä, juopumuksella, kirouksella, varkaudella, huoruudella, tottelemattomuudella vanhem-

pia kohtaan, turhuudella, ahneudella, viihalla, viinakaupalla.

Nyt, koska korkiamman ruoska tuli nahkasti päälle, rupeisit tulemaan jumaliseksi, rupeisit tuntemaan, ettei taida hyvin käydä, jos semmoisena kuolet. Mikset ole ennen ajatellut, että sinulla on kuolematoin sielu, ja että kuolema on edessä? Silloin olet mailman kanssa häärännyt, silloin, koska sinulla oli terveys ja voimaa. Silloin olet juonut ja tapellut, silloin olet kironnut ja nauranut. Silloin, koska sinulla oli paras armon aika, olet sinä ilossa ollut mailmassa ja miehustellut, ylpeillyt ja koreillut. Et olekaan silloin muistanut velkaasti. Mutta koska kuolema rupeis puserutamaan sinun uskotointa sydäntäs, silloin sanot sinä perheelle: "Noutakaat pappi, noutakaat sakramentti! Hän ripittää minua, minä kuolen ja menen helvettiin. Noutakaat pappi! Noutakaat sakramentti!"

Vastakos nyt, riettaan orja, rupeisit pappia tahtomaan, vaikka ennen et ole huolinut hänestä! Jos se on semmoinen pappi, joka ennen on ollut, niin se on tietämätöin, joutaako hän tulla sinua ripittämään. Kukas tiesi pappi taitaa olla herrain kanssa juomassa pirun paskaa. Kukas tiesi hän taitaa olla ristiäisissä eli graviaisissa eli juomaritten ja viinaporvaritten häissä. Kukas tiesi hän taitaa olla skoijaritten ja viinaporvaritten seurassa korttia lyömässä. Kukas tiesi, joutaako hän tulla varsin sinua ripittämään. Ja jos hän tuliski, niin hän voitelee ensinnä kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla, ettei tauti tarttuis sinusta papille. Ja semmoinen hengellinen puoskari pistää hopusta kastetun palaisen sinuun,

joka on Vapahtajan puolesta viimeinen muistutus. Mutta sen palan jälkeen menee Juudan sisälle perkele. Kuollut usko vahvistuu vielä tautivuoteella sen kastetun palan kautta.

Näin on suruttoman ihmisen elämä turha ja kauhistavainen, ylpiä, suurellinen, koska hän on kahden jalan päällä. Mutta koska hätä tulee, silloin panee hän noutamaan pappia, silloin tulee hän jumaliseksi, silloin sois hän mielellänsä, että joku kristitty ihminen tulis häntä puhuttelemaan. Mutta miksis hän ennen ei ole malttanut mieleensä, että tilin teko tulee, tuomio tulee ja ijankaikkisuus tulee? Ilmanki on armonaika niin pitkä, ettei tarvitse ajatella, mihinkä kuolematoin sielu joutuu. Ei ole ihme, että synnin velka karttuu niin suureksi, ettei ole enää maksa(ma)määrissä, koska omantunnon kirja aukenee. Ei ole ihmet, että moni surutoin raukka täytyy omalla suulla tunnustaa kuolinvuoteella, ettei ole muualle kuin helvettiin keino. Sillä hän tuntee itsekin, että armon ovi on suljettu, ettei ole mahdollinen tautivuoteella vuovata, koska ennen ei ole totinen katumus ja parannus aljettu.

Mutta jos Jumala vielä auttais siitä kuoleman hädästä, sitte vasta. Niin kuuluu olevan tämän palvelijan rukous: "Ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki (maksaa). Tämä palvelija ei ole vielä sinne asti nöyrytetty, että hän rukoilis sitä suurta Kuningasta, että hän sais velkansa anteeksi. Mutta itse hän aikoo velkansa maksaa, jos hän saapi odottama-aikaa. Millä hän aikoo sitte velkansa maksaa? Joo! Omalla parannuksella, siveydellä. Hän aikoo nyt ruveta tästedes totisen paran-

nuksen (tekemään), jos hän saapi odottama-aikaa. Hän tekee semmoisia lupauksia tautivuoteella, että jos hän paranee, niin hän tekee parannuksen.

Kuulkaat nyt, te vanhat synnin orjat! Teidän elämänne on tässä evankeliumissa maalattu teidän silmäinne eteen. Te olette ilman epäilemättä monta kertaa tehneet parannuksen lupauksia tautivuoteella. Ja silloin oletta te semmoisia lupauksia tehneet totisella aikomuksella. Se on ollut silloin kuoleman pelvossa totinen tarkoitus, että ruveta paremmin ottamaan vaarin armon ajasta kuin ennen. Mutta kauvankos ovat semmoiset lupaukset pysyneet muistossa? Moni on tullut rohkiammaksi syntiä tekemään kuin ennen. Semmoiset ovat teidän lupauksenne.

Ja koska Jumala taas tulee ruoskans kanssa teidän nahkanne päälle, niin te sanotta taas niin kuin ennen: "Herra ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa!" Kuinka kauvan pitää Jumalan kärsimän semmoisia, jotka hädässä lupaavat parannuksen tehdä, ja taas unhottavat lupauksiansa. Eiköhän viimein tule niin, että teidän täytyy maksaa teidän velkanne helvetissä, koska kuningas antaa teitä vihollisen haltuun, myypi saatanalle orjaksi yhtenä lasten kanssa, antaa teidän paatua kuolemaan ja helvettiin asti, ettei ole enää katumuksen armo, ei tässä eikä tulevaisessa mailmassa. Semmoinen loppu tulee niille paatuneille, että heidän täytyy tuomita itsensä helvettiin. Ja mitä omatunto sanoo kuolinvuoteella, se tuomio ei muutu tuomiopäivänä.

Mutta katselkaamme nyt, kuinka niille käypi, jotka ovat armosta tunte-

neet ja menevät takaisin mailmaan. Tämän palvelijan velka pyyhittiin pois, vaikka hän rukoili ainoastans odottama-aikaa. Ei hän ymmärtänyt silloin rukoilla niin kuin yksi katuvainen sielu pitäis rukoileman. Mutta se oli kuitenkin yksi totinen ja sydämellinen rukous, ja sen tähden Herra armahti häntä. Mutta kuinkas kävi hänen kanssansa, koska hän tuli ulos mailmaan? Onkos hän kauvan muistanut sitä hyvää työtä, jonka Herra hänen kanssansa teki? Taisi hän ajatella niin, ettei hän ole velkapa anteesi antamaan veljellensä hänen velkaansa, vaikka hän itse sai niin suuren velan anteeksi Herralta? Taisipa hän kauvan muistaa, kuinka hauska oli hänen olla vanhemman helmassa ja nautita hänen armonsa?

Tässä on nyt se palvelija, joka ensinä teki niin kauniita parannuksen lupauksia, ja sitte vielä sai syntiänsä anteeksi, sai tuta armon suloisuutta ja taivaan valtakunnan esimakua. Kuinkas niin pian unhotit, onnetoin raukka, sinun sielus lunastusta? Tässä on nyt se palvelija, joka on luopunut vanhurskaudestansa ja alkanut uudesta pilkkaamaan vanhemman kyyneleet. Et muistanut kauvan, raukka, mistä hädästä, mistä sielun vaarasta sinä olit pelastettu, koska sinä näit kauhistuksen silmäis edessä. Tässä on nyt esimerkki niille, jotka ovat armon tilassa olleet ja ovat jälestä päin menneet mailmaan ja alkaneet entistä elämätä pitämään luvallisena. Jos umpisurutoin häätyy tuomita itsensä helvettiin kuolinvuoteella, koska omatunto alkaa häntä soimaamaan siitä entisestä jumalattomasta elämästä, mitäs pitää tapahtuman niille raukoille, jotka ovat taivaan valta-

kunnan esimakua tunteneet, ja ovat sitte jälkeen mailman rakkauden tähden ja lihan huvituksen tähden menneet takaisin entiseen elämään?

Me olemme jo tämän päivän evankeliumista kuulleet, kuinka sille palvelijalle kävi, joka oli saanut synnin velan anteeksi, ja meni sen jälkeen kiristelemään veljensä kurkusta. Ja niin vissimmästi käypi kaikille, jotka mailman rakkauden tähden menevät suruttomuuteen. He saavat saman tuomion kuin tämä palvelija. Heidän täytyy seitsemän kertaa tuomita itsensä helvettiin kuolinvuoteella, sillä he tulevat viimein seitsemän kertaa pahemmaksi kuin he ennen ovat olleet. Mitäs nyt luulevat ne pois langenneet sielut, joilla ei ole enää halu nousta. Jokohan he rupeevat soimaamaan Moses-ta, joka on villinnyt heitä pois Egyptin pakanallisesta maasta? Eli tahtovatko he soimata Johannesta, joka lähetti opetuslapsiansa Jesuksen tykö? Eli meinaavatko he soimata kristityitä, jotka ei ole antaneet heidän nukkua rauhassa ja rauhassa mennä helvettiin? Ei ole hyvä eli helppo arvata, kenenkä päälle he viimein rupeevat kantamaan.

Nyt on tämä tuhlaajapoika haaskanut isänsä hyvyyden. Nyt on tuhlaajapoika tullut köyhäksi vieraassa maassa. Nyt on tuhlaajapoika paimentamassa sikojia. Nyt hän pyytää täyttää vatsansa ravalla, jota siat syövät. Eiköhän vielä tule mieleen tämä autuaallinen ajatus: "Kuinka monella palvelijalla minun Isäni huoneessa on parempi tilaisuus." Eikö vielä tule ikävä olla sikapaimenena? Mikset nouse ylös, onneton raukka, ja hae Isäästi, joka vielä kukas tiesi ottais sinua vastaan, jos sinä tulisit nöyräl-

lä ja katuvaisella sydämellä s(inun) Isäs
e(tee)n.(Amen)

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 30.

Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.

Niin sanoi se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskää velkaa. Ja niin sanovat kaikki suruttomat, koska heitä kutsutaan tilin tekoon jonkun kovan taudin kautta eli koska kuolema alkaa heidän kovia rintojansa ahdistamaan. Heille tulee silloin pelko kuolemasta, ijankaikkisuudesta ja tuomiosta. He näkevät silloin, että synnin velka on karttunut suureksi. Silloin he alkavat rukoilemaan: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa."

Se on semmoisilla sairailta ensimmäinen ajatus, koska he heräävät synnin unesta: "Jos Jumala vielä auttais minua tästä tautivuoteesta ylös, niin minä tekisin parannuksen. Minä rupeisin erilaihin elämään kuin tähän asti on eletty." Sen kaltaisia päätöksiä ja lupauksia he tekevät tautivuoteella: "Jos minä pääsisin tästä paranemaan, kyllä minä tekisin parannuksen." Sen kaltaisia lupauksia tautivuoteella vaikuttaa omavanhurskaus. Koska he tuntevat, että se on heidän mahdollinen tehdä oikian katumuksen ja parannuksen siinä tauti vuoteella, niin panee omavanhurskaus heitä lukemaan vääriä rukouksia: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa."

Onkopa synnin velka maksamamäärissä? Eikös olis parempi, jos hän olis rukoillut näin: "Herra, ole minulle armollinen ja pyyhi minun syntini velan pois. En jaksa minä maksaa yhtään nau-laa." Mutta niin pian kuin omatunto

liikkuu, nousee myös omavanhurskaus päähän ja panee puolisheränneitä lukemaan vääriä rukouksia. Mutta miksi siis Herra antoi sen velan anteeksi? Joo sen tähden, että hän rukoili. Hän rukoili juuri totisesti, juuri sydämen pohjasta. Herra pyyhkei synnin velan pois, vaikka palvelija ei sitä pyytänytäkään.

Mutta älkää vaan ajatelko, te suruttomat ja Jumalan sanan ylönkatsojat, että niin teille kaikille tapahtuu, että kuin kuolema tulee, niin te saatte synnit anteeksi. Sillä ensiksi ei kaikilla tunto herää tautivuoteella. Muutamilla on niin paksu kuollut usko, ettei kuolema saata sen särkeä. Muutamat ovat jo niin paatuneet, että he houraavat kuolinvuoteella ja kiroovat, eli puhuvat aivan niistä asioista, joiden kanssa he ovat eläissäns hääränneet. Ja netkin, joiden tunto herää tautivuoteella, tuntevat usein, että armon ovi on suljettu, ja valittavat, ettei Herra kuule heidän rukouksiansa. Heidän täytyy tuomita itsensä kuolinvuoteella. Ja muutamat taas ei usko, että he kuolevat niin pian, vaikka kova tauti ahdistaa. Rietas panee muutampia lykkäämään parannuksensa juuri viimeiseen hetkeen asti. Ja silloin täytyy heidän sanoa: "Nyt on hiljan."

Ajatelkaat nyt perään, kaikki suruttomat raukat, kuinka vaarallinen se on, että te lykkäätte katumuksenne ja parannuksenne viimeiseen hetkeen asti. Te olette jo nähneet kuinka niiden kanssa on käynyt, jotka ovat lykänneet katumuksensa viimeiseen hetkeen asti. Muistakaat, että katumatoin ryöväri ei saanut yhtään vastausta Jesukselta, vaikka hän rukoili; sillä kaikki surutto-

mat rukoilevat kuoleman hädässä, mutta he rukoilevat väärin.

Katuvaiset kutsutaan tilintekoon, koska tunto herää. Ja ne harvat sielut, jotka tuntevat, kuinka suuri synnin velka on, täytyvät rukoilla, että se suuri velka pyyhittäisiin pois. Ja se suuri Kuningas, joka on uskovaisten velan pyyhkinyt pois, saattaa myös armonsa ottaa takaisin, jos het ovat kovat ja armottomat veljiänsä kohtaan, eikä anna pieniä velkoja anteeksi.

Kaikki, jotka kutsutaan tilintekoon, rukoilkoon, että se suuri synnin velka pyyhittäisiin pois, ettei he joutuis itse maksamaan. Ja meidän toivomme on, että oikiat kristityt uskovat, että se suuri velka on pyyhitty pois, koska he katsovat sen suuren Ristinkantajan päälle, jonka ristipuuhun meidän velkakirjamme on naulittu, ei niiden, jotka aikovat itse maksaa, vaan niiden, jotka ei jaksaa itse maksaa. Niiden velkakirja on naulittu ristipuuhun. Rukoilkaat, te Herran velkamiehet, jotka ette ole aikoneet itse maksaa teidän velkaanne, että se suuri Ristinkantaja, joka on teidän velkanne maksanut, että Hän aina olis teidän edesvastaajanne Isän tykönä, koska Jumalan lasten päälle kantaja seisoo sen päällä, että teidän pitää myy tämän hänelle orjaksi. Kuule armollinen Kuningas velkamiesten nöyrä rukous. Isä meidän, jne.

Meidän ylösluetussa pyhässä evankeliumissa on niin kirjoitettu, että yksi kuningas kutsui palvelijoitansa tilintekoon. Ja yksi palvelija tuli hänen eteensä, jolla oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa. Ja koska hän kuuli, kuinka suuri

velka oli, lankeis hän herransa jalkain juureen ja rukoili: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman, mikä palvelija se on, joka niin suuren velan alaiseksi on joutunut, ja minkä tähden hän aikoi itse sen velan maksaa, vaikka hänellä ei ollut omaisuutta mitään.

Muutammat talonpojat ottavat porvarilta velkaa velan päälle, eikä perusta siitä mitään, kuinka suuri heidän velkansa on, ennen kuin panttaus tulee. Ja me olemme nähneet, kuinka niiden kanssa käypi. Heidän täytyy maasta pois luopua, ja tulevat viimein maantien päälle. Mutta niillä on kuitenkin maa, joka vastaa. Niin he ajattelevat itse, koska he ottavat velkaa velan päälle. "Kyllä maa vastaa", sanovat he. Kukas tiesi, piisaako maa, koska olet niin rohkia ottamaan velkaa, etkä perusta ollenkaan, kuinka suuri velka on, ennen kuin panttaus tulee. Minä pelkään, että sulta menee vielä irtain omaisuus, ennen kuin velka tulee maksetuksi. Ja sinulle ei jää mitään muuta kun muutammat omanvanhurskauden räpäleet paljaan ihon päälle.

Mutta tämä palvelija, joka on kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, on ottanut velkaa velan päälle, vaikka ei ole maata eikä omaisuutta mitään, joka vastais velkaa. Eikä hän ole koskaan kysynyt kuninkaalta, kuinka suuri on minun velkani. Ei ole yksikään väärä huoneenhaltija kysynyt häneltä: "Kuinka paljon sinä olet minun herralleni velkaa?" Tämä palvelija on niin huolimatoin ollut, ettei hän ole muistanut ollenkaan,

että hänellä on velkaa; paljon vähemmän on hän pitänyt muretta siitä, kuinka tämä velka tulis maksetuksi.

Semmoinen nyt on yksi surutoin ihmisen, joka juopi, kiroo ja tappelee, huorin tekee ja varastaa. Semmoinen ottaa velkaa velan päälle siihen asti, että hän kutsutaan kuninkaalta tilintekoon jonkun kovan taudin kautta. Silloin aukenee tunto, koska kuolema alkaa hänen rintojansa ahdistamaan. Silloin vasta tulee hän tietämään, kuinka suuri hänen velkansa on. Mikset ole ennen siitä perustanut, koska olet niin rohkea ottamaan velkaa? Ja net raukat, jotka lykkäävät parannuksensa viimeiseen hetkeen asti, alkavat tosin rukoilemaan: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Milläs sinä maksat synnin velkaa, koska sinulla ei ole omaisuutta mitään? Tervalla ilmanki olet aikonut maksaa. Minä luulen, että sinä et jaksaa maksaa yhtään naulaa synnin velasta, vaikka tekisit työtä yötä ja päivää.

Mutta nyt sanovat kaikki armonvargaat: "Antoipa kuningas velan anteeksi, vaikka palvelija aikoi itse maksaa. Ilmanki metkin saamme sen velan anteeksi, jotka emme ole aikoneet itse maksaa." Mutta katsokaat ensinnä, te armonvargaat, kuinka tämä palvelija teki, koska hän rupeis armoa varastamaan! Hän ajatteli, että Herra ei kaipaa häntä enää, koska Hän on kerran anteeksi antanut. Ja sitte hän rupeis taas uudesta syntiä tekemään. Eipä auttanut häntä enää se usko, että hän on saanut syntinsä anteeksi, vaan hän sidottiin käsistä ja jaloista ja heitettiin ulkonaiseen pimeyteen. Ja tämä oli kuitenkin ennen

tilinteossa ollut. Hänen tuntuonsa oli silloin herännyt ja synnin velka oli totisesti pyyhitty pois. Ja yhtä hyvin kävi hänelle väärin, koska elävä usko muuttui kuolleeksi uskoksi, ja hän tuli armonvargaaksi, rupeis luottamaan sen armon päälle, jonka hän oli ennen tuntenut, vaikka omatunto nukkui.

Tämmöinen on se uusi kuollut usko, koska kristityt rupeevat huoraamaan ja uskoa kantavat, he uskovat ja varastavat; uskovat ja ahneus on vallan päällä; uskovat ja koreita kantavat. Mutta vanhat armonvargaat ovat semmoiset, joiden omatunto ei ole koskaan herännyt, eikä ole uskon muutosta koskaan tapahtunut. Ei he tiedä, millä ajalla he olisit heränneet, eikä he saata sanoa, millä ajalla he olisit armoon tulleet. Semmoiset ovat vanhat armonvargaat. Ei niillä ole uusi kuollut usko, mutta vanha kuollut usko on niillä pääkallossa.

Mutta net on vasta tyhmät armonvargaat, jotka luottavat sen tulevaisen katumuksen päälle, jonka he luulevat tapahtuvan kuoleman hetkellä. Siinä on vihollinen vasta oikein pettänyt tämän aikaisia armonvarkaita, jotka tuntevat ja tunnustavat, että katumus on tarpeellinen, mutta lykkäävät sen viimeiseen hetkeen asti. Uskokaat nyt, vihollisen orjat, että te tulette autuaaksi juuri kuoleman hetkellä, ja pilkatkaat hyvin kristityitä, jotka käskivät teitä tehdä katumuksen silloin, koska etsikon aika on. Mutta varoittakaat, ettei teille käy niin kuin juudalaisille, jotka etsikonaikaansa ei tunteneet.

Koska Johannes Kastaja saarnais ja itse Vapahtaja saarnais parannusta juudalaisille, silloin oli heidän etsikon ai-

kansa. Mutta juudalaiset paaduit siitä haukkumisesta ja siitä tuomiosta ja hädädyit viimein rukoilemaan vihollisia. Ja niin on vielä nytkin tapahtunut monelle, joka ei ole etsikon aikaansa tuntenut. Ei ole silloin tehnyt parannusta, koska joku on huutanut korvessa: "Tehkääät parannus, taivaan valtakunta on läsnä!" Joka ei ole silloin tehnyt katumusta ja parannusta, hän on viimein kuolemankin hetkellä huutanut: "Perkele ja saatana vieköön!" Ja joka ei ole käskenyt saatanan viedä, hän on kuitenkin täytynyt huutaa: "Perkele viepi, rietas korjaa, ei ole armoa enää. Ja nyt on hiljain!"

Niin se käypi niille, jotka luottavat sen tulevaisen katumuksen päälle, joka heille pitäis kuolemassa tapahtuman. Muutamat rukoilevat silloin niin kuin tämä kuninkaan palvelija: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Tunsi hänki, ettei ole mahdollinen kuolinvuoteella kerjätä armoa. Mutta jos armonaikaa lisätäisiin, jos hän pääsis nousemaan ylös, niin hän maksais velkansa. Kyllä moni tosin niin ajattelee ja rukoilee, koska kuolema kovin rintoja ahdistaa: "Jos pääsisin tästä paranemaan, niin minä tekisin parannuksen." Mutta usiammat, jotka semmoisen lupauksen tekevät tautivuoteella, ovat niitä lupauksia unhottaneet varsin, kuin he pääsit tautivuoteelta nousemaan. Varsin, kuin toivo kääntyi mailmaan, rupeisit he veljeänsä kiristelemään kurkusta.

Näettekös nyt, armonvargaat, jotka luotatte sen tulevaisen katumuksen päälle, joka pitäis kuolinvuoteella tapahtuman, että tämä palvelija ei ole autuaaksi tullut, vaikka velka kerran pyy-

hittiin pois. Sillä ensiksi hän lykkäis katumuksensa siihen asti, että hän kovan taudin kautta kutsuttiin tilintekoon. Toiseksi rukoili hän, että armonaikaa lisätäisiin, ja aikoi itse maksaa omalla parannuksella. Kolmanneksi tuli hän armonvargaaksi, ja uusi kuollut usko rupeis hänessä kasvamaan niin pian kuin hän pääsi paranemaan.

Tämä viimeinen armonvarkaus tulee niille, jotka ovat kerran tunteneet armonmerkkiä ja saaneet synnin velan anteeksi, ja alkavat sen päälle huoramaan, juomaan, ja varastamaan. Niille tulee se hirmuinen tuomio, joka on evankeliumissa kirjoitettu. Hänen herransa vihastui ja antoi hänen pyövelille siihen asti, että hän maksais kaikki, mitä hän oli hänelle velkaa. Tässä nyt on tuomio niille, jotka tekevät ehdollisia syntiä armon päälle. Ne annetaan pyövelin haltuun ja saavat helvetissä maksaa velkansa viimeiseen ropoon asti. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelma C 173 n:o 16.
Käsikirjoitus loppunee kesken.

Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa, ja tekee pahaa, niin minä sallin hänen loukata itsensä, ja hänen pitää kuoleman. Hes.3

Tässä kuuluu olevan yksi kova tuomio niille, jotka vanhurskaudestansa luopuvat. Herra sallii heidän loukata itsensä, ja heidän pitää kuoleman. Tällä ajalla tarvitsevat vanhurskaat kuulla tämän varoituksen, koska niin monta vanhurskasta luopuu vanhurskaudestansa ja tekevät pahaa niin, että meidän täytyy Daavidin kanssa valittaa, että pyhät harvenevat. Niille harvoille vanhurskaille sieluille, jotka eivät ole vielä vanhurskaudestansa luopuneet, täytyy meidän saarnata näistä Herran sanoista varoitukseksi, että he pitäisivät näitä Herran sanoja aina muistossa, koska kovat kiusaukset tulevat, ja rietas panna yhtä ja toista syntiä luvalliseksi niin, että valitutkin, jos mahdollinen olisi, eksytettäisiin.

Siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa maailmaa, syntiä ja perkelettä vastaan, pitäisivät vanhurskaat muistaman näitä Herran sanoja profeetta Hesekielin 3. luvussa ja 20. värssyssä: Jos vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa ja tekee pahaa, niin minä sallin hänen loukata itsensä, ja hänen pitää kuoleman. Ei ole kristityillä hauska nähdä, että niin paljon menee hukkaan niistä sieluista, joitten edestä Jumalan Poika on hikoillut verta. Mutta vielä suurempi murhe tulee kristityille, koska nekin harvat sielut, jotka olivat Jeesuksen kalliilla verellä lunastetut menevät takaisin maailmaan, joitten tähden Kristuksen nimi tulee pil-

katuksi pakanain seassa. Kristityt saavat niitten tähden kärsiä häväistystä ja pilkkaa maailmalta.

Mutta ei sentähden kristillisyyks ole väärä, vaikka paljon kristityitä menee takaisin. Eikä maailman orjille tule huokeampi vaiva helvetissä, vaikka riettaan enkeleille tulee ilo kristittyin lankeemisesta. Mutta kristityille itselle pitäisi tulla murhe ja suurempi hartaus, ja parempi valvominen, koska he näkevät, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka kavala vihollinen on pettämään vielä niitäkin, jotka ovat kristityiksi tulleet.

Sen tähden kirjoittaa Pietari kristityille: Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, kussa siis jumalaton ja syntinen näkyy. Ei se ole niin outo, että joku kristitty lankee, sillä niitä on ollut muutamia apostoleitten aikana, koska kristillisyyks oli parhaillansa, jotka ovat langenneet huoruuden kautta erinomattain, niinkuin apostoli kirjoittaa yhdestä miehestä Korinttossa, mutta hän käskää antaa sen huorimiehen ruumiin saatanan haltuun, että sielu pelastettaisiin. Ja Paavali nuhteli vielä koko kristillistä seurakuntaa sen yhdenhuorakunnan tähden.

Mutta jos vielä Paavalin aikana on löytynyt joku huora kristityissä, ei se sovi muille kristityille esimerkiksi, vaan paremmin karttamiseksi. Ja jos apostoli Johanneksen aikana on ollut joku kristitty, joka on langennut pois ja alkanut varastamaan, ei se sovi muille kristityille esimerkiksi, vaan paremmin karttamiseksi.

Mutta ehkä nyt semmoisia on ollut apostolien aikana, jotka ovat langenneet huoruuteen ja varkauteen, ei sen tähden

ole kristillisyyttä väärä ollut niinkuin pakanat luulevat, vaan pakanat saavat itse suuremman rangaistuksen kärsiä niitten kristittyin syntein tähden, jotka lankeavat. Koska vihollinen saa niin suuren vallan heidän päällensä, etteivät he enää usko kristillisyyttä oikeaksi, ja niin muodoin saavat pakanat kärsiä suuremman rangaistuksen niitten kristittyin syntein tähden, jotka lankeavat, vaikka riettaan enkelit täällä iloitsevat kristittyin lankeemisesta, mutta itse he saavat viimein kärsiä kristittyin lankeamisen tähden.

Sen suurempi murhe pitää tuleman niille harvoille sieluille, jotka vielä ovat valvomassa ja kilvoittelemassa kalliimmassa uskossansa, koska he kuulevat, että langenneitten kristittyin tähden pakanat putoavat niinkuin rakkeet helvettiin. Tulivatpa Jeesuksen opetuslapset murheellisiksi Juudaan tähden. Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että se palvelija, jonka velka oli poispyyhitty, sai suuremman rangaistuksen kärsiä, koska hän lankesi pois armon tilasta, ja rupesi veljeänsä kiristämään kurkusta. Siitä tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan, minäkätähden muutamat kristityt niin pian lankeavat armosta.

Kuitenkin pitäisi meidän ensinnä rukoileman sitä suurta Kuningasta, joka antoi niin suuren velan anteeksi palvelijalle, että Hän varjelsi meitä lankeemisesta, ja ettei yksikään niistä sieluista, jotka ovat Jeesuksen kalliilla verellä lunastetut, tulisi niin onnettomaksi, että hän joutuis pyövelin haltuun, joka panee Jeesuksen lunastettuja sieluja ulkonaiseen pimeyteen ja vaatii heitä

maksamaan kymmenen tuhatta leiviskää viimeiseen ropoon asti. Kuule Taivaallinen Kuningas kaikkien köyhäin palvelijain huokaus, koska he lankeavat Sinun jalkais juureen ja rukoilevat Isä meidän jne.

Tämän päivän evankeliumissa on Vapahtaja osoittanut, kuinka yksi palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, sai sen velan anteeksi sen tähden, että hän rukoili, mutta täytyi viimein maksaa koko sen velan, koska hän kiristi kanssapalvelijaansa kurkusta. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman ja tutkisteleman: Minkätähden muutamat kristityt niin pian lankeavat armontilasta ehdollisten syntein kautta?

Muutamat kristityt kysyvät: olikopa se palvelija tullut kristityksi, koska hän saattoi niin pian langeta? Tämä epäily hänen kristillisyydestänsä tulee siitä, että hän rukoili väärin, koska se suuri synnin velka rupesi hänen tuntoansa vaivaamaan. Hänen olisi varsin pitänyt tuntemaan, että semmoinen velka ei ole maksamamäärissä. Mutta jos kristityt muistaisivat, mitkä ajatukset heillä ovat olleet, koska synnin velka lankesi raskaasti heidän tuntonsa päälle, niin pitää heidän huomaitseman, että omavanhurskaus on vaikuttanut heissä kohta samankaltaisen ajatuksen eli rukoukset, nimittäin: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa."

Ei ole paljon yhtään kristittyä, joka ei ole ensiheräyksessä freistannut omalla parannuksella synnin velkaa maksaa. Kaikki ovat tuhlaajapojan jäl-

kiä seuranneet. Tuhlaajapoika meni ensimmäisen omanvanhurskauden porvarin tykö tienaamaan. Tämä omanvanhurskauden väärä rukous on siis ollut kaikkein kristittyin mielessä ensiheräyksessä. Mutta se suuri Kuningas on kuitenkin, aivan armosta, pyyhkinyt sen suuren velan pois, vaikka palvelija on aikonut itse maksaa. Emme siis saata olla epäilyksessä, onko tämä palvelijan velka pyyhitty pois, sillä ei Jumala saata velkaa pyyhkiä pois ennenkuin syntinen elävällä uskolla sen suuren armon vastaanottaa.

On siis tällä palvelijalla ollut elävä usko, sillä ei Jumala anna syntejä anteeksi armonvarkaille ja kuolleen uskon tunnustajille. Heillä ei ole oikeata syntintuntoa. Ei niillä ole kymmenen tuhatta leiviskää tullut raskaaksi tunnon päälle. Niillä on helppo uskoa, joitten tunto ei ole oikein herännyt. Kyllä semmoiset jaksavat varastaa armoa.

Mutta nyt tulee kysymys siitä, kuinka tämä palvelija saattoi niin pian langeta. Muutamat sanovat: Vähän uskomisen tähden hän lankesi. Hänen olisi pitänyt niin paljon uskoa, että hän olisi voittanut maailman, sillä Johannes sanoo: Meidän uskomme on se joka maailman voittaa. Muutamat sanovat: Sillä oli vika tunnossa, sentähden hän lankesi.

Minä ajattelen, että tällä palvelijalla oli vika sekä uskossa että tunnossa, vaikka hän itse ei moittinut kumpakaan. David myös saattoi olla rauhallisella tunnolla, vaikka hän oli huorin ja murhan tehnyt. Ei hän moittinut mitään, ennenkuin Nathan tuli häntä soimaamaan. Niinmuodoin näkyy kaikista asi-

anhaaroista, että ne, jotka huoruuden eli ahneuden kautta lankeavat ehdolliseen syntiin, ovat jo aikaa sisällisesti langenneet armon tilasta, vaikka heille on kätetty aika ja hetki, kuinka ja koska tämä sisällinen lankeeminen on tapahtunut.

Koska nimittäin huoruuden, ahneuden, kunnian, kateuden eli vihan perkele paskantaa tunnon päälle, tulee tunto himmeäksi, ettei tunnolla ole voimaa nuhdella synnistä varsin kuin ensimmäiset kiusaukset tuntuvat. Ja vaikka vielä tunto soimaisi, koska syntisellä ei ole oikea sota ja kauhistus synnistä, niin tekee rietas synnin luvalliseksi vastoin omaatuntoa. Ja koska tuo synti tulee luvalliseksi, ei ole enää pelkoa Jumalan ankarasta vanhurskaudesta, eikä ole se tunto, että hän on langennut.

Siitä ymmärretään, kuinka David saattoi olla levollisella tunnolla niin kauan kuin synti oli salattu maailman edessä. Sen entisen armon päälle oli hän luottamassa. Niin myös tämä palvelija, joka ahneuden tähden, eli kostonpyynnön tähden kiristi kanssapalvelijatansa kurkusta, oli jo ennen langennut armontilasta ennenkuin hän sitä teki. Uskoa hän piti luottaen sen armon päälle, jonka hän oli ennen tuntenut, vaikka elävä usko oli hänen tietämättänsä muuttunut kuolleeksi uskoksi niin pian kuin rietas oli paskantanut tunnon päälle. Ja tämä elävän uskon muutos kuolleeksi uskoksi saattaa tapahtua havaitsematta, yhdessä silmänräpäyksessä. Tällä tavalla kristityt lankeavat armontilasta.

Nyt pitäisivät ne harvat sielut, jotka valvomassa ovat, tuleman viisaaksi toisten lankeemisesta, koska he näkevät, kuinka onnettomasti kävi tälle palveli-

jalle ja muille langenneille, jotka anetaan pyövelin haltuun ja saavat viimein itse maksaa velkansa, niin kuin he ovat itse aikoneet, koska he ovat heräyksen aikana rukoilleet: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Vaikka nyt kristityt ovat tunteneet, ettei ole kymmenen tuhatta leiviskää maksamamäärissä, jonka tähden heidän on täytynyt rukoilla Davidin kanssa:" Herra, pyyhi pois minun syntivelkani," on kuitenkin syytä valvoa ja katsoa perään, ettei uudesta karttuisi niin suuri velka, että he joutuisivat sekä uutta että vanhaa velkaa maksamaan viimeiseen ropoon asti.

Jos kristityt katsoisivat Jumalan Pojan päälle, joka on heidän velkansa maksanut, mitä Hän on saanut kärsiä, ennenkuin Hän on saanut sen verran kokoon, että Hän jaksoi teidän velkanne maksaa. Jos, sanon minä, kristityt katsoisivat sen suuren Ristinkantajan päälle, kuinka monta ja raskasta askelta Hän on saanut polkea, ennenkuin Hän kostui Pääkallonpaikalle, kussa pääsumma piti maksettaman, kuinka monta vedenpisaraa on Hänen silmistänsä vuotanut, ennenkuin Hän sai räntyn (=koron) maksetuksi, kuinka Hänen täytyi työtä tehdä yötä ja päivää, ja huoata vihollisen ruoskan alla ja valittaa: "Minun Jumalani, miksis minut ylönnöit?", kuinka verihiki juoksi Hänen pyhästä ruumiistansa niin kuin virta kaivaissa kravia viinämässä ja syvyyden kaivoa, ennenkuin Hän jaksoi lunastaa heidän velkakirjansa, jonka Isä naulitsi ristinpuuhun sitten kun Hän oli vetänyt verisen ristin velkakirjan päälle ja kirjoittanut alle suurilla puukstaaveilla: "Syntisten velkakirja

maksettu Jumalan Pojan verellä, hiellä ja vaivalla, joka tämän kautta kuitteerataan Golgathassa pitkänä perjantaina Vapahtajan syntymän jälkeen 33 ajastai-kaa. Jehova olohine Zepaoth."

Jos, sanon minä, kristityt katsoisivat näitä Jumalan Pojan vaivoja, mitä Hän sai kärsiä, ennenkuin Hän jaksoi heidän velkakirjansa lunastaa, niin vähemmin olisi halu velkaa uuden räkingin päälle kartuttaa. Freistaisivat he kaloleipää syödä ja niin knapisti elää, ettei velkaa karttuisi uudesta.

Lukekaa nyt, katuvaiset, kuitti, Jumalan Karitsan verellä kirjoitettu teidän velkakirjanne päälle, joka on ristinpuuhun naulittu, ja uskokaa, että velka on maksettu, ja älkää enää uudesta kartutako velkaa. Kukas tiesi panttaus tulee ja te joudutte viimein itse maksamaan vanhaa ja uutta velkaa viimeiseen ropoon asti. Amen.

Kahdesta eri jäljennöksestä yhdistetty, joista molemmista puuttuu osa. Jäljennös Kolarin kirkonarkistosta on ollut alku- ja loppuosan perusteena. Keskipöytä on otettu Helsingin yliopistonkirjaston kokoelmista.
Painettu Uudessa Postillassa n:o 70 (1897)

Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profeetaita, jotka teidän edellänne olivat. Matt.5: 12

Jesuksen opetuslapsilla on suuri palkka taivaassa, koska mailman ihmiset pilkkaavat ja vainoavat heitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta, valhetellen Jesuksen nimen tähden. Jesuksen opetuslapsia on vihattu maailman alusta ja tämä viha pysyy maailman loppuun asti. Joka paikassa, kussa oikeita kristityitä on ollut, siinä on heitä vainottu. Ja jos heitä ei olisi vainottu, niin olisivat Vapahtajan sanat olleet turhat.

Niin kauvas kuin silmä näkee ja korva kuulee on tämä kristittyjen vainominen ollut. Mutta kussa ei oikeita kristityitä ole, siinä saavat kaikki armonvarkaat olla rauhassa. Ei maailma ole koskaan vihannut niitä, jotka kristityn nimeä kantavat ja elävät niin kuin pakanat. Ei maailma vihaa niitä, jotka kiroavat, huorintekevät, varastavat, juovat ja tappelevat. Semmoiset ovat rakkaat kristityt ja rakkaat Jesuksen ystävät, saati he ovat kastetut.

Mutta niin pian kuin joku tunnustaa itsensä kristityksi ja Jumalan lapseksi, varsin tulee fariseuksille kirkkaat silmät näkemään vikoja, että he pääsisivät kristittyin päälle kantamaan. Ja koska saatanan käskyläiset eivät ole mitään laillista syytä löytäneet, on heidän täytynyt valehdella kristittyin päälle, että he silläkään lailla pääsisivät kristityitä sortamaan ja vahinkoon saattamaan. Siitä vasta arvataan, kuinka hirvittävä viha on maailman lasten sydämissä,

koska vihollinen panee heitä valehtelemaan kristittyin päälle, että he ainakin pääsisivät imemään kristittyin verta.

Mutta nyt sanoo Vapahtaja (Matt. 5: 11, 12): “Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoovat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa!” Se on murheelliselle sielulle ja maailmalta ylönkatsotulle Jesuksen opetuslapselle suuri armon lupaus, joka ylöspitää hänen toivonsa, koska perkeleen ja maailman voima karkaa hänen päällensä ja ei ole sitä, joka saattaa hänen palavan uunin liekistä pelastaa. Silloin on se armollinen Herra Jesus niin vahvistanut opetuslastensa uskon, etteivät he ole peljänneet ei maailmaa, ei perkelettä, ei kuolemaa, eikä helvettiä, vaan ovat saattaneet ilolla ja riemulla kuolla.

Ja niin me toivomme, että se armollinen Herra Jesus vielä nytkin vahvistaa niitten harvain sieluin uskon, jotka ovat joutuneet kärsimään pilkkaa, vainoa, nälkää, alastomuutta ja verenvuodatusta Jesuksen nimen tähden. Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat vahvistetut heidän kalliimmassa uskossaan, saattaisivat vielä Jumalan armon kautta uhrata itsensä, uhrata ruumiinsa, uhrata tavaransa ja uhrata henkensäkin Jesuksen nimen tähden. Sillä koska se suuri Ristinkantaja ei ole säästänyt yhtään ainoaa veren pisaraa, jota Hän ei ole antanut ulos vuotaa syntisten lunastukseksi, niin ei ole oikeat kristityt säästäneet henkeään Jesuksen nimen tähden, vaan ovat antaneet ruumiinsa raataa, keittää ja paistaa, meren syvyy-

teen upottaa, petojen repiä ja palavaan pätsiin heittää. Ja se suuri Ristinkantaja on niin vahvistanut heidän uskonsa, etteivät he ole paljon tunteneet ruumiin vaivaa. Ja omalla verellään ja kuolemaltaan ovat he seilanneet uskonsa, koska he saattoivat ilolla ja riemulla kuolla Jesuksen nimen tähden.

Onkos nyt monta sielua, jotka saattaisivat ja olisivat halulliset jättämään itkeväiset puoliset, itkeväiset lapset, itkeväiset veljet ja sisaret, ja kuolemaan menemään Jesuksen nimen tähden? Ei ole niin monta, jotka saattaisivat kiskoa itsensä irti heidän sylistään ja kaulastaan ja mennä mestauspaikalle. Mutta, Jumalan kiitos kuitenkin, ei ole peräti loppunut se toivo, ettei se armollinen Vapahtaja saattaisi vielä niin armollinen olla ja tehdä muutamia, ehkä harvoja sieluja niin vahvoiksi ja niin väkeviksi heidän kalliimmassa uskossaan, että he saattaisivat jättää vanhemmat, puoliset ja lapset, että he saattaisivat kiskoa itsensä irti heidän kaulastaan ja mennä ilolla ja riemulla mestauspaikalle ja antaa verensä ja henkensä Jesuksen nimen tähden.

Niin on meidän toivomme ja uskaluksemme Jumalaan, että Hän saattaisi vielä vahvistaa niitten harvain sydämet armonsa voimalla ja autuuden tuntemisella, että he saattaisivat veripunaisen marttyyrikruunun kanssa mennä taivaaseen ja sanoa taivaan enkeleille ja kaikille autuaallisille sieluille terveisiä kaikilta uskovaisilta, jotka vielä jäivät maan päälle odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona hekin pääsevät tervehtimään enkeleitä ja niitä kalliisti lunastettuja sieluja, jotka veisaavat voi-

ton virttä Karitsan häissä Siionin vuorella, uudessa Jerusalemissa, johon kaikki lunastetut sielut pyrkivät, rientävät ja ikävöitsevät, muutamat hopumasti ja muutamat aivan hitaasti kulkevat ja muutamat aivan konttaavat.

Autuaat olette te, kalliisti lunastetut sielut, koska maailman ihmiset pilkkaavat ja nauravat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillänain he vainosivat profeetaita, jotka teidän edellänne olivat. Jos profeetaita ei olisi ennen vainottu, jos Jesusta ei olisi ennen tapettu totuuden tunnustamisen tähden, niin taitaisi olla Jesuksen opetuslapsilla raskas uskoa, että heillä on suuri palkka taivaassa odotettavana, koska heitä pilkataan, häväistään ja vihataan heidän uskonsa ja kristillisyytensä tähden.

Mutta kun profeetat ovat ennen käyneet veripunaisen saunan kautta taivaaseen, joitten veriset jäljet vielä tuntuvat elämän tiellä. Se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas on sitä samaa elämän ja kuoleman tietä vaeltanut, jonka jäljet vielä verekseltä näkyvät. Koska, sanon minä, Jesuksen opetuslapset ja ne harvat sielut, jotka niitten uskossa ovat, näkevät profeettain ja vielä sen suuren ristinkantajan jäljet Yrttitarhasta Golgatan mäelle, silloin saavat he olla vakuutetut, että kaikki, jotka niitä verisiä jälkiä seuraavat, pitää löytämän profeetaita ja sen suuren ristinkantajan taivaan valtakunnassa.

Seuratkaat nyt niitä verisiä askeleita, te harvat sielut, te ulosvalitut Jesuk-

sen opetuslapset ja sinä ulosvalittu Jesuksen morsian, jonka veripunainen Kuningas on omalla verellään ostanut pimeyden ruhtinaalta ja kuolemallaan päästänyt vankeudesta. Seuraa nyt, Sionin tytär, sinun Kuningastasi ja sinun Vapahtajaasi. Seuraa nyt, sinä ulosvalittu morsian, Hänen askeleitansa, jotka vielä verekseltä näkyvät.

Katso nyt, Sionin tytär, kuinka veri on tippunut Hänen otsastansa ja Hänen kantapäistänsä joka askeleeseen, jolla Hän on polkenut tätä syntistä maata. Jos sinä niitä verisiä askeleita seuraat, niin sinävissimmästi löydät Hänen Sionin vuorelta taivaallisen hääväen kanssa. Jos tahtoo välistä väsymys tulla, jos polvet rupeavat nääntymään, jos kädet ja jalat rupeavat vapisemaan ristin kuorman alla, niin kumarra silloin polviasi Jesuksen nimeen, huuda niin korkealla äänellä, että se kuuluu taivaaseen asti, ja rukoile, että se suuri ristin-kantaja antaisi sinulle voimaa ja väkevyyttä, että sinä jaksaisit vielä noudattaa Hänen verisiä askeleitaan Yrttitarhasta Golgatan mäelle.

Jos vielä koko maailma ja koko helvetin voima rupeaisivat liikkumaan, niin muista aina niitä lohdullisia sanoja: "Autuaat olette te, koska he pilkkaavat ja vainoovat teitä ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa!" Kuule, sinä veripunainen Kuningas, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus, koska he huokaavat sinun tykösi. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Matt.22: 15-22

Saattavatkos katuvaiset omistaa itselleen näitä armon lupauksia: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma pitää Hänen kauttansa vapahdettaman?" Katuvaisille vissimmästi nämät sanat kuuluvat, mutta eivätpä voi katuvaiset jaksaa kaikesti omistaa näitä armon lupauksia. Sillä heille on omanvanhurskauden perkele suuttunut, niin että hän tulee kantamaan heidän päällensä, että he ovat suljetut Jumalan armosta.

Omanvanhurskauden perkele tuomitsee heitä ja sanoo: "Ei Jumalan Poika ota semmoisia vastaan, jotka niin suuret syntiset ovat. Niillä pitää oleman puhdas sydän, joita Jumalan poika saattaa ottaa armoonsa. Ei semmoiset kelpaa Jumalan pojalle, joilla on niin paha sydän ja niin paljon pahoja ajatuksia, himoja ja haluja." Omanvanhurskauden perkele herättää ensin muita perkeleitä kiusaamaan katuvaisia, niin kuin huoruuden perkeleen, vihan perkeleen, ahneuden perkeleen ja sitten hän tulee itse niin kuin valkeuden enkeli saarnaamaan katuvaisille: "Et sinäole parempi kuin rietas. Jumalan pojan täytyy sinua tuomita."

Niin saarnaa omavanhurskaus katuvaisille. Ja sen tähden eivät he saata eivätkä jaksaa omistaa näitä kalliita armon lupauksia: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa vapahdettaisiin."Tuo sana maailma on ihmeellinen sana, jonka ne saattavat paremmin omistaa, jotka maailmasta ovat kuin ne, jotka eivät ole. Jos Jesus olisi

sanonut Nikodemukselle: “Ei Jumala ole lähettänyt tuomitsemaan katuvaaisia ja epäileväisiä sieluja”, niin olisivat murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset sielut saattaneet paremmin omistaa nämät armon lupaukset itsellensä. Mutta maailma ja ne, jotka maailmasta ovat, omistavat tämän sanan paremmin ja sanovat: “Ei Jumala ole tuominnut, miksipä Jumala on niin sanonut: ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa?”

Mutta epäileväiset eivät voi jaksaa omistaa tätä armon lupauksia, vaikka maailma omistaa. Katumattomat huorat, varkaat, viinaporvarit ja juomarit kyllä omistavat näitä armon lupauksia, mutta katuvaiset, murheelliset ja alaspainetut eivät voi jaksaa kaikesti omistaa itselleen näitä armon lupauksia sen tähden, että omanvanhurskauden perkele on niin hirvittävä tuomitsemaan ja päällekkantamaan, että he vajoavat epäilykseen, vaikka koko Raamattu todistaa ja osoittaa, että maailman kanssa ymmärretään juuri niitä murheellisia sieluja, jotka ovat murheessa, epäilyksessä, tuskassa, vaivassa ja kovassa ahdistuksessa, jotka eivät näe edessään muuta kuin kuoleman tuomiota ja pohjattomuutta. Niille tosin ovat nämät sanat kirjoitetut: “Ei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma pitää Hänen kauttansa vapahdettaman.

Mutta toinen on tuomion sana: “Joka ei usko, se on jo tuomittu.” Nyt tuntevat katuvaiset ja epäileväiset sielut tämän tuomion, joka tulee uskottomille. He tuntevat kuinka onnettomassa tilassa he ovat, koska he epäilevät Jumalan ar-

mosta. He tuntevat, että he ovat niin kuin helvetissä. Mutta yhtä hyvin soimaa heitä omanvanhurskauden perkele niin kovin, että he ylönantavat kaiken toivon, kaiken uskalluksen ja kaiken huutamisen armon oven päälle. Muutamat tulevat juuri voimattomiksi ruumiin ja sielun puolesta.

Mutta kuulkaat nyt, te epäileväiset ja uskottomuuteen alaspainetut sielut! Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman. Te olette nyt se maailma, jonka tähden Hän on antanut ainoan Poikansa. Ei ole Jumala lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan maailmaa. Te epäileväiset olette nyt se maailma, jota Jumalan Poika on tullut auttamaan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Te olette ainoat sielut maailmassa, joita Jumala saattaa armahtaa ja vastaanottaa. Te olette ainoat sielut maailmassa, jotka tunnette teidän onnettomuutenne, teidän häntänne ja alastomuutenne. Te olette ne ainoat sielut maailmassa, joitten tähden Jumalan Poika on astunut alas taivaasta. Te olette ne kuoleman varjossa olevaiset, joita Jumalan Poika on tullut lunastamaan.

Ottakaat Jumalan Poika vastaan, koska Hän on tullut tarjoomaan itsensä teille. Hän on joutunut vankeuteen, että te pääsisitte irti kuoleman ja perkeleen kahleista. Hän on antanut itsensä kuolemaan, että te saisitte elää. Hän on astunut alas helvettiin, että te saisitte astua ylös taivaaseen. Ottakaat Häntä vastaan, ja älkää enää saattako Häntä

murheelliseksi. Älkää enää kiusatko Häntä epäuskollanne.

Katso, nyt kuolee Jumalan Poika murheesta, jos ette tule Hänen tykönsä semmoisena kuin te olette: alastomana, raajarikkona, ja riettaan kaltaisena. Älkää antako Hänen verensä hukkaan juosta teidän tähtenne, vaan korjatkaa Jumalan Karitsan verta, vaikka kuinka musta ja saastainen teidän sydämenne astia olisi. Nyt ovat kukastiesi viimeiset pisarat tippumassa Hänen haavoistaan. Korjatkaa pian Jumalan Karitsan verta, murheelliset, katuvaiset, epäileväiset ja alaspoljetut sielut, ennen kuin veri jättää teidän, ennen kuin Joosef ja Nikodemus panevat Hänen kuolleen uskon hautaan.

Noudattakaat Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Seisokaat ristin kohdalla katsellen Hänen vaivojansa siihen asti, että te saatte tuta Hänen verensä voimaa teidän sydämässänne. Huutakaat, te vaivaiset: "Jesus, Davidin Poika, armahda meidän päällemme!" Huutakaat, te sokeat, ennen kuin Jesus Natsarenius menee sivu, ja uskokaat, että Jumalan Poika on teidän tähtenne maailmaan tullut, ja on teidän tähtenne siinä suuressa tuskassa ja vaivassa ollut. Uskokaat, että te olette se maailma, jota Jumala on niin rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman. Te murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset sielut, te olette se maailma, jota Poika ei ole tullut tuomitsemaan.

Ja te armoitetut sielut, joille se armo on tapahtunut, että olette jaksaneet uskoa Hänen päälleen! Te ymmärrätte, et-

tei Jumalan Poika ole tullut teitä tuomitsemaan, vaan että te tulette Hänen kauttansa vapahdetuiksi. Ja te olette myös se maailma, jota Jumalan Poika on tullut auttamaan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Te olette se maailma, jota Jumalan Poika ei saata tuomita.

Rukoilkaat kaikkein epäileväisten edestä, jotka huokaavat kuoleman varjon alla, että kaikki epäuskon vangit pääsisivät irti, että uskottomat rupeaisivat uskomaan, että kaikki murheelliset pääsisivät iloitsemaan, että kaikki alastomat raukat saisivat häävaatteet, että kaikki katuvaiset saisivat armon, että kaikki, jotka ovat alkaneet seuraamaan Jesusta, kostuisivat teidän kanssanne Isänmaalle. Me toivomme, että Jumala, joka on niin rakastanut maailmaa, että Hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.

Me uskomme, että Hän kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaukset. Me uskomme, että heidän pitää näkemän Jumalan Pojan kirkastetuna Siionin vuorella. Heidän pitää näkemän sen suuren ristinkantajan, orjantappuroilla kruunatun kuninkaan, verisissä vaatteissa sotkuvan viinakuurnan ja pusertavan punaisia viinamarjoja, että Hän saisi makeaa viinaa, joka Pohjanmaalla kasvanut on. Ja silloin pidetään Karitsan häät Siionin vuorella. Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 71 (1897)

Se on kirjoitettu Raamatussa, että vanhan Testamentin pyhät murhedit heidän kuolleitansa niin kuin Abraham murehti hänen vaimoansa Saraa, ja Israelin lapset Israelia ja Josefia ja Mosesta murehtivat, koska nämät verisukulaiset kuolivat. Mutta ei graviaisista ole kirjoitettu mitään, josta siis arvataan, että graviaiset ovat paavista, koska ei ole niistä mitään mainittu koko Raamatussa. Mutta me tiedämme, että vanhan Testamentin pyhät ovat paastonneet, koska heillä oli raskas muret. Niin esimerkiksi Davidi ei saattanut syödä, koska hänellä oli raskas muret siitä lapsesta, joka sairasti ja kuoli.

Mutta tämän aikaiset pakanat jaksavat kyllä graviaisia pitää, vaikka kuinka raskas muret olis kuolleitten jälkeen. He jaksavat syödä ja juoda, vaikka kuinka raskas muret olis kuolleitten jälkeen. He palvelevat silloin vatsaansa. He pitävät vatsansa Jumalana, koska heidän pitäis paastooman ja kuolevaisuuttansa muistaman. Se muret, joka jääpi kuolleitten jälkeen, on yksi luonnollinen muret, joka on istutettu Luojalta kuolevaisten sydämeen. Mutta eipä ole niillä raskas muret olemassa, jotka jaksavat graviaisia pitää, jotka jaksavat syödä ja juoda, koska heidän pitäis itkemän ja omaa kuolevaisuuttansa muistaman. Eipä ole niillä raskas muret, jotka jaksavat vatsansa pitää jumalana, koska heidän pitäis paastooman.

Jos ihminen syntyy, niin he pitävät ristiäisiä, jos ihminen kuolee, niin he pitävät graviaisia. Ja tämä pakanallinen tapa on jäänyt vanhoista pakanoista, jotka aina pidit graviaisia, koska vanhin kuoli. Jos isä talossa kuoli, niin poika

eli velkapää pitämään graviaisia, ja siinä juotiin olutta. Koska paloviina siihen aikaan ei löytynyt, niin pyysit pakanat väkevällä juomalla kuolettaa murettansa kuolleitten jälkeen. Ja tämä pakanallinen tapa on vielä nytkin luvallinen kastetuille pakanoille, jotka ei tiedä muuta lohdutusta hakea kuin mitä he saavat flaskusta. Sillä siitä pakanallisuudesta ovat graviaiset alkunsa saaneet.

Koska yksi pakana joutui murheeseen sen kuolleen jälkeen, joka oli rakas ollut, niin hän freistais väkevällä juomalla murettansa kuolettaa. Ja tämä oli hänelle yksi lyhykäinen huvitus. Ja vielä nytkin freistaavat muutamat kastetut pakanat paloviinalla sammuttaa murheensa, niin kuin vanhat pakanat yks tuhannen ajastaikaa tätä ennen ovat juoneet olutta, koska paloviina ei löytynyt. Mutta me tiedämme, että se muret, joka on istutettu Luojalta kuolleitten jälkeen, on jälkeen eläväsille tarpeellinen, että paremmin omaa kuolevaisuuttansa muistaisit, että he pääsisit silläkään hetkellä irti mailmasta, koska he murheellisella sydämellä seuraavat vanhempiansa, puolisoitansa eli lapsiansa hautaan.

Mutta kuinkas net pääsevät irti mailmasta, jotka freistaavat sitä muretta kuolettaa, joka on istutettu Luojalta muistutukseksi omasta kuolevaisuudesta? Ja kuinkas ne muistavat kuolevaisuutta, jotka pitävät graviaisia, ja siinä pitävät vatsansa jumalana? Kuinkas net pääsevät irti mailmasta, jotka kutsuvat rikkaita ja mailman herroja graviaisiin, eikä anna sitä ruokaa vaivaisille, jota he kuluttavat rikkaille?

Ei ole vanhan Testamentin pyhät pitäneet graviaisia, vaan net on paaston-

neet, koska he saatoit kuolleita hautaan. Mutta pakanat, ne on pitäneet graviaisia. Ja ne on juoneet olutta. Ja palovii-
naa ne on alkaneet juomaan vasta kolmesataa ajastaikaa tätä ennen. Ja sillä pakanat freistaavat sammuttaa murheensa, ettei tulis oma kuolevaisuus mieleen ennen kuin vasta haudassa.

Juokaat siis hyvin graviaisia, pakanat, että kaikki muret loppuis ja kaikki kuolevaisuuden muisto katois. Syökää ja juokaat hyvin graviaisia ja ristiäisiä, että kuolema pakenis kauvas, monen tuhannen vakomitan päähän, ja että se muret lakkais, joka muistuttaa teitä kuolemasta.

Tämän päivän evankeliumissa on mainittu, kuinka Jesus ajoi ulos kansan, jonka hän löysi hymisevän, ja huiluin soittajat, jotka freistaisit sammuttaa sen murheen, joka tuli vanhemmille tyttären kuolemasta. Tästä me arvaamme, että ei Vapahtaja vihti nähdä semmoista turhuutta, jota mailman lapset ovat huomainneet parhaaksi lohdutukseksi murheellisille vanhemmille, koska heidän lapsensa kuolevat. Jesus itkee itkeväisten kanssa, mutta sitä turhuutta hän ei vihtinyt nähdä, jossa mailman ihmiset pyytävät sammuttaa sitä murettä, joka on istutettu Luojalta kuolevaisten sydämiin, jonka kautta jälkeen eläväiset muistutetaan omasta kuolevaisuudesta, koska verisukulaiset kuolevat.

Ei ole evankeliumin kirjoittaja muistanut selittää, minkä tähden huiluin soittajat olit kokoontuneet siihen huoneeseen, jossa yksi ihminen oli vasta kuollut, mutta me arvaamme, että ne sokiat raukat olit niiden murheellisten lohduttajat. Mutta huonot lohduttajat, koska

he rupeisit huiluilla soittamaan sen kuolleen huoneessa, kussa tyttären vanhemmat olit suuressa murheessa. Ne soittajat olit mielestänsä tulleet siinä hyvässä tarkoituksessa, että he muka lohduttavat murheellisia sukulaisia ja sen tyttären vanhempia. Mutta se oli yksi huono lohdutus, koska tyttären isä häntyi paeta Jesuksen tykö ja rukoilla häntä, että hän tulis auttamaan hänen tyttärensä, joka oli kuolemallansa. Se taitaa myös olla paras neuvo kaikille vanhemmille, joiden lapset ovat kuolemallansa, että menevät Jesuksen tykö, koska huiluin soittajat tulevat huoneeseen, sillä ei huiluin soittajat saata kuitenkaan sammuttaa sitä murettä, jonka Luoja on istuttanut vanhempain sydämiin, koska rakkaat lapset kuolevat.

Menkää siis Jesuksen tykö, te murheelliset vanhemmat, ja rukoilkaat, että hän ajais ulos huiluin soittajat kuolleitten huoneesta, ja herättäis ylös teidän lapsianne kuolluista. Kuule murheellisten vanhempain nöyrä rukous, sinä elämän ja kuoleman Herran, koska he hädässän huutavat sinun tykö. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, mitkäs ovat ne huiluin soittajat, joita Jesus ajoi ulos huoneesta.

Me olemme jo ennen esipuheessa ottaneet, että ne huiluin soittajat olit tulleet lohduttamaan vanhempia ja sukulaisia, jotka tyttären kuoleman tähden olit suuressa murheessa. Mutta ne olit huonot lohduttajat, sillä ne pyysit mailman huvituksella kuolettaa sen mur-

heen, jonka Jumala on istuttanut kuolevaisiin sydämiin. Ei yksikään vanhin saata peräti vapaaksi päästä siitä luonnollisesta murheesta, koska lapset kuolevat. Eikä lapset saata ilman muretta olla, koska vanhemmat kuolevat.

Tämä luonnollinen muret on siis välttämätöin. Mutta minkä tähden se on juuri välttämätöin? Sen tähden, että se on Luojalta istutettu ja ylösherätetty sitä varten, että ne, jotka näin murheessa ovat vanhinten, puolisoitten eli lasten kuoleman tähden, paremmin muistaisit omaa kuolevaisuuttansa ja pääsisit silläkään hetkellä irti mailmasta, koska he katselevat rakkaan vanhemman eli lapsen ruumiissa kuolevaisuutensa kuvan, ja muistaisit, että he seisovat haudan partaalla ja pääsevät pian seuraamaan lapsiansa ijankaikkisuuteen. Erinomattain, jos yksi viatoin lapsi on kuollut josta ei ole yhtään epäilystä, että hän on päässyt paremman Isän haltuun. Mikä on murheelliselle vanhemmalle tarpeellisempi, kuin että hän siinä rakastetun lapsen ruumiissa katselee omaa kuolevaisuuden haamua ja siinä samassa toivottaa itsellensä sitä taivaallista onnea, jos hänki olis mahdollinen pääsemään siihen autuaalliseen paikkaan, jossa lapsi on. Semmoinen muret, joka jälkeen eläväiselle tulee vanhemman eli lapsen eli puolison kuolemasta, olis kaikille suruttomille juuri tarpeellinen, jos hän siitäkään ottais vaaria.

Mutta sitte tulevat huiluin soittajat, eli se surutoin joukko, lohduttamaan ja kuolettamaan sitä muretta, jonka Luoja on ylös herättänyt. Sitte tulee graviaisväki, jotka ei suinkaan ilman syömättä ja ilman juomatta mene pois ruumiin

huoneesta. Nämät huiluin soittajat tulevat murheen veisuja laulamaan, mutta niitä Jesus ajaa ulos huoneesta. Ja se kuuluu evankeliumista, minkä verta muretta heillä on. Koska Jesus ajaa heitä ulos huoneesta, niin he nauravat. Ne katsovat Nazarenuksen hulluksi, joka sanoo, että piika ei ole kuollut. Ja mitkäpä ovat siis nämät huiluin soittajat muuta kuin narrit ja hattarat, joilla ei suinkaan ole yhtään muretta, vaikka he vielä murheen lauluja veisaisit.

Me olemme nähneet, että Jesus itki itkeväisten kanssa Lazaruksen haudan päällä. Ja se on murheellisille yksi lohdutus, koska kristityt ottavat osan heidän murheestansa ja itkevät itkeväisten kanssa. Mutta nämät huiluin soittajat, net ei saata itkeä itkeväisten kanssa, vaan he nauravat, koska Jesus ajaa heitä ulos huoneesta, ja katsovat hänen hulluksi, koska hän sanoo, ettei ole piika kuollut. Semmoiset ovat nyt ne huiluin soittajat, jotka välistä täälläkin kuuluvat soittavan huiluilla, joilla he muka murheellisia sieluja pilkkaavat. Mutta ei he ole vielä loppuansa nähneet. Kukas tiesi, kuka heille murheen lauluja veisaa, koska he itse kääntävät kuononsa ylös? Kukas tiesi he saavat viimein kissan lauluja kuulla helvetissä?

Kyllä me nyt arvaamme hyvin, mitkä ne huiluin soittajat ovat. Emme me tarvitse juuri kauvas mennä, ennen kuin me semmoisia narria kohtaamme. Juuri ruumiin huoneessa he kehtaavat naurujansa päästää. Ja mitäs he nauravat? Sitä ilmanki nauravat, että tuo Jesus Nazarenuks sanoo, että piika ei ole kuollut, mutta hän nukkuu. Koska huiluin soittajat ei saattaneet ylös herättää sen tyttären hui-

luin soittamisella, niin he päätit siitä, että piika oli kuollut. Se näyttää meidän evankeliumistamme, niin kuin huiluin soittajat olisit tulleet sillä aikaa kuin tyttären isä meni Jesuksen tykö. Ja ne huiluin soittajat olit tulleet muret huoneeseen ilman kutsumatta.

Niin tulevat vielä nytkin semmoiset narrit murethuoneeseen ilman kutsumatta. Ilmanki he vahtaavat siellä, jos he saisit jotakin suuhunsa, taikka tulevat he nauramaan ja pilkkaamaan Jesusta. Ei he suinkaan ole tulleet murheellisella ja armahtavaisella sydämellä, vaikka het on tulleet ruumista ulos veisaamaan, niin kuin vanha tapa on ollut. Vähän lukua siitä, mitä tämä ulosveisaaminen merkitsee. Jos kuinka kauniilla nuotilla ruumis ulos veisataan, ja sitte syödään ja juodaan hyvin päälle, ei taida se tulla kuolleen sielulle ylösrakennukseksi, vaikka paavilaiset niin luulevat. Eikä myös se veisaaminen tule kantajille eikä myös veisaajille ylösrakennukseksi, jos muuta perustusta ei ole.

Me ymmärrämme kaikista asiain haaroista, että veisaaminen ja kantaminen ja hautaaminen ja graviaiset, eli mikä ikänäns mahtaa olla, jota jälkeen eläväiset tekevät kuolleen kanssa, ei vaikuta mitään sen kuolleen ylösrakennukseksi, vaikka paavilaiset niin luulevat. Ja niin muodoin ei ole huiluin soittajat ollenkaan tarpeelliset, mutta jälkeen eläväisten muistutukseksi heidän kuolevaisuudestansa on se kristillinen tapa ollut, että ruumiille veisataan ja luetaan muutampia sanoja hänen hautansa päällä, jos het ottaisit vaaria siitä. Mutta sen me tiedämme vakaisesti, että huiluin soittajat ei ota siitä vaaria, eikä

het ajattele perään, että kuolema vartioitsee heitä joka askeleessa, jolla he polkevat tätä syntistä maata, vaan huiluin soittajat sanovat: "Anna huilata!" Ja pilkkaavat Jumalan poikaa, koska he ulos ajetaan ruumiin huoneesta.

Nyt olis paras neuvo, että kaikki vanhemmat, joiden lapset ovat kuolemalansa, jättäisit huiluin soittajat ja menisit hopusta Jesuksen tykö rukoilemaan, että hän tulis pian panemaan kätensä heidän päällensä, ennen kuin ruumis jäähtyy ja rupeaa haisemaan. Sillä vaikka Jesuksella on se voima, että hän saattaa vielä haisevia ruumiita eläväksi tehdä, kuitenkin olis se aina parempi, että vanhemmat menisit Jesuksen tykö ennen kuin ruumis jäähtyy ja kankiaksi tulee, että he saisit vielä nähdä lapsiansa elävänä, ja hengellisestä kuolemasta ylös nostetuksi, ennen kuin ruumis peitetään mullalla. Sillä ne, jotka ovat maan povessa, ei taida enää kuulla Herran ääntä ennen kuin viimeisenä päivänä, koska tuodaan kaikki valkeuteen. Ja silloin julistetaan tuomio. Amen.

Alkuperäinen.

SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 20 b.

Kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat. Matt. 24: 28

Nämät Vapahtajan sanat, jotka löytyvät kirjoitettuna tämän päivän evanゲliumissa, merkitsevät hengellisessä tarkoituksessa, että Juudaan kansa oli yksi kuollut raato, joka oli mätänemässä, koska se hengellinen elämä ei löytynyt heissä, vaan ainoastaan se luonnollinen elämä, joka on yhteinen kaikille pakanoille, juudalaisille ja luontokappaleille; vaikka luontokappale paremmin täyttää päämaalinsa, mihinkä hän on Luojalta aivottu. Mutta yksi luonnollinen ihminen, jossa ei ole kristillisyyden ainetta, elää pahemmin kuin luontokappale: sillä luontokappaleen täytyy kuitenkin mennä mihinkä ihminen tahtoo; mutta ei ihminen mene sinne, kuhunka Jumala tahtoo, vaikka tapettaisiin, mutta sinne hän menee, mihinkä vihollinen tahtoo. Koska vihollinen on saanut niin suuren vallan hänen päällensä, täytyy hänen mennä sinne, kuhunka isäntä käskää. Sillä yksi luonnollinen ihminen on yksi synnin orja, eikä hän pääse siitä orjuudesta ennen kuin Jumalan Poika tekee hänet vapaaksi.

Nyt olivat juudalaiset hengellisessä tarkoituksessa yksi kuollut raato, jolla ei ollut henkeä ollenkaan. Se hengellinen elämä oli heissä peräti loppunut; mutta heillä oli kuitenkin se kuollut usko pääkallossa, jolla he omistit itsellensä Jumalan armon. Sillä he sanoit Vapahtajalle: “Emme ole äpäränä syntyneet. Meillä on Isä, nimittäin Jumala.” Ja kylä joka armonvaras omistaa itsellensä niitä lupauksia, joita Jumala on antanut katuvaistille sieluille. Niin omistavat

vielä nytkin armonvargaat niitä armon lupauksia, jotka kuuluvat katuvaistille sieluille. He sanovat niin kuin juudalaiset: “Emme ole äpäränä syntyneet, meillä on Isä, nimittäin Jumala.” Juudalaisille oli rietas antanut sen vakuutuksen, että he olivat Jumalan lapset. Mutta he olivat aivan kuolleella uskolla omistaneet itsellensä lasten oikeutta. Ja sen tähden kutsuttiin he raadoksi, jossa ei ole henkeä. Rietas oli heitä tappanut, eli ottanut heidän henkensä pois.

Nyt sanoo Vapahtaja: “Kussa raatoon, siihen kotkat kokoontuvat.” Nämät kotkat olivat ne pakanat, jotka hävittivät Jerusalemin kaupungin. Net olit roomalaiset, jotka kutsutaan kotkaksi ensiksi sen tähden, että heillä oli kotkan nokka, toiseksi sen tähden, että niillä pakanoilla oli raatelevainen luonto: he hävittivät kaikki kaupungit ja tappoivat kaikki ihmiset, jotka eivät antaneet itsensä heidän allensa. Mutta juudalaisilla oli niin suuri ylpeys, etteivät he tahtoneet olla pakanoille alamaiset. He tahtoivat olla itsevaltaiset. Se oli aina heidän mielessään, ettei tarvitse Jumalan lasten maksaa veroa pakanoille.

Juudalaiset olivat niin pyhät, etteivät he menneet pakanain huoneeseen, eivät he syöneet pakanain kanssa. Eivät he tervehtineet pakanoita, eikä pitäneet kanssakäymistä heidän kanssansa. Ja se oli heidän mielestään yksi suuri häpiä, että Jumalan kansan piti maksaman veroa pakanoille. Sen tähden he tekivät kapinan pakanallista esivaltaa vastaan. Ja sen syyn tähden otti pakanallinen esivalta ja hävitti heidän valtakuntansa, ja tappoi julmasti paljon juudalaisia, ja muutampi osa myytiin orjaksi. Mutta

jos juudalaiset olisivat ottaneet Vapahtajan opetuksia vastaan; jos he olisivat kääntyneet kristillisyyteen, niin olisivat he olleet pakanalliselle esivallalle alaimaiset, he olisivat kernaasti maksaneet pakanalliselle esivallalle veroa, eivät he olisi alkaneet kapinata tekemään esivaltaa vastaan, ja niin olisi heidän valtakuntansa pysynyt enemmän aikaa. Sillä eivät kristityt tee kapinata esivaltaa vastaan kunnian tähden, eli raskaan veron tähden, mutta pakanat, ne tekevät kapinata. Pakanat tahtovat olla itsevaltaiset. Eivät ne tahdo maksaa veroa esivallalle; ne valittavat, että hallitus on kova ja väärä, ne tahtovat aina elää oman tahtonsa jälkeen. Eivät ne tahdo totella esivallan käskyjä. Se tulee siitä, että heidän sydämessänsä on ylpeys ja ahneus hallitseva synty. Ja koska alaimaiset rupeevat sotimaan esivaltaa vastaan, silloin rankaisee esivalta kapinan nostajia hirmuisesti.

Koska siis Vapahtaja sanoi: "Kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat", niin se merkitsee, kussa valtakunta on hengellisesti kuollut, eikä tiedä siitä oikeasta kristillisyydestä mitään, sinne kokoontuvat hengelliset kotkat ja lopettavat koko valtakunnan. Ja se on nähty joka paikassa, että kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat. Se sama roomalaisten valtakunta, joka siihen aikaan oli suurempi ja voimallisempi kuin kaikki muut valtakunnat maan päällä, hävitettiin muilta pakanoilta 500 ajastaikaa Vapahtajan jälkeen. Roomalaiset kääntyivät kristillisyyteen lähes 300 ajastaikaa Kristuksen syntymän jälkeen, mutta heidän kristillisyytensä muuttui pian kuolleeksi uskoksi, ja silloin kokoontui-

vat kotkat syömään tätä raatoa. Pakanat kokoontuivat kaikilta maan ääriiltä ja hävittivät koko sen suuren valtakunnan.

Ja me saatamme nähdä ainoastaan yhdessä pienessä seurakunnassa, että kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat. Koska yksi seurakunta makaa raatona kuolleessa uskossa ja mätäneä huoruudessa, juopumuksessa, varkauudessa, ahneudessa, koreudessa, ylpeydessä ja muissa synneissä, silloin tulevat skoijarit ja viinaporvarit niin kuin kotkat joka kantilta ja vievät viimeisen tolpan seurakunnalta. Eikä semmoinen kuollut raato vihaa niitä, jotka hänen lihansa syövät ja hänen vertansa imevät. Mutta kuinka se olisi, jos tätä kuollutta raatoa hyvin suolattaisiin? Kuinkas sitte kävis kotkalle?

Minä luulen, ettei kotkat lystännä syödä sitä raatoa, joka on kypsysuolaan suolattu; sillä niin kauan kuin raato on hyvin suolattu, ei se mätäne. Ja siitä mädänneen hajusta kotkat tuntevat, kussa raato on. Kotkalla sanotaan olevan niin hyvä nokka, että se tuntee hajun peninkulman päähän. Mutta jos kotkat rupeisivat sitä raatoa syömään, joka kypsysuolassa on, niin minä pelkään, että heidän täytyisi kaikki tyynni oksentaa ulos, mitä he ovat ennen nieleet; ja tulisi vielä kotkalle semmoinen kova jano, että hänen täytyisi mennä hakemaan vettä.

Mutta kyllä tämän aikaiset kotkat varoittavat itsensä siitä raadosta, joka on kypsysuolaan suolattu. Mutta niin kauan kuin joku raaja löytyy raadossa, joka ei ole vielä kypsysuolaan suolattu, niin kauan freistaavat he maistaa, jos mahdollinen olisi, että he saisivat yhden pik-

ku palaisenkaan syödä. Meidän toivomme on, että niin kauan kuin suolat riittävät, ei pidä oleman kotkalla paljon syömistä tässä raadossa, vaikka on vielä semmoisia mädänneitä raajoja, jotka ei tunne suoloja.

Mutta ehkä raato pysyy kyllä terveenä kypsysuolassa, ettei hän silloin mätäne, eikä kotkien lystännä häntä syödä, niin kauan kuin raato on hyvin suolattu; mutta ei raato sen kautta tule eläväksi, vaan siihen tarvitaan yksi suurempi ja korkiampi voima, joka puhaltaa hengen kuolleitten luihin, niin kuin profeetta Hesekiel näki niitä luita makaavan kedolla, mutta ei saattanut puhaltaa niihin henkeä. Niin minä myös näen kuolleitten luita makaavan monessa paikassa, mutta en saata minä vaivainen puhaltaa niihin henkeä. Mutta Herran Henki yksistään saattaa niille antaa hengen ja voiman, että he pääsivät virkoamaan. Nouskaat nyt ylös, te kuolleitten luut, ja sinä kuollut raato, joka olet mätänemässä, koska Herran Henki puhaltaa teidän päällemme; ruvetkaat vaeltamaan ynnä niiden kanssa, jotka jo ovat vaeltamassa iankaikkisuuteen, ennen kuin kotkat tulevat teidän lihaanne raatamaan ja teidän vertanne imemään.

Ja sinä korkia Henki, joka olet tähän asti herättänyt kuolleita, ja opettanut heitä käymään iankaikkisuuden tiellä, opeta vielä niitä kuolevaisia rukoilemaan hengessä ja totuudessa, että he saattaisivat huutaa niin korkialla äänellä, että koko maailma ja helveti kuulisi, että he ovat päässeet kotkan kynsistä sen suuren voiman kautta, joka heitä on herättänyt ylös hengellisestä kuole-

masta. Kuule sinä suuri ja korkeimmasti ylistetty Taivaan Kuningas kuolevaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Meidän Vapahtajamme puhuu tämän päivän pyhässä evankeliumissa siitä suuresta vaivasta, joka tulee viimeisinä aikoina, koska hävityksen kauhistus rupee tapahtumaan, ja Hän puhuu myös niistä vääristä profeetaista, jotka silloin nousevat ylös pettämään yksinkertaisia. Nämät asiat vissimmästi ovat kerran tapahtuneet, koska Jerusalemin kaupunki hävitettiin, mutta me näemme Ilmestyskirjasta ja muista Raamatun paikoista, että semmoiset hirmuiset vaivat tulevat vielä edes ennen kuin maailma loppuu. Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta hävityksen kauhistus; mikä se on, ja mitkä ne väärät profeetat ovat, jotka silloin ilmestyvät.

Varjelkoon Herra Jesus uskovaisia sieluja hävityksen kauhistuksesta, ja niistä vääristä profeetaista, jotka pyytävät eksyttää yksinkertaisia sieluja. Me tiedämme nimittäin, että kristityt ei ole hukkuneet siinä ensimmäisessä hävityksessä, koska he ajalla pakenit pois siitä maasta ja siitä valtakunnasta, ennen kuin kotkat tulit raatoa syömään eli kaupunkia hävittämään. Mutta niistä vääristä profeetaista ei ole ensimmäiset kristityt päässeet juuri vapaaksi. Ei kuitenkaan yksikään saattanut heitä eksyttää niin kauan kuin apostolit olit elämässä, mutta niiden kuoleman jälkeen tuli monta ulosvalituistakin eksytetyksi niiden vääräin profettain kautta. Mutta Vapahtaja antaa toisessa paikassa semmoisen tuntomerkin niitten päälle, jotka tulevat lammasten vaatteissa, vaikka he

sisältä ovat raatelevaiset sudet: tunte-
kaat heitä heidän hedelmistänsä.

Me tiedämme, että maailman orjat
pitävät kristityitä vääränä profeettana,
ja väärät profeetat ovat heidän mieles-
tänsä oikiat kristityt. Juutalaiset ja pa-
kanat ovat aina sanoneet, että kristityt
ovat väärät profeetat ja villihenget.
Tämä pakanain väärä luulo kristityistä
tulee siitä, että rietas on kääntänyt hei-
dän silmänsä nurin, rietas on antanut
heille sen ylösvalaistuksen, että kristi-
tyt ovat väärät profeetat ja villihenget,
jotka ei anna kunniallisille ihmisille
omantunnon rauhaa. Pakanat sanoit,
että kristityt ovat pahoilta hengiltä rii-
vatut ja että kristillisuus oli yksi ih-
meellinen taikaus. Koska pakanat nä-
kevät hengen vaikutuksia kristityissä,
niin rietas antaa pakanoille sen uskon,
että se on riettaan hengen vaikutus.

Juutalaiset suutuit hirmuisesti, koska
Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Po-
jaksi; ylimmäinen pappi repäisi vaat-
teensa vihasta ja ihmettelemisestä, ja
kaikki sanoit: "Hän pilkkaa Jumalata."
Ja koska Stefanus sanoi näkevänsä Ju-
malan Pojan istuvan Jumalan oikialla
kädellä, silloin rupeisit vasta käärmeen
siemenet oikein puikimaan sydämen
juuressa. Juutalaiset purit hampaitansa
ja tukitsit korviansa, että pääsisit kuule-
masta semmoisia pilkkasanoja. Eikä
juutalaiset, eikä myös pakanat saaneet
omantunnon rauhaa ennen kuin he sait
imeä kristittyin verta. Sama usko on
vielä nytkin maailman lapsilla, että kris-
tityt ovat väärät profeetat ja villihenget,
jotka ei anna kunniallisille ihmisille
omantunnon rauhaa. Maailman orjat
suuttuvat hirmuisesti, koska kristityt

haukkuvat ja tuomitsevat kunniallisia
ihmisiä helvettiin. Maailman orjat suut-
tavat hirmuisesti, koska kristityt tunnus-
tavat itsensä Jumalan lapseksi. He sano-
vat kristityille: "Sinä kerskaat itsiäs ja
muita sinä kaadat, sinä pidät itses hyvä-
nä ja muita sinä ylönkatsot."

Mutta ei sokiak raukat ymmärrä,
minkä syyn tähden kristityt soimaavat
suruttomia. Suruttomat ei kärsi tuomio-
ta ollenkaan niin kauan kuin omavan-
hurskaus on vallan päällä. Sillä ei rietas
kärsi tuomiota, ei ota hän syntiä pääl-
lensä, vaikka kuinka tuomittaisiin. Vi-
hollinen löytää enemmän, vääryyttä Ju-
malassa kuin itsessänsä. Miksis Jumala
tuomitsee niin hurskaan ja kunniallisen
miehen helvettiin? Ja siinä teki Jumala
väärin, että hän tuomitsi semmoisen
hurskaan ja kunniallisen miehen ilman
syytä. Niin ajattelee vihollinen. Hän on
ylimmäinen enkeli. Hän on omassa tun-
nossansa sama enkeli, kuin silloin, kos-
ka Jumala hänen loi. Sen tähden olis hä-
nellä paljon soimaamista Jumalalle.

Ja sama omanvanhurskauden luonto
on tarttunut kaikille ihmisille, niin että
he suruttomuuden tilassa näkevät paljon
vikoja kristityissä. Ja suurin synti, mitä
kristityt tekevät, on se haukkuminen,
soimaaminen ja tuomitseminen. Siitä
haukkumisesta ovat kaikki maailman
lapset suuttuneet profeetalle, ja sen sa-
man haukkumisen tähden mistansi Jo-
hannes Kastaja kaulansa, ja sen haukku-
misen tähden suutuit kaikki maailman
herrat Vapahtajalle, ja sen saman hauk-
kumisen tähden ovat kaikki kristityt
saaneet koiran nimen turkkilaisilta.
Kaikki koirankuonolaiset sanovat kristi-
tyille: "Sinä kristitty koira tulet minua

haukkumaan huoraksi ja varkaaksi, oletkos itse parempi?”

Semmoinen usko on kaikilla koirankuonolaisilla, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta ne, jotka ovat totisesti väärät profeetat, ne pidetään suuressa arvossa ja niiden päälle maailman lapset uskovat. Semmoiset opettajat, jotka lupaavat kaikille pukeille ja keitureille taivaan valtakunnan, net on maailman mielestä oikiat profeetat. Semmoiset armon varkaat, jotka lupaavat armoa suruttomille ilman katumuksetta, ilman parannuksetta, net ovat oikiat kristityt. Jotka saarnaavat niin suloisesti, että vanhan Adamin sydän tulee pehmiäksi, se on maailman mielestä oikia profeetta.

Mitäs ovat semmoiset profeetat vaikuttaneet, jotka saarnaavat rauha, kussa rauha ei ole? Niin ovat entiset väärät profeetat uskottaneet sitä sokiata kansaa, että Jumala on niin armollinen, ettei Hän saata suuttua koskaan. Koska se hävityksen kauhistus tuli juutalaisille, josta tämän päivän evankeliumissa puhutaan, silloin nousit väärät profeetat, jotka lupaisit sille jumalattomalle kansalle, että Jumala nyt ilmoittaa itsensä, että Hän tulee nyt auttamaan heitä vihollisten käsistä. Ja kyllä armon varkaat uskovat, että Jumala auttaa heitä kaikesta maallisesta hädästä, vaikka kuinka jumalattomasti he eläisit, vaikka kuinka pilkkaisit taivaallisen vanhimman kyyneleet huoruudella, varkaudella, juopumuksella, kirouksella, ylpeydellä ja petoksella. Kyllä he sen tähden jaksavat uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Juutalaiset olit tappaneet Vapahtajan ja imeneet kristittyin verta. Ja uskoit kuitenkin lujasti, että Jumala ihmeitten kautta, nyt tulee heitä auttamaan. Mistäs armonvarkaille tulee niin vahva usko Jumalan päälle, vaikka ei ole katumuksen merkkiä? Eipä heränneet jaksaa sitä uskoa, että Jumala on katumattomille armollinen. Mutta kyllä suruttomat jaksavat sen uskoa, että Jumala on armollinen heille. Siinä uskossa tulit juutalaiset petetyksi, koska väärät profeetat uskotit heitä, että het ovat Jumalan kansa, ja että Kristus tulee taivaasta auttamaan heitä siitä maallisesta hädästä, jossa he vaikeroitsit.

Mutta eipä kristityt menneet siihen uskoon, että Kristus nyt tulee alas taivaasta auttamaan juutalaisia. Kristityt näit jo edeltä päin, että Jumalan rangaistus oli tuleva juutalaisten päälle, ja sen tähden kristityt pakenit pois koko siitä valtakunnasta. He olit ottaneet vaarin sekä Vapahtajan ennustuksista että ajan merkeistä. Johannes Kastaja myös näki, että Jumalan rangaistus oli aivan liki, koska hän sanoi juutalaisille: “Jo on kirves pantu puitten juureen.” Se merkitsee: ei tämä valtakunta enää seiso kauan. Ja itse Vapahtaja oli myös sanonut heille: “Taivaan merkit te ymmärrätte, mutta ajan merkkejä ette ymmärrä.”

Ja mistäs sokiats raukat ymmärtävät ajan merkkejä? Ajan merkit ovat semmoiset, koska ihminen näkee, kuinka ihmiset elävät suruttomuudessa ja julkiudessa jumalattomuudessa, niin päätetään siitä, että Jumalan rangaistus ei ole kaukana. Itse se jumalaton elämä tuopi rangaistuksen myötänsä. Esimerkiksi huoruus, juopumus ja varkaus tuopi köy-

hyiden myötensä, niin myös ylpeys ja laiskuus, koreus, prameus j.m.s. Ja koska yhdessä valtakunnassa ylpeys nousee niin suureksi, ettei alamaiset enää tottele esivaltaa, silloin osoittavat ajan merkit, että kapina ja sota tulee, jos ulkonaisia vihollisia ei olisikaan, niin he tappelevat kuitenkin keskenensä ja hävittävät toinen toisensa.

Nyt on myös nähtävä kaikista ajan merkeistä, että jos muutos ei tule maailman ihmisten uskossa ja elämässä, niin ei maailma enää pysy kauan koossa. Se ensimmäinen hävityksen kauhistus oli ainoastaan yksi esimerkki, kuinka Jumala rankaisee jumalattomia ihmisiä, koska he rupeevat julkisesti pilkkaamaan Jumalata ja ylönkatsomaan kristillisyyttä. Nyt näkee moni, kuinka se olis käynyt tässä seurakunnassa, jos se entinen kauhistavainen elämä olis saanut olla vielä joku kymmenen ajastaikaa, olisiko moni saattanut elää semmoisessa paikassa, kussa huorat ja varkaat ja juomarit lisääntyivät päivästä päivään, kussa kirous ja tappelu kuului kauas. Eikö huorat ja varkaat ja juomarit olis viimein alkaneet ryöstämään talollisia, niin kuin monessa paikassa on tapahtunut, kussa maailman jumala on tehnyt muutampia harvoja skälmejä rikkaaksi ja enimmänsä osan kansasta köyhäksi juopumuksen, huoruuden, ylpeyden, laiskuuden ja koreuden kautta? Siinä on köyhempi väki alkanut ryöstämään rikkailta elatuksen. Ja siinä sodassa on esivallan häätyntynyt tulla väliin estämään väkivaltaa.

Mikäs tulee muu kuin sota ja veren vuodatus sen kaltaisesta jumalattomasta elämästä? Koska yksi skälmi sanoo: "Jumala teki minun rikkaaksi" ja toinen

skälmi sanoo: "Jumala teki minun köyhäksi." Niin on kruunun varkailla ja viinaporvareilla vahva usko Jumalan päälle. Mutta huorilla ja juomareilla on myös vahva usko Jumalan päälle, koska he sanovat: "Jumala teki minun köyhäksi." Ei he usko, että maailman Jumala se tekee muutampia köyhäksi ja muutampia rikkaaksi.

Meidän pitäis nyt katseleman, kutkane ulosvalitut ovat, joiden tähden ne vaivan päivät lyhennetään. Me kuulemme Raamatusta, että Herra aikoi säästää Sodomian ja Gomorran kaupungit, jos Hän siellä löytäis kymmenen hurskasta. Mutta ei siellä löytynyt kuin yksi Loth, jonka Herran enkeli johdatti ulos kaupungista, ja pelasti sen jumalattoman kansan joukosta. Koska Jerusalemin kaupunki hävitettiin, niin olivat myös kristityt paenneet pois siitä jumalattomasta kaupungista. Mutta sinne oli sen tähden jäänyt muutampia harvoja sieluja, joilla ei ollut tilaisuus paeta, ja niiden tähden lyhettiin ne vaivan päivät.

Kyllä se on maailman lapsilla melkein työläs uskoa, että valittuin tähden he saavat elää. Mutta minkä syyn tähden pitää Jumalan säästämän tätä maailmaa, jos ei se tapahtuis niitten harvain sieluin tähden, joita Herra on ulosvalinnut, ja nämät ulosvalitut saattavat vielä olla siinä tilaisuudessa, ettei he silloin tiedä mitään siitä oikiasta kristillisyydestä, koska rangaistus tulee jumalattoman kansan päälle. Mutta Herra on niitä ulosvalinnut, joita hän edeltä päin näkee, että he tulevat kristityksi. Niin oli Herra ulosvalinnut muutampia profetaita hamasta äidin kohdusta, saarnaamaan suruttomalle kansalle, vaikka he

olit suruttomat kauan aikaa ennen kuin Herran käsky tuli heille. Johannes Kastaja oli ulos valittu ennen kuin hän syntyi, ja moni muu kristitty on ulos valittu aikaa ennen kuin hän on herännyt siunatuksi aseeksi Herran kädessä. Ja niitten ulosvalittuin tähden lyhennetään ne vaivan päivät.

Mutta net maailman orjat, joita Herra viisaudessaan näkee, että he pysyvät paatumuksessaan loppuun asti, niitä ei ole Herra ulosvalinnut, sillä ne ylönkatsovat kaikki neuvomiset ja manaukset parannukseen. He paatuvat sitä enemmän, jota enemmän heitä neuvotaan, sillä se vanha Simeon sanoi Marialle, Jeesuksen äidille: "Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan." Se merkitsee, että ne, jotka kristillisyyden kautta ei tule ylös nostetuksi helvetistä, ne paatuvat enemmän, ja paatumuksen kautta he putoavat vielä syvempään helvettiin kuin he luonnostansa olivat.

Tässä on vielä monta sielua, jotka kristillisyyden kautta ovat paatuneet, ja niiden ulos valittuin tähden he saavat vielä elää, sillä Herra odottaa parannusta heiltä. Mutta pian taitaa tulla se aika, että armon ovi suljetaan, ja silloin saavat he huutaa iankaikkisuudessa: "Voi, voi meitä sokiät raukat, jotka näimme kristillisyyden valoa, mutta emme ottaneet hänestä vaaria. Me näimme ulos valituista pakenevan turmeluksen kaupungista ja pyrkivän Jeesuksen ristin juureen, mutta emme seuranneet heitä. Me näimme katuvaaisia itkevän, mutta me pilkkasimme heidän kyyneleitänsä. Me näimme heidän konttaavan Jeesuksen ristin juureen, ja emme seuranneet heidän esimerkkiän-

sä". Me kuulumme heidän huutavan: "Jesu, Daavidin poika, armahda meidän päällemme", mutta me toruimme heitä vaikenemaan. Me kuulumme heidän huokaavan kantaissansa Jeesuksen ristiä, mutta me pilkkasimme heidän huokausiansa. "Voi, voi meitä, sokiät raukat!" Niin huutavat suruttomat kadotuksessa, koska katuvaisten kyyneleet rupeevat heidän tuntoansa polttamaan. "Voi, voi meitä, sokiät raukat! Jotka emme ottaneet vaarin armon ajasta, emme huolineet ottaa vaaria parannuksen huudosta, emmekä uskoneet, että ulos valitut huokasivat meidän edestämme ja rukoilivat meidän sieluimme edestä!"

Nyt ne harvat ulosvalitut, jotka ovat lähteneet pakenemaan turmeluksen kaupungista, että he pääsisit näkemästä hävityksen kauhista, rukoilkaan vielä niitten edestä, jotka ovat vielä jääneet, että hetkin kerkeisit matkaan, ennen kuin vihollinen polttaa koko kaupungin; ja ettei väärät profeetat saattais eksyttää niitä ulosvalituista, jotka siinä kaupungissa täytyvät olla maailman joukon keskellä. Siinä kaupungissa saattavat vielä olla muutamat ulosvalitut. Mutta siinä on myös väärät profeetat, jotka freistaavat kuolettaa sitä kristillisyyden ainetta, joka heillä on. Jos he sanovat teille: "Tässä on Kristus", älkää usko. Jos he sanovat: "Hän on kammiossa", älkää menkö sinne, sillä Ihmisen Pojan tuleminen on niin kuin pitkäisen tuli: Hän tulee äkisti niiden sydämiin ja niiden silmäin eteen, jotka hänen päälensä uskovat. Aamen.

Alkuperäinen. Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta. C 174 n:o 73
Uusi Postilla n:o 73 (1897)

Minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureutes, sinun häpeämättömän salavuoteutes, sekä kukkuloilla että kedoilla. Voi sinuas, Jesursalem! Koskas siis joskus tahdot puhdistaa itses? Jer.13: 27

Jumala on monessa paikassa puhunut Jerusalemin huoruudesta, haureudesta ja salavuoteudesta ja uhannut paljastaa hänen häpyänsä ja ottaa pois hänen ko-reutensa ja tehdä Sionin tyttären rupiseksi ja paljastaa hänen päänsä. Mutta ei ole vanhan Testamentin huorat huolleet profeettain uhkauksista, ei ne ole uskoneet, että Herra tekee heitä rupiseksi ja paljastaa heidän häpyänsä ja tekee heitä rupiseksi ja hirviäksi, vaan ne on enemmän uskoneet, mitä huorimiehet ovat viskutelleet korvaan, että he tulevat huoruuden kautta morsiameksi ja emännäksi. Vaikka ei moni enää huoli huorastansa, koska hän on saanut huorata hänen kanssansa.

Kaikki profeetat nuhtelevat Jerusalemin tyttärtä huoruudesta, ja kaikki evankelistat ja apostolit puhuvat sitä vastaan ja osottavat, minkä kaltaiseksi huorat tulevat viimein. Mutta ei ole huorat sitä uskoneet ennen kuin he sait itse nähdä ja koetella, mitä heidän huoruutensa on vaikuttanut. Ja ei ole vielä sittekään vanhat huorat katuneet hulluutensa, vaan enemmän ovat vanhat huorat kehoittaneet nuoria huoruuteen. Sen tähden sanoo Herra profeetan Jeremian 13: 27. värsyssä: "Minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureutes, sinun häpeämättömän salavuoteutes ja sinun kauheutes, sekä kukkuloilla että kedoil-

la. Voi sinuas, Jerusalem! Koskas siis joskus tahdot puhdistaa itsiäs?"

Moni ajattelis, että silloin on mahtanut olla huoruuden synty vallallansa, koska vanhassa Testamentissa niin paljon ja niin monessa paikassa puhutaan huoruudesta; koska profeetat niin paljon haukkuvat huoria ja huorimiehiä. Mutta minä luulen, että hyvin sen verta huoria ja huorimiehiä löydetään tällä mailman ajalla kuin vanhassa Testamentissa, ainoastans että ne ovat nyt salavuoteudessa, ja kuka tiesi pahemmat kieltämään ja salaamaan sitä syntiä, koska profeetat ei ole joka päivä haukkumassa huoria ja huorimiehiä. Mutta jos Jumala ei ole vanhassa Testamentissa suojellut huoria, ei hän taida nytkään ottaa niitä morsiameksi ilman puhdistamatta.

Sillä siviät pakanat ovat myös vihanneet huoruuden syntiä ja haukkuneet huoria ja huorimiehiä. Kuinka suuri kauhistus mahtaa sitte huoruuden synty olla Jumalan edessä, joka saastuttaa ihmistä ja tekee hänen luontokappaleen vertaiseksi? Jumala oli niin kovin kauhtunut Israelin lasten huoruudesta, että hän kiitti sitä miestä, joka tappoi yhden miehen ja vaimon, jotka olit huoraamassa. Ja Jumala lupais sille miehelle suuren palkan. Mutta tällä esimerkillä on Jumala tahtonut osottaa, kuinka suuri kauhistus Jumalalle tulee, koska hän näkee niitä kahdenjalkaisia luontokappaleita elävän niin kuin nelijalkaiset.

Vaikka muutamat mailman viisaat sanovat: "Koska Jumala on luonut sen kaltaisia jäsenitä, jolla ihminen saattaa huorata, ilmanki hän saapi sitte huorata." Niin saarnaa huoruuden perkele,

jolla ei ole jäsenitä mitään. Ja muutama sanovat, että huoruuden synty on ainoastans heikkouden synty, ei se ole niin vaarallinen. Mutta miksis huorat ei jaks enää uskoa, että Jumala ottaa heitä syliin ilman katumuksetta?

Ennen tätä heräystä on kaikki huorat uskoneet, että Jesus ottaa heitä syliin niin saastaisena kuin he ovat. Ne ovat uskoneet, että Jesus ei luule heitä uskottomaksi, vaikka he makaavat riettaan sylissä. He ovat ennen uskoneet, että Jumalan poika korjaa riettaan huoria niin kuin muutama ihmisen pojat korjaavat toisen miehen huoran. Mutta nyt ei jaks enää moni riettaan huora uskoa, että Jumalan poika korjaa riettaan huoria ennen kuin he tulevat puhdistetuksi saastaisuudestaan ja ottavat huorimiehistänsä eron.

Mutta ehkä nyt usiammat sen tietävät, ei ne kuitenkaan malta olla huoramatta perkeleen ja mailman kanssa, ennen kuin he tulevat niin vanhaksi, että ei kelpaa enää riettaalle huoraksi, sitte vasta aikovat parannuksen tehdä. Kukas tiesi; laskeeko rietas huoransa eli ajaako hän huoransa pois helvetistä vanhuuden tähden. Mailman herrat panevat vanhoja huoriansa paskaa kantamaan, ja minä luulen, että piru tekee myös niin. Hän panee vanhat huorat pirun paskaa kantamaan. Koska he tulevat siihen paikkaan, kussa heidän ijäti oleman pitää, silloin saavat kantaa kaiken sen riettauden ja saastaisuuden, jonka piru on kurastanut. He saavat silloin tulla huoruuden valtakuntaan, kussa kaikki riettaan enkelit vahtaavat ja kurkistelevat ja pilkkaavat riettaan huoria ja veisaavat huoralaulujansa kissan äänellä.

Mutta ne viisaat neitsyt, jotka ovat pitäneet astioitansa puhtaana saastaisuudesta, ja ovat kynsineet veriin pirua, koska hän pakkais poveen, ne viisaat neitsyt, jotka ovat itkeneet ja parkuneet riettaan sylissä, koska taivaallinen ylkämies tuli verissä, haavoissa, murheessa ja sydämen ahdistuksessa pelastamaan köyhän ja ulosvalitun morsiamensa riettaan kynsistä, ne viisaat ja taitavat neitsyt, jotka ojetuilla käsillä huusit sille suurelle Ristinkantajalle ja orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle, koska hän pirun huoneeseen tuli ja näki köyhän morsiamensa itkevän ja parkuvan riettaan kynsissä, ja kuuli hänen huutavan: "Rakas Vapahtaja, sinä orjantappuroilla kruunattu Kuningas, auta minua pirun kynsistä, sillä hän tahtoo minua väkisin pidättää!"

Net Zionin tyttäret, sanon minä, jotka näin ovat Jumalan avulla sotineet riettaan kanssa, ettei hän ole saanut enää huorata heidän kanssansa, heidän pitää palavilla lampuilla ottaman sitä taivaallista ylkämiestä vastaan ja menemän hänen kanssansa hääsaliin. Ne saavat kuulla enkelit veisaavan: "Kunnia olkoon Jumalan korkeudessa ja maassa rauha, ihmisille hyvä tahto!" Kuule taivaallinen Ylkä köyhän ja mailmalta ylönkatsotun morsiamen rukous. Isä meidän, jne.

Tämän päivän evankeliumissa puhuu Vapahtaja kymmenestä neitsystä, joista viisi oli taitavata ja viisi tyhmää. Ja kaikki nämät neitsyt olit valmistaneet itsensä häihin, ottamaan ylkää vastaan lampuilla, niin kuin juudalaisten tapa oli. Nämät neitsyt olit niin muodoin

morsiamen piiat, joidenka vuoro oli pallella morsianta, koska hänen piti vaatettaman itsensä morsiameksi. Tästä vertauksesta ymmärrämme sen verran, että Vapahtaja on ylkämies, ja Jumalan seurakunta on morsian, niin (kuin) keskinnäinen olento uskovaisten ja Vapahtajan välillä on Raamatussa edespantu niin kuin morsian ja ylkä. Ja viimein Johannes Kastaja puhuu yljästä ja sanoo olevansa yljän ystävä, joka iloitsee, koska ylkä on saanut yhden morsiamen, jonka kanssa hän pitää häitä.

Mutta mitkäs ovat nyt ne neitsyt, eli ne morsiamen piiat, joidenka pitää ottaman ylkää vastaan? Ovatkos suruttomat siinä joukossa? Ovatkos suruttomat valmistaneet lamppunsa? Ovatkos suruttomat odottamassa, koska Jumalan poika tulee tuomiota pitämään? Minä arvelen, ettei ole suruttomat koko siinä joukossa. Sillä morsiamen piiat pruukaavat olla yljän elikä morsiamen ystävät ja sukulaiset. Mutta ylkä on sanonut, että semmoiset ihmiset ovat hänen veljensä, jotka tekevät Isän tahdon, kuin on taivaassa. Jos vielä suruttomat olisit veren puolesta Vapahtajan sukulaiset, ei ne ole kuitenkaan hengen puolesta hänen veljensä, sillä se on kirjoitettu, ettei Jesuksen lihalliset veljekään uskoneet hänen päällensä.

Niin muodoin ei ole uskottapa, että suruttomat olisit niitten joukossa, jotka valmistavat lamppunsa ja odottavat tuomiota, vaan he taitavat olla ulkoi-sella puolella kokonans, vaikka he ovat kutsutut taivaallisiin häihin. Sillä Vapahtaja on sanonut, ettei ole tahtoneet tulla. Yksi on ostanut viisi paria härkiä. Toinen on ostanut pellon. Ja

kolmas on emännän nainut, ja ei taida sen tähden tulla.

Koska siis suruttomat ei tahdo siihen suureen ehtoolliseen tulla, kuinka saattavat olla niitten seurassa, jotka valmistavat lamppunsa ja odottavat ylkää? Ei net ole siinä joukossa ollenkaan, jotka ovat rakastamassa peltoja ja nautahärkiä, eikä netkään, jotka huoruuden tähden naivat. Ne pitävät häitä huoruuden valtakunnassa, mutta ei Jumalan valtakunnassa. Niillä vielä paloviina on öljynä, ja he valmistavat helvetin tulisoittoja, joilla he ottavat mailman ruhtinasta vastaan, koska hän tulee noutamaan huoraansa. Se on tämä huoruuden sukukunta, josta Vapahtaja on sanonut, että he tahtovat merkkiä ja ihmeitä nähdä, ennen kuin he uskovat. He tahtovat merkkiä taivaasta, vaikka heille on annettu profeetan Jonan merkki, ennen kuin he uskovat, että taivas ja helvetti löytyy.

Mutta jos he silloin, koska Karitsan häät aljetaan, tahtoisit tulla kurkistelemaan, niin kuin heidän tapansa on, niin ei heitä lasketa sisälle. Jos huorat ja nautahärän rakastajat tahtovat tulla katsomaan Vapahtajan morsianta, niin ovat kaikki glasit peitettyt, kaikki ovet suljetut, kaikki vieraat huoneessa; ainoastans tyhmät neitseet oven takana kolkuttamassa. Ja kuin netkään ei pääse häähuoneeseen, jotka ovat sitä vasten tulleet ja sitä vasten ostaneet öljyä ja sitä vasten valmistaneet lamppunsa ja sitä vasten alkaneet odottamaan ylkää, että hetkin pääsisit häähuoneeseen, kuinkas sitte tuo raaka kansa pääsee, jossa on huorat ja varkaat ja juomarit ja kiroilijat ja valehtelijat ja tap-

pelusmiehet ja valapattoiset ja miesten kanssa makaajat ja korvaan kuiskuttelijat ja narrit ja pilkkaajat.

Ei kärsi ylkä, että semmoiset rosvot saavat tulla pilkkaamaan hänen morsiamensa juuri häähuoneessa, niin kuin he ennen ovat pilkanneet häntä, koska hän oli köyhä ja ylönkatsottu kaikilta. Sillä jos vielä semmoiset pakkaisit sisälle katsomaan Jumalan pojan morsianta, ei ne pääse enää sisälle, vaan Isäntä sanoo heille: "Menkää pois, te kirotut, siihen tuliseen järveen, joka perkeleelle ja hänen enkeleillensä valmistettu on." Siellä saavat nyt kaikki koreat huorat tanssata tulijärvässä. Siellä he saavat tulen liekissä ulvoa. Siellä saavat huorimiehet juoda huoruuden viinasta, josta olit juopuneet, koska Jumalan pojan morsian heiltä pilkattiin. Siellä he saavat muistaa, kuinka he täällä eläneet ovat, ja heidän työnsä seuraavat heitä.

Mitäs nyt arvelevat Jumalan pojan morsiamen pilkkaajat ja ylönkatsojat, koska he kuulevat, ettei he pääse viimein häähuoneeseen, ei kurkistelemaankaan, niin kuin he täällä ovat tulleet kurkistelemaan ja katsomaan Vapahtajan morsiamen piikoja, koska he ovat ilossa, vaikka ei ole paljon ymmärtäneet hänestä. Jos Jumalan pojasta on kirjoitettu jo vanhassa Testamentissa, että hän oli niin huono ja ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa hänen päällensä, mitä parempi lienee hänen morsiamensa olla mailman silmissä?

Kaikki riettaan huorat sylkevät hänen päällensä. Kaikki koreat huorat ylönkatsovat häntä. Kaikki siviät huorat pilkkaavat häntä. Kaikki hävittömät huorat vihaavat häntä. Ja Herodeksen

huora erinomattain, joka ei ole saanut tunnon rauhaa ennen kuin Johanneksen pään sai fatin päällä. Missäs nyt on Herodeksen huora, joka anoi kuninkaalta Johanneksen päätä fatin päällä? Taitaa olla taivaan valtakunnassa? Ja se pikku huora, joka tanssais niin kauniisti, että kaikki mailman herrat tykkäisit hänestä, taitaa olla taivaan valtakunnassa tanssaamassa?

Minä ajattelen sen jälkeen, kuin evankelistat kirjoittaneet ovat, että Herodeksen huora on helvetissä huvittamassa silmiänsä Johanneksen pään katselemisessa, jollei Johanneksen viatoin veri ole niin alkanut polttamaan hänen tuntoansa, ettei hän saata enää katsella kauhistavia töitönsä. Ja se pikku huora, joka tanssais mailman herrain iloksi ja huvitukseksi, taitaa nyt olla tanssaamassa helvetissä, kussa kaikki riettaan enkelit kurkistelevat hänen päällensä.

Mutta kyllä on Herodeksen huora vielä elämässä. Vielä hänessä palaa se hengellinen viha, se pohjattomuuden liekki, joka kaikkein suruttomain ja paa-tuneitten sydämiin on syytynyt, jota muutamat sokiat raukat ei tunnekaan, koska he katsovat karsaasti kristittyin päälle, ja kiertävät ja pilkkaavat ja vastustavat ja istuvat pimeyden loukossa. Ja pakenevat ulos, koska Jumalan sana tulee rintaa kohti. Nämät Jesuksen ristin viholliset ei ole vielä lakanneet pilkkaamasta totuutta, vielä netkin, jotka ovat ennen kristityt olleet, ja ovat lankeemisen jälkeen tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi, vielä netkin pilkkaavat ja vastustavat vastoin tuntoansa, vaikka he tietävät, että seitsemän kertaa kuumem-

maksi tulee se suuri kattila, jossa rietas ihmisten sieluja keittää ja paistaa.

Kuinkas nyt on niiden kanssa, jotka ennen tätä aikaa valmistit lamppujansa ja tuumaisit Jumalan poikaa vastaan ottaa ilolla ja riemulla, koska hän tulee morsiamensa kanssa pitämään häitä? Missäs nyt ovat ne morsiamen piijat, jotka ynnä taitavain kanssa rupeisit valvomaan ja odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona huuto kuuluu: "Katso, ylkä tule! Menkää ulos häntä vastaan!"

Jokos nyt olette ostaneet öljyä? Jokos nyt olette valmiit vastaanottamaan ylkää? Minä luulen, että kaikki ne entiset morsiamen piijat, jotka ovat viskanneet kaikki entiset koreat vaatteet, joita kuningas oli heille antanut ja ovat tehneet miehen kuvat itsellensä, niin kuin Sionin tytär, Herran kultakalusta, saavat nyt kantaa riettaan huoran koreuden, niin kuin he kelpaavat riettaalle huoraksi, erinomattain nyt, koska he ovat niin raskaaseen uneen langenneet, että öljy on vuotanut ulos lampusta.

Missäs nyt ovat ne koreat ja valkiat vaatteet, joita Herra oli teille antanut, te tyhvät neitset? Missäs ovat ne kultasormukset, ne korvarenkaat ja ne otsalehdet, joita Herra sinulle antoi, Sionin tytär, siihen aikaan, koska Herra otti sinun ylös maasta ja pesi sinun puhtaaksi ja meni avioliittoon sinun kanssas? Muista nyt nuoruutes aikaa, koska sinä kaunis olit Herran edessä. Kuinka hauska silloin oli maata Johanneksen kanssa Jesuksen helmassa ja nojaten päätä Jesuksen rintaa vasten kuunnella viimeiset kuolevaisen vanhemman varoitussanat.

Nyt olet koloksi ja hirviäksi tullut hänen silmäinsä edessä. Koska ylkä tu-

lee, niin sinä menet ostamaan öljyä niiltä, jotka myyvät. Mutta sillä aikaa suljetaan ovet, ja sinä jätät ulos seisomaan pimeydessä. Ja toiset iloitsevat Karitsan häissä, ja sinä saat kuulla sen ilon ja riemun, mutta et saa mitään maistaa. Mene nyt varsin ostamaan öljyä ennen kuin huuto tulee, ennen kuin ylkä menee morsiamensa kanssa häähuoneeseen, ennen kuin ovet suljetaan. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 21.

Alkäätkellenkään velvolliset olko, vaan ainoastansa että te toinen toistanne rakastatte; sillä joka toista rakastaa, sen on täytännyt lain. Room.13 :8.

Me kuulemme näistä Paavalin sanoista, että hän vaatii kristityiltä, ettei heidän pidä oleman kellenkään velvolliset, ja että pitää rakastaman toinen toistansa. Kuinka tämä velvollisuus ymmärretään, osoittaa pyhä apostoli edellisessä värssyssä, kussa hän käskää kristityitä maksamaan veroa esivallalle, ja tullin kelle se tulee; hän neuvoo myös kristityitä antamaan kunnian, kelle se tulee. Ja Pietari myös neuvoo kristityitä kunnioittamaan kuningasta.

Koska siis Paavali sanoo: “Älkäätkellenkään velvolliset olko”, tarkoittaa hän vissimmästi sekä maallista että hengellistä velkaa, jonka yhden kristityn pitää maksaman sekä kristityille että surttomille. Me tiedämme nimittäin, että moni luonnollinen ihminen ottaa velaksi sieltä ja täältä, vaikka hän ei tiedä, millä hänen pitää maksaman, ja ajattelee:” Tuo eli tuo ihminen on rikas, ei se ole niin suuri synti, jos hän mistantaa omansa. Muutampi kiertää velkamiehiänsä, eikä tahdo maksaa velkojansa, vaikka häneltä kaivataan.

Mutta me kuulemme nyt apostolin sanoista, että kristityn ei pidä oleman velvollisen kellenkään, josta myös arvataan, että yhden kristityn pitäis niin käyttämän sielun ja ruumiin voimat, ettei hänen tarvitsis olla velvollinen kellenkään; että jos hän luonnollisessa tilassa olis ottanut velaksi jotakin lähim-

mäiseltään, taikka vääryydellä ja petoksella jotakin omistanut itsellensä, pitäis yksi herännyt omatunto vaatiman häntä maksamaan vanhoja velkoja niin paljon, kuin mahdollinen on, ja mitä hän saattaa sovittamisella hyväksi tehdä. Ettei kristitty olis luonnollisen ihmisen kaltainen, joka ei pidä muretta siitä, kuinka vanha velka tulis maksetuksi. Ei ano niin paljon kuin: Ole kärsivällinen minun kansani, ja minä tahdon kaikki maksaa.

Muutampi luonnollinen ihminen ottaa velkoja sieltä ja täältä, vaikka hän saattais kyllä niitä velkoja välttää - jos hän olis oikein käyttänyt sielun ja ruumiin voimat nuoruudesta, jos hän ei olis koreuden, juopumuksen ja laiskuuden kautta haaskannut omansa, jos maailman kunnia ei olis pakottanut ottamaan vaivaisilta ja kuluttamaan rikkaille, jos hän vähemmin olis palvellut vatsaansa, jos ei olis niin kunniallinen ollut syöttämään ja juottamaan vertaisiansa, olis hän kyllä saattanut välttää velkoja ja elää sillä vähällä varalla, joka hänellä oli. Mutta nyt, koska hän juopumuksen, koreuden ja laiskuuden eli huoruuden ja kunnian tähden, on häätynyt velkoja ottamaan, ajattelee hän: “Maksakoon perkele minun edestäni.”

Muutampi varas varastaa rikkailta ja antaa vaivaisille. Jos nyt yksi kristitty rupee samaan laihin elämään, niin kuin luonnolliset ihmiset elävät, niin ei tule paljon eroitusta niiden välillä. Jos yksi kristitty rupeaa ajattelemaan näin: “Ei kristitty ole velvollinen palvelemaan surttomia, ei kristityn tarvitse maksaa veroa, ei kristitty ole velvollinen maksamaan vanhoja velkoja, ei hänen tarvitse sovittaa niitä, joita vastaan hän on rik-

konut, ei kristityn tarvitse työtä tehdä, kyllä joutavat muut häntä ruokkia.”

Kyllä vissimmästi kelpais semmoinen elämä vanhalle Adamille, joka tahdo hyviä päiviä pitää. Ei tahdo yhtään ristiä kantaa. Ei tahdo vaivaa nähdä, ei ruumiin eikä sielun puolesta. Mutta mitäs sanoo Raamattu siihen? Me kuulemme tästä Paavalin kirjoituksesta, koska hän sanoo: älkäätkä olko velvolliset kellenkään, että kristityn pitää niin käyttämän itsensä, ettei tulis velvolliseksi kellenkään. Ja sitä on Paavali itse osoittanut työllä, koska hän käsityöllä elätti henkensä, eikä tahtonut vaivaksi tulla muille; ei kristityille eikä suruttomille.

Jos nyt yksi kristitty freistaa niin käyttää itsensä, ettei hän tulis kellenkään velvolliseksi maallisessa tarkoituksessa, ettei olis maailman lapsilla mitään puhumista eli soimaamista siinä asiassa, niin tahtoo hän myös maksaa velkojansa hengellisessä tarkoituksessa, sillä se sama apostoli, joka kirjoittaa kristityille: Älkäätkä olko kellenkään velvolliset, tunnustaa toisessa paikassa, että hän on velkapää juutalaisille ja kreikkalaisille; hän tunsu nimittäin omassatunnossansa, että hän oli velkapää saarnaamaan evankeliumia juutalaisille ja kreikkalaisille. Ja vissimmästi vaikuttaa se paremmin, joka ensinnä maksaa kaikki maalliset velat, ettei maailman lapsilla olis mitään puhumista, ja sitte vasta maksaa hengellisiä velkojans.

Yksi kristitty on totisesti velkapää manaamaan ja neuvomaan suruttomia niin kuin hän on velkapää maksamaan maallisia velkojans, jos hän jaksaa. Ja tämä kaikki, sekä luonnollisen että

hengellisen velan maksaminen on niin yhdistetty rakkauden kanssa, että joka ei rakasta lähimmäistensä, ei hänellä ole niin suuri muret maksamaan velkojansa. Muutampi luonnosta siviä ihmisen maksaa rihdisti maallisen velkansa, mutta ei hän tee sitä rakkauden tähden, vaan kunnian tähden, että häntä pidettäisiin rihtinä miehenä. Mutta jolla on ahneus suurempi kuin kunnia, ei hän raski velkojansa maksaa, ettei tulis haava sydämeen.

Mutta Paavali kuuluu tarkoittavan sen, ettei pidä yhden kristityn oleman velvollisen kellenkään; vaan hänen pitää maksaman velkojansa rakkauden tähden kristityille, ja totuuden tähden suruttomille, ettei olis heillä mitään puhumista. Mutta ehkä nyt ihminen maksaa vanhoja velkojansa, ja pyytää sovittaa kaikkia, joita hän saattaa, ei hän sillä vielä pääse kaikista veloista pois, kyllä vielä on yksi mahdotoin suuri velka, jota hän ei saata maksaa iankaikkisesti, jos se armosta ei tule poispyyhityksi velkakirjasta .

Vapahtaja sanoo:” Koska sinä kannat lahjas alttariin, ja siellä muistat, että sinun veljellä on jotakin sinua vastaan, niin jätä sinne lahjas, ja mene ensinnä sopimaan veljes kanssa ja tule sitte uhraamaan lahjas alttarille.” Vanha Adami ei laske muutampia alentamaan itseänsä toisen syntisen edessä ja anomaan heiltä anteeksi heidän rikoksiansa; sillä he ajattelevat näin: “Koska se suurin velka on annettu anteeksi, en minä huoli niistä pienistä veloista.” Mutta me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, että ihmisen lahja Jumalalle olis vasta oikein kelvollinen, jos ihminen ensinnä olis sovitettu

kaikkein ihmisten kanssa. Koska ihminen ei ole oikein nöyryytetty, tahtoo hän katsoa toista syntistä ylöns, ja ajattelee näin: "En ole minä velvollinen toista syntistä palvelemaan, ei ihminen ole anteeksiantaja. Jumalan edessä minä tunnustan syntiäni, mutta en toisen syntisen edessä. Ei toinen syntinen ole anteeksiantaja."

Tämmöiset ajatukset ovat kuolleen uskon liiva, joka vuotaa armon varkaan suusta, koska sydän on vielä siltänsä liikumatta ja paisunut. Ei armonvaras eikä luonnollinen siveys, eikä myös hengellinen ylpeys tahdo nöyryyttää itseänsä toisen syntisen edessä ja anoa häneltä anteeksi hänen rikoksiansa. Mutta Paavali sanoo: Älkäätk olko kellenkään velvolliset, vaan ainoastans, että toinen toistanne rakastaisitte.

Meidän pitää laviammalta puhuman siitä kristillisestä rakkaudesta meidän pyhän tekstimme johdatuksesta, jos Jumala, joka on rakkauden lähde, taivuttais meidän sydämemme nöyryyteen ja rakkauteen, että me saattaisimme rakastaa ja anteeksianoa, ja anteeksiantaa, ei ainoastans suulla ja kielellä, vaan työllä ja totuudella, rukoillen niiden edestä, jotka ovat pimeydessä, että aamurusko rupeis koittamaan, ja niiden edestä, jotka ovat sokiana syntyneet, että heidän silmänsä avattaisiin; ja niitten edestä, jotka ovat murheessa ja epäilyksessä, että he pääsisit heidän vaivastansa; ja niitten edestä, jotka ovat vajonneet kadotukseen korvaan asti, että ne jaksaisit huutaa niin korkialla äänellä, että se kuuluis taivaaseen asti. Kuulkaan se kolmiyhteinen, se armollinen Luoja, se suurin Ristinkantaja, ja vertavuotava ja

orjantappuroilla kruunattu Kuningas, kaikkien murheellisten, viheliäisten, alaspainettuin ja isoovaisten ja janoovaisten huokauksen. Isä meidän jne.

Teksti 1. Joh. 4: 17

Siinä täytetään rakkaus meissä, että meillä olis turva tuomiopäivänä, sillä niinkuin hän on, niin olemme me myös tässä maailmassa.

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä puhuman rakkaudesta. Ensimmäiseksi siitä luonnollisesta rakkaudesta, ja toiseksi siitä hengellisestä rakkaudesta. Antakoon se rakas Vanhin, joka on rakastanut niitäkin paatuneita lapsia, jotka Hänen kyyneleensä pilkanneet ovat, antakoon Hän, jonka sydän on niidenkin edestä verta vuotanut, jotka Häntä piinaavat ja vaivaavat, että kovat rinnat tulisit särjetyksi ja kylmät sydämet palavaksi, ja vihaiset sydämet tulisit rakastavaiseksi. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus siitä luonnollisesta rakkaudesta, ja mitä se vaikuttaa. Luonnollinen rakkaus osottaa itsensä monella tavalla luonnollisten ihmisten välillä. Silloin erinomattain, koska paloviina lämmittää vanhan Adamin sydäntä, ovat luonnolliset ihmiset rakkaat keskenänsä, niin kuin kiimakoirat. Mutta se on usein nähty, että koirain rakkaus ei ole pysyväinen. Vaikka luonnolliset ihmiset ovat jumaliset ja rakkaat keskenänsä, koska paloviina lämmittää vanhan Adamin sydäntä, yhtähyvin ovat he vähän ajan perästä vihaiset, koska asia kääntyy toisaalle. Jos he yhden vuoron itkevät, niin he toisen vuo-

ron pilkkaavat ja nauravat. Jos he yhden vuoron ovat rakkaat keskenänsä, niin he toisen vuoron tappelevat. Jos he yhden vuoron kiittävät lähimmäistänsä hyvin lahjain edestä, ovat taas kiroomassa häntä vähän ajan perästä. Jos he yhden vuoron antavat paloviinaa ilman, niin ovat he toisen vuoron kaipaamassa viinahintaa laissa. Viinassa he antavat suuta, ja viinassa he myös tappelevat. Viinassa he ottavat ympäri kaulan, ja viinassa he myös pistävät puukolla.

Tämä koiran rakkaus on ennen luettu kristilliseksi rakkaudeksi; ja se sama koiran rakkaus kiitetään vielä nytkin maailman lapsilta, joiden sydän ei tule pehmiäksi muutoin, mutta paloviinan kautta. Ja siihen aikaan, koska paloviina oli paras rakkauden aine tässä ja muissa seurakunnissa, silloin olit ihmiset jumaliset viinassa ja jumalattomat, niin kuin aina sopi. Viinassa he olit rakkaat ja vihaiset, niin kuin kiimakoirat. Kaikki heidän rakkautensa seisoi siinä, että juomarit ja viinaporvarit olit rakkaat keskenänsä niin kauan kuin viinaa oli viljasti. Mutta vähän ajan perästä olit he taas riidassa, torassa ja tappeluksessa, elikä laissa riitelemässä; sen saman asian päältä. Jos vaivaisille tahdottiin apua, niin olit parhaat juomarit ja parhaat viinaporvarit varsin vastaan ja sanoit: "Me olemme niin köyhät, ei meiltä liikene vaivaisille antaa, me tarvitsemme itse." Niin muodoin sait vaivaiset hädässä olla ja nälkää kärsiä, mutta juomarilla ja viinaporvarilla oli kyllä viljaa.

Tästedes me tahdomme koetella kristittyin sydämet, jos siinä on parempi rakkaus kuin ennen, koska viinahöyry on pois mennyt. Niissä paikoissa, kussa

paloviina on vielä nytkin paras rakkauden aine, ilmoittaa luonnollinen rakkaus itsensä sillä tavalla, että huorat ja huorintekijät kokoontuvat pelaamaan ja tanssaamaan, juomaan ja tappelemaan. Ja koska rietas paloviinan ja maailman ilon kautta on nostanut lihan himoja, rupeevat he tanssin perästä huoraamaan. Ja huoruuden perästä tulevat jalkasikiät, ja sen huoruuden ja koreuden perästä tulee köyhyys, ja sen köyhyyden perästä tulee varastaminen. Ja ne, jotka koreuden, juopumuksen, laiskuuden, huoruuden ja varkauden kautta tulevat köyhäksi, sanovat: "Jumala teki meitä köyhäksi." Ja ne, jotka vääryydellä ja viekkauksella tekevät maakunnan köyhäksi, sanovat: "Jumala on siunannut meidän kauppamme. Emme ole varastaneet, eli kenenkään omaa vieneet."

Sitte ajattelevat köyhät. Ilmanki Jumala tekee meitä rikkaaksi toisessa maailmassa, koska Hän on tehnyt meitä köyhäksi tässä maailmassa. Miksi köyhä Lazarus tuli Abrahamin helmaan?" Rikkaat taas ajattelevat näin: "Koska Jumala on niin runsaasti siunannut meidän kauppamme, vissimmästi Hän rakastaa meitä. Mutta jos Hän rakastaa meitä, vissimmästi Hän suopi meille hyvää. Ja jos Jumala suopi meille hyvää, vissimmästi Hän saattaa meitä autuaaksi tehdä. Ei Jumala olis kaikkivaltias, jos Hän ei saattais meitä autuaaksi tehdä, koska Hän tahtoo." Mutta ei rikas eikä köyhä ajattele sen perään, että vaikka Jumala on kaikkivaltias, ei Hän saata sen tähden luontoansa muuttaa, niin kuin rietas muuttaa itsensä monenkaltaisella luonnolla, ja on välistä köyhäin ystävä, välistä rikkaitten ystävä.

Hän opettaa muutampia köyhtymään juopumuksen kautta; laiskuuden kautta, koreuden kautta, varkauden kautta ja huoruuden kautta. Ja muutampia hän skoulaa (=kouluttaa) rikastumaan vääryydellä ja viinakaupalla.

Tässä te näette luonnollisen rakkauden hedelmät, sen koiranrakkauden, joka välistä syttyy juomaritten ja huorain välillä. Se on kyllä maailman edessä kaunis, mutta sen hedelmät ovat hirveät: juopumus, huoruus, kateus, köyhyys. Luonnollisesta rakkaudesta tulevat myös riidat ja tappelukset parikuntain välillä. Koska nimittäin lihallinen rakkaus loppuu, tulee ahneuden perkele ja nostaa riidan parikunnan välillä. Toinen tahtoo koreana olla. Toinen tahtoo rahaa koota eli paloviinaa juoda, ja niin muuttuu palava rakkaus vihaksi, toraksi ja tappeluksi. Olettekos koskaan nähneet, että linnut tappelevat, jotka parittain elävät? Minä olen nähnyt, että naaras ja koiras elävät aina sovinnossa, mutta ihminen, jonka pitäis oleman järjellisen, se riitelee, se tappelee aviokäsikyssä, eikä vielä sittenkään ymmärrä, kenenkä hallussa hän on, ennen kuin nahka kuumenee.

Ja millainen on luonnollinen rakkaus esivallan ja alamaisten välillä? Koska esivalta tahtoo maailmallisen lain kautta estää sen yhteisen turmeluksen, niin kuin juopumuksen, huoruuden, viinakaupan, niin tekevät varkaat, juomarit, huorat ja viinaporvarit kapinata esivaltaa vastaan, ja ajattelevat ja sanovat myös, että ylöns raskas on vero. Me tahdomme vapaat olla verosta ja viinastokosta; me tahdomme elää meidän oman tahtomme jälkeen. Me tahdomme juo-

da, kirota ja viinakauppaa tehdä. Me olemme vapaana syntyneet, emme ole kenenkään orjat olleet; ja koska esivalta tahtoo estää sen yhteisen turmeluksen lain kautta, tekevät he tappeluksen esivaltaa kohtaan. Herrat käyvät kuninkaan päälle, köyhät rikkaan päälle, lapset vanhinten päälle, palvelijat isännän päälle. He rupeevat ryöstämään ja tappamaan toinen toistansa.

Semmoinen elämä on nyt maailmassa, vaikka met, jotka olemme maailman loukossa, emme tiedä siitä mitään. Mutta ei maailman ihmiset sentähden huomaitse, kenenkä hallussa he ovat, ennen kuin nahka kuumenee. Olettekos te nähneet, kuinka muurahaiset tekevät työtä sovinnossa, ja pitävät murettä muitten sikiäin edestä, eikä ne riitele koskaan. Mutta ihminen on pahempi kuin hukka, vaikka hänen pitäis oleman järjellä ja taidolla varustettu. Ei hukat tappele keskenänsä muuta kuin juuri silloin koska nälkään ovat kuolemassa. Mutta ihminen on luonnon tilassa paljon pahempi kuin hukka ja jalopeura. Se janoo toisensa verta. Semmoiset ovat nyt luonnollisen rakkauden hedelmät.

Toinen tutkistelemus hengellisestä rakkaudesta, ja kuinka se ilmoittaa itsensä. Ensiksi haukkumisen kautta. Koska nimittäin yksi kristitty soimaa ja haukkuu suruttomia, niin hän osottaa rakkautensa suruttomille. Mutta tämä sana on yksi kova sana, kuka voi sen kuulla? Ensiksi ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, että pää kolahtaa seinään. Luonnollinen järki pudistaa päätänsä niin kuin iso kivi olis vatkattu nautahärän päähän, ja sanoo: "Sekös on rakkauden merkki, että ihminen

haukkuu ja soimaa lähimmäistensä?” Toiseksi rupee myös kuolleen uskon liiva vuotamaan armonvarkaan suusta, koska hän tämän kuulee. Armonvaras sanoo varsin kiivaasti, ja pudistaa päätänsä, niin kuin vihainen nautahärkä, koska iso kivi vatkataan päähälloön, ja sanoo niin totisesti, kuin hän saattaa: “Muitten ihmisten kaukkuminen ja tuomitseminen, se on koiran virka, mutta ei kristityn virka.”

Olkoon vain. Mutta haukkuminen on kuitenkin ensimmäinen työ, joka tulee kristillisestä rakkaudesta, sillä niin ovat profeetat haukkuneet, niin on Johannes Kastaja haukkunut, niin on Vapahtaja haukkunut, niin on Pietari haukkunut, niin on Lutherus haukkunut, niin ovat kaikki muut kristityt koirat haukkuneet sen aikaisia armonvarkaita. Ja kukas pani heitä haukkumaan? Rietas ilmankin. Niin ajattelee kuitenkin tämän aikaiset varkaat, että rietas on pannut näitä koiria haukkumaan, ettei het pääse rauhassa varastamaan armoa. Mitäs tietää armonvaras muuta tehdä, kuin vihata ja kirotta niitä koiria, jotka haukkuvat niin kovin, ettei saata armonvaras enää varastaa rauhassa? Jo hän välistä suuttuu niille koirille, välistä hän kirotta niille, välistä hän kutsuu ne koirat tykönsä ja freistaa suostuttaa heitä lihapalasan kanssa, että hän sais heitä vaikenemaan.

Mutta ei ne vaikene sen tähden, vaan he haukkuvat kahta kiivaammasti, niin että armonvarkaan täytyy viimein sanoa siellä nurkan takana, kussa hän on naakimassa: “Jo itse rietas pani näitä koiria minua haukkumaan, koska en saata enää likikään tulla.” Mutta jos me kat-

somme Raamatusta, kuka on pannut näitä koiria haukkumaan, niin me löydämme, että Taivaan Isäntä on pannut heitä haukkumaan.

Ensimmäinen koira, jonka Isäntä pani haukkumaan varkaille oli Mooses. Mutta Mooses oli ensinnä niin vastahakoinen siihen virkaan, että hän vastais Jumalalle: Ei minulla ole semmoinen ääni, että minä saatan haukkua. Koska nimittäin ihmisellä ei ole sitä hengellistä rakkautta, on tämä haukkuminen aivan vastahakoinen. Luonnollinen järki ottaa kovin vastaan, ja hän ajattelee näin: Miksi minun pitäis koiraksi tulla ja ihmisiä haukkuman? Ne suuttuvat minulle ja rupeevat minua vihaamaan. Mutta koska Isäntä suuttuu niille mykille koirille, ja aikoo heidät hirttää, jos ne ei hauku, silloin täytyy heidän ruveta haukkumaan, vaikka se haukkuminen ja tuomitseminen tulee vanhalle Adamille vaivaksi; mutta siitä vasta koetellaan kristillinen rakkaus, jos me tahdoisimme vähäisen vaivaa nähdä toisen ihmisen edestä, jos me vihtimme sen kaltaisen työn ottaa päällemme, joka tulee vanhalle Adamille vaivaksi.

Kyllä ovat kaikki rakkaat, koska he saavat mieltänsä myöten. Kyllä vanha Adami mielistyy semmoiseen rakkautteen, josta tulee ilo ja hauska, mutta sitte vasta lähimmäisen rakkaus koetellaan, jos me toisen ihmisen tähden ottaisimme päällemme jotakin vaivaa, josta ei tule vanhalle Adamille voittoa, eikä kiitosta, eikä iloa, mutta vastahakoisuutta, maailman vihaa ja kiittämättömyyttä.

Muutampi ajattelee näin: Ei kristitty ole velvollinen palvelemaan suruttomia.

Sinne minä menen, kussa on hauska, sinne minä menen, kussa minua pide-tään kristittynä. Vaiva se on palvella suruttomia, jotka vihaavat minua kristillisyyden tähden ja pitävät minua vääränä profeettana. Sydän tulee ainoastans kovaksi ja kylmäksi sen haukkumisen kautta. En minä tahdo koirana olla. Kristillisuus menee hukkaan, jos minun pitää ruumiin työtä tekemän. Hengen-vaivaisia minä tahdon auttaa, en minä huoli niistä, jotka ovat ruumiin puolesta vaivaiset. Auttakoon suruttomat heitä. En ole minä velvollinen palvelemaan suruttomia ja muuta semmoista. Mutta jokohan vanha Adami ei ole seurassa niissä ajatuksissa?

Me tiedämme, että Vapahtaja, joka oli kaikkien palvelija, sekä suruttomien, että kristittyjen, ei ole koskaan ilossa ollut niin kauan kuin Hän eli maan päällä. Kahdesti Hän on itkenyt, mutta ei Hän koskaan ole nauranut. Aina Hän on ristiä kantanut. Aina Hän on muretta pitänyt suruttomien ihmisten sieluita. Koko maailman synnit makasit Hänen tuntonsa päällä. Eiköpä Vapahtajan rakkaus ole suurempi, kuin jonkun ihmisen rakkaus? Mutta kuinkas Vapahtajan rakkaus on ilmoittanut itsensä? Ei suulla ainoastaan ja kielellä, mutta työllä ja totuudella alinomaisessa murheessa suruttomien edestä. Ja jos me välistä tunnemme yhden palavan rakkauden kristityitä kohtaan mutta emme tunne yhtään muretta suruttomien edestä, emme tunne yhtään pakoitusta palvelemaan heitä, auttamaan heitä, ja vaivaa näkemään heidän tähtensä, niin minä pelkään, että omarakkaus on kristillisen rakkauden seurassa.

Mutta me toivomme ja rukoilemme, että Taivaallinen Rakkaus, joka on kokonansa unhottanut itsensä muitten tähden, paljastaa vielä ne paikat, jotka vielä kätkeytyvät omassatunnossa, että omarakkaus ylitsevoitettaisiin Vapahtajan rakkaudelta, että me saattaisimme kärsivällisyydellä palvella, ei ainoastans kristityitä, mutta myös suruttomia.* Aamen.

Alkuperäinen.

SKHS: Kollerin kokoelma N:o 75

III-postilla

*-loppu kateissa? Viimeinen sivu on niin himmeä ja kulunut, ettei siitä näy, onko saarna loppunut tähän vai jatkunut vielä.

Siihen aikaan, koska paljon kansaa kokoontui Jesuksen tykö, sanoi hän vertauksen kautta: **Kylväjä meni ulos siementänsä kylvämään.**

Tässä kuulemme me, että paljon kansaa kokoontui Jesuksen tykö, mutta ei ole kirjoitettu, mitä varten he kokoontuivat. Eivät ne olleet kuitenkaan kristittyitä jotka niin kokoontuivat, vaan ne olivat juuri suruttomia ihmisiä. Mutta me olemme jalkeen huomanneet, että niillä oli kurkistelemisen halu, he tahtoivat nähdä, kuinka se suuri noita Natsareenus teki ihmeitä ja tunnustähtiä. Ei ole kuitenkaan vielä osoitettu, että heillä olisi ollut totinen halu kuulemaan oikeaa Jumalan sanaa, vaan suurin osa oli tullut juuri kurkistelemaan. Ei ole ollut vielä monella se usko, että Jesus Natsareenus on Jumalan Poika, vaan heillä oli se usko, että Hän oli joku erinomainen ihminen, eli semmoinen ympäri vaeltavainen puoskari, joka salaisilla konsteilla saattaa ihmisten tauteja parantaa.

Fariseuksilla oli kuitenkin se usko, että Jesus Natsaretista oli kansan häirit-sijä, joka noituudellaan varastaa ihmisten sydämet, että Hän pääsisi sitten kristillisyyden varjon alla hallitsemaan. Nikodemuksella oli se usko, että Jesus Natsareenus oli hengellinen opettaja. Sillä hän tunnustaa, että Jesus on lähetetty Jumalalta opettajaksi. Mutta muut maailman herrat, kirjanoppineet ja fariseukset eivät pitäneet Häntä oikeana opettajanakaan, vaan he pitivät Häntä vääränä profeettana ja kansanhäiritsijänä. Hän oli heidän mielestään suuri noita, joka oli liitossa perkeleen kanssa, ja

sen tähden piti Hänen kuoleman, sillä Hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Ilmankin Hän oli hengellisessä ylpeydessä, koska Hän muita tuomitsi, ja itsensä tunnusti Jumalan Pojaksi.

Mutta ei ole Vapahtaja ollut ainoa, jonka maailma on pitänyt vääränä profeettana. Hamasta maailman alusta on ollut olemassa semmoinen usko, että profeetat ovat väärät profeetat ja villihenget. Ei ole Mosestakaan pidetty oikeana profeettana. Parhaat Israelin seurakunnassa rupesivat vastustamaan Mosesta, ja heillä oli hengellinen viha sydämessä, koska he aina napisivat häntä vastaan. Jos Jumala ei olisi osoittanut Israelin lapsille kauhistavaisia esimerkkiä Hänen vihastaan, kyllä he olisivat vielä Moseksenkin tappaneet. Samoin on profeetoitakin tapettu, joita läpi ajan maailman suruttomat ihmiset ovat vihanneet.

On kirjoitettu monessa paikassa Raamatussa, ja myös tämän päivän evankeliumissakin mainitaan, kuinka suruttomat ovat vihanneet ja vainonneet kristittyitä. Sen tietävät kaikki ihmiset, minkä tähden heitä on vihattu. Sen tähden ilmankin, että perkeleen joukko ei kärsi ollenkaan kuulla oikeaa Jumalan sanaa. Suruttomat suuttuvat hirmuisesti, koska kristityt heitä tuomitsevat. Käärmeen siemenet eivät kärsi vaimon siementä nähdäkään. Oikea syy siihen, minkä tähden on riita tullut suruttomain ja heränneitten välillä, on siinä, että suruttomat ovat isästä perkeleestä. Sen tähden kuohuu hengellinen viha heidän sydämissään. Eivät he saata kärsiä totuutta.

Niin se on ollut läpi ajan niin kauan kuin maailma on seisonut. Ja siitä

hengellisestä vihasta nähdään, kuinka kauhistavainen maailma on, kuinka hirmuisesti vihollinen on saattanut ihmisten lapsia pettää ja eksyttää, koska he vihaavat ja vainoovat niitä, jotka tahtovat heitä oikealle tielle neuvoa. Jos tämä hengellinen viha ei olisi ilmestynyt joka aika ja joka paikassa, kussa oikea oppi on saarnattu, niin saattaisivat suruttomat sanoa: ”Eipä ole ennen ollut riitaa uskon päältä, eipä ole ennen kristityitä vainottu.” Mutta nyt olette kaikki kuulleet, että perkeleen joukko on vihannut ja vainonnut kristityitä maailman alusta. Mutta siinä paikassa, kussa kristityitä ei ole, siinä ei ole riitaa uskon päältä, siinä ei ole ketään, joka vihaa kristityitä. Kuinkapa siinä tulee riitaa uskon päältä, kussa kaikki ovat samalla kadotuksen tiellä vaeltamassa?

Mutta kussa totinen kristillisyyden ilmestyy, siinä tulee varsin riita. Siinä nousevat varsin käärmeen siemenet luolastaan. Siinä näyttää lohikäärme varsin hampaitaan. Siinä rupeavat varsin käärmeen siemenet puikimaan. Siinä tulee viha vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille. Siinä paisuttaa käärmeen myrkkä sydäntä, siinä rupeavat hukan penikat ulvomaan, ja hattarat nauramaan. Pissihaukat rupeavat kurkistelemaan. Mutta ei maailman lapset tule sentähden viisaammiksi, vaikka he nyt näitä näkevät ja kuulevat, että viha on ollut alusta alkain vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välillä. Yhtä hyvin he sanovat: ”Ei se ole niin ollut.”

Meidän pitää nyt katseleman, kuinka paljon on maailmassa autuutta, koska tänä päivänä saarnataan kahdeksasta au-

tuudesta. Ei ole vielä monelle se ensimmäinen autuus tullut ja moni on vielä siitä ensimmäisestä autuudesta pyörtänyt. Ja Herra Jesus saarnasi niin korkealla äänellä kahdeksan autuutta, että koko maailma kuulisi, jos ihmisillä ei olisi niin huono kuulo ja paksut luut korvan takana. Kuule nyt, autuuden saarnaaja, niitten murheellisten ja alaspainettuin huokaus, joilla on totinen halu autuaaksi tulla. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Matt.5: 1-12

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että kahdeksan autuutta aljetaan vaivalla ja päätetään vainolla. Sen tähden kuuluu se niin kuin koko maailma olisi kokonaan hukassa, koska ei ensimmäistä autuuden perustusta ole vielä laskettukaan maailman lapsille, jotka etsivät autuuttaan rikkaudessa, mutta ei köyhyydessä. He etsivät autuuttansa ilossa, mutta ei murheessa. He etsivät autuuttaan ylpeydessä, mutta ei siveydessä. He etsivät autuuttaan herkullisuudessa, mutta ei näljässä. He etsivät autuuttaan armottomuudessa, mutta ei laupeudessa. He etsivät autuuttaan rietaudessa, mutta ei puhtaudessa. He etsivät autuuttaan riidassa, mutta ei rauhasa. He etsivät autuuttaan vihassa, mutta ei vihan kärsimisessä.

Katselkaamme siis, mitä nyt kahdeksan autuutta vaikuttaa, jos ne tarjotaan maailmalle. Ne vaikuttavat niin paljon, ettei maailma huoli niistä. Jos nimittäin maailmalle tarjotaan hengellinen vaivaisuus eli hengellinen köyhyys, josta ensimmäinen autuus seuraa, niin maailma sanoo: ”Hengellinen köyhyys! Millai-

nen on se hengellinen köyhyys? Onko se hengellinen köyhyys, koska nämät heränneet pitävät itsensä kristittyinä ja tuomitsevat muita? Minusta ne ovat ylön rikkaiksi tulleet, koska he itseään kiittävät ja muita katsovat ylön.”

Niin ajattelee moni surutoin raukka, joka ei ole mitään tuntenut. Hän ajattelee, että nämät heränneet ovat ylpeydessä, koska he haukkuvat, soimaavat ja tuomitsevat toisia. Sitä vastaan luulevat suruttomat, että semmoiset ovat hengessä vaivaiset, jotka ei tosin juo ja tappele, mutta antavat myös suruttomalle maailmalle siivon rauhan, eivätkä pahenna ketään. Jos nyt niin olisi, niin olisivat Mooses ja profeetat olleet ylpeydessä, Johannes Kastaja olisi ollut ylpeydessä ja itse Vapahtaja olisi ollut ylpeydessä, jotka haukkuivat ja tuomitsivat paatuneita helvettiin. Mutta mykät koirat olisivat hengessä köyhät, eli semmoiset siveät kristityt, jotka sanovat: “Kuinkapa minä muita tuomitsen, koska en ole itsekään parempi?”

Mutta se on kokonaan toisin kuin mitä maailman sokea järki tuumaa. Sillä ne, joita maailma vihaa, ne ovat hengessä vaivaiset, ja ne, joita maailma kiittää ja pitää kristittyinä, ne ovat vielä hengessä rikkaat. Ne, joita maailma pitää ylpeänä, ne ovat Jumalan edessä nöyrät, ja ne, joita maailma pitää nöyrinä, ne ovat vielä hengellisessä ylpeydessä. Ja niin se on vielä muissakin asioissa, jotka tämän päivän evankeliumissa mainitaan. Esimerkiksi murheelliset, ne ovat maailman mielestä ulkokullatut, jotka huokaavat niin kuin luontokappaleet ja tekevät itsensä semmoisiksi. Mutta ne,

jotka tekevät itsensä murheellisiksi ja itkevät käärmeeen kyyneleitä, ne ovat maailman edessä katuvaiset.

Niin se on myös siveydenkin suhteen. Moni kastettu pakana saattaa niin siveästi elää, että maailma ei löydä hänessä syytä, mutta kristitty ei saata niin siveästi elää, että hän maailmalle kelpaisi. Sillä fariseukset löysivät paljon vikoja Vapahtajan elämässä. Sen tähden he eivät saattaneet Häntä pitää oikeana opettajana. Niin on vielä nytkin. Fariseukset näkevät paljon vikoja kristityissä. Sen tähden pitävät he kristityitä villihenkilä.

Mitä tämän päivän evankeliumissa puhutaan laupeudesta, se kääntyy maailman sokeassa järjessä kokonaan nurin, ei ainoastaan luonnollisessa tarkoituksessa, mutta myös hengellisessä. Erinomattain, koska joku kristitty antaa suo- loja liiningin päälle suruttomille vaivaisille, silloin hän pahentaa heidän tuntu- tonsa. Mutta koska hän antaa ilman ma- naamatta pirun paskaa vaivaisille, sil- loin hän on laupias hengellisessä tarkoi- tuksessa. Taas on kristitty kova ja armo- ton, koska hän tuomitsee armonvarkaita helvettiin, eikä anna puoliheränneille armoa. Silloin sanovat armonvarkaat, että kristityt pilaavat heidän kristillisyy- tensä, keskeyttävät heidän katumuksen- sa ja pahentavat Jesuksen rintalapsia. On tässäkin paikassa laupeus kääntynyt kokonaan nurin armonvarkaitten soke- assa mielessä. Jos kristitty surkuttelee heidän onnettomuuttansa, jotka pitävät itsensä katuvaivaisina, ja ei olekaan, niin se kristittyin surkuttelemisen kääntyy ar- mottomuudeksi, vaikka se on kristityn laupeus, että hän sanoo kaikille tuntu- tonsa.

Jos nyt kaikki nämät asiat ovat kääntyneet nurin maailman mielestä, kuinka sitten ymmärretään ne autuuden kappaleet, jotka nyt seuraavat evankeliumissamme, niin kuin esimerkiksi isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään, joita surutoin ihminen ei ole koskaan tuntenut. Ja sydämen puhtaus, joka on suruttomille peräti tuntematon? Koska nimittäin surutoin ihminen menee Herran Ehtoolliselle valehtelemaan ja niin kuin Juudas, suuta antamaan Vapahtajalle, silloin ajattelee hän, että se on hengellinen nälkä vanhurskauden perään, koska hän sinä päivänä on ollut syömättä, ja on tuntenut jonkun väärän tunnon ja vaatimuksen mennä joskus tavan vuoksi Herran Ehtoolliselle, ettei häntä pidettäisi peräti pakanana.

Mutta mikä jano vanhurskauden perään se on, joka panee muutamia juomaan Herran kalkista ja perkeleitten kalkista yhtenä päivänä? Onkos sekin hengellinen jano vanhurskauden perään? Muutamat pakanat eivät enää käy ollenkaan ripillä. Eikä niillä ole nälkä vanhurskauden perään. Ne taitavat olla ravitut omasta vanhurskaudesta, jos niillä ei ole kova nälkä vanhurskauden perään, jotka juovat Herran kalkista ja perkeleitten kalkista yhtenä päivänä. Ei niilläkään taida olla kova nälkä, jotka ylönkatsovat armon välikkappaleet. Enkä tiedä, onko niilläkään oikea nälkä, joilla on paha käydä ripillä ja paha käymättä olla.

Mitä taas sydämen pahuuteen tulee, niin meidän täytyy tunnustaa, että surutoin ei tunne sydäntänsä ja sen riettautta ja saastaisuutta, sillä hänen sydämensä on lohikäärmeen veressä puhdistettu, ja

on sen vuoksi niin puhdas niin kuin äskensyntyneellä lapsella, joka vasta pesyty on. Sille viitsii nyt vanhin suuta antaa. Mutta heränneellä ihmisellä on sydän niin kuin riettaalla. Ja koska nyt semmoinen purkaa ulos pahan sydämensä ynnä kirousten kanssa niinkuin esimerkiksi Johannes Kastaja, joka oli herännyt, niin sanoivat fariseukset: "Oletkos Kristus, oletkos Elias?"

Mutta tämän aikaiset fariseukset ovat niin pyhiksi tulleet, ettei heidän tuntonsa enää kestä heränneitten kirousta kuulla. Sillä muutamat fariseukset siunailevat itsensä ja muutamat kauhtuvat, koska heränneet tulevat kirouksen kanssa heidän hartauttaan pilaamaan. Se ilmankin tulee siitä, että heillä on paha sydän, mutta fariseuksilla on hyvä sydän ja hyvä omatunto. Muutamilla on kultasydän povessa käärittynä pumpulivillain sisälle. Ne ovat siveät huorat, jotka kantavat kultasydämen povessaan. Mutta asia on kokonaan nurin kääntynyt. Koska suruttomilla on kultasydän povessa, ja heränneillä taas on sydän niin kuin riettaalla, kuinka se nyt sopii Vapahtajan sanain kanssa yhteen?

Ilmankin heränneillä pitäisi olla puhdas sydän, koska he pitävät itseään hyvinä. Niin ajattelee surutoin raukka, joka luulee, että heränneet pitävät itsensä hyvinä, koska he muita tuomitsevat. Mutta ei se ole niin. Heränneet eivät saata pitää itseään hyvinä niin kauvan kuin heillä on sydän pahempi kuin riettaalla. Mutta sen vuoksi ovat heränneet lähempänä armoa, että he tuntevat sydämensä pahuutta, riettautta ja saastaisuutta, mutta surutoin ei tunne sydäntään pahaksi sen tähden, että hän on so-

kea. Sen tähden suruttomat suuttuvat, koska heille julistetaan tuomio, etteivät he tunne itseään tuomituiksi. Eivät he tunne, että he ovat kälmit ja rakkarit, vaan he luulevat itsensä siveiksi, rehellisiksi ja kunniallisiksi, ja niin muodoin kääntyy nyt tämä asia niin, että suruttomat pitävät itsensä hyvinä, ja sen tähden he suuttuvat, mutta heränneet tuntevat itsensä pahoiksi, ja sen tähden he haukkuvat, että he niin pahat ovat.

Mutta siinä tulee heränneillä kova ahdistus, koska heidän pitää vastoin tuntoaan uskoman, että he ovat puhtaat sydäimestä, vaikka omatunto todistaa, että he ovat riettaat ja saastaiset. Heränneille tulee kova riita riettaan kanssa, koska heidän pitää uskoman, että Jesus on sydämessä, vaikka he tuntevat, että rietas on sydämessä. Omavanhurskaus nousee hirmuisesti tätä uskoa vastaan ja sanoo: "Etköpä sinä tunne, että sinulla on riettaita sydän täynnä? Kuinka sinä siis saatat uskoa, että Jesus on sydämessä? Ei se ole mahdollinen", sanoo omanvanhurskauden perkele, joka heränneessä tilassa muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, ja on olevinaan niin totinen, ettei herännyt ihminen saata tehdä häntä valhettelijaksi. Mutta Jumalan sana todistaa, että silloin pitää sinun uskoman, että sydän on puhdas, koska sinä tunnet sydämesi pahaksi, riettaaksi ja ilkeäksi. Silloin sinun pitää uskoman, että Jesus on sydämessä, koska sinä tunnet, että sydän on riettaita täynnä. Ja jos sinä silloin et usko, niin sinä kadotetaan. Sillä Paavali todistaa, että sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme. Jos sinä siis uskot, että sinä olet

vanhurskas, koska sinä tunnet, että sinä olet rietas, silloin olet sinä uskon kautta vanhurskaaksi tullut. Mutta jos et usko, niin sinä olet pahempi kuin rietas.

Mutta tätä oppia vastaan nousee nyt omanvanhurskauden perkele hirmuisesti ja sanoo: "Vai niin! Pitääkösin un uskomon, että sinä olet vanhurskas, koska sinä tunnet, että sinä olet rietas? Pitääkösin un uskomon tuntoasi vastaan? Pitääkösin un uskomon, vaikka omatunto kieltää uskomasta? Älä tee vaan sitä niin kauvan kuin omatunto ottaa vastaan. Se on väärä oppi, jos joku opettaa ihmisiä uskomaan vastoin tuntoaan." "Silloin vasta", sanoo omavanhurskaus, "olisi mahdollinen uskoa, koska omatunto ei tuomitse enää." Mutta tätä omanvanhurskauden oppia vastaan kirjoittaa apostoli Johannes lähetykskirjassaan kristityille, kussa hän sanoo: "Minun rakkaani! Jos sydän tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme."

Tässä kuulet nyt, omanvanhurskauden perkele, että katuvaisten ja epäileväisten sielun pitää uskoman, vaikka sydän tuomitsee häntä. Ei se ole niin kuin sinä omanvanhurskauden perkele sanot, että ihminen ei saa vastoin tuntoaan ruveta uskomaan, vaan hänen pitää oleman uskoton siihen asti, että tunto lakkaa tuomitsemasta. Ei se ole niin kuin sinä, omanvanhurskauden perkele sanot, vaan se on näin: sinun pitää uskoman, vaikka sydän tuomitsee ja vaikka tunto tuomitsee, sillä Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme. Sinun pitää uskoman, että sinä olet vanhurskas, vaikka sinä olet rietas. Sinun pitää uskoman, että sinä olet puhdas, vaikka

et ole puhdas. Sinun pitää uskomaa, että Jesus on sydämessä, vaikka rietas on sydämessä. Sinun pitää uskomaa, että sinä olet Jumalan lapsi, vaikka olet perkeleen lapsi. Sillä juuri siinä kun sinä uskot, tulet sinä vanhurskaaksi, sydämestä puhtaaksi ja Jumalan lapseksi. Mutta jos et usko, niin sinä olet rietas, saastainen ja helvetin oma.

Tämä on nyt se oikea oppi armonjärjestyksestä, jonka Paavali on opettanut, että sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme. Mutta tämä armonjärjestys kuuluu ainoastaan murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja alaspainetuille sieluille, jotka tarvitsevat armoa. Jos nimittäin joku siveä huora rupeaa uskomaan, että hän on puhdas sydämeestä, niin hän menee sen uskon kanssa helvetiin. Jos joku rehellinen varas rupeaa uskomaan, että hän on puhdas varkaudesta, niin hän menee sen uskon kanssa helvetiin. Jos yksi raitis juomari rupeaa uskomaan, että hän on puhdas pirun paskasta, niin hän menee sen uskon kanssa helvetiin. Jos joku kunniallinen viinaporvari rupeaa uskomaan, että juomarit eivät ole hänen vastauksensa päällä, niin hän menee sen uskon kanssa helvetiin. Jos armonvaras uskoo, että hän tulee autuaaksi, vaikkei hän koskaan ole tuntenut sitä autuutta, jota Jumalan lapset tuntevat, niin hän menee sen uskon kanssa helvetiin.

Mutta nyt tulee kahdeksas autuuden kappale, joka kuuluu kokonaan kristityille, ja on aina ollut paras kristittyin tuntomerkki niin kauvan kuin joku kristillisyyden kipinä löytyy maan päällä. Siitä saakka kuin Kain tappoi veljensä

kristillisyyden tähden, ovat Kainin lihalliset veljet ja nepaimet vihanneet ja vainonneet Jesuksen opetuslapsia. Tämä viha ja vaino on ensin alkanut siitä, että maailman orjat eivät ole rauhasa saaneet mennä helvetiin. Koska kristityt rupesivat vaatimaan, että sekä juudalaisten että pakanoitteja pitää kääntymän Kristuksen uskoon, niin rupesivat juutalaiset uskonsa puolesta sotimaan vastaan. Ja koska juudalaiset eivät pitäneet puoltaan tinkaamisessa Stefanuksen kanssa, nousi viha juudalaisten sydämessä, ja he veivät Stefanuksen lakiin, ja siellä suuttuivat (*) kaikki herat, kaikki fariseukset ja kaikki tuomarit kristityille, ja he purivat hampaitaan, tukitsivat korviaan, veivät hänen ulos kaupungista ja kivittivät hänen.

Siitä on nyt tämä viha ja vaino alkunsa saanut. Mutta kristittyin usko on sen vainoomisen kautta vahvistettu. He ovat sen kautta saaneet sen vakuutuksen, että kristillisuus on oikea, että se on Jumalasta, koska perkeleen joukko on niin kovin suuttunut kristityille, niin se on tapahtunut Raamatun jälkeen. Juuri siitä maailman vihasta ja vainosta on kristittyin usko tullut vahvemmaksi. Sillä nyt ovat kaikki kristityt vakuutetut siitä, että tämä kristillisuus on Jumalasta ja ettei se ole ihmisten juttu. Sen tähden sanoo Vapahtaja opetuslapsilleen: "Autuaat ovat ne, jotka vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivaan valtakunta." Tämä on kahdeksas autuus, joka kuuluu kokonansa kristityille. Viimein sanoo Jesus opetuslapsilleen: "Autuaat olette te, koska ihmiset pilkkaavat ja vainoovat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, val-

hetellen minun tähteni. Iloitkaat ja riemuitkaat, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa! Sillä näin he vainosivat profeetoita, jotka teidän edellänne olivat!”

Näistä Jesuksen sanoista saattavat nyt Jesuksen oikeat opetuslapset saada lohdutuksen ja virvoituksen, koska he kuulevat, että heidän palkkansa on suuri taivaassa. Iloitkaat ja riemuitkaat, te Jesuksen opetuslapset, koska teitä vihataan ja vainotaan, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa! Aamen.

Jäljennös.

Kokoiltu kahdesta eri jäljennöksestä. Toinen on Olga Palton kokoelmasta, ja toinen Isak Tibergerin jäljennöskirjasta. Molemmat Oulun maakunta-arkistosta.

*-merkkien välinen alue on miltei kokonaan Olga Palton kokoelmasta, lukuunnottamatta muutamaa sanaa, jotka näyttävät olevan paremmat Isak Tibergerin jäljennöksessä. Muun muassa ”uskovaiset” on vaihdettu ”Jumalan lapsiksi” ja ”kristinusko” ”Kristuksen uskoksi”. Itse asiassa molemmat sanamuodot tarkoittavat samaa.

Uusi Postilla n:o 83 (1897).

Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästä lähin. Jaa, Henki sanoo: Heidän pitää lepäämän heidän töistänsä, sillä heidän tekonsa noudattavat heitä. Ilm.k.14: 13

Koska kuolema meille kaikille tietävä on, ja joka askel, jolla me poljemme tätä syntistä maata, viepi askeleen likemmäksi hautaa, niin on matkustavaisille ylösrakentavaista ja hauskaa kuulla, että ne kuolleet, jotka tästä lähin Herrassa kuolevat, pääsevät pian lepäämään heidän töistänsä. Ja niin kuin minä luulen, on se autuaallinen toivo, että he pääsevät lepoon. Se on kaikille matkamiehille ilahuttava, ja antaa niin kuin uuden voiman pyrkimään ja rientämään, että he pian koutuisivat siihen paikkaan, kussa väsyneet luut saavat levätä. Muutamilla ei ole enemmän kuin yksi neljännes jäljellä ja muutamilla ei ole suinkaan kuin puoli neljänneestä matkaa ennen kuin he kustuvat leposijaan.

Meidän täytyy nyt ruveta lukemaan, kuinka pitkä matka on vielä ijankaikkisuuteen, koska muutamat matkamiehet rupeavat viipymään ja aivan jälessä kulkemaan. Jos me sanoisimme heille, että me olemme vasta puolivälissä taivaan ja maan välillä, niin he sanoisivat varsin: "Me emme jaksu seurata teitä edemmäksi, meidän täytyy pysähtyä tähän puolimäärään." Muutamat ovat jo väsyneet ja pysähtyneet. Niille väsyneille matkamiehille on tarpeellinen kuulla, ettei ole pitkä matka enää jäljellä. Pian hekin kustuvat siihen paikkaan kussa väsyneet luut saavat levätä. Mutta niille

tulee matka pitkäksi, jotka väsyvät tielle ja jäävät toisista matkakumppaneista, ja heitä saavuttaa pimeys ja he tulevat kaikille pedoille ruuaksi. Niille kirjoittaa taivaan Kuningas (Ilm.k.14:13): "Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa tästä lähin kuolevat. Jaa, Henki sanoo: heidän pitää lepäämän heidän töistänsä, sillä heidän te konsa noudattavat heitä."

Kuulettekos nyt, väsyneet matkamiehet, mitä elämän ja kuoleman Herran kirjoittaa teille: "Teidän pitää lepäämän teidän töistänne"? Pian pääsevät väsyneet luut lepäämään jos te matkustavaiset vielä jaksaisitte tämän viimeisen puolineljänneksen katkaista. Kaikki työmiehet Herran viinamäessä, jotka ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, odottavat, että he pääsisivät lepäämään ja palkkansa saamaan. Kaikilla matkamiehillä on ollut semmoinen ajatus, koska he lähtivät matkaan, että matka pian loppuisi. Ja jota enemmän he matkustavat, sitä suuremmaksi tulee heidän halunsa, että tämä vaivaloinen matka pian loppuisi, että he pääsisivät siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajaa vuotaa.

Mutta se sana: "heidän työnsä seuraavat heitä", se on yksi merkillinen sana. Koska muutoin Raamatussa annetaan armosta uskovaisille autuus, vaan ei ansion jälkeen, niin mitkäs työt siis seuraavat niitä, jotka Herrassa kuolevat? Jos pahat työt heitä seuraavat, niin ei ole mitään hyvää odotettavana, mutta jos kristittyin hyvät työt seuraavat toiseen maailmaan, niin on työläs ymmärtää, kuinka uskovaiset sanovat, etteivät he ole nähneet Jesusta hädässä olevan, ja kuitenkin ovat he auttaneet Hänen

köyhiä veljiään tässä maailmassa, vaikka he eivät ole muista massa sitä tuomiopäivänä. Kaikki uskovaisten hyvät työt ovat muistosta pois kadonneet. Kuinka siis heidän tekonsa noudattavat heitä? Minä en saata tätä asiaa ymmärtää. Mutta sen minä tiedän, että työnteikijät viinämässä saavat palkkansa armosta, vaan ei ansion jälkeen. Jos siis he eivät muista, mitä hyvää he olisivat tehneet Jesukselle, niin se on Tuomarin oma asia, jos Hän muistaa niitä, niin kuin minä luulen, päällekantajan tähden, joka aina seisoo sen päälle, että ansion jälkeen pitää kaikki tuomittaman, mutta ei armon jälkeen.

Päällekantaja saapi nyt kuulla, että uskovaiset ovat auttaneet Tuomaria, koska Hän oli hädässä, ja Hän nyt maksaa lainan heille takaisin. Jumalan lasten päällekantaja saapi nyt seisoa kuin häpeällinen koira tuomioistuimen edessä ja sanoa: "Väärinkös minä olen kuullut, että Tuomari on lahjain tähden muutamia kuoleman vankeja päästänyt vapaiksi, mutta nyt minä vasta kuulen, että he ovat Tuomaria auttaneet hädässä, ja että Hänen täytyy nyt oikeuden jälkeen palkita se hyvä työ." On siis siinä ansiota olemassa. "Ei se ole väärin, että hyvät työt palkitaan", sanoo päällekantaja, "mutta se on väärin, että niitten pahoja tekoja ei ollenkaan muisteta, vaikka ne olivat pöytäkirjaan ylösetetut. Mutta minun alamaisilleni vain soimataan pahoja töitä, ja heidän hyvät työnsä unhotetaan kokonaan. Se oli väärä paikka tuomiossa."

Nyt saapi Jumalan lasten päällekantaja mennä ynnä joukkoineen helvettiin, mutta Jumalan lapset pääsevät tai-

vaan valtakuntaan pitämään iloa. Siellä on Jumala valmistanut häitä tuhlaajapojalle. Siellä rammat hyppäävät niin kuin peurat. Siellä morsiamen piit tanssaavat kultalaattian päällä. Ja te matkustavaiset ijankaikkisuuteen ja kuolevaisuuden rannalla seisovaiset. Pian loppuu tämä armonaika. Rukoilkaat siis, että te pääsisitte poikki sillatoman virran autuaallisen kuoleman kautta. Sillä Henki sanoo: "Heidän pitää lepäämän heidän töistensä." Kuule armollinen Tuomari katuvaisten ja uskovaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Matt.25: 31-46

Koska ne, jotka seisovat ylimmäisen Tuomarin oikealla puolella, eivät muista, koska he olisivat nähneet Hänen olevan hädässä, ja kuitenkin ovat Häntä auttaneet, jota he itse eivät tiedä, iin pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman, minkä tähden oikeat kristityt eivät muista töitensä, mutta fariseukset kyllä muistavat. Kristityt eivät muista niitä rakkauden töitä sen tähden, että he tuntevat, että heillä on niin vähän rakkautta, ettei ole sen päälle mitään rakentamista. Koska heidän pitäisi auttaa Jesuksen köyhiä veljiä, tuntuu semmoinen vastahakoisuus, etteivät he saata muistaa, koska he olisivat Jesuksen köyhiä veljiä auttaneet rakkaudesta. Jos kristityillä on vielä sen verran omaatuntoa, että he auttavat omantunnon vaatimuksesta, niin eivät he sen tähden ole täyttäneet lakia.

Ei ole niin muodoin kristityillä mitään muistamista eli ylöskirjoittamista. Mutta fariseukset panevat muistoon hei-

dän hyviä töitönsä ja pitävät räkingin Jumalan kanssa. He saattavat niin muodoin sanoa kristityille: "Enemmän minä olen auttanut vaivaisia kuin sinä." Niin myös paavilaiset, jotka perustavat autuutensa sen päälle, että he ovat vaivaisia holhonneet ja auttaneet paremmin kuin Lutheruksen uskon veljet.

Paavilaisilla on nimittäin yksi uskonnokappale, joka on kokonaan Lutheruksen uskoa vastaan, että rakkaus on elävän uskon perustus ja tuntomerkki. Mutta Lutherus, joka tunsikin, kuinka vähän rakkautta kristityillä on, teki merkillisen eroituksen uskon ja rakkauden välillä, koska hän sanoi: "Rakkaus ei ole uskon perustus, vaan usko itsestään, eli paljas usko pitää oleman vanhurskauttamisessa. Ja siihen ei saa panna rakkautta lisäksi, vaan paljas usko on autuaaksi tekeväinen, kussa se oikea on." Ei ole siis rakkaus elävän uskon tuntomerkki, mutta armon tunteminen ja Pyhän Hengen todistus on elävän uskon tuntomerkki.

Ja jos ei Lutherus olisi tämmöistä priimua tehnyt uskon ja rakkauden välillä, niin menisivät kaikki sielut hukkaan, jotka vasta kuoleman edellä tulevat armontuntoon. Eivät he saattaisi sen tuntemisen päälle luottaa, koska rakkauden työt ovat jääneet vaille. Mutta Nikodemus ja hänen uskon veljensä ovat myös tehneet hyvää Jesuksen ruumiille, jota Jesuksen opetuslapset murheen ja epäuskon tähden eivät ole jaksaneet tehdä. Kuuluuko siis tämän päivän evankeliumissa, että ylimmäinen Tuomari muistaa heidän hyviä töitönsä? Sanooko Hän: "Minä kuolin, ja te korjasitte minun ruumiini hautaan? Te olette kuoliniinoja omalla rahallanne ostaneet?"

Eipä kuulu mitään semmoista, vaan ne, jotka ovat Häntä auttaneet eläissänsä, niitä Hän mainitsee. Niitä on paljon tällä ajalla, jotka kuollutta Kristusta korjaavat hautaan, vaikka he elävää Kristusta vihaavat. He kustantavat paljon sen kuolleen Kristuksen päälle, mutta elävää Kristusta pitävät villityksenä. Koska siis ne, jotka oikealla puolella seisovat, eivät muista, koska he olisivat Tuomaria auttaneet, niin se muistottomuus tulee siitä, etteivät he ole panneet muistoon hyviä töitään, eivätkä ole perustaneet mitään niihin niin kuin fariseukset, paavilaiset, armonvargaat ja Nikodeemuksen uskonveljet. Ne kaikki saattavat sanoa: "Enemmän minä olen auttanut vaivaisia kuin sinä." Niitä voipi alimmainen tuomari muistaa vielä tuomiopäivänä ja kuinka paljon he ovat auttaneet köyhiä eivätkä saa mitään palkkaa.

Mutta minkä tähden ylimmäinen Tuomari muistuttaa kristityille heidän hyviä töitönsä, koska he eivät ole niitä panneet muistoonsa? Eikä heillä ole koskaan ollut sitä uskoa, että he niitten tähden ovat jotakin ansainneet, koska heillä on tunnossa semmoinen todistus, että enemmän he ovat Jesusta haavoittaneet kuin auttaneet. Minä luulen, että ylimmäinen Tuomari tahtoo oikeuden muodon jälkeen tuomita kaikkia, ettei päällekantajalla olisi sanomista, että Hän on väärä tuomari. Jos Hän sanoisi kristityille: "Enemmän te olette minua vaivanneet kuin auttaneet, mutta armon ta minä annan teille anteeksi", niin sanoisi päällekantaja: "Tuomarin pitää tuomitseman lain ja oikeuden mukaan. Ei oikeus salli, että laki poljetaan. Itse

olet semmoisen lain tehnyt ja julistanut Siinain vuorelta ja olet sanonut: ”Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee sen jälkeen, kuin lakikirjassa kirjoitettu on.”

”Nämät heränneet, joita sinä oikealle puolelle asettanut olet, ovat huorat, varkaat ja murhaajat. Jos sinä niitä päästät vapaiksi, niin et sinä ole oikea tuomari. Sinä teet lakia vastaan.” Tämän päällekkantajan tähden täytyy ylimmäisen Tuomarin tuomita kristityitä ansion jälkeen, nimittäin niitten hyvän töitten jälkeen, kuin he Hänelle ovat tehneet. Sitten Hän saattaa vapaasti tuomita suruttomia sen sydämen kovuuden tähden, etteivät he ole auttaneet Jesuksen köyhiä veljiä armonaikana.

Olettekos nyt tyytyväiset siihen tuomioon, jonka Tuomari teille langettaa, koska Hän tuomitsee teitä sen lain jälkeen, joka on Hänen omassa sydämessään, nimittäin armon, rakkauden ja laupeuden lain jälkeen, joka ei ole vielä koskaan kirjoitettu kivisiin tauluihin eikä lakikirjoihin, jonka Jumalan lasten päällekkantaja lukee, jossa on näin kirjoitettu: ”Minä teen laupeuden monelle tuhannelle, jotka minun käskyni pitävät.” Mutta te ulosvalitut ette ole saattaneet näitä käskyjä pitää. Te olette kaikki lain rikkoneet. Kuinka siis saattaa Tuomari teitä vapauttaa? Jaa, sen perustuksen päälle Hän saattaa teitä vapauttaa lain kirouksesta, että te olette Häntä auttaneet, mutta te ette muista, koska te olette Häntä auttaneet.

Jokohan Tuomari valehteli siinä paikassa, että te olette hyvää tehneet Hänelle, jota päällekkantaja ei tiennyt, ja te itsekin ette tiedä, koska te olisitte Tuomarille tehneet hyvää. Kuinkapa päälle-

kantaja saattaa näitä tietää, että Tuomari saattaa heitä tuomita ansion jälkeen. Ja sitten Tuomari sanoo pirulle: ”Ansion jälkeen ovat ulosvalitut tuomitut.” Ei ulosvalitut saata vielä nytkään ymmärtää muuta kuin että armosta, vaan ei ansion jälkeen he ovat lain kirouksesta vapahdetut. Olettekos nyt tyytyväiset siihen tuomioon, te ulosvalitut? Minä luulen, ettei Barrabas kysy sen perään, miten Pilatus saattoi oikeuden muuttaa, että ryöväri ja murhaaja pääsi irti ja varton Jumalan Poika joutui kuolemaan.

Ei olisi Jumalan Poika saattanut muuttaa vääryyttä oikeudeksi, jos Hän ei olisi itse kärsinyt rangaistusta. Mutta kun rietas oli muuttanut oikeuden vääryudeksi Pilatuksen aikana, niin on Jumalan Poika itse kauttansa muuttanut teidän vääryytenne oikeudeksi, teidän pahat tekonne hyvyudeksi, teidän murheenne iloksi. Omistakaat nyt se valtakunta, joka teille valmistettu on maailman alusta; ja hallitkaat pakanoita rautaisella ruoskalla, niin kuin itse Kristus, valkealla vaatteella puetettuna ja niin kuin hengellinen pappeus ja huutakaat: ”Hoosianna, Davidin pojalle,” joka on muuttanut säädyt ja oikeudet riettaalle harmiksi ja mielikarvaudeksi. Väärät luetaan nyt hurskaiksi ja hurskaat luetaan vääriksi. Amen.

1. Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

2. jäljennös Iisakki Poromaan jäljennöskirja, Junosuvanto. (Pieniä eroavuuksia yllä olevaan nähden.) Uusi Postilla n:o 75 (1897)

Ja minä näin kuolleet, sekä suuret että pienet, seisovan Jumalan kasvoin edessä. Ja kirjat avattiin, ja toinen kirja avattiin, joka on elämän. Ja kuolleet tuomittiin niistä, kuin kirjoissa kirjoitetut olit, heidän töittensä jälkeen. Ilm. 20: 12

Me kuulemme Johanneksen ilmes-tyskirjasta (20:12) että kaikki ihmiset, sekä suuret että pienet, pitää seisoman Jumalan tuomion edessä, ja että he tuomitaan kirjain jälkeen ja heidän töittensä jälkeen. Tässä paikassa tulee meidän merkitä yhden asian, joka aina edes pannaan Raamatussa, että ihmiset tuomitaan heidän töittensä jälkeen ja ansion jälkeen, mutta ei armon jälkeen. Jos kristityt eli katuvaiset ja armoitetut sielut ottavat kaikki Raamatun paikat, jotka kuuluvat tuomioon, ja sovittavat tätä tuomiota ansion jälkeen armolupausten kanssa, jotka vapauttavat armoitetuita tuomiosta, niin seuraa siitä, että koska Jumala yhdessä paikassa aikoo tuomita myös kristityitä heidän töittensä ansion jälkeen, ja toisessa paikassa taas kuuluu niin, että uskovaiset ovat vapautetut tuomiosta; siitä seuraa, että kristityt tulevat tuomituksi, ei niiden töitten jälkeen, joita he ovat ennen kääntymystänsä tehneet suruttomuudessa, vaan niitten töitten jälkeen kristityt tulevat tuomituksi, joita he ovat kääntymyksensä jälkeen tehneet, jotka hyväksi työkse luetaan sen tähden, että ne ovat uskossa tehdyt.

Sillä jos Jumala tuomitsis kristityitä heidän entisten töittensä jälkeen, joita he ovat ennen suruttomuudessa tehneet, niin he tuomittaisiin helvettiin.

Mutta kristityt tuomitaan niitten töitten jälkeen, jotka ovat uskossa tehdyt, jotka luetaan hyväksi, vaikka net ei hyvät ole. Koska sitä vastoin ne työt, jotka suruttomuudessa tehdyt ovat, luetaan Jumalan edessä pahaksi sen tähden, että net ei ole uskossa tehdyt, eikä ole siitä oikeasta rakkaudesta vuotaneet. Jonka tähden myös ne hyvät työt, joita yksi luonnollinen ihminen tekee, ei ole hyvät, vaikka mailmalta hyväksi kiitettäisiin. Mutta Lutheruksen uskon jälkeen ovat kaikki ne työt, jotka ei tule elävästä uskosta, net ovat pahat. Mutta kaikki työt, jotka elävästä uskosta vuotavat, luetaan hyväksi Jumalan edessä, vaikka vielä mailma tuomitsis ne pahaksi.

Ja esimerkiksi, kuinka myös hyvät työt tulevat synniksi, jotka luonnollisessa tilassa tehdään, saatamme me tuoda edes yhden asian, joka on kaikille tiettävä. Luonnollinen ihminen luulee paljon hyvää tekevänsä, koska hän antaa yhdelle juomarille paloviinaa. Ja juomari myös kiittää sen viinaryypön edestä niin kuin mikä hyvä työ olis hänelle tehty. Mailma myös kiittää sen ihmisen hyväksi, joka antaa matkustavaisille paloviinaa, ja juomari itse pitää sen asian niin hyvänä, että hän monella tuhannella kiitoksella maksaa viinavelkojansa, koska muut velat jäävät maksamatta. Sitä vastaan kutsutaan se ihminen ahneeksi ja visuksi, joka ei anna juomarille paloviinaa heidän lihallisen himonsa jälkeen. Ja katsotaan kohta riettaan palvelijaksi, joka nuhtelee juomaria ja viinaporvaria juopumuksen ja ahneuden tähden.

Mutta koska juomaritten omatunto oikein herää, täytyy hänen tunnustaa,

että se ihminen, joka sokeudessa antoi hänelle paloviinaa, se on tehnyt hänelle paljon pahaa, vaikka hän luuli hyvää tekevänsä. Mutta se ihminen, joka on haukkunut juomaria ja viinaporvaria siihen asti, että heidän täytyi katumuksen ja parannuksen tehdä, hän on tehnyt heille hyvää, vaikka se ensin nä tuumataan, että viattomasti haukutaan. Koska siis yksi kristitty neuvoo lähimmäistensä oikiaan katumukseen ja parannukseen, niin hän tekee hyvän työn lähimmäisellensä, jonka tähden myös Danieli sanoo, että opettajat pais-tavat niin kuin taivaan kirkkaus, ja jotka monta opettavat vanhurskauteen, niin kuin tähdet alati ja ijankaikkisesti. (Dan.12: 4) Mutta net, jotka skoulaavat toisia pahuuteen, niiden räkninki taitaa olla velkakirjassa, kussa kaikki synnin velka löytyy ylöskirjoitettuna.

Apostoli Johannes näki, että ihmiset tuomitaan niistä kirjoista, jotka tuomiopäivänä avataan, jos ennen ei ole avatut. Tapahtuu se välistä, että velkakirja avataan täällä jo, koska ihmisen omatunto herää. Vaikka muutamilla on niin huono muisto, ettei he muista ollenkaan, mitä he ovat velaksi ottaneet. Ja jos suruttomat muistaisitki muuta-man osan velastansa, ei heillä kuitenkaan ole murhetta siitä, kuinka ja millä tavalla se velka tulis maksetuksi.

Niille, joilla on niin huono muisto, ettei he muista täällä ollenkaan, mitä he ovat tehneet, puhuneet ja ajatelleet väärin, niille avataan kirjat tuomiopäivänä, ja omatunto pitää oleman vieraa-na miehenä, että oikein on pantu kirjaan. Mutta millä pitää heidän silloin velkojansa maksaman, koska se on hei-

dän tuntoansa kalvava, kuinka he elä-neet ovat?

Se nähdään täällä jo, mikä tuska ja sydämen ahdistus niillä on, joita oma-tunto rupee kalvamaan ja tuomitse-maan, vaikka täällä armon ajassa on aina joku toivet, että katuvaiset pääse-vät joskus omantunnon vaivasta, koska heidän aikansa tulee. Mutta. ne onnet-tomat sielut, jotka vasta helvetissä jou-tuvat katumuksen tekemään, mikäs niillä tainnee turvana olla? Ne taitavat saada katumuksen tehdä ijankaikkises-ti, eikä sen tähden tule synnin velka maksetuksi. Mitä se auttaa, että ne on-nettomat sielut, jotka tekevät katumuk-sen vasta helvetissä, kantavat toinen toisensa päälle ja soimaavat toinen toi-siansa. Lapset soimaavat vanhempian-sa, jotka ovat pahoilla esimerkeillä käyneet lastensa edellä. Ja sanankuuli-jat kantavat opettajain päälle ja alamai-set esivallan päälle ja palvelijat isän-nän ja emännän päälle, ettei he ole neuvoneet sanankuulijoitansa, alamai-siansa, lapsiansa ja palvelijoitansa kristillisyyteen, vaan antaneet heidän rauhassa mennä helvettiin.

Vaikka suruttomat täällä tosin suuttu-vat ja vihastuvat vanhemmille, koska vanhemmat tahtovat pahoja lapsiansa nuhdella, ja suruttomat sanankuulijat kantavat vihaa opettajalle, jos hän rupee kovan lain kautta lukemaan heille tuomion eli syntiä soimaamaan. Niin myös suruttomat ja paatuneet alamaiset teke-vät kapinata esivaltaa kohtaan, jos esi-valta tahtois mailman lain kautta hillit-semään heidän pahoja tekojansa, ettei ihmiset pääsis toinen toisensa syömään ja tappamaan. Suuttuvat vielä pahimmi-

ten kristityille, jotka tulevat heitä viattomasti haukkumaan, suututtamaan ja paaduttamaan heitä. Ja tämä hengellinen viha niitä kohtaan, jotka neuvovat suruttomia totiseen katumukseen ja parannukseen, tulee siitä, että vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, ettei nämät sokiat raukat näe muuta kuin hyviä töitä itsessänsä ja pahuutta niissä, jotka neuvovat. Mutta anna heidän silmänsä auveta sen verran, että he näkevät, missä kauhistuksen paikassa he ovat. Kyllä kääntyy kieli, mieli ja ajatukset toiseen laihin.

Täällä he suuttuvat niille kovin, jotka neuvovat. Mutta siellä rupeevat lapset kantamaan vanhinten päälle ja alamaiset esivallan päälle ja sanankuulijat opettajain päälle ja palvelijat isännän ja emännän päälle. Ja silloin rupeevat he soimaamaan vanhempia, opettajia ja esivaltaa sanoen: "Te näitte meidän elämämme, mutta ette ääntäneet yhtään sanaa meille varoitukseksi. Te näitte, että me olimme kadotuksen tiellä, mutta ette sanoneet niin paljon kuin "pyörtäkää takaisin ja tehkää parannus." Niin kääntyvät asiat sitä myöten kuin silmät kääntyvät.

Mutta jota enemmän suruttomat ja paatuneet soimaavat toinen toisiansa helvetissä, sitä enemmän perkele nauraa; koska hän saapi lapsia pieksemään vanhempia, silloin pääsee vihollinen nauramaan; koska hän saattaa alamaisia tekemään kapinata, silloin pääsee vihollinen taas nauramaan. Ja semmoinen elämä on nyt mailmassa, että lapset käyvät vanhinten päälle, ja alamaiset esivallan päälle, ja palvelijat isännän päälle. Ja semmoiset ajan merkit

näkyvät nyt julkisesti, että rietas on pääsnyt irti mailmassa niin, että jos joku muutos ei tule pian ihmisten uskossa ja elämässä, niin ei pysy mailma kauvan koossa. Ja se on ihmeellinen, ettei mailma ole jo aikaa hajonnut sen kaltaisella elämällä. Mutta ei ne sokiat raukat näe mitään ajan merkistä, joiden silmät vihollinen on kääntänyt nurin. He luulevat niin kuin juudalaiset, että oikia taivaan valtakunta tulee nyt mailmaan, koska keskinäinen sota ja verenvuodatus on tullut mailmaan. Riidan, toran, tappeluksen, verenvuodatuksen he katsovat Pyhän Hengen vaikutukseksi ja taivaan valtakunnan merkiksi. Mutta kristillisyyden he katsovat rietaan hengen vaikutukseksi.

Koska nyt rietas on nähtävästi pääsnyt irti mailmassa ja kaikki ajan merkit osottavat, että tuomio ei ole enää kaukana, pitäis net harvat valitut, jotka ynnä luontokappalten kanssa huokavat ja ikävöitsevät Jumalan lasten ilmestystä, rukoileman sitä taivaallista Tuomaria, että hän vielä vähän aikaa säästäis niitä hedelmättömiä puita siihen asti, kuin kaikki ne, jotka kutsutut ovat, ennättäisit valmistaa lampunsa, joilla heidän pitää vastaanottaman ylkä. Että koska kaikki tulevat uneliaiksi yljän viipymisen tähden, niiden lamput palaisit, jotka ovat ennen jo ostaneet öljyä, eikä tarvitse muuta kuin valmistaa ja sytyttää. Kuule kaikkein viheliäisten, murheellisten ja katuvaisten rukous, sinä taivaallinen Tuomari. Isä meidän, joka olet taivaassa, jne.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän tällä hetkellä

katsoman perään, kuinka ylimmäinen tuomari eroittaa Jumalan lapsia mailman lapsista niin kuin paimen eroittaa lampaat vuohista.

Ensimmäinen tutkistelemus. Paimen eroittaa lampaat vuohista ensiksi sen tähden, että vuohet elikä keiturit ovat pahat puskemaan lampaita, toiseksi sen tähden, että keiturit ovat pahat varastamaan lammasten ruokaa, kolmanneksi sen tähden, että keituriilla on yksi eri likainen paha haju, jota Paimen ei voi kärsiä.

Toinen tutkistelemus. Paimen eroittaa lampaat vuohista ensiksi sen tähden, että lampaat ovat hiljaiset luontokappaleet, toiseksi sen tähden, että hän saapi villoja lampailta.

Mutta se suuri lammasten Paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, opettakoon meitä niin eroittamaan lampaita vuohista, että nämät pahanilkiset luontokappaleet ei pääsis varastamaan lammasten ruokaa.

Ensimmäinen tutkistelemus. Kuinka paimen eroittaa lampaat vuohista, ensiksi sen tähden, että keiturit ovat pahat puskemaan lampaita. Jokainen, joka on harjaantunut paimentamaan eli kaitsemaan lampaita ja vuohia, tietää kyllä, että lampaat ei saa rauhaa keituriilta niin kauvan kuin nämät luontokappaleet saavat olla yhdessä lammasluoneessa. Keiturit ovat niin vihaiset ja niin pahanilkiset, että he puskevat lampaita, erinomattain semmoiset keiturit, joilla sarvet on pystössä. He puskevat lampaita erinomattain siitä syystä, että het, nimittäin keiturit, ei luule saavansa niin hyvää ruokaa paimenelta kuin lampaat.

Keiturit ovat nimittäin nuoskat luontokappaleet, jotka syövät kaikenlaista roskaa, mikä maan päällä löytyy. Keiturile kelpaa myös ihmisen lanta ja vuotava pirun paska. Mutta he pureskelevat välistä risuja, joita heille annetaan välistä päin paimenelta. Mutta koska keiturit näkevät, että lampaille annetaan parempi ruoka, rupeevat he kateuden tähden puskemaan lampaita. He seisovat kahden jalan päällä ja sillä tavalla puskevat he lampaita. He panevat vielä korviansa yhteen, koska he rupeevat puskemaan. Ja koska keituri ei sovi oikein puskemaan, puree hän hampailla lampaan korvat. Ei sen tähden keiturin puskeminen tee niin isoja haavoja lampaille, jos semmoinen iso pukki ei ole seurassa, jonka profeetta Daniel näki ilmoituksessa, jolla on terävät sarvet ja puskee alta päin.

Jos lammas on siitä luonnosta, että hän tekee vastuksen keiturile, niin ei pidä keituri puoltansa. Sillä aikaa kun keituri on pystössä ja kahden jalan päällä, antaa lammas semmoisen laukauksen keiturin rinnalle, että keiturile tulevat rinnat kipiäksi ja hänen täytyy heittää puskemasta. Ei ole sarvettomat keiturit niin pahat puskemaan, niin kuin ne sarvipäiset, vaan sarvettomat keiturit purevat hampailla niin kuin koirat. Me toivomme, että niin pian kuin sarvet putoovat keiturin päästä, he tulevat hiljaisemmaksi. Mutta ei sarvet putoo keiturin päästä, jos paimen ei ota ja sahaa niitä poikki. Eli jos keituri tulee niin kipiäksi rinnasta, ettei hän jaksa enää puskea. Hyvä olis, jos kaikki keiturit tulisit niin kipiäksi rinnan kautta, että he lakaisit puskemasta ja puremasta lampaita.

Paimen eroittaa lampaat vuohista toiseksi sen tähden, että keiturit ovat niin pahat varastamaan lammasten ruokaa. Keitureilla on nimittäin sen kaltainen varasluonto, että hän kiikkuu ylös seinää myöten ja puita myöten ja pakkaa itsensä lammasläättiin, välistä ikkunan kautta, välistä katon kautta. Ja erinomattain, koska keiturit ja lampaat ovat yhdessä huoneessa, mutta eri karsinassa, pakkaavat keiturit varastamaan lammasten ruokaa, jos vaan joku reikä löytyy karsinassa. Erinomattain ovat ne sarvettomat keiturit pahat pakkaamaan lammasläättiin. He tukkivat nokkansa joka raosta. Ja jos paimenella ei olis semmoisia koiria, jotka haukkumisella ajavat pois keituria, koska he rupeevat tukkimaan lammasläättiin ja varastamaan lammasten ruokaa. Niin söisit kyllä keiturit lammasten ruokaa.

Paimen on kerran sanonut: "Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta. Ne pitää minun myös tänne saattaman. Ja he saavat kuulla minun ääneni. Ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi Paimen." Koska nyt paimen rupee saattamaan niitä eksyneitä lampaita lammashuoneeseen, ovat hänellä semmoiset koirat apuna ajamaan niitä eksyneitä lampaita kokoon. Semmoiset koirat, sanon minä, jotka haukkuvat, mutta ei sen tähden pure. Ja ne samat koirat ajavat myös pois keituria lammashuoneesta, että keiturit ei pääse varastamaan lammasten ruokaa. Mutta muutamat ovat mykät koirat, jotka ei vihaa keituria ollenkaan, joista puhutaan Hesek. 13. Ne laskevat keituria varastamaan lammasten ruokaa. Mutta mykät koirat ei kelpaa ollenkaan

lammaskoiraksi, vaan niitä hirtetään. Ei netkään kelpaa lammaskoiraksi, jotka purevat lampaita (Hesek.13: 22). Niiltä fiilataan hampaat tylsäksi, ettei pääse puremaan. Niistä mykistä koirista sanoo profeetta Esaias 56: 10: "Kaikki teidän vartijanne ovat sokiat eikä tiedä mitään. He ovat kaikki mykät koirat, jotka ei voi haukkua. He ovat laiskat, he makavat ja unta rakastavat."

Paimen eroittaa lampaat vuohista kolmanneksi sen tähden, että keiturilla on yksi eri likainen paha haju, jota paimen ei voi kärsiä. Keiturilla ja pukilla on yksi eri likainen paha haju, erinomattain rykimäaikana, jota paimen ei voi kärsiä. Ja tämä paha haju tulee siitä, että keiturit ja pukit syövät sitä vuotavata pirun paskaa ja luonnollisen ihmisen sontaa. He ovat ryötät luontokappaleet. Pukit haistelevat keiturin persettä rykimäaikana, ja irvistelevät aurinkoa vastaan. Rykimäainet painaa myös heidän lihansa, ettei se kelpaa ollenkaan ihmisille, mutta ainoastans syötäksi hukille ja jalopeuroille. Se seisoo myös Raamatussa, että he syövät hiiriä niin kuin repo eli pissihaukka. Ja he syövät matoja niin kuin varikset. Sen tähden tulee heidän lihansa ja heidän verensä mustaksi niin kuin variksen liha. Ja heidän nahkansa haisee pahalta, niin myös heidän henkensä, erinomattain rykimäaikana. Koska sappi on puhkenut, painetaan sekä (liha) että veri niin, ettei se ole ollenkaan syötävä. Ja päällinen heidän maidostansa kutsutaan järjen rintamaidoksi. Ja vuoheen pojat, jotka sen kaltaista maitoa imevät, määkyvät niin (kuin) karitsat, mutta ei heillä ole villoja.

Tämän pahan hajun tähden, puske-
misen tähden ja varkauden tähden
eroittaa paimen vuohista, ettei keiturit
enää pääse puskemaan, puremaan ja
vihaamaan lampaita, niin kuin he en-
nen mailmassa tehneet ovat. Paimen
panee keituria vasemmalle puolelle ja
sulkee heitä ulos lammasläätistä ijan-
kaikkiseksi ajaksi, ja panee heitä eri-
nänsä pimiään luolaan. Siinä he saa-
vat määkyä ijankaikkisesti, ja syödä
sitä vuotavata pirun paskaa kuumana,
jota he täällä ovat tuoreena nielleet. Ja
se on polttava heidän sisällyksiänsä
ijankaikkisesti.

Toinen tutkisteleminen: Paimen eroit-
taa lampaat vuohista sen tähden, että
lampaat ovat hiljaisemmat luontokappa-
leet kuin keiturit; ei sen vuoksi, että
lampaat ovat itsestänsä hiljaiset, koska
he juoksevat mettässä ilman paimenetta,
ovat he sangen arat. Ei he tohdi ensinnä
tullapaimenen tykö, mutta koska pai-
men panee koiriansa ajamaan lampaita
kokoon, rupeevat he taamaantumaan¹ ja
hiljaisemmaksi tulemaan. Lammas on
luonnostansa sangen arka. Jos paimen ei
ole aina heidän kanssansa laitumella,
jos lampaat eksyvät mettään ja ovat
siellä muutampia viikkoja ilman paimen-
etta, vieraantuvat he ja tulevat araksi,
eikä tohdi varsin tulla paimenen tykö,
koska hän heitä kutsuu.

Muutamat ei tahdo tulla paimenen
tykö, sillä he pelkäävät paimenta. Eikä
lampaat tiedä itse, minkä tähden he pel-
käävät paimenta. Ei he ymmärrä, että
paimen rakastaa omia lampaitans ja että
hän tahtoo varjella heitä hukan ham-
paista ja viedä heitä lammashuonee-
seen. Muutamat lampaat, jotka ovat

muutaman ajan olleet mettässä ilman
paimenetta ja ovat pois vieraantuneet ja
araksi tulleet, ei tohdi tulla paimenen
tykö, koska hän kutsuu heitä, vaan läh-
tevät pakenemaan. He juoksevat kappaleen
matkaa ja taas pysähtyvät ja katso-
vat isoilla silmillä paimenen päälle, niin
kuil olisit he epäilemässä, pitääkö hei-
dän odottaman, vai pitääkö heidän taas
pakeneman. Ei suinkaan keiturit ole niin
arat kuin lampaat. Keiturit tulevat var-
sin nuolemaan suolavettä, jolla paimen
suostuttaa lampaita. Mutta paimen piis-
kaa keituria vittalla, ajaa heitä pois ty-
könsä ja sanoo: "Ei tämä makia ruoka
ole teitä varten laitettu, sillä ei teillä ole
villoja niin kuin lampailta."

Yksi vika on lampailta, että he pol-
kevat laidunta, koska heillä on hyvä
laidun, niin kuin Israelin paimen valit-
taa profeetan Hesekielin kautta. Ja
vaikka heillä on jalot lähteet juoda, pi-
laavat he niitäkin jalvoillansa. Koska
lampailta on hyvä laidun, rupeevat he
kilpaa juoksemaan. Itse kukin tahtoo
ensimmäiseksi tulla ja parhaan paikan
itsellensä valita. Ja laihat lampaat, jot-
ka ei jaksa kilpaa juosta, jäävät viimei-
seksi ja saavat syödä, mitä muut liha-
vammat lampaat ovat jalvoillansa pol-
keneet ja tallanneet. Mutta Herra sanoo
profeetan Hesekielin kautta: "Minä
tahdon tuomita lihavain ja laihein lam-
masten välillä. Minä tahdon tuomita
oinasten ja kauristen välillä." Älkää
juosko ylön hopusta, te lihavat lam-
paat. Älkää kupsuko niitä laihoja lam-
paita, sillä paimen täytyy niitä laihoja
kanta, jotka ei jaksa itse käydä. Hän
sitoo haavoitetuita, joita hukka on kis-
konut ja raatanut; ja väsyneitä hän ta-

luttaa, heikkoja hän vahvistaa. Ja läm-
mintä maitoa hän kaataa niiden suuhun,
jotka ei jaksa imeä.

Paimen eroittaa lampaat vuohista
sen tähden, että lampaat kantavat pai-
menelle villoja, mutta keiturilla on tyh-
jä karvoja. Mitäs hän niiden kanssa te-
kee? Keiturin karvat ei kelpaa mihin-
kään. Niitä vatkataan törmän alle. Mut-
ta lampaan villoista tulevat paimenelle
vaatteet, niin kuin me kuulemme tä-
män päivän evankeliumista: “Koska
minä olin alastoin, niin te vaatetitte mi-
nun; koska minä olin nälässä, niin te
ruokitte minun.” Paimen saapi siis ruo-
kaa ja vaatetta lampailta. Ja net lam-
paan villat ovat erinomattain se kristil-
linen rakkaus, jonka kautta Vapahtajan
köyhät veljet tulevat autetuksi sekä
ruumiin että sielun puolesta.

Evankeliumissa tosin ymmärretään
se kristillinen rakkaus, joka osotetaan
niille, jotka kristillisyyden tähden tule-
vat köyhäksi ja alastomaksi, fangiksi,
vainotuksi. Net ovat erinomattain Va-
pahtajan veljet. Mutta myös sielun puo-
lesta tulevat Vapahtajan veljet autetuksi,
koska he ovat murheessa ja epäilykses-
sä, ja heitä lohdutetaan, neuvotaan ja Je-
suksen tykö halvatuita kannetaan. Mutta
se suuri Israelin Paimen, joka tuntee
omia lampaitans, niin kuin myös lam-
paat tuntevat heitänsä keskenänsä, teh-
köön heitä hedelmälliseksi ja lumivalki-
at villat kantavaiseksi, että koska se vii-
meinen ero tulee lammasten ja keiturit-
ten välille, koko mailma näkis, kuinka
suuri eroitus niitten välillä on, koska
valkiat villat kiiltävät kaukaa Jesuksen
lampaissa Sionin vuorella, jossa Jesuk-
sen karitsat hyppäävät niin kuin peurat.

Nimittäin ne Jesuksen karitsat, jotka
täällä on verissä ja haavoissa Jesuksen
helmassa kannetut, ne viattomat karit-
sat, joita Pietari on ruokkinut rieskalla,
ja ne lampaat, jotka ovat Jordanin vir-
rassa pestyt Paimenelta, että heidän vil-
lansa on tulleet lumivalkiaksi.

Sillä nämät ovat ne eksyneet lam-
paat, joita se suuri Israelin Paimen on
etsinyt Sinain vuorella, punaisen meren
rannalla ja Jordanin virran tykönä, ne
raadolliset lampaat, joita hän on hel-
massans kantanut, ja rieskalla ruokki-
nut, ja heidän haavojansa sitonut, koska
susi oli heitä raatanut. Net on olleet vai-
ti keritsijänsä alla ja ovat kärsivällisyy-
dellä antaneet itsensä keritä. Net eksy-
neet ja raadolliset lampaat seisovat nyt
laumassa Sionin vuorella, sitte kuin se
suuri Paimen on pessyt heidän villojan-
sa lumivalkiaksi. Ja siellä he märeivät
rauhassa Paimenen ympäri. Ja karitsat,
joita Hän (on) juottanut rieskallansa,
hyppäävät Sionin vuorella niin kuin
peurat. Ja se suuri Israelin Paimen viepi
heitä parhaalle laitumelle ja johdattaa
heitä elävän veden tykö, jossa he saavat
janonsa sammuttaa nyt ja ijankaikkises-
ti. Ja se suuri Paimen panee lampaitansa
läättiin, koska pimiä ja tuisku ja rajuil-
ma tulee. Ja siellä he makaavat rauhassa
nyt ja ijankaikkisesti, ja he nuolevat
Paimenen kädet kiitoksella. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 17.

¹ = kesyyntymään

Viimeisestä tuomiosta kaikki profeetat ja apostolit ovat kirjoittaneet ja kaikki pyhät ovat sen tuomion odottaneet. Mutta suruttomat ei ole koskaan sitä tuomiota odottaneet, vaan he ovat aina ajatelleet, ettei tuomio tule niin hopusta, sillä he ovat tunteneet, ettei he ole valmiit astumaan tuomion eteen. Ja vaikka muutamat pakanat ei pelkää tuomiota sen tähden, että he uskovat tuomion olevan kaukana, jonka tähden he ovat rohkiat pilkkaamaan Tuomaria jumalattomalla elämällensä. Kuitenkin Raamattu todistaa, että suruttomille tulee suuri pelko, koska viimeisen ajan merkit rupeavat näkymään. Sillä paha ja kalvava omatunto todistaa, ettei ole siihen laihjn eletty, että he olisit valmiit astumaan tuomiolle.

Vapahtaja sanoo, että merkit pitää oleman auringossa, kuussa ja tähdeissä, ja maassa kansalla ahdistus epäilyksen tähden, ja ihmiset maan päällä pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden. Näistä sanoista kuuluu, että suuri pelko tulee maailman ihmisille, koska viimeisen ajan merkit rupeavat näkymään, vaikka he täällä jaksavat pilkata kristityitä, koska he muistuttavat suruttomia siitä tulevaisesta tuomiosta. Mutta koska totuus tulee, silloin taitavat suruttomat ruveta pelkäämään, että suurempi tuomari tulee. Se on myös kirjoitettu, että he menisit maan alle tuomiopäivänä, jos he pääsisit. He alkavat silloin huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päällemme!" ja kukkuloille: "peittäkää meitä sen silmien edestä, joka istuimella istuu!"

Ei ole siis jumalattomilla rohkeutta enää, koska tuomio tulee, vaikka he nyt

ovat rohkiat pilkkaamaan ja nauramaan, koska kristityt panevat Jumalan ankaran vanhurskauden heidän silmiensä eteen. Suruttomat luulevat ilmankin, että kuolema on vielä kaukana. Muutamat pakanat luulevat, ettei Jumala saata heitä helvettiin tuomita, koska he ovat niin siivästi eläneet. He ovat auttaneet vaivaisia, välttäneet syntiä ja tehneet oikein kaikille. Kuinka Jumala saattaa semmoisia tuomita, jotka on niin eläneet, ettei tunto soimaa heitä ei (tässä) eikä tulevaisessa elämässä? Ja jos he olisit vielä jossakussa paikassa erhettyneet, niin on Jumala armollinen.

Ei juomari pelkää tuomiota, vaikka Raamattu sanoo, ettei juomarit pidä Jumalan valtakuntaa perimän. Ei viinaporvarit pelkää tuomiota, sillä he ajattelevat, ettei se ole synty panna juomarille pirun paskaa. Ei huorat pelkää tuomiota, sillä he ajattelevat, ettei huoruus ole synty, vaikka Raamattu sanoo, että koirat ja velhot pitää oleman ulkona. Tuskin varkaatkaan pelkäävät tuomiota, sillä he ajattelevat, ettei Jumala tiedä heidän varkauksiensa, koska se on peitetty ihmisiltä. Ja niin muodoin ovat sekä juomarit että viinaporvarit pelkäämättä siinä uskossa, ettei Jumala heitä tuomitse. Huorat ja varkaat ovat pelkäämättä siinä uskossa, että Jumala on armollinen. Ja mistä he ovat sen uskon käsittäneet, että Jumala on semmoisille armollinen?

Ilmankin rietas on heille armollinen, ja silloin he luulevat, että Jumala kans on armollinen. Me tiedämme vakaisesti, ettei rietas niitä tuomitse, jotka häntä palvelevat. Kyllähän rietas on niille armollinen, jotka juovat, kiroavat ja tap-

pelevat, huorin tekevät ja varastavat, ja niille se on oikein armollinen, jotka pilkkaavat totuutta ja vastustavat kristityitä. Mutta niille ei rietas ole juuri armollinen, jotka rupeavat häntä pelkäämään ja vastoin hänen tahtoansa tekemään. Vihollinen tuomitsee heränneitä omanvanhurskauden kautta ja sanoo: "Sinäkös olet kristitty, jolla niin paljon syntiä on. Sinäkös olet Jumalan lapsi, joka olet niin kuin itse rietas?" Nyt me näemme oikian syyn, minkä tähden suruttomat ei pelkää tuomiota: he ovat ensinnä siinä uskossa, että Jumala olis vääriä, jos Hän paiskais siviöitä ja kunniallisia ihmisiä helvettiin.

Toiseksi on heillä se usko, että Jumala on heille armollinen. Kukas on antanut heille sen uskon, että Jumala on juomarille ja viinaporvarille armollinen? Jo, rietas on antanut heille sen uskon, että Jumala on katumattomille armollinen. Ja mistäs katumattomat huorat ja varkaat ovat sen uskon saaneet, että Jumala on heille armollinen? Ilmanki maailman jumala on heille antanut semmoisen vahvan uskon, ettei heidän pidä pelkäämään tuomiota, ja silloin vasta, koska viimeisen ajan merkit rupeavat tapahtumaan, alkavat he pelkäämään ja luolia hakemaan, niin kuin muutamat tänä kesänä ovat tehneet.

Koska aurinko pimeni puolen päivän aikana, rupeisit he pelkäämään, että maailman loppu tulee, menit he kotia, ja panit maata ja vedit rouvon eli raanun pään päälle, he ajattelit ilmanki, ettei Jumala nyt näe heitä, koska he hupussa ovat; niin kuin hullut lapset, koska venäläinen tulee sisälle, panevat he huppuun ja luulevat, ettei se nyt näe, missä

he ovat. Niin tekee myös jänis, koska hän pistää päätänsä pensaaseen ja ajattelee, ettei kukaan häntä näe, koska pää on peitetty. Ja niin minä ajattelen, että katumattomat huorat ensinnä pistäisit päätänsä rouvon alle eli raanun alle, jos nyt tuomion basuuna soittais, ja katumattomat varkaat juoksisit mettään hakemaan jonkun luolan kätköpaikaksi, jos tuomion kello rupeis nyt soittamaan. Juomarit ja viinaporvarit pistäisit päätänsä jonkun viinatynnyrin sisälle, että he siellä pääsisit näkemästä ylimmäisen tuomarin silmät.

Mutta kyllä he sen tähden ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä, koska het muistuttavat suruttomia kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisuudesta. Nyt he ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan, mutta koska asia tulee eteen, rupeavat he vetämään häntänsä niin kuin häpiälliset koirat takajalkain välille.

Niin vetäkää nyt rouvon silmänne ylitse, koska tuomio tulee, te katumattomat huorat, ei suinkaan Jumala teitä näe, koska te olette hupussa. Pistäkää päätänne viinatynnyrin sisälle, te katumattomat juomarit ja kunnialliset viinaporvarit. Ei suinkaan Jumala teitä löydä viinatynnyristä, vaikka hän hakis. Ja te katumattomat varkaat, menkää johonkin luolaan, koska tuomio tulee, ja kätkekää sinne varkautenne, ettette tarvitsis mailmalle huutaa, kuinka ja mistä paikasta te olette varastaneet. Ja te kiroilijat ja tappelusmiehet, ilmanki te menette murin sisälle, koska Jumalan Poika tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Ja te Jumalan sanan ylönkatsojat ja pyhän päivän rik-

kojat, ilmanki te rupeatte kirjaa lukemaan, koska tuomio tulee. Ja te huorintekijät, ilmanki te annatte teitänne kuohita, koska tuomio tulee.

Mutta mihinkäs paikkaan armonvarkaat pakenevat, koska tuomio tulee? Ne ovat aina luottaneet sen päälle, että Jumala on armollinen. Mutta jos nyt Jumala ei oliskaan niin armollinen katumattomille, kuinkas sitte käypi? Kyllä me sen arvaamme, että siviät ihmiset ei ymmärrä niin kovin pelätä, sillä he luottavat sen päälle, että koska omatunto ei soimaa, niin ei saata Jumalakaan soimata heitä, ja jos Jumala yhtä hyvin tuomitsee heitä helvettiin, niin he rupeavat vastaan tinkaamaan ja sanomaan: ”Sinä olet väärä tuomari, joka siviöitä ihmisiä paiskaat helvettiin, ja me otamme perkeleen todistajaksi, että me olemme siviästi ja kunnialla eläneet mailmassa.” Ja perkele vaan menee todistamaan siviöitten puolesta, että Jumala on väärä tuomari; soimaisitpa ennen Israelin lapset Jumalata vääryydestä, koska he sanoit, että Herra ei tee oikein. Hesek.18: 28.

Armonvarkaat ei taitais soimata Jumalata vääryydestä. Mutta he sanoisit, että Jumala on ylön kova ja ankara vaatimaan enemmän ihmiseltä kuin mitä hän jaksaa toimittaa. Jumala vaatii nimittäin oikian katumuksen ja parannuksen, mutta se ei ole armonvarkaalta tehty. Armonvarkaat omistavat itsellensä armon lupauksia ilman totista katumusta, ilman parannusta. He luulevat, että Jumala on velkapää heitä armahtamaan, vaikka ei ole heidän (=heillä) puolestansa se totinen katumus ja parannus, jonka Jumala vaatii.

Niin taitavat kaikki siviät ihmiset ja armonvarkaat ruveta tinkaamaan Jumalan kanssa ja sanomaan: ”Sinä olet väärä tuomari, sinä olet ylön kova ja ankara vaatimaan enemmän kuin mitä ihminen jaksaa matkaan saattaa.”

Mutta ei se ole ihmeellinen, että julkisuruttomat pelkäävät tuomiota, ei täällä, mutta vasta tuomion aikana, koska viimeisen ajan merkit rupeavat tapahtumaan. Ei se ole ihmeellinen, että katumattomat huorat vetävät rouvon eli raanun silmäns ylitse, että juomarit ja viinaporvarit pistävät päätänsä viinatynnyrin sisälle, että muutamat pirun paskan syöjät pistävät itsiänsä hyysikän penkin alle, koska tuomio tulee.

Ei sekään ole ihmeellinen, että siviät ihmiset ottavat perkeleen todistajaksi, että Jumala on väärä tuomari, ja että armonvarkaat soimaavat Jumalata hänen ankaran vanhurskautensa tähden, joka ei tyydy vähemmällä katumuksella. Mutta se on ihmeellisempi, että Vapahattaja ei ota niitäkään hyväksi, jotka ovat Hänen nimensä kautta perkeleitä ulos ajaneet ja saarnanneet parannusta muille, ellei he itse ole tulleet oikiaan totuuden ja armon tuntuun. Sillä näin kuuluvat hänen sanansa: ”Moni sanoo minulle sinä päivänä: ”Herra, Herra, emmekö sinun nimes kautta ennustaneet ja sinun nimellä ajaneet ulos perkeleitä ja olemme sinun nimes kautta monta väkevätä työtä tehneet.” Ja silloin minä heille tunnustan: ”En minä teitä ikänä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te väärin tekijät!” Matt.7: 23.

Tämä paikka kuuluu niille, jotka ovat Jeesuksen nimen kautta perkeleitä ulos ajaneet ja hänen nimensä kautta en-

nustaneet, ja monta väkevätä työtä tehneet, eli kristillisyyttä edesauttaneet, jos het ovat sen tehneet väärässä tarkoituksessa, maallisen voiton tähden, eli kunnian tähden, että heitä pidettäisiin parhaana kristittynä, eli omanvanhurskauden tähden, ettei yksikään tohtis heitä tuomita, koska he senkaltaisia voimallisia töitä tekevät eli koska heidän puheensa niin paljon vaikuttaa kristillisyyden levittämiseksi. Jos, sanon minä oma rakkaus makaa siinä salattuna, että he rupeevat itsestensä tykkäämään ja isäkristillisyyden itsellensä omistamaan. Eli jos kunnianpyyntö olis siinä voimalisessa puheessa, että heitä pidettäisiin parhaana kristittynä. Eli jos omavanhurskaus olis niin viekas, että hän muita tuomitsee ettei häntä yksikään tohtis tuomita jälleen. Eli jos ahneuden perkele panis häntä voiton tähde niin voimallisia töitä tekemää Jesuksen nimen kautta. Silloin on vihollinen muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, ja semmoiselle on se ylimmäinen Tuomari sanova: "En minä teitä ikänä tuntenut."

Ja siitä me näemme kuinka tarpeellinen se itsensä tunteminen ja itsensä kieltäminen on vielä heränneillekin, ettei he joskus tarttuisi johonkin vihollisen ansaan, ja menettäisi heidän kruununsa. Pietari kirjoittaa, että Jumala alkaa tuomion hänen omasta huoneestaan, se on kristityistä. Ja sanoo vielä: "Jos hurskas tuskalla tulee vapaaksi, kussa sitte jumalatoiminta ja syntinen näkyy? Se on: jos nekin, jotka kerran ovat Vapahtajan verellä vanhurskautetut, tuskin saattavat välttää Jumalan tuomion, mihinkäs sitte jumalattomat ja syntiset joutuvat? Voi niitä raukkoja, jotka ei

pelkää tuomiota ollenkaan ennen kuin tuomion kello soittaa. "Voi vaivaist, joka Jumalan Täällä Sanan hyljäis riettaast' Ja jälkeen mailman tavaran, Sen turhan pyörei viekkaast. Hän häätty hääjyyn häpiään, Kans piruin piinaan pimiään, Pois syöstään Jumalalta."

Voi niitä vaivaisia sieluja, jotka täällä vielä piinaavat ja vaivaavat sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta ja tallaa hänen vertansa ja pilkkaavat Taivaallisen Vanhemman kyöneleet. Voi vaivaisia ja sokioita raukkoja, jotka ei ole vielä lakanneet pilkkaamasta ja vainoomasta sitä vertavuotavata ja veripunaista Ristinkantajata. Eiköhän kerran pidä tuleman polttavaiseksi ne Taivaallisen Vanhemman kyöneleet, koska ne putoovat paatuneitten omantunnon päälle; ja ne veripisarot, jotka tippuvat paatuneitten sydämiin, pitää kerran karvasteleman niin (kuin) myrkky, koska he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Niin rukoilkaat nyt, te harvat sielut, joilla vielä on rukouksen voima, että se armollinen Herra Jesus aukaisis sokia in raukkain silmät näkemään, ja kuuron korvat kuulemaan, kuinka hartaast Herra heitä herättelee siitä raskaasta synnin unesta, ennen kuin tuomio tulee. Isä meidän, joka olet taivaassa.

Evankeliumi Matt.25: 31-46

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katsoman perään, kuinka monta henkeä nyt ilman pelkäämättä astuisit Jumalan silmien eteen, jos tuomion basuuna pauhais ja huuto tulis taivaasta: "Olettekos valmiit, syntiset, astumaan

Jumalan tuomion eteen?” 1. Kutkas pelkäävät tuomiota? 2. Kutkas ei pelkää tuomiota? Antakoon se ylimmäinen tuomari meille sen voiman, että me saattaisimme niin pauhata tuomion edellä, että rohkiat rupeisit pelkäämään ja vapisemaan, että pelkääväiset ja vapisevaiset rupeisit rohkiaksi tulemaan. 1. Kutkas pelkäävät tuomiota ja ijankaikkisuutta?

Ne, jotka täällä hyvin rohkiat ovat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä, ei näy pelkävän tuomiota niin kauvan kuin he saavat heidän lihallisia himojansa täyttää. Niin kauvan kuin jaksavat juoda, kirota ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, niin kauvan ovat he rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä. Ei he siinä tilassa pelkää kuolemata, tuomiota ja ijankaikkisuutta. Ei het pelkää Jumalata; ei he pelkää kuningasta, ei he pelkää vihollista. Ja jos me saisimme päättää heidän rohkiasta luonnosta, niin se näyttää niin kuin semmoiset miehet olisit valmiit astumaan Jumalan tuomion eteen ja sanomaan: “Haas! Tule lyömään, jos tohdit!”

Mutta me olemme jälkeen huomanneet, että semmoiset miehet rupeavat pian pelkäämään ja vapisemaan, koska joku suurempi voima rupee liikkumaan, niin kuin esimerkiksi Kain, joka ensinnä antoi Jumalalle ylpiät ja suurelliset vastaukset, koska Jumala kysyi: “Missäs on sinun veljesti Abel?” Silloin vastais Kain: “Olenko minä veljenin vartija?” Mutta koska Jumalan ääni rupeis omassa tunnossa pauhaamaan, tuli hän pelkuriksi, mistansi rohkeutensa, ja lankeis epäilykseen ja pakeni pois Jumalan kasvoin edestä. Niin myös se ylpiä kunin-

gas Farao, joka ensinnä sanoi Mosekselle: “Kuka on se Herra, jonka ääntä meidän pitää kuuleman?” Mutta koska Jumalan voima rupeis liikkumaan niissä seitsemässä vaivassa, jotka Jumala pani hänen päällensä, meni hänen rohkeutensa pois, vaikka hän ei kauvan muistanut Jumalan ankaraa vanhurskautta, että hän olis nöyryyttänyt itsensä Jumalan väkevän käden alle.

Ja semmoiset ovat vielä nytkin muutamit ylpiät pakanat. Silloin he ovat nöyrät, koska hätä on peräsuolesa, eli koska Jumala heitä vähäisen kurittaa. Mutta tulevat kahta julmemmaksi, niin pian kuin he pääsevät siitä häädystä pois. Semmoiset ovat hävittömät huorat ja paatuneet varkaat, haisevaiset juomarit, joista se vuotava pirun paska haisee neljänneksen päähän, niin myös paatuneet viinaporvarit, jotka riisuvat traasuperkeleiltä rukan ja rokin. Ne miehet ei pelkää ketään niin kauvan kuin pohjattomuuden ruhtinas antaa heille voimaa ja rohkeutta pilkkaamaan Jumalata ja ihmisiä.

Mutta me sanoimme jo äsken, että muutamit pilkkaajat vedit rouvon ja raanun pään ylitse, koska aurinko pimeäni. He rupeisit pelkäämään, että mailman loppu tulee, koska semmoiset viimeisen ajan merkit rupeevat tapahtumaan. Ilmanki he ajattelit, ettei nyt Jumala löydä heitä, koska he ovat hupussa. Ja minä luulen, että katumattomat huorat vetäisit rouvon ja raanun pään ylitse ja menisit huppuun, jos Jumalan voima niin kuin tuomion edellä rupeis liikkumaan. Ja katumattomat varkaat menisit johonkuhun luolaan kätkemään varkautensa, juomarit ja viinaporvarit pistäisit pää-

tänsä viinatynnyriin sisälle, ettei Jumala muka löytäis heitä. Kiroilijat ja tappelumiehet hyppäisit kellariin, koreat herrat menisit muurin sisälle, sabattin rikkojat ja Jumalan sanan ylönkatsojat rupeisit lukemaan hirjaa helvetissä, armonvarkaat rupeisit ilmanki fariseuksen rukouksia pitämään, kaikille Jesuksen ristin vihollisille tulis semmoinen jäniksen sydän, että he lähtisit laukkomaan mettään ja luolihin, ja silloin he rupeevat huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päällemme!" ja kukkuloille: "Peittäkää meitä sen silmäin edestä, joka istuimella istuu!"

Mutta kyllä he täällä ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä ja sanomaan: "Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme? Itse me vastaamme." Ja itse ne saivatki vastata helvetissä, semmoiset ylpiät ja paatuneet henget, jotka täällä ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä. Ja koska tuomio tulee, pistävät he päätänsä rouvon alle, eli viinatynnyrin sisälle, siinä mielessä, ettei nyt Jumala heitä näe. Ilmanki te oletta nyt valmiit astumaan Jumalan tuomion eteen, te huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit. Ilmanki te saatte maata Vapahtajan sylissä taivaan valtakunnassa, ja varastaa siellä kolmekymmentä hopiapenninkiä, joita Judas on viskannut temppelein lattialle, ja te saatte ilmanki juoda punaista viinaa taivaan valtakunnassa, ja viinaporvarit pääsevät ilmanki korkiampaan virkaan taivaan valtakunnassa sen edestä, että he ovat mitanneet vuotavata pirun paskaa juomatraasuille; huorat saavat ilmanki kulta sydäntä

taivaan valtakunnassa, ja varkaat saavat voilimpun näpätä karitsan häissä.

Mutta ei se ole ainoastansa nämät hävittömät huorat ja hävittömät varkaat, haisevaiset juomarit ja paatuneet viinaporvarit, jotka täällä ovat rohkiat pilkkaamaan ja vastustamaan kristityitä, jotka nyt luulevat olevansa valmiit astumaan Jumalan tuomion eteen, vaikka he silloin, koska tuomion kello soittaa, rupeevat laukkomaan mettään ja luolihin. Mutta myös siviät huorat ja rehelliset varkaat luulevat olevansa valmiit astumaan Jumalan valtakuntaan, ja raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit luulevat myös saavansa hyvän palkan sen edestä, että he ovat niin siviästi eläneet tässä mailmassa, ettei pidä löytymän yhtä synnin tomua heidän puhtaan tuntuksensa päältä, jota Vapahtajan tarvitsis korjata. Nämät siviät ihmiset ei pelkää tuomiota.

Mutta jos Jumala yhtä hyvin tuomitsee heitä helvettiin, niin he rupeevat sanomaan Jumalan vääräksi tuomariksi, joka siviöitä ja kunniallisia ihmisiä paistaa helvettiin. Ja siihen saavat vielä viisiä Raamatusta: Israelin lapset sanoit jo profeetan Hesekielin aikana, ettei Herra tee oikein, ja siihen tulee vielä perkele todistajaksi. Mutta ne, jotka freistaavat omalla parannuksella keltava Jumalalle, eikä sen tähden saa omantunnon rauhaa, täytyvät viimein suuttua Jumalalle ja soimata häntä hänen ankaran vanhurskautensa tähden, ettei ihmisen jumalisuus ja oma vanhurskaus pidä ollenkaan hänelle kelpaaman. Niin kuin Lutherus kirjoittaa itsestänsä, että hän oli yhden aikaa oikein suuttunut Ju-

malalle hänen ankaran vanhurskautensa tähden.

Mutta millä tunnolla semmoinen ihminen saattaa tulla Jumalan tuomion eteen? Hänen täytyy ruveta torumaan ja riitelemään Jumalan kanssa ja sanomaan: “Sinä olet ylön kova, ja ankara, ja vanhurskas. Sinä vaadit enemmän syntisraukalta, kuin mitä hän jaksaa toimittaa.” Mutta Jumala on jo vanhasa Testamentissa sanonut semmoisille, jotka omanvanhurskauden kanssa tais-televat: “En minä jaksa riidellä teidän kanssanne, enkä vihastua ijankaikkisesti.” Paras taitaa olla semmoisille, että he heittävät pois riitelemästä Jumalan kanssa ja pyytävät sovintoa, ennen kuin tuomiopäivä tulee.

Mutta mitäs meidän pitää ajatteleman niistä, jotka sanovat joka päivä makaavansa Jesuksen ristin juuressa, ja yhtä hyvin pieksevät kristityitä? Jokohan ne pelkäävät tuomiota? Ei se ole uskottapa, että he pelkäävät tuomiota, ei kuitenkaan niin kauvan kuin he jaksavat varastaa armoa. Jos Vapahtaja tulis heitä vastaan yrttitarhassa, niin he astuisit rohkiasti hänen tykönsä ja antaisit hänelle suuta ja sanoisit: “Terve, Rabbi!” Ja jos Vapahtaja lykkäis heitä pois tykönsä, niin Judan veljet sanoisit: “Met olemma sinun kanssas syöneet ja juoneet Herran Ehtoollisessa, met olemme sinun nimees ennustaneet, ja perkeleitä ulos ajaneet, me olemme puhuneet muillekin kristillisyydestä, ja saaneet monta kääntymään ja parannuksen tekemään. Et sinä saa meitä tuomita, sillä me olemme sinun opetuslapsias ja olemme sinun veres kautta puhdistetut, ja olemme joka päivä maanneet sinun

verisen ristos juuressa. Miksis meitä siis tuomitset, vaikka me olemme niin vahvasti uskoneet sinun päällesti?”

Mutta Hän sanoo: “Menkää pois minun tyköäni. En minä teitä tunne.” Jokohan armonvargaat tyytyvät siihen tuomioon? Minä luulen, että he lykkäävät asiansa perkeleen tutkinnon alle; he menevät juuri mailman jumalan tykö kysymään: “Onkohan se oikein, että meitä syöksetään pois Jumalan valtakunnasta, jotka olemme aina maanneet Herran Ehtoollisessa ja ristin juuressa, ja olemme kastetun palaisen saaneet Häneltä joka kerta kuin me olimme syö-mässä ja juomassa Hänen kanssansa.” Mutta mailman jumala sanoo: “Ei se ole oikein, että teitä syöksetään pois armon osallisuudesta.” Mutta miksis te pakkaatte taivaan valtakuntaan niitten villihenkein kanssa, jotka aina tutkistelevat, “kuka se on, joka Sinun pettää?” Ei teidän tarvitse sitä ruveta mailmalle huutamaan, vaan menkää paremmin ylimmäisten pappein tykö salarippiä pitämään. Kyllä ne antavat Judalle ja hänen veljillensä sen synnin anteeksi. Ja jos net ei huoli Judan veljistä, niin laittakaat itsellenne joku nuora, joka teitä auttaa pikaisesti pois mailmasta, niin te pääsette kaikesta vaivasta ja epäilyksestä pois. Katso, niin saarnaa mailman jumala Judalle ja hänen lihallisille veljillensä.

2. Kutkas nyt ovat siinä tilassa, että he rohkenisit tulla Jumalan tuomion eteen? Minä ajattelen, että ne harvat sie-lut, jotka täällä armon ajalla pelkäävät niin kovin kuolemata, tuomiota ja ian-kaikkisuutta, että heidän täytyy langeta Jesuksen jalkain juureen ja huutaa: “Jesu Davidin poika, armahda meidän

päällemme, ja älä anna meidän hukkua ijankaikkisesti!” Minä ajattelen, että net harvat sielut, jotka täällä niin kovin pelkäävät Jumalan ankarata vanhurskautta ja tuomiota, että heidän täytyy särjetyllä sydämellä langeta sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan eteen ja kerjätä armoa häneltä ennen kuin Hän tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, minä tunnen omasta sydämestäni ja näen Jumalan Sanasta, että katuvaiset, alaspainetut ja mailmalta vihatut, jotka tulevat Hänen tykönsä nöyrällä ja särjetyllä sydämellä huokaamaan, huutamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle, että heidän pitää saaman armoa ja anteeksi-antamusta Hänen verensä kautta, ja tuleman sovitetuksi ylimmäisen Tuomarin kanssa täällä armon ajassa.

Ja minä tiedän, että net armoitetut sielut ei tiedä paeta mihinkään Hänen edestänsä tuomiopäivänä. Ei heillä ole pelko enää, sillä se suuri Kuningas antaa heille voimaa ja väkevyyttä kärsimään mailman vihaa ja vainoa Hänen nimensä tähden. Ne harvat sielut, joiden lampussa on elävän uskon öljy, koska ylkä tulee, ne menevät ulos vastaanottamaan Häntä ilolla ja riemulla ja huutavat hoosianna! Sillä niin sanoo Vapahtaja opetuslapsillensa: “Koska nämät rupeavat tapahtumaan, niin nostakaat silloin silmänne, sillä teidän lunastuksenne lähestyy.” Eihän saata yksi armoitettu sielu pelätä tuomiota, koska hän tietää, että hänen lunastuksensa silloin lähestyy. Me tiedämme, että oikiat kristityt odottavat aina tuomiota, mutta armonvarkailla ei ole yhtään hätää, minkä tähden heidän pitäis odottaman tuomio-

ta. Eikä niillä siviöilläkään ole mitään vaivaa, minkä tähden heidän pitäis tuomiota odottaman.

Mutta kristityillä on totisesti oikia syy, minkä tähden he odottavat tuomion. Kristityt ovat nimittäin vihatut ja vainotut maailmassa. He ovat pilkatut ja ylönkatsotut. Ei heillä ole ilo missään paikassa mailmassa. Vihollinen kiusaa heitä myötänsä. Jos ei ole ulkonainen sota ja vaino, niin vihollisen kanssa on sisällinen sota, joka ei lopu niin kauvan kuin lämmin veri juoksee verisuonissa. Sen tähden toivovat oikiat kristityt, että tuomio tulis pian, että he pääsisit pian pois tästä viheliäisestä maan tomusta, että he pääsisit pian siirtymään oikiaan Isänmaahan. Niin olkaat siis ahkerat kolkuttamaan taivaan oven päälle, te väsyneet matkamiehet, että te pääsisitte pian taivaan porttiin. Olkaat ahkerat huutamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Olkaat ahkerat rukoilemaan, että se Taivaallinen Kuningas laske teitä sisälle ennen kuin ovet suljetaan, ennen kuin sukulaiset ja langot jättävät teitä, ennen kuin se Taivaallinen Ylkämies menee ulosvalitun morsiamensa kanssa hääsaliin, ennen kuin Karitsan häät pidetään ijankaikkisesti.

Kuka tiesi, kuinka kauvan tämä mailma seisoo. Jos tänäpäivänä eli huomenna tulee huuto: “Katso ylkä tulee! Menkää ulos häntä vastaan!” Ja te morsiamen piiat, jotka rupeisitte uneliaaksi tulemaan ynnä niitten tyhmäin kanssa. Valmistakaat lamppunne. Ette saata tyhmille öljyä antaa, koska hoppu tulee, vaan käskekää heitä mennä hopusti ostamaan niiltä, jotka myyvät, ja katso-kaat perään, jos ei ole teidän omasta

lampustanne vuotanut öljyä sillä aikaa kuin te olette tyhmäin kanssa nukku-
neet. Katso, nyt jäävät ne tyhmät neit-
seet seisomaan hääsalin oven edessä, ja
ei yksikään avaja heille. Katso, nyt itke-
vät ne tyhmät neitseet oven takana. Kat-
so, nyt saavat viisaat neitseet tanssata
Karitsan häissä. Nyt saavat köyhät ja
ylönkatsotut sielut, jotka täällä ovat
murheessa ja epäilyksessä, pilkatut ja
ylönkatsotut mailmalta, nyt saavat katu-
vaiset ja uskavaiset huorat iloita ja rie-
muita Karitsan häissä. Nyt ottaa se Tai-
vaallinen ylkä heitä syliinsä ja panee
kunnian kruunun heidän päähänsä ja ris-
titähti rintaan, ja sormus käteen. Mutta
tyhmät raukat saavat seisoa oven takana
ja huutaa ijankaikkisesti: "Herra, avaa
meille!" Mutta ei yksikään avaa. Amen.

Alkuperäinen.

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoel-
mista C 174 n:o 74

Uusi Postilla n:o 74

Vaimon siemen pitää musertaman käärmeen pään.

Koska ihminen oli langennut syntiin, sai se taivaallinen vanhin ison haavan sydämeens, niin kuin maalliset vanhemmat, koska lapsi pistää itsensä veitsellä, ottavat he sen terävän raudan ja vatkaavat valkiaaan. Niin otti myös Jumala sen terävän synnin veitsen, jolla hänen nuorin lapsensa oli pistänyt itsensä kuoliaaksi, ja vatkas sen menemään helvetin valkiaaan, ja rupeis parantamaan niitä myrkyllisiä haavoja armon öljyllä, koska hän itse joutui kärsimään helvetin tuskan ja vaivan onnettoman lapsensa edestä. Kyyneleet rupeisit vuotamaan vanhemman silmistä, koska nuorin ja rakkain lapsi pisti itsensä kuoliaaksi synnin terävällä veitsellä. Hänen rakkautensa tälle nuorimmalle lapselle oli niin suuri, että hänen täytyi itse mennä helvettiin lunastamaan lapsensa sieltä takaisin.

Mutta tämä hirvuisin tapaus ei tainnut muulloisin tapahtua, kuin vaimon siemenen kautta, joka oli samasta verestä ja lihasta syntynyt kuin se onnetoin lapsi, joka kuoli synnissä, koska hän oli tapaturmaisesti pistänyt synnin terävällä veitsellä omaan sydämeensä. Tämä vaimon siemen otti veitsen lapsen sydäimestä ja vatkais sen valkiaaan, kussa käärmet oli palamassa. Siellä meni veitsi juuri käärmeen päätä kohti ja muserensi sen. Tämä terävä veitsi, jolla Jumalan nuorin ja rakkain lapsi pisti itsensä, kutsutaan synniksi. Käärmet oli oksentanut myrkkynsä haavaan ja sen tähden tuli se haava kuoleman haavaksi.

Mutta koska vaimon siemen pisti sillä samalla veitsellä käärmeen päähän, tuli käärmet sängen kovin haavoitetuksi, ja musta veri rupeis hänen päästäänsä vuotamaan. Mutta yhtä hyvin, vaikka käärmeen pää on muserrettu, liikkuu vielä hänen pyrstönsä, jolla hän vetää kolmannen osan taivaan tähdeistä. Tämän nuorimman lapsen tähden, joka oli itsensä pistänyt synnin terävällä veitsellä, kävi yksi miekka vanhemman sydämen läpitse, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.

Mutta se sovintoveri, joka rupeis vuotamaan vanhemman sydäimestä, tippui niihin haavoihin, jotka synnin terävällä veitsellä olit tehdyt. Ja tämän sovintoveren kautta tulivat lapsen myrkylliset haavat puhdistetuksi siitä synnin myrkyistä, jota käärmet oli siihen sylkenyt. Se taivaallinen vanhin, jollen tuli haava sydämeen nuorimman lapsen kuolemasta, löi vihansa käärmeen päälle, joka oli tämän onnettomuuden matkaan saattanut. Hän tuli itse vaimon siemeneksi, että hän ihmisenä pääsis kostamaan käärmeelle hänen puremisensa.

Mutta käärmeen siemenen ja vaimon siemenen välillä on myös yksi katkera viha. Koska nimittäin ihminen piti tuleman niin onnettomaksi, että hänen piti kuoleman käärmeen viekkauksen kautta, otti taivaallinen vanhin ja kirois tätä maata. Hän määräis, mikä rangaistus tulee itsekullekin, jotka olit synnissä osalliset olleet. Miehellä hän pani raskaaman työn, vaimolle raskaan vaivan synnyttäissä ja käärmeelle, että hänen päänsä piti vaimon siemeneltä rikki muserrettaman. Ja viimein sanoi vanhin: "Minä panen vihan käärmeen siemenen

Ja vaimon siemenen välille.” Tämä viha, joka on pantu vaimon siemen en ja käärmeen siemenen välille, ilmoittaa itsensä joka paikassa, kussa vaimon siemenet löytyvät. Siellä rupeevat myös käärmeen siemenet puikimaan, sillä vaimon siemenet ja käärmeen siemenet ei sovi ollenkaan yhdessä kohdussa. Käärmeen siemenet pitävät suurta vihaa vaimon siemenelle.

Käärmeen siemenet pelkäävät kovin sitä sovinnon verta, jolla vaimon siemenet ovat priiskotetut, sillä käärmeen hampaat ei pysty vaimon siemenelle, joka on varustettu uskon kilvellä. Käärmeen myrkky ei tee vaimon siemenelle kuoleman haavoja, koska vanhemman veri on priiskunut lasten päälle. Tämän sovintoveren tähden ovat käärmeen siemenet niin vihaiset vaimon siemenille, että he sylkevät myrkkynsä niiden päälle. Käärmeen siemenille tulee niin suuri harmi, että sappikin puhkee. Mutta ei vaimon siemenet pidä siitä mitään. Käärmeen siemenet tietävät hyvin, että vaimon siemen on rikki musertanut käärmeen pään, ja sen tähden he ovat vaimon siemenille vihaiset.

Käärmeen siemenillä on yksi vanha sukuperä. He ovat samasta luonnosta kuin se musta ja ruskea lohikäärme, joka on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat kaikki asiat nurin. Koska vaimon siemenet ovat puhdistetut sen veren kautta, joka vanhemman haavoista on priiskunut heidän päällensä, niin katsovat käärmeen siemenet tätä sovinnon verta vahingolliseksi myrkyksi, mutta synnin myrkyä pitävät kyykäärmeen sikiät makiana lääkityksenä. Ja koska he nielevät myrkyllistä juomaa,

maistuu se makialta heidän suussansa, vaikka se karvastelee jälkeen vattassa.

Meidän pitäisi vielä laviamalla puhuman tästä siunatusta vaimon siemenestä, koska me olemme ensin pyytäneet armoa Jumalalta, että hän, jonka sydän on saanut niin syvän haavan nuorimman lapsensa kuolemasta, että hänen täytyi mennä äitin kohtuun ja tulla vaimon siemeneksi, tekis kaikkia raskaita hedelmälliseksi, jotka hänen Pyhästä siemenestä ovat raskaaksi tulleet, ja helpottais armon pisaralla niiden tuskat, jotka ovat syntymävaivassa. Kuule meidän huokauksemme, sinä siementen Herra. Isä meidän, jne.

Se siunattu vaimoin seassa tuli raskaaksi Pyhältä Hengeltä ja synnytti yhden pojan, niin kuin enkeli oli sanonut. Ja Maria uskoi enkelin sanat, ehkä luonnollinen järki tahtoi ensinnä tehdä tämän asian mahdottomaksi, koska ei Maria saattanut ymmärtää, kuinka se olis mahdollinen yhdelle vaimoihmiselle, että tulla raskaaksi ilman miehen avutta. Me otamme nyt siitä tapauksesta yhden ylösrakentavaisen esimerkin, koska me Jumalan armon kautta perään ajattelemme, kuinka Maria tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä ja synnyttää pojan. Tämä ainet jaetaan moneen osaan: ensimmäinen tutkisteleminen siemenestä, josta hedelmän alku tuli; toinen tutkisteleminen hedelmästä äitin kohdussa; kolmas tutkisteleminen syntymisestä, ja mikä siinä vielä tapahtuu sekä ennen että jälkeen.

Mistä siemenestä on tämä siunattu hedelmä alkunsa saanut? Koska enkeli sanoi Marialle: “Sinä siität kohdussas ja synnytät pojan”, rupeis Maria, joka tiesi

itsensä vapaaksi miehestä, arvelemaan, kuinka se olis mahdollinen hänen tulla hedelmälliseksi ilman siemenettä. Luonnollinen järki katsoi sen asian mahdottomaksi. Ja jos ihminen rupeis luonnollisen järjen ajatuksia seuraamaan, niin tulisit kaikki asiat mahdottomaksi, jotka kuuluvat kristillisyyteen. Koska luonnolliselle ihmiselle sanotaan, että hänen pitää tuleman raskaaksi Pyhältä Hengeltä, niin kysyy luonnollinen järki, kuinka se tapahtuu, sillä minä en tiedä miehestä mitään?

Luonnollinen järki on harjaantunut tutkimaan hengellisiä asetuksia luonnollisen rakennuksen jälkeen. Ja niin kuin kaikki elävä luonnon valtakunnassa saapi alkunsa siemenestä, niin katsoo myös luonnollinen järki sen asian mahdottomaksi, että joku ihminen tulis hedelmälliseksi ilman siemenettä. Mutta Vapah-taja sanoo, että siemen on Jumalan sana. Ja apostoli Johannes sanoo, että sana tuli lihaksi. Ja Pietari sanoo, että te olette syntyneet turmelemattomasta siemenestä, nimittäin Jumalan sanasta.

Niin kuin nyt Maria tuli raskaaksi Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta siitä turmelemattomasta siemenestä, niin tulevat myös muut ihmiset raskaaksi Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta siitä turmelemattomasta siemenestä, jos he kärsivät Pyhän Hengen niin liki tulevan, ettei mailman kylmä vesi pääse väliin. Jumalan sana vaikuttaa niin ihmeellisen muutoksen heränneitten ihmisten omassa tunnossa, että se tulee hedelmälliseksi, hengen hedelmä rupee kasvamaan. Sana, vaikka se on vain ääni, tulee lihaksi, eli vaikuttaa yhden muutoksen myös ihmisen lihas-

sa, että veret muuttuvat ja sydän tulee kipiäksi, koska uuden syntymisen vai-vat rupeevat tuntumaan.

Mutta mailman huorat ei tule hedelmälliseksi miehen siemenestä. Eikä hengelliset huorat tule hedelmälliseksi Pyhän Hengen siemenestä. Ei yhteinen huora tule koskaan hedelmälliseksi, niin kauvan kuin hän pitää kanssakäymistä monen kanssa. Ei tule hengellinen huora hedelmälliseksi niin kauvan kuin hän tekee huorin monen epäjumalan kanssa. Kuinkas se tulis hedelmälliseksi Pyhän Hengen siemenestä, jonka sydämeen itse rietas on kylvänyt riettauden siemenet, kirouksen siemenet, ahneuden siemenet, vihan ja ka-teuden siemenet, haureuden ja juopumuksen siemenet, ja näistä riettaan siemenistä on mailman paatunut ihminen tullut hedelmälliseksi. Hän on siinnyt, ja synnyttänyt monta jalkalasta riettaan siemenestä. Muutamat ovat salamyhkäydessä syntyneet ja riettauden maidolla ylös kasvatetut. / muutamat julki-set. –käsikirjoituksessa katkos /

Toinen tutkistelemus. Kuinka Pyhän Hengen hedelmä kasvaa äidin kohdussa? Koska ihminen Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta on tullut raskaaksi siitä turmelemattomasta siemenestä, joka on Jumalan sana, alkaa hän tuntemaan ihmeellisiä liikutuksia sydämes-säns, niin kuin siellä olis joku elävä Henki, joka liikkuu. Muutampi ihminen ei arvaa ensinnä, mikä se on, koska hänelle tulee ikävä ja oman tunnon rauhat-tomuus. Ei moni ihminen tahdo ensinnä uskoa, että hän on tullut raskaaksi Pyhän Hengen siemenestä, koska nämät ensimmäiset liikutukset rupeevat tuntu-

maan. Sen tähden freistaa myös muutampi kuolettaa sen salaisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on.

Välistä koettelee hän paloviinan kanssa kuolettaa omantunnon kalvamiset. Välistä etsii hän muuta hauskutusta, että se murhe lakkais. Välistä pistää luonnollinen järki jonkun mutkan, että se on tyhjä taikaus. Jolla siveys on autuuden perustuksena ollut ennen kuin omatunto heräis, rupee omantunnon räkninkiä muuttamaan ja ajattelee näin: "Eihän Jumala mahda olla niin väärä, että hän siviöitä ihmisiä hukuttais helvetissä." Luonnollinen siveys ajattelee vielä: "En minä ole tosin täydellinen, mutta en minä ole pahempikaan muita ihmisiä. Moni on pahempi minua. Jos olisin jossakussa paikassa erhetynyt, olenpa minä vaivaisiakin ruokkinut. Kyllä Jumala näkee minun viattomuuteni ja maksaa minun rehellisyyteni." "Nämät ovat siveyden ajatukset.

Jolla kuollut usko on autuuden perustuksena, rupee rukoilemaan Jumalata, ettei väärät profeetat ryöstäis hänen uskoansa pois, sillä hän tuntee, että hän tulee juuri paljaaksi, jos hänen uskonsa ryöstettäisiin pois. Muutampi suuttuu niin kuin tuhka niille kristityille, jotka ei anna hänelle omantunnon rauhaa. Vanha aadami potkaisee niin kovin, että hän rupee puskemaan, ja näyttää hampaitans niille, jotka ei anna hänelle omantunnon rauhaa.

Tällä tavalla sotivat mailman ihmiset Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan ja tappavat Pyhän Hengen hedelmän elävällä hopialla. Mutta net ihmiset, jotka ei sodi vastaan, koska Pyhä Henki rupee heitä hedelmälliseksi tekemään, tulevat

aina raskaammaksi ja raskaammaksi. Sydän tuntuu kovaksi ja kylmäksi. Ajatukset rupeevat menemään ristiin. Omavanhurskaus nousee päähän ja vajottaa niitä raskaita epäilykseen. He rupeevat viimein pelkäämään, että he kuolevat lapsenvuoteessa. Mutta tämä epäily tulee siitä, että omavanhurskaus pakottaa heitä työtä tekemään omalla voimalla ja omalla parannuksella.

Kolmas tutkistelemus. Kuinka uusi ihminen syntyy? Koska syntymävaivat rupeevat tuntumaan, tahtoo muutampi synnyttäjä koota kaikki pirtti ämmät itsellensä avuksi ajatellen, että hän pääsee pikemmin erinäns Hengen hedelmästä, koska monta ämmää on koossa, vaikka usiammat näistä pirttiämmistä ovat kelvottomat auttamaan. Synnyttäminen tapahtuu kuitenkin Jumalan armon kautta, jos synnyttäjä ainoastans on kärsivällinen ja odottaa synnyttämisen hetkeä. Mutta kärsimättömyys tahtoo vaivata useita, jotka ovat syntymävaivassa. Muutamat freistaavat puntarin koukulla vetää hedelmän ulos äitin kohdusta. Muutamat kiskovat käsistä ja jalvoista ja tappavat sillä tavalla hedelmän. Muutamat rupeevat veitsellä leikkaamaan Hengen hedelmätä, vaikka hedelmä on vielä elämässä.

Ei tyhmet pirtti ämmät arvaa sitä, että uusi ihminen syntyy, koska hänen aikansa tulee, ilman ihmisten avutta. Silloin ainoastans on joku tohtori tarpeellinen, koska hedelmä makaa poikki puolen ja salpaa itseltänsä tien. Silloin täytyy jonkun, joka on käynyt tohtorin koulua ja jolla muutoin on pienet ja pehmiät kädet, kääntää hedelmän, että se tulee oikiaksi.

Ompi vielä muutamat asian haarat tarpeelliset vaarin ottaa syntymisen jälkeen, osittain siitä, kuinka se vastasyntynyt lapsi pitää katsottaman perään, että se tulis ruokituksi äidin maidolla, osittain siitä, kuinka synnyttäjät tulis autetuksi ja korjatuksi. Sillä muutamat ovat lapsenvaivoissa koettelemattomat; he rupeevat uskomaan, että kaikki tuska ja vaiva on loppunut samassa kuin uusi ihminen syntyy. Ja sen kautta tulee moni synnyttäjät petetyksi, koska koettelemus kuitenkin todistaa, että jälkimäiset vaivat tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset, erinomattain sen kaltaisilla, joilla syntyminen on tapahtunut keviästi. Ne poltot, jotka tulevat syntymisen jälkeen, ovat usein kovemmat kuin ne ensimmäiset syntymävaivat.

Ja jos joku synnyttäjät luulee, että kaikki vaivat ovat loppuneet samassa kuin lapsi on syntynyt, hän tulee vissimmästi petetyksi. Onhan vielä vanhan ihmisen sisällä paljon sitä mustaa ja kuollutta verta, joka ei tule ulos ilman poltetta. Muutampi synnyttäjät on niin rohkea, että se nousee ylös lapsen vuoteesta ja rupee käymään ja raskasta työtä tekemään vuorokauden vanhana. Se hullu työ ja ajatoin rohkeus taitaa tulla monelle vahingoksi ja mielikarvaudeksi, koska hänen pitää jälkeen sairastaman monta ajastaikaa, ja tulee vielä kukatiesi iäksi päiväksi raajarikoksi.

Älkäätkä rukattako ylös varhain nousemaan ylös lapsenvuoteesta, vaan pankaa maata ja odottakaat terveyttä, siihen (asti), että te vahvistuisitte hengessä. Ei lapsi jaksaa käydä ennen kuin vuoden päästä, ja täytyy hänen kontata muutamman kuukauden ennen kuin hän jaksaa

itteksens seisoa. Minä pelkään, että me olemme ylös varhain nousneet ylös lapsenvuoteesta. Me olemme alkaneet käymään ennen kuin jalat kantavat. Ruumis on vielä heikko, ja kylmä ilma käypi etelästä ja pohjoisesta. Emme ole vielä saunassa käyneet, kussa meidän voimamme olis koeteltu.

Vaatteet ovat siltänsä likaiset ja tarvitsisit paljon saippuaa ennen kuin ne tuli sit puhtaaksi. Se verinen paita, joka on ollut päällä lapsenvuoteessa, on tarttunut ihoon. Sen tarvitsis vielä liottaa ja pestä. Moni on ruvennut pelkäämään sitä lapsenvuodetta, eikä tohdi enää mennä ylkämiehensä tykö. Muutampi on kihloja ottanut taivaalliselta yljältä, mutta antanut niitä takaisin, ja on ruvennut makaamaan yhden vieraan kanssa, jolta ei ole kihloja saatu. Muutampi on ruvennut mailmaa rakastamaan, vaikka ei ole kihloja antanut takaisin Vapahtajalle. Se on muutaman huoran luonto, että hän ottaa kihloja ja sormuksia monelta, eikä tiedä viimein, ketä hänen pitää rakastaman eli mieheksi ottaman.

Ei tämä kova sana sovi sille neitsylle, joka on Josefin kihlattu morsian, koska Pyhä Henki tulee hänen päällensä, ja korkiamman voima ympäri varjoo hänen. Ei pidä Josefin hylkäämän kihlattia morsiantansa, vaikka hän on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Joka kantaa Vapahtajan rintainsa alla, ei ole hyljättäpä, vaikka hän olis kuinka köyhä. Mutta moni kantaa riettaan siemenet kohdussa ja tahtoo niiden kanssa mennä ylkämiestänsä halajamaan. Se on melkein hirviä työ. Sillä käärmeen siemenestä syntyvät käärmeen siemenet, jotka vainoovat vaimon siementä.

Se siunattu vaimon siemen, josta tänapänä on saarnattu, on tullut käärmeen päätä rikki musertamaan. Ja tekis Jumala, että hän saattais niin musertaa koko hänen ruumiinsa, että kaikki hänen suunsa lentäisit valkiaan, ja hän itse paljaan ruumiinsa kanssa joutuis muura- haisten pesään. Sen me toivomme tapahtuvan, jos vaimon siemen pääsee kasvamaan ja hedelmälliseksi tulemaan. Mutta pääskyisen pojat saavat ruokaa armon ilmasta, jos he vaan avaavat suutansa ja nielevät, mitä vanhin tuopi heille. Viimein pääsevät he lentämään. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 25.

Jos nyt meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joissa tämän maailman jumala on uskottomitten taidot sovaisnut, ettei evankeliumin paiste heille pitäis Kristuksen kirkkaudesta valistaman, joka on Jumalan kuva.

Me kuulemme näistä pyhän Paavalin sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna toisessa lähetykskirjassa korintilaisten tykö (4: 3,4), että muutamat ovat syyttäneet Paavalia, että hänen evankeliuminsa on peitetty, se on, hänen evankeliuminsa on kaikilta suruttomilta niin peitetty, ettei luonnollinen järki ymmärrä siitä mitään. Koska nimittäin Paavali meni syvempään armonjärjestyksessä ja puhui välistä vertausten kautta, niin sanoit muutamat juudalaiset, että Paavalin evankeliumi on peitetty. Mutta hän osoittaa edellä mainitussa paikassa, että jos hänen evankeliuminsa on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan. Sillä tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, ettei evankeliumin paiste heille pitäisi Kristuksen kirkkaudesta valistaman.

Ja koska nyt sama valitus kuuluu, että meidän evankeliumimme on peitetty, erinomattain niille, joilla on iso järki pääkallossa, niin täytyy meidän sanoa niin kuin Paavali, että se on peitetty niille, jotka kadotetaan; sillä tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, ettei evankeliumin paiste pitäis heille Kristuksen kirkkaudesta valistaman. Elävä kristillisuus on sen kaltainen asia, että se on salattu ja peitetty maailman lapsille, jotka ei ole mitään koetel-

leet. Maailman lapset ei saata muuta ajatella kuin mitä luonnollinen (järki) opettaa. Mutta luonnollinen järki saapi viisautensa riettaalta, joka asuu ihmisen lihassa. Sen tähden sanoo Paavali, että tämän maailman jumala on sovaisnut uskottomittentaidot, ettei evankeliumin paiste pitäisi heille valistaman.

Ja Lutherus sanoo, että luonnollinen järki on yksi peto, jolta silmät pitää puhkaistaman ja niskat taitettaman. Koska nimittäin se elävä kristillisuus ilmestyy jossakussa paikassa, niin ottaa luonnollinen järki niin kovin vastaan, että koko kristillisuus katsotaan hulluudeksi, taikaukseksi eli villitykseksi. Ei luonnollinen (ihminen) saata muuta ajatella kristillisyydestä, koska hän elää siinä uskossa, että ihmisen luonnollinen tilaisuus on oikia kristillisuus. Luonnollinen järki on harjaantunut uimaan siinä luonnollisessa pimeydessä niin kuin kala vedessä. Ja koska hän ei tiedä valkeudesta mitään, luulee hän, että se luonnollinen pimeys on valkeus. Mitä hän järjellensä hyvin käsittää, sitä hän uskoo.

Ja koska Raamatussa puhutaan kuusta, niin ymmärretään kuun kanssa luonnollinen järki, jossa ei ole mitään valoa, sillä kuu on itsestensä pimiä. Mutta koska aurinko paistaa kuun päälle, (niin tulee) meille kuutamoa, jossa me näemme vaeltaa sitä laviata tietä, jota myöden maailman viisaat vaeltavat. Mutta koska meidän pitää vaeltaman sitä kaitasta tietä, joka viepi elämään, silloin tarvitaan parempi valo kuin kuutamo. Niin on myös luonnollinen järki itsestensä pimiä. Mutta jos evankeliumin paiste valaisee meidän pimiän järkemme, niin tulee järjessä kuutamoa, elikä sen verran

ymmärrystä, että me näemme, kuinka meidän pitää elämän mailmassa, ja ruumiin puolesta tuleman aikaan. Sillä luonnollinen järki on itsestensä niin pimiä, ettei se ymmärrä mitään.

Koska tämän mailman jumala on sovaisnut uskottomitten taidot, niin ei muutamat ymmärrä sen verran, että juopumus ja huoruus tekee ihmisen köyhäksi ja kivulliseksi, vaikka Vapahtaja on sanonut: "Etsikää ensin Jumalan valtakunta ja hänen vanhurskautensa, niin kaikki nämät teille annetaan." Ei luonnollinen ihminen ymmärrä sen verran, että hän tulis paremmin aikaan tässä mailmassa, jos hän tulis kristityksi. Mitäs hän ymmärtää, joka ei ole mitään koetellut ja koska hän on sokiana syntynyt, ja tämän maailman jumala on vielä sovaisnut hänen taitonsa, että hän katsoo oikian kristillisyyden hulluudeksi. Erinomattain kirjanoppineet ja fariseukset katsovat kristillisyyden vääräksi ja vihaavat kristityitä.

Mutta yksinkertaiset, joilla ei ole niin suuri voima järjessä, osittain tuntevat, että katumus ja parannus on tarpeellinen, mutta he lykkäävät parannuksensa vuodesta vuoteen ja päivästä päivään. Toinen osa menee rohki helvettiin ja kolmas osa makaa epäuskossa, ja vaikka tämä evankeliumi on peitetty niiltä, joiden taidot tämän mailman jumala on sovaisnut, että jos me sanoisimme suoraan, kuinka heidän elämänsä on, niin suuttuisit he ja sanoisit, ettei he voi hävitöintä haukkumista kuulla. Jos me saarnaisimme vertauksilla, niin he pitävät sen nauruna ja pilkkana, sillä ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen

ovat. Mutta meidän täytyy kuitenkin saarnata, ehkä kuinka peitetty tämä evankeliumi olisi niille, jotka kadotteaan, että jos mahdollinen olisi, joku sana tarttuis seinään, vaikka suruttomain sydämiin ei tartu. Kuitenkin se on meidän toivomme, että Jumala, joka on valkeuden Isä, antaa katuvalisille ja uskovaisille oikian ylösvaistuksen, että he ymmärtävät saarnan, joille tämä evankeliumi ei ole peitetty.

Meidän toivomme on, että oikiat Jesuksen opetuslapset tekevät työtä sen päälle, että tie tulis Herralle valmistetuksi, vaikka tämä tie on tuiskunut, ei ainoastaan sen temppelin ympäri, joka käsillä rakettu on, ettei voi moni kostua siihen, kuinkas he siis pääsevät siihen Jumalan temppeliin, joka ei ole käsillä rakettu, jonka Herra Jesus on ylös rakentanut. Kuningas David on kirjoittanut, että jos Herra ei rakenna huonetta, niin ne hukkaan työtä tekevät, jotka sen päälle rakentavat. Rukoilkaat siis kaikki ylösrakentajat, että se armollinen Herra Jesus avais niitten sokiain raukkain silmät, jotka ovat sokiana syntyneet, ja vielä sokiana vaeltavat, että he saisit kerran nähdä, mistä tie menee taivaaseen.

Rukoilkaat myös sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, että Hän avais kuuroin korvat, jotka ovat kuuroina istuneet tässä Herran huoneessa monta kymmentä ajastaikaa, ja että Hän auttais väsyneitä matkamiehiä, jotka ovat väsymässä tien päällä, kantaissa Jesuksen ristiä, että Hän huojentais niitten vaivaa, jotka ovat raskaaksi tulleet Pyhän Hengen kautta, ja huutavat syntymävaivassa. Kuule sinä suuri Ristin-

kantaja niitten huokaukset, jotka ovat raskaaksi tulleet Pyhän Hengen voiman kautta. Isä meidän jne.

Evankeliumi Luuk. 1: 26-38

Evankelista Luukas muistelee tämän päivän pyhässä evankeliumissa, että yksi enkeli Gabriel tuli ilmoittamaan neitseelle Marialle, että hänen piti tuleman raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta ja synnyttämän Jumalan Pojan. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä pyhällä hetkellä Jumalan armon kautta tutkisteleman kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, ja kuinka se ihminen kantaa Jumalan Pojan sydämessänsä, ja kuinka se uusi Ihminen, joka hänestä syntyy, kutsutaan Jumalan lapseksi.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka se uusi Ihminen, joka hänestä syntyy, kutsutaan Jumalan lapseksi.

Ensiksi. Niin kuin neitsy Maria oli kihlattu miehen kanssa, niin on myös kaikki ne, jotka kasteesta saakka kristityn nimen kantavat, kihlatut eli lupauksen kautta sidotut Kristukseen, joka on lapsuudesta saakka tahtonut heidän kanssansa ijankaikkiseen avioliittoon mennä. Myös suruttomat ovat kasteen kautta tähän avioliittoon sidotut, sillä he ovat luvanneet rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä. Mutta suruttomat ovat se uskotoin morsian, josta niin paljon puhutaan Raamatussa. Tämä uskotoin morsian on tosin ulkonaisesti kihlattu yhden miehen kanssa, joka on häntä rakastanut lapsuudesta saakka.

Mutta uskotoin morsian ei ole rakastanut ylkämiestänsä, jonka kanssa hän on kihlattu, vaan hän on rakastanut ja huorannut muitten kanssa. Hän on maannut niitten sylissä ja on antanut huorimiehiä pusertaa rintojansa, niin kuin tämä uskotoin morsian maalataan Hesekielin 16. luvussa. Hän on huorannut perkeleen ja mailman kanssa niin kuin profeetat kirjoittavat Israelista, joka vanhassa Testamentissa piti oleman Jumalan ulosvalittu morsian. Mutta tämä luonnollinen ja hengellinen huora oli niin paljon saastuttanut itsensä huoruudella, että yksi profeetta sai käskyn Jumalalta, että naida yhtä porttoa osottaaksensa, kuinka mahdollisesti se on yhden miehen rakastaa sen kaltaista vai-moa, joka on yhteinen huora.

Tämän vertauksen kautta tahtoo Jumala osottaa sille portolle, kuinka hirviä hän on Jumalan edessä. Ja tämä mailman portto, tämä riettaan huora on se surutoin ihminen, joka on tosin kasteessa luvannut rakastaa Jumalata kaikesta sydäimestä, vaikka hän on rikkonut avioliittonsa, ja huorannut muiden kanssa. Tässä paikassa taitaa olla monta porttoa, jotka ovat hirviäksi tulleet Jumalan silmien edessä, vaikka he ovat kauniit mailman edessä. Ovat ottaneet kihloja Kristukselta, mutta ovat suuta antaneet Baalille ja rietas on saanut pusertaa heidän rintojansa. On myös tässä monta armon varasta, joka imee omia rintoja. Muutamat ovat niin paljon omia rintoja imeneet, että veri tulee heidän rinnoistansa, ja tätä verta he sylkevät yljän kasvoin.

Taivaallinen ylkä seisoo polvillansa ja hikoilee verta tämän huoran tähden.

Mutta se hengellinen huora makaa riettaan sylissä ja nauraa, koska se mies, jonka kautta hän on kihlattu, hikoilee verta. Ja kuitenkin on tämä hengellinen huora valmis antamaan Vapahtajalle suuta joka kerta kun hän tulee Jesuksen alttarin eteen. Rietas suopi kyllä, että hänen huoransa antaa Jesukselle suuta, saati hän itse saapi sydämen hallita.

Mutta ehkä nyt tämä riettaan huora on valmis antamaan Vapahtajalle suuta ja riettaalle sydämen, on se kuitenkin mahdollinen, että hän saattais tulla hedelmälliseksi Pyhän Hengen voiman kautta, jos hän ei olis niin paljon huorannut monien epäjumalien kanssa, että hän on tullut hedelmättömäksi. Emme nyt puhu neitsestä Mariasta, joka ei ole semmoinen huora ollut kuin Israel, eli se uskotoin seurakunta, josta Raamatussa puhutaan, vaan me puhumme nyt siitä riettaan huorasta, joka on kasteessa kihlattu Vapahtajan morsiameksi, mutta on monta tuhatta kertaa tämän liiton rikkonut. Kuinka hänen kanssansa käypi viimein, koska kuolema tulee? Jos hän tulis hedelmälliseksi Pyhän Hengen voiman kautta, se on, omatunto heräis, jos hän joutuis katumaan syntiänsä, jos hän uskois, mitä Herran enkeli hänelle sanoo, niin hän tulis raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta.

Mutta ei moni enää usko, että hänen pitää uudesta syntymän. Koska yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, niin jääpi kaikki maailman ilo pois. Koreus tulee hirviäksi, mailman turhuus tulee kauhiaksi, mailman ystävyys hyljätään, juopumus ja huoruus tulevat kauhistavaseksi. Mutta sydän tulee raskaaksi ja kipiäksi ja mur-

heelliseksi. Omatunto alkaa soimamaan, että hän, joka oli kihlattu morsiameksi Vapahtajalle hamasta äidin kohdusta, on maannut riettaan sylissä ja pilkannut vanhimman kyyneleet.

Sille ihmiselle, joka on tullut raskaaksi Pyhän Hengen kautta, tulee ensinnä kovin ikävä. Hän tulee raskasmieliseksi, ja se entinen elämä tulee niin koloksi ja kauhistavaseksi, että hän tahtois vajoamaan maan alle. Ja tämä muret, joka on Jumalan mielen jälkeen, on yksi vissi merkki siihen, että hän on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Jesus sanoo opetuslapsillensa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta teidän murheenne käättään iloksi." Niin saattaa myös yksi katuvainen sielu, koska hänen murheensa käättään iloksi, sanoa Marian kanssa: "Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani!"

Mutta muutamat hengelliset huorat kätkevät tilaisuutensa, koska he tuntevat, että he ovat raskaaksi tulleet. Niillä on suuri maailman kunnia, että he freistaavat kaikella muodolla salata itsensä, ettei mailman siviät huorat pilkkaisi heitä. Ei he tohdi ilmoittaa itseänsä maailmalle, sillä he pelkäävät mailman pilkkaa. Jos nimittäin mailman siviät huorat huomaitsevat, että joku on raskaaksi eli raskasmieliseksi ja murheelliseksi tullut, rupeavat varsin pilkkaamaan häntä. Mutta ei muutamat tohdi ilmoittaa itsensä kristityille, sillä he pelkäävät, että kristityt ovat ylen kovat lykkäämään ja tuomitsemaan. Mutta älä pelkää, sinä, joka raskas olet, ilmoittamasta sinun tilaisuutes kristityille, sillä kristityt ei saata sinua tuomita, jos

omatunto sinua tuomitsee. Jos olet murheessa ja epäilyksessä, eivät kristityt enää sinua hylkää, vaan he surkuttelevat sinua ja pyytävät sinua Kristuksen tykö johtaa.

Mutta muutamat ovat semmoiset, koska he tuntevat, että Pyhä Henki on tehnyt heitä raskaaksi, freistaavat he tuota salaista murhetta kuolettaa paloviinalla, eli mailman turhuudella ja keviämielisyydellä, että he pääsisit mailman iloon. Ne ovat semmoiset hengelliset ja hävittömät huorat, jotka freistaavat elävällä hopiolla Pyhän Hengen hedelmän tappa. Älkäätkä tappako Pyhän Hengen hedelmätä, sillä se on niin suuri edesvastaus siitä, että oma sielu saattaa hukkaa sen kautta. Ja semmoisille pitää tuleman yksi hirmuinen omantunnon vaiva helvetissä, jotka Pyhän Hengen hedelmän tappavat, sillä Jesus sanoo, että huokiampi tulee Sodomian ja Gomorran miehille tuomiopäivänä kuin juudalaisille, jotka ovat niin paljon ihmeitä nähneet, ja joille on niin paljon saarnattu Jumalan valtakunnasta, ja ei ole ottaneet varoituksia vastaan.

Toinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka yksi ihminen, joka on raskaaksi tullut Pyhästä Hengestä, kantaa Jumalan Pojan sydämensä alla. Se, joka on raskaaksi tullut Pyhän Hengen voiman kautta, tulee raskasmieliseksi, murheelliseksi ja levottomaksi. Hän ei jaksakaan enää maailman kanssa fästätä. Ei hän saata mailman ilossa olla. Hän tahtois aivan yksinäisyydessä olla. Jos hän niin kuin Maria jaksais varsin uskoa, että hän on kantamassa Jumalan Pojan sydämensä alla, niin menis hän

varsin jonkun kristityn tykö, niin kuin Maria meni Elisabethin tykö ja ilmoittais hänelle sydämensä tilaisuuden.

Mutta ei moni herännyt voi sitä uskoa, että hän kantaa Jumalan Pojan sydämensä alla, vaan muutamat luulevat, että se hengellinen muret ja tunnon levottomuus aavistaa kuolemata. Muutamat luulevat, että joku manalainen on nostettu hänen päällensä, ja muutamat luulevat, että vanha mato heitä rupeis vaivaamaan, eli että se on joku riettaan hengen vaikutus, jonka tähden muutamat rukoilevat Jumalata, ettei heränneitten villitauti tarttuis heille, ja muutamat panevat noutamaan jonkun noidan pois saattamaan manalaisia heidän päältänsä. Muutamat neuvottavat juonina ja luulevat niiden kautta pääsevänsä manalaisista.

Ja ne, jotka näin ovat freistanneet puoskia sydämitäns riettaan konstilla, juonilla, pirun paskalla eli mailman ilolla ja turhuudella, keviämielisyydellä eli koreudella, ne on saattaneet Pyhän Hengen hedelmän tappa. Sillä ei ne ole uskoneet, että semmoiset vaikutukset, niin kuin muret, ikävä, raskas luonto, huokaukset ja sydämen ahdistus, on Pyhän Hengen vaikutukset, vaan rietas on antanut heille semmoisen luulon, että ne vaikutukset on manalaisista.

Mutta Maria ei uskonut, että tuo enkeli Gabriel on yksi manalainen, joka on tullut häntä kiusaamaan, vaan ainoastaan siinä paikassa otti järki vastaan, että hän tiesi itsensä vapaaksi miehestä, ettei hän ole työlliseen huoruuteen sekaantunut. Niin kuin moni siviä huora vielä nytkin todistaa viattomuutensa puolesta ja on kiivas seisomaan sen

päällä, ettei hän ole huora, koska hän on miehestä vapaa. Mutta me tiedämme nyt, että vaikka neitsy Maria on miehestä vapaa, ei hän sen tähden ole niin pyhä lihan puolesta kuin paavilaiset sanovat, ja jos ei Maria olis tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä, jos hän ei olis kantanut Jumalan Pojan sydämensä alla, ei hän olis oman pyhyytensä kautta tullut autuaaksi, vaan tätä suurta Jumalan armoa hänkin tarvitsi tuta ja koetella, niin kuin kaikki muut syntiset.

Mutta siinä oli neitsy Maria erinomainen, ettei hän enää järjellä sotinut kristillisyyttä vastaan, koska hän kuuli, että Pyhän Hengen voimalla hän tulee raskaaksi, vaan hän uskoi enkelin sanat, ja meni Elisabetin tykö, joka oli yksi kristitty, ja koska tämä kristitty puhutteli häntä, niin tuli Maria iloon. Katsokaat nyt, kaikki epäuskoiset, tämä esimerkki, katsokaat, kuinka Maria tuli iloiseksi, kuinka hän pääsi kaikista epäilyksen ajatuksista, koska yksi kristitty puhutteli häntä ja vahvisti hänen uskonsa.

Suruttomat sanovat: "Ei ihmiset saata mitään tehdä autuuden asioissa." Jumalan tykö he menevät. Ei he tarvitse uskon ottaa ihmisiltä. Ja niin sanovat myös armonvargaat. Ei he tarvitse kristittyin kautta mennä taivaaseen. Mutta minkäs tähden he tahtovat papin kautta mennä taivaaseen? Koska kuolema tulee heidän päällensä, sanovat he: "Noutakaat pappi!" On ainaski heillä olemassa semmoinen usko, että tuo saattaa jotakin vaikuttaa heidän sielunsa ylösrakennukseksi, erinomattain, jos se on semmoinen pappi, joka laskee heitä taivaan valtakuntaan ilman

katumuksetta, ilman parannuksetta, ilman sovittamatta vääriä tekojansa.

Semmoinen usko on suruttomilla, että surutoin pappi heitä auttaa taivaaseen, koska kuolema on liki. Ja se on juuri harva, joka sanoo kuolinvuoteella: "Ei pappi saata minua auttaa, kyllä minä löydän Jumalata ilman hänettä." Mutta katsokaat nyt, kaikki suruttomat ja armonvargaat, kuinka se kävi Marian kanssa. Ensinnä hän ei uskonut enkelin saarna, sillä järki otti vastaan ja pani mahdottomaksi, ja koska enkeli ainaski vakuutti häntä, että hän tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta, sitte hänen täytyi uskoa. Mutta ei vielä tullut hengelliseen iloon, ennen kuin Elisabeth puhutteli häntä ja vakuutti häntä. Siitä me näemme, että kristityn puhetti vaikutti hänessä enemmän kuin enkelin saarna. Ja sen tähden on Paavali niin rohkia, että hän tohti vielä kerskata itseänsä, koska hän todistaa, että jos enkeli taivaasta tulis muuta evankeliumia saarnaamaan kuin mitä minä olen saarnannut, hän olkaan kirottu.

Ensinnä on vasta-alkavaisella niin suuri mailman kunnia, että he salaavat tilaisuutensa, niin kuin Elisabeth salais itsensä lähes viisi kuukautta. Sillä koska Pyhän Hengen hedelmä kasvaa, rupevat ei ainoastaan kristityt, mutta myös mailman huorat alkavat moittimaan, että tuo ei ole enää yksinkertainen. Sitte tulevat siviät huorat pilkkaamaan tuota murheellista sielua, koska Pyhän Hengen hedelmä alkaa elämään. Mutta mitä suuremmaksi Pyhän Hengen hedelmä kasvaapi, sen rohkiammaksi tulevat he tunnustamaan. Ei mahdu enää Pyhän Hengen hedelmä kätköön, koska se ru-

peaa elämään, ja täytyy heidän sanoa hyvästi mailmalle, kaikki juomakumppanit pakenevat, kaikki mailman ystävät ottavat eronsa, kaikki siviät huorat alkavat pilkkaamaan Vapahtajan morsianta.

Se tekee mailman joukolle paha, koska he näkevät jonkun sielun pakenevan helvetistä. Sen tähden he freistaavat ensin pilkkaamisella pelättää ja koska pilkkaaminen ei vaikuta mitään, niin he suuttuvat katuvaisille, jotka huutavat Jeesuksen perään, ja toruvat vaikenemaan. Mutta älä pelkää heidän uhkauksiansa, sinä murheellinen sielu, koska sinä olet vakuutettu siitä, että sinä olet raskaaksi tullut Pyhän Hengen vaikutuksen kautta, ja että se muret, joka sinulla on, saattaa parannuksen autuudeksi. Sinä mahdat iloita ja riemuita Marian kanssa, että sinä kannat Jumalan Pojan sydämes alla, koska sinä Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta olet raskaaksi tullut. Ja jos sinä uskoisit kristittyin puhetta, niin sinä tulisit iloon.

Mutta nyt on moni raskas ihminen niin epäuskoinen, ettei hän usko kristityn puhetta, niin kuin Maria uskoi Elisabethin puhetta. Moni on raskas, murheellinen ja katuvainen, mutta koska kristitty kehoittaa häntä uskomaan, niin hän panee maata niin kuin laiska nauti ja sanoo: "En ole oikein katuvainen, ei ole omatunto oikein herännyt, ei ole Jumalan Poika sydämen alla." Mutta Maria uskoi enkelin saarnan Jumalan Pojasta. Hän uskoi, että Jumalan Poika oli siinnyt hänessä, vaikka se ei ollut vielä alkanut elämään. Ja koska Elisabeth vielä sanallansa vahvisti sen uskon, niin tuli Marialle ilo ja riemu. Siitä esimerkiksi pitäis nyt kaikki epäuskon fangit

ottaman vaaria, että Maria uskoi niin tahtauvan kuin enkeli puhui, mutta vasta Elisabethin uskon saarnasta pääsi hän iloon. Jos nyt epäuskon fangit uskoisit mitä kristityt saarnaavat uskosta, niin pääsisit hekin iloitsemaan ja riemuitsemaan niin kuin Maria.

Kolmas tutkisteleminen osoittaa, kuinka yksi ihminen, joka on Pyhästä Hengestä tullut raskaaksi, pitää synnyttämän, ja se Pyhä, joka hänestä syntyy, pitää Jumalan lapseksi kutsuttaman. Koska yksi ihminen on tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä, se on, koska ihminen on herännyt ja katumukseen tullut, silloin on Jumalan Poika siinnyt. Silloin tulevat myös ne hengelliset syntymävaikeudet. Mutta muutamat käypi raskaana monta kuukautta ennen kuin uusi syntyminen tulee. Mutta jos tämä uusi ihminen kesken syntyy, niin kuin Paavali saarnaa, niin hän kuolee pian.

Kesken syntyneet ovat semmoiset, joidenka omatunto ei ole oikein herännyt, ja ovat niin muodoin sitä pehmiätä katumusta tehneet, ovat joskus vielä jonkun armonmerkin tunteneet ja siihen pysähtyneet. Semmoiset ei ole itsensä tuntemiseen tulleet. Ei ne tiedä, mikä synti on. Muutamat ovat kyllä oikealla ajalla syntyneet, mutta vanha ihminen on saanut tilan tappaa sen uuden ihmisen. Semmoiset tulevat äpäräksi, ja tämä hengellinen äpärä itkee niin kuin lapsi eikä sen tähden ole lapsi, mutta äpärä.

Äpärit kantavat kristityn uskon, eikä sen tähden sovi kristittyin kanssa, niillä on rautanaula sydämessä ja sen tähden he vihaavat kristityitä. Niillä on muutamantlaisia koettelemuksia, joidenka

päälle he nojaavat. Mutta omavanhurskaus on heillä autuuden perustus. Ja sen tähden on heidän uskonsa vahva niin kuin pahta. Ei kristityn usko ole niin vahva kuin armonvarkaitten usko. Mutta koska hätä tulee, silloin ei ole armonvarkaalla uskoa sinapin siemenen vertaa. Muutamat juudalaiset uskoit Vapah-tajan päälle, niin kirjoittaa apostoli Johannes. Mutta he vastustit ja viha oli sydämessä, vaikka he pidit itsensä Jumalan lapsena. Niin on monella nytkin viha sydämessä, vaikka he kantavat kristityn uskon.

Mutta net harvat sielut, jotka ovat Pyhän Hengen kautta raskaaksi tulleet, kantavat Jumalan Pojan sydämensä alla, ja tulevat iloon, koska joku kristitty saarnaa uskosta niin kuin Elisabeth saarnais Marialle ja sanoi: "Autuas olet sinä, joka uskoit." Silloin tuli Marialle ilo ja riemu sydämeen. Niin tulee vielä nytkin ilo ja riemu niille raskautetuille sieluille, jotka kantavat Jumalan Pojan sydämensä alla. He ovat iloiset toivossa, että Jumalan Poika, joka on Pyhän Hengen vaikutuksen kautta heidän sydämensä alla, pitää pian lunastaman niitä, jotka odottavat Israelin lunastusta. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 174 n:o 80

Uusi Postilla n:o 78

Ja suuri ihme tapahtui taivaassa: vaimo oli puetettu auringolla ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päänsä päällä kruunu kahdestoistakymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas, ja huusi syntymävaivassa, ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää. Ilm. 12: 1, 2

Apostoli Johannes näki tämän suuren ihmeen tapahtuvan taivaassa, jonka kanssa verrataan sekä uusi syntyminen ja kristillisen seurakunnan suuri vaino ja ahdistus mailmalta kristillisyyden tähden. Vapahtaja oli ennen jo sanonut opetuslapsillensa: "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu," jolla sanalla Hän antoi heille tietäväksi, että vanha ihminen on suuressa tuskassa, koska uusi ihminen pitää syntymän. Johannes näki tämän uuden syntymisen tuskassa olevaisen vaimon huutavan niin kuin ne vaimot huutavat, jotka synnyttämisen vaivassa ovat. Niin myös on hengellisessä tarkoituksessa vanhalla ihmisellä suuri tuska, koska uusi ihminen syntymän pitää. Sen tähden näki Johannes, että tämä vaimo huusi syntymävaivassa ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää.

Ei suinkaan uusi ihminen synny ilman vaivatta niin kuin muutamat huorat luulevat. Mutta sekä luonnollisen, että myös uuden syntymisen vaivat ovat synninlankeemuksen tähden Luojalta päälle pantut, niin kuin me kuulemme 1.Moseksen kirjasta Jumalan sanovan vaimolle: "Minä saatan sinulle suuren vaivan, koskas sinnyt olet, ja suuren vaivan kautta pitää sinun synnyttämän." Mutta huorat pelkäävät syntymisen vai-

vaa, ja tahtovat ainoastans lihallisen himonsa täyttää, mutta ei he tahdo syntymisen vaivassa olla. Sen tähden he freistaavat niin pusertaa vatsansa, ettei yksikään ihminen huomaitis, missä tilaisuudessa he ovat. Ja muutamat huorat ajavat ulos hedelmänsä elävällä hopiolla eli käärmeen suomulla ja sanovat ihmisille: "Ei minussa ole mitään ollut." Kunnian rietas panee heitä salaamaan tilaisuutensa, että he pääsisit tappamaan uuden ihmisen alkua varsin synnyttäissä, jos he ennen ei saata hedelmänsä surmata. Ja semmoiset huorat, jotka usiamman kerran tappavat hedelmänsä, ei saata enää hedelmälliseksi tulla, vaikka he makaisit joka yö Pyhän Hengen vieressä.

Mutta me kuulemme edellä mainitusta Raamatun paikasta, joka löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa 12. luvussa, että se vaimo, joka huusi syntymävaivassa, oli puetettu auringolla, se on, kristillisyyden valkeus ympäri valaisi häntä, ja kuu oli hänen jalkainsa alla, se merkitsee, että hän polkee sitä luonnollista järkeä jalkainsa alla, ja kruunu oli hänen päässänsä, jossa oli kaksitoistakymmentä tähteä, se on, kaksitoistakymmentä apostolia, jotka ovat kristillisyyden perustusta laskeet. Mutta Johannes näki myös, että yksi ruskia lohikäärme seiso i sen vaimon edessä, joka oli synnyttämällänsä, että koska hän olis synnyttänyt, se olis syönyt hänen lapsensa.

Se suuri ruskia lohikäärme seisoo ja vartioitsee sinua, murheellinen ja katuvaainen sielu, koska sinä olet uuden syntymisen vaivassa. Hän aikoo syödä sitä uutta ihmistä varsin, kuin se syntyy, niin

kuin hän aikoi hävittää sen siunatun vaimon lasta, joka syntyi Betlehemissä, koska hän pani sotamiehiänsä tappaamaan lapsia Betlehemissä. Niin hän aikoo myös sinun kanssa tehdä, sinä siunattu vaimo, jonka Johannes näki syntymävaivassa huutavan. Sinä olet raskautettu murheelta sen tuskan tähden, joka käypi uuden syntymisen edellä. Ja nyt aikoo vielä se ruskia lohikäärme syödä sitä poikalasta, joka sinusta syntyvä on.

Pelkää, huuda ja vapise, sinä syntymävaivassa oleva vaimo! Jos se ruskia lohikäärme pääsee ylösniellemään sitä uutta ihmistä, joka sinusta syntyvä on, niin olet sinä hukkaan vaivaa kärsinyt. Turhaan olet sinä puetettu auringolla, turhaan olet sinä kantanut kunnian kruunua, jossa on kaksitoistakymmentä tähteä. Turhaan olet sinä syntymävaivassa huutanut, jos sinä olisit niin onnetoin, että vihollinen pääsis sinun poikalastas syömään. Mutta me toivomme ja rukoilemme sitä suurta Ristinkantajata, joka sen uuden ihmisen oikia Isä on, että Hän varjelis sitä uutta ihmistä lohikäärmeen hampaista.

Jos sinä raskaana oleva vaimo syntymävaivassa huudat sen oikian Isän nimen ja kumarrat polviasti Hänen eteensä, nojaten päätästä Jesuksen rintaa vastaan ja ottain ympäri Hänen polviansa ja suuta antain Hänen jalvoillensa rukoilet kyyneleillä ja huokauksilla, että Hän varjelis sitä uutta ihmistä lohikäärmeen hampaista ja nostais häntä ylös tämän mailman kylmän lattian päältä ja kääris häntä puhtaasiin liinavaatteisiin ja pesis häntä puhtaaksi uuden syntymisen pesolla ja ottais sinua kirkkoon morsiamen tavalla, silloin et tarvitsis enää ka-

tua, että sinä olet raskaaksi tullut ja syntymisen vaivassa ollut, koska sinä saat sen autuaallisen vakuutuksen, että sinä olet Vapahtajan oma ja Hänen ulosvalittu morsian ijankaikkisesti. Kuule nyt, armollinen Herra Jesu, sinun köyhän morsiamen huokaukset, koska hän syntymävaivassa huutaa sinun tykö. Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka yksi ihminen tulee raskaaksi Pyhän Hengen voiman kautta ja synnyttää yhden pojan, joka Jumalan lapseksi kutsutaan. Antakoon Jumala, että kaikki tulisit raskaaksi Pyhän Hengen voimasta ja synnyttäisit yhden pojan, jonka oikia Isä on taivaassa. Ja tunnustakaan kaikki synnyttäissä, kuka sen uuden ihmisen oikia isä on.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Minkä kaltainen on se ihminen, joka tulee raskaaksi Pyhäältä Hengeltä?

Se ihminen, joka tulee raskaaksi Pyhäältä Hengeltä, on kihlattu yhden miehen kanssa, joka on rakastanut häntä lapsuudesta saakka. Hän on jo kasteessa kihlattu sen taivaallisen ylkämiehen kanssa. Hän on jo pienenä luvannut sydämensä sille taivaalliselle ylkämiehelle. Mutta tämä kihlattu morsian on yksi uskotoin morsian. Hän rakastaa muita, vaikka hän on luvannut sydämensä yhdelle. Herra valittaa monessa paikassa vanhassa Testamentissa, että Hänen uskotoin morsiamensa tekee huorin monien epäjumalten kanssa. Hän antaa rintojansa pusertaa egyptiläisten huorimiehiltä. Ja kyllä te arvaatte, milliseksi ne

rinnat tulevat, joita huorimiehet saavat pusertaa. Kyllä te tiedätte, milliset huoran rinnat ovat. Ne ovat pehmiät niin kuin lehmän kusirako. Ja vaikka huorat freistaavat rintarautoilla nostaa rintojansa, yhtä hyvin ne rieppaavat niin kuin jauhopussit vattan päällä.

Oliskohan se mahdollinen, että yksi kunniallinen mies, joka on kihlannut itsellensä yhden puhtaan neitsyn morsiameksi, saattais enää rakastaa yhtä huoraa, joka on monen epäjumalan kanssa tehnyt huorin ja antanut rintojansa pusertaa huorimiehiltä? Ei se ole paljon uskottapa, että yksi kunniallinen mies saattaa ottaa semmoisen huoran vaimoksi, joka sillä lailla on saastuttanut itsensä. Josef aikoi heittää kihlatun emäntänsä, koska hän näki hänen raskaaksi tulleen, ja hän tiesi itsensä viattomaksi. Ei hän aikonut ottaa toisen miehen huoran vaimoksi. Ja kukapa tuota vihtis tehdä? Jos kunnialliset miehet löytäisit puhdasta neitsyä, niin saisit kaikki huorat olla ilman miehettä. Mutta kussasta löytään puhdas, kussa puhdas ei ole? Koska kaikki ovat tulleet huoraksi, niin se olis somin, että itse kukin ottais huoransa. Ja niinmuodoin olis rietas velkapää ottamaan huoransa vaimoksi. Se naaraspiru, jonka rintoja hän on pusertanut, olis soma hänelle vaimoksi. Mutta me näemme, että riettaan orjat ei otakaan huoriansa vaimoksi, vaan ne tahtovat ainoastans huorata niiden kanssa. Ja koska ne tulevat vanhaksi, ne riettaan huorat, saavat he pirun paskaa kantaa ulos mailmaan.

Mutta taivaallinen ylkä kantaa rakautensa puhtaana, vaikka Hänen uskotoin morsiamensa on rakastanut epä-

jumalita ja huorin tehnyt heidän kanssansa. Yhtä hyvin täytyy Hänen rakastaa tätä riettaan huoraa ja ottaa häntä morsiameksi niin pian kuin hän luopuu perkeleestä ja kaikista hänen juonistansa. Mutta ei riettaan huora pääse riettaan sylistä ennen kuin hän tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Silloin suuttuu piru huorallensa ja tahtoo surmata hänen hedelmänsä.

Mutta ei pohjatoin huora tulekaan raskaaksi, vaan ainoastans semmoiset huorat tulevat raskaaksi, jotka ovat ensin luopuneet siitä oikiasta Ylkämiehettä, ja tosin huoranneet epäjumalten kanssa, mutta jälkeen katuvat, anovat entisiä rumia töitänsä anteeksi ja lupaaavat uudesta sydämensä ensimmäiselle Ylkämiehelle, joka otti heitä syliinsä silloin, koska he vielä olit puhtaana neitsynä. Tämmöinen on nyt se ihminen, joka tulee raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Yksi hirviä ja ruma kappale Jumalan ja kaikkein enkelitten edessä.

Katselkaamme nyt toiseksi, kummoiseksi se ihminen tulee, joka on tullut raskaaksi Pyhältä Hengeltä. Ennen kuin ihminen tulee raskaaksi, on hän keviämielinen, niin kuin hattara. Hän pilkkaa niitä, jotka ilman miehettä ovat raskaaksi tulleet. Hän ihmettelee, kuinka se ja se ihminen on raskaaksi tullut. Ne keviämieliset tyttäret, jotka ei ole raskaaksi tulleet, arvelevat keskenänsä, kuka sen lapsen isä on, ja muuta sen kaltaista. Mutta se, joka on itse raskaaksi tullut, ei jaks enää pilkata niitä, jotka ovat raskaat, vaan hänelle on niin kuin yksi lohdotus, ettei hän yksistänsä ole siinä tilaisuudessa. Jos nimittäin se ihminen, joka on tullut raskaaksi Py-

hältä Hengeltä, olis aivan yksin siinä tilaisuudessa, niin lankeis kaikki mailman häpiä hänen päällensä.

Mutta se on vähän parempi, koska hän tietää, että muut tyttäret ovat saman kaltaiset kuin hän. Kuitenkin on kaikilla raskailla yksi salainen kuoleman pelko ja muret, kuinka heille käypi viimein. On heillä myös se pelko, että lapsen, eli sen uuden ihmisen oikia Isä ei ota heitä avioliittoon, vaikka hän on luvannut. Mutta ei teidän tarvitse pelätä, ettei Hän ota teitä avioksi, te harvat sielut, jotka olette vastoin tahtonne tulleet raskaaksi, sillä te olette kaikesta voimastanne vastustaneet, mutta te tulitte puolittain väkisin ylitsevoitetuksi. Ja se mies, joka on teitä tehnyt raskaaksi, on puolittain viekkaudella ylitsevoittanut teitä, koska Hän alkoi suostuttamaan teitä ja palavalla rakkaudella halaamaan. Avioliiton lupauksen alla Hän on tehnyt teitä raskaaksi. Mutta olkaat vakuutetut siitä, että Hän täyttää lupauksensa ja ottaa teitä avioksi, koska Hän kerkii häitä pitämään. Ei Hän ole semmoinen uskoton ylkä kuin riettaan orjat, jotka ensinnä lupaavat ottaa tyttären vaimoksi, ja koska he saavat lihallisen himonsa täyttää, pettävät he sen raukan, joka oli niin keviämielinen ja hullu, että hän uskoi semmoisia skälmiä. Semmoiset varastavat ensinnä sydäntä, ja sitte he heittävät siljolle.

Mutta olkaat nyt hyvässä turvassa, te murheelliset ja raskautetut sielut. Se taivaallinen ylkä, joka nyt on alkanut teitä vastoin tahtonne suostuttamaan, ei ole niin petollinen kuin ne entiset, jotka ovat kauniita lupauksia antaneet, mutta

ei ole mitään täyttäneet. Jos te ennen olette tulleet petetyksi maallisilta ylkämiehiltä, joita ei ole uskomista, vaikka he lupaavat, niin olkaat vakuutetut siitä, että se taivaallinen ylkä, joka on tehnyt teitä raskaaksi avioliiton lupauksen alla, ei suinkaan petä teitä, jos te ainoastans olisitte uskolliset Hänelle.

Mutta voi teitä, jos te vielä toisen kerran petätte Häntä, niin kuin te ennen olette rikkoneet niitä kalliita lupauksia ja tehneet väärän valan, koska te lupasitte antaa Hänelle sydämenne. Mutta yhtä hyvin annoitte sen riettaalle. Voi, voi teitänne, te raskautetut sielut, jos te vielä toisen kerran petätte Häntä, niin kuin muutamat ovat jo alkaneet luopumaan Hänestä, ja ovat alkaneet niitä entisiä huorimiehiänsä rakastamaan. Niin tietäkää, että sen kaltaisesta uskottomuudesta ei seuraa muu kuin ijankaikiseksi ajaksi hyljätyksi tulla. Mutta ne harvat raskautetut sielut, jotka ovat avioliiton lupauksen alla raskaaksi tulleet, pitää tietämän, että se mies, joka sen uuden ihmisen oikia Isä on, pitää kyllä lupauksiansa, ja ottaa teitä avioksi, koska Hän kerkii häitä pitämään.

Kolmanneksi: Katselkaamme vielä viimeiseksi, kuinka se käypi yhdelle raskaalle ihmiselle, koska se uusi ihminen pitää syntymän. Moni on silloin Sionin tyttären kaltainen, jonka profeetta sanoo huutavan ja valittavan ja hajottavan kätensä niin kuin se, joka ensimmäisen lapsen vaivassa on, eikä saata synnyttäessä pysyväinen olla. Vaikka moni tulee raskaaksi, ei kaikki sen tähden synny eläväksi, sillä muutamat syntyvät kuolleena, ja muutamat mätänevät äitinsä kohtuun, ja muutampia tappaa

vanha ihminen varsin syntymisen jälkeen. Ja sen kaltaisista tulevat äpärät, jotka räähkyvät niin kuin lapset, eikä ole sen tähden lapset, vaan äpärät, jotka räähkyvät hämärässä ja pimeyden aikana, ja pelättävät eläviä ihmisiä, ja kaipaavat kristityn nimen.

Mutta ei yksikään elävä ihminen saata niille kristityn nimen antaa muut kuin manalaiset, jotka itse asustavat pimeyden valtakunnassa. Ne pitävät äpäriä kristittynä. Ei ole siis moni, joka syntyy uudesta oikein eläväksi ihmiseksi. Ja vielä niistä harvoista, jotka elävänä syntyvät mailmaan, moni kuolee kahden eli kolmen viikon vanhana. Ei taida vanhemmalle tulla monesta ilo, vaikka Hän suuren tuskan ja veren vuodatuksen kautta on monta lasta synnyttänyt. Koska nämät lapset rupeevat kuolemaan, saapi vanhin murheella kantaa heitä hautaan.

Ettekös näe, kuinka suuri ahdistus mailmassa on kristillisyyden tähden? Vapahtaja on ennen jo sanonut opetuslapsillensa: "Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu." Mutta näettekös, kuinka suuri muret tulee vanhemmille, koska ne lapset kuolevat, jotka ovat hänen rintojansa imeneet, joita hän on suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt? Ei ole enää monta, jotka Häntä Isäksi kutsuvat. Murheella Hänen täytyy saattaa muutampia lapsia hautaan, jotka nuorena kuolevat. Mutta vihollinen iloitsee, koska Jumalan lapset kuolevat. Ja hän yllyttää vielä huoriansa tappamaan sen uuden ihmisen, että he pääsisit taas huoraamaan.

Kukas viimein istuu vanhemman sylissä? Kukas viimein imee Hänen rinto-

jansa ja konttaa Hänen perässänsä, koska muutamat raavastuvat ja muutamat nuorena kuolevat? Meidän toivomme on, että ne harvat ulosvalitut, jotka pysyvät heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää iloitseman Sionin vuorella, koska se suuri Ristinkantaja pitää häitä morsiamensa kanssa. Silloin hyppäävät morsiamen piat niin kuin peurat ja riemuitsevat ijankaikkisesti. He veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle Sionin vuorella ynnä sadan ja neljän viidettä kymmentä tuhannen ulosvalitun kanssa ja syövät elämän puusta hedelmän, joka virvoittaa heitä heidän janossans nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelmasta C173 n:o 4

Koska Jesus tuli öljymäelle, yrttitarhaan, rupeis hän vapisemaan ja kauhistumaan, ja hän käski opetuslapsiensa valvoa ja rukoilla, ettei he joutuis kiusaukseen, mutta heidän silmänsä olit raskaat ja Hän löysi heidät makaamasta ja Hän sanoi heille: **“Niin ette voineet valvoa yhtä hetkeä ja rukoilla. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko.**

Nämät muistelukset evankeliumin historiasta ovat merkilliset ensiksi sen tähden, että ne maalaavat meidän silmiemme eteen Taivaallisen Vanhimman hengellisen tuskan ja vaivan. Koska jumalattomain lasten kauhistavainen elämä lankeis raskaasti hänen tuntosensa päälle, rupeis Taivaallinen Vanhin vapisemaan ja kauhistumaan, koska se johtui Hänen mieleensä, kuinka nämät onnettomat lapset olivat kauhistavaisen elämänsä kautta saattaneet vanhemmalle surua ja mielikarvautta, ja tehneet itsensä onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa.

Mutta myös, koska Taivaallinen Vanhin oli verisaunassa istumassa ja polkemaassa Jumalan vihan viinakuurnan yksinänsä, rupeisit muutamat paatuneet lapset pilkkaamaan vanhempansa kyyneleitä, he karkaisit niin kuin hukan penikat ja verikoirat Vanhimman päälle, sylkäisit Häntä kasvoihin, pieksivät Häntä rusikoillansa, väänsit orjantappuroista kruunun Hänen päänsä päälle, ja viimein, koska he olit kaiken vihansa oksentaneet Hänen päällensä, rupeisit he verta laskemaan Hänen verisuonistansa ja sydämestänsä. Ja koska olit vihassa lakkineet vanhempansa verta, sil-

loin sait he omantunnon rauhaa. Mutta myös ne lapset, jotka olit vielä vanhemman rintoja imemässä, olivat niin syvässä unessa makaamassa, ettei he jaksaneet valvoa ja rukoilla.

Tämä on tapahtunut meille esimerkiksi, sillä ehkä nyt muutamat niistä lapsista ovat heränneet synnin unesta, ovat kuitenkin heidän silmänsä raskaat, ettei he jaksaa valvoa ja rukoilla niin kauvan kuin Taivaallinen Vanhin on polvillansa huokaamassa ja rukoilemassa. Ei he jaksaa valvoa, sillä uni pakkaa kovin heidän päällensä, vaikka Vanhin käskää heidän valvoa ja rukoilla. Tämän opetuslasten uneliaisuuden tähden ovat he nyt tietämättömyydessä, kuinka suuressa tuskassa vanhin on. Ei ole tämä suuri hengellinen tuska tullut heille oikein kirkkaaksi ja painavaksi. He ovat niin kuin unen kautta nähneet, että se Taivaallinen Vanhin on ollut hengellisessä hädässä, mutta ei ole tämä hengellinen tuska käynyt läpi heidän sydämensä. Ei he ole oikein arvanneet, mistä tämä kauhistus ja vapistus tulee Taivaalliselle Vanhimmalle. Ei he ole omassa sydämessänsä tunteneet, että tämä helvetin piina, jonka jumalattomat lapset ovat saattaneet Taivaalliselle Vanhimmalle, on tapahtunut heidän sielunsa lunastukseksi.

Mutta ehkä nyt tämä hengellinen uni pakkaa opetuslasten päälle, koska heidän pitää katseleman, missä hirmuisessa tuskassa Taivaallinen Vanhin on. Kyllä Jesuksen viholliset paremmin valvovat, koska Judas tulee hopittamaan heitä, että nyt on paras aika ja tila saada Vapahtajan kiinni, ennen kuin ihmiset rupeevat hänen päällensä uskomaan. Vi-

hollisella on hoppu saada Jesusta hukutetuksi, ennen kuin Hänen oppinsa levenee. Mailman herroille on se vakuutus annettu riettaalta, että Jesuksen oppi on yksi väärä oppi, ja että Vapahtaja itse on yksi kansan häiritsijä, joka tekee ihmiset hulluksi. Jos nimittäin ihmiset rupeavat Hänen päällensä uskomaan, niin menee herrain ja kirjanoppineitten kunnia hukkaan.

Net ihmiset, jotka Jesuksen opin kautta tulevat niin hulluksi, että he rupeavat katumuksen ja parannuksen tekemään, tulevat viimein niin rohkiaksi, että he rupeavat maailman herroja soimaamaan, niin kuin Stefanus: "Te ympärileikkaamattomat sydäimestä, te seisotte aina Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan." Siitä soimauksesta suuttuvat mailman herrat niin hirmuisesti, että he kiristelevät hampaitansa ja tukitsevat korviansa. Semmoiseksi tulevat ne ihmiset, jotka rupeavat Jesuksen päälle uskomaan, ettei he palvele mailman herroja ollenkaan niissä kuin kristillisyyteen tulevat. Sen tähden rukahtavat Jesuksen viholliset ottamaan Häntä kiinni, ennen kuin Hänen oppinsa pääsis levenemään. Ja Judas, joka on olevansa Jesuksen opetuslapsi, hopittaa vielä mailman herroja ottamaan Jesusta kiinni yön aikana, koska ihmiset ovat synnin unessa nukkumassa. Ennen kuin he heräävät synnin unesta.

Ja kyllä Judas tietää paikan, kussa Jesus valvoo yötä. Mutta ei hän tiedä raukka, missä hirmuisessa tuskassa Taivaallinen Vanhin on. Ei hän ajattele ollenkaan sen asian päälle, että Taivaallinen Vanhin on hikoillut verta hänenkin tähtensä. Rohkiasti Judas astuu edes ja

antaa suuta Vapahtajalle. Mutta odota vielä huomiseen asti, Judas parka, kyllä sinä näet, mitä suun antaminen vaikuttaa, koska Vanhimman kyyneleet rupeavat sinun tuntoasti polttamaan, kyllä sinä näet, että sinun täytyy kantaa ne rahat takaisin, joita olet petollisuudella tienannut. Ja vaikka sinä vielä heittäisit ne rahat takaisin, joita sinä olet petollisuudella voittanut, et sinä sen tähden saa oman tunnon rauhaa.

Voi, voi, Judas parka! Oletkos taas tullut pettämään sinun Vapahtajas suun antamisella? Se olis sinulle parempi, että sinä menisit kokonansa vihollisten puoleen, ja pieksäisit sinun Vapahtajas rusikoillas, niin kuin ylimmäisten pappein palvelijat. Se olis parempi, että sinä sylkeisit häntä kasvoihin ja sanoisit: "Tuossa sinulle kiitos sen edestä, että sinä olet minua suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt." Se olis parempi, että sinä löisit Häntä rusikoillas ja sanoisit taivaalliselle Vanhimmalle: "Tuossa sinulle palkka sen edestä, että olet minua kantanut käsivarreltas ja antanut minun imeä rintojas!"

Ja! Se olis paljota parempi sinulle, Judas, että sinä pistäisit keihään Vanhimman sydämeen kuin se suuri viekaus ja itsepetollisuus, jolla sinä tulet suuta antamaan Vapahtajalle. Jos sinä pistäisit puukon eli keihään Vanhimman sydämeen, niin sinä pääsisit rohki menemään helvettiin, näyttämään verisen puukon saatanalle ja sanomaan: "Kas tässä on se verinen puukko, jolla minä olen pistänyt sen, joka minun on kantanut ja ruokkinut. Mutta nyt sinä tulet niin kuin varas koira helvettiin, sinä tulet niin kuin hirtetty koira hel-

vettiin, koska sinä olet ensinnä ottanut pestin mailman herroilta ja sitte antanut suuta Vapahtajalle, ja sitte viskannut ne rahat takaisin ja viimein mennyt ulos ja hirttänyt itses.

Tänäpäpä on tullut yrttitarhaan ensiksi muutamat opetuslapset, jotka ei jaksu valvoa, koska Taivaallinen Vanhin on tuskassa ja kuoleman kilvoituksessa. Nämät raukat pakkaavat nuokkumaan, koska Taivaallinen Vanhin istuu verisaunassa ja sotkee viinakuurnan yksinänsä. Älkäät nuokkuko, te Jesuksen opetuslapset, koska Vanhin makaa polvillansa ja huutaa. Mitämaks olette te saattaneet Vanhimmalle tämän sanomattoman tuskan ja vaivan. Nouskaat ylös unesta ja katsokaat, kuin veri tippuu Hänen otsastansa, ja ne veripisarat, jotka putoavat maan päälle, ovat lukemattomat. Vissimmästi tippuvat nämät Vanhimman veripisarat teidän tähtenne, jotka olette maan päällä. Mutta ne vajooivat viimein maan alle ja vuotavat niiden päälle, jotka maan alla asuvat.

Ja koska Vanhimman sydäimestä veripisarat vuotavat niiden päälle, jotka maan alla asuvat, pesevät he tuntoansa pirun paskalla, ja oksentavat ulos suustansa sovintoverta yhtenä vuota van pirun paskan kanssa, jonka he ovat nieleleet pirun huoneessa. On kyllä sanottu, että Jesuksen nimeen pitää heitänsä kumartaman kaikkein polvet, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat. Mutta minä olen myös kuullut vanhoja muistelevan, että manalaiset ei suo yhtään ristiä pantavan heidän lastensa päälle; kapaloidaan kyllä manalaisten lapset, mutta ristiä ei suo pantavan rinnan päälle. Mitäs siis auttaa hei-

dän kumartaa polviensa Jesuksen nimeen, koska ristin merkkiä ei kärsi rinnan päälle pantavan.

Ilman ristiä he pysyvät maan alla. Eikä he pääse koskaan maan alta ylös maan päälle, kuinka he sitte pääsisit maan päältä taivaaseen, koska het ei kärsi ollenkaan tuota ristiä mainittavan, joka on oikian kristityn tuntomerkki. Rietas ei huoli siitä, että he kumartelevat polviensa Jesuksen nimeen, koska ristin merkki ei ole rinnassa. Ottaa rietas ja painaa heitä syvempään pohjattomuuteen, josta het ei pääse ikänänsä ylös. Voi, voi niitä onnettomia manalaisia, jotka ei tahdo ottaa Jesuksen ristiä päälensä ja kantaa Jesuksen jälissä. Ei he pääse maan alta ylös koskaan; eikä he kärsikään valkeutta nähdä, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Mutta siinä luonnollisessa pimeydessä, kussa ovat syntyneet ja ylöskasvaneet, siinä he tekevät pimeyden töitä, siinä he juovat sitä pirunpaskaa, ja sillä vuotavalla pirun paskalla he voitelevat kurkkunsa, siinä samassa pimeyden valtakunnassa he kiroovat ja pilkkaavat Luojaansa, siinä he myös huoraavat, ja kaivavat maata kynsillänsä, he luulevat siinä löytävänsä aarnihaudan, mutta ei se ole muu kuin syisihauta, jota he kaivavat. Sen tähden ovat he myös mustat muodolta niin kuin tataraiset, koska he tulevat yöllä kynsimään niitä maan päällä asuvaisia, jotka kantavat ristiä rinnassa.

Muutamat manalaiset ovat niin kuin mettän perkeleet, jotka ulvovat niin kuin hukat, koska he tuntevat veren hajuja, ja muutamat nauravat niin kuin hatarat, koska rietas kutkuttelee heitä.

Mutta ei ne sokiak raukat tiedä, ketä he nauravat. Mutta me tiedämme, että hattaran naurut muuttuvat pian itkuksi. Vapahtaja on sanonut, että maailman lapset pilkkaavat ja nauravat hänen opetuslapsiansa; mutta Raamattu sanoo, että hullu nauraa. Jakob sanoo: "Teidän naurunne kääntyköön itkuksi, ja teidän ilonne murheeksi."

Ja nämät hattarat, jotka nauravat, koska Jesus itkee, nämät mettän perkeleet, jotka kiroavat, koska Jesus siunaa, eiköhän net ole tulleet helvetistä pilkkaamaan totuutta? Ilmanki heillä on kaunis muoto, koska he tulevat Jesuksen alttarin eteen. Ilmanki heillä on suloinen suu, koska he tulevat tänne suuta antamaan Vapahtajalle. Ja ne manalaiset, jotka voitelevat kurkkunsa vuotavalla pirun paskalla, ilmanki niillä on hyvä haju, koska he tulevat Jesuksen alttarin eteen.

Ja ne hengessä kuolleet, joista vuotaa kuolleen uskon liiva, koska he juovat Herran kalkista, ilmanki niillä on suu auki ja punaiset huulet, koska he tulevat Herran ehtoolliselle. Kaikki nämät manalaiset, maahiset, hattarat ja tataraiset, villi-ihmiset ja mettän perkeleet, jotka ei kärsi valkeutta, ja joiden päälle armon aurinko ei ole koskaan paistanut, ne syövät ja juovat itsellensä kuoleman ja kadotuksen.

Mutta jos joku elävä henki täällä löytyy, joka ei ole antanut suuta Baalille, eikä epäjumalten kanssa huorannut, eli pirun paskaa syönyt, hän on yksi niistä opetuslapsista, joka nojaa päätänsä Jesuksen rintaa vasten. Jos joku murheellinen henki täällä löytyy, joka itkee Jesuksen haudan päällä, hän on

yksi niistä, jotka ovat seuranneet Jesus-ta Galileasta ja palvelit häntä. Jos joku sielu täällä löytyy, joka tulee itkemään syntiänsä Jesuksen jalkain päällä ja antaa suuta Hänen jalvoillensa, hän on yksi niistä, jonka suuri synninvelka on annettu anteeksi. Jos joku katuvainen sielu täällä löytyy, joka menee ulos itkemään, koska hän on kieltänyt Vapahtajan, se on myös yksi niistä, jotka jälkeeseen tunnustaa maailman edessä rohkeasti, että Jeesuksen nimen kautta on suuri ihme tapahtunut.

Kumartakaan siis polviensa ja sydämitänsä kaikki sairaat, murheelliset, itkeväiset ja parkuvaiset lapset, kaikki tiäiset ja pulmukaiset, jotka pakenevat viinapuun rakoihin, koska ukkoinen pauhaa Siinain vuorella; kaikki karitsat, koska heidän pitää imemän emänsä nisät, ja myös peurat kumartavat polviensa, koska yksi armotoin ihminen ajaa heitä takaa hangen aikana. Niin kumarsi myös itse Herra Jesus polviensa ja painoi kasvojansa maahan, koska Hän rukoili taivaallista Isäänsä, että se hirmuinen tuska, jonka jumalattomat lapset olivat saattaneet Hänelle, otettaisiin pois; ja niin rukoilee myös joka murheellinen, katuvainen ja epäileväinen sielu, että synnin kuorma otettaisiin pois. Kumartaen teidän polvianne Herran Jeesuksen nimeen ja huutain niin korkialla äänellä, että se kuuluu taivaaseen asti, rukoilkaat teidän syntinne anteeksi sanoen: Minä vaivainen syntinen ihminen jne.

Alkuperäinen. Suomen kirkkohistoriallisen seuran Kollerin kokoelmasta C 173 N:o 43.

Uusi Postilla N:o 89 (1897)

Kovasti te puhutte minua vastaan, sanoo Herra. Ja te sanotte: Mitä me puhumme sinua vastaan? Te sanotte: Se on turha kuin Jumalaa palvellaan, ja mitä se auttaa, että me pidämme hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämäämme Herran Sebaotin edessä? Malakia 3: 13.

Näin puhuvat ne ihmiset, jotka freistaavat omalla voimalla palvella Jumalata, ja omalla parannuksella tahtovat keltavata Jumalalle, koska he tuntevat, että sota maailman kanssa tulee ylön raskaaksi, heittävät koko parannuksen aikomukset pois, ja sanovat: Se on turha kuin Jumalata palvellaan. Ja mitä se auttaa, että me pidämme hänen käskynsä, ja vaivaamme meidän elämätämme? Tässä paikassa kuulevat nyt kaikki, jotka ovat alkaneet parannusta tekemään, minkä syyn tähden ne entiset omanparannuksen tekijät ovat väsyneet tielle ja heittäneet pois koko sen parannuksen työn. Se on tullut vanhalle Adamille vaivaksi sotia syntiä vastaan ja kantaa Jeesuksen ristiä. Sillä näin kuuluvat heidän sanansa profeetta Malakian kolmannessa luvussa: Mitä se auttaa, että me pidämme hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämätämme.

Siinä nyt kuulevat kaikki omanparannuksen tekijät, mitä heidän veljensä ovat puhuneet jo Vanhassa Testamentissa. Se on tullut heille vaivaksi, ja sen tähden he heitit pois ja pyörsit takaisin maailmaan. Jeesuksen risti tuli heille raskaaksi kantaa, ja sen tähden he viskaisit sen törmään, ja ajattelit: koira kantakoon tätä ristiä. Jos vähemmällä

vaivalla en pääse taivaan valtakuntaan, niin se saapi jäädä. Ja on se vielä toinen syy, minkä tähden omanparannuksen tekijät heittävät pois koko sen parannuksen meiningin. He sanovat nimittäin näin, jota se sama profeetta Malakias on kirjoittanut siinä edellä mainitussa paikassa: Sen tähden me ylistämme ylönkatsojia, sillä jumalattomat menestyvät, he kiusaavat jumalata, ja se heille menestyy. Ja se on tosi, että jumalattomat menestyvät, nimittäin tässä maailmassa. Ja sen päälle nyt katsovat omanparannuksen tekijät, ja ottavat siitä sen päätöksen, ettei maksa vaivaa ruveta kilvoittelemaan ja Jumalata palvelemaan. Paremmiin jumalattomat menestyvät maailmassa, kuin kristityt. Ei maailman lapsia kukaan vihaa eli vainoo, ne saavat kyllä elää rauhassa maailmassa.

Siitä syystä ottavat nyt kaikki ulkokullatut ja suukristityt ja sanovat: “Me ylistämme ylönkatsojia. Me kiitämme niitä, jotka ylönkatsovat Jumalan Lain. Me pidämme, että ne on paremmat kristityt, kuin nämä villihenget.” Ja niin he ottavat eronsa kristittyin kokouksista ja menevät maailman lasten puoleen ja ylistävät ylönkatsojia, ja sanovat: “Paremmiin jumalattomat menestyvät, kuin Jumalan lapset. Ei taida oikea ollakaan koko tämä kristillisuus, koska kristityt köyhtyvät, mutta viinaporvarit ja voi-porvarit rikastuvat.”

Ja se taitaa olla paras neuvo, että kaikki ulkokullatut, suukristityt ja omanparannuksen tekijät heittävät pois sen ulkokullaisuuden, ja menevät rohki päätänsä myöten helvettiin. Mitäs auttaa, että he pitävät Jumalan käskyt ja vaivaavat elämätänsä? He menevät kui-

tenkin persettänsä myöten helvettiin? Mitäs parempi on heidän persettänsä myöten tyyrätä, kuin päätänsä myöten? Sama syvyys on niillä pohjattomuudessa, kuin toisilla, jotka päätänsä myöten menevät. Paljon on niitä, jotka ovat alkaneet sitä ulkokullattua parannusta tekemään, mutta ovat väsyneet tielle, ja ovat häätyneet pyörtämään takaisin maailmaan, ja ovat alkaneet elämään niin kuin ennenkin, juopumuksessa, haureudessa ja hekumassa. Muutamat ovat alkaneet juomaan, muutamat tappelemaan, muutamat viinakauppaa pitämään, ja muutamat huoraamaan, ja niin edes päin. Ja kyllä nyt rietas ottaa vahinkonsa takaisin niiltä, jotka ovat muuttaman vuoden paastonneet. Panee se vielä katumaan, että Jumalan Henki sai heitä niin hulluksi, että he rupeisit parannusta tekemään.

Mutta kahta kuumemmaksi vaan tulee helvetti niille raukoille, jotka niin katsovat ylön Jumalan ennättäväistä armoa ja Jumalan Hengen vetämistä; sillä näin sanoo profeetta Malakias siinä edellämainitussa paikassa: Silloin ne, jotka Herraa pelkäävät, lohduttavat toinen toistansa näin: "Herra ottaa siitä vaarin ja kuulee sen, ja muistikirja on kirjoitettu Hänen edessänsä niille, jotka Herraa pelkäävät ja muistavat Hänen nimeänsä." Tässä kuuluu olevan niiden sielut ylöskirjoitetut siinä muistikirjassa, jonka Herra on kirjoittanut Hänen eteensä. Ei ole Herra vielä unhottanut niiden nimet, jotka Hänen nimensä muistavat.

Mutta kenenkä muistikirjassa ovat niiden nimet ylöskirjoitetut, jotka tyrräävät takaperin ja alkavat vasta uudesta

ristiinnaulitsemaan Vapahtajaa ynnä himoin ja haluin kanssa? Niitten nimi taitaa olla mustassa kirjassa kirjoitettu. Ehkä muutamat heistä luulevat, että heidän nimensä on Elämän kirjassa, mutta velka on vielä maksamatta ja kaikki synnit anteeksiantamatta, ja lohikäärmeen veressä on sydän heillä puhdistettu, jotka sanovat niin kuin profeetta Malakias tässä mainitsee: "Mitä se auttaa, että me pidämme Hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämätämme?"

Se on tosi, ettei se ulkokullattu kuuliaisuus ja itsetehty parannus maksa mitään, erinomattain, koska siitä tulee Vanhalle Adamille vaiva. Mutta mitä varten ovat siis semmoiset alkaneet parannusta tekemään, koska se tuli heille niin suureksi vaivaksi, että heidän täytyi heittää pois sen parannuksen työn, ja pyörtää takaisin maailmaan? Ilmanki ovat jo kyllääntyneet Jumalan ennättäväisestä armosta. Ilmanki ovat katuneet, että he rupeisit parannusta tekemään. Mutta muutamat niistä ei ole koskaan ahtaaseen porttiin saakka tulleet. Muutamat ovat ahtaan portin takana olleet, ja siitä pyörtäneet, muutamat ovat keskensyntyneet ja ylönvarhain munasta ulos tulleet.

Mutta ehkä nyt riettaan enkelit siitä iloitsevat, ja luulevat, että kaikki kristityt tulevat semmoisiksi. Kuitenkin sanoo profeetta Malakias niistä, jotka aina muistavat Herran nimen, niitten pitää, sanoo Herra Sebaot, sinä päivänä, jonka minä teen, oleman Minun omani, ja Minä tahdon heitä armahtaa niin kuin mies armahtaa poikaansa, joka häntä palvelee. Ja teidän pitää jälleen sitä vastaan näkemän, mikä eroitus vanhurs-

kaan ja jumalattoman vaiheella, ja sen vaiheella, joka Jumalata palvelee, ja sen vaiheella, joka ei Häntä palvele. Tässä kuulevat nyt kaikki jumalattomat, joka ei ole koskaan alkaneet parannusta tekemään, kuinka suuri erotus on jumalattoman ja vanhurskaan välillä oleva sinä päivänä, jonka Herra on tekevä. Vaikka jumalattomat luulevat, että kaikki tulevat saman kaltaiseksi kuin het.

Toiseksi kuulevat nyt ulkokullatut, suukristityt ja omanparannuksen tekijät, että heidän toivossa on turha, jos hekin rupeavat luulemaan, että he pääsevät samaan paikkaan, kussa vanhurskaat ovat, koska he täällä jo ottavat eronsa kristittyin kokouksista, ja pitävät eriseuraa; sillä heidän täytyy kuitenkin viimein luopua ulkokullaisuudestansa ja panna susiturkin karvat ulosnäkyville, vaikka he ovat tähän asti tulleet kristittyin tykö lammasten vaatteilla. Heidän täytyy, sanon minä, tulla hukan nahassa, ja sanoa: Se on turhaa, kuin Jumalata palvellaan, ja mitä se auttaa, että me pidämme Hänen käskynsä ja vaivaamme meidän elämätämme. Sen tähden me ylistämme ylönkatsojia.

Ja ylistäkää nyt ylönkatsojia, te ulkokullatut ja suukristityt. Kiittäkää nyt juomaria ja viinaporvaria, te omanparannuksen tekijät. Ylistäkää niitä huoria ja varkaita, jotka ovat alusta alkain ylönkatsooneet tätä kristillisyyttä, sillä ne ovat ylönkatsojat jotka ei ole meinanneet koskaan parantaa itsensä. Ylistäkää nyt ylönkatsojia, te takaperin langenneet, ja tehkää katumus teidän parannuksestanne, ja sanokaat viinaporvarille: Sinä olet paras kristitty, ja sanokaat juomarille, sinä olet autuas, joka et

ole koskaan lakannut juomasta. Sanokaat vanhalle huoralle: Sinä olet Jeesuksen morsian, ei Vapahtaja sinua hyljää, saati sinä Jaksat huorata.

Tämmöinen Evankeliumi pitää nyt saarnattaman ylönkatsojille, että he paremmin uskoisit, että he ovat oikeat ja kristityt ovat väärässä. Ilman epäilemättä täytyvät nyt ulkokullatut ja suukristityt ruveta ylistämään ylönkatsojia ja kiittämään niitä onnellisiksi, jotka ovat aina tämän kristillisyyden ylönkatsooneet ja vääränä pitäneet; sillä muutoin ei taida Raamattu olla tosi, ellei niin tapahdu, että ulkokullatut ja suukristityt rupeavat ylönkatsojia ylistämään.

Koska nyt Johanneksen syntymäpäivää pidetään muistossa, niin kuin kristittyin tapa on ollut ennenkin, että Johannes Kastajan syntymäpäivä pidetään pyhänä, niin olis kaikille tarpeellinen kuulla, mitä profeetta Malakias on kirjoittanut hänestä. Hän kirjoittaa Johanneksesta kolmannessa luvussa: Katso, minä lähetän minun enkelini, joka Minun eteeni pitää tien valmistaman. Tässä kuulemme me, että Johannes oli yksi tienvalmistaja Herralle; ja tämän päivän epistolassa kuulemme me, että profeetta Esaias puhuu siitä samasta miehestä, joka valmistaa tietä Herralle. Meidän pitää siis Jumalan armon kautta tällä hetkellä katsoman, kuinka tämä Herran enkeli valmistaa tietä Herralle.

Mutta että tämä tien valmistaminen menestyis, että Kunnian Herra pääsis kulkemaan ylhäältä alaspäin, ja idästä länteen, sitä toivottavat kaikki, jotka Kunnian Herraa odottavat. Ja sen tähden he huutavat, koska Hän tulee: Hosianna Davidin pojalle. Erinomattain

lapset, jotka niin pienet ovat, että he mahtuvat Vanhemman syliin. Ne huutavat, koska Hän tulee ratsastain työaasin tamman päällä, hoosianna Davidin pojalle. Sillä kirjoitettu on: lasten ja imeväisten lasten suusta olet sinä kiitosta saanut. Ja koska lapset näin huutavat, silloin närkästyvät maailman herrat. Fariseukset ja kirjanoppineet ei tykkää ollenkaan siitä, että lapset niin huutavat. Mutta ne lapset, jotka niin pienet ovat, että he mahtuvat Vanhemman syliin, huutavat yhtä hyvin: Hoosianna Davidin pojalle. Ja me toivomme, että Kunnian Kuningas kuulee heidän huokauksensa, jotka hengessä ja totuudessa Häntä avuksensa huutavat. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Me kuulemme evankeliumikirjoittajan mainitsevan, kuinka Johanneksen isä Sakarias ennusti pojallensa hengessä sanoen: Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen profeetaksi, sillä sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan Hänen teitänsä, ja antaman autuuden tunnon Hänen kansallensa, heidän synteinsä anteeksi saamiseksi. Seuraavaisesti siitä pitää meidän katseleman, kuinka huutavaisen ääni korvessa valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämeen.

Ensimmäinen tutkistelemus; Minkäkaltaisen paikka se ihmisen sydän on, jossa tie pitää valmistettaman Kunnian Herralle? Toinen tutkistelemus: Tuleeko monta kyynärää päivässä valmistetuksi? Jospa nyt Herra antais tienvalmistajalle voimaa, että hän jaksais vuoret alentaa ja laaksot korottaa, ja kolia silittää, että kaikki kuin on tasoittamatta

tulis tasoitetuksi, että Kunnian Herra pääsis kulkemaan tämän maakunnan kautta, ettei Kunnian Herra menis toista tietä toiseen paikkaan kokonansa, kussa emme näe emmekä kuule Häntä.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkäkaltaisen paikka on se ihmisen sydän, jossa tie pitää valmistettaman kunnian Herralle? Se on yksi kolo paikka, niin kuin me kuulemme tämän päivän epistolasta. Se on ensinnä korven kaltainen, jossa huutajan ääni huutaa. Yksi synkiä ja paksu mettä, kussa luonnollisen ylpeyden vuoret vastaavat joka sanalle, kuin huutavaisen ääni huutaa. Jos huutaja huutaa vuorille, jossa kyykäärmeet asuvat: Te kyykäärmeen sikiät! niin vuoret vastaavat: Kyykäärmeen sikiät? Jos hän huutaa: Kuka on teitä neuvonut välttämään tulevaista vihaa, niin vuoret vastaavat: Tulevaista vihaa? Jos hän huutaa: Jo on kirves pantu puitten juureen, niin vuoret vastaavat: Puitten juureen? Jos hän huutaa: Jokainen puu, kuin hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois, niin vuoret vastaavat: Hakataan pois? Jos hän huutaa: Ja heitetään tuleen, niin vuoret vastaavat: Heitetään tuleen?

Ei vuoret usko, että kyykäärmeen sikiät asuvat heidän povessans. Ja sen tähden, jos huutavan ääni korvessa huutaa kyykäärmeen sikiöille: Te kyykäärmeen sikiät, niin vuoret vastaavat joka sanan päälle. He antavat samankaltaisia sanoja takaisin huutajalle. Mutta ei hän kuule muuta, kuin viimeiset sanat, jotka heitetään takaisin vuorilta. Ja sen tähden, koska katumattomat viimein huutavat vuorille: Langetkaat meidän päällemme, niin vuoret vastaavat: Meidän

päällemme? Ja kukkuloille: Peittäkää meitä, niin kukkulat vastaavat: Peittäkää meitä. Eikä sen tähden peitä sen kasvoin edestä, joka istuimella istuu.

Mutta siinä korvessa, kussa huutavan ääni huutaa, ei ole ainoastansa vuoret ja kukkulat, jotka pitäis aletettaman, ja paksut puut juurinensa, joita hakataan pois, ellei ne rupea hedelmätä kantaamaan. Vaan siinä synnin korvessa on myös laaksot, jotka pitäis ylettämän: se on, semmoiset rapakkopaikat, joissa on suuri vaiva tienvalmistajalla korottaa ja täyttää, ettei ihmiset vajoo rapakkoon ja mutaan, kussa ei pohjaa ole.

Siinä samassa korvessa on myös koliaat ja semmoiset isot pääkallot, joita pitäis silitettämän: ja profeetta on kyllä sanonut tienvalmistajalle, että kaikki, kuin on tasoittamatta pitää tasoitettaman, ja koliaat silitettämän. Kuitenkin on siinä niin paljon työtä, ja niin suuri vaiva, että tienvalmistaja taitaa väsyä, ennenkuin hän on kaikki vuoret ammuttanut, ja kaikki laaksot korottanut, ja kaikki koliaat silittänyt, ja kaikki kuin on tasoittamatta, tasoittanut. Sillä ihmisen sydän on niin kolo paikka, ettei kukaan usko, minkäkaltainen se on, muu kuin se, joka sen näkee.

Mutta ei hattarat, eikä myös pissihaukat pidä sitä kolona, ja mettän perkeleet pitävät sen kauniina ja hauskana. Ei ne moiti ollenkaan, että se on paha, kolo ja hirviä, vaan ne tulevat nauramaan, koska huutajan ääni rupeaa huutamaan. Se on heidän mielestensä yksi outo ääni, joka ei ole ennen kuulunut. Pissihaukat tulevat kurkistelemaan ja hattarat tulevat nauramaan, ja mettän perkeleet tulevat irvistelemään, koska

huutajan ääni kuuluu. Eikä semmoiset mettän elävät arat ole siksi, kuin he ovat mettässä kasvaneet. Mutta jänis on hyvin arka, ja se pakenee kauas, koska huutajan ääni rupeaa kuulumaan. Mutta karhu suuttuu ja ärjyy, koska hän ei saa omantunnon rauhaa.

Koska siis tienvalmistaja alkaa tietä valmistamaan Kunnian Herralle, kohtaa hän semmoisia pahtoja, joita ei saa ammuttamisella rikki, ja isoja lumikinoksia, joissa ei eroitu muu kuin hukan jäljet. Kuinkas hänen pitää tekemän vuorten kanssa, joita pitäis alettaman, ja laaksoin kanssa, joita pitää koroitettaman, ja koliain kanssa, joita pitää silitettämän? Vuoret ei alene muuta kuin ammuttamisella, ja laaksot ei tule korotetuksi muuta kuin täyttämällä. Mutta hänen täytyy kuitenkin, vuovata totuuden rautakangella kangota ylös loukkauskivet, ja vakuuden rautalapiolla täytyy hänen kaivaa gravia molemmin puolin, erinomattain laaksoissa, ja monenvuotista jäätä sydämen ympäri täytyy hänen sulattaa sillä tulella, jonka Jeesus tuli sytyttämään maan päälle.

Tässä on työtä tienvalmistajalla, ja siinä on hänelle vaivaa, ennen kuin hän saapi koliaat siliäksi. Sillä ehkä profeetat olivat ennen häntä paljon työtä tehneet ihmisten sydämmitten päälle, ja olit nekin freistanneet valmistaa Herralle tietä, mutta maailman tuisku ja rajuilma oli ottanut tien pois. Rietas oli vierittänyt sen tien päälle isoja loukkauskiviä, niin että tuskin tuntui, että siellä oli vanhasta ollut tietä. Sammaleet olit niin kasvaneet tien päälle, ettei se entinen tie paljon tuntunut, koska Herra lähetti enkelinsä valmistamaan tietä Vapahtajalle.

Toinen tutkisteleminen. Kuinka monta kyynärätä päivässä te luulette tienvalmistajan saavan valmiiksi semmoisessa paikassa, kussa vuoret toiselta ja laaksot ja koliat toiselta puolelta vastaavat: Ei taida tulla monta kyynärätä päivässä valmiiksi. Me tiedämme, että tienvalmistaja on parastansa freistanut ja parhaan ymmärryksensä jälkeen vuovannut. Mutta semmoisessa paikassa, kussa vuoret pitää ammutettaman, ja laaksot kivillä ja mullalla täytettämän, ei taida monta kyynärätä päivässä tulla valmiiksi. Ja olis se vielä joku toivet hänellä, että Kunnian Herra pääsis joskus kulkemaan, jos maailman tuisku ja rajuilma ei ottais tien pois sitä myöten kuin se aukenee. Kuitenkin on Kunnian Herra, Kristus päässyt kulkemaan muutampain sydämiin, sitte kuin tie aukeni.

Niin kuin te olette Vapahtajan omasta suusta kuulleet, että Johannes Kastajan päivistä niin tähän asti on väkivaltaa tehty taivaan valtakunnan päälle, ja väkevät sen repivät tykönsä. Se on: Väkevät henget, joita ei estä tuli eikä vesi rientämästä sinne. Mutta muutamat ovat hitaat kulkemaan, vaikka tie on valmistettu, ja Kunnian Kuningas on jo kulkemassa, ja kuka tiesi sivuti menemässä, yhtä hyvin ovat muutamat hitaat seuraamaan.

Tienvalmistaja on tosin valmistanut tietä Herralle, vaikka ei tule monta kyynärää päivässä valmistetuksi vuorten tähden, joita pitää alennettaman, ja laaksoin tähden, joita pitää korotettaman, niin kuin profeetta Esaias on saarnannut tämän päivän epistolassa. Kaikki vuoret pitää alennettaman, se on, korke-

at herrat pitää kristillisyyden kautta alhaiseksi tuleman, ja kaikki laaksot pitää korotettaman, se on, alhainen sääty pitää kristillisyyden kautta korotettaman. Mutta me olemme nähneet, että vuoret ei tahdo alentaa itsensä; vaan he tahtovat aina maailman kunnian tähden korkiana olla heidän mielessänsä.

Kapernaumin kaupunki oli rakettu vuoren päälle, mutta sen asuvaiset ei tahtoneet alentaa itsensä Jumalan väkivän käden alle. Sen tähden sanoi Vapahtaja: Sinä Kapernaum, sinä olet korotettu taivaaseen asti kunniaassa ja rikkauudessa, mutta sinun pitää helvettiin asti sysättämän. Ja laaksot ei tahdo kristillisyyden kautta korotetuksi tulla, vaan ylpeyden ja irstaisuuden kautta. Ja jos vuoret ovat kovat ja kankiat alenemaan, niin ovat laaksot myös vaivalloiset saada korotetuksi, sillä niissä on niin paljon lokaa ja rapakkoa, joka on vuorilta ynnä veden ja roskan kanssa vuotanut. Ja muutamissa laaksoissa on semmoinen muta, jossa ei pohjaa ole; niin kuin David valittaa: Minä olen vajonnut mutaan, jossa ei pohjaa ole.

Siinä on tienvalmistajalle työtä kyllä, kuinka hän saattais niin laittaa, että laaksopaikat tulisit korotetuksi, ja koliat silitetyksi. Ja mitkä ne koliat ovat? Eiköpä ne ole semmoiset isot kalliit, joita rietas on vuorelta vierittänyt laaksoihin, ettei Kunnian Herra pääsis kulkemaan? Tässä on koliat, tässä on kalliit, tässä on kivipahdat juuri kirkon takana, ja ne kelpaisit kyllä tien perustukseksi laaksoissa, jos niitä sais pienemmäksi. Mutta ne ovat niin kovat, ne paatumuksen koliat, ettei niihin pysty ei tuli eikä rauta.

Katsokaat nyt, te matkustavaiset iankaikkisuuteen kulkevaiset, minkäkaltaisia esteitä rietas on pannut tienvalmistajalle, koska hänen pitää Herralle valmistaman tietä. Ei tule monta kyynärää päivässä valmistetuksi, sillä ihmisen sydän on niin kolo paikka, ettei sitä usko muu kuin se, joka sen nähnyt on. Se on vierikko, pounikko, törmäinen, siinä on ylpeyden vuoret, .Ja paatumuksen koliat, siinä on lika, loka ja rapakko laaksopaikoissa, ja semmoinen muta, jossa ei pohjaa ole.

Ei ole ihmet, jos tienvalmistajan työ käypi hitaasti, ja tuskin hän saapi muuttaman kyynärän päivässä valmiiksi. Profeetta Esaias on kirjoittanut, että kaikki vuoret pitää alennettaman, ja kaikki laaksot pitää korotettaman, ja mitä on tasoittamatta, pitää tasoittaman. Mutta meidän täytyy valittaa, että vuoret ei tahdo alennetuksi tulla, ja laaksot ei tahdo korotetuksi tulla, ja mitä on tasoittamatta, ei tahdo tasoitetuksi tulla. Sillä maailman ruhtinas ei tahdo mitään tasoittaa. Mutta hän tahtoo vuoret korottaa ja laaksot alentaa, ja viimein kaikki pohjattomuuteen kaataa. Mutta Jumalan tahto on, että vuoret pitää alennettaman ja laaksot pitää korotettaman, ja koliat silitettämän, että Kunnian Herra pääsis kulkemaan.

Nyt on tienvalmistaja tehnyt työtä tämän tien päälle monta ajastaikaa, ja ei ole vielä tie tullut niin valmiiksi, että Kunnian Herra pääsis joka paikassa vapaasti kulkemaan. Maailman tuisku ja rajuilma ottaa vielä pois tien sitä myöten kuin se aukenee. Kuitenkin on Herra kulkenut ylhäältä alaspäin ja idästä länteen, että sokiat raukat ovat kuulleet

kansan humisevan. Ja se sokia raukka, joka istui tien vieressä ja kerjäis, on myös saanut kuulla, että Jeesus Nazareenus tästä sivuti meni. Ja kuka tiesi Hän meni sivuti, ja moni sokia raukka ei ole vielä huutanut, vaikka Jeesus Nazareenus on sivuti mennyt. Me olemme niin kiittämättömät, ja sen tähden menee Jeesus sivuti meitä, ja menee kokonansa toiseen paikkaan, kussa paremmin otetaan häntä vastaan.

Nyt ei ole sanomista: Emme tiedä, mistä tie menee taivaaseen. Kyllä on sen verran työtä tehty tämän tien päälle, että iankaikkisuuteen matkustavaiset pitäisi tietämän, mistä tie menee taivaaseen, saati he vaeltaisit niin kauan, kuin valkeus on. Huutakaat nyt, sokiat raukat, ennen kuin Jeesus Nazareenus menee niin kauas, ettei kuulu enää humukaan Hänen seurastansa. Kuka tiesi meidän kiittämättömyytemme tähden täytyy Hänen mennä sivuti meitä ja mennä niin kauas, ettei sokian raukan ääni kuulu enää, vaikka kuinka kovin huutais. Silloin olet sinä sanova: Ei ne minulle kelpaa.

Net harvat sielut, jotka seuraavat Jeesusta, sitte kuin Johanneksen valloisen työn kautta aukeni tie Jeesukselle, että Hän pääsi kulkemaan, net harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka ennen ovat olleet Johanneksen opetuslapset, ja ovat sitte alkaneet seuraamaan Jeesusta, sitte kuin Johannes näyttää sormellansa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit; ne samat opetuslapset pitäisit nyt seuraaman sitä suurta Kunnian Herraa, jolle tie on valmistettu Johanneksen huutamisen kautta; ne pitäisit seuraaman niin liki

Kunnian Herraa, ettei he kadottais Häntä silmistänsä. Sillä maailman tuis-ku, lumisade ja rajuilma saattaa pian ottaa pois tien, jonka Johannes on valmistanut. Ja silloin ei ole tietoa mihinkä ne eksyvät, jotka jälkeen jäävät.

Seuratkaat Jeesuksen verisiä askeleita turmeluksen kaupungista Golgathan mäelle. Seuratkaat Häntä, te iankaikkisuuteen matkustavaiset, ettette jäisi Hänestä pois, ja joutuisitte huutamaan siinä paikassa, kussa ei yksikään vastaa. Meidän toivomme on, että ne harvat Jeesuksen opetuslapset, jotka ovat ylönantaneet kaikki ja seuranneet Häntä, pitää istuman istuimilla ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa; ja silloin pitää heidän myös mainitseman sitä tienvalmistajaa, joka on valmistanut tietä Jeesukselle. Ja heidän pitää viimein kostuman Zionin vuorelle, ja siellä saavat he veisata uutta virttä Moosekselle ja Karitsalle, ja Zionin Kuninkaalle huutaa niin kuin lapset siinä Uudessa Jerusalemissa: Hoosianna Davidin Pojalle. Autuas on se, joka tulee Herran nimeen. Hoosianna korkeudessa. Amen.

Alkuperäinen

SKHS: Aunon kokoelma sisältää jäljennöksen, jota on käytetty tukena alkuperäisessä käsikirjoituksessa olevissa himmeissä kohdissa. Alkuperäinen sisältyy SKHS:n Kollerin kokoelmaan n:o 81

III-postilla

Jeesus puhui kansalle Johanneksesta ja sanoi: **“Totisesti sanon minä teille: Kaikkien niitten seassa, jotka vaimosta syntyneet ovat, ei ole tullut yhtään suurempaa kuin Johannes Kastaja, mutta kuitenkin se, joka pienin on taivaan valtakunnassa, on suurempi häntä.”**

Matt. 11: 11

Tämä Vapahtajan todistus Johannesesta on yksi ihmeellinen paikka Raamatussa, joka on työläs ymmärtää, koska se kuuluu, että Johannes on suurin kaikista, jotka vaimosta syntyneet ovat, ja niin muodoin suurempi kuin profeetat, ja kuitenkin on pienin taivaan valtakunnassa suurempi kuin Johannes. Moni ajattelisi, että Johannes Kastajan olisi pitänyt olla suurin taivaan valtakunnassa eli paras kristitty. Mutta me kuulemme nyt näistä Vapahtajan sanoista, ettei Johannes ole paras kristitty, vaikka hän on niin paljon työtä tehnyt Jumalan viinamässä ja niin paljon kärsinyt kristillisyyden tähden.

Jos me ymmärrämme oikein Vapahtajan sanat, niin on pienin taivaan valtakunnassa suurempi kuin Johannes. Se on, huono kristitty on parempi kristitty kuin Johannes. Sillä tavalla kristityt korotetaan. Mutta ottakaat hyvin vaarin näistä Vapahtajan sanoista, ettei joku väärä luulo Johannesesta pääsis juurtumaan kristittyin sydämessä. Sillä ne, jotka seisovat omanvanhurskauden perustuksen päällä, tahtovat panna Nikodemusta Johannesen rinnalle ja sanovat: “Jos Nikodemus ei ole kristitty, ei suinkaan Johannes Kastaja ole kristitty.”

Näitten sanain johdatuksesta, jotka välistä kuuluvat omanvanhurskauden suussa, täytyy meidän panna muutamia priimuja eroitukseksi Johannesen ja Nikodemuksen välillä, jotka osottavat, että suuri juopa on kiinnitetty Johannesen ja Nikodemuksen välille. Ensiksi on Johannesesta ennustettu vanhan Testamentin Raamatussa monen profeetan suun kautta, esimerkiksi Esajaksen 40: 3, Malakian 3: 1 ja 4: 5. Mutta Nikodemuksesta ei ole ennustettu mitään. Toiseksi on Kristus itse todistanut Johannesen opin oikiaksi, mutta Nikodemuksen opin on Vapahtaja kaahtanut. Kolmanneksi on Johannes Kastaja saanut Pyhän Hengen äitin kohdussa, mutta Nikodemus ei ole saanut Pyhän Hengen koskaan, jos vielä, niin kuin Lutherus arvelee, Pyhä Henki olis vaikuttanut hänessä, että hän tuli hautaamaan Jesuksen ruumista, vaikka se näyttää meille niin kuin omavanhurskaus olis hänessä vaikuttanut, mutta ei Pyhä Henki. Neljänneksi, ei ole Johannes vastustanut Kristusta kuin yhden kerran, koska semmoinen mahdottoisuuden tunto tuli hänen päällensä, ettei hän tuntenut itsensä mahdolliseksi kastamaan Kristusta. Mutta Nikodemus vastusti koko ajan kuin hän puhui Jesuksen kanssa. Viidenneksi, Johannes Kastaja on vaikuttanut paljon Jumalan valtakunnan eli kristillisyyden levittämiseksi. Johannesen saarnan kautta valmistettiin ihmiset vastaanottamaan Kristusta, mutta Nikodemus ei ole vaikuttanut mitään ihmisten parannukseksi. Kuudenneksi, Johannesella oli oikia usko Jesuksen päälle, että Hän on totisesti Jumalan poika. Mutta Nikodemuk-

sella oli yksi väärä usko Jesuksen persoonasta. Seitsemäs todistus on se, että Johannes on saanut kärsiä uskonsa tähden, mutta Nikodemusta ei ole vihannut kukaan mailman lapsista.

Kaikki nämät todistukset osottavat, että Johanneksen ja Nikodemuksen välillä on suuri juopa kiinnitetty. Jos siis omanvanhurskauden palvelijat epäilevät Johanneksen autuudesta sen tähden, että kristityt ei ota Nikodemusta kristityksi, niin saavat he kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Mutta ainoastansa näitten sanain johduksesta kuin Jesus on sanonut kansalle, että pienin taivaan valtakunnassa on suurempi kuin Johannes, saattaa joku epäily tulla muutamille kristityille Johanneksen autuudesta, koska Johanneksella ei ole ollut niin suuret armon tuntemiset kuin apostoleilla. Johannes oli nimittäin herännyt, ja Pyhä Henki vaikutti hänessä aina saarnaama voiman, koska profeetoilla ei ollut saarnaamavoimaa muulloisin kuin silloin, koska Henki heissä vaikutti.

Profeetat näit Kristusta kaukaa, mutta Johannes näki Häntä kasvoista kasvoihin. Profeetat ovat uskoneet tulevaisen Vapahtajan päälle, mutta Johannes on uskonut läsnä olevaisen Vapahtajan päälle. Profeetoissa on ollut Kristuksen henki, joka on ennustanut heidän suunsa kautta, mutta Johannes Kastajalla on ollut se sama Kristuksen henki suuremmassa mitassa. Sen vuoksi hän on suurempi ja jalompi kuin profeetat.

Mutta se, että Johannes Kastajalle ei ole Kristuksen kärsiminen ja sovintokuolema ollut niin kirkkaasti maalattu kuin opetuslapsille, eikä niin suuri murettu Hänen kuolemastansa kuin opetus-

lapsilla, eikä niin suuri ilo Hänen ylösnousemisestansa kuin opetuslapsilla, sen vuoksi on pienin taivaan valtakunnassa suurempi kuin Johannes.

Hän on kuitenkin näyttänyt sormelansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit. Hän on ollut iloinen Vapahtajan tulemisesta, niin kuin yljän ystävä iloitsee, koska ylkä puhuu morsiamensa kanssa, ja tästä Johanneksen ilosta me päätämme, että Johanneksella on ollut totinen ilo sydämessä, ja sen tähden me otamme Johannes Kastajan kristityksi, koska kaikki evankelistat ja apostolit ovat ottaneet häntä kristityksi.

Mutta me otamme ainoastans näistä Vapahtajan sanoista yhden ylösrakentavaisen esimerkin, koska me näemme, kuinka ahdas se paikka on, joka taivaan valtakunnaksi kutsutaan. Koska semmoinen opettaja kuin Johannes tuskin pääsee taivaan valtakuntaan, kuinka sitte muut pääsevät, jotka ei ole vaikuttaneet mitään kristillisyyden ylösrakennukseksi, eikä ole itsensä kieltäneet mailmasta niin kuin Johannes on kieltänyt?

Tämä nyt tulee semmoisille kristityille, jotka ovat mykäksi tulleet, jotka ei puhu enää yhtään sanaa suruttomille. Mutta mailmasta vaan saarnaavat ja antavat suruttomia mennä rauhassa helvettiin, ja uskoa tunnustavat. Yksi mailman viisas on sanonut: "En ole kirkkokristitty enkä ole Raamatun kristitty." Se on, en ole kristitty sen opin jälkeen kuin papit saarnaavat, enkä ole kristitty sen opin jälkeen kuin Raamatusta löytyy, vaan minä olen oman käteni päällä kristitty. Ja niitä on nyt sen pahempi monta, jotka ei ole kirkko-

kristityt eikä Raamatun kristityt, mutta oman kätensä päällä kristityt.

En minä puhu niistä, joilla on vielä totinen halu autuaaksi tulla, jotka totisesti kilvoittelevat uskossansa ja kieltävät itsensä mailmasta ja nuhtelevat mailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, vaikka niillä ei olis niin paljon öljyä lampussa, että se liikenis muille antaa. Mutta minä puhun niille, jotka ovat mykät koirat ja uskoa kantavat. Ovat kristityt kristittyin kanssa ja pakanat pakanain kanssa. Puhuvat niin kuin kristityt kristittyin kanssa ja sopivat hyvin pakanain kanssa. Ne jaksavat vielä koreita kantaa ja komeat byggingit rakentaa. Ei niille kelpaa nahkavaatteet, joita Jumala teki Adammille ja Evalle. Eikä niille kelpaa kaloleipä, mutta pitää olla ruisleipä. Johannes kantoi nahkavaatteet ja söi mettä hunajaa ja heinäsiirkoja. Hän kielsi itsensä pois mailmasta, sen tähden jaksoi hän saarnata muille totuuden. Ja kuitenkin sanoo Vapahtaja: "Pienin taivaan valtakunnassa on suurempi kuin hän." Saapi sanoa niin kuin opetuslapset: kuka sitte autuaaksi tulee, jos Johannes Kastaja ei ole tullut autuaaksi? Mutta jos emme tietäis, minkä perustuksen päälle oikia kristillisyyttä on perustettu, niin ei olis mahdollinen autuaaksi tulla.

Johannes on sormellansa osottanut niille heränneille, murheellisille, katuvaisille, ahdistetuille ja alaspainetuille sieluille, hän on osottanut sormellansa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa mailman synnit. Ja sen saman Karitsan me olemme osottaneet epäileväisille ja särjetyille sieluille, jos heillä olis niin suuri halu tulla katsomaan, kuinka Jumalan

Karitsa tapetaan, kuin lapsilla on halu kurkistella, koska yksi luonnollinen karitsa tapetaan. Tulkaat kurkistelemaan, lapsukaiset, koska Jumalan Karitsa tapetaan. Tulkaat katsomaan, kuinka veri juoksee Hänen suonistansa. Jos teillä on arka sydän, niin se vaikuttaa teissä murheen, surkuttelemisen ja armahtelemisen. Ja se vaikuttaa tunnossa armeliaisuuden ja surkuttelemisen.

Mutta itse olette avanneet Hänen suoniansa synnin puukolla. Itse olette Häntä pistäneet, ja leikillä olette te sen tehneet, koska teillä oli tunto niin kuin nautahärän vuota. Mutta nyt te olette kauniisti tehneet, sanoo vanhin, nyt te annatte Jumalan Karitsan verta hukkaan vuotaa maan päälle. Se on vielä yksi suuri kauhistus, että te annatte Jumalan karitsan verta hukkaan juosta maan päälle.

Tulkaat korjaamaan Jumalan Karitsan verta, te katuvaiset ja murheelliset ja epäileväiset. Jos ette korjaa Jumalan Karitsan verta, niin te tulette viimein Jumalan Karitsan veren tallajaksi. Moni on jo tullut Jumalan Karitsan veren tallajaksi sen tähden, ettei ole silloin korjannut Jumalan Karitsan verta, koska hän on seisonut ristin kohdalla, koska hän on nähnyt, kuinka tämä kallis sovintoveri on juosnut maahan. Moni on silloin lyönyt rintojansa ja mennyt kotiansa, koska hän on nähnyt, minkä kaltaisella huudolla hän on henkensä antanut. Mutta pian hän on unhottanut Jumalan Pojan vaivoja. Sen tähden on moni jälkeen paatunut ja tullut Jumalan Karitsan veren tallajaksi.

Rukoilkaat, te katuvaiset ja murheelliset Jesuksen opetuslapset, että teidän

murheenne, joka on tullut Jumalan pojan kuolemasta, vaikuttaisi teissä yhden totisen ja sydämellisen halun Vapahtajan perään, ettei epäusko ja epäily pääsis peräti teidän sydämissänne hallitsemaan. Ja uskokaat kuitenkin, mitä muuttamat vaimot teille todistavat, että se tapettu Jumalan Karitsa on vielä elämässä. Kuule sinä suuri Ristinkantaja katuvaisten, murheellisten ja alaspainettuihin huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa

Me kuulimme tämän päivän pyhästä evankeliumista Johanneksen isän., Sakariaksen ennustuksia hänen pojastansa, mitä varten tämä merkillinen lapsi oli syntynyt mailmaan, nimittäin Ylimmäisen profeetaksi, valmistamaan Hänen teitensä ja antamaan autuuden tunnon Hänen kansallensa heidän synteinsä anteeksi saamiseksi. Seuraavaisesti pitää meidän tällä pyhällä hetkellä katseleman, kuinka Johannes Kastaja valmistaa tien Herralle.

Ensiksi, hän antaa kansallensa autuuden tunnon.

Toiseksi, hän vaikuttaa syntein anteeksi saamisen.

Ensiksi. Hän antaa kansalle autuuden tunnon. Ja se tapahtuu sillä tavalla, että hän lain saarnalla ensinnä herättää ylös synnin tunnon. Jos kansalle ei tulisi synnin tunto, ei taitais autuuden tuntokaan tulla. Mutta kuin hän kovalla saarnallansa ensinnä ylösherättää synnin tuntoa, silloin tulee myös autuuden tunto jälistöpäin, koska hän näyttää sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit. Silloin tulee katuvaistelle autuuden tunto, jos he katsovat aivan sen Jumalan Karitsan päälle, joka pois

ottaa mailman synnit. Mutta jos he katsovat toisaalle, jos he katsovat mailmaan, jos he katsovat oman huonoutensa päälle eli mahdottomuutensa päälle, eli jos he katsovat omanvanhurskautensa päälle, silloin ei tule heille autuuden tunto, vaan aivan onnettomuuden tunto.

Moni on nyt jäänyt pois autuuden tunnosta, joka silloin ei ole katsonut Jumalan Karitsan päälle, koska Johannes on sanonut: "Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit." Nyt on moni katsonut Jumalan Karitsan päälle, ja sen katsomisen kautta tullut autuuden tuntoon. Mutta moni on alkanut jälkeen katsomaan mailmaan ja on sen kautta kadottanut Jumalan Karitsan, joka on pois ottanut mailman synnit. Moni on myös kääntänyt pois silmiänsä Jumalan Karitsan päältä ja alkanut katsomaan omanvanhurskautensa päälle, ja muutampi on alkanut katsomaan oman mahdottomuutensa päälle, ja muutampi on alkanut katsomaan ihmisten tyttärien päälle, niin kuin ensimmäisessä mailmassa Jumalan pojat katsoit ihmisten tyttärien päälle ja tulit sen kautta kadotetuksi.

Älkää katsoko Jumalan pojat, ihmisten tyttärien päälle, sillä heidän kauneus on petollinen. Ja te kristityt tyttäret! Älkää katsoko ihmisten poikain päälle, sillä heidän tavaransa on petollinen, vaan katsokaat Jumalan Karitsan päälle, jonka Johannes on teille näyttänyt. Sillä aikaa kuin te katsotte poikain päälle, on Jumalan poika kuollut. Vielä viimeiset pisarat hänen haavoistansa tippuvat maan päälle, vielä hän huutaa ristin päällä: "Eli, Lama sabaktani!" Mutta pian kumartaa hän päänsä ja antaa henkensä.

Kukas sitte saarnaa köyhille evankeliumia, koska Jesus kuolee? Kuka sitte johdattaa murheellisia opetuslapsia Jerusalemissa öljymäelle? Kukas sitte herättää heitä, koska he tulevat uneliaiksi Yrttitarhassa? Kuka sitte lohduttaa Lazaruksen sisarukset, jotka itkevät hänen hautansa päällä? Minä luulen, että mailma pääsee iloitsemaan, koska Jesus kuolee kristittyin sydämissä. Jos ei Maria Magdalena jaksa niin paljon kyynelitä vuodattaa hänen hautansa päällä, että Hän tulee eläväksi hänen silmänsä eteen, niin on kaikki hänen vaivansa hukkaan mennyt.

Toiseksi. Katselkaamme nyt toiseksi, kuinka Johannes Kastaja saarnallansa vaikuttaa syntein anteeksi saamisen. Koska kansa Johanneksen lakisaarnan kautta on tullut synnin tuntoon, alkaa hän uskomaan, että kirves on jo pantu puitten juureen, ja että jokainen puu, kuin ei kannan parannuksen soveliaita hedelmiä, hakataan pois ja heitetään tulleen. Silloin tulee kansa Johanneksen tykö ja pyytää kastetta häneltä ja tunnustaa syntiänsä. Mutta Johannes Kastaja ei omista itsellensä mitään kunniaa, vaan hän osottaa katuvaaisia Jesuksen tykö ja sanoo: "Minä kastan tosin vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka minun edelläni on ollut. Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella." Ne, jotka nyt menevät Jesuksen tykö, ne saavat synnit anteeksi ja tulevat autuuden tuntoon. Tällä tavalla vaikuttaa Johannes syntein anteeksi saamisen. Mutta nyt on moni, joka ei huoli Johanneksen kasteesta eikä myös Kristuksen kasteesta. Ja ne ovat ne hedelmättömät puut, joiden juureen kirves on pantu.

Koska nyt Johannes Kastaja on vaikuttanut sen verran, että kansalle on tullut halu kastetuksi tulla ja syntiänsä tunnustaa, niin on Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit, puhdistava heitä. Johannes Kastaja pesee pahimman loan pois Jordanin virrassa, mutta Jumalan Karitsa puhdistaa heitä ja pesee heitä puhtaaksi ja lumivalkiaksi. He tulevat kiiltäväiseksi Hänen silmänsä edessä, ja Hän osoittaa heitä niille vieraille, jotka tulevat taivaasta. Ja vieraat ihmettelevät, kuinka ne mustat tataraiset ovat niin puhtaaksi ja valkiaksi tulleet, jotka ennen mustan faarin savupirtissä asuneet ovat. Ne vieraat, jotka tulevat taivaasta ihmettelevät, kuinka nämät mustat tataraiset ovat niin valkiaksi tulleet. Ja taivaalliset vieraat ottavat niitä Jumalan lapsia syliinsä ja halaavat, ja suuta antavat.

Ja koska taivaalliset vieraat kysyvät, kuinkas nämät lapset ovat niin valkiaksi tulleet, ja perkeleen lapset ovat niin mustat, Jeesus vastaa: "Nämät lapset ovat ensinnä Johannekselta virutetut Jordanin virrassa, ja sen jälkeen ovat he pesseet vaatteensa Karitsan veressä, ja Minä olen heitä puettanut valkeilla vaatteilla, ja antanut heille sormukset, ja kruunun päähän, ja ristiähdän rintaan. Siitä on heille tullut puhtaus ja valkeus." Mutta älkää enää, lapsukaiset, jotka näin valkeat ja puhtaat olette, älkää enää menkö kahlamaan maailman rapakkolantossa, vaan pysykää nyt puhtaana siihen hetkeen asti, jona taivaan kellot soivat sinä suurena Sabatin päivänä, jona Jumalan lapset kokoontuvat Jumalan Templiin veisaamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Silloin he huuta-

vat Templissä: “Hoosianna Daavidin Pojalle!” Ja enkelit kuorissa soittavat basuunalla, koska itse Herra Jeesus alkaa Herran Ehtoollista jakamaan Johanneksen rippivieraille. Amen, halleluja, amen.

Alkuperäinen ja jäljennös

SKHS: Aunon kokoelma. Alkuperäisestä alku ja loppu kateissa. Täydennetty jäljennöksestä, joka on hyvin luotettava suoritettun vertailun perusteella.

III-postilla

Me kuulemme ensimmäisestä Moseksen kirjasta, että muutamat Sethin sukunasta rupeisit saarnaamaan Herran nimeen, josta arvataan, että on silloinkin ollut muutampia, ehkä harvoja sieluja, jotka ovat varoittaneet suruttomia siitä tulevaisesta vihasta. Mutta suruttomat ei ole uskoneet, että Jumalan viha on niin hirvittävä, että hän hukuttaa koko mailman. Viimeinen parannuksen saarnaaja oli Noak, joka ennusti mailman lopun pian tulevan, mutta ei suruttomat uskoneet ennen kuin synnin tulva rupeis nousemaan tunturitten yli. Silloin oli armon ovi suljettu, koska Noak meni arkiin ja Jumala pani oven kiinni.

Veden paisumuksen jälkeen rupeisit Moses ja profeetat saarnaamaan parannusta, mutta ei suruttomat vihtineet kuulla, vaan he suutuivat saarnamiehille. Ja koska profeetta Jeremias rupeis ennustamaan valtakunnan loppua, panit suruttomat häntä kaivoon. Kuitenkin tuli valtakunnan loppu. Ja silloin tunnustit muutamat, että he olit tämän rangaistuksen hyvin ansainneet. Viimein alkoi Johannes Kastaja ja itse Vapahtaja saarnaamaan parannusta ja ennustamaan valtakunnan loppua. Mutta he suutuivat niille ja tapoivat kunnian Herran. Näin on Jumala vanhassa Testamentissa freistannut johdattaa ihmisiä oikialle tielle, mutta he ovat ylönkatsooneet kaikkia varoituksia ja vaeltaneet oman pahan tahtonsa jälkeen kadotukseen. Ainoastans muutamat harvat sielut ovat Jumalan armollisen kurituksen vastaan ottaneet ja tehneet parannuksen.

Johannes Kastaja, jonka syntymäpäivä nyt pidetään, on ollut yksi voi-

mallinen parannuksen saarnaaja ja Kristuksen edesajaja. Hän oli jo aikaa Jumalalta määrätty valmistamaan Herralle Jesukselle tien ihmisten sydämeen. Hän saarnais voimallisesti parannusta, ja sai muutampia synnin tuntoon. Ja ne harvat sielut, jotka heräisivät Johanneksen lakisaarnan kautta, rupeis kysymään neuvoa, kuinka he tulisivat autuaaksi. Mutta Johannes osotti sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit.

Ne harvat sielut, jotka tämän Johanneksen osotuksen jälkeen ovat alkaneet seuraamaan Jesusta, täytyvät viimein noudattaa Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgatan mäelle. Yrttitarhassa, kussa Jesus sotki Jumalan viinakuurnan yksinänsä, ovat nämät raukat uneliaat. Synnin uni pakkaa päälle, koska heidän pitäis valvoman ja rukoileman. Mistäs tulee tämä makia synnin uni teidän päällenne, koska taivaallinen Vanhin istuu verisaunassa ja hikoilee verta? Eikös Hän ole tullut jo kolme kertaa herättelemään teitä? Katsokaat perään, te uneliaat opetuslapset, jos Jesuksen pettäjä ei ole tulemassa, se pettäjä, joka suuta antaa Jesukselle, ja on niiden johdattaja, jotka tulevat Jesusta kiinni ottamaan ja tappamaan. Kukas tiesi, kuinka teille käypi, koska Jesus kuolee teidän uneliaisuutenne tähden, ja te joudutte paremmin valvomaan. Te joudutte itkemään ja parkumaan, koska Jesus makaa haudassa.

Rukoilkaat nyt, te uneliaat Jesuksen opetuslapset, ettette joutuis kiusaukseen. Jesuksen ristin viholliset jaksavat paremmin valvoa kuin tet. Näinä aikoina on Jesus saanut paljon haavoja kärsiä

Juudan tähden, joka on ollut monta ajastaikaa Jesuksen skoulussa, ja ei ole tunto koskaan oikein herännyt. Mutta meidän ainoa lohdutuksemme on, että vaikka Judas on pois vilpistynyt, on vielä yksitoistakymmentä elämässä, jotka saarnaavat evankeliumia siitä Ristiin-naulitusta. Kuule, rakas Vanhin, itkeväisten ja parkuvaisten surkia valitusääni. Isä meidän, jne.

Pyhässä evankeliumissa muistelee evankelista Luukas, että Johanneksen isä Sakarias täytettiin Pyhällä Hengellä, koska Johannes syntyi, ja rupeis enustamaan Johanneksesta, että hän on valmistava Herralle tien. Näiden sanain johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Johannes Kastaja valmistaa Herralle tien ihmisten sydämeen ensiksi lain saarnalla, toiseksi osottain katuvaisille Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit.

Evankelistat Matheus, Markus, Luukas ja Johannes ovat olleet Johanneksen opetuslapset ennen kuin he rupeisit seuraamaan Kristusta, ja net evankelistat ovat muistaneet muutampia paikkoja Johannes Kastajan lakisaarnoista. Johannes Kastaja saarnais lain heräykseksi, välistä vertausten kautta julisti Jumalan ankaran vanhurskauden: jo on kirves pantu puitten juureen; jokainen puu, kuin hyviä hedelmiä ei kannu, hakataan pois ja heitetään tuleen. Välistä haukkui hän niin kuin yksi vihainen koira: "Te kyykäärmeen sikiät! Kuka teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa?" Ne, jotka tämän kovan lain saarnan kautta heräisit, lupaisit parannusta

tehdä, ja annoit itsensä kastaa. Mutta Johannes saarnais julkisesti, ettei yksikään tule sillä parannuksella autuaaksi: "Minä kastan teitä vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, jonka kengän nauhoja minä en ole mahdollinen päästämään. Hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella."

Me näemme Johanneksen järjestyksestä, että katumuksen ja parannuksen hän vaatii kaikilta, jotka tahtovat autuaaksi tulla. Mutta hän todistaa julkisesti, ettei ihminen vielä sillä kasteella tule autuaaksi, vaan Hengellä ja tulella pitää hänen kastettaman. Mutta koska Johannes sanoo: "Tehkää parannus, taivaan valtakunta on läsnä", niin me arvaamme niistä sanoista, ettei ole ihminen taivaan valtakunnassa, vaikka hän tekee parannuksen. Mutta joka ei tee parannusta, sillä ei ole halu autuaaksi tulla. Moni on näinäkin aikoina tehnyt parannusta; heittänyt pois juopumuksen, kirouksen, huoruuden, koreuden, varkauden ja muita törkeämpiä syntejä, mutta ei ole tullut sen likemmäksi taivaan valtakuntaa. Muutamat oman parannuksen tekijät väsyit pian tätä omanvanhurskauden ristiä kantamasta, ja rupeisit juomaan, huoraamaan ja varastamaan niin kuin ennen. Muutamat olit ahtaaseen porttiin saakka tulleet, ja sieltä he pyörsit takaisin. Muutamat olit jo taivaan valtakuntaan pääsemässä, mutta naaraspiru heitä vei, huoruuden perkele heitä otti hännästä kiinni ja tempais takaisin. Ja näin tulee nyt Kristuksen nimi pilkatuksi pakanain seassa.

Ne harvat sielut, jotka vielä pysyvät kalliimmassa uskossansa, saavat surkeudella ja mielikarvauksella katsella,

kuinka yksi ja toinen heidän matkakumppaneistansa väsyvät tien päällä ja kuolevat korvessa. Ei ole tietoa, kutka viimein korjaavat heidän luitansa ja vievät heidän raatojansa kuolleen uskon hautaan. Katsokaat nyt, Israelin lapset, jotka oletta matkustamassa siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajata vuotaa, katsokaa nyt, Josua ja Kaleb, kuinka harvat te olette, jotka viimein kostutta. Ei auta enää surkutteleminen; ei auta teitä itku ja valitusääni; jotka ovat kuolleet, net on kuolleet. Jos Herran Henki ei tule pian ja puhalla henkeä kuolluitten luihin, niin he mätänevät.

Katselkaamme nyt toiseksi, kuinka Johannes osottaa katuvaisille Jumalan Karitsan, joka pois ottaa mailman synnit. Johannes on tosin sanonut katuvaisille, murheellisille ja epäileväisille sieluille: "Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit." Ja kaikki Johanneksen opetuslapset ovat tulleet Jesuksen opetuslapsiksi, vaikka muuttamat ovat olleet epäilyksessä, onko tämä se tuleva, eli onko tämä kristillisyyden oikia. Mutta kaikki ne Johanneksen opetuslapset, jotka ovat uskoneet, että Jumalan Karitsa on pois ottanut heidän syntinsä, net on sen veren kautta tulleet puhdistetuksi. Onkos nyt tässä monta sielua, jotka Johanneksen osottamisen kautta ovat katsoneet Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa mailman synnit?

Koska yksi nauti tapetaan, tulevat kaikki sikiät ja räkäsuukläpät kurkistelemaan, kuinka yksi nauti tapetaan. He katselevat, mutta ei he jaksu häntä pilkata. Mutta koska Jumalan Karitsa tapetaan, silloin kokoontuvat kaikki räkäsuukläpät pilkkaamaan ja irvistelemään.

Ei ole monta, jotka ei saata katsoa, koska Jumalan Karitsa tapetaan. Usiammat jaksavat, ei ainoastans ilman surkuttelematta ja ilman kauhistumatta katsoa, kuinka Jumalan Karitsa tapetaan, vaan he jaksavat vielä pilkata sitä Ristiinnaulittua. Ainoastans muutamilla harvoilla sieluilla on semmoinen tunto, ettei he jaksu ilman kauhistumatta katsoa, kuinka yksi viatoin Jumalan Karitsa piinataan ja vaivataan. Ja ne taas ei tohdi paljon katsoa sinne päin. Mutta Jumalan Karitsan huokaukset kuoleman kilvoituksessa kuuluvat kauvas, ja nämä kuolevaisen huokaukset tekevät niille pahaa, joilla on arka tunto. Ne täytyvät itsekin huokata.

Niin huokatkaa siis kaikki, joilla on arka tunto. Te kuuletta Jumalan Karitsan viimeiset huokaukset. Ja uskokaat, että tämä Jumalan Karitsa pois ottaa mailman synnit. Ja korjatkaa Jumalan Karitsan verta ennen kuin veri jättää. Älkää antako Jumalan Karitsan verta hukkaan vuotaa maahan. Te tulette veren tallaajaksi, jos te annatte sen hukkaan vuotaa maahan. Kuka tiesi nyt on jo viimeiset pisarat tippumassa Hänen haavoistansa. Korjatkaa pian Jumalan Karitsan verta, ennen kuin kaikki veri loppuu.

Kokoontukaat kaikki katuvaiset ja uskavaiset tapetun Karitsan ympäri ja korjatkaa verta ennen kuin verikoirat tulevat lakkimaan ja eläimet tulevat möyrystämään ja hukat tulevat ulvomaan. Pian pääsette kokoontumaan tapetun Karitsan ympäri Sionin vuorelle, kussa myös enkelit halajavat nähdä sitä suurta salaisuutta, jota ei silmä nähnyt, ei korva kuullut, ei yhteenkään sydä-

meen nousnut ole, että portot, publikaanit ja syntiset tulevat puhdistetuksi Karitsan veren kautta, ja puetut valkeilla vaatteilla ja palmut heidän käsissänsä, tanssaavat tapetun Karitsan ympäri ja veisaavat uuden Jerusalemin temppelissä, Hosianna Davidin pojalle. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelma C 173 n:o 31.

Simon, katso Saatana on pyytänyt seuloaksensa teidän sielunne niin kuin nisuja. Mutta minä rukoilin sinun edestä, ettei sinun uskos puuttuman pidä. Luuk. 22: 31, 32

Me kuulemme näistä sanoista, mitä saatana tekee ihmisten kanssa. Hänen tarkoituksensa on, että hän synnin ja kiusausten kautta pääsis seulomaan heidän sielujansa niin kuin nisuja. Eri-nomattain tahtoo hän niiden sieluja jauhoksi tehdä, jotka tulevat muitten opettajaksi. Pietari oli se vahva pahta, jonka päälle Vapahtaja aikoi rakentaa seurakuntansa. Tämän pahdan tahtoi saatana kukistaa ennen kuin se pääsis vahvistumaan. Sen tähden pani saatana häntä menemään kiusausten sisälle, ja oli myös tekemässä Pietarin sielusta jauhoja.

Jos Vapahtaja ei olis rukoillut Pietarin edestä, olis saatana vissimmästi tehnyt jauhoja Pietarin sielusta ja saatanut häntä epäilykseen sen lankeemuksen jälkeen, jonka hän teki, koska hän kielsi Vapahtajan. Jos Jesus ei olis rukoillut Pietarin edestä, niin olis Pietarin usko puuttunut. Nimittäin se usko, jonka hän oli tunnustanut, että Jesus on Jumalan poika. Pietarin usko oli jo puuttunut, koska kaikki hänen toivonsa meni hukkaan. Pietari oli ylönantanut kaiken maallisen elatuksen ja alkanut seuraamaan Kristusta siinä mielessä, että hän tulis suureksi herraksi Messiaksen valtakunnassa, koska Jesus tulee kuninkaaksi.

Mutta koska hän näki Jesuksen kuolevan ristin päällä, silloin loppui Pieta-

rin kuollut usko. Ja niin pitää kuollut usko ja turha toivo loppuman ennen kuin elävä usko syttyy sydämeen. Mutta elävä usko on harvoin sinapin siemenen verta kiusauksen ajalla. Se on välistä niin heikko, että Vapahtajan täytyy rukoilla Pietarin edestä, ettei tämä uskon kipinä peräti sammuis. Koska saatana alkaa seulomaan ihmisten sieluja sisäisten ja ulkonaisten kiusausten kautta, lykkää hän jälistä päin epäilyksen kristityn sydämeen ja sanoo: "Sinä olet hukassa. Sinä et ole kristitty, koska saatana niin paljon kiusaa." Pahat himot ja halut, pahat ajatukset, saatanan nuolet, joita hän ampuu sydäntä kohti, kaikki nämät kiusaukset tahtovat käydä uskon päälle.

Jos saatana saapi yhden kristityn ensinnä kieltämään kristillisyytensä niin kuin hän Pietarin sai kieltämään Kristusta, kyllä hän sitte pian tekee jauhoja hänen sielustansa. Mutta Jesuksen esirukoukset vaikuttavat niin paljon, ettei kaikkein usko ole vielä loppunut. Yhden kristityn usko on usein niin heikko, että se on usein juuri puuttumassa, jos se armollinen Vapahtaja ei olis rukoilemassa hänen edestänsä. Ei ole elävä usko niin vahva kuin kuollut usko, joka on muutampain pääkallossa niin vahva, ettei itse kuolema jaksa sen särkeä.

Ei saatana kiusaa niitä, jotka kuolleessa uskossa menevät niin kuin Judas suuta antamaan Jesukselle. Koska sitä vastaan yksi kristitty, jolla on elävän uskon ainetta, vaikka ei ole sinapin siemenen verta, tuskin tohtii Jesuksen jalvoille suuta antaa. Se syntinen vaimo, jolla oli oikia katumus ja elävän uskon ainet, pyyhkei vielä saastaiset kyyneleet pois

Jesuksen jalvoista, mutta kuolleen uskon tunnustaja, jonka suusta pirun paska haisee, se uskaltaa mennä Jesukselle Juudan suuta antamaan. Sillä kuolleen uskon tunnustajalla ei ole kiusauksia niin kuin kristityllä. Ei vihollinen kiusaa niitä, jotka uskollisesti häntä palvelevat ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Kuinkas vihollinen saattaa kiusata niitä, jotka palvelevat häntä juopumuksella, kirouksella, viinakaupalla, koreudella ja haureudella?

Ei vihollinen ole niin hullu, että hän rupeis omiansa kiusaamaan, jotka häntä palvelevat. Mutta niitä hän freistaa keittää ja paistaa, jotka hänen palveluksensa luopuvat. Ei vihollinen kiusaa niitäkään, joilla luonnollinen siveys on autuuden perustuksena. Hän antaa niille siivon rauhan. Mutta niitä hän kiusaa hirmuisesti, jotka hänen lapsiansa saattavat rauhattomaksi. Niiden sydämeen hän ampuu palavat nuolensa, jotka ei anna hänen sikiöillensä rauhaa.

Tämä kristityn sota lohikäärmeen kanssa on maalattu tämän päivän epistolassa, kussa Vapahtaja osottaa, kuinka Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen kanssa. Tämä suuri sota taivaassa tapahtui ensiksi kristittyin sydämessä, kussa lohikäärmeen enkelit, ne seitsemän perkelettä, joita Jesus oli ajanut ulos Marian Magdalenan sydämeestä, nimittäin viha, kateus, huoruus, mailman kunnia, omavanhurskaus ja ahneus eli mailmanrakkaus, tahtovat tukkia kristittyin sydämeen, joiden kanssa valvovaisilla kristityillä on hirmuinen sota ja kilvoitus.

Toiseksi tapahtuu tämä suuri sota mailmassa, kussa lohikäärmeen enkelit

kiusaavat kristityitä vihalla, vainolla ja valheen kanssa. Kolmanneksi tapahtuu tämä suuri sota taivaassa, kussa Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen ja hänen enkeleinsä kanssa. Mikaelin enkelit ovat kristityt, jotka sotiivat suruttomain kanssa. Mutta lohikäärme, eli kristittyin päällekkantaja, se on omavanhurskaus, tahtoo kristityitä ahdistaa pois armon taivaasta, koska hän lykkää kristittyin mieleen tainkaltaisia ajatuksia, että se ei ole kristitty, joka niin kolo ja ruma on. Mutta tämä perkeleen päällekkantaminen ja hirmuiset uhkaukset tulevat mitättömäksi, koska ihminen elävän uskon kautta pakenee sen suuren Sankarin Mikaelin tykö, joka on kaikkia perkeleen kiusauksia ylitse voittanut ja kaikki sen ruman tuliset nuolet tylsyttänyt.

Uskovaiset voittavat karitsan verellä ja Hengen todistuksen kautta. Silloin heitetään se suuri lohikäärme maan päälle. Hänen täytyy paeta siitä taivaasta, joka armoitettuin sydämessä on, ja laskea itsensä alas päin pitäin suurta vihaa kristittyin lihassa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Lohikäärme heitetään maan päälle, koska uskottomat ja epäuskoiset pääsevät uskomaan. Ja mil-läpä katuvaiset sielut voittavat lohikäärmeen eli omanvanhurskauden päälle-karkauksia muuta kuin Karitsan verellä he voittavat. Ja koska uskovaiset tulevat iloiseksi, silloin he veisaavat ilon virttä taivaassa. Mutta silloin heitetään lohikäärme maan päälle, koska kristityt iloitsevat. Silloin suuttuu vihollinen ja pitää suurta vihaa suruttomain joukossa. Muutamat pilkkaavat kristityitä, koska he ovat ilossa, muutamat kantavat kris-

tittyin päälle esivallalle, että kristityt ovat laiskat eikä tee työtä. Muutamat pieksevät kristityitä nyrkillä. Muutamat pitävät kristittyin iloa hirmuisena ja nostavat vainon kristittyin päälle.

Mutta ei mailman orjat tunne lohikäärmeen vihaa itsessänsä, vaan vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jesuksen opetuslapsia tappavat. Hengellinen viha muuttuu suruttomain tunnossa omantunnon vaatimiseksi. Omatunto vaatii lohikäärmeen enkeleitä vainoomaan kristityitä. Kristityt muuttuvat heidän tunnossans villihengeksi. Tämän tähden pitää kristityt kärsimän rangaistusta mailman lain jälkeen. Ja koska tämä suuri sota tapahtuu taivaassa kristittyin ja lohikäärmeen joukon välillä, silloin voittavat Mikaelin enkelit Karitsan verellä ja heidän todistuksensa sanan kautta. Ei he ole rakastaneet henkeänsä kuolemaan asti. Sen tähden iloitkaat te taivaat ja ne, jotka siinä asuvat. Mutta voi maan ja meren asuvaisia, sillä saatana astuu alas heidän tykönsä, pitäin suurta vihaa tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan.

Meidän toivomme on, että Mikaelin enkelit pitää voittaman tässä suuressa sodassa ja kilvoituksessa Karitsan veren kautta ja heidän todistuksensa sanan kautta. Rukoilkaat, te Mikaelin enkelit, että se suuri Sotasankari, joka on ylitse voittanut kaikkia perkeleen kiusauksia, siinä suuressa sodassa ja verisessä kilvoituksessa, että Hän vahvistais väsyneet polvet ja nostais väsyneet kädet ja antais teille voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja ylitse voittamaan kaikkia perkeleen kiusauksia, että te pääsisitte pian

veisaamaan voiton virttä Sionin vuorella. Kuule Mikael, väsyneitten sotamiesten huokaus, Isä meidän, jne.

Meidän pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Ensimmäinen tutkistelemus: Joka on suurin, se on pienin. Toinen tutkistelemus: Joka on pienin, se on suurin. Antakoon taivaallinen Herra Jesus armonsä, että kaikki suuret tulisit pieniksi, ja että kaikki pienet tulisit suureksi, että pienet mahtuisit sisälle ja suuret suljettaisiin ulos. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Joka on suurin, se on pienin. Me kuulemme evankeliumin muisteluksista, että opetuslapset ovat usiamman kerran kysyneet Vapahtajalta, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin jo, koska Zebedeuksen pojat tulit rukoilemaan, että he saisit istua toinen oikialla ja toinen vasemmalla puolella Hänen valtakunnassans, oli heillä se asia mielessä, että he pääsisit ylimmäiseksi Messiaksen valtakunnassa. Mutta toisille opetuslapsille tuli paha mieli ja kateus, koska he ymmärsit, että Zebedeuksen pojat tahdoit tulla suurimmaksi herraksi Messiaksen valtakunnassa. Ja ne Zebedeuksen pojat sait silloin sen vastauksen, ettei ole hänen vallassansa määrätä, kuka suurimmaksi pitää tuleman taivaan valtakunnassa.

Toisen kerran tulit taas opetuslapset kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin asetti Vapahtaja yhden lapsukaisen heidän silmäinsä eteen ja sanoi: "Joka alentaa itsensä niin kuin

lapsi, hän on suurin taivaan valtakunnassa.” Niillä oli se ajatus, että Jesus nimitäis jonkun heistä suurimmaksi taivaan valtakunnassa. Mutta opetuslapset luulit Jesuksen tulevan maalliseksi kuninkaaksi. Koska he siis kysyit, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, se merkitsee, kuka on mahdollinen tulemaan suurimmaksi herraksi Messiaksen valtakunnassa. Jos Jesus olis sanonut heille: “Ette te tule herraksi, vaan mailman tunkioksi te tuletta”, niin olisit kaikki ylön antaneet hänen. Mutta hän antoi heidän vielä olla siinä väärässä toivossa, että he tulevat virkamieheksi Messiaksen valtakunnassa.

Mutta olisitkos opetuslapset siinä tilassa mahtuneet taivaan valtakuntaan, koska he tahdoit tulla suureksi herraksi mailmassa? Olisitko he mahtuneet taivaan valtakuntaan, koska he Kristuksen kautta luulit voittavansa mailman tavaran ja kunnian? Minä luulen, että he siinä sielun tilaisuudessa olisit mahtuneet helvetin portista, mutta ei taivaan portista sisälle. Mutta jos me käännämme tämän kysymyksen hengelliseksi kysymykseksi, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, se on: kuka on paras kristitty, niin me löydämme tässä kysymyksessä niin paljon omaavanhurskautta, että jos opetuslasten kysymys olis kääntynyt sinne käsin, ei olis muuta vastausta tullut kuin tämä: “Joka alentaa itsensä ja tulee lapseksi, se on suurin, se on paras kristitty.”

Asian haarat osottavat kuitenkin, ettei se ollut silloin opetuslasten tarkoitus, että he tahdoit kuulla, kuka on paras kristitty. Mutta kuin mailman kunnia oli heillä päämaalina, niin ei saattanut vielä

kristityn kunnia olla heillä päämaalina, vaikka parhaan kristityn kunnia on ollut muutamilla mielessä, esimerkiksi korinttilaisilla, jotka sanoit: “Minä olen Paavalin, minä olen Cephaksen, minä olen Apollon ja minä olen Kristuksen.” Siinä kuuluu paras kristitty olevan matkassa. Ei kuitenkaan paras kristitty ole paras kristitty niin kauvan kuin hän parhaan kristityn nimen omistaa. Sillä siinä on niin paljon omaa rakkautta, että semmoinen paras kristitty saattais pian tulla paaviksi, jos muut kristityt pitäisit häntä parhaana kristittynä. Mutta se on suurin taivaan valtakunnassa, joka on pienin, eli se, joka ei pidä itsensä suurena, vaan pienenä.

Mutta meidän täytyy tässä panna yhden primun muutamille suruttomille ja armonvarkaille, jotka sanovat: “Se on paras kristitty, joka ei pidä itsensä kristittynä”, se on sanoaksemme: joka kieltää Kristuksen pois. Mutta uskovatkos nyt suruttomat ja armonvarkaat, että Pietari oli paras kristitty, koska hän kielsi mailman edessä, ettei hän ole Jesuksen opetuslapsi? Minä ajattelen, että jos Pietari olis silloin ollut kristitty, ei hän olis saattanut kieltää Kristusta. Mutta hän piti itsensä parhaana kristittynä silloin, koska hän pramais, että hän menis kuolemaan Kristuksen kanssa ja sanoit: “Jos vielä kaikki muut kieltäisit sinun, en minä kuitenkaan kiellä sinua.” Siinä olit parhaan kristityn ajatukset. Mutta silloin, koska hän meni ulos porstuaan ja itki katkerasti, silloin olit parhaan kristityn tuntomerkit tulemassa Pietarille.

Ei se ole paras kristitty, joka kieltää Kristuksen voiman pois ja sanoo: “En

minä ole kristitty” että hän sillä tunnustuksella pääsis vapaasti huoraamaan, juomaan ja varastamaan, kristityitä pilkkaamaan ja ylönkatsomaan suruttomuuden varjon alla. Semmoinen taitaa olla paras kristitty perkeleen valtakunnassa. Niinkuin juomarit, huorat, varkaat ja viinaporvarit sanovat: “En ole kristitty”, se merkitsee, en minä ole semmoinen kristitty kuin nämät väärät profeetat ja villihenget, jotka sanovat itsensä kristityksi.

Siinä kristillisyyden kieltämisessä kuuluu olevan semmoinen ylpeys, että semmoiset ovat parhaat kristityt perkeleen valtakunnassa. He paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. Mutta taivaan valtakuntaan ei pääse kukaan, joka ei tunnusta itsensä kristityksi, joka on tuntenut Kristuksen voimaa ja on siinä kalliimmassa uskossansa kilvoittelemassa. Jos hän kieltää sen voiman pois, niin hän valehtelee Pyhän Hengen päälle. Mutta jos joku tunnustaa itsensä kristityksi, joka ei ole kristitty, hän on yksi ulkokullattu ja suukristitty, joka pian ilmoittaa itsensä niin kuin Pietari, joka piti itsensä parhaana kristittynä ennen kuin hän kielsi Kristuksen mailman edessä. Hän oli ulkokullattu ja suukristitty tietämättä ja itsensä tuntematta, sillä hän piti itsensä parhaana kristittynä kieltämiseen asti.

Ja niitä on monta tällä ajalla, jotka pitävät itsensä kristittynä, vaikka kristillisyyden voima on aikaa kadonnut pois. Ja on niitäkin, jotka ei pidä itsensä kristittynä, mutta tunnustavat kuitenkin itsensä kristityksi, ne valehtelevat oman sydämensä päälle. Mutta on niitäkin, jotka ei jaksaa uskoa, vaikka on halu au-

tuaaksi tulla. Niitä on omavanhurskaus tuominnut, sen tähden kristityt ei saata heitä tuomita, vaan kristityt kantavat semmoisia halvatuuta ja epäuskon vanhia Kristuksen tykö.

Kukas nyt on suurin taivaan valtakunnassa? Se, joka on pienin. Se, joka tuntee huonoutensa, mahdottomuutensa ja kelvottomuutensa, voimattomuutensa, ja kuitenkin uskoo, että Kristus on jaksanut hänen lunastaa helvetin vaivasta. Mutta pienin on se, joka pitää itsensä parhaana kristittynä. Se on paavi, joka kristityn varjon alla on päässyt parhaaksi kristityksi mailmassa. Ja semmoinen paras kristitty on yksi hirmuinen kristitty, sillä hän tuomitsee kaikki, jotka nousevat häntä vastaan. Hän paiskaa kristityt kattilaan ja seisoo itse kannen päällä.

Toinen tutkistelemus. Joka on pienin, se on suurin taivaan valtakunnassa. Koska opetuslapset tulit kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, oli heillä semmoinen tarkoitus, että Vapahtaja nimittäisi jonkun heistä suurimmaksi taivaan valtakunnassa. Mutta he tulit häpiällisesti petetyksi siinä, kuin Jesus pani heidän eteensä yhden lapsukaisen ja sanoi: “Joka itsensä alentaa niin kuin tämä lapsi, hän on suurin taivaan valtakunnassa.” Tosin on yksi lapsi enkelin ja viattomuuden kuva maan päällä, mutta vanha ihminen ei tahdo lapseksi tulla. Sen tähden on kristillisyyden tarkoitus ollut, että kaikki pitäisit lapsen kaltaiseksi tuleman.

Se on meidän kristillisyytemme tarkoitus, että kaikki tulisit niin pieneksi, että he mahtuisit vanhimman syliin. Koska lapset imevät vanhimman rintoja, silloin on vanhimmalla ilo. Ja koska

lapset tulevat sen väärtiksi, että rupeevat vanhimman perässä konttaamaan, silloin on vanhimmalla iloinen tunto, ja vielä hauskempi on vanhimmalle, koska pienet lapsukaiset ottavat ympärillä kaulan ja halaavat vanhinta. Silloin vanhin unhottaa vaivojansa ja leikittelee lapsen kanssa. Mutta koska lapsi ensimmäisen askeleen astuu, silloin on vanhimmalla pelko, että hän lankee ja loukkaa itsensä. Vaikka se on tosi, mitä muutamat suruttomat sanovat: "Lapsen pitää ensinnä konttaaman, ennen kuin he saattavat käydä", jolla he tarkoittavat kristityitä, jotka ei ole heidän mielestensä vielä oppineet konttaamaan ja luulevat kuitenkin saattavansa käydä.

Mutta ne pakanat, jotka semmoisia vertauksia tuovat edes kristityille, taitavat olla nopiat itse juoksemaan kadotukseen, koska he niin sanovat, että kristityt ei saata vielä kontata taivaan tiellä. Ja se on tosi, että kristityt ei saata omalla voimalla kontata, jopa sitte käydä elämän tiellä. Mutta me tiedämme, että vanhin opettaa heitä ensinnä konttaamaan ja viimein käymäänki elämän tiellä, vaikka ensimmäiset askeleet elämän tiellä ovat horjuvaiset. Mutta rietas opettaa niitä käymään ja vielä juoksemaan kadotuksen tiellä, jotka sanovat, ettei kristityt saata vielä kontata elämän tiellä. Ja tosi se on, ettei he saata omalla voimalla kontata eikä käydä elämän tiellä, mutta vanhin se on, joka heitä opettaa konttaamaan ja käymään. Ja koska he ottavat ensimmäisen askeleen elämän tiellä, niin he horjuvat ja lankeilevat, mutta vanhin ottaa heitä ylös, ja hän ottaa heitä syliinsä ja antaa heidän imeä armosta

vuotavaisia rintojansa, josta heille tulee uusi voima konttaamaan vanhemman perässä.

Kontatkaat, kontatkaat, lapsukaiset vanhimman perässä. Ja ottakaat ensimmäisen askeleen elämän tiellä. Älkää huoliko, jos vielä narrit nauravat teidän lankeemuksestanne, vaan nouskaat taas ylös. Jos ette pääse jalkain päälle, niin kontatkaat kuitenkin vanhimman tykö, joka on valmis vastaan ottamaan konttaavaisia ja parkuvaisia lapsukaisia. Ei vanhin naura, mutta hän tulee murheelliseksi teidän lankeemuksestanne. Koska hän näkee, että kyyneleet rupeevat vuotamaan, ottaa hän ylös syliinsä itkeväisiä ja parkuvaisia ja antaa heidän imeä lohdutuksen rinnoista. Kukas on suurin taivaan valtakunnassa, se on, kukas on rakkain Jumalan lapsista? Eiköpä nuorin ole rakkain kaikista? Joka istuu vanhimman sylissä ja imee hänen rintojansa ja ottaa häntä ympäri kaulan ja halaa vanhinta viattomilla, pienillä ja valkeilla käsillä, se on suurin taivaan valtakunnassa, jonka suussa ei ole vielä petosta löytynyt, jolla on hyvä ja puhdas omatunto, joka mijahtaa, koska vanhin häntä puhuttelee, ja ojentaa kätensä vanhimman tykö, koska hän tahtoo tulla syliin. Se on ilman epäilemättä suurin taivaan valtakunnassa.

Mutta kuin lapset raavastuvat, rupeevat he ulkona juoksemaan ja rapakolantoissa kaalaamaan, ja vanhin täytyy usein pestä ja korjata heitä. Ja muutamat ei annakaan jalkojansa pestä, vaikka synnin tomu on varisnut heidän jalkainsa päälle. Mutta se on vielä pahempi, että muutamat hulliaiset kiikkuvat ylös korkeuteen ja miehustelevat

siihen asti, että he lankeevat ja loukkaavat itsensä pahoin. Muutamat fästävät helvetin valkian kanssa ja polttavat itsensä. Muutamat juoksevat pohjattomuuden järven rannalle ja putoovat. siihen ja hukkuvat siinä. Ja niistä tulee vanhimmalle suuri muret, jotka sillä lailla hukkuvat. Monta on sen pahempi polttanut itsensä ja kuollut, monta on juossut pohjattomuuden järven rannalle ja hukkunut siinä. Ja vanhimmalle on tullut suuri muret niistä, jotka niin ovat hukkuneet.

Älkää fästätkö valkian kanssa, lapsukaiset! Te poltatte itsiänne. Älkää menkö järven rannalle, te hukutte siinä. Ja vanhimmalle on tullut suuri muret niistä, jotka ovat niin nuorena kuolleet. Mutta meidän toivomme on, että muutamat lapsukaiset ovat vielä elämässä, jotka mahtuvat vanhimman syliin ja konttaavat vanhimman perässä ja parkuvat, koska he istuvat tämän mailman kylmän lattian päällä. Mutta me uskomme myös, että vanhin ottaa parkuvaisia ylös kylmän lattian päältä, koska hän ensinnä kerkiää kaikista hänen töistensä. Silloin hän ottaa parkuvaisia ylös syliin ja panee viereensä, koska hän panee maata. Siellä saavat parkuvaiset levätä vanhimman sylissä ja imeä hänen rintojansa ijan-kaikkisesti. Amen.

Evankelista ja apostoli Johannes kertoo kuudennessa luvussa, että monet Jeesuksen opetuslapsista hylkäsivät Hänet, kun he kuulivat Hänen puheensa ehtoollisesta.

He pitivät sen kovana puheena, kun Hän sanoi heille, että heidän pitäisi syömän Hänen lihansa ja juoman Hänen verensä. Se loukkasi luonnollista järkeä. Heistä oli aivan liian paksua eli aivan liian karkeaa ja tökeröä, että opettaja esiintyisi semmoisilla sanoilla, jotka sopisivat villeille ja raaoille lihansyöjille, mutta ei kunnialliselle kansalle. Syödä ihmislihaa ja juoda ihmisverta, se kuulostaa aivan kauhealta hienoissa korvakalvoissa. Mutta nyt täytyy kuitenkin pysyä tämän karkean ilmaisun ääressä, koska se on kirjoitettu Raamattuun. Mutta jos joku toinen uskaltaa käyttää semmoisia sanoja ja puhetapaa, joka sorahtaa aivan kauhealta hienoissa korvakalvoissa, silloin hienostunut maailman ihminen tulee katkeraksi ja sanoo: "Tämä on kova puhe, kuka voi sitä suvaita?"

Nyt ne olivat kuitenkin kirjanoppi-neet ja fariseukset, jotka kaikkein eniten loukkaantuivat Vapahtajan kovasta puheesta. Heidän mielestään se oli mitä epäsäädylisintä, että Hän kutsui koko sukukunnan nurjaksi ja huorintekijäsu-vuksi; että hän Johannes Kastajan ta-voin kutsui valtakunnan kunniallisim-mat ja jumalisimmat miehet kyykäär-meen sikiöiksi. Se oli vielä pahempaa kuin kutsua heitä varkaaksi ja huoraksi. Jälkeenpäin on havaittu, että näillä kunniakkailta ja siveillä miehillä oli salassa karkea ja jumalaton elämä. He olivat ulkonaisesti säädyliset maailman silmis-

sä, mutta salaisuudessa he harjoittivat huoruuden syntiä. He antoivat almuja köyhille, mutta söivät leskein huonetta ahneudellaan. He pitivät rukouksia torilla, mutta vihasivat sitä miestä, joka heille sanoi totuuden ja ilmoitti heidän teeskentelynsä. Juuri semmoiset jumaliset, rehelliset ja siveät ihmiset eivät voineet kuulla Vapahtajan kovaa puhetta, ja sen tähden täytyi heidän kääntää Hänel-le selkensä ja katsoa Hänet kerettiläiseksi, joka oli liitossa perkeleen kanssa.

Eikö mahda olla samalla tavoin meidän juutalaistemme kanssa, jotka katsovat olevansa kunniallinen kansa, vaikka itse asiassa he ovat kyykäärmeen sikiöt? Sen ajan juutalaiset eivät katsoneet olevan mikään synty tehdä kauppaa härkien ja vasikoitten kanssa kirkon kupeessa, mutta Vapahtaja katsoi sen suureksi synniksi ja sen tähden Hänen täytyi itse ajaa ulos karjan ja kaataa kumoon vaihetuspöydät. Juutalaiset tosin suuttuivat Hänelle, mutta he eivät voineet sillä kerralla tehdä Hänelle mitään, koska laissa oli kielletty tekemästä kauppaa härkien ja vasikoitten kanssa kirkossa. Mutta jos joku nykyaikana uskaltaisi kantaa niiden päälle, jotka käyvät kauppaa paloviinan kanssa sunnuntaina, hänestä tulisi varmasti kapakoitsijan pahin vihollinen. Ja jos joku kaataisi kumoon pelipöydän niiltä, jotka istuvat ja pelaavat korttia sunnuntaina, hän tulisi varmasti ulosajetuksi ja saisi selkään pelaa-jilta. Mutta juuri semmoinen on se kansa, joka ei siedä sitä kovaa puhetta. Jos joku puhuu heidän teoistansa, niin hänet katsotaan haaveilijaksi. Jos jonkun mielestä ihmiset elävät jumalattomasti nykyään, hänet katsotaan kerettiläiseksi.

Mutta jos pappi saarnaa kauniisti ja suloisesti suruttomalle joukolle, niin ovat kaikki siveät huorat valmiit itkemään, kaikki kunnialliset varkaat kiittävät kauniista saarnasta, kaikki raittiit juomarit siunaavat pappia mainion saarnan vuoksi, ja laupiaat kapakoitsijat tarjoavat saarnaajalle kirkkoryypyn, koska hän saarnaa niin kauniisti ja suloisesti, että itse perkele voi liikuttua kyyneliin.

Niin olisi Johannes Kastajan pitänyt saarnata kirjanoppineille ja fariseuksille; hänen olisi pitänyt sanoa sille kuninkaalliselle huoralle: “Te saatte huorata niin paljon kuin haluatte kuningas Herodeksen kanssa, kyllä te siitä huolimatta tulette autuaaksi. Mutta Johannes Kastaja piti parannussaarnan kuninkaalle ja hänen huorallensa, ja sen tähden hänen piti menettää niskansa. Se kuninkaallinen huora ei voinut saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin Kastajan pää kannettiin sisälle vadilla. Niin eivät myöskään ylimmäiset papit ja kirjanoppineet saattaneet saada mitään omantunnon rauhaa ennen kuin Vapahtaja oli kuollut ristin päällä. Saaneekohan meidän juutalaisemme jonkun omantunnon rauhan ennen kuin Kastajan pää kannetaan sisään vadin päällä?”

Kova puhe korahtaa” kamalasti hienoissa korvakalvoissa. Kun Stefanus sanoi Jerusalemin suurelle kirkkoraadille: “Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan”, niin se leikkasi heidän sydämeensä. Ja kun Stefanus huusi: “Minä näen Jumalan pojan Isän oikealla kädellä”, silloin tukkivat he korviansa ja purivat hampaitansa yhteen. Eiköhän nyt kävisi samalla tavalla, jos semmoinen mies kuin Johannes Kastaja tai Stefanus saar-

naisi terävän lain suruttomalle maailman joukolle. He ottaisivat heti korviansa ja purisi yhteen hampaitansa ja huutaisivat: “Helvettiin kerettiläinen! Kuka on antanut tuommoiselle maankiertäjälle luvan tuomita kunniallisia ihmisiä helvettiin? Me emme usko eläneemme niin jumalattomasti, että olisimme ansainneet jonkun helvetin. Mutta se joutuu helvettiin, joka haukkuu kunniallista kansaa!”

Ja niin ajattelivat myös juutalaiset, jotka ristiinnaulitsivat Vapahtajan. He eivät uskoneet eläneensä niin jumalattomasti, että he olisivat ansainneet niin kovan tuomion. Johannes Kastaja halusi, että he olisivat kääntyneet ja parantaneet itsensä, mutta he mielestään eivät tarvinneet mitään parannusta. Sama usko on tämänkin aikaisilla juutalaisilla. Kun kristitty puhuu parannuksesta, niin he vastaavat niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: “Parantaja, paranna itsesi! Sinun ei tarvitse tulla saarnaamaan meille parannuksesta. Me olemme eläneet jumalisesti lapsuudesta saakka. Me olemme jo kasteessa uudestisyntyneet. Kuinka saatat tulla tuomitsemaan meitä? Me emme ole mitään teeskentelijöitä niin kuin juutalaiset. Me olemme eläneet kunniallisesti ja jumalisesti lapsuudesta saakka. Mitä se teille kuuluu, jos me otamme ryyppyn tai annamme ryyppyn matkustavaiselle? Se ei teille kuulu, kuinka me elämme. Me vastaamme itse teoistamme!”

Siis täytyy silloin jokaisen, joka tahtoo saarnata katumuksesta ja parannuksesta, tulla kirotuksi, vihatuksi ja suljetuksi kaikkien kunniallisten maailman ihmisten seurasta. Ja valitettavasti ei ole monta pappia nykyaikana, joka tahtoo

tai uskaltaa saarnata lain katumattomille synnintekijöille. Jos hän saarnaa lain liian ankarasti, niin hänet katsotaan kristityksi koiraksi. Koiranturkkilainen kutsuu kaikkia kristityitä kristityiksi koiriksi, koskapa kristityt alussa haukkuivat koiranturkkilaista ja tuomitsivat häntä. Mutta nyt ei yksikään kristitty koira hauku koiranturkkilaista. Nyt saattaa niin kutsuttu kristitty, turkkilainen ja pakana istua ja juopotella ja pelata korttia saman pöydän ääressä, eikä kukaan kysy toiselta: "Mitä ajattelet kristillisyydestä?" Eli "mikä usko sinulla on?" Ja turkkilainen ja pakana elävät kuitenkin paremmin uskonsa jälkeen kuin niin kutsutut kristityt. Ja vieläpä venäläinen on hartaampi uskossaan kuin niin kutsutut aidot luterilaiset, joilla on paloviinapullo ja korttipeli pöydällä Raamatun ja virsikirjan sijasta.

Mutta katso, tämä on kova puhe. Se korahtaa pahasti hienoissa korvakalvoissa. Mutta koska ne ovat harvat, jotka ajattelevat sielunsa autuutta, ja ne vielä harvemmat, jotka ovat tulleet armon nautintoon eli elävään uskoon, niin meidän täytyy saarnata laki kaikille katumattomille synnin tekijöille ja asettaa Jumalan ankara vanhurskaus heidän silmiensä eteen. Jos ei laki saata herättää heitä, niin kuuluu evankeliumi saarnattavan turhaan. Kaikki armonvarkaat haluavat kuulla evankeliumin armolupauksia, vaikka Jumalan sana näyttää kaikissa paikoissa, että ainoastaan katuvaiset ja särjetyt syntiset saattavat omistaa Jumalan armolupauksia, mutta ei suruttomat ja katumattomat synnintekijät, jotka tahtovat vetää Jumalan armon irtaisuuteen. He tahtovat astua taivaan-

valtakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman uskoa, ilman pyhitystä, ilman sovintoa.

Mutta missä on kirjoitettuna, että suruttomat ja katumattomat syntiset saavat armon Jumalalta? Vanhalle aadamille olisi varmasti mukava saada astua taivaan valtakuntaan nahkoineen ja karvoineen, tekoineen ja jälkineen, ilman katumusta, ilman uskoa, ilman pyhitystä ja ilman sovitusta eli vanhurskauttamista. Vanha aadami sanoo: "Juo vapaasti, kunhan vain uskot! Huoraa vapaasti, kunhan vain uskot! Kiroa ja tappele, ei se tee mitään, kunhan vain uskot! Saat tehdä kaiken, mitä haluat, kunhan vain uskot! Katso, tämä on suloinen saarna vanhalle aadamille. Ja se pappi, joka saarnaa niin, että kaikki siiveät huorat, kaikki rehelliset varkaat, kaikki raittiit juomarit ja kaikki armolliset kapakoitsijat saavat tulla taivaanvaltakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman uskoa, ilman pyhitystä ja ilman sovitusta, katso, semmoinen pappi, hän saarnaa Jumalan sanaa!

Mutta se, joka saarnaa niin ankarasti lain ensin, että yksi ja toinen tulee niin hulluksi, että hän herää, että hän alkaa mietiskellä, että hän saa omantunnon vaivan, että hän tulee katuvaiseksi ja särjetyksi, ja lopulta saa tuntea Jumalan armoa, kun hän hädässään huutaa Herran tykö; semmoinen pappi, semmoisen pitää painua helvettiin saarnaamaan perkeleille, mutta ei kunniallisille ihmisille. Niin tuomitsee maailma. Mutta me saamme kai nähdä lopulta, kuka on saarnannut oikein, kapakoitsija vai laki-saarnaaja. Amen.

Kirottu olkoon, joka ei kaikkia näitä lain sanoja täytä, että hän niiden jälkeen tekis. Ja kaikki kansa sanokaan amen!

Nämät hirmuiset sanat löytyvät kirjoitettuna 5. Mos. 27: 26. Näitten sanojen jälkeen olemma nyt kaikki kirotut. Mutta tämä lain kirous ei tunnu surutoman omassa tunnossa, sillä se on paatunut. Eikä surutoin ihminen usko ollenkaan, että hän on kirottu, vaan hän pettää itsensä sillä uskolla, että hän on siunattu. Mutta ei hän tiedä, koska hän olis siunatuksi tullut. Yksi herännyt ihminen tuntee kyllä lain kirouksen ja tuomion omassa tunnossans ja sen tähden hän pelkää kovin sitä julmaa ääntä, joka pauhaa Sinain vuorella. Niin kuin Israelin lapset lähdit pakenemaan Sinain vuorelta sen hirmuisen äänen tähden, joka pauhais Sinain vuorella, niin pakenee jokainen Jumalan kasvoin edestä, jonka omassa tunnossa pauhaa se hirmuinen ääni: "Kirottu olkaan jokainen, joka ei täytä kaikki nämät sanat, kuin lakikirja sanoo, ja kaikki kansa sanokaan amen!"

Nyt on kohta kaikille tässä seurakunnassa käynyt niin kuin Israelin lapsille, että he ovat kuulleet tätä Jumalan ääntä pauhaavan Sinain vuorella, ja ovat ensin peljästyneet ja paenneet pois Sinain vuorelta. Mutta ei moni ole paennut Golgatan mäelle niin kuin taivaallisen Vanhimman tarkoitus oli, vaan net on menneet lurinsa tanssaamaan kultavasikan ympäri; ja siellä he pitävät iloa, siellä he juovat, siellä he kiroavat, siellä he huoraavat, siellä he huutavat vasikan kunniaksi. Eipä kauvan pysynyt muis-

tossa tämä hirmuinen ääni, joka pauhais Sinain vuorella, jonka tähden he pakenit. Silloin oli niin kuin vähäinen pelko, että Jumala on tainnut suuttua, koska hän semmoisella ukkoisen äänellä jylisee ja pauhaa. Mutta tämä pelko loppui aivan pian, ja nyt he ovat tanssaamassa kultavasikan ympäri.

Niin on tapahtunut niille, jotka keran ovat heränneet laista, ja taas nukku-neet. Ja me saatamme sanoa, se on juuri harva, joka ei ole kuullut tätä Jumalan pauhinata, se on juuri harva, joka ei ole tuntenut lain kirousta tunnossans. Mutta se on taas juuri harva, joka on tehnyt to-tisen katumuksen ja parannuksen. Muu-tamat ovat kuulleet, kuinka vanhin to-ruu jumalattomia lapsians, ja siitä toru-misesta ovat he paatuneet. Muutamat ovat vielä nähneet, kuinka vanhin itkee Golgatan mäellä, ja ovat silloin itsekin itkeneet, mutta ei vanhemman torumi-nen eikä vanhemman itkeminen kauvan pysynyt muistossa. Pian unhotettiin kaikki Jumalan Hengen vaikutukset.

Ja nyt ovat muutamat alkaneet tanssaamaan kultavasikan ympäri. Muuta-mat, niin kuin ne yhdeksän puhdistet-tua, ovat menneet mailmaan, eikä tule enää takaisin. Muutamat seisovat nyt niin kuin juudalaiset ja pilkkaavat vanhemman kyyneleet ja muutamat irvistelevät ja vääntelevät päitänsä ja sanovat Vapahtajalle: "Astu alas rististä, niin me uskomme sinun." Että ne ihmiset, jotka ei parane, ei lain eikä evankeliumin saarnan kautta, tulevat pahemmaksi ja viimein paatuvat, se on kyllä ennustettu Raamatussa, mutta kenenkä on syy, että ne paatuvat? Olikohan se Johanneksen eli Vapahtajan syy, että juudalaiset paa-

duit? Johannes oli kova saarnaamaan lakia, taisi hän paaduttaa juudalaisten sydämet, ettei evankeliumi enää vaikuttanut mitään. Minä luulen, että omassa povessa on itse kullakin semmoinen kova lakisaarnaaja, joka paaduttaa, nimittäin omavanhurskaus, joka tuomitsee, ja tulee vielä tuomiopäivänä päälle kantajaksi. Ja vielä kuoleman hetkellä tulee omavanhurskaus päälle kantajaksi, ja silloin tunnustavat kaikki, jotka nyt ovat paatuneet, ne tuomitsevat itsensä omalla suulla ja sanovat: "Minä olen huonolla tiellä. Mutta nyt on hiljan."

Kaikki kristillisyyden vastustajat noudattavat silloin pappia ja neuvottavat kristityitä tykönsä, ja sanovat: "Antakaat tekin meille teidän öljystranne." Mutta silloin, koska etsikon aika on, sanovat nämät paatuneet ja Jesuksen ristin viholliset: "Meillä on kirjat kotona. Emme tarvitse yhtään selitystä. Kyllä me näemme itse kirjasta." Niin vissimmästi sanovat kaikki fariseukset ja kirjanoppineet, että heillä on ymmärrystä. Mutta koska Kristus kysyi heiltä muutampia Raamatun paikkoja, kuinka he sen Raamatun paikan ymmärtävät, niin selitit he muutampia Raamatun paikkoja aivan nurin, ja muutampia het ei ymmärtäneet ollenkaan. Niin pian puuttui heiltä ymmärrys.

Ja Paavali kirjoittaa vielä kristityille: "Teidän pitäis jo aikaa opettajat oleman, ja tarvitsette vielä ensimmäiset bokstavit oppia." Ei opetuslapsetkaan ymmärtäneet profeettain kirjoituksia Kristuksen kärsimisestä ennen kuin Hän avais heidän ymmärryksensä Raamatuita ymmärtämään. Niin tyhmät ja ymmärtämättömät olit opetuslapset, vaikka he

olit jo puolen neljättä ajastaikaa käyneet Jesuksen skoulussa. Ja kuitenkin luulevat kaikki suruttomat, että he ymmärtävät kirjoituksia, ja ettei he tarvitse yhtään johdattajaa, joka heille selittäis kirjoituksia. Mutta ei se ole muu kuin hengellinen ylpeys, joka heitä skoulaa. Iso järki on pääkallossa. Se on sokia järki, joka heitä paisuttaa. Ja sillä sokialla järjellä he luulevat näkevänsä, mistä tie menee taivaaseen.

Muistakaat nyt, mitä Jumala on puhunut Moseksen suun kautta: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee kaikki, mitä lakikirja sisällänsä pitää, ja kaikki kansa sanokaan amen!" Tämän sanan jälkeen on nyt koko kansa kirottu, niin kuin Jumala monta kertaa aikoi hävittää tämän tottelemattoman kansan. Mutta Moses rukoili kansan edestä. Ja suruttomat sanoit kuitenkin Mosekselle: "Koko kansa on pyhä." Mistäs niille oli tullut semmoinen usko, että koko kansa on pyhä, koska Jumala näki, että koko kansa oli turmellut itsensä, ja oli sillä määrällä, että Jumala hävittää (sen). Ja minä pelkään myös, että joku kova rangaistus tulee täällä suruttomalle, jos ei pian tule sydämen ja mielen muutos. Niin monta ajastaikaa on jo saarnattu parannuksesta täällä kansalle, että Jumalan Henki viimein väsyy nuhtelemasta ja huutamasta parannusta suruttomille.

Nyt on kuningas käsenyt meitä paastota, parannusta tehdä ja rukoilla, sillä hän on kirjoittanut, että tämä päivä on paastopäivä ja parannuspäivä ja rukouspäivä. On myös kirjoittanut, että meidän pitää nöyryyttämän meidän sydämemme Jumalan edessä ja muistaman meidän syntiämme ja avaaman

meidän sydämitämme Hänen armoansa kohtaan. Ilmanki nyt kaikki kuninkaan alamaiset rupeevat tänä päivänä syntiänsä muistamaan ja parannusta tekemään ja avaamaan sydämitänsä Jumalan armoa kohtaan. Minä tiedän, että kaikki katuvaiset ja uskovaiset ottavat tätä kuninkaan manausta kiittolisuudella ja alleantavaisella mielellä vastaan hyvin tietten, että esivallan muistutus kansalle, että kansan pitää muistaman syntiänsä, se on vaikuttavampi parannuksen saarna kuin mitä tyhmät talonpojat saarnaavat.

Ja koska kuningas käskää avata meidän sydämitämme Jumalan armoa kohtaan, niin se on niin suloinen evankeliumi katuvaisille, että he ilman epäilemättä avaavat sydämitänsä armoa vastaan ottamaan ja nautitsemaan, jos omavanhurskaus olis heidän sydämitänsä sulkenut. Ja minä uskon, että katuvaiset rukoilevat paasto-, parannus- ja rukouspäivänä, että Jumala siunaa kuningasta tämän sanan edestä, jonka hän on puhunut parannuksesta ja sydämen avaamisesta. Kuule siis kaikkein kuningasten Kuningas katuvaisten ja epäileväisten nöyrä rukous. Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän korkein messun teksti löytyy kirjoitettuna Jakobin epistolassa, toisessa luvussa ja kymmenennessä värsyssä, ja kuuluvat sanat niin kuin seuraa: "Jos joku pitää koko lain ja rikkoo yhden, hän on vikapää kaikkeen."

Tämän päivän teksti on yksi kova paikka kaikille, mutta erinomattain niille, joilla on niin suuri omavanhurskaus, että he aikovat itse vastata. Ei ainoas-

tans ne ylpiät henget, jotka julki pilkkaavat Jumalata heidän jumalattomalla elämälläns, mutta myös ne, jotka freistaavat välttää syntiä, saavat tässä yhden kovan kolauksen Jakobin kirjoituksesta. Sillä Jakob saarnais paljon siitä kuolleesta uskosta ja vaati kristityiltä pyhää elämätä. Mutta tässä paikassa sulkee hän peräti taivaan valtakunnan kaikilta, jotka tahtovat omaavanhurskautta ylös rakentaa. Hän on ennen kirjoittanut, että usko ilman töitä kuollut on, ja sillä sanalla on hän armonvarkaita sulkenut ulos taivaan valtakunnasta.

Mutta tämän päivän tekstissä sulkee hän vielä niitä siviöitä pois taivaan valtakunnasta, koska hän vastoin järkeä opettaa, että se on vikapää kaikkiin, joka yhtä käskyä rikkoo. Järki saarnaa, ettei sovi kaikkia syntiä panna yhden syntisen päälle. Vaikka suruttomat ulkokullaisuudella ottavat kaikki mailman synnit päällensä, vielä niitäkin, joita ei tehneet ole, mutta kieltävät kaikki synnit pois, koska laviamalla tutkistellaan, mikä synnin laatu olis heidän kotosyntinsä. Ensinnä he ottavat kaiken mailman synnit päällensä ja sanovat: "Minä olen kaikkiin syntiin vikapää." Ja sitte jälkeen sanovat he: "En ole varastanut, Jumalan kiitos; en ole huorin tehnyt, Jumalan kiitos; en ole tapellut, Jumalan kiitos; en ole kironnut, Jumalan kiitos; en ole pitänyt viinakauppaa, Jumalan kiitos. Ja enemmän minä olen tehnyt hyvää kuin paha."

Tässä kuulee kuurokin, kuinka he valehtelevat. Ensinnä he tunnustavat itsensä kaikkiin synteihin vikapääksi, ja sitte jälkeen kieltävät kaikki synnit pois, että he tulevat juuri puhtaaksi. Jos net

olisit yhtäkään käskyä ehdollisesti rikoneet, niin tulisit he Jakobin sanan jälkeen kaikkiin vikapääksi. Mutta kuin he ovat niin kuin viattomuuden tilassa, ettei ole yksikään synti tullut tunnon päälle, niin pääsevät he sen valheen kautta vapaaksi kaikesta edesvastauksesta. Osittain valehtelevat tuntoansa vastaan, osittain muistavat väärin, ja niin muodoin menevät he rauhassa helvettiin. Mutta niin pian kuin tunto herää, ilmestyy sen kaltaisia rikoksia ja väärin tekoja, josta suruttomuuden tilassa ei ole merkkiäkään ollut tunnossa. Jos nyt suruttomat muistaisit yhdenkään synnin, jonka he ovat ehdollisesti ja juuri ruumiin jäsenillä tehneet, niin sitte vasta tulisit he Jakobin sanan jälkeen kaikkiin vikapääksi.

Nyt on Jakobin tarkoitus se, että ihmisen pitää syntiseksi tulla, ei sillä tavalla kuin suruttomat, jotka ottavat kaikki mailman synnit päällensä ja ei ole sen tähden yksikään synti tullut tunnon päälle. Jos nimittäin yksi synti tulis suruttoman tunnon päälle, niin aukenis koko laki, koko Jumalan ankara vanhurskaus, koko lain kirous tulis heidän päällensä, ja silloin saattaisit he ymmärtää, kuinka ja millä lailla he ovat kaikkiin syntiin vikapäät. Mutta rietas varjelee nyt kotonsa. Suruttomat jaksavat kyllä kantaa syntiänsä. Ei niille tule hätä syntein paljouden tähden. Ei ne raukat huuda omantunnon vaivassa. Ja jos vielä muutamat huutavat, koska Jumalan Henki kovin nuhtelee mailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, niin rietas taas lohduttaa ja saarnaa sitä väärää evankeliumia: "Ei sinun tarvitse mailmalle huutaa. Kyllä

Jumala kuulee vähemmällä." Ja net rietaan enkelit, jotka niin saarnaavat, ovat ilmanki tervahaudassa rukouspäivänä. He särkevät siellä juurakoita, joilla he lunastavat sielujansa viimeisestä tervahaudan kuumuudesta.

Tämä Jakobin sana, "joka yhden rikkoo, on vikapää kaikkiin", on myös niitä vastaan, jotka ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, mutta pyytävät omaa vanhurskautta ylös rakentaa. Ne, jotka pyytävät kaikella muodolla syntiä välttää, ovat kahdessa osassa. Ensiksi kristityt, jotka ei tahdo ehdolla eikä tahdolla syntiä tehdä, vaikka he tuntevat, että Jumalan laki ei tule millään muotoa täytenä. Ja kristitytpä sen parhaiten tuntevat, että laki on hengellinen ja ihminen lihallinen ja synnin alle myyty, niin kuin pyhä Paavali todistaa: "Minulla on halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen jälkeen, mutta minä tunnen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii sitä lakia vastaan, joka on minun mielessäni, ja ottaa minun vangiksi synnin laissa." Tämän koettelemuksen jälkeen tuntevat oikiat kristityt, kuinka mahdottomin se on lain töitten kautta tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä.

Mutta on se vielä muutampi suruttoin, joka ei tunne Jumalan vanhurskautta, ja tahtoo niin muodoin oman vanhurskautensa ylösrakentaa. Semmoinen freistaa kaikella muodolla syntiä välttää, ettei tulis ylönsuureksi syntiseksi. Ja semmoisia vastaan on Jakob kirjoittanut näitä sanoja: "Joka rikkoo yhden, on vikapää kaikkiin." Mutta yksi siviä ihminen ei taida huomaita, missä paikassa hän olis sen yhden käskyn rikkonut. Yhdellä siviällä ihmisellä ei ole

pahoja himoja ja haluja. Ei ole hänellä pahoja ajatuksia, ja jos niitä oliski, ei hän tunne kuitenkaan niitä. Sillä hänellä on se luulo pääkallossa, että hän saattaa rakastaa Jumalata ja lähimmäistä. Aivan rakkaudesta hän auttaa vaivaisia. Ei omatunto pääse soimaan ja tuomitsemaan häntä, koska ei ajatuksetkaan pysy muistossa.

Lutherus valittaa, että perkele kiusaa häntä hirmuisesti. Mutta ei siviä ihminen tunne niitä kiusauksia, sillä hän sanoo tuntonsa jälkeen: "Ei minulla ole mitään tekemistä perkeleen kanssa." Yksi kristitty täytyy tunnustaa, että enemmän on hänellä tekemistä perkeleen kanssa kuin Jumalan kanssa. Mutta yksi siviä ihminen ja armonvaras, aivan Jumalassa hän elää, aivan Kristuksen helmassa hän makaa ja Jesuksen rintoja hän imee joka päivä ja joka hetki. Muutampi armonvaras on niin kiinni Kristuksessa, ettei tohdi perkele ampua nuoliansa hänen päällensä.

Jos näin olis oikian kristityn elämä ja sielun tilaisuus, niin hauska sille olis maata Jesuksen helmassa. Mutta kristityillä on enemmän tekemistä perkeleen kanssa kuin siviöillä ja armonvarkailta sen tähden, että kaikki pyhät kiusattiin kovin perkeleeltä, niin kuin Job, Kristus ja Lutherus, joka aina valitti, kuinka perkele häntä kiusais. Eipä suruttomilla ole semmoisia koettelemuksia kuin Lutheruksella siinä paikassa. Kuinka he sille saattavat olla vakuutetut siitä, että nämät heränneet ovat väärät profeetat, koska niillä on Lutheruksen koettelemukset ja armonvarkailta ei ole Lutheruksen koettelemukset. Paavali myös valittaa, kuinka yksi saatanan enkeli

häntä rusikoitsee. Eipä ole armonvarkailta semmoinen koettelemus. Se taitaa tulla siitä, että armonvaras on liitossa perkeleen kanssa, sen tähden rietas ei kiusaa häntä.

Mutta suruttomat käyvät sen päälle, että kristityt ovat pahemmat lain rikkojat kuin suruttomat. Ja sen päälle nyt suruttomat perustavat autuutensa, että näillä kristityillä ei ole kristityn hedelmät. Muutamat suruttomat, erinomattain ne siviät ja tekopyhät, ne paiskaavat nyt kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä, vaikka nyt olis yksi painava kysymys, jonka suruttomat pitäisit vastaaman: kuinka tekopyhän jalat tarkenevat seisoa kannen päällä, koska he paistavat kristityitä kattilassa. Mutta meidän täytyy tunnustaa, että jos omanvanhurskauden perkele pääsis kristityitä tuomitsemaan, niin ei yksikään kristitty tulis autuaaksi. Sillä omanvanhurskauden perkele on niin kova tuomitsemaan kristityitä, ettei löydä yhtään kristittyä koko maan päällä. Niitä suruttomia voipi omanvanhurskauden perkele laskea taivaan valtakuntaan, jotka ovat oikein siviästi eläneet, mutta kristityitä ei ollenkaan. Ja erinomattain ne kristityt, jotka ovat häntä haukkuneet, niitä omanvanhurskauden perkele ei laske ollenkaan taivaan valtakuntaan.

Mutta, Jumalan kiitos, ei olekaan enää omanvanhurskauden perkele kristittyjen tuomari, vaikka hän on niitten päällekantaja yötä ja päivää. Ja me kuulemme, kuinka Jumalan lapset taivaassa veisaavat kiitosvirsii sen suuren voiton edestä, jonka Mikael on saanut lohikäärmeen ylitse, koska heidän veljensä

päälle kantaja on heitetty taivaasta maan päälle. Tämä Jumalan lasten päälle kantaja freistaa nyt kantaa heränneitten päälle, että he tekevät syntiä. Ja mitäpä ne tekevät muuta kuin syntiä. Se on suurin synti fariseusten silmissä, että Jesus tunnustaa itsensä Jumalan pojaksi. Niin se myös on suurin synti fariseusten silmissä, että kristityt julistavat Jumalan ankaran vanhurskauden ja tunnustavat itsensä Jumalan lapsiksi. Mutta se päivä tulee pian, että kaikki omanvanhurskauden palvelijat saavat nähdä, että kristityt otetaan ylös ja tuomitaan vapaaksi kaikesta vääryydestä, jonka omanvanhurskauden palvelijat kantavat heidän päälensä. Ja silloin pitää omanvanhurskauden perkele soimaaman Jumalata vääräksi tuomariksi, joka semmoisia villihenkiä puolustaa ja vielä tuomitsee heitä vapaaksi ja puhtaaksi ja viattomaksi, joissa omanvanhurskauden perkele näkee niin paljon syntiä.

Muista nyt, omanvanhurskauden perkele, koska sinä paiskaat kristityitä katiilaan ja itse seisot kannen päällä, että jalat tulevat sillä kuumaksi, niin että sinun täytyy mennä pois kannen päältä ja laskea kristityitä ylös. Mutta sinä et pääse taivaaseen, omanvanhurskauden palvelija, niin kauvan kuin sinä olet Jumalan lasten päälle kantaja. Mutta kristityt pääsevät taivaaseen, ja siellä ei ole enää omanvanhurskauden perkeleellä sijaa, hänen täytyy olla maan päällä ja pitää suurta vihaa tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Nyt kaikki Jumalan lapset iloitkaat, sillä teidän veljeinne päälle kantaja on heitetty ulos. Ja se suuri Mikael on hänen voittanut, joka on teidän edesvastaajanne. Amen.

Me luumme toisessa Moseksen kirjassa, toisessa neljättä luvussa, kuinka Israelin lapset tekivät kultavasikan jumalaksi pakanain mallien mukaan ja tanssasiivat kultavasikan ympärillä. Silloin suuttui Jumala kovin ja tahtoi hävittää koko kansan. Mutta Moses rukoili kansan edestä ja Herra kuuli Moseksen esirukouksen ja säästi kansan.

Siitä nähdään, kuinka pian suruttomat ihmiset unhottavat Jumalan hyvät työt. Jumala oli Moseksen kautta pelastanut Israelin lapset Egyptin orjuudesta, ja oli luvannut Kaanaan maan heille perinnöksi, joka oli hedelmällinen maa, josta maitoa ja hunajaa vuotaa. Mutta Jumala tahtoi ensin julistaa heille lakinsa Siinain vuorella, koska heillä ei ollut tuntoa. Ja he olivat kovin peljästyneet Jumalan äänestä, koska Hän kovin pauhasi Siinain vuorella. Mutta eivät he kauan muistaneet Jumalan ankaraa vanhurskautta, ennen kuin he rupesivat pilkkaamaan Jumalaa jumalattomalla elämällensä.

Silloin julmistui Jumalan viha heidän päällensä ja Jumala tahtoi hävittää koko kansan. Mutta Moses rukoili heidän edestänsä. Näyttää siltä kuin Jumala olisi ollut paljon kovempi ja ankarampi kuin ihminen, vaikka toiset luulivat, että Jumala on armollinen, koska he hyppäsivät ja tanssasiivat kultavasikan ympärillä.

Mutta Jumala ei ole niin armollinen kuin paatuneet luulevat, sillä ei Jumala anna itseänsä pilkata. Vielä nytkin luulevat juomarit, että Jumala on armollinen, koska he juovat ja rallaavat viina-

tynnyrien ympärillä. Ja viinaporvarit luulevat myös, että Jumala on armollinen, koska he aukaisevat hanatapin ja antavat pirun paskan vuotaa juomarin suuhun. Mutta kuka tiesi, kuinka armollinen Hän on, koska kuolema tulee pusertamaan paatuneita rintoja. Huorat myös luulevat, että Jumala on armollinen, koska he elävät huoruudessa ja hekumassa. Mutta kukas tiesi, kuinka armollinen Hän on, koska kuolema rupeaa pusertamaan heidän rintojansa. Moseksen aikana oli Jumala niin kova ja ankara, että Hän aikoi hävittää koko sen jumalattoman kansan. Mutta nyt luulevat suruttomat ja armonvargaat, ettei Jumala ole niin kova ja ankara tuomitsemaan suruttomia kuin ihmiset. Mutta kukas tiesi, kuinka kauvan Jumala antaa itseänsä pilkata.

Jumala tosin katui sitä pahaa, jonka Hän uhkasi tehdä kansalle, koska Moses rukoili Herraa. Mutta ei taida suruttomat koskaan katua sitä pahaa, jota he aikovat tehdä kristityille. Sillä suruttomain viha on siitä isästä perkeleestä. He haluavat kristittyin verta. Ja kristityt kuitenkin antavat anteeksi niin pian kuin suruttomat tekevät katumuksen. Ja vaikka Moses oli kiivas Jumalan puolesta ja suuttui niin kovin sille jumalattomalle kansalle, että hän särki ne taulut, joihin Jumala oli kirjoittanut lakinsa, niin kuitenkin rukoili hän Jumalaa tämän jumalattoman kansan edestä ja käski vielä pyyhkiä hänen nimensä pois elämän kirjasta, jos Jumala ei olisi armahtanut kansaa. Sillä Moses ei ole tahtonut yksin mennä taivaaseen, vaan hän tahtoi muita kanssansa. Ja kuitenkin oli tämä kansa eräs niskuri-

kansa ja kiittämätön kansa, joka aina riiteli Mooseksen kanssa niin usein kuin hän tahtoi johdattaa heitä oikealle tielle. Ja tämän kiittämättömyyden tähden kuolivat he tielle.

Tästä kansasta näette kaikki paatuneet teidän kuvanne. Heidän elämänsä ja kuolemansa maalataan teidän silmäinne eteen. Te näette heidän ylpeytensä ja pahankurisuutensa, koska he tanssasivat kultavasikan ympärillä. Te näette, kuinka parhaat miehet seurakunnasta silloin riitelivät Mooseksen kanssa ja sanoivat: "Sinä teet ylön paljon, sillä koko kansa on pyhä." Koska he tanssaavat kultavasikan ympärillä ja rallaavat, juovat, kiroavat ja pilkkaavat Herran lakia, niin silloin on koko kansa pyhä! Niin rietas saarnaa.

Kuinka paljon nyt suruttomat elävät Jumalan lain jälkeen? Kuinka paljon he pilkkaavat Jumalaa? Sama luonto ja sama ylpeys heillä on kuin niilläkin miehillä, jotka riitelivät Mooseksen kanssa ja vajosivat nahkoineen ja karvoineen elävältä helvettiin. Niin kauan nämäkin paatuneet pilkkaavat ja vastustavat totuutta, että he putoavat päätänsä myöten helvettiin. Ei löytynyt silloin koko kansasta enempi kuin kolme miestä, jotka olisivat Jumalan puolesta olleet. Ne olivat Moses, Josua ja Kaleb. Aaron oli huikentelevainen ja tahtoi sokean kansan mieltä noudattaa. Mooseksen oma sisar, Mirjam, rupesi myös harhailemaan, koska kateuden rietas lykkäsi hänelle mieleen, että Moses oli hengellisessä ylpeydessä, koska Jumala ei puhunut muiden suun kautta, vaan ainoastaan Mooseksen kautta.

Eipä ole silloin paljon totuudessa pysyväisiä ihmisiä ollut ja ei taida nytkään olla kovin paljon, jotka olisivat pysyväiset, jos oikea koettelemus tulisi. Vanha Simeon sanoi Marialle: "Sinunkin sielusi lävitse pitää miekan käymän, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin." Olivatpa silloin vielä ihmisten sydämen aivoitukset salassa niin kauvan kuin Vapahtaja oli opettamassa temppelissä. Mutta niin pian kuin ylimmäiset papit, fariseukset, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat olivat vieneet Hänen sidotuna raastuvan eteen, rupesivat kansan myrkylliset ajatukset tulemaan ilmi. Siellä pidettiin ensin pirttilaki, ja silloin rupesivat he huutamaan: "Ristiinnaulitse, ja laskekaat ryöväri irti." Barabbas oli ilmankin paras kristitty, joka oli murhan tähden vankeuteen heitetty. Mutta tuo kansan häiritsijä, tuo Natsareenus, se oli pahempi kuin itse perkele.

Kuitenkin oli siellä muutamia vaimoja, jotka itkivät ja parkuivat, koska Jesus kantoi ristiänsä. Oli myös muutamia murheellisia opetuslapsia, jotka seisovivat ristin kohdalla. Oli siellä Maria Magdaleena ja Salome ja Johanna. Ei ole Jesus yksin kärsinyt kovaa piinaa ja kuolemaa. On niitä muutamia sieluja, jotka nyt vasta saavat nähdä, kuinka katkera viha kristillisyyden vihollisilla on. Ja ilmankin ne tulevat ensiksi autuaksi alimmaisessa taivaassa, jotka imevät kristittyin verta. Semmoisilla on vahvempi usko kuin jollakin kristityllä. Sillä yksi kristitty epäilee usein autuustansa, koska vihollinen karkaa hirmuisesti heidän päällensä sekä sisältä että ulkoa päin. Kristittyin täytyy pelvolla ja vapistuksella vaeltaa tämän

vaarallisen maailman läpitse, joka on täynnänsä käärmeitä. Ja jos ei hänellä olisi elävä Jumalan tunto ja sellainen uskallus, että hän tämän onnettoman elämän perästä pääsee parempaan elämään, niin olisi hän jo aikaa vaipunut.

Rukoilkaat, te harvat sielut, jotka olette valmiit noudattamaan Jesuksen verisiä askeleita, että se suuri sotasankari vahvistaisi teidän nääntyneet polvenne, ja huutakaat nostetuilla käsillä taivaaseen, koska vihollinen karkaa suurella voimalla ja julmuudella teidän päällenne. Meidän toivomme on, että Herra kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaukset. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Jesajan 48: 18

O, joska sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin, niin sinun rauhas olisi niin kuin virta ja vanhurskautes niin kuin meren aalto.

Tässä tekstissä on Jumala ilmoittanut sydämensä syvyyden, koska Hän kohta rukouksella kehoittaa syntisiä, että he pitäisivät Hänen käskyistänsä vaarin, kun Hän kuten vanhin ensiksi siivosti manaa lapsiansa kuuntelemaan käskyjäänsä ja sitten kovemmalla sanalla ja turmisella, ja uhkaa rangaista, jos lapset eivät tottele. Viimein täytyy Hänen juuri rukoilemisella manata heitä, että he keran lakkaisivat pahaa tekemästä. Mutta eivät tottelemattomat lapset sen tähden kuuntele vanhemman käskyjä, vaan he nauravat ja sanovat vanhemmalle: "Haas, tule lyömään, jos tohdit." Semmoiset lapset saattavat vanhempansa harmajat hiukset murheella hautaan.

Sillä eivät sokeat raukat ymmärrä, kuinka he loukkaavat vanhempansa mieltä ja haavoittavat vanhemman sydäntä ylpeytensä ja tottelemattomuutensa kautta. Ne luulevat, että vanhin suuttuu heille ilman syytä. Ja vielä he uhkaavat kostaa, koska he tahtovat lykätä vanhempansa helvettiin.

Semmoiset ovat nyt ne paatuneet henget, jotka pilkkaavat vanhemman kyyneleitä ja tallaavat Hänen vertansa. Eivät ne pidä vaaria vanhemman käskyistä vaan elävät oman pahan tahtonsa jälkeen, niinkuin Israelin lapset ennen kehoittivat Jumalan vihaan ja sanoivat: "Ei Herra tee oikein meidän kanssamme." Niin sanovat vielä nytkin kaikki suruttomat ja paatuneet, jotka eivät tahdo elää Jumalan tahdon jälkeen. Ne vastustavat ja sanovat niin kuin muinoin juudalaiset: "Ei Herra ole niin sanonut." Jos joku profeetta julisti heille totuuden ja uhkasi heitä Jumalan rangaistuksella, niin he vastasivat: "Ei Herra ole niin sanonut."

Katsokaat nyt teidän haamuanne tässä Juudaan kansassa, te suruttomat ja paatuneet, jotka vielä jaksatte juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Teidän uskonveljenne ovat Raamatussa maalatut teidän silmäinne eteen, sillä ne sanoivat profetalle: "Ei Herra ole niin sanonut." Ja taas, koska Jumala häätyi kovemmin kurittamaan heitä sodalla, taudilla ja kalliilla ajalla, niin sanoivat he: "Ei Herra tee oikein meidän kanssamme." Koskapa Jumala tekee oikein niiden mielestä, jotka eivät katso muuta oikeaksi kuin mitä oma sokia järki tuntee ja käsittää oikeaksi. Ei ole monta sanaa Raamatussa, joka tulee oikeaksi, jos

vaan sanat sovitetaan suruttomain päälle ja pannaan rintaa kohti. Sillä suruttomat ja paatuneet sanovat: "Ei tuomio ja kirous kuule meille, sillä me olemme paremmat kuin Juudalaiset. Emme me ole Juudalaisia ja pakanoita, vaan kristityitä." Jaa, kristityt! Vai niin! No, hyvää päivää, rakas juomarikristitty! Oletkos tänä päivänä saanut jonkun lohduksen kuivalle suullesi? Ja hyvää iltaa, rakas viinanlaskijakristitty! Oletkos tänä päivänä saanut monta äyriä viinakaupasta? Ja hyvää huomenta, rakas huorakristitty! Oletkos tänä yönä makeasti nukkunut riettaan sylissä?

Niin, te sanotte: "Emme tiedä kuka on oikea kristitty ja kuka väärä, mutta sen me tiedämme, että oikea kristitty ei tule tuomiolla ja kirouksella, vaan siunauksella hän tulee ihmisten huoneeseen. Vai siunauksella? Eipä Jumala ole tullut siunauksella Aadamin tykö syntiin lankeemuksen jälkeen, koska Hän kirosi maata ihmisen tähden. Ei Hän myöskään Siinain vuorelta tullut siunauksen kanssa, koska Hän sanoi: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee niin kuin laki kirjassa sanoo." Ei silloinkaan Jumala tullut siunauksen kanssa, koska Jumalan Poika sanoi Juudalaisille: "Te olette siitä isästä perkeleestä." Eikä Paavali tullut siunauksen kanssa, koska hän sanoi yhdelle totuuden vihamiehelle: "O, sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta, kaiken vanhurskauden vihamies. Et sinä lakkaa väännelemästä Herran oikeita teitä." Mutta eivät suruttomat ja armonvarkaat omista näitä sanoja itsellensä, vaan he omistavat kaikki armonpaikat Raamatusta ja sanovat: "Jumala on ar-

mollinen! Kyllä Jumala näkee meidän viattomuutemme ja tuntee meidän rehellisyytemme." Mistäs tiedätte, pakanaat, että Jumala on armollinen, koska ette ole tuntenutkaan Hänen armoansa?

Kenelle sitten on Jumala armollinen? Katumattomille ilmankin. Nimittäin viinaporvareille, jotka syövät orpolasten leipää, ja juomareille, jotka juovat lasten leipää viinaan. Niille se on Jumala armollinen. Ja kenelle vielä on Jumala armollinen, jos ei kirousmiehille ja tappelumiehille. Niin myös huorapukeille on Jumala armollinen. Ja erinomattain niille taitaa Jumala olla armollinen, jotka vihaavat ja vainoovat Jumalan seurakuntaa. Mutta kristityille ei taida Jumala olla armollinen. Kuitenkin on maailman jumala niin kovin suuttunut kristityille, että hän aikoo niitä hävittää maailman lain voimalla, että hän saisi omantunnon rauhan. Kaikki maailman orjat, jotka palvelevat maailman jumalaa yötä ja päivää, toivovat ja odottavat, että he pian pääsisivät makkaroita tekemään kristittyin verestä. Kyllä he kumminkin rupesivat kuka tiesi ylön varhain hautajaisia juomaan kristittyin haudalla. Kuitenkin on se kristittyin toivo ja uskallus Jumalaan, että jos he vielä ruumiin tappavat, niin eivät he saata kuitenkaan sie-lua tappa. Ja kerran he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.

Ja armonvarkaat kanssa tulevat niin kuin kotkat raadolle, koska hukka on jonkun lampaan tappanut. Niin tulevat myös korpit, ja rupeavat toisesta päästä syömään. Ja tällä lailla he koettavat Jumalan lakia täyttää. Jumala on heillä maksassa, sapessa, pernassa ja peräsuolessa. Ja sieltä nousee höyry järkeen,

niin että järki sekaantuu. Ja he tuntevat oikeaksi kristittyin kärsimisen ja vaihan. Muutamat tulevat pyöveleiksi, muutamat päällekkantajiksi ja muutamat vieraiksimiehiksi kristittyin päälle. Niin se tapahtui Vapahtajan aikana ja niin taitaa vielä nytkin tapahtua, että kaikki synnin mitta täytettäisiin.

Koska Vapahtaja oli opettamassa tempelissä, niin eivät muut viitsineet tingata Hänen kanssansa kuin kirjanoppineet, fariseukset ja ylimmäiset papit. Mutta niin pian kuin viholliset olivat Juudaksen avulla saaneet Hänen kiinni, rupesi kaikki kansa huutamaan: "Ristiinnaulitse!" Niin kuin maailman herrat heitä yllyttivät. Niin he luulivat täyttävänsä Jumalan lain.

Minä luulen, että kaikkein murhaintain nimet ovat kirjoitetut palavassa kirjassa, samoin kuin niidenkin nimet, jotka ensiksi rupesivat Hänen päällensä kanta. maan, kuin myös niiden, jotka huusivat: "Ristiinnaulitse!" Mutta opetuslapset tulivat sangen murheellisiksi, koska he näkivät, kuinka ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset tekivät Jesukselle, niin kuin Jesus oli heille ennen sanonut: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne käännetään teille iloksi."

Vaikka maailma on iloinen, koska Jesusta piinataan ja vaivataan, niin on meidän toivomme, ettei tämä maailman ilo ole niin pitkä. Mutta opetuslasten murhe käännetään iloksi ja heidän iloansa ei ota yksikään pois. Sillä opetuslapset täyttävät Jumalan tahdon, koska he itkevät ja parkuvat. Se on sen kaltainen murhe, joka on Jumalan mielen jäl-

keen. Mutta maailma täyttää parhaiten maailman jumalan lain, koska se iloitsee ja pilkkaa taivaallisen vanhimman kyyneleitä, vaikka Hän rukouspäivän tekstissä rukoilemisella manaa niitä paatuneita lapsia ja sanoo: "O, joska sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin." Kuinkas ne pitävät Jumalan käskyistä vaarin, jotka pilkkaavat ja nauravat, kun Jesus itkee. Ne ilmankin pitävät Jumalan käskyistä vaarin, jotka ottavat sen kansanhäiritsijän kiinni, vievät Hänen raastuvan eteen ja kantavat Hänen päällensä maaherran edessä. Taitavat nekin ottaa Jumalan käskyistä vaarin, jotka huutavat: "Ristiinnaulitse!"

Mutta ne harvat sielut, jotka seisovat Jesuksen ristin kohdalla ja itkevät katsolessansa, kuinka Jesusta piinataan ja vaivataan, taitavat olla kirotut. Ja niin kuin Paavali sanoo: "Me olemme maailman sontatunkioksi tulleet."

"O, joska sinä ottaisit minun käskyistäni vaarin", sanoo Herra. Mutta suruttomat ajattelevat: "Kyllä me otamme Jumalan käskyistä vaarin, emme me ole ehdolla eli tahdolla Jumalan lakia polkeneet." Mutta kuinka te olette Jumalan lain täyttäneet, kun te olette vaan juoneet, kironneet ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet, ja vielä päälliseksi vainonneet Jumalan seurakuntaa ja pilkanneet kristityitä? Ettekös ajattele täällä armonajassa, mitä teidän rauhaanne sopii? Ettekö pelkää sitä tulevaista vihaa? "O, joska sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin," sanoo Herra. Mutta kuuroille ja mykille ei auta huutaa, eivät ne kuitenkaan kuule. Jumalan sanat tarttuvat pikemmin seinään kuin suruttoman syntisen tuntoon.

Nyt te harvat Jesuksen opetuslapset, jotka olette murheelliset, koska maailma iloitsee, jotka seisotte ristin kohdalla murheellisella ja särjetyllä sydämellä, koska Jesus huutaa kuoleman kivuissa: "Minun Jumalani, miksis minun ylön annoit?" Teidän murheenne käännetään kuitenkin iloksi, koska te näette sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan astuvan ylös taivaaseen, ja istuvan Jumalan oikealla kädellä. Maailman ilo on lyhykäinen, mutta teidän murheenne käännetään iloksi, koska tekin pääsette pois tästä surun laaksosta taivaaseen, kussa teidän kyyneleenne pyyhitään pois. Älkää peljätkö sitä, joka ruumiin tappaa ja ei voi sielua tappaa. Vaan peljätäkää paremmin sitä, joka saattaa sekä ruumiin että sielun helvetissä hukuttaa.

Minä tiedän, että hukanpenikat vartioitsevat joka paikassa, kussa he saavat hajun lampaista. Niillä raukoilla on kova nälkä ja jano lihan ja veren perään. He tahtovat kiskoa ja raataa lampaita. Jos joku onneton lammas eksyisi eli erkaneisi pois laumasta, niin varsin valmis on hukka nielemään sen. Ja koska hukat eivät pääse syömään ja raatamaan lampaita sen tähden, että paimen varjelee heitä, niin he yrittävät paimenen päälle. Mutta meidän toivomme on, että se suuri Israelin paimen, joka on antanut henkensä lammasten edestä, varjelisi omia lampaitansa hukan hampaista. Sillä koska se suuri Israelin paimen ei ole säästänyt yhtään ainoaa veripisaraa, jota Hän ei ole antanut vuotaa lammasten edestä, niin me uskomme, että Hän armahtaa omia lampaitansa ja antaa heille voimaa ja väkevyyttä sotimaan siinä

suuressa kilvoituksessa, että he voittaisivat ijankaikkisen elämän kruunun.

O, suuri Israelin paimen, sinä ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas! Katso armollisesti murheellisten opetuslasten puoleen ja kuule heidän huokauksiansa, koska he murheellisella ja särjetyllä sydämellä huokaavat sinun tykösi.

Ei ole niillä raukoilla mihinkään muualle turvaa, vaan sinun päällesi he vartioitsevat ja sinusta he saavat voiman kilvoittelemaan ja kaikki sen ruman tuliset nuolet ylitse voittamaan. Kuule, o armollinen Herra Jesus, kaikkein vaivaisten ja hätääntyneitten huokaukset sinun piinasi tähden. Amen.

Jäljennös. Helsingin yliopiston kirjaston kokoelmista.
Uusi Postilla n:o 26 (1897)

Rukoilkaat meidän taivaallista Isäämme, että Hän lainaisi meille armonsa, ettei yksikään synnin palveluksen kautta suruttomuudessa taikka kiittämättömyyden ja kärsimättömyyden kautta kadottaisi sitä rakkautta, jonka Hän meitä kohtaan on osoittanut ja vielä tahtoo osoittaa. Rukoilkaat, että Hän varjelisi itsekutakin ihmistä pahuuden vahingollisista neuvoista hengelliseksi ja ruumiilliseksi vahingoksi.

Näin puhuu kuningas alamaisilleen, koska hän kehoittaa alamaisiaan pitämään rukouspäiviä Jumalan kunniaksi ja meidän sielujemme ylösrakennukseksi. Rukoilkaat, sanoo kuningas edellä mainitussa paikassa. Ja me otamme tämän kuninkaallisen neuvon hyväksi, jos me nyt, koska ensimmäinen rukouspäivä pidetään, saattaisimme nöyrällä, katuvaisella ja uskovaisella sydämellä rukoilla meidän taivaallista Isäämme, että Hän lainaisi meille armonsa, ettei yksikään synnin palveluksen kautta, suruttomuuden, kiittämättömyyden taikka kärsimättömyyden kautta kadottaisi sitä rakkautta, jonka Hän meitä kohtaan on osoittanut.

Sillä minä pelkään, että moni suruton vielä synnin palveluksen kautta kadottaa sen rakkauden, jonka Jumala on meille osoittanut. Vai saattavatko suruttomat sanoa, että kuningas on Raamattua vastaan saarnannut, koska hän on kirjoittanut rukouspäivän plakaatissa, että se ihminen, joka suruttomuudessa palvelee syntiä, kadottaa Jumalan rakkauden. Se on selitetty, että Jumala ei saata rakastaa niitä, jotka suruttomuudessa palvelevat syntiä, vaik-

ka muutamat suruttomat uskovat, että Jumalan tykönä on niin paljon rakkautta, että Hänen rakkautensa ei lopu koskaan, vaikka ihminen suruttomuudessa palvelee syntiä.

Mutta ehkä vanhemman sydämessä on niin paljon rakkautta, että Hän armahtaa kaikkia niitä, jotka totisen katumuksen kautta pakenevat Hänen tykönsä nöyrällä, särjetyllä ja uskovaisella sydämellä, ei Hän kumminkaan anna itseään pilkata, vaan Hän uhkaa monessa paikassa, että Hän tahtoo rangaista niitä, jotka synnin palveluksen kautta kadottavat Hänen rakkautensa, vaikka Hän tosin ruumiin puolesta ruokkii ja ylöspittää huoria ja varkaita. Ja sen armon päälle suruttomat ja armonvarkaat rakentavat autuutensa toivon, ettei vanhin tapa heitä, vaan sallii heidän elää.

Mutta se on väärä toivo, koska suruttomat ja armonvarkaat rakentavat autuutensa toivon sen armon päälle, ettei Jumala ole vielä tappanut heitä. Sillä jos yksi maallinen vanhin ei tapa lapsiaan sen tähden, että he ovat huorat ja varkaat, vaan ruokkii heitä ja antaa heidän elää, niin myös taivaallinen vanhin ei tapa ruumiin puolesta, vaan antaa heidän elää määrättyyn aikaan asti, siihen asti, että rietas heitä tappaa. Ei Hän kumminkaan saata semmoisia rakastaa, jotka synnin palveluksen kautta kadottavat Hänen rakkautensa. Sillä Hän sanoo Mosekselle: "Niitä minä vihaan, jotka minua vihaavat, ja niitä minä rakastan, jotka minua rakastavat."

Tämä kuninkaan sana kuuluu suruttomille, koska hän sanoo: "Rukoilkaat sitä taivaallista Isää ettei yksikään synnin palveluksen kautta suruttomuudessa

kadottaisi Hänen rakkauttaan.” Kyllä saavat nyt suruttomat panna tämän kuninkaallisen sanan tuntonsa päälle ja ajatella perään, kuinka he synnin palveluksen kautta ovat kadottaneet Jumalan rakkauden. Kaikki suruttomat saavat nyt uskoa, että Jumala on heille vihainen. Ja vaikka kuningas rukouspäivän plakaatissa on käsenyt heidän rukoilla meidän taivaallista Isäämme, ettei yksikään synnin palveluksen kautta suruttomuudessa kadottaisi Jumalan rakkautta, niin minä epäilen kuitenkin, ettei taida suruttomat vielä ottaa kuninkaan varoituksista vaaria, sillä he rakastavat niin paljon syntiä, etteivät he malta olla tekemättä syntiä. Ja vielä sittenkin luottavat he sen päälle, että Jumala on heitä aina rakastamassa, koska Hän ei ole vielä kaikkia synnin orjia tappanut. Mutta ei se ole niin ymmärrettävä. Jumala sallii heidän elää niin kauan kuin rietas ei tapa heitä. Mutta rietas ei tapa sikojaan ennen kuin he lihoovat. Ei rietas huoli niistä, jotka ovat ylön laihat, vaan hän säästää niitä siihen asti, että ne lihoovat, ja sitten vasta tappaa.

Kuulkaamme vielä, mitä kuningas sanoo kärsimättömyydestä ja kiittämättömyydestä. Hän sanoo nimittäin rukouspäivän plakaatissa näin: “Rukoilkaat meidän taivaallista Isäämme, ettette kiittämättömyyden ja kärsimättömyyden kautta kadottaisi Jumalan rakkautta.” Tämä sana kuuluu myöskin heränneille. Sillä suruttomat ovat tosin kärsimättömät, koska he ovat vanhan Aadammin hallussa, ja kiittämättömät, eivät he kiitä ruunkaan edestä, koska he ovat syöneet, vaan niin kuin kirjoitettu on: “Kansa istui syömään ja nousi mässä-

mään.” Mutta heränneet tuntevat kuitenkin kärsimättömyytensä, ja se tulee heille vaivaksi, koska kärsimättömyys pakkaa väkisin. He tulevat murheelliseksi sen kärsimättömyyden tähden, jonka vihollinen ylös nostaa. Heränneille tulee kärsimättömyyden tähden sen kaltainen murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ja sillä murheella nuhtelee Pyhä Henki heitä, että he pakenisivat parantajan tykö, joka saattaa heitä perkeleen vallan alta pelastaa. Mutta suruttoin ihminen purkaa ulos kaiken riettauden, mikä hänessä on, ja viha tulee luvalliseksi totuuden varjon alla, vihan perkele muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi suruttomain mielessä, ja tulee totuuden varjon alla ulos. Jos suruttomat sanovat: “Onpa heränneilläkin kärsimättömyys, eikä ainoastansa meillä,” niin me sanomme heille: ei heränneet laske vihan perkelettä ulos niin kuin suruttomat, sillä heränneet sotivat syntiä vastaan, mutta suruttomat antavat synnin hallita heidän jäsenissänään.

On myös heränneillä ja kristityilläkin kärsimättömyys, ja sen tähden kuningas varoittaa, etteivät he kiittämättömyyden kautta kadottaisi Jumalan rakkautta. Mutta ei kristityillä ole semmoinen kiittämättömyys, että he istuvat syömään ja nousevat mässämään, mutta suruttomat niin tekevät. He istuvat syömään ja nousevat mässämään, niin kuin kirjoitettu on “kansa istui syömään, ja nousi mässämään.” Ehkäpä nyt täällä, kussa heränneitä on, ei suruttomilla ole juuri hauska istua syömään ja nousta mässämään, kuitenkin olisi monella halu mässämään eli pitämään maailman iloa luvallisena, niin kuin juomingeita, häitä,

ristiäisiä, graviaisia, kortinlyöntiä ja tanssia, jos nimittäin suruttomat saisivat kristityitä kumppanikseen. Mutta kristityt eivät tule suruttomille kumppaneiksi maailman ilossa, hyvin tietäen, että maailman ilo on lyhykäinen ja turha.

Jos siis kristityt tuntevat kärsimättömyyttä, niin he katuvat, ja rukoilevat sen anteeksi. Kuitenkin saavat vielä kristitytkin ottaa kuninkaan varoituksia vastaan ja rukoilla meidän taivaallista Isäämme, etteivät he kärsimättömyyden ja kiittämättömyyden kautta kadottaisi Hänen rakkauttaan, joka on ollut suuri meitä kohtaan, ei ainoastaan maallisessa siunauksessa, joka on ollut runsas, vaan erinomattain hengellisessä tarkoituksessa, koska Hän ei ole vielä väsynyt kolkuttamasta meidän sydäntemme päälle, ei ole vielä lakannut herättelemästä murheellisia opetuslapsiaan, jotka murheen tähden makaavat, koska taivaallinen vanhin on käynyt kolme kertaa herättelemässä murheellisia opetuslapsiaan, jotka murheen tähden makaavat. Niin olisi aika heillä nousta ylös synnin unesta ja ruveta rukoilemaan, etteivät he joutuisi kiusaukseen. Sillä ei ainoastaan suruttomat kadota Jumalan rakkautta synnin palveluksen kautta suruttomuudessa, vaan myöskin heränneet ja kristityt saattavat kadottaa Jumalan rakkautta kärsimättömyyden ja kiittämättömyyden kautta, koska he valvomattomuuden kautta ensiksi laskevat maailman rakkautta sydämeensä, ja sitten tulee sen perästä kärsimättömyys, ja viimein uneliaisuus, etteivät he jaksa valvoa ja katsoa, kuinka verinen hiki juoksee taivaallisen vanhimman haavoista tämän syntisen maan päälle, koska Hän makaa

polvillaan ja rukoilee taivaallista Isää, että se hirmuinen vaiva otettaisiin pois.

Te uneliaat opetuslapset, jotka olette murheen tähden makaamassa, nouskaat ylös rukoilemaan, koska taivaallinen vanhin käypi kolme kertaa herättelemässä teitä. Pian tulee Juudas vihollisen joukon kanssa vainoomaan Jesusta. Silloin täytyy teidän herätä ylös, ja seurata Hänen verisiä askeleitaan Golgatan mäelle. Nouskaat ylös unesta ja rukoilkaat, ettette joutuisi kiusaukseen. Isä meidän, jne.

Ensimmäisen rukouspäivän korkean messun teksti kuuluu: "Katsotkos ylön Hänen hyvyytensä, kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä rikkauten, ettet tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?" Room. 2: 4

Tämä Paavalin kirjoittama tekstin sana on kirjoitettu erinomattain suruttomille, jotka ylönkatsovat Jumalan hyvyuden, kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, eivätkä ymmärrä, että Jumalan laupeus vetää heitä parannukseen. Koska nimittäin suruttomat sanovat: "Ei ole kuitenkaan Jumala vielä. tappanut meitä, ilmankin Jumalan armo riittää meille niin kuin kristityillekin", niin he ylönkatsovat Jumalan hyvyuden ja pitkämielisyyden rikkautta, ensiksi siten, että he lykkäävät parannuksen vuodesta vuoteen, ja sanovat: "Kyllä armon ovi on meille auki niin kuin teillekin, ei ole vielä armon ovi meille suljettu." Mutta tämä sana: "Ei ole vielä armonovi suljettu" on suruttomain suussa yksi Jumalan hyvyuden ja pitkämielisyyden ylönkatsominen. Sillä Jumala on osoittanut entisille Jumalan nimen ylönkatsojille,

että armon ovi oli suljettu sillä hetkelä, kuin Noa meni arkkiin sisälle.

Ja kuitenkin ajattelivat suruttomat: "Ei ole vielä armon ovi suljettu, kyllä on meille armon ovi auki niin kuin Noallekin. Noa katsottiin hulluksi, joka rupesi kuivan maan päälle rakentamaan laivaa, kussa ei yhtään merta lähelläkään ollut. Mutta kuinka kävi pilkkaajille ja Jumalan hyvyyden ylönkatsojille? Saattoivatkos he vielä mustan meren aalloissa pilkata? Samaten kävi juudalaisille, jotka Johanneksen ja Vapahtajan aikana katsoivat ylönsä Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, eivätkä ymmärtäneet, että Jumalan laupeus kutsuu heitä parannukseen. Niiltä myös suljettiin armon ovi ennen kuolemaa, sillä samana päivänä piiritettiin heidän kaupunkinsa. Ylpeyden perkele peitti niin heidän silmänsä, etteivät he ymmärtäneet rauhaa anoa vihollisiltaan, ennen kuin hiljainen aika tuli. Mutta juudalaisilla oli niin vahva usko, että Messias tulee auttamaan heitä sen tähden, että he olivat sen oikean Messiaksen ylönkatsooneet. Koska oikea armonja etsikkoaika oli, pitivät he Häntä vääränä profeettana ja villihenkenä.

Niin tekevät myös tämän aikaiset suruttomat ja armonvargaat. Jos joku kristitty tulee heitä neuvomaan, niin sanovat armonvargaat: "Kyllä Jumalan armo riittää meille niin hyvin kuin teillekin. Ei ole vielä armonovi suljettu." Mistäs armonvaras tiedät, ettei armonovi jo ole suljettu? Sillä ilmankin otat muutaman väärän lohdutuksen itsellesi, ettei Jumala ole sinua tappanut ja paiskannut kadotukseen. Mutta näetkös, kuinka kävi juudalaisille, jotka

elivät monta kuukautta jälkeen kuin kaupunki suljettiin, ja oli miehillä vahva usko, että Messias tulee taivaasta, koska he kuolevat. Kuitenkin on vielä näinä aikoina moni kristillisyyden vastustaja häätynyt tunnustamaan kuolinvuoteellaan, että Jumala ei kuule hänen rukouksiaan. Moni suruton on herännyt vasta kuolinvuoteella, ja siinä hän on tullut tuntemaan, että armon ovi on suljettu. Monen on täytynyt tuomita itsensä kuoleman kilvoituksessa ja sanoa: "Huonolla tiellä olen, ja helvettiin on ovi auki, mutta ei taivaaseen."

Katso, näin katsovat suruttomat ylönsä Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, eikä ymmärrä, että Jumalan laupeus kutsuu heitä parannukseen. Mutta suruttomat ovat valmiit kantamaan kristittyinä päälle ja sanovat: "Ovatkos kristityt paremmat? He ovat maailmassa kiinni niin kuin mekin, he tekevät syntiä niin kuin mekin. He valhettelevat suruttomain päälle, ja tekevät väärin, eikä kuulu maksosta mitään. Mutta koska joku opettaja tulee, tekevät he itsensä kristityiksi, ja ostavat rahalla syntein anteeksi saamisen." Näitä ja muita sen kaltaisia kanteita tuovat suruttomat kristittyinä päälle joka paikassa, kussa kristityitä löytyy.

Mutta me olemme nähneet, että Jumalan lasten päällekkantajat eivät väsy kantamasta kristittyinä päälle niin kauan kuin yksikään kristitty löytyy maan päällä. Ja vaikka tämä Jumalan lasten päällekkantaja ei ole saanut vielä niin suurta osaa sakkorahoista, että hän olisi tyytyväinen, on se kuitenkin parempi tyhjää, että hän paiskaa kristityitä kattiin, ja itse seisoo kannen päällä. Kuin-

kas kauvan tarkenevat jalat seisoa kan-
nen päällä ennen kuin ne kuumenevat?
Me tiedämme nimittäin, että Jumalan
lasten päälle kantaja on heitetty ulos tai-
vaasta maan päälle, pitäen suurta vihaa,
tietäen hänellensä vähän aikaa olevan.
Ja hänen vihansa maan päällä tiedetään
ei ainoastaan niistä sodista, jotka kuulu-
vat maailmassa, vaan myös tässä pie-
nessä joukossa, jossa suruttomat riitele-
vät keskenään, käyvät lakia ja kadehti-
vat toinen toisensa kauppaa, ja elävät
niin kuin kissat ja koirat. Miksi surutto-
mat eivät ota ja tee parannusta siitä jo-
kapäiväisestä jumalattomasta elämästä,
että he sitten saattaisivat syystä soimata
kristityitä, että he eivät sovi keskenään?
Kyllä kristityt tosin saavat kantaa koi-
ran päätä. Jos joku kristitty lankeaa, niin
riettaan enkeleille tulee ilo siitä.

Mutta meillä on semmoinen toivo ja
uskallus Jumalaan, etteivät kristityt kat-
so ylönsä Jumalan hyvyiden ja pitkämie-
lisyyden rikkautta, vaikka he lihan heik-
kouden tähden horjahtavat, sillä Salomo
sanoo: "Jos vanhurskas lankee seitse-
män kertaa, niin hän nousee ylös."
Vaikka Herra sanoo profeetan kautta:
"Kuka teistä on se ihminen, joka ei mie-
lensä nouse, koska hän langennut on?"
Me sanomme, kristityt lankeevat, mutta
he nousevat ylös, koska sitä vastaan ar-
monvarkaas eivät nouse ylös. Se tulee
siitä, etteivät he ole itse huomanneet,
että he ovat langenneet. Emme me niitä
saata uskoa kristityiksi, jotka kantavat
kristityn uskoa ja huoraavat. Paavali
nuhteli koko seurakuntaa yhden huoran
tähden, ja käski antaa sen huorimiehen
saatanan haltuun. Jotka uskovat ja huo-
raavat, uskovat ja juovat, uskovat ja va-

rastavat, uskovat ja vihaavat lähimmäis-
tään semmoiset ei ole mitkään kristityt,
mutta ne ovat saatanan joukko, niin
kuin kirjoitettu on ilmestyskirjassa.

Jos me nyt tahtoisimme katsella pe-
rään, kutka ne ovat, jotka katsovat ylönsä
Jumalan hyvyiden, kärsivällisyyden ja
pitkämielisyyden rikkautta, niin me
löydämme ensiksi, että suruttomat eri-
nomattain katsovat ylönsä Jumalan hy-
vyiden ja pitkämielisyyden rikkautta.
Sillä he tunnustavat kyllä, että Jumala
heitä ruokkii ja ylöspitää, mutta eivät
he sitä tunnusta, että Jumala on heitä
antava saatanan haltuun niin kauvan
kuin he palvelevat rietasta ajatuksilla,
sanoilla ja töillä. He ottavat Jumalan
hyvyiden vastaan niin kuin kissat ja
koirat, jotka tappelevat lihapalasesta.
Eivät he muutoin ymmärrä, että Juma-
lan pitkämielisyyden rikkaus kutsuu
heitä parannukseen.

Mutta ehkä nyt nämät Paavalin sa-
nat kuuluvat erinomattain suruttomille,
jotka vanhimman kyyneleitä pilkkaa-
vat ja Hänen vertansa tallaavat, niin
saavat myös kristitytkin panna nämät
sanat muistoonsa, etteivät he tulisi Ju-
malan hyvyiden ja pitkämielisyyden
rikkouden ylönsä katsojiksi, koska he val-
vomattomuuden kautta antavat maail-
malle sijaa heidän sydämässään, niin
kuin nähtävä on, että nuorilla tahtoo
ensin tulla koreus luvalliseksi, ja sen
perästä tulee huoruus ilmi. Raavaam-
mat tarttuvat maailmaan kiinni, ja niin
muodoin tulee ahneus luvalliseksi, ja
viimein tulee sydän vahvaksi, ettei
enää tule Jumalan sana eläväksi. Tästä
tulee viimein kuollut usko kristillisyy-
deksi, mutta ei ole mitään kilvoitusta.

Kukas tiesi, josko semmoinen usko kestää kuolemassa? Monessa paikassa saatetaan Jumalan Henki murheelliseksi, ja Jesuksen haavat kiskotaan vasta uudesta auki.

Katsokaat perään, te Jesuksen opetuslapset, kuinka te saattaisitte välttää niitä soimauksia, joita pyhä Paavali on kirjoittanut tämän päivän tekstissä: "Katsotkos ylön Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, etkä ymmärrä, että Jumalan hyvyys kutsuu sinua parannukseen?" Ei missään paikassa ole eletty niin jumalattomasti kuin tässä seurakunnassa, eikä missään paikassa ole niin suuri ja äkillinen muutos tapahtunut kuin tässä seurakunnassa. Ei myös missään paikassa ole Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkaus niin suuri ollut kuin tässä seurakunnassa, kussa Jumala on vetänyt ihmiset niin kuin kekäleet valkeasta ja niin kuin hiilet pätsistä.

Muistakaa, rakkaat veljet ja sisaret, missä surkeassa ja viheliäisessä tilassa te olitte ennen kuin Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkaus rupesi teitä kutsumaan parannukseen. Tahdottekos te nyt mennä takaisin maailmaan, vai onko tullut katumus siitä, että Jumala on niin suuren laupeuden tehnyt teitä kohtaan. Että Jumalan Henki on niin voimallisesti kolkuttanut teidän sydämenne päälle, että Jesus on niin paljon itkenyt teidän sydämissänne, että Hän on niin paljon rakastanut näitä kadonneita lampaita, vaeltanut raskaita ja vaivalloisia askeleita ja huutanut Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, etsien ja huutaen kadonneita lampaitaan, ja on

temmannut suden hampaista muutamia vapisevaisia karitsoita, joita susi oli kiskonut ja haavoittanut.

Minä tiedän, että Jesuksen lampaat määkyvät vielä ja vastaavat, koska paimen huutaa, vaikka muutamat ovat kadonneet, muutamat ovat eksyneet, muutamat ovat tarttuneet kivien rakoihin, muutamia on hukka ahdistanut Punaiseen mereen, muutamat ovat laiskoiksi tulleet ja muutamat ovat väsyneet tielle. Minä uskon kuitenkin, että he vastaavat, koska paimen heitä huutaa, ehkä kuinka syvässä metsässä he olisivat. Ja vaikka minä olen huono Jesuksen karitsoita ruokkimaan, en minä kuitenkaan soisi heidän hukkuvan, vaan minä soisin heidän elävän ja valkeita villoja kantavan. Minä soisin heidän lepäävän ja märehtivän Siionin vuorella. Minä soisin heidän veisaavan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Minä soisin heidän iloitsevan ja riemuitsevan ijankaikkisesti.

Minä kuolisin murheesta, jos vielä ne kalliisti lunastetut sielut menisivät hukkaan, jotka ovat tulleet tuntemaan vanhimman rakkautta. Koska Jesus huusi kuoleman kilvoituksessa: "Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit? Silloin lankesivat ne onnettomat sielut raskaasti Hänen tuntonsa päälle, jotka ovat tunteneet vanhimman rakkautta, ja yhtä hyvin kadottavat sen. Niitten onnettomain sieluin tähden, jotka ovat kerran tunteneet vanhimman rakkautta, ovat maistaneet tulevaisen elämän voimaa, ovat kerran maanneet Jesuksen helmassa Herran Ehtoollisessa, ovat silloin nauraneet vanhimmalle ja lyöneet viattomat kädet yhteen, ovat imeneet vanhimman rintoja, ovat ottaneet Häntä

ympäri kaulan, ovat halanneet Häntä lapsellisella rakkaudella. * Jos nämät raukat eksyvät pois vanhimman talosta ja menevät synkkiin metsiin eli juoksevat pohjattoman meren rannalle, siellä he hukkuvat ijankaikkisesti, ettei vanhin löydä luitakaan. Siitä tulee vanhimmalle suuri murhe, ja Hän huutaa suuressa ahdistuksessa: “Minun Jumalani! Miksis minun ylön annoit?”

Katsokaat nyt, lapsukaiset, minkä kaltaista murhetta ja mielikarvautta te olette saattaneet vanhimmalle, koska se suuri Israelin paimen vaelsi raskaita ja vaivalloisia askeleita Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, etsien ja huutain kadonneita lampaitaan varhain ja hiljan. Muistakaat, kuinka Hän ilolla pani olalleen niitä, joita hän löysi synnin erämaasta, ja kantoi laumansa tykö. Muistakaat, kuinka hauska silloin oli, koska te tunsitte vanhimman rakkautta, ja makasitte Jesuksen helmassa, ja nauroitte vanhimmalle, halasitte Häntä ympäri kaulan ja konttasitte Hänen perässään, koska Hän pani teitä istumaan tämän maailman kylmän lattian päälle. Muistakaat nyt sitä autuaallista aikaa ja rukoilkaat, että te tulisitte niin pieniksi, että te mahtuisitte vanhimman syliin, että te saisitte istua vanhimman sylissä ijankaikkisesti. Koska vanhin on kerinnyt kaikista Hänen töistään ja laittanut kaikille lapsilleen ruokaa, silloin te saatte halata ijankaikkisesti, ja saatte imeä Hänen rintojaan, saatte nauraa Hänelle viattomalla ilolla ja halata Hänen jalkojaan ja ottaa Häntä ympäri kaulan, halaten Häntä kaikesta sydämestä, nostaen pienet, viattomat kädet, jotka vanhin on pessyt

lumivalkeiksi. Rukoilkaat: “Rakas vanhin! Ota meitä syliisi, nosta meitä ylös tämän kylmän ja mustan lattian päältä ja lämmitä meitä sinun rakkaudellasi nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. Kolarin kirkonarkisto. Kirjoittanut Gabriel Keskitalo 1877.
Uusi Postilla n:o 84 (1897)

Minä muistan tänä päivänä
minun syntini.
1. Moos. 41: 9

Näin sanoi Egyptin kuninkaan palvelija eli ylimmäinen juomanlaskija. Koska Egyptin kuningas ei löytänyt ketään, joka olisi kuninkaan unta selittänyt, silloin sanoi ylimmäinen juomanlaskija: "Minä muistan tänä päivänä minun syntini." Tämä ylimmäinen juomanlaskija oli tehnyt kahdenkertaisen synnin. Ensimmäinen synty oli kuningasta vastaan, että hän oli luultavasti varkain juonut kuninkaan viinapikarista, jonka tähden kuningas oli suuttunut hänelle ja pannut hänen vankihuoneeseen. Toinen synty oli se, että hän oli unhottanut lupauksensa Joosefille. Joosef oli huoran tähden ilman syytä joutunut vangiksi. Ja koska ylimmäinen juomanlaskija oli samassa vankihuoneessa, selitti Joosef hänelle unta, ilmoitti, että kuningas antaa hänelle anteeksi hänen rikoksensa ja hän pääsee virkansa saamaan takaisin. Silloin sanoi Josef ylimmäiselle viinanlaskijalle: "Muista minua, koska tulet kuninkaan eteen.

Mutta ei ylimmäinen viinanlaskija muistanut Josefia ennen kuin kuningas itse näki unta, jota ei yksikään saattanut selittää. Silloin sanoi ylimmäinen viinanlaskija: "Minä muistan tänäpäivänä minun syntini." Ja nämät sanat löytyvät kirjoitettuna 1. Mos. 11: 6. Ilman epäilemättä on kaikille tarpeellinen muistaa syntiänsä. Mutta yksi surutoin ihminen ei tahdo muistaa syntiänsä ennen kuin joku ahdas paikka tulee. Niin esimerkiksi tämä viina varas ei muistanut syntiänsä ennen kuin kuningas tuli mur-

heelliseksi, koska ei löytynyt yhtään viinasta koko valtakunnassa, joka olisi saattanut selittää kuninkaan unta. Silloin muisti tuo viinavaras syntiänsä. Sillä hän tiesi, että Josef oli unen selittäjä, ja hänen täytyi nyt ilmoittaa kuninkaalle, että vankihuoneessa löytyi yksi mies, joka olisi saattanut kuninkaalle hänen unensa selittää. Mutta viinavaras täytyi myös muistaa syntiänsä ja tunnustaa kuninkaalle, kuinka hän oli tullut tutuksi Josefin kanssa, koska hän oli rikkonut kuningasta vastaan, ja sen rikoksen tähden oli joutunut vangiksi. Tämän synnin muisti hän ja tunnusti. Mutta toinen synty, että hän oli niin armotoin Josefia kohtaan, joka oli huoran tähden viattomasti ja ilman syytä heitetty vankeuteen, siitä synnistä ei ole kirjoitettu, tuliko se synty hänen tuntuksa päälle.

Tämä armottomuus oli kuitenkin rasakaampi synty kuin se viinavarkaus. Mutta sydämen kovuus ja armottomuus ei tahdo niin usein tulla muistoon, ei tänä päivänä eikä huomenna, sillä se on yksi sisällinen taipumus ihmisessä. Moni on tunnustanut varkautensa, mutta sydämen kovuus ja armottomuus makaa vielä kätettynä. Oma rakkaus on väkevä, ei ainoastans suruttomissa ja heränneissä, vaan myös kristityissä. Mitä ihminen saattaa tehdä ilman vaivatta ja ilman vahingotta, sen hän joltisesti tekee tarvitsevaisille, mutta jos hänen pitää jotakin vaivaa näkemän lähimmäisensä tähden, niin potkaisee vanha aadami vastaan oman rakkauten tähden ja kysyy: "Kukas minulle sen vaivan maksaa?" Sillä ei moni kristittykään voi uskoa Jumalalle velkaa.

Tämä armottomuus tulee myös epäuskosta, sillä muutamat suruttomat ja

omanvanhurskauden palvelijat ovat ennen uskoneet, että Jumala maksaa heidän vaivansa. Mutta kristityt ei voi uskoa, että Jumala maksaa heidän vaivansa sen tähden, että vaivaisten auttaminen ei tule rakkaudesta, mutta omantunnon vaatimisesta. Kuitenkin on Lutherus uskonut, että kaikki, mitä kristitty tekee uskossa, se luetaan hänelle hyväksi työksi, vaikka se ei ole itsestensä hyvä.

Kuninkaan palvelija eli tuo viinavaras muisti varkautensa, mutta sydämen kovuus ja armottomuus ei ole tainnut tulla raskaaksi hänen tuntonsa päälle. Ja kuitenkin on sydämen kovuus ja armottomuus raskaampi synty kuin viinavarkaus. Viinavaras taisi ajatella niin kuin moni muu: "Josef on yksi köyhä vanki. Jos minä puhuisin kuninkaalle Josefin vankeudesta, niin taitais kuningas suuttua. Ja Josefilla ei ole mitään, millä hän saattais minua auttaa, ei ole mitään, millä hän saattais minun vaivani maksaa. Olkaan siis Josef vankeudessa."

Näetkös nyt, viinavaras? Jos sinä varkautes tunnustat ja anot anteeksi, mutta sydämen kovutta ja armottomuutta et tunne, niin saat tuomiopäivänä kuulla nämät soimaukset: "Minä olin vankina ja ette oppineet minua." Nyt ajattelee moni omanvanhurskauden palvelija: "Enemmän minä olen auttanut vaivaisia kuin sinä. Minä olen auttanut, mitä olen saattanut, mutta net, jotka kristityiksi itsensä kerskaavat, ovat niin mailmassa kiinni, että he auttavat itsiänsä, mutta ei tarvitsevaisia." Mitäs nyt kristityt siihen sanovat, koska omanvanhurskauden palvelija nousee kantamaan kristittyin [päälle], että he ovat kovot ja armottomat, ja sanoo: "Enemmän minä

olen vaivaisia auttanut kuin sinä."

Jokohan kristityt ottavat syyn päällensä ja sanovat: "O, armollinen omanvanhurskaus! Ole meille armollinen ja älä niin kovin tuomitse!" Minä ajattelen, että kristityt, joilla on edesvastaaja Isän tykönä, ei ota Jumalan lasten päälle kantajata tuomariksi, vaikka he vielä syypäät olisit, sillä rietas ei anna kristityille synnit anteeksi niin kauvan kuin he kristityt ovat. Mutta jos rietas soimaa heitä armottomuudesta ja sydämen kovuudesta, niin kuin hänen tapansa on, niin täytyy heidän ottaa syyn päällensä, kussa he syypäät ovat, ja paeta Kristuksen tykö nöyrällä ja katuvaisella sydämellä rukoillen kaikesta sydäimestä, että Hän sulasta armostansa antais heille kaikki ne synnit anteeksi, joita omanvanhurskauden perkele latoo heidän päällensä, ja jossa he totisesti syypäät ovat. Mutta omalta vanhurskaudelta het ei saata anoa anteeksi, sillä hän ei saata antaa anteeksi kristityille, vaan ainoastans niille, jotka häntä palvelevat.

Koska kuningas on ottanut tätä Raamatun paikkaa tutkintoaineeksi ensimmäisenä rukouspäivänä, nimittäin ne edellä mainitut sanat, aamusaarnan tekstin, "minä muistan tänäpäminä minun syntini", saavat myös alamaiset muistaa syntiänsä tänäpäminä, jotka ennen ei ole syntiänsä muistaneet. Ja vielä netkin, jotka ennen ovat muistaneet, ja taas unhottaneet. Me rukoilemme sitä suurta ristinkantajata, joka on kaikkein synnit kantanut Yrttitarhasta Golgatan mäelle, että Hän lähettäis Pyhän Henkensä muistuttamaan kaikki, joilla on huono muisti, että he tänäpäminä muistaisit syntiänsä, jotka ennen ei ole muistaneet, ja

vielä netkin, jotka ennen ovat syntiänsä muistaneet ja taas unhoittaneet, että he tulisit kaikki tuntemaan ja näkemään, kuinka raskaan kuorman he ovat panneet sen suuren ristinkantajan päälle, koska Hän vaelsi niitä raskaita ja vaivaloisia askeleita Yrttitarhasta Golgatan mäelle, ja huusi korkealla äänellä: “Minun Jumalani, miksis minun ylön annoit?” Jos Jesus ei olis kantanut meidän syntiämme, ei olis auttanut meitä niitä muistaa. Kuule, syntisten Vapahtaja, kaikkein niitten katuvaisten huokaukset, jotka tänäpäinä syntiänsä muistavat. Isä meidän, jne.

Evankeliumi Ap. t. 3: 16 - 21

Korkean messun teksti löytyy Apostolein teko-raamatun 3. luvussa 19. värsyssä, ja kuuluu: “Tehkää parannus ja palatkaat, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois.”

Tämän päivän teksti on otettu Pietarin saarnasta helluntaipäivänä. Ja nämät tekstin sanat kuuluvat kaikille suruttomille yhteisesti, jotka olivat pilkanneet Pyhän Hengen vaikutuksia. Seuraavaisesti siitä pitää meidän eteen asettaman³ nämät Pietarin sanat tutkisteltavaksi, ensiksi suruttomille, toiseksi heränneille, kolmanneksi armoitetuille. Mutta me rukoilemme, että Jumala sanansa kanssa lainais meille Pyhän Hengen, että me oikein ymmärrämme Jumalan sanaa, että se tulis eläväksi meidän sydämissämme ja vaikuttais siellä oikian katumuksen, parannuksen ja elävän uskon meidän sieluimme ylösrakennukseksi ja ijankaikkiseksi autuudeksi. Amen.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Mitäs Pietarin saarna parannuksesta vaikuttaa

suruttomissa? Muutamille tulee pistos sydämeen, niin kuin kirjoitettu on Apostolitten teoissa. Ja ne, joille tulee pistos sydämeen, tulevat murheelliseksi ja rupeavat kysymään: “Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?” Mutta siinä suuressa joukossa ei ole monta, joiden sydämessä Jumalan sana vaikuttaa totisen parannuksen ja katumuksen. Sillä muutampain sydän on niin paatunut, että Pietarin saarna parannuksesta ei vaikuta mitään. Koska nimittäin Pietari saarnais parannuksesta kansalle, tulit papit ja temppelin haltijat ja saddukeukset, jotka pidit pahana, että apostolit julkisesti opetit kansaa, ja nämät mailman herrat otit Pietarin kiinni ja panit häntä vankihuoneeseen. Niin pahaa teki tämä parannuksen saarna, että riettaan palvelijat rupeisit Jesuksen opetuslapsia vainoomaan.

Siitä ilmaantuu viha, että mailma vihaa Jesuksen opetuslapsia ja panee heitä vankeuteen ja kieltää Jesuksen opetuslapsia saarnaamasta parannusta kansalle. Jos Pietari olis kironnut temppelissä eli tapellut eli kauppaa tehnyt eli pilkannut kristityitä, kyllä olisit mailman herrat kiittäneet häntä. Ei suinkaan olis Pietari eikä myös Johannes pantu vankeuteen. Mutta kuin hän saarnais parannuksesta kansalle ja sanoi heille: “Te tapoitte kunian Herran.” Siitä sanasta nousi viha. Ja tämä parannuksen saarna on suruttomille niin vastahakoinen ja niin katkera kuulla, että he nousevat vastaan. Surutoin kansa alkaa pilkkaamaan ja vastustamaan.

Mutta papit ja temppelin haltijat ja saddukeukset, jotka ei usko ylösnousemista, alkavat lain voimalla ahdistaa Jesuksen opetuslapsia. Koska siis Pieta-

ri saarnaa kansalle: "Tehkää parannus ja kääntäkää teitänne", silloin suuttuvat kaikki mailman herrat ja erinomattain saddukeukset, jotka ei usko ylösnousemista. Hengellinen viha nousee sydämeen, ja he alkavat vainoomaan Jesuksen opetuslapsia. Ja sama vaikutus näkyy vielä nytkin suruttoman kansan seassa. Oikia parannuksen saarna ja erinomattain se soimaus, "te tapoitte kunnian Herran", se sama soimaus vaikuttaa vihaa ja vainoa. Ja ainoastans muutamat saavat pistoksen sydämeen, jotka niin muodoin tuntevat, että he ovat tappa-neet kunnian Herran.

Tässä seurakunnassa on nyt saarnattu parannuksesta monta ajastaikaa. Mitäs tämä parannuksen saarna on vaikuttanut suruttomassa kansassa? Jos muutamat ovat saaneet pistoksen sydämeen ja ovat tulleet halulliseksi kuulemaan evankeliumia, niin on myös yksi osa paatunut. Sillä tämä Marian Poika on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Jos moni on tullut nostetuksi helvetistä tämän saarnan kautta, niin on myös moni syvempään helvettiin langennut tämän saarnan kautta. Niin on tapahtunut apostolitten aikana, niin tapahtuu vielä nytkin. Muutamat paatuvat tämän saarnaamisen kautta, ja muutamat nostetaan ylös helvetistä.

Toinen tutkisteleminen. Mitäs Pietarin saarna parannuksesta vaikuttaa heränneissä? Koska Pietari saarnais helluntapäivänä sille suurelle joukolle, sait muutamat pistoksen sydämeen. Ja ne rupeisit kysymään: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Me arvaamme hyvin, että Pietarin saarna pa-

rannuksesta oli niissä vaikuttanut pelvon kuolemasta ja tuomiosta, ja siinä pelvossa tuli myös muret ja huolenpito sielun autuudesta. Mutta vasta heränneillä ei ole tieto ja ymmärrys, kuinka ja millä lailla heidän pitää autuaaksi tuleman. Ei vasta heränneet tiedä, mistä tie menee taivaaseen. Mutta he tuntevat myös sokeutensa ja ymmärtämättömyytensä ja sen tähden he kysyvät Jesuksen opetuslapsilta: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Mitäs Jesuksen opetuslapset nyt vastaavat eli minkä kaltaisen vastauksen he antavat niille vasta heränneille, jotka ovat pistoksen saaneet sydämeen? Joo! Pietari sanoi niille heränneille ja katuvaisille sieluil-le: "Tehkää parannus ja antakaat teitänne kastaa Jesuksen nimeen syntein anteeksi saamiseksi, ja teidän pitää saaman Pyhän Hengen lahjan."

Meillä on myös semmoinen järjestys ollut, että katuvaisille pitää saarnattaman evankeliumia. Mutta ei ole Pietarin aikana ollut niin paljon omaavanhurskautta heränneissä kuin nyt on, sen tähden saatoit heränneet ja katuvaiset pian uskoa, että heidän syntinsä olit anteeksi annetut. Nyt ei ole kaikille katuvaisille niin helppo uskoa, koska Jumalan lasten päälle kantaja nousee niin kuin kiljuva jalopeura, se on omanvanhurskauden perkele, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Hän lykkää mieleen välistä tain kaltaisia ajatuksia: "Sinä et ole oikein katuvainen, kuinka sinä mahdat saada armoa?" Omavanhurskaus muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja saarnaa niin kuin enkeli järjessä: "Sinä et ole herännyt, koska sinä teet niin paljon syntiä ajatuksilla, himoilla ja

haluilla. Sinä rakastat mailmaa ja niitä katoovaisia kappaleita, kuin mailmassa ovat. Ei ole oikia viha synnille. Ei ole voimaa rukoilla. Ei ole voimaa puhua kristillisyydestä. Et ole itse parempi kuin surutoin ihminen.”

Kaikkia näitä saarnaa nyt omavanhurskaus katuvaisille. Ja minkä tähden omavanhurskaus niin saarnaa? Sen tähden, että hän tahtoo ahdistaa katuvaaisia Kristuksesta katsomaan aivan itsepäälensä ja oman huonoutensa päälle, mutta ei uskon alkajan ja päättäjän päälle. Koska katuvaiset tuntevat pahuutensa ja näkevät huonoutensa, silloin vaikuttaa omavanhurskaus epäuskon ja saarnaa järjessä: “Sinä et ole mahdollinen tulemaan Jumalan armoistuimen eteen riettaan kaltaisena. Ei Jumala ota vastaan katuvaaisia perkeleitä, mutta katuvainen enkeli voipi olla mahdollinen.” Ja katuvainen enkeli! Missäs nyt ovat ne katuvaiset enkelit? Taitavat olla siviät huorat ja rehelliset varkaat, jotka enkeliksi kutsutaan. Taitavat olla raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit, jotka enkeliksi kutsutaan. Semmoiset ovat katuvaiset enkelit, jotka sanovat: “Jumala on väärä tuomari, jos hän niitä paiskaa helvettiin, jotka tekevät oikein kaikille.”

Jos katuvaiset tahtovat enkeliksi tulla, saavat he mennä mailman ruhtinaan tykö, joka on itse pyhä, joka ei ole vielä tähän asti ottanut yhtään syytä päälensä. Joka soimaa taivaan Jumalata vääräksi tuomariksi ja kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Semmoiset enkelit ei tule koskaan katuvaiseksi. Ja niitä on monta, joittenka synnit rietas on pyyhkinnyt pois. Mutta katuvaiset ei tarvitse ajatella, että he tulevat enkeliksi

koskaan, vaan heidän täytyy olla katuvaaiset perkeleet niin kauvan kuin omatunto on valvomassa. Heidän täytyy tuta riettautensa ja saastaisuutensa niin kauvan kuin he elävät. Jos synnin tunto loppuu, niin loppuu myös armon tunto.

Kuulkaat siis, te katuvaiset sielut, mitä Pietari saarnaa rukouspäivän tekstissä. “ Tehkää parannus ja kääntäkää teitänne, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois.” Pietari vaatii parannuksen, johon myös katumus kuuluu. Hän vaatii katumuksen ja parannuksen, ei sen tähden, että ihminen katumuksella ja parannuksella mitään tienaa, mutta sen tähden, että ihmisen sydän katumuksen kautta valmistetaan vastaan ottamaan armoa. Ei ole siis Pietari saarnannut seurakunnalle niin: “Ei teidän tarvitse katumusta tehdä, ei teidän tarvitse parannusta tehdä. Ei teidän tarvitse kääntyä jumalattomasta elämästä, vaan teidän pitää uskomon, ainoastans uskomon, niin teidän syntinne pyyhitään.”

Se on tosi, että Pietari ja Paavali ovat niin saarnanneet heränneille, epäileväisille, peljästyneille ja epäuskoisille, semmoisille katuvaisille sieluille ovat apostolit saarnanneet aivan evankeliumia uskosta. Mutta suruttomille ovat he saarnanneet: “Tehkää parannus ja kääntäkää teitänne.” Mutta katuvaisille saarnaisit he: “Usko Herran Jesuksen päälle, niin sinä ja sinun huonees tulet autuaaksi.” Ja niin mekin saarnaamme katuvaisille: “Uskokaat Herran Jesuksen päälle, niin te tulette autuaaksi. Katsokaat uskon alkajan ja päättäjän päälle.” Jos Jumalan lasten päälle kantaja tuomitsee teitä, niin sanokaat hänelle: “Meillä on edesvastaaja Isän tykönä.”

Jos perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä, niin paetkaat hopusti sen väkevämman tykö, joka on jakanut hänen saaliinsa. Jos vihollinen sanoo katuvaisille: "Sinä teet syntiä joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla, kuinka sinä saatat omistaa kristityn nimen?" niin sanokaat päällekantajalle: "Jesus on tullut syntisiä vapahtamaan, mutta ei hurskaita." Jos omavanhurskaus saarnaa katuvaisille: "Sinulla ei ole oikia katumus, kuinka sinä saatat omistaa armoa" niin sanokaat: "Mene pois saatana, minä olen katuvaainen, Jesus on luvannut olla katuvaisille armollinen." Koska omavanhurskaus saarnaa katuvaisille: "Sinulla ei ole oikia katumus", silloin tahtoo hän viivyttää ja estää heitä tulemasta Kristuksen tykö. Hän tahtoo saattaa heitä epäilykseen sillä sanalla "ei sinulla ole oikia katumus".

Ja minkä tähden omavanhurskaus vaatii katuvaisilta katumuksen? Joo! sen tähden, että he lankeisit suurempaan epäilykseen, ettei he tulis Jesuksen tykö, ja heidän syntinsä pyyhittäisiin pois. Saarnaa nyt, rietas, katuvaisille katumuksen ja tee katuvaiset oikein katuvaiseksi. Et sinä kuitenkaan laske heitä Jesuksen tykö. Et sinä sano koskaan katuvaisille: "Uskokaat Herran Jesuksen päälle, niin te tuletta autuaaksi." Koska rietas saarnaa katumuksesta, silloin pitää meidän saarnaa man uskosta. Ja koska rietas saarnaa uskosta, silloin pitää meidän saarnaa man katumuksesta ja parannuksesta.

Kolmas tutkisteleminen. Mitäs kristityt saavat tämän päivän tekstistä eli Pietarin sanoista: "Tekkää parannus ja

kääntäkää teitä Jumalan puoleen, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois." Kristityt ovat tosin tehneet parannuksen ja kääntäneet itsensä Jumalan puoleen ja saaneet syntinsä anteeksi. Tarvitsevatko kristityt tehdä parannuksen enää, koska he ovat jo kerran parannuksen tehneet?

Minä ajattelen, että kristityt tarvitsevat vielä monessa paikassa tehdä parannuksen, koska he tuntevat, että synti, joka heihin tarttuu ja hitaaksi tekee, tahtoo viedä heidän ajatuksiensa maailmaan, kristityt tarvitsevat parannusta monessa paikassa, niin kuin esimerkiksi, että kristityt ovat tulleet laiskaksi tekemään työtä Herran viinamäessä. Ei he muista enää sitä ensimmäistä rakkautta, koska he olit viriät tekemään kauppaa leiviskänsä kanssa. Ja sen tähden saavat nyt pakanat mennä rauhassa helvettiin.

Toinen synti, josta kristityt tarvitsevat tehdä parannusta, on se mailman rakkaus, joka niin väkevästi pakkaa kristittyin sydämeen. Ahneuden perkele on paskantanut heidän tuntonsa päälle, jonka kautta heidän tuntonsa on tullut himmiksi, ettei he voi eroittaa, mikä oikein on ja väärin jokapäiväisessä elämässä. Kolmas synti on kevytmielisyyys, koreus ja huoruus nuorena väessä, joka tekee muutampia niin sokiaksi, että he menevät vetämään ijestä uskottomain kanssa, vaikka Paavali on sanonut: "Älkää vetäkö ijestä uskottomain kanssa."

Kristityt tyttäret naivat suruttomia ja uskottomia miehiä, ja ottavat vasiten mailman ristin päällensä, ja kadottavat viimein itse kruununsa. He kadottavat sen kruunun, jonka taivaallinen ylkä pani heidän päähänsä, koska he huusit

syntymävaivassa ja olit puetetut aurin-golla ja kuu heidän jalkainsa alla. Muistakaat, te uskottomat, muistakaat sitä kal-lista aikaa, koska taivaallinen Ylkä puet-ti teitä häävaatteisiin, ja otti teitä kirk-koon morsiamen tavalla ja istutti teitä morsiamen istuimelle ja käski taivaan enkelit katsomaan, kuinka kaunis Jesu-sen morsian on, se köyhä morsian, jonka Ylkä on ostanut maasta omalla verelläns. Muistakaat sitä autuaallista aikaa, jona te makaisitte Jesuksen helmassa ehtoollis-sessa, nojaten päätänne Jesuksen rintaa vasten, ottain ympäri Hänen polviansa syntymävaivassa, ja halaten Hänen jal-kojansa, ja huusitta “Jesu, Davidin Poi-ka, armahda meidän päällemme!”

Silloin oli Sionin tytär kaunis, valkia, punainen, niin kuin ruusu Saaronin laaksossa. Silloin oli Sionin tytär autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa. Silloin oli se ensimmäinen rakkaus palava. Mutta nyt on rakkaus jäähtynyt, kuuletkos Sio-nin tytär. Ensimmäinen rakkaus on jääh-tynyt, ensimmäinen hartaus on loppu-nut. Jesus on tullut murheelliseksi sinun tähtesti, ja Hän on kuollut monen sydä-messä. Mene nyt, Maria Magdalena, it-kemään Hänen hautansa päälle! Herätä Häntä ylös katumuksen kyyneleillä, että Jesus virkois jälleens, että sinä pää-sisit vielä kerran halaamaan Hänen jal-kojans ja huutamaan ilokyyneleillä: “Rabboni!” Että saisit seurata Häntä ylösastumisen vuorelle, ja pääsisit vii-mein kuulemaan, kuinka sataneljäkym-mentäneljä tuhatta veisaavat uutta virt-tä Sionin vuorella, ja pitämään häitä niitten kanssa, joiden lamput palavat, koska huuto tulee: “Katso, ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan!”

Mutta puhtaat jalat pitävät olla mor-siamen piioilla, jotka tanssaavat puha-taalla lattialla Karitsan häissä. Puhtaat jalat pitävät olla morsiamen piioilla, et-tei mustuttais kulturalattiata, ettei jättäis jälkiä mailman rapakosta ja sontanave-tasta. Antakaat pestä teidän jalkojanne, te Sionin tyttäret. Antakaat Jesuksen pestä teidän jalkojanne ennen⁴ kuin te menette hääsaliin. Sillä se, joka jo pes-ty on, ei tarvitse muuta kuin että aino-astaan jalat pestään, niin hän on koko-naan puhdas. Ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.

Meillä on se usko, että täällä on muutamia sieluja, jotka ovat puhtaat ja Karitsan veressä pestyt. Meillä on se toivo, että ne harvat sielut, jotka pysy-vät kalliimmassa uskossaan loppuun asti, pitää kostuman Sionin vuorelle, kussa sata ja neljäviidettäkymmentä tu-hatta merkittyä veisaa uutta virttä Juma-lalle ja Karitsalle. Ja vaikka me emme saata seurata heidän nuottiaan, niin olisi kuitenkin hauska kuulla heidän äänensä, ettemme tarvitseisi kuulla, kuinka hukat ja jalopeurat kiljuvat, koska he saavat hajun lampaista. Oppikaa niitten nuottia, te Siionin tyttäret, oppikaa niitten nuot-tia, jotka veisaavat uutta virttä Siionin vuorella, että te saattaisitte niitten kanssa veisata yljän ja morsiamen rakkaudesta niin kuin pääskysel, tiaiset ja pulmuset veisaavat kiitosta Luojalle heti, kun aamurusko rupeaa koittamaan. Oppikaa nuottia, te Siionin tyttäret, että te saat-taisitte veisata ynnä niitten kanssa, jotka veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karit-salle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

SKHS:n Aunon kokoelmaan sisältyvän alkuperäisen kä-sikirjoituksen mukaan. UP n:o 42 (1897)

Alä ajattele: Jumala on ylön laupias. Ei hän rankaise minua. Minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon. Syr.5: 6

Tässä paikassa on Syrakki selittänyt suruttoman ihmisen ajatuksen. Jo Syrakin aikana on ollut paljon semmoisia, jotka ovat sanoneet: "Jumala on ylön laupias. Ei Hän rankaise minua. Minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon." Kyllä on vielä nytkin paljon armonvarkaita, jotka luottavat sen päälle, että Jumala on ylön laupias. Ja tämä väärä luottamus Jumalan laupiuden päälle on sangen vahingollinen, sillä moni tulee sen uskon kautta rohkeaksi tekemään syntiä, luottain sen päälle, että Jumala on ylön laupias, kyllä Hän anteeksi antaa. Vaikka ei tämän aikaiset suruttomat paljon ajattele sen päälle, onko Jumala laupias eli ei, vaan he menevät niin kuin luontokappaleet, mihinkä rietas käskee.

Mutta Syrakin aikana ovat muuttamat armonvargaat ottaneet itsellensä väärän lohdutuksen Jumalan armosta ja tämä kuollut usko on tehnyt synninlulliseksi. Ei ole pelkoa Jumalan vihasta, koska rietas maalaa Jumalan armoa ja laupiutta silmäin eteen. Silloin tulee synti niin kauniiksi ja Jumalan armo niin suureksi, että surutoin ihminen saattaa huorata ja varastaa juuri Jumalan silmäin edessä. Mutta tämän aikaiset suruttomat ei mene niin kauvas ajatuksissansa. Ei ole heillä joutoa ajatella, onko Jumala ylön laupias eli onko Hän vihainen, vaan he menevät, mihinkä himot vetävät. Ei heillä ole sen verran joutoa, että he ajattelisit,

onko tämä synti eli ei, mutta he tekevät vaan rohkiasti, mitä he meinaavat.

Syrakin aikana ovat kuitenkin muuttamat ajatelleet ja tehneet päätöksiä, niin kuin Syrakki on tullut tuntemaan heidän menetyksestensä, koska hän matkii heidän puheitansa: "Jo minä olen ennenki syntiä tehnyt ja ei minulle mitään pahaa tapahtunut." Se kuuluu nyt näistä sanoista, kuinka yksi surutoin ihminen tekee räknin Jumalan kanssa: koska hän on ennenki syntiä tehnyt ja ei ole mitään pahaa tapahtunut, niin tekee hän semmoisen päätöksen, että Jumala ei pidä vaaria suruttoman elämästä, vaan antaa luvan suruttomalle elää niin kuin hän tahtoo. Mutta Syrakki sanoo nyt suruttomalle: "Älä ole surutoin, jos sinun syntis on vielä rankaisematta, ja tahdot sentähden aina syntiä tehdä." "Älä ajattele itselles", sanoo Syrakki, "älä ajattele itselles: kuka minulta sen kieltää, sillä Herra, se ylimäinen kostaja on sen kostava."

Sen verran ovat suruttomat Syrakin aikana ajatelleet, koska he teit räkninkiä Jumalan kanssa. He ajattelit sen verran, että Jumala on ylön laupias. Ja sen ajatuksen oli rietas tuonut heille mieleen. Koska perkele oli saarnannut heille evankeliumia, tuli Jumala niin armolliseksi, ettei Hän huoli, vaikka suruttomat pilkkaisit Häntä juuri silmäin edessä. Ja semmoinen oppi teki heille synnin lulliseksi, että he saatoit tehdä syntiä niin paljon kuin he tahdoit. Mutta tämän aikaiset suruttomat ei ajattele mitään, koska he menevät syntiä tekemään, vaan he tekevät syntiä, niin kuin Jumala ei oliskaan. Muuttamat tekevät syntiä prameudella, muuttamat huoraavat il-

man aikaansa ja muutamat tekevät vahinkota leikin vuoksi; muutamat kristittyin vihalla kiroovat ja kristittyin vihalla huoraavat ja kristittyin vihalla juovat. Olkoon se heidän kunniansa, mitä he riettaan kunniaksi tekevät! Riettaan kunnia se on, mitä he tekevät kristittyin vihalla. Ei kristityt sen kautta pahene, mutta jos kristityt alkavat juomaan ja huoraamaan, siitä tulee riettaan enkeleille suuri ilo, mutta kristityille tulee murhe.

Rukouspäivän tekstissä huutaa David katumuksen murheessa Herran tykö ja me kuulemme hänen sanoistansa, että hänellä on erilainen tunto kuin niillä suruttomilla, jotka luulevat, että Jumala on ylöns laupias. Davidilla oli herännyt omatunto. Hän tunsu, että Jumala välistä kääntää laupiutensa pois ja että Jumala saattaa niin hyvin vihainen olla kuin Hän armollinen on. Tämöinen tunto on kaikilla heränneillä, joiden omatunto on oikein herännyt. He tuntevat, että Jumalan ankara vanhurskaus on niin suuri kuin Hänen laupiutensa. He tuntevat, että Jumala ei anna itsiänsä pilkata, niin kuin suruttomat Häntä pilkkaavat. He tuntevat myös, että Jumala on armollinen ja laupias katuvausia kohtaan, mutta että Hän välistä kääntää pois laupiutensa niiltäkin, koska he lakkaavat huutamasta.

Ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet sekä Jumalan vihaa, että Jumalan laupiuutta, saavat tänä päivänä uuden kehoituksen Davidin sanoista ottamaan yhden ylösrakentavaisen esimerkin hänestä, että he tuntisit, millä luonnolla Jumala on, koska Vapahtaja sanoo: "Tämä on ijankaikkinen elämä, että tuta Jumalata,

ja sen, jonka Hän lähetti, nimittäin Jesuksen Kristuksen." Jos tunnetta, että Jumala on kääntänyt laupiutensa pois niin kuin Hänen täytyy välistä tehdä, koska te olette uneliaat ja mailmaan kääntyneet, rukoilkaat niin kuin David: "Herra, älä käännä laupiuttas minusta pois." Kuule vanhurskas ja laupias Jumala katuvaisten ja uskovaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Ensimmäisen rukouspäivän tekstisanat löytyvät kirjoitettuna 40. Psalmissa ja 12. värsyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Mutta sinä Herra, älä käännä laupiuttas minusta pois. Sinun laupiutes ja vakuites aina minua varjelkoon."

Tämän päivän teksti ei kuulu suruttomille ollenkaan, sillä he ei rukoile ollenkaan sillä tavalla kuin David. Umpisuruttomat ei rukoile ollenkaan muuta kuin rietasta kirouksilla ja sadatuksilla. Omanvanhurskauden palvelijat rukoilevat niin kuin fariseus: "Minä kiitän sinua, Jumala, etten ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä", eli niin kuin tämän aikaiset fariseukset sanovat: "En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huorannut, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos! Kirousta ja muuta vääryyttä olen välttänyt, Jumalan kiitos!" Joka niin siviästi on elänyt, ei hän tarvitse Jumalan armoa, ei Jumalalta, eikä ihmisiltä.

Mutta ei armonvaraskaan tunne, että Jumala on kääntänyt laupiutensa pois hänestä, sillä hän sanoo aina olevansa Jesuksen ristin juuressa ja uskoo, että Jumala on armollinen, vaikka hän kantaa vihaa sydämessäns kristityille. Rietas antaa hänelle semmoisen vahvan us-

kon, että Jumala ei paiskaa ketään helvettiin, olkoon usko ja elämä kuinka hyvänsä. Vihollinen saarnaa hänelle evankeliumia paremmin kuin joku pappi ja usuttaa häntä uskomaan, että Jumala on ylön laupias, vaikka hän Jumalan laupiudesta ei tiedä mitään. Koska armonvaras ei tiedä Jumalan vihasta mitään, jota hän ei ole tuntenut tunnossansa, kuinka hän sitte tietäis Jumalan laupiudesta? Jumalan olemisessa on kahtalaisia vaikutusta, jota kuolleen uskon tunnustaja eli armonvaras ei ole tuntenut eikä koetellut, nimittäin vanhurskaus, joka vaatii töitä eli pyhää elämää, ja rakkaus, joka vaatii armahtamista.

Niin kuin nyt se ihminen, joka on omantunnon vaivassa, on tuntemassa Jumalan vihaa, niin on se ihminen, joka on ilossa, tuntemassa Jumalan laupiutta. Tässä nyt on paljon ihmisiä, jotka ei ole tunteneet Jumalan vihaa, eli jotka ei ole olleet omantunnon vaivassa, joittenka omatunto ei ole koskaan herännyt. On niitäki, jotka ovat tunteneet Jumalan vihaa ja lain kirousta ja ovat omantunnon vaivassa olleet ja helvetissä vaelta- neet, mutta ovat jo aikaa unhottaneet, minkä kaltainen vaiva oli helvetissä. Ne ei saata tuta, että Jumala on ottanut laupiutensa pois, koska vihollinen on puoskinut heidän sydämitänsä pirun paskalla, eli mailman huvituksilla, huoruudella, keveämielisyydellä, eli väärällä luottamisella Jumalan armon päälle. Jumalan laupius on nyt heiltä pois otettu, mutta ei he sitä tunne.

Muutamat ovat tunteneet molempia, sekä vihaa, että laupiutta, mutta valvomattomuuden kautta, mailman rakkau- den kautta, hengellisen uneliaisuuden

kautta ovat he nyt kadottaneet kaikki, sekä vihan tuntemiset että laupiuden tuntemiset. Nämät pois langenneet ei saata rukoilla Davidin kanssa “älä käännä laupiuttas pois minusta”, vaikka he osittain tuntevat, että he ovat laupiutta paitsi.

On siis kolmenlaisia, jotka ovat ilman laupiutta, ensiksi umpisuruttomat, jotka ei ole koskaan tunteneet Jumalan vihaa, eikä myös ole tunteneet Jumalan laupiutta. Semmoiset ei tunne muuta laupiutta kuin viinaporvarien ja huorain ja juomaritten laupiutta. Koska viinaporvari avaa laupiaan sydämensä juomarille, silloin juomari saapi hengen voimaa puhumaan ja juomalauluja laulamaan. Muutampi tulee juomissa katuvaiseksi ja itkee, koska viinahenki pääsee sydämeen, muutampi juomari tulee jumaliseksi ja veisaa virsiä, muutamaman juomarin sydämässä vaikuttaa viinanhenki rakkauden ja halaamisen. Kaikki nämät vaikutukset tulevat viinaporvarin laupiudesta. Sen tähden saavat kaikki juomarit rukoilla: “O, armollinen viinaporvari, älä käännä laupiuttas pois meistä!”

Ja koska huorat avaavat laupiaan sydämensä huorimiehille, silloin sulavat heidän sydämensä rakkaudesta, he saavat siinä pian tuta armonmerkkiä. Kaikki nämät suloiset vaikutukset seuraavat huorain rakkaudesta, ja kyllä on huorapukki monet kerrat saattanut rukoilla huoraansa: “Älä käännä laupiuttas pois minusta!” Mutta muutamat siviät huorat ovat niin armottomat, ettei he avaa laupiasta sydäntänsä. Muutamat huorapukit saavat hukkaan kolkuttaa oven päälle, ja pitäis heidän siitäkin arvaaman, et-

tei armon ovi ole auki kaikille pukeille ja keitureille. Sen meidän täytyy tunustaa, ettei ole armon ovi auki kaikille pukeille ja keitureille. Ja sitä on kuningas David saanut koetella, ettei ole niin helppo autuaaksi tulla kuin suruttomat ja armonvargaat luulevat. Koska hän rukoili: "Älä käännä laupiuttas pois minusta", silloin hän tunsi, että Jumala ottaa pois laupiuden, jos ihminen lakkaa huutamasta ja kolkuttamasta armon oven päälle. Ei ole Jumala niin armollinen kuin suruttomat ja armonvargaat luulevat. Jumala vaatii totisen katumuksen ja parannuksen ennen kuin Hän avaa laupiaan sydämensä. Jumala vaatii elävän uskon ennen kuin Hän saattaa synnit anteeksi antaa.

Mistäs nyt suruttomille tulee semmoinen tunto, että Jumala on heille vihainen? Mistäs paatuneille tulee semmoinen tunto, että Jumala on kääntänyt pois laupiutensa kaikilta, jotka Häntä vihaavat ja jumalattomalla elämällensä Häntä pilkkaavat, Hänen sanansa ylönkatsovat, Hänen verensä tallaaavat ja Hänen laupiutensa väärin käyttävät. Koska David huusi niin kuin Vapahtaja huusi: "Minun Jumalani! Miksis minun ylönannoit!" silloin hän tunsi tunnossansa, että Jumala oli kääntänyt laupiutensa pois. Ja tämmöinen tunto on usein katuvaisilla, että Jumala on kääntänyt laupiutensa pois. Koska Davidilla ja itsellä Vapahtajalla oli semmoinen tunto, että Jumala oli ylönantanut, miksipä katuvaisilla ei pitäis oleman semmoinen tunto silloin, koska perkele tulee niin kuin kiljuva jalopeura heidän päällensä ja alkaa heidän sydämitänsä raatamaan. Silloin tuntevat katuvaiset, että Jumala

on heitä ylönantanut ja kääntänyt laupiutensa pois. Silloin täytyy heidän huutaa syvyydestä korkeuteen niin korkialla äänellä, että koko helvetti tärisee.

Mutta suruttomat ja armonvargaat ei tunne sitä, että Jumala on heitä ylönantanut, vaan heillä on aina se väärä luulo, että Jumala on heille armollinen. Ja mistäs tulee heille tämä luulo? Jo, se tulee siitä, että heidän tuntosensa ei ole herännyt, ei he saata tuta Jumalan vihaa ja lain kirousta. Kuinka he sitte tuntisit Jumalan laupiutta? Ei saata yksikään ihminen tuta Jumalan laupiutta, joka ei ole tuntenut Jumalan vihaa ja lain kirousta. Mutta nyt kaikkein loppu lähesyy. Jumala on kääntänyt laupiutensa pois mailmasta ja kääntänyt laupiutensa niitten tykö, jotka Davidin kanssa rukoilevat: "Älä käännä laupiuttas pois minusta." Koska Hän sanoo: "En minä rukoile mailman edestä, vaan niitten edestä, jotka uskovat minun päälleni", silloin Hän käänsi laupiutensa pois mailmasta, koska Hän lakkais rukoilemasta mailman edestä, sillä Hän näkee, ettei mailma ota Häntä vastaan.

Mailma on kankia Häntä vastaan, että Hänen täytyy kääntää pois laupiutensa ja rukoilla niitten edestä, jotka opetuslasten kautta uskovat Hänen päällensä. Ja niille Hän on mennyt valmistaamaan sijaa Isän huoneessa; niille, jotka huutavat: "Herra, älä käännä laupiuttas pois meistä!" Koska he tuntevat itsensä ylönannetuiksi Jumalalta ja ihmisiltä, niin kuin David on tuntenut ja Jumalan Poika on tuntenut ja opetuslapset ovat tunteneet ja kaikki katuvaiset saavat vielä nytkin tuntea itsensä ylönannetuiksi Jumalalta, koska he rupeevat vä-

symään ja nääntymään siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa mailman ja perkeleen kanssa, silloin he huutavat: "Herra, älä käännä laupiuttas pois meistä." Ja meidän toivomme on, ettei Herra käännä pois laupiuttansa katuvaisilta, vaikka Hän välistä koettelee heidän uskoansa ja kärsivällisyyttänsä. Älkääät väsykö, köyhät matkamiehet, älkääät väsykö huutamasta niin kauvan kuin aurin gon syrjää vielä näkyy! Pian pääsette Isän tykö kotomaalle, kussa teidän väsyneet luunne pääsevät lepäämään! Katkaiskaat vielä tämä viimeinen puoli neljännes. Nostakaat silmänne ylös ja katsokaat: Jo näkyvät huoneet Uudessa Jerusalemmissa ja kynttilät palavat kristalliklasissa ja ulosvalittuin lasten ääni rupeaa kuulumaan, ja kaikki Jumalan lapset siellä odottavat uusia matkamiehiä tulevan pian. Amen.

Jäljennös Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmasta C 175 n:o 119

Väärät profeetat yrittivät saada Baabelin¹ vankia uskomaan, että Jeremias oli yksi väärä profeetta, ja sen tähden käski Jumala profeetan Hesekielin saarnata fangille ja väärin profeettain suun kiinni tukkia. Mutta profeetta Hesekiel sai kärsiä paljon vastahakoisuutta niiltä, jotka olit jo paatuneet, vaikka Jumalan rangaistus oli jo tullut heidän päällensä, koska he olit joutuneet vangiksi pakanallisen Babelin kuninkaan alle. Ja niitten vankein seurassa olit muutamat ennen uskoneet Jumalan päälle, mutta koska he jouduit maallista vajautta kärsimään, tuli heillekin niin paljon kiusauksia, että he luovuit uskostansa, erinomattain siitä syystä, että suruttomat panit profeetan Jeremian vääräksi profeetaksi, joka oli muka villinnyt heitä antamaan itsensä Babelin kuninkaan alle.

Näitä pois langenneita vankia, jotka panit profeetan päälle kaiken onnettomuuden alkua, on nyt Herra käsenyt varoittaa, jos he vielä kerran huomaisit vääryytensä ja palaisit uskottomuustansa. Mutta se on nähty jo vanhassa Testamentissa, että pois langenneet ovat vielä pahemmat kuin ne, jotka ei koskaan ole heränneet. Ne ovat vielä pahemmat pilkkaamaan ja vastustamaan opettajaa, kuin ne umpisuruttomat, joiden tunto ei ole koskaan liikkunut. Sen tähden taisi profeetta olla hidas niitä varoittamaan, koska se on sängen raskas opettajalle taistella semmoisten kanssa, jotka aivan pilkkaavat ja vastustavat.

Jumala pani kuitenkin profeetalle kovan käskyn, että hänen piti varaaman niitä, jotka olit vanhurskaudestansa pois luopuneet; jotka olit ennen uskoneet,

mutta maallisten kiusausten tähden heittäneet pois kilvoittelemasta heidän kalliimmassa uskossansa. Ja niitä on, sen pahempi, monta tälläkin ajalla, jotka ovat luopuneet pois vanhurskaudestansa, jotka tarvitsevat uuden varoituksen saada, vaikka he hylkäävät niitä varoituksia ja menevät päätänsä myöten kadotukseen. Niitä on monta semmoisia, jotka panevat opettajan päälle kaiken onnettomuuden alkua, niin kuin Eliaksen aikana se surutoin kuningas Ahab soimais profeettaa, että hän oli syy siihen, että nälkä ja kallis aika oli tullut maakunnassa. Se paha kuningas Ahab soimais Eliata, että hän oli villinnyt kansaa luopumaan epäjumalista, ja hän sanoi profeetalle: "Sinäkös olet se mies, joka villitset kansaa?" Niin myös soimaisit vangit Babelissa, että profeetta Jeremias oli valehdellut ja villin nyt heitä menemään pois eli pakenemaan pois omasta maasta ennen, kuin hävitys tuli.

Katso, näin panevat paatuneet profeetan päälle kaiken onnettomuuden alkua. Ei he nimittäin näe, että he ovat itse vetäneet päällensä Jumalan rangaistuksen. Ei he ymmärrä raukat, että maallinenki köyhyys on tullut heidän omasta hulluudesta ja omasta järjettömästä elämästä. Ja mistäpä on tullut köyhyys ja maallinen ahdistus muusta kuin omasta hulluudesta ja entisestä jumalattomasta elämästä? Köyhyys täytyy tulla niiden päälle erinomattain, jotka ovat nuoruudessa komeat ja ylpiät. Maallinen köyhyys tulee juopumukselta, koreudesta, huoruudesta, ylpeydestä. Muutamat on nuorempana juoneet ja sen kautta haaskanneet omansa. Muutamat ovat nuorempana koreuteen ja

mailman turhuuteen panneet tienauksensa. Muutamat ovat huoranneet ja jalkalapsia tehneet. Muutamat ovat ylpeyden tähden herrustelleet ja laiskana maanneet. Ja muutamat ovat huoruuden tähden naineet tyhjän päälle, ja siitä on tullut köyhyys. Eikä toiset tule sen viisaammaksi, vaikka nyt on varoitettu sekä umpisuruttomia että pois luopuneita sen kaltaisesta järjettömästä elämästä.

Ei tämän aikaiset nuoret vielä paltu juopumuksesta, koreudesta, turhuudesta ja ylpeydestä, mutta paatuvat päivä päivältä, siihen asti, että kuolema tulee puserutamaan paatuneita sydämitä, ja silloin vasta muutamat huomaitsevat, että heidän entinen elämänsä on ollut yksi huono ja jumalaton elämä. Mutta silloin on hiljain ruveta muuttamaan entistä elämätä. Silloin täytyy heidän sanoa: "Ei ne minulle kelpaa." Niin kuin me olemme jo ennen sekä yhteisesti Herran templissä ja myös erinomaisesti kylissä varoittaneet, sekä suruttomia että pois langenneita sen kaltaisesta jumalattomasta ja järjettömästä elämästä, josta suuri maallinen köyhyys ja viimein ijankaikkinen onnettomuus seuraa, niin meidän täytyy vielä nytkin varoittaa kaikkia suruttomia ja pois langenneita, ettei kävis niin kuin Herra sanoo profeetalle Hesekielille edellä mainitussa paikassa: "Sen tähden, ettes ole häntä varannut, pitää hänen synteinsä tähden kuoleman, mutta hänen verensä tahdon minä vaatia sinun kädestäs", niin kuin kirjoitettu on Hesekielin 20.

Vaikka suruttomat ja pois langenneet ei ota korviinsa varoituksia, kuitenkin pitää heidän varoituksia kuuleman, ettei olis mitään soimaamista. Mutta se käypi

tässä niin kuin Vapahtaja sanoi juudalaisille: "Jos minä maallisia teille sanoisin, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin." Ei nimittäin ihmiset tahdo uskoa ennen kuin he näkevät. Ja koska he tulevat sitä onnettomuutta näkemään, joka jumalattomasta elämästä seuraa, silloin ei ole aika enää takaisin tehdä, vaan täytyy itse nautita hedelmän töistensä.

Nyt pitäisit net harvat sielut, jotka ei ole vielä pahentuneet Jesuksesta, vaikka niin monta tällä ajalla pahenevat hänessä, net harvat sielut, sanon minä, jotka jaksavat uskoa, että Jesus on elämässä, pitäisit rukoileman sitä suurta Ristinkantajata, että hän katsois armollisesti meidän puoleemme, että ne suuret vaivat, joita hän on aikonut panna paatuneen sukukunnan päälle, lyhettäisiin ulosvalittuin tähden. Niin kuin me myös uskomma, ettei hän pane ulosvalittuin päälle suurempaa kuormaa, kuin mitä he jaksavat kantaa. Kuule, o taivaallinen Kuningas, murheellisten, katuvaisten ja hätääntyneiden huokaus. Isä meidän jne.

Ensimmäisen rukouspäivän korkiamessun teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa, toisessa luvussa ja viidennessä värssyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Muista siis, kustas lankesit pois ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä töitä. Vaan jos ei, niin minä tulen sinulle pian ja syöksen pois sinun kynttiläjalkas sijaltansa, ellet sinä tee parannusta." (votum)²

Nämät pyhät tekstisanat ovat ensinnä kirjoitetut Efeson seurakunnan enkelille, joka oli ylönantanut sen ensimmäi-

sen rakkauden. Mutta missä tarkoituksessa nyt armollinen esivalta on asettanut nämät sanat tutkintoaineeksi ensimmäisenä rukouspäivänä, se on meille työläs arvata. Jos nyt kuningas olis kuullut, että kristityt ylönantavat ensimmäisen rakkautensa, ja sen tähden on tahtonut muistuttaa heitä näillä Raamatun sanoilla, että he muistaisit, kusta he lankeisit. Ei se kuitenkaan kuulu suruttomille, jotka ei ole mistään armontilasta langenneet.

Mutta nyt on paljon niitä, jotka ovat ensimmäisen rakkautensa ylönantaneet, joille nämät tekstisanat sopivat, vaikka kuninkaan tarkoitus taitaa olla, että Ruotsin valtakunnassa on ennen ollut parempi kristillisyyys kuin nyt on, että hän sen tähden tahtoo näillä Raamatun sanoilla muistuttaa alamaisiansa, että he tekisit parannuksen. Vai onko hän tarkoittanut niitä, jotka ovat kasteen liitosta pois langenneet. Mutta ei tekstisanat sovi niillekään, sillä Jesus on käskenyt kirjoittaa ne sanat Efeson seurakunnan enkelille, joka oli unhottanut ensimmäisen rakkauden, vaikka hän oli kuitenkin vielä kilvoittelemassa uskossa. Sillä näin kuuluvat alkusanat: “Minä tiedän sinun työs ja tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä pahoja. Sinä olet niitä jo kiusannut, jotka heitäsä apostoliksi sanovat, ja ei ole, ja löysit heidän valehtelijaksi. Ja sinä kannoit ja kärseit ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt.”

Nämät sanat ei sovi suruttomille millään tavalla, sillä ei suruttomat ole mitään työtä tehneet Jesuksen nimen tähden, vaan nämät sanat kuuluvat semmoisille, jotka ovat ensimmäisessä he-

räyksessä tehneet työtä Jesuksen nimen tähden, eikä ole silloin kärsineet pahoja, ja ovat väärää oppia vastaan seisoneet ja armonvarkaita lykänneet, jotka heitäsä sanovat apostoliksi. Nimittäin Johanneksensa aikana oli paljon niitä juudalaisia, jotka myös tunnustit Kristusta, mutta sekoitit paljon siitä vanhasta juudalaisten uskosta kristillisyyteen, ja tahtoivat vielä muutamia syntiä luvalliseksi tehdä kristillisyyden varjon alla. Niitä vastaan oli tämä seurakunnan enkeli ollut kiivas. Mutta koska nyt Herra käski Johannesta kirjoittaa seurakunnan enkelille vielä seuraavaiset sanat: “Minulla on sinua vastaan, että sinä sen sinun ensimmäisen rakkautes annoit ylö”, niin kuuluu niistä sanoista, että seurakunnan enkeli oli langennut penseyteen, ettei hän ollut enää niin kiivas kuin ennen haukkumaan armonvarkaita, jotka aina tukkivat nokkansa lammasläättiin, ja tahtoivat eri armonjärjestystä saarnata kuin ne oikiat hengelliset opettajat olit saarnanneet. Sillä armonvarkailta on aina se tarkoitus, että he tahtovat eri tien hakea taivaaseen kuin mitä apostolit ja oikiat kristityt on löytäneet.

Armonvarkaat freistaavat heidän oppiansa levittää, jota suruttomat ei tee koskaan. Armonvarkaat sanovat, että kristityt ovat ylpeydessä. Ja muutamat armonvarkaat sanovat, että kristityt ovat tekopyhät, koska kristityt vaativat itsensä kieltämisen kaikesta synnin luvallisuudesta ja eron pois mailmasta, niin armonvarkaat soimaavat kristityitä tekopyhiksi. Semmoiset olivat juudalaiset Johanneksensa aikana, ja saman kaltaiset ovat armonvarkaat tällä ajalla. Niitä vastaan oli Efeson seurakunnan

enkeli ensin kiivas ollut, ja sen tähden sai hän Herralta sen hyvän todistuksen: "Minun nimeni tähden sinä työtä teit." Mutta tämä seurakunnan enkeli oli unhottanut ensimmäisen rakkautensa. Hän oli langennut penseyteen, ja siitä syystä nuhteli Herra häntä sanoen: "Muista, kustas langennut olet ja tee parannus ja tee niitä ensimmäisiä töitä." Näistä sanoista kuuluu selkiästi, että seurakunnan enkeli oli yksi kristitty, joka oli langennut penseyteen, eikä ollut enää niin kiivas haukkumaan armonvarkaita kuin ennen.

Jos nyt nämät sanat sovitetaan tämän kristillisyyden päälle, niin ymmärrämme varsin, että nämät tekstis sanat ei kuulu suruttomille ollenkaan, vaan ne kuuluvat niille, jotka ovat ensiheräyksessä kiivaat olleet haukkumaan armonvarkaita, mutta nyt ei hauku enää. Kyllä on valitettavasti ensimmäinen rakkaus unhotettu monelta niin, että suruttomatkin moittivat sitä, että kristityt antavat heitä rauhassa mennä helvettiin. Mutta mikä ilo siitä nyt tulee suruttomille ja armonvarkaille, että kristityt ovat ensimmäisen rakkautensa unhottaneet, ja että suruttomat ja armonvarkaat saavat nyt rauhassa mennä helvettiin? Mikä hyödytys siitä tulee? Sanokaan nyt armonvarkaat itse, jos he luulevat kristittyin penseyden kautta pääsevänsä taivaaseen? Minä luulen, että suruttomat ja armonvarkaat pääsevät kristittyin penseyden kautta hopummasti helvettiin. Sillä ensimmäisen rakkauden aikana heräisi moni synnin unesta, mutta nyt herää ainoastans muutampi kuoleman kanssa taistelevainen, joka siinä tuskassansa

häättyy tunnustamaan tämän kristillisyyden oikiaksi, vaikka kuolevainen usein tuomitsee itsensä helvettiin.

Ensimmäisessä rakkaudessa oli vielä suruttomilla ja armonvarkailta levotoin omatunto, ja moni surutoin häättyi silloin tehdä ulkonaisen parannuksen ja lakata muutampia grouvia³ syntiä tekemästä. Mutta nyt pääsi taas rietas irti heidän lihassansa, koska ensimmäinen rakkaus on loppunut kristityiltä. Suruttomat lakkaisit silloin juomasta, kiroomasta, varastamasta, tappelemasta, koska kristityillä oli ensimmäinen rakkaus palava. Mutta nyt taas ovat suruttomat ja armonvarkaat alkaneet mässäämään kultavasikan ympäri. He ovat päässeet irti kaikista omantunnon siteistä. Ei ole enää yhtään hollia eli järjen koukkua, joka pidättää, koska ensimmäinen rakkaus loppui kristityiltä. Ilmanki suruttomat ja armonvarkaat luulevat, ettei ollut se ensimmäinen rakkaus oikia, koska se niin pian loppui.

Mutta me kuulemma nyt tämän päivän tekstisanoista, että Herra antaa ensimmäisestä rakkaudesta hyvän todistuksen, koska hän sanoo seurakunnan enkelille: "Minä tiedän sinun työs ja tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä pahoja. Sinä olet niitä jo kiusannut, jotka heitäsä apostoliksi sanovat, ja ei ole, ja löysit heidän valehtelijoiksi. Ja sinä kannoit ja kärsit, ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt." Näistä Herran sanoista kuulevat nyt kaikki, sekä suruttomat, ja armonvarkaat, sekä pois langenneet että uskossa seisovaiset, he kuulevat, että Herra on antanut hyvän todistuksen Efeson enkelin ensimmäiselle rakkaudelle, ettei

se ole turha ollut. Mutta Herra nuhtelee sitä vastaan sen tähden, että ensimmäinen rakkaus on unhotettu. Tästä mahtavat kaikki arvata, että ensimmäinen rakkaus on ollut Jumalasta. Ei suruttomat eikä armonvargaat pääse sanomaan: "Ei ole ensimmäinen rakkaus oikia ollut." Mutta se, että ensimmäinen rakkaus on loppunut kristityiltä, se ei ole ensimmäisen rakkauden syy, vaan se on kristittyin ja seurakunnan enkelin oma syy, että Jumalan Henki väsyi nuhtelemasta ja kilvoittelemasta.

Ja jos nyt suruttomat ja armonvargaat tahtovat soimata kristityitä sen ensimmäisen rakkauden puutoksen tähden, niin täytyvät kristityt ottaa syyn päällensä; täytyy myös seurakunnan enkelin ottaa syyn päällensä. Mutta me tiedämme vakaisesti, ettei suruttomat eikä armonvargaat todella soimaa kristityitä siitä, että he ovat ensimmäisen rakkauden unhotaneet, vaan enemmän he kuuluvat kiittävän sitä rakkauden puutosta, jota Jumala nuhtelee, sillä suruttomat ja armonvargaat sanovat näin: "Ensimmäisessä heräyksessä ovat heränneet olleet ylpeydessä, mutta nyt he ovat tasaintuneet."

Ei ole hyvin asiat kristittyin kanssa, koska mailman lapset alkavat niin saarnaamaan, sillä Kristus sanoo: "Voi teitä, jos mailma teitä kiittää." Sillä tämä sana suruttomain ja armonvarkaitten suussa: "heränneet on tasaintuneet", se merkitsee, että viisaat ja tyhmät neitseet makaavat. Ja koska he makaavat sekaisin, sekä viisaat että tyhmät neitseet, silloin ei ole niin suuri eroitus heidän välillensä. Eikä ole tosin niin suuri eroitus nukkuvaisen kristityn ja nukkuvaisen paka-

nan välillä. Mutta ehkä heidän välillensä ei ole ulkonaisessa elämässä suurempi eroitus kuin yksi hiuskarva, on kuitenkin heidän välillensä niin suuri eroitus kuin se suuri juopa Lazaruksen ja rikkaan miehen välillä. Koska nimitäin huuto tulee, niin syttyvät kristityin lamput palamaan, mutta armonvarkaan lamppu sammuu.

Ei tarvitse siis suruttomat ja armonvargaat ajatella, että he tulevat yhteen paikkaan kristittyin kanssa. Sen päälle perustavat tosin muutamat autuutensa toivon, että kristityt ei ole paremmat kuin suruttomat, ja että yhteen kuoppaan lankeevat, niin kuin muutamat pakanat lausuit heräyksen alussa: "Jos minun pitää menemän helvettiin, kyllä kristityt tulevat perässä." Mutta tämä on yksi huono autuuden perustus. Rikas mies ei olis suonut veljiänsä tulevan perässän piinasijaan, mutta kyllä löytyvät mailmassa semmoiset paatuneet henget, jotka soisit kyllä veljiänsä tulevan perässän helvettiin.

Mitäs meidän nyt pitää sanoman tämän tekstin johdatuksesta, koska me kuulemma, että se kuuluu niille kristityille, jotka ovat ensimmäisen rakkauden kadottaneet? Pitääkö meidän nyt ruveta haukkumaan kristityitä, että suruttomat ja armonvargaat pääsisit iloon? Minä luulen, että suruttomat ovat jo ilossa, koska he näkevät, kuinka kristityt ovat kadottaneet sen ensimmäisen rakkauden, että ovat väsyneet huutamasta parannusta niille onnettomille sieluille, jotka menevät rohki kadotukseen. Niin kuin riettaan enkelit tulevat iloiseksi kristittyin lankeemuksesta, niin tulee myös Jumalan Henki mur-

heelliseksi, koska kristityt ovat kadotaneet sen ensimmäisen rakkautensa. Mutta minä uskon, että kristityt tulevat itsekin murheelliseksi, koska he ovat saattaneet Jumalan Hengen murheelliseksi. Minä luulen, että kristityille tulee niin raskas muret, että heidän täytyy ruveta huutamaan niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen.

Ja minä olen vakuutettu siitä, että Herra kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuihin huokaukset, että Herra lähettää vielä Pyhän Henkensä korkeudesta, että he jaksaisit vielä huutaa parannusta tällä viimeisellä mailman ajalla, että huutavan ääni kuuluis vielä korvessa matkustavaisille ijankaikkisuuteen, että muutaman kuuron korvat aukenisit, että he kuulisit vielä tämän parannuksen huudon ennen kuin he lähtevät ainiaaksi⁴ onnettomaan ijankaikkisuuteen. Ettei paatuneet pääsisi soimaamaan kristityitä tuomiopäivänä ja sanomaan: “Te olette mykät koirat olleet, te olette antaneet meidän mennä rauhassa helvettiin”; ei pidä semmoinen valitusääni kuuluman taivaassa kuin helvetissä kuuluu, koska kristityt tekevät parannuksen niin kuin taivaan kuningas on käskenyt tämän päivän tekstissä: “Muista, kustus langennut olet, ja tee ensimmäisiä töitä.”

“Minä tiedän”, sanoo Herra seurakunnan enkelille, “minä tiedän sinun työs ja sinun tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä pahoja. Sinä olet niitä jo kiusannut, jotka heitäsä apostoliksi sanovat, ja ei ole, ja löysit heidät valehtelijoiksi. Ja sinä kannoit ja kärseit ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt.” Minä luulen, että

se seurakunnan enkeli, joka on semmoisen todistuksen saanut Herralta, ei pidä hukkaan menemän; mutta että hän on ensimmäisen rakkauden kadottanut, siitä hän syystä nuhdellaan.

O, Herra valkeuden Kuningas! Älä syökse kynttilää kynttiläjalasta ennen kuin aamurusko rupeaa koittamaan! Ja te Mikaelin enkelit! Sotikaat vielä vähän aikaa, sillä pian te pääsette pois tästä sodasta. Pian teidän väsyneet luut pääsevät lepäämään. Pian te pääsette veisaamaan voiton virttä Sionin vuorella Jumalalle ja Karitsalle nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS, Aunon kokoelma.

III Postilla.

¹ Alku tähän asti kadoksissa.

² Votum on latinaa ja lienee osa liturgiaa.

³ Grouvi (ruots. grov) = karkea, raaka.

⁴ käsikirjoituksessa sana: myötyri, jolla on mm. tämä merkitys Lönnotin sanakirjan mukaan.

Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit!
(Joh. 1: 29)

Koska Johannes Kastaja näki Jesuksen käyvän, sanoi hän opetuslapsillensa nämät merkilliset sanat, joita ei surutoin syntinen ymmärrä ollenkaan, vaikka hänkin niitä itsellensä omistaa. Mutta se, joka on oikialla tiellä vaeltamassa, ja joka on tuntenut Vapahtajan veren voimaa sydämessänsä, hän saattaa hyvin ymmärtää, mitä Johannes Kastaja ajatteli, koska hän näytti sormellansa Vapahtajan päälle ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit." Ja koska hän osotti meille Jumalan Karitsan, niin ajatteli hän visimmästi ja tunki myös sydämessänsä, ettei ihminen tule aikaan Jumalan kanssa omalla vanhurskaudellansa, vaan Hän vaatii vielä enemmän. Ei Jumala tyydy vielä siihen, että ihminen elää siviästi, vaan hän vaatii vielä enemmän. Hän vaatii puhdasta verta. Ei Hän tyydy ennen kuin Hän näkee veren juoksevan Karitsan kyljestä.

Mutta kukas on siis tämä Jumalan Karitsa? Onkos se muu kuin itse Luoja, joka on meidän vanhin, joka on jumalattomain lastensa tähden verta vuotanut? Koska me siis näemme Jumalan ankaran vanhurskauden vaativan Vapahtajan verta, niin me näemme ainoastans Vanhemman sydämen verta vuotavan jumalattomain lastensa tähden. Ja koska me näemme Vapahtajan itkevän, niin me näemme, kuinka yksi vanhin itkee jumalattomain lastensa tähden. Mutta ei se ole vanhemman syy, että lapsilla on niin kova sydän, ettei se liiku

ollenkaan vanhemman murheesta. Kyllä on se taivaallinen Vanhin itkenyt ja verta vuotanut niidenkin lasten tähden, jotka pilkkaavat vanhempansa kyyneleet. Mutta ei se ole vanhemman syy, että lapsilla on niin kova sydän, ettei se liiku ollenkaan vanhempansa murheesta ja kyyneleistä. Ja juuri sen kaltaiset lapset ovat kaikki ne, joidenka kova sydän ei liiku ollenkaan Vapahtajan kuolemasta, vaan luottavat aina sen päälle, että he ovat viattomat ja hurskaat.

Sen kaltaiset ovat ensiksi kaikki luonnolliset ihmiset, jotka ei ole koskaan heränneet synnin unesta. Ne pilkkaavat vanhempansa kyyneleet. Jos Johannes Kastaja eli joku muu kristitty näyttää heille Jumalan Karitsan, niin he sylkevät hänen päällensä ja huutavat: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Mutta myös ne, jotka ovat heränneet, tulevat vanhempansa pilkkaajaksi, koska he vuovaavat ja freistaavat siviäksi tulla ennen kuin he ovat sovitettut. Ei he juuri julkiesti pilkkaa vanhempansa kyyneleet, mutta he ajattelevat niin, että he pääsisit siitä murheesta, jos he tulisit ensin siviäksi, eikä he sen tähden tule koskaan siviäksi, vaikka he vuovaisit kuinka, sillä he käyvät Jumalan Karitsan sivuti, eikä ymmärrä, että Jumalan Karitsa ottaa pois mailman synnit. Ei he ymmärrä, että vanhemman sydän vaatii sovintoa, ja että siveys ei tule ollenkaan ennen kuin ihminen tuntee itsensä sovituksi Jumalan kanssa.

Nyt me tiedämme hyvin, että täällä, niin kuin myös muualla mailmassa, on se suurin joukko pois suljettu Jumalan armon osallisuudesta suruttomuuden tähden. Jos Johannes Kastaja eli joku

muu kristitty näyttää sen kaltaiselle joukolle Jumalan Karitsan, joka pois ottaa mailman synnit, niin he sylkevät hänen päällensä ja huutavat: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Niin huusit juudalaiset, koska Pilatus toi Jesuksen ulos ja näytti heille sen saman Jumalan Karitsan sillä sanalla: "Katsokaat ihmistä!" Ja niin huutavat vielä nytkin kaikki suruttomat ihmiset: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Sillä niin usein kuin oikia ja elävä kristillisyyttä saarnataan suruttomille ihmisille, niin he suuttuvat, koska he nimittäin ei tunne tykönänsä sen kaltaisia tuntomerkkiä, joita oikia kristillisyyttä sisällänsä pitää. Niin kauvan kuin vanha aadami saapi olla rauhassa, ettei yksikään koske ylön kovin vanhan aadamin sydämeen, niin kauvan saapi myös Johannes Kastaja olla rauhassa.

Mutta koska Johannes rupee pistelmään vanhan aadamin ihoon ja soimaamaan mailman ihmisiä vääryydestä: "Te kyykäärmeen sikiät! Kuka teille on ilmoittanut, että teidän pitää välttämän sitä tulevaista vihaa!" Silloin tulevat varsin seurakunnan päämiehet kysymään Johannekselta: "Kuka sinä olet? Mikä mies sinä olet, koska sinä niin kovin saarnaat? Mistäs sinä tiedät, että met olemma suruttomuudessa? Met olemma Abrahamin sukua. Met olemma kristillisessä seurakunnassa syntyneet. Met olemme kastetut. Me käymmä kahdesti vuodessa Herran ehtoollisella. Me pidämme rukouksia kotona. Me olemme tivuntia kunniallisesti maksaneet. Emme met ole kelleen tehneet väärin. Emme ole varkaat taikka huorintekijät. Me luulemma, että me tulemma autuaaksi sen uskon kaut-

ta, joka meille ennen on saarnattu. Ei ole entiset opettajat niin kovin soimanneet ihmisiä kuin sinä! Ja miksi sinä kastat, koska et ole Kristus, etkä Elias, etkä profeetta?"

Jaa! Te olette siviät. Mutta Johannes sanoo kuitenkin niille siviöille ihmisille: "Älkäätkä sanoko itsellenne: meillä on Abraham isänä; sillä minä sanon teille, että Jumala on voimallinen herättämään Abrahamille lapsia näistä kivistä." Älkäätkä luottako ylön paljon teidän siveytenne päälle, sillä se on mahdollinen, että te yhtenä siveytenne kanssa putootte helvettiin, koska sydän on vielä liikkumatta kiinni mailmassa ja kylmä Vapahtajaa kohtaan.

Me tiedämme nimittäin, että ne siviät ihmiset, joille Johannes Kastaja näytti Jumalan Karitsan, ne syljeskelit hänen kasvoillensa ja huusit: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Sen he teit Jesukselle, vaikka he olit siviät. Ja niin tekevät vielä nytkin kaikki siviät ihmiset, jotka käyvät Jesuksen ristin ohitse ja luulevat olevansa kristityt, vaikka heidän sydämensä ei ole koskaan muuttuneet sovinnon kautta. He sylkevät Vapahtajan päälle ja huutavat "Ristiinnaulitse!"

Katselkaamme tänä päivänä, sitä siveyttä, jonka päälle luonnolliset ihmiset luottavat, ja joka estää heitä tulemasta kristityksi, koska he nimittäin siveytensä tähden ei saata sovitetuksi tulla Jumalan kanssa. Mutta se Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit, ottakoon pois sen pimeyden, joka peittää armon auringon, että ihmiset näkisit surkian viheliäisyytensä ja etsisit sovintoa Jumalan Karitsan veressä. Kuule meitä, Isä meidän, jne.¹

Teksti 1. Joh. 1: 7

Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hänkin valkeudessa on, niin meillä on osallisuus keskenämme, ja Jesuksen Kristuksen, hänen poikansa veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä.

Apostoli Johannes sanoo: Jesuksen Kristuksen, Jumalan pojan veri, puhdistaa meitä kaikesta synnistä. Meille tulee siitä sovelias tila puhumaan jotakin siitä sovinnosta, joka Jesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Mutta koska me puhumme sovinnosta, niin meidän tulee tarkasti perään ajatella, mikä sovinto se on, jonka Vapahtaja on matkaan saattanut. Ei se ole sen kaltainen sovinto, joka välistä tapahtuu kahden vihamiehen välillä. Sillä Jumala ei ole koskaan vihannut ihmisiä, vaikka Jumala on vihannut sitä pahankurisuutta, joka ihmisessä on.

Eikä ole Vapahtajan sovinto niin kuin kahden riitaveljesten, jotka lakia käyvät, sillä Jumala ei ole ihmisen riitakumppani, vaikka ihminen kyllä tahtoo riidellä Jumalan kanssa. Vaan se sovinto, joka Jesuksen kautta on tehty, se on yksi sovinto vanhemman ja lasten vaiheella. Me olemme jo pitkänä perjantaina puhuneet siitä sovinnosta, joka tapahtuu vanhemman ja lasten välillä. Koska nimittäin vanhin tulee murheelliseksi lastensa jumalattomuuden tähden, jos nyt tämä vanhemman murhe koskee lapsen sydämeen, niin tulee myös lapsi murheelliseksi, ja [koska] lapsi tulee murheelliseksi, niin pakottaa tämä murhe anomaan anteeksi vanhemmiltansa.

Mutta jos lapsilla on kova sydän, niin että vanhemman murhe ei vaikuta mitään heidän sydämissä, niin ei taida

sovinto tulla heidän välillensä. Ei saata nimittäin vanhin anteeksi antaa eli rakastaa sen kaltaisia lapsia, jotka pilkkaavat vanhempansa kyneleet. Nyt tulee ainoastans sovinto sen päälle, jos nimittäin täällä löytyy sen kaltaisia lapsia, joidenka sydän on tuntenut jonkun murheellisen liikituksen taivaallisen Vanhimman murheesta ja kyynelistä. Sillä vanhemman sydän kaipaa sitä, että lapsen kanssa pitää tunteman murheen vanhemman murheesta.

Mutta se on tietämätöin, jos sen kaltaisia lapsia löytyy, jotka tuntevat suuren murheen siitä, että he ovat saattaneet taivaallisen vanhempansa sydämen murheelliseksi, ja että se taivaallinen Vanhin on ollut niin suuressa tuskassa heidän tähtensä, että veri on tipunut Hänen pyhästä ruumiistansa, ja että Vanhin on saanut niin ison haavan lastensa jumalattomuuden tähden, että veri on jättänyt Häntä. Kyllä löytyy aina sen kaltaisia lapsia, jotka pilkkaavat vanhempansa kyneleet. Mutta jos löytyy sen kaltaisia lapsia, jotka itkevät, koska he näkevät vanhempansa haavoja, se on tietämätöin. Mutta jos niitä löytyy, ehkä harvassa paikassa, niin pitää teidän tietämän, että niistä tulee vanhemmalle ilo, sillä niiden kans saattaa vanhin sopia. Niille antaa hän anteeksi kaikki tyynni, mitä he ovat rikkoneet. Ja jos ne murheelliset lapset saattaisit ainoastans uskoa sen, että he ovat anteeksi saaneet kaikkia niitä entisiä rikoksians, niin tulisit he varsin iloiseksi. Ja samassa kuin se usko syttyy, lakkaa se entinen murhe ja he tuntevat silloin voimallisen liikituksen näistä Johanneksen sanoista:

“Jeesuksen veri puhdistaa meitä kai-
kista synneistä.”

Mutta se on pahempi, että usiammat niistä lapsista, jotka saattavat vanhemmalle niin suuren murheen, ne pilkkaavat vanhempansa kyyneleet, koska he nimittäin luottavat siveytensä päälle, eikä niin muodoin tunne, kuinka ison haavan vanhin on saanut sydämeen tyhjää siitä, että lasten sydän on kylmä ja kova vanhempaansa kohtaan, että lasten sydän ei liiku ollenkaan lempeyteen eli rakkauteen. Ja siviänä he pitävät itsensä, vaikka he ovat ahneet, juomarit, huorin tekijät, vaikka he sunnuntaina ei tee muuta kuin juovat, kiroovat ja tappelevat; vaikka he ei tottele vanhempiansa; vaikka he valehtelevat, kieltävät ja peittävät pahoja tekojansa; vaikka he kiusaavat ja yllyttävät pienempiä pilkkaamaan vanhempiansa, kyllä he sen tähden ovat siviät ja kuuliaiset lapset!

Kukas on teistä se maallinen vanhin, joka ei pidä sen pahana, että lapset varastavat, juovat viinaa, kiroovat, tappelevat keskenänsä, pilkkaavat ja ylönkatsovat köyhiä ja muuta sen kaltaista. Te bruukaatta vielä kurittaa teidän lapsianne sen kaltaisista pahanteoista, mutta itse te sen tähden teette semmoisia töitä. Te piiskaatte teidän lapsianne kirouksesta, ja itse te sen tähden kirootta. Ette te soisi lapsianne tekevän väärin, mutta itse ette malta väärydestä. Ettekös näe siis, että te oletta saaneet murheen teidän lastenne jumalattomuuden tähden, mutta ette te ole itse paremmat. Ette te ymmärrä, että se taivaallinen Vanhin on saanut syvän haavan sydämeen teidän jumalattomuutenne tähden. Ja juuri niin tekevät teidän lapset teitä kohtaan kuin

te suruttomat ja katumattomat syntiset teette Jesusta kohtaan. Te manaatte teidän lapsianne, mutta lapset ei ota kiritusta vastaan. Te itkette välistä teidän lastenne jumalattomuuden tähden, mutta lapset pilkkaavat teidän kyyneleenne. Onkos se teille hauska nähdä, että lapset pilkkaavat teidän kyyneleenne? Kuitenkin olette te itse tähän asti pilkanneet taivaallisen vanhimman kyyneleet.

Sillä koska Johannes näyttää sormellansa Jeesuksen ja sanoo: “Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit.” Katsokaat, teidän vanhin, jonka te murheelliseksi oletta saattaneet teidän ahneutenne, teidän huoruutenne ja teidän juopumuksenne kautta. Te oletta Vapahtajan murhaajat. Niin te nauratte teidän sydämässänne ja ajattelite näin: “Emme me ole tappaneet kunnian Herran. Juudalaiset ovat häntä tappaneet.” Ei ole vielä moni teidän sessanne saanut pistoksen sydämeens siitä Pietarin soimauksesta, ja kuitenkin pitää välttämättömästi jokaisen, joka tahtoo sovintoon tulla, tunteman niin kuin pistoksen sydämässän. Muutoin joutuu hän, ei ainoastans taivaallisen vanhempansa murhaajaksi, mutta se kuin vielä pahempi on, hän tulee Hänen kyyneleensä pilkkaajaksi.

Tässä potkaisee luonnollisen ihmisen järki vastaan. Hän pesee itsensä puhtaaksi omanvanhurskauden vedellä ja sanoo niin kuin Pilatus: “Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen.” Muita syntiä tahtois hän mitämaks ottaa päällensä, mutta Vapahtajan, se on, taivaallisen Vanhimpansa, murhaajaksi hän ei tahdo itsensä tunnustaa. Tämä tulee kaikki sen luonnollisen ih-

misen siveydestä, sillä hän ajattelee näin: “Koska minä en ole varastanut, enkä ihmisiä tappanut, enkä väärän vallan tehnyt, enkö minä mahda sitte autuaaksi tulla? Minä uskon kuitenkin, että Jumala on armollinen, vaikka minä en ole Hänen armoansa ansainnut. Ei mahda Jumala niin kova olla, että Hän vaatii mahdottomia.” Ja muuta sen kaltaista.

Mutta tiedätkös, hyvä fariseus, mistä nämät hyvät ja kunnialliset ajatukset tulevat? Minun pitää sanoman sinulle: ne tulevat siveydestä. Sinä olet yksi siviä ihminen. Sinä tunnustat mitämaks, että sinä olet muutaman kerran päässä ollut, että sinä olet muutaman kerran kironnut, että sinä olet muutaman kerran suuttunut, että sinä olet muutaman kerran ottanut hyvän voiton vaivastas ja kalustas, mutta ei se ole ilmankaan niin suuri synti, eihän se kuulu kristillisyyteen. Mutta minä sanon sinulle: koska sinä olet siviä, ja ne pienet erheytykset ei ole vielä koskaan vaivanneet sinun omaatuntoasti, niin olet sinä pois suljettu sovinnosta. Sillä juuri näitten erhetysten tähden on Jesus hikoillut verta Yrttitarhassa, ja kuitenkin olet sinä rohkia pilkkaamaan Hänen kyyneleensä. Kuinka ja koska olet sinä sitte sovitettu Hänen kanssans?

Sinä saatat itse ymmärtää, että jos lapsi pilkkaa vanhempansa kyyneleet, eli jos lapsella on niin kova sydän, ettei se liiku ollenkaan vanhemman murheesta, niin ei saata vanhin sen lapsen kanssa sopia. Ei vanhin tyydy vielä siihen, että sinä olet siviä. Hän tahtoo vähemmäksi [= vähintään] nähdä yhden katumuksen kyyneleen putoovan sinun silmistäs. Silloin vasta ymmärtää hän,

että hänen murheensa on koskenut sinunkin sydämees, ja silloin tulee sovinto molemmin puolin. Mutta koska sinä, hyvä fariseus, olet itkenyt syntiästä? Sinä olet niin siviä, ettet saatakaan itkeä syntiästä, jos vielä tahtoisit. Sinä olet itkenyt paloviinan vaikutuksista, tavaratas, sukuas, eli kuka tiesi poroja, lehmääs, eli lammastas, jotas olet mistantanut, mutta syntiäs et ole vielä itkenyt. Kuinkas sinä saatat sitte sovitetuksi [tulla] taivaallisen Vanhiman kanssa?

Ei ihminen saata oikein itkeä eli kätua syntiänsä ennen kuin omatunto herää siitä surkiasta synnin unesta, jossa ihminen on maannut nuoruudesta saakka. Ja se ihminen, joka oikein herää, hän näkee itsensä olevan helvetissä, ja hän näkee myös muita suruttomia syntisiä samassa paikassa. Nyt vasta putoo suomi hänen silmistäns. Nyt näkee hän, että koko hänen siveytensä ja kristillisyytensä siihen päivään asti on ollut yksi petollinen varjo. Ennen hän saattoi kirotta, juoda, tapella, koreita kantaa, korttia lyödä, luvainta rakkautta pitää, hyvän hinnan ottaa vaivastans ja kalustans – ei ne pienet synnit vaivanneet hänen tuntoansa ollenkaan, sillä hän oli silloin siviä. Mutta nyt, koska suomi on pudonnut hänen silmistäns, nyt rupeevat ne siveyden työt polttamaan hänen tuntoansa. Ennen piti hän viinakauppaa, mutta nyt hän katsoo senkin suureksi synniksi, jos hän tarjoaa yhden ryyppön juomarille ilman³. Ennen hän oli rohkia haukkumaan ihmisiä varsin, kuin hän suuttui, nyt hänen täytyy haukkua itsensä suureksi skälmiksi, joka ei ole muuta ansainnut kuin palaa helvetissä.

Tässä tilassa katoaapi äkkiä nauramalysti ja pilkkaamalysti ja ryyppäämalysti. Sillä koska syntiselle tulee oman tunnon poltetta, niin menee nauramalysti pois, sillä pohjattomuuden syrjällä ei tohdi moni pilkata. Ja pohjattomuuden syrjällä seisoo jokainen, joka ei ole vielä kääntynyt ja uudesta syntynyt. Pohjattomuuden syrjällä [seisoo] koko se suuri ja sokia joukko, joka ei ole vielä sovitetuksi tullut taivaallisen Vanhimpansa kanssa. Siinä seisovat sekä juomarit että krouvimiehet. Siinä seisovat kaikki, joilla on nauramalysti ja pilkkaamalysti. Siinä seisovat nekin, jotka koreita kantavat ja ihmisiä haukkuvat, huorin tekijät ja muut siviät ihmiset, jotka ei ole vielä nähneet helvetin kauhistusta. Sillä näin sanoo Jesus, että suuren vaivan kautta täytyy sisälle mennä elämään, josta niin muodoin seuraa, että jokainen, joka ei ole vaivassa ollut synteinsä tähden, hän on vielä kaukana autuuden tuntemisesta.

Koskas nyt on se suurempi sokia joukko vaivassa ollut? Koskas he ovat syntiänsä itkeneet? Koskas he ovat tunteneet oman tunnon poltetta? Ei koskaan. He juopuvat, kiroovat, riitelevät ja tappelevat, ovat rohkiat pilkkaamaan ja nauramaan ja häääämään mailman kanssa. Ja jos heille joskus tulis ikävä, niin freistaavat he joka lailla sen murheen päältänsä vierittää, viinan kanssa, kortinlyömisestä kanssa, tanssaamisen ja soittamisen kanssa, kulkemisen kanssa taloissa ja kylissä. Kuinkas pitää siis heille tuleman se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen ja joka vaikuttaa parannuksen autuudeksi? Tämä murhe ei tule koskaan sille suruttomalle joukol-

le. Ja sen tähden, koska Johannes Kastaja näyttää sormellansa Jesuksen ja sanoo: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa mailman synnit", ei he vihti katsoa hänen päällensä. Koska Pilatus sanoo: "Katso ihmistä", niin he huutavat: "Ristiinnaulitse!" Ja koska apostoli Johannes sanoo: "Jesuksen Kristuksen, Jumalan pojan veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä", niin suruttomat ihmiset omistavat itsellensä lohdutuksen siitä, vaikka heidän sydämensä on kokonansa kuollut synnissä. Ja tämän kuolleen uskonsa päälle luottavat he aina kuoleman hetkeen asti.

Silloin vasta putoo suomi heidän silmistänsä. Silloin he tuntevat uskonsa puuttuvan. Silloin he tahtovat panna suruttomuuden ploosteria oman tunnon haavain päälle. Silloin he luulevat, että rippi pitää auttaman heitä taivaaseen, mutta turhaan. Ei saata ihminen sovitamatta hypätä taivaan valtakuntaan. Ja sovinto on sen kaltainen asia, joka ei ole ihmisen omassa vallassa. Koska nimittäin se suuri sokia ja surutoin joukko seisoo Pyhän Hengen armovaikutuksia vastaan, ärisee ja porisee, koska niin saarnataan, että joka⁴ sielu heräis; ostaa viinaa ja koreutta, mutta ei kirjoja; käypi Herran ehtoollisella niin kuin sokia lammastokka ilman vähintäkään synnin ja armon tuntoa; juopi ensinnä Herran kalkista ja sitte varsin perkeleen kalkista. Sen kaltainen paatunut joukko, joka itse Herran ehtoollisessakin syöpi ja juopi itsellensä tuomion ja kadotuksen, taitaa melkein työläästi päästä rauhaan, koska hän vasta kuoleman vuoteella rupee sielunsa autuudesta ajattelemaan.

Oikiat kristityt todistavat, että yksi herännyt ihminen täytyy vaeltaa välistä monta ja monta ajastaikaa murheen ja epäilyksen tilassa ennen kuin he viimein pääsevät rauhaan sen sovinnon kautta, joka Jesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Kuinka se sitte olis mahdollinen, että se suuri sokia joukko, josta muutamit juuri, mutta enin osa ei ollekaan herää kuoleman vuoteella, pääsis rauhaan? Ei se ole mahdollinen sitä ajatellakaan, vaan helvettiin on keino⁵ kaikilla niillä, jotka sillä tavalla väärin käyttävät armon aikaa, että he käyvät kirkossa ja krouvissa, sekoittavat Herran ruumista ja verta paloviinan kanssa; kirkossa veisaavat ja siunaavat, mutta ulompana kiroovat. Jaa, ainoastans yksi kotosynti saattaa hyvin viisata, kenenkä hengen lapset he ovat. Sillä jos ihminen heittäis pois kaikki muut synnit ja kuitenkin rakastaa yhtä, esimerkiksi ahneutta, se ei hyödytä häntä mitään.

Mutta nyt ei saata yksi armoitettu ihminen rakastaa eli suostua syntiin ensiksi sen tähden, että Jesus on niitten syntein tähden verisaunassa istunut, jonka tähden myös yksi armoitettu syntinen on palttunut⁶ synnistä; ja toiseksi on rakkaus sovinnon kautta syttynyt sydämeen, niin että ihminen ei saata enää rakastaa niitä maallisia, niin kuin luonnollinen ihminen rakastaa. Se on siis rakkaus, joka vaatii yhden armoitetun sielun vihaamaan niitä entisiä vanhan aadamin töitä. Jesuksen rakkaus vaatii häntä luopumaan juopumuksesta, kirouksesta, ahneudesta, koreudesta, mailman ilosta, vihasta. Ja se sama rakkaus vaatii ja pakottaa häntä myös puhumaan hengellisistä asioista niin usein kuin tila

hänelle annetaan. Ja siitä seuraa myös, että yksi ihminen, joka puhuu aivan maallisista asioista ystäväinsä kanssa, ei ole vielä kristityksi tullut.

Mutta kenenkäs päälle sopivat nyt nämät ulkonaiset tuntomerkit? Sopivatkos ne sen suuren joukon päälle? Joo! Mailman ihmiset puhuvat myös välistä hengellisistä asioista, mutta ainoastans silloin, koska viina nousee päähän. He puhuvat silloin, koska ei sopis puhua ollekaan. Ja ainoastans siitä mahdan arvata, että se suurin joukko on vielä nytkin pimeydessä.

Net harvat sielut, joidenka silmät ovat aukenemassa, ei ne tarvitse niin paljon kehoitusta täällä, sillä Herra tuntee omiansa. Ja koska se suuri Paimen eroittaa heitä vuohista, niin he tulevat vielä paremmin tutuksi. Ja niin kuin Paimen tuntee lampaansa, niin tuntevat myös lampaat keskenäns äänestä. [Amen.]

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 32.

¹ Käsikirjoituksessa lukee latinankielinen lyhennys etc. mikä on suomeksi jne.

² = ainoastaan, vain

³ ilman = ilmaiseksi

⁴ tässä voi myös lukea "joku".

⁵ keino (geaidnu) on saamea ja tarkoittaa: tie

⁶ palttunut: Tornionlaakson murretta. Täsmällistä suomenkielen vastinetta ei ole. Merkitys lienee lähellä sanoja: järkyttynyt, pelästynyt, haavoittunut henkisesti, tms.

Davidin psalmi kukkasesta edellä veisaajalle: **Minä vajan syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole. Minä väsyn huutamisesta. Niitä on enempi kuin minun päässäni hiuksia, jotka ilman syytä minua vihaavat, jotka syyttömästi minun viholliseni ovat.** Ps. 69: 3 - 5

Näistä kukkasista veisaa David Ps. 69: 3 - 5. Ja me kuulemme, että hän puhuu ensin niistä, jotka ovat vajonneet syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole. Niistä olisi kyllä vähän puhumista, mutta eivät ne kuule, jotka ovat mutaan vajonneet, ja vielä erinomattain sellaiseen mutaan, jossa ei pohjaa ole. Mutta ne, jotka niin vajonneet ovat, huutavat, että he väsyvät huutamisesta. Mutta älkää väsykö huutamisesta, te mutaan vajonneet ja uppoutuneet, te raskaissa epäilyksissä olevaiset! Älkää väsykö huutamisesta, vaikka David on välistä väsynyt! Hän on väsynyt huutamisesta, koska hän tunsu vajonneensa mutaan, ja vielä sellaiseen mutaan, jossa ei pohjaa ollut. Siinä mudassa valittaa hän: "Minä olen väsynyt huutamisesta." Mutta jollet sinä huuda niin kauan kun sinussa henki on, kun olet vajonnut mutaan, niin sinä epäilemättä hukut ja vajoat ijankaikkisesti.

"Niitä on enempi kuin minun päässäni hiuksia, jotka minua vihaavat, jotka syyttömästi minun viholliseni ovat." Niin valittaa David. Mutta onkopa David ainoa, jota niin vihataan ja vainotaan syyttömästi? Mitä David on tässä paikassa koetellut, tulee kaikille kristityille koeteltavaksi, niin kuin myös koko tämä 69. psalmi on ennustus Mes-

siaksen eli Kristuksen kärsimisestä, sillä mitä David on itsestensä kirjoittanut, kuuluu yhteisesti kristittyjen koettelemuksiin. Ja niin muodoin ovat Davidin psalmit Vapahtajasta kirjoitetut, vaikka David on niitä hengessä koetellut. Ja mitä David on koetellut, se on kaikkien kristittyin koettelemus. Niin hän valittaa samassa paikassa ja sanoo: "Niitä täytyy minun maksaa, joita en ryövännyt ole." Tämä asia ei ole ainoastans Davidille tapahtunut, mutta se on tapahtunut vielä muillekin kristityille, että he saavat maksaa, jota he ei ole ryövänneet.

Ja vaikka Judas ajatteli, ettei hän ole vääryydellä saanut niitä kolmeakymmentä hopeapenninkiä, koska hän ei ole ottanut niitä siinä mielessä, että sen kautta tapahtuisi vahinko Vapahtajalle, yhtä hyvin rupesivat nekin rahat polttamaan hänen tuntoansa, koska omatunto oli herännyt. Ja vaikka hän viskasi ne rahat takaisin, ei se auttanut häntä mitään, sillä se oli veren hinta. Kuitenkin ajattelee moni Judas, joka nyt on rahan tähden pettänyt viattoman veren: "Se olisi parempi, että Judas olisi ne rahat juonut, niin hän olisi saanut omantunnon rauhan, eikä olisi hirttänyt itseänsä."

David sanoo vielä siinä samassa psalmissa: "Minä itkin ja paastosin hartaasti ja minua pilkattiin päälliseksi." Tämä asia on myös tapahtunut kaikille kristityille. Koska Jesuksen opetuslapset itkevät, silloin mailma iloitsee. Mailman lapset tulevat pilkkaamaan murheellisia opetuslapsia, ja sillä pilkkaamisella he maksavat synnin velkaa. David sanoo vielä: "Pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua."

Tässä paikassa taitavat pilkkaajat sanoa: Eipä ollut David kärsivällinen, koska pilkkaaminen koski sydämeen; muut kristityt sanovat, ettei pilkkaaminen tee heille mitään. Mutta kyllä se koskee vaan niihinkin, vaikka he sanovat, ettei pilkka tee heille mitään. Miksi David sanoo, että pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua? Ja sentähden ilmankin pilkkaaja pilkkaa, että se tekisi kristityille paha.

Mutta odota vielä, pilkkaaja, kyllä sinä saat nähdä, kuinka hauska sinulla on pilkata, koska riettaan enkelit rupeavat sinua pilkkaamaan helvetissä ja sanomaan: "Muutama kristitty! Olet sinäkin kastettu kristityksi! Mutta jopa on pää sinulta jo aikaa kuivanut, ja hiukset ovat jo aikaa kuivuneet; ei ole yhtään hiuskarvaa märkänä siitä kasteesta!" Mutta kyllä pilkkaajat sen tähden jaksavat täällä pilkata katuvaisia sieluja. Ja niin he luulevat, että se tekee kovin paha kristityille. Mutta kyllä he saavat kerran nähdä, ketä he ovat pilkanneet.

Kun David valittaa, että pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua, niin hän on puhunut Vapahtajan puolesta eli Vapahtajan Henki on puhunut Davidin suun kautta. Sillä näin kuuluvat hänen sanansa: "Ja he antoivat minulle sappea syödäkseni ja etikkaa juodakseni minun janossani." Tässä kuulevat nyt pilkkaajat, kenelle he ovat antaneet sappea ja etikkaa. He luulevat, että se on väärä profeetta ja kansan häiritsijä, jota he pilkkaavat ja jolle antavat sappea ja etikkata. Koska siis Jesus janoo, niin he antavat Hänelle etikkaa sapella sekoitettua. Ja tämä juoma, jonka perkeleen joukko tarjoaa Vapahtajalle, on niin kar-

vas, ettei Hän saata sitä juoda. Kuinka siis kristityt saattavat juoda etikkata sapella sekoitettuna, jota perkeleen joukko heille tarjoaa? Jos se olisi ainoastaan kalan sappi eli nautahärän sappi, jota he sekoittavat etikalla. Mutta se on vielä pahempi, se on lohikäärmeen sappi, jota he tarjoavat kristityille, ja sen tähden ei Kristuskaan saata juoda sitä. Eivätkä myös kristityt saata hyvällä mielellä juoda lohikäärmeen sappea, jota perkeleen joukko heille tarjoaa.

Ja vielä sanoo David: "Jotka portissa istuvat, ne minusta jaarittelevat, ja juodessansa he minusta lauleskelevat." Kyllä on tämäkin tapahtunut. Ja se pitää oleman merkki kaikille suruttomille, että se on tosi, mitä he ovat minusta jaaritelleet, koska se on jo Raamatussa ylös kirjoitettu. Eivät ole suruttomat puhuneet monta sanaa, joita entiset perkeleen orjat eivät olisi jo Davidin aikana puhuneet. Sen tähden ovat kaikki suruttomain ja paatuneitten sanat ylös kirjoitetut ja löytyvät Raamatusta. Mutta eivät ne raukat tunne sen tähden, että heidän haamunsa on maalattu Raamattuun, ja että heidän loppunsa on myös sinne kirjoitettu, vaikka pilkkaajat eivät usko ennen kuin nahka kuumenee.

Viimein rukoilee David niiden edestä, jotka hänen tähtensä häpäistään, koska hän sanoo: "Älä salli heidän häpeään tulla minun tähteni, jotka sinua odottavat, Herra Sebaot. Älä salli heitä häväistä minun tähteni, jotka sinua etsivät, Israelin Jumala, sillä sinun tähtesi minä pilkkaa kärsin. Minun kasvoni ovat täynnä häpeää." Tässä tunsivat David Vapahtajan puolesta. Koska Hän itse Jumalan tähden joutui kärsimään pilk-

kaa mailman lapsilta, saavat myös ne, jotka Jumalan päälle uskovat, kärsiä Hänen tähtensä. Mutta David tahtoi yksin olla pilkattuna, etteivät muut joutuisi kärsimään hänen tähtensä. Samoin on myös itse Vapahtaja rukoillut niiden edestä, jotka Häneen uskovat, etteivät kristityt joutuisi kärsimään Hänen tähtensä, ennen kuin he vahvistuivat hengessä ja uskossa.

Mutta me näemme, että koska yksi jäsen ruumiissa joutuu kärsimään, niin se koskee muihinkin jäseniin. Ja erinomattain jos sydän on kipeä, niin loppuu voima muistakin ruumiin jäsenistä. Kun David kärsi, niin kaikki Davidin palvelijat saivat kärsiä hänen kanssansa. Jos Kristus kärsii, niin tulevat kaikki opetuslapset murheellisiksi. Kuitenkin rukoilee Hän niiden edestä, jotka Jumalan päälle uskovat, etteivät he joutuisi kärsimään Hänen tähtensä. Me toivomme kuitenkin, että Jumala kuulee Davidin rukouksen, koska hän samassa psalmissa huutaa Herran tykö ja sanoo: "Pelasta minua loasta, etten minä vajoaisi."

Koska nyt mailma luulee saavansa ilon kristittyjen lankeemisesta, niin olisi paras neuvo, että ne harvat sielut, jotka vielä pysyväiset ovat heidän kalliimassa uskossaan, nostaisivat kätensä ylös ja huutaisivat niin korkealla äänellä, että ääni kuuluisi korkeuteen, rukoillen nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, että se suuri Israelin paimen varjेलisi lampaitansa raatelevaisen suden hampaista, ettei hän pääsisi heitä kiskomaan ja raatamaan, sillä hän käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien, ketä hän nielis. Jos yksi lammas eksyy laumasta, heti on hän valmis sitä kisko-

maan ja raatamaan. Kuule, sinä korkia ja ylistetty, joka asut korkeudessa ja pyhyudessa ja niiden tykönä, joilla nöyrä ja särjetty henki on, kuule katuvaisten, murheellisten ja alastomien rukous. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

Toisen rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna Room. 3: 23, ja kuuluvat sanat näin: "Kaikki ovat he syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. He tulevat ilman ansiotansa vanhurskaiksi Hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa, jonka Jumala on armoistuimeksi asettanut, uskon kautta Hänen veressänsä."

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tutkia, ensiksi, kutka ne ovat, jotka tuntevat, että he ovat syntiä tehneet Jumalan edessä; toiseksi, kutka ne ovat, jotka ilman ansiotansa tulevat vanhurskaiksi Hänen armostansa sen lunastuksen kautta, kuin Kristuksessa on.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Kaikki ovat syntiä tehneet Jumalan edessä, mutta eivät kaikki tunne syntiänsä.

Toinen tutkisteleminen. Jotka tulevat vanhurskaaksi, ne tulevat ilman ansiotansa Hänen armostansa.

Se kuuluu pyhässä tekstissämme, että kaikki ovat syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. Tämän synnin tunnustuksen tekevät kaikki suullansa, mutta ei kaikilla ole synnin tuntoa, sillä muutamat eivät muista, kuinka ja koska he olisivat Jumalan pyhää lakia rikkoneet. Muutamat eivät pidä tarpeellisena tunnustaa tehtyjä syntejä. Muutamat sanovat tehneensä

kaikki synnit, mitä jo mailmassa tehdään, mutta ei ole yksikään synti tunnon päällä. Semmoiset ovat nyt kaikki siveät huorat ja rehelliset varkaat. He lukevat suulla synnin tunnustuksen, mutta sydämellä he kieltävät sen voiman.

Ja mitä varten semmoiset tarvitsevat tulla valehtelemaan, että he ovat Jumalan pyhiä käskyjä vastaan rikkoneet ajatuksilla, sanoilla ja töillä, eikä sen tähden tiedä, kuinka ja millä tavalla he olisivat niitä käskyjä rikkoneet. Jos niille luettaisiin tämän kaltainen synnin tunnustus: "Minä vaivainen, siveä ihminen, joka olen siveistä ja kunniallisista vanhemmista syntynyt ja kaikkena elinajanani siveästi elänyt, tunnustan sinun edessäsi, pyhä ja vanhurskas Jumala, että minä olen sinua rakastanut ylitse kaikkia ja lähimmäistäni niin kuin itseäni", tänkaltainen synnin tunnustus olisi juuri soma niille lukea, jotka eivät muista, kuinka ja millä tavalla he ovat itsekutakin käskyä rikkoneet. Mutta ei se ole ainoastansa siinä, että suruttomat tulevat tunnustamaan syntiänsä synnin tunnustuksessa, vielä he valehtelevat alttarin edessä ja tekevät siellä parannuksen lupauksia, vaikka he eivät tiedä, mitä vääryyttä he olisivat tehneet, jota heidän pitäisi parantaman.

Parempi olis heille, että he tunnustaisit syntiänsä niin kuin fariseus: "Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, väärä, huorintekijä, ryöväri, taikka myös niin kuin tämä publikaani. Minä olen välttänyt kaikkea vääryyttä. En ole huorannut, Jumalan kiitos; en ole vihassa torunut ja haukunnut, Jumalan kiitos." Ja niin muodoin pitäisi eri synnin tunnustus luettaman

juomareille ja viinaporvareille, ja eri synnin tunnustus huorille ja varkaille. Ja juomareille pitäisi lukea tämä synnin tunnustus: "En ole päissä ollut. En ole maistanut viinaa moneen aikaan." Vaikka olisit eilen maistanut.

Ja viinaporvarille pitäisi lukea tämä synnintunnustus: "En ole myynyt palo-viinaa moneen aikaan, enkä ole koskaan pannut vähempää kuin yhden kannun."

Ja huorille pitäisi tämä synnin tunnustus luettaman: "Minä siveä ihminen olen rakastanut Jumalan poikaa joka yö, enkä ole ihmisen poikia rakastanut."

Ja varkaille pitäisi tämä synnintunnustus luettaman: "Minä rehellinen ihminen olen aina välttänyt varkautta. En ole minä [koskenut] toisen omaan, vaikka ihmiset valehtelevat minun päälleni, että minä olen varastanut."

Semmoinen synnintunnustus olisi kyllä oikein sopivainen heidän oikean tuntonsa jälkeen, jotka eivät vielä ole heränneet. Ja jos niille sanottaisiin: "Teillä on viha sydämessä, teillä on halu tappaa kristityitä", niin he sanovat niin kuin juudalaiset sanoit Vapahtajalle: "Kuka sinua tahtoo tappaa?" Eivät juudalaiset tunnustaneet ollenkaan, että heillä oli jo silloin tappamishalu sydämessä. Ja kuitenkin tappoivat Hänet. Mistä oli heille tullut semmoinen murhahalu sydämeen? Rietas, joka heitä hallitsi, vaikutti heissä vihan ja vainon.

Eivät he tunteneet itse, että hengellinen viha oli sydämessä, ja ne juudalaiset, jotka nyt ovat elämässä, kantavat kuolettavaista vihaa sydämessään kaikille kristityille ja toivovat pian pääsevänsä hallitsemaan maailmaa, kun he ensin saavat sen suuren kansanhäiritse-

jän pois tieltänsä. Ne juudalaiset, jotka nyt ovat elämässä, ovat hajoitetut ympäri mailman siellä ja täällä. Kristityt tahtovat heitä kääntymään kristinuskoon, mutta juudalaisilla on niin vahva usko siihen Messiakseen, jonka he aina luulevat tulevan, ja he uhkaavat antaa leikata kaulansa poikki ennen, kuin luopuvat uskostaan. Ja kun se Messias tulee, jonka he odottavat tulevan, silloin he luulevat saavansa omantunnon rauhan. Sillä ei juudalaisten Messias hauku heitä huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi niin kuin se väärä profeetta Nazarenius haukkui. Ei juudalaisten Messias rupea heidän kauppaansa pilaamaan, niin kuin Jesus Nazarenius, joka pilasi heidän kauppansa ja kaatoi heidän vaihetuspöytänsä ja ajoi luontokappaleita ulos kirkosta.

Sillon luulevat juudalaiset saavansa korvan rauhan niiltä lapsilta, jotka huutavat hoosianna Davidin pojalle. Sitä huutamista eivät viitsi juudalaiset kuulla. Kun nimittäin lapset huutavat hoosianna Davidin pojalle, niin pahenevat juudalaiset siitä huutamisesta ja sanovat Nazarenukselle: "Etkös kuule, kuinka nämät huutavat? Mikset toru heitä vaikenemaan?" Kaikkien näitten ylitse suuttuvat juudalaiset hirmuisesti, osittain siitä, että Nazarenius on pilannut heidän kauppansa, osittain siitä, että [Hän] on haukkunut heitä huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi, osittain siitä, että lapset antavat Hänelle kunnian ja huutavat "hoosianna Davidin pojalle".

Kaikista näistä on tullut juudalaisten viha. Mutta he toivovat aina, että Messias tulee heitä auttamaan ja että he silloin

saavat juoda, kirotta ja huorata rauhassa. He saavat silloin pitää viinakauppaa rauhassa. Ja sitä autuaallista aikaa he nyt odottavat, että he saavat omantunnon rauhan niin pian kun kansan häirit-sijä pois tulee.

Erinomattain ovat ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset suuttuneet Nazarenukselle siitä haukkumisesta, ja yksi lainoppinut, joka luuli tietävänsä, mitä Jumalan laki sisältää, ja ei kuitenkaan tiedä, kuka hänen lähimmäisensä on; yksi lainoppinut on kiusannut Häntä, niin kuin he ovatkin yhdessä liitossa, kun on kysymys siitä, kuinka he Hänet sanoissa solmisivat, kuinka he Hänet kavaluudella kiinni ottaisivat ja tappaisivat. Silloin ovat kaikki yhdessä liitossa ja ystäviä keskenään, fariseukset ja saddukeukset, Herodes ja Pilatus, juumarit ja viinaporvarit, huorat ja varkaat, kiroilijat ja tappelusmiehet, lainoppineet ja ylimmäiset papit; he ovat kaikki sovinnossa, koska Jesus kiinni otetaan ja viedään oikeuden eteen. Ei Josef eikä Nikodemuskaan silloin puhu yhtäkään sanaa viattoman Jesuksen puolesta. Ainoastaan yksi katuvaivainen ryöväri puhuu muutaman sanan Jesuksen viattomuudesta ja vanhurskaudesta.

Katsokaa nyt, te murheelliset Jesuksen opetuslapset, kuinka harvat ne sielut ovat, jotka tahtovat totuudessa Jesuksen kanssa kärsiä ja kuolla. Kaikki nämä Jesuksen ristin viholliset lukevat kirkossa: "Minä vaivainen syntinen ihminen...", mutta eivät ne raukat tiedä, mitä syntiä he olisivat tehneet. Kaikki he ovat luvanneet kirkossa kalliita uskollisuuden lupauksia, mutta kaikki he myös palvelevat saatanaa ja perkelettä siinä suures-

sa turmeluksen kaupungissa, koska muutamat kiusaavat Jesusta, muutamat katsovat Häntä ylös, muutamat pettävät Häntä, niin kuin onneton Juudas. Muutamat kantavat Hänen päällensä, muutamat huutavat: "Ristiinnaulitse!" Ja muutamat tuomitsevat Hänet kuolemaan, muutamat sotamiehet ristiinnaulitsevat Häntä ja muutamat pistävät Häntä keihäällä kylkeen, ja muutamat siveät ihmiset panevat Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Ja ne harvat sielut, jotka murheellisella sydämellä katselevat tätä surkeutta ja vaivaa, eivät tohdi avata suutansa ennen kuin heidät puetaan Pyhän Hengen voimalla.

Toiseksi. Koska kaikki tunnustavat suulla, että he ovat syntiä tehneet Jumalan edessä, mutta eivät tunne synniksi sitä vihaa ja vainoa, jonka kautta he ristiinnaulitsevat Jesuksen ja vainoovat Hänen opetuslapsiaan, niin kuka ovat sitten ne, jotka ilman ansiotansa tulevat vanhurskaiksi Hänen armonsa kautta? Kirjanoppineet, fariseukset, saddukeukset ja lainoppineet eivät tahdo Jesuksen armon kautta tulla vanhurskaiksi, sillä he pitävät Häntä vääränä profeettana ja villihenkenä ja vihaavat Häntä sydämestään.

Pilatus, se pakanallinen maaherra, joka tuomitsi Häntä kuolemaan vastoin tuntoansa, uskoi epäjumalan päälle, ja pakanalliset sotamiehet, jotka Jesusta ristiinnaulitsevat, eivät taida Hänen kauttansa vanhurskaiksi tulla, vaikka Jesuksen veri on priiskunut heidän päällensä. Tuskin Josef ja Nikodemus tulevat vanhurskaiksi hautaamisen kautta, vaikka he luulevat, että Jumala maksaa heidän vaivansa. Ja ne sota-

miehet, jotka ylimmäisten pappein anomisen jälkeen ovat vartioitsemassa hautaa, saavat ilmeikään rahaa sen edestä, saati he jaksavat hyvin valehdella opetuslasten päälle.

Mutta ne harvat sielut, jotka seisovat murheellisella sydämellä ristin kohdalla katsellessansa sitä suurta Ristinkantajata, ja ne vaimot, jotka ovat seuranneet Jesusta Galileasta, niillä ei ole yhtään iloa mailmasta. Ne ovat niin suuressa murheessa, että heidän täytyy itkeä ja parkua, koska he näkevät sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan verta vuotavan ja verisaunassa istuvan. He kuulevat Hänen huutavan suuressa ahdistuksessa: "Minun Jumalani, miksis minun ylen annoit?" Ja mitä Hän huutaa? Juudalaiset luulevat, että Eliasta Hän huutaa. Mutta murheelliset opetuslapset ymmärtävät, että Hänen täytyi huutaa: "Minun Jumalani, miksis minun ylen annoit?"

Koska koko mailman synnit lankesivat Hänen tuntonsa päälle, koska Hän näki, kuinka ne sokeat raukat juoksevat avoimilla silmillä kadotukseen. Vaikka nyt Jumalan poika oli helvetin vaivassa ja vaikka Hän ei säästänyt yhtään ainoaa veripisaraa, jota Hän ei antanut vuotaa pyhästä ruumiistaan niitten vaivaisten lunastukseksi, jotka olivat helvetin partaalla, yhtä hyvin he pilkkaavat Hänen kyöneleensä ja tallaavat Hänen verensä. Eikö mahtanut tämä hirmuinen asia käydä niin kuin miekka Vanhimman sydämeen, koska Hän näki, kuinka Hänen verensä hukkaan juoksee tämän syntisen maan päälle ja miten Hänen vaivansa helvetissä menevät hukkaan. Eikös Hän mahtanut huutaa ja valittaa,

että Hän oli ylen annettu Jumalalta, koska Hänen ei pitänyt saaman iloa niistäkään lapsista, joita Hän oli suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, joiden edestä Hän oli valvonut ja polvilansa rukoillut, joiden edestä veri tippui Hänen otsastansa ja joiden edestä Hän oli helvetin vaivaa kärsinyt.

Katsokaa te, murheelliset opetuslapset, kuinka taivaallisen Vanhimman vaiva menee hukkaan, kuinka nekin alastomat raukat, joita Hän löysi veresänsä makaavan tämän mailman lattian päällä ja ei ollut napaa leikattu vielä, koska Hän otti heitä ylös kylmän lattian päältä ja pesi heidät puhtaalla vedellä, puetti heidät puhtaisiin liinavaatteisiin ja sai heidät jo imemään armoa vuotavaisia rintojansa, kuinka vielä nekin rupesivat puremaan Hänen rintojaan ja kiskomaan Hänen verisiä haavojansa. Voi, kuinka nekin raukat mahtavat haavoittaa taivaallisen Vanhimman sydäntä, ja kuinka harvat ne viimein mahtavat olla, joista taivaallinen Vanhin saapi ilon vanhalla ijällensä.

On totisesti vielä muutamia harvoja sieluja, joista on jäänyt Hänelle se toivo, että ne taitavat pysyväiset olla Vanhimman tykönä, jotka eivät ole vielä juosseet ulos mailmaan, jotka eivät ole vielä toista kertaa menneet vihollisen taloon. Ja nämä harvat sielut ovat ilman ansiota vanhurskaaksi tulleet Hänen armonsa kautta. Ne eivät ole ansainneet ruokaa eikä vaatetta Vanhimmalta. Kuitenkin Vanhin niitä ruokkii ja ylläpitää maidollansa, ottaa välistä syliinsä ja imettää heitä, sillä ne ovat niin pienet ja kelvottomat. Ja kun Hän panee heidät istumaan kylmälle lattia-

le, niin he itkevät ja parkuvat ja rientävät aivan Vanhimman syliin. Ei niillä raukoilla olekaan muualla turvaa kuin Vanhimman sylissä.

Te lapsukaiset, jotka olette vielä niin pienet, että te mahdutte Vanhimman syliin, odottakaa, odottakaa, kunnes Vanhin on kerinnyt kaikista Hänen töistensä ja panee lepäämään. Silloin Hän ottaa teidät viereensä, eikä pane teitä koskaan istumaan tämän mailman kylmän lattian päälle. Odottakaa vielä vähän aikaa siksi kun Vanhin kerkiää kaikista töistensä, silloin Hän ottaa teitä syliinsä ja pyyhkii teidän kyyneleenne pois ja antaa teidän imeä Hänen armoa vuotavaisista rinoistaan ijankaikkisesti.

Voi, voi, jos teillä olisi vähäsen kärsivällisyyttä! Ettekö näe, kuinka paljon on työtä Vanhimmalla, kuinka monta kertaa päivässä Hänen täytyy noutaa lapsiansa vihollisen talosta, kuinka monta kertaa Hänen täytyy puhdistaa niitä, jotka ovat sovaisseet itsensä, jotka ovat kahlanneet tämän mailman rapakossa. Ettekös näe, kuinka Hän pesee heidän jalkojaan, jotka tulevat mustaksi? Ei muutamat voi pysyä sisällä Vanhimman silmäin edessä, vaan aivan ulos mailmaan he pakkaavat. Siellä he kaivavat maata kynsillensä ja siellä he rakentavat huoneita, siellä he pitävät lehmii ja lampaita ja siellä he rupeevat viimein riitelemään ja tappelemaan niiden päältä. Vielä nämä hulliaiset menevät pohjattoman järven rannalle, jossa he pian hukkuvat. Välistä he fästäävät valkean kanssa ja polttavat sormensa.

Voi, voi, kuinka paljon on vaivaa Vanhimmalla semmoisista lapsista, jotka eivät pysy sisällä ja lue kirjaa, vaan

aivan ulos mailmaan pakkaavat. “Tulkaa sisälle”, niin huutaa Vanhin. Älkää menkö pohjattoman järven rannalle, jossa pian hukutte. Voi, kuinka monta taivaallisen Vanhimman lapsista on jo siihen pohjattomaan tulijärveen hukunut! Amen.

Jäljennös. SKHS, Aunon kokoelma. Kansallisarkisto Helsinki.

III Postilla.

Toisen rukouspäivän päiväsaarnan (v.1855) teksti löytyy kuningas Davidin 34. psalmissa ja 19. värssyssä, jossa sanat kuuluvat näin: **Herra on juuri läsnä niitä, joilla on murheellinen sydän, ja auttaa niitä, joilla on surkia mieli.**

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä ajatella, missä sielun tilassa ihminen voi omistaa itsellensä Jumalan armolupauksia. Me tiedämme nimittäin, että kaikki ihmiset omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia, olkoonpa sitten katuvaiset tai paatuneet, heränneet tai suruttomat, jumaliset tai jumalattomat, ja ainoastaan ne, jotka ovat epäilyksessä, eivät saata omistaa itsellensä Jumalan armolupauksia. Mutta me kuulemme kaikkialta Jumalan sanasta, että ainoastaan semmoisten ihmisten on lupa ja täytyy omistaa Jumalan armolupauksia, joilla on särjetty sydän ja surkea mieli, nimittäin katuvaisten, särjettyjen, hengellisesti murheellisten, hengellisesti vaivaisten, joille saarnataan evankeliumi.

Mutta nyt tapahtuu usein niin, että katumaton on olevinaan katuvaainen, jumalaton on olevinaan jumalinen, paatunut on olevinaan särjetty; ja vielä useammin tapahtuu, että se, jolla on kuollut usko, on kantavinaan elävän uskon. Toisinaan tapahtuu myös, että se, joka on katuvaainen, on mielestään katumaton. Ja kun niin tapahtuu, että katumaton pitää itsensä riittävän katuvaaisena ja katuvaainen pitää itsensä katumattomana, niin on selvää, että tässä on suuri eksytys. Perkele on tuhansien juonien mesta-

ri; hän voi uskotella katumattomalle, että hän on katuvaainen, hän voi uskotella katuvaaiselle, että hän on katumaton. Ja jolla on kuollut usko pääkallossa, kuvittelee aina, että hänellä on elävä ja autuaaksitekeväinen usko. Mutta välistä tapahtuu myös, että se, jolla totisesti on elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, pelkää, että hänellä on kuollut usko.

Kaikki tämä tulee perkeleen kavaluudesta, joka uskotella ihmiselle kaitenlaisia hulluuksia. Ja vaikka kuinka uskomattomalta se meidän sokealle järjellemme näyttää, että se perkele, joka ihmisen lihassa ja veressä mellaattaa, voi olla niin viekas, että hän voi uskotella katumattomalle, että hän on katuvaainen ja jumalattomalle, että hän on jumalinen. Mutta niin on perkele saattanut sokaista ihmisen aivan Eevan ajasta asti, sillä ensin uskotteli hän Eevalle, että hän saisi oikean hengellisen viisauden siitä kielletyn puun hedelmästä; hän tulisi vasta silloin oppimaan oikean eron hyvän ja pahan välillä. Ja hän tulikin osaksi tietämään eron hyvän ja pahan välillä, koska Luoja sanoi niin kuin leikillään: "Katso, Adam on tullut niin kuin yhdeksi meistä, tietäen mikä hyvä ja paha on."

Mutta tärkeimmissä asioissa, jotka koskevat sielumme iankaikkista onnea, tuli ihminen hengellisesti sokeaksi syömällä kielletyn puun hedelmästä. Sillä kun ensimmäinen veljenmurhaaja syntyi maailmaan, antoi Eeva perkeleen uskotella itselleen, että hän oli synnyttänyt Vapahtajan maailmaan. Kun Kain uhrasi lahjaansa Herralle, kuvitteli hän olevansa parempiarvoinen kuin Abel, vaikka Kain oli täynnä

hengellistä ylpeyttä. Hän kantoi korkeita ajatuksia omasta rakastettavasta persoonastaan, mutta veljeään Abelia hän ylenkatsoi. Hänen mielestään Abel oli huono ihminen, joka ei voinut tuoda esille läheskään niin kalliita uhreja kuin hän. Ja siitä ajasta voimme laskea kristittyjen vainojen alun.

Esau vainosi veljeään Jakobia; ja Ismael, joka oli lihan jälkeen syntynyt, vihasi ja vainosi veljeään Isakia, joka oli syntynyt hengen jälkeen, sanoo Paavali. Ja siitä ajasta meidän päiviimme on hengellinen viha kristityille ollut julkinen kaikkialla, missä totiset kristityt ovat olleet olemassa. Kun tämän maailman lapset tappavat Kristuksen opetuslapsia, luulevat he tällä tekevänsä Jumalalle palveluksen. Siinä ovat Eevan lapset hapuilleet pimeydessä ja totuuden taitamattomuudessa. He eivät ole saaneet avoimia silmiä tietämään, mikä hyvä ja paha on. Perkele on uskotellut heille, että kristityt ovat haaveilijoita ja villihenkiä, jotka pitää hävitettävän tulla ja miekalla.

Ei ole siis ihme, että perkele saattaa uskotella jumalattomalle, että hän on jumalaapelkäävä; hän voi uskotella epäsiiveilliselle, että hän on siveä; hän voi uskotella juomarille, että hän on raitis; hän voi uskotella häpeämättömälle huoralle, että hän on Jumalan armossa. Hän saattaa uskotella sille, jolla on kuollut usko, että hänellä on elävä usko. Ja juuri sen tähden sanovat muutamat, että nyt on mahdoton tietää, kuka on katuvainen ja kuka ei, kenellä on särjetty sydän ja kenellä paatunut sydän.

Mutta kyllä on kristityillä kuitenkin monta syytä epäillä autuudestaan,

vaikka hän ei epäilisi omista koettele muksistaan ja omista tunteistaan, kun hänellä on tilaisuus verrata koettele muksiaan toisten kristittyjen koettele muksiin, sopivatko ne Jumalan ilmoitetun sanan kanssa yhteen.

Vissimmästi kristitty voi epäillä vielä siitäkin, että onko hänen sydämensä koskaan oikein särkynyt, niin kuin Jumala vaatii sanassaan. Hän saattaa epäillä, onko hänellä koskaan ollut oikea katumus ja murhe synnistä, eli semmoinen murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen. Kristitty saattaa myös epäillä, onko hän milloinkaan kääntynyt ja uudestisyntynyt. Hän saattaa epäillä, onko hän milloinkaan saanut elävää uskoa. Mutta juuri tämä epäileminen todistaa, että hän tahtoisi tulla varmuuteen, tulla vakuuttuneeksi. Sellaisella epäilijällä ei ole mitään rauhaa sielussaan ennen kuin hän saa todistuksen armontilastaan.

Mutta eipä hän myöskään voi etsiä lohtua pullosta, ei hän voi osallistua maailman synnillisiin huveihin. Ei hän voi elää niin kuin suruton joukko elää. Se, joka on epäilyksessä, ei voi elää julkisessa jumalattomuudessa. Ei hän voi olla jumalaapelkäävä kirkossa ja jumalaton kapakassa; hän ei voi laulaa virsiä kirkossa ja huoralauluja kirkon takana; hän ei voi siunata kirkossa ja kirotta kirkon takana. Mutta armonvaras, hän voi olla jumalinen kirkossa ja jumalaton kapakassa; hän voi itkeä kirkossa ja nauuraa kirkon takana; hän voi mennä Herran pöytään kirkossa ja huorata kirkon takana. Armonvaras voi juoda Herran kalkista ja perkeleitten kalkista samana päivänä. Ja semmoinen elämä nyt on kaikkialla luterilaisessa kirkossa, ja sen

tähden on aika helppo tunnistaa hengelliset siat käynnistä.

Mutta pahempi on tuntea Lucifer, eli semmoinen teeskentelijä, joka voi muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, eli oikeammin semmoinen, jolla on omavanhurskaus autuuden perustuksena. Hän ei voi elää julkisessa jumalattomuudessa. Hän ei voi juoda, kirotta ja tapella tahi huorata, koska omavanhurskaus pakottaa häntä elämään joltisesti siveästi ja säädyllisesti. Mutta semmoinen omanvanhurskauden palvelija ei myöskään voi tulla suureksi syntiseksi. Hän ei voi tehdä mitään syntiä, jota hänen pitää katua. Hän ei voi tulla katuvaiseksi tahi särjetyksi, ja sen tähden hänen täytyy aina halveksia ylenkatseella katuvaista publikaania, jota hän pitää teeskentelijänä ja haaveilijana ja vääränä profeettana, joka ei ole sen arvoinen, että voisi olla kunniallisten ihmisten seurassa.

Kuitenkin on omanvanhurskauden palvelija itse suurin teeskentelijä, koska hän uskottelee olevansa Jumalan edessä suuressa armossa. Se, että jumalaton varas, huora, juomari, kiroilija, saituri ja piianraiskaaja pitää itseään muita ihmisiä parempana niin kauan kuin hän elää hengellisessä sikalassa, katumattomuudessaan, se on havaittu kaikkialla, vaikkakin hengellinen sika röhkii aivan kauheasti, kun se likaa itsensä paskassa ja vierittelee itseänsä synnin halujen sianravassa, juopumuksessa, haureudessa, kirouksissa, vihasa ja katkeruudessa.

Semmoinen hengellinen sika vihaa kaikkea kristillisyyttä ja kutsuu kaikkia katuvaisia syntisiä teeskentelijöiksi, ja

kuitenkin hän on itse suurin teeskentelijä, koska hän ei häpeä mennä Herran pöytään semmoisessa paatuneessa tilassa. Hengellinen sika seisoo siinä molemmat etujalat tämän maailman suuressa sikakaukalossa ja likaa itsensä paskassa, mutta menee kuitenkin Herran pöytään katumattomalla sydämellä, ilman katumusta, ilman parannuksen aikomusta, ja jos semmoinen kutsuu publikaania ja syntistä Jeesuksen jalkain juuressa teeskentelijäksi, niin se on juuri sama, sillä perkele ja hänen saattomiehensä eivät voi kärsiä, että joku huokaa tai itkee Jeesuksen jalkojen juuressa.

Kaikki jumalattomat ja katumattomat, kutsuttakoon heitä omavanhurskaiksi teeskentelijöiksi, fariseuksiksi, armonvarkaiksi tai julkisiksi synnin tekijöiksi, heidän täytyy tulla iankaikkisesti tuomituksi, ellei totinen katumus ja parannus tule väliin. Sillä paitsi kaikkia muita Raamatun paikkoja, jotka puhuvat totisesta parannuksesta, katumuksesta, synnin surusta, kääntymisestä ja uudestisyntymisestä, on meillä päivän tekstissä selvä todistus siitä, että Herra on juuri läsnä niitä, joilla on murheellinen sydän. Mutta mitkäs ne nyt ovat, joilla on murheellinen sydän? Se jää nyt siihen, löydämmekö Jumalan sanassa semmoisia kuvauksia siitä murheellisesta sydäimestä, jotka sopisivat johonkin tiettyyn ihmiseen, vanhassa tai uudessa testamentissa. Semmoinen katuvaainen syntinen voi tosin kelvata meille esikuvaksi.

Pyhä Raamattu ei kerro meille mitään Aadamın katumuksesta ja parannuksesta. Seth mainitaan hurskaaksi

mieheksi, ja hänen jälkeläisensä kutsuttiin Jumalan pojiksi, mutta heidän katumuksestaan ja parannuksestaan ei puhuta mitään Pyhässä Raamatussa. Mutta Jumalan katumuksesta puhutaan 1. Moos. 6: 6, vaikka moni luulee, että Jumala on huono Jumala, jos Hänen täytyisi katua omaa työtänsä.

Mutta me emme usko, että tämä Jumalan katumus oli joku inhimillinen heikkous Jumalassa, mutta pikemmin oli tämä Jumalan suru ihmissuvun syvän turmeluksen tähden osoitus Luojan täydellisestä isänsydämeestä, jonka kuvan me löydämme hellästä äidin sydämeestä. Sillä ei se ole mikään näyttö vanhimman sydämen epätäydellisyydestä ja heikkoudesta, jos vanhin on huolissaan lapsistaan; jos vanhimman sydän vuotaa verta ja murehtii lasten onnettomuuden tähden, sehän on jotakin, jonka Luoja on asettanut ihmisluontoon.

Ja itse kana kokoaa poikansa siipiensä alle. Monet luontokappaleet riutuvat ja kuolevat surusta poikiensa tähden. Oliko se sitten ihme, että Luoja sai sydäntä särkevän surun jumalattomien lastensa tähden? Jumala oli niin muodoin ensimmäinen, joka katui. Hän sai surun tottelemattomista lapsistaan, ja tämä suru oli niin suuri, että Jumalan poika oli lähes kuolla surusta Yrttitarhassa. Mutta niin paatuneeksi on ihminen tullut, ettei hän voi käsittää, että vanhimman sydän vuotaa verta katsellessaan lasten iankaikkista onnettomuutta. Ja kuinka usein onkaan myös luonnollisten vanhinten täytynyt valittaa jumalattomain lastensa tähden, niin kuin vanha [Israel]: “Te saatatte minun harmaat karvani surulla hautaan.”

Mitä onkaan Jumalallisen vanhemmansydämen tarvinnut kärsiä, kun heikko ja epätäydellinen ihmissydänkin joutuu kärsimään jumalattomien lasten tähden. Mutta paatuneitten lasten sydämiin ei vanhimman suru vaikuta mitään. Yksi on murhaaja, toinen on varas, kolmas huora, neljäs juomari; kaikki he ovat aiheuttaneet vanhimman sydämelle kovan kärsimisen. Mutta sokeudessaan ja paatuneessa tilassaan eivät he voi käsittää, mitä vanhimman sydän joutuu kärsimään heidän tähtensä. Jumalattomat lapset tekevät pilaa vanhempainsa kyyneleistä. Kaikki katumattomat syntiset ovat samassa tilassa kuin juudalaiset. He huutavat jatkuvasti: “Ristiinnaulitse!” Sillä he vihaavat omaa Luojaansa, koska he uskovat rakastavansa Häntä.

Älkää luulko, että ainoastaan juudalaiset ovat ristiinnaulinneet Vapahtajan. Ne eivät ole ainoastaan juudalaiset, joilla on semmoinen viha Vapahtajaa kohtaan, vaan koko ihmissuku on tehnyt itsensä syylliseksi samaan murhatyöhön. Jos semmoinen ihminen olisi elänyt meidän päivinämme, jos hän olisi kulkenut ympäri kaupunkeja ja kyliä, hän olisi saanut kaikki ihmiset vihollisiksi. Kirjanoppineet ja fariseukset pitäisivät häntä noitana, joka on liitossa saatanan eli Belseubin kanssa. Jos semmoinen ihminen kuin Jeesus Nasaretista olisi ilmestynyt meidän päivinämme, niin häntä olisi heti pidetty kerettiläisnä, haaveilijana, lukijaissaarnaajana ja vääränä profeettana. Kaikki kapakoitsijat ja juomarit vihaisivat häntä sydämensä pohjasta. Kaikki huorat ja huorimiehet huutaisivat: “Ota pois! Ristiinnaulitse!”

Kaikki siveät fariseukset suuttuisivat. Kaikki kiroilijat ja tappelupukarit antaisivat hänelle korvapuustin. Kaikki sotamiehet antaisivat hänelle raippoja.

Ehkä vain muutama harva murehtiva vaimo seuraisi häntä itkien Golgatalle. Vain muutama harva opetuslapsi nasaretilaisesta eriseurasta seisoi raskaalla sydämellä ristin juurella. Lienee totta, että kaikki katumattomat, suruttomat, huolettomat, murheettomat ja paatuneet uskovat tulevansa autuaaksi Vapahtajan ansion kautta, mutta he eivät usko, että kaikkien, jotka tahtovat tulla autuaaksi, pitää astuman opetuslasten jalanjälkiä. He eivät usko, että ihmisellä täytyy olla sama suru kuin opetuslapsilla oli, ennen kuin hän voi saada Pyhän Hengen. He eivät usko, että jokaisen, joka tahtoo tulla autuaaksi Kristuksen kautta, täytyy ensin herätä synnin unesta, niin kuin opetuslapset heräsivät Yrttitarhasa, kun Juudas tuli murhaajajoukon kanssa. He eivät usko, että Jumala vaatii saman murheen meiltä kuin Hän vaati opetuslapsilta, ennen kuin heidän sydämensä saattoi tulla särjetyksi ja valmistetuksi ottamaan vastaan autuaaksitekeväisen uskon.

Meidän päiväsaarnamme tekstissä lukee, että Herra on juuri läsnä niitä, joilla on särjetty sydän. Mutta kuinka monta nyt on niitä, joilla on murrettu sydän? Ehkä yksi sadasta? Ehkä yksi tuhannesta? Ne 7000 Israelissa, jotka eivät olleet antaneet suuta Baalille, eivät olleet yksi sadasta. Ja ne 3000 sielua, jotka kääntyivät helluntaipäivänä, eivät myöskään olleet yksi sadasta verrattuna siihen suureen suruttomaan joukkoon. Siitä voidaan päätätä, että Jumalan vali-

tut ovat kaikkina aikoina olleet harvat lukumäärältään ja maailma on aina pitänyt näitä harvoja haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä. Nämä harvat ovat olleet maailman ylenkatsomat, vihaamat ja vainoamat. Luuletteko, että joku totinen kristitty voi elää maailmassa ilman pilkkaa? Ei millään. Sen tähden ovat myös ne harvat, jotka saattavat syystä omistaa itselleen jotakin lohdu- tusta päivän tekstistä.

Sillä vaikkakin armonvargaat ovat valmiit sanomaan "Minulla on särjetty sydän; sen tähden täytyy Herran olla minua läsnä." Mutta että on särjetty sydän, se tahtoo sanoa jotakin enemmän kuin että on katuvainen palovii- nalasin ääressä. Sillä se joka on katuvainen paloviinalasin ääressä, hän on varmasti katuvainen tämän maailman jumalan edessä, mutta ei taivaan Jumalan edessä. On varmasti moni, joka itkee päissään ja ajattelee, että hänellä silloin on särjetty sydän. Mutta jos on niin, että joku on katuvainen päissään, niin varmasti on perkele tehnyt hänet katuvaiseksi.

Meidän pitää puhuman totuuden Herran huoneessa. Ei kelpaa, että Vapahtajan kyynelistä tehdään pilaa. Ei kelpaa, että Hänen verensä tallataan jal- koihin. Se, jolla todella on särjetty sydän, hän ei voi olla niin piilossa maail- malta, ettei häntä huomattaisi ja pidet- täisi haaveilijana. Ja sen tähden me sanomme varmasti, ettei ole yhtä sadasta, jolla totisesti on murheellinen sydän ja surkia mieli, niin kuin päivän tekstin sanat kuuluvat. Jolla totisesti on murheel- linen sydän ja surkea mieli, hänen täy- tyy olla erotettuna maailmasta. Hänen

täytyy seisoa Kristuksen ristin edustalla ja laskea veripisarat, jotka putoavat tämän syntisen ja Jumalan kiroaman maan päälle. Hänen täytyy olla niiden pienessä joukossa, jotka itkevät ja parkuvat, kun maailma iloitsee Kristuksen kuolemasta. Hänen täytyy seurata Maria Magdalena, joka istuu ja itkee kristillisyyden haudalla.

Jolla on murheellinen sydän, ei voi istua siellä, missä pilkkaajat istuvat. Hän ei voi istua kapakassa rukouspäivänä; ei hän myöskään voi vihata niitä, jotka itkevät Kristuksen haudalla; eli pilkata niitä, jotka kantavat Kristuksen ristiä; eli tehdä pilaa katuvaisten kyyneleistä, vaan hänen täytyy seurata Kristuksen murehtivia opetuslapsia, ja laskea orjantappurakruunun piikit, laskea verisen hien pisarat, laskea Kristuksen runnellun ruumiin haavat ja kuolinkamppauksen huokaukset, ja sanat, jotka tulevat kuolevaisen suusta. Kaiken tämän täytyy olla murheellisen sydämen ja surkean mielen totinen tuntomerkki. Katso tätä kilvoituksesi maalia. Siihen asti pitää sinun tulla, murheellinen sielu, Kristuksen ristille, ja, aina Kristuksen haudalle asti. Silloin vasta saatat toivoa, että saat nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä, ylösnousseena ja taivaaseen astuneena, ja istuvan Jumalan oikealla kädellä ja sieltä jälleen tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Amen.

Profeetta Miika kirjoittaa Jumalan seurakunnalle (7 : 18)
“Kuka on sen kaltainen Jumala kuin sinä olet, joka synnit anteeksi annat?”

Näistä profeetta Miikan sanoista kuuluu niin kuin Jumala olisi ihmeellinen Jumala, joka saattaa synnit anteeksi antaa niille, jotka Häntä vastaan rikkovat. Sillä maailman jumala ei saata syntiä anteeksi antaa niille, jotka häntä vastaan rikkovat. Mutta taivaan Jumala saattaa synnit anteeksi antaa niille, jotka Häntä vastaan rikkovat, koska totinen katumus ja parannus tulee. Maailman jumala on niin kova ja ankara, ettei hän anna syntiä anteeksi niille, jotka häntä vastaan rikkovat. Sen tähden hän ei usko, että taivaan Jumala on oikea Jumala, joka synnit anteeksi antaa. Ja koska profeetta Miika kirjoittaa nämät merkilliset sanat Israelin lapsille: “Kuka on sen kaltainen Jumala kuin sinä, joka synnit anteeksi annat”, niin kuuluu tämä profeetan sana meidän korvissamme kuin jos omavanhurskaus olisi pannut häntä ihmettelemään, kuinka taivaan Jumala saattaa synnit anteeksi antaa, koska maailman jumala ei saata niille anteeksi antaa, jotka häntä vastaan rikkovat.

Maailman laki on semmoinen, ettei lain rikkojalle anneta anteeksi, vaikka kuinka katuvainen lainrikkoja olisi. Ei laki armahda ketään, vaikka vielä tuomari armahtaisikin. Tuomarin täytyy nimittäin tuomita lain jälkeen. Jos nimittäin tuomari ei tuomitsisi lain jälkeen, niin sanoisivat kaikki lain rikkojat: “Se on väärä tuomari, joka ei tuo-

mitse lain jälkeen.” Jos tuomari tuomitsisi yhden murhaajan kuolemaan, mutta toiselle murhaajalle antaisi anteeksi, niin sanoisivat kaikki: “Se on väärä tuomari, joka yhden murhaajan tuomitsee kuolemaan, mutta toisen murhaajan päästää vapaaksi.”

Nyt on taivaallinen tuomari tehnyt yhden lain, jonka jälkeen kaikki tuomitaan, jotka lain rikkovat. Ja maallinen oikeus vaatii, että kaikkien murhaajien pitää kuoleman, kaikkien varkaiden pitää paalussa seisoman, kaikkien huorain pitää kirkkoa tervaaman, kaikkien juomarien pitää sakkoa vetämän. Jos tuomari yhden lainrikkojan tuomitsee ansion jälkeen, mutta toisen päästäisi vapaaksi, niin sanovat kaikki, jotka tuomitut ovat: “Tämä on väärä tuomari, joka ei tuomitse kaikkia ansion jälkeen. Ilmanki hän on muutamilta ottanut lahjoja.” Tämän maallisen oikeuden jälkeen tulee myös Jumala vääräksi tuomariksi, joka muutamia tuomitsee helvettiin, mutta muutamia ei tuomitse.

Profeetta Miika ihmettelee siis, kuinka Jumala saattaa synnit muutamille anteeksi antaa, koska maallinen oikeus vaatii, että kaikki lainrikkojat pitää tuomittaman ansion jälkeen. Sillä ei maallinen oikeus katso sitä, kuka on katuvainen ja kuka paatunut, vaan maallinen oikeus tuomitsee kaikki ansion jälkeen. Kuinka siis Jumala saattaa synnit anteeksi antaa muutamille, ja muutamille ei anna anteeksi? Tämä on tosin ihmeellinen asia, jota ei järki voi käsittää. Ja omavanhurskaus ei ollenkaan tyydy siihen, että muutamia lasketaan taivaan valtakuntaan ja muutamia paiskataan helvettiin, koska kaikki ovat ansion jäl-

keen kadotuksen ansainneet. Kateuden perkele ei anna sitä myöten, että muutamat rangaistaan ja muutamat päästetään. Kunnian perkele ei anna myöten, että muutamilta otetaan kunnia pois ja muutamille annetaan kunnia takaisin, koska kaikki ovat kunniattomat.

Sanalla sanottu: kaikki perkeleet helvetistä huutavat: "Se on väärä tuomari, joka ei tuomitse kaikkia ansion jälkeen." Mutta se on oikea tuomari, joka viallisia tuomitsee ansion jälkeen ja viattomat päästää vapaaksi.

Siitä oikeudesta ei pääse kukaan, joka luonnollisen järjen vaikutuksia seuraa, ja niin muodoin tulee Jumala vääräksi, joka ei seuraa omanvanhurskauden lakia, eli tuomitse sen oikeuden mukaan, kuin maailmassa on, ei seuraa ollenkaan sitä oikeutta, jota kaikki katumattomat pitävät oikeana, vaan ottaa muutamilta lahjoja ja päästää ne vapaaksi, joitten pitäisi maallisen oikeuden jälkeen kärsimän rangaistusta. Mutta niitä hän tuomitsee ankarasti, jotka eivät jaksu häntä lahjoa.

Onkos se oikea tuomari, ja mitä paremmat ovat katuvaiset kuin katumattomat perkeleet? Niin tuomitsee maailma, ja omanvanhurskauden perkele ei saata ollenkaan mennä oikeudesta niin, että hän muutamia tuomitsee helvettiin ja muutamia laskee taivaaseen. Vaan kaikki, jotka ovat lain rikkojat, pitää kärsimän heidän töittensä ansion jälkeen, mutta viattomia ei saata perkele eikä maailma tuomita. Tämä on omanvanhurskauden laki, ja sen lain kaikki tunnustavat oikeaksi. Sen tähden sanoo profeetta: "Kuka on sen kal-

tainen Jumala kuin sinä olet, joka synnit anteeksi annat?"

Meidän pitää laveammalta tutkisteleman, millä lailla Jumala saattaa muutamille synnit anteeksi antaa, mutta muutamille ei. Mutta meidän täytyy ensin anoa ymmärrystä ja viisautta ylhäältä, että me ymmärtäisimme, mikä leveys, pituus, syvyys ja korkeus on Jumalan rakkaudessa, koska omanvanhurskauden perkele yötä ja päivää kantaa Jumalan lasten päälle, että he ovat huoria ja varkaita ja pitää kiinni siitä oikeudesta, että Jumala on väärä tuomari, jos Hän ei tuomitse heitä ansion jälkeen. Niin olisi vielä Jumalan lapsille tarpeellista tietää, kuinka Jumala saattaa synnit anteeksi antaa katuvaisille ja kuitenkin olla oikea tuomari. Kuka tiesi, jos katuvaiset olisivat antaneet lahjoja tuomarille, koska Hän niitä ei raski tuomita ansion jälkeen, vai ovatko he muutoin suostuttaneet Häntä?

Maailma kantaa teidän päällemme, että te olette huoria ja varkaita. Omanvanhurskaus soimaa teitä, että te olette lahjottaneet tuomaria. Kateus soimaa teidän tuomarianne vääräksi, joka semmoisille ulkokullatuille synnit anteeksi antaa. Rietas ajaa teitä pois helvetistä, jos te tulette sinne ulvomaan ja huokamaan. Ei rietas viitsi semmoisia ulkokullattuita nähdä. Kuinka siis teidän pitää tekemän, koska rietas tahtoo sekä ruumiin että sielun helvettiin hukuttaa? Onkos teillä missään turvaa, taivaassa tai maan päällä? Eipä taida olla turvaa muualla kuin Golgatan mäellä Jesuksen ristin juuressa. Antakaat lahjoja tuomarille, uhratkaat Hänelle kaikki, mikä hengen takana on. Ehkäpä Hän saattaa

niin kääntää helvetin ja maailman oikeuden, että te tulette vapahdetuiksi kaikesta edesvastauksesta, vaikka te olette murhaajat, huorat ja varkaat. Kantakaat lahjoja tuomarille, kantakaat lahjoja tuomarille! Kantakaat lahjoja salaisesti ja julkisesti ja rukoilkaa Häntä, että Hän päästäisi teitä sen viekkaan päällekantajan soimauksista, joka kantaa teidän päällemme yötä ja päivää. Kuule näitten harvain sieluin anominen ja sydämen lahjain uhri, o taivaallinen Tuomari ja Isä meidän, joka olet, jne.

Ehtoosaarnan teksti [profeetta Mii-kan 7: 19] kuuluu: “Hän kääntyy ja armahtaa meidän päällemme ja polkee alas meidän pahat tekomme ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää.

Profeetta Miika on tämän päivän ehtoosaarnan tekstissä selittänyt, millä lailla Jumala ilman vääryyttä perkeleen ja maailman oikeuden kääntää niin, että murhaajat, huorat ja varkaat tulevat kaikesta edesvastauksesta vapahdetuiksi ja taivaan oikeudesta vanhurskautetuiksi.

Julkinen vääryys on tapahtunut. Lain rikkojat ovat oikeuteen tämmätyt¹, muuttamat ovat jo vankeuteen heitetty, omanvanhurskauden rautavitjoilla käsistä ja jaloista sidotut. Nämä kuoleman vangit tuopi vanginvartija oikeuteen. Päällekantaja seisoo siellä ja vaatii tuomarilta oikeuden edessä, että kun on vierasten miesten kautta täydellisesti näytetty, että nämät ovat ryövärit, murhaajat, huorat ja varkaat, niin pitää tuomarin tuomitseman heitä ijäksi päiväksi fästninkiin², ja nyt odottaa päällekantaja ja kaikki maakunta, jotka eivät ole tul-

leet tuntemaan itseään semmoisiin synteihin vikapääksi; tämä surutoin maakunta, joka huutaa: “Ristiinnaulitse”, odottaa, koska tuomari lukee tuomion, että lain rikkojat tuomitaan sen jälkeen, kuin päällekantaja vaatii.

Mutta nyt kuulee Tuomari Poikansa huutavan ristin päällä: “Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit?” Ja niin pian kuin tämä Jumalan Pojan ääni tulee Isän korviin, kääntää Hän silmänsä pois Poikansa tykö ja unhottaa murhaajat. Hän unhottaa lain rikkojat. Hän unhottaa heidän rikoksensa ja katsoo ainoastaan Poikansa päälle, joka suuressa epäilyksessä ja kuoleman kilvoituksessa huutaa: “Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit?” Tämä sana tekstissä ”Jumala kääntyy” merkitsee, että Jumala kääntyy Poikaansa päin ja rupeaa Hänen vaivojaan katsomaan. Siinä katsannossa unhottaa Hän ankaran vanhurskautensa eikä muista enää meidän syntiämme. Murhaajat, ryövärit, huorat ja varkaat pääsevät vapaiksi kaikesta edesvastauksesta ja he lasketaan irti, ja Jumalan Poika tuomitaan kuolemaan. Tuo ryöväri ja murhaaja Barrabas lasketaan irti, ja tulee kaikesta edesvastauksesta vapaaksi. Hän tuli kokonaan vanhurskaaksi luetuksi, mutta Jumalan Poika tuli kärsimään.

Mutta kuinka nyt, Barrabas, mitä sinä nyt arvelet, koska Jumalan Poika joutui kärsimään ja sinä pääsit vapaaksi? Ilmankin sinä nyt olet iloinen niin kuin kesähevonen ja lintu, joka munasta pääsi. Mutta sitä on perkele jalestä päin moittinut, että siinä on tapahtunut suuri vääryys, koska viaton joutui kärsimään murhaajan edestä. Mutta eipä sitä ole

juudalaiset moittineet, eikä Pilatus, jolla oli semmoinen tunto, että Jesus on viaton. Pilatus, se pakanallinen tuomari, on armahtanut ryöväriä ja antanut hänelle synnit anteeksi. Hän on polkenut ryövärin synnit ja pahat teot alas, ja kaikki Barraban synnit heitti hän meren syvyyteen, niin kuin profeetta Miika sanoo tämän päivän tekstissä.

Tämän opin kautta loukkaantuu nyt järki ja itse omavanhurskaus saarnaa järjessä, että siinä on suuri vääryys tapahtunut, se ei sovi ollenkaan ei maallisen eikä taivaallisen oikeuden mukaan että viatoin joutuu kärsimään ja murhaaja lasketaan irti. Mutta me otamme myös omanvanhurskauden omista sanoistansa kiinni. Sillä ehkä nyt omavanhurskaus sanoo niin, että siinä on suuri vääryys tapahtunut, saarnaa hän välistä niinkin, ettei siinä ole mitään vääryyttä tapahtunut, koska Jumala on niin sallinut tapahtua. Ja kuka on ollut suurempi omanvanhurskauden palvelija kuin juudalaiset? Mutta juudalaiset eivät ole koskaan sitä vääränä pitäneet, että murhaaja laskettiin irti ja viaton joutui kärsimään. Eikä ylimmäinen pappi Kaifas pitänyt sitä vääränä, koska hän antoi juudalaisille sen neuvon, että yhden piti kärsimän kansan edestä.

Mutta on se vielä yksi paikka, kussa omavanhurskaus pääsee mutkittelemaan. Omavanhurskaus saarnaa usein näin heränneille: "Ei ole sinulla oikeata katumusta ollut, ei ole sinun tuntosi koskaan herännyt." Jos nyt olisi se ryöväri ja murhaaja katuvainen ollut, niin ei olisi niin suuri vääryys tapahtunut, mutta ei tämä Barrabas ollut katuvai-

nen. Minkä tähden hän sitten lasketaan irti? Minkä tähden hänen syntinsä annetaan anteeksi ja upotetaan meren syvyyteen? Siinä on suuri vääryys, että katumaton ryöväri eli Barrabas lasketaan irti ja katuvainen ryöväri ristiinnaulitaan. Jos se on oikein, että ryöväri lasketaan irti, niin se olisi oikein, jos kaikki ryövärit laskettaisiin irti. Siihen ei ole muuta vastausta kuin tämä: katuvainen ryöväri pääsi sielunsa puolesta irti, koska hän uskoi tämän sanan: "Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paradiisissa."

Mutta koska muutamat totisesti katuvaiset uskovat, mitä omanvanhurskauden perkele saarnaa, eivätkä usko, mitä se ristiinnaulittu saarnaa, niin sen väärän uskon tähden pysyvät he vankina omanvanhurskauden rautavitjoissa, eivätkä pääse irti siitä ennen kuin he uskovat, mitä se Ristiinnaulittu saarnaa, koska nimittäin omavanhurskaus saarnaa katuvaisille: "Ei sinulla ole vielä oikeaa katumusta, sinun pitää oleman suuremmassa omantunnon vaivassa ennen kuin sinä saat omistaa itsellesi armon lupauksia." Niille pannaan Barrabas eteen, sillä jokainen, joka rupeaa Jumalalle panemaan määrää eteen, kuinka paljon vaivaa hänen pitää kärsimän, ennen kuin hän saapi ruveta uskomaan, hän on vielä omanvanhurskauden rautavitjoissa niin kuin Barrabas, ja ei pääse irti ennen kuin Tuomari hänen laskee irti.

Nyt meidän pitää katseleman, millä oikeudella Pilatus saattaa laskea kuoleman vangin irti. Jos nimittäin Pilatuk-sella on semmoinen oikeus, että hän saapi laskea kuoleman vangin irti, kyl-

lä sitte ylimmäisellä Tuomarilla on sama oikeus. Mistä oli siis Pilatuksella se oikeus, että hän saattoi laskea kuoleman vangin irti? Oliko Jumala antanut hänelle sen oikeuden, vaiko perkele? Jos Jumala olisi hänelle antanut sen oikeuden, niin olisi omallavanhurskaudella paljon sanomista vastaan, sillä omavanhurskaus seisoo vahvasti sen päälle, ettei Jumalallakaan ole oikeutta laskea kuoleman vankia irti.

Mutta jos se oikeus on perkeleestä tullut, niin omavanhurskaus ei puhu mitään, vaan suostuu siihen ja sanoo: "Kyllä se on oikein, että Barrabas päästettiin irti." Eivät ole juudalaiset puhuneet mitään, vaan he ovat itse anoneet, että ryöväri ja murhaaja laskettaisiin irti. Mitä saatanan joukko tekee maallisessa oikeudessa, sen saattavat kristityt tehdä taivaallisessa oikeudessa. Ja sen tähden myös kaikki kristityt rukoilevat sitä taivaallista Tuomaria, että kaikki epäuskon vangit laskettaisiin irti. Ja meidän toivomme on, että taivaallinen Tuomari häättyy tekemään heidän anomisensa jälkeen.

Barrabas, sinä hengellinen vanki, sinä olet nyt irti laskettu. Jesus, se viaton, se hurskas Jumalan Poika, on kärsinyt sinun edestäsi. Sama Jesus on vankina, sinä vapaa. Jesus on tuomittu kuolemaan sinun pahain tekoisi tähden, sinä olet kaikesta edesvastauksesta vapautettu. Jesus on nyt pahantekijäin sekaan luettu, sinä olet hyvän tekijäin sekaan luettu. Jesus on väärä, sinä hurskas. Jesus on suurin syntinen maan päällä, sinä viaton. Jesus on astunut alas helvettiin, sinä olet vapaa astumaan ylös taivaaseen.

Kuinkas on Barrabas? Jokos olet tyytyväinen siihen tuomioon, vai tahdotkos valittaa maailman ruhtinaan oikeuteen, että tuomio muutettaisiin, että Jumalan Poika laskettaisiin irti ja sinä olisit vankina? Minä ajattelen, ettei Barrabas mene enää vankeuteen, koska hän on kerran laskettu irti. Minä luulen, että Barrabas on iloinen niin kuin kesähevonnen ja niin kuin lintu, joka munasta pääsee. Mutta jos sinä Barrabas alat vielä murhaamaan ja ryöväämään, että toisen kerran joudut vankeuteen, niin ei taida olla enää niin keveä päästä omanvanhurskauden rautavitjoista irti. Kiitä nyt, Barrabas, Tuomaria, joka sinun laski irti synnin vankeudesta. Amen.

Jäljennös. Olga Paltton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 67 (1897)

¹ Tämmätyt, ruots. sanasta stämma = haastetut (oikeuteen)

² fästning, ruotsia. Suomeksi linna, linnoitus. Vankilan synonyymi: linna.

Älkää vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa, sillä mitä oikeuden on vääryyden kanssa tekemistä? Eli mitä osallisuutta on valkeudella pimeyden kanssa?

2 Kor. 6: 14

Älkää vetäkö ijestä uskottomain kanssa. Näin kirjoittaa pyhä Paavali Korinttilaisille, jotka olivat alkaneet yhtä seuraa pitämään epäuskoisten kanssa. Epäuskoisiksi kutsutaan tässä paikassa ei ainoastaan julkiset pakanat, jotka eivät uskoneet Paavalin oppia oikeaksi, vaan myöskin semmoiset, jotka uskoivat opin oikeaksi, mutta eivät jaksaneet sen tähden itse uskoa Jesuksen päälle, ja joilla ei siis ollut autuaaksi tekeväistä uskoa.

Molemmat löytyy myös täällä. Ne, jotka eivät usko oppia oikeaksi, hakevat eri tietä taivaaseen. En tiedä, ovatko he löytäneet parempaa ja helpompaa tietä, joka ei olisi niin kova ja vaivalloinen kuin tämä ristin tie. Kaikkein kuitenkin täytyy kuolinvuoteellansa tunnustaa, että oppi on oikea, ja että muuta tietä ei löydy, joka viepi elämään, kuin se kaitainen tie, ja se ahdas portti, jonka läpi kaikkein pitää pakkaaman itsensä, jotka tahtovat autuaaksi tulla.

Ne epäuskoiset, jotka uskovat opin oikeaksi, mutta eivät jaksakaan seurata kristityitä, alkavat ensiksi yhtä seuraa pitämään pakanain kanssa. Koska heillä ei ole uskoa, niin he ovat voimattomat sotimaan perkelettä, maailmaa ja omaa lihaa vastaan. Ei epäuskoisilla ole senkaltaisia sota-aseita, joilla he saattaisivat vihollisia vastus-

taa. Ei ole heillä uskon kilpeä, jolla he saattaisivat vastustaa kaikkia ruman tulisia nuolia, ei ole hengen miekkaa, jolla he saattaisivat hakata vihollisten pään ja haavoittaa heitä. Ei ole epäuskoisilla autuuden rautalakkia, joka varjelee päätä vihollisten nuolista ja miekasta. Sen tähden semmoiset epäuskoiset nääntyvät ja tulevat himoiltansa ylitse voitetuksi, he rupeavat maailman mallia seuraamaan vaatteissa ja käytöksissä. Viimein he lankeevat julkiseen jumalattomuuteen. Aloitettuansa koreudella päättävät sen huoraamisella, he pitävät häitä, ristiäisiä ja kraviaisia, rupeavat kauppaa tekemään ja tavaroita kokoomaan.

Semmoiset epäuskoiset saavat myös kristityitä pian seuraansa, jos kristityillä ei ole oikeaa sotaa ja kilvoitusta. Sen tähden neuvoo Paavali Korintin kristityitä, että heidän pitää eroittaman itsensä epäuskoisten joukosta sekä niitten, jotka eivät usko hänen oppiaan oikeaksi, että myös niitten seurasta, jotka uskovat opin oikeaksi, mutta eivät jaksakaan itse uskoa niin paljon että he tulisivat autuaaksi. "Älkää vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa," sanoo hän, "sillä mitä oikeuden on vääryyden kanssa tekemistä, eli mitä osallisuutta on valkeudella pimeyden kanssa, ja mikä sovinto on Kristuksella Belialin kanssa, ja mikä osa on uskovaisella uskottoman kanssa?"

Emme tiedä, olivatko Korinttilaiset alkaneet seuraamaan maailman joukkoa julkisesti epäjumalten palveluksessa, niinkuin tanssissa, pelissä, kortinlyömisessä, juopumuksessa, huorudessa tai maailman kauppoissa. Mutta

Paavalin sanoista kuuluu, ettei oikea kristitty kärsi paljon, ennen kuin omatunto loukkaantuu ja usko menee, erinomattain niissä paikoissa, missä pakanat ovat viekkaat viettelemään kristityitä seuraansa.

Jolla omatunto on oikein herännyt, täytyy niin valvoa, ettei pakanat saa pilata hänen kristillisyyttään, niin kuin pakanat pilasivat Pietarin kristillisyyttä. On tosin moni sanonut näinä aikoina, että kristityt ovat pilanneet sen ja sen kristillisyyden. Mutta minä ajattelen, että epäuskoiset pahemmin pilaavat valvomattoman kristityn kristillisyyttä kuin kristityt. Joka sanoo, että kristityt pilaaavat hänen kristillisyytensä ja syövät hänen uskonsa, hän on semmoinen kristitty, jolla nousee itseys, koska kristityt häntä nuhtelevat synnistä.

Omavanhurskaus on tässä ja muissa paikoissa pilannut monen kristillisyyttä. Koska nimittäin omavanhurskaus nousee pääkalloon, silloin tulevat ne omanvanhurskauden kristityt niin pyhiksi, etteivät he kärsi puolta sanaa, ennen kuin he viskaavat uskonsa ja sanovat: "En olekaan koskaan herännyt." Muutamat nousevat temppelein harjalle, koska kristityt tahtovat heitä johdattaa nöyryyteen ja itsensä tuntemiseen. Ja koska vihollinen on saanut heitä temppelein harjalle, katsovat he niitä muurahaisia ylös, jotka nöyryyden laaksossa konttaavat. Sitten he paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. He näkevät niin paljon vikoja kristityissä, ettei heidän mielestään ole yhtään oikeaa kristittyä.

Ei ole minun luullakseni kristityt pilanneet monen oikean kristityn uskoa,

mutta omavanhurskaus on monen kristillisyyden vienyt, samoin maailman rakkaus. Koska kristityt eivät ole valvooneet ja sotineet syntiä vastaan, silloin on ensiksi koreus tullut luvalliseksi nuoresa kansassa. Sitten on huoruus tullut niin voimalliseksi, että ovat alkaneet harjoittamaan työllistä huoruutta. Raa-vaammilla on maailman rakkaus pääsyt sydämeen, ja vanhoilla ahneus. Onkos sitten ihme, että usko viedään, koska he menevät maailman seuraan ja asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen, sekä vetävät iestä epäuskoisten kanssa, se on, pitävät yhtä seuraa suruttomain kanssa?

Älkää vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa, kirjoittaa Paavali kristityille. Ja minä luulen tämän Paavalin varoituksen olevan juuri tarpeellisen kaikille, jotka tahtovat autuaaksi tulla. Sillä maailman lapset ovat viekkaat kiusaamaan kristityitä saadakseen kristityitä seuraamaan ja suostumaan johonkin synnilliseen tekoon. Jos he eivät muutoin voita heidän pahoja tarkoituksiinsa, niin he rukoilevat, että kristityt auttaisivat heitä jostakin synnillisestä työstä, niin kuin esimerkiksi yksi mies rukoili Vapahtajaa, että Hän auttaisi häntä hänen riitaveljestään ja tuomitseisi heidän välinsä.

Mutta Kristus ei tahtonut auttaa tätä miestä siitä hädästä, hyvin tietäen, etteivät suruttomat voi tyytyä Hänen tuomioonsa. Niin ei myös kristitty kelpaa suruttomain tuomariksi heidän riitasioissaan, vaan tuomitkoon heitä tämän maailman ruhtinas palvelijainsa kanssa. Jesus sanoi miehelle: "Ihminen! Kuka minun pani tuomariksi tei-

dän päällemme?” Jos kristityt eivät kelpaa tuomareiksi suruttomain välille, niin kuinka he sitten kelpaavat kumppaniksi heidän synnillisissä teoissaan?

Sen tähden älkäämme vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa, se on, älkäämme menkö heidän seuraansa syntiä tekemään, vaan pysykäämme erillämme heistä. Vaeltakaamme aina maailman joukkoa vastaan, niin me tulemme ristinkantajiksi. Maailman joukko ei pane ristiä niitten päälle, jotka käyvät maailman joukon perässä ja itkevät, vaan sen päälle he panevat ristin, joka tulee maailman joukkoa vastaan. Joka vetää ijestä epäuskoisten kanssa, hän ei tule ristinkantajaksi, se on, joka pienemmässäkään asiassa suostuu suruttoman aivoitukseen, hän ei tule vihattavaksi, vaan hän tulee pian maailman ystäväksi ja Jumalan vihamieheksi.

Minä olen vakuutettu siitä, että kaikki uskovaiset eroittavat itsensä epäuskoisista, niin kuin epäuskoisetkin näkyvät eroittavan itsensä uskovaisista, joissa Jumalan Henki liikkuu. Eroittakaamme me myös itsemme uskottomain joukosta, joissa rietas henki liikkuu. Olkoon aina se suuri juopa kiinnitetty meidän ja heidän välillämme, ettei yksikään menisi toisten seuraan. Vaan koska joku epäuskoinen tulee uskovaiseksi, silloin hän vasta alkaa yhtä seuraa pitämään kristittyin kanssa. Ja silloin on juopa hänen välillensä kadonnut.

Mutta se suuri ristinkantaja, jonka ijes on suloinen ja kuorma keveä, antakoon kaikille uskovaisille voimaa ja väkevyyttä, että he jaksaisivat vetää ijestä Kristuksen kanssa, koska maailman joukko panee ristin heidän päällensä

kannettavaksi, että he tulisivat osallisiksi ristinkantajain palkasta, koska he koston Sionin vuorelle, kussa kaikki ristinkantajat saavat iloita ja levätä. Pian, pian pääsevät ristinkantajain väsyneet luut lepäämään, jotka täällä ovat vetäneet ijestä Kristuksen kanssa. Pian saavat he katsella Ihmisen Poikaa kirkastettuna taivaan valtakunnassa, ja iankaikkisesti iloita Hänen kanssaan. Kuule sinä suuri Ristinkantaja kaikkein pienten ristinkantajain huokaus, ja auta heitä, koska he rupeevat nääntymään ristin kuorman alla. Nosta voimattomat kädet, vahvista nääntyneet, tue heitä, koska he rupeevat horjumaan. Isä meidän, jne.

Toisen rukouspäivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna 1. Tim.1: 15 ja kuuluvat sanat näin: “Se on totinen sana ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jesus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan, joista minä suurin olen.” Tämän tekstin johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka Kristus Jesus on tullut vapahtamaan syntisiä.

1:ksi Synnin rangaistuksesta

2:ksi Synnin vallasta.

Ensimmäinen tutkisteleminen osoittaa, kuinka Kristus Jesus, Jumalan Poika, tuli maailmaan vapahtamaan syntisiä synnin rangaistuksesta. Kun ihminen tuli niin onnettomaksi, että hän käärmeen kavaluuden kautta lankesi syntiin ja teki Jumalan käskyä vastaan suuren rikoksen, silloin ajettiin ihminen paratiisista. Vanhimman talosta ajettiin tämä tottelematon lapsi, ja tuli vihan lapseksi, se on, vanhimman viha lankesi hänen

päälleen. Koska maallinen vanhin ei saata semmoisia lapsia suojata, jotka huoraavat ja varastavat ja muuta tottelemattomuutta osoittavat juuri vanhemman silmäin edessä, kuinka sitten tai vaallinen vanhin semmoisia saattaa pitää huoneessaan, jotka niin elävät? Hänen täytyy ajaa pois semmoiset lapset, jotka huoraavat ja varastavat. Ei hän saata semmoisia huoria ja varkaita suojella eli pitää huoneessaan, jotka tekevät vanhempansa kunnianttomaksi. Sillä lasten huoruus ja varkaus käypi kovin vanhempain kunnian päälle, erinomattain kun vihamies soimaa heitä yötä ja päivää sanoen: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat."

Kuinka vanhin saattaa semmoisia hävyttömiä soimauksia kuulla, joita vihollinen sanoo hänelle? Semmoiset soimaukset tekevät vanhemmille pahaa. Varsinkin jos vihollisen hävytön haukkuminen olisi syytön soimaus, mutta kun lapset ovat vikapääät, niin ei vanhin enää myötäänsä voi kuulla semmoisia soimauksia, vaan hänen täytyy ajaa lapsensa pois talostaan päästäksensä kuulemasta vihollisen alituisia soimauksia: "Sinä olet huorain ja varkaitten isä; sinun talosi on oikea huorain ja varasten pesä, ja semmoisia sinä suojelet talossasi."

Onkos hauska vanhemmille kuulla semmoisia vihollisen soimauksia? Tunustelkaat nyt vanhemmat, jos teillä on vanhemman sydän, ja päättäkää teidän omasta sydämestänne, jos saattaisitte semmoisia lapsia pitää huoneessanne, jotka huoraavat ja varastavat juuri vanhempainsa silmäin edessä. Jo täytyy heidän juuri oman kunniansa tähden ajaa lapsensa pois talostaan, ettei vihollinen

rupeaisi haukkumaan huorain ja varasten isäksi ja suojelijaksi. Tämä nyt on yksi syy, minkä tähden Jumala ajoi pois ihmisen paratiisista. Mikä ilo mahtaa olla sillä vanhemmalla, jonka täytyy omia lapsiansa ajaa pois talostaan ja tehdä heitä perinnöttömiksi?

Kuten nyt sanottu on, makaavat kaikki ihmiset siis luonnostaan lain kirouksen alla ja vihan lapsina niin kauan kuin eivät he ala kolkuttamaan armon oven päälle katumuksen ja parannuksen kautta. Suruttomat ja heräämättömät eivät kuitenkaan tunne tätä Jumalan vihaa ja sitä lain kirousta, joka makaa heidän päällään. He ajattelevat "Kyllä Jumala on armollinen, ei Hän ole niin kova, että Hän ajaa omia lapsiaan pois huoneestaan." Näin ajattelevat kaikki huorat ja varkaat sanoen: "Ei suinkaan Jumala aja meitä maantielle kuolemaan, vaikka me kuinka paljon huoraisimme ja varastaisimme. He sanovat vielä: "Ei se ole oikea vanhin, joka ajaa pois lapsiaan huoruuden ja varkauden tähden."

Mutta sanokoot ensin sen kaltaisten ihmisten suojelijat, mikä oikeus on semmoisilla lapsilla olla vanhempain talossa, koska he synnillisillä töillensä ja käytöksillensä saattavat vanhemmat kunnianttomiksi ja viimein saattavat vanhemmat murheesta hautaan? Ei kukaan profeetta ole saattanut soimata Davidia kovuudesta ja armottomuudesta poikaansa Absalomia kohtaan, kun David ajoi hänet pois huoneestansa ja kielsi hänen tulemasta silmäinsä eteen ennen kuin totinen katumus oli tapahtunut.

Suruttomat kyllä soimasivat Davidia kovuudesta ja armottomuudesta Absalo-

mia kohtaan, koska hän ei antanut Absalomille anteeksi hänen rikoksensa, vaikka Absalomilla ei ollut katumusta synneistänsä, mutta kunnianhimo ja vanha aatami sydämesssä. Surutoin päämies Joab pani muutaman viekkaan ämmän puhuttelemaan Davidia ja rukoilemaan, että hän antaisi Absalomille, murhaajalle, synnit anteeksi. Mutta kuinka otti poika isänsä armon vastaan, kun David antoi itsensä taivuttaa siihen, että poika sai luvan tulla isänsä silmäin eteen? Joo, se sama poika rupeesi sitten panettelemaan isäänsä ja sai varastetuksi ihmisten sydämet puoleensa, jonka tähden hän päätti nostaa kapinan isäänsä vastaan ja huutaa itsensä kuninkaaksi. Tämän kaiken sai isä palkaksi siitä hyvästä, jota oli osoittanut pojallensa.

Semmoiset ovat myös huorat ja varkaat, joille ei tule totista katumusta. Ne haukkuvat vanhempiaan vääriksi, koviksi ja armottomiksi, kun he eivät anna heidän huorata ja varastaa juuri vanhemman talossa ja heidän silmänsä edessä.

Ihminen oli alusta Jumalan lapsi viattomuuden tilassa, silloin kun hän oli nuorin kaikista Jumalan lapsista ja oli vielä niin pieni ja kelvoton, että taivaallinen vanhin saattoi rakastaa häntä ja antoi hänen olla paratiisissa. Mutta koska käärme saattoi häntä viekkaudellaan pettää ja yllyttää tottelemattomuuteen, silloin hän tuli huoraksi ja varkaaksi, ja se kävi niin kovin vanhimman kunnian päälle, että hänen täytyi ajaa häntä pois talostaan, erinomattain kun vihollinen nyt saattoi häntä soimata: "Sinä suojelet huoria ja varkaita ja sinun talosi on oikea huorain ja varkaitten pesä." Tällä

tavalla tuli nyt entinen Jumalan lapsi vihan lapseksi, ja vihollinen otti hänen ja rupeesi siis suojelemaan huoria ja varkaita ja opetti vielä pilkkaamaan vanhimman kyyneleitä.

Tämä esimaalaus on otettu juuri vanhemman sydäimestä. Kaikkein vanhempain pitäisi nyt ymmärtämän, että näin on vanhemman luonto. Näin ovat ne tottelemattomat lapset tulleet huoriksi ja varkaiksi, ja näin ovat samat lapset tulleet vihan lapsiksi. Tämä on se synnin rangaistus, joka on tullut niitten lasten päälle, jotka siihen laihin elävät. He ovat ajetut pois vanhemman talosta ja ulos suljetut vanhimman sydäimestä ja perinnöttömiksi tulleet. Se onkin suurin rangaistus, kuin lapsille saattaa tulla, nimittäin se, ettei hän ole enää lapsi, vaan vieras eli äpärä, jota vanhin ei saata omakseen tunnustaa.

Tästä synnin rangaistuksesta tuli nyt Kristus pelastamaan syntisiä, nimittäin Isän vihasta, eli niin kuin Lutheruksen oppi sisällään pitää: "Kristus, Jumalan Poika on kärsinyt helvetin piinan ja vaivan, että Hän lepyttäisi Isän vihan ja sovittaisi Isän meidän kanssamme ja niin ottaisi pois lain kirouksen meidän päältämme, joka oli se ijankaikkinen rangaistus, jonka me olimme ansainneet."

Mutta tätä Lutheruksen uskoa vastaan ovat maailman viisaat monessa paikassa. Ensiksi sanovat maailman viisaat näin: "Isä ei ole vihainen ollut, Kristus ei ole kärsimisensä kautta lepyttänyt Isän vihaa, eikä Kristus ole tullut sovittamaan Isää meidän kanssamme; mutta Hän on tullut sovittamaan meitä Isän kanssa. " Ehkä nyt tämä sanaharkka kuulustaa juuri kuin se olisi yksi ja

sama, jos Lutherus sanoo: "Kristus on tullut sovittamaan Isää meidän kanssamme," ja niin kuin maailman viisaat sanovat: "Kristus on tullut sovittamaan meitä Isän kanssa." Niin se kuulustaa ensin niin kuin niitten välillä olisi sangen vähän eroitusta.

Mutta se ihminen, jonka omatunto on herännyt, tuntee totisesti, mitä Raamatussa on kirjoitettu Jumalan vihasta, että Isä ilman Kristusta on vihainen syntisille. Ei ole kuitenkaan Jumalan viha niin kuin vanha aatami ihmisessä. Ei Jumala ole vanhan aadamin kanssa ulos ajanut ihmisiä paratiisista. Mutta viha on Raamatussa Jumalan ankara vanhurskaus, joka rangaistuksen vaatii. Se on lain kirous, joka makaa syntisten päällä siihen asti, että Jumalan ankara vanhurskaus tulee täytetyksi Kristuksen kuoleman kautta. Mutta myös tätä Lutheruksen oppia vastaan sanovat maailman viisaat.

He sanovat: "Ei ole Isä pannut synnin rangaistusta Poikansa päälle, eikä syntiset ole saattaneet Vapahtajaa sen kaltaiseen tuskaan ja vaivaan. Ei ole Isä tarvinnut tulla sovitetuksi Kristuksen kuoleman kautta, eikä ole Kristus kuolemansa kautta ansainnut meille mitään, "mutta", sanovat he, "Hän on ainoastaan opettanut ihmisiä, kuinka heidän pitää tuleman sovitetuksi Jumalan kanssa, nimittäin totisen parannuksen kautta." Sillä maailman viisaat myös vaativat totisen parannuksen niiltä, jotka ylöns törkeästi elävät. Tämän maailman viisasten parannus jota hekin vaativat murhaajilta, huorilta, varkailta, juomareilta ja muilta törkisyntisiltä, ei ole muu kuin oma parannus.

On niitä täälläkin muutamia siveitäkin, jotka ovat omalla parannuksella rauhoittaneet tuntonsa ja jotka ovat riettaan kanssa tulleet sovitetuiksi, mutta ei Jumalan kanssa. Ainoastaan katuvaiset ja uskovaiset ovat pelastetut synnin rangaistuksesta Kristuksen kautta, joka otti Isän vihan ja lain kirouksen itse päälle, ja täytti Jumalan ankaran vanhurskauden yrttitarhassa, kussa Hän oli hirmuisessa tuskassa ja omantunnon vaivassa, ja kärsi helvetin piinan syntisten tähden. Tämä kärsiminen on täydellinen lunastus. Jumalan viha ja lain kirous pani Jumalan Pojan helvettiin. Nyt riippuu asia ainoastaan siitä, jos katuvaiset jaksavat uskoa, että Jesus, Jumalan Poika, on heidän sielunsa lunastanut. Joka ei jaksaa uskoa, että hänen sielunsa on täydellisesti lunastettu, hänen täytyy itse ottaa Jumalan vihan ja lain kirouksen päälleen ja astua alas helvettiin maksamaan synnin velkaa.

Kuinkas luulette, te katuvaiset, murheelliset ja epäuskon kanssa taistelevaiset, onkos Jumalan Poika jaksanut lunastaa teidän sielujanne helvetin vastasta? Onko Hän jaksanut maksaa teidän syntinne velkaa? Vai tahdotteko te itse maksaa teidän velkanne ja itse olla edesvastaajana tuomiopäivänä? Suruttomat kyllä sanovat: "Kukapa vastaa meidän edestämme? Itse meidän täytyy vastata. Ei kukaan muu vastaa meidän edestämme." Tahdottekos te katuvaiset ottaa Jesusta edesvastaajaksenne, eli tahdotteko itse vastata edestänne? Minä tiedän, että omavanhurskaus saarnaa usein katuvaisille: "Älkää uskoko, että Jumalan Poika ottaa katuvaisia perkeleitä vastauksensa päälle."

Vaan katuvaiset enkelit saavat paremmin uskoa, kuin katuvaiset perkeleet, sillä perkeleet eivät pääse koskaan taivaan valtakuntaan, vaikka kuinka katuvaiset olisivat.

Jaa, vai niin, katuvaiset enkelit! Missä nyt olette, te katuvaiset enkelit? Omavanhurskaus saarnaa katuvaisille perkeleille, että perkeleen kaltaiset eivät pääse koskaan Jumalan valtakuntaan, vaikka he kuinka vuovaisivat. Ja te katuvaiset perkeleet, ilmankin te uskotte, että omavanhurskaus on tullut taivaasta saarnaamaan teille totuutta, ettei ole tulemista Jesuksen tykö, ennenkuin te tullette enkeleiksi? Ei olekaan Kristus Jesus tullut vapahtamaan syntisiä, mutta enkeleitä Hän on tullut vapahtamaan. Jos niin on, niin saavat kaikki katuvaiset perkeleet mennä helvettiin, jos semmoisia siellä otetaan vastaan.

Mutta minä luulen, että kaikki siveät perkeleet ajavat kaikki katuvaiset perkeleet ulos helvetistä sanoen: "Mene pois täältä huokaamasta, muutama ulkokullattu!" Vedetäänpä semmoisia ulos huoneesta, jotka ovat liikutuksissa. Mihin paikkaan te sitte menette, te katuvaiset perkeleet, kun teitä ajetaan ulos helvetistä? Minä luulen, että teidän täytyy viimein mennä kolkuttamaan taivaan oven päälle. Sillä oven vartija on sanonut: "Kristus Jesus on tullut maailmaan vapahtamaan syntisiä." Kolkuttakaat vain ja älkääät seisoko myökkäin oven takana! Kolkuttakaat voimallisesti, kolkuttakaat niin, että koko huone jymisee! Kyllä täytyy ovenvartijan tulla laskemaan katuvaisia sisälle.

Toinen tutkisteleminen: Kristus on tullut vapahtamaan syntisi synnin vallasta.

Tässä paikassa tahtoo vihollinen hajottaa, mitä Kristus on ylös rakentanut. Sillä jos on työläs katuvaisilla uskoa, että Kristus on vapahtanut heitä synnin rangaistuksesta, niin on vielä raskaampi uskoa, että Kristus on pelastanut syntisiä synnin vallasta, koska myös uskovaiset tuntevat niin paljon syntiä tykönään. Jos uskovaiset tulisivat synnittömiksi, niin kuin armonvargaat, niin he saattaisivat paremmin uskoa, että Kristus on vapahtanut heitä synnin vallasta. Mutta kun rietas tahtoo juuri hävittää kiusauksillaan ja tuopi niin paljon syntiä eteen, niin muuttaa omavanhurskauden perkele itsensä valkeuden enkeliksi ja saarnaa siellä järjessä: "Tämmöinenkö kristitty on, joka on niin kuin itse rietas? Onko semmoinen vapaa synnin vallasta, joka tekee niin paljon syntiä joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla ja on niin kolo kuin itse rietas? Semmoinenkos kristitty on?" Ei ollenkaan, sanoo omavanhurskaus, ja kaikki fariseukset, kaikki siveät, kaikki ylimmäiset papit ja kaikki tekopyhät vahvistavat sitä. Kaikki perkeleet helvetissä todistavat, ettei kristitty ole semmoinen, joka niin paha on kuin roomalaisten seitsemännessä luvussa maalataan.

Ja kun Lutherus kirjoittaa epäileväisille ja epäuskon vangeille: "Tee vielä enemmän syntiä, mutta usko vielä vahvemmassi. Syntiä meidän täytyy tehdä niin kauvan kuin me tässä olemme. Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, Hänestä ei pidä synti meitä eroittaman, jos me vielä tuhannen kertaa tuhannen päivässä tekisimme huorin ja murhaisimme." Kuulettekos nyt, siveät perkeleet, mikä oppi tämä on? Ja te epäuskon

vangit, luulettekos te sen olevan oikean opin, koska hän käskee vielä enemmän syntiä tehdä, ja saarnaa niin voimallisesti uskosta, että koko paavin valtakunta tyhmistyy ja kauhtuu? Paavin papit sanovat, että tämä Lutheruksen saarna uskosta on riivatun ihmisen puhe ja väärän opin kauhistus, koska hän sanoo, että synti ei saata eroittaa meitä Vapah-tajasta, jos vielä tuhannen kertaa päiväs-sä olisit huorin tehnyt, niin pitää sinun vielä sittenkin uskoman.

Onko tämä Lutheruksen oppi oikea oppi? Se kuuluu paavilaisen korvissa niin kuin itse perkele olisi noussut ylös semmoista väärän opin kauhistusta julistamaan. Mutta joka nämät Lutheruksen sanat oikein ymmärtää, pitää tunteman, että se on oikea evankeliumi. Siellä se ihminen, joka on oikein herännyt, tuntee kyllä, että hän on huorin tehnyt ja murhannut, jos ei tuhannen, niin kuitenkin seitsemän kertaa päivässä, vaikka ei ruumiin jäsenillä, niin kummin-kin ajatuksilla. Ja yhtä hyvin, vaikka olisit huorin ja murhan tehnyt tuhannen kertaa tuhannen päivässä, pitää sinun uskoman, että sinä olet kristitty, sinä olet Jumalan lapsi.

Niin saarnaa Lutheruksen evankeliumi epäuskon vangeille. Onko tämä oikea evankeliumi, jota Lutherus teille saarnaa? Onko mahdollinen uskoa, että tämä Lutheruksen evankeliumi on oikea evankeliumi, koska paavilaiset sanovat tämän olevan riivatun ihmisen puheen ja väärän opin kauhistuksen? Mutta nyt minä sanon teille, te epäuskoiset, että jos te jaksatte uskoa, mitä Lutherus tässä paikassa saarnaa, niin te saatte koetella, jos tämä oppi on Jumalasta. Sen

päälle se nyt ainoastaan tulee, jos te uskotte, että tämä on Jumalasta, niin te saatte tuta ja koetella, että se on Jumalasta. Mutta jos ette usko, niin te pysytte teidän synneissänne ja Lutheruksen evankeliumi muuttuu teidän mielestänne riettaan evankeliumiksi, ja teidän täytyy sanoa niin kuin paavilaiset: "Semmoinen oppi on juuri riivatun ihmisen oppi ja väärän opin kauhistus."

Kuinkas on, te katuvaiset sielut, onko Lutheruksen evankeliumi oikea evankeliumi? Jaksatteko uskoa, että se, joka tuhannen kertaa päivässä huorin tekee ja murhaa, on kristitty? Minä uskon, että kaikki huorat ja varkaat ja murhaajat tulevat autuaiksi, jotka uskovat tämän evankeliumin. Mutta jotka eivät usko tätä Lutheruksen evankeliumia, niin ne putoavat helvettiin, vaikka he eivät olisi kertaakaan huorintehneet eikä murhanneet. Muistakaa nyt, että ne, jotka uskovat, pääsevät taivaaseen. Siellä he saavat iloita ja riemuita Karitsan häissä. Siellä he saavat veisata uutta virttä, amen, halleluja! Siellä aurinko paistaa pään päällä. Siellä katuvaiset ja uskovaiset huorat tanssaavat taivaan kulturalattian päällä. Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 85 (1897)

Köyhäin halauksen sinä Herra kuulet. Heidän sydämensä on varma, että sinun korvasi siitä ottaa vaarin.

Ps. 10:17

Meidän pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Jumalalle pyhitetyllä hetkellä katsoa köyhiä ja esittää Jumalan armo ja laupeus heitä kohtaan. Mutta ensin pitää meidän huomata, että kun kuningas David puhuu köyhistä, niin hän tarkoittaa ensin semmoisia ruumiillisesti köyhiä, jotka ovat rikkaitten ja mahtavien sortamisen, vääryyden ja tyranniuden kautta tulleet ruumiillisesti köyhiksi; ja toiseksi tarkoittaa hän hengellisesti köyhiä, joiden kaikki hengelliset lahjat ovat tulleet ryöstetyksi pois perkeleen vallan ja tyranniuden kautta.

Ensin meidän pitää siis ajatteleman, kuinka Herra auttaa niitä, jotka ovat mahtavien vallan ja sortamisen kautta tulleet syöstyksi köyhyyteen. Kuningas David oli itse nuoruudessaan ollut suuressa köyhyydessä, koska se verenimijä ja tyranni Saul vainosi häntä aivan syyttömästi. Davidin täytyi siihen aikaan piileskellä metsissä ja vuorten rotkoissa, missä hän monta kertaa sai kärsiä hätää. Tässä ruumiillisessa hädässä hänen täytyi huutaa Herran tykö, ja oli myös varma siitä, että Herra auttaisi häntä. Ja se myös tapahtui. Monta kertaa hän sai apua salaisilta ystäviltä, jotka tunsivat, että hän oli kärsimässä ilman syytä.

Mutta kuinka moni on nyt, joka voi sanoa, että hän toisten ihmisten takia on tullut köyhäksi. Ei kuulu juomari voivan syystä sanoa kapakoitsijalle: "Sinä olet tehnyt minut köyhäksi", sillä kapa-

koitsija on sitä mieltä, että se on juomari itse, joka on tehnyt itsensä köyhäksi juopottelunsa kautta. Ei myöskään viettelty nainen kuulu voivan syystä sanoa viettelijälle: "Sinä olet sysännyt minut köyhyyteen ja kurjuuteen", sillä viettelijä on sitä mieltä, että viettelty on itse syypää kurjuuteensa.

Mutta joskin sekä kapakoitsija että viettelijä saattavat vierittää synn päältään täällä ajassa, niin on kuitenkin kaikkien järjellisten tuomion käsitys se, että kapakoitsija on syypää juomarin köyhyyteen ja viettelijä on syypää viettelyn köyhyyteen. Ja sen he joutuvat aikanaan havaitsemaan, jos omatunto keran herää, että he ovat syösseet kanssaihmissiään hengelliseen ja ruumiilliseen hätään. Oikeutetusti voidaan väittää, että se on perkele, joka työkaluillaan ja oman himon kautta on tehnyt useimmat ihmiset köyhiksi. Ei voi juomari eikä huora syystä väittää, että he joutuvat kärsimään ilman syytä toisten tähden. Mutta sen saattoi David sanoa, että hän sai kärsiä syyttömästi, ja semmoiset köyhät saavat olla varmat rukoustensa kuulemisesta, kun he huutavat Herran tykö. Mutta semmoiset köyhät, joita perkele lihallisen himon kautta on tehnyt köyhäksi, he eivät voi odottaa rukousten tulevan kuulluksi ennen kuin he kääntyvät ja tekevät totisen katumuksen ja parannuksen.

Meidän Vapahtajamme sanoo: "Vaivaiset teillä aina ovat, mutta minä en ole aina teillä." Se tahtoo sanoa, köyhyys ei lopu niin kauvan kuin maailma seisoo, mutta kristillisyyks ei ole aina löydettävissä. Jumala ei ole tehnyt ketään köyhäksi, vaan se on perkele, joka

on useimmat tehnyt köyhäksi, sillä jos ihminen käyttäisi oikein ruumiinsa ja sielunsa voimat nuoruudesta asti, niin ei hän tulisi köyhäksi. Mutta kun hän palvelee perkelettä ajatuksilla, sanoilla ja töillä, niin hänestä tulee kurjimus sekä ruumiin että sielun puolesta. Se merkitsee, että se perkele, joka makaa hänen omassa lihassansa ja veressänsä, tekee hänet köyhäksi juopumuksen, juopottelun, haureuden, ylpeyden, ahneuden, kateuden, vihan, kiukun, ym. kautta. Ne ovat niin muodoin aika harvat, jotka ovat tulleet köyhäksi toisten ihmisten takia. Näin tosin oli Davidin laita, jolle se tyranni Saul saattoi äärimmäisen hädän, ja tässä hädässä oli hän varma ja vakuutettu siitä, että Herra auttaisi häntä.

2. Meidän pitää nyt katselemaan, kuinka tällä voi olla jotakin yhtäläisyyttä hengellisen köyhyyden kanssa. Ne ovat nykyaikana aika harvat ihmiset, jotka ruumiillisen köyhyyden kautta tulevat hengellisesti köyhiksi. Monet köyhät nykyaikana ovat tyytymättömät oloihinsa. He sanovatkin: "Jumala ei ole tehnyt kaikkia ihmisiä rikkaiksi." Ja näillä sanoilla paljastavat he uskonsa, että Jumala on syypää heidän köyhyyteensä. Mutta he eivät ole sen tähden hengellisesti köyhät, vaan pikemmin hengellisesti ylpeät. He vaatimalla vaativat apua toisilta, ja jos kristityt eivät saata täyttää heidän vatsaansa, niin he sanovat: "Mikä kristitty sinä olet, joka et auta köyhää?"

Mutta niin ei tehnyt David. Tosin hänen täytyi pyytää apua siltä rikkaalta Nabalilta, mutta ei tämä tapahtunut vaatimalla, vaan hän esitti pyyntönsä koh-

teliilla ja nöyryillä sanoilla. Mutta kun hän sai kovan vastauksen, nousi vanha Aadami Davidissa, ja hän antoi kovien uhkauksien tulla, että hän aikoi hävittää koko Nabalin huoneen. Tässä saattaisivat kai Nabalin uskonveljet sanoa: "Mikä kristitty David oli, jolla oli semmoiset uhkaukset Nabalia vastaan?" Huomaa nyt, hyvä herra, me emme voi puolustaa Davidin kostonpyyntöä, mutta emme myöskään voi kieltää häneltä koko kristillisyyttä, sillä hän katui heti kostonpyyntöään, kun Nabalin vaimo tyynnytti hänet. Mutta Nabal ei katunut koskaan armottomuuttaan, vaan kuoli pakanana. Katso, siinä juuri oli ero Nabalin ja Davidin välillä, ja tämä on vielä tänäkin päivänä eroituksena kristityn ja pakanan välillä. David saattoi aina luottamuksella odottaa rukoustensa tulevan kuulluksi, koska hän katui rikostaan.

Mutta pakanoilla ei tapaa koskaan olla mitään totista katumusta, ja sen tähden he eivät voi odottaa mitään apua ylhäältä, vaan heidän täytyy lopulta kääntää toivonsa tämän maailman jumalaan, joka lohduttaa ystäviään kuoleman hetkellä ja sanoo: "Jumala ei voi tuomita semmoista ihmistä, joka kaikille on tehnyt oikein." Saadaanpas nähdä, auttaako tämä usko iankaikkisuudessa. Muuten ei ole mitään uutta sanottavaa, joka ei jo ole sanottu toisesta kristillisyydestä. [Amen.]

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 52

Te olitte muinoin oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta, pahoissa töissä, mutta nyt hän on teidät sovittanut. Kol.1: 21

Tässä kirjoittaa Paavali niille kristityille, jotka olivat pakanuudesta kääntyneet kristillisyyteen. Hän tekee suuren erotuksen entisen ja nykyisen tilan välillä. Ei Paavali ole niin saarnannut kuin nykyiset saarnaajat, jotka saarnaavat evankeliumia yleisesti kaikille, vaan eivät tee yhtään eroitusta pakanain ja kristittyin välillä. Paavali muistuttaa kristittyitä heidän entisestä tilastaan, ja kirjoittaa heille epistolassaan Kolossilaisien tykö: "Te olitte muinoin oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta."

Ja me saamme tästä Paavalin kirjoituksesta tilaisuuden puhua niistä, jotka vielä nytkin ovat oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta. Kuinkas ne mahtavat päästä tämän paikan ohitse? Viholliset ymmärryksen puolesta ovat kaikki pakanat, jotka sotivat sokialla järjellä kristillisyyttä vastaan. Mitäpä teit kolossilaiset muuta kuin vastustit, koska Paavali ensinnä tuli heille tarjoamaan kristillisyyttä. Eihän pakana saata muuta tehdä, koska hän on vihollinen ymmärryksen puolesta. Hänen täytyy vastaan seisoa sillä voimalla, jonka rietas hänelle antaa. Koska hän on vihollinen ymmärryksen puolesta, täytyy hänen kaikesta voimasta sotia kristillisyyttä vastaan. Sillä Paavali sanoo, että luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat. Mutta kylä hän sen tähden luulee ymmärtävänsä, sillä kaikki pakanat sanovat: "Kyllä me näemme itse kirjasta." Mitäs Paa-

vali näki kirjasta siihen aikaan, koska hän vainois Jumalan seurakuntaa? Näki hän sen verran kirjasta, että kristittyin väärä lahkokunta pitää lain varjon alla tapettaman. Kuitenkin täytyi hänen jälkeen tunnustaa, että hän teki sen tyhmyydestä ja epäuskossa, sillä hän ei saattanut uskoa, mitä kristityt hänelle sanoit, vaikka oli oppinut mies ja oli koko Raamatun läpi tutkinut.

Ottakaan siitä pakanat esimerkin, kuinka hekin sotivat Jumalan totuutta vastaan, koska he ovat ymmärryksen puolesta viholliset, pahoissa töissä. Tämän sanan panee Paavali lisäksi, että he tuntisit; minkä tähden he olit ymmärryksen puolesta viholliset, nimittäin pahoissa töissä, joita he rakastit, niin kuin Salomo sanoo: "Heidän pahuutensa tekee heitä sokiaksi." Mutta on se vielä toinen paikka, jossa Paavali tarkoittaa sitä samaa, että pakanat ei ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat. Hän kirjoittaa nimittäin efesiläisille toisessa luvussa: "Jumala herätti myös teidän, koska te kuolleet olitte ylitsekäymisten ja syntein tähden, jossa te muinen vaelsitta tämän mailman juoksun jälkeen ja sen pääruhtinaan, jolla tuulessa valta on, nimittäin sen hengen jälkeen, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa." Tässä kuulevat nyt pakanat, kuinka Paavali muistuttaa efesiläisiä heidän entisestä elämästä, koska he vaelsit tämän mailman juoksun jälkeen niin kuin luonnollinen ihminen bruukaa elää, nimittäin juopumuksessa, haureudessa, hekumassa, torassa, riidassa ja tappeluksessa.

Semmoinen on nyt mailman juoksu. Ja net pakanat, jotka niin elävät, menevät sen pääruhtinaan jälkeen, joka tuu-

lessa hallitsee, se on, se pääruhtinas, jolla mailman tuulessa valta on. Mailman tuuli puhaltaa niiden päälle, ja siinä tuulessa he purjehtivat ijankaikkisuuteen ja sanovat Jesuksen opetuslapsille, jotka varoittavat suruttomia: "Anna huilata!" Ne, jotka mailman tuulessa purjehtivat, pilkkaavat vielä Jesuksen opetuslapsia, jotka vastatuulta soutavat, niille sanovat mailman lapset: "Pienipä teillä on laiva, ja mitä te vastatuulta soudatta?" Mutta ei opetuslapset saata mailman tuulessa purjehtia, sillä he tietävät, että pääruhtinas se on, jolla mailman tuulessa valta on.

Mutta se sama pääruhtinas on se henki, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Ja mitä tämä henki epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa? Se on nähty ennen ja nähdään vielä nytkin, mitä tämä henki vaikuttaa, juopumuksen, kirouksen, huoruuden, vihan, ahneuden, mailman turhuuden, tottelemattomuuden, irstaisuuden, valapattoisuuden, Jumalan palveluksen ylönkatsomisen. Kaikkia näitä vaikuttaa rietas epäuskoisissa lapsissa. Ja sitä samaa se on vihollinen vaikuttanut ennen kristityissä, koska hekin olit viholliset ymmärryksen puolesta, niin kuin Paavali kirjoittaa kolossilaisille. Ja efesiläisille hän kirjoittaa näin: "Muistakaat, että te olitte muinen pakanat lihan jälkeen, ja ilman Kristuksetta olitte muukalaiset Israelin kyläkunnassa, ja vieraat lupauksen Testamentista, ja ei toivoakaan ollut, ja olitte mailmassa ilman Jumalatta."

Ja kuinka pakanoilla olis toivoa paremmasta elämästä, koska net ei tahdo parempaan elämään tulla? Paavalin aikana olit muutamat pakanat kääntyneet

kristillisyyteen, koska Paavali oli heille saarnannut kaksi eli kolme ajastaikaa. Ja niitä hän nyt muistuttaa, kuinka heidän elämänsä oli ennen ollut ja kuinka se nyt oli, koska semmoinen muutos oli tullut. Mutta mitäs pakanat siitä huolivat, että heitä haukutaan viholliseksi ymmärryksen puolesta? He pitivät heidän vanhaa elämänsä niin kuin Paavalin aikana, niin vielä nytkin. Pakanat ei uskokaan, että heidän elämänsä on semmoinen kuin se on Raamatussa maalattu, vaan he luulevat, että kristityt on villihenget, niin kuin Paavalin aikana, niin vielä nytkin. Ja sillä uskolla luulevat pakanat tulevansa autuaaksi, että he tuomitsevat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi. Se on pakanoille autuaaksitekeväinen usko.

Mutta nyt sanovat muutamat pakanat näin: "Emme me usko, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, vaan meillä on se pelko, että ne tulevat villihengiksi, jollei ne lakkaa haukkumasta ja tuomitsemasta meitä. "Sillä me", sanovat tänäaikaikaiset pakanat, "me olemme kastetut Kristukseen niin kuin muutkin, jotka nyt elävät kristikunnassa. Met emme ole enää ymmärryksen puolesta viholliset, vaan me ymmärrämme hyvin, että katumus ja parannus on tarpeellinen, ja me olemme jo puolittain tehneet parannuksen, me olemme heittäneet sen entisen elämän pois, niin kuin juopumuksen, kirouksen ja tappeluksen, haureuden, ahneuden, viinakaupan, ja me toivoma, että me pääsemme samaan paikkaan, kussa oikeat kristityt ovat."

Näin puhuvat ne siivommat pakanat, jotka ovat niin kuin omalla parannuksella lähteneet matkaan ja luulevat

sillä kelpaavansa Jumalalle. Mutta eipä ole se oma parannus kauvan kestänyt. Niitä on nyt monta, jotka ensi heräyksessä rukatit mielestänsä niin kuin parempaan elämään. Mutta ei vanha aadami kestänyt kauvan ennen kuin hänen täytyi pyörtää takaisin siihen entiseen elämään. Muutampi heitti juopumuksen pois, mutta rietas tuli tulisen ruoskan kanssa ja sanoi orjallensa: "Mitä auttaa sinua se ulkokullattu parannus? Ota ja maista pikkuisen. Eihän Jumalan siunaus ole kielletty, koska se siunauksella nautitaan. Ja kaikki on puhtaille puhtaat."

Ja armon varas teki niin kuin rietas käski ja rupeis juomaan. Kyllä armonvarkaalle on pirunpaska puhdas. Ei hän moiti sitä, jos vielä pirun paskan haju täyttää koko tämän huoneen. Muutampi kaunis kristitty oli heittänyt viina-kaupan pitämästä, ja sen turhan vieraspidon graviAISissa ja ristiäisissä, mutta ei vanha aadami kestänyt kauvan ennen kuin semmoinen ahneus rupeis kunnian päälle käymään. Jo täytyi siviän ja nöyrän kristityn ruveta vanhan mallin jälkeen pitämään vieraspitoja. Muutampi kaunis kristitty heitti pois sen entisen haureuden ja rupeis siivosti elämään. Mutta ei huoruuden rietas antanut omantunnon rauhaa. Jo täytyi siviän kristityn ruveta huoraamaan ja jalkasikiöitä tekemään. Ja sitte kysyy se entinen raittiuden seuraaja niin kuin muutkin juomarit: "Missä Raamatussa se on kielletty, ettei saa viinaa maistaa?" Ja entinen siviä huora kysyy ilmanki: "Missä Raamatussa se on kielletty, ettei tyttäret saa maata poikain kanssa, koska he siivosti makaavat?"

Ettekös näe nyt, te omanparannuksen tekijät, että teidän parannukseenne on turha ja ettei auta oma voima mitään rietasta vastaan? Vielä te oletta ymmärryksen puolesta viholliset, ja omatunto ei ole oikein herännyt, koska te teette ehdollisia syntiä. Paras neuvo on kaikille oman parannuksen tekijöille, että he heittävät pois sitä omaa parannusta ja menevät äitinsä kohtuun ja syntyvät jälle. Ja koska Paavali monessa paikassa muistuttaa kristityitä siitä entisestä pakanallisesta elämästä, niin minä luulen sen olevan hänen tarkoituksensa, että kristityt muistaisit, mistä onnettomuudesta he ovat pelastetut, ja mistä vaivasta he ovat vapautetut, että he paremmin muistaisit kiittää sen armon edestä, joka heille on tapahtunut. Siinä paikassa on vielä kristityillä suuri kiittämättömyys, että he menevät niin kuin yhdeksän spitalista miestä mailmaan, eikä muista enää tulla takaisin Jesuksen tykö.

Ja koska nyt se elävä kristillisyyden niin poljetaan ja ylönkatsotaan niitten suukristittyin tähden, jotka menevät entiseen elämään, niin pitäisit ne harvat sielut, jotka vielä pysyvät heidän kalliimmassa uskossansa, rukoileman sitä suurta uskon sankaria, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa heidän tähtensä, että hän varjelis heitä siltä kavalalta kiusaajalta ja ihmisten sieluin murhaajalta, ettei hän sais heitä toisen kerran painaa siihen onnettomaan pohjattomuuteen. Kuule Isä meidän, jne.

Korkian messun teksti kolmantena rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna Paavalin epistolassa kolossilaisille 2:

6, 7 ja kuuluvat sanat näin: “Niin kuin te nyt olette Herran Jesuksen Kristuksen ottaneet vastaan, niin vaeltakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritetut ja raketut ja uskossa vahvistetut, niin kuin te oppineet olette, ja olkaat siinä runsaasti kiitolliset.” Paavali on kirjoittanut tekstin sanat kristityille, se on, sen kaltaisille ihmisille, jotka ovat pakanallisuudesta kääntyneet kristillisyyteen. Ja me saatamme arvata kaikista asianhaaroista, että niillä on elävä usko. Mutta me tiedämme, että Paavali on saarnannut eri tavalla kristityille ja eri tavalla pakanoille.

Jos tässäkin Herran huoneessa olisi aivan kristityitä koossa, niin meidän sopisi saarnata niille niin kuin Paavali on saarnannut kristityille, nimittäin uskota, Kristuksesta, Hänen ansiostaan ja rakkaudestaan, ja kuinka kristittyin pitäisi olla Vapahtajassa kiinni. Mutta täällä on paljon kastetuita pakanoita, jotka eivät huoli ollenkaan oikeasta kristillisyydestä, jotka ovat ymmärryksensä puolesta vihollisia.

On myös armonvarkaita, jotka ilman totista katumusta ja parannusta luulevat kelpaavansa Jumalalle ja sanovat joka päivä makaavansa Jeesuksen ristin juuressa, vaikka he makaavat lohikäärmeen ristin juuressa, ja ovat lohikäärmeen mustassa veressä puhdistetut, mutta ei Jeesuksen veressä.

On myös omanparannuksen tekijöitä, joita omavanhurskaus on pannut ulkonaista parannusta tekemään, mutta sydämen parannus on jäänyt tekemättä.

On myös epäileväisiä sieluja, joita omavanhurskaus on pannut mutaan, jossa ei pohjaa ole. On myös muutamia us-

kovaisia, jotka totisesti ³etsivät ja löytävät Vapahtajansa.

Sen tähden meidän täytyy saarnata 1:ksi suruttomille, jotka eivät huoli Vapahtajasta, 2:ksi suukristityille eli armonvarkaille, jotka kuolleella uskolla ja väärällä luottamisella Kristuksen ansion päälle pettävät itsensä, 3:ksi katuvaitsille, jotka omanvanhurskauden tähden ei jaksa uskoa, ja 4:ksi uskovaisille, joilla on elävä usko Kristuksen päälle. Mitä itsekunkin tulee omistaa tämän rukouspäivän tekstistä.

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitäs suruttomat saattavat omistaa näistä Paavalin sanoista: “Niin kuin te olette Herran Jesuksen Kristuksen ottaneet vastaan, niin vaeltakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritetut”? Se sana ei passaa ollenkaan suruttomille, sillä ei ne ole koskaan ottaneet Jesusta vastaan, vaan mailman Jumalata he ovat ottaneet vastaan, jolla on valta mailman tuulessa, nimittäin se henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Niille sopis paremmin saarnata näin: “Niin kuin te oletta ottaneet vastaan sen suuren pääruhtinaan, tämän mailman jumalan, jolla mailman tuulessa valta on, ja joka on sokaisnut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomon, niin pysykää nyt hänessä kiinni ja olkaat hänessä juuritetut ja sotikaat miehuullisesti teidän jumalanne puolesta ja älkää luopuko teidän uskostanne, jonka mailman jumala on vahvistanut, ja ojentakaat teidän elämänne mailman tavan jälkeen: ottakaat muutaman viinaporvarin papiksi, joka teille saarnaa evankeliumia niin suloisesti, että kaikki siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan.

Semmoinen pappi ei estä teitä juomasta, kiroamasta ja tappelemasta. Hän ripittää teitä pirun paskalla ilman tutkimatta. Ja siviät huorat hän ottaa kirkkoon ilman kysymättä, jos he ovat katuvaiset tahi katumattomat. Ja heidän uskonsa on semmoinen, että se kannattaa juoda, varastaa ja huorata ilman sielun vaaratta.” Niille pitäis saarnata heidän uskonsa jälkeen: “Juokaat, kirotkaat ja tapelkaat, niin te tulette autuaaksi. Juoskaat huorain perässä, niin te saatte tuta armonmerkkiä huoran perseessä. Ja pitäkää viinakauppaa, niin te saatta punaista viinaa taivaan valtakunnassa.”

Tämmöinen saarna sopis hyvin surttomain tilaisuuden jälkeen, sillä he elävät niin kuin mailman jumala on heitä käsenyt. Se henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa niitä luonnollisia taipumuksia, juopumuksen, ahneuden, varkauden, haureuden, riidan, toran ja tappeluksen, vihan ja vainon, kateuden, eripuraisuuden ja Jumalan sanan ylönkatsomisen, niin kuin kaikille kyllä nähtävä on, että he katsovat ylö Herran huonetta ja menevät ulos Herran huoneesta, koska armonpenikat vinkuvat ja uskonsa vahvistukseksi he ripittävät itsensä pirun paskalla viinaporvarin tykönä. Niille ei tule mitään tämän päivän tekstissä, sillä het ei ole koskaan ottaneet Jesusta vastaan sydämihinsä, vaan paremmin he ovat mailman jumalata ottaneet vastaan, jonka käskyjä he myös noudattavat.

Toinen tutkisteleminen: Mitäs armonvarkaat saavat tämän päivän tekstistä, jossa Paavali sanoo: “Niin kuin te olette ottaneet Jesuksen Kristuksen vastaan, niin vaeltakaat Hänessä.” Ne omistavat

kuitenkin näitä sanoja niin kuin ne olisit heille kirjoitetut. He sanovat myös: “Me olemme Jesuksen ristin juuressa joka päivä. Ja me olemme jo aikaa ottaneet Häntä vastaan.” Mutta kukas tiesi ketä he ovat ottaneet vastaan. Minä olen kuullut, kuinka armonvarkaat sanoit Vapahtajalle: “Meillä on Isä Jumala, emme ole äpärät.” Ja yhtä hyvin ne vihaist Jesusta ja Hänen opetuslapsiansa. Minä luulen, että tämän aikaisilla armonvarkailta on sama luonto. He sanovat, että Jumala on heidän isänsä, mutta ne vihaavat kuitenkin oikeita Jesuksen opetuslapsia. Ne sanovat makaavansa joka päivä Jesuksen ristin juuressa, mutta he makaavat lohikäärmeen ristin juuressa, koska he kantavat vihaa kristityille. He sanovat, että he ovat Jesuksen veressä puhdistetut, mutta lohikäärmeen veressä he ovat puhdistetut, sillä koska he vihaavat kristityitä ja pitävät kristityitä vääränä profeettana, kenenkä veressä he mahtavat olla puhdistetut muuta kuin lohikäärmeen veressä.

Nämät armonvarkaat, ulkokullatut ja suukristityt ovat omalla parannuksella vähäisen elämänsä silittäneet, ja siinä on kaikki. On muutamilla tunto vähäisen liikkunut, ja siitä net on ottaneet itsellensä kristillisyyden ainetta. Mutta perkele sallii heidän ulkonaista parannusta tehdä, saati hän itse saapi sydämen hallita. Perkele sallii muutampia käydä usein Herran Ehtoollisella antamassa Juudan suuta Vapahtajalle, saati he vaan pettävät Jesusta. Muutampia taas perkele tekee mahdottomaksi käymään Herran Ehtoollisella, ettei joskus Herran Ehtoollisen käyminen tulis niin kuin solmu tunnon päälle, sillä he tunte-

vat, ettei sovi heidän käydä ripillä semmoisella jumalattomalla elämällä, josta het ei tahdo kuitenkaan luopua. Sanalla sanottu, ulkokullatut ja suukristityt omistavat kyllä paljon itsellensä tämän päivän tekstistä, mutta ei he siitä ole saaneet oikeudella mitään. Ei he ole ottaneet Jesusta Kristusta vastaan sydämihins, mutta se on tyhjä luulo ja itsepetollisuus, niin kuin myös heidän elämänsä osottaa, että heidän täytyy vähitellen mennä takaisin mailmaan ja ruvetta juomaan, eli viinakauppaa pitämään, ja huoraamaan niin kuin ennen.

Kolmas tutkisteleminen. Mitäs katuvaiset ja epäileväiset saavat tämän päivän tekstistä? Koska Paavali sanoo: "Niin kuin te olette ottaneet Jeesuksen Kristuksen vastaan, niin vaeltaakaa Hänessä ja olkaat Hänessä juuritettut." Net ei saata paljon omistaa niistä sanoista, koska net ei ole saattaneet vielä Kristuksen vastaan ottaa, niin kuin heidän sydämellinen halunsa olis, sillä oikein katuvaisilla on niin paljon syntiä, ettei he jaksa varastaa armoa niin kuin ulkokullatut ja suukristityt, jotka ei tunne syntiänsä. Ei olekaan rietas heille suuttunut, ei rietas niitä kiusaa, jotka elävät sovinnossa hänen kanssansa. Kyllä vihollinen suopi heille uskoa ja rakkautta, saati hän saapi sydämen hallitsijana olla.

Mutta katuvaisille on vihollinen suuttunut sen tähden, että net ei anna hänen orjillensa rauhaa. Niitä katuvaisia sieluja freistaa vihollinen keittää ja paistaa, välistä väkevän kiusauksen kautta, välistä mailman vihan ja vainon kautta. Jos hän ei saa heitä suostumaan syntiin, niin hän nostaa vihan ja vainon

heitä kohtaan. Erinomattain nousee omanvanhurskauden perkele ja ahdistaa katuvaisia sieluja, ettei heidän pitäis vastaan ottaman Kristusta eli pakenevan Vapahtajan tykö niin huonona ja viheliäisenä kuin he ovat, ja niin muodoin painaa omanvanhurskauden perkele katuvaisia mutaan, jossa pohjaa ei ole. He lankeevat usein niin suureen epäilykseen, ettei ole voimaa pyrkiämään, ei ole voimaa rukoilemaan, ei ole voimaa kolkuttamaan taivaan oven päälle, ei ole voimaa huutamaan syvyydestä korkeuteen.

Tässä viheliäisessä tilassa on moni viheliäinen matkamies väsynyt. Niin on vihollisen tarkoitus, että hän saattais niitä heränneitä sieluja väsyttää, että he heittäisit pois vuovaamasta ja pyrkimästä, ettei he pääsis ollenkaan Kristuksen tykö, vaan pyörtäisit takaisin mailmaan. Mutta älkäätkuunnelko, te katuvaiset sielut, mitä vihollinen teille saarnaa, vaan freistatkaat aina vuovata niin paljon kuin mahdollinen on, että te viimein pääsisitte sen suuren Ristinkantajan tykö, joka teidän syntinne on kantanut ja täydellisen lunastuksen maksanut teidän sielunne edestä. En minä sano, teidän pitää uskomman, vaan teidän pitää vuovaaman, rientämän, ikävöitsemän, rukoileman, huutaman niin kuin itse Herra Jesus, koska Hän polvillansa rukoili: "Abba, rakas [Isä], jos mahdollinen olis, että tämä kalkki menis pois minulta."

Koska Hän hikoili verta teidän edestänne, silloin Hän astui alas helvettiin, ja siellä Hän sai kärsiä kaikki helvetin vaivat. Te, jotka oletta alaspainetut epäilykseen, menkäätkuurtitarhaan lukemaan

veripisaroita, joita te oletta pusertaneet ulos Hänen ruumiistansa. Jos ette jaksavalvoa yrttitarhassa, niin menkääte Golgatan mäelle ja kontatkaat Jesuksen ristin juureen. Mitä maks joku pisara tippuu siellä teidän sydämenne päälle, sillä ei Jesuksen veri pirsku teidän päällemme neljänneksen päähän. Jos te seisotta niin kaukana Jesuksen rististä, ettei näy ei haavat eikä naulat eikä orjantappurakruunu, mitäs auttaa teidän katumus, jos ette korjaa Jumalan Karitsan verta, vaan annatte sen maahan juosta.

Voi, voi teitä, te epäuskoiset, kuinka suuren vaivan te teette sille orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaallenne, koska ette tule likemmäksi katsomaan, kuinka Jumala kuolee, jos siitäkään katsannosta tulis teille suurempi muret ja suurempi hartaus, jos se kova sydän kerran särjetyksi tulis. Niin on kuitenkin meidän toivomme, että murheelliset ja epäilykseen alaspainetut opetuslapset saavat vielä kerran nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä, jos he jaksavat odottaa ja kilvoitella. Maria Magdalena kuitenkin menee itkemään Hänen hautansa päälle. Menkään muut kanssa, joiden Vapahtaja ei ole enää haudassa. Mitä maks Hän ilmestyy heille, koska kaikki toivo on loppunut.

Neljäs tutkisteleminen. Mitäs uskavaiset saattavat omistaa tämän päivän tekstistä, koska Paavali kirjoittaa kristityille: "Niin kuin te nyt olette Herran Jesuksen Kristuksen ottaneet vastaan, niin vaeltakaat Hänessä ja olkaat Hänessä juuritettut, ja raketut, ja uskossa vahvistettut niin kuin te oppineet olette, ja olkaat siinä runsaasti kiitolliset."

Tämä Paavalin muistutus kristityille on vissimmästi sopivainen niille harvoille sieluille, jotka ovat Jesuksen Kristuksen kaikesta sydäimestä ottaneet vastaan, sillä Pietari kirjoittaa myös kristityille: "Etsikääte pelvolla ja vapistuksella, että te autuaaksi tulisitte, sillä teidän vihollinen perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien ketä hän sais niellä."

Valvomattomuuden kautta on vihollinen päässyt monen kristityn sydäntä varastamaan, ja on sitte ruvennut seuloamaan heidän sielujansa niin kuin nisuja, ja riettaan enkelit saavat ilon kristittyin lankeemisesta. Mutta ei vielä kaikki kristityt ole semmoiseksi tulleet, niin kuin viholliset toivovat. Ei vielä kaikki ole alkaneet juomaan ja huoromaan niin kuin viholliset toivovat. Ja vaikka viholliset ei voita sen kautta mitään muuta kuin mitä perkele on voittanut ihmisen lankeemuksesta, nimittäin sen perkeleellisen ilon, joka on saatantalla, koska hän saattaa Jumalan käsiötä pilata.

Kuitenkin on kristityille tarpeellinen ottaa vaaria Paavalin manauksesta, että he pysyisit heidän kalliimmassa uskossansa, ja olisit Kristuksessa juuritettut, ettei vihollinen sais tilaisuuden varastaa heidän sydämiänsä mailman rakkauden kautta ja valvomattomuuden kautta. Ja niin kuin ihmisellä ei ole voimaa sotiin perkelettä, mailmaa ja omaa lihaa vastaan, ellei se suuri sotasankari ole hänen kanssansa, sen tähden juuri kehoittaa Paavali kristityitä vaeltamaan Kristuksessa ja olemaan hänessä juuritettut, koska sotiminen omalla voimalla ei auta kauvas rietasta vastaan.

Me olemma nyt nähneet niin monta esimerkkiä, kuinka ne ovat häpiällisesti langenneet rapakkoon, jotka ei ole Vapahtajassa riippuneet. Ne ovat aikansa sotineet mitä he ovat jaksaneet, ja kuitenkin on rietas pitänyt puolensa. Rietas on ahdistanut heitä takaisin mailmaan, ja ajanut heitä suurella faartilla helvettiin. Tämä sana on juuri oman parannuksen tekijöille, jotka taistelevat niin kuin tuhlaajapoika sikain kanssa, eikä sen tähden saa oman tunnon rauhaa. Erittäin armonvarkaats, jotka luulevat olevansa armon tilassa, ja ei kuitenkaan ole, netpä parhaiten nauravat yhtenä suruttomain kanssa, koska joku kristitty lankee.

Mutta kristityt ei saa ylönkatsoa rietasta, sillä hetpä parhaiten tuntevat, kuinka julma ja hirmuinen vihollinen on. Kristityt saavat kyllä olla vahdissa joka aika. Jos joku ajattelee, ettei kristitty saata langeta, se on ylön rohkia, se on jo haastamassa vihollista sotaan. Sen tähden täytyy yhden kristityn vaeltaa pelvolla ja vapistuksella. Ei hän saa luottaa sen päälle, että hän on nyt vapaa vihollisen kiusauksista, vaan juuri siinä, kussa armontuntemiset suurimmat ovat, siinä on myös vihollinen liikempänä. Ei kristitty saata sanoa niin kuin suruttomat ja armonvarkaats, jotka aina hokevat: "Ei meillä ole riettaan kanssa mitään tekemistä." Mutta kristityn täytyy tuntea, että hänellä on riettaan kanssa suuri sota joka päivä. Ja sen tähden täytyy yhden kristityn olla hyvin varovainen, hänen täytyy vaeltaa pelvolla ja vapistuksella, sillä viholliset tulevat joka kantilta. Ja niin kuin Jumala ei anna kunniaansa vieraalle,

niin pitää kristityn myös elämän niin vakaisesti, ettei Kristuksen nimi tulis pilkatuksi pakanain seassa.

Ja nyt, te harvat ulosvalitut, jotka olette Jesuksen Kristuksen vastaan ottaneet, vaeltakaat Hänessä, älkää luotako oman voimanne päälle, vaan koska vihollinen karkaa teidän päällenne hirmuisella julmuudella kaikkinaisten kiusausten kanssa, niin paetkaat sen suuren voittajan ja uskon sankarin tykö, joka on ylitsevoittanut sitä väkevätä haarniskoitua ja jakanut hänen saaliinsa. Ja muistakaat sitäkin aikaa, koska te olitte viholliset ymmärryksen puolesta, ja vaelsitta mailman jälkeen teidän himoissanne, sen pääruhtinaan, jolla mailman tuulessa valta [on], sen hengen, joka nyt epäuskoisissa vaikuttaa. Ja muistakaat, että te oletta pakannat olleet ja muukalaiset Israelin kyläkunnassa, ja olitte ilman Jumalata mailmassa, ja ei teillä toivoakaan ollut. Kuinka te silloin olitte hillimättömät ja Jesuksen ristin viholliset.

Mutta nyt olette te kuka tiesi yksi osa kiittämättömät, ettekä muista tulla Jesuksen tykö takaisin kiittämään sen pikuisen valon edestä, joka nyt on tullut mailmaan tämän kristillisyyden kautta, jossa te näette kuitenkin, mistä tie menee taivaaseen, jos te tahdotte sitä noudattaa. Hyvin tiedätte, että teidän elämäne on lyhykäinen ja vaivaloinen, että teidän sotimisenne aika pian loppuu ja että kuoleman enkeli tulee pian noutamaan teitä, ja ottaa teitä semmoisena kuin hän löytää. Kilvoitelkaat niin, että te voittaisitte kruunun, ja vaeltakaat joutuisesti Isänmaalle ennen kuin pimeys saavuttaa * sillä se näyttää niin kuin

valkeus olisi menemässä sivu toiseen paikkaan, jossa se paremmin otetaan vastaan. Muistakaa kuitenkin sitä suurta tuskaa ja vaivaa, jonka taivaallinen Vanhin on teidän sielunne edestä kärsinyt, ja älkää olko ainoastaan sanan kuulijat, vaan myös tekijät.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka pysyvät kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää kostuman Siionin vuorelle. Teidän pitää siellä veisaaman uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle sanoen: "Aamen, Halleluja!" Kiitos, kunnia ja ylistys sille ainoalle kuolemattomalle Jumalalle ja Karitsalle, joka on ollut maailman alusta, ja niiden sielut lunastanut, jotka Hänen ottivat vastaan, ja jotka ovat valmiit noudattamaan Hänen verisiä askeleitaan ja kantamaan Hänen ristiään Golgatan mäelle. Niille Hän antaa elämän kruunun, ja antaa syödä elämän puusta, joka on keskellä Paradiisia. Aamen.

* -merkkien väli alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan, joka sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan, alku ja loppu Uuden Postillan (1897) mukaisesti.

Jos hurskas tuskalla vapaaksi tulee, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy? 1. Piet.4: 18

Pietari kirjoittaa kristityille silloin, koska pakanat jo olit alkaneet vainoimaan heitä, että he olisit pysyväiset heidän kalliimmassa uskossansa, ja varoittaa heitä, ettei he joutuis kärsimään niin kuin pahan tekijät pahain töittensä tähden. Mutta jos he kristillisyyden tähden joutuvat kärsimään, niin ei heidän pidä ihmeenä pitämän sitä, koska ennenkin mailma on vihannut ja vainonnut profeetaita. "Sillä aika on", sanoo Pietari, "että tuomion pitää Jumalan huoneesta alkaman. Mutta jos se ensin meistä alkaa, minkä lopun ne saavat, jotka ei Jumalan evankeliumia usko?" Ja viimein sanoo hän: "Jos hurskas tuskin tulee autuaaksi elikä vapaaksi, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy?"

Näistä sanoista kuuluu, niin kuin Pietari olis tullut tuntemaan, kuinka työläs se on yhden kristityn tulla vapaaksi perkeleen kiusauksista. Ja kristittyin koetelemukset todistavat, ettei ole helppo kristityillekään autuaaksi tulla. Vapahtaja on ennen jo sanonut, että suuren vaiivan kautta täytyy meidän elämään sisälle mennä. Mutta jos nyt hurskas tuskalla tulee vapaaksi, kussa sitte jumalatoim ja syntinen näkyy?

Suruttomat ei epäile vielä autuudestansa, vaikka he kuulevat Jumalan sanasta, kuinka työläs se on hurskaillekin autuaaksi tulla. Jos suruttomat rupeisit epäilemään autuudestansa, niin tulis heille murettä ja pelkoa kuolemasta, tuomiosta ja onnettomasta ijankaikkisuudesta. Mutta ei heille tule pelko niin

kauvan kuin rietas vahvistaa heidän uskonsa, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Niinpä ovat pakanat ennenkin uskoneet, että kristityt ovat villihenget ja yksi kirottu joukko, joka ei anna ihmisille omantunnon rauhaa.

Se kuuluu myös Pietarin edellä mainitusta epistolasta, minkä päällä pakanat itsensä loukkaavat ja mistä he saavat sen väärän uskon. He loukkaavat itsensä siihen sanaan, joka tulee rintaa kohti kristittyin suun kautta, se on totuuden ja tuomion sana, jota het ei kärsi. Pietari kirjoittaa kristityille näin: "Sen tähden on myös Raamatussa: Katso, minä panen Sioniin valitun kalliin kulmakiven. Joka uskoo hänen päällensä, ei hän suinkaan tule häpeään. Teille siis, jotka nyt uskotte, on hän kallis, mutta uskotomille on se kivi, jonka rakentajat hyljänneet ovat, kulmakiveksi tullut, ja loukkauskiveksi ja pahennuksen kallioksi, nimittäin niille, jotka itsensä saanaan loukkaavat."

Kuulettakos nyt, pakanat, minkä päälle entiset pakanat ovat itsensä loukanneet? He ovat loukanneet itsensä sanaan, joka tulee kristittyin suun kautta rintaa kohti. Rietas ei saa rauhaa luolasans, koska yksi kristitty tulee Jumalan sanan kanssa hänen päällensä.

Se kivi, joka rakentajilta hyljätty on, se on Kristus, joka ensinnä on kristillisyyden tuonut mailmaan, ja rakentajat ovat suruttomat papit, jotka hyljäävät kristillisyyden siitä syystä, että se on yksi villitys. Niin pelkäävät juutalaisten papit, että jälkimäinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen, jos Vapahtaja pääsis ylös haudasta. Ja niin tahtovat myös tämän aikaiset suruttomat

papit varjella kuolleen uskon hautaa, ettei Vapahtaja pääsis nousemaan ylös kuolleen uskon haudasta. Ja koska nyt rakentajat hyljäävät tämän kiven, sitte rupeevat kaikki ohitse käyväiset loukkaamaan itsensä tämän kiven päälle, nimittäin semmoiset ohitse käyväiset, jotka ei ole rakentamassa kristillisyyden huonetta. Se on tullut heille loukkauskiveksi ja pahenuksen kallioksi. Muutamat lankeevat sen päälle ja loukkaavat itsensä niin pahoin, että veri rupeaa tippumaan nokasta, nimittäin se musta lohikäärmeen veri, joka on sapella sekoitettu.

Ja sen loukkauskiven alta he löytävät jonkun hiiren, jonka he niin kuin pissihaukat pyytävät, luulevat ilmanki hiiren lihalla elävänsä, koska kristittyin liha ei ole saapuvilla. Kyllä olis kristittyin liha makiampi kuin hiiren liha, jos he pääsisit rauhassa syömään kristittyin lihaa ja imemään kristittyin verta. Mutta koska pakanat ei ole vielä tällä ajalla saaneet kristittyin lihaa syödä, niin täytyy heidän nyt elättää henkensä hiiren lihalla. Mitä ne raukat viimein syövät, jos hiiren liha loppuu? Taitavat viimein saada kynsiänsä syödä.

Pietari kirjoittaa myös kristityille, kuinka heidän pitää elämän pakanain seassa, ettei Kristuksen nimi tulis pilkattuksi pakanain seassa. Hän sanoo näin: "Pitäkää hyvä meno pakanain seassa, että ne, jotka teitä panettelevat niin kuin pahantekijöitä, näkisit teidän hyvistä töistänne ja kiittäisit Jumalata etsikon päivänä." Näistä sanoista kuuluu, että pakanat panettelevat kristityitä niin kuin pahan tekijöitä. Ja mitäpä kristityt ovat muut kuin pahan tekijät mailman silmi-

en edessä? Sillä ei suruttomat papit soimaa juomaria, huoria ja viinaporvaria, että net elävät pahoin. Mutta kristityt, net on pakanan hampaan alle joutuneet. Net on väärät profeetat, net on villihenget, net on kansan häiritsijät, net on ulkokullatut, net on armottomat, net on yksikirottu joukko. Eihän kristityt enenkään ole paremman nimen saaneet. Niinpä Vapahtaja itse on sanonut: "Jos he ovat kutsuneet Mestarin Belsebub, (se on pääperkele), miksi he sitte kutsuvat hänen opetuslapsiansa?" Ja koska fariseukset näkevät niin paljon vikoja Kristuksen elämässä, niin se on arvattava, että he näkevät vielä enemmän vikoja opetuslasten elämässä.

Mutta mitä kristityn viat auttavat suruttomia? Jos kristityissä olis joku vika, ei suruttomat sen kautta tule autuaaksi, vaan syvempään kadotukseen he vajoovat sen kautta, että he kristityn viosta ottavat itsellensä autuuden perustusta. David valehteli Saulin päälle, koska hän pakeni Saulin edestä, mutta tulikos Saul sen kautta autuaaksi? Mutta se on niin ymmärrettävä, että riettaan enkeleille tulee ilo yhden kristityn lankeemisesta, ja siinä seisoo riettaan enkelin autuus, että hän näkee vikoja kristityissä, jonka tähden rietas kutsutaan Jumalan lasten päällekantajaksi yötä ja päivää. Koskapa kristityt ovat sanoneet itsensä synnittömäksi? Johannes kirjoittaa kristityille: "Jos me sanomme, ettei meissä ole syntiä, niin me petämme itseämme, ja ei ole totuus meissä." Ja taas kirjoittaa hän: "Jos me sanomme: emmepä me syntiä tehneet ole, niin me teemme Hänen valehtelijaksi." Mutta se sama apostoli kirjoittaa myös näin: "Jos

me tunnustamme meidän syntiämme, niinhän on uskollinen ja hurskas, joka meille synnit anteeksi antaa.”

Nyt saavat siis pakanat kuulla, että kristityillä on syntiä. Mutta he saavat myös kuulla siitä samasta kirjoituksesta, että kristityt vaativat synnin tunnustusta. Ja pakanat ei tahdo kuitenkaan syntiänsä tunnustaa. He kuulevat myös syntein anteeksi saamisesta. Mutta pakanat ei ole saaneet syntiänsä anteeksi. Sen tähden he ovatki pakanat, ettei he tahdo semmoisen katumuksen tehdä, että se Jumalalle kelpais, että he saisit syntiänsä anteeksi. Kuinkapa heillä olis jouto katua syntiänsä, joilla on ilmanki työtä, vahdata kuinka kristityt elävät. He vahtaavat niin kuin pissihaukat hämärässä, että he saisit jonkun hiiren nälkäsuoliins. Että he pääsisit taas toisinansa oksentamaan niitä karvapalloja kurkustans. Ei pissihaukat tohdi tulla edes päivän aikana. Mutta pimeyden aikana he lentävät nurkkain takana ja pyytävät hiiriä. Ja koska valkeus tulee, niin he pakenevat luoliinsa.

Mutta se olis nyt paras neuvo, jos suruttomat ottaisit vaarin Pietarin sanoista: “Jos hurskas tuskalla tulee vapaaksi, kussa sitte Jumalatoim ja syntinen näkyy? Sillä tuomion pitää Jumalan huoneesta alkaman.” Ettei riettaan enkelit pääsis soimaamaan Jumalata, ettei Hän ole omia lapsiansa kurittanut siinä, missä he syntiä tekevät. Sen tähden häätyi Jumalan antaa oman Poikansa kärsiä hirmuisen tuomion ja rangaistuksen jumalattomain lastensa tähden, ettei olis riettaalla mitään soimaamista, että Jumala säästää omiansa ja perkeleen lapsia vaan rangaisee, jonka

tähden myös Vapahtaja sanoo: “Jos nämät tapahtuvat tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?” Se on, jos tämä hirmuinen rangaistus tulee minun päälleni, joka olen tuoret puu, jonka olis vielä pitänyt seisoman ja hedelmän kantaman Jumalan valtakuntaan, mikä hirmuinen rangaistus tulee siis niille, jotka ovat kuivuneet puut, jotka ei ole vielä yhtään hedelmätä kantaneet tai vaan valtakunnalle.

Tästä nähdään nyt, kuinka ankara Jumalan vanhurskaus on. Siinä on Jumala päättänyt, että tuomio pitää alkaman Hänen omasta huoneestansa, ettei riettaalla olis mitään soimaamista. Sillä vihollisella on niin tarkka silmä näkemään, jos Jumala tekis jossa kussa paikassa väärin, että hän pääsis sitte soimaamaan ja sanomaan: “Siinä paikassa sinä teit väärin.” Onpa Israelin lapset soimanneet Jumalata vääryydestä ja sanoneet: “Ei Herra tee oikein.” Mutta ei Jumala anna kunniaansa vieraalle.

Ja niin pitäis myös yhden kristityn vaeltaman niin kuin kirveen terän päällä, ettei riettaan enkeleillä olis mitään soimaamista, sillä ne katsovat ainoastans sen ulkonaisen elämän päälle, koska het ei ymmärrä, mikä kristillisyyys on. Mutta jos nyt tuomio alkaa Jumalan huoneesta, minkästä lopun ne saavat, jotka Jumalan evankeliumia ei usko? Ajatelkaat se sana, te Jumalan pilkkaajat ja Jesuksen ristin viholliset. Minkä lopun ne saavat, jotka ei vielä ole alkaneet uskomaan, että Jumalan Poika tulee pian tuomitsemaan elävitä ja kuolleita? Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, missästä jumalatoim ja syntinen näkyy?

Ne harvat sielut, jotka todella etsivät taivaan valtakuntaa ja ovat saaneet Pyhän Hengen todistuksen, että heidän syntinsä ovat anteeksi annetut, rukoilkaan nyt sitä suurta Ristinkantajata, että hän antais heidän tulla valkeuteen, että he jaksaisit valvoa ja sotia vihollisen kiusauksia vastaan, ettei riettaan enkelillä olis mitään soimaamista, ja että ne vaivaiset, jotka istuvat pimeydessä ja kuoleman varjon laaksossa, saisit pian nähdä aamuruskon koittavan heidän sydämissäns ennen kuin ijankaikkinen pimeys saavuttaa. Meidän toivomme on, että ne köyhät matkustavaiset, jotka sydämen surulla ja murheella etsivät taivaan valtakuntaa ja kolkuttavat niin kovin, että oven vartija kuulee, ja huutavat syvyydestä korkeuteen niin kovalla äänellä, että ääni kuuluu taivaallisen Vanhemman korviin, pitää saaman vastaus-ta, ja pääsevät ahtaasta portista sisälle, jos he ovat ahkerat pyytämään, rientämään ja ikävöitsemään, huutamaan ja kolkuttamaan siihen asti, että ovi auke-nee. [Isä meidän jne.]

Korkeamessun teksti 1 Kor. 13: 13
 "Mutta nyt pysyvät usko, toivo, rakkaus. Nämät kolme. Vaan rakkaus on suurin niistä."

Meidän tekstimme puhuu aivan uskosta, toivosta ja rakkaudesta. Sen tähden pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä puhuman 1. uskosta, 2. toivosta, 3. rakkaudesta.

Ensiksi. Pakanat myös puhuvat uskosta. Mutta se on tietämätöin, mikä usko heillä on. Ei he kuitenkaan epäile autuudestansa. Ja kuinkapa ne epäilevät, joilla on siveys autuuden perustuk-

senä. Ei synti heitä paina kadotukseen. Ei niillä ole levotoin omatunto. Ja jos muutamille tulis välistä paha omatunto, niin he lohduttavat itsensä vuotavalla pirun paskalla. Jos sydän tulis kipeäksi, niin he puoskivat pirun paskalla. Jos tuntoon joskus tulis reikä, niin paiskataan pirun paska haavain päälle, ja sillä konstilla kaikki tunnon haavat paranevat. Kyllä heillä on vahva usko, jolla ei ole syntiä tunnon päällä. Mutta jolla on paljon syntiä oman tunnon päällä, ei hän saata niin keviästi uskoa, että hän tulee autuaaksi. Paavali sanoo: "Ilman laittoa oli synti kuollut, mutta koska käsky tuli, virkois synti, ja herätti minussa kaiken himon." Nämät himot, joita laki on ylös herättänyt, ovat ne riettaat, jotka kiusaavat heränneitä ja vaikuttavat niin paljon, ettei yksi herännyt ihminen jaksaa uskoa ennen kuin se annetaan hänelle ylhäältä.

Mutta ei kaikki perkeleet käy uskon päälle, niin kuin ahneuden perkele, huoruuden perkele, vihan perkele, kateuden perkele, kunnian perkele, vaikka yksi herännyt ihminen niin luulee, että nämät perkeleet vievät häneltä uskon, vaan se on yksi musta perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja sisälle lykkää heränneille sen kaltaisia epäilyksen ajatuksia, ettei hänen tarvitse meinatakaan Vapahtajan tykö paeta ennen kuin hän pääsis niistä riettaan kiusauksista ja tulis vähän paremmaksi. Tämä musta perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja vaatii niin kuin omatunto puhdasta sydäntä, kutsutaan omaksi vanhurskaudeksi; ja koska hän on niin viekas ja niin salainen, ettei kaikki heränneet varsin ymmärrä hänen juonian-

sa ennen kuin he ovat käyneet enemmän aikaa Pyhän Hengen koulussa.

Älkäätkä uskoko, että teille tulee puhdas sydän ennen kuin te kostutte Jesuksen ristin juureen, vaikka omanvanhurskaus niin saarnaa, että teillä pitää oleman puhdas sydän ennen kuin te tuletta Vapahtajan tykö. Mutta riettaalla sydämellä täytyy teidän mennä Jesuksen tykö, ja jos ette mene hänen tykönsä silloin, koska te huonommat oletta, niin tulee omanvanhurskauden perkele ja puhdistaa teitä lohikäärmeen veressä. Ja jotka näin omanvanhurskauden avulla ovat puhdistetut lohikäärmeen veressä, netpä tulevat pyhäksi ja synnittömäksi tunnossans, ja alkavat sitte kristityitä vihaamaan ja vastustamaan.

Mutta armonvarkaat kanssa tukkivat nokkansa tähän paikkaan ja sanovat: "Me olemme joka päivä verisessä ristin juuressa. Met emme tahdo tietää muuta kuin Jesusta ja Hänen ansionsa. Met emme tahdo luopua pois meidän uskostamme. Met emme liiku mihinkään Jesuksen rististä." Kukas tiesi, kenenkä ristin juuressa te nyt oletta, jotka semmoisia saarnaatte. Saati ette olisi perkeleen ristin juuressa niin kauvan kuin te soditte heränneitten kanssa. Sotamiehet kanssa olit Jesuksen ristin juuressa, ja niillä olit veriset kädet, ja Jesuksen veri tippui heidän päällensä. Mutta he olit kuitenkin Jesuksen ristin viholliset, ja he jaoit Hänen vaatteensa, ja yksi heistä pisti keihään Jesuksen sydämeen.

Kenenkä veressä oli nyt niitten sotamiesten sydän puhdistettu? Eiköpä niitten sydän ole puhdistettu lohikäärmeen veressä, koska he vielä pilkkaavat sitä ristiinnaulittua ja tarjoavat Hänelle etik-

kata sapella sekoitettuna? Semmoiset kristityt ovat muutamat, joiden omatunto on vähäisen herännyt laista, ja sitte näppäisit armoa ennen kuin sydän oli särjetty ja sitte tulit he puhdistetuksi lohikäärmeen veressä. Ja nyt he ovat aikaiset sotamiehet, valmiit pistämään kristityitä keihäällä.

Ja mitä paremmat ovat ne sotamiehet, jotka vartioitsevat hautaa, ettei opetuslapset tulisi yöllä ja varastaisit .Jesuksen ruumista. Ilmanki niillä on miekka kädessä, ja muut perkeleen sotaneuvot, joilla he aikovat hakata ja pistää Jesuksen opetuslapsia. Mutta kukas tiesi, kuinka kauvan he istuvat ja vartioitsevat kuolleen uskon hautaa ennen kuin he menevät kuoliaaksi. Eikä he sen tähden lakkaa valehtelemasta, vaikka he ovat kerran menneet kuoliaaksi ja tietävät kyllä, että Jesus on ylösnousnut. Mutta mailman tavara on niin rakas ja raha on niin kaunis, ettei he malta olla sitä ottama ta. Tässä on vielä paljon semmoisia sotamiehiä, jotka ovat kyllä kerran menneet kuoliaaksi ja virkoneet jälleen.

Mutta Paavali puhuu meidän tekstissä elävästä uskosta, joka on tullut Jesuksen opetuslapsille pääsiäispäivänä sen kovan murheen ja epäilyksen jälkeen, joka on tullut heille Vapahtajan kuoleman kautta. Mutta tämä usko ei ole niin vahva kuin armonvarkaitten usko, sillä vaikka opetuslapset näit Vapahtajan elävänä, ei he vielä uskoneet ilon tähden. Hänen täytyi vielä monta kertaa ilmoittaa itsensä heille ennen kuin he sait oikian vakuutuksen siitä, että se Ristiinnaulittu oli totisesti ylösnousnut ja tullut eläväksi, niin että he

elävällä tunnolla saatoit tuta Hänen armonsa voimaa. Ja vielä Tuomas epäili kauvan aikaa jälkeen, koska muut opetuslapset olit jo sen vakuutuksen saaneet.

Toiseksi. Ehkä nyt opetuslapset ovat saaneet sen kaltaisen vakuutuksen Jesuksen ylösnousemisesta, ei ole kuitenkaan heidän uskonsa aina yhtä vahva, koska Jesus ei ole joka aika heidän kanssansa aina näkyväisellä tavalla, eli tuttavasti. Uskon voima puuttuu, koska vihollinen ampuu tuliset nuolet ja omavanhurskaus nousee päähän, tahtoo hän kaataa heidän uskonsa ja tehdä heidän kristillisyytensä tyhjäksi. Silloin jääpi ainoastans toivo, että se armollinen Vapahtaja ei hylkää heitä ijankaikkiseksi ajaksi. Ja tämä toivo ylöspitää heidän voimansa, että he alkavat pyrkimään ja ikävöitsemään, huutamaan ja kolkuttamaan, siihen asti, että he saavat tuta Jesuksen armollista läsnä olemista ja vaikutuksia. Ei ole kuitenkaan tämä toivo, että Jumala kuulee heidän rukouksiansa, ei ole, sanon minä, tämä toivo sama kuin usko, sillä usko on vahva uskallus niihin, joita toivotaan ja ei näkymättömistä epäile. (Hebr. 11: 1)

Tämä vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ei ole aina kristityillä. Mutta net, jotka toivotaan, ovat aina kristittyin mielessä, vaikka vihollinen välistä kaataa hänen uskonsa, ettei hän saata joka aika tuta sen autuuden, jonka Jesus on hänelle piinallansa ja kuolemallansa ansainnut. Koska nämät armon tuntemiset ei ole aina yhtä elävät kristityn sydämessä, silloin jääpi se toivo, josta Paavali sanoo: "Ei pidä toivo häpiään raukeeman." Toinen elävän uskon tunto-

merkki oli se, että näkymättömistä ei epäile, josta siis ymmärretään, että elävässä uskon tuntemisessa ei ole epäilyttä, ei hän näkymättömistä silloin epäile, koska hän uskolla tuntee taivaan valtakunnan esimakua. Mutta toivossa omi myös puolittain epäily, joka tulee siitä, ettei hän silloin elävällä tunnolla tunne armon vaikutuksia. Mutta toivoo kuitenkin, että Jesus tulee sydämeen ja vaikuttaa hänessä autuuden, jos hän on ahkera valvomaan ja sotimaan, pyrkimään ja rukoilemaan, että hän sais vielä tuta Jesuksen veren voimaa.

Mutta tästä toivosta kasvaapi pian yksi kuollut usko, jos siihen, eli sen toivon päälle ei tule pian yksi vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ynnä Jumalan Hengen todistuksen kanssa lapsen oikeudesta, eli sen kaltainen armon tunto, että hän näkymättömistä ei epäile. Se on, ei epäile enää autuudestansa. Kuolleessa uskossa on myös sen kaltainen väärä toivo, että hän tulee autuaaksi, mutta ei hänessä ole se uskallus niihin, joita toivotaan, että hän saattais tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi. Eli jos hän vielä olis niin rohkea, että hän vastoin tuntoansa tunnustais sen, vaikka hän tietää, ettei hän ole koskaan sen kaltaisen Pyhän Hengen todistuksensaanut. Eli jos hän väärällä tunnolla tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, perustain autuutensa niitten tuntemisten päälle, jotka ei ole autuuden perustus, niin kuin esimerkiksi liikutusten päälle, unen päälle, siveyden päälle, jms. Erittäin se, joka on oikeassa katumuksessa, jolla on totinen muret ja sydämen kipu ja on totinen halu autuaaksi tulla, mutta ei ole vielä armoon tullut, hänellä on toivo,

että Jumala kuulee hänen rukouksensa, mutta ei ole se uskon rohkeus, että hän saattaa tunnustaa itsensä Jumalan lapsiksi, se on kuitenkin paremmassa tilassa kuin yksi kuolleen uskon tunnustaja, jolla ei ole omatunto oikein herännyt, ei ole oikeata murettakaan, eikä ole halu tunnustaa ja sovittaa vääriä tekojansa, ja yhtä hyvin on vahva usko tulevaisesta autuudesta, jonka voimaa hän ei ole koskaan tuntenut. Semmoinen armonvaras elää itsepetollisuudessa ja hänen toivonsa on turha.

Mutta se toivo, joka on totisesti katuvaissilla, ei pidä turha oleman, jos he ovat ahkerat päälle pitämään ja edeskäsin pyrkimään ja armoistuimen eteen konttaamaan ja Jesuksen ristin edessä polviensa kumartamaan, Hänen veressänsä puhdistusta hakemaan. Niiden toivo ei pidä turha oleman, eikä niiden, joiden usko välistä on heikko niin kuin suitsevainen kynttilän sydän, joka Pyhän Hengen puhalluksella taas sytytetään. Mutta niiden toivo on turha, jotka luulevat tulevansa autuaaksi, vaikka ei ole omatunto herännyt. Ne ovat umpisuruttomat. Ja myös niiden toivo on turha, joiden tunto oli kerran herännyt, ja menit jällens suruttomuuteen. Ja niiden toivoon turha, jotka heräyksen jälkeen näppäisit armon ennen kuin sydän oli särkynyt. Ja myös niiden toivo on turha, jotka lepäisit ensimmäisten armonmerkkien päällä, eikä enää pyrkieneet täydelliseen sovintoon ja sydämen puhdistukseen. Ja myös niiden toivo on turha, jotka kerran kyllä tulitarmoon, mutta lankeisit pois armon tilasta ehdollisten syntien kautta, eikä enää ole nousseet uuteen katumukseen.

Kolmanneksi. Nyt meidän pitäis puhuman rakkaudesta, joka kaikista hengellisistä lahjoista suurin on, niinkuin Paavali todistaa tämän päivän tekstissä. Mutta ehkä rakkaus on suurin käsky laissa ja suurin kaikista hengellisistä lahjoista ja suurimman autuuden myötänsä tuopi, kussa se palava on, ei kuitenkaan Paavali ole rakkauden pannut autuuden perustukseksi ihmisen puolelta sen tähden, ettei rakkaus enää synnin lankeemuksen jälkeen ole täydellinen, eli semmoinen kuin Jumala sen vaatii. Sen tähden on Paavali sanonut Filippin vanginvartijalle, joka kysyi: “Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin?” Sille miehelle on Paavali sanonut: “Usko Herran Jesuksen päälle, niin sinä ja sinun huonees tulette autuaaksi”, josta myös ymmärtetään, ettei ole Paavali niin ymmärtänyt Vapahtajan sanoja “sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatas kaikesta sydäimestäs ja kaikesta sinun sielustas ja kaikesta sinun mielestäs”, ei ole, sanon minä, Paavali niin ymmärtänyt näitä Vapahtajan sanoja niin kuin olis se ollut Vapahtajan tarkoitus, että ihminen totisesti saattaa niin rakastaa, kuin Jumala siinä paikassa vaatii, vaan se on ollut Vapahtajan tarkoitus, että ihmisen pitää omasta koettelemuksesta tunteman, kuinka mahdotoin se on, että rakkauden kautta autuaaksi tulla.

Ja mitäpä se ihminen niin suuresti tarvitsis Vapahtajaa, jos hän saattais rakkauden kautta lain täyttää? Mutta kyllä armonvarkaavat luulevat niin saattavansa rakastaa Jumalata, niin kuin Hän siinä paikassa vaatii. Mutta yksi herännyt ihminen tuntee omasta koettelemuk-

sesta, ettei hän saata rakastaa Jumalata, ja myös yksi armoitettu sielu, jolla on palavampi rakkaus kuin muilla, tuntee kuitenkin, ettei hänen rakkautensa ole pysyväinen. Rakastais hän kyllä mielellä ja tahdolla, mutta ei tahdo sydän siihen myöntäväinen olla. Ja sen tähden täytyy myös yhden kristityn tunnustaa, ettei hän rakkauden kautta tule autuaaksi, mutta ainoastans Jumalan ansaitsemattomasta armosta Jesuksen Kristuksen ansion tähden. Nyt on siis usko, toivo ja rakkaus ne hengelliset lahjat, joita Paavali panee peräsiltänsä kristittyin koettelemukseksi, ja niistä kolmesta rakkaus suurin on.

Ne harvat sielut, jotka ovat elävään uskoon tulleet, ja jotka ovat tunteneet Isän rakkautta Pojan kautta Pyhässä Hengessä, joista aina on toivo, että he pääsevät näkemään Jumalata ja sitä suurta Ristinkantajata kasvoista kasvoihin, rukoilkaan uskon alkajata ja päättäjätä, että Hän auttais niitäkin vaivaisia elävään uskoon, joilla on totinen muret ja ikävöitseminen ijankaikkisen elämän perään, että hekin pääsisit kerran valkeutta näkemään, ennen kuin ijankaikkinen pimeys saavuttaa, niin kauvan kuin heistä on joku toivo, että he pyrkivät, rientävät ja kolkuttavat taivaan oven päälle. Mutta ne raukat, joista ei ole toivoa, että he tekisit parannuksen täällä armon ajassa, niiden edestä ei taida auttaa enää rukoileminen, koska he ovat jo paatuneet ja kuolleet synnissä.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat elävään tilaisuuteen päässeet, pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti, ja jos ei olis aina vahva usko, koska rietas

ei taida antaa heille rauhaa, niin kauvan kuin heissä henki on, että he olisit kuitenkin pysyväiset toivossa, joka ei suinkaan turha ole, niin kuin Paavali kirjoittaa: "Ei toivo pidä häpiään tuleman." Ja koska he saavat Isän rakkautta tuta Pojan kautta Pyhässä Hengessä, että he kiittäisit Jumalata ja meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isää tämän suuren armolahjan edestä, ja viimein, koska he pääsevät oikiaan Isänmaahan, saisit iloita ja riemuita Karitsan häissä Sionin vuorella ja niin kuin pääskyiset kiittävät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heidän päällensä armon auringosta paistaa. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Aunon kokoelmasta. Uusi Postilla n:o 19 (1897)

Sillä se on Jumalan tahto, teidän pyhyyttenne.
1. Tess.4: 3

Nyt luetun pyhän tekstimme johdosta meidän pitää tällä hetkellä tutkimaan kristittyjen pyhitystä. Mutta meidän täytyy ensinnä huomauttaa, että apostoli Paavali on kirjoittanut nämä sanat pyhityksestä totisille kristityille, eikä siis pakanoille tai suukristityille. Jos joku tahtoisi väittää, että kääntymättömät myös tarvitsevat pyhitystä, niin ei meillä ole mitään sitä vastaan, jos kääntymättömät tahtoisivat ottaa pyhityksen, se on, jos he parantaisivat jumalattoman elämänsä ja alkaisivat elää kristillisesti ja säädyllisesti. Mutta eivät he millään tahdo parantaa elämäänsä, koska he kuuluvat niihin yhdeksänkymmeneen yhdeksään, jotka eivät tarvitse mitään parannusta.

Muutamat kyllä sanovat, että ihmisen pitää tehdä parannus, mutta he eivät tahdo tehdä mitään vakavaa parannusta. He eivät tahdo hyljätä vanhoja synnin tapojansa, koska he pitävät niitä luvallina, kuten juoppoutta, haureutta, kirouksia, ylpeyttä ynnä muuta. Semmoiset ihmiset eivät siedä kuulla pyhityksestä, sillä he ovat mielestään kyllin pyhitetyt kasteella ja sakramenteilla.

Ja jos he joskus käyvät Herran huoneessa, niin se tapahtuu enemmän hivin vuoksi kuin jostakin tarpeesta etsiä valkeutta ja lohdutusta. Ja miksi semmoinen ihminen tekisikään parannusta, joka on elänyt jumalisesti nuoruudessaan saakka. Ei siveän ihmisen tarvitse millään muotoa tehdä parannusta. Vain murhaajien, varkaitten ja kelmien täy-

tyy parantaa elämänsä. Ja koska semmoisia ei täällä ole esiintynyt pitkään aikaan, niin tuntuu olevan aivan joutavaa ja tarpeetonta puhua parannuksesta niille, jotka eivät tarvitse mitään parannusta. Täällähän ei ole ainoatakaan, joka on elänyt jumalattomasti. Jos joku olisi tehnyt rikkeen, niin se on kauvan sitten annettu anteeksi. Eikö olekin tosi, että useimmat elävät niin kunniallisesti, siveästi ja jumalisesti, etteivät tarvitse mitään parannusta?

Kaikki ovat kastetut, kaikki ovat rehelliset ja kunnialliset Jumalan seurakunnan jäsenet. Kaikille opetetaan kristillisyyttä. Kaikilla heillä on yksi Jumala ja yksi usko. Tämä taitaakin olla tarpeeksi autuuteen, siis ei kenenkään tarvitse tehdä parempaa parannusta kuin mitä jo tehty on. Kenenkään ei tarvitse mietiskellä niin kuin Luther mietiskeli. Kenenkään ei tarvitse epäillä autuudesta niin' kuin Luther epäili.

Kenenkään ei tarvitse sanoa toiselle: "Tunne Herra", sillä kaikki ovat nyt Jumalan opettamat. Kaikki ovat luultavasti valmistetut autuaaseen poismuuttoon. Kuitenkin saanemme nähdä, kuinka valmistetut me olemme muuttamaan pois maailmasta. Monen valtaa kuolemanpelko, kun kuolema on ovella. Moni, joka täällä elämässä on elänyt kuin turkki ja pakana, tuntee kuoleman hetkellä olevansa valmis astumaan kadotukseen. Se, joka eniten on ylönskatsonut kristillisyyttä, tulee kuolinvuoteella Jumalan pelkoon, mutta omatunto syyttää ja tuomitsee häntä. Hän tuntee, ettei hänellä ole rauhaa sielussaan. Hänen täytyy itse lukea tuomio itselleen, ja tätä tuomiota ei kuulu kukaan voivan muuttaa. Kuin-

ka se sitten selittyy, että useimmat ihmiset elävät suruttomuudessa, kun heillä on terveys, ja kun kuolema tulee, ei ole mitään lohtua, ei mitään uskoa armolliseen ja laupiaaseen Jumalaan, ei mitään vakuutusta iankaikkisesta elämästä.

Ajattele nyt sitä aikaa, sinä kurja synnin orja, jolloin sinun pitää muuttaman täältä. Ajattele autuuttasi, kun vielä olet armonajassa. Sillä vaikka et tarvitse mitään parannusta, kun sinä olet terve, saatat kuitenkin tarvita parannusta, kun kuolema tulee; ja silloin se on liian myöhäistä.

Meidän täytyy puhua täällä niille, jotka eivät tarvitse mitään parannusta, koska ne harvat, jotka tarvitsevat parannusta, katsotaan haaveilijoiksi ja teeskentelijöiksi. Niiden 99:n joukossa, jotka eivät tarvitse parannusta, on osa, jotka sanovat heillä olevan uskon, ja kuitenkin elävät omien himojensa jälkeen; toinen osa, jotka eivät välitä Jumalasta eikä perkeleestä; toinen osa, jotka sanovat suulla: "Me olemme varmaankin suuret syntiset, eikä meillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä."

Mutta kun tulee kysymys siitä, mitä syntejä semmoisella synnin tunnustajalla on tunnollaan, niin hänellä ei ole mitään semmoista syntiä, jonka hän voi tunnustaa, ei mitään syntiä, mitä hänen tarvitsee katua, ei mitään vääryyttä, mikä hänen pitää sovittaa. Sanalla sanottu, semmoisen syntisen omatunto on puhdas kuin kulta; sillä vaikka hän on suuri syntinen, ei hän kuitenkaan voi saada yhtään syntiä omalletunnolleen, joka tuomitsisi hänet.

Minkä herännyt ihminen pitää suurena syntinä, sitä ei semmoinen suu-

syntinen saata pitää ollenkaan syntinä, esimerkiksi kohtuullista juomista, koreutta, ylpeyttä, kiroilemista kotitarpeiksi, jne. Niitä ei semmoinen suusyntinen voi pitää minään syntinä. Kuinka hän voi sitten tehdä parannuksen, kun hän ei tahdo muuta tunnustaa synniksi, kuin sen, mitä hän itse pitää syntinä, niin kuin esimerkiksi murha, varkaus ja väärä vala? Ei hän pidä kirousta syntinä, ei hän pidä viinakauppaa syntinä, ei hän pidä kohtuullista ryyppää mistä syntinä, ei hän pidä ylpeyttä ja koreutta syntinä, ei hän pidä pikku näpistelyä syntinä, ei hän pidä haureutta syntinä. Kuinka hän voi sitten tehdä parannuksen, kun yksikään synti ei tule hänen omantuntonsa päälle. Semmoinen saa varmaankin tehdä parannuksen iankaikkisuudessa.

Jos katsomme nimittäin ihmisten ja maailman elämää nykyään, niin emme voi muuta kuin hämmästyä ja ihmetellä sitä, että se ilkeä sielunvihollinen on saattanut saada niin suuren vallan ihmisissä; hän voi tehdä heidän kanssaan, miten tahtoo. Hän voi kiihottaa heidät tappelemaan ja teurastamaan toinen toisensa kuin luontokappaleet. Hän voi kiihottaa heidät vihaamaan ja vainoamaan kristityitä. Hän voi saada heidät juomaan, kiroamaan ja huoraamaan. Sanalla sanottu, perkele on nyt saanut niin suuren vallan ihmiskunnan yli, että hän voi saada heidät elämään kuin luontokappaleet. Senkö tähden nyt ihminen luotiin? Luotiinko hänet juomaan ja kiroamaan ja tappelemaan? Luotiinko hänet huoraamaan ja varastamaan? Luotiinko hänet elämään niin kuin luontokappale?

Kun suuret ja mahtavat maan päällä vuodattavat ihmisveren virtoja, niin voidaan syyllä kysyä, luotiinko ihminen veljenmurhaajaksi. Ei, häntä ei luotu veljenmurhaajaksi, vaan perkele teki hänet veljenmurhaajaksi. Ensimmäisestä maan päälle syntyneestä ihmisestä tuli veljenmurhaaja, ja niin on Kainin ajasta lähtien ylläpidetty teurastusta ja murhahenkeä. Se ei ollut vielä kylliksi, että ihmiset tappelevat leipäpalasesta ja maakappaleista ja peltotilkuista, vaan myös kunnian eli kunnian tähden vuodatetaan ihmisveren virtoja.

Ja samoin kuin Kain löi veljensä Aabelin kuoliaaksi sen tähden, että Aabelin uhri oli Jumalalle otollinen, samoin on myöskin se, joka on lihan jälkeen syntynyt, aina vihannut sitä, joka on syntynyt Hengen jälkeen. Niin muodoin ovat profeetat, apostolit ja kaikki totiset kristityt tulleet vihatuiksi ja vainotuiksi uskonsa tähden Jumalaan ja Vapahtajaan. Siinä on perkele näyttänyt kauhistavan valtansa epäuskon lasten yli.

Ja vieläkin on hän yhtä mahtava, kuin ennen. Vielä näyttää se tulipunainen lohikäärme teräviä hampaitaan jokaiselle, joka uskaltaa käydä hänen kimppuunsa. Hän näyttää hampaita jokaiselle, joka ei halua kumartaa ja rukoilla häntä. Niin kurjasti on asia nyt ihmissukukunnan kohdalla, ja jos ei pian tule joku parannus ja kääntymys maailmassa, niin tulee kauhistava sekasotku ja kauhistava veren vuodatus, köyhyys ja nälänhätä. Se aika on tullut, joka kuvataan Johanneksen ilmestyksessä, jossa se suuri ennustaja näki, kuinka kauheasti ne happamat rypäleet

survottiin Jumalan vihan viinakuurnassa, ja veri ulottui hevosten suitsiin asti.

Maailma näyttää nyt siltä, kun sitä katsoo ylimalkaisesti. Jos katsoo maailmaa pieneltä osalta, esimerkiksi yhtä pientä seurakuntaa, johon kuuluu muutamia tuhansia ihmisiä, niin eipä näytä sielläkään paljon paremmalta. Köyhyys ja kurjuus vallitsee kaikkialla. Juoppous ja tappelu ei ole harvinainen näky. Ylpeys tahtoo olla hallitseva nuorisossa, ahneus ja vatsanmurhe vanhemmissa. Kilvoitellaan ja tehdään työtä maailmassa elämisen eteen, mutta vähän tai ei mitään tulevaisen elämän hyväksi. Luonnollisella ihmisellä on suuri murhe toimeentulosta tässä elämässä, mutta siitä, mitä tuleman pitää kuoleman jälkeen, siitä ei ole mitään murhetta. Käyköön sielun kuinka käy, mutta ruumiin pitää elämän. Ja paras kun on, tulee kuolema ja leikkaa poikki elämän langan.

Tätä maallista elämää vartenko ihmisen on luotu? Onko hänet luotu vain raatamaan täällä maailmassa ja elämään täällä lyhyen ajan, kurjan ja levottoman elämän? Ei, tätä elämää varten ainoastaan ei häntä ole luotu. Mutta kun rietas henki on saanut niin suuren vallan ruumiin ja sielun yli, luonnollinen ihminen ei voi muuta kuin kaivaa maata, sekä ajatuksilla, sanoilla että töillä. Hän ei voi nostaa ajatuksiaan mihinkään korkeampaan. Hän ei voi taivuttaa sydäntään Jumalan puoleen. Hänen täytyy ajatella ja puhua härjistä, lehmistä, vasikoista ja sioista. Sillä missä hänen tavaransa on, siellä on myös hänen sydämensä. Milloin kuullaan luonnollisen ihmisen puhuvan

muusta kuin tästä maailmasta ja niistä asioista, jotka ovat maailmassa? Milloin kuullaan hänen puhuvan pyhityksestä, jonka Paavali vaatii päivän tekstissä? Jos luonnollinen ihminen alkaisi puhua pyhityksestä, niin hänen täytyisi myös puhua parannuksesta, synnin katumisesta, uskosta, rakkaudesta ja muista hengellisistä asioista.

Nyt näette, kuinka ihmisen laita on, joka perkeleen kavaluuden kautta on tullut kurjimmaksi olennoksi maan päällä. Muut luontokappaleet huokaavat ahdinkonsa tähden, kun ne panevat maata. Ne huokaavat tyranninsa, ihmisen tähden, ja ikävöivät Jumalan lasten ihanaa ilmestystä. Mutta luonnollinen ihminen ei huokaa kurjan tilansa tähden, ei vuoteelle käydessään eikä ylös noustessaan. Ja jos joku huokaa kurjuuttaan ja raadollisuuttaan, niin se huokaaminen kuulostaa niin harmilliselta maailman joukon korvissa, että he alkavat kiittää Jumalaa, etteivät he ole niin ylenkatsotut kuin tämä publikaani.

Kuinka kauvan tahdotte nyt elää suruttomuudessa ja katumattomuudessa? Kuinka kauvan tahdotte ylenkatsoa Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden rikkautta, joka kutsuu teitä parannukseen? Jos täällä on joku kristitty sielu, joka huokaa hitautensa tähden, penseytensä tähden, hengellisen elämän puutoksensa tähden; jos täällä on joku, joka taistelee ja kilvoittelee saavuttaakseen jotakin korkeampaa ja pysyvämpää kuin tämä maallinen elämä; jos täällä on joku, joka huokaa ja ikävöittää Jumalan lasten ihanaa ilmestystä, hän tietäköön, ettei ole helppoa tulla autuaaksi. Vapahtaja on itse sano-

nut: "Suuren murheen kautta ihmisen täytyy mennä sisälle elämään."

Se ei ole ainoastaan se sisäinen risti, joka koostuu kaikenlaisista ahdistuksista ja kiusauksista, epäuskosta, epätoivosta, tuskasta, surusta, pelosta, niin myös alituisesta kamppauksesta ja sodasta perkeleen kanssa, mikä risti hänen on kannettava rinnassaan, vaan myös ulkonainen ja näkyväinen risti on hänen kannettava, joka tulee vihasta ja pilkasta maailmanjoukon taholta, joka tahtoo riistää ristinkantajan voimat. Maailman joukko, se uskonon joukko, kantaa hengellistä vihaa sydämessään kaikkea elävää kristillisyyttä kohtaan. Maailman joukko ei tyydy siihen, että se panettelee, ilkkuu ja pilkkaa niitä, jotka kantavat ristiä, vaan maailman joukko tahtoo käydä käsiksi nahkaan, niin kuin perkele sanoi Herralle: "Nahka nahasta." Siten on maailman vihan tarkoitus tappaa ruumis, koska he eivät voi vahingoittaa sielua.

Kaikkea tätä täytyy kristityn valmistautua ottamaan vastaan maailmalta. Sillä kristityt ovat kaikkina aikoina olleet maailman ylenkatsomat ja vihaamat, ja mitä lähemmäs maailman loppua aika kuluu, sen vihaisemmaksi maailman joukko tulee vainoamaan niitä harvoja totisia kristityitä, jotka ovat olemassa. Vaikka kristittyjen veri huutaa kosta taivaasta veljenmurhaajan päälle, aina viattoman Aabelin verestä Sakariaan, Barakian pojan vereen asti, kuitenkin ne harvat sielut, jotka nyt riutuvat vankilassa ja maan paossa uskonsa tähden ja uskontonsa tähden, niitten tulee katsoa Jumalan avulla [kohti] parempia aikoja.

Ja me toivomme, että sitten kun perkele on saanut raivota kyllikseen, sitten, kun hän on saanut sammuttaa verenjansonsa sodalla ja rutolla ja nälän hädällä, hän tulee sidotuksi pimeyden kahleilla ja heitetyksi alas taivaasta maan päälle, hengellisestä maalliseen hallitukseen, niin kuin myös ajan merkit nyt jo näyttävät, että hän on heittäytynyt maailmallisen hallituksen päälle. Ja kun hänet niin muodoin on heitetty maan päälle, pitää hän suurta vihaa tietäen itsellensä vähän aikaa olevan.

Kaikki sielut armon taivaassa tulevat sen kautta vapautetuiksi vainosta. Sen olen nähnyt omin silmin, että kun paha henki menee ulos ihmisestä, niin se menee sikalaumaan. Kun hänet heitetään ulos taivaasta eli siitä hengellisestä hallituksesta, niin hän heittäytyy maallisen hallituksen päälle. Ja siellä hän mellaata oikein hirmuisesti. Kun levoton ajanhenki oli pannut maan kuninkaat ja keisarit sotimaan, saivat Luther ja kristityt olla rauhassa. Mahtavat [maan] päällä eivät ehdi ajattelemaan sitä pikkuista joukkoa, joka rukoilee sitä Ristiinnaulitua, kun he sotivat keskenänsä.

Jos täällä on joku, joka odottaa Israelin lohdutusta, jos täällä on joku, jolla on murheellinen ja särjetty henki, hän kääntyköön nyt Herran puoleen sydämellisellä huokauksella ja rukouksella, että Hän pian vapauttaisi uskollisensa tästä maallisesta kurjuudesta ja siirtäisi heidät iankaikkiseen iloon, jossa se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas kuivaa heidän kyyneleensä ja antaa heille elämän kruunun. [Aamen.]

Kuolevainen ruumis vaivaa sielua, ja maallinen asuinsija rasittaa mieltä, joka paljon ajattelee.

Viisauden kirjan 9. luku, 15. v.

Tässä paikassa on kuningas Salomo edestunonut yhden koettelemuksen, joka on kaikille kristityille hyvin tiettävä, että ruumis vaivaa sielua ja maallinen asuinsija rasittaa mieltä, jonka tähden Paavali kirjoittaa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minun tästä kuoleman ruumiista?" Apostoli Paavali tunsii, että tämä kuoleman ruumis tuli hänelle vaivaksi ja rasitukseksi.

Maailman viisaat ovat tutkineet ruumiin ja sielun rakennusta, mutta he ovat joutuneet kovin erhetykseen, koska he luullussa viisauressansa luulit löytävänsä, että se järjellinen sielu on niin irti ruumiista, että synnin turmelus ei ulotu sieluun, ja niinmuodoin pääsit he vapaaksi kaikesta edesvastauksesta. Koska he sanoivat, että ei ihmisen sielussa ole turmelusta, saatoit he sanoa: "Minun sieluni on pyhä ja synnitön, vaikka ruumis on turmeltu."

Joka sanoo, että ihmisen sielu on irti ruumiista, se ei ole koetellut, mitä Salomo on edellä mainitussa paikassa kirjoittanut, että kuolevainen ruumis vaivaa sielua. Joka sanoo, että sielu on vapaa syntiturmeluksesta, hän on omanvanhurskauden kautta tullut pyhäksi, eikä enää tarvitse armonkerjäläisenä olla. Kyllä olis omallavanhurskaudella soma, jos hän pääsis niin irti ruumiista, että ei kuolevainen ruumis vaivais sielua. Mutta kristityt ei tarvitse toivoa, että he pääsevät niin helposti irti turme-

luksesta, kuin maailman viisaat, jotka ajatuksissansa katkaisevat ruumiin ja sielun voimat, ja jakavat kahteen osaan, niin kuin yksi ihminen, joka halkaistaan, ja sanovat, että sielu on irti turmeluksesta, ei ruumiin turmelus ulotu sieluun asti. Ja kaikki ihmiset tietävät, että ei ihmisen sielu pääse irti ruumiista ennen kuin kuolemassa.

Minä olen koetellut, että sieluja ruumis ovat niin yhdistetyt, että kaikki, mikä tapahtuu sielussa, tapahtuu myös ruumiissa, ja kaikki mikä tapahtuu ruumiissa, tapahtuu myös sielussa. Jos sinä olet murheellinen, niin sinun murhees näkyy muodossa. Jos sinä olet iloinen, niin loistaa se kasvoista. Jos sinä olet vihainen, niin sinun haamus muuttuu niin kuin Kainin haamu. Ja koska omanvanhurskaus ottaa yhdeltä katuvaiselta sielunvoimat, niin loppuu myös ruumiin voima. Niinmuodoin ulottuu ruumiin turmelus sieluun asti. Koska kipu on ruumiissa, tuntuu se sielussa, ja koska liha on haureudessa, nousevat myös lihan himot sielussa. Ja pahasta sydäimestä tulevat pahat ajatukset. *

Sentähden kirjoittaa Paavali Roomalaisten 7. luvussa: "Minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja ottaa minun vangiksi synnin laissa." Se toinen laki jäsenissä on synnin turmelus lihassa, se ottaa sielun vangiksi, ettei pääse sielunvoimat liikkumaan siihen, kuin hyvä on, ei pääse ajatukset liikkumaan Jumalan tykö. Pahat ajatukset kyllä ovat irti ja juoksevat ympäri maailmaa niin kuin vihollinen vaeltaa maan ympäri. Mutta hyvät ajatukset ei pääse juoksemaan taivaan ympäri.

Niin myös ihmisen tahdossa pahat himot ja halut ovat vapaat, mutta hyvät himot ja halut vangitut. Siitä Paavalin koettelemuksesta nähdään ja huomaitaan, ettei ole ihmisen sielu niin irti ruumiista, kuin maailman viisaat luulevat. Mutta heidän väärät arveluksensa ihmisen ruumiin ja sielun rakennuksessa tulee siitä, että omavanhurskaus pakottaa heitä etsimään pyhyyttä ihmisen sielussa, koska pyhyys ei löydy lihas- sa. He tahtoisit niin pyhäksi ja viattomaksi tulla sielun puolesta, ettei siinä pitäis löytymän vilppiä enää. Ei siinä pitäis tuntuman yhtään pahaa ajatusta, ei yhtään pahaa himoa eli halua. Niin kauas on siis omavanhurskaus saattanut heitä kuljettama väärälle tielle, että he ajatuksissansa rupesit kiskomaan irti ihmisen sielun ruumiista, ja sen kautta tuli nyt sielu pyhäksi, viattomaksi ja hurskaaksi.

Ei maailman viisaat ota vastauksensa päälle sitä pahuutta, sitä saastaisuutta ja riettautta, kuin heidän lihassansa on. Ei he ota vastauksensa päälle sitä turmelusta, kuin sydämessä on, vaan he kiskovat itsensä irti kaikesta edesvastauksesta. He luopuvat perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa sillä tavalla, että he ajatuksissansa kiskovat sen järjellisen sielun irti ruumiista, ja sanovat: "Ihmisen sielu on vapaa olento, ei hän ole kiinni ruumiissa, ei lihan turmelus saastuta sielua." Ja sillä muodolla olis kyllä helppo autuaaksi tulla ilman Vapahtajaa.

Kristityt täytyvät tunnustaa, että koko ruumis ja koko sielu on turmeltu synnin saastaisuudelta, mutta niin kauan kuin heillä on edesvastaaja Isän ty-

könä, saattavat he uskolla omistaa Kristuksen vanhurskautta ja sanoa: "Ei lihan turmelus saata saastuttaa meidän sieluamme niin kauan kuin sielu kastetaan ja puhdistetaan elämän vedellä." Mutta jos armon ja elämän vesi lakkaa vuotamasta ja puhdistamasta hänen sieluansa, silloin tarttuu lihan saastaisuus sieluun ja hän tulee mustaksi ja koloksi Jumalan edessä.

Mitä nyt Salomo on koetellut ja edellä mainitussa [paikassa] kirjoittanut, että "kuolevainen ruumis vaivaa sielua," se vahvistetaan Paavalilta, koska hän kirjoittaa roomalaisten tykö 7. luvussa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minua tästä kuoleman ruumiista." Usein saapi kristitty koetella, kuinka paljon tämä kuolevainen ruumis vaivaa hänen sieluansa, ei ainoastansa sen sisällisen turmeluksen tähden, joka koskee myös sieluun, vaan myös sen hitauden kautta, joka ruumiissa on. Ja saapi myös yksi kristitty valittaa monta kertaa Paavalin kanssa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka minua päästää tästä kuoleman ruumiista."

Yksi maailman orja ei tahdo ketään päästämään hänen sieluansa tästä kuoleman ruumiista, sillä hän pelkää kuolemata. Ei kuitenkaan tule tämä kuolemanpelko suruttomalle ennen kuin kuolema tulee. Mutta yksi kristitty, jonka pitää olemalla alinomaisessa sodassa niiden vihollisten kanssa, jotka hänen sieluansa vaivaavat sekä sisältä että ulkoa päin, täytyy usein huoata Paavalin kanssa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka minun päästää tästä kuoleman ruumiista." Ei ole kristityllä mi-

tään hauskaa maailmassa, jonka tähden hän tahtois tässä kuolevaisessa ruumiissa olla. Mutta synti, joka meihin tarttuu ja hitaaksi tekee, tahtoo usein kristityn sielua vaivata.

Sen tähden kirjoittaa myös Paavali kristityille: "Että meillä on niin suuri todistusten joukko meidän ympärillämme, niin pankaamme pois kaikki kuorma ja synti, joka aina meihin tarttuu ja hitaaksi tekee, ja juoskaamme kärsivällisyyden kautta siinä kilvoituksessa, kuin meidän eteemme pantu on, ja katsokaamme uskon alkajan ja päättäjän Jeesuksen päälle, joka, koska Hän olis tainnut kyllä iloita, kärsi ristiä, eikä totellut pilkkaa, ja nyt istuu oikialla kädellä Jumalan istuimella. Niin muistakaa Häntä, joka senkaltaisen vastahakoisuuden syntisiltä on kärsinyt, ettette väsy teidän mielessänne ja lakkaa, sillä ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitellen syntiä vastaan olleet."

Muistakaa nyt mitä Paavali kirjoittaa, ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitellen olleet, ettette ole vielä niin ahdistetut olleet perkeleeltä ja hänen joukoltansa, että te olisitte vereen asti kilvoitelleet, vaikka emme tiedä vielä, mitä tästedes tapahtuu, jos se suuri Ristinkantaja tahtois vähäsen koetella Jumalan lasten uskoa, koska tyhmät ja viisaat neitseet rupeevat sekaisin nukkumaan. Jos, sanon minä, se suuri Ristinkantaja, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata verenisarjaa, jota Hän ei ole antanut vuotaa meidän vaivaisten syntisten tähden, jos Hän tahtois herättää nuokkuvaisia tällä armon huudolla: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan." Onkos öljy lampussa?

Kumartaen polvianne, rukoilkaat, Vapahtajan morsiamen piiat, että uni menis pois teidän silmistänne. Ja te murheelliset opetuslapset, jotka murheen tähden makaatte Yrttitarhassa, koska Taivaallinen Vanhin makaa polvillansa ja polkee Jumalan vihan viinakuurnan yksinänsä, nouskaat ylös unesta, ja rukoilkaa, ettette joutuis kiusaukseen. Kuule, Taivaallinen Vanhin, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

Kolmannen rukouspäivän korkeanmessun teksti löytyy kirjoitettuna Paavalin epistolassa roomalaisten tykö 12. luku 1. ja 2. v. ja kuuluvat sanat näin: "Niin neuvon minä teitä, rakkaat veljet, Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, että te antaisitte teidän ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, joka on teidän toimellinen jumalanpalveluksenne. Ja älkääät sovittako teitänne tämän maailman muodon jälkeen, vaan muuttakaa teitänne teidän mielenne uudistuksen kautta, että te koettelisitte, mikä Jumalan hyvä, otollinen ja täydellinen tahto olis."

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitäis meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman, kuinka yksi kristitty uhraa ruumiin ja sielun voimat Herralle. Tässä tutkinnossa kohtaa meitä paljon, joka ei ole helppo ymmärtää, sillä me ymmärrämme paremmin, kuinka pakanat uhraavat ruumiin saatanalle, kuin sitä, kuinka kristitty uhraa ruumiinsa Herralle.

1. tutkistelemus osoittaa, kuinka kristitty uhraa ruumiinsa nöyryyden hengelle, koska pakanat uhraavat ruu-

miinsa ylpeyden perkeleelle. Ei he kumarra polviansa synnintunnustuksessa, ei he ota lakkia päästä, koska Jumalan sanaa luetaan, ei he nouse seisomaan, koska evankeliumi luetaan, vaan he osoittavat myös ulkonaisilla käytöksillä, että he katsovat ylön Jumalan sanaa ja sakramenttia. Sitä vastaan uhraa nyt kristitty ruumiinsa Herralle, koska hän osoittaa nöyryyden Jumalan edessä, harjoittaa jäsenitäs taipumaan Jumalan sanan jälkeen, vaikka tämä ulkonainen nöyryys ei ole aina sisällisen nöyryyden todistus, mutta ei ole ulkonainen ylpeys ja ruumiin kankeus muu, kuin ylönkat-sominen ja halpana pitäminen.

Ehkä nyt kristitty kumartaa ruumiinjäsenet Jumalanpalveluksessa, saapi hän usein tuta, että sydämen nöyryys puuttuu, ja ettei ole sydän ihmisen vallassa. Muut jäsenet hän saattaa joltisesti hallita, mutta sydän on yksi paha ja ilkeä kappale, kuka saattaa sen tutkia? Mutta kristityn täytyy kuitenkin kumartaa muut jäsenet Jumalanpalvelukseen, ehkä kuinka kankea sydän olis. Mutta tahdossa kans on vika, koska kristityt ei tahdo niin antaa ruumiinsa Jumalanpalvelukseen kuin Jumalan sana vaatii.

Me kuulemme evankeliumista, että Jeesusken vanhemmat tulit Nazaretista saakka kirkkoon, vaikka Nazaretista oli pitempi matka kirkkoon, kuin jostakusta kylästä tässä seurakunnassa. Eipä tahdo kristityt vaivata ruumiin jäseniä ylen paljon kirkkoreissussa. Se tulee ruumiille vaivaksi, että ylön paljon vaivata ruumiin jäseniä Jumalanpalveluksen tähden. Tämä on kyllä yksi asia, jossa kristityt pitäisitekemän parannusta. Jos pakanan jalat on kankeat käymään, koska

hänen pitää tuleman kirkkoon, niin pitäis kristityn jalat oleman keviät juoksemaan Herran kartanoihin, kussa hän saapi levätä, erinomattain, koska hänellä on se toivo, että väsyneet luut pääsevät pian iankaikkisesti lepäämään ja rauhassa olemaan. Pian, pian pääsevät teidän väsyneet luonne lepäämään haudassa. Pian, pian valmistetaan teille se vuode maan povessa, josta ette enää nouse, ennenkuin viimeisenä päivänä, koska iankaikkinen aamurisko koittaa.

2. tutkistelemus osoittaa, kuinka yksi kristitty uhraa ruumiinsa rakkauten hengelle. Koska pakanat ei astu monta askelta tarvitsevaisen lähimmäisen edestä, pitäis kristityn osoittaman rakkautensa siinä, että hän näkee jotakin vaivaa lähimmäisensä edestä auttaaksensa häntä hengellisissä ja maallisissa asioissa. Mutta siinä näkyy olevan paljon laiskuutta ja hitautta vielä, paljon omaarakkautta, paljon valvomattomuutta kristityillä, jossa meidän täytyy sanoa meidän tuntomme, henki on altis, mutta liha on heikko. Ruumis on raskas kantaa toiseen taloon eli toiseen kylään. Ei ole kristityt enää viriät puhuttelemaan suruttomia, ei he ole juuri hyväntahtoiset auttamaan tarvitsevaisia. Koska anteliaisuus ei kelpaa enää autuudenperustukseksi, ovat kristityt vastahakoiset holhoomaan vaivaisia. Ei he kehtais siinä paikassa paljon ristiä kantaa. Herraskristillisuus tahtoo olla monessa paikassa.

Kristitty on velkapää uhraamaan ruumiinsa Herralle, ei ainoastans niin kuin Jaakoppi kirjoittaa, oppia orpoja ja leskiä, eli peräänkysyä vaivaisten tilaisuutta myös ruumiin köyhyydessä, jonka

hän sanoo olevan oikian Jumalanpalveluksen, vaan myös sairasten holhoomisessa pitäis kristityn uhraaman ruumistansa palvelukseksi Herralle. Kuitenkin tulee tämäkin rakkauden paikka sangen vähän täytetyksi kristittyin seassa. Mitä kristityt saattavat ilman vaivatta tehdä, se tulee joltisesti tehdyksi, mutta kussa pitäis olla vähäisen ruumiinvaivaa, se ei tule monelta täytetyksi.

Paavin valtakunnassa paremmin vaivaisia ylöspidetään, kuin Lutheruksen seurakunnassa. Ja mistäs se tulee? Siitä ilmankin, että paavilaiset perustavat autuutensa hyvään töitten päälle, mutta Lutherus otti kaiken oman ansi-on pois. Sen tähden kaikki suruttomat, jotka ovat Lutheruksen uskossa ylöskasvatetut holhoovat vaivaisia, jos väkisin pannaan esivallan kautta, mutta muutoin ei. Pitäiskö kristityt niin armottomat oleman, kuin suruttomat? Pitäiskö heidän antaa vaivaisia hätääntyä sen tähden, ettei he sillä vaivaisten auttamisella tienaa mitään? Minä ajattelen, että kristitytkin saavat panna lujasti silmänsä eteen sen palvelijan, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, kuinka hän menetti Jumalan armon armottomuutensa kautta.

Emme tosin tienaa mitään, jos vielä kaiken tavaran kuluttaisimme vaivaisille, ja ei olis mulla rakkautta, niin en minä mitään olisi, sanoo Paavali. Mutta kuitenkin, vaikka emme tienaa mitään sillä, että me autamme vaivaisia, pitää meidän kuitenkin auttaman, sillä ei yksikään ole täyttänyt lain, joka omantunnon vaatimisesta, hyvästä tahdosta eli kunnian tähden auttaa tarvitsevaisia. Mutta se on täyttänyt lain, joka saattaa

rakkaudesta auttaa. On tosin ennen ollut se usko, että Jumala maksaa, ja [sen] uskon päälle kaikki suruttomat ja armonvarkaat auttavat vaivaisia, että Jumala maksaa heidän vaivansa, jos ei tässä, niin tulevaisessa maailmassa kuitenkin.

Mutta kristityillä on ollut semmoinen usko, että kaikki pakanain hyvät työt ei ole muu kuin synti, niin kauan kuin heillä ei ole semmoinen usko, kuin kristityillä on. Lutherus on huomainnut, että kristittyin rakkaus on niin huikentelevainen, ettei hän ole uskaltanut rakentaa sen päälle mitään, mutta usko on nyt syntiinlankeemuksen jälkeen se lähde, josta kaikki hyvät työt vuotaman pitää, että kaikki kuin yksi kristitty tekee uskossa, niitä Jumala on luvannut ottaa hyväksi, vaikka net ei hyvät ole. Tämä on yksi suuri ja järjeltä käsittämätöin salaisuus, koska netkin työt, jotka uskossa tehdään otetaan Jumalalta hyväksi, vaikka net ei hyvät ole.

Järki ajattelee niin, että semmoiset työt, joita ihmisen järki hyväksi kiittää, pitäisit hyvät olla Jumalan edessä. Mutta luonnollinen järki on sokia ja pimitetty, että se sama luonnollinen järki katsoo sen hyväksi, joka on sangen paha Jumalan edessä. Niin esimerkiksi ne, jotka tappavat Jeesusuksen opetuslapsia, luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta kristityn omatunto ei kiitä sitä hyväksi, joka omantunnon vaatimisesta tehdään, vaan sitä hän kiittää hyväksi, joka rakkaudesta lähtee. Ja taas, koska kristitty tekee hyvää uskossa, ei saata omatunto sitä pahaksi tuomita, mutta ei hän saata hyväksikään kiittää. Niin muodoin lykätään se Jumalan tuomion alle. Ja joka tekee hyvää uskossa,

se otetaan hyväksi Jumalalta, vaikka ei se hyvä ole.

Abrahami aikoi uhrata poikansa uskossa, ja tämä Abrahamin usko luettiin hänelle vanhurskaudeksi, vaikka se työ, jota hän aikoi tehdä ei suinkaan hyvä ollut. Jumala on sanonut: Ei sinun pidä tappaman. Ja Abrahamille Hän sanoi: Sinun pitää uhraamaan poikasti. Tämän työn katsoo luonnollinen järki niin kauheaksi, että hän päättää varsin: Ei Jumala ole niin sanonut. Ja semmoisen työn ei pitäis kukaan tekemän, vaikka kuka Jumala käskis. Mutta Abraham aikoi kuitenkin olla kuuliainen Jumalalle, ehkä kuinka järki otti vastaan. Ja Jumala koetteli tällä lailla hänen uskonsa ja kuuliaisuutensa. Mutta, Jumalan kiitos, ei Taivaallinen Vanhin käske enää yhtään maallista vanhinta uhrata ainoan poikansa Jumalalle, sillä Taivaallinen Vanhin on nyt itse häätynyt uhrata ainoan Poikansa sovintouhriksi meidän edestämme.

Pakanat ovat uhranneet lapsiansa epäjumalille. He ovat niitä elävältä polttaneet, ja jota surkiampi parkuminen kuului lapsilta kuoleman hädässä, sen paremmin pakanat luulit heidän uhrinsa kelpaavan jumalalle. Mutta eitarvitse enää yksikään vanhin uhrata ainoan poikansa Jumalalle, sillä nyt on Taivaallinen [Vanhin] itse uhrannut ainoan Poikansa. Vertavuotavalla sydämellä, murheellisella sydämellä, surkuttelemisella, murheella ja kyyneleillä on Taivaallinen Vanhin uhrannut ainoan Poikansa sovintouhriksi meidän synteimme edestä, ettei yksikään maallinen vanhin tarvitse enää lapsiansa epäjumalille uhrata. Ja sentähden muistuttaa Pyhä Paa-

vali kristityille, että he uhraisit ruumiinsa pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, joka on teidän toimellinen Jumalanpalveluksenne.

Yksi kristitty pitää uhraaman ruumiinsa puhtauden hengelle, koska pakanat uhraavat ruumiinsa saastaisuuden ja huoruuden perkeleelle. Kristityn pitää uhraaman ruumiinsa raittiuden hengelle, koska pakanat uhraavat ruumiinsa juopumuksen hengelle. Ja koska pakanat uhraavat ruumiinsa kunnian perkeleelle, pitäis kristityn uhraaman ruumiinsa Jumalan kunniaksi. Koska pakanat uhraavat ruumiinsa ahneuden perkeleelle, pitäisit kristityt uhraaman ruumiinsa anteliaisuuden hengelle. Ja koska pakanat uhraavat ruumiinsa vihan perkeleelle, pitäisit kristityt uhraaman ruumiinsa rakkauden ja ystävällisyyden hengelle. Näistä kaikista olis paljon puhumista, mutta ei aika anna myöten tällä kerralla.

Me otamme ainoastans jälkimäisen osan päivän tekstistä, jossa Paavali sanoo: Älkäät asettako teitänne tämän maailman muodon jälkeen. Emme tiedä, olisko niillä kristityillä ollut halu asettaa itsensä tämän maailman muodon jälkeen, joille Paavali kirjoitti, mutta näinä aikoina on tosin monella kristityllä halu asettaa itsensä tämän maailman muodon jälkeen, ei ainoastans vaatteissa, joissa on koreus luvallinen, vaan myös maailman kaupoissa, kussa surutomat määräävät hinnan ja kristityt seuraavat, niinkuin pakanoilla olis paras tunto hinnan määräyksessä. Me toivotaisimme, että kristityillä pitäis olemas semmoinen omatunto, että he itse ymmärtäisit, mikä on kohtuullinen hinta,

ettei heidän tarvitsis viisauden ottaa lainaksi pakanoilta. Näissä asioissa joutuvat kristityt asettamaan itsensä tämän maailman muodon jälkeen, jos net ei varoita itseänsä maailman petollisuudelta. Vaikka meillä on se vakuutus, että ne, jotka tahtovat kalliimmassa uskossansa pysyväiset olla loppuun asti, ei tahdo mielellänsä Jumalan ja omantunnon lain rikkoa. Mutta ymmärtämättömyys ja valvomattomuus tekee sen, että he muutamissa paikoissa asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen.

Nyt on meidän toivomme ja uskaluksemme Jumalaan, että se Suuri Riskantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, joka on kaikkien vaivaisten synnit kantanut ristin puussa, joka on kaikkein edestä hikoillut verta ja on myös kaikkein edestä itkenyt, ja ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa syntisten lunastukseksi, että Hän armollansa vahvistais niitä harvoja sieluja, joilla on totinen halu autuaaksi tulla, jotka ei ole aikoneet säästää henkensä ja verensä Jeesuksen uskon tähden, että he jaksaisit sotia ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Ja Niin me toivomme ja rukoilemme, että muutamamat sielut pitää vapaaksi tuleman. Me uskomme, ettei ole Taivaallisen Vanhimman kyneleet turhaan vuotaneet. Me uskomme, että Taivaalliselle Vanhemmalle pitää tuleman ilo muutamista, ehkä harvoista lapsukaisista, jotka kohtaavat Hänen perässänsä ja huutavat: Abba, rakas Isä. Anna näille lapsille silloin tällöin muutampia armonpisaroita Sinun armoa vuotavaisista rinnoistasi, että he lakkaisit nälässä parkumasta ja

iloitsisit Sinun laupiudestas nyt, ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuosa *-merkkiin asti jäljennöksestä / Kolarin kirkonarkisto /

*-merkistä loppuun alkuperäinen SKHS:n Aunon kokelmasta / Kansallisarkisto Helsinki /

Jos tainkaltaisia voimallisia töitä olisi tapahtunut Sodomassa ja Gomorrassa, ne olisit aikaa tehneet parannusta säkissä ja tuhassa. Sen tähden pitää Sodoman ja Gomorran miehet nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa.

Näin sanoi se suuri parannuksen saarnaaja yhdelle paatuneelle kansalle, joka oli paljon ihmeitä nähnyt, ja paljon kuullut parannuksesta saarnattavan, mutta ei ottanut vaaria parannuksen huudosta. Johannes oli ensinnä saarnannut parannuksesta ja freistannut osottaa heille, mihinkä jumalatoimien elämä viimein viepi, ja minkä kaltaisen lopun he saavat, jos totinen parannus ei tule. Mutta ei he uskoneet. Viimein tuli itse Vapahtaja saarnaamaan parannuksesta, mutta ei paatuneet Häntä uskoneet. He paaduit enemmän, jota enemmän heille saarnattiin. Sen tähden täytyi Jumalan rangaistus tulla paatuneitten päälle, vaikka Jumala oli ennen jo osottanut judalaisille, mikä loppu niille tulee, jotka ylönkatsovat Jumalan sanaa, eikä tee parannusta, koska etsikon aika on. Mutta ei he uskoneet, että semmoinen rangaistus oli tullut heidän jumalattomuutensa tähden. Mutta tämän paatumuksen alla makais yksi vahva kuollut usko; he luulit nimittäin, että Jumala varjelee heitä ja heidän valtakuntaansa vihollisten päällekkarkaamisesta. Semmoinen vahva kuollut usko oli silloin jo, koska heidän kirkkonsa ensimmäisen kerran poltettiin.

Profetaita net ei ollenkaan uskoneet, jotka ennustit heille pahaa. Sillä judalaisilla oli sama sana suussa kuin nyt kuu-

luu suruttomain suussa. He sanovat: "Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sana. Ei saa ennustaa toiselle pahaa!" Ja koska me katsomme Raamatusta, kuinka Jumala on freistannut opettaa ja kurittaa Israelin lapsia, niin me löydämme, kuinka hirmuisesti ihmisen sukukunta on eksynyt pois Jumalasta, koska sekin kansa, jonka Jumala oli vasiten ottanut nimeensä kasvattaaksensa ihmiseksi, oli niin tottelematon, niin uppiskainen ja niin paatunut, ettei pystynyt mikään, ei profeettain sana, ei myös Jumalan rangaistus. Mitä sitte pakanat, jotka ei tienneet Jumalasta mitään, koska Jumalan oma kansa semmoinen oli. Mutta ovatkos nyt ihmiset paremmat kuin vanhassa Testamentissa. Tämän aikaiset suruttomat sanovat, ettei judalaisilla ollut tietoa vielä Kristuksesta ja evankeliumista, mutta nyt on parempi tieto. Olkoon sitte niin. Ilmanki nyt parannuksen ja katumuksen tekevät kaikki ihmiset, joilla on niin suuri tieto. Ilmanki he nyt ovat kristityt kaikki, jotka ovat kastetut ja kristinopissa opetetut? Ilmanki he nyt elävät jumalisesti ja siviästi ja kristillisesti, ettei Jumala tarvitse valittaa niin kuin vanhassa Testamentissa: "Minä olen kasvattanut itselleni lapsia, mutta he ovat kovakorvaiseksi tulleet, ei he ota kuritusta vastaan."

Jos me panisimme judalaisia tämän aikaisten judalaisten ja suruttomain rinnalle, pitää meidän löytämän, että täällä on parempia judalaisia kuin silloin on ollut. Ei judalaiset ole juomarit olleet, niin kuin täällä on; eikä judalaiset ole pahoin kironneet ja tapelleet, niin kuin täällä kiroillaan ja tapellaan. Ei judalai-

set ole sabatin rikkojat, niin [kuin] täällä. Jos semmoisessa kansan paljoudessa oli joku huora, joku varas, joku ryöväri, joku murhaaja jne, mitä se on sen suhteen, kuin täällä on harvassa kansassa juomaria, huoria, varkaita ja muuta sen kaltaista kansaa, kussa ei olekaan paksu maakunta niin kuin Kanaan maassa, kussa paljon pahuutta nähdään. Jos täällä ei ole niin paljon hyvää oppinut kansa, ei ole myös niin paljon pahaa nähnyt kuin isommissa kaupungeissa.

Kukas tiesi, jos Johannes Kastaja täällä olis huutamassa parannusta kansalle, kuinka moni kiittäis häntä hyväksiksi saarnaajaksi ja hengelliseksi opettajaksi. Taitaisit pian sanoa tämän aikaiset suruttomat ja armonvarkaat: "Sillä miehellä on perkele." Ja jos itse Vapahtaja olis saarnaamassa parannusta, samaan laihin suruttomat vihaisit Häntä kuin judalaiset, ja sanoisit: "Sinä olet Samaritanus ja sinulla on perkele." Ja jos pakanoissa olis niin paljon saarnattu parannusta kuin täällä on saarnattu, totta he tekisit parannuksen säkissä ja tuhassa, niin kuin nyt kuuluu, kuinka villipakanatkin tekevät katumuksen ja tulevat kristityksi ja kuolevat ilolla uskonsa tähden.

Mutta täällä ei tee moni pakana enää parannusta ja katumusta, vaikka niin paljon on saarnattu parannuksesta, ja ovat myös nähneet, kuinka suuri ihmet on tapahtunut muutampain kanssa, jotka ovat olleet huorat ja varkaat ja kiroilijat ja viinaporvarit ja kiroilijat ja pettäjät, pilkkaajat ja narrit. Ne pakanat, jotka täällä vielä jäljellä ovat, ne ovat nähneet, kuinka suuri muutos on niitten kanssa tapahtunut, ja yhtä hyvin

yltyvät toiset, ja paatuvat, vaikka he ovat nähneet, kuinka on käynyt pilkkaajille kuolemassa, kuinka he ovat tuominneet itsensä helvettiin kuolinvuoteella, yhtä hyvin jaksavat vielä toiset narrit pilkata totuutta.

Tosin sopii tämä äskeinen sana vielä näillekin judalaisille, mitä Vapahtaja on sanonut: "Sodoman ja Gomorran miehet nousevat tuomiopäivänä tuomitsemaan tätä sukukuntaa, sillä jos sen kaltaisia tunnustähtiä olisi tapahtunut Sodomassa ja Gomorrassa, he olisit aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa. Niin pitää myös pakanat, jotka ei ole yhtään Jumalan sanaa kuulleet, ne pitää nouseman tuomiopäivänä tuomitsemaan tätä sukukuntaa, sillä jos niin paljon olis saarnattu parannuksesta ja katumuksesta pakanain seassa kuin täällä on saarnattu, he olisit jo aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa.

Mitäs meidän vielä pitäis saarnaaman, joka ei ole jo saarnattu sekä kirkossa että kylissä? Pitäiskö meidän nyt saarnaaman evankeliumia ja lupaaman taivaan valtakunta kaikille suruttomille ja paatuneille? Vai pitäiskö meidän saarnaaman niin, että kaikki tulevat autuaaksi, suruttomat ja murheelliset, katumattomat ja katuvaiset, paatuneet ja särjetyt? Vai pitäiskö meidän saarnaaman niin, ettei yhtään sielua tule autuaaksi, vaikka kuinka vuovaisit? Se taitais olla paras saarna fariseuksille, jotka näkevät niin paljon vikoja kristityissä ja siitä syystä ei usko paljon ketään kristityksi. Minä luulen olevan parhaan saarnan suruttomille, jos saarnattaisiin riettaan evankeliumia: juokaat ja tapelkaat hyvin, niin te tulette autuaaksi, ki-

rotkaat ja huorotkaat, niin te pääsette taivaan valtakuntaan. Semmoinen evankeliumi olis paras evankeliumi sen jälkeen kuin suruttomat elävät.

Evankeliumi Gal. 2: 17

Pitäiskö meidän, jotka tahdomme vanhurskautetuksi tulla Kristuksen kautta vielä oleman syntiset, niin tulis Kristus synnin palvelijaksi. Pois se.

Pyhän evankeliumin tekstin johduksesta pitää meidän tutkisteleman, kutka ne ovat, jotka luulevat tulevansa vanhurskautetuksi Kristuksen kautta, ja elävät ehdollisissa synneissä. Ovatko kristityt semmoiset, vai ovatko suruttomat semmoiset? Eli kutkas ne ovat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi? Kristuksen kautta kuitenkin kaikki luulevat tulevansa autuaaksi. Ei ole tässä seurakunnassa moni, joka uskoo tulevansa autuaaksi siviän elämän kautta. Mutta ne, jotka siviästi elävät, ei saata uskoa, että ne tulevat autuaaksi, jotka ehdollisissa synneissä elävät. Eikä taas siviät ihmiset usko monta kristityksi. Ja minkäs tähden siviät ihmiset ei usko monta kristityksi? Sen tähden, että he näkevät niin paljon vikoja kristityissä. Kutkas ne siis ovat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, ovatkos kristityt semmoiset? Vai ovatkos suruttomat semmoiset?

Kristityt tosin syntiset ovat ja kohta pahimmat mailman silmien edessä. Ei suinkaan törkisyntiset ole niin hirmuiset mailman silmissä kuin kristityt. Ei siviätkään ihmiset saata vihata törkeitä syntisiä, mutta kristityitä he vihaavat. Se on kyllä surkia ja valitettava asia, jos

kristityt tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi. Mutta jos me oikein tahdomme sanoa totuuden, niin tunnustakaamme, että net ei ole kristityt, jotka tekevät Kristuksen synnin orjaksi, vaan net on armon varkaat, jotka luulevat tulevansa Kristuksen kautta autuaaksi, vaikka he ehdollisissa synneissä elävät.

Nyt ovat kaikki koko Ruotsin valtakunnassa ja koko Suomen maassa ja koko Euroopassa net on kastettu Kristukseen, ja kaikki raavaammat ihmiset ovat tehneet kalliita lupauksia Jesuksen alttarin edessä, että heidän pitää oleman Hänelle uskolliset ja kuuliaiset kuolemaan asti, mutta muutamat ovat unhottaneet lupauksiansa kirkon oven takana. Muutamat ovat unhottaneet lupauksiansa muutaman viikon perästä, ja muutamat ovat unhottaneet lupauksiansa muutaman kuukauden perästä, ja muutampain sisälle on mennyt perkele sen kastetun palan jälkeen. He ovat ensimmäisen Herran Ehtoollisen jälkeen alkaneet oikein rohki elämään, he ovat alkaneet huoraamaan, juomaan, kiroilemaan ja varastamaan, he ovat tulleet vanhemmille suruksi ja mielikarvaudeksi ja kauhistukseksi, ja semmoiset ovat kerran valan tehneet Jesuksen alttarin edessä.

Mitäs on se vala vaikuttanut heissä? He ovat tulleet huoraksi ja varkaaksi, viinaporvariksi, kiroilijaksi, tappelusmieheksi, ikääns kuin olisit he saaneet riettaalta pestin, koska he sait Vapahtajalta sen kastetun palan. Kutkas ne ovat, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, taitavat olla kristityt? Totisesti kristityt, sillä te olette kaikki kastetut kristityksi, te olette kaikki kut-

sutut sillä nimellä. Missäs nyt kristityn hedelmät ovat? Niitä kuuluvat muutammat armonvargaat kaipaavan, mutta me kaipaamme kristittyin hedelmät niiltä, jotka ovat julkisesti vannoneet itsensä kristityksi. Katso, niiltä me kaipaamme kristityn hedelmät, sillä ne tekevät nyt Kristuksen synnin palvelijaksi, juuri net, jotka ovat luvanneet itsensä Kristuksen alle ja tehneet monenkertaisia uskollisuuden lupauksia. Mutta net on tainneet luvata semmoisia, jota net ei ole aikoneet pitää. Net on täydellisesti valehdelleet ja pilkanneet Kristusta. Jollei pikainen katumus tule, niin pitää totisesti sekin vala polttaman heidän tuntoansa ijankaikkisesti.

Nyt on tässä monen kaltaisia ihmisiä koossa, ja kaikki pitää kerran koontuman Jumalan tuomion eteen. Mutta ei ole moni valmis astumaan Jumalan tuomion eteen. Kaikki ovat kalliit valat tehneet, mutta ei yksikään ole niitä pitänyt. Ne, jotka totisen katumuksen ja parannuksen kautta ovat niitä lupauksia uudistaneet, ja elävän uskon kautta tunteneet sydämen puhdistuksen, ja ovat uudesta syntyneet siitä turmelemattomasta siemenestä, ja maistaneet tulevaisen mailman voimaa, ne ovat totisesti kristityt, ne ovat valmiit noudattamaan Jesuksen verisiä askeleita Yrttitarihasta Golgatan mäelle, ovat valmiit täyttämään sen kalliin valan, jonka he tehneet ovat.

Mutta net, jotka ei ole vielä totisen katumuksen ja elävän uskon kautta tulleet tuntemaan tulevaisen elämän voimaa, kaikki net, joissa ei ole vielä tapahtunut sydämen ja mielen muutos, ne ovat kaukana siitä autuudesta, jonka

Jesus on luvannut murheellisille opetuslapsillensa. Armonvargaat tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, koska he ensinnä käyvät Herran Ehtoollisella ja tekevät siellä kalliita parannuksen lupauksia, sitte menevät juomaan perkeleen kalkista, menevät sitte kiroomaan ja huoraamaan ja valehtelemaan, ja uskovat yhtä hyvin, että Jumala on heille armollinen.

Muutammat luottavat sen päälle, että he ennättävät vielä katumuksen ja parannuksen tehdä, ennen kuin kuolema tulee. Muutammat vastoin tuntoansa tekevät syntiä, he freistaavat mailman ilolla ja lihan huvituksella kuolettaa sitä salhaista tuntoa, joka heitä soimaa ja kalvaa, mutta heidän tuntosaa tulee aina pahemmaksi ja haikiammaksi, viimein täytyy heidän kuolinvuoteella tuomita itsensä ja sanoa: "Ei ne minulle kelpaa."

Te olette kaikki nähneet, kuinka surkia ero niille tulee, jotka täällä ovat pahalla tunnolla pilkanneet ja vastustaneet kristityitä. Muutammat ovat kuolinvuoteella häätyneet anomaan anteeksi kristityiltä, eikä ole sen tähden tulleet Jumalan kanssa sovitetuksi. Siinä näkevät nyt kaikki totuuden vastustajat heidän kuvansa. Siinä he saavat nähdä, kuinka onnettomasti se käypi niille, jotka pilkkaavat totuutta. Heidän täytyy anoa anteeksi kristityiltä ennen kuin kuolevat. Jos nyt kristityt olisit väärät ja suruttomat oikiat, niin täytyisit kristityt anoa anteeksi suruttomilta kuolinvuoteella. Mutta nyt on tapahtunut varsin toisin. Nyt oletta kuulleet, että totuuden pilkkaajat ja vastustajat ovat häätyneet kuolinvuoteella anoa anteeksi kristityiltä heidän vääräytsensä.

Kutkas nyt ovat siis, jotka tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi? Ovatkos ne kristityt? Me olemme niin ymmärtäneet tämän asian, että net on semmoiset kristityt, jotka ovat kastetut Kristukseen, mutta ei ole koskaan katumuksen ja parannuksen tehneet, eli myös semmoiset, jotka ovat heränneet, ja siihen nukkuneet, ja myös semmoiset, jotka ovat kesken syntyneet ja uuden syntymisen armon omistaneet ylönsä varhain. Mutta myös semmoiset saattavat Kristuksen tehdä synnin palvelijaksi, jotka ovat pois langenneet armon tilasta ja tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi. Kaikki nämät tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi.

Kyllä kristityt tosin valvomattomuuden kautta tekevät syntiä, mutta jolla on oikia omatunto ja valvominen ja pyrkiminen ja totinen halu autuaaksi tulla, ei saata hän tehdä Kristuksen synnin palvelijaksi, vaan hänen täytyy niin kilvoitella, ettei Kristuksen nimi tulis hänen tähtensä pilkatuksi pakanain seassa, ja meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka pysyvät kalliimmassa uskossansa loppuun asti, pitää saaman elämän kruunun. Ja kaikki totuuden pilkkaajat ja vastaanaseisijat pitää näkemän Jumalan lapsia seisovan Kristuksen oikialla puolella tuomiopäivänä, ja silloin pitää heidän tunnustaman, että kristityt ovat olleet Kristuksen palvelijat ja käskyläiset, että net on suruttomille ja armonvarkaille puhuneet totuuden, ja silloin täytyvät kaikki vastustajat mennä ijanikkaiseen vaivaan. Mutta kristityt saavat nähdä Jumalata, niin kuin Hän on kasvoista niin kasvoihin, ja riemuita Hänen suuresta armostansa ijanikaikki-

sesti. Ja kaikki heidän kyöneleensä pyyhittää pois ja kaikki vaivat loppuvat, ja kaikki pyhät enkelit iloitsevat heidän kanssansa. Amen.

Alkuperäinen

Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmista C 173 n:o 35

III-postilla

Jos me olemme lapset, niin me olemme myös perilliset, nimitäin Jumalan perilliset, ja Jeesuksen Kristuksen kanssaperilliset.

Room. 8: 17

Pyhä Paavali puhuu siitä perintöoikeudesta, joka on Jumalan lapsille annettu, ei kuitenkaan ansion jälkeen, sillä ansion jälkeen pitäisi kaikki ajettaman pois Vanhimman talosta, koska kaikki ovat perintöoikeutensa kadottaneet. Kaikki ovat niin ylpeät ja niin tottelemattomat olleet, ettei Vanhin saata heitä tunnustaa lapsikseen, koska he ovat niin paljon Vanhimman sydäntä haavoittaneet, ettei Vanhin saata heitä pitää talossaan eli tunnustaa lapsiksensa ansion jälkeen.

Vanhin sanoo niille paatuneille: "Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan." Ja koska hän kuolinvuoteella määrää itsekullekin osan tavarastaan, sanoo hän: "Paatuneille ei pidä tuleman yhtään osaa." Jos siis vanhin tuomitseisi lapsia ansion jälkeen, niin ei pitäisi ainoallekaan sielulle tuleman osaa hänen tavarastaan, sillä he ovat kaikki ylpeät ja tottelemattomat olleet, ja ovat siis perintöoikeutensa kadottaneet. Mutta armostaan hän antaa katuvaisille perintöoikeuden jälleen. He saavat tulla vanhimman taloon niin kuin lapset, jotka ovat kaikki synnit ja rikokset anteeksi saaneet. Ja joita Vanhin lapsikseen tunnustaa, ne tulevat myös perillisiksi.

Nyt on taivaallinen Vanhin kuollut, ja lapset saavat periä Hänen tavaransa, jonka Hän suurella työllä ja vaivalla on koonnut. Mutta muutamat riitelevät Hä-

nen tavarastansa, vaikka Vanhin on varoittanut heitä, ettei pidä oleman heidän välillään riitaa perinnönjaossa. Ja tämä riita on alkanut varsin Vanhimman kuoleman jälkeen ja pysyy vielä niin kauan kuin maailma seisoo. Tämä riita on sangen vahingollinen, sillä ne, jotka eivät kuulu ollenkaan siihen perintöjakkoon, saavat sen kautta tilaisuuden pilkata niitä, jotka ovat niin sopimattomat keskenään, ja sen tähden tulee myös Vanhimman kuollut multa ylönkatsoiksi pakanoilta.

Opetuslasten riita on alkanut tiellä Yrttitarhaan. Ja sen tähden ovat he uneliaiksi tulleet, koska taivaallinen Vanhin on käskenyt heidän valvoa ja rukoilla. Uni pakkaa heidän päälleen, koska heidän pitäisi valvoman ja Vanhimman vaivoja katseleman. Koska Vanhin istuu verisaunassa ja kilvoittelee kuoleman kanssa, silloin ne raukat nukkuvat. Sen tähden taitavat he nyt olla tietämättömyydessä, mistä ja minkä tähden Vanhin semmoisen vaivan kärsii. Eivätkä ne taida oikein herätä unesta ennen kuin Juudas tulee maailman joukon kanssa kiinni ottamaan Jeesusta.

Koska nyt taivaallinen Vanhin on kuollut meidän edestämme ja on jättänyt meille tavarain perinnöksi, niin pitäisi meidän, jotka olemme perilliset, jakaman Hänen tavaransa veljellisellä rakkaudella ja niin laittaman, että se tavara tulisi enätyksi ja varjelluksi, ettei mitään tulisi turhuudessa haaskatuksi. Yksi tuhlaajapoika on jo tuhlaannut menemään sen kalliin tavarain, jonka hän saanut oli Isältään; ja nyt hän paimentaa sikoja ja luulee sen kautta tienäänsä ruokaa, mutta ei kukaan anna.

Eiköhän viimein tule tuhlaajapojalle hätä siinä vieraassa maassa, kussa hän paimentaa sikoja? Eikö hänelle johdu mieleen tämä autuaallinen ajatus: "Kuinka monella palvelijalla minun Isäni huoneessa on parempi tilaisuus kuin minulla! Minä nousen ylös ja menen Isän tykö sanoen: Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapseksesi kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin huonoin sinun palvelijoistas."

Kuka tiesi, jos tuhlaajapoika tekee tämän päätöksen ja menee Isän tykö. Minä luulen, että Isä ottaa hänen ilolla vastaan. Minä luulen, että Isä valmistaa pojalleen häitä, koska hän tulee traasuperkeleenä kotia. Minä luulen, että Isä antaa hänelle juhlaaatteet ja antaa pojallensa sormuksen käteen ja laittaa ison pidon. Ja minä uskon, että ilo tulee Isän huoneessa tuhlaajapojan ylitse, vaikka tuhlaajapojan vanhempi veli ei viitsi nähdäkään semmoista iloa, vaan suuttuu Isällensä ja veljellensä.

Nouse nyt, tuhlaajapoika! Isä on odottamassa sinua. Hän on kauan aikaa kaivannut sinua. Nouse ja mene Isän tykö, ja sano: "Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen Sinun lapseksesi kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin yksi Sinun huonoimmista palvelijoistas." Kuule, Taivaallinen Isä tuhlaajapojan huokaus. Isä meidän jne.

Ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitetuna Paavalin epistolassa efesiläisten tykö 1: 5 ja kuuluvat sanat näin: "Hän on säätänyt meitä korjattaa lapsiksensa

Jeesuksen Kristuksen kautta, Hänen hyvän tahtonsa suosion jälkeen."

Meidän ylösluetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kenenkä Jumala on ottanut lapseksensa. Me tiedämme, että Jumala on luonut ihmisen viimeiseksi, jonka tähden ihminen on luomisen puolesta Jumalan nuorin lapsi. Ja me tiedämme, että nuorin lapsi on aina rakain vanhimmalle. Enkelit ovat iän vuoksi Vanhimman vanhimmat lapset, mutta ihminen on nuorin kaikista.

Nyt me tiedämme siis, minkä tähden enkeleille ei ole yhtään Vapahtajaa luvattu. Niillä oli nimittäin parempi ymmärrys ja suurempi viisaus, niillä oli suuremmat luonnonlahjat kuin ihmisellä. Niillä oli täysi järki ja täysi ymmärrys, koska he lankesivat syntiin. Mutta ihminen oli niin yksinkertainen ja kelvoton, ettei hän ymmärtänyt eroittaa pahaa hyvästä. Ja niin kuin vasta syntynyt lapsi ei tunne muuta kuin ainoastaan nälkää ja imemähalua, niin ei ihminen tuntenut viattomuuden tilassa muuta himoa kuin ainoastaan hengellistä nälkää vanhurskauden perään. Ja tämä isoominen ja janoaminen vanhurskauden perään tuli myös ravituksi Jumalan vanhurskaudella.

Mutta kateuden perkele ei saanut rauhaa ennen kuin hän sai tehdä Jumalalle suuren vahingon. Ei hän saanut rauhaa ennen kuin hän pääsi pilaamaan ja turmelemaan Jumalan käsityötä. Me tiedämme, että kateuden perkele ei saata olla onnellinen niin kauvan kuin joku muu on onnellisempi häntä. Kateuden perkele pilaa ja särkee toisen neuvoja, koska hän ei saata muuta pahaa tehdä.

Niin myös se kateuden henki, joka pilasi Jumalan käsityötä, ei saanut lepoa ennen kuin hän pääsi niin kostamaan Jumalalle, että hän vietti ja houkutteli Jumalan nuorimman lapsen syntiä tekemään ja saattoi sen kautta taivaallisen Vanhimman murheelliseksi. Ei saattanut vihollinen muulla tavalla tehdä taivaalliselle Vanhimmalle pahaa, mutta lapsen kautta hän löysi Vanhimman sydämen.

Sillä vaikka vihollinen olisi kuinka pahoin haukkunut taivaallista Vanhinta, ei se olisi koskenut Jumalan sydämeen. Mutta lapsen kautta saattoi hän taivaallisen Vanhimman sydäntä haavoittaa, koska Vanhimman nuorin lapsi syntiinlankeemuksen kautta tuli onnettomaksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Ei suruttomat tosin tunne korkeutta, syvyyttä, leveyttä ja pituutta tästä heidän onnettomuudestaan, mutta heränneet tosin tuntevat joltisesti korkeuden, leveyden, pituuden ja syvyyden tästä heidän onnettomuudestaan, ja sen tähden he huokavat, sillä he tuntevat, kuinka onnettomaksi ihminen on tullut tämän lankeemuksen kautta. Yhdessä silmänräpäyksessä kadottivat he taivaallisen onnensa, yhden lyhykäisen ja huvan lihan huvituksen kautta pilasivat he onnensa. Ja taivaallinen Vanhin rupesi katumaan, että Hän oli ihmisen tehnyt maan päälle. Koska Hän näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, tuli Hän murheelliseksi sydämessään.

Näetkös nyt, ihmisparka, mitä sinä olet tehnyt itsellesi ja Vanhimmalle? Ei siinä kyllä, että sinä teit itses onnettomaksi, mutta vielä sinä syöisit Luojasi helvettiin yhden lyhykäisen lihan huvituksen tähden. Jos nyt ihminen olis ollut

enkeli ennen syntiinlankeemusta; jos hän olis ollut suurempi ja voimallisempi, eli jos hänellä olis ollut täysi järki ja täysi ymmärrys niin kuin enkeleillä oli, niin ei olis taivaallinen Vanhin saattanut armahtaa häntä. Sillä pyhä Paavali kirjoittaa hebrealaisten tykö: "Ei Hän ole ottanut enkeleitä päällensä." Se on, ei ole Jumalan Poika luvannut lunastaa niitä langenneita enkeleitä, joille luomisessa oli annettu suurempi ymmärrys, suurempi järki ja suuremmat luonnonlahjat. Mutta tuon kelvottoman ja nuorimman lapsen Hän on luvannut lunastaa, jos hän antaisi itsensä lunastetuksi tulla. Mutta surutoin ihminen on niin sokea, ettei hän näe eikä tunne onnettomuuttansa. Vasta silloin, koska tunto herää, tuntee hän joltisesti korkeuden, syvyyden, leveyden ja pituuden hänen onnettomuudestaan. Ja silloin hän huokaa, jos mahdollinen olisi, että semmoinen kolo ja ruma luontokappale pääsis Jumalan lasten oikeuteen.

Nyt on siis kysymys tämä: ketä siis Jumala on ottanut lapseksensa? Me näemme, että vanhin ottaa semmoisia lapsiksensa, jotka totisen katumuksen ja elävän uskon kautta tulevat sovitetuiksi Jumalan kanssa. Ei hän saata ottaa niitä lapsiksensa, jotka eivät ole hänen kanssansa sovitetuiksi tulleet. Mutta kaikille niille, jotka uskovat, antoi Hän voiman Jumalan lapsiksi tulla. Nyt on muutampi lapsi niin ylpeä, että hän sanoo murheelliselle vanhimmalle: "Älä pidä minusta vaaria, itse minä vastaan." Muutampi lupaa parannuksen tehdä ja siveästi elää. Kolmas uskoo vaan, että kaikki ovat anteeksi annetut, vaikka ei katumuksesta ole tietoa. Neljäs pakenee.

Kuinkas nyt vanhin saattaa niitten kanssa sovitetuksi tulla, koska ensimmäinen on paatunut, toinen on oman parannuksen tiellä, kolmas on armonvaras ja neljäs on epäuskon vanki? Ei niistä yksikään saata Jumalan kanssa sovitetuksi tulla. Ensimmäinen sanoo murheelliselle vanhimmalle “Älä pidä minusta vaaria, en ole sinun vastaukses päällä.” Mitäs semmoinen sana vaikuttaa vanhimman sydämessä? Semmoinen sana vaikuttaa niin paljon, että kaikki rakkaus loppuu. Niin kuin semmoinen sana lapsen suusta on paatumuksen merkki, niin se vaikuttaa kylmyyden vanhimman sydämessä. Ei mahdu enää semmoinen lapsi vanhimman sydämeen.

Toinen lupaa parannuksen tehdä ja siveästi elää. Tämä lupaus on itsestensä hyvä. Mutta eipä voi moni uskoa, että tämä parannuksen lupaus tulee täytetyksi, sillä omalla parannuksella ei pääse kukaan taivaan valtakuntaan. Moni on tosin omalla parannuksella vuovannut¹, mutta ei ole päässyt.

Kolmas tunnustaa syntinsä, mutta ei niin, että hän saattaa sanoa, minkä kaltaisia syntiä hän erinomattain olisi tehnyt, sillä kunnia estää häntä tunnustamasta joitakuita erinomaisia syntejä. Ja vaikka ei ole minkään kaltaista katumuksen merkkiä, omistaa hän kuitenkin armolupauksia ja uskoo vahvasti, että Jumala on antanut hänelle kaikki synnit anteeksi. Semmoinen armonvaras ei tule koskaan taivaan valtakuntaan, sillä hän tekee vielä syntiä armon päälle ja uskoo vahvasti, että Jumala on hänelle armollinen, vaikka hän vielä vihaa kristityitä ja kiertelee niitä.

Muutamain kuollut usko on niin vahva, ettei itse kuolemakaan jaksa sitä särkeä. Kuitenkin on se meidän tunteimme jälkeen mahdollista uskoa, että semmoiset armonvarkaavat tulevat taivaan valtakuntaan. Ja se on tosin työläs sana, kumpi heistä joutuu kattilaan ja kumpi joutuu seisomaan kannen päälle, omanparannuksen tekijäkö vai armonvaras. Sillä oman parannuksen tekijä näkee paljon vikoja, ei ainoastaan armonvarkaan elämässä, mutta myöskin oikean kristityn elämässä, ja sen tähden on oman parannuksen tekijä Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää.

Mutta neljäs pakenee Jumalan silmäin edestä, eikä tohdi ollenkaan tulla vanhimman silmäin eteen. Tämä onnetoin raukka on yksi epäuskon vanki, joka taistelee oman parannuksen kanssa. Hän on se tuhlaajapoika, joka ei viitsi tulla Isänsä tykö, vaikka hän on niin köyhäksi tullut, ettei hän tule millään tavalla aikaan ominensa. Ei hän viitsi tulla Isän tykö, koska hän on tuhlanut sen kalliin tavarahan ja omaisuuden, jonka hän on saanut Isältänsä. Hän menee siis yhden kauppiamiehen tykö siinä maakunnassa ja luulee tienäavansa ruokaa sillä, että hän paimentaa sikoja. Mutta ei kukaan anna. Se porvari, jota hän palvelee, on niin ahne, ettei hän raski antaa tuhlaajajolle siitä ravasta, jota siat syövät. Tämä porvari ei ole muu kuin omavanhurskaus, joka heränneitä vaivaa ja vielä armoitettujakin kiusaa. Omavanhurskaus panee heränneitä paimentamaan sikoja, koska hän yllyttää palvelusperkeleitä kiusaamaan heitä. Vihan perkele, ahneuden perkele ja huoruu-

den perkele tulevat niin kuin hengelliset siat heränneitä kiusaamaan, ja epäuskon vangit tuntevat niitä voimallisia kiusauksia ja taistelevat niitten hengellisten sikain kanssa ja luulevat, että nämät pahat ajatukset, halut ja himot estävät heitä menemästä taivaallisen vanhimman tykö.

Mutta itse pääperkele, se musta omanvanhurskaus, muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi heränneitten tunnossa ja saarnaa siellä niin kuin yksi totuuden tunnustaja: "Sinä olet niin suuri syntinen. Kuinka sinä saatat semmoisena tulla Isän tykö? Sinä olet huora ja varas. Kuinka sinä saatat semmoisena mennä Jeesuksen tykö? Sinulla on niin paljon pahoja himoja ja haluja. Kuinka sinä saatat uskoa Jeesuksen päälle? Sinulla on niin paljon pahoja ajatuksia. Kuinka sinä semmoisessa tilassa saatat kelvata Jumalalle?" Näitä ja muita sen kaltaisia epäilyksen ajatuksia lykkää omavanhurskaus mieleen. Ja viimein sanoo hän: "Ei sinulla ole oikea katumus. Kuinka sinä saatat tulla armoon ylös otetuksi?"

Mutta meidän toivomme on, että tuhlaajapoika viimein väsy palvelemasta omanvanhurskauden kauppiasta, perkelettä. Meidän toivomme on, että hän nousee viimein ylös viheliäisyydestänsä ja menee Isänsä tykö traasuperkeleenä. Sillä jollei tämä tuhlaajapoika mene Isänsä tykö traasuperkeleenä, niin hän hukkuu yhtenä sikain kanssa porvarin talossa. *

Jumala on nyt ottanut lapsekseen tämän tuhlaajapojan, mutta vielä on muita sen kaltaisia, jotka tuhlaajapojan jälkiä seuraavat [ja] nääntyvät omanvanhurskauden palveluksessa. Nouskaat ylös,

kaikki omanvanhurskauden palvelijat. Nouskaat ylös ja menkää Isän tykö. Hän on jo kauvan aikaa odottanut teitä. Hän on kauvan aikaa ollut murheessa, epäilyksessä ja suuressa ahdistuksessa niiden tähden, jotka pakenevat niin kauvas isän talosta, ettei silmä enää näe heidän surkeuttansa, eikä korva enää kuule heidän huokauksiansa.

Taivaallinen vanhin etsii ja hakee niitä kadonneita lampaita. Ja se suuri Israelin Paimen vaelttaa niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita huutaen korkealla äänellä Israelin vuorilla, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Kadonneet lampaat! Kuulkaat Paimenen ääntä ja palatkaa Hänen tykönsä! Hän tahtoo kantaa teitä laumansa tykö ja viepi teitä parhaalle laitumelle ja elävän vesilähteen tykö. Silloin hyppäävät Jeesuksen karitsat niin kuin peurat, ja ovat ihanat ja kauniit. Amen.

Jäljennös / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

* -merkistä alkaen loppuun alkuperäinen, samasta koelmasta kuin ylläolevakin.

¹ = yrittänyt

Kolmannen rukouspäivän aamusaarnan teksti (1857) löytyy kirjoitettuna kuningas Daavidin 103. psalmissa ja 17. värsyssä, jossa sanat kuuluvat näin: **“Mutta Herran armo pysyy ijankaikisesta ijankaikkiseen, hänen pelkääväistensä päälle, ja hänen vanhurskautensa lasten lapsiin. Niille, jotka hänen liittonsa pitävät.**

Tämän luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän lyhyesti miettiä, missä sielun tilassa ihminen voi tuntea, että Jumala on armollinen.

1. Jumala on armollinen niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät.

2. Jumala on armollinen niitä kohtaan, jotka pitävät hänen liittonsa. (votum)¹

Kun kuningas Daavid veisasi sen psalmin, josta päivän teksti on otettu, tuntuu hänellä olleen Jumalan armon tunteminen. Mutta sitä tunnettavaa armoa hänellä ei ollut aina sydämessään, sillä hän oli ajoittain surullinen, ajoittain hän oli syvässä murheessa, ajoittain hän vaikeroi pitkään omantunnon vaivassa. Mutta koska se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, vaikuttaa parannuksen autuudeksi, niin on myös tämä murhe vaikutus Jumalan ennättäväisestä armosta, niin kuin myös omantunnon vaiva on Pyhän Hengen vaikuttama synnin surun korkeampi aste.

Mutta juuri semmoisia muutoksia kristityn tunteissa maailma kutsuu hulluudeksi. Kun ihmisellä on murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, silloin sanoo maailma: “Hän mietiskelee.” Kun ihminen on omantunnon vaivassa, sil-

loin sanoo maailma: “Hän on pahojen henkien riivaama.” Kun katuvainen syntinen lyö rintoihinsa ja huokaa niin kuin katuvainen publikaani, silloin sanoo maailma: “Nämä teeskentelijät huokaavat niin kuin luontokappaleet.” Perkele ja hänen liittolaisensa eivät voi kärkeä publikaanien ja syntisten huokaamista. Sen tähden tuli myös David vihollistensa ylenkatsomaksi ja vihaamaksi, koska hän väsyi huokaamisesta, kun hän oli synnin murheessa. Opetuslapset itkivät ja valittivat Vapahtajan kuoleman jälkeen, mutta maailma iloitsi. Luther oli peloissaan ja mietiskeli kauvan ennen kuin sai tuntea, että Jumala on armollinen.

Mutta juuri semmoiset ihmiset ne ovat, jotka saavat tuntea armon sydämessään, nimittäin David, joka huokasi ja oli omantunnon vaivassa, opetuslapset, jotka itkivät ja valittivat, ja Luther, joka mietiskeli. Kaikki tällaiset, joita maailma on pitänyt hulluina, mielipuoлина, haaveilijoina ja villihenkinä, on Jumala valinnut, ja he ovat saaneet tuntea sydämessään armon makeutta. Mutta mitä ne muut tuntevat, jotka eivät tarvitse mitään parannusta? Mitä kristillisyyden viholliset tuntevat? He tuntevat surua, kun he menettävät eläimiänsä. Mutta muutoin he iloitsevat, kun kristitty joutuu lankeamaan.

Tämä on Vapahtajan omien sanojen mukaan: “Teidän pitää itkemän ja parokuman, mutta maailma iloitsee.” Nimitään Vapahtajan kuolemasta iloitsee maailma. Tämä on yksi opetuslasten tuntomerkki, että he itkevät ja valittavat Vapahtajan kuolemaa. Kun he tuntevat sydämessään, että Vapahtaja on kuollut,

silloin opetuslapset itkevät ja valittavat. Mutta maailma on oikein iloinen Vapahtajan kuolemasta. Maailma iloitsee myös kristillisyyden rappeutumisesta, mikä merkitsee, että Kristus on kuollut kristittyjen sydämissä. Kun ihminen tulee penseäksi ja välinpitämättömäksi kristillisyydessään, se on silloin merkki siitä, että Kristus on kuollut ja haudattu kuolleen uskon hautaan.

Ensimmäinen hengellisen elämän merkki alkaa heräyksellä, katumuksella ja synnin murheella, ja sen mukana seuraa tuntuva Jumalan pelko. Sillä suruton joukko ei pelkää Jumalaa eikä perkelettä. Luther tunsu suuren pelon Jumalan vihaa kohtaan, kun hän oli heräyksessä. Hän tunsu vieläpä, että hän vihasi Jumalan ankaraa vanhurskautta. Mutta kuinka moni nyt pelkää Jumalan vihaa? Jos suruton joukko pelkäisi Jumalan vihaa, niin se alkaisi elää kokonaan toisella tavalla. Kapakoitsija kaataisi silloin paloviinansa maahan, juomari sylkäisisi lasiin, huora kätkisi tai myisi koreutensa, varas kantaisi takaisin kaiken varastetun tavarun, kiroilija alkaisi pitää rukouksia, kortin lyöjä polttaisi pelikorttinsa. Mutta nyt ei näytä siltä, että suruton joukko enää välittäisi Jumalasta tai iankaikkisuudesta, vaikka Jumala rankaisee nälällä ja kalliilla ajalla, ei tunnu olevan monta, jotka ajattelee entistä elämäänsä, kuinka korvaamaton armonaika on käytetty väärin ja hukattu juopottelemisessa, haureudessa, turhuudessa ja ylpeydessä ja synnillisissä ajankuluissa, kaikkinaisessa turhan puhumisessa ja juttelemisessa.

Nyt kuuluu päivän tekstissä, että Herra on armollinen niitä kohtaan, jotka

häntä pelkäävät. Siis hän ei voi olla armollinen niille, jotka vihaavat häntä ja joilla ei ole yhtään pelkoa Jumalaa eikä perkelettä kohtaan, ei kuolemaa eikä tuomiota kohtaan. Herran pelko oli siis ensimmäinen, jonka David asettaa niin kuin ehdoksi Jumalan armon saavuttamiseksi, sillä David tunsu suuren Jumalan pelon, kun hän oli tehnyt syntiä ja oli tehnyt pahoin. Ja tämä Jumalan pelko on aina yksi merkki parempaan, vaikkakaan paljas pelko ei ole tämän totisen kristillisyyden olemus.

Mutta Davidin ja Lutheruksen koetelemukset osoittavat, että Jumalan vihan pelko on aina parempi kuin se, ettei ole mitään pelkoa. Se, joka on totisesti herännyt synnin unesta, ei voi välttää tätä pelkoa, vaikka pelko pelkästään ei olekaan totisen kristillisyyden olemus, mutta se valmistaa ihmisen sydämen vastaan ottamaan armon. Jumalan vihan pelko tekee ihmisen hätäntyneeksi, halukkaaksi etsimään sovintoa Jumalan kanssa. Mutta se, jolla ei ole mitään pelkoa, hän ei välitä sovinnosta. Hän ei usko, että Jumala saattaa suuttua eli vihastua. Ja usein on niin, että se, joka sylkee Luojaansa päin naamaa, hän kuvittelee olevansa Jumalan paras ystävä.

Luther tunsu vihollisuutensa Jumalaa kohtaan, ja myös Paavali sai tuntea jälkeen, että hän oli ollut Jumalan vihollinen, kun hän vainosi kristityitä. Mutta suruton joukko ei tiedä milloinkaan oleensa Jumalan vihollinen. Se näkyy Vapahtajan sanoista: "Ne, jotka tappavat Kristuksen opetuslapsia, luulevat tekevänsä siinä Jumalalle palveluksen." Niin paljon on perkele sokaissut uskotomien mielet, että he luulevat olevansa

Jumalan parhaat ystävät, kun he tappavat Kristuksen opetuslapsia. Ja tämän maailman jumala palkitsee kyllä heidät toisessa maailmassa, elleivät he näe sokeuttaan niin kuin Paavali.

2. Jumala on luvannut armonsa niille, jotka pitävät hänen liittonsa. Jumala teki liiton Noan kanssa ja hänen jälkeläistensä kanssa, mutta he eivät pitäneet liittoa. Sillä Noan kuoleman jälkeen tuli heistä kaikista pakanoita. Sen jälkeen teki Jumala liiton Aabrahamin ja hänen jälkeläistensä kanssa, mutta he eivät pitäneet liittoa. Sen tähden tuli heistä orjia Egyptin maassa. Jumala halusi myös tehdä liiton Moseksen kanssa, koska Israelin lapset eivät pitäneet liittoa. Mutta Moses rukoili Israelin lasten edestä, ettei Herra hävittäisi heitä. Se näkyi selvästi, ettei Jumala ollut armollinen niitä kohtaan, jotka alituiseen rikkoivat liiton, sillä Jumala tahtoi totisesti hävittää kansan, mutta hän antoi Mooseksen esirukouksen kelvata. Lopulta Jumala teki uuden liiton kristittyjen kanssa, mutta myös kristityillä on vaikea työ ja kova kamppaus ja sota perkeleen, maailman ja oman lihansa kanssa ennen kuin he saattavat pitää liiton.

Te olette kaikki kastetut Kristukseen, se tahtoo sanoa, te olette kaikki luvanneet palvella Jumalaa ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Vanhat ovat luvanneet luopua perkeleestä ja kaikesta hänen olemuksestaan. Nuoret ovat luvanneet rakastaa Jumalaa kaikesta sydäimestä, kaikesta sielusta ja kaikesta mielestä. Mutta ei yksi eikä toinen ole saattanut pitää tekemäänsä liittoa. Se, joka on luopunut perkeleestä, hän on palvellut perkelettä juoppoudella, juopumuksella,

haureudella, kirouksilla, ylpeydellä, koreudella ja turhamaisella elämällä. Ja se, joka on luvannut rakastaa Jumalaa yli kaiken, hän on rakastanut maailmaa ja omaa lihaansa. Useimmat ovat näön vuoksi uudistaneet kasteen liittonsa suulla, mutta ei sydämellä.

Nyt on kuitenkin Jumala pannut sen ehdoksi laupeudelleen, että hän on armollinen niitä kohtaan, jotka pitävät hänen liittonsa. Niin muodoin hän ei voi olla armollinen liiton rikkojia kohtaan, pilkkaajia kohtaan, jotka niin häpeällisesti ovat rikkoneet hänen liittonsa, eivätkä ollenkaan ajattele uudistaa tätä liittoa totisen kääntymyksen ja parannuksen kautta. Ainoastaan totisesti katuvaisten ja särjettyjen sydämien kanssa saattaa Jumala uudistaa armonsa liiton. Kuinka silloin suruton joukko voi turvata armon päälle, koska he eivät koskaan tosissaan etsi mitään armoa.

Moni perustaa nykyaikana armon toivonsa tulevaisen parannukseen. He rakentavat autuudentoivonsa siihen parannukseen, jonka he uskovat voivansa ennättää tehdä, kun kuolema tulee. Mutta semmoinen toivo on Jumalan pitkämielisyyden väärinkäyttöä. Mutta kokemus osoittaa, että se parannus, joka tehdään kuolinvuoteella, on usein mahdoton, sillä kuolevaisella syntisellä ei ole mitään voimaa rukoilla, ei mitään voimaa kolkuttaa armon oven päälle, jonka hän silloin huomaa suljetuksi, koska hän ei terveytensä päivinä koskaan ole ajatellut kuolinkamppailuaan. Hän on aina ollut pelkäämättä kuolemaa, niin kuin mitään kuolemaa ei olisikaan. Hän ei ole koskaan huoannut Jumalan tykö ja rukoillut niin kuin Bileam: "Minun

sieluni kuolkoon vanhurskasten kuolemalla.” Vaikka Bileam oli väärä profeetta, ei hän voinut kauhistumatta ajatella jumalattoman kuolemaa; sen tähden halusi hän mieluummin puhua totuuden, toivoa itselleen vanhurskaan kuolemaa, kuin vastoin Herran uhkauksia valehdella pakanalliselle kuninkaalle Balakille ja kuolla jumalattomana.

Yksi osa perustaa tulevaisuuden toivonsa perkeleelliseen uskomukseen, että kaikki niin kutsutut kristityt ovat haaveilijat ja villihenget. Tämä suruttomien autuudenperustus on kurjin kaikista perustuksista, sillä jos oletamme, että kaikkien pakanoitin on mentävä helvettiin sen tähden, että he eivät ole kastetut eikä myös kristityt, emme voi sen tähden rakentaa autuuttamme pakanoitin kadotukseen; vaan päin vastoin, sen pitää olla suuremmissa vastuussa, joka on paremmin opetettu kristillisyyden pääkappaleissa. Sillä se palvelija, joka tietää Herransa tahdon ja ei tee sen mukaan, hän on kaksin verroin lyömisen arvoinen.

Jos uskotte, että ne, jotka kutsuvat itsensä kristityiksi, ovat haaveilijat ja villihenget, silloin teidän täytyy, jotka uskotte tietävänne oikean tien, opettaa heitä ja todistaa puhtaalla, selvällä Jumalan sanalla, että kristityt ovat valinneet väärän tien.

Mutta se, joka juo, kiroaa ja tappelee ja tekee huorin, ei ole koskaan avannut suutansa opettaakseen muita. Ja se, joka tahtoo olla maailman kaltainen kaikessa elämässään ja olemuksessaan, ei ole halukas puhumaan toisille oikeasta tiestä elämään. Ja niin muodoin saavat kristityt olla rauhassa maailman joukon puo-

lesta, jos he antavat sen sokean maailman joukon mennä synnissä helvettiin.

Päivän tekstissä asettaa Daavid kaksi ehtoa Jumalan armon saamiseksi. Hän lupaa armon niille, jotka häntä pelkäävät. Nimittäin semmoisella pelolla, joka Daavidilla oli Jumalaa kohtaan, nimittäin Jumalan ankaran vanhurskauden pelko. Myös Lutherilla oli suuri pelko Jumalan vihaa kohtaan, josta puhutaan pyhässä Raamatussa. Mutta semmoista Jumalan vihan pelkoa ei tunne yksikään, joka elää suruttomuudessa. Suruton joukko ei pelkää ketään, ei Jumalaa eikä perkelettä. Mutta jokaisella heränneellä ihmisellä on suuri pelko Jumalan ankaraa vanhurskautta kohtaan, sillä pelko on ensimmäinen tunne, joka herää heti kun syntinen herää synnin unesta. Luther oli herännyt ja sen tähden hän pelkäsi Jumalan vihaa, ja tämän pelon alla [hän] tunsikin myös vihaa [Jumalaa] kohtaan. Hän tunsikin vihollisuutensa Jumalaa kohtaan. Tämä on muuta kuin suruttoman joukon luuloteltu rakkaus Jumalaa kohtaan.

Moni luulottelee nykyaikana, että hän rakastaa Jumalaa, ja eräs korkeasti oppinut teologian tohtori on kirjoittanut, ettei yksikään ihminen saata vihata Jumalaa. Mutta Luther tunsikin vihansa Jumalaa kohtaan, ja tämä viha on jokaisen tunnettava, joka oikein herää. Pelon Jumalan vihaa kohtaan saattoi Luther tuntea samalla kerralla kuin hän tunsikin vihan, sillä pelko ja viha voivat hyvin olla molemmat yhtä aikaa yhdessä ja samassa sydämessä. Mutta se sokea joukko ei tunne pelkoa eikä vihaa, sillä hengellisesti sokea ihminen kuvittelee olevansa Jumalan paras ystävä, kun hän on Juma-

lan pahin vihollinen. Mutta juuri sen tähden, että Daavid ja Luther ja Paavali tunsivat vihollisuutensa Jumalaa kohtaan, juuri sentähden saattoivat he myös pelätä Jumalan vihaa, ja tämä pelko ajoi heidät, pakotti heidät etsimän sovintoa Jumalan kanssa. Jos ei tätä pelkoa olisi ollut, niin he olisivat kuvitelleet, ettei Jumalalla ole mitään vihaa, niin kuin tämän ajan oppineimmat miehet väittävät. Ja siinä juuri piilee perkeleen viekkaus, että hän saattaa uskottaa oppineimmalle miehelle, ettei Jumalalla ole mitään vihaa, ja ihmisen ei niin muodoin tarvitse pelätä Jumalan vihaa. Mutta tämä sotii aivan Daavidin, Paavalin ja Lutherin koettelemusta vastaan, joka sopii yhteen pyhän Raamatun kanssa.

Toinen kohta päivän tekstissä käsittelee Jumalan armoa niille, jotka pitävät hänen liittonsa. Ja siitä seuraa, että Jumalan armo ei kuulu liiton rikkojille ennen kuin he sydämessään uudistavat liiton. Tämän kasteen liiton uudistamisen pitää tapahtua totisen katumuksen, parannuksen, uskon, uuden syntymisen, sovinnon kautta Jumalan kanssa, semmoisen sovinnon kautta, joka on tunnettava sydämessä, niin että ihmisen tulee tietää päivä, aika ja hetki, jolloin hän on sovitettu Jumalan kanssa. Tämän tiesivät Paavali, Pietari ja Luther, mutta suruton ihminen hapuilee aivan pimeydessä ja tietämättömyydessä tästä asiasta. Sillä yksi osa ajattelee, että he ovat uudestisyntyneet jo kasteessa, toiset ajattelevat kuin Nikodemus, että vanha ihminen ei voi uudestisyntyä. Tosin kuitenkin käsikirjan mukaan pitää rippilasten uudistaa kasteenliittonsa. Mutta kuinkapa saattavat suruttomat uudistaa liiton-

sa muulla tavalla kuin uudella valheella, jonka he puhuvat alttaripöydän ääressä. Ja sen tähden [eivät] he välitä liitosta, vaan polkevat Jumalan liiton jalkainsa alle. Vasta kuoleman hetkellä he tuntevat, mihin matka on, mutta silloin on liian myöhäinen. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 51

¹ Ei lueta ääneen. Votum on latinaa ja lienee osa liturgiaa.

Apostoli Paavali kirjoittaa, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, toinen jalkavaimosta ja toinen vapaasta, mutta niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu.

Me kuulemme näistä Paavalin sanoista, että se, kuin lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, kuin hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu. Vaikka moni surutoin saattaa sanoa, että Saara teki syntiä siinä, kuin hän ensinnä käski miehensä huoraamaan jalkavaimon kanssa, ja koska Saara itse sai pojan, rupeis hän Abrahamin jalkapoi-
kaa vihaamaan ja sanoi Abrahamille: "Aja pois jalkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä vapaan kanssa perimän."

Mutta koska Jumala käski vaimoansa kuunnella, niin ei taida suruttomat tohtia sanoa, että Jumala myös teki väärin, joka käski Abrahamin ajaa pois jalkavaimonsa. Sillä Jumala näki, että jalkavaimon poika oli yksi suuri narri, joka olis kyllä Saaran poikaa yllyttänyt kaikkeen pahuuteen, jos hän olis saanut olla samassa talossa. Mutta jalkapoika kyllä soimaa niitä, jotka hänen pois ajoit, että hän on vainottu. Hän, joka lihan jälkeen oli syntynyt, hän on muka vainottu kristityiltä. Abrahami on Vanhan Testamentin paras kristitty, kuinka hän saattais ensinnä tehdä jalkalapsen piialle ja sitte ajaa hänen pois talosta, jonka kautta poika kohta [= melkein] kuoli janoon.

Jos se olis tapahtunut näinä aikoina, niin olisit kaikki suruttomat tuominneet Abrahamin ja hänen vaimonsa helvet-

tiin, joka niin suuren vääryyden teki. Mutta me näemme, että Jumala välistä puolustaa semmoisia syntiä, joita luonnollinen järki katsoo synniksi, ja taas semmoisia syntiä Jumala hirmuisesti [tuomitsee], jota luonnollinen järki pitää luvallisena, esimerkiksi Davidin kansanlukeminen. Muut kuninkaats aina lukevat kansaa, mutta Davidille se luettiin ylpeydeksi, että hän antoi lukea kansan.

Ja se vainoaminen uskon tähden on aina ollut yksi omantunnon vaatimus papille ja mailman herroille ja yhteinen kansa on myös siihen suostunut. He luulit ja luulevat vielä nytkin tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he Jesuksen opetuslapsia tappavat. Siinä vasta havaitaan, kuinka vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin ja kuinka hirmuinen viha vihollisen joukolla on. Mutta ei ne pidä sitä syntinä, vaan he pitävät sen oikiana niin kuin Jumala itse olis käskenyt. Siinä vasta ilmestyy perkeleen valta maan päällä.

Mutta kyllä sen tähden suruttomat sanovat, että kristityt vainoovat heitä. Kukas nyt on suruttomia vainoomassa? Paavali sanoo, että se kuin lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, kuin hengen jälkeen syntynyt oli. Ja niin se vielä nytkin tapahtuu, sanoo Paavali. Arvaavatkos nyt suruttomat, kumpiko lihan jälkeen syntynyt on, jalkavaimon poika eli vapaan poika? Minä luulen, että suruttomat täytyvät tunnustaa, ettei he ole koskaan hengen jälkeen syntyneet. Ja niin muodoin suruttomat ovat kristittyin vainoojat, mutta ei kristityt ole suruttomain vainoojat. Mutta suruttomat ovat aina katsoneet kristityitä pahimmaksi viholliseksi, niin kuin Ahab sanoi profeetalle

Elialle: "Viholliseksikos minua olet löytänyt?" Niin sanovat kaikki, jotka vihaa kantavat kristityille, [että] net on enkelit. Se sana merkitsee, mitä suruttomat ajattelevat kristityistä.

Mutta kristityillä on se toivo, että kristittyin vainoojat saavat kerran nähdä, ketä he pistäneet ovat. Niin kuin Salomo todistaa, että jumalattomat täytyvät tyhmistyä ja tuomita itsensä, koska he näkevät vanhurskaan kuolevan rohkeudella ja suurella uskalluksella, silloin täytyvät jumalattomat tunnustaa: "Tämä on se, jonka me pidimme pilkkana ja naurun sananlaskuna. Kuinka hän nyt on Jumalan lasten sekaan luettu." Suruttomat täytyvät tunnustaa, koska kuolema tulee heidän päällensä: "Me olemme vääriä ja vahingollisia retkiä seuranneet ja vanhurskauden aurinko ei ole meille koskaan koittanut." Tälläkin ajalla täytyvät suruttomat ja poislangenneet tunnustaa kuolinvuoteella: "Me olemme huonolla tiellä. Ei Jumala kuule meidän rukouksiamme, ja nyt on hiljainen."

Minkä tähden ovat siis suruttomat niin rohkiat pilkkaamaan totuutta ja vastustamaan kristityitä, vaikka he semmoisia kauhistavaisia ja vereksiä esimerkkiä ovat nähneet? Sen tähden ilmanki pilkkaavat, vihaavat ja vastustavat kristityitä, että synnin mitta täytettäisiin, että suuremman tuomion saisit. Mutta meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että kristityt vielä jaksavat kärsiä, sotia ja kilvoitella vähän aikaa heidän kalliimmassa uskossansa, siihen asti, että veljesten luku täytetään, joidenka autuuden perimän pitää. Se suuri sotasankari, joka on voittanut, sotii kristittyin puolesta, hän vahvistaa heikko-

mielisten uskon, hän vahvistaa nääntyneet polvet ja ylöspitää väsyneet kädet, että he jaksavat huutaa taivaaseen siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa. Kuule sinä suuri sota sankari murheellisten ja raskautettuina huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa jne.

Korkean messun teksti kolmantena rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna Paavalin lähetykskirjassa efesiläisten tykö, toisessa luvussa, 14. ja 15. värsyssä ja kuuluvat sanat näin: "Sillä Hän on meidän rauhamme, joka molemmista on yhden tehnyt, ja vaiheidandan särkenyt, että Hän lihansa kautta vihan otti pois. Nimittäin lain, joka käskyihin päätetty oli, että Hän kahdesta yhden uuden ihmisen lois, itse Hänessänsä, ja tekis rauhan."

Jos tämä teksti on työläs ymmärtää kristityille, niin se taitaa olla vielä pahempi ymmärtää suruttomille. Sillä tässä puhuu apostoli kahdesta, joka yhdeksi on luotu. Ja mitkäs kaksi ne siis ovat, jotka yhdeksi tulevat Kristuksen lihan kautta? Ja lihansa kautta hän kahdesta yhden uuden ihmisen loi. Raamatun selittäjät sanovat, että Efeson seurakunnassa oli kahdenlaisia kristityitä, nimittäin juudalaiset kristityt ja pakanakristityt, eli semmoiset, jotka juudalaisen uskossa olit ennen olleet ja myös semmoiset, jotka olit pakanat ennen olleet, ja ne teit kaksi eriseuraa. Ne juudalaiset, jotka olit kristityksi tulleet, tahdoit Moseksen lain jälkeen elää, myös niissä ulkonaisissa asetuksissa, niin kuin esimerkiksi ruuan eroituksessa, koska he sanoit, ettei kaikkalainen ruoka ole sovelias syödä. Mutta ne kristityt, jotka olit

pakanallisuudesta kääntyneet kristinuskoon, ei ymmärtäneet eroittaa ruokaa, vaan he söit kaikki, mitä he luulit ruuaksi kelpaavan, ja sanoit “kaikki on puhtaille puhtaat”, esimerkiksi hevoisen liha, sian liha ja niin edespäin.

Tämän eripuraisuuden tähden kirjoitti Paavali heille breivin, jossa hän tahtoo osottaa, että juudalaiset ja pakanat ovat Kristuksen lihan kautta, se on, Kristuksen sovintokuoleman kautta, yksi seurakunta, jolla pitäis oleman yksi usko ja yksi tunnustus, ja sen vuoksi, sanoo hän, on Kristus tehnyt rauhan juudalaisten ja pakanain välillä, ettei heidän välillensä pitäis [vihaa] oleman, jotka ovat yhdessä uskossa. Mutta koska tinkaamisen kautta kristittyin välille usein tulee paha tunto ja viimein viha, niin kirjoittaa Paavali, että Kristus on särkenyt väliaidan juudalaisten ja pakanain välillä, ja ottanut pois vihan, joka ennen oli niiden välillä. Mutta Hän on myös ottanut pois vihan Jumalata kohtaan, nimittäin lain kirouksen, jota ei juudalaiset eikä pakanat tunteneet ennen kuin omatunto heräis. Ja niin muodoin on Jumala molemmista, sekä juudalaisesta että pakanasta, luonut yhden uuden ihmisen, eli sovittanut heitä niin, että vanha viha pitäis nyt loppuman.

Tämä on nyt tekstin selitys. Mutta mitäs nyt suruttomat saavat siitä tekstistä? Jos he tutkisivat kuinka tekstin sanoja, ei suruttomat saa hänestä mitään ylösrakennusta. Jos kristityt silloin ovat sopimattomat olleet uskon ja omantunnon asioissa, niin saavat suruttomat siitä sen käsityksen, ettei sen aikaiset kristityt ole sen paremmat olleet kuin tämän aikaiset. Lain kirousta ei ole suruttomat tun-

teneet. Mitä siis Paavali kirjoittaa siitä vihasta, jonka Kristus on ottanut pois, nimittäin kristittyin tunnosta, siitä suruttomat ei ymmärrä mitään. Ja kun Paavali puhuu tuosta väliaidasta, jonka Kristus on purkanut, saattavat suruttomat kysyä, mikä väliaita se on ollut.

Mutta jos suruttomat nyt tunnustaisit sokeutensa, ettei he ymmärrä eikä käsitä semmoisia paikkoja, jotka oikiaan kristillisyyteen kuuluvat, niin se tunnustus olis heille ylösrakennukseksi. Mutta se, että he sanovat näkevänsä, se on yksi suuri ylpeyden synti, joka pysyy heissä niin kauvan kuin he elävät. Paavali kirjoittaa heistä, että Moseksen esirippu eli esivaate pysyy pois ottamatta niin kauvan kuin Vanhaa Testamenttia luetaan. Ja tämä Moseksen peite taitaa olla yksi väliaita, joka estää heitä ymmärtämästä Jumalan lain. Ja me tiedämme, että joka ei ole tuntenut lain kirousta, ei hän saata tuta evankeliumista iloa.

Niin muodoin menee nyt tämä aika hukkaan, mitä suruttomat ovat rukouspäivän tähden summanneet, koska vielä semmoiset Raamatun paikat otetaan rukouspäivän tekstiksi, jota surutoin kansa ei ymmärrä, vaikka selitetään. Parempi ylösrakennus olis tainnut olla rukouspäivän tekstistä suruttomille, jos he olisit juoneet pirun paskaa, jonka iloiset vaikutukset tuntuvat sieluun asti. Se vasta on ilojuoma janoovaisille ja lääkitys sydämen haavoille. Ja vielä jos he kokoontuisit palloa lyömään eli korttia lyömään rukouspäivänä, siitä tulis parempi sielun ylösrakennus kuin tämän rukouspäivän tekstistä. Sitte he saattaisit sanoa: “Emme ole rukouspäivää turhaan kuluttaneet.”

Ja koska suruttomilla on niin tarkka silmä näkemään kristittyin vikoja, niin täytyy meidän katsoa perään, kuinka suruttomat elävät. Sillä suruttomat ja armonvarkaat ovat nyt alkaneet kristityitä paaskaamaan [helvetin kattilaan] ja itse seisovat kannen päällä. Kukas tiesi, kuinka kauvan jalat tarkenevat. Kristityille tulee kuitenkin se ylösrakennus tämän rukouspäivän tekstistä, että he saattaisit varoittaa itsensä ylöns paljon tinkaamasta keskenänsä semmoisista asioista, jotka ei kuulu autuuden perustukseen, vaikka se kuuluu muutoin ulkonaiseen järjestykseen.

Koska tämän aikaiset kristityt kuulevat, että kristityt Efeson seurakunnassa tinkaisit Moseksen lain ulkonaisista ase-
tuksista, joka ei ollut kristityille ylösrakentavainen, ottaisit kristityt siitä vaarin, että he saattaisit paremmin välttää keskinäisen riidan, jonka kautta pakanain sielut tulevat halvaksi. Riita on ollut opetuslasten välillä läpi matkan, mutta se keskinäinen riita ei ole kristityille eikä pakanoille ollut ylösrakennukseksi. Meidän toivomme on, että kristityt välttäisit sen kaltaisia riidan aineita, joista ei tule kristillisyydelle ylösrakennus. Mutta paremmin tutkisit Jumalan sanan jälkeen eteen tulevaisia asioita, joita yksi ymmärtää erilaihin kuin toinen, hyvin tietten, että Kristus on ottanut pois vihan kristittyin väliltä.

Mutta suruttomat vihaavat kristityitä, sillä Jumala on jo varsin synnin lankeemuksen jälkeen [siitä puhunut], koska Hän sanoi: "Minä panen vihan vaimon siemenen ja käärmeen siemenen välille." Tämä käärmeen siemenen viha näkyy olevan aina niin kauvan kuin käär-

meen siemenet löytyvät maan päällä. Mutta Kristus on ottanut pois vihan ja lainkirouksen kristittyin tunnosta, ja tehnyt rauhan. Tämän rauhan, joka pitää oleman kristittyin välillä, saavat kristityt nautita myös ulkonaisesti, koska he lakkaavat tinkaamasta semmoisista asioista, jotka ei kuulu autuuden järjestykseen.

Meidän toivomme on, että kristityt ahkeroitsevat sen rauhan perään, jonka Jesus antoi opetuslapsillensa, koska Hän sanoi: "Rauhan minä teille annan. En minä anna niin kuin maailma antaa." Maailma antaa orjillensa väärän rauhan, joka nukuttaa heidän tuntoansa, ja silloin he saarnaavat rauha, kussa ei rauhaa ole. Jesus sanoo myös opetuslapsillensa: "Maailmassa on teillä tuska." Ei kristityillä ole yhtään rauhaa maailmassa, vaan tuska. Ja tämän tuskan tähden, joka heillä maailmassa on, täytyy heidän hakea rauhaa Jumalan ja omantunnon kanssa. Heidän täytyy hakea sen ilon, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Heidän täytyy pyrkiä niin läpi kaiken tuskan ja vaivan, läpi tulen ja valkian, että he pääsisit nautitsemaan sitä ylönpalttista iloa ja riemua, jota ei silmä nähnyt, ei korva kuullut, eikä kenenkään sydämeen noussut ole, joka on valmistettu niille, jotka täällä Jesuksen nimen tähden vihataan, vainotaan, pilkataan ja häväistään, ja pysyvät vahvana heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Siinä on teidän päämaalinne, te harvat ulosvalitut, että te niin jaksaisitte kilvoitella, että te voittaisitte elämän kruunun, ja saisitte syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. Amen.

Alkuperäinen, SKHS:n Aunon kokoelma.

Jos te minua rakastatte, niin pitäkää minun käskyni.
Joh.14:15.

Vapahtaja puhuu tässä paikassa rakkaudesta. Ja me emme tiedä, kuinka paljon rakkautta nyt on kristityillä. Ensimmäinen rakkaus on jäähtynyt, ja minä luulen, että kristityt tuntevat itse, että maailman rakkaus kasvaa, mutta Jumalan rakkaus vähenee. Muutamat sanovat, että oma sielu on rakkain. Mutta Jumala tahtoo, että Hän[en] pitäis olla rakkain, joka ihmisen luonut ja lunastanut on. Ja meidän täytyy tunnustaa, että tässä kristillisyydessä ei ole paljon rakkautta Jumalan tykö, mutta vielä vähemmin on maailman orjilla rakkautta, jotka rakastavat syntiä, perkelettä ja maailmaa koko sydämellä. He rakastavat perkeleitä ja maailmaa.

Valvovaiset kristityt tuntevat, kuinka maailma pakkaa rakkaimmaksi, ja sotiivat sitä väärää rakkautta vastaan. Mutta ei tällä maailman ajalla rakasta yksikään Jumalaa niin paljon, kuin Hän vaatii, vaikka tämänaikaiset kuolleen uskon tunnustajat sanovat saattavansa rakastaa Jumalaa, niin kuin Hän vaatii. Valvovaiset kristityt, jotka ovat itsensä tunnossa, he tuntevat, kuinka vähän he saattavat rakastaa Jumalata. Mutta kun syntiinlankeemuksen jälkeen ei kelpaa enää rakkaus autuuden perustukseksi, sillä ihmisen sydän on niin perin turmeltu, ettei kristityt saata rakastaa Jumalaa niin kuin heidän pitäis. Jumala tosin oikeudella vaatii täydellisen rakkauden. Mutta ei ihminen syntiinlankeemuksen jälkeen saata rakastaa Jumalaa niin kuin hänen pitäis, vaikka armonvargaat luu-

levat, että he saattavat rakastaa. Mutta armonvargaat ei ole itsensä tuntemisessa. He ovat itsepetollisuudessa, niin kuin Pietari ennen lankeemustansa.

Kristityt tuntevat, ettei he saata rakastaa Jumalata, niin kuin Jumala vaatii. Jos joskus tuntuu Jumalan rakkaus, niin kuin liekki, joka pian sammuu, ei se ole kuitenkaan pysyväinen. Ja mitä semmoinen ihminen enää tarvitsee Vapahtajaa, joka rakkauden kautta täyttää lain? Koska siis kristityt tuntevat, ettei he rakkauden kautta saata lakia täyttää, niin täytyy heidän uskoa, että Kristus on lain täyttänyt. Heidän täytyy omistaa Kristuksen vanhurskauden ja uskoa, että he tulevat vanhurskaaksi luettaviksi, koska he uskolla omistavat Kristuksen vanhurskauden. Heidän täytyy uskoa, että he ovat Jumalan lapset Kristuksen ansion kautta ja armosta lunastetut synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Paavilaiset rakentavat rakkauden autuuden perustukseksi, ja sanovat, että usko on ilman rakkautta kuollut usko. Jos semmoinen oppi olis oikia oppi, niin lankeisit kaikki kristityt täällä epäilykseen, koska he tuntevat niin vähän rakkautta tykönänsä. Heidän täytyis vajota helvettiin rakkauden puutoksen tähden. Mutta kun meidän opetus-isä Lutherus on eroittanut rakkauden vanhurskauden työstä, ja on opettanut, ettei tarvitse uskovaiset sekoittaa rakkautta uskon kanssa, vaan ainoastansa uskoa, että hän on Kristuksen ansion kautta vanhurskautettu eli vanhurskaaksi tullut. Ei oman vanhurskauden tähden, eikä rakkauden tähden, eikä oman pyhyiden tähden, mutta ainoastansa Kristuksen ansion tähden,

ja Jumalan ansaitsemattoman armon tähden paitsi omaa ansiota; niin me pidämme kiinni tästä Lutheruksen opista, samoten, armosta ja Kristuksen ansion tähden tulemme me vanhurskaaksi luetuksi Jumalan edessä, vaikka emme itsestämme vanhurskaat ole, vaan syntiset ja rakkauden puutoksessa. Ei kuitenkaan tule rakkaus pois hyljätiksi pyhittämisessä, vaan ainoastansa vanhurskauttamisessa [johon ei kuulu muuta] kuin paljas armo Jumalan puolesta ja paljas usko ihmisen puolesta.

Te harvat sielut, jotka tunnette rakkauden puutosta. Teidän täytyy kuitenkin kilvoitella teidän kalliimmassa uskossanne, ja tulla Jeesuksen tykö syntisenä, viheliäisenä, murheellisenä ja katuvaishana, rakkauden puutoksessa. Jos Jeesus sanoo: Tämä murheellinen sielu rakasti paljon, sen tähden hänelle paljon anteeksi annetaan. Silloin saatte uskoa, että teillä on rakkautta, vaikka itse ette tunne. Kuule nyt Sinä uskon alkaja ja päättävä, ja armollinen vapah-taja katuvaisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän jne.

Kolmannen rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna 1. Joh. 2: 3 ja kuuluvat sanat näin: "Ja siitä me ymmärrämme, että me Hänen tunnemme, jos me Hänen käskynsä pidämme." Apostoli Johannes kirjoittaa nämät sanat kristityille, koska vaino oli jo tulemassa. Hän oli se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti. Ja tämä opetuslapsi kirjoittaa myös enemmän rakkaudesta, kuin muut opetuslapset, ja antaa kristityille yhden esimerkin, josta he saavat arvata, jos he tuntevat oikein Jumalata.

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä pyhällä hetkellä puhuman Jumalan tuntemisesta, ja katsoman perään, kuka oikein tuntee Jumalan. Koska meidän Vapahtajamme sanoo: Tämä on iankaikkinen elämä, tuta Sinua ainoata Jumalata, ja sen, jonka Sinä lähetit Jeesuksen Kristuksen, niin meidän täytyy panna mieleemme se painava totuus, ettei yksikään tule autuaaksi, joka tuntemattoman Jumalan päälle uskoo. Ei olis Paavalin tarvinnut saarnata siitä tuntemattomasta Jumalasta, jos Ateenalaiset olisit sillä uskolla tulleet autuaaksi, kuin heillä oli sen tuntemattoman Jumalan päälle. Pakanat uskovat sen tuntemattoman Jumalan päälle ja uhraavat sille tuntemattomalle, ja rakentavat alttaria sille tuntemattomalle Jumalalle; niin kuin Paavali näki Ateenassa, että he olit rakentaneet alttarin sille tuntemattomalle Jumalalle.

Jeesus sanoi myös opetuslapsillensa, että aika tulee, että he panevat teitä pannaan, ja jokainen, joka teitä tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja näin he tekevät, ettei he tunne Isää eikä minua. Niin me kuulemme siis, ettei kristittyin vainoojat tunne Isää eikä Kristusta. On siis sangen tarpeellinen, että tuta Jumala oikein, ja Hänen ainoa Poikansa. Jeesus sanoi myös Filippukselle: Niin kauan aikaa olit sinä minun kanssani, ja et tunne minua. Ei auta siis uskoa Josefin pojan päälle, niin kuin muutamat sokiät raukat vieläkin uskovat Josefin pojan päälle.

Jumalan tunteminen on ollut ensimmäisillä kristityillä suurin pääamaali. Ja heillä oli alinomainen tutkiminen, min-

kä kaltainen Jumalan luonto on. Ja siinä tutkinnossa tuli myös riita kristittyin välillä. Mutta puolen kuudetta sataa ajast-aikaa jälkeen Kristuksen tuli kristityillä tutkinto, minkä kaltainen ihmisen luonto on. Augustino oli silloin kristittyin päämies. Hän sanoi, ettei ihmisellä ole vapaa tahto hengellisissä asioissa, ja ettei ulkona seurakuntaa ole yhtään autuutta; ja opetti myös, ettei kastamattomat lapset tule autuaaksi. Lutherus myös tinkais paavilaisten kanssa, ettei ole ihmisellä vapaa tahto, ettei ole ihmisellä voimaa itseänsä parantaa. Mutta Jumalan tuntemisessa ei tullut Lutheruksen aikana mitään muutosta, vaan otettiin hyväksi, mitä entiset kristityt olit tutkineet ja päättäneet: että Isä on synnyttänyt Pojan ennen iankaikkisuutta, että Poika on syntynyt Isästä ennen iankaikkisuutta, ja Pyhä Henki käy ulos Isästä ja Pojasta.

Tässä meidän kristillisyydessämme on tarkempi itsensä tunteminen, kuin joskus ennen on ollut. Mutta Jumalan tunteminen ei ole niin tarkka, kuin joskus ennen on ollut. Me tunnemme nyt perkeleen luontoa paremmin, kuin Jumalan luontoa. Mutta me olemme aina selittäneet Jumalan luontoa [niin että] Hänessä on muuttumaton vanhurskaus, ja [Hän] vihaa sitä, kuin paha on. Ja tämä Jumalan ankara vanhurskaus vaatii kuuliaisuuden ja pyhän elämän. Mutta Jumalan tykönä on myös yksi ääretöin rakkaus, joka vaatii armahtamista. Ja nämä Jumalan taipumukset ovat yhtä väkevät, niin ettei Hän saata, niin kuin Daavidi sanoo, unhottaa laupeuttansa vihansa tähden, eikä laupeutensa tähden saata unhottaa vanhurskauttansa.

Sanalla sanottu: Jumalan rakkaus ei saata ylitse voittaa Hänen vanhurskauttansa, eikä Hänen vanhurskautensa saata Hänen rakkauttansa ylitsevoittaa. Vanhurskauden jälkeen pitäis ihmisen kärsimän rangaistuksen ansion jälkeen, mutta Jumalan rakkaus ei sitä myöten antanut. Rakkauden jälkeen pitäis Hänen armahtaman ja anteeksiantaman kaikki synnit, mutta vanhurskaus sotii sitä vastaan.

Koska nyt Jumalan ankara vanhurskaus ja rakkaus ovat yhtä voimalliset taipumukset, niin täytyi Hänen antaa ulos ainokaisen Poikansa kärsimään sitä rangaistusta, jonka ihmisen olis pitänyt kärsimän. Ja sen tähden sanoo Lutherus, että Kristus on tämän rangaistuksen kärsinyt, että Isän viha leppyis, että hän ottais pois lain kirouksen, ja että Isä tulis sovitetuksi. Mutta ei sen tähden Isän vanhurskaus ole niin loppunut, että Hän antais itseänsä pilkata.

Sen tähden sanoo Johannes pyhässä tekstissä: Siitä me ymmärrämme, että me Hänen tunnemme, jos me Hänen käskynsä pidämme. Näitten sanain kautta on Johannes pannut kristityille yhden koettelemuksen, joka on sangen tarpeellinen, sillä se käypi kristittyjen tunnon päälle. Muissa paikoissa on Johannes puhunut rakkaudesta, joka on sydämen asia ja elävän uskon hedelmä. Mutta tämä koettelemus, jonka hän pannaan nyt kristittyin tunnon päälle, sillä se on Jumalan vanhurskaus, joka vaatii kuuliaisuuden.

Onkos nyt kristityillä sen kaltainen Jumalan tunteminen, jonka Johannes vaatii, nimittäin lain täyttämys? Oikeat

kristityt ei tahdo mielellänsä rikkoa Jumalan lakia eli tehdä Jumalan tahtoa vastaan missään asiassa. Mutta jos tunnossa on pimeys, niin tekevät he syntiä ymmärtämättömyydestä.

Ahkeroitkaat siis, että te ymmärtäisitte, mikä Jumalan hyvä ja armollinen tahto on, että te tulisitte tuntemaan Jumalata sen tuntomerkin jälkeen, jonka Johannes on eteen asettanut, sillä pian loppuvat tämän elämän vaivat. Pian pääsevät väsyneet luut lepäämään. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat maan päältä. Pian tulee huuto: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan." Onkos nyt öljyä lampussa, te taitavat neitseet, että saattaisitte ilolla ja kunnialla johdattaa Ylkää häähuoneeseen ja iloita Yljän ja morsiamen kanssa, kussa enkelit halajavat nähdä, kuinka kaunis Vapahtajan morsian on. Ahkeroitkaat, kilvoitelkaat ja valvokaat, että olisitte mahdolliset istumaan pöydässä Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaanvaltakunnassa nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös Kolarin kirkon arkiston kokoelmista. Jäljentänyt Johan Petter Naimakka 1870.

III-postilla

Ja moni uskoi Jesuksen sanan tähden. Ja he sanoit vaimolle: Nyt me uskomme, ei sinun sanas tähden, vaan me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että hän on Kristus, maailman Vapahtaja. Joh.4: 41, 42.

Koska Jesus, meidän Vapahtajamme, tuli Samarian kaupunkiin, pysähtyi hän kaivon vieressä ja kohtais siellä yhden vaimon, joka oli tullut vettä noutamaan. Vapahtaja rupeis sen vaimon kanssa puhumaan siitä elävästä vedestä, ja sanoi sille vaimolle kaikki hänen elämänsä, kuinka se oli ollut. Silloin meni se vaimo kaupunkiin ja rupeis sanomaan kaupungin ihmisille: "Tulkaat katsomaan: yksi mies, joka on sanonut minulle kaikki, kuinka minä olen elänyt. Eikö hän mahda olla Kristus?" Silloin menit kaupungin ihmiset Jesuksen tykö, ja hän sai heitä puhutella kristillisyydestä, ja muutamat liikutetut hänen puheestansa rupeisit uskomaan, että Jesus oli Kristus, mailman Vapahtaja. Silloin sanoit he sille vaimolle: "Nyt me uskomme, ei sinun sanas tähden, sillä me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että hän on Kristus, mailman Vapahtaja."

Tästä esimerkistä me kuulemme, että ihmisen pitää itse näkemän ja kuuleman eli omassa sydämessänsä tunteman, että Jesus on Kristus, mailman Vapahtaja, ennen kuin hän saattaa oikein uskoa sitä. Ei siinä kyllä ole, että me kuulemme toisen ihmisen muistelevan, millinen Vapahtaja on, vaan me tarvitsemme itse omassa sydämessämme koetella, mitä toinen ihminen on koetellut, nimittäin Vapahtajan armovaikutuksia. Joka nyt ei ole mitään koetellut siitä oikiasta

kristillisyydestä, vaan luottaa ainoastans sen päälle, mitä muut kristityt ovat kirjoittaneet, hänellä on yksi kuollut usko, jonka kautta ihminen ei tule autuaaksi ei tässä eikä tulevaisessa mailmassa. Se oikia kristillisyyden on nimittäin sen kaltainen asia, joka tutaan sydämessä. Jolla on hyvä muisto ja ymmärrys, hän saattaa opetuksen kautta ja lukemisen kautta selittää paljon Raamatusta, ja vastata joka ainoaan kysymykseen Katekismuksesta, mutta on yhtä hyvin sitä oikiata kristillisyyttä paitsi, koska hänellä ei ole yhtään koettelemusta armonjärjestyksessä. Mitäs se auttaa, että me olemme paljon lukeneet, että me tiedämme kaikki, mitä kristillisyyteen tulee, jos meidän kristillisyytemme seisoo tyhjä muistossa, mielessä ja ymmärryksessä? Ei se vaikuta mitään sydämen parannukseksi. Sydän pysyy yhtä hyvin sillänsä liikkumatta ja muuttumatta. Ei saata semmoinen ihminen sanoa niin kuin Samarian miehet: "Nyt me uskomme, ei sinun sanas tähden, vaan me olemme itse kuulleet, että Jesus on Kristus, mailman Vapahtaja."

Valitettavasti luottavat nyt usiammat ihmiset sen ulkonaisen kristillisyyden päälle. Koska he ovat hyvin opetetut Jumalan sanassa ja kristillisyyden opissa, koska he saattavat vastata niitä kysymyksiä, joita kinkerin aikana edes pannaan, niin luulevat he jo olevansa oikiat kristityt. Mutta ei se ole kristillisyyden semmoinen asia, jota ihminen saattaa koulussa oppia. Joka tahtoo kristityksi tulla, hänen täytyy käydä Vapahtajan koulussa. Hänen täytyy ottaa Jesuksen ristin päällensä. Kuinkas se olis kristitty, jonka kristillisyyden seisoo tyhjä mielessä

ja ymmärryksessä, jonka omaantuntoon ei ole vielä koskenutkaan Jumalan sana, ja jonka sydän on kylmä niin kuin rauta pakkaisen aikana. Ei se ole mahdollinen ihminen, joka ei ole vielä mitään koetellut kristillisyydestä. [Ei hän] saattais mahdollisesti astua edes Herran pöydälle. Ei hän tee siellä muuta kuin pilkkaa Jumalata. Yksi surutoin ihminen ottaa itsellensä suruttomuuden ainetta Herran Ehtoollisesta. Hän luulee, että se rippikäyminen pitää myös vaikuttaman jotakin kristillisyyteen. Mutta ei se vaikuta muuta kuin hengellistä kuolemata, koska rippivieras on itse kuollut.

Nouskaat ylös kuolemasta, te kuolevaiset, ja älkäätk nukkuko enää! Jo nyt on aika nousta ylös unesta, koska aurinko seisoo jo korkialla taivaan reunalla. Kuka tiesi, kuinka kauvan armon aurinko paistaa teidän päällenne. Pian sammuu se kynttilä, joka nyt palaa. Silloin saavat taas elää pimeydessä niin kuin he ennen ovat eläneet pimeydessä. Jokainen, kuin ei ole vaeltanut niin kauvan kuin valkeus oli, heitetään viimein ulkomaaiseen pimeyteen. Siellä on itku ja hammasten kiristys.

Ne murheelliset sielut, jotka vaeltavat hengen köyhyydessä ja odottavat päivän koittavan heidän sydämissänsä, ne ovat ilman epäilemättä koetelleet, mitä Jesuksen ristin kanssa ymmärtään, enkä minä tarvitse sanoa heille, että ristinkantajat saavat viimein nähdä sen suuren Ristinkantajan Sionin vuorella, koska heidän sielunsa, puhdistetut punaisessa virrassa, pääsevät lentämään ylös korkeuteen. Älkäätk väsykö kantamasta Jesuksen ristiä, te murheelliset ristinkantajat! Älkäätk ajatelko, että se on

häpiä kantaa Jesuksen ristiä. Alexanderin ja Ruffin isä kantoi Jesuksen ristin turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle, ja siellä hän pääsi siitä kuormasta. Ei se ollutkaan pitkä matka kaupungista Golgatan mäelle. Niin myös te murheelliset ristinkantajat, koska te kannatte Hänen ristsinsä ja pidätte sen raskaana, niin muistakaat hyvin, ettei enempi ole kuin neljännes matkaa Golgatan mäelle. Ja koska te kostutte Golgatan mäelle, niin te pääsette siitä kuormasta. Miksi te pidätte vaivana Jesuksen ristiä, koska Jesus on niin paljon kärsinyt teidän edestänne, että hänen polvensa näännyit tämän kuorman alla? Ja te pidätte vaivana Jesuksen ristiä, vaikka ei ole pidempi matka kuin yksi neljännes. Älkäätk pitkö vaivana Jesuksen ristiä, sillä jokainen, joka kantaa Jesuksen ristin, hänen nimensä mainitaan elämän kirjassa.

Mailman lapset ei killaa Jesuksen ristin kantaa, sillä he tahtovat, jota ennen sen parempi, ristiinnaulita häntä himoin ja haluin kanssa. Mailman suuri joukko ottaa väkisin, ketä kohti he ensinnä tulevat, ja panevat Jesuksen ristin hänen päällensä. Ei se [ole] ollenkaan hauska, että niin vastoin tahtoansa tulee Jesuksen ristin kantajaksi. Se on kohta häpiä mailman edessä kantaa Jesuksen ristiä. Eikä olekaan Jesuksen risti juuri keviä kantaa. Se pitää oleman melkein luja, joka jaksaa tämän ristin kantaa. Sen tähden suuttuu moni, koska Jesuksen risti hänen päällensä pannaan. Moni kärsimätöin ihminen tahtoo vatkata sen Jesuksen ristin päältänsä. Mutta älä vatkaa ollenkaan Jesuksen ristin päältästi, sinä murheellinen ristinkantaja, sillä se ristin kantaminen

vaikuttaa niin paljon, että sinun nimes mainitaan elämän kirjassa. Ristin kantaminen vaikuttaa niin paljon, että ristinkantajan täytyy suuttua mailman joukolle. Joka vastoin tahtoansa vaadi-taan Jesuksen ristin kantamaan, hän ei saata olla enää mailman ystävä. Jesuksen ristin kantajan täytyy viimein tulla kristityksi. Kuinkapa muutoin hänen nimensä olis mainittu elämän kirjassa.

Niin kantakaat Jesuksen ristiä kärsivällisyydessä, te murheelliset ristinkantajat, ja älkäätkä väsykö ollenkaan kantamasta tätä ristiä, sillä ei ole joka ihminen kattottu mahdolliseksi Hänen ristiänsä kantamaan. Jesuksen opetuslapset kiittivät Jumalata sen armon edestä, että he kattottiin mahdolliseksi jotakin kärsimään Jesuksen nimen tähden. Mutta me, me suutumme varsin Jesuksen ristille, vaikka emme ole vielä paljon mitään kärsineet hänen nimensä tähden. Ei ole vielä kukaan meitä vaivannut kristillisyyden tähden. Vaikka mailman lapset ovat vähäisen suuttuneet meille, ei se ole vielä mikään sen suhteen, mitä entiset kristityt ovat kärsineet heidän uskonsa tähden. Emme me olekaan mahdolliset kärsimään jotakin Jesuksen nimen tähden, sillä meidän uskomme on vielä niin heikko, ja meidän rakkautemme on jäähtynyt, että emme vielä jaksais kantaa, ei pienintäkään osaa Jesuksen ristiä. Jos nyt mailma rupeis meitä vaivamaan sen huikentelevaisen kristillisyyden tähden, joka meissä on, niin te vastanäkisitte, kuinka monta henkeä tässä olis kristityitä. En usko minä, että kertyis kymmenenkään.

Se olis paras, että ne harvat sielut, jotka ovat sinne käsin vuovaamassa, ru-

koilisit sitä suurta Ristinkantajata, että hän kurittais meitä omantunnon soimauksen kautta ja sydämen ahdistuksen kautta, että meidän sydämemme tulis oikein pehmiäksi ja nöyräksi hänen edessänsä, että se pääsis irti mailman vankeudesta, koska muuta ristiä ei ole, joka saattais meissä ylös herättää yhden suuremman hartauden ja palavamman rakkauden. Emme me ole vielä sille rajalle kostuneet meidän kristillisyydessämme, että me olisimme mahdolliset Jesuksen ristiä kantamaan. Me olemme niin huikentelevaiset ja heikot, ettemme vielä jaksais kantaa yhtä naulaakaan Jesuksen ristikästä, jopa sitte koko sen raskaan puun, johon Jesus on ristiinnaulittu. Tämä sana olkoon niille harvoille sieluille, jotka luulevat olevansa Jesuksen ristin kantajat, koska he tuntevat vähäisen muretta heidän sydämissänsä omain synteinsä tähden. Mutta ei se ole oikia Jesuksen ristiä. Se on vain isällinen kuritus meidän tottelemattomuutemme tähden. Ja jos joku ottais tätä kuritusta vastaan, että hän tulis nöyremmäksi Jumalan edessä ja rupeis suuta antamaan sille isän vittalle, jolla isä häntä kurittaa, silloin olis hänen sydämensä siinä tilaisuudessa, että hän saattais sovitetuksi tulla taivaallisen Isänsä kanssa. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 41.

Minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäsi makaavan ja sanoin sinulle: Sinun pitää elämän, koska sinä niin sinun veressäsi makasit. Hesek. 16: 6

Näin sanoo Herra Sionin tyttärelle Hesekielin 16. luvussa. Ja tämä sana on puhuttu vissimmästi hänelle muistutukseksi, missä surkeassa tilassa hän oli syntyessään, kuinka hän silloin makasi veressänsä ja oli niin kelvoton, ettei saattanut auttaa itseänsä. Mutta silloin kävi Herra hänen ohitsensa ja sanoi: "Sinun pitää elämän." Tämä vertaus on otettu luonnollisesta syntymisestä, mutta se merkitsee hengellistä syntymistä. Siionin tytär on vielä syntymisen jälkeen sangen huonoja kelvoton. Hän makaa veressänsä, se on, veripunaiset synnit ovat häntä seuranneet äidin kohdusta, ja siinä veressä makaa Siionin tytär siihen asti, että Herra armahtaa häntä ja sanoo: "Sinun pitää elämän."

Mutta Herra osoittaa sen saman profeetan kautta, minkä tähden Siionin tytär on niin huonossa tilassa syntymisen jälkeen. Hän sanoo profeetta Hesekielin suun kautta (16: 4): "Sinun sukusi ei ole sinulta napaa leikannut, koskas synnyit." Ja kuinkas hän sitten pääsee vanhasta ihmisestä erillensä, koska napaa ei ole leikattu? Sukulaiset ovat huolimattomat, jotka eivät tahdo napaa leikata. Vai ovatko he niin arat, ettei he tohdi napaa leikata heti syntymisen jälkeen. Ja koska sukulaiset eivät napaa leikanneet, niin pysyy hän vielä navan kautta vanhassa ihmisessä kiinni.

Laveammalta sanoo Herra: "Niin et sinä myös ole saunoitettu vedellä, että

olisit puhtaaksi tullut." Tässä nyt taitaa olla oikia syy, minkä tähden Sionin tytär ei ole oikein puhtaaksi tullut syntymisen jälkeen. Ei hän ole saunoitettu elämän vedellä, ja se taitaa myös olla sukulaisien syy, ettei he ole laittaneet saunavettä. Herra sanoo vielä Sionin tyttärelle: "Et ole suolalla tahvottu, etkä kapaloihin kääritty."

Se on huono asia, että Sionin tytär ei ole suolalla tahvottu¹, ja vielä huonompi asia, ettei ole kapaloihin kääritty. Kaanaan maalla on bruukattu² vastasyntyneitä suolalla hieroa, mutta täällä ei ole sitä maan tapaa ollut. Kuitenkin se saattais olla uudestakin syntyneille terveellinen, jos heitä hierottaisiin suolalla. Vaikka se taitais karvastella heidän nahhoissansa, jos niitä vielä hierottaisiin suolalla, joilla niin ohukainen nahka on. Mutta kaikki, kuin vastasyntyneille terveellinen on, pitäis meidän freistamaan³, ettei hengellinen kuolema tulis kahden eli kolmen viikon sisällä vastasyntyneiden päälle, ja tappais heitä. Silä me näemme, että hengellinen kuolema tahtoo usein niitä tappaa, jotka varsin syntymisen jälkeen ei ole saunoitettu, eikä suolalla tahvoitetut, eikä kapaloihin käärityt. Me olemme nähneet, kuinka vastasyntyneet kynsivät itseänsä ja parkuvat siitä syystä, koska kädet ei ole kapaloihin kääritty.

Nyt ovat sen vastasyntyneen Sionin tyttären sukulaiset olleet huolimattomat, ettei he ole häneltä leikanneet napaa, koska hän syntyi. Eikä ole laittaneet saunavettä, että häntä olis saunoitettu. Eikä ole suolalla tahvoittaneet, eli kapaloihin käärineet. Ja se taitaa olla hiljan ruveta vanhoja lapsia saunomaan ja

heiltä napaa leikkaamaan, koska sitä ei ole varsin syntymisen jälkeen tehty. Nyt, koska hengellinen kuolema on alkanut niitäkin lapsia tappamaan, jotka kerran syntyneet ovat, ei auta enää sanoa heille: "Sinä et ole syntynytkään", sillä niin kuin tämä syntymisen asia edespannaan profeetta Hesekielin 16. luvussa, ei ole epäilyä siitä, onko Sionin tytär syntynyt eli ei.

Mutta siitä ainoastans on arvelus, kummoiseksi tämä Sionin tytär on tullut syntymisen jälkeen. Hän rupeis luottamaan kauneutensa päälle, niin kuin sanat kuuluvat 15. värssyssä: "Mutta sinä uskalsit sinun kauneutes, ja ettäs niin ylistetty olit, teit sinä huorin." Sionin tytär rupeis tykkäämään itsestensä, koska Herra oli hänen kauniiksi tehnyt. Ei muistanut enää, missä surkiassa tilassa hän oli, koska Herra löysi hänen veressänsä makaavan. Eikä hän muistanut kauvan, mitä hyvää työtä Herra teki häntä kohtaan, koska Hän otti häntä ylös maasta, kussa hän veressänsä makais, ja pesi häntä puhtaaksi, ja antoi hänelle kauniit vaatteet ja sormukset käteen ja käädyt kaulaan ja korvarenkaat korvaan ja kunniankruunun päähän, niin kuin Herra luettelee niitä kaunistuksia Hesekielin 16. luvussa. "Mutta sinä uskalsit kauneutes."

Näistä sanoista kuuluu nyt, mikä Sionin tyttären suurin vika on. Hänessä on nimittäin oma rakkaus ja oma vanhurskaus. Hän rupeis tykkäämään itsestensä ja uskaltamaan kauneuteensa. Oma rakkaus lykkäis hänelle mieleen tuon kaltaiset ajatukset: "Kyllä minä nyt saan vaikka minkä kaltaisen miehen, koska minä näin kaunis olen."

Mutta muistatkos sinä onnetoin rauka, kuka sinulle tämän kauneuden oli antanut? Sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koskas synnyit. Sillä ei kenkään sinua surkutellut, että hän olis armahtanut sinua, mutta sinä heitettiin kedolle. Niin ylönkatsottu oli sinun sielus, koska sinä synnyit. Mutta minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressänsä makaavan ja sanoin sinulle: sinun pitää elämän. Ja minä kävin ohitses ja katsoin päälles, ja katso, sinä olit täysikasvuinen. Niin minä hajotin hameeni liepeen sinun [ylitses] ja peitin sinun häpiäs, ja minä annoin itseni liittoon sinun kanssa, sanoo Herra, että sinun piti minun oleman.

Kuuletkos nyt, Sionin tytär, minkä tähden Herra sinua on armahtanut ja korjannut, koska sinä makaisit veressänsä? Hän on sinua armahtanut sitä varten, että sinun piti Hänen omansa oleman ja Hänen kanssansa avioliittoon menemän. Mutta sinä rupeisit uskaltamaan kauneutes ja tykkäämään itsestäs. Sinä rupeisit ajattelemaan näin: "Kyllä minä saan vaikka minkä kaltaisen miehen tällä kauneudella." "Ja sitte otit sinä sinun kunniakaluistas, jotka minä sinulle minun kullastani ja hopiastani antanut olin, ja teit niistä miehen kuvat itselles, ja teit huorin niiden kanssa." Se on, sinä annoit omalle rakkaudelle ja omalle vanhurskaudelle yhden osan Jumalan armosta. Ja ne miehet ei laske leikin takaisin, mitä he kerran saaneet ovat.

Ja koska nyt Sionin tytär on kohta paljastettu kaikista entisistä kaunistuksista, niin pääsevät riettaan huorat häntä pilkkaamaan: "Jo yksi korea mor-

sian kaatui!” Riettaan huorilla on niin suuri kateus, että he iloitsivat yhden kristityn lankeemuksesta ja sanovat: “Jopa me arvaisimme, että niin se piti käymän.” Mutta se on yksi huono ilo se riettaan ilo kristityn lankeemuksesta, ja muuttuu pian vaivaksi helvetissä. Älkäätkä ylön varhain naurako, te riettaan huorat. Ei teille tule sen parempi tilaisuus sen tähden, vaikka kaikki kristityt lankeisit. Kyllä te ulvotta helvetissä sen tähden, vaikka Vapahtajan morsian olis kaiken koreutensa kadottanut.

Mutta se on pahempi, että taivaalliselle Vanhemmalle tulee suuri muret niistä lapsista, jotka nuorena kuolevat, ja niin käyttävät itsensä, että vihansuopa pääsee heidän päällensä kantamaan ja sanomaan: “Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat.” Ja se vihollisen soimaus käypi niin kuin miekka vanhemman sydämeen. Ja jos hänen lapsensa ei ota paremmin vaarin armon ajasta kuin tähän asti on otettu, niin vissimmästi pääsee vihollinen iloitsemaan heidän lankeemuksestansa ja sanomaan: “Katsso, tuommoiset ovat kristityt. He rukahtivat ensinnä meitä tuomitsemaan, mutta nyt ovat he itse tuomion alaiset.” Paras olis, Sionin tytär, että sinä muistaisit, missä huonossa ja viheliäisessä tilassa sinä olit silloin, koska sinä veressä makaisit alastomana ja alaspoljettuna, koska sinä makaisit veressä, koska Herra otti sinun ylös maasta, kussa sinä makaisit.

Siinä mielessä Hän silloin armahti sinua, että Hän sais sinun omaksensa, mutta ei siinä mielessä, että sinä rupeisit tykkäämään itsestä ja uskaltamaan kauneutes. Sinä olet kuitenkin hirviä itsestä, eikä ole Herra sinua valinnut

kauneutes tähden. Mutta armosta Hän otti sinua ylös maasta, kussa sinä makaisit veressä. Muista se aika, sinä Sionin tytär, ja älä ollenkaan luota sinun kauneutes, joka on sula petos. Et sinä ole oikein muistanut sinun nuoruutes aikaa, kuinka paljas ja alastoin sinä olit, koska Herra löysi sinun veressä makaavan, joka tapahtui kaiken sinun pahuutes jälkeen. “Voi sinuas!” sanoo Herra niille pois langenneille. Muista nyt nuoruutes aikaa, sinä Sionin tytär, ja ajattele perään, mitä hyvää työtä Herra teki sinulle, koska sinä makaisit veressä, ja Herra otti sinun ylös maasta, ja peitti sinun häpyäs, ja pesi sinun puhtaaksi ja kaunisti sinun kullalla ja hopialla, ja puetti sinun kalliilla liinavaatteilla, ja pani kunnian kruunun sinun päähäs. Muista nyt nuoruutes aikaa ja kumarra polves Hänen jalkansa juureen, joka veripunaisissa vaatteissa polkee Jumalan viinakuurnan yksinäns, että Hän vielä armahtais sinua ja ottais sinua ylös maasta, kussa sinä makaat penseydessä ja valvomattomuudessa ja pimeydessä. Kuule sinä suuri Ristinkantaja ja veripriiskottu Kuningas köyhän morsiames huokaus, joka nöyrästä ja katuvaisesta sydäimestä lähtee.

Neljäntenä rukouspäivänä saarnan teksti löytyy kirjoitettuna Luukkaan evankeliumissa 1: 6 - 8. Kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala, sillä Hän on etsinyt ja lunastanut Hänen kansansa.

Nämät tekstisanat ovat Sakariaksen Johanneksen isän sanat, koska hän täytettiin Pyhällä Hengellä sen suuren armotyön kautta, joka hänelle oli tapahtunut. Tämä Johannes Kastajan isä oli

mykkänä ollut yhdeksän kuukautta uskottomuutensa tähden. Ja moni muu herännyt ihminen tulee epäuskon tähden mykäksi, koska hän ei tahdo uskoa, mitä Jumalan enkeli lupaa hänelle Jumalan puolesta. Mutta koska viimein usko tuli Sakariakselle, sillä hän näki sen todeksi, mitä Jumalan enkeli oli hänelle luvannut, silloin aukeni suu, ja hän täytettiin Pyhällä Hengellä, ja tuli semmoinen kiitoksen voima. Meidän pitää seuraavaisesti siitä tällä pyhällä hetkellä katseleman, kuinka epäuskon vangit kiittävät Jumalata, koska heille tulee elävä usko sydämeen. Ensimmäinen tutkisteleminen: epäusko ja uskottomuus tekee muutampia mykäksi. Toinen tutkisteleminen: uskon kanssa tulee kiitos ja Pyhä Henki.

Avaa suusti, Sakarias, koska Johannes on syntynyt, ja älä ole mykkä koira enää!

Ensiksi. Että uskottomuus ja epäusko tekee muutampia mykäksi, on monta kertaa huomaittu ei ainoastans Sakariaksen aikana, mutta vielä näinäkin aikoina. Koska uskottomuus saapi semmoisen vallan ihmisen ylitse, ettei hän saata enää uskoa Jumalanlupauksia, tulee hän niin voimattomaksi, ettei hän jaksa enää puhua. Omavanhurskaus saapi niin suuren vallan, että ihminen tulee mykäksi. Siihen tulee myös kunnia, joka on itse mykkä perkele. Se sama mykkä perkele onniin kolo, että Jesuksen täytyy huokata hänen ylitsensä. Johannes Kastajan isä Sakarias tuli mykäksi uskottomuuden tähden, koska hän ei tahtonut uskoa Jumalanlupauksia. Jumala antoi hänen sen mykän perkeleen haltuun [hänen] uskottomuutensa täh-

den. Jos hän olis varsin uskonut Jumalan lupauksia, jotka hänelle annettiin enkelin kautta, olis hän varsin saattanut kiittää Jumalata Hänen suuren armonsa edestä. Mutta eihän uskonut. Ja sen tähden tuli hän mykäksi.

Niin tulee moni muu herännyt ihminen mykäksi, koska hän ei tahdo uskoa Jumalan lupauksia. Omavanhurskaus lykkää hänelle mieleen, ettei hän ole mahdollinen puhumaan, koska hän ei ole tullut kristityksi. Mutta ei suinkaan Jumala kiellä ketään puhumasta, koska niin monta esimerkkiä on annettu Raamatussa, että netkin, jotka ei ole tulleet kristityksi ja Jumalan lapseksi, saavat nuhdella mailmaa synnistä. Vaikka mailman joukko ottaa helvetistä järjen skäliä⁴ ja sanoo heränneille: "Ei sinun tarvitse puhua mitään, et ole vielä itsekään tullut kristityksi." Tämä järjen skäli on perustettu omanvanhurskauden päälle, joka ei vihti kuulla, mitä yksi herännyt ihminen puhuu hänelle katumuksesta. Sillä omavanhurskaus sanoo näin: "Oletkos itse parempi?" Tämä omanvanhurskauden perkele tekee monta mykäksi, koska hän lykkää katuvaisten mieleen semmoisen mahdottomuuden ja panee heitä ajattelemaan: "Mitä minä puhun, koska en ole vielä kristityksi tullut?" Ja perkeleen joukko ulkoiselta puolelta vahvistaa vielä sen uskon ja sanoo: "Mitä sinä puhut, joka et ole vielä itse tullut kristityksi?"

Mutta jokainen katuvainen ryöväri, joka on ristiinnaulittu Vapahtajan kanssa, saapi nuhdella mailmaa synnistä. Hän saapi kyllä puhua katumattomille katumuksesta. Ja jollei hän sitä tee, niin ei ole hänellä tunto herännyt. Mutta

omanvanhurskauden perkele ottaa muutamilta kaiken voiman pois ja tekee heitä mahdottomaksi puhumaan katumat- tomille katumuksesta ja uskottomille uskosta ja murheellisille lohdutuksesta. Siihen tulee vielä kunnian perkele ja sanoo: "Älä sinä mene parempia haukkumaan. Et sinä ole itse parempi."

Kunnian ja omanvanhurskauden perkele nousee myös suruttoman sydämessä niin kuin karhu ja pukki kahden jalan päälle ja on niin totinen ja urhoolinen, koska hän panee orjansa puhumaan katumuksen saarnaajalle: "Sinäkö tulet kunniallisia ihmisiä haukkumaan pakanaksi. Mikäs ihminen sinä olet?" Niin kuin juudalaiset sanoit Vapahtajalle: "Miksikä sinä itses teet? Oletko sinä parempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on?" Näin tulevat myös tämän aikaiset juudalaiset kysymään katuvaisilta: "Miksikä sinä itsiäs teet? Oletkos sinä Jumala, että tulet meitä tuomitsemaan?"

Mutta ei katuvainen ryöväri tarvitse sen tähden olla mykkä, vaikka mailma ja perkele irvistelee aurinkoa vastaan, vaan se on kunnia ja omavanhurskaus, joka tekee hänen mykäksi. Ja osittain hengellinen laiskuus tekee muutampia mykäksi, ettei he jaks enää puhua totuuden semmoisille, jotka ovat jo paatuneet. Mutta erinomattain epäusko vaikuttaa sen, että muutamat häävieraat tulevat mykäksi. Ei he usko enää Jumalan armollisia lupauksia. Ei he usko, että Jumala saattaa heidän puheensa kautta jotakin vaikuttaa. Ja sen tähden tulee heidän epäuskonsa tähden mykkä perkele heidän päällensä. Niin kuin Jumalan enkeli sanoi Sakariaalle: "Katso,

sinä tulet kielettömäksi ja et saa puhua hamaan siihen päivään asti, jona nämät tapahtuvat, ettes uskonut minun sanojani, jotka ajallansa täytetään."

Tässä kuuleta kaikki mykät, että teidän epäuskonne tähden oletta te mykäksi tulleet. Ette ole uskoneet, että Jumalan lupaukset tulevat täytetyksi. Ette ole uskoneet, mitä Jumalan enkeli on teille saarnannut Jumalan puolesta. Ette ole uskoneet, että kaikki Jumalan lupaukset täytetään ajallansa. Sen uskottomuuden tähden täytyy teidän olla mykkänä. Ei se ole Jumalan syy, että mykkyys on ruvennut heränneitäkin vaivaamaan, vaan se on yksi Jumalan rangaistus niille, jotka ei ole uskoneet, mitä Jumalan enkeli on heille Jumalan puolesta saarnannut. Jumala on antanut heitä mykän perkeleen haltuun siksi kuin Jumalan lupaukset täytetään.

Näettekös nyt, mitä uskottomuus teissä vaikuttaa? Te tulitta mykäksi sen epäuskon tähden, joka teissä on saanut sijaa varsin heräyksen jälkeen. Te rupe- sitta arvelemaan: "Mitä me niille sanomma, koska net on paatuneet?" Ja omanvanhurskauden perkele saarnaa muutamille: "Kuinka minä muille puhun, joka en ole itsekään kristitty?" Ja kunnian perkele kanssa saarnaa: "Sinäkö rupeat kunniallisia ihmisiä haukkumaan? Et ole itse parempi."

Näin tekee omanvanhurskauden ja kunnian perkele muutampia mykäksi, ettei he jaks enää puhua mitään suruttomille. Omavanhurskaus tekee heitä mahdottomaksi puhumaan ja kunnia panee heitä ihmisten muotoa katsomaan. Katsokaat nyt perään, mitä uskottomuus vaikuttaa Sakarialle ja muissa herän-

neissä, jotka ei usko Jumalan lupauksia. He tulevat mykäksi, he tulevat puhumattomaksi. Omavanhurskaus panee heitä mahdottomaksi puhumaan ja kunnia panee heitä ihmisten muotoa katsomaan. Sakarias sai olla mykkänä yhdeksän kuukautta; ja kuka tiesi muutampi saapi olla mykkänä yhdeksän ajastaikaa ennen kuin hänen kielensä pääsee irti.

Toinen tutkisteleminen. Uskon kanssa tulee rukouksen ja kiitoksen voima. Koska Sakarias epäuskonsa tähden oli mykkänä ollut yhdeksän kuukautta, aukeni viimein hänen suunsa ja kielen sidet löysäsi, koska hän näki Jumalan lupauksia täytetyksi. Niin hänen täytyi uskoa. Ja tämän uskon kanssa tuli myös rukouksen ja kiitoksen voima, niin että hän täytettiin Pyhällä Hengellä, ja silloin saattoi hän kiittää. Mutta mykkyyden aikana hän ei saattanut kiittää. Otta-kaat nyt esimerkin hänestä, te epäuskon vangit, ja katsokaat, kuinka Sakarias epäuskonsa tähden tuli mykäksi, mutta uskon kautta hän saattoi puhua, niin kuin kirjoitettu on: "Minä uskon, sen tähden puhun minä."

Jos epäuskon vangit jaksaisit ensinnä uskoa, että Jumala kuulee mykän rukoukset, niin he jaksaisit myös puhua, heille tulis rukouksen ja kiitoksen voima. Mutta koska he ei usko Jumalan armollisia lupauksia, niin ei he myös jaksu puhua. Ei he saata kiittää, ei he saata mitään tehdä Jumalan kunniaksi. Epäusko ja epäily salpas hengen, ettei pääse Jumalan Henki heissä vaikuttamaan rukouksen ja kiitoksen voimaa. Mutta niin pian kuin uskon kiven syttyy, aukenee myös sydän Jumalan Hengelle, ja suu aukenee puhu-

maan ja kiittämään. Niin on Sakarialle tapahtunut, niin ovat myös muut kristityt koetelleet, että usko antaa voiman puhua, ja antaa myös voiman kiittämään. Mutta epäusko tekee mykäksi.

Tässä ei ole mainittu niitä, joille rietas antaa voimaa puhua, niin kuin esimerkiksi Laban, koska hän vihassansa ajoi Jakobia takaa; ja Jobin ystävät, joille kateuden rietas antoi voimaa puhua. Niille on tämä Raamatun paikka kuuluva: kavahtakaa teitäne teidän omasta hengestänne. Erinomattain on vihan perkele voimallinen puhumaan, ja on vielä niin totinen olevanansa, ja niin urhoollinen, ettei itse pääperkele saata hänen kanssansa kilvoitella puheen voimassa. Mutta ei vihan perkele jaksu ylön kauvan puhua ennen kuin hän väsy. Jos vihan perkele antaa puhumavoiman, niin kunnian perkele sitä vastaan tekee mykäksi; ja on työläs arvata, kumpiko olis pahempi, vihan perkele, joka antaa orjallensa puhumavoiman, eli kunnian perkele, joka ottaa puhumavoiman pois.

Minä ajattelen kuitenkin, että koska ihminen vihassansa ei puhu muuta kuin mitä riettaalle kelpaa, olis kohta parempi, että hän olis vaiti, koska viha pakottaa häntä puhumaan. Ja koska kunnian perkele panee häntä mykäksi, silloin olis tarpeellinen puhua. Mutta jos sinä annat perkeleelle vallan, etkä sodi häntä vastaan, niin sinä [et] koskaan pääse perkeleen vallan alta. Jos sinä olet vanhan Aadamin voimassa, niin älä puhu mitään. Jos kunnia tekee sinun mykäksi, niin sinun pitää puhuman. Jos omavanhurskaus ryöstää sinulta uskon, niin sinun pitää väkisin uskomana. Jos hän te-

kee sinun mahdottomaksi käymään Herran Ehtoollisella, niin sinun pitää menemän. Jos ahneuden perkele estää sinua tulemasta kirkkoon, niin sinun pitää väkisin menemän.

Sillä lailla voipi riettaalle tulla hätä. Ja sinä joudut sitte huutamaan syvyydestä korkeuteen, jos sinulla muutoin on totinen meininki ja halu autuaaksi tulla. Mutta jos sinä luulet, että ilman vaivatta ja ilman sodatta sinä tulet autuaaksi, niin sinä uskot vastoin Jumalan sanaa. Sillä Jesus on sanonut: "Suuren vaivan kautta täytyy ihmisen elämäänsä sisälle mennä."

Me olemme nyt Jumalan armon kautta katselleet, mitä uskottomuus vaikuttaa niissäkin, jotka ovat parannuksen tiellä, kuinka hän tekee muuttamia mykäksi ja mahdottomaksi puhumaan parannuksesta suruttomille. Ja olemme me myös nähneet, kuinka usko vaikuttaa rukouksen ja kiitoksen voiman, koska yksi uskovainen ihminen täytetään Pyhällä Hengellä. Sakarian suu aukeni niin pian kuin hän sai sen elävän vakuutuksen Jumalalta, että Jumalan lupaukset täytetään. Ja niin on monen mykän suu pakahtunut kiitokseen, koska Jumalan armolupaukset täytetään ja epäuskon vangin on täytyntä uskoa, että Jumalan armolupaukset ovat todet, niin hyvin kuin Jumalan uhkaukset katumattomille ovat todet, vaikka ei surutoin raukka niitä usko.

Mutta meidän on syytä kyllä kiittää Jumalata Sakariaksen kiitoksella. Jos me saattaisimme kiittää, sillä Hän on etsinyt ja lunastanut kansansa. Ensinnä Hän on etsinyt kadonneita lampaita Israelin huoneesta, ja etsii vielä, jos ne

raukat antaisit itsensä löyttää, jos he etsikon aikansa tuntisit. Toiseksi on Hän myös lunastanut niitä, jotka ovat lunastusta odottaneet. Olis meidän syytä kyllä kiittää Sakariaan kiitoksella, jos me saattaisimme. Mutta kieli on kankea kiittämään ja sydän vielä kankiampi, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka tälläkin hetkellä täytetään Pyhällä Hengellä ja rukouksen voimalla. Ne saattavat kiittää, jos ei kielellä täydellisesti, mutta sydämellä kuitenkin kiittävät ne harvat sielut, jotka tuntevat, että Herra on Johanneksen kautta etsinyt ja Jesuksen kautta lunastanut kansansa siitä pakanallisesta orjuudesta, johon mailman pääruhtinas on vaatinut kalliisti lunastetuita sieluja.

Vaikka ei ole moni orjuuden viheliäisyyttä tuntenut, ennen kuin Johannes tuli heille saarnaamaan parannusta ja näyttämään sormellansa Jumalan karitsan, joka pois ottaa mailman synnit. Emme tiedä, oliskos ennen ollut joku harva sielu, joka olis itseksensä huokannut odottain Israelin lohdutusta. Mutta nyt on kuitenkin Jumala etsinyt kadonneita lampaita Israelin huoneesta Johanneksen kautta, ja sitte vielä lunastanut kansansa Jesuksen kautta, joka on sen oikian kristillisyyden alkaja ja päättävä. Ja ne harvat sielut, jotka tämän kalliin lunastuksen korkiata arvoa tuntevat sydämissänsä, kiittävät. Minä tunnen sen, että het kiittävät niin kuin Sakarias, koska he täytetään Pyhällä Hengellä. Mutta Jesuksen ristin viholliset sanovat: "Ei ole mitään kiittämistä."

Kokoontukaat nyt Sakariaan huoneeseen, te harvat sielut, jotka olette ennen jo odottaneet Israelin lohdutusta,

ja kiittäkää hänen kanssansa. Ja tekin, jotka olette uskottomuuden tähden mykäksi tulleet, kokoontukaat Sakariaksen huoneeseen ja katsokaat, kuinka hän on täytetty Pyhällä Hengellä, koska hän on omilla silmillä saanut nähdä, kuinka Jumalan armolliset lupaukset ovat täytetyt. Vaikka hän oli yhden aikaa uskottomuuden tähden mykäksi tullut, nyt on kuitenkin Jumalan Henki mykän suun avannut, ja mykän kieli on päässyt irti, ja hän saattaa nyt paremmalla hartaudella kuin ennen kiittää, koska hän näkee, että Jumalan armolupaukset ovat täytetyt.

Nyt hänen täytyy uskoa, että se vanha ihminen, Elisabeth, on tullut raskaaksi, että uusi ihminen on syntynyt mailmaan. Sitä ei ole Sakarias silloin uskonut, koska enkeli hänelle sen asian ilmoitti. Ei hän ole silloin kyllä uskonut, että vanha ihminen on tullut raskaaksi. Ei hän ole uskonut, että uusi ihminen piti syntymän. Sillä hänellä on silloin ollut sama usko kuin Nikodemuksella: kuinka saattaa ihminen vanhana syntyä? Ja luonnollinen järki panee sen kokonsa mahdottomaksi. Ei saata luonnollinen järki tuota käsittää, kuinka se olisi mahdollista, että joku vanha ihminen saattaisi tulla hedelmälliseksi ja synnyttää. Mutta nyt täytyy hänen uskoa, koska hän näkee, että se on mahdollinen, ja että se on tapahtunut. Nyt täytyy sinun, Sakarias, uskoa, että uusi ihminen on syntynyt. Ja kaikki sukulaiset ja langot ihmettelevät, miksi hänen nimensä pitää oleman Johannes, jonka nimellistä ei ole ennen hänen suvussansa ollut.

Kokoontukaat nyt kaikki Sakariaan sukulaiset ja langot, ja iloitkaat hänen

kanssansa, ja kuunnelkaat, kuinka hän kiittää Jumalaa, koska hän sai nähdä, että Jumalan armolliset lupaukset ovat hänen suhteensa täytetyt. Ja arvelkaat, mikä tästä lapsesta viimein tulee. Taitaa hänestä tulla se Herran enkeli, joka valmistaa Herralle Jeesukselle tien Taitaa hänestä tulla se Elias, joka pitää Kristuksen edellä käymän. Iloitkaat ja riemuitkaat, te Sakariaan sukulaiset, ja kiittäkää Jumalaa, joka on vanhasta ihmisestä uuden ihmisen tehnyt. Ja Johannes pitää oleman hänen nimensä. Herra on etsinyt ja lunastanut kansaansa, ja on nostanut meille autuuden sarven. Meille on tullut koitto ylhäältä valaisemaan niitä, jotka pimeydessä istuneet ovat. Amen.

Alkuperäinen / SKHS:n Aunon kokoelma /

¹ = bestruken med salt (Lönrot): suolalla sivelty

² = on ollut tapana

³ freistata = koettaa, yrittää

⁴ = järkisyitä, järjen selityksiä

Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unohda, mitä hyvää hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki synnit antaa anteeksi ja parantaa kaikki rikoksesi. Ps. 103: 2, 3

Nämät sanat löytyvät kirjoitettuna 103. psalmissa ja ovat merkilliset sen vuoksi, että tämä kuningas David on ensimmäinen kuningas maailmassa, joka oli oikein herännyt ja armoitettu. Hän saattoi omasta koettelemuksestaan kirjoittaa, kuinka autuas se ihminen on, jonka synnit peitettyt ovat, ja jolle Herra ei lue vääryyttä, ehkä armonvargaat luulevat, että Davidin synnit olivat kunnian alle peitettyt. Mutta Davidin synnit eivät ole kunnian alle peitettyt, niin kuin armonvargaat luulevat, sillä Davidin täytyi tunnustaa vääryytensä Jumalan ja ihmisten edessä.

David pyysi kyllä yhden aikaa peittää syntejään, koska tunto oli nukku-massa, mutta hän valittaa itse katumus-virressä: "Koska minä tahdoin syntejäni peittää, musertuivat minun luuni." Ja kun profeetta Nathan tuli häntä soimaamaan, silloin vasta pisti tämä soimaus niin kuin nuoli tuntoon. Mutta ei olisi tämä soimaus vaikuttanut mitään, jos David olisi ollut samassa paatumuksessa kuin muutamat maailman orjat nyt ovat, jotka suuttuvat niille, jotka muistuttavat heille syntejä. Jos Davidin tunto olisi ollut niin paksu kuin muutam-pain paatuneitten tunto nyt on, niin hän epäilemättä olisi sanonut profeetalle, joka tuli häntä soimaamaan: "Mene ulos tästä huoneesta, muutampi väärä profeetta, ja anna minulle oman-tunnon rauha!"

Mutta Davidin tunnossa oli vielä vanhat haavat auki, ja profeetta Natan tuli niitä vanhoja haavoja kiskomaan ylös. Sen tähden tuli Davidille varsin omantunnon vaiva, koska Natan soimasi häntä. Ei hän jaksanut enää salata eli peittää pahoja tekojansa. Hänen täytyi tunnustaa Jumalan ja ihmisten edessä, että hän oli sen kauhistavaisen synnin tehnyt. Hänen täytyi maailmalle huutaa syntejään, vaikka maailman kunnia oli ennen pannut häntä peittämään niitä. Mutta tämän aikaiset fariseukset ja armonvargaat sanovat: "Ei ihmisen tarvitse maailmalle huutaa syntejään. Tunnustakoon niitä Jumalan edessä eli pitkään salarippiä, jos niin tarve tulee." Mutta mikäs tunto se on, joka ei tahdo syntejään tunnustaa? Se taitaa olla paksu omatunto, joka jaksaa syntiänsä peittää. Ei ole reikää tullut sen ihmisen tuntoon, joka jaksaa syntiänsä peittää.

Me näemme, että Davidille tuli hätä, koska profeetta Natan muistutti häntä synnistä. Hänen täytyi tunnustaa syntiänsä, vaikka maailman kunnia oli pannut hänet peittämään syntiänsä siihen päivään asti, kun profeetta Natan tuli häntä soimaamaan huoruudesta. Mutta tämän aikaiset fariseukset ja suukristityt sanovat: "Ei kenenkään tarvitse mailmalle huutaa syntejään. Joka syntiänsä maailmalle huutaa, se hakee itselleen väärää lohdutusta. Hän pääsee rauhoittamaan tuntoansa sen kaltaisella petollisella luulolla, etteivät ne synnit enää vaivaa hänen tuntoaansa, joita hän on tunnustanut." Mutta eipä Davidille tullut omantunnon rauhaa, vaikka hän niitä tunnusti. Eikä Juudalle tullut tunnon rauhaa, vaikka hän niitä tunnusti. Davi-

dille tuli siinä samassa tunnon vaiva, koska hän oli tunnustanut syntiänsä. Ja taitaa kaikilla heränneillä olla sama kottelemus kuin Davidilla siinä asiassa, ettei katuvainen sielu saa tunnon rauhaa synnin tunnustuksen kautta, vaan ainoastaan Jumalan armon kautta. Koska katuvainen syntinen, joka on syntinsä tunnustanut ja katunut, saa tuntea sydämessään, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut, silloin saattaa armoitettu syntinen niin kuin David sanoa: "Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unhota, mitä hyvää Hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki syntisi anteeksi antaa ja parantaa kaikki sinun rikoksesi."

Mutta armonvarkaat tahtovat kanssa omistaa itselleen paljon Davidin armonsa. "Koska David, joka oli huora ja murha mies, sai anteeksi, kyllähän Jumala minuakin armahtaa, joka en ole niin suuri syntinen", sanovat he. Mutta oletko niin suuressa katumuksessa kuin David? Armonvaras, oletkopa sinä oikein katunut syntiäsi, koska sinä jaksat niitä peittää ja salata?

David sanoo myös näin: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat." Kuinka sinä niitä sanoja ymmärrät? Jos kunnian rietas pääsee niitä sanoja selittämään armonvarkaalle, niin hän selittää näin: "Ei sinun tarvitse syntiäsi maailmalle huutaa, sillä David sanoo näin: Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat. Ilmankin sinä kuulet nyt, armonvaras, että niin kauan kuin sinä jaksat peittää syntiäsi, sinä olet autuas, mutta jos synnit tulevat ilmi, niin sinä tulet onnettomaksi. Sinä tulet omantunnon vaivaan, jos sinä maailmalle huudat syntiäsi. Niin se tapahtui Davidillekin.

Niin kauan kuin hän jaksoi peittää syntejään, oli tunto rauhassa, mutta se väärä profeetta Natan tuli ja pilasi hänen kristillisyytensä. Hän tuli soimaamaan Davidia huoruudesta ja murhaamisesta, ja siitä soimauksesta tuli Davidille pistos sydämeen. Mutta älä sinä veikkonen ole niin hullu kuin David, että sinä rupeat maailmalle huutamaan syntejäsi, vaan kiellä ja peitä! Älä tunnusta ollenkaan, että sinä olet niitä ja niitä syntejä tehnyt. Sillä tavalla sinä parhaiten saat omantunnon rauhan. Näethän sinä, ettei tuomari saata niitä tuomita, jotka kieltävät rikoksiansa. Sen tähden sanoo myös David: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat."

Mutta se Davidin sana, mitä se merkitsee, kun hän sanoo: "Koska minä tahdoin syntejäni peittää, museruivat minun luuni." "Jaa", sanoo rietas, "se merkitsee, että Davidille oli kunnia noussut päähän, ja sen tähden rupesi päättää särkemään." Hän freistais kyllä peittää syntejään, mutta se nousi niin kovin päähän, että hänen täytyi tunnustaa. Mutta siinä hän teki hullusti, että hän rupesi syntejään huutamaan maailmalle. Jos hän olisi tehnyt niin kuin Ahab, joka oli myös aikainen kuningas, ja hänen vaimonsa vielä parempi, joka ensinnä tappoi miehen, ja kun profeetta Elia tuli häntä soimaamaan, sanoi hän: "Viholliseksikos minut olet löytänyt, koska et anna minulle omantunnon rauhaa." Ja Juudas, joka oli kunniallinen kristitty, meni varsin ulos sen kastetun palan jälkeen. Mene ja tee sinä myös niin, kun nämä väärät profeetat rupeavat sinua soimaamaan huoruudesta ja varkaudesta.

Ja jos muutoin et jaksa peittää syntejäsi, niin mene ulos. Mene ylimmäisten pappein tykö valittamaan, että väärät profeetat eivät anna enää kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos tunto tulisi levottomaksi, niin mene varsin sen suuren viinaporvarin tykö, joka asuu palavan kosken alimmaisessa korvassa, ja käske hänen voidella kurkkusi vuotavalla pirun paskalla. Se on paras lääkitys niille, joilla on paha omatunto. Niin pian kuin pirun paska koskee sydämeen, paranevat kaikki omantunnon haavat.

Me luulemme, että ne harvat sielut, jotka ovat Jumalan armon kautta saaneet omantunnon rauhan, pitää ymmärtämän, mitä nämä Davidin sanat sisältään pitävät: "Autuas on se ihminen, jonka synnit peitettyt ovat", se on, jolle ei Herra soimaa vääryyttä. Ne katuvaiset sielut, joiden tunto ei enää jaksa peittää syntejään eikä pirun paskalla sydäntään puoskia, rukoilkoot sitä suurta Ristinkantajaa, että Hän auttaisi heitä Jeesuksen ristiä kantaessa turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle! Ja koska he tämän raskaan kuorman alla huokauvat niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä taivaaseen, niin auttaakoon silloin taivaallinen Herra Jesus ja kuulkoon heidän huokauksiaan ja tiputakoon muutampia armon pisaroita heidän haavoihinsa, että he saattaisivat iloisella sydämellä kiittää Häntä niin kuin David: "Kiitä Herraa minun sieluni ja älä unohda, mitä hyvää Hän sinulle tehnyt on, joka sinulle kaikki syntis antaa anteeksi ja parantaa kaikki sinun rikoksesi." Amen. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen sota väkensä ja Hänen palvelijansa, jotka teette Hänen tahtonsa! Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen työnsä kaikissa Hänen valtansa paikoissa! Kiitä Herraa minun sieluni! Ps. 103: 21, 22

Meidän pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman ensiksi, kuinka Herran sotaväki kiittää Herraa; toiseksi, kuinka kaikki Hänen työnsä kiittää Herraa.

Koska David meidän tekstimme mukaan tekee erotuksen Herran sotaväen ja Herran työn välillä, niin se on arvattava, että hän sotaväellä ymmärtää niitä, jotka sotivat Jumalan ja totuuden puolesta, mutta Herran työ ovat ne luontokappaleet, jotka eivät ole missään hengellisessä sodassa, mutta kiittävät ja ylistävät Luojaansa itsekukin kielellään, niin kuin tiaiset, pääskysset, satakielet ja muut sen kaltaiset pienet lintuset, jotka visertävät pesissään ja kiittävät Luojaansa niin pian kuin aurinko nousee armon taivaalle. Katselkaamme nyt:

Ensiksi: Kuinka Herran sotaväki kiittää Herraa? Herran sotaväellä ymmärretään oikeita Israelin lapsia, jotka sotivat perkeleen sotaväen kanssa. Koska he ensinnä lähtevät ulos orjuuden huoneesta Mooseksen johdatuksen kautta, kantain happamatointa leivän ainetta, tulevat he ensinnä Punaisen meren rannalle. Mutta viholliset eivät tahdo laskea Israelin lapsia palvelemaan Herraa; vaan he vaativat heitä orjuuteen, ja pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen. Silloin tulee Israelin lapsille kova pelko, koska viholliset toiselta puolelta ahdistavat, ja toiselta puolelta vastaa Punainen meri. Eivät

he tahtoi enää mielellänsä pyörtää takaisin orjuuden huoneeseen, kussa heitä on niin kovin vaadittu palvelemaan vihollisia. Mutta eivät he pääse pakemaan edemmäksi, koska Punainen meri on edessä, eikä ole heillä niin paljon uskallusta Jumalaan, että Hän auttaa heitä pääsemään poikki merta ilman laivatta. Silloin tulee kuoleman pelko Israelin lapsille ja kärsimättömyys. He rupevat napisemaan Moosesta vastaan, ja sanomaan: "Eiköpä hautoja ole Egyptin maassa, miksis olet meitä tänne vienyt kuolemaan?"

Älkää napisko Moosesta vastaan, te Israelin lapset, jotka olette lähteneet orjuuden huoneesta matkustamaan Kanaan luvatululle isänmaalle, vaan astukaat rohkeasti Punaisen meren pohjaan, koska Mooses nostaa sauvansa. Ette suinkaan huku Punaisessa meressä, vaan te pääsette sen kautta poikki. Mutta viholliset hukkuvat punaisen meren aalloissa, koska rietas on tehnyt heitä niin sokiaksi, että hekin astuvat Punaiseen mereen. Viholliset luulevat, että he myös pääsevät poikki Punaista merta, koska Israelin lapset pääsevät, mutta siinä he hukkuvat, sillä eivät he ole lähteneet sillä mielellä matkaan, että he pääsisit Kanaan luvatululle maalle, vaan siinä mielessä ovat he lähteneet matkaan, että he saisit Israelin lapsia pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen. Mutta eivät oikeat Israelin lapset pyörrä enää takaisin, vaikka he usein suuttuvat Moosekselle, joka on heitä johdattamassa. Sillä he luulevat, että ilman vaivatta he pääsevät Kanaan maalle.

Jos viholliset ajavat takaa, niin he panevat Mooseksen päälle syyn, niin

kuin Mooses olis kehoittanut heidän päällensä niitä vihollisia. Jos ei ole vettä joka paikassa, niin Mooseksen pitää vastaaman. Jos ei ole aina lihava keitos edessä, Mooseksen pitää laittaman. Jos matkustaminen käypi hitaasti, niin Mooseksen päälle pannaan syy. Mooses on heitä villinnyt lähtemään orjuuden huoneesta. Mutta onkopa Mooses sitä tehnyt omasta tahdosta? Eikös ole Jumala pannut Moosesta Johdattamaan Israelin lapsia isänmaalle? Miksi he siis napisevat Moosesta vastaan, niin kuin hän sitä olisi tehnyt omasta tahdostaan?

Te Israelin lapset, jotka olette lähteneet matkaan vaeltamaan orjuuden huoneesta isänmaalle, älkää ajatelko, että te pääsette ilman vaivaa isänmaalle, sillä ensiksi kohtaa teitä Punainen meri, joka on kyllä syvä. Mutta älkää peljätkö, sillä koska Jumalan itätuuli puhaltaa sen päälle, niin tulee Punainen meri niin matalaksi, että te pääsette kuivilla kengillä poikki meren.

Ja koska rietas tekee teidän vainojanne niin sokeiksi, että he myös rohkenevat astua Punaiseen mereen, niin he hukkuvat siinä. Silloin te saatte ensimmäisen kerran veisata Jumalalle ja Karitsalle kiitosvirttä, joka teille voiton antanut on teidän vihollistenne ylitse. Tämän kiitosvirren veisaavat Israelin lapset toisella puolella Punaista merta, sillä eivät Israelin lapset saata kiittää Herraa niin kauan kuin viholliset karikaavat päälle ja uhkaavat viedä iankaikkiseen orjuuteen.

Mutta niin pian kuin he pääsevät poikki Punaisen meren ja näkevät vihollisten hukkuvan siinä, silloin tulee heille ensimmäisen kerran suuri ilo, ja silloin

he veisaavat Herralle kiitosvirren sen suuren voiton edestä. Tätä tarkoittaa David, koska hän sanoo: "Kiittäkää Herraa, kaikki Hänen sota väkensä ja kaikki Hänen palvelijansa, jotka teette Hänen tahtonsa."

Herran sotaväki ovat ne oikeat Israelin lapset, jotka lähtevät matkaan orjuuden huoneesta vaeltamaan pitkän matkan päästä etsein isänmaata. Mutta kärsimättömyys on niin suuri, että he tahtovat aivan napisevaiset olla, koska heitä kohtaa niin monta vastusta elämän tiellä. Välistä ovat viholliset ajamassa takaa, välistä ei ole otollista ruokaa. Välistä puuttuu elämän vesi. Ja vaikka he näkevät, kuinka Herra sotii heidän edestänsä ja upottaa vihollisia Punaiseen mereen, yhtä hyvin tahtovat he napista Moosesta vastaan, joka heitä on muka semmoiselle matkalle villinnyt. Vaikka Herra antaa heille ensinnä makian leivän pääsiäislampaan kanssa syödä, ja antaa vielä sataa mannaa taivaasta, yhtä hyvin he kaipaavat egyptiläisten lihapatoja.

Muutamille tulee tämä matkustaminen pitkäksi, raskaaksi ja vaivalloiseksi. Eivät he jaksa uskoa, että Herra auttaa heitä vihollisten käsistä. Muutamille tulee halu pyörtämään takaisin orjuuden maalle. Ja valitettavasti ovat muutamat jo pyörtäneet takaisin ja menneet pakanain leiriin sotimaan vihollisen puolesta. Katsokaat perään, te Israelin lapset, kuinka te kustuisitte isänmaalle, koska te olette niin kärsimättömät tien päällä. Kukas tiesi te kuolette tien päälle, koska te olette niin kärsimättömät. Kukas tiesi, kuinka monta henkeä kuluu siihen luvattuun isänmaahan.

Se on tapahtunut meille esimerkiksi ja varoitukseksi, että kaikki vanhat kuolivat tien päälle, ja ainoastaan nuoret pääsivät Kaanaan maahan. Vieläpä ne pakanat, jotka vainoavat Israelin lapsia ja syövät muikeaa hapatusta ja pirun paskaa ja heidän jumalansa on peräsuollessa, ja heidän kurkkunsa on avoin hauta. Niiden päälle tulee yhdeksän vaivaa, niin kuin tapahtui Mooseksen aikana. Ja Johannes näki ilmestyksessä seitsemän vihan maljaa vuodatettavan maan päälle. Profeetta Joel ennustaa, että aurinko tulee pimeäksi ja kuu muuttuu vereksi, ennen kuin se suuri Herran päivä tulee.

Mutta eivät pakanat tee parannusta, vaikka kuinka suuri vaiva tulisi heidän päälleen. Enemmän he paatuvat ja purevat hampaitaan vaivan tähden ja ki-roavat Luojaansa, sillä he luulevat, että Israelin lapset ovat syypäät siihen paa-tumukseen. Koska murhan enkeli käy ympäri pimeyden aikana ja tappaa kaikki esikoiset pakanain huoneissa, silloin he suuttuvat ja vihastuvat kovin Israelin lapsille ja ajavat heidät ulos huoneistaan.

Niin se on tapahtunut silloin, ja niin se tapahtuu vielä nytkin, että pakanat ajavat Israelin lapsia ulos huoneistansa. Koska pakanat syövät aivan muikiata pirun paskaa, silloin he paatuvat ja rupeevat vainoamaan Israelin lapsia. He tulevat viimein niin rohkeiksi, että he astuvat punaiseen mereen. Mutta siinä he hukkuvat. Jos pakanoilla olis sen verran järkeä, että he seisoisit ainoastans Punaisen meren rannalla ja katsoisit sitä suurta ihmetyötä, kuinka Israelin lapset käyvät kuivilla kengillä poikki

Punaisen meren, niin he voisit pysyä hengissä. Mutta koska rietas on antanut heille sen kaltaisen rohkeuden, että he paatumuksessansa astuvat Punaiseen mereen, niin he hukkuvat siinä. Rietas antaa heille sen kaltaisen vahvan uskon, että he rohkenevat astua Punaiseen mereen, ja siinä he hukkuvat. Silloin alkavat Israelin lapset veisaamaan kiitosvirsiä Herralle, nimittäin Mooseksen ja Karitsan virttä, jota Johannes kuuli heidän veisaavan ilmestyksessä.

Mutta tämä ilo ja tämä veisaaminen ei ole heillä joka päivä, sillä pitkä on matka Kaanaan maalle. Heidän täytyy vaelttaa maailman korvessa, kussa ei ole heillä yhtään vahvaa asumasijaa. Mooses johdattaa heitä ensinnä Siinain vuorelle, kussa Jumala” pauhaa ukkosen hirmuisella äänellä; ja Israelin lapset lähtevät pelvolla ja vapistuksella pakenemaan Siinain vuorelta, mutta yhtä hyvin tahtoo kärsimättömyys ja keviämielisyys pakata heidän päällensä, niin kuin kirjoitettu on: Kansa istui syömään ja nousi mässäämään. Ei Israelin lapset jaksaa kärsivällisyydellä ja kiitollisuudella vastaanottaa kaikkia Jumalan pyhiä asetuksia.

Jos Israelin lapset pääsisit varsin Kaanaan maalle, koska he pääsevät Punaisen meren poikki, niin he voisit pian unhottaa kaikki entiset vaivat. Ei olisikaan enää Egyptin lihapadat muistossa. Mutta koska heidän pitää vaeltaman edestakaisin maailman korvessa ja synnin erämaassa, kussa niin monta vastusta kohtaa, silloin tulee kärsimättömyys ja napiseminen. Välistä ei ole ruokaa mieltä myöten. Välistä loppuu elämän vesi. Silloin tulee nälkä ja jano.

Mooseksen täytyy johdattaa heitä sen pahdan tykö, josta vesioja tulee ulos, ja Paavali todistaa, että tämä pahta on Kristus. Koska Moses lyöpi sauvalla sen pahdan päälle, niin rupeaa vesi juoksemaan ulos siitä kalliosta, ja silloin hän sanoo: “Juokaa nyt vettä, te janoavaiset, siitä kalliosta, ja älkää enää napisko.”

Älkää enää suuttuko Moosekselle, vaan suuttukaa itsellenne. Eikö siinä jo kyllin ole, että Herra on Mooseksen kautta pelastanut teidät Egyptin orjuudesta ja luvannut teille sen maan perinnöksi, josta maitoa ja hunajaa vuotaa, jos te vaan vaellatte kärsivällisyydellä tämän korven lävitse, jossa Herra ruokkii teitä joka päivä mannalla. Teidän kärsimättömyytenne tähden panee Herra teidät vaeltamaan edestakaisin maailman korvessa, ja sen saman kärsimättömyyden tähden kuolevat vanhat tien päälle, ja muutamille tulee halu pyörtämään takaisin orjuuden maahan, koska lihapadat johtuvat mieleen.

Mutta ne harvat sielut, jotka pysyvät vahvana uskossa loppuun asti, pitää tuleman siihen luvattuun maahan, josta maitoa ja hunajaa vuotaa. Joka on arka, se pyörtäköön takaisin ja palvelkoon² sitä nautahärkää, jota pakanat Egyptissä pitävät jumalanaan, ja syököön sitä muikeaa hapatusta ja vuotavata pirun paskaa, jota kaikki riettaan palvelijat syövät orjuuden huoneessa. Jos heille tulee sydän kipeäksi, niin he puoskivat sen muikealla hapatuksella ja vuotavalla pirun paskalla, ja sillä konstilla he pääsevät tulemaan terveiksi.

Toiseksi: Meidän pitää nyt katseleman, kuinka kaikki Jumalan työt eli

koko elävä luonto kiittää Luojaa. Koska järjelliset luontokappaleet ovat mykät eli kiittävät perkelettä kirouksilla ja sadatuksilla, silloin rupeavat kivetkin huutamaan: "Hoosianna Davidin pojalle!" Niin kuin Vapahtaja todistaa juutalaisille: "Jos nämä lapset vaikenisivat, niin rupeaisivat kivet huutamaan." Eri-nomattain ovat tiaiset, pääskysyet ja satakieliset kiivaat kiittämään Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka heitä herättää pesissään. Niin pian kuin yksi syrjä auringosta koittaa, rupeavat he vi-sertämään heidän pesissään. He kiittä-vät Luojaansa valkeuden edestä, joka valaisee tämän pimeän maailman. Niin kuin tämä lyhyt ja arvaamaton armonai-ka pian loppuu, niin ovat tiaiset aina työssä, eikä uni heitä vaivaa, mutta ih-minen, joka oli kallein luontokappale, jonka tähden Jumalan pojan täytyi tulla alas taivaasta tähän pimeään maailmaan valaisemaan niitä, jotka kuoleman var-jossa istuvat. Ihminen, sanon minä, nuk-kuu niin kuin luontokappale puoleen päivään asti. Ja muutampi ei herää ol-lenkaan synnin unesta, ennen kuin au-rinko laskee.

Katsokaa tiaisia, kuinka valppaat ne ovat valvomaan ja työtä tekemään maan päällä, ja muurahaisia, kuinka vireät ne ovat työtä tekemään. Eivät ne ole niin laiskat kuin ihmiset. Me tiedämme, että muurahaiset ovat vireämmät kaikkia muita luontokappaleita. Ne vetävät isoja ja raskaita kuormia eivätkä sen tähden väsy. Mutta käärmeelle ovat muurahai-set kovin vihaiset. Ne kalvavat hänen luitansa. Ja kun käärme joutuu muura-haisen pesään, silloin on hän surkeassa vaivassa. Eivät muurahaiset armahda

häntä vähääkään, eikä käärmeen myrk-ky tee niille mitään. Mutta käärme on sen kaltainen luontokappale, joka naakii pimeyden aikana ja nielee vielä tiaisia, jos he eivät ole valvomassa.

Varottakaa teitänne käärmeen kava-luudesta, te pikku tiaiset! Olkaa valp-paat ja rukoilkaa, että se taivaallinen Vanhin, joka teille hengen antanut on, varjelisi teitä käärmeen kavaluudesta ja haukan kynsistä. Tämä lyhyt ja arvaa-maton armonaika kuluu pian, ja te pää-sette pian siirtymään lämpimään il-maan, jossa aurinko seisoo pään päällä. Siellä ei ole käärmeitä eikä liiskoja eikä sammakoita niin kuin täällä, jossa pissi-haukat lentävät pimeyden aikana ja hat-tarat nauravat nurkkain takana, ja met-sänperkeleet irvistelevät niin pian kuin joku elävä ihminen tulee kohti. Kaikki nämä metsän elävät pelkäävät ja vihaa-vat valkeutta, sillä he tekevät pimeyden töitä. Eivät he saata kiittää valkeuden edestä, sillä he pelkäävät, että heidän työnsä tulevat ilmi.

Mutta tiaiset, pääskysyet ja satakielet kiittävät Luojaansa niin pian kuin yksi syrjä armon auringosta nousee, vaikka eivät nekään saa aina olla auringonpais-teessa, koska nimittäin synnin sumu peittää armon auringon mustien pilvien taka, niin täytyy heidän olla ääneti ja odottaa siihen asti, kun aurinko taas ru-peaa paistamaan. Olkaa siis kiivaat kiit-tämään teidän Luojaanne, kaikki tiaiset, kaikki pääskysyet ja satakieliset! Olkaa kiivaat kiittämään teidän Luojaanne sen valkeuden edestä, joka nyt on tullut maailmaan! Kuka tiesi, kuinka kauan valkeus on, ennen kuin pimeys tulee ja synkeys peittää kansan. Silloin pääsevät

taas pissihaukat lentämään ja hattarat nauramaan ja hukan penikat ulvomaan. Mutta me toivomme, että pienet lintuset pääsevät pian siirtymään lämpimään ilmaan, ennen kuin semmoinen pimeys tulee, etteivät he enää näe lentää. Silloin pitää heidän visertämän yksinäisille matkamiehille elävain viinapuitten oksilla ja kiittämän Luojaansa ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 72 (1897)

Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään; ja on hänen luonut kaltaiseksensa. Mutta perkeleen kateudesta on kuolema maailmaan tullut, ja ne, jotka hänen puoltansa pitävät, auttavat myös itsensä siihen. Sal.viis.2: 23, 24

Me kuulemme näistä Salomonin sanoista, jotka löytyvät kirjoitettuna Salomonin viisauden kirjassa, 2. luvussa, 23. värssyssä. Me kuulemme, että Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään. Mutta perkeleen kateudesta on kuolema tullut mailmaan. Muutamat mailman viisaat sanovat, että Jumala on luonut ihmisen omaksi kunniaksensa, niin kuin Jumala olisi niin ahnet kunnian perään, ettei Hän saata olla ilman niitä, jotka Häntä kiittävät ja kunnioittavat; ja kuitenkin saarnaavat mailman viisaat toisaalta, että Jumala on korkia ja ylistetty, ettei Hän tule suuremmaksi eikä vähemmäksi, vaikka ei olisi yhtään ainoata sielua mailmassa muu kuin Hän.

Mutta me katselemme Jumalata, ei ainoastansa niin kuin yhtä kaikkivaltiaasta kuningasta, vaan myös kuin yhtä vanhinta, jolla on vanhemman sydän, ja jolla on paljon niitä pahankurisia ja tottelemattomia lapsia, jotka ovat tulleet vanhemmalle suruksi ja mielikarvaudeksi. Siinä katsannossa on Jumala ennen ijankaikkisuutta nähnyt, että ihminen ei tule Hänelle kunniaksi, vaan häpiäksi, ja yhtä hyvin teki Hän ihmisen maan päälle, vaikka Hän katui jälkeen että Hän oli tehnyt niitä, sillä vanhemman sydämen kaipaus on se, että hän sais paljon lapsia. Vanhemmalle on

hauska, koska joku pieni lapsukainen istuu hänen sylissänsä ja imee hänen rintojansa.

Mutta ei se ole vanhemman syy, että lapset ovat tottelemattomat, vaan se on lasten oma syy, ja niitten, jotka lapsia yllyttävät pahuuteen. Salomo todistaa, että Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään. Mutta perkeleen kateudesta tuli kuolema mailmaan. Me arvaamme hyvin, että vanhin sois kyllä lapsiansa elävän; hän sois kyllä, että lapset tulisivat onnelliseksi ajassa ja ijankaikkisuudessa. Mutta jos joku vanha skälmi tulee hänen lapsiansa yllyttämään pahuuteen, niin tulee vanhemmalle muret, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi. Ja vaikka taivaallinen vanhin näki ja tiesi jo edeltä päin, että lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi, yhtä hyvin oli Hänellä niin suuri halu niitä tehdä, että Hän teki niitä yhtä hyvin, vaikka muutampi mailman orja on sanonut, jos hän tietäis, että lapset tulevat vanhemmalle suruksi ja mielikarvaudeksi, ei hän niitä tekis ollenkaan.

Mutta tämä riettaan skäli¹ ei kelpaa ollenkaan, sillä pienet lapsetkin tekevät itsellensä lapsia rievuista, koska muuta ainetta ei ole. Josta näkyy, että se on ihmisen luonnossa, että hänen pitää saaman lapsia. Ei hän malta olla tekemättä niitä, vaikka kuinka hirviäksi ne tulisivat. Eikä yksikään vanhin ajattele että hänen kunniansa lisätään sen kautta, että hänellä on lapsia. Niin on se totisesti turha ajatus, että Jumala teki ihmisen maan päälle kunniansa tähden, sillä enemmän on Jumalalle tullut häpiätä kuin kunniaa ihmisestä. Niin kuin maalliselle vanhemmalle tulee, ei aino-

astans suru ja muret, mutta myös häpiä, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi, niin on myös taivaallinen vanhin saanut kärsiä paljon pilkkaa ja häväistystä näitten pahanilkisten lasten tähden, jotka ovat tulleet huoraksi ja varkaaksi ja murhaajaksi. Ja rietas, joka on heitä yllyttänyt pahuuteen, on seitsemän kertaa soimannut Taivaallista Isää ja sanonut: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Ja kaikki maalliset vanhemmat arvaavat hyvin, mitä semmoisen vihollisen soimaus vaikuttaa vanhemman sydämessä. Mutta mitäs hän voi siihen tehdä?

Suruttomat luulevat, että Jumala varjelee heitä synnistä, vaikka het ei tottele Häntä ollenkaan. Mutta minkäs tähden Jumala ei varjellut ihmistä silloin synnistä, koska hän oli viattomuuden tilassa? Minkäs tähden Jumala ei ottanut perkeleen kiinni? Minkäs tähden Jumala ei ottanut varsin ja musertanut käärmeen pään ennen kuin hän pääsi pettämään ihmistä? Semmoisia kysymyksiä saattaa yksi luonnollinen ihminen järjellään tehdä. Mutta ei se ole meille ilmoitettu, minkä tähden Jumala, joka on kaikkivaltias, ei ole jo aikaa tämän vihollisen tappanut. Mutta Jumala sallii hänen elää, että synnin mitta täytettäisiin. Ja niin Hän sallii myös pahoja ihmisiä elää, että synnin mitta täytettäisiin, että he häätyvät viimein tuomita itseänsä.

Mitäs suruttomat kantavat vaaria Jumalasta, vaikka he uskovat, että Jumala heitä varjelee, ei ainoastans ajallisesta kuolemasta, mutta myös synnistä. Niin suruttomat tosin uskovat, että Jumala heitä varjelee synnistä, mutta ei se ole

niin. Jumala estää, mitä Hän saattaa jumalattomia tekemästä syntiä. Mutta kun ne jumalattomat ei tottele Häntä, mitä Hän siihen voi? Ei Jumala rupea sitomaan heidän käsiänsä tässä armon ajassa, vaan kuin he tahtovat varastaa, niin varastakaan, kun he tahtovat huorata, niin huoratkaan. Ja kun he tahtovat kristityitä vainota, niin vainotkaan, sepähän suuremman rangaistuksen saavat. Koska he tahtovat juoda ja tapella, niin tapelkaan, ja juokaan, siihen asti, että suolet rupeavat palamaan. Ei Jumala saata heitä väkivallalla estää eli pidättää.

Jumala on tosin luomisessa antanut kaikille ihmisille yhden ylläpitäväisen hengen, jolla myös suruttomat ja paatuneet elävät. Mutta ei ole moni, joka pääsee määrättyyn ikään, sillä perkele tappaa heitä ennen aikaa, ei ainoastans sen luonnottoman elämän kautta, jolla he lyhentävät ikänsä, yksi juopumuksen kautta, toinen huoruuden kautta, kolmas kunnian eli ahneuden tähden raataa ruumistansa ja tulee sen kautta kivulloseksi keski-ikässä. Mutta rietas tappaa myös muutampia suoraan ilman asetta ja ilman välikappaletta. Niin esimerkiksi vihan perkele on tappanut muutampia sillä lailla, että hän on halkaissut heidän sydämensä. Kunnian perkele on tappanut muutampia ja kateuden perkele on tappanut monta. Myös huoruuden perkele on väärän murheen kautta ja ahneuden perkele on myös tappanut orjiansa sillä väärällä murheella. Ja niin muodoin ei ole monta, jotka pääsevät siihen määrättyyn ikään. Sillä he tuhlavat vielä luomisen armoa. Ei he ajattele perään, kuinka ihmisen terveys pilataan sillä luonnottomalla elämällä.

Mutta kyllä suruttomat sen tähden sanovat, että Jumala heitä varjelee. Kuinkas Jumala saattaa semmoisia varjella, jotka elävät vastoin luontoa? Ei suinkaan järkikään estä muutampia tappamasta itsiänsä. Moni huora on tanssituvassa saanut kuoleman, koska huoruuden perkele panee heitä pitämään semmoisia vaatteita, jotka ei varjele ruumista, ei pakkaisesta eikä saateesta. Onkos ihmet, että niin moni ihminen kuolee ennen määrättyä aikaa, koska ihmiset ei huoli hengestänsä enemmän kuin koira? Paremmiin vielä luontokappale välttää niitä vaarallisia paikkoja kuin ihminen. Ei luontokappale mene ohukaisen jään päälle, mutta yksi ylpiä ja rohkaa ihminen menee niin kuin rietas käskee.

Sen vuoksi on se viisas Salomo kirjoittanut edellä mainitussa paikassa, että Jumala on luonut ihmisen ijankaikkiseen elämään. Mutta perkeleen kateudesta on kuolema mailmaan tullut, ja ne, jotka hänen puoltansa pitävät, auttavat myös itsensä siihen. Se on, suruttomat, jotka pitävät perkeleen puolta, auttavat itsensä kuolemaan. He hopittavat kuoleman pian tulemaan heidän päällensä. Ei ne usko, ennen kuin ne näkevät. Mutta rietas antaa heille semmoisen voiman, että he katsovat ylön kaikkia varoituksia, ja sanovat: "Kyllä ruumis kestää. Ei kuolema niin pian tule, kyllä Jumala varjelee." Kukas tiesi, kuinka kauvan Jumala saattaa semmoisia varjella, jotka itse elävät niin luonnottomasti ja niin järjettömästi, että heidän pitää kuoleman ennen määrättyä aikaa.

Luonnollinen järki ei saata ymmärtää, kuinka rietas tappaa ihmisiä ilman

välrikappaletta, mutta se ei ole ulkona järjestä,² että ihminen tappaa itsensä luonnottomalla elämällä, niin kuin esimerkiksi se vanha koetelemus, että ihminen tulee kivulloseksi keski-iässä, koska hän nuoruudessa raiskaa ja raataa ruumistansa luottain voimansa päälle. Mutta tässä paikassa taitaa Vapahtajan sanat toteen käydä, koska Hän sanoo: "Jos minä maallisia teille sanon, ja ette usko, kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin." Eihän surutoin ja ylpiä ihminen usko, mitä maallinen tohtori sanoo ihmisen terveydestä. Jos maallinen tohtori sanoo juomarille, että paloviina polttaa hänen suoliansa, ei hän sitä usko. Jos maallinen tohtori sanoo juomarille, että paloviina nostaa manalaisia hänen päällensä, ei juomari sitä usko. Mutta noidat, ne nostavat manalaisia ihmisen päälle, se on juomarin usko. Kuinkas sitte uskoisit, jos joku maallinen tohtori sanois heille, että vihan perkele halkaisee sydämen, ja kunnian perkele paisuttaa maksan ja pernan, ja ahneuden perkele ei anna orjallensa nukkumarauhaa.

Nämät perkeleen vaikutukset ihmisen ruumiissa ovat vielä näkyväiset, mutta ei mailman orja semmoisia usko sen tähden, ettei hän ole niitä perkeleen vaikutuksia silmillänsä nähnyt. Kuinkas hän sitte uskois, mitä kristityt saarnaavat hänelle perkeleen vaikutuksista hengellisissä asioissa. Jos joku kristitty tahtois selittää hänelle, kuinka perkeleet sielun tappaa, niin surutoin raukka nauraa vaan omaa hänen kadotustansa, ja luulee tietävänsä paremmin kuin kristityt, mistä tie menee taivaaseen.

Nyt on jo saarnattu monta ajastaikaa katumuksesta ja parannuksesta, mutta ei ole vielä suruttomat ottaneet tästä parannuksen huudosta vaaria; aina he pyrkivät edeskäsin kadotuksen lavialla tiellä; aina he katsovat ylönsä Jumalan pitkämielisyyden rikkautta; aina he seisovat totuutta vastaan ja kantavat vihaa sydämissänsä; aina he jaksavat pilkata kristityitä ja pilkata vanhimman kyyneleet. Kukas tiesi, kuinka kauvan Jumala semmoista jumalatoimintaa elämää kärsii, ennen kuin antaa kaikki saatanan haltuun ja rankaisee sodalla ja kalliilla ajalla. Kukas tiesi, minne käsin sitte koreat tyttäret pakenevat. On Herra vanhassa Testamentissa uhannut paljastaa Sionin tyttären häpyä ja tehdä hänen päänsä rupiseksi. Ja se oli koreuden palkka.

Koska näin kovat ajat kuuluvat maailmassa, ja kansa nousee kansaa vastaan, silloin ovat viimeisen ajan merkit läsnä. Kaikki nämät ulkonaiset merkit todistavat, että mailma on annettu saatanan haltuun. Ja ne, jotka nyt ei tee katumusta ja parannusta, joutuvat vielä vihollisen kynsiin, ja saavat loppunsa kauhistuksella. Ruvetkaat nyt ajattelemaan, mitä varten te olette Jumalalta luodut, ja tähän mailmaan luodut, ja ruukoilkaat, että Jumala varjelis teitä näkemästä hävityksen kauhistusta, joka nyt käypi mailman ylitse. Niin kuin minä toivon, että ne harvat sielut, jotka turvaavat Jumalaan, rukoilevat kaikesta sydämestä, että ne päivät valittuin tähden lyhettäisiin. Kuule taivaan Kunin gas kaikkein murheellisten, katuvaisten ja epäileväisten huokaus. Isä meidän joka olet taivaassa jne.

Neljännän rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa, neljännessä luvussa ja yhdestoista kymmenessä värsyssä, ja kuuluvat sanat näin: "Herra, sinä olet mahdollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet kaikki luonut, ja sinun tahdostas ne kaikki ovat, jotka luodut ovat." Tämän päivän pyhä teksti on otettu Johanneksen Ilmestyskirjasta, kussa Johannekselle näytettiin tulevaiset tapaukset. Yksi osa niistä ennustuksista on jo täytetty, mutta ei ole vielä kaikki tapahtunut. Se näyttää siksi, kuin olis nyt se aika, että perkele on irti laskettu mailmassa ja hän kokoo maan kunninkaat sotaan.

Johannes näki myös taivaan valtakunnan rakennuksen. Siinä oli neljä kolmatta kymmentä vanhaa, joiden päässä oli kultaiset kruunut, ja neljä eläintä, jotka huusit yötä ja päivää: "Pyhä, pyhä, pyhä, Herra!" Ja koska luontokappaleet näin huusit, lankeisit neljä kolmatta kymmentä vanhaa maahan ja huusit: "Herra, sinä olet mahdollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet kaikki luonut, ja sinun tahdostas ne kaikki ovat. Tässä me kuulemme, että ne 24 vanhaa kiittävät Jumalata luomisen armosta.

Me tiedämme, että se on suuri armo, että Jumala on ihmisiä luonut maan päälle; mutta harvat taitavat kiittää Jumalata sen edestä. Yksi surutoin ihminen taitaa vähän ajatella sen perään, kuinka ja millä lailla hän on luotu, ja vielä vähemmän ajattelee hän, mitä varten hän on luotu. Vaikka met emme saata suostua siihen oppiin, jota mailman viisaat ovat välistä edestuneet, että Ju-

mala ei olis tarvinnut luoda yhtään ihmistä maan päälle, että Hän olis tullut hyvin aikaan ilman heitä. Emmekä saata suostua siihen oppiin, joka sanoo, että Jumala on luonut ihmistä kunniansa tähden, että ne kiittäisit Häntä, sillä ei ihmiset kuitenkaan ymmärrä Häntä kiittää sen edestä, että Hän on heitä luonut. Eikä vanhin taas ymmärrä sitä kaivata, että hänellä pitäis olla lapsia, jotka häntä kiittävät. Me tiedämme nimittäin, että surutoin ihminen tekee lapsia ilman aikaansa, eikä taas kaiketi soiskaan, että lapsia tulis. Me arvaamme kuitenkin Jumalan tutkimattomasta viisaudesta, ettei Hän ole ilman aikaansa tehnyt ihmistä maan päälle. Mutta joku päämaali ja joku tarkoitus Hänellä on ollut, koska Hän ihmisen loi.

Koska nyt ne Jumalan sanat, joita kuningas on antanut meille tutkintoaineeksi tänä neljäntenä rukouspäivänä, kuuluvat siihen luomiseen, niin täytyy meidän tutkistella ja peräänajotella, mitä varten ihminen on tähän mailmaan luotu. Ensimmäinen tutkisteleminen: Onkos ihminen luotu ainoastans syömään ja juomaan ja paskantamaan? Toinen tutkisteleminen: Mitä pitäis ihmisen tekemän, että hän saattais täyttää sen päämaalin, jota varten hän on luotu?

Ajatelkaat nyt järjelliset ja järjettömät luontokappaleet, mitä varten te olette luodut ja tähän mailmaan tuodut. Sillä teillä on kaikilla se usko, ettei ole piru teitä luonut, vaikka se näyttää kyllä suruttomain elämästä niin kuin piru olis heitä luonut. Ei ne ajattele kuiten perään, kuka on heitä luonut.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Onkos Jumala luonut ihmistä ainoastans syö-

mään, juomaan ja paskantamaan? Ei, mutta se näyttää luonnollisen ihmisen elämästä niin kuin se olis suurin päämaali, mitä varten hän on luotu. Me ymmärrämme hyvin järjelläkin, mitä varten muut luontokappaleet ovat luodut. Me ymmärrämme hyvin, että muut luontokappaleet ovat luodut palvelemaan ihmistä. Ja ne täyttävät kans päämaalin paremmin kuin ihminen. Luontokappaleet palvelevat ihmistä juuri uskollisesti; jos vielä muutamat meidän huonon ja lyhykäisen ymmärryksemme tähden ovat olevanansa ihmiselle vahingolliset, niin kuin esimerkiksi karhu, hukka, käärme, sääsket; mutta mitäs varten ihminen on luotu, se ei ole niin helppo ymmärtää enää, koska tunto on synnin kautta tullut pimiäksi.

Jos mailman viisaat sanovat, että ihminen on luotu Jumalan kunniaksi, niin he lyövät taas tämän opin alas sillä sanalla, että Jumala on niin korkia ja ylisetty, ettei Hän tarvitse yhtään kiitosta eli kunnioitusta saada ihmisiltä. Mailman viisaat sanovat näin: "Ei Jumala tule paremmaksi, vaikka kiitetään, eikä Hän tule huonommaksi, vaikka pilkataan. Sillä Jumala on niin korkia ja ylisetty, ettei ihmisten kiitos eikä ihmisen pilkkaaminen koske Häneen. Jos ihminen pilkkaa Jumalata, ei se koske Häneen enemmän kuin sopulin haukkuminen koskee ihmiseen. Ei ihminen saata suuttua tuosta sopulille, vaikka kuinka haukkuisi, sillä se on niin pikkuinen elävä, ettei se vaikuta mitään, jos sopuli haukkuu eli on haukkumatta.

Semmoinen on nyt mailman viisasten oppi, ettei Jumala pidä enemmän vaaria ihmisen pilkkaamisesta kuin ih-

minen sopulin haukkumisesta. Jos tämä olis oikia oppi, niin saisit kaikki paatuneet pilkata Luojaansa ja sanoa: "Sinä ilmanki olet meitä ruokkimassa!" Eikä tarvitsis pelätä, että Jumala suuttuis heille sen tähden. Mutta suuttuvat kuitenkin suruttomat vanhemmat lapsillaan, jos lapset rupeavat ylön rohkiasti elämään. Eipä surutoin vanhin kärsi ylön paljon ennen kuin se antaa niille jumalattomille lapsille selkään. Siitä pitäis heidän arvaaman, ettei Jumala anna itsiänsä pilkata.

Jos me kysyisimme, mitä varten Jumala on varkaita luonut, niin emme tiedä muuta päättää heidän elämästään kuin ainoastans sen, että varkaaksi ilmanki on varkaan luonut. Ja jos me kysyisimme, mitä varten huora on luotu, emme tiedä muuta sanoa kuin huoramista varten ilmanki on luotu; ja jos me kysyisimme, mitä varten juomari on luotu, emme tiedä sanoa muuta kuin juopumusta varten ilmanki luotu. Ja niin muodoin on varas luotu varastamaan, huora on luotu huoraamaan ja juomari on luotu juomaan, ja niin edespäin, eli kuinka luuletta, te huorat ja varkaat, juomarit ja viinaporvarit, sitä varten ilmanki olette luodut, että teidän pitää sillä lailla elämän, ja sillä lailla kuoleman, niin kuin luontokappaleet muutki kuolevat. Luontokappaleet kuitenkin palvelevat ihmistä, ja sillä lailla täyttävät päämaalinsa, mitä [varten] he ovat luodut.

Mutta ihminen, mitä varten hän on luotu? Jos me panisimme niin, että Jumala tarvitsee paljon palvelijoita, ja että ihminen on luotu sitä varten, että hän palvelis Jumalata; mutta palvelevatkopa

suruttomat Jumalata? Tekevätkös he työtä Jumalan viinamäessä? Niinpä se näkyy heidän elämästään, että he palvelevat hartaasti Jumalatansa juopumuksella, kirouksella, viinakaupalla, haureudella ja hekumalla, tappeluksella ja pilkkaamisella, ja net siviät ihmiset taas, jotka ei tee semmoisia kauhistuksia, mitä varten ne ovat luodut? Ilmanki ne paremmin täyttävät päämaaliensa. Mitä varten he ovat luodut? Minä luulen, että net luonnosta siviät ihmiset ovat luodut syömään ja paskantamaan, sillä jos Jumala olis niin vanha, että Hän tarvitsis tulla elatusajjäksi, niin siviät ihmiset voisit määrän jälkeen antaa Hänelle elatusta, jos Hän antais heille maata. Mutta ei muutoin.

Katsokaat nyt, hyvät ihmiset! Jos ihminen olis luotu Jumalan kunnian tähden, niin hän ilmanki kunnioittais Jumalata ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Jos hän olis luotu Jumalan palvelijaksi, niin hän ilmanki palvelis Jumalata. Mutta se näyttää niin suruttomain elämästä, niin kuin he olisit luodut Jumalalle ristiksi ja mielikarvaudeksi ja häpiäksi Luojaalle, sillä niin on kirjoitettu 1:ssä Moseksen kirjassa kuudennessa luvussa, että koska Jumala näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä, ja että kaikki hänen sydämensä aivoitus ja ajatus oli ainoastansa paha joka aika, katui Hän ihmisen tehneensä maan päälle, ja tuli murheelliseksi sydämensänsä. Kyllä on saanut Herra katua kohta 6000 vuotta jo, että Hän on ihmisen tehnyt maan päälle, ja saapi katua aina, niin kauvan kuin mailma seisoo. Sillä ei taida Herra muita pelastaa synnin paisumuksesta kuin ainoastansa

sen vanhurskaan Noan, vanhurskauden saarnaajan, joka on tullut mailmalta pilkatuksi.

Toinen tutkistelemus. Mitäs pitäis ihmisen tekemän, että hän täyttäis päämaalinsa, mitä varten hän on luotu? Hänen pitäis nyt ensinnä tutkiman, mitä varten hän on luotu, sillä tässä turmeluksen tilassa, koska tunto on pimitetty ja järki on sokiaksi tullut, ei ole hyvä ymmärtää enää, mitä varten ihminen olis luotu. Jos me panemme niin, että kunnian tähden on ihminen luotu, ei hän saata kuitenkaan antaa Jumalalle kunnian. Jos me panemme niin, että Jumalan palveluksen tähden on ihminen luotu, eihän kuitenkaan saata enää palvellakaan Jumalata.

Koska kristitty ei saata enää kelpolisesti palvella Jumalata ajatuksilla ja sydämen halulla, kuinka sitten yksi mailman orja palvelee Jumalata? Jos muutamit maalliset vanhemmat tekevät lapsia siinä tarkoituksessa, että ne lapset palvelevat vanhempiansa, niin se on eri asia Jumalan kanssa, joka ei ole vielä kuitenkaan niin vanhaksi tullut, että Hän tarvitsis palvelusta. Mitähän tästedes tulee, koska mailman loppu lähestyy, tulleeko Hän sitte niin vanhaksi, ettei Hän jaksakaan enää ylöspittää maatansa, koska se on yksi kiittämätöin ja hedelmätöin maa.

Mutta jos me tutkisimme vanhemman luontoa, niin me voisimme siellä, nimittäin vanhemman sydämessä löytää jonkun syyn, minkä tähden Jumala teki ihmisen maan päälle. Kaikki vanhan Testamentin kristityt, niin kuin esimerkiksi Abraham ja hänen vaimonsa Saara, ovat rukoilleet Jumalata, että

Hän antais heille lapsia. Ja se halu, että saada lapsia ei ole heissä ollut joutava halu, vaan se on istutettu Luojalta ihmisen sydämeen. Ei Abraham ole tahtonut kunnian tähden saada lapsia, eikä myös sen palveluksen tähden, jonka lapset tekisit hänelle, mutta me kuulemme hänen omasta suustansa, että hän on tahtonut saada jonkun perillisen, joka sais hänen omaisuutensa periä. Ei hän ole tahtonut, että vieras piti hänen omaisuutensa perimän. Olikos tämä halu tullut kateudesta? Minä olen vakuutettu siitä, että Jumala myös tahtoo saada perillisiä, ei Hän tahdo yksin olla taivaan valtakunnassa; Hän tahtoo kumppania; vanhemman sydän on semmoinen, että se kaipaa jonkun, joka olis niin kuin pieni ihminen, joka mahdus vanhemman syliin, joka ottais häntä ympäri kaulan ja halais häntä. Hänen sydämensä kaipaa aina jonkun pienen lapsukaisen, joka imeis hänen rintojansa, koska ne rupeevat ylitse vuotamaan armosta ja laupeudesta.

Tämän vanhemman sydämen kaipauksen minä luulen olevan oikian syyn, minkä tähden Jumala teki ihmisen maan päälle. Ei se ole siis minkään kunnian tähden niitä tehnyt. Eikä taas minkään palveluksen tähden niin kuin tarvitsis Hän itsestensä eli vanhuuden tähden jonku apulaisia ehkä Hän nyt, koska Hänen peltonsa on joutunut rappiolle,³ tarvitsee tosin peltomiehiä ja työväkeä viinamäkeen, joita Hänen täytyy palkata, ja net kutsutaan Jumalan palvelijoiksi, jotka tekevät työtä Jumalan viinamäessä. Mutta ei surutoin väki kelpaa ollenkaan työmieheksi viinamäessä, sillä suruttomat pilaavat Hä-

nen peltonsa. Mutta päätarkoitus oli, koska Jumala teki ihmisen maan päälle, että Hän saisi jonkun pienen lapsukaisen, joka istuisi vanhemman sylissä, ja imisi hänen rintojansa ja rakastaisi häntä. Mutta tämän päämaalin ei saata enää yksikään ihminen täyttää, mitä varten ihminen on luotu.

Suruttomat ei ollenkaan saata Häntä rakastaa, sillä ne rakastavat enemmän hevoisia, lemmiä, lampaita ja huoria kuin Jumalata. Mutta ei kristitytkään saata enää täyttää päämaalinsa, mitä varten he ovat luodut. Ei he saata niin rakastaa Jumalata, että Jumala tyytyisi. Ei he saata niin rakastaa, että vanhemman sydän tuntisi siitä rakkaudesta iloa. Niin sanomme siis suoraan, ettei yksikään ihminen saata enää täyttää päämaalinsa, mitä varten hän on luotu. Mikä sitte tulee neuvoksi? Ei muuta kuin hyljätään pois, ajetaan pois, jos katumusta ja parannusta ei tule. Se on semmoinen laki, jota ei yksikään saata sanoa vääräksi. Jos luontokappale ei saata täyttää päämaalinsa, mitä varten hän on luotu, niin se hävitetään ja tapetaan. Jos hevoinen ei kelpaa vetämään, niin hän klubataan⁴, jos lehmä ei anna maitoa, niin se tapetaan, jos koira ei hauku enää, niin se hirtetään.

Niin myös ihminen, koska hän ei kelpaa enää rakastamaan Jumalata, niin se heitetään pois Jumalan kasvoin edestä, jos katumus ja parannus ei tule. Se on nyt vielä yksi ainoa tie, josta ihminen saattaa tulla Luojojansa tuntemaan, nimittäin katumuksen ja parannuksen kautta; sillä luontokappale ei saata katumuksen tehdä, mutta ihminen saattaa totisen katumuksen ja elävän uskon kautta

tulla niin pieneksi, että hän mahtuu vanhemman syliin. Mutta eipä moni tahdo semmoisen katumuksen tehdä, vaikka nyt on nähty, kuinka totinen katumus tapahtuu. Ei tahdo suruttomat kuitenkaan tehdä semmoisen katumuksen, joka Jumalalle kelpaisi. Aivan riettaalle he tekevät katumuksen. Eikä ne kiitä Luojaansa ollenkaan sen edestä, että Hän on heitä ihmiseksi tehnyt, vaan rietasta ne kiittävät jumalattomalla elämällensä, ja pilkkaavat vanhemman kyöneleet.

Onkos nyt monta sielua kirkossa Herran huoneessa, jotka mahtuvat taivaallisen Vanhemman syliin? Onkos täällä monta sielua, joka konttaa ja parkuu vanhemman perässä ja rientää vanhemman syliin? Ei taida olla monta, jotka itkevät kaipaissansa Jesuksen armollista läsnäolentoa. O, Jesu, ann' välttää harhoja teitä! Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmista C 174 n:o 82

III-postilla

¹ Skäli tulee ruotsin sanasta skäl = syy, perustus, motiivi.

² ulkona järjestä: järjelle käsittämätöntä.

³ käsikirjoituksessa sana "uruokoon".

⁴ = lyödään nuijalla kuoliaaksi (ruots. klubba)

Suuret ovat Herran työt. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä.” Psalmi 111: 2

Luetun pyhän tekstimme johdosta pitää meidän tällä Herralle pyhitetyllä hetkellä tutkistella Herran töitä luonnon ja armon valtakunnassa. Ensimmäinen tutkistelemus: suuret ovat Herran työt luonnon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä. Toinen tutkistelemus: suuret ovat Herran työt armon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä. Olkoon nyt se suuri Mestari, joka nämä suuret asiat on tehnyt, ylistetty työnsä kautta. Vanha sananlasku on, että työ mestariensa kiittää. Eläväläluonto ylistää Luojaansa, mutta maailma tuskin ylistää Häntä.

Ensimmäinen tutkistelemus. Suuret ovat Herran työt luonnon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on riemu niistä. Kuningas David oli visimmästi innokkain tutkimaan Jumalan lakia, ja löysi ilonsa siinä. Kuitenkin tutkisteli hän myös luonnon ihmeitä, ja löysi myös siinä riemunsa. Mutta hän ei tutkinut luonnon ihmeitä kuin kuuro ja tyhmä, joka ei ajattele mitään, eikä tunne mitään. Ei David myöskään tutkinut luonnon ihmeitä kuin tämän maailman viisaat, jotka tulevat ylpeämmäksi, kopeammaksi ja pöyhkeämmäksi viisaudestaan.

Tämän maailman viisaat uskovat oikein tietävänsä yhtä paljon luomisesta ja luonnosta kuin itse Jumala; ja sen tähden heidän ei tarvitse myöskään niin paljon kursailla meidän Herraamme. Mutta David tutkisteli luonnon ihmeitä

nöyrällä ja alentuneella mielellä. Hän ei tullut niin suureksi ja tärkeäksi kuin tämän maailman viisaat, jotka uskovat voivansa käsittää kaiken; ja eivät kuitenkaan tiedä mitään lopullisesta kohtalostaan. Mutta David tuli enemmän nöyryytetyksi kuin pöyhkeäksi luonnon tutkimisesta. Hän sanoo esimerkiksi kahdeksannessa psalmissa: “Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat, eli ihmisen poika, ettäs häntä etsiskelet?” Näistä Davidin sanoista huomaamme, että David tunsu mahdottomuutensa olemaan Jumalan isällisen huolenpidon kohde, koska hän tarkasteli luonnon ihmeitä.

Mutta tämän maailman viisaat tulevat enemmän ja enemmän ylpeiksi, kopeiksi ja pöyhkeiksi viisaudestaan, ja sen kautta he poistuvat kauemmaksi ja kauemmaksi Jumalasta; he ovat mielestään itse jumalat. Kyllähän David sanoo kristityistä, jotka on pantu tuomitsemaan maailmaa: “Minä sanoin, te olette jumalat.” Mutta tätä hän ei sanonut niistä, jotka tekevät itse itsensä jumaliksi, vaan semmoisista, jotka Jumala on pannut tuomitsemaan maailmaa, kuten esimerkiksi Moses, jolle Herra sanoi: “Katso, minä olen pannut sinut jumalaksi faaraolle.”

Mutta nyt me näemme Davidin esimerkistä, joka tarkasteli pyhällä kunnioituksella Jumalan ihmeitä luonnon valtakunnassa, että ihminen ei ole luotu ainoastaan kaivamaan maata niin kuin myyrä, joka kokoaa suuria kasoja maan alla kaikenlaisista hedelmistä ja juurista ja luulee siinä koonneensa varaston aarteita, jotka riittävät kaikessa iankaikkisuudessa. Semmoinen on maailman orja, joka kaivautuu maan

aarteisiin, maan iankaikkisiin murheisiin ja manalan iankaikkisiin vaivoihin. Ihminen, sanon minä, ei [ole] luotu ainoastaan kaivamaan maata ja olemaan maailman orja kaikkina elinpäivinä, vaan ihminen on luotu tutkimaan Jumalan ihmeitä luonnon ja armon valtakunnassa, ja että hänellä siinä on riemunsa.

Apostoli Paavali sanoo, että pakanat eivät ole syyttömiä, jos he uskottelevat, etteivät he tunne Jumalan tahtoa, koska Jumala ei ole milloinkaan näyttänyt itseään heille. Sillä se, mitä Jumalasta ymmärtää voidaan, sanoo Paavali, on heille ilmoitettu, sillä Jumala on sen heille ilmoittanut siinä, että Hänen näkymätön olentonsa ja Hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa tulevat nähdyksi, kun ne huomataan töistä, nimittäin maailman luomisesta; niin että he ovat ilman puolustusta. Kun he ymmärsivät Jumalan, eivätkä ole ylistäneet ja kiittäneet Häntä niin kuin Jumalaa, vaan tulivat turhiksi ajatuksissaan, ja heidän järjetön sydämensä on tullut pimeäksi. Kun he pitivät itsensä viisaina, ovat he tulleet hulluiksi.

Niin puhuu se suuri apostoli Jumalan luomistyöstä, ja saman voi sanoa vielä tänäänkin kastetuista pakanoista ja erityisesti tämän maailman viisaista. He pitävät itsensä viisaina ja ovat tulleet hulluiksi, sillä eivät he pitäneet väliä Jumalan tuntemisesta. Sen tähden täytyy saman apostolin saarnata tämän maailman viisaille tuntemattomasta Jumalasta. Kun ihminen ei tarkastele, niin kuin David, Jumalan ihmeitä luonnossa pyhällä kunnioituksella Luojaan kohtaan,

niin hänestä tulee hullu. Hän tulee ainoastaan ylpeäksi ja kopeaksi viisaudesta, koska hänellä ei ole Jumala tuntemisessa, niin kuin Paavali sanoo, vaan ainoastaan järjessä eli ymmärryksessä.

Filosofit, joille apostoli Paavali saarnasi Ateenassa, eivät olleet niin tyhmit kuin yksinkertainen kansa. He käsittivät aika hyvin, että ne jumalankuvat, jotka oli pystytetty epäjumalien temppeleihin, eivät olleet mitään jumalia. Mutta kuitenkin he tekivät pilaa Paavalista, kun hän saarnasi heille tuntemattomasta Jumalasta, sillä he uskoivat tuntevansa Jumalan paremmin kuin Paavali. Ja sen tähden sanoivat tämän maailman viisaat: "Kuulkaamme, mitä tämä lipilaari sanoo." Sillä he pitivät häntä haaveilijana, niin kuin myös kaikkia totisia kristittyitä on pidetty haaveilijoina, kerettiläisinä ja villihenkinä.

Että on Jumala tuntemisessa, se merkitsee jotakin enemmän kuin että on Jumala ymmärryksessä. Mitä ihminen tekee Jumalalla ymmärryksessä, kun hänellä ei ole Jumalaa sydämessä? Katsokaa lasta, kuinka se ratkeaa riemusta, kun se saa elävän linnun käteensä. Lapsi ei tunne linnun nimeä eikä luontoa, mutta lapsi tuntee, että tällä linnulla on elämä, ja tämä elämä vaikuttaa lapsen elämässä. Lapsella on niin muodoin riemu siinä, koska lapsen sydän on hellä ja tunteellinen.

Mutta vanhalla ihmisellä ei ole mitään iloa, ei mitään riemua tämän linnun elämästä. Ja sen tähden hänellä ei voi olla Jumala tuntemisissa, koska hän ei saata iloita jokaisesta elämästä, joka liikkuu luonnossa. Kevään ensimmäinen kukka aiheuttaa ilon lapsen

mielessä, mutta vanha ihminen tallaa kukkasen eikä välitä siitä elämästä, joka kukkasessa on. Niin muodoin saattaa lapsella olla se tuntematon Jumala tunteissa, koska lapsen tunteet saavat elämän elävästä luonnosta, joka on Jumalan luomistyö.

Yksinkertainen kuuntelee kunnioituksella ja hämmästyksellä ukkosen ääntä pilvessä. Hänessä herää vaikutelma Jumalan äänestä taivaasta. Mutta oppinut kokeilija ei tunne mitään kunnioitusta, ei mitään pelkoa, ei mitään mahdolluutta, kun ukkonen jylisee, sillä hän ajattelee, ettei ole mikään konsti niin jyristä, minä voin tehdä sen jälkeen pienemmässä mitassa, ja niin muodoin siitä tulee todellinen tosi, että kun he pitivät itsensä viisaana, tulivat he hulluiksi. Sillä mitä enemmän tämän maailman viisaat luulevat käsittävänsä Jumalan töistä luonnossa, sitä ylpeämiksi he tulevat viisaudestaan.

Kuinka David saattoi tulla niin nöyryytetyksi luonnon katselemisesta, että hän tunsikin olevansa mahdoton olemaan Jumalan isällisen kaitselmuksen ja hoidon kohde. Kun hän oli tutkinut aurinkoa, kuuta ja tähtiä, niin hän huudahtaa: "Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat, ja ihmisen poika, ettäs häntä etsiskellet?" Sen, joka niin saattaa tarkastella Jumalan ihmeitä luonnon valtakunnassa, sen täytyy tulla nöyryytetyksi ja tunnustaa, ettei hän käsitä mitään siitä suuresta kokonaisuudesta.

Maailman viisaat saattavat laskea etäisyyden maasta aurinkoon, kuuhun ja tähtiin, mutta he eivät osaa laskea omaa kuolinpäiväänsä; he eivät osaa sanoa, kuinka pitkä matka taivaasta on pohjat-

tomuuteen. He voivat nähdä eläviä olioita, jotka ovat tuhansia kertoja pienempiä kuin yksi hiekan jyvä, mutta he eivät voi nähdä yhtä ainoaa perkelettä omassa sydämessään. He voivat saada sanoman niiltä, jotka asuvat toisella puolella maata, lyhyemmässä ajassa kuin mitä linnulta kestää lentää, mutta he eivät voi koko elämänsä aikana saada mitään sanomaa niiltä, jotka asuvat maan alla. Mitä silloin auttaa se suuri taito ja se suuri viisaus, kun he kuitenkin eivät voi saada mitään varmaa sanomaa omasta lopullisesta kohtalostaan. Se on näet heistä yhdentekevää, kuinka heidän käy kuoleman jälkeen, kunhan he täällä maailmassa elävät onnellisesti.

Jos me kuitenkin saattaisimme tutkia Herran töitä niin kuin lapsi, jolla on riemunsa kaikesta elävästä; jos me saattaisimme tutkia Herran töitä pyhällä kunnioituksella, kuten David tutki taivasta ja maata, niin meillä olisi Jumala tuntemisessa, me saattaisimme kunnioittaa Häntä Jumalana ja kiittää Häntä kaikista Hänen töistensä.

Mutta luonnollinen ihminen tutkii enimmäkseen omien kättensä töitä suuremmalla tunteella ja mielihyvällä kuin Jumalan suuria töitä. Ja ne, jotka nyt tutkivat luontoa pienimmästä madosta ihmiseen, hiekanjyvistä aurinkoon, eivät löydä Jumalaa sieltä, mistä he hakevat, koska he eivät etsi Häntä sieltä, mistä he Hänet voisivat löytää. He eivät etsi Häntä taivaasta eivätkä maan päältä, vaan maan alta, sieltä he etsivät Jumalaa. Herra sanoo profeetan kautta: "Minä asun korkeudessa ja pyhyudessa ja niitten tykönä, joilla särjetty henki on."

Mutta niiden luota, joilla särjetty henki on, sieltä he eivät etsi ollenkaan Jumalaa, vaan pikemmin etsivät he Jumalaa ylpeän, kopean ja omavanhurskaan hengen luota. He tulevat ylpeämmiksi ja ylpeämmiksi viisaudesta; ja tämä ylpeyden henki ei varmasti asu taivaassa, vaan pikemminkin pohjattomuudessa. Ja se, joka ei etsi Jumalaansa ylpeyden hengestä, hän etsii sitä kultakimpaleesta, joka myös on maan alla, eli hyvinvoinnista, lihan haluista ja himoista, koreudesta ja ylpeydestä, ahneudesta ja kateudesta.

Jotkut etsivät Jumalaa paloviinalasisista, josta he löytävät korkeimman hyvän. Jumala on muutoin pienin, mitä luonnollinen ihminen ajattelee, sillä yksi ajattelee eniten rikkauttaan, toinen ajattelee kunniaansa, kolmas ajattelee lehmäänsä ja vasikoitaan, ja kerjäläinen ryysyjiään, niin että Jumala ja Vapahtaja jää viimeiseksi, jota luonnollinen ihminen ajattelee. Tämä ajallinen elämä on luonnolliselle ihmiselle rakkain. Tulevainen elämä on hänelle tuntematon, eikä edes haluttu.

Toinen tutkistelemus. Suuret ovat Herran työt armon valtakunnassa. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on riemu niistä. Jos ne ovat harvat, jotka tutkivat Herran töitä luonnon valtakunnassa pyhällä kunnioituksella ja oman mahdottomuuden tunnossa, niin vielä harvemmat ovat, jotka tutkivat Herran töitä armon valtakunnassa sillä vakavuudella, mitä asian paino vaatii. Luonnollinen ihminen ei saata tutkia Herran töitä armon valtakunnassa, koska hän ei tunne Jumalan armovaikutuksia. Hän ei tiedä, onko Jumala voinut vaikuttaa hä-

nessä ja miten se on tapahtunut. Hän ei saata ajatella semmoista, mitä hän ei milloinkaan ole tuntenut eli kokenut.

Hän ei tiedä mitään kutsumisesta, heräyksestä, kääntymisestä ja uudestisyntymisestä. Hän ei tiedä, miten ja milloin hän on tullut vapautetuksi perkeleen vallan alta. Yksi osa on saattanut tuntea jonkun tuulahduksen ennättäväisestä armosta. Mutta koska Jumalan Henki ihmisen sydämessä ei ole saanut vaikuttaa muuta kuin kääntymyksen alun, niin unohtaa suruton ihminen pian tämän kutsumisen, eikä välitä tutkia, ajatella ja tarkastella, mistä tämä hengellinen tuulahdus tuli, tai mihin se meni.

Yksi osa ajattelee, että se saattoi olla villitys eli eksytys. Yksi osa rukoilee Jumalaa, ettei tulisi niin hulluksi kuin nämä villihenget, jotka lakkaamatta haaveilevat hengellisissä asioissa. Davidin syvä synnin murhe ja Lutherin mietiskely saattoi olla tarpeellinen heille, mutta ei muille ihmisille, jotka elävät sävyisästi ja siveästi. Jolla on omavanhurskaus autuudenperustuksena, ei hyväksy ollenkaan Davidin, Pietarin tahi syntisen vaimon synnin katumusta. Semmoinen katumus saattaa sopia suurille rikollisille, mutta ei kunniallisille ihmisille ja siveille ihmisille.

Mutta ovatkohan siveät ihmiset löytäneet jonkun toisen tien taivaaseen kuin suuret rikolliset. Ehkä tuhlaajapojan vanhempi veli oli yksi näistä siveistä ihmisistä, jotka eivät tarvitse mitään parannusta. Kaikki, mitä me kuulemme Raamatusta ja Jumalan sanasta, ei ole mitään muuta kuin: "Tehkää parannus, taivaan valtakunta on nyt läsnä!"

Mutta maailman orjalla ei ole aikaa tehdä mitään parannusta. Hänen täytyy ensin hyöriä ja hääriä, hänen täytyy ensin hankkia itselleen peltoja ja härkiä ja emäntä, jotka luetaan katumattomien esteitten joukkoon. Kun ihmiset kutsutaan siihen suureen ehtoolliseen, sanoo yksi: "Minä olen ostanut itselleni viisi paria härkiä; minä rukoilen sinua, sano minun esteeni." Toinen: "Minä olen ostanut pellon ja minun täytyy mennä sitä katsomaan. Ja kolmas: "Minä olen ottanut itselleni emännän, ja sen tähden en minä voi tulla." Tässä Vapahtajan vertauksessa ovat tärkeimmät katumattomien esteet luetellut. Ja semmoista se on, mitä maailmanorja eniten ajattelee, nimittäin peltoja, härkiä ja naisia, niin että hänellä ei ole aikaa vakavasti ajatella sielunsa autuutta.

Sen tähden hän ei voi tulla mihinkään totiseen katumukseen eli parannukseen. Hän ei voi tulla armon osallisuuteen. Sitä vääriä omantunnon rauhaa hän rakastaa enemmän kuin totista parannusta. Hän rakastaa hekumaa enemmän kuin Jumalaa. Ja todistukseksi kuolleelle uskollen hän ottaa tukea Jumalan sanasta. Hän yrittää todistaa, että kaikki, jotka mietiskelevät Jumalan sanaa, ovat haaveilijoita. Tällä tavalla tulee maailman orja suruttomammaksi ja suruttomammaksi, vaikkakaan hän ei tiedä, mihin on matka, kun kuolema tulee.

Suruton syntinen ei niin muodoin voi tutkia Jumalan töitä armon valtakunnassa, koska hänellä ei ole mitään tutkittavaa. Ei hän tiedä, miten hän on tullut armoitetuksi, ja milloin se on tapahtunut. Ei hän tiedä, onko hän milloinkaan kokenut mielen muutosta, joka jokaisen

ihmisen tulee kokea. Ei hän tiedä, tuleeko hän autuaaksi, mutta hän uskoo, ettei Jumala voi häntä tuomita.

Mutta semmoisella miehellä kuin David, oli paljon tutkittavaa myös armon valtakunnassa. Kun hän ajatteli, kuinka ihmeellisesti Jumala oli johdattanut häntä kaikkien vaarojen läpi, kuinka hän oli vapahdettu kaikista vihollisistaan ja vainoojistaan, silloin hänellä oli suuri syy ylistää Jumalan isällistä huolenpitoa, joka oli pelastanut hänet silminnähtävistä vaaroista.

Ja siinä erikoisesti on kristityllä tilaisuus tutkia Jumalan ihmeellistä hallitusta, kun hän, niin kuin David, tulee syyttömästi vihatuksi ja vainotuksi maailmalta ja mahtavilta vihollisilta, jotka varmasti eivät armahda syytöntä, vaan ajattelevat niin kuin Saatana: "Nahka nahasta, ja kaikki, mitä ihmisellä on, antaa hän henkensä edestä." Tässä nähdään nyt saatanan laatu ja verta janoava luonto. Kun hän ei saa tahtoaan perille, kun hän ei pääse käsiksi sieluun, tahtoo hän päästä käsiksi nahkaan. Hän tahtoo imeä kristittyjen verta. Hän yllyttää koiriansa kristityitä vastaan ja toimeenpantee kristittyjen vainon.

Niin kuin Davidilla oli vainoojansa, niin ovat myös kaikki totiset kristityt tulleet niitten koirien vainoamiksi, joista David puhuu 22. psalmissa. Katso, nämä verikoirat ne tahtovat päästä nahkaan kiinni. Mutta Davidilla oli suuri syy kiittää ja ylistää Herraa, joka niin ihmeellisesti oli pelastanut hänet näiltä verta janoavilta vihollisilta. Tässä ihmeellisessä pelastuksessa hän saattoi nähdä Jumalan ihmeellisen hallituksen ja varjelevan kaitselmuksen.

Mutta vielä enemmän saattoi hän tarkastella Jumalan ihmeellisiä töitä armon vaikutuksissa, kun Herra henkensä kautta vei hänet katumuksen ja parannuksen tielle. David ei ollut niin ylväs ja suurellinen kuin muut paatuneet ja kovettuneet olennot. Hän ei vihannut totuutta niin kuin uskottomat. Hän antoi sanoa totuuden itselleen. Kun profeetta Naatan Jumalan puolesta soimasi häntä hänen jumalattoman olemuksensa tähden, hän ei pahentunut niin kuin monet nykyaikana pahentuvat soimauksesta. Mutta David sai omantunnon vaivan, koska hän antoi Herran Hengen rangaista itseään profeetan suun kautta. Sen syvän katumuksen kautta, johon David tuli tämän nuhtelemisen vuoksi, tuli hänen sydämensä myös valmistetuksi vastaanottamaan armon ja syntein anteeksiantamisen.

Tässä näette nyt, kuinka Herra alkaa ja täyttää armotyönsä sen ihmisen sydämessä, joka antaa Jumalan Hengen nuhdella itseään. Tässä näette, kuinka suurin rikollinen saattaa tulla Jumalan lapseksi totisen katumuksen ja elävän uskon kautta. Tässä näette, ettei ihminen voi tulla taivaan valtakuntaan ilman totista katumusta, parannusta ja elävää uskoa. Mutta suruton joukko tulee vain enemmän täytetyksi hengellisellä vihalla, kun joku totinen kristitty tahtoo muistuttaa heitä heidän onnettomasta tilastaan. Omanvanhurskauden perkele menettää kokonaan malttinsa ja sanoo: "Tuletkos tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä?" "Minun", sanoo omavanhurskaus, "minun ei tarvitse tehdä rippiä kenellekään." "Minä löydän itse tien taivaaseen." Saadaanpa

lopulta nähdä, kumpi se on, joka löytää suorimman tien taivaaseen, onko se David vai fariseus, joka sanoo: "Minä kiitän sinua, etten ole niin jumalaton kuin muut ihmiset."

Nykyaikana on tosi vähän ihmisiä, jotka saattavat seurata Davidia hänen katumuksessaan ja hänen elävässä uskossaan. Ei ole monta, jotka saattavat Davidin kanssa sanoa: "Suuret ovat Herran työt. Joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä."

Herättäköön Herra, se iankaikkinen armahtaja, kaikki katumattomat syntiset totiseen katumukseen ja elävään uskoon, että he ajassa havaitsisivat, mitä heidän rauhaansa kuuluu, ennen kuin on liian myöhäistä kolkuttaa taivaan ahdasta porttia, jolloin he sanovat: "Ei ne minulle kelpaa!" Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 54

Ja minä näin toisen enkelin auringon koitosta tulevan ylös, jolla oli elävän Jumalan sinetti, ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille, joiden maata ja merta oli annettu vahingoittaa, ja sanoi: ”Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti kun me merkitsemme meidän Jumalamme palvelijat heidän otsissansa.” Ja minä kuulin, että merkittyjen luku oli sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta.

Ilm. 7: 2 - 4

Johannes, joka on nähnyt taivaan valtakunnan rakennuksen, näki myös tämän enkelin nousevan auringon koitosta ja huutavan niille neljälle enkelille, joille oli annettu valta maata ja merta vahingoittaa, että heidän pitää vielä säästämän maata siihen asti kun merkittyjen luku tulee täytetyksi. Ja nämä merkityt ovat Jumalan lapset, jotka tunnetaan muodosta ja kasvoista, niin kuin Stefanus, jonka maailman raatiherrat näkivät enkelin muotoiseksi. He näkivät hänen kasvonsa enkelin kasvojen kaltaisiksi. Niin ne Jumalan lapset ovat jo täällä armonajassa merkityt. Mutta eivät ne ole yhtähaavaa merkityt, sillä me kuulumme edellä mainituksa paikassa, että vähän aikaa kuluu, ennen kuin he tulevat kaikki merkityiksi.

Ne neljä enkeliä, joiden oli annettu maata ja merta vahingoittaa, on neljä voimallista valtakuntaa, jotka sodallaan surmaavat paljon ihmisiä, niin kuin Vanhassa Testamentissa on ollut neljä voimallista valtakuntaa maailmassa, joiden profeetta Daniel näki niin kuin oinaan ja kauriin puskevan toinen tois-

tansa. Niitä kutsutaan sen tähden enkeleiksi, että niillä neljällä valtakunnalla on ollut erinomainen henki itsekullakin, joka on ollut niin kuin kansan yhteinen henki, joka on hallitseva itsekussakin valtakunnassa, eli eri luonto itsekullakin kansalla. Muutamilla on ollut aivan ylpeyden henki, muutamilla kunnian henki, muutamilla ahneuden henki ja muutamilla huoruuden henki. Näitä kutsutaan Raamatussa enkeleiksi sen tähden, että ne alusta ovat olleet enkeleitä eli hyviä henkiä, jotka olisivat johdattaneet kansaa kristillisyyteen ja onnellisuuteen, jos ne olisivat pysyneet totuudessa.

Mutta koska ne lankesivat pois Jumalasta, niin muuttui vanhurskaus omaksivanhurskaudeksi, kristillisyyden kunnia muuttui maailman kunniaksi, ahneus taivaallisen tavaran perään muuttui ahneudeksi maailman tavaran perään ja rakkauden henki muuttui huoruuden hengeksi. Niin muodoin ovat nämä riettaan enkelit alusta olleet Jumalan enkeleitä, mutta synnin kautta tulivat ne riettaan enkeleiksi. Nyt hallitsee sama rietas henki yhtä enemmän kuin toista. Muutampi on luonnosta ylpeä, se merkitsee, että ylpeyden henki on hänen kotosyntinsä. Toisessa on kunnia hallitsevainen kotosynti, hänessä on siis kunnian henki. Kolmannessa asuu ahneuden henki, joka on hänessä hallitseva kotosynti.

Niin kuin tämä erotus on nähtävänä yksinäisessä ihmisessä, niin on se myös merkitty sukukunnissa ja kansoissa. Yksi sukukunta on kuuluisa ylpeä sukukunta, niin kuin esimerkiksi Kainin sukukunta. Toinen on erinomattain kunnii-

allinen sukukunta ja kolmas on ahne, elikkä ahneus on koko sukukunnan luonnollinen taipumus ja sukuperä. Nämä ovat ne henget, jotka hallitsevat itsekutakin sukukuntaa.

Mutta tämä sukuperä seuraa myös valtakuntia esivanhemmista asti. Ja me tiedämme vakaisesti, että ylpeys on hallitseva kotosynti yhdessä valtakunnassa, toisessa kunnia, ja kolmannessa ahneuden henki hallitsee, ja nämä ovat henget eli enkelit, jotka hallitsevat kansoja. Vanhassa Testamentissa oli neljä valtakuntaa, joilla oli eri luonto ja eri henki. Ja kaikille niille oli annettu valta vahingoittaa maata, merta ja puita. Kaikki nämä valtakunnat vahingoittivat Jumalan kansaa, jossa ne merkityt olivat.

Ensimmäinen oli Baabelin valtakunta, jossa se ylpeä Nebukadnessar hävitti sen temppelin, jonka Salomo oli rakentanut. Toinen oli Assyrian valtakunta, joka Israelin lapsia vei vankeuteen. Kolmas oli Kreikan valtakunta, jonka kuningas Antiokus vaivasi paljon Jumalan kansaa, ja neljäs oli Rooman valtakunta, joka viimein hävitti sen jälkimmäisen temppelin ja hajotti koko Juudan kansan.

Näille enkeleille eli niille valtakunnille oli annettu valta vahingoittaa Jumalan kansaa eli ensiksi maata, se on, yhteistä kansaa, joka maasta saa elatuksensa, toiseksi merta, se on, merimiehiä, ja kolmanneksi puita, jotka ovat korkeammat kuin maa, se on, esivallan miehiä. Mutta ei ole niiden enkelien sallittu hävittää koko kansaa, ennen kuin merkittyjen luku oli täytetty Abrahamista asti. Ja me arvaamme hyvin, että koska merkittyjen luku on kaksitoistakym-

mentä tuhatta kaikista sukukunnista, niin ei silloin ole juuri monta merkitty itsekunakin vuonna. Ei suinkaan ole merkitty kuin kahdeskymmenes osa kustakin sukukunnasta. Arvatkaa sitten, kuinka paljon ihmisiä on mennyt hukkaan ainoastaan siitä yhdestä Juudaan kansasta. Ja koska nyt näiden merkittyjen luku oli täytetty, niin hävitettiin koko kansa, ja armonaika loppui heiltä, ei ollut enää katumuksen armoa.

Kuinka monta sielua nyt merkitään tällä armonajalla, koska neljälle enkelille on annettu valta vahingoittaa maata ja merta? Ja mikä enkeli nyt huutaa niille neljälle enkelille: "Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti kun Jumalan lasten eli merkittyjen luku täytetyksi tulee?" Me tiedämme vakaisesti, että silloin erinomattain merkittiin ihmisten sieluja, kun ensimmäinen kristillisyys oli voimassa apostolien aikana. Tämä kristillisyys pysyi voimassa lähes kolmesataa ajastaikaa, mutta sen jälkeen rupesivat murhaenkelit vahingoittamaan maata, merta ja puita, sillä siihen aikaan ei ollut enää yhtään enkeliä, joka olisi huutanut auringon koitosta: "Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti kun me merkitsemme meidän Jumalamme palvelijat heidän otsissaan."

Luther oli yksi enkeli, joka huusi auringon koitosta. Mutta ei ole tietoa, kuka nyt huutaa niille neljälle enkelille, joiden on annettu maata, merta ja puita vahingoittaa. Nyt näkyy kaikista ajan merkeistä, että neljä henkeä neljässä kansassa vahingoittaa merta ja puita, nimittäin ylpeyden henki, kunnian henki, ahneuden henki ja kateuden henki. Ne

vahingoittavat maata, se on, ne tekevät suuren vahingon alhaiselle kansalle, vaikka tämä kansa, joka ei ole muu kuin maan tomu, on niin sokea ja niin tunnoton, ettei se tunne, mikä suuri vahinko tulee ruumiille ja sielulle ylpeyden, ahneuden, kunnian, kateuden ja huoruuden tähden. Ne samat henget vahingoittavat merta, se on, merimiehiä, eli sitä kansaa, joka erinomattain merestä saa elatuksensa. Ne vahingoittavat myöskin puita eli esivallan miehiä, jotka ovat suuresta ja korkeasta säädystä.

Ja ne pahat henget, jotka suurimman vahingon tekevät kansalle, ovat ylpeyden henki, maailman kunnia, ahneuden henki ja kateuden henki, ja niitä kutsutaan enkeleiksi sen tähden, että ne ennen olivat enkeleitä, mutta ovat muuttuneet perkeleiksi, jotka näinä viimeisinä aikoina ovat vaarallisimmat vahingoittamaan maata ja merta ja puita. Mutta se enkeli, joka nyt huutaa auringon koitosta, on Kristuksen henki, joka on tullut valkeuden kanssa auringon koitosta, ja tämä henki huutaa vielä nytkin: "Älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihen asti kun me merkitsemme meidän Jumalamme palvelijat heidän otsissaan."

Jospa nyt ne harvat ulosvalitut, jotka merkityt ovat, huutaisivat auringon koitosta, että Herra vielä vähän aikaa säästäisi maata ja merta ja puita siihen asti, kun merkittyjen luku tulee täytetyksi. Kuule suuri taivaan ja maan Haltija meidän rukouksemme. Isä meidän, jne.

Neljännän rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna Ilm. 5: 12 "Karitsa, joka tapettu on, on mahdollinen otta-

maan voiman ja rikkauden ja viisauden ja kunnian ja kiitoksen ja siunauksen." Me kuulumme luetusta tekstistä, kuinka taivaassa kiitetään sitä tapettua Karitsaa, koska Hänet löydettiin mahdolliseksi avaamaan seitsemän sinettiä. Mutta maan päällä ei kuulu niin monta niin kiittävän sitä tapettua Karitsaa, koska nekin harvat sielut, jotka tapetun Karitsan kautta ovat lunastetut synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta, eivät jaksakaan Häntä kiittää niin kuin halu olisi.

Kyllä tosin muutamat maailman viisaat ovat kirjoittaneet paljon siitä muutoksesta, joka Kristuksen kautta tuli maailmaan. Mutta eivät he tunne yhtään autuutta siitä ulkonaisesta muutoksesta, joka maailmassa on tapahtunut Kristillisyyden kautta. Se mahtaa olla itsestään hyvä asia, etteivät ihmiset enää uhraa lapsiaan epäjumalille niin kuin pakanat, jotka eivät tiedä mitään siitä oikeasta kristillisyydestä. Se on myös itsestään hyvä asia, että ulkonainen jumalanpalvelus pidetään, että lapsia opetetaan kirjalle, että Herran ehtoollista pidetään, ja muuta sen kaltaista. Mutta juutalaiset ja pakanat myös pitävät jumalanpalvelusta, paavilaiset myös pitävät jumalanpalvelusta ja venäläiset myös pitävät jumalanpalvelusta.

Mitä tämä ulkonainen palvelus auttaa, kun sydämen ja mielen muutosta ei tule, koska kaikki nämä ulkonaiset jumalaiset menot eivät ulotu edemmäksi kuin pääkalloon saakka? Ei yksikään ole niin harras kumartelemaan kuin venäläinen. Mutta ahneuden ja ylpeyden perkele hallitsee häntä, kun hän lakkaa kumartelemasta. Ja mitä paremmat ovat ne, jotka Lutheruksen uskossa ovat ylös

kasvatetut, jotka eivät enää ulkonaises-takaan palveluksesta välitä tuskin sen vertaa, että he toisivat lapsiaan kasteeseen eli tulisivat rukouspäivänä kirkkoon eli lukisivat pyhäpäivinä kirjaa ja uskoisivat, ettei Jumala anna itseään pilkata? Kuinka paljon Jumalan poikaa kiittävät ne, jotka elämällään kieltävät, mitä suullaan tunnustavat?

Kaikki nyt uskovat, että Jumalan Karitsa on tapettu, mutta ei moni usko vielä, että vanha Aatami pitää kuoletettaman ja upotettaman. Kaikki uskovat, että Jumalan pojan veri on ulos vuodattettu heidän edestänsä, mutta ei moni vielä usko, että Jumalan pojan veri tulee tallatuksi jumalattoman elämän kautta. Se ulkonainen kristillisyyksi ei ole parempi kuin pakanallisuus, koska kristillisyyden voima ei pääse sydämeen, ei pääse vaikuttamaan sydämen ja mielen muutosta.

Me kuulemme pyhästä tekstistä, että taivaassa annetaan tapetulle Karitsalle kiitos, kunnia ja ylistys. Mutta maan päällä on juuri harva, joka saattaa kiittää, sillä nekin harvat, joilla olisi halu kiittää, ovat heikkouskoiset, vähäuskoiset, epäuskoiset ja epäileväiset, ja maailman rakkaus tahtoo pakata sydämeen, ja kovat kiusaukset tulevat lihasta, niin etteivät katuvaistakaan jaksa katsella sen tapetun Karitsan haavoja niin usein kuin heidän pitäisi. Eivät katuvaistakaan jaksa katsella, kuinka se suuri maailman hukka on repinyt ja raatanut Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit.

Jos hukan tappama karitsa tuodaan metsästä, niin kaikki lapset kokoontuvat kylästä katselemaan sitä, mutta jos Ju-

malan tapettu Karitsa tuodaan Golgatalta, niin ainoastaan Jumalan lapset kokoontuvat katselemaan hampaansijoja. Ainoastaan ne lapsukaiset kokoontuvat, joilla on surkuttelevainen sydän, jotka parkuvat sydämen hempeyden tähden, koska Jumalan Karitsa tapetaan, eivätkä soisi ollenkaan semmoista julmuutta tapahtuvan. Ne lapsukaiset, sanon minä, jotka parkuvat surkuttelemisesta ja armahtamisesta, koska he näkevät, kuinka maailman narrit piinaavat viatonta Jumalan karitsaa kuolemaan asti, ne Jumalan lapsukaiset, sanon minä, kokoontuvat katselemaan hukan tappa-
maa raatoa. Ja hampaan sijat näkyvät vielä nytkin, ne veriset haavat käsissä, jaloissa ja kyljessä.

Katsokaa, lapsukaiset, Jumalan karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, kuinka Häntä on hukka raatanut, ja hampaan sijat näkyvät vielä nytkin! Älkää juosko raitilla, mutta pysykää kotona ja katselkaa Jumalan karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, kuinka hukka on Häntä kiskonut ja raatanut, kuinka perkeleen lapset ovat viatonta Jumalan karitsaa piinanneet. Teillä on halu juosta raitilla; eiköpä teillä ole halu katsella, kuinka Jumalan karitsa tapetaan? Olettepa muutoin niin halulliset kurkistelemaan, koska nautahärkä tapetaan. Miksette ole niin halulliset kurkistelemaan, koska viaton Karitsa tapetaan, jolla ei ole ääntä valittamaan?

Tulkaa nyt katselemaan hukan tappa-
maa raatoa, että sillä aikaakaan pysyisitte kotona ja kauhistuisitte! Katselkaa verisiä haavoja Jumalan Karitsan päässä, jaloissa ja kyljessä! Katselkaa, kuinka hukka on Häntä repinyt ja raatanut!

Tämä Jumalan karitsan katseleminen on parempi kuin se joutava hääraaminen maailman kanssa, jossa ajatukset juoksevat ympäri maailman, jossa kaikkea maailman turhuutta nähdään.

Muistakaa, lapsukaiset, ettei Vanhin kärsi teidän kevytmielisyyttänne. Ei Vanhin viitsi nähdä teidän turhuuttanne, koska te fästääte¹ niin paljon ja hääraätte, ettei Vanhimmalle ole korvan rauhaa teidän turhasta leikistänne, jaarituksista ja hattaroimisista². Koska Vanhin teitä kerran tai kahdesti vaikaisee³, niin taitaa pian kovempi rangaistus tulla. Mutta se Jumalan karitsan katseleminen on teille hyödyllinen, sillä se saattaa herättää teissä tunnon ja perään ajattelemisen, kuinka viatonta Jumalan karitsaa piinataan. Teidän kevytmielisyytenne tähden, teidän turhuutenne ja teidän joutavan elämänne tähden joutuu Jumalan poika tätä piinaa kärsimään. Jos tämä Jumalan karitsan katseleminen vaikuttaisi teissä murheen ja ikävöitsemisen, niin ette jaksaisi enää niin kevytmieliset olla, ette jaksaisi enää juosta raitilla ja hattaroida, ette jaksaisi niin paljon fästätä ja maailman turhuutta rakastaa.

Teidän täytyisi pikemmin ruveta itkemään ja ikävöitsemään, että tekin pääsisitte kerran taivaan enkelien kanssa veisaamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle Sionin vuorella, jossa sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta merkittävää veisaavat voiton virttä Herralle ja kunnioittavat tapettua Jumalan Karitsaa, joka on pois ottanut heidän syntinsä omalla kalliilla verellään, sillä Hän on se viaton Karitsa, joka tekee Sionin tyttären kätet valkeiksi. Koska hän pesee kätensä Karitsan viattomalla verellä, sil-

loin tulevat hänen kätensä ja hänen muotonsa valkeiksi niin kuin lumi, ja kaikki verenviat hänen vaatteensa päältä virutetaan pois.

Pese nyt, Sionin tytär, kätesi ja kasvosi viattoman Jumalan Karitsan verellä, että sinä tulisit lumivalkeaksi Sionin Kuninkaan silmien edessä, että sinä olisit mahdollinen kutsuttaa morsiamen piiksi Karitsan häissä ja tanssaamaan enkelien kanssa taivaan salissa puhtaalla lattialla ja veisaamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen, halleluja, amen.

Jäljennös. Sisältyy Olga Palton kokoelmaan Oulun maankunta-arkistossa.

Uusi Postilla n:o 38 (1897)

¹ leikittelette

² hattaroida: hullutella, ilveillä, pelleillä, naurattaa toisia.

³ vaikaisee: toruu, nuhtelee

Me kuulemme vanhan Testamentin vanhurskasten mielihien ja vaimojen kiittävän Herraa monella tavalla, ja näyttää se niin kuin he olisivat paremmin tunteet Herran hyviä töitä kuin me, jos olisikin synti suurempi ja voimallisempi meissä, erinomattain se kiittämättömyys, koska emme saata kiittää Jumalaa niin kuin vanhassa Testamentissa on kiitetty. Emme saata kieltää, että ihmisukukunta tulee pahemmaksi ja huonommaksi polvesta polveen. Sen tuntevat kaikki heränneet tykönä, että vihollisen voima on hirvuisen, että hän tahtoo hävittää joka ainoan sielun, joka alkaa katumusta ja parannusta tekemään. Hän tahtoo sekoittaa katumuksen murheen maailman murheen kanssa. Ja jos jollakin on uskon kipene, niin tahtoo oman vanhurskauden perkele senkin lopettaa. Ei ole ihme, ettei moni kristitty enää jaksa kiittää Jumalaa niin kuin David, joka on niin monessa kiitosvirressä jättänyt meille muistomerkit hänen kiittämättömyydestään. Me vaivaiset emme voi kiittää hyvän päivän edestä, jopa sitten pahan päivän edestä, emme ollenkaan voi taipua siihen.

Minä olen usein ajatuksissani tutkinut, mikä mahtaa olla syy siihen, että kiittämättömyys on niin suuri maan päällä, koska kuitenkin kaikki taivaan enkelit kiittävät Luojaansa, kaikki autuulliset sielut kiittävät Lunastajaansa ja kaikki taivaan linnut kiittävät Luojaansa, koska päivä rupeaa koittamaan. Mutta ihminen ei saata kiittää, eivät kristitytkään saata kiittää, sillä kaikki kristityt sanovat silloin, koska he ovat suurimmassa armon tuntemisessa: "Kiit-

täkää. En saata minä kiittää!" Ja mikä mahtaa olla oikea syy siihen, ettei kristitytkään saata kiittää, vaikka tuntevat Jumalan armovaikutuksia ja autuuden esimakua? Lieneekö muistamattomuus syynä siihen kiittämättömyyteen, etteivät he muista enää entisiä aikoja, koska he ilman Jumalaa maailmassa olivat, ja ei ollut toivoakaan paremmasta elämästä tämän onnettoman elämän perästä. Vai onko heillä semmoinen voimattomuus tässä kristillisyydessä, etteivät he jaksa, eivätkä saata kiittää, vaikkakin halu olisi?

Minä luulen, että tässä kristillisyydessä on niin paljon omaavanhurskautta, joka kovin ahdistaa kristittyin rintoja, etteivät he jaksa muuta tehdä kuin huoata. Ja vaikka huokaukset ovat Jumalan Hengen vaikutukset, niin kuin me toivomme ja uskomme, että Jumala kuulee murheellisten huokaukset, jotka katuvaisesta ja särjetystä sydäimestä lähtevät, kuitenkin osoittaa Raamattu monessa paikassa, että Jumalan lapset saavat iloita Herrassa. He saavat olla iloiset toivossa, että tämä vaivalloinen elämä pian loppuu ja että he pääsevät pian siirtymään kirkkaampaan ilmaan, jossa kaikki huokaukset loppuvat ja kaikki kyyneleet pyyhitään pois siinä uudessa Jerusalemissa, kussa lunastetut sielut, vapautetut kuolevaisen ruumiin kahleista, saavat veisata uutta virttä Siionin vuorella.

Siellä saavat kaikki tiaiset ja pulmukaiset ja pääskyisen pojat istua elävän viinapuun oksan päällä ja visertää Sille suurelle Luojalle kiitosta ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Täällä on jo

hauska kuulla, koska yksinäinen lintu istuu elävän puun oksan päällä ja visertää yksinäiselle kulkijalle. Matkustavaiset ijankaikkisuuteen kuulevat mielellänsä, kuinka tiaiset visertävät elävän puun oksan päällä, sillä ne saattavat paremmin kiittää Luojaansa kuin ihminen.

Kiittäkäätkä kaikki tiaiset, pulmukaiset ja pääskyisen pojat, kiittäkäätkä, jos saatatte, sillä pian taitaa tulla talvipakkanen Pohjanmaalle, ja pääskyselät häätyvät siirtyä siihen maahan, jossa ei ole kylmä eikä pakkanen, kussa aurinko seisoo kohdastansa pään päällä. He häätyvät siirtyä toiseen maailmaan, joka on toisella puolella maata, kussa ei ole kylmä eikä pakkanen, niin kuin täällä, eikä niin ruuan vaanuus kuin täällä, kussa pääskysen pojat välistä saavat nälässä parkua, koska kovet ilmat tulevat. Kiittäkäätkä kuitenkin sitä suurta Luoja, joka teille hengen antanut on, ja olkaat kärsivälliset toivossa, että te pääsette lentämään, koska teille kasvavat siivet. Silloin te pääsette lentämään kirkkaampaan ilmaan, ja silloin te saatte veisata uutta virttä Siionin vuorella ja kiittää Jumalaa ijankaikkisesti. Mutta sillä aikaa olkaat kärsivälliset, olkaat hiljaiset teidän pesissänne, ja odottakaat sillä aikaa kun Vanhin tuopi teille ruokaa maasta ja ilmasta. Kuule taivaallinen Vanhin murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän, jne.

Ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitetuna 145 psalmissa ja kuuluvat sanat näin: “Minä ylistän sinua, minun Jumalani, Sinä Kuningas, ja kiitän Sinun nimeäsi aina ja ijankaikkisesti.”

Näistä Davidin sanoista kuulemme me, kuinka David saattaa kiittää ja ylistää Herraa, ja me emme saata kiittää. Meidän täytyy siis tällä kerralla perään ajatella, minkä tähden me emme saata kiittää Herraa niin kuin David. Siinä tutkinnossa täytyy meidän ensin katsella Davidin elämäkertaa ja panna meidän kristillisyytemme hänen kristillisyytensä rinnalle, ja sitten katsella, minkä tähden David saattoi niin kiittää Jumalaa ja me emme saata.

David oli luonnostaan rohkea, jalo ja urhoollinen mies. Sillä hän oli Jessen juuresta ja erinomattain luonnonlahjoilla varustettu luomisessa, ja oli myös ilman epäilemättä opetettu vanhemmilta kaiken uskonsa ja toivonsa panemaan Jumalan päälle. Hänessä oli siis suuri luomisen armo. Sillä me kutsumme sen luomisen armoksi, että hänellä oli vahva ja terve ruumis, suuri rohkeus ja voima vaaroissa, suuri ymmärrys ja viisautus äkkiä huomaitsemaan, mikä paras neuvo olis. Muutamet ihmiset, jotka ovat erinomaisilla luonnonlahjoilla lahjoitetut, tahtovat luottaa oman voimansa ja viisautensa päälle. Ja sen tähden käypi heille hullusti, koska he tulevat ylön rohkeiksi. Mutta David oli nuoruudesta opetettu luottamaan Jumalaan, ja huomataan siitä urhoollisuudesta, jolla hän meni sotimaan Goljatin kanssa, koska kaikki muut suuremmat ja vahvemmat miehet Israelissa olivat pelkurit, sen tähden, ettei heillä ollut oikeata uskallusta Jumalan päälle. Niin uskalsi David mennä sotimaan ja sai voiton enemmän viisaudellaan kuin ruumiin voimalla.

Koska ei ole mitään kirjoitettu Davidin heräyksestä nuoruuden aikana, niin

emme tohdi sanoa, oliko hän silloin herännyt, koska hän löi Goljatin. Mutta sen me näemme, että Davidilla oli parempi kristillisuus vastoinkäymisissä kuin myötäkäymisessä. Koska se paha kuningas Saul rupesi Davidia vainoamaan, silloin osoitti David, että hän oli tullut itsensä tuntemiseen, sillä muutoin ei hän olisi saattanut tuta Saulin sydäntä. Hän tiesi, että Saulilla oli paha omatunto. Ja sen tähden tuli Saul kovin lyödyksi, koska David osoitti hänelle, kuinka hän olisi saattanut kostaa vihamiehensä, jos hän olisi tahtonut. Siinä osoitti David uskon hedelmät. Ja David on monessa virressä kiittänyt Jumalaa sen suuren armon edestä, että hän tuli pelastetuksi Saulin kädestä.

Siinä on syy, minkä tähden hän saattoi kiittää, nimittäin David oli ilman syyttä vainottu. Hän oli suuressa ahdistuksessa ja pelvossa. Ja tämä vastoinkäyminen ja risti vaikutti hänessä niin paljon, että hänen täytyi paeta Jumalan tykö, koska hänellä ei ollut mitään turvaa maailmaan. Mutta ei kaikki ristin kantajat pakene Jumalan tykö, vaan useammat pakenevat perkeleen tykö, ja uhkaavat kostaa vihollisilleen. He alkavat juomaan ja varastamaan eli vääryyden ja petollisuuden kautta viemään muitten omaa. Semmoiset eivät saata kiittää Jumalaa, vaan he kiittävät maailman jumalaa, joka heitä on kouluttanut pahuuteen. Ketä he viimein kiittävät, se on tietämätöin.

Viimein heräsi Davidin omatunto, koska hän oli langennut siihen suureen syntiin, ja Naatan tuli häntä Jumalan puolesta soimaamaan. Emme saata sanoa, oliko Davidin tunto ennen oikein

herännyt, mutta me tiedämme vakaisesti, että Davidin tunto heräsi Naatanin soimausten kautta, ja siitä tuli hänelle oikea katumus, oikea suru ja murhe synnin ylitse. Tässä hädässä täytyi hänen huutaa syvyydestä korkeuteen, ja ruukoilla niin kuin ennen maallisessa hädässä, että Jumala ottaisi häntä pois maallisesta hädästä, vaan nyt täytyi hänen huutaa hengellisessä hädässä, että Jumala auttais häntä perkeleen vallan alta, joka on vielä julmempi vihollinen kuin se kristittyin vainooja Saul. Ja koska David sai vakuutuksen Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta, silloin hän saattoi kiittää Herraa suuremmalla voimalla kuin ennen.

Mutta miksi me emme saata kiittää? Sen tähden, ettemme ole niin suuressa hädässä kuin David. Ensiksi ruumiin puolesta ei ole kukaan meitä niin kovin vainonnut, että meidän olisi täytynyt paeta vaaroihin ja luoliin, taikka paeta pakanain valtakuntaan. Meidän pitäisi kiittämän Jumalaa sen suuren armon edestä, että olemme saaneet olla rauhassa, ettei meitä ole niin kovin vainottu ja kuolemaan asti ahdistettu kuin Davidia. Mutta emme saata mahdollisesti kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että me olemme saaneet olla rauhassa maailmassa syntymämaassa. Mutta vielä hengen puolesta emme saata niin kiittää kuin David. Emme tiedä, mutta taitaa siinä olla syy, ettei moni ole niin suuressa hädässä ollut kuin David. Taitaa siinä myös olla yksi syy, ettei moni muista enää, mistä surkeasta hädästä hän on pelastettu. Taitaa myös siinä olla yksi syy, että sydän on tarttunut maailmaan, ettei ole tämä kristillisyyden asia niin

kallis kuin ensi heräyksessä, että muuttamat rupeavat väsymään tien päälle, koska matka tuli pitkäksi ja vaivalloiseksi, ettei ole enää semmoinen hartaus kristityillä kuin ennen.

Moni on alkanut hengessä ja päättänyt lihassa. Maailma tuli rakkaaksi, tämä naaraspiru, joka osoittaa kauneutensa vielä kristityillekin, ja tarjoaa heille hyvyytensä. Tästä tulee nyt kiittämättömyys, hengellinen laiskuus, valvomattomuus, hitaus ja maailmanmielisyys. Raavaat uppoutuvat maailman murheeseen, nuoret vajoavat koreuden ja huoruuden valtakuntaan, viisaat makaavat ynnä tyhmäin neitseitten kanssa, ja viimein havaitaan, että öljy on vuotanut ulos lampusta, koska huuto tulee: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos Häntä vastaan!" Tämä näkyy olevan suurin syy, minkä tähden me emme saata kiittää niin kuin David. Jos me vielä panisimme hänen kristillisyytensä meidän kristillisyytemme rinnalle, me olemme monessa paikassa jääneet kaipaamaan Davidin kristillisyyttä.

Jos David teki suuren synnin, niin hän teki suuren ja totisen katumuksen, ja pääsi usein armon tuntemiseen, sen edestä hän saattoi kiittää. David antoi pois kuningasoikeuden ennen kuin hän kuoli, ja otti itsensä irti maailmasta. Mutta tämänaikaiset vanhat eivät tahdo päästä irti maailmasta. David antoi kaikki väärät soimaukset anteeksi Geran pojalle, joka oli haukkunut Davidia verikoiraksi. Sen tähden Jumalakin antoi hänelle kaikki synnit anteeksi, ja hän saattoi sen uskoa. Mutta täällä on omavanhurskaus niin suuri, etteivät heränneet jaksa vapaalla tunnolla tulla armo-

istuimen eteen. Mutta armonvarkailta on vahva usko.

Matkustavaiset ijankaikkisuuteen! Se suuri päämaali, johon me olemme alkaneet pyrkimään, on aina meidän edes-sämme, se suuri päämaali, että me autuiksi tulisimme. Mutta tämä suuri päämaali koituu edemmäksi, jos me olemme hitaat vaeltamaan, jos me istumme tien päälle ja lepäämme siihen asti, että pimeys Saavuttaa. Sillä minkä tähden on niin monta meidän matkakumppaneistamme väsynyt tien päälle? Eikö se tule siitä, että he ovat panneet maata puolipäivän aikana, ja niin muodoin jääneet matkakumppaneista. Meidän edes-sämme seisoo kuolema ja ijankaikkisuus, emme saata välttää sitä, vaikka kuinka freistaisimme lymytä. Sen tähden on paras neuvo, että itse kukin teki si työtä sen päälle, että hän pääsisi siihen autuaalliseen paikkaan, kussa kaikki vaivat loppuvat ja kaikki kyyneleet pyyhitään pois. Älkää väsykö tien päälle, vaan rientäkää, pyrkikää, kilvoittelekaa, huutakaa ja kolkuttakaa, että se suuri Davidin poika armosta korjaisi omiaan pois surun laaksosta taivaaseen yhdessä autuaallisessa hetkessä. Amen.

Jäljennös. Kolarin kirkonarkiston kokoelmista.

Uusi Postilla n:o 77 (1897)

Kuningas David kirjoittaa 115. psalmissa: “Miksi pakanat sanovat, kussa on nyt heidän Jumalansa?” Nimittäin Israelin lasten Jumala.

Koska Israelin lapsille tapahtui vastoinkäymisiä maailmassa, niin pakanat olivat varsin valmiit pilkkaamaan ja sanomaan: “Kussa on nyt heidän Jumalansa?” Ja niin pilkkaavat vielä nytkin pakanat kristityitä, koska kristityille joku vahinko tulee, ja sanovat: “Kussa on nyt heidän Jumalansa?” Sitä on Daavid monessa paikassa ihmetellyt, että jumalattomat niin paljon menestyvät tässä maailmassa. Mutta hän on myös osoittanut, missä kristityn turva on, koska hän sanoo edellä mainitussa paikassa: “Mutta meidän Jumalamme on taivaassa. Mitä ikänä hän tahtoo, sen hän tekee.” Siinä paikassa hän osoittaa, että kristittyjen Jumala on taivaassa.

Vaikka kristityt saavat usein kärsiä tässä maailmassa, niin on kuitenkin heidän Jumalansa taivaassa. Mutta missäs pakanain jumala on? Daavid sanoo samassa psalmissa 4. värssyssä: “Vaan heidän epäjumalansa ovat hopea ja kulta, ihmisten käsillä tehdyt. Heillä on suu, ja ei puhu. Heillä ovat silmät, ja ei näe. Heillä on korvat, ja ei kuule. Heillä on sieraimet, ja ei haista.” Näin kirjoittaa nyt Daavid pakanain jumalista. Ne ovat kelvottomat jumalat, jotka eivät saata mitään vaikuttaa.

Mutta ovatkos nyt pakanain jumalat paremmat kuin Daavidin aikana? Silloin oli pakanoilla näkyväiset epäjumalat, nimittäin kuvat kullasta, hopeasta, vaskesta, puusta, savesta eli muusta aineesta. Nyt ovat viinaflasku, koreat vaatteet,

komeat rakennukset, maalatut reet, lehmät, hevoset ja lampaat näkyväiset jumalat. Sillä Lutherus sanoo: “Mitä ihminen eniten rakastaa, se on hänen Jumalansa.” Näiden tavarain päälle pakanat enimmäen luottavat, ja me saatamme sanoa niistä pakanain epäjumalista niin kuin Daavid: “Heillä on suu, eikä puhu. Heillä on korvat, eikä kuule.” He ovat nimittäin mykät ja avuttomat jumalat, jotka eivät saata auttaa, koska hätä tulee. Mutta ne näkymättömät jumalat ovat epälukuiset, ja niitä pakanat enimmäen palvelevat, niin kuin huoruuden perkele, kunnian perkele, ahneuden perkele, vihan perkele, juopumuksen perkele, ylpeyden perkele, valheen henki, kateuden henki, jotka kaikki ovat pakanan sydämessä hallitsevaiset.

Juomarin paras jumala on se näkyväinen vuotava paloviina eli rommi, eli mikä mahtaa olla hänen nimensä, jota me kutsumme pirun paskaksi. Sillä piru opetti ihmisiä pilaamaan Jumalan viljaa ja tekemään sen vahingolliseksi ruumiille ja sielulle. Ne ihmiset, jotka sitä juovat, tulevat luontokappaleeksi. Ja mikäs on viinaporvarin paras jumala? Ei suinkaan muu kuin se ympyräinen viinatynnyri, jonka päällä viinaperkele istuu kahden reisin, niin kuin pakanat hänen ovat maallanneet heidän kuviinsa. Mikäs on huoran paras jumala? Se, jota hän eniten rakastaa. Joku huorapukki, joka hänet pettää ja tekee luontokappaleeksi. Mikäs on maailmanorjan paras jumala? Kultalimppu, eli raha, tavara, omaisuutta, komeat rakennukset, komeat hevoset, eli muu maailman turhuus, joka ei auta mitään kuolemassa. Kaikki nämä katoavaiset kappaleet ovat paka-

nain jumalat. Muutamat pitävät myös vatsansa jumalana. Syömärit ja juomarit ovat epäjumalain palvelijat, sillä he pitävät vatsansa jumalana.

“Mutta meidän Jumalamme on taivaassa,” sanoo Daavid. Ei se ole vatsassa eikä maksassa ja pernassa, tai sapessa ja suolissa. Ja koska pakanat pilkkaavat kristityitä, niin kuin David todistaa, ja sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” niin me myös mahdamme sanoa pakanoilta: “Kussa ovat heidän Jumalansa?” Taitavat olla viinaflaskussa. Taitavat olla navetassa eli aitassa. Taitavat olla huorain huoneessa. Taitaa olla joku naaraspiru heidän jumalansa, niin kuin efesolaisten Diana. “Mutta meidän Jumalamme on taivaassa,” sanoo Daavid, vaikka pakanat pilkaten Israelin lapsia sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” Niin kuin tämänaikaiset pakanat pilkaten kristityitä sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” “Mutta meidän Jumalamme on taivaassa.” Niin todistaa Daavid kristittyjen puolesta. Vaikka pakanat luulevat, että kristittyjen Jumala on samassa paikassa kuin pakanain jumala, nimittäin viinaporvarin talossa, eli huorain huoneessa. Mutta ei se ole niin. Kristittyjen Jumala on taivaassa, ja pakanain jumala on viinaflaskussa ja huorain huoneessa.

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, missä pakanain jumalat ovat, ja kelle he kunnian antavat. Mutta ennen kaikkia pitää meidän rukoileman taivaan Jumalaa, että hän antaisi kaikille pakanoille oikean ylösvalaistuksen, että he tulisivat tuntemaan heidän jumaliansa, kuinka kelvottomat he ovat auttamaan palvelijoitansa, koska häitä tulee.

Kaikki kristityt, jotka ennen ovat niin kuin pakanat, palvelleet tämän maailman jumalaa, mutta ovat nyt tulleet tuntemaan, kuinka kelvottomat ne pakanain jumalat ovat, tunnustakoon julkisesti, niin kuin Daavid, koska pakanat pilkkaavat kristityitä ja sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” Niin saavat kristityt tunnustaa, niin kuin Daavid: “Meidän Jumalamme on taivaassa.” Ja vaikka pakanat eivät usko, että kristittyjen Jumala on taivaassa, pitää heidän viimein sen näkemän ja tunnustaman, koska he rupeavat tuntemaan, että ne kuurot ja mykät jumalat eivät auta enää. Mutta kristittyjen Jumala on taivaassa, ja hän kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettujen rukoukset. Sillä profeetta sanoo: “Joka silmät teki, eikö hän näe? Joka korvat teki, eikö hän kuule?” Ja totisesti hän näkee ja kuulee niiden huokaukset, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä rukoilevat: Isä meidän, joka olet taivaissa.

Korkeanmessun teksti neljäntenä rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna 115. Daavidin psalmissa, ja kuuluvat sanat näin: “Ei meille Herra, ei meille, vaan sinun nimellesi anna kunnia, Herra, sinun armosi ja totuutesi tähden.”

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katseleman, kelle kunnia pitää annettaman. Ensiksi, kelles pakanat antavat kunnian? Toiseksi, kelles kristityt antavat kunnian? Mutta ei meille, Herra, vaan sinun nimellesi anna kunnia.

Ensiksi. Kelles pakanat antavat kunnian? Koska kuningas Daavid sanoo: “Ei meille, Herra, vaan sinun nimellesi

anna kunnia”, niin se kuuluu, niin kuin Daavidilla olisivat olleet semmoiset kiusaukset, että hän olisi tahtonut itsellensä kunnian Jumalalta, mutta huomasi varsin, ettei sovi hänen saada kunniaa Jumalalta, vaan paremmin Jumala antakoon nimellensä kunnian. Sillä eivät ihmiset kuitenkaan anna Jumalalle kunniaa. Juutalaiset kuitenkin olivat mielestäänsä kiivaat Jumalan kunnian puolesta, koska he sanoivat Vapahtajalle: “Anna Jumalalle kunnia.” Ja pakanat myös ovat tahtoneet, että kristityt antaisivat kunnian pakanain jumalille.

Mutta eivät kristityt ole antaneet pakanain Jumalalle kunniaa. Koska me tiedämme, millaiset ne pakanain jumalat ovat, nimittäin komeat rakennukset, komeat hevoset, koreat vaatteet, maalattut reet ja muuta sen kaltaista, niin ei saata kristityt antaa semmoisille kuu-roille ja mykille jumalille kunniaa. Mutta pakanat kyllä antavat niille kunnian. Ne tahtovat, ja ne luulevat, että muitten pakanoitten pitää antaman heille kunnia, koska he näyttävät koreutensa, kauneutensa ja tavaransa, ja kysyvät: “Eikös tämä ole kaunis, eikös tämä ole korea?” “On kyllä”, sanovat toiset pakanat. “Ja jospa minulla olisi semmoinen.” Siinä nyt pakanain kunnia on, että he ottavat kunnian toinen toiselta.

Vapahtaja sanoo juutalaisille: “Kuinka te saatatte kunnian antaa Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?” Maailman herrat antavat myös kunnian toinen toiselle. Pilatus antoi sen kunnian Herodekselle, että hän on parempi tuomari ja viisaampi tutkimaan vankia ja saamaan heitä tunnustamaan. Siinä mielessä lähetti Pilatus Jeesuksen Hero-

deksen tykö. Mutta Herodes taas antoi sen kunnian Pilatukselle, että hän on parempi tuomari. Ja kunnian osoituksen tähden tulivat Herodes ja Pilatus ystäviksi. Ja millä lailla nyt pakanat luulevat voittavansa kunnian maailmalta? Joo, komeudella, koreudella vaatteissa, rakennuksissa, kalaasissa, juomingeissa. Muutamat pramaavat voimallansa ja luulevat sen kautta voittavansa kunnian. Muutamat osoittavat koreutensa ja kauneutensa toisille pakanoille ja luulevat sen kautta saavansa kunniaa. Muutamat ajavat kilpaa, ja luulevat hevosten kautta voittavansa kunnian. Muutamat juovat kilpaa kunnian tähden. Mutta moni pakana on siinä freistingissä ja kunnian pyynnössä syttynyt palamaan.

Semmoinen nyt on pakanain kunnia. Jos ei moni usko sitä, että Jumalakin antaa juomarille kunnian, eli huoralle ja varkaalle, kyllä he sitä vaan uskovat, että maailma kuitenkin antaa heille kunnian. Maailma kuitenkin kiittää ja ylistää heidän koreuttansa, heidän komeutensa ja kauneuttansa. Ja mitäpä maailma tekee muuta, kuin kunnian antaa, ei ainoastaan ihmisille, mutta myös hevosille ja koirille. Ja pirulle he antavat suurimman kunnian, koska he huutavat hänen nimeänsä kirouksilla ja sadatuksilla. Mutta onkos vielä se usko pakanoilla, että Jumala on antanut heille kunnian? Minä olen kuullut ja nähnyt, kuinka pakanat suuttuvat, koska kristityt sanovat, että piru on antanut heille kunnian. Siitä arvataan, että pakanoilla on vielä nytkin se usko, että Jumala on antanut pakanoille kunnian.

Mutta missä Raamatussa se on kirjoitettu, että Jumala on antanut paka-

noille kunnian? Ei ole Jumala antanut monelle ihmiselle kunniaa, sillä kaikki ihmiset ovat jo aikaa kunnianttomiksi tulleet syntiinlankeemuksen kautta. Ja kuitenkin rakastavat kaikki pakanat maailman turhaa kunniaa. Ja siveät huorat, rehelliset varkaat ja armolliset viinaporvarit kysyvät vielä kunniansa perään oikeudessa. Ja se pitää teidän tietämän, että Jumala ei ole antanut pakanoille kunniaa, mutta piru se on antanut pakanoille kunnian. Se on antanut huoralle kunnian. Se on antanut varkaalle kunnian. Se on antanut viinaporvarille kunnian. Sen tähden antavat he pirulle kunnian, koska he huutavat hänen nimeänsä yötä ja päivää. Ja nyt me tiedämme, kelle pakanat antavat kunnian. He antavat kunnian pirulle ja maailmalle, ja itsellensä erinomattain omistavat he suuren kunnian.

Toiseksi. Kelles kristityt antavat kunnian? Koska Daavid sanoo: "Ei meille, Herra, ei meille, mutta sinun nimellesi anna kunnia," niin hän vissimmästi on ennen tuntenut kunnian vaikutuksia, mutta huomasi varsin, ettei hänelle sovi se kunnia, joka kuuluu yksin Jumalalle. Vaikka Jumala antoi Daavidille sen kunnian, että hän profeetan suun kautta antoi hänelle synnit anteeksi ja sanoi: "Minä olen löytänyt yhden miehen minun mieleni jälkeen," se olisi suurin kunnia, jota Jumala kiittää. Ja semmoinen ihminen, jota Jumala kiittää, saattaisi sanoa, että Jumala on hänelle kunnian antanut. Mutta ei Daavid ole niin elänyt, että hän olisi saattanut omistaa itsellensä kunnian. Sen tähden sanoi hän: "Ei meille, Herra, ei meille, vaan sinun nimellesi anna kunnia."

Se on yksi ainoa ihminen maan päällä ollut, jolle Jumala on antanut kunnian, se on Jumalan Poika, meidän Vapahtajamme. Mutta kaikki muut ovat saaneet kunnian perkeleeltä. Erinomattain ne, jotka omistavat itsellensä kunnian. Olkoon sitten maailman kunnia, eli parhaan kristityn kunnia. Eivät kristityt tosin tahdo maailman kunniaa voittoa. He nyt siksi ovat jo opetetut Jumalalta, että maailman kunnia on turha.

Mutta tuo parhaan kristityn kunnia tahtoo vielä muutamissa riippua. Ja Sebedeuksen poikain rukous, kuka pääsisi oikealle ja vasemmalle puolelle Vapahtajan valtakunnassa, eli kuka pääsisi niin kuin lähimmäksi Vapahtajalle. Se tahtoo olla kristittyjen mielessä. Mutta jos Vapahtaja nuhteli Sebedeuksen poikia siitä, että he tahtoivat parhaan kristityn kunnian itsellensä, kyllä meidän on täytynyt panna sama paikka niille eteen, jotka parhaan kristityn kunnian tahtovat omistaa, ehkä tässä kristillisyydessä ei ole monta, jotka temppelein harjalle ovat kiikkuneet. Mutta niitä on monta, jotka väen tähden eivät pääse Jeesusta näkemään, mutta kuin he kiikkuvat elämän puuhun, niin kuin Sakkeus, siinä he saavat häntä nähdä, ja semmoisten tykö tahtoo Jeesus tulla vieraaksi.

Te, jotka väen paljouden tähden ette pääse näkemään Jeesusta, ja olette niin lyhykäiset, että ette ylety katsomaan yli muita, kiikkukaa elämän puuhun, niin te saatte nähdä Jeesusta. Kuka tiesi hän tekee teille sen kunnian, että hän tulee teille vieraaksi, ja siinä on teille kunniaa kyllä. Mutta jos nyt olisi lapsia niin paljon Jeesuksen ympärillä, nimittäin semmoisia lapsia, joita hän siunasi, ja te

niitten tähden ette pääsisi ollenkaan liki Vapahtajaa, jokohan te lykkäisitte lapsia pois tieltä, että pääsisitte itse likimmäiseksi? Minä luulen, että ne kristityt, jotka ovat itsensä tuntemiseen tulleet, eivät saattaisi lykätä lapsia, vaan seisoisivat siellä taampana ja huutaisivat: "Jeesus, Daavidin poika! Armahda meidän päällemme!"

Mutta niitten, jotka tahtovat kunnian antaa Jeesukselle, niitten täytyy ensin nä tulla maailman tunkioksi, sillä ei maailman kunnian kanssa pääse yksikään taivaan valtakuntaan. Mutta kristityillä olisi monta kertaa halu antaa Jeesukselle kunnia, kiitos ja ylistys, mutta ei ole voimaa. Heidän täytyy siis osoittaa Jeesukselle kunniaa niin kuin se vaimo, joka rakkaudesta vuodatti kallista nardusvoidetta Jeesuksen päälle, eli niin kuin se samarialainen, joka lankesi Jeesuksen jalkain juureen ja kiitti Jumalaa.

Mutta erinomattain kuolemallansa on moni kristitty kunnioittanut Jumalaa, niin kuin esimerkiksi Pietari, jolle Vapahtaja ilmoitti edeltäpäin, millä kuolemallalla hänen piti Jumalaa kunnioittaman. Kuolemallansa saattavat kristityt vielä nytkin kunnioittaa Jumalaa, koska pakanat saavat nähdä, kuinka suuren uskon voiman Jumala antaa heille, että he jaksavat ilolla ja riemulla mennä kuolemaan, koska sitä vastaan pakanat ja pois langenneet menevät niin kuin häpeälliset koirat helvettiin.

Muutamit tuomitsevat itsensä kuolinvuoteella. Muutamit valittavat, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa. Muutamit sanovat: "Koska ennen ei ole kaivettu, saa nyt olla kaivamatta."

Ja muutamat eivät puhu yhtään sanaa. Eivät ne sano hyvästikään ennen kuin he lähtevät. Muutamit houraavat ja ki-roavat kuolinvuoteella. Muutamit käskivät monia tuhansia perkeleitä tulla korjaamaan heidän raatoansa. Sillä lailla saa kyllä rietas henki suuren kunnian heidän kuolemastansa, mutta minkä kaltaisen kunnian he saavat häneltä? Ja jos pakanat uskoisivat, että rietas on antanut heille kunnian, niin he viskaisivat hänen kunniansa hänelle takaisin tässä armon ajassa. Mutta eivät pakanat usko sitä, että rietas on antanut heille kunnian.

Kristityt antavat Jumalalle kunnian, koska he tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi, niin kuin Kristus tunnusti itsensä Jumalan pojaksi. Mutta siinä tulee suuri riita perkeleen kanssa, sillä omanvanhurskauden perkele sanoo näin: "Joka itsensä tunnustaa Jumalan lapseksi, se korottaa itsensä, mutta joka ei tunnusta itsensä Jumalan lapseksi, se on nöyrä kristitty. Se antaa Jumalalle kunnian. Mutta joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, se ottaa itsellensä kunnian."

On siinä jo suuri riita perkeleen kanssa, koska jonkun katuvaisen pitää tunnustaman syntiänsä maailman edessä, ei ainoastaan Jumalan edessä. Mutta siinä tulee vielä suurempi riita rietaan kanssa, koska katuvaisen pitää tunnustaman itsensä Jumalan lapseksi. Siinä kauhtuu omanvanhurskauden perkele ja saarnaa siellä järjessä: "Jaa, vai niin! Sinäkös olet Jumalan lapsi? Ja olet niin musta ja ruma, kuin itse rietas!" "Älä sinä vaan tunnusta itseäsi Jumalan lapseksi," sanoo omavanhurskaus. "Jos sinä niin korkealle kiikut, niin minä paiskaan sinut helvettiin. Vai

niin! Sinäkös olet Jumalan lapsi! Jos sinä tunnustat itsesi Jumalan lapseksi, niin sinä pilkkaat Jumalaa!”

Moni katuvaainen on siinä paikassa antanut riettaalle kunnian ja sanonut: “En ole Jumalan lapsi.” Jos nyt rietas tulee kysymään sinulta, katuvaainen perkele: “Oletkos Jumalan lapsi?” niin sinä vastaat: “En ole.” Silloin sanovat kaikki omanvanhurskauden palvelijat: “Se on nöyrä kristitty. Ei se kiiku niin korkealle kuin nämä villihenget, jotka pilkkaavat Jumalaa tunnustuksellansa. Ne tekevät itsensä pyhäksi. Mutta miksi siis juutalaiset sanovat Jeesukselle: “Anna Jumalalle kunnia, ja sano meille, oletkos Kristus sen siunatun poika?” Olipa siis heillä se usko, että Jeesus antaa Jumalalle kunnian,* jos hän tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi, vaikka he jälkeen sanovat: “Nyt kuulitte hänen pilkkansa.”

Mutta äsken he sanoivat: “Sinä annat Jumalalle kunnian.” Sillä se joka uskoo, että hän on Jumalan lapsi, eikä tohdi tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi, hän totisesti pilkkaa Jumalaa siinä, että hän valehtelee oman sydämensä päälle. Mutta se joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, hän antaa Jumalalle kunnian, joka hänet on ottanut lapseksensa, ja sen tunnustuksen kautta tulee maailman jumala pilkatuksi. Mutta nyt sanovat kaikki katuvaaiset ja omanvanhurskauden kanssa taistelevaiset: “En minä jaksa uskoa, että minä olen Jumalan lapsi, kun kas minä saatan tunnustaa? Minä tulisin valehtelijaksi, jos minä tunnustaisin itseni Jumalan lapseksi, ja en kuitenkaan ole. Ja minä tiedän vakaisesti, etten ole Jumalan lapsi.”

Tämä on yksi omanvanhurskauden mutka, johon hän ahdistaa katuvaaisia sieluja, mutta minä sanon: jos sinä, katuvaainen perkele, et usko, että sinä olet Jumalan lapsi, niin sinun täytyy uskoa, että sinä olet perkeleen lapsi, sillä jommankumman lapsi sinä olet. Jos et ole Jumalan lapsi, niin sinä olet perkeleen lapsi. Niin anna nyt Jumalalle kunnia, sinä katuvaainen perkele, ja tunnusta riettaalle harmiksi, että sinä olet Jumalan lapsi, sillä siveä perkele ei saata tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi. Mutta ei siveä perkele saata tunnustaa itseänsä perkeleen lapseksi. Sen tähden saattaa yksi katuvaainen perkele tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, että hän ei tohdi olla perkeleen lapsi, koska hän tuntee, kuinka hirmuisesti perkele häntä vaivaa.

Tunnusta siis, katuvaainen perkele, että sinä olet Jumalan lapsi. Ja sinä olet Jumalan lapsi varsin, kuin uskot ja tunnustat sen. Sinä olet Jumalan lapsi, katuvaainen perkele, sinä olet, vaikka omanvanhurskauden perkele saarnaa, ettet ole. Mutta Jumala sanoo sanassansa: Sinä olet Jumalan lapsi. Ja sinä olet. Sydämen uskolla ihminen vanhurskaaksi tulee, ja suun tunnustuksella autuaaksi. Amen.

Alkuperäinen (loppu puuttuu) / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki

Jäljennös (josta loppuosa on otettu) / Iisakki Poromaan jäljennöskirja / Junosuvanto

* tähän asti Puhtaat Saarnat (1984) -kirjassa. Saarna julkaistaan nyt kokonaisena, kun loppuosa löytyi Iisakki Poromaan jäljennöskirjasta 1990 -luvulla.

Tyhmä nauraa syntiä, mutta hurskasten välillä on hyvä suosio. Sananl. 14: 9

Kuningas Salomo on katsellut tyhmän käytöksiä ja hän on myös nähnyt, että tyhmä nauraa syntiä. Ja se on myös tapahtunut näinä aikoina, että tyhmä nauraa, koska hän näkee muita narreja tekevän syntiä. Ja koska hän itse tekee syntiä, niin hän taas nauraa. Ja koska muut narrit ja hattarat nauravat, niin tyhmä nauraa ilman aikaansa * muitten seurassa. Semmoinen on suruttoman ihmisen jokapäiväinen ilo. Mutta pian loppuu tyhmän ilo, ja ijankaikkinen murettua seuraa, jos hän täällä armon ajassa ei huomaitse hulluutensa.

Muutamit mailman viisaat sanovat, että Jumala sallii viatointia iloa olevan ihmisillä. Mutta me kuulemma, että Jumala piti Saaran naurua syntinä. Ja Jakobi sanoo: "Teidän naurunne kääntyköön itkuksi ja teidän ilonne kääntyköön murheeksi." Siitä me kuulemma, ettei Jumala kärsi suruttomien naurua, vaikka mailman viisaat sanovat, että Jumala ei kiellä viatointia iloa. Mutta tyhmän ilo ei ole viatoin ilo, vaan se on siitä pahasta. Eikä ole muuta viatointia iloa mailmassa kuin Jumalan lasten * ilo Herrassa, jonka Jumalan Henki vaikuttaa. Kaikki muu ilo maailmassa on synti.

Mutta suruttomat eivät muista ollenkaan, että maailman ilo on kauhistus Jumalan edessä. Ei ainoastansa siinä ole kyllä, että hattarat nauravat omaa hulluutensa ja ilman aikaansa, mutta he nauravat myös syntiä. Koska he tekevät pahaa, niin he nauravat. Koska lähim-

mäiselle tapahtuu vahinko, silloin he myös nauravat. Koska he muistelevat muille narreuttansa, niin he nauravat.* Nauravat vielä muutamit kirkossa, vaikka he tietävät, että Jumala ei kärsi semmoista iloa ja narrettua. Ei se ole ihmellinen, että he nauravat ja pilkkaavat kristityitä, koska he kirkossakin nauravat. Mutta jos vanhemmat ei voi kärsiä, että sikiät ylöns paljon nauravat ja fästäävät,¹ vielä vähemmin Jumala kärsii semmoista keviämielisyyttä. Koska Saara Abrahamin vaimo mujahti, kysyi Jumala var[sin mik]sis Saara nauroi.

Jumala on niin kuin yksi ukko, joka* ei kärsi narreja. Koska kansa istui sömään ja juomaan ja nousi mässäämään, silloin suuttui Jumala ja uhkasi hävittää koko kansan. Mutta suruton kansa ei huoli siitä, että Jumala suuttuu, vaan he pitävät heidän leikkiänsä siihen asti, että Jumala paistaa heitä helvettiin. Silloin muuttuu heidän naurunsa itkuksi ja heidän ilonsa kääntyy murheeksi, mutta se on hiljainen. Täällä armon ajassa pitäisi teidän naurunne kääntymän itkuksi ja teidän ilonne murheeksi, sillä Daavid sanoo, että yksi murheellinen henki on paras uhri * Herralle.

Ne harvat sielut, joilla on yksi murheellinen henki ja ahdistettu sydän, saavat joskus ilon tuta. Mutta se on toinen ilo kuin mitä mailma antaa. Jesus sanoo opetuslapsillensa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta mailma iloittaa. Mutta teidän murheenne kääntyy iloksi." Niin kätään katuvaisten murhe iloksi, koska he saavat tuta, että Jesus on vielä elämässä. Silloin opetuslapset ihastuvat. Mutta heidän ilonsa ei ole hattaran nauru, vaan se on ilo ja riemu

Herrassa.. Rukoilkaat, te murheelliset Jesuksen opetuslapset, että se totinen ja urhoollinen sankari, joka ei ole koskaan nauranut, mutta monta kertaa itkenyt, että hän varjelis teitä siitä keviämielisydestä, jonka vihollinen välistä tarjoo, että hän antais sen sijaan murheellisille sen ilon ja riemun, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Kuule, sinä totinen ja urhoollinen sankari, katuvaisten ja murheellisten huokaus. Isä meidän, jne.

Neljännän rukouspäivän korkian messun teksti löytyy kirjoitettuna Davidin [psalmissa] 51: 17, ja kuuluvat sanat niin kuin seuraa: "Avaa Herra minun huuleni, että minun suuni ilmoittais sinun kiitokses."

Tämä Davidin psalmi, josta rukouspäivän teksti on otettu, on yksi hänen katumusvirsistänsä, joka on kirjoitettu hänen lankeemisansa jälkeen. Mutta tämän aikaiset langenneet kristityt ei tee enää katumusta niin kuin Davidi. Sen tähden he pysyvät lankeemuksensans, ja enin osa niistä langenneista ei taida enää nousta. Sillä he ovat vielä pahemmat kuin umpisuruttomat ovat. Ei he saata tästä tekstistä mitään omistaa, sillä ne ei rukoile koskaan niin kuin Davidi: "Herra avaa minun huuleni, että minun suuni ilmoittais sinun kiitokses." Ei he saata kiittää minkään hyvän työn edestä. Mutta tämän mailman jumalata he saattavat paremmin kiittää. Koska ei ainoastans sydän ja sielu ole annettu saatanan haltuun, mutta myös jäsenet ovat annetut saatanan haltuun, niin hän avaa heidän huulensa pilkkaamaan, irvistelemään, nauramaan, kiroomaan ja sadattelemaan,

valhettelemaan ja häpiällisiä sanoja puhumaan, ja sillä tavalla he antavat suulansa kiitoksen ja kunnian maailman jumalalle, jonka kautta taivaan Jumala tulee hyvin pilkatuksi ja häväistyksi.

Davidi teki katumuksen lankeemisansa jälkeen ja rukoili Jumalata, että Hän jaksais vielä kerran antaa Jumalalle kiitoksen ja kunnian. Sillä hän tuns, että hän omantunnon vaivassa, epäuskossa ja epäilyksessä ei saata kiittää. Mutta hän rukoili, että Jumala vielä armahtais häntä, että hän Jumalan armon tuntemisessa saattais kiittää ja ylistää Hänen armoansa.

Mistäs nyt tulee tämän aikaisille langenneille semmoinen katumus ja semmoinen tunto kuin Davidille, joka tuli omantunnon vaivaan varsin kuin profeetta Nathan tuli häntä soimaamaan synnistä? Koska Nathan kiskoi ja repäis vanhat omantunnon haavat ylös soimauksellansa, joutui Davidi katumukseen. Jos Davidi olis niin vastannut, niin kuin tämän aikaiset langenneet vastaavat, koska joku kristitty tulee heitä soimaamaan synnistä, niin he sanovat: "Sen jälkeen vastataan kuin puhutellaan." Jos Davidi olis sillä sanalla vastannut Nathania: "Sen jälkeen vastataan kuin puhutellaan", kuinkas sitte olis käynyt? Se olis käynyt niin kuin tämän aikaiset esimerkit näyttävät, että Davidi olis annettu kokonansa saatanan haltuun. Ei oliskaan enää pääsnyt nousemaan. Mutta Davidi nöyryytti itsensä, tunnusti vikansa ja anoi anteeksi. Kuitenkin oli Davidi silloin niin syvään uneen nukkunut, että jos Nathan ei olis tullut häntä huiskuttamaan, olis hän ilman epäilemättä nukkunut ijankaikkisesti. Sillä jos omatunto

ilman muistuttamatta olis soimannut häntä, olis hän saattanut salaisen katumuksen tehdä, vaikka salainen katumus ei voi menestyä sen tähden, että synnit ovat peitetyt, ei Jumalan armolla, mutta riettaan kunnialla. Mutta kuin Nathan tuli häntä soimaamaan, täytyi hänen tunnustaa syntiänsä, sillä sen soimauksen (kautta) löysäis kunnia. Ja sitte vasta pääsi Jumalan Henki vaikuttamaan hänessä oikian katumuksen.

Näettekös nyt, suruttomat ja pois langenneet, mikä se on, joka teitä estää katumuksesta? Se on kunnia ja omavanhurskaus ja ylpeys. Ylpeyden perkele panee nämät ylpeyden sanat suuhun: "Sen jälkeen vastataan kuin meitä puhutellaan." Jos Davidi olis niin vastannut Nathania, olis hän langennut paatumukseen. Suruttomat ja pois langenneet odottavat, että kristityt pitäisit kauniilla sanoilla heitä puhutteleman ja kiittämän. Eipä Nathan tullut niin suloisilla sanoilla puhuttelemaan Davidia, koska hän soimais häntä huoraksi ja murhaajaksi. Ei Nathan ole pannut suruttomuuden laastaria omantunnon haavain päälle, niin kuin muutamat hengelliset puoskarit tällä ajalla tekevät, vaan hän repäis vanhat haavat auki. Ja niin tekevät myös kaikki oikiat lääkärit. Ne leikkaavat kaavat mädänneet haavat auki. Se on kyllä kova kärsiä, mutta sen leikkauksen kautta paranevat vanhat haavat. Davidilla oli rauhallinen tunto ja turha luottamus Jumalaan ennen kuin Nathan tuli häntä herättämään ylös unesta.

Ja saman kaltainen tunto ja turha luottamus on myös tällä ajalla suruttomilla ja pois langenneilla. Mutta näillä on vielä pahempi tunto. Se on niin kuin

yksi hirmuinen paatumus olis langennut heidän päällensä. Se näyttää niin kuin olisit he jo annetut saatanan haltuun, vaikka muutamille tulee hätä, koska kuolema tulee repimään vanhat haavat ylös. Mutta kuolema on aina liitossa perkeleen kanssa. Kuolema on hirmuinen ja kauhistavainen. Ei hän sano koskaan kuolevaiselle: "Usko nyt Herran Jesuksen päälle", vaan hän sanoo: "Tule nyt ihmisparka, minä vien sinun siihen paikkaan, kussa sinun ijäti oleman pitää." "Jos ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta. Jos ennen et ole huokanut, niin ole nyt huokaamatta. Jos ennen et ole pyytänyt armoa, niin ole nyt pyytämättä, sillä nyt on hiljan."

Niin saarnaa kuolema suruttomille ja pois langenneille, jotka vasta kuolinvuoteella heräävät. Ja vaikka ne raukat jo terveenä tietävät sen kovan kuoleman saarnoja, ja päättävät niin, ei ne sen tähden pelkää kuolemata ennen kuin se tulee. Elävät vaan rohki suruttomuudessa ja vaeltavat ijankaikkisuuteen niin kuin kuolemaan tuomitut vangit, joidenka silmien eteen sidotaan musta huivi, ettei he näkisi kirvestä hakkaajan kädessä. Niin on se pyöveli, jonka haltuun oikeus on heitä antanut, tämä pyöveli, sanon minä, on sitonut mustan huivin suruttomain silmäin eteen, ettei he näe kirvestä eikä murhamiestä, joka kirveellä hakkaa. Sen tähden ei tule pelko kuolemasta ennen kuin hän tulee juuri päälle. Ja silloin tulee se hirmuinen päällekantaja, joka saarnaa järjessä: "Koska ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta. Koska ennen et ole huokanut, niin ole nyt huokaamatta. Koska ennen et ole rukoillut, niin ole nyt rukoilematta. Koska

ennen et ole etsinyt armoa, niin ole nyt etsimättä.” Sen tähden täytyvät he tuomita itsensä kuolinvuoteella ja sanoa: ”Nyt on hiljan.”

Sen kaltainen loppu tulee kaikille suruttomille ja pois langenneille, jotka vaeltavat niin kuin kuoleman vangit ijankaikkisuuteen, mustalla huivilla, sidottuna silmäin eteen. Ei ne raukat näe kirvestä hakkaajan kädessä. Kaikki kuoleman vangit tietävät kyllä, että heitä hakataan, koska ei ole armoa etsineet kuninkaalta, mutta ei he tiedä aikaa eikä hetkeä, koska heidän pitää kuoleman. Jos he etsisit armoa armonajassa, kuka tiesi kuningas antais heille armoa. Mutta ei hän anna niille yhtään armoa, jotka eivät ole armoa anoneet. Mutta kuin kuoleman vangit vasta mestauspaikalla alkavat armoa kerjäämään, ei enää anneta heille, sillä se on ylön hiljan. Niin on kaikkein suruttomain kanssa, jotka eivät kerjää armoa armonajassa, vaan säästävät siihen asti, että kuolema tulee. Ja silloin he tuntevat itsekin, että armon ovi on kiinni.

Ajatelkaat perään, kaikki ijankaikkisuuteen matkustavaiset, että tämä armonaika kuluu pian, että teidän täytyy vähän ajan perästä lähteä matkaan. Silloin avataan ijankaikkisuus teidän silmäinne eteen. Silloin kaikki, jotka ei ole armoa etsineet armonajassa, tuomitaan ansion jälkeen. Ainoastans ne harvat sielut, jotka täällä ovat lahjoja antaneet tuomarille ja ottaneet Kristusta edesvastajaksi Isän tykönä, pääsevät vapaaksi
* kaikesta edesvastauksesta ja saavat nautita Jumalan lasten oikeutta, ja pääsevät kiittämään Kuningasta Siionin vuorella ja huutamaan Hoosianna siinä

uudessa Jerusalemissa, kussa lasten ja imeväisten suusta annetaan kiitos ja kunnia Siionin Kuninkaalle, ja he huutavat yötä ja päivää: ”Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaoth.” Ja näitten ääni kuuluu kauvas, koska he huutavat temppelissä: ”Hoosianna, siunattu olkoon se, kuin tulee Herran nimeen! Hoosianna korkeudessa.” Amen.

Alkuperäinen ja jäljennös.

Pystyviivan kohdalla oleva teksti on SKHS:n Aunon kokouksessa olevan alkuperäisen käsikirjoituksen mukaan, kun taas viivattomalla alueella on käytetty Pellon museon kopio-kirjassa olevaa jäljennöstä.

(Postilla I-II s.1565)

¹ fästäävät: leikittelevät

Kolmen miehen kiitosvirsi tullella on pantu meille esimerkiksi, kuinka koko elävä luonto kiittää Herraa, koska ihmiset eivät jaksaa kiittää.

Ne kolme miestä olivat Sadrak, Mesak ja Abednego, joita kuningas Nebukadnezar oli käskenyt heittää palavaan uuniin, koska he eivät totelleet kuningasta, joka oli heitä käskenyt palvelemaan epäjumalaa. Mutta Jumalan enkeli varjeli heitä tulen kuumuudesta, ettei se kuuma valkea tehnyt heille mitään. Silloin rupesivat ne kolme miestä veisaamaan kiitosvirttä. Ja ne ovat esimerkiksi niille pyhille marttyyreille, jotka jälkeen ovat veisanneet voitonvirttä tivaassa. Mutta ne kolme miestä saattavat myös olla esimerkkinä kaikille kristityille, joita Herra on pelastanut helvetin valkean kuumuudesta, jotka kiittävät Herraa keskellä valkeaa, vaikka hekin tuntevat, etteivät he jaksaa kiittää niin, kuin heidän pitäisi kiittämän. Ne kolme miestä, jotka valkean kuumuudessa rupesivat veisaamaan kiitosvirttä, tunsivat myös, ettei heidän kuolevainen kielensä jaksanut ulospuhua sitä kiitosta, jota sydän oli täynnä. Sen tähden he panit kaikki luonnolliset kappaleet kiittämään heidän edestänsä.

Jos nyt kristityt panisivat kaikki luontokappaleet kiittämään heidän edestänsä, koska he tuntevat, etteivät he jaksaa kiittää niin kuin heidän pitäisi kiittämän, niin me tiedämme, että koko elävä luonto kiittää niitten luonnollisten sielujen edestä, niin kuin myös luontokappaleet Paavalin todistuksen jälkeen huokaavat niitten tyrannien

ylitse, jotka heitä piinaavat. Mutta jos nyt luontokappaleet huokaavat niitten onnettomien sielujen ylitse, jotka menevät kadotukseen, vissimmästi he kiittävät myös Luojaansa luomisen armosta ja lunastuksen edestä, niin kuin Raamatussa on edespantu, erinomattain Ilmestyskirjassa, kussa Johannes kuuli neljän eläimen kiittävän Luojaansa. Ja mitäpä ne tekevät, ne pääskysset ja pääskysen pojat, jotka alkavat visertämään varsin, kun aurinko nousee. Ne kiittävät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Ja tiaiset ja satakieliset, jotka niin monenkaltaisella äänellä ylistävät Luojaansa. Ja rakkaus vaatii heitä niin tekemään.

Mutta ihmisen kieli on kankea siihen. Eivät pakanat kiitä ollenkaan, ei luomisen armosta, eikä lunastuksen armosta. Kristityt tahtoisivat kyllä kiittää, jos ei kieli olisi niin kankea. Sen kankeuden tunsivat ne kolme miestä valkeassa, koska he panivat kaikki luontokappaleet, kaikki kivet ja puut, kiittämään heidän edestänsä. He tunsivat, sanon minä, että kieli oli kankea kiittämään sen lunastuksen edestä, kuin heille oli tapahtunut, koska he hirmuisen suuren valkean kuumuudessa eivät tunteet mitään kipua. Ja kristityt myös tuntevat, että he ovat lunastetut helvetin valkean kuumuudesta, jonka lunastuksen edestä heillä olisi halu kiittää, jos heillä ei olisi niin kankea kieli.

Pankaa nyt tiaiset, pääskysset ja satakieliset kiittämään edestänne, koska teillä itsellä on kankea kieli. Menkää kuuntelemaan, koska aurinko nousee, kuinka pääskysset visertävät. Menkää

kuuntelemaan, koska aurinko paistaa, kuinka monenkaltaisella äänellä satakielinen panee, koska hän näkee rakastetun puolison. Menkää kuuntelemaan, kuinka muut tiaiset kiittävät Luojaansa luomisen armosta, ja sen hengen edestä, jossa he liikkuvat ja elävät. Mutta ihminen on niin kuin puu ja kanto. Jos hän meni syömään, niin hän meni niin kuin luontokappale. Vaikka lehmät ammuvat kuitenkin, koska he kuulevat, että heille annetaan ruokaa. Ja kaarneen pojat ääntävät, koska he löytävät raadon. Mutta ihminen on kankea kiittämään myös ruoan edestä.

Koska me näemme, kuinka luontokappaleet kiittävät, siitä me näemme ja ymmärrämme, ettei ihminen ole luotu tyhjä syömään ja paskantamaan. Mutta nyt se on turha arvelus, että ihminen saattaisi enää täyttää päämaaliensa, mitä varten hänet on luotu. Nyt ei ole muuta, kuin tämä autuaallinen toivo ja uskallus, että hän saattaa paremmin kiittää Luojaansa, koska hän pääsee irti tästä kuolevaisesta ruumiista ja pääsee lentämään ylös korkeuteen, niin kuin pääskyselä välistä lentävät korkealle, kussa he löytävät ruokaa. Rukoilkaa nyt taivaan Kuningasta, että hän opettaisi teitä kiittämään sydämellä, koska kieli on niin kankea kiittämään. Ja pankaa tiaiset, pääskyselä ja satakieliset kiittämään, koska itsellä on kankea kieli. Kuule uskovaisten Jumala meidän rukoustamme. Isä meidän, joka olet taivaissa, jne.

Neljännän rukouspäivän ehtoosaaran teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa 19: 1, ja kuuluvat

sanat näin: "Autuus ja ylistys ja kunnia ja voima olkoon Herralle, meidän Jumalallemme." Apostoli Johannes kuuli suuren äänen, niin kuin paljolta kansalta kiittävän Jumalaa sen suuren Babylonin lankeemuksen edestä, kussa niin paljon kristityitä oli tapettu. Babylonin kanssa ymmärretään ensiksi se suuri pakanallinen kaupunki, joka vanhassa Testamentissa oli niin voimallinen ja jossa oli Danielin aikana kuningas Nebukadnezar, joka rupesi elävältä polttamaan kristityitä, nimittäin ne kolme miestä, Sadrak, Mesak ja Abednego, jotka eivät tahtoneet hänen epäjumaliansa palvella.

Tämä suuri Babylon oli jo aikaa langennut eli hävitetty, koska kuningas Kores eli Cyrus antoi Israelin lapsille luvan uudestaan Jerusalemin kaupungin ylös rakentaa. Ja oli ilman epäilemättä syytä iloita sen suuren Babylonin lankeemuksesta, joka oli niin paljon Israelin lapsia vaivannut heidän uskonsa tähden. Mutta Ilmestyskirjassa ymmärretään Babylonin kanssa roomalaisten pääkaupunki, jossa niin hirmuisesti paljon kristityitä oli tapettu. Tämä roomalaisten pääkaupunki oli vielä suuressa voimassa Johanneksen aikana. Se oli koko maailman pääkaupunki, jossa niin paljon jumalattomuutta harjoitettiin, ja niin paljon kristittyjen verta vuodatettiin.

Johannes näki hengessä tämän suuren kaupungin lankeemuksen, joka tapahtui vasta puolen viidettä sataa ajastua jälkeä. Ja se sama Johannes kuuli suuren äänen taivaassa, niin kuin paljolta kansalta, huutavan: "Autuus ja ylistys ja kunnia ja voima olkoon meidän Jumalallemme!" Se kuuluu niin,

kuin olisi tullut ilo taivaassa sen suuren Babylonin lankeemuksen ylitse. Mutta nyt on kysymys tämä, mitkä kansat, eli mikä kansan paljous se oli, jonka Johannes kuuli kiittävän Jumalaa sen suuren Babylonin lankeemuksen edestä. Roomalaiset olivat sodalla voittaneet kaikki kansat allensa ja olivat kovuudella ja ankaruudella hallinneet pakanoita. Erinomattain olivat ne julmat pedot, keisari Nero ja Caligula ja muut tyrannit, paljon verta vuodattaneet, ei ainoastaan kristittyjen verta, vaan myös pakanain verta olivat ne tyrannit vuodattaneet.

Sen tähden saattaa joku lykätä sen kysymyksen eteen, oliko se kansanpaljous kristityt, joitten Johannes kuuli kiittävän Jumalaa sen edestä, että tämä tyrannien luola ja valta oli loppunut. Vai olivatkos ne pakanalliset kansat, jotka kiittivät Jumalaa sen edestä, että heidän vainoojansa viimein saivat ansaitun palkkansa? Jos se kansanpaljous, jonka Johannes kuuli kiittävän, olivat kristityt, niin saattaa kyllä omanvanhurskauden perkele kysyä: "Saakos kristitty kiittää Jumalaa, koska kristittyjen vainooja saa onnettoman lopun tässä maailmassa, ja hänen sielunsa menee helvettiin?" Se suuri kristittyjen vainooja oli langennut ja saanut onnettoman lopun, ja hänen sielunsa meni helvettiin. Saakos kristitty kiittää Jumalaa sen lankeemuksen edestä?" Niin saattaa kyllä omanvanhurskauden perkele kysyä.

Mutta minä ajattelen kuitenkin, että se kansanpaljous on olleet kristityt, ja ne ovat kiittäneet Jumalaa, ei sen tähden, että tuo kristittyjen vainooja sai onnettoman lopun ja putosi helvettiin,

vaan sen tähden ne ovat kiittäneet, että tuo maailman viettelijä, joka veti koko maailman perässänsä helvettiin, jo viimein tuli pois. Koska Jumalalle ei ole yhtään iloa jumalattoman kuolemasta, niin ei taida kristityillekään olla iloa vainoojan onnettomasta kuolemasta. Mutta kristityillä on semmoinen toivo, että maailman viettelijän kuoleman jälkeen ne pakanat, jotka hänen kauttansa vietellyt ovat, saattavat paremmin kuunnella Jumalan sanaa ja ruveta uskomaan kristittyjen puheita, koska heidän, nimittäin pakanain, viettelijä kuoli pois.

Niin kuin se suuri Babylon sekä vanhassa että uudessa Testamentissa veti pakanoita perässänsä helvettiin, niin löytyy myös joka paikassa joku Baabelin portto, joka juottaa pakanoita huuruuden viinalla ja suostuttaa heitä puoleensa, osoittaa heille kauneutensa, paljastaa heille rintojansa, jonka tähden ne rupeavat hänen perässänsä juoksemaan, että he saisivat himojansa täyttää. Jos tuommoinen portto kuolisi, niin saattaisivat kyllä kristityt hyvällä tunnolla kiittää Jumalaa, joka otti pois semmoisen kauhistuksen, joka niin paljon sieluja hukutti ja veti perässänsä kadotukseen.

Joka seurakunnassa ja joka kylässä löytyy semmoinen viettelijä, jonka päälle pakanat uskovat, ja kristityt eivät saata itkeä, jos semmoinen portto joutuu istumaan leopardin päällä, joka ei ole ainoastansa kristittyjen vainooja, mutta myös maailman viettelijä, jonka perässä pakanat juoksevat.

Olkoon tämä vastaukseksi omalle vanhurskaudelle, joka kysyy: "Onko se oikein, että kristityt kiittävät Jumalata lähimmäisensä lankeemuksen edestä?"

Oikein se on, koska semmoinen Baabelin portto lankeaa, joka maailman viettelee ja vetää pakanoita myötänsä ja perässänsä helvettiin. Oikein se on, että kristityt sen lankeemuksen edestä kiittävät Jumalaa. Mutta nyt ei ole vielä kristityillä mitään kiittämistä, koska se Baabelin portto, joka täällä on, ei ole vielä langennut. Se juottaa vielä pakanoita huoruuden viinalla ja viettelee pakanoita, ja vetää heitä kadotukseen. Mutta kristityillä olisi kyllä syytä kiittää sen edestä, ettei ole vielä Baabelin portto jaksanut kaikkia hukuttaa ja kadotukseen vetää. Kristityt saavat kyllä kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että täällä on muutamia sieluja, jotka eivät ole vielä suuta antaneet Baalille.

Kyllä on tosin monta langennut pois ja mennyt maailmaan, ja alkanut Baabelin porttoa rakastamaan. Mutta kuitenkin on meillä se toivo, että merkittyjen luku täytetään, ja että harvojen sielujen, jotka kantavat Jumalan lasten merkin heidän otsissansa, pitää kilvoitteleman kalliimmassa uskossansa ja pysymän vahvana loppuun asti. Silloin pääsevät he kiittämään Jumalaa, ei ainoastansa luomisen armosta, mutta myös lunastuksen armosta, sillä eivät kristityt tällä ajalla lihan heikkouden tähden saata kiittää Luojaansa luomisen armosta, niin kuin me kuulemme heidän kiittävän taivaassa myös luomisen armosta.

Täällä saattavat luontokappaleet paremmin kiittää luomisen armosta kuin ihmiset, jotka ovat kohta niin kuin Luojan päällekkantajat, joka on muka saattanut meitä tähän onnettomaan maailmaan. Mutta ei ole se Jumalan syy, joka on luonut, vaan se on vihollis-

sen syy, joka on synnin kautta syössyt onnettomuuteen. Mutta ihmisen kieli on niin kankea kiittämään luomisen armosta, ettei moni kristitty ole saattanut kiittää niin, kuin hänen pitäisi kiittämän. Meidän täytyy panna luontokappaleita kiittämään meidän edestämme, niin kuin ne kolme miestä palavassa pätsissä.

Kiittäkää siis luomisen armosta, kaikki tiaiset ja pulmukaiset, pääskysset ja satakieliset! Kiittäkää sen suuren armon edestä, että tämä pikkuinen valkeus on tullut maailmaan, koska armon aurinko on noussut taivaan reunalla. Kiittäkää, kaikki tiaiset ja pääskysset ja satakieliset! Pian te pääsette siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko ei laske. Pian pääsette visertämään ja laulamaan elämänpuun oksan päälle. Pian pääsette veisaamaan voiton virttä Jumalalle ja Karitsalle Siionin vuorella. Amen, Halleluja! Amen.

Alkuperäinen (alku puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki

Jäljennös: Iisakki Huhtasaaren kopiokirja. Erik Wahlbergilta saatu.

Silloin vanhurskas seisoo suurella rohkeudella niitä vastaan, jotka hänen työnsä hyljänneet ovat. Koska jumalattomat sen näkevät, hämmästyvät he sangen hirmuisesti ja tyhmistyvät sitä autuutta, jota ei he toivoneet. He sanovat toinen toisellensa ja huokaavat hengen ahdistuksessa ja sanovat: Tämä on se, jonka me ennen pidimme nauruna ja pilkkasananlaskuna. Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä, kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan? Sen tähden olemme me eksyneet oikealta tieltä ja vanhurskauden kynttilä ei ole meitä valistanut, eikä vanhurskauden aurinko koittanut. Me olemme kaikki käyneet vääriä ja vahingollisia teitä ja olemme vaeltaneet harhoja retkiä, mutta Herran tietä emme ole tietäneet. Mitä auttoi meitä meidän koreutemme, mitä hyödytti meitä rikkaus ja ylpeys? Kaikki ovat ohitse menneet niin kuin varjo. Salomonin viisauden kirja 5. luku.

Näitä merkillisiä sanoja on Salomo kirjoittanut vanhalla iällänsä, koska hän oli kylläntynyt maailman turhuudesta. Hän muistelee meille, mitä yksi turha ja maailmallinen ihminen ajattelee elämänsä lopulla, koska hän näkee, kuinka rohkeat ja autuaat vanhurskaat ihmiset ovat erinomattain kuoleman hetkellä. Vaikka maailman ihminen on niitä pilkkana pitänyt ja nauruna, täytyy hänen viimein tunnustaa, että hän itse on hullu ollut, vaikka hän silloin, koska hän oli parhaassa voimassa, piti vanhurskaan elämän hulluna ja hänen loppunsa häpeänä.

Koska maailman lapset näkevät, ettei maailma enää auta, rupeavat he tunnustamaan, että me olemme eksyneet oikealta tieltä. Vaikka he silloin, koska he olivat muka viisaat, luulivat, että vanhurskas on väärässä. Mutta elämän lopulla rupeavat maailman lapset tunnustamaan, että me olemme eksyneet oikealta tieltä, me olemme käyneet vääriä ja vahingollisia teitä. Ja koska maailman ihmiset näkevät, kuinka rohkeat vanhurskaat ovat seisomaan vastaan niitä, jotka heitä ahdistavat, hämmästyvät he sangen hirmuisesti ja tyhmistyvät sitä autuutta, jota he eivät toivoneet ja sanovat: Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä, pilkkana ja nauruna, mutta nyt me vasta näemme, että vanhurskas on luettu Jumalan lasten sekaan. Sentähden me olemme eksyneet, emme ole Herran tietä tietäneet. Jos maailman ihmisten väärä luulo tulee siitä, ettei hän ole Jumalan tietä tiennyt, eikä ymmärtänyt, mistä vanhurskaille tulee se suuri rohkeus ja ilo vielä kuoleman hetkellä. Maailman lapset katsovat aina vanhurskaan elämän hulluksi, mutta viimein, koska hänellä itsellä silmät aukenevat, täytyy hänen tunnustaa, että oikea on nyt ylösvaistus, mutta jos ei ole hiljainen raukoilta silloin.

Ilman epäilemättä on Salomo näitä kirjoittanut sekä omasta että muitten koettelemuksesta. Ja se olisi hyvä, jos tämänaikaiset ihmiset ottaisivat näistä sanoista vaarin, sillä sama luonto nyt on väärillä ja vanhurskailla kuin ennen. Sama tinka on nyt niillä kuin Salomon aikana. Sama ajatus nyt on maailman lapsilla kuin ennen, että vanhurskaat eli kristityt ovat väärässä. Maailman ihmi-

set pitävät vielä nytkin kristittyin elämän tyhmänä, pilkkana ja nauruna. Suuttuvat vielä, koska he näkevät millä rohkeudella kristityt seisovat niitä vastaan, jotka heitä ahdistavat, mutta viimein, koska häitä tulee maailman lapsille, täytyy heidän tunnustaa: Me hullut pidimme hänen elämänsä hulluna ja hänen loppunsa häpeänä, kuinka hän nyt on luettu Jumalan lasten sekaan? Ja koska maailman lapset näkevät, ettei maailma enää auta, rupeavat hekin tunnustamaan omaa hulluuttansa ja sanovat: Mitä auttoi meitä meidän koreutemme, mitä hyödytti meitä rikkaus ja ylpeys?

Mutta vaikka nyt tänäaikaiset ihmiset kuulevat, kuinka ennen on eletty maailmassa, kuulevat myös, mitä maailman ihmiset silloin ovat tehneet ja puhuneet, ja kuulevat myös, kuinka maailman lapset ovat vanhurskaita pitäneet pilkkana ja nauruna, kuulevat myös, kuinka maailman ihmiset ovat tinganneet vastaan, koska vanhurskaat ovat heitä neuvoneet, kuulevat vielä sitäkin, että profeetat on pidetty vääränä, profeetat ja kristityt noitina ja perkeleen apulaisina sen aikaisilta maailman viisailta, jotka luulivat paremmin ymmärtävänsä Raamatun kuin he. Vaikka nyt tänäaikaiset maailman lapset kuulevat tätä, ovat he kuitenkin valmiit seuraamaan entisten maailman ihmisten jälkiä ja sanovat: Ei se passaa meille, mitä ennen on puhuttu ja kirjoitettu. Senaikaiset ihmiset ovat ilmeisesti olleet sokeat ja taitamattomat, koska he ovat vihanneet profeetoita, mutta me emme ole vihanneet profeetoita. Me luemme mielellämme profeettain kirjoituksia ja uskomme, että he ovat puhuneet Jumalan sanoja.

Niin tekivät myös juutalaiset Vapahtajan aikana. He rakensivat profeettain hautoja ja sanoivat: Jos me olisimme eläneet profeettain aikana, emme suinkaan olisi vihanneet heitä. Mutta miksi ne samat juutalaiset, jotka rakensivat profeettain hautoja, vihasivat Vapahtajaa? Taisi se tulla siitä, että Vapahtaja käänsi profeettain sanat heitä kohtaan. Ja jos nyt joku kristitty ottaa profeettain sanat tämän aikaisille suruttomille, sanovat he: Eivät semmoiset soimaukset kuulu meille. Ne ovat juutalaisille, mutta eivät meille, jotka olemme kristityt ja ylösvalaistut. Ilmankin me olemme paremmat kuin juutalaiset. Mutta sanokaa nyt, hyvät maailman ihmiset, minkä vuoksi te olette paremmat kuin juutalaiset. Me tiedämme, että juutalaiset olivat monessa asiassa paremmat ja siivommat kuin te, ja yhtä hyvin heitä soimattiin huoraksi ja varkaaksi ja ulkokullatuksi.

Vetäkäämme vielä yksi esimerkki Salomon viisaudenkirjasta, että me saamme kuulla, minkä päältä tingattiin. Salomo muistelee, kuinka senaikaiset suruttomat ihmiset puhuivat keskenänsä. He sanoivat näin: Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa ja asettaa itsensä meidän työtämme vastaan ja nuhtelee meitä, että me syntiä teemme lakia vastaan, ja soimaa meidän menomme synniksi. Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan poika. Tässä me kuulemme, mitä sen aikaiset ihmiset tuumasivat kristittyin soimauksista. Maailman ihmiset sanoivat ensin näin: Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älkäämme unhottaako kevätkukkasia. Älköön yksikään

olko osaton meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka iloiset me olimme. Tämän juopumuksen tähden, tämän röyhkeyden ja maailman ilon tähden rupesivat vanhurskaat nuhtelevaan heitä. Mutta siitä suuttuivat maailman ihmiset ja sanoivat näin: Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa. Hän nuhtelee, että me teemme syntiä ja soimaa meidän menomme synniksi, ja sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan poika.

Eiköpä nyt ole sama tinka uskon päältä? Eiköpä nyt ole suruttomilla samat sanat suussa, kuin silloin. Ne ovat niin selkeästi maalatut tässä paikassa, että vanhan aatamin pitäis tunteman haamunsa, mutta ei vanha aatami viitsi kuulla omia sanojansa eikä omia töitänensä, jotka on 3000 ajastaikaa tätä ennen kirjaan pantu. Hän ajattelee vain: Ei minun elämäni ole semmoinen. Ja koska vanhurskas nuhtelee häntä, sanoo hän: Eivät semmoiset soimaukset maksa mitään. Se on tyhjä¹ haukkuminen. Erinomattain tekee se asia pahaa vanhan aatamin sydämelle, koska vanhurskas sanoo tuntevansa Jumalan. Sitä ei viitsi kuulakaan vanha ihminen, että vanhurskas sanoo tuntevansa Jumalan, eli sanoo itsensä Jumalan pojaksi. Siitä suuttuivat juutalaiset niin kovin Vapahtajalle, että he repäsivät vaatteensa ja sanoivat: Katso, nyt te kuulitte hänen pilkkansa.

Koska nyt joku kristitty sanoo apostoli Johanneksen sanoilla, että Vapahtaja antoi voiman kaikille niille tulla Jumalan lapsiksi, jotka uskovat Hänen päällensä, niin ajattelee vanha ihminen: Sinulleko yksin antoi Vapahtaja sen oi-

keuden, sinäkö olet Jumalan lapsi? Sinä kerskaat itseäs. On vissimmästi yksi kerskaus, että yksi uskovainen sanoo tuntevansa, että hän on Jumalan lapsi. Mutta minkä päälle on perustettu? Paa- vali sanoo, jos joku tahtoo kerskata, niin kerskatkoon Jeesuksesta Kristuksesta ja siitä ristiinnaulitusta. Jos joku tahtoo kerskata, sanoo Herra profeetta Jeremian kautta, hän kerskatkoon, että hän tuntee minut, sanoo Herra, että minä olen laupias ja armollinen.

Nyt kuulemme siis, mistä asiasta on tinka suruttomain ja vanhurskasten välillä. Vanhurskas sanoo tuntevansa Jumalan. Sitä ei voi vanha ihminen kärsiä, että vanhurskas sanoo, että hän on Jumalan poika. Maailman ihminen sanoo: sinä pilkkaat Jumalaa. Vanhurskas kerskaa itseänsä Jeesuksessa Kristuksessa, elikkä Jumalan armosta. Maailman ihminen sanoo, kuinka ja millä lailla sinä olet tuntenut Jumalan armon? Sinä kerskaat itseäs. Ja siitä tinkaamisesta tulee viimein se päätös, että "väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa, ei hän anna meille rauhaa. Mutta jos nyt viimein maailman ihmisen silmät aukenisivat, täytyisi hänen tunnustaa itsensä hulluksi, ettei hän ole kuunnellut vanhurskaan neuvoa. "Me hullut pidimme hänen elämänsä tyhmänä ja hänen loppunsa häpeänä, mutta me olemme eksyneet oikealta tieltä. Ei ole vanhurskauden aurinko meille koittanut."

Tämä on nyt kaikkien kristittyjen tar koitus ja sydämellinen rukous, että Herra Jeesus aukaisisi kaikkien sokeain raukkain silmät, että he näkisivät ennenkuin kynttilä sammuu, että he ovat eksyneet väärälle tielle, etteivät he ole

Herran tietä tietäneet, eikä ole vanhurskauden aurinko paistanut. Se on kaikkien kristittyjen tarkoitus ja sydämellinen rukous, että se taivaallinen Herra Jeesus aukaisisi kaikkien kuurojen korvat, että hekin pääsisivät kuulemaan, ennenkuin aurinko laskee, kuinka kauniisti taivaan kellot soivat, ja kuinka suloisesti taivaan enkelit veisaavat. Se on kaikkien kristittyjen sydämellinen huokaus, että Herra Jeesus opettaisi mykkäin suun puhumaan, ennenkuin kaikki mykäksi tulevat. Se on kaikkien kristittyjen alinomainen huokaus, ettei yksikään hänen vanhemmistansa, veljistänsä, hänen sisaristansa taikka hänen lapsistansa olisi niin onneton, että sokeudessaan menisivät iankaikkisuuteen ennenkuin silmät ja korvat aukenevat, että he saataisivat välttää niitä pahoja retkiä, jotka vievät kadotukseen.

Ja jos he tämän huutamisen tähden, tämän manaamisen tähden, tämän rukoilemisen tähden, tämän itkemisen tähden tulevat vihatuksi, vainotuksi, pilkatuksi ja ylönkatsotuksi vanhemmilta veljiltä, puolisolta eli lapsiltansa, niin nousee taas tämä surkea huutaminen, valittaminen, parkuminen ja huokaaminen heidän sydämistänsä, että Herra Jeesus antaisi niitten sokeain raukkain silmät auveta, ettei vanhemmat eli veljet, eli sisaret eli puoliso, eli lapset eli palvelijat, tahi sukulaiset taikka langot, tahi ystävät tahi vihamiehet tulisi niin onnettomaksi, että joutuisivat huutamaan ja parkumaan, valittamaan elikkä itkemään, eli huokaamaan ja vaikeroitsemaan helvetissä, kauhistuksen paikassa, pohjattomuudessa ja tulijärvessä, pimeyden luolassa, kussa ei yksikään

enää kuule heidän huokauksiansa, ei yksikään enää surkuttele heidän vaivojansa, ei yksikään enää huoli heidän katumuksestansa, ei yksikään enää lue heidän kyyneleitänsä.

Kuulkaa siis, te suruttomat vanhemmat, teidän lapsenne rukoilevat teitä. Kuulkaa, te suruttomat veljet, teidän sisarenne rukoilevat teitä. Kuulkaa te suruttomat puoliset, teidän vaimonne rukoilevat teitä. Kuulkaa, te suruttomat ystävät ja langot, teidän tuttavanne neuvovat teitä. Nouskaa ylös unesta ennenkuin kynttilä sammuu, huoatkaa ennenkuin kuolema hengen salpaa. Pankaa kätenne ristiin ennenkuin ne kangistuvat. Kumartakaa polvenne ennenkuin ne oikenevat. Aukaiskaa silmänne ennenkuin ne kiinni painetaan. Huutakaa ennenkuin ääni lankee. Kolkuttakaa ennenkuin ovi lukitaan. Katsokaa taivaaseen ennen kuin se katoa. Tehkää parannus ennenkuin parannuksen aika on sivuti mennyt. Etsikää armo ennenkuin armonaika loppuu. Valmistakaa lampunne ja ostakaa öljyä ennenkuin Ylkä tulee. Hakekaa silmävoidetta ennenkuin te tulette umpisokeaksi. Lyökää rintoihin ennenkuin sydän halkee, sillä kuoleman jälkeen ei yksikään vaivaa teitä enää parannuksen huudolla helvetissä. Te saatte rauhan kaikista manauksista kadotuksessa. Ei yksikään huuda teille "tehkää parannus". Ei myös parannus sitten auta, ja teidän korvanne saavat levätä siitä huudosta helvetissä iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / Kopion kirjoittaja on Johan Petter Naimakka 1870.

¹ = vain

Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, ja tunkee lävitse, siihen asti kuin se sielun ja hengen eroittaa, ja jäsenet ja ytimet, ja on ajatusten ja sydämen aivoitusten tuomari. Hebr. 4: 12.

Paavali oli koetellut Jumalan sanan voimaa särkemään ja leikkaamaan sydämen paisumia, ja taas terveeksi tekemään sydämen haavoja. Sentähden sanoo hän, että Jumalan sana on terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, joka tunkee ytimeen ja luihin asti, mutta muutamilla on niin paatunut nahka, että tämä kaksiteräinen miekka ei pysty heihin, vaikka kuinka hakattaisiin. Itse riitas on muutamille takonut rintarautoja, ettei pysty Jumalan kaksiteräinen miekka, vaikka se pannaan juuri rintaa kohti. Se väkevä haarniskoitu on käynyt pajassa ja takonut sotamiehillensä rautalakin, ettei Jumalan miekka pysty päähän. Muutamilla on pääkallo niin vahva, ettei luoti pysty ollenkaan luihin, ja niitten päälle ei ole väärsti kruutia kustantaa. Miekka tylsyy ilman mitäkään, jos joku rupee niitten kanssa tappelemaan, mutta ne, joihinka Jumalan kaksiteräinen miekka pystyy, ovat monenkaltaiset ihmiset, jotka haavoitetaan ja vasta parannetaan. Niitten seassa on myös moni, joka itse sydämen suonია leikkaa, ja moni, joka päähän mittaa.

Mutta kaikissa näissä on Jumalan sana voimallinen ja terävä niin kauan kuin se oikein pidetään kädessä. Muutamat sotamiehet ovat taitamattomat. Eivät he saata oikein pitää Jumalan miekkaa. Muutamat heiluttavat miekkaa

pään ylitse, eivätkä raaski hakata. Muutamat ovat arat, eivät he tohdi miekkaa panna rintaa vasten. Semmoisten ihmisten kädessä ei vaikuta Jumalan sana mitään. Vihollinen nauraa vain ja sanoo: "Et sinä kelpaa sotamieheksi, sinä käännät miekan nurin." Koska Jumalan miekka joutuu semmoisten sotamiesten käsiin, jotka pistävät miekan tuppeen ja lähtevät pakenemaan, koska vihollinen tulee näkyviin, niin pääsee vihollinen varsin voiton päälle ilman sodatta. Hän ottaa heitä vangiksi ja heittää pimeyden luolaan. Monella sotamiehellä on jäniksen sydän. Ei semmoinen tohdi miekan kanssa liikkua, ja parempi olisi hänen mennä myllyä jauhamaan eli peltoa kääntämään, kuin ruveta sotamieheksi.

Muutamat ovat karanneet vihollisen leiriin, jossa he sotivat vihollisen puolesta, ja vihollisen sota-aseilla, mutta eivät hengenmiekalla. Muutamat eivät sodi ollenkaan, vaikka heillä on miekka kädessä. He luulevat, ettei vihollinen tohdi tulla heidän päällensä, koska he ovat varustetut sota-aseilla, mutta siinä he tulevat petetyiksi. Vihollinen on vanha sotamies, ja hyvin oppinut ampumaan nuoliansa sydämeen. Jos hengellinen sotamies ei ole hyvin vainukas ja aseta miekkaansa rintaa kohti, kyllä vihollinen pian kaataa hänet maahan ja pistää hänet säkkiin. Mutta koska väkevempi tulee, silloin ottaa hän vihollisen sota-aseet pois ja jakaa hänen saaliinsa.

Meille on, Jumalan kiitos, annettu kaikki ne sota-aseet, joita pyhä Paavali on luetellut, nimittäin hengen miekka, autuuden rautalakki ja uskon kilpi, joilla me saatamme vastustaa kaikki sen rumantulisiet nuolet. Mutta se tulee sen

päälle, jos me tahdomme oikein nautita näillä sota-aseilla. Jos me niitten kautta oikein hartaasti ja urhoollisesti tahdomme varjella meidän henkemme, ettemme tulisi haavoitetuiksi ja kuoli-aaksi ammutuiksi. Moni on vielä niin tomppele, ettei hän tiedä, kummassa kädessä hengellinen miekka pidetään. Muutampi on niin arka sydäimestä, ettei hän tohdi ollenkaan hakata vihollisen päälle. Mutta jolla on jäniksen sydän, hän pyörtäköön takaisin, ja jolla ovat nopsat jalat juoksemaan, lähteköön pakoon. Kyllä vihollinen juoksee vielä hopummasti. Jos sinulle on annettu hengellinen miekka käteen, niin älä juokse takaperin, vaan seiso urhoollisesti ja sodi. Jos sinulla on uskon kilpi, niin pane se nuolia vastaan. Jos sinulla on autuuden rautalakki, niin pane se päähän, ja älä ole laiska ja huolimaton sinun toimituksissasi, sillä vihollinen on valpas. Hän vartioitsee sinua joka askeleessa. Jos sinä rupeat sotakedolla nuokkumaan, niin pääsee vihollinen sinua lyömään.

Hengellinen miekka on sitä varten annettu, että sillä pitää lyötämän. Ei niin, että oikea korva hakataan pois niiltä, jotka ovat jo kovin haavoitetut, vaan niitten päälle pitää hakattaman, joilla on niin luja pääkallo, ettei luoti mene läpi, joilla on omatunto niin paksu kuin parkittu nautahärän vuota, joilla ovat rintaluut niin paksut kuin karhuilla, että he potkivat tutkainta vastaan, eivätkä vielä tunne kipua. -Saul, Saul, sinun on työläs potkia tutkainta vastaan. Koska Vapahtaja huutaa taivaasta:” Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.” Koska hengellinen miekka pannaan rintaa vastaan, ru-

peaa Saulus vapisemaan. Ei hän pysy enää jalvoillansa.

Mutta helvetin musta rautio on muutamille takonut rintarautoja, ettei hengellinen miekka pysty ollenkaan. Muutamilla on niin paatunut nahka, etteivät he tunne muuta kuin helvetin liekkiä. Käsillä ja jalvoilla he potkivat vastaan, eivätkä ajattele perään, että omantunnon polte tulee viimein tulijärvestä, jos täällä ei tule.

Muutamille sairaille ja haavoitetuille annetaan terveellisiä lääkityksiä. Koska sydämen paisumukset ovat leikatut terävällä raakaveitsellä, pannaan hunajata haavoihin. Ei sovi enää miekalla hakata niitä, jotka ovat jo miekalla hakatut ja kuolemanhaavoja saaneet.

Jumalan kaksiteräinen miekka leimahtaa Vapahtajan suussa, ja suunsa Hengellä Hän tappaa käärmeen siemenet, jotka vihaavat vaimon siementä. Suunsa hengellä Hän pusertaa kovat rinnat ja kovat sydämet ahdistaa, mutta haavoitetuita Hän sitoo ja sairaita Hän parantaa. Ei Hän niitä tapa miekalla, jotka heikot ovat, mutta niitä Hän tappaa miekalla, jotka vastaan seisovat.

Me olemme nähneet, kuinka voimallinen Jumalan sana on särkemään kovat sydämet. Me olemme tunteneet, mikä ihmeellinen muutos tulee ihmisen sydämessä, koska Jumalan sana pääsee oikein vaikuttamaan siinä. Mutta me olemme myös nähneet, että muutamat ovat niin paatuneet, ettei Jumalan sana voi tunkea heidän sydämiinsä. Nämä paatuneet henget ovat aina rohkeat pilkkaamaan ja vastaanseisomaan. Eivät he usko vielä, että Jumalan sanan vaikutukset ovat Pyhän Hengen vaikutukset,

vaan he luulevat aina, että Pyhän Hengen vaikutus on perkeleen vaikutus. Heillä on vielä sama usko kuin juutalaisilla, että Vapahtaja ajoi ulos perkeleitä Belsebubin kautta.

Mutta eivät he usko sitä, että perkele yllyttää heitä varastamaan, kiroamaan, juomaan ja tappelemaan. Ilmankin he luulevat, että semmoinen elämä on Pyhän Hengen vaikutus, mutta kristillisyyden katsovat he perkeleen vaikutukseksi. Kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut. Se on heidän uskonsa, että juomarit ja viinaporvarit ovat Jumalan lapset, mutta kristityt ovat perkeleen palvelijat. Varkaat, juomarit ja viinaporvarit luottavat aina sen päälle, että heillä on oikea usko, mutta kristityillä on väärä usko.

Varkaat, juomarit ja viinaporvarit luottavat myös sen päälle, että tämä hengellinen liikutus loppuu pian. He luulevat, ettei se ole pysyväinen. He odottavat joka päivä, että ne entiset juomarit, jotka nyt Jumalan sanan voiman kautta ovat kääntyneet, pitävät taas ruveta juomaan ja tappelemaan. He odottavat, että ne entiset viinaporvarit pitää lähtemän kaupunkiin viinakuormia noutamaan. He odottavat, että ne, jotka nyt lukevat Jumalan sanaa, pitävät alkaman vasta uudesta kiroamaan, ja että ne, jotka puhuvat kristillisyydestä, pitävät vasta uudesta ruveta houraamaan ja ulvomaan ja lumikinoksen päälle kaatumaan.

Mutta me odotamme, että ne, jotka vielä ovat riettaan hengen palveluksessa, pitävät kääntymän. Me odotamme, että juomarit pitävät tuleman raittiiksi, että viinaporvarit pitävät viinansa kaataman maahan, koska omatunto rupeaa

heitä polttamaan. Me odotamme aina parannusta niiltä, jotka ovat kiivaat vastaanseisomaan. Me odotamme, että Jumalan kaksiteräinen miekka pitää pystymän myös niitten päälle, joille musta rautio on rintarautoja takonut. Mutta jos ei miekka pysty, niin olemme me syyttömät heidän kadotukseensa. Me pyydämme Jumalan armon kautta tehdä, mitä me saatamme. Jota enemmän viholliset paatuvat, sitä enemmän pitää meidän kallitsemän (= teräväksi takoman) ja teräväksi laskeman raakaveistä. Omatunto on kyllä muutamilla paksumpi kuin nautahärän vuota. Jumalan sana on myös terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka. Vaikka pääkallo on muutamilla niin paksu, ettei niitten luihin pysty luoti, mutta Jumalan sana myös menee luihin asti ja leikkaa vielä ytimen luissa. Helvetin musta rautio on takonut muutamille rintarautoja, ettei pidä Jumalan miekka pystymän. Mutta rauta myös ruosteelta raadellaan. Kuoleman ja helvetin ruoste pitää paatumuksen rintarautoja syömän. Vaikka on sydän paisunut muutamilla, että se koskee kylkiluihin. Minä luulen, että sydämen paisumukset kerran leikataan raaka veitsellä, jos ei sydän mätäne ennen kuin kuolema tulee.

Nyt on Jumalan kaksiteräinen miekka pantu rintaa vasten. Jolla on arka sydän, se pelkää, että miekka menee läpi sydämen. Jolla on kova sydän, se nauuraa, ei ole tietävinänsä. Jolla on paatunut sydän, se pilkkaa Jumalan sanan voimaa. Jolla on paisunut sydän, se suuttuu ja kiroo. Jolla on pehmeä sydän, se rupeaa vapisemaan. Jolla on kylmä sydän, se rupeaa palamaan. Jolla on

kova sydän, se pitää tuleman vielä kovemmaksi. Jolla on särjetty sydän, se pitää paraneman. Jolla on paksu sydän, se pitää puserrettaman. Ei kuitenkaan Jumalan miekka pysty niihin, joille musta rautio on takonut rintarautoja. Ei niihin pysty muu kuin kolmihaarainen hiilluskahveli, jolla sarvipäinen ukko kohentaa kekäleitä helvetin uunissa.

Koska nyt Jumalan sanalla on senkaltainen voima kovat sydämet särkemään ja sydämen paisumia leikkaamaan, ja myös sydämen haavoja parantamaan, Vapahtaja sanoi opetuslapsilensa: "Jolla ei ole kukkaroa, se myyköön hameensa ja ostakoon miekan." Ei sitä varten, että meidän pitää oikea korva hakata pois ylimmäisen papin palvelijalta, vaan sitä varten, että meillä olisi joku sota-ase kädessä, koska viholliset karkaavat meidän päillemme. Se väkevä haarniskoitu on nyt oikein suuttunut, koska hän näkee miekan olevan opetuslasten kädessä. Ei ollenkaan hän karkaa niitten päälle, jotka ovat antaneet itsensä hänelle ilman sodatta. Mutta niille hän on oikein kovin suuttunut, jotka rupeavat miekan kanssa liikkumaan.

Hukalla sanotaan olevan niin arka sydän, että yksi porovasikka varjelee henkensä, koska se tekee vastuksen. Mutta jos peurahirvas eli hevonen, eli vielä suurempi luontokappale pelkää ja pakenee, niin hukka syöpi vielä senkin. Yksi hukka pelkää kyllä ihmistä, jolla on miekka kädessä, mutta hukat tulevat rohkeammiksi, koska heitä on monta yhdessä joukossa. He luottavat silloin paljoutensa päälle. Kuitenkin olen minä kuullut, että yksi urhoollinen sotamies saattoi varjella henkensä hukil-

ta, vaikka heitä oli 50 yhdessä tokassa. Mutta koska miekka on ruostunut tuppeen, silloin on hän neuvoton. Näistä tapauksista kuulemme me, että heikko-mieliset saattavat kyllä varjella henkensä viholliselta, koska heillä on hengellinen miekka kädessä. Mutta jos isot uskonsankarit kadottavat miekkansa ja rupeavat pelkäämään, niin voitetaan he pian viholliselta.

Älkää siis antako teidän miekkanne ruostua, vaan hiokaa se hiedalla joka päivä, että se pysyisi kirkkaana, ja laskekaa ja hiokaa se totuuden tahkolla, että se olisi aina terävä. Jos miekka ruostuu, kuinka sen saattaa vetää ulos tupesta? Jos miekka tylsyy, mihinkä se enää pystyy? Siis hiokaa, hiokaa, ja laskekaa teidän miekkaanne, että voisitte vastaanseisoa kaikki sen rumantulisiet nuolet, sillä nyt ovat vaaralliset ajat. Nyt on vihollinen naakimassa ja odottamassa. Jos sotamiehet rupeaisivat nuokkumaan, niin pääsee hän ampumaan ja pistämään säkkiinsä ja viemään pimeyden luolaan. Jos sotamiehet nuokkuvat ja miekka silloin putoaa heidän kädestänsä, millä pitää heidän enää varjeleman henkensä? Apostoli sanoo: Hankitkaa teitänne, olkaa vyötetyt kupeista ja valmiit sotaan. Pankaa autuuden rautalakki päähän. Ottakaa uskon kilpi, jolla te saatatte vastaanseisoa kaikki sen rumantulisiet nuolet, ja hakatkaa hengen miekalla vihollisen päälle, että hän pakenisi yhtenä joukkonsa kanssa.

Tämä hengellinen sota rupeaa muutamille sotamiehille raskaaksi tulemaan, mutta ei kuitenkaan ole rauhaa odottamista niin kauan kuin vihollinen on elämässä. Jotka tahtovat hyviä päi-

viä, saavat pyörtää takaisin. Joka luulee ilman sodatta voittavansa, se tulee vissimmästi petetyksi. Muutamat sotamiehet rukattavat ensinnä suurella faartilla (= vauhdilla) vihollisen päälle ja huutavat siinä luulossa, että vihollinen pakenee kiljumisen kautta. Mutta koska vihollinen kiertää heitä ja rupee takapuolelta ampumaan, peljästyvät he ja rupeavat rauhaa ostamaan. Muutamat, joilla on jäniksen sydän, lankeavat polvillensa ja kerjäävät armoa viholliselta, mutta ei hän anna armoa muulla tavalla, kuin sillä ehdolla, että ihmisen pitää palvella häntä.

Mutta minulla on se toivo ja uskallus, että ne, jotka kerran ovat hänen palveluksestansa luopuneet, eivät halua toiste pestirahaa häneltä ottaa. Parempi on nälkää ja vilua kärsiä, kuin semmoisen herran palveluksessa olla, joka panee palvelijansa myllyä jauhamaan ja pirunpaskaa syömään.

Sotamiehet! Älkää laskeko miekkaa teidän kädestänne. Älkää juosko takaperin. Älkää palvelko ruhtinasta, joka tahtoo teidän sielujanne tappaa, vaan seisokaa miehuullisesti ja katsokaa lakkaamatta sen suuren Sankarin päälle, joka kävi teidän edellänne sotaan, joka ei säästänyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut vuodattaa teidän tähtenne, että Hän lunastaisi teidän sielujanne vihollisen kädestä. Hänelle, veripunaiselle ja orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle olkoon kiitos ja ylistys nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. Helsingin yliopistonkirjaston käsikirjoituskokoelmista saatu.

Ei liene aikaisemmin julkaistu.

Meillä on vahva profeetallinen sana, ja te teette hyvin, että te siitä vaarin otatte, niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, niin kauvan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. 2. Piet. 1: 19

Apostoli Pietari neuvoo kristityitä ottamaan vaaria Jumalan sanasta niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, siihen asti, että päivä valkenee. Se on meidän toivomme, että kristitty tietää omasta koettelemuksesta, ettei hän tule aikaan ilman Jumalan sanatta, olkoon heränneessä taikka armoitetussa tilassa. Sillä vaikka yksi kristitty kantaa Jumalan sanaa myötänsä joka paikassa, kussa hän vaeltaa, kotona, mettässä, tunturilla, fankeudessa, kuoleman laaksossa ja viimeisessä hengen hädässä, ei hän kuitenkaan jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, niin kuin Vapahtaja sanoi opetuslapsilensa: "Minulla olis paljon sanomista, mutta ette voi kantaa. Niin täytyy myös yhden kristityn, koska hän ei jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, hänen täytyy Pietarin manauksen jälkeen ottaa vaaria Jumalan sanasta niin kuin yhdestä kynttilästä, joka pimeässä huoneessa palaa, niin kauvan kuin päivä valkenee.

Mutta jolla [on] huonot silmät, ei se näe lukea ennen, kuin hän menee juuri kynttilän viereen. Jumalan sana on kyllä kirkas ja paistaa niin kuin kynttilä pimeässä huoneessa, mutta luonnollisella ihmisellä on niin huonot silmät, ettei hän näe bokstavia¹, vaikka hän panis kirjan juuri nokan alle. Ja kuinkas hän saattaa eroittaa bokstavia, joka lukee kaikki nurin. Jumalan sana menee hänen päänsä

ylitse niin kuin hyminä. Se menee toisen korvan kautta sisälle ja toisen korvan kautta ulos. Ei tule sydämeen kohdi koskaan. Jumalan sana antaa niin mäkian unen hänelle, että hän rupee nuokkumaan. Se välikappale, jonka kautta hänen pitäis heräämän, kelpaa unijuomaksi. Jos muutoin uni ei tule, saati vaan Jumalan sanan ääni kuuluu, kyllä on luonnollinen ihminen nukkumassa.

Ilmanki rietas kääntää ensinnä silmät nurin, että luonnollinen [ihminen] ei näe muuta kuin kirjavia priimuja paperin päällä. Sitte hän kääntää vielä korvat nurin, että luonnollinen ihminen ei kuule muuta kuin koiria haukkuvan, koska Jumalan sana oikein saarnataan. Ja koska Jumalan sana väärin saarnataan, tulee luonnolliselle ihmiselle niin mäkia uni, niin kuin unijuoma olis valutettu molemmista korvista aivoon.

Muutampi taas, jolla on korvapistos, ei kärsi oikiata Jumalan sanaa saarnattavan, vaan menee ulos kirkosta, että hän pääsis semmoisia kuulemasta, jotka tekevät vanhalle adamille pahaa. Juudalaiset tukitsit korviansa ja purit hampaitans, koska Stefanus sanoi: "Minä näen taivaat avoi, ja Jumalan pojan istuvan Jumalan oikialla kädellä." He pistit sormiansa korvaan, että he pääsisit semmoisia pilkkasanoja kuulemasta. Sillä luonnollinen ihminen suuttuu kovin, koska hänen jumalansa pilkataan, mutta riettaan sekoitukset pitää hän mäkiana.

Jos Jumalan sana niin saarnataan, että uni tulee, silloin sanoo hän: "Ka, se oli oikia Jumalan sana." Mutta jos Jumalan sana niin saarnataan, että joku ihminen heräis, silloin sanoo luonnollinen ihminen: "Ei se ole muu kuin haukku-

minen.” Koska nyt koiran haukkumisen kautta joku sielu herää, niin ajattelee hän ensinnä: “Mitäs tuo koira haukkuu? Jokohan varkaat tulevat?”

Me tiedämme, että armonvarkailla on paljon varastettua armoa, jota hän ei tahdo mistantaa². Koska koira haukkuu, pelkää armonvaras, että varas varastaa varkaan. Mutta armonvarkaalle tulee vasta toinen hoppu, koska yksi tuntematon vieras mies tulee sisälle. Se koira, joka haukkui, oli omantunnon koira eli tuonen koira. Silloin nousee se puoliherännyt ihminen ylös, koska hän unihoroksissa kuulee koiran haukkuvan. Ei hän ole vielä oikein herännyt, mutta touhuaa unihoroksissa ja herättelee vielä muitakin ihmisiä, jotka siinä huoneessa ovat, sanoen: “Herätäkää ja kuunnelkaat, mitä tuo koira haukkuu. Jokohan varkaat ovat puotia kiskomassa?”

Nyt kuulee se puoliherännyt ihminen, että yksi tulee sisälle, eikä se sano “hyvää päivää,” eikä se sano “hyvää yötä,” sillä hän on puhumaton, joka bruukaa³ hulluja opettaa. Se on yksi hengellinen fiskaali⁴, joka välistä tulee visinteeraamaan varkaitten puotia. Tämä puhumaton vieras mies iskee valkian, sytyttää kynttilän ja panee kynttilän pöydän päälle, ottaa ylös pakkarista yhden kirjan, jossa on yksi räkinki⁵ kirjoitettu, ja käskee sen puoliheränneen ihmisen lukea. Nyt hieroo hän silmiänsä ja alkaa tavaamaan: “Kymmenen tuhatta leiviskätä olet sinä velkaa.” Silloin sanoo se puoliherännyt ihminen, joka nyt vasta rupee oikein heräämään, koska hän katsoo tarkemmin sen puhumattoman vieraan päälle, jonka

hän muistaa nähneensä ennen jo: “Onpa minulla tavaraa puodissa”, sanoo hän, “ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa.” Hän aikoo nimittäin omalla parannuksella maksaa synnin velkaa. Mutta koska hänen pitää maksaman velkaa, on kaikki omaisuus viety. Ei hänellä ollutkaan omaisuutta omasta takaa, mutta hän luuli, että Kristuksen vanhurskaus oli hänen omansa, vaikka hän oli surutoin.

Nyt osottaa se puhumaton vieras mies hänelle yhden paikan Raamatusta: “Usko ilman töitä kuollut on.” Kaikki se armo, jota surutoin ihminen omistaa, on varastettu. Isäntä kävi visinteeraamassa⁶ sinun puodissas ja otti omansa takaisin. Sitä se koira haukkui. Se oli nimittäin sen miehen koira, jonka oma oli viety. Koira. tunki hajusta, että siinä oli varastettu kalu, ja sen tähden hän rupeis haukkumaan. Mutta armonvarkaan oma koira makais silloin sängyn alla ja oli mykkä. Koska nyt se puhumaton vieras tuli sisälle; koska hän oli iskenyt valkian, sytyttänyt kynttilätä ja pannut armonvarkaan tavaamaan räkninkinsä, silloin rupeis jo armonvaras vapisemaan, ja vielä enemmän, koska hän kuuli, että kaikki siveys ja kaikki varastettu armo otettiin häneltä pois, tuli hän juuri tyhjäksi. Hän tuli niin köyhäksi, ettei ollut enää minkäänlaista. Nyt tuli hän murheelliseksi, rupeis itkemään ja huokaamaan: “Voi minua ihmisparkaa! Milläs pitää minun nyt elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki minun omani vietiin?” Hän rukoili sitä puhumatointa vierasta miestä sanoen: “Älä vie kaikkia minun omaani. Minä tulen juuri tyhjäksi. Millä pitää minun elämän iankaikki-

suudessa, koska kaikki siveys on viety, ja kaikki armo otettiin pois?”

Mutta se hengellinen fiskaali on niin armotoin, että hän riisuu armonvarkaalta rukan ja kaikki omanvanhurskauden vaatteet ja aikoo vielä viedä häntä oikeuteen, jos hän ei ota ja maksa kaikki viimeiseen ropoon asti. Silloin tulee armonvarkaalalle vielä suurempi hätä, ja niin hän häpeis niin kuin koira. Mutta silloin johtui mieleen, että se Herra, jolta hän oli varastanut, on sangen armollinen sen kaltaisille varkaille, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä tulevat häneltä armoa kerjäämään. Ja koska se hengellinen fiskaali oli niin kova ja armotoin, eikä aikonut ollenkaan heittää sen asian ilman laittaa, nousi se viheliäinen tuhlaajapoika ylös ja meni Isänsä tykö sanoen: “Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapseskes kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin huonoin palvelija.” Silloin antoi Herra anteeksi sille palvelijalle sen velan, ja antoi vielä suuremman tavaran sen edestä, kuin hän oli varastanut.

Mutta kynttilä jäi palamaan. Ja tämä kynttilä on Jumalan sana. Tämä kynttilä palaa kristityille koko yön, niin kauvan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa heidän sydämissänsä. Davidi myös sanoo: “Minun sieluni odottaa Herraa, niin kuin vartija yöllä valvoo ja päivää odottaa.” Niin odottaa myös yksi herännyt ihminen tämän toivotettavan hengellisen päivän valkenevan. Hän istuu yksinäisyydessä kynttilän vieressä ja huokaa. Hän katsoo usein itään päin, kusta hän tietää aamuruskon koittavan. Ja koska hän ei näe mitään valoa, istuu

hän taas ja huokaa: “Ah, armollinen Herra Jesu! Kuinka pitkäksi tuli tämä yö! Koskas minun silmäni pitää näkemän sitä valoa, joka nyt paistaa niille, jotka ovat toisella puolella maata. Ah, armollinen Herra Jesu! Ann’ armos aurink’ paistaa, jne⁷.”

Ole kärsivällinen, murheellinen sielu, ja odota vielä vähän aikaa, siksi kuin tämä maailma kääntyy. Ei aurinko nouse ennen, kuin mailma on kääntynyt. Mutta miksis olet niin murheellinen, rakas sielu? Onpa sinulla kynttilä siinä pimiässä huoneessa, jossa olet istumassa. Jos sinulle tulee kovin ikävä, niin ota ja katso sen kynttilän päälle ja ajattele, kuka tämän kynttilän on tehnyt, kuka sen on sytyttänyt, mistä aineesta kynttilän sydän on tehty; ja kuinka tämä kynttilä, vaikka se on niin pikkuinen valkia, valaisee koko sen pimiän huoneen. Ja muista aina, mitä kynttilän tekijä on sanonut: “Suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa.” Jos nyt tämä kynttilä sammuis, niin sinun täytyis istua pimeydessä, ja sitte vasta olis syytä itkeä ja valittaa, että yö tuli pitkäksi. Me toivomme, että niin kauvan kuin kynttilä on palamassa, ei pitäis oleman hätä niillä, jotka valvovat. Kyllä vissimmästi on hausempi [niillä], jotka asuvat toisella puolella maata, jotka aina vaeltavat auringon paisteessa, jotka käyskentelevät Jordanin virran tykönä, viheriäisellä [rannal]la, ja siellä poimivat [vat ij]ankaikkisuuden [kuk]kaisia. He syövät ja sammuttavat janonsa elämän veden lähteestä, ja syövät viinamarjoja elävästä Viinapuusta. Valvokaat kynttilän vieressä ja valmistakaat lamppunne, te morsiamen tyttäret, ja odottakaat

mu[rhees]sa ja ikävöitsemisellä, k[yy]-
neleillä ja huokauksilla siihen asti, että
aam[urusko] koittaa, koska tämä m[ail-
ma] kääntyy. Silloin nousee a[rmon] au-
rinko, joka ei ko[skaan] laske. Ja heidän
kynt[tilänsä] ei koskaan sammuu. S[il-
loin] he rupeevat veisaam[aan] uutta
virttä. Amen, h[alle]lujah! Kiitos, kun-
n[ia] ja ylistys olkoon ainoalle kuole-
[matto]malle Hengelle. A[men.]

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkis-
to, Helsinki. (alkulehti puuttuu)

Jäljennös Laestadiana 8, Oulun maakunta-arkisto

¹ = kirjaimia (ruots. bokstav)

² = menettää (ruots. mista)

³ jolla on tapana (ruots. bruk)

⁴ viskaali = yleinen syyttäjä

⁵ lasku (ruots. räkning)

⁶ tarkastamassa (ruots. visitera)

⁷ käsikirjoituksessa: etc (latinaa=jne)

Meillä on vahva profeetallisen sana, ja te teette hyvin, että te siitä vaarin otatte, niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, niin kauan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. 2. Piet. 1: 19

Apostoli Pietari neuvoo kristityitä ottamaan vaaria Jumalan sanasta niin kuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, siihen asti, että päivä valkenee. Se on meidän toivomme, että kristitty tietää omasta koettelemuksesta, ettei hän tule aikaan ilman Jumalan sanatta, olkoon heränneessä taikka armoitetussa tilassa, sillä vaikka yksi kristitty kantaa Jumalan sanaa myötänsä joka paikassa kussa hän vaeltaa, kotona, mettässä, tunturilla, fankeudessa, kuoleman laaksossa ja viimeisessä hengen hädässä, ei hän kuitenkaan jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, niin kuin Vapahtaja sanoi opetuslapsilensa: Minulla olis paljon sanomista, mutta ette voi nyt kantaa. Niin täytyy myös yhden kristityn, koska hän ei jaksa kaikkia kantaa yhtä haavaa, hänen täytyy Pietarin manauksen jälkeen ottaa vaaria Jumalan sanasta niin kuin yhdestä kynttilästä, joka pimeässä valistaa niin kauan kuin päivä valkenee.

Jolla ovat huonot silmät se ei näe lukea ennen kuin hän menee juuri kynttilän viereen. Jumalan sana on kyllä kirkas ja paistaa huoneessa, mutta luonnollisella ihmisellä on niin huonot silmät, ettei hän näe, vaikka hän panis kirjan juuri nenän alle. Ja kuinka hän saattaa eroittaa puukstavia, joka lukee kaikki nurin? Ja Jumalan sana menee hänen päänsä ylitse

niin kuin hyminä. Se menee yhdestä korvasta sisälle ja toisesta ulos, eikä koske pikkuistakaan sydämeen, ja antaa se vielä niin makean unen hänelle, että hän rupeaa kuorsaamaan.

Se on ihmeellinen, että Jumalan sana, jonka kautta luonnollisen ihmisen pitäis herätä unestansa kelpaa vielä muutamille unijuomaksi, että jos muutoin ei uni tule, saati vain Jumalan sanan ääni kuuluu, kyllä on uni makea. Ilmankin rietas kääntää ensinnä silmät nurin, että luonnollinen ihminen ei näe muuta kuin kirjavia priimuja paperin päällä, sitte kääntää hän vielä korvat nurin, että luonnollinen ihminen ei kuule muuta kuin koiran haukkuvan, koska Jumalan sana oikein saarnataan. Ja koska Jumalan sana väärin saarnataan, niin tulee luonnolliselle ihmiselle varsin niin makea uni, niin kuin hän olis saanut unijuomaa.

Muutampi taas, jolla on korvapistos, ei kärsi oikeata Jumalan sanaa saarnattavan, vaan pistää sormet korvaan, että hän pääsis semmoisia kuulemasta, eli tekee hän niin kuin juutalaiset, koska Stefanus sanoi näkevänsä Jumalan Pojan Isän oikealla kädellä istuvan, tukitsit korviensa ja purit hampaitansa ja huusit täyttä suuta, että he pääsisit semmoisia pilkka sanoja kuulemasta, sillä luonnollinen ihminen pitää oikeata Jumalan sanaa pilkkana, mutta riettaan sekoitukset unijuoman kanssa pitäähän oikeana Jumalan sanana. Jos Jumalan sanaa niin saarnataan, että uni rupeaa tuntumaan, silloin sanoo luonnollinen ihminen: Ka' se oli vasta oikea Jumalan sana. Mutta jos Jumalan sana niin saarnataan, että joku herää unestansa, sanoo luonnolli-

nen ihminen: ei se ole muu kuin haukkuminen.

Koska nyt niin kuin sanottu on, sen koiran haukkumisen kautta muutampi ihminen herää, niin hän ajattelee ensin näin: Jokohan varkaat tulevat puotia kiskomaan? Ja me tiedämme hyvin, minkä kaltainen tavara on sen ihmisen puodissa, joka koiran haukkumisen kautta on vasta herännyt. Siinä on ensinnä siveyttä niin paljon koottu lapsuudesta saakka, että se täyttää koko sen alaisen puolen puotia, mutta puodin ylisellä on niin paljon varastettua armoa, että se koskee kattoon asti. Nyt sanoo hän vielä unihorroksissa, mitäs koirat haukkuvat? Jokohan varkaat tulevat puotia kiskomaan? Vaikka hän on itse toisen puolen omaisuudesta varastanut, ja toisen puolen vääryydellä koonnut, ei hän tahdo sitä tavaraa menettää. Hän rukoilee niin kaunilla rukouksilla, että Jumala varjelis hänen omaisuutensa, jonka hän on koonnut pahan päivän varaksi, ja jolla hänen pitäis elämän iankaikkisuudessa.

Taas rupeaa koira haukkumaan. Nyt nousee se puoliherännyt ihminen ylös, sillä vaikka hän unihorroksissa kuulee koiran haukkuvan, ei hän ole vielä oikein herännyt, mutta herää siinä unihorroksissa ja herättelee vielä muitakin, jotka siinä huoneessa ovat sanoen: herätkäätekä ja kuunnelkaat, mitä tuo koira haukkuu, jokohan varkaat ovat puotia kiskomassa. Nyt kuulee se puoliherännyt ihminen, että yksi ihminen tulee sisälle, eikä se sano hyvää päivää eikä se sano hyvää yötä, sillä hän on puhumaton, joka pruuksaa hulleja opettaa. Se puhumaton vieras

mies on yksi hengellinen Fiskaali, joka välistä tulee visinteeraamaan (= tarkastamaan) varkaitten puotia. Tämä puhumaton vieras mies iskee valkian, sytyttää kynttilän, panee sen pöydän päälle, ja ottaa ylös plakkaristansa yhden kirjan, jossa on yksi räkninki kirjoitettu. Sitten hän taluttaa sen puoliheränneen ihmisen pöydän viereen, ja näyttää sormellansa sen räkningin.

Se puoliherännyt ihminen hieroo silmiänsä ja alkaa tavaamaan näin: Kym-me-nen tuhatta leiviskätä olet sinä velkaa. Silloin sanoo se puoliherännyt ihminen, joka nyt vasta rupeaa oikein heräämään, koska hän katsoo tarkemmin sen puhumattoman vieraan päälle, jonka hän muistaa nähneensä ennen jo. Ja ompa minulla tavaraa puodissa, sanoo nyt se puoliherännyt ihminen, ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa. Mutta sitten ottaa se puhumaton vieras mies ja kääntää toisen puolen räknigistä, jossa on kirjoitettu näin: Ihminen juopi vääryyttä niin kuin vettä; sinun siveytes on vääryydellä koottu. Vähän edempänä siinä kirjassa on kirjoitettu näin: usko ilman töitä on kuollut; kaikki se armo, mikä sinulla on, se on varastettu. Isäntä kävi visinteeraamassa (= tarkastamassa) sinun puodissas, ja otti omansa takaisin, ja sitä se koira haukkui. Se oli nimittäin sen miehen koira, jonka oma oli viety. Koira tunsu hajusta, että siinä puodissa on varastettu kalu, ja sen tähden hän rupeis haukkumaan. Mutta armon varkaan oma koira makais sängyn alla ja oli mykkä.

Koska nyt se puhumaton vieras tuli sisälle, koska hän oli iskenyt valkian ja

sytyttänyt kynttilän ja pannut sen armon varkaan tavaamaan räkninkiänsä, silloin rupeis armon varas vapisemaan, ja vielä enemmän koska hän kuuli, että kaikki mitä hän oli vääryydellä koonnut ja varastanut, otettiin pois häneltä, tuli hän juuri tyhjäksi. Hän tuli niin köyhäksi, ettei ollut enää mitään, hän tuli murheelliseksi, rupeis itkemään ja huokamaan: Voi, voi! minua ihmisparkaa; millä pitää minun elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki minun omani vietiin. Välistä hän rukoilee sitä puhumainta vierasta: älä ole niin kova minun kansani, älä vie kaikkia minun omaani, minä tulen juuri köyhäksi. Milläs pitää minun elämän iankaikkisuudessa, koska kaikki siveys on pois otettu, ja kaikki armo on pois otettu.

Mutta se hengellinen Fiskaali oli niin kova, ettei hän armahtanut armon varasta, vaan uhkais vielä viedä häntä Kuninkaalliseen oikeuteen, ja itse hän aikoi tulla päälle kantajaksi. Silloin tuli armon varkaalle vielä suurempi pelko, ja niin hän häpeis niin kuin koira. Mutta silloin johtui hänen mieleensä, että se Herra, jolta hän oli varastanut, on sangen armollinen sen kaltaisia varkaita kohtaan, jotka nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä tulevat häneltä armoa kerjäämään. Ja koska se hengellinen Fiskaali oli niin kova ja armoton, eikä aikonut ollenkaan heittää asiaa ilman laitta, nousi se viheliäinen tuhlaajapoika ylös ja meni Isänsä tykö sanoen: Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsakses kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin huonoin palvelijas. Silloin antoi se Herra anteeksi sille palvelijalle

ja antoi vielä suuremman tavarana, kuin mitä hän oli varastanut.

Mutta kynttilä jäi palamaan, ja tämä kynttilä on Jumalan sana. Ja me tiedämme, että se kynttilä paistaa kristityille koko yön, niin kauan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa heidän sydämässään. Me tiedämme että jokainen herännyt ihminen odottaa suurella hartaudella ja ikävöitsemisellä, koska armon päivä valkenee ja kointähti koittaa hänen sydämässään. Daavid myös sanoo: Minun sieluni odottaa Herraa niin kuin vartija yöllä valvoo ja päivää odottaa. Niin myös yksi herännyt ihminen odottaa tämän toivotettavan hengellisen päivän valkenevan. Hän istuu yksinäisyydessä kynttilän vieressä ja huokaa ja ikävöitsee ja odottaa. Hän katsoo usein glasista (=ikkunasta) ulos itään päin, kusta hän tietää aamuruskon koittavan, ja koska hän ei näe mitään valoa, istuu hän taas ja huokaa: Ah! armollinen Herra Jeesus, kuinka pitkäksi tulee tämä yö, koska minun silmäni pitää näkemän sitä valkeutta, joka nyt paistaa niille, jotka ovat toisella puolella maata. Ah, armollinen Herra Jeesus! ann' armos aurink' paistaa, sen valkeull' suo minua syntistä valaista.

Ole kärsivällinen, murheellinen sielu ja odota vielä vähän aikaa, siksi kuin tämä maailma kääntyy. Ei aurinko nouse ennen kuin maailma on kääntynyt, mutta miksis olet niin murheellinen, rakas sielu? Ompa sinulla kynttilä, joka palaa. Sen paisteessa sinä saatat vaeltaa siinä pimeässä huoneessa, kussa olet istumassa. Jos sinulle tulee kovin ikävä, niin ota ja katso, kuka sen kynttilän tehnyt on, ja kuka sen sytyttänyt on, ja mis-

tä aineesta sen kynttilän sydän on tehty, ja kuinka, vaikka se on niin pikkuihin valkeaa, se valaisee koko sen pimeän huoneen, kussa olet istumassa. Mitä maks' johtuu sinun mielees, mitä kynttilän tekijä on sanonut, suitsevaista kynttilän sydäntä minä en tahdo sammuttaa. Jos nyt tämä kynttiläinen sammuis, niin sinä joutuisit pimeässä huoneessa istumaan, ja sitten vasta olisit syytä itkeä ja valittaa, että yö tulee pitkäksi. Mutta me uskomme ja toivomme, että niin kauan kuin kynttilä on palamassa ei pitäis olemassa hätää - niillä kuitenkin, jotka valvomassa ovat - vaikka nyt tosin ei ole niin hauska istua kynttilän vieressä ja valvoa.

Kyllä vissimmästi niillä on hauskeampi, jotka asuvat toisella puolella maata, jotka auringon paisteessa käyskentelevät Jordanin virran rannalla viheriäisellä niityllä ja poimivat iankaikkisuuden kukkia, ja syövät joka päivä mannaa, joka taivaasta sataa - ja sammuttavat jannon elävän veden lähteestä - ja syövät viinamarjoja siitä elävästä viinapuusta - ja veisaavat joka päivä Mooseksen ja Karitsan virttä. Mutta niille, jotka istuvat kynttilän vieressä sanoo Pietari: Ottakaat vaari siitä kynttilästä, joka pimeässä huoneessa valistaa siihen asti, että päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne.

Älkää nukkuko, te yönvalvojat. Älkää jättäkö kynttilää turhaan palamaan, vaan ottakaat vaarin siitä kynttilästä ja niistäkää kynttilätä, että te näkisitte paremmin lukea. Jolla huonot silmät on, se menköön juuri kynttilän viereen - jolla on vuoro silmissä (=silmätulehdus), se hakekoon silmän voidetta. Joka on

sokea, se menköön tohtorin tykö, joka saattaa sokean silmät avata. Mutta jotka ovat nukkumassa, ei ne tiedä koska varas tulee - ei ne kuule, kuinka koirat haukkuvat. Nyt ovat jo Isännän koirat haukkumassa. kukas tiesi, kuinka armon varkaat tohtivat tulla varastamaan Jumalan armoa. Mutta Ihmisen Poika myös tulee niin kuin varas yöllä visinteeraamaan varasten puotia. Ottakaat vaarin kynttilästä, te yönvalvojat, siihen asti kuin päivä valkenee teidän sydämissänne. Amen.

Jäljennös Kolarin kirkonarkiston kokoelmista. Jäljennetty 1870- luvulla.

SKHS:n Aunon kokoelmassa on alkuperäiskäsikirjoitus samasta tekstistä vuodelta 1849, joka on painettu III postillas-sa s.82 (1. painos). Tämä käsikirjoitus noudattaa suurelta osin ylläolevaa jäljennöstä. Aunon kokoelman saarnasta puuttuu alkuosa. Eroavuudet näiden kahden saarnan välillä voivat johtua siitä, että saarnat ovat pidetyt eri vuosina, jolloin Laestadius itse on tehnyt muutoksia aikaisempaan saarnaansa.

Kuka teistä on, joka tahtoo tornia rakentaa, eikö hän ennen istu ja laske kulutusta, etteivät, koska hän perustuksensa laskeut on, ja ei voi sitä täyttää, kaikki, jotka sen näkevät, rupea pilkkaamaan häntä sanoen: ”Tämä ihminen rupesi rakentamaan, ja ei voinut täyttää.” Luuk. 14: 28 - 38

Vapahtaja puhuu tässä paikassa kristillisyyden rakennuksesta, ja kuinka kristityn, joka on alkanut hengessä rakentamaan sen perustuksen päälle, joka pantu on, pitää myös päättämän, ettei häntä pilkattaisi ja sanottaisi: ”Tämä ihminen rupesi rakentamaan, eikä voinut sitä päättää.” Kristillisyyden rakennus on suuri ja korkea torni, jonka pää koskee taivaaseen, jos se tulee valmiiksi. Mutta jos tämä suuri rakennus ei tule valmiiksi, niin jäävät tornin rakentajat riippamaan taivaan ja maan välille.

Me olemme kuulleet Raamatusta, kuinka ne ihmiset, jotka ¹ rupeisit rakentamaan sitä suurta Babelin tornia, ei saaneet tämän rakennuksen valmiiksi, koska Jumala otti ja sekoitti kielet, ettei tornin rakentajat enää ymmärtäneet toinen toisensa puheen. Mutta sen aikaiset ihmiset olit alkaneet rakentamaan yhtä tornia, jonka pää pitäis koskeman taivaaseen, ja he olit alkaneet tämän suuren rakennuksen [siinä] tarkoituksessa, että he pääsisit kiikkumaan ylös taivaaseen, jos vedenpaisumus tulis vielä toisen kerran maan päälle. Mutta het olit alkaneet tämän rakennuksen omalla voimalla ja omalla tahdolla, ja sen tähden Jumala ei salli-

nut heidän rakentaa enää, koska se oli Jumalan tahtoa vastaan sotivainen.

Mutta se ihminen, joka on alkanut Jumalan tahdon jälkeen rakentamaan kristillisyyden tornia, pitäis myös päättämän sen, jos hän ensinnä istuu ja laskee kulutusta, eli ajattelee perään, kuinka paljon ainetta siihen rakennukseen tarvitaan, ja kuinka suuri vara hänellä on. Sillä jos hän ei istu ja laske kulutusta, vaan alkaa summia kristillisyyden tornia rakentamaan, tulee hän viimein pilkatuksi, koska hän varattomuuden tähden täytyy heittää pois koko sen rakennuksen ennen kuin se tulee valmiiksi. Ja sitte sanotaan: ”Tämä ihminen rupeis rakentamaan, eikä voinut sen päättää.”

Se torni, josta Vapahtaja edellä mainitussa paikassa puhuu, on totisesti yksi suuri ja ihmeellinen rakennus, jonka pää koskee taivaaseen, jos se tulee valmiiksi. Ja tätä tornia myöten pääsevät ihmiset kiikkumaan² ylös taivaaseen, koska synnin tulva, jota meidän aina pitäis pelkäämän, nousee ylemmäksi ja ylemmäksi. Ja Vapahtaja, joka on tämän rakennuksen perustus on myös laittanut meille sen kaltaisia aineita, joilla raketaan, joita myös pyhä Paavali luettelee 1. Kor. 3: 12 ”Jos joku rakentaa tämän perustuksen päälle kultaa, hopiata, kalliita kiviä, puita, heiniä, olkia.” Mutta hän panee myös sen tykö, että kaikki rakennusainet, joka ei kestä valkiata, on kelvotoin ainet. Ja me tiedämme hyvin, että heinät ja oljet palavat valkiassa, eikä niin muodoin kelpaa rakennukseksi. Sen tähden ei tullut valmiiksi se rakennus, jota ihmiset rupeisit rakentamaan synnin tulvan jälkeen, koska he

sanoit: “Käykäämme rakentamaan meillemme kaupunki ja torni, joka taivaaseen ulottuis, tehdäksemme meillemme nimeä.”

Tässä rakennuksessa oli mailman kunnia päämaalina, sen tähden otti Jumala ja sekoitti kielen. Mutta siinä tornissa, josta Vapahtaja puhuu, ei ole mailman kunnia päämaalina, vaan tarkoitus on tämän rakennuksen kanssa, että rakentajat pääsisit ylös taivaaseen, koska synnin tulva rupeaa nousemaan. Mutta niistä rakennusaineista, joita pyhä Paavali luettelee, ei kelpaa muu kuin kulta, hopia ja kalliit kivet, jotka kestävät valkiata, sillä puu, heinät ja oljet, joita muutamat rakentajat ottavat rakennusaineeksi, ne palavat valkiassa.

Koska siis tämä suuri rakennus pitää tehtämän niin kalliista aineista, nimitäin kullasta, hopiasta ja kalliista kivistä, että se kestäis koettelemuksen valkiassa, sen tähden sanoo Vapahtaja, että se ihminen, joka sen kaltaisen tornin aikoo rakentaa, istuu ensinnä ja laskee kulutusta. Hän istuu ja ajattelee, jos hänellä on vara kustantamaan niin suurta rakennusta. Muutoin, sanoo Vapahtaja, tulee hän pilkatuksi, jos hän rupee rakentamaan, eikä jaksaa sen päättää. Kaikki, jotka sen näkevät, rupeevat pilkkaamaan häntä sanoen: “Tämä ihminen rupeis rakentamaan ja ei voinut täyttää.”

Ja kyllä löytyvät aina pilkkaajat, jotka ovat valmiit pilkkaamaan, jos ne harvat sielut, jotka ovat alkaneet rakentaa tätä tornia, ei voi sen täyttää. Riettaan enkelit, jotka iloitsevat kristityn lankeemisesta, vartioitsevat niitä, jotka ovat rakentamassa, että jos tämä suuri rakennus ei tulis valmiiksi, he pääsisit pilk-

kaamaan ja sanomaan: “Tämä ihminen rupeis rakentamaan, eikä voinut täyttää.” Sitä odottavat riettaan enkelit, että tämä tornin rakennus jäis kesken. Sitä odottavat vihansuopat, että kristillisyyden rakennus putois maahan. Se tulee nyt sen päälle³, jos rakentajat ovat istuneet ja laskeneet kulutusta. Ne, jotka rakentavat tornia puista, heinistä, ja oljista, ne ei istu ja laske kulutusta, sillä ne löytävät rakennusainetta mailmasta, ja niiden rakennus tulee pian valmiiksi, ja pian se myös palaa.

Mutta ne rakentajat, jotka rakentavat tornia kullasta, hopiasta ja kalliista kivistä, heidän täytyy istua ja laskea kulutusta, ettei rakennus jäis kesken, sillä nämät rakennusaineet ovat tyyriit ja kalliit, eikä löydy monessa paikassa. Sen tähden on tarpeellinen, että ne rakentajat, jotka ovat alkaneet rakentamaan tornin sen perustuksen päälle, joka jo pantu on, että [he] istuvat ja laskevat kulutusta. Heidän täytyy ajatella, mistä heidän pitää saaman niin paljon rakennusainetta, että torni tulis valmiiksi. Jos he nimittäin rupeevat rakentamaan ennen kuin he ovat laskeneet, kuinka paljon semmoiseen rakennukseen tarvitaan ainetta, niin jääpi se rakennus kesken, ja vihollinen pääsee pilkkaamaan rakennusmiehiä ja sanomaan: “Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää.”

Koska yksi ihminen pitää rakentaman yhden tornin, joka on niin korkia, että pää koskee taivaaseen, jota myöden hän pääsee ylös taivaaseen, koska synnin tulva rupeaa paisumaan maan päällä, niin hän ei saa olla laiska ja huolimaton toimituksissans, vaan hänen täytyy

työtä tehdä yötä ja päivää, sillä ehkä taivaan suuri Luoja on laittanut rakennusainetta valmiiksi, nimittäin kultaa, hopena ja kalliit kivet, joita ei suinkaan rakentaja itse saata tehdä, niin täytyy kuitenkin itse hakea näitä aineita, eli ostaa niiltä, jotka ovat maan povesta kaivaneet kultaa, hopena ja kalliit kivet. Vapahtaja sanoo Ilmestyskirjassa: "Osta minulta kultaa, ettäs rikastuisit." Ja koska pyhä Paavali mainitsee niitä aineita, joista tämä suuri rakennus tehdään, vissimmästi hän tarkoittaa, että rakentajat pitää niitä hakeman. Mutta joka on laiska hakemaan, sen rakennus ei tule koskaan valmiiksi.

Katsokaat siis perään, te rakentajat, kuinka teidän rakennuksenne tulis valmiiksi. Te oletta alkaneet rakentamaan yhden tornin, jonka pää koskee taivaaseen, jos se tulee valmiiksi. Te oletta alkaneet rakentamaan sen perustuksen päälle, joka jo pantu on, nimittäin Jesus Kristus. Te oletta alkaneet rakentamaan yhden tornin, jota myöden te pääsisitte kiikkumaan ylös taivaaseen, koska synnin tulva nousee maan päällä. Mutta olettekos te istuneet ja laskeneet, kuinka paljon tähän rakennukseen kuluu ainetta; kuinka paljon siihen menee kultaa ja hopena ja kalliita kiviä. Jos ette ole viriät hakemaan näitä rakennusaineita, niin menee teidän rakennuksenne hukkaan. Ja jokainen, joka sen näkee, pääsee teitä pilkkaamaan ja sanomaan: "Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää."

Me tiedämme, että tämän tornin kanssa ymmärretään kristillisyyden rakennus, johon Vapahtaja on laittanut kaikki rakennuksen aineet valmiiksi.

Mutta jos nyt yksi ihminen alkaa näistä aineista rakentamaan kristillisyyden, eikä ajattele perään, mitkä asiat kuuluvat totiseen kristillisyyteen, niin loppuu hänen kristillisyytensä kesken, ja ihmiset, jotka sen näkevät, pääsevät häntä pilkkaamaan sanoen: "Tämä ihminen vuovais kyllä kristityksi tulla, mutta ei käynyt laihin. Ei hän voinut sen täyttää. Hän oli ensinnä suuressa hartaudessa, mutta mailman rakkaus voitti."

Tämä tuli siitä, ettei hän ensinnä istunut ja laskenut kulutusta, koska hän rupeis rakentamaan tornia. Ei hän oikein ajatellut perään, mitkä asiat kuuluvat oikiaan kristillisyyteen. Että tämä istuminen ja kulutuksen laskeminen ei ole alusta tapahtunut, että moni on rukautanut⁴ rakentamaan tornia ja laskemaan kristillisyyden perustusta ennen kuin hän on laskenut kulutusta, se on valitettavasti summattu⁵ monelta, ja ei ole siis ihmiset, jos moni keskeytyy kristillisyyden rakennuksessa.

Meidän pitää nyt istuman ja laskeman kulutusta, ettei meidän rakennuksemme keskeytyis, ja ettei vihansuopa pääsis meitä pilkkaamaan ja sanomaan: "Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää." Isä meidän, [jne]

Me otamme äskeiset sanat tutkinnon alle, jotka löytyvät kirjoitettuna Luukkaan evankeliumissa 14. luvussa, siitä tornin rakennuksesta, ja sovitamme siihen, mitä Paavali kirjoittaa rakennusaineista 1. Kor. 3, koska me istumme laskemaan kulutusta eli ajattelemma, mitkä asiat aina tarvitaan oikiaan kristillisyyteen, ettei kävis meille

niin kuin mailman lapsille, jotka rakentavat kristillisyyden tornia heinistä ja oljesta, eli luonnollisesta siveydestä ja kuolleesta uskosta, ja panevat vielä ruumenet siteeksi.

Että moni, joka on suurella hartaudella alkanut kristillisyyden tornia rakentamaan, keskeytyy siinä rakennuksessa ja tulee muutaman ajan perästä pensiäksi, se tulee vissimmästi siitä, ettei hän ole istunut ja laskenut kulutusta. Ei ole silloin ajatellut perään, että net ensimmäiset väkevät liikutukset ei ole aina pysyväiset. Jos ihminen ei ole alusta jo ajatellut perään, että nämät voimalliset liikutukset eli se ensimmäinen kiivaus, loppuu muutaman ajan perästä, ja silloin tulee hengellinen köyhyys ja salainen epäily väsyneelle matkamiehelle, ettei hän taida enää olla oikialla tiellä. Koska sydän tulee kylmäksi ja pensiäksi; koska ensimmäinen hartaus loppuu, tulee muutamille epäily. He rupeevat pelkäämään, että kaikki kristillisuus on loppunut, ja muutamat menevät takaisin mailmaan, eikä puhu enää kristillisyydestä mitään, niin kuin se ensimmäinen hartaus olis kokonansa unhotettu.

Ja muutamat taas, jotka katumuksen alussa näppäisit armoa, menevät takaisin suruttomuuteen, eikä ole enää tietävänänsä, että het olit kerran laskeneet hyvän perustuksen, vaikka vihollinen tuli ja hajotti sen oikian perustuksen ja rupeis heille kantamaan puita, heiniä ja olkia ja käski heidän rakentaa kristillisyytensä sen kaltaisista aineista, jotka ovat hyvin halvat, mutta palavat varsin koettelemuksen tulella. Net, jotka ovat alkaneet rakentamaan tornia kullasta,

hopiasta ja kalliista kivistä, niille vihollinen ensinnä suuttuu, mutta koska nämät kalliit rakennusaineet rupeevat loppumaan, eikä tiedä enää rakentaja, kusta hänen pitää saaman lisää, niitä pääsee vihollinen pilkkaamaan sanoen: "Tämä ihminen rupeis rakentamaan, eikä voi-
nut sen täyttää."

Mutta se tulee siitä, että tornin rakentaja ei ole alusta laskenut kulutusta. Hän luuli ilmanki, että hän saapi aina leikata kultaa puukolla. Ei hän ajatellut perään, kuinka suuren vaivan kautta kulta, hopia ja kalliit kivet kaivetaan kalliosta. Koska siis rakennuksen ainet puuttuu, koska ensimmäinen hartaus loppuu, silloin lankee muutampi epäilykseen ja ajattelee, että kaikki on hukassa. Muutampi menee takaisin mailmaan, eikä vihti enää hakea lisää. Muutampi ottaa heiniä ja olkia ja rakentaa niistä tornin. Mutta kaikki tämä huikentelevaisuus tulee siitä, ettei ole rakentaja istunut ja laskenut kulutusta. Ei hän ole ymmärtänyt ajatella, kuinka paljon ainetta tarvitaan ja kuinka suuren vaivan kautta hänen pitää hakeman kultaa, hopiata ja kalliita kiviä, ennen kuin torni tulee niin korkiaksi, että pää koskee taivaaseen.

Se on joka paikassa nähty, että koska ensimmäinen hartaus loppuu, koska sydän tulee kylmäksi ja pensiäksi, silloin tulee ihminen peräti köyhäksi ja luulee olevansa jo aikaa poissa koko autuuden tuntemisesta. Mutta ei se ole paha merkki, että ihminen vähäisen epäilee tilaisuudestansa, koska hän tulee hengessä köyhäksi, sillä se, joka epäilee, täytyy ainaski jotakin vuovaaman. Pyhä Henki myös johdattaa häntä skoulsans niin, että hänen pitää joskus tule-

man niin köyhäksi, ettei hänellä ole mitään, ettei hän rupeis autuutensa rakentamaan niitten voimallisten liikutusten päälle, eikä kyyneleitten päälle, eikä sydämen tuntemisen päälle, eikä katumuksen päälle, eikä ilon päälle, eikä parannuksen päälle; sillä ehkä nämät korkiat liikutukset ovat itsestensä hyvät ja tarpeelliset sielun vahvistukseksi ja kristillisyyden ylösrakennukseksi, ei net ole sen tähden se autuuden perustus, josta apostoli puhuu, koska hän sanoo: "Toista perustusta ei taida kenkään laskea, kuin se, joka jo pantu on, joka on Jesus Kristus."

Sen tähden katsoo myös Pyhä Henki tarpeelliseksi, että ihmisen pitää tuleman joskus niin köyhäksi ja niin tyhjäksi, ettei ole mitään; ei ole hartautta, ei ole katumusta, ei ole huokauksia, ei ole kyyneleitä, ei ole uskoa, ei ole rukouksen voimaa. Ja että tään kaltainen sielun tilaisuus piti myös tuleman kerran, sitä ei ole ihminen saattanut ajatella, koska hän rupeis kristillisyyden tornia rakentamaan. Sillä ihminen on niin huikentellevainen ja niin häälyväinen siinä kristillisyyden rakennuksessa, ettei hän tahdo tyytyä siihen, mitä Pyhä Henki katsoo hänelle parhaaksi. Koska hänellä on yksi kova muret, niin hän tahtoo pian siitä pois päästä. Koska hänellä on ilo, niin hän tahtois siinä ilossa olla lakkaamatta. Koska hänellä ei ole ilo eikä muret, kaipaa hän molempia. Yksi vissi merkki siihen, että ihminen tahtois kernaasti rakentaa autuutensa jonkun muun perustuksen päälle, joka ei olekaan autuuden perustus.

Jos nyt ilo loppuu, ja muret loppuu, ja usko loppuu, ja rukoukset loppuvat,

silloin ajattelee moni: "Jo nyt on kaikki hukassa. Ei Vapahtaja enää huoli minusta. Minä olen kadottanut kaikki." Mistäs sen tiedät, ettei Vapahtaja huoli sinusta? Taidat sinä ajatella, ettei Vapahtaja huoli sinusta niin tyhjänä kuin sinä nyt olet, vaan silloin ainoastans ottaa Vapahtaja sinua vastaan, koska sinä olet rikas, koska sinä tulet niestan⁶ ja lahjain kanssa hänen tykönsä. Koska sydän on täynnä uskoa ja rakkautta ja hyviä töitä, silloin sinä luulet Vapahtajan ottavan sinua vastaan paremmin kuin nyt, koska sinä olet köyhäksi tullut.

Mutta älä anna omalle vanhurskaudelle niin paljon sijaa, että hän pääsis sinua ahdistamaan pois Vapahtajan helmasta. Sillä omavanhurskaus se on, joka lykkää sen kaltaiset ajatukset mieleen, ettei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka ovat hengessä köyhät. Ei omavanhurskaus tahtois tulla juuri tyhjänä Vapahtajan tykö. Omalla vanhurskaudella pitäis olla joku lahja kädessä, eli niesta, jota hän tarjoo Vapahtajalle, ennen kuin hän tohtii tulla hänen silmiensä eteen. Niin hän on harjaintunut täällä elämään mailman herrain kanssa, ettei ilman ansiota [saa] mitään. Jos hänellä on asia tuomarin eli mailman herrain tykö, niin hänellä pitää oleman niesta kädessä, eli kunnia. Ja niin hän tahtoo elää myös Vapahtajan kanssa. Niesta pitää oleman kädessä, ennen kuin hän vihtii tulla hänen silmänsä eteen. Mutta Vapahtaja on sanonut niille, joilta on loppunut uuden Jerusalemin rakennukseen kulta: "Osta minulta kultaa, ettäs rikastuisit."

Me sanoimme äsken, ettei se ole pahinta merkkiä, koska epäily tulee sillä, joka on tullut niin hengessä köyhäksi,

ettei enää ole ainetta kristillisyyden rakennukseksi. Sillä aina sen täytyy jotta-kin hakea ja vuovata, joka kaipaa niitä entisiä kristillisyyden aineita eli tuntu-merkkiä. Mutta se on pahempi, jos yksi kristillisyyden rakentaja rupee hake-maan puita, eli heiniä ja olkia lisäksi, koska kulta ja kalliit kivet ovat loppu- neet. Se tapahtuu niille, jotka ensinnä ovat suuressa hartaudessa alkaneet kris- tillisyyden tornia rakentamaan, mutta koska ensimmäinen hartaus loppuu ja sydän tulee pensiäksi, rupeevat he tun- temaan itsensä hyväksi. He rupeevat tuntemaan omassa tunnossans, että he ovat aina edeskäsin kulkemassa, vaikka he ovat takaperin tyyräämässä.⁷

Sillä yksi oikia kristitty tuntee aina, koska ensimmäinen hartaus loppuu, että hän on suuressa köyhyydessä, ja sen tähden pelkää hän, että hän on ta- kaperin mennyt; niin se asia tuntuu hän- nen tunnossans, että hän on kadottanut kaikki, ja että vihollinen ainaski viepi hänen sielunsa, jos se entinen hartaus ei tule takaisin. Mutta se, joka on pääs- nyt varastamaan armoa ensimmäisen heräyksen jälkeen, koska se ensimmäi- nen hartaus loppuu, ei hän moiti ollen- kaan sielunsa tilaisuutta, eikä hänellä ole se pelko, että hän on menemässä takaperin, vaan hän tuntee ja sanoo myös, että hän on edeskäsin kulkemas- sa, vaikka kaikki ulkonaiset tuntomer- kit. osottavat, että [hän] on menemässä suruttomuuteen.

Ensimmäinen tuntomerkki on se, että semmoinen ihminen tulee mykäk- si. Ei hän enää hauku ketään, eikä ar- vele paljon mitään kristillisyydestä. Ja toinen tuntomerkki on se, että vanha

aadami rupee nousemaan, koska joku kristitty tahtoo hänen sielunsa tilai- suutta koetella. Se ei ole hyvä merkki, jos yksi kristitty tulee mykäksi, ja jos vanha aadami nousee, koska muut kris- tityt tahtovat sydänsuonia koetella. Semmoiselle tulee myös mailma rak- kaaksi, joka ymmärretään siitä, että hän puhuu mielellänsä mailmasta, mut- ta harvoin kristillisyydestä. Sen kaltai- set kristillisyyden rakentajat ovat ne, jotka ovat alkaneet hengessä ja päättä- vät lihassa.

Katsokaat nyt perään, hyvät ystävät, kuinka tämä mailma kääntyy! Jos te oletta alkaneet rakentamaan tornia, jota myöden te pääsisitte taivaaseen, jos synnin tulva rupee paisumaan, ja ette ole laskeneet kulutusta, ette ole ajatel- leet, mistä teidän pitää saaman kultaa, hopiata ja kalliita kiviä, koska nämät rakennuksen aineet loppuvat, niin tai- ta teille käydä niin kuin entisille tor- nin rakentajille, että Jumala sekoittaa kielet, ja se suuri rakennus jääpi kes- ken. Ja jokainen, joka sen näkee, rupee teitä pilkkaamaan ja sanomaan: "Tämä ihminen rupeis rakentamaan, mutta ei voinut sen täyttää."

Että ensimmäinen hartaus loppuu, se on jo vanhasta koeteltu; ja että yksi tai- vaaseen pyrkivä sielu joskus tulee niin köyhäksi, että hän kadottaa kaikki. Mut- ta jos ihminen rupee itse tytymään tähän tilaisuuteen ja tuntemaan itsensä hyväk- si, silloin on vihollinen tehnyt häntä hy- väksi, eikä enää vaivaa häntä niin suu- resti kiusausten kanssa. Kyllä se ihmi- nen saapi rauhan vihollisen puolesta, joka on itsestänsä eli itse mielestänsä hyvä. Sillä rietas on myös itse mieles-

tänsä hyvä, eikä niin muodoin tahdo tunnustaa, että hän on ilkeä rietas.

Mutta se ihminen, joka ei ole vihollisen ystävä, sitä hän kiusaa yötä ja päivää. Välistä hän kiusaa elatuksen murheella. Välistä hän nostaa ylpeyden templin harjalle; ja välistä kunnian pyynnön korkialle vuorelle, jossa hän näyttää koko mailman. Me näemme Vapahtajan kiusauksista, että vihollinen alkaa ensinnä peräsuolesta eli murheesta vattan ympäri. Jos hän siitä paikasta ei pääse voiton päälle, niin viepi templin harjalle ja yllyttää ihmistä näyttämään voimansa, panee ylpeyden luvalliseksi, ottaa vielä viisiä Raamatusta, että hän sais ihmistä miehustelemaan. Viimein näyttää hän ihmiselle mailman kunnian ja lupaa hänelle koko mailman, jos ihminen palvelee mailman ruhtinasta. Ja näistä kiusauksista ovat kaikki kristityt saaneet osansa.

Koska nyt perkele käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä, milliset meidän tulee olla valvomisessa, rukouksissa, kilvoittelemisessä, varustetut kaikilla hengellisillä sota-aseilla, että me voisimme vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet. Sillä nyt on vihollinen julmistunut kaikille niille, jotka pitävät Jesuksen uskoa. Nyt hän freistaa opetuslasten sielut seuloa ja jauhoksi tehdä. Nyt hän lykkää yhtä ja toista mieleen, että hän sais heitä nuokkumaan ja nuokkumisen kautta kieltämään Vapahtajan. Jos ne harvat sielut, jotka Jumalan armon kautta ovat heränneet synnin unesta, rupeevat taas nuokkumaan, niin pääsee vihollinen iloitsemaan kristittyin lankeemuksesta ja sanomaan: "Tämä ih-

minen rupeis rakentamaan, ja ei voinut sen täyttää."

Minun rakkaani! Kaikkein hukkain silmät vartioitsevat teidän päällemme, ja tahtovat raataa teidän tuntoanne. Jos yksi lammas vaipuu tien päälle ja eksyy mailman korpeen, varsin on hukka valmis kiskomaan ja raatamaan sitä eksyntyttä lammasta. Jos yksi karitsa jääpi tien päälle, varsin on hukka valmis sitä nielemään. Jos yksi tiainen lentää ulos pesästäns, varsin on haukka valmis sitä näppäämään. Kuinkas meidän pitää elämän pelvolla ja vapistuksella näitten vihollisten keskellä, ettei vihollinen sais iloita meidän lankeemuksestamme ja pääsis sanomaan: "Katso, semmoiset ovat kristityt!" Jos vielä vihollinen kiskois ja raatais meidän ruumiimme kappaleiksi, saati hän ei sais meidän kalliisti lunastetulle sielullemme tehdä vahinkoa nuokkumisen kautta, laiskuuden kautta, huolimattomuuden kautta, mailman rakkauden kautta.

Me rukoilemme sitä suurta Ristin-kantajata ja sitä orjantappuroilla kruunnattua Kuningasta, että hän antais meille voimaa ja kärsivällisyyttä vielä vähän aikaa kantamaan hänen ristiänsä ja seuraamaan hänen verisiä askeleitansa, ja suuta antamaan hänen jalvoillensa ja kastelemaan hänen haavojansa katumuksen ja rakkauden kyyneleillä, ja alinomaisella rukouksella kolkuttamaan taivaan oven päälle, ja huokaamaan niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä taivaaseen asti. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että hän kuulee kaikkein hätääntyneitten, heikkomielisten, murheellisten ja alaspainnettuin huokaukset, että hän varjeele

heitä siltä kavalalta kiusaajalta, ettei hän sais niitä heikkoja alas painaa helvetin syvyyteen ja ijankaikkiseen pimeyteen, vaan että se armollinen Herra Jesus vahvistais nääntyneet polvet, ja nostais väsyneet kädet, että he jaksaisit sotia ja kilvoitella ja ristinsä kantaa siihen asti, että silmät kiinni pannaan, niin kuin hän luvannut [on] auttaa niitä, jotka hänen [tykö]nsä huuta[vat]. Amen.

Alkuperäinen. SKHS, Aunon kokoelma.
Uusi Postilla N:o 54 (1897)

¹ Alku tähän asti jäljennöksestä Oulun maakunta-arkistosta, Olga Palton kokoelmasta. Alkuperäiskäsikirjoituksesta on alku tähän asti kateissa.

² kiikkua = kiivetä (Tornionlaakson murretta)

³ = se riippuu nyt siitä

⁴ rukattaa = kiirehtiä

⁵ summattu (ruots. försummats) = laiminlyöty

⁶ niesti (niesta) saamenkieltä: eväät, ruokatavarat (esim. poronpaisti)

⁷ tyyrätä (ruots. styra): ohjata (ajoneuvoa, toimintaa jne)

Koska Jeesus siitä ohitse kävi, näki hän yhden miehen, joka oli sokiana syntynyt.

Evankelista Johannes on kirjoittanut, että Jeesus kerran kohtais yhden miehen, joka oli sokiana syntynyt ja sokiana elänyt 30 ajastaikaa, mutta Jeesus otti ja voiteli hänen silmänsä, ja käski hänen mennä pesemään itsensä. Ja koska hän oli pesnyt silmänsä, niin aukenit hänen silmänsä, ja hän sai nähdä päivän valoa, ja tuli siitä sängen iloiseksi, ja rupeis uskomaan Jumalan Pojan päälle.

Olen minäkin nähnyt tämän sokian miehen joka paikassa, kussa minä olen vaeltanut. Ja minä tahtoisin taluttaa häntä sen Parantajan tykö, joka yksistänsä saattaa sokian silmät avata. Mutta tämä sokia raukka on niin väkipäinen ja itseviisas, ettei hän anna itsiänsä taluttaa. Hän on nimittäin elänyt lapsuudesta saakka siinä väärässä uskossa, että hän näkee hyvin, vaikka hän ei näe mitään. Hän on niin harjaantunut pimeydessä vaeltamaan, että hän katsoo pimeyden valkeudeksi. Ja koska [hän] ei tiedä millinen valkeus on, luulee hän, ettei muutaakaan näe paremmin.

Tämä sokia raukka vaeltaa rohkiasti iankaikkisuutta kohti. Hän luulee myös, että kyllä hän osaa sitä oikiata tietä, vaikka hän ei näe mitään. Välistä hän tunnustelee jalvoillansa sitä vanhaa tietä, kusta koko maakunta kulkee; ja että tämä vanha tie on hyvin poljettu ja siliäksi tehty, niin ajattelee hän: "Ei ole tämä väärä tie." Ja mistäpä se ajatus johtuis sokian raukan mieleen, että koko maantie eksyttäis matkustavaisia, sillä koska rietas on kääntänyt sokian raukan

silmät nurin, katsoo hän myös kaikki asiat nurin. Pimeyden katsoo hän valkeudeksi, ja vääryyden oikeudeksi. Mistäs sokia raukka ymmärtää, että itse rietas on valmistanut sen maantien, kusta maakunta kulkee?

Jos joku huutavan ääni korvessa sanoo hänelle:" Tämä iso maantie, kusta maakunta kulkee, on yksi väärä tie, niin ottaa sokian raukan pimiä järki vastaan ja sanoo sille, joka huutaa korvessa: "Sinä valehtelet. Tätä tietä on koko tämä maakunta kulkenut ennen minua. Tätä tietä ovat kaikki maailman herrat ja kirjanoppineet kulkeneet ennen minua. Tätä isoa maantietä ovat myös vanhemmat vaeltaneet ennen minua, ja kaikki jotka tätä samaa tietä ovat vaeltaneet, ovat myös hyvin tulleet aikaan. Ei ole heillä yhtään hätää, ei ole mitään vastusta eli mielikarvautta kohdannut heitä." Vaikka nyt tienosoittaja sanoo: Se tie on leviä, joka viepi kadotukseen, ja monta sitä vaeltavat, mutta se tie on kaita, ja ahdas se portti, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät, ei sokia raukka sitä usko, vaan hän ajattelee näin:" Ei ainaskaan koko maakunta mene helvettiin. Ilmanki seurakunnan päämiehet tietävät paremmin, kuin tämä manalainen, joka korvessa huutaa. Ilmanki seurakunnan päämiehet tietävät paremmin, kusta tie menee taivaaseen, kuin tämä hulliainen, joka huutaa niin kuin manalainen korvessa, ja tahtoo uskottaa ihmisiä, että maakunta kulkee sitä tietä, josta perkele on kulkenut."

Sokia raukka on ottanut esimerkin ja ylösvalaistuksen seurakunnan päämiehistä, jotka sanovat: "Ei viinakauppa ole mikään synti. Ei juopumus tee kelle-

kään pahaa. Ei kirous ja tappelu tee mitään.” Koska seurakunnan päämiehet katsovat viinakaupan luvalliseksi elatuskeinoksi, ja vannovat itsensä helvettiin viinasakon tähden, niin ajattelee tämä sokia raukka, joka on samassa uskossa kuin seurakunnan päämiehet:” Se on yksi saatanan oppi, että viinaporvarit ja juomarit ei pidä taivaan valtakuntaa perimän.” Vaikka he molemmat vannovat itsensä helvettiin, ja koska seurakunnan päämiehet ovat siinä uskossa, ettei helvettä olekaan, niin ajattelee myös sokia raukka, joka vaeltaa sitä samaa maantietä, kusta maakunta kulkee, “Ei helvetti löydy missään, saati ihminen elää siviästi ja vapahtaa kukkaronsa viinasakosta väärällä valalla, kyllä hän tulee autuaaksi.”

Koska rietas on kääntänyt sokian raukan silmät nurin, niin kääntää hän myös Raamatun kirjan nurin, koska hän sokeudessaan sitä vuovaa lukea. Hän ajattelee nimittäin, ettei kaikki ole todet, mitä Raamatussa seisoo. Ja muutampi sokia raukka, jolla on kuollut usko päikallossa ja perkeleen usko sydämessä ajattelee näin:” Minä olen Jumalan lapsi. Ei tarvitse kenenkään minua tuomita. Ei Jumala ole niin kova, että hän vaatii mahdottomia.” Muutampi sokia raukka on niin kuin koirankuonolainen, jolla on hyvä nokka haistamaan, kussa hän löytäis syötäviä ja juotavia, ja kussa hän sais lihansa himoja täytetyksi.

Tämä on nyt sen sokian raukan haamu, jonka minä olen nähnyt vaeltamassa iankaikkisuutta kohden. Ja jos Vapahtaja ei tule silmänvoiteella avaamaan tämän sokian raukan silmiä, niin menee hän vissimmästi päätänsä myö-

ten helvettiin. Ja se on kaikkein häijyintä, ettei hän tiedä itse, että hän on sokiana syntynyt. Hän luulee näkevänsä, vaikka hän ei näe mitään. Että tämä sokia raukka on tässäkin seurakunnassa valitettavasti asunut 30, 40, 50, eli 60 ja 70 ajastaikaa, eikä ole vielä saanut silmiänsä auki sen vertaa, että hän olis hakenut itsellensä silmänvoidetta. Se on sangen ikävä nähdä, että hän hengellisessä tarkoituksessa on niin sokia, ettei hän vielä ole tullut tuntemaan sokeutansa. Se olis vielä parempi, jos hän ainoastansa itse huomaitais, että hän on sokia. Vissimmästi hän rupeis huutamaan, niin kuin se sokia mies, joka istui tien vieressä ja huusi: ” Jeesus Davidin Poika, armahda minua, että minä saisin näköni.”

Mutta, paratkoon Jumala, moni on tässä seurakunnassa, joka ei tiedä vielä, että hän on sokiana syntynyt, vaikka Jumalan sana todistaa joka paikassa, että kaikki ihmiset ovat luonnostansa vihan lapset, ja että heidän sielunsa menee hukkaan, jos parannusta ei tule. Mistäpä ne sokiat raukat sen tietävät, koska ei ole yksikään, joka olis ilmoittanut heille, millinen ihminen on luonnollisessa tilassa, ja milliseksi hänen pitäis tuleman, jos hän rupeis silmän voidetta hakemaan. Mutta niin kuin Paavali pidettiin hulluna, koska hän rupeis puhumaan maailman viisaille kääntymyksestänsä.

Niin katsovat vielä nytkin maailman viisaat kristillisyyden hulluudeksi ja taikaukseksi. Jos täälläkin joku ihminen rupeis murhetta pitämään sielustansa, niin se katsottaisiin varsin hulluksi maailman joukolta, joka on mielestänsä vii-

sas, vaikka hän hengellisessä tarkoituksessa ei tiedä enempää kristillisyydestä, kuin vastasyntynyt penikka. Sillä niin kuin penikat syntyvät sokiana, niin on myös joka[inen] ihminen sokiana syntynyt ja sokiana vaeltanut siihen päivään asti, jona Jeesus tuli silmänvoiteella ja aukaisi hänen silmänsä.

Minun täytyy sanoa teille totuuden, sillä minun omatuntoni vaatii sen, että minun pitää totuuden tunnustaman. Minä näen kaikista asianhaaroista, että te olette sokiana syntyneet ja sokiana vaeltaneet tähän päivään asti. Teillä on kokonansa väärät autuuden perustukset. Ei teillä ole koskaan ollut oikeata murheen pitoa teidän sielustanne. Vatsan ympäri¹ on teillä tähän asti ollut suurin murhe, mutta ei sielun ympäri. Jos ei tule tähän seurakuntaan joku kipinä siitä valkiasta, jonka Jeesus on tullut sytyttämään ihmisten sydämiin, niin minä en tiedä, kuinka teidän kanssanne käypi viimein. Jeesus sanoo: Suuren vaivan kautta pitää ihmisen menemään elämään; mutta eihän täällä vielä paljon yksikään tiedä siitä vaivasta mitään. Ruumiin vaivat te tunnette, mutta sielun vaivat ovat teille tuntemattomat. Jeesus sanoo myös: Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu. Mutta onkopa teillä olleet ne syntymävaivat koskaan? Luonnolliset syntymävaivat te tunnette, mutta hengelliset syntymävaivat ovat teille tietämättömät.

Apostoli Paavali sanoo: Se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, vaikuttaa katumisen autuudeksi. Mutta teillä ei ole koskaan ollut senkaltainen murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen. Jos lehmä, lammas eli poro kuolee, silloin

teille tulee murhe, mutta ei teille tule surua eli muretta siitä, että te olette Jeesusta ristiinnaulinneet teidän kolon elämänne kautta. Ei teille tule surua eli, murhetta siitä, että te olette vaivanneet teidän vanhempaanne ja pilkanneet hänen kyyneleensä juopumuksen kautta, kirousten kautta, riettauden [ja] ahneuden kautta. Myös sinunkin edestä, sinä sokia seurakunta, on Jeesus itkenyt ja rukoillut ja verta vuodattanut, ja verisaunassa istunut, ja helvetin vaivaa kärsinyt. Mutta sinä olet Hänen kyyneleensä pilkannut ja Hänen verensä tallannut.

Turhaan ovat Vanhemman kyyneleet vuotaneet sinun tähtesi. Turhaan on veri tippunut Hänen otsastansa sinun pahan kurisuutes tähden. Turhaan on Hän haavoja saanut sinun tottelemattomuutes tähden. Sinä olet itse pistänyt keihään Vanhemman sydämeen. Se Taivaallinen Vanhin on paljastanut rintansa ja osoittanut paatuneille lapsille haavojansa, ja sanonut heille: "Katso, näitä haavoja olen minä saanut teidän tähtenne." Ja te näette, kuinka veri kuohuu Vanhemman sydäimestä ja pirskahtaa myös niitten kirottuin päälle, jotka synnin terävällä veitsellä murhaavat Vanhempansa.

Mutta he pesevät käsiänsä ja kasvojansa etikalla ja sapella, ettei se Vanhemman veri, joka heidän päällensä on pirskunut, pitäis näkymän maailman edessä. Niin kuin maailman huorat pesevät kasvojansa viinalla ja kusella, että he tulisit punaiseksi, ja paljastavat huoruuden rintoja kaikille riettaille silmille katsottavaksi, niin tekevät myös hengelliset huorat, koska he pesevät käsiänsä ja kasvojansa etikalla ja sapella, eli huoruuden ja riettauden vii[nal]la, ettei ne

veren pisarat, jotka pirskuvat Vanhemman sydäimestä murhaajitten päälle, pitäis näkymän perkeleen ja maailman edessä. Sillä perkele, joka on yllyttänyt sokiat, paatuneet lapset, murhaamaan Synnyttäjänsä ja polkemaan Hänen rintojansa, perkele pelkää niin kovin sovintoverta, joka Vanhemman sydäimestä truiskuis, että hän pakenee pelvolla ja ulvomisella siitä sielusta, jonka sydämeen yksi ainoa pisara Vanhemman verestä on pirskonut.

Mutta, te sokiat raukat, te olette murhanneet teidän Vanhempanne synnin ja riettauden terävällä veitsellä; ja Vanhemman veri on pirskonut teidän päällemme sen armohuudon kautta, josta te olette kuulleet sanomia; mutta te olette sydämen katkeruudella ja vihan sapella pesneet ja pyyhkineet pois joka ainoan pisaran, joka teidän päällemme on pirskonut Vapahtajan verestä, ettei ole teillä merkkiä siitä oikiasta kristillisyydestä.

Niin kuin maailman huorat pesevät kasvojansa viinalla ja kusella, ja paljastavat huoruuden rintoja kaikille riettaille himoille päällekatsotavaksi, niin ovat myös hengelliset huorat tässä seurakunnassa pesneet silmänsä vuotavalla pirunpaskalla, ja paljastaneet rintojansa kaikille riettaille hengille, että he pääsisit huorintekemään epäjumalitten kanssa. Niin sanoo profeetta. Ja hengelliset puoskarit ovat panneet suruttomuuden ploosteria teidän omantuntonne päälle, ettei omantunnon haavat pitäis haise-man ja märkää vuotaman ennen kuin vasta iankaikkisuudessa.

Ja te tahtoisitte aivan makiata syödä ja koreita kantaa, ja maailman tavaroita koota. Jos joku kristitty antaa teille kar-

vaita lääkityksiä, niin te syljette niitä ulos teidän suustanne, ja sanotte: "Tämä on tyhjä haukkuminen, ei se ole Jumalan sana." Eiköhän pidä Vapahtajan kyyneleet kerran polttaman teidän tuntoanne ja karvasteleman teidän sydämissänne, niin kauan kuin te joudutte maksamaan viimeisen rovon, jos muutosta ei tule teidän sydämissänne ja teidän mielissänne? Jos ette ajallanne pyydä itsellenne silmänvoidetta Vapahtajalta, niin se käypi teille väärin, sekä ajassa että iankaikkisuudessa. Jos teille ei tule totinen katumus ja parannus, niin menevät teidän sielunne hukkaan. Minä en saata muuta kuin huoaata meidän Herran Jeesuksen Kristuksen tykö, että Hän armahtais tätä onnetointa seurakuntaa, ja avais teidän, sokiaain raukkain silmät, ennen kuin ne hukkuvat iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. Härnösandin maakunta-arkistosta. Parka-Heikiltä Kittilässä 1854 takavarikoiduista papereista. (D I:120 ink. brev 1854)

¹ =vatsasta (ympäri tässä on saamenkielen vaikutusta; vrt. Ibmila birra, Jumalasta)

Alkään kenkään sanoko, koska hän kiusataan, että hän Jumalalta kiusataan. Sillä ei Jumala ole kiusaaja pahuuteen. Vaan jokainen kiusataan, koska hän omalta himoltansa vietellään ja houkutellaan. Sitte, koska himo on siittänyt, synnyttää hän synnin, mutta koska synti täytetty on, niin hän synnyttää kuoleman. Jak. 1: 13, 14

Apostoli Jakobi oli ilman epäilemättä koetellut, mistä kiusaukset tulevat, koska hän kirjoittaa nämät merkilliset sanat kristityille: "Jokainen kiusataan, koska hän omilta himoiltansa vietellään ja houkuttelee. Ja koska himo on siittänyt, synnyttää hän kuoleman." Ei ole Jumala kiusausten alku, mutta vihollinen, joka niitä pahoja himoja ylösherättää ensinnä lihassa, ja lihasta hän ampuu sydäntä kohti. Siitä lykkää hän mieleen pahoja ajatuksia ja ylösherättää tahdossa pahat himot ja halut.

Mutta suruttomat ei tiedä niistä kiusauksista mitään, sillä heidän tuntosensa on paksumpi kuin nautahärän vuota. He antavat pahoja ajatuksia tulla ja mennä. Jos joku lihan himo tulee, niin he täyttävät sen himonsa ensi tilassa. Jos heille tulee juopumuksen halu, niin he menevät viinaporvarin tykö ja ostavat viinariypön. Jos heille tulee huoruuden himo, niin he menevät huoran tykö ja huoraavat sen kanssa. Jos he suuttuvat jollekulle, niin he tappelevat sen kans. Ahneuden perkele panee heitä pitämään viinakauppaa. Eikä tämä kauhistavainen elämä tule synniksi heille, sillä rietas tekee kaikki luvalliseksi.

Mutta niin pian kuin tunto herää, rupeevat myös kiusaukset löydyttämään itsensä, ja silloin tuntee ihminen todeksi, mitä pyhä Paavali on kirjoittanut: "Ilman laitta oli synti kuollut, mutta koska käsky tuli, virkois synti, ja herätti minussa kaiken himon." Tässä paikassa kuuluu se niin kuin laki olis herättänyt kaiken himon. Mutta net himot olit ennen jo suruttomuuden tilassa ihmisen sydämessä, mutta surutoin ihminen on sokia, ei hän tunne niitä himoja. Ja jos hän muutampia tuntis, ei hän niitä tunne pahaksi, koska rietas panee niitä luvalliseksi. Mutta koska käsky rupeis tuntuon, silloin sai hän vasta huomaita, kuinka paljon hänellä on niitä himoja ja pahoja haluja, joita hän ennen suruttomuuden tilassa ei ole tuntenut.

Mutta Jakobi todistaa nyt edellä mainitussa paikassa, ettei ole Jumala niitä kiusauksia ylös herättänyt, vaan jokainen kiusataan, koska hän omalta himoltansa vietellään ja houkuttelee. Me kuulemme siis, että pahat himot ja halut ovat ihmisen omat, vaikka ne tulevat vastoin tahtoa. Yksi herännyt ihminen ei tahdo pahoja ajatuksia kantaa, ja kuitenkin tulevat pahat ajatukset. Hän tahtois olla vapaa kaikista kiusauksista, ja kuitenkin tulevat pahat himot ja halut. Sen tähden sanoo Paavali: "En minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu."

Tässä kuuluvat Paavalin sanat, niin kuin tahtois hän itsensä syyttömäksi tehdä. Se kuuluu hänen sanoistansa niin kuin tahtois hän panna synnin eli rietaan päälle kaiken synn, että hän pääsis itse kaikesta edesvastauksesta. Mutta ei ole rietas semmoinen mies, että hän ottais päällensä synn. Ei rietas rupee vas-

taamaan niistä synneistä, joita hän lykkää ihmisen mieleen, vaan hän kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää ja sanoo: "Koska sinä ajattelet paha, niin saat itse vastata. Koska sinulla on pahat himot ja halut, niin sinä olet vielä paha." Ja vielä kysyy rietas Jumalan lapsilta: "Onkos se kristitty, jolla on niin paljon pahoja ajatuksia ja niin paljon pahoja himoja ja haluja?" "Ei suinkaan kristitty ole semmoinen", sanoo rietas, "vaan perkeleen lapset ne semmoiset ovat."

Jos nyt yksi kristitty sanoo Paavalin kanssa: "En minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu", niin sanoo rietas: "Vai niin! Etkös sinä tee enää syntiä? Mutta vierität Raamatun sanoilla kaiken syyn minun päälleni", sanoo rietas, "että sinä itse tulisit viattomaksi." "Vai niin. Mutta minun pitää viisaaman sinulle", sanoo rietas, "minun pitää viisaaman Raamatun sanoilla, että sinä itse teet niitä syntiä, joitas minun päälleni lykkäät. " "Apostoli Johannes sanoo: jos me sanomme, ettei meissä ole syntiä, niin me valehtelemme. Kuuletkos nyt", sanoo rietas, "kuinka Jesuksen paras opetuslapsi tunnustaa itsensä syntiseksi ja syypääksi?" "Mutta sinä", sanoo rietas kristityille, "sinä tahdot Paavalin sanoilla mukitella, että sinä pääsisit itse kaikesta edesvastauksesta, koska sinä sanot: en minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu." "Mutta minä", sanoo rietas, "minä en ota päälleni niitä pahoja ajatuksia, jotka sinulla nyt on, vaan sinä saat itse vastata."

Jos nyt yksi kristitty sanoo riettaalle näin: "Minä en ole velkapää tunnustamaan riettaalle yhtään syntiä. Ja minä

en rupea sinulta, rietas, kerjäämään armoa, vaikka kuinka kantaisit minun päälleni Jumalan edessä, että minulla on pahoja ajatuksia ja pahoja himoja, sillä minä en tee niitä syntiä ehdolla ja tahdolla, vaan sinä, rietas, joka lykkäät sen kaltaisia mieleen, sinä olet siihen syy-pää, ja sinun pitää vastaaman, jos minä paha ajattelen, sillä minä en sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu; niin sanoo Paavali, ja niin olen minä itse kanssa tuntenut."

Nyt sanoo rietas kristityille: "Kylläpä sinä nyt olet pyhä! Et sinä taidakaan enää syntinen olla, koska sinä et tee itse syntiä enää, mutta synti, joka sinussa asuu!" "Sinulla on pahat ajatukset, sinulla on pahat himot ja halut, ja sinä sanot: en minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu! Sillä tavallakos sinä luulet pääseväsi kaikesta edesvastauksesta, että sinä lykkäät riettaan päälle kaikki ja sanot: vastatkoon rietas minun edestäni, jos minä ajattelen paha, sillä en minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu." "Jos sinulla on pahat himot ja halut, niin sinä ilmanki sanot: vastatkoon rietas, joka semmoisia lykkää mieleen." "Mutta minä", sanoo rietas, "minä tahdon viisata, että sinä olet itse vastavainen ja syypää. Sillä näin sanoo Jakob: jokainen kiusataan, koska (hän) omalta himoltans vietellään ja houkuttellaan." "Nyt sinä kuulet", sanoo rietas, "kuinka oma sinun himos viettelee sinua. Ei se ole synti, joka sinussa asuu, vaan oma sinun himosti se on, joka sinua viettelee. Itse olet se rietas, jonka päälle sinä tahdot vierittää kaiken edesvastauksen. Itse olet tehnyt paha, ja itse sinun pitää vastaaman."

Kuinkas nyt käypi sinun kanssa, veikkoinen henki, koska sinä olet itse se rietas, mutta rietas ei aio vastata mitään? Kukas sitte joutuu vastaamaan? Emme tiedä, kuka viimein joutuu vastaamaan. Ei rietas ota päällensä mitään, vaikka hän uhkaa, että hän menee itse vastaamaan. Mutta minä olen tuntenut, että vanhin joutuu vastaamaan, koska lapset tekevät pahaa. Ja vaikka muutama vanhemmat ei ota lasten pahat teot vastauksensa päälle, vaan sanovat niin kuin sen sokian miehen vanhemmat: "Hänellä on kyllä ikää, kysykääት haneltä." Mutta me näemme muista Raamatun paikoista, että lapset ovat vanhemman vastauksen päällä niin kauvan kuin he elävät. Ja vielä kuolemassa tulevat jumalattomain lasten pahat teot vanhemman tunnon päälle. Jos nämät jumalattomat lapset tuntisit, kuinka he ovat jumalattomalla elämällensä saattaneet vanhempansa harmaat karvat murheella hautaan. Mutta ei sokiat, suruttomat ja paatuneet lapset tunne, että vanhin joutuu vastaamaan heidän edestänsä. Ja sen tähden sanovat he: "Itse me vastaamme, jos vahinko tulee sielulle."

Freistatkaat päälle, te paatuneet henget, kuinka kauvan teillä tunto kestää, ennen kuin vanhemman kyöneleet rupeevat teidän tuntoanne polttamaan ijankaikkisesti. Heränneet sielut tuntevat, että jos heidän pitää vastaaman, niin heidän täytyy painua helvettiin ja siellä vastata ijankaikkisesti. Sen tähden täytyy heidän langeta Jesuksen ristin juureen ja rukoilla sitä suurta ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta, että hän ottais heidän sielujansa vastauksensa päälle ja maksais hei-

dän vääriä tekojansa, koska vihollinen kantaa heidän päällensä yötä ja päivää. Niin kuin hengellinen fiskaali kantaa hän Jumalan lasten päälle ja sanoo: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat. Kauniitpa sulla on lapset!" Eri-nomattain on omanvanhurskauden perkele kiivas kantamaan Jumalan lasten päälle ja sanomaan: "Semmoisetkos on kristityt, jotka tekevät pahaa joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla? Onkos ne kristityt ja Jumalan lapset, joilla on niin paljon pahoja ajatuksia ja niin paljon pahoja himoja? Eiköpä yhden kristityn pidä niin valvoman sydämensä ylitse, että hän saattais välttää niitä pahoja ajatuksia? Ja onkopa hän oikein valvomassa, jolla on pahat himot ja halut?"

Taas muuttaa omanvanhurskauden rietas itsensä valkeuden enkeliksi ja lykkää tään kaltaiset ajatukset mieleen: "Ei se ole oikein valvomassa, jolla on paljon kiusauksia. Mutta se on vasta valvomassa, joka ei ajattele pahaa. Se on vasta valvomassa, jolla ei ole pahat himot ja halut. Se on oikia kristitty, jolla on niin vahva usko, että hän saattaa vuoret siirtää ja jolla on niin paljon rakkautta, että se liikenee vielä muillekin antaa." Se on vasta kristitty, joka puhuu eli saarnaa evankeliumia niin suloisesti, että kaikki siviät huorat rupeevat maitonsa laskemaan, koska vanhan aadammin lapsi on itkemässä.

Mutta katselkaamme vielä, kuinka tämä Raamatun paikka pitää ymmärrettämän, koska Jakobi sanoo: "Jokainen kiusataan, koska hän omalta himoltans vietellään ja houkutellaan." Se kuuluu näistä sanoista, että ihmisen oma himo on se rietas, joka häntä kiusaa. Ja siitä

ovat muutamat päättäneet, että ihminen itse on se vihollinen. Ja mailman viisaat sanovat vielä, ettei perkele olekaan erotettu ihmisen olennoista, vaan se oma paha himo, se on perkele. Tämän opin kautta vapautetaan perkele kaikesta edesvastauksesta. Ja jos ihminen itse on se perkele, joka häntä kiusaa, niin hänen täytyy itse vastata. Mutta jos perkele on eri, ja eri ihminen, niin tulee tässä yksi eroitus perkeleen välillä ja ihmisen välillä.

Ihminen ei ole itse perkele, vaan hän on perkeleen orja niin kauvan kuin hän häntä palvelee. Mutta se oma himo on perkeleen kautta tuotu mieleen. Tätä oppia vastaan sotivat mailman viisaat sanoen: "Ei suinkaan perkele ole niitä himoja nostanut, vaan ihminen itse on himon ylös herättänyt." Tämä mailman viisaitten oppi käypi sen päältä ulos¹, että ihminen itse pitää vastaaman kaikista pahoista ajatuksista, kaikista himoista ja haluista. He sanovat näin: "Ihmisen tahto on vapaa. Jos ihminen vapaan tahtonsa niin väärin käyttää, että hän ajattelee pahaa, niin saapi hän itse vastata. Mutta Jumala on jo luomisessa antanut ihmiselle sen kaltaisen voiman, että hän saattaa noudattaa sitä kuin hyvä on ja välttää sitä kuin paha on.

Tämän opin kautta vapautetaan ensiksi perkele kaikesta edesvastauksesta, ja toiseksi tulee ihminen itse vastaavaiseksi, ja kolmanneksi pääsee myös Vapahtaja kaikesta edesvastauksesta, niin ettei hänenkään tarvitse vastata eli kärsiä mitään jumalattomain ihmisten tähden. Tämä on nyt se väärän opin kauhistus, jonka se väärä oma vanhurskaus on edes tuonut mailmaan, että ih-

misen pitää itse vastaaman. Ja siihen uskoon menevät kaikki, joiden omavanhurskaus ei ole totisen katumuksen kautta alapainettu. Ne aikovat itse vastata. Ja vastatkoon nyt niin kauvan kuin tunto kestää.

Mutta armonvargaat taas menevät toiseen pykälään kokonansa ja sanovat: "Emme ole koskaan aikoneet itse vastata. Meillä on edesvastaaja Isän tykönä, nimittäin Kristus, joka on kärsinyt meidän edestämme. Sen tähden me olemme joka päivä hänen ristinsä juuressa." Mutta olettekos te ristiinnaulinneet teidän lihanne niin kuin Paavali. Olettekos haudatut kuolemaan Kristuksen kanssa? Jos teidän vanha ihminen on pystössä niin kuin keituri, koska hän nousee kahden jalan päälle puskemaan lampaita, niin minä pelkään, että armonvargaat ovat perkeleen ristin juuressa, mutta ei Jesuksen ristin juuressa, koska he vastustavat kristityitä ja tekevät vielä ehdolliset synnit armon päälle. Niistä sanoo Paavali, että he tekevät Kristuksen synnin palvelijaksi, ja panevat syntisille keviän sisälletulon taivaan valtakuntaan. Jos omavanhurskaus pääsee kristityksi tulemaan, silloin saapi hän kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja. Sillä omavanhurskaus ei saata laskea katuvaaisia perkeleitä taivaan valtakuntaan. Mutta katuvaaiset enkelit, net ovat omanvanhurskauden parhaat kristityt.

Nyt pitäisit kaikki katuvaaiset ja armoitetut sielut rukoileman sitä suurta ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunnattua Kuningasta, että hän, joka kalliilla verellän on lunastanut kuoleman vankia perkeleen kahleista ja ijankaikkisen kuoleman varjosta, johdattais

vielä murheellisia ja alaspainetuita sieluja ihmeelliseen valkeuteens, että he saisit täällä jo armonajassa tuta korkeuden, leveyden ja syvyyden Jumalan rakkaudesta. Ja ettei vihollinen pääsis seulomaan niitä harvoja sieluja, jotka pelvolla ja vapistuksella konttaavat armoistuimen eteen.

Kuule, rakas vanhin, niitten vastasyntyneitten alastomain raukkain huuto, jotka parkuvat tämän mailman kylmän lattian päällä. Ota niitä helmaas ja kääri puhtaisiin liinavaatteisiin. Ja tiputa epäileväisten ja vapisevaisten suuhun muutampia pisaroita sinun armoa vuotavaisista rinnoistas, että he lakkaisit parkumasta ja vaikenisit, koska sinä, O taivaallinen vanhin, joka näitä vaivaisia ja alastomia raukkoja olet suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt, panet armosta vuotavaisia rintoja niiden suuhun, että he virvoitetut sinun armostas, mujahtaisit synnyttäjällensä ja iloitsisit sinun armostas ja sinun rakkaudestas, ijankaikkisesta ijankaikkiseen. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 39.

¹ Oppi käy sen päältä ulos (ruotsiksi läran utgår ifrån) = opilla on se lähtökohta

Mutta me neuvomme teitä, rakkaat veljet, että te vielä täydellisemmiksi tulisitte, ja pyytäkää asua alallanne, ja ottaa vaari omista askareistanne tehden työtä käsillänne, niin kuin olemme käskeneet, että kunniallisesti käyttäisitte itsenne ulkonaisia kohtaan, ettekä mitään tarvitsisi.

1. Tess. 4: 11, 12

Tässä paikassa neuvoo apostoli Paavali tessalonikalaisia (4: 11, 12). Hän käsksee heitä tekemään työtä käsillänsä ja ottamaan vaarin omista askareistansa, että he kunniallisesti käyttäisit itsensä ulkonaisia kohtaan, ja ettei he mitään tarvitsisi. Se on merkillinen, että Paavali tässä paikassa neuvoo kristityitä tekemään työtä ulkonaisten tähden, se on, niitten pakanain tähden, jotka ei kuulu kristilliseen seurakuntaan. Niillä ovat aina kirkkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Ja koska he muuta vikaa ei löydä, niin he soimaavat kristityille laiskuutta. Niin kuin te tiedätte, ovat mailman herrat ja myös suruttomat talonpojat soimanneet kristityitä, että he ovat laiskat työtä tekemään; että he kulkevat kylästä kylään ja laimin lyövät askareensa ja tulevat viimein maantien päälle. Ilmanki suruttomat pelkäävät, että he joutuvat viimein köyhiä kristityitä ruokkimaan.

Mutta minä en ole tarvinnut usein kehoittaa kristityitä maallista työtä tekemään, sillä minä olen arvannut, että peräsuolen jumala ilman kenenkään neuvomatta kehoittaa kristityitä siihen maalliseen työhön, niin kuin myös on tapahtunut, että mailman herrat ei saata

enää soimata kristityitä laiskuudesta. Enkä minä usko, että suruttomat ovat tähän asti tarvinneet köyhiä kristityitä ruokkia. Enemmän ovat kristityt köyhiä pakanoita auttaneet kuin pakanat kristityitä. Kuitenkin on se merkillinen, mitä apostoli Paavali tässä paikassa kirjoittaa tessalonikalaisille, koska hän kehoittaa heitä maallista työtä tekemään ulkonaisten suhteen, se on, pakanoitten tähden, ettei heillä olis mitään soimaamista. Se näkyy olevan apostolin tarkoitus, että kristityt pitää niin käyttämän itsensä, ettei olis pakanoilla mitään soimaamista.

Me arvaamme, että pakanat ovat silloin jo soimanneet kristityitä laiskuudesta, niin kuin näinäkin aikoina on soimattu laiskuudesta monta kymmentä kertaa. Mutta emme tiedä, saattavatko kristityt niin elää, että he kelpaisit mailmalle. Jos nyt suruttomat ei saata enää soimata kristityitä laiskuudesta, taitavat he nyt ruveta soimaamaan ahneudesta, että he ovat ylön ahneet työtä tekemään. Joku synti pitää oleman suruttoman silmissä, jonka hän näkee kristityissä. Jos ei ole laiskuus, niin se on ahneus. Jos ei ole ahneus, niin se on ylpeys. Jos ei ole ylpeys, niin se on oma rakkaus. Jos ei ole oma rakkaus, niin se on ylenkatse.

Niin kuin juudalaiset näit paljon vikoja Vapahtajan elämässä, ja sen tähden ei saattaneet uskoa, että Hän on Jumalan poika, niin ovat aina juudalaisilla ja pakanoilla kirkkaat silmät näkemään vikoja kristittyin elämässä. Ja sen tähden ei saata suruttomat uskoa, että he ovat kristityt, sillä omavanhurskaus ja hengellinen viha antaa pakanoille semmoisen ylösvalaistuksen, että kristityt ei ole oikeat. Nimittäin ne,

jotka sanovat itsensä kristityksi, niitten töitä pakanat seuraavat silmillänsä. Ja jos he luulevat löytävänsä kristittyin vikoja, niin kuin he aina löytävät kristityissä vikoja, niin he sanovat varsin: "Kristitytkös netkin ovat, jotka niin paljon syntiä tekevät!"

Ja kyllähän kristityissä vikoja on. Mutta siinä pakanat kuluttavat aikansa, että he luettelevat kristittyin vikoja, ja ei jouda sen tähden omia syntiänsä katumaan. He pyytävät niin paljon hiiriä, ettei he jouda parannusta ja katumusta tekemään. Ilman epäilemättä oli se hiiren pyytäminen jo Paavalin aikana pakanain paras työ. Ja sen tähden oli se Paavalin tarkoitus, että hän tahtoi kristityitä niin vakaisesti vaeltamaan, ettei pakanat pääsis soimaamaan heitä laiskuudesta, koska hän kirjoittaa tessalonikalaisille ensimmäisessä lähetykskirjassansa, 4: 11, 12: "Pyytäkää asua alallanne ja ottakaat vaari omista askareistanne tehden työtä käsillänne, niin kuin me teille käskeneet olemme. Että te kunniallisesti käyttäisitte itsenne ulkonaisia kohtaan, ettekä mitään tarvitsisi."

Se kuuluu olevan apostolin tarkoitus, että kristittyin pitää niin työtä tekemän, että he saattaisit vielä suruttomia auttaa, ja ettei kristityt tarvitsis suruttomilta mitään pyytää. Sillä suruttomat soimaavat aina kristityitä, jos heillä on velkaa. Jos kristityt ääntäisit jonkun sanan suruttomille parannuksesta, niin vastaavat suruttomat: "Maksa ensinnä velkas! Etpä ole vielä velkaasti maksanut. Ja mikäs kristitty se on, joka ei saata velkaansa maksaa?" Se on sitte kristittyin kieli, niin kuin olis sidottu sen maallisen velan tähden.

Se on siis ollut Paavalin tarkoitus, että kristityt pitäisit niin maallista työtä tekemän, että tulisit aikaan ominensa, ettei tarvitsis heidän mitään ottaa velaksi eli lainaksi suruttomilta, ja että he saattaisit vielä auttaa suruttomia. Koska hän sanoo toisessa paikassa: "Älkää kellenkään velvolliset olko", niin hän tarkoittaa sitä samaa, että kristittyin pitäis tuleman ominensa aikaan. Ja vielä toisessa lähetykskirjassa kirjoittaa hän tessalonikalaiselle (3: 10): "Ja kuin me teidän tykönänne olimme, niin me senkaltaisia teille käskimme, että jos ei joku tahdo työtä tehdä, niin ei hänen syömänkään pidä. Sillä me kuulemme, että muutamat teidän seassanne tavattomasti vaeltavat, ja ei tee työtä, vaan joutilaina ovat. Mutta senkaltaisia me käskemme ja neuvomme meidän Herran Jesuksen Kristuksen kautta, että he hiljaisuudessa työtä tekisivät ja omaa leipäänsä söisivät."

Se kuuluu näistä varoituksista, niin kuin olis apostoli Tessalonikassa löytänyt enemmän laiskoja, kuin muissa seurakunnissa. Ja vissimmästi on ruumiillinen laiskuus synti, vaikka emme ole tarvinneet niin paljon haukkua kristityitä laiskuudesta, koska me olemme hyvin arvanneet, että peräsuoli ilman kin muistuttaa heitä siitä, ja ahneuden perkele, joka myös kehoittaa työhön. Niin me olemme tuumanneet, että siinä kyllä on, koska mailman herrat ja suruttomat haukkuvat kristityitä laiskuudesta, ja kristityt saattavat myös pian siitä paikasta parannuksen tehdä. Mutta se on pahempi, että kristityt rupeavat rakastamaan sitä lihallista vapautta, ettei he tahdo sitoa itseänsä palveluk-

seen, eikä tahdo toisen ihmisen vallan alla olla, vaikka Vapahtaja kiitti sen sadanpäämiehen uskoa, joka sanoi: "Minä olen toisen ihmisen vallan alla, ja minä sanon palvelijalle, tee se, ja hän tekee niin."

Jos semmoinen lihallinen vapaus olisi ollut Paavalin aikana, niin hän olisi ilman epäilemättä soimannut heitä siitä lihallisesta vapaudesta, jonka edestä nyt kaikki mailman orjat sotivat. Sillä nyt tahtovat kaikki herrana olla, ei yksikään tahdo toisen ihmisen vallan alla olla. Ja jos esivalta tahtoo heitä estää siitä lihallisesta vapaudesta, niin he sotivat vastaan. Ja heillä on semmoinen usko, että se tulee ilman epäilemättä autuaaksi, joka kuolee sodassa, nimittäin siinä sodassa, kussa mailman orjat sotivat lihallisen vapauden puolesta esivaltaa vastaan. Nyt on senkaltainen usko mailmassa, että kaikki kuninkaat ja keisarit tekevät väärin. He panevat ylöns raskaan veron ihmisten päälle. He vaativat ihmisiä orjuuteen. Ja mailman herrat ei tahdo kenenkään orjat olla. Niin kuin juudalaiset sanoit Vapahtajalle: "Emme ole kenenkään orjat olleet." Nyt sanovat kaikki, jotka maallisen eli lihallisen vapauden puolesta sotivat: "Emme ole kenenkään orjat olleet, ja met emme tahdo orjana olla. Emme kärsi, että joku meitä orjuuteen vaatii. Me tahdomme olla vapaat ja friiherrat."

Tämän lihallisen vapauden edestä sotivat nyt kaikki mailman herrat, ja talonpojat, ja työmiehet, ja köyhät. Ja sen tähden ei pysy mailma enää koossa, koska ei voi enää maallinen hallitus hallita niitä hillimättömiä kansoja, jotka aina huutavat: "Vapaus, vapaus! Anna

meille vapaus! Me tahdomme olla vapaat! Emme ole kenenkään orjat olleet." Ja ottavat vielä todistuksia Paavalin kirjoituksista. Kussa Paavali kirjoittaa hengellisestä vapaudesta, sen mailman orjat kääntävät lihalliseen vapauteen ja sanovat: "Me olemme kutsutut vapauteen. Niin sanoo Paavali; me olemme kutsutut vapauteen, emme tahdo orjat olla."

Tahtovatkos nyt kristityt mennä niitten puoleen, jotka saarnaavat lihallisesta vapaudesta ja sotivat sen puolesta siinä uskossa, että jos he siinä sodassa kuolevat, niin he tulevat ilman epäilemättä autuaaksi? Minä luulen, että net, jotka rakastavat sitä lihallista vapautta ja tahtovat friiherrana olla, ei ole vielä oikiaa vapautta saaneet Pojan kautta. Sillä Jesus sanoi juudalaisille: "Jokainen, joka syntii tekee, hän on synnin orja. Mutta jos Poika tekee teitä vapaaksi, niin te olette oikeudella vapaat."

Onkos nyt Poika tehnyt niitä vapaaksi, jotka lihallista vapautta rakastavat? Minä luulen, että itseys ja omarakkaus hallitsee niitä, jotka lihallista vapautta rakastavat. Mailman rakkaus ja huoruuden perkele on myös siihen avullinen. Eli jos me tahdomme totuuden sanoa, huoruuden perkele se on ensimmäinen, joka ei tule yksin aikaan. Siihen tulee ahneuden perkele kumppaniksi, joka panee ahnehtimaan mailman tavarata, että sitte, kun tavara on koottu, pääsis huoruuden perkele naimaan. Siihen tulee itseyyden perkele kolmanneksi, joka ylös herättää lihallisen vapauden ja sanoo: "Emme ole kenenkään orjat olleet, me olemme vapaana syntyneet."

Ei ole Poika tehnyt niitä vapaaksi, joita perkeleet pitävät orjana. Me tie-

dämme nimittäin, että juudalaiset olit synnin ja perkeleen orjat, koska he sodit lihallisen vapauden puolesta, ja se oli heidän surmansa. Sillä jos Poika olis saanut heitä vapaaksi tehdä, olisit he mielellänsä maksaneet pakanalliselle esivallalle veron; he olisit ruumiin puolesta saattaneet olla toisen ihmisen vallan alla, ja kuitenkin hengen ja sielun puolesta vapaat. Mutta ylpeyden perkele nosti heille himon sen lihallisen vapauden perään. Kunnian perkele myös pani heitä sotimaan lihallisen vapauden puolesta. Se oli heidän mielestäänsä suuri häpiä, että Jumalan kansa, jona he pidit itsensä, piti maksaman veron pakanalliselle esivallalle, ja ruumiin puolesta palveleman pakanoita. Sen tähden he yllytit pakanallisen esivallan päällensä ja tulit sen kautta hävitetyksi.

Tämän onnettomuuden matkaan saattoi ylpeyden perkele, joka pani heitä sanomaan: "Emme ole kenenkään orjat olleet. Me olemme vapaana syntyneet." Ja sama ylpeyden ja ahneuden perkele hallitsee myös niitä, jotka rakastavat lihallista vapautta, eikä sen tähden tahdo olla toisen ihmisen vallan alla eli sitoa palvelukseen itseänsä. Moni taitaa ajatella, että häneltä menee koko kristillisuus hukkaan, jos hänen pitäis sitoman itsensä niin kiinni, ettei hän pääsis enää kulkemaan kristillisyyden tähden. Mutta minä pelkään, että ahneuden perkele on jo parhaaksi sitonut niitä kiinni, jotka rakastavat sitä lihallista vapautta, ja joka ei tahdo olla toisen ihmisen vallan alla. Ei suinkaan moni ole ottanut kristillisyyden tähden itseänsä irti palveluksesta, mutta huoruuden tähden, ahneuden tähden ja yl-

peyden tähden, ja kuka tiesi vielä laiskuuden tähden, ettei kehtaa palvella.

Me olemme nyt puhuneet laiskudesta ja lihallisesta vapaudesta, joka ei sovi Jumalan Hengen kanssa yhteen. Mutta ei ole mailman rakkaus parempi eli kauniimpi, kun se pääsee hallitsemaan. Jos huoruuden perkele kiusaa nuorempia ja panee heitä kokoamaan mailman tavaroita, että he pääsisit naimaan, kyllä ahneuden perkele kiusaa raavaampia. Mailman rakkaus varastaa sydämen, ei ole Vapahtajalle sijaa. Kuolema koituu kauvas, armon aika tulee pitkäksi. Eikös ole tämä yksi nähtävä asia, että niin on tapahtunut monelle, että jos kuolema nyt tulis, niin ei olekaan moni valmis kuolemaan.

Yhdellä kristityllä pitäis kuolema aina olla silmäin edessä, ja se ajatus mielessä, ettei ole hänellä yhtään vahvaa asumasisijaa maan päällä. Mutta koska mailman rakkaus varastaa sydämen, silloin tulee armonaika pitkäksi ja kuolema koituu kauvas, ja silloin tulee myös mailman murhe, joka sielun tappaa. Sillä Paavali sanoo, että tämän mailman murhe saattaa kuoleman matkaan, nimittäin ensinnä hengellisen kuoleman ja sitten ijankaikkisen kuoleman, jos ihminen ei pääse mailmasta irti armon ajassa. Me olemme kaikin matkustavaiset ijankaikkisuuteen. Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivaloinen maan päällä; se on niin kuin uni ja varjo, ja koska se paras on ollut, niin se on tuska ja vaiva ollut. Pitäiskös meidän siis tarttuman jälleensä tähän katoovaiseen mailmaan, koska Jumalan Henki on kerran alkanut kiskomaan meidän sydämitämme irti mailmasta ja antanut

meidän tuta taivaallisen autuuden esimakua sen suuren armon kautta, joka on näinä viimeisinä mailman aikoina tapahtunut tämän heräyksen kautta.

Älkää tartzuko mailmaan, te harvat sielut, jotka olitte kerran pääsemässä irti mailmasta, vaan pyrkikää, rientäkää ja kilvoitelkaat niin, ettei vihollinen mailman rakkauden kautta sais sammuttaa sen uskon ja rakkauden kipinän, joka syttyi sydämeen, koska Herra Jesus tuli sytyttämään tulta maan päälle. Jos elävän uskon kipinä sammuu, pian paukkuvat kipinät helvetistä ja sytyttävät koko mailman palamaan. Siitä Jumala Isä ja Poika ja Pyhä Henki armollisesti varjalkoon kaikkia kalliisti lunastettuja sieluja nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Jäljennös. SKHS, Kollerin kokoelma C 175 N:o 115

Silloin Herra pesee Sionin tytärten saastaisuuden ja viruttaa Jerusalemin veren viat pois tuomitsevaisen ja polttavaisen hengen kautta. Jes.4: 4

Jumala oli profeetan Esaiaksen kautta uhannut Israelin lapsia, että heidän täytyy kuolla heidän synteensä ja tottelemattomuutensa tähden, mutta että ne harvat sielut, jotka vapahdetaan, pitää pyhäksi kutsuttaman, jokainen, kuin kirjoitettu on elävitten seassa. Ja silloin Herra pesee Sionin tytärten saastaisuuden ja viruttaa Jerusalemin veren viat hänestä pois tuomitsevaisen ja polttavaisen hengen kautta.

Tämä profeetan ennustus tuli täyteen, koska kristillisyyden ilmestyminen mailmaan sen tuomitsevaisen ja polttavaisen hengen kautta, joka nuhtelee mailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Tämä tuomitseva hengen henki on mainittu monessa paikassa Raamatussa, niin kuin esimerkiksi Salomonin viisauden kirjassa 12: 1 “Sinun katoamatoin Henkes on kaikissa. Sen tähden sinä vitkaan rannat heitä, jotka lankeavat, ja neuvot heitä kurituksella, missä he syntiä tekevät, että he pahuudesta pelastettaisiin ja uskoisit sinun päälles, Herra.”

Tämän tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta on Herra pesenyt Sionin tytärten saastaisuuden, mutta hän valittaa jo ensimmäisessä Moseksen kirjassa 6. luvussa, ettei ihmiset tahdo antaa itsensä Jumalan Hengeltä rangaista, niin kuin sanat kuuluvat 1 Mos. 6: 3 “Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti, sillä hän on liha.” Jos nimittäin Jumalan Henki rupeis ylöns kovin nuhte-

maan ihmistä, niin ei liha kestäisi. Ja suruttomat luulevat ilmanki, ettei Jumalan Henki enää nuhtelee heitä, koska he ovat liha. Ja sitä kaikki paatuneet toivovat, ettei pidä enää Jumalan Henki nuhteleman heitä sen tähden, että he ovat liha.

Mutta me panemme sitä vastaan, mitä Vapahtaja on puhunut opetuslapsilensa: “Koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee mailmaa synnin tähden”, vaikka kuinka suruttomat ja paatuneet sanoisit: “Ei Jumalan Henki enää nuhtelee meitä.” Ja tosin oli Jumalan Henki nuhdellut entisen mailman ihmiset Jumalan poikain kautta, jotka silloin saarnaisit Herran nimeen, mutta eipä net entisen mailman jumalattomat ihmiset ottaneet vaaria siitä saarnaamisesta, ja sen tähden sanoi Jumala: “Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmistä ijankaikkisesti.” Mutta Hän antoi heille sata ja kaksikymmentä ajastaikaa parannukseksi, ja koska parannus ei tullut sen ajan sisällä, antoi Jumala hukuttaa heitä synnin tulvan kautta.

Ja se pitää oleman suruttomille merkiksi, että koska Jumalan Henki lakkaa nuhtelemasta pahankurisia lapsia, silloin on Hän antanut heitä saatanan haltuun. Niin kauvan, kuin Jumalan Henki nuhtelee heitä, on Hän vielä etsimässä heitä ja kutsumassa parannukseen. Mutta koska Hän lakkaa nuhtelemasta, silloin on Hän päättänyt, että heistä ei tule mitään. Sillä Jumalan Henki väsy viimein nuhtelemasta, koska jumalattomat ei ota kuritusta vastaan.

Semmoinen on vanhemman sydän. Hän nuhtelee ja kurittaa jumalattomia lapsia niin kauvan kuin Hän vielä toivoo heistä tulevan ihmisiä, mutta koska

he paatuvat, silloin lakkaa vanhin kurittamasta, sillä Hänellä ei ole enää yhtään toivoa, että he tekevät parannuksen. Viimein väsyä vanhin aina torumasta ja kurittamasta, niin kuin Jumala sanoo profeetan kautta: "En minä tahdo riidellä teidän kanssanne ijankaikkisesti." Mutta silloin on myös rakkaus loppunut vanhimman sydäimestä, koska Hän lakkaa heitä nuhtelemasta, ja se on merkki siihen, että Hän on antanut heitä saatanan haltuun. Nimittäin sen saatanan haltuun, joka hallitsee heitä, se on ylpeyden perkele ja vihan perkele ja tottelemattomuuden perkele ja huoruuden perkele ja irstaisuuden perkele, joka on heitä pannut vastustamaan ja oman tahtonsa jälkeen elämään.

Mitäpä vanhin saattaa enää semmoisille paatuneille tehdä. Hänen täytyy antaa heitä saatanan haltuun. Niin teki Jumala silloin, koska Hän sanoi entisen mailman ihmisille: "Ei minun Henkeni pidä nuhteleman ihmisiä ijankaikkisesti, sillä he ovat liha." Ja koska Hän sanoi Israelin lapsille: "En minä tahdo riidellä teidän kanssanne iankaikkisesti," niin Hän oli antanut heitä vihollisen haltuun.

Mutta muutamat paatuneet lapset luulevat, että vanhin on nyt armolliseksi tullut, koska Hän lakkaa heitä torumasta ja nuhtelemasta. Niin hirmuisesti on vihollinen pettänyt heitä, että he lukevat sen armoksi, joka on merkki siihen, että vanhin on heitä hyljännyt. Koska vanhimman sydäimestä on loppunut kaikki rakkaus, luulevat sokiats raukat, että vanhin on leppynyt, koska Hän lakkais torumasta ja nuhtelemasta. Vaikka Hän sanoo monessa paikassa, "ketä minä rakastan, sitä minä kuritan", yhtä hyvin

luulevat paatuneet lapset: "Nyt on vanhin oikein rakas, koska hän ei toru meitä."

Niin sokiaksi tekee rietas heitä, että he lukevat sen armoksi ja rakkaudeksi, koska hän on antanut heitä saatanan haltuun; ja he saavat sitte elää niin kuin he itse tahtovat. Minä luulen, että Jumalan Henki on niin paljon nuhdellut tämän kylän suruttomia, että hän on väsynyt nuhtelemasta, ja nyt on Jumalan Henki antanut heitä saatanan haltuun; ja tehköön nyt saatanan heidän kanssansa mitä hän tahtoo.

Mikäs on sen perkeleen nimi, jonka haltuun paatuneet on ylönannetut? Jos paatuneet tahtovat sen tietää, niin meidän pitää sanoman heille, että he paremmin muistaisit helvetissä, kenenkä saatanan haltuun he ovat ylönannetut. Ensimmäinen perkele, jonka haltuun he ovat ylönannetut, on ylpeyden ja vihan perkele, joka heitä hallitsee; on vielä ahneuden ja kateuden perkele, jonka haltuun he ovat ylönannetut; sitte huoruuden ja juopumuksen perkele, joka ennen on ollut pääperkele tässä kylässä; sitte sokia perkele, joka panee muutampia puskemaan päätänsä seinään, eli sokialla järjellä sotimaan Jumalan totuutta vastaan. Salomon sanoo, että heidän pahuutensa tekee heitä sokiaksi. Ja tämä on nyt se sokia perkele, joka viepi heitä kadotukseen. On se vielä yksi siviä perkele, jonka haltuun muutamat ovat ylönannetut. Ja tämä siviä perkele on myös sokia. Ei hän näe, mistä tie menee taivaaseen.

Koska suruttomat ja paatuneet ovat ylönannetut saatanan haltuun, niin meidän pitää myös katseleman niitä, joita Taivaallinen Vanhin ei ole vielä ylönannetut saatanan haltuun. Niitä on muutamia sieluja, joita Pyhä Henki aina

nuhtelee synnin tähden. Nimittäin sen synnin tähden, jonka Vapahtaja on sanonut olevan epäuskon synnin. Hän sanoo nimittäin, että Pyhä Henki nuhtelee mailmaa synnin tähden, tosin ettei he usko minun päälleni. Lutherus on ymmärtänyt tämän Raamatun paikan näin, että epäusko on suurin synty, ja tosin, jos me katselemme niitten tilaisuutta, jotka ei usko Jesuksen päälle, niin me löydämme, että he tekevät suuren ja kauhistavaisen synnin, koska he antavat Jumalan karitsan verta hukkaan vuotaa. Ei epäuskoiset ymmärrä, että he suljetaan pois sovintoveren osallisuudesta, koska he antavat Jumalan karitsan verta hukkaan vuotaa maahan.

Tämä synty lankee viimein raskaasti niitten päälle, jotka ovat tuomitsevaisen ja polttavaisen Hengen kautta heränneet laista, mutta ei kuitenkaan Jumalan Hengen kuritusta vastaan ota, että he häytyisit tulla Jesuksen ristin juureen, vaan he seisovat siellä kaukana, ja taistelevat omanvanhurskautensa kanssa, he sotivat omalla vanhurskaudella perkeleitten kanssa, eikä sen tähden pääse niin irti heistä, että he jaksaisit uskoa, että Jumala on heille armollinen. Vaikka Isä Henkensä kautta vetää heitä Vapahtajan tykö, ei he kuitenkaan pääse niin liki Vapahtajan ristin juureen, että joku pisara siitä kalliista sovintoverestä tipuis heidän päällensä.

Näettekös nyt, onnettomat sielut, jotka seisotte niin kaukana Jesuksen ristiksestä, ettei Hänen haavansa näy ollenkaan, eikä Hänen verensä näy sen tähden, että te seisotte niin kaukana. Ettekös tahdo tulla likemmäksi katselemaan Taivaallisen Vanhemman verta vuotavan. Kuin-

kas teille pitää tuleman oikia sydämellinen muret, koska te seisotte niin kaukana ristiksestä? Ette näe hänen haavojansa, ettekä näe, että veri juoksee niistä haavoista, ettekä kuule Taivaallisen vanhemman viimeiset sanat. Kuinkas te luulette käyvän teidän sieluinne kanssa, koska te olette niin kaukana? Luulettekos, että Hänen verensä priiskuu teidän päällenne neljänneksen päähän?

Siellä nyt seisotte ja taistelette oman vanhurskautenne kanssa, ja tappelette omalla voimalla perkeleen kanssa. Ettekös luule, että perkele väsyttää teitä ja tekee niin voimattomaksi, ettette viimein jaksaa liikuttaa kättänne eli jalkaanne sotaan. Silloin, koska omanvanhurskauden perkele on teitä väsyttänyt, vetää hän teitä takaisin mailmaan, ja te joudutte viimein ijankaikkisesti huutamaan ja valittamaan, ettette ole armon ajassa paenneet verisen ristin juureen ja korjanneet Jumalan karitsan verta ennen kuin veri Hänen jättää, ennen kuin viimeinen pisara putoisi maan päälle.

Nyt nostavat kaikki armonvarkaat päätänsä ja sanovat: "Me olemme joka päivä Jesuksen ristin juuressa. Me uskomme, että Jumala on meille armollinen. Mutta näillä heränneillä ei ole uskoa sinapin siemenen vertaa. He ovat aina lain alla ja sen tähden he tahtovat meitäkin painaa lakiin, ja ryöstää meidän uskomme, ja saattaa lain kirouksen alle. Mutta met emme luovu meidän uskostamme. Emmekä erkaannu meidän Vapahtajastamme."

Nämät armon varkaan puheet ovat olevanansa niin totiset ja niin Raamatun kanssa sopivaiset, että itse rietas aikoo todistaa, että ne sanat ovat Raamatussa

perustetut, ja niissä on oikia totuus. Mutta me vaadimme armonvarkaalta ensinnä oikian katumuksen ja toiseksi me vaadimme myös oikian parannuksen ja elävän uskon hedelmän. Niin kauvan kuin nämät kristillisyyteen kuuluvaiset kappaleet puuttuvat, täytyy meidän sanoa armon varkaalle: “Sinä menet sillä kuolleella uskolla helvettiin. Vaikka kuinka vakaa sinun uskosti olis, et kuitenkaan sillä uskolla tule autuaaksi, joka on tyhjä¹ pääkallossa. Sinun täytyy myös osottaa sinun uskos töillä.

Sillä ennen kans on uskottu ja kirottu. Ennen kans ovat ihmiset uskoneet ja huoranneet, he ovat uskoneet ja tapelleet, he ovat uskoneet ja juoneet, he ovat uskoneet ja varastaneet, he ovat uskoneet ja pitäneet viinakauppaa. Ja kaikki nämät Lutheruksen uskovaiset ovat kantaneet hengellistä vihaa kristityille. Ja heillä on vielä nytkin hengellinen viha sydämessä, joka tulee ulos suun kautta niin usein kuin joku kristitty tahtoo sydänsuonia koetella.

Judalaiset olit samankaltaiset armonvargaat, sillä he sanoit: “Meillä on Isä, Jumala. Emme ole äpärät! Me olemme vapaana syntyneet!” Ja kuitenkin oli judalaisten sydän täynnänsä vihaa Vapahtajalle ja kristityille. Sama perkele hallitsee vielä niitten sydämet, jotka ei ole tulleet ahtaasta portista sisälle lammashuoneeseen. He ovat täynnänsä käärmeen myrkyä, vaikka he sanovat: “Me makaamme joka päivä Jesuksen ristin juuressa.” Mutta perkeleen ristin juuressa he makaavat, niin kauvan kuin viha on sydämessä. Kyllä olis hauska vanhalle Adamille, jos hän pääsis karvoins ja nahkoinens tai-

vaan valtakuntaan. Mutta ei ole niin Raamatussa luvattu.

Tämän aikaisilla armon varkailla on semmoinen usko, että nämät heränneet ovat fariseukset, väärät profeetat ja vilhienget. Sen tähden pyytävät armonvargaat hiiriä ja näkevät niin paljon vikoja kristityn elämässä, niin kuin judalaiset näit vikoja Vapahtajan elämässä. Ja niitten vikain tähden net ei saattaneet uskoa, että Jesus on Jumalan Poika. Nyt vaativat armonvargaat kristityiltä oikian uskon hedelmän ja se on myös tarpeellinen, että kristityt osottavat uskonsa työllä. Mutta ei kristityt ole saattaneet niin elää koskaan, että he olisit mailmalle kelvanneet. Riettaalla on niin kirkaat silmät, että hän näkee aina vikoja kristityin elämässä. Sen tähden on paras neuvo, että kaikki armonvargaat ottavat eronsa kristityin joukosta. Ja niin kuin rietas kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää, niin saavat myös hänen palvelijansa kantaa kristityin päälle, että he ovat fariseukset, väärät profeetat ja villihienget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Ja sillä hiiren lihalla saavat nyt pissihaukat ja mettän perkeleet elää siihen asti, että tuomio tulee. Eihän olekaan pissihaukoilla muuta syömistä kuin se hiiren liha, jota he syövät yhtenä nahkoinensa, karvoins ja suolinens.

Meidän pitäis nyt katseleman, kuinka Herra on pesnyt Sionin tytärten saastaisuuden tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta. Että Henki tuomitsee, sitä ei kärsi mailman joukko. Sillä tuomio on heille ylön raskas kantaa. He suuttuvat, koska tuomitseva Henki tulee heitä tuomitsemaan. Mutta me kuulem-

¹ Tyhjä — Page 145 of 2332

me nyt, mitä profeeta Esaias sanoo edellä mainitussa paikassa, että Herra pesee Sionin tytärten saastaisuuden tuomitsevan ja polttavan Hengen kautta. Ja ne Sionin tyttäret, jotka ovat pestyt ja saastaisuudestaan puhdistetut tämän tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta, täytyvät nyt tunnustaa, että tämä tuomitseva ja polttava Henki on heitä puhdistanut, niin kuin se hengellinen valkia, jonka Jesus on syyttänyt maan päälle, polttaa olkia ja heiniä ja puita, mutta kulta sen kautta puhdistetaan.

Niin on nyt Sionin tyttäret teidän sydämenne pesty saastaisuudesta tuomitsevan ja polttavan Hengen kautta. Henki on ensinnä tuominut teitä ja sitte Hän on polttanut teidän tuntoanne ja sen kautta oletta te niin kuin profeetta sanoo, pestyt teidän saastaisuudestanne. Te tiedätte ja muistatte hyvin, että tässä kylässä on ennen asunut yksi saastainen ja rietas henki, nimittäin huoruuden perkele, juopumuksen perkele, riidan ja eripuraisuuden perkele, koreuden perkele ja ylpeyden perkele, ja koska tuomitseva ja polttava Henki ensinnä tuli kylään, silloin rupeis se saastainen ja rietas henki irvistelemään. Kaikki siviät huorat suutuivat, kaikki rehelliset varkaat vihastuivat, kaikki raittiit juomarit ja armolliset viinaporvarit kauhistuivat.

Mutta se tuomitseva Henki tuomitsi heitä ja polttava Henki rupeis polttamaan heidän tuntoansa, ja se entinen rietas ja saastainen henki rupeis huutamaan ihmisten suun kautta: "Oletkos tullut meitä vaivaamaan ennen aikaa! Jos sinä käsket meitä ulos mennä ihmisestä, niin anna meidän mennä sikalaumaan!" Onkos tässä sikoja, johon rietas ja saastainen henki

pääsee pakenemaan, koska hätä tulee? On ilmanki muutampia hengellisiä sikoja, joiden sydämeen rietas henki on mennyt. Ja ne hengelliset siat ovat niin kuin evankelistat muistelevat, ne ovat tulleet niin hulluksi, että he menevät päätänsä myöden tuliseen järveen.

Mutta Sionin tyttäret, joita Herra on pesnyt saastaisuudestaan tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta, kiittäkää Herraa, joka näinä viimeisinä aikoina lähetti Pyhän Henkensä pesemään ja puhdistamaan teidän saastaisuutenne. Kiittäkää Herraa, te Sionin tyttäret, jotka tämän tuomitsevaisen ja polttavan Hengen kautta olette pestyt ja puhdistetut teidän saastaisuudestanne. Sillä jos tämä tuomitsevainen ja polttava Henki ei olis tullut, olis saastainen ja rietas henki vienyt teidän sielujanne siihen pimiään ja pohjattomaan järveen. Mutta se armollinen Vapahtaja tuli ja ajoi ulos ne seitsemän perkelettä Marian Magdalenan sydäimestä. Ja tämän hyvän työn edestä rakastaa hän niin paljon sitä suurta ristinkantajata, sitä orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, hän seuraa Häntä kyyneleillä ja huokauksilla Golgataan. Siellä hän muitten opetuslasten kanssa seisoo ja itkee ristin kohdalla, siellä hän istuu. ja vuodattaa rakauden kyyneleitä Hänen hautansa päälle. Siellä hän katselee Hänen verisiä haavojansa ja seuraa Hänen verisiä askeleitansa siihen asti, että hän saapi suuta antaa Hänen jalvoillensa ja katsella Häntä elävänä ylösnousemisessansa ja viimein taivaaseen astumisessansa katsella Hänen kirkkauttansa nyt ja ijan-kaikkisesti taivaassa. Amen.

Alkuperäinen SKHS: Kollerin kokoelma n:o 85
III-postilla

Silloin on Herra kovalla, suurella ja väkevällä miekallansa etsivä Leviatania, joka on pitkä käärme ja Leviatania, joka on kiperä käärme, ja on tappava lohikäärmeen meressä. Silloin pitää oleman punaisen viinan viinamäen; laulakaa siitä. Minä, Herra varjelen sitä ja kastan sitä aikansa, etteivät sen lehdet hukkuisi, minä varjelen sitä päivällä ja yöllä. En ole minä vihainen. Voi, jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa, niin minä menisin niiden tykö ja polttaisin ne kaikki tynni. Jes. 27: 1 – 4

Me kuulemme tässä paikassa, että Herra aikoo hävittää Leviatanin, joka on pitkä käärme ja kiperä käärme meressä, ja silloin kun tämä suuri lohikäärme on Jumalan suurella ja terävällä miekalla tapettu, silloin pitää oleman punaisen viinan viinamäen, jonka Herra on rakentanut, ja Herra sen kasta aikansa. Mutta orjantappurat ja ohdakkeet tahtoo hän polttaa.

Me katsellemme ensiksi, kuinka Herra suurella miekallansa surmaa Leviatanin, joka on pitkä käärme ja kiperä käärme. Herra tappaa sen sanansa miekalla. Sillä Johannes näki Hänen suustansa käyvän ulos kaksiteräisen terävän miekan. Tämä kaksiteräinen miekka on Jumalan sana, niin kuin Paavali todistaa: "Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, joka erottaa hengen ja ruumiin ja käypi ytimiin ja luihin."

Koska nyt lohikäärme eli synti asuu ihmisen lihassa, niin tulee Jumalan sana ja tappaa sen, niin ettei synti saa hallita

meidän kuolevaisia jäseniämme. Mutta lohikäärme on myös ulkopuolella, nimittäin maailmassa. Siellä se irvistelee ja näyttää hampaitansa kristityille. Käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, kun Herra suunsa miekalla, se on, sanallansa, heidän päänsä halkaisee. Kyykäärmeen sikiöt syttyvät hengelliseen vihaan ja aukaisevat kitansa, kun vaimon siemen musertaa heidän päänsä. Mutta lohikäärme on pitkä ja kiperä käärme. Ei hän kuole heti, vaikka vaimon siemen on musertanut rikki käärmeen päin. Vielä hän nytkin puikii ja vetää pyrstöllänsä kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle, ja puree hampaitansa vihasta, koska hän ei jaksaa vaimon siementä hävittää. Niin kuin joku musta mato imee hän kristittyjen verta. Mutta ei vielä ole kaikki veri loppunut kristittyjen verisuonista. Niin kauan kuin joku lämmin veripisara on heidän verisuonissansa, niin he sotivat lohikäärmeen siementen kanssa. Mutta kun veri kylmenee, eivät he sodi enää.

Vaikka nyt vaimon siemen on rikki polkenut käärmeen päin, ei käärme ole kuitenkaan kuollut. Kyllä hän jaksaa vielä puikia ja pyrstöllänsä liikkua. Mutta käärmeellä on suuri hätä muurahaisen pesässä, sillä muurahaiset syövät hänen lihansa ja kalvavat hänen luitansa. Se sama elävä, joka Raamatussa kutsutaan Leviataniksi ja saatanaksi, on nyt suuressa hädässä. Herra on tappava hänet suunsa miekalla. Mutta käärmeen siemenet ovat monenlaiset pitkät ja hoiakset madot, jotka imevät kristittyjen verta. Ja ne madot eivät lakkaa imemästä kristittyjen verta, ennen kuin niiden päälle heitetään suolaa. Se on jo vanha

koettelemus, että musta verenimijä ei lakkaa imemästä, ennen kuin suolaa heitetään sen päälle. Mutta hienolla suolalla pitää se musta mato suolattaman. Tämä musta mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, on nyt alkanut imeä kristittyjen verta. Kuka tiesi, kuinka kauan hän imee, ennen kuin hän saapi kyllänsä.

Meidän pitää myös katseleman sen punaisen viinan viinamäen hedelmää, josta Herra on puhunut Jesajan 27. luvussa. Hän sanoo: "Kun se suuri Leviatani, ja se ruskea lohikäärme on tapettu, silloin pitää sen punaisen viinan viinamäen oleman." Emme voi ymmärtää, minkä tähden profeetta puhuu viinamäestä ja lohikäärmeestä yhtä aikaa eli minkä tähden viinamäki tulee varsin lohikäärmeen perässä. Mutta ilmeisesti on lohikäärmeellä halu hävittää viinamäkeä, koska lohikäärmeellä on semmoinen luonto, että hän vihaa niitä, jotka punaisesta viinasta ovat juopuneet. Ei lohikäärme vihaa niitä, jotka vuota vasta pirun paskasta ovat juopuneet, sillä hän pitää sen hyvänä, että maailmassa löytyy vielä semmoisia hengellisiä sikoja, jotka pirun paskaa syövät ja pirun paskaa juovat. Ruokitaanhan monessa paikassa sikoja vanhan aatamin sonnalla, jopa sitten pirun paskalla. Ja erinomattain se keitetty pirun paska, joka on vuotava ja vetelä, se taitaa olla oikein makeaa hengellisten sikain suussa.

Mutta ei ole kuultu, että punaista viinaa eli sitä makeaa viinaa, josta apostolit olivat juopuneet helluntaipäivänä, olisi vielä sioille annettu. Ja koska hengelliset siat ovat Leviatanin parhaat luontokappaleet, niin se on arvattava,

että hän rakastaa niitä sikoja, jotka ovat vuotavalla pirun paskalla ylös kasvatetut. Mutta niitä hän ei rakasta ollenkaan, jotka ovat täynnänsä makeata viinaa. Hän pani jo silloin sikojansa pilkkaamaan opetuslapsia helluntaipäivänä ja sen tähden hän ei voi kärsiä niitä, jotka punaisesta viinasta juopuneet ovat. Siitä syystä mainitaan viinamäki varsin lohikäärmeen jälkeen Jesajan 27. luvussa, että lohikäärmeen sikiöt eivät viitsi nähdä niitä, jotka ovat täynnänsä makeata viinaa.

Herra puhuu muutoin viinamäestä monessa paikassa Raamatussa. Esimerkiksi Jesajan 5. luvun 1 ja 2 värssyssä sanoo Hän: "Minä veisaan minun ystävälleni minun ystäväni veisun hänen viinamäestänsä. Minun ystävälläni on viinamäki lihavassa paikassa. Ja hän aitasen sen ympärinsä ja perkkasi kivet pois ja istutti siihen parhaat viinapuut ja rakensi myös siihen tornin ja pani sinne viinakuurnan ja odotti sen viinamarjoja kantavan; mutta se kantoi pahoja marjoja." Ja 4:ssä ja 5:ssä värssyssä sanoo Hän: "Mitä siis olisi enempi minun viinamäessäni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, koska minä odotin hänen viinamarjoja kantavan? Ja nyt minä tahdon ilmoittaa, mitä minä tahdon viinamäelleni tehdä: hänen aitansa pitää otettaman pois, että hänen pitää autioksi tuleman ja hänen muurinsa pitää särjettämän, että hän tallattaisiin. Minä tahdon sen saattaa autioksi, ettei kenkään hänessä pidä leikkaaman tai kaivaman, vaan ohdakkeita ja orjantappuroita pitää hänessä kasvaman ja tahdon pilviä kieltää satamasta hänen päällensä."

Kuuletko nyt, onneton viinamäki, mitä Herra aikoo sinun kanssasi tehdä, jos et rupea tästedes parempia marjoja kasvamaan kuin mitä ennen olet kasvanut. Herra kysyy sinulta, viinamäki: "Mitä olisi enempi minun viinamäessäni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole?" Herra on tehnyt aidan sinun ympärillesi ja perannut kivet pois, ja istuttanut sinuun parhaat viinapuut. Oletko nyt niin hedelmälliseksi tullut, että Herra löytää sinusta muutamia punaisia marjoja, koska Hän tulee hakemaan hedelmää viinamäestänsä? Se toivo meillä on, että Hän löytää edes muutamia punaisia viinamarjoja, mutta ei ole monia, jotka olisivat niin kypsyneet, ettei pakkaneen saattaisi niitä pilata.

Enkä tiedä, mikä rapakkojänkkä on tässä viinamäen takana, josta tulee semmoinen kylmä ilma, ja josta nousee semmoinen kylmä höyry, joka on viinamäelle vahingollinen. Ja niin kuin Vapahtajan aikana aina oli paljon kuivia puita, jotka riettaalle kelpasivat polttopuiksi, ja oli myös muutamia tuoreita puita, joissa oli lehtiä, mutta ei ole hedelmätä. Viinamäen rakentajan täytyi silloin kirota yhden hedelmättömän puun, jossa Hän ei löytänyt hedelmää. Niin taitaa vielä tässäkin viinamäessä olla muutamia tuoreita puita, jotka eivät ole vielä hedelmällisiksi tulleet. Ja taitaa olla muutamia kirottuja puita, jotka äkisti kuivettuvat, paitsi on niitä kuivia puita, jotka ovat kokonansa ulkopuolella aita, ja joita ei ole koskaan istutettu siihen totiseen viinapuuhun. Niitä rietas vissimmästi polttaa, koska hän nyt ensinnä vedättää tuoreita puita pois tieltä, että hän pääsi-

si ilman estettä vedättämään niitä kuivia puita.

Ole nyt sinä, istutettu viinamäki, tästedes hedelmällisempi kuin mitä tähän asti olet ollut, ettei Herra tekisi sinun kanssasi niin kuin Hän edellä mainitussa paikassa on uhannut. Sinun täytyy kuitenkin myöntää, ettei Herra saata enempiä tehdä kuin mitä Hän sinussa tehnyt on. Hän on perannut kivet pois ja kaivanut gravia ja tehnyt aidan sinun ympärillesi, etteivät pukit ja keiturit tahi muut naudat pääsisi sinua polkemaan. Ja Hän on vielä sinussa rakentanut tornin ja pannut viinakuurnan, jossa puseretaan niitä marjoja, jotka ovat kypsyneet, että niistä rupeaisi punainen viina vuotamaan. Ja kun vieraat tulevat taivaasta, panee Hän muutamia punaisia viinamarjoja hääpöydälle. On ilmankin Hän muutamia punaisia viinamarjoja poiminut viinamäestänsä.

Niin on myös rietas äijä tästä vedättänyt muutamia kuivia puita itsellensä polttopuiksi. Mutta tässä kasvaa vielä orjantappuroita ja ohdakkeita, jotka Herra on aikonut polttaa, niin kuin Hän sanoo Jes.27: 4 : "En ole minä vihainen. Voi, jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappuroiden kanssa, niin minä menisin heidän tykönsä ja polttaisin heidät kaikki tyynni." Tämä sana, en ole minä vihainen, kuuluu niille, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhun. Ei ole Herra vihainen niille - kuulkaa, te harvat oksat - joissa on muutamia punaisia viinamarjoja, ei ole Herra vihainen teille, vaikka hän panee teitä viinakuurna ja pusertaa, että punainen viina rupeaisi teistä vuotamaan. Ei ole Herra teille vihainen, te punaiset viina-

marjat. Mutta jos hän saisi sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa, niin Hän polttaisi heidät kaikki tyynni.

Ja koska tässä viinamäessä on niin paljon ohdakkeita ja orjantappuroita, niin täytyy Hänen sotia niiden kanssa ijankaikkisesti, sillä ne pilaavat viinamäen ja tukahduttavat peltoa. Kyllä Hänen palvelijansa tahtoisivat temmata pois niitä orjantappuroita ja ohdakkeita pellostosta, mutta Hän on kieltänyt, etteivät he ohdakkeita kiskoessa tempaisi myös nisuja. Hän on sanonut palvelijoille: "Sallikaa heidän kasvaa elon aikaan", mutta elon aikana sanoo Hän elomiehille: "Ottakaa ensin ohdakkeet ja sitokaa heitä lyhteisiin poltettaviksi, mutta nisut kootkaa minun aittaani." Niin me kuulemme siis, että ohdakkeet ja orjantappurat poltetaan sammumattomalla tulella.

Kuulkaa nyt, ohdakkeet, kuulkaa nyt, orjantappurat! Kuinka kauan te luulette olevan aikaa, ennen kuin elon aika tulee, josko luulette olevan niin paljon aikaa, että tekin kypsyisitte ja paremmin palaisitte sammumattomassa tulella? Kyllä Herran palvelijat ja myös elomiehet saattavat hyvin hoitaa ohdakkeita ja orjantappuroita, sillä ohdakkeet ja orjantappurat ovat aina suuret ja korkeat pellossa niin kuin rangat, ja niillä on pistimet ja neulaset, jotka pistävät käsiä, ja haavoittavat niiden tuntoa, jotka niiden kanssa tekevät työtä. Ja sen tähden sanoo Herra: "Voi, jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa, niin minä menisin heidän tykönsä ja polttaisin heidät kaikki tyynni."

Mikäs nyt estää, ettei Herra saa sotia ohdakkeitten ja orjantappurain kanssa?

Emme tiedä, taitaa olla Herralla muutoin niin paljon tekemistä viinapuitten kanssa ja niitten oksain kanssa, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhan, että ne tulisivat korjatuiksi, ettei Hän jouda taistella ohdakkeitten ja orjantappurain kanssa. Mutta Herra on aikonut varjella viinamäkensä ja kastella sitä aikansa. Siitä armollisesta lupauksesta me otamme sen toivon ja uskaluksen, ettei Herra ole vielä hyljännyt ja ylenantanut viinamäkeänsä. Vielä Hän kaivaa gravia ja rakentaa aidan hänen ympärinsä, vielä Hän istuttaa siihen muutamia viinapuita. Vielä Hän antaa kastetta taivaasta ja vielä Hän antaa armollisen aurinkonsa paistaa niiden marjain päälle, jotka ovat kasvamassa. Kasvakaa siis, te punaiset viinamarjat, ja kypsykää siihen asti, että vieraat tulevat taivaasta, että viinamäen rakentaja saisi kunnialla ja ei häpeällä panna teitä pöydälle ja sanoa: "Tässä on muutamia punaisia viinamarjoja minun viinamäestäni, jotka pohjanmaalla ovat kasvaneet. Amen."

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistossa.

Kolmas Postilla

Katso, minä tahdon koetella sinun, mutta ei niin kuin hopiata, vaan minä teen sinun valituksi murheen pätsissä. Minun tähteni tosin, minun tähteni tahdon minä tehdä, etten minä häväistyksi tulis, sillä en minä anna kunniatani toiselle.

Es. 48: 10

Tässä paikassa osottaa Herra Sionin tyttäreille, että hän tahtoo vähäisen koetella hänen uskoansa, ei niin kuin hopiata eli semmoisessa valkiassa, joka on ylön kuuma, vaan murheen pätsissä tahtoo Herra koetella hänen uskonsa. Ja tosin tarvitsee Sionin tytär tulla koetelluksi murheen pätsissä, koska hän ei kärsi semmoista kovaa koettelemusta kuin hopia, joka suuren kuumuuden tarvitsee ennen kuin hän sulaa. Sanoo kyllä Herra monessa paikassa Raamatussa, että hän on puhdistava ja hiuttava Levin pojat niin kuin kullan ja hopian, ja semmoinen hopian ja kullan puhdistaminen on tapahtunut välistä Levin poikien kanssa, koska he ovat hopian ja kullan kaltaiset olleet.

Mutta tinakristityt ei taida semmoista kuumuutta kärsiä. Me tiedämme nimittäin, että tina sulaa pian vähemmässä valkiassa, mutta menee kovassa kuumuudessa hukkaan. Ja tämä eroitus koettelemuksessa tulee siitä, että Levin pojat ovat kovat niin kuin hopia ja kulta. He kantavat kultasydämen povessans niin kuin mailman siviät huorat. Ja semmoinen sydän pitää oleman kovassa kuumuudessa ennen kuin se sulaa. Mutta tina, jos se onki halvempi kalu, sulaa vähemmässä valkiassa. Vaikka se pehmiä tinakristillisuus ei ole tosin niin

suuressa arvossa pidettävä, sillä ei se pysy kauvan kirkkaana. Mutta jos Herra on välistä puhdistanut Levin pojat niin kuin hopiaseppä puhdistaa hopiata ja kultaa, niin on hän välistä koetellut Sionin tyttären sydäntä murheen pätsissä, ja on silläkin lailla saanut muutampia sulamaan. Vaikka mailman muret ei vaikuta monessa sen kaltaista parannusta, joka Jumalalle kelpaa. Mutta hengellinen muret, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi, jota ihminen ei kadu.

Herra valittaa yhdessä paikassa profeetan Esajaksen kautta, että ihmisen sydän on kovempi kuin timantti, joka ei sula ollenkaan, vaikka kuinka kova kuumuus olis. Ei ole yksikään ihminen saanut vielä timanttikiven sulamaan. Ja minä luulen, että semmoinen sydän, joka on kovempi kuin timanttikivi, ei sula ollenkaan, vaikka vielä heitettäisiin helvetin valkiaian. Ja niitä on vielä monta semmoista, jotka kantavat, ei ainoastans kultasydäntä povessans, vaan myös timanttikiven, jolla leikataan lasi. Niin kova on tämä timanttisydän, ettei semmoinen sydän sula helvetin kuumuudessa, vaikka he palavat tuhvaksi. Kultasydän voipi viimein sulata kovassa kuumuudessa, mutta timanttisydän ei koskaan. Ja tämä kultasydän, jota mailman siviät huorat kantavat povessans, on se kivisydän, jonka Herra on aikonut ottaa pois heidän rinnoistansa siihen aikaan, koska hän vuodattaa Hengestänsä kaiken lihan päälle ja antaa heille sydämen lihasta. Mutta timanttikivinen sydän pysyy kyllä pois ottamatta, ja ne, jotka semmoisia kiviä kantavat povessans, menevät niiden kanssa helvettiin. Net

on mailman frökenit, jotka ei taida koskaan pehmitä.

Herra sanoo edellä mainitussa paikassa, nimittäin Esajaksen 48: 10 : "Minä teen sinun valituksi murheen pätsissä." Totisesti on Herra näinä aikoina tehnyt muutampia sieluja valituksi murheen pätsissä. Mutta koetelkaamme se toinen paikka, jossa Herran sanat kuuluvat näin: "Minun tähteni tosin, minun tähteni tahdon minä tehdä, etten minä häväistyksi tulis." Net sanat luetaan myös samassa paikassa, nimittäin Esajaksen 48.luvussa, 11. värsyssä, ja on vielä nämät sanat tykö pantut: "Sillä en minä anna kunniatani toiselle." Tässä kuuluu niin kuin Jumala häätyis juuri kunniansa tähden koetella Sionin tyttären sydäntä murheen pätsissä, ettei Jumala tulis häväistyksi. Tähän paikkaan kuuluvat myös Paavalin sanat, joita hän kirjoittaa muutamille kristityille: "Teidän tähtenne Kristuksen nimi pilkataan pakanain seassa." Se on yksi merkillinen paikka, koska hän sanoo, ettei hän anna kunniantansa vieraalle.

Me olemme nähneet, kuinka lapset tekevät vanhempiansa kunnianttomaksi huoruuden ja varkauden kautta, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi. Se paikka käypi kovin vanhemman kunnian päälle. Ei muu tottelemattomuus käy niin kovin vanhemman kunnian päälle, mutta lasten huoruus ja varkaus koskee pahimmiten. Ja jos semmoinen asia koskee maallisen vanhemman sydämeen, niin se on arvattava, että se koskee vielä kovemmin taivaallisen vanhemman sydämeen. Lasten huoruus ja varkaus käypi kovin Hänen kunniansa päälle. Vihollinen pääsee soimaa-

maan vanhinta ja sanomaan: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Jos vihollinen haukkuis vanhinta kuinka pahoin, ei se koske niin vanhemman sydämeen, mutta kuin vanhin lasten tähden soimataan, se koskee pahimmiten. Ja sen tähden. täytyy hänen vähäisen kurittaa ja murheen kautta ylös kasvattaa lapsiansa, ettei hän niitten tähden tulis häväistyksi ja pilkatuksi.

Tämä on niille lapsille muistutukseksi, jotka mailman rakkauden tähden tekevät semmoisia töitä, joiden kautta Kristuksen nimi pilkatuksi tulee pakanoitteen seassa. Vanhin saattais anteeksi antaa lapsillensa heidän erhetyksiänsä ja puutoksiansa, jos tuo päällekkantaja ei olis, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää ja sanoo vanhemmalle: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Ja: "Oletkos sinä oikia vanhin, joka semmoisia suojelet ja puolustat. Tuhlaajapoika tulee traasuperkeleenä kotia, ja sille sinä annat juhlavaatteet ja sormukset ja teet vielä häitä hänelle." "Mutta minä", sanoo omanvanhurskauden perkele, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, "minä palvelin sinua lapsuudesta saakka, ja et ole antanut minulle vasikkaakaan, että minä olisin iloinnut ystäväini kanssa."

Onkos vanhemmalla hauska kuulla semmoisia soimauksia, joita omanvanhurskauden perkele aina tuopi eteen? "Semmoisetkos kristityt ovat, jotka tekevät niin ja niin. Ne valehtelevat suruttomain päälle; ne omistavat itsellensä muitten niittyjä; ne karkaavat palveluksesta; ne antavat tarvitsevaisia mennä ilman auttamatta; ei ne maksa velkojansa." Ja tuommoisia soimauksia pitää nyt

vanhemman kuulla, joista kuitenkin muutampi osa on valet. Mutta ei kateuden ja omanvanhurskauden perkele katso sen päälle, mitä vanhin joutuu kärsimään niitten soimausten tähden, vaan hän käypi sen päälle, että semmoisia ei pidä vanhemman suojeleman, mutta rankaiseman ja ajaman pois huoneestansa ja perinnöttömäksi tekemän.

Ei vihollinen huoli siitä, mitä hänen omat äpäret ja räkäsuukläpät tekevät. Niille on kaikki synnit luvalliset. Pirun paska on niille luvallinen ja makia. Viinakauppa on luvallinen. Kirous on luvallinen. Petos on luvallinen. Valet on luvallinen. Huoruus ja koreus on luvallinen. Viha ja kateus on luvallinen. Mutta jos Jumalan lapset erehtyvät, varsin tulevat äpäret ja vihollisen räkäsuukläpät huutamaan mailmalle: "Ka! Semmoiset on kristityt! Semmoiset on Jumalan lapset!"

Ajatelkaat nyt perään, te lapsukaiset, kuinka paljon taivaallinen vanhin saapi viattomasti kärsiä teidän tähtenne. Jos te valvomattomuuden kautta suostutte semmoisiin tekoihin ja menoihin, jotka käyvät vanhemman kunnian päälle, niin tulee Kristus pilkatuksi teidän tähtenne pakanoitten seassa, ja te joudutte itsekin pilkan alle. Riettaan enkeleille tulee ilo kristittyin lankeemisesta. Menetätte vielä sen armon, jonka te olette saaneet, koska te makasitte teidän veressänne ja ei ollut vielä napa leikattu, koska Herra kävi sinun ohitses ja otti sinun ylös maasta, alastomana, niin kuin sinä silloin olit.

Kuka tiesi, onko vieläkään kaikilta napa leikattu, jotka syntyneet ovat. Taitaa olla uusi ihminen vanhassa kiinni,

ettei ole oikein päässyt erinäns. Koska uusi ihminen on vanhassa kiinni navan kautta, silloin ei ole vielä uusi ihminen päässyt oikein erinänsä vanhasta, vaikka hän on kyllä syntynyt ja parkuu veressänsä tässä kylmässä ilmassa.

Muistakaat nyt, mitä Herra on sanonut Esajaksen edellä mainituissa paikoissa: "Minä tahdon koetella sinun, mutta ei niin kuin hopiata. Minä teen sinun valituksi murheen pätsissä. Minun tähteni, tosin minun tähteni minä pö'tahdon sen tehdä, etten tulisi häväistyksi, sillä en minä anna kunniatani toiselle." Tässä kuuleta lapsukaiset, että Herra itse tähtensä tahtoo koetella teitä. Mutta ei tällä kerralla niin kuin hopiata, sillä hopia ja kulta sulaa suuressa kuumuudessa, ja semmoisessa kuumuudessa, jota ei taida monen sydän nyt näissä tiluksissa jaksaa kärsiä. Mutta murheen pätsissä hän aikoo koetella, itse tähtensä, ettei hän tulis häväistyksi ja pilkatuksi teidän tähtenne.

Ei Herra anna kunniantansa toiselle. Hänen täytyy sen verran kurittaa lapsiansa, että hän pääsis kuulemasta tuota soimausta viholliselta: "Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat." Se soimaus käypi kovin vanhemman kunnian päälle. Ei vanhin vihti tuota soimausta kuulla, vaan pikemmin hän jo itse kärsii, mitä hän kärsii, että hän ei tulis kunniamaksi lastensa tähden. Ei hän anna kunniantansa riettaalle. Ei hän vihti kuulla, että riettaan äpäret ja räkäsuukläpät huutavat joka paikassa. mailmalle: "Semmoiset on kristityt, semmoiset on Jumalan lapset; huorat ja varkaat." Ja hän tahtoo sitä vihollisen joukkoa viisaamaan, onko ne todet kaikki,

mitä ne kantavat hänen lastensa päälle. Israel tuli sängen murheelliseksi, koska paha sanoma kuului hänen pojistansa. Ne olitki semmoiset narrit, ne Israelin pojat, ettei tullut vanhemmalle yhtään iloa heistä, mutta enemmän surua ja mielikarvautta. Mutta mitä hän saattaa niille tehdä muuta kuin nuhdella heitä: "Te saatatte minun harmajat hiukseni murheella hautaan."

Kyllä vissimmästi on taivaallisella vanhemmalla paljon semmoisiaki poikia, jotka saattavat vanhemmalle surua ja mielikarvautta. On paljon niitäkin, jotka pilkkaavat vanhemman kyyneleitä. Jotka katsovat ylön hänen vaivojansa. Mutta löytyy kuitenkin niittenki seurassa joku hurskas Josephi, jota toiset narrit vihaavat ja tahtovat hävittää. Ja tämän hurskaan Josefin täytyy paljon vääryyttä kärsiä toisilta, jotka ovat täynnänsä kateutta ja vihaa veljeänsä kohtaan. Nämät Israelin jumalattomat pojat ovat meille esimerkiksi, kuinka suruttomat vihaavat kristityitä.

Ja niin kuin Israelin pojat tahdoit Josefin hengen päälle käydä, niin tahtoo myös nyt nämät äpärrät, jotka täällä on, vihan kantaa sydämässän ja vainota kristityitä. Israelin pojat luulit, että Josef piti itsensä ylön hyvänä, että hän korotti itsensä, ja oli niin muodoin heidän mielestänsä hengellisessä ylpeydessä. Ja sen tähden he tahdoit häntä rangaista. Ja sama väärä luulo on mailman orjilla, että kristityt pitävät itsensä hyvänä ja tahtovat korottaa itsensä, koska he tuomitsevat muita. Mutta ei se ole niin.

Ei kristityt ole hengellisessä ylpeydessä, vaan suruttomat ja armonvarkaat net on ylpeydessä. Net pitävät it-

sensä hyvänä. Net kantavat myös kristittyin päälle niin kuin vihollinen, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää, ja huutaa mailmalle kristittyin vikoja ja sanovat: "Semmoisetkos on kristityt!" Ja sen päälle nyt suruttomat perustavat autuutensa, että kristityt on väärät profeetat ja villihenget. Sen päälle suruttomat korottavat itsensä, että kristityt tekevät syntiä eikä ole elämässän paremmat kuin suruttomat. Ja sillä hiiren lihalla suruttomat luulevat lihovansa ijankaikkisuudessa. Kukas tiesi, kuka viimein on väärä profeetta ja villihenki. Taitavat olla itse väärät profeetat ja villihenget, jotka luulevat, että kristityt on semmoisia. Ja niitten tähden saavat tosin kristityt paljon kärsiä tässä mailmassa.

Se on se murheen pätsi, jossa Jumala on aikonut kristityitä puhdistaa, ettei Hän kristittyin tähden tulis häväistyksi. Sillä ei kristityt sanokaan itsensä hyväksi, sillä ne tuntevat pahuutensa, mutta riettaan joukko, niin kuin äpärrät, hatterat ja mettän perkeleet, ne pitävät itsensä hyvänä, ja pramaavat narreudellansa. Ne nauravat omaa heidän hulluuttansa, pilkkaavat ja vastustavat kristityitä. Ja ovat olevanansa aika miehet. Kukas tiesi kuinka kauvan ne ovat pilkkaamassa ja nauramassa ennen kuin he ovat ulvomassa helvetissä.

Mutta ne harvat sielut, joita Herra on aikonut tehdä valituksi murheen pätsissä, älkäät unhottako sitä kallista aikaa, koska Herra teki valituksi, koska te olitte murheen pätsissä, koska Herra pesi teitä' puhtaaksi teidän saastaisuudestanne, koska Hän löysi teidät makaavan teidän veressänne, koska napa ei ollut

leikattu. Silloin Herra korjais teidän sielujanne ja pesi teitä puhtaaksi elämän vedellä ja otti teitä syliinsä. Sen vakuutuksen oletta silloin saaneet, että Herra on ottanut teitä armoliittoonsa. Jos te olisitte pysyväiset teidän kalliimmassa uskossanne, ettekä haaskais teidän kallista tavaraanne. Älkää ajatelko, että ne lapset pysyvät kauan puhtaana, jotka kahlaavat maailman rapakkolantossa ja sokaisevat itsensä.

Maailman rakkaus on yksi vihollinen, joka tahtoo kristittyin sydämet varastaa Vapahtajalta. Koska ei ole oikia valvominen kristityillä, silloin tulee ensinnä ahneuden perkele ja tekee reikää sydämeen, eli aukaisee oven muille vihollisille. Sitte tulee mailma kauniiksi ja luvalliseksi. Kuolema kaituu kauvas mielestä. Sitte tulee myös kärsimättömyys ja mailman mielisyyys. Mailman kunnia alkaa myös kasvamaan. Ja laiskuus, hengellinen laiskuus, ettei tule enää työtä tehdyksi Herran viinamässä. Ei tule niin paljon puhutuksi suruttomille. Mailman orjat saavat olla rauhassa. Viimein saavat mailman orjat kristityitä seuraansa keviämielisyteen ja mailmallisiin puheisiin.

Katso, tällä lailla varastaa vihollinen kristittyin sydämet ja tekee heitä mailmalliseksi, keviämieliseksi, mailman mallin seuraajaksi vaatteissa ja käytöksessä. Nuorille kasvaa sen kautta ylpeys, huoruus, koreus, itseys. Eikös ole nähtävä kaikille, jotka vielä valvomassa ovat, että tällä lailla pääsee vihollinen valvomattomuuden kautta varastamaan kristittyin sydämet, että ei ole enää moneen sydämessä Vapahtajalle sijaa, koska mailman rakkaus on alkanut valtaamaan

sydäntä ja saanut ajatuksia seuraamaan aivan mailmaan, josta ei seuraa muu kuin penseys kristillisyydessä, huolimattomuus ja suruttomuus.

Katsokaat kuitenkin taivaan lintuja, kuinka ahkerat he ovat työtä tekemään, vaikka ei he kylvä eikä niitä, kuitenkin he nousevat varhain aamulla kiittämään Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissäns. Jos nyt omanvanhurskauden perkele joukkonsa kanssa kantaa kristittyin päälle, että he ovat laiskat mailman työtä tekemään, niin hän valetlee. Mutta jos hän alkaa sitä saarnamaan, että kristityt ovat mailmassa kiinni, niin hän saarnaa oikein. Ja kristityt saavat kyllä ruveta sotimaan mailman rakkautta vastaan, jos he tahtovat tuta Isän ja Pojan rakkautta sydämissäns. Jos suruttomat rupeevat täällä jo kantamaan kristittyin päälle, että he ovat laiskat puhumaan parannuksesta ja katumuksesta, mitä he sitte tekevät ijankaikkisuudessa? Ja saavat kyllä kristityt tehdä parannuksen siitä hengellisestä laiskuudesta, jos he tahtovat omia sielujansa pelastetuksi hengellisestä kuolemasta.

Kyllä vissimmästi tarvitsevat kristityt tehdä parannusta sekä mailman rakkaudesta ja hengellisestä laiskuudesta, ettei tulis viimein niin raskaaksi se omanvanhurskauden kantaminen heidän päällensä, ettei he tiedä viimein, mitä heidän pitää vastaaman tuomiopäivänä, koska omatuntokin häätyy soimaamaan, ettei ole kristityt täällä armonajassa niin tehneet kauppaa leiviskänsä kanssa, että he voittaisit jonkun sielun taivaan valtakunnalle.

Nyt on Herra antanut meille runsaasti siunauksen sekä maasta että taivaasta. Nyt ei saata yksikään kantaa Jumalan päälle, että Hän on rangaisnut meitä näljällä ja kalliilla ajalla. Nyt pitäisit kristityt paremmin kuin ennen pääsemän irti mailman murheesta, ettei heidän tarvitsis kysyä: "Mitä meidän pitää syömän, mitä meidän pitää juoman, ja millä me meitämme verhoitamme?" Sen ahkerammaksi pitäis heidän tuleman valvomisessa, uskon kilvoituksessa, hartaudessa, kiittolisuudessa ja rakkaudessa, että he saattaisit koota sen kaltaisia tavaroita, jota koi ei syö, eikä varkaat kaiva ja varasta.

O, minun rakkaani! Älkää haaskatko teidän tavaraanne ja teidän pyhän omaisuutenne, vaan pysykää teidän kalliimassa uskossanne, pyrkikää, etsikää, kolkuttakaat ja huutakaat niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen, ettei vihollinen pääsis nukuttamaan Jumalan lapsia mailman rakkauden kautta ja viemään heidän sielujansa onnettomuuteen. Kyllä on taivaallinen vanhin ja se suuri Ristinkantaja saanut jo monessa paikassa tulla häväistyksi kristittyin tähden, niin että hänen olis kyllä syytä koetella heidän uskonsa, ei niin kuin hopiata, mutta murheen pätsissä. "Minun tähteni, tosin minun tähteni tahdon minä sen tehdä, etten tulis häväistyksi, sillä en minä anna kunniatani toiselle."

Mutta meidän toivomme on, että ne Jumalan lapset, jotka ovat niin pienet, että he mahtuvat vielä vanhemman syliin, konttaavat vanhemman perässä ja parkuvat, jos vanhin heitä piiskaa, ja antavat suuta isän vitsalle, jos vanhin heitä kurittaa, riestävät taas vanhem-

man syliin, vaikka vanhin on piiskanut. Sillä ei niillä raukoilla ole kuitenkaan turvaa muualle. Koska vanhemman oma kunnia vaatii, että hänen pitää kurittaman lapsiansa, ettei he menis mailman joukon kanssa varastamaan ja huoraamaan, vissimmästi on vanhemman sydämessä vielä rakkautta niin kauvan kuin hän lapsiansa kurittaa. Ei hän ole vielä antanut heitä saatanan haltuun niin kauvan kuin hän heitä kurittaa. Mutta jos vanhin lakkaa kurittamasta, silloin on vanhin heittänyt pois kaiken toivon. Ja ne onnettomat raukat, joita vanhin ei enää kurita, ne saavat elää oman päänsä jälkeen niin kuin he itse tahtovat, ja menevät viimein ijan-kaikkiseen onnettomuuteen.

Mutta ne harvat sielut, joita vanhin vielä kurittaa sen kaltaisella murheella, joka Jumalan mielen jälkeen on, ottakoon vanhemman kuritusta ilolla vastaan, ja nöyryttäköön itsensä Jumalan väkevän käden alle, ja antakoon suuta Isän vitsalle, ja parkukoon, että taivaallinen vanhin aina armahtais heidän päällensä ja ottais kurituksen jälkeen syliin ja antais heidän imeä lohdutuksen rinnoista, että he pääsisit murheen jälkeen iloitsemaan. Kuule taivaallinen Isä niiden huutavaisten ja parkuvaisten ääni ja ota heitä pian tykösi taivaaseen, kussa he saisit iloita ja riemuja nyt ja ijan-kaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 37.

Siitä me tiedämme, että me to-
tuudessa olemme ja taidamme
häneden edessään meidän sydä-
memme hillitä, että jos meidän sydä-
memme tuomitsee meitä, niin on Ju-
mala suurempi kuin meidän sydä-
memme ja tietää kaikki. Te rakkaim-
mat! Jos ei meidän sydämemme tuo-
mitse meitä, niin meillä on turva Ju-
malaan, niin kuin Johanneksen epis-
tola 3: 19 - 21 sanoo.

Tässä paikassa ilmoittaa apostoli Jo-
hannes kristityn koettelemuksia, jotka
ovat merkilliset sen vuoksi, että sydä-
men asiat ovat monelle himmeät. Ensik-
si hän sanoo: "Jos meidän sydämemme
tuomitsee meitä, niin on Jumala suu-
rempi." Ja näiden sanain kautta hän il-
moittaa, että kristityn sydän saattaa vä-
listä tuomita häntä. Koska oikealla kris-
tityllä on hirmuiset kiusaukset, kun rie-
tas ampuu lihasta palavat nuolet sydäntä
kohti, silloin tulevat pahat ajatukset
mieleen, pahat himot ja halut, ja oma-
vanhurskaus nousee viimein niin kuin
ankara ja vanhurskas Jumalan lasten
päällekantaja, joka tuomitsee Jumalan
lapsia tällä sanalla: "Kuinka sinä saatat
olla kristitty, jolla niin paljon syntiä on?
Kristityn pitäisi olla pyhä ja synnitön,
mutta sinä olet kuin itse rietas."

Koska omavanhurskaus näin saar-
naa, niin se tuntuu kristityn mielessä
niin kuin sydän tuomitseisi häntä, vaika
ei sydän itsestään saata tuomita,
mutta omanvanhurskauden perkele se
on, joka Jumalan lapsia tuomitsee. Ja
tämä kavala perkele, joka tulee totuu-
den varjon alla, muuttaa itsensä valke-
uden enkeliksi, ja sen kautta tulee

moni katuvainen petetyksi, koska hän
ei voi arvata, että se on perkele, joka
katuvaisia tuomitsee.

Mutta nyt sanoo apostoli Johannes:
"Jos meidän sydämemme tuomitsee
meitä, niin on Jumala suurempi." Ja
näillä sanoilla hän osoittaa, ettei pidä
yhdenkään kristityn uskoman omaa sydä-
ntään, jos se tuomitsisi, vaan hänen
pitää enemmän uskoman Jumalan ar-
mollisia lupauksia, jotka osoittavat, että
Kristus on tullut syntisiä pelastamaan,
mutta ei hurskaita. Kristityn täytyy aina
syntisenä paeta sen suuren Ristinkanta-
jan tykö ja uskoman, että hän tulee ar-
mosta autuaaksi, mutta ei ansiosta.

Jos kristitty tuomittaisiin ansion jäl-
keen, niin hän olisi kokonaan hukassa.
Mutta armosta hän tulee pelastetuksi,
jos hän uskoo lujasti sen päälle, joka on
suurempi kuin omavanhurskaus, joka
oman sydämen kautta saarnaa tuomiota.
Sen tähden saarnaa myös Lutherus, että
hän pelkää omaa sydäntään enemmän
kuin Turkin keisaria. Sillä jokainen kris-
titty, jonka tunto on valvomassa, tuntee
kyllä sydämensä pahaksi, ilkeäksi ja
saastaiseksi, nimittäin sen lihallisen sydä-
men, joka on vanhassa ihmisessä, jota
Paavali ulkonaiseksi ihmiseksi nimittää.
Mutta sielu eli hengellinen sydän, jonka
Paavali kutsuu sisälliseksi ihmiseksi, on
puhdistettu Kristuksen verellä, ja tulee
ainoastaan sen päälle¹, kuinka kristitty
saattaisi eroittaa, ettei vihollinen pääsisi
sekoittamaan ulkonaisen ja sisällisen,
vanhan ja uuden ihmisen vaikutuksia
hänen luonnossaan.

Paavali sanoo: "Minulla on halu Ju-
malan lakiin sisällisen ihmisen puoles-
ta, mutta minä tunnen toisen lain mi-

nun jäsenissäni, joka sotii mieleni lakia vastaan, ja ottaa minun vangiksi synnin laissa.” Tässä täytyy Paavalin olla lihan jälkeen syntisen, mutta hengessä pyhän. Ei voi järki tuota käsittää, kuinka syntinen on pyhä, kuinka saastainen on puhdas ja kuinka väärä on vanhurskas. Mutta meillä on se usko, että kun synnit on anteeksi annettu, niin täytyy meidän myös uskoa, että syntinen on pyhä, saastainen on puhdas ja väärä on vanhurskas.

Kristitty on kyllä lihan puolesta syntinen, saastainen ja väärä niin kuin rietas, mutta armon kautta hän on pyhä ja vanhurskas, vaikka omanvanhurskauden perkele saarnaa: “Et ole sinä pyhä ja vanhurskas, vaan sinä olet syntinen, väärä, saastainen ja rietas.” Koska nyt omavanhurskaus tulee päälle kantajaksi ja alkaa tuomitsemaan, ja tämä tuomio julistetaan sydämeen, joka tuntuu kristityn mielessä niin kuin häntä tuomittaisiin, niin silloin sanoo Johannes: “Jos meidän sydämemme tuomitsee, niin on Jumala suurempi kuin omavanhurskaus”, ja jos omavanhurskaus tuomitsee, niin Jumala päästää siitä tuomiosta. Jumala on antanut katuvaisille synnit anteeksi. Jumalan Poika on maksanut heidän vääryytensä, jonka Hän kantoi Yrtitarhasta Golgatan mäelle ja vajotti hautaan itse kauttansa. Ja sen vuoksi on Hän tehnyt heitä pyhiksi ja vanhurskaiksi. Uskokaa nyt, katuvaiset, että te olette Jumalan armon kautta pyhät ja vanhurskaat. Vaikka omavanhurskaus tuomitseisi meitä, niin Jumala on kuitenkin suurempi kuin meidän sydämemme.

Mutta se on työläämpi ymmärtää kuin Johannes sanoo: “Jos ei meidän sy-

dämemme tuomitse meitä, niin meillä on turva Jumalaan.” Tämä sana on totinen sana itsestään, koska me sen oikein ymmärrämme. Mutta suruttomat ja armonvarkaavat saavat tästä sanasta väärän ymmärryksen kautta itsellensä ottaa puolustuksen, koska nimittäin armonvarkaan sydän ei tuomitse häntä koskaan, saattaa hän myös ajatella, että hänellä on turva Jumalaan. Mutta hänen turvansa on väärä luottamus Jumalan armon päälle. Ei suinkaan omavanhurskaus kannan hänen päälleen. Sillä jos omavanhurskaus rupeaisi kantamaan armonvarkaan päälle, että hän on rietas ja saastainen, totisesti tulisi armonvarkaalalle semmoinen pelko, että hänen täytyisi semmoisena mennä helvettiin. Mutta koska sydän ei tuomitse häntä, niin hänellä on semmoinen turva Jumalaan, ettei Jumalakaan häntä tuomitse. Ja sen tähden sanoo hän usein: “Jumala ei tuomitse minua siitä ja siitä synnistä.” Mistäpä armonvaras tietää, mitkä hänessä ovat hallitsevaiset synnit. Hänellä on vielä niin huono muisto, ettei hän muista aamusta ehtooseen asti, minkä kaltaisia syntejä hän on tehnyt. Ei armonvaras muista ehdollista syntiäkään. Mutta Johanneksen todistus on kuitenkin sopiva kristitylle sen vuoksi, ettei sydän aina tuomitse häntä. Koska heillä on rauha Jumalassa ja puhdas omatunto, silloin on heillä totisesti turva Jumalaan.

Ja näin me olemme ymmärtäneet Johanneksen todistuksia sydämen tuomiosta, että omavanhurskaus se on, joka tuomitsee katuvaisia ja uskovaisia. Sillä hän on kova Jumalan lasten päälle kantaja yötä ja päivää. Mutta Jumala on suurempi kuin omavanhurskaus. Paava-

li myös todistaa, että meillä on edesvastaaja Isän tykönä. Koska se viekas päällekkantaja alkaa kantamaan Jumalan lasten päälle yötä ja päivää, silloin täytyy heidän paeta sen suuren ristinkantajan tykö, joka on ottanut kaikkein katuvaisten, murheellisten ja alaspainettuina ristin, ja joka on luvannut vastata heidän edestään siinä suuressa oikeudessa Jumalan lasten puolesta.

Päällekkantaja on kyllä hirmuinen oikeuden puolesta. Hän sanoo tuomarille: "Nämä ulkokullatut, jotka itsensä pitävät kristittyinä, ovat huorat ja varkaat. Ne ovat murhaajat. Kuinka tuomari saattaa semmoisia suojella?" Mutta silloin astuu katuvaisten syntisten edesvastaaja edes ja sanoo tuomarille, joka on katuvaisten ja uskovaisten oikea Isä: "Minä olen edesvastaaja, minä otan ja maksan sakan näitten raukkain edestä. Minä olen hikoillut verta heidän edestään. Minä olen täydellisen lunastushinnan maksanut heidän edestään." Ja Hän aukaisee rintansa ja osoittaa haavojaan Isälle ja sanoo: "Katso, rakas Isä, näitä haavoja olen minä saanut rakkauteni tähden näitä ra ukkoja kohtaan, ja tuo Jumalan lasten päällekkantaja on minulle näitä haavoja saattanut." Silloin liikkuu Isän rakkaus, ja Hän sanoo edesvastaajalle: "Sinä olet minun rakas Poikani; tänä päivänä olen minä sinun synnyttänyt. Minä annan sinulle pakanat perinnöksi, sinun pitää hallitseman pakanoita rautaisella vitsalla." Ja sitte Hän sanoo päällekkantajalle: "Mene pois saatana, sinä olet yllyttänyt minua hävittämään ilman syyttä. Sinä olet viattoman Jumalan Pojan vaivannut ja kuolemaan saattanut. Hän on nyt lunastanut kuole-

man vankeja, jotka pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat siihen asti, kuin koitto ylhäältä rupeaa valaisemaan tätä pimeää maailmaa. Näitten edestä on Jeesus, suuri katuvaisten ja uskovaisten edesvastaaja, täydellisen lunastushinnan maksanut. Saatanalla ei ole yhtään valtaa tuomita niitä, jotka uskovat, että Jeesus on heidän edestänsä täyttännyt lain silloin, kuin Hän huusi rautanaulain nenässä voiton päivänä: "Nyt on kaikki täytetty!"

Niin olkaat nyt hyvässä turvassa, te kalliisti lunastetut sielut, sillä Jumalan lasten päällekkantaja on heitetty maan päälle. Ei ole hänellä enää yhtään valtaa niitten päälle, jotka ovat ottaneet sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan edesvastaajaksi Isän tykönä, sen, joka on voittanut. Ja Johannes kuuli suuren äänen taivaasta sanovan: "Nyt on autuus ja valtakunta ja väki meidän Jumalamme ja valta Hänen Kristuksensa, sillä meidän veljeimme päällekkantaja on heitetty ulos, joka heidän päällensä yötä ja päivää Jumalan edessä kanto, ja he ovat hänen Karitsan veren kautta voittaneet, ja heidän todistuksensa sanan kautta. Ja eivät he heidän henkeään kuolemaan asti rakastaneet. Sen tähden te taivaat iloitkaat ja jotka niissä asutte. Mutta voi maan ja meren asuvaisia, sillä perkele astuu alas teidän tykönnne, pitäen suurta vihaa, tietäen hänellänsä vähän aikaa olevan."

Iloitkaat ja riemuitkaat siis, te kalliisti lunastetut sielut, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa! Iloitkaat, te ulosvalitut, sillä teidän päällekkantajanne on heitetty ulos taivaasta! Ei hänellä ole enää valtaa kantaa teidän päällenne Ju-

malan edessä. Teillä on edesvastaaja Isän tykönä, joka rukoilee ja manaa hyvää teidän edestänne. Iloitkaat ja riemuitkaat kaikki Jumalan lapset, ja huutakaat suurella äänellä, että te olette voittaneet Karitsan veren kautta ja Hänen sanansa todistuksen kautta. Jos te kilvoittelette teidän kalliimmassa uskossanne kuolemaan asti, niin te pääsette pian itsekin veisaamaan ynnä enkeleitten ja kaikkein kalliisti lunastettuun sieluun kanssa. Te pääsette pian veisamaan uutta virttä Siionin vuorella ja sanomaan: “Nyt on autuus ja voima ja valtakunta ja väki meidän Jumalamme ja valta Hänen Kristuksensa, että meidän veljeimme päällekantaja on heitetty ulos, joka heidän päällensä yötä ja päivää Jumalan edessä kantoi. Ja he ovat hänen Karitsan veren kautta voittaneet ja Hänen todistuksensa sanan kautta. Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 49 (1897)

¹ tulee sen päälle = riippuu siitä

Vaikka minä paljon heille minun laistani kirjoitan, niin he lukevat sen kuitenkin muukalaiseksi opiksi. Hoos. 8: 12

Jumala valittaa profeetta Hoosean kautta (8: 12), että suruttomat Israelissa lukevat Hänen lakinsa muukalaiseksi opiksi, niin kuin täälläki on nähty, että suruttomat ja armonvargaat lukevat Jumalan lain muukalaiseksi opiksi; ei se ole soma heidän lihallisen mielensä jälkeen. Vanha ihminen ottaa kovin vastaan, koska Jumalan laki tulee rintaa kohti. Hän luulee, että se on yksi muukalainen ja väärä oppi, joka kieltää hänen huoraamasta, juomasta, kiroilemasta ja vääryyttä tekemästä. Semmoinen oppi ei ole vanhan aadamin mielestä muu kuin yksi paavin oppi. Mutta jos pakanoille saarnataan aivan suloinen evankeliumi ja luvataan kaikille suruttomille ja paatuneille taivaan valtakunta ilman katumusta ja mielen muutosta, se on suloinen oppi.

Niin kuin profeetta Hoosean aikana on pidetty muukalaisena oppina suruttomilta Jumalan laki, joka on heille otottanut Jumalan ankaran vanhurskauden, niin myös nytkin kaikki suruttomat ja armonvargaat katsovat Jumalan lain muukalaiseksi ja vääräksi opiksi, joka on vanhalle aadamille vastahakoinen. Ja sen tähden kirjoittaa profeetta Hoosea: "Vaikka minä paljon heille minun laistani kirjoitan, niin he lukevat sen kuitenkin muukalaiseksi opiksi."

Nyt saavat suruttomat kuulla, kuinka heidän uskon veljet vanhassa Testamentissa ovat lukeneet Jumalan lain muukalaiseksi opiksi. Vanhan Testamentin su-

ruttomat ovat pahenneet lain saarnasta. Ei he ole siitä tykänneet. Ilmanki laki teki heille pahaa, koska se tuli rintaa kohti. Laki nimittäin vaikuttaa ensinnä pahan tunnon ja sitte vielä paaduttaa sydämet, ettei jaksaa enää kaikki armonvargaat varastaa armoa; se on, ilman katumusta ja ilman elämän parannusta omistaa itsellensä Jumalan armolupauksia, ja uskoa, että vanha ihminen pääsee ilman muretta, ilman vaivatta taivaan valtakuntaan. Vanha ihminen tahtoo nahkoinens ja karvoinens astua taivaan valtakuntaan. Ei hän tahdo vaivassa olla, vaan hän tahtoo aivan helposti tulla autuaaksi, ilman surutta, ilman muretta, vaikka Jesus on sanonut, että suuren vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle menemän. Se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Mutta armonvargas uskoo, että hän sen kaltaisella elämällä tulee autuaaksi.

Ehkä nyt täällä on niin paljon lakia saarnattu, ettei moni enää jaksaa uskoa, että hän ilman katumuksetta tulee autuaaksi, tekee hän kuitenkin syntiä pahalla tunnolla ja sanoo menevänsä helvettiin, mutta ei tee parannusta, vaan pilkkaa kristityitä, ja pahaa tuntoa kantaa. Muuttamat sanovat riippuvansa Kristuksessa kiinni, eikä sen tähden sovi kristittyin kanssa. Ne taitavat olla oikiat armonvargaat, jotka ei sovi kristittyin kanssa, vaikka he tunnustavat uskon. Meidän täytyy nyt sanoa totuuden, että vaikka suruttomat ja armonvargaat sekä vanhassa että uudessa Testamentissa lukevat Jumalan lain muukalaiseksi opiksi, koska se niin saarnataan, että se tulee heille itselle rintaa kohti, kuitenkin pitää

Jumalan lain saarnattaman niin kauvan kuin suruttomia löytyy, jotka Jumalan lain polkevat jalvoillansa, että he tunsit, millä tiellä he ovat, ettei tarvitsis kenenkään mennä sokiana helvettiin. Mutta katuvaisille pitää saarnattaman evankeliumi, että he uskoisit, että Jumalan Poika on täydellisen lunastushinnan maksanut heidän edestään.

Nyt pitäis tuleman hoppu kaikille matkustavaisille ijankaikkisuuteen huttamaan ja kolkuttamaan armon oven päälle, koska oven vartija vielä kuulee Sillä me näemme, että kovat ajat on edessämme. Jumala taivaassa näkee, kuinka suruttomat Häntä pilkkaavat jumalattomalla elämälläns, ja heränneille pakkaa uni, ettei he jaksavaalvoa ja huutaa parannusta niille onnettomille sieluille, jotka menevät muutamat sokiana ja muutamat avoimilla silmillä kadotuksen laviolla tiellä. Jumala taivaassa täytyy ruveta rangaisemaan paatuneita Jumalan sanan ylönkatsomisesta, ja heränneitä uneliaisuudesta. Sillä Hän näkee, ettei auta enää neuvominen eikä opettaminen ja parannuksen huuto. Sen tähden täytyy Hänen ottaa vitsan käteensä ja ruveta piiskaamaan niitä tottelemattomia ja pahankurisia lapsia, jotka ei enää tottele sanaa, mutta nauravat ja pilkkaavat vanhimman kyyneleitä.

Taivaallisen vanhimman kädessä on kaksi vitsaa, jolla Hän freistaa pahankurisia kurittaa. Toinen on maallinen kuritus, jolla Hän vetää syntisiä tykönsä. Mutta ei ole vanhassa Testamentissa monta sielua tullut paratuksi tämän kurituksen kautta. Ylpiät henget ei alene sen tähden, vaikka huono vuosi tulee. [He] suuttuvat Jumalalle [ja] etsivät

lohdutusta paloviinasta, koska maailman muret tulee. Ei he sitä ajattele, että tämän rangaistuksen olemme me hyvin ansainneet, että he tekisit parannuksen ja kääntäisit itsensä Jumalan puoleen.

Mutta toinen vitsa on myös Jumalan kädessä, jolla Hän freistaa opettaa pahankurisia, ja se on hengellinen vitsa, jolla Hän on saanut muutampia taipumaan puoleensa. Mutta eipä voi tänäkään vitsa enää vaikuttaa mitään, sillä he ovat paatuneet. Ei tule enää katumus monelle. Ja muutamat rupeisit jo katumaan, että he ovat ylö varhain heränneet. Muutamat matkustavaiset ovat väsyneet tien päällä ja yötyneet mettään, kussa hukat ja jalopeurat ulvovat. Net on tulleet kaikille pedoille ruuaksi. Ne rupeisit seuraamaan kristityitä, jotka pakenit turmeluksen kaupungista ja lähdit hakemaan Isänmaata taivahissa, mutta ne väsyit tien päällä, ja muutamat ovat jo niin kauvas jääneet, ettei kuulu enää humu Jesuksesta Nazarenuksesta, joka täältä sivu itse meni.

Onkos enää monta sielua jäljellä, jotka pyrkivät edeskäsin sillä kaitaisella tiellä? Onkos monta, jotka kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa etsein Isänmaata? Minä luulen, että niitä on vielä muutampia, jotka tahtovat kilvoitella loppuun asti. Ja ne harvat sielut, jotka vielä ovat vaeltamassa elämän tiellä, pitäis ajatteleman perään, että tämä vaivaloinen matka loppuu pian, että he pääsevät pian lepäämään, jos he jaksavat vielä vähän aikaa vaeltaa ja kilvoitella. Mutta heidän pitäis myös katsoaman auringon päälle, mitä aika kuluu, sillä minä näen, että armon aurinko on laskemassa; Jesus Nazarenuksen on

sivuitse mennyt. Pian tulee pimeys maan päälle ja silloin ei näe kukaan sitä kaitaista tietä.

Vaeltakaat siis joutuisesti niin kauan kuin valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi. Joka pimeydessä vaeltaa, ei hän näe kuhunka hän menee. Katso-kaat hyvät ystävät, kuinka paljon teidän matkakumppaneistanne ovat väsyneet tien päällä, ja kuinka riettaan enkeleille on tullut ilo kristittyin lankeemuksesta. Katsokaat, kuinka onnetoin kuolema niille tulee, jotka ovat alkaneet hengessä ja päättävät lihassa. Katsokaat, tämä onnetoin tuhlaajapoika, joka nyt on tullut sikopaimeneksi, eikä saa ravastakaan syödä sikain kanssa. Nouse, nouse, onnetoin tuhlaajapoika ja mene Isäs tykö ennen kuin sinä kuolet. Kukas tiesi Isä ottaa sinua ilolla vastaan, ja antaa sinulle juhla-vaatteet ja sormuksen käteen, ehkä kuinka vanhempi veli, se on omanvanhurskauden palvelija, kadehtis sinua.

Katsokaat niiden kuolemaa, jotka ovat kerran maistaneet tulevaisen maailman voimaa ja ovat jälkeen haastaneet sen kalliin tavarain ja omaisuuden, kuinka suuressa hädässä he ovat. Ei ole heillä kuolemassa yhtään turvaa taivaaseen. Ei ole turvaa maailmaan. Ei ole turvaa helvettiin, vaikka omatunto tuomitsee heitä sinne. Ja tämä tuomio ei taida enää muuttua ijankaikkisuudessa. Ja koska tämä armonaika niin pian loppuu, kuinkas meidän pitää seisoman Jumalan tuomion edessä, jos emme ole varustetut Jumalan voimalla ja hengellisillä sota aseilla tätä pahaa maailmaa vastaan, joka on täynnänsä vihollisia, jossa yksi pahempi kuin toinen tahtoo

kristityitä hävittää. Ja ei ainoastans maailma kiusaa ja pilkkaa ja ylönkatso kristityitä, vaan myös sielun vihollinen omassa lihassa karkaa kristittyin päälle hirmuisesti ja tahtoo ensinnä syntiä tekemään, ja kuin ei saa kristityitä syntiä tekemään, alkaa hän sydäntä raatamaan ja tahtoo hävittää sen uskon, jonka kautta yksi kristitty ainoastans saattaa ylitsevoittaa kaikki kuoleman ja helvetin peljästyksiset ja kauhistukset.

Kuinka pitää meidän seisovaiset oleman kaikissa näissä kiusauksissa, ellemmme ole valppaat ja valvo, koska perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsein, ketä hän sais niellä. Kaikissa näissä kiusauksissa, sodissa ja kilvoituksissa ei ole kristityillä turvaa maailmaan, vaikka tämä naaraspiru tarjoo itsensä kumppaniksi myös kristityille. Ja sen tähden täytyy yhden kristityn paeta sen suuren ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan [tykö], joka on kaikkia kiusauksia ylitsevoittanut ja on astunut ylös taivaaseen, kussa Hän myös rukoilee Isää meidän edestämme, ja odottaa, koska kaikki murheelliset opetuslapset kokoontuvat Hänen ympärillensä siihen suureen ehtooliseen, kussa Johannes nojaa päätänsä Jesuksen rintaa vasten. Sinne mekin vaivaiset pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitämän, jos me jaksaisimme niin kilvoitella meidän kalliimmassa uskossamme, että me voittaisimme ijankaikkisen elämän kruunun.

Niin olkaat siis urhoolliset sotimaan ja kilvoittelemaan, että te jaksaisitte kulkea tämän vaivaloisen maailman läpitse, kaikissa hädissä, tuskissa ja epäilyksissä, kaikissa vaivoissa ja kiusauksissa.

sisä, kaikessa maailman vihassa, pilkassa ja ylönkatseessa, kaikissa vihollisen päällekkarkauksissa ja uhkauksissa, kaikessa mailman köyhyydessä ja vastoinikäymisessä, aina luottain sen sankarin päälle, joka on kaiken perkeleen ja mailman kiusaukset ylitse voittanut ja on mennyt edellä meitä, valmistamaan uskovaisille sijaa.

Älkäätsiis luopuko Hänestä, te harvat ulosvalitut, älkääts väsykö huutamasta ja kolkuttamasta taivaan oven päälle siihen asti, että oven vartija kuulee. Älkääts lakatko huokaamasta ja rukoilemasta niin kauvan kuin teissä henki on. Ei ole kuitenkaan muualle turvaa kuin ainoastans sen taivaallisen vanhemman tykö, joka hengen antanut on, joka on meitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, eikä ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut ulosvuotaa syntisten lunastukseksi, että me Hänen verensä kautta puhdistetut saisimme tulla hänen kasvoinsa eteen ja iloita hänen suuresta armostansa siinä uudessa Jerusalemissa ja Sionin vuorella, kussa sata ja neljä viidettäkymmentä tuhatta merkityt veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Ja vaikka emme saata sitä taivaallista nuottia seurata, olis kuitenkin hauska kuulla sitä taivaallista ääntä, joka veisataan niiltä, joiden suussa ei ole petosta löytynyt. Sinne me freistaamma pyrkiä kaikella muodolla kilvoitellen, että me voittaisimme sen suuren päämaalin, ettemme tarvitsis katua ijankaikkisesti meidän syntymäpäiväämme. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Aunon kokoelmasta.

Uusi Postilla n:o 66 (1897)

Profeetta Miika kirjoittaa 7. luvussa: Hyvät ovat maasta kadonneet pois ja vanhurskaat ei ole silleen ihmisten seassa. Miika 7: 2

Näin kirjoittaa profeetta Miika 7: 2 koska hän näki, kuinka ne harvat sielut, jotka odotit Kristusta, rupeisit takaperin menemään. Profeetta on saarnannut paljon siitä tulevaisesta Vapahtajasta, ja on luvannut katuvaistulle lunastusta Kristuksen kautta. Mutta koska hän näki, kuinka pyhät vähenevät ja vanhurskaat loppuvat, silloin tuli hän murheelliseksi ja alkoi nuhtelevaan sitä surutointa kansaa tällä lailla: "He luulevat hyvästi tekevänsä, koska he tekevät pahaa."

Tämä Raamatun paikka osottaa, kuinka sokia yksi surutoin ihminen on. Tämän aikaiset ihmiset sanovat: "Kyllä me tiedämme, mikä hyvä ja paha on." Mutta eipä ole sen aikaiset ihmiset tienneet, mikä hyvä ja paha on, koska profeetta Miika sanoo: "He luulevat hyvää tekevänsä, koska he tekevät pahaa." Eipä se olis paha, jos suruttomat tietäisit, mikä hyvä on, mutta tämä tieto on kaukana heistä. Suruttomat saattavat ymmärtää, että iso varkaus on synti, mutta ei pieni varkaus ole synti. He sanovat, että suuri juopumus on synti, mutta kohtuullinen juopumus ei ole synti. He voivat uskoa, että väärä valaori suuri synti, mutta jokapäiväinen kirous ei ole synti.

Jos taas kysymys tulee kristillisyydestä, niin siinä suruttomat ovat peräti sokiat. Siinä he luulevat hyvää tekevänsä, koska he tekevät pahaa. Fariseukset luulit tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska he tapoit Jesuksen ope-

tuslapsia, ja Paavali luuli hyvää tekevänsä, koska hän vainois Jumalan seurakuntaa. Suruttomuuden tilassa hänen teki tyhmyydessä ja epäuskossa, mutta koska omatunto heräis, tuli se suurimmaksi synniksi hänelle. Kuinkas sitte muut suruttomat saattavat ymmärtää, mikä hyvää ja pahaa on hengellisissä asioissa? He luulevat hyvää tekevänsä, koska he tekevät pahaa, sillä luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus. Niin todistaa Paavali. Ja heidän pahuutensa tekee heitä sokiaksi, sanoo Salomo.

Profeetta Miika saarnaa siinä samassa seitsemännessä luvussa suruttomille ja paatuneille: "Kaikkein paras on heidän seassansa niin kuin orjantappura, ja kaikkein toimellisin on niin kuin ohdakkeet." Orjantappurat ja ohdakkeet ovat Kaanaan maassa semmoisen kalu, joka poltetaan, niin kuin me kulemma muutamissa evankeliumissa. Koska nyt parhaat ovat niin kuin orjantappurat, milliset sitte huonommat ovat? Ne taitavat olla niin kuin käärmeet ja mettän pedot. Missä ikänäns me luumme Moseksen laissa ja profetaissa, ei kuulu muuta kuin kovat uhkaukset ja tuomio semmoisille ihmisille, jotka eivät tee parannusta, vaikka heille on saarnattu Jumalan sana ja Jumalan ankara vanhurskaus pantu heidän silmiensä eteen. Niin kuin silloin saarnattiin juudalaisille siitä tuomiosta, joka tuleva oli heidän päällensä, ellei pikainen katumus ja parannus tule, niin on myös näinä aikoina saarnattu suruttomille ja paatuneille, että yksi kova tuomio tulee niitten päälle, jotka vielä kat-

sovat ylön Jumalan pitkämielisyyden rikkautta ja seisovat totuutta vastaan.

Jo on nähty monessa paikassa, kuinka niille on käynyt, jotka ei ole armon ajassa heränneet, eikä ole katumuksen tehneet. Koska kuolema on tullut heidän päällensä, ovat he vasta huomainneet, että heidän täytyy mennä kadotukseen. Silloin muutamat tunnustavat omalla suulla: "Minä olen huonolla tiellä. Jumala ei kuule minun rukouksiani. Armon ovi on suljettu, ja nyt on hiljan." Niin lausuvat suruttomat näinä aikoina, koska kuolema tulee. He ovat aivan nuopiat ja alle päin langenneet, niin ettei he jaksu vastustaa kristityitä, vaikka he ennen terveenä ollessans miehustelevat ja koreilevat ja ovat mielestensä suuret herrat. Muutamat juovat, muutamat huoraavat, muutamat varastavat ja muutamat kirouksilla mainitsevat isänsä nimen; eiköhän semmoiset ole ne orjantappurat, joista profeetat puhuvat, jotka viimein poltetaan?

Nyt on katumuksesta ja parannuksesta saarnattu monta ajastaikaa, eikä ole vielä tämän aikaiset paatuneet hengen vihtineet kuulla semmoista saarnaa, joka panee heidän syntiänsä heidän silmäinsä eteen. Nyt ovat myös kaikki suruttomat nähneet, minkä kaltainen kuolema niille tulee, jotka ei ole ottaneet vaaria armon ajasta. Ovat myös nähneet, kuinka niille käypi, jotka ovat pois langenneet ja menneet suruttomuuteen. Ovat myös nähneet, kuinka niille käypi, jotka kerran heräisit, ja taas nukuit. Kaikkia näitä esimerkkiä ovat nyt suruttomat ja pois langenneet nähneet, mutta ei se ole vaikuttanut heissä mitään, ei saarnaaminen eikä

neuvominen, eikä varoittaminen tuomiosta, eikä kuolevaisten viimeiset sanat. Mitäs nyt enää pitäis suruttomille saarnattaman, joka ei ole heille jo saarnattu? Minä luulen, että rietas saapi tästedes saarnata heille parannusta, sitä ne kuitenkin parhaiten uskovat.

Mutta kuulkaamme vielä, mitä syntiä profeetta Miika panee suruttomille silmien eteen. Siinä samassa 7.luvussa sanoo hän: "Poika katsoo ylön isänsä, tytär karkaa äitiänsä vastaan, ja miniä anoppiansa vastaan; ja ihmisen viholliset ovat hänen oma perheensä." Tämä eripuraisuus ei ole ainoastans silloin profeetan Miikan aikana ollut vanhinten ja lasten välillä, vaan vielä nytkin tahtoo sama riita olla vanhinten ja suruttomain lasten välillä. Koska nimitäin isä tahtoo poikaansa neuvoa eli opettaa niin kuin parempaan päin, niin poika tekee vastuksen. Poika tahtoo elää niin kuin hän tahtoo, mutta ei niin kuin vanhemmat tahtovat. Eiköhän tämä lasten tottelemattomuus ole nähtävä kaikille. Tämä riita tapahtuu usein suruttomain lasten kanssa, jotka eivät enää tottele vanhempiansa, mutta tahtovat itse miehet olla niin pian kuin he pääsevät kahden jalan päälle.

Vapahtaja on näitä profeetta Miikan sanoja kerroittanut Matteuksen kymmenennessä luvussa, kussa hän osottaa, kuinka riita tulee yhdessä huoneessa kristillisyyden tähden. Että yhdessä huoneessa tulee riita kristillisyyden tähden, koska (Hän) sanoo: "Minä tulin ihmistä isäänsä vastaan riitaiseksi tekemään, ja tyttärtä äitiänsä vastaan, ja miniätä anoppiansa vastaan; ja ihmisen vihamiehet ovat hänen perheensä." Ei

ole siis rauhaa odottamista niin kauvan kuin kristillisyys pysyy jossa kussa huoneessa eli jossa kussa talossa. Mutta kuin kaikki kristillisyys loppuu, silloin loppuu myös riita uskon tähden. Mutta muut riidat sitte alkavat. Semmoiset keskinäiset riidat, jotka bruukaavat olla pakanain keskellä.

Mutta riita uskon tähden tahtoo myös tulla siinä huoneessa, kussa lapset ovat kristityt ja vanhemmat pakanat. Siinä riidassa tahtovat sokiät vanhemmat vihata omia lapsiansa kristillisyyden tähden, niin kuin kuningas Saul rupeis vihaamaan poikaansa Jonathania sen tähden, että Jonathan rakasti Davidia, joka oli kristitty. Semmoiset vanhemmat, jotka vihaavat lapsiansa kristillisyyden tähden, taitavat olla melkein sokiät. Semmoisille sanoi Vapahtaja: "Ette itse tahdo mennä taivaan valtakuntaan, ja estätte vielä niitä, jotka tahtovat mennä, ja teette teidän lapsianne helvetin lapsiksi pahemmin kuin itse olette." Suruttomat vanhemmat tekevät usein lapsiansa helvetin lapseksi, pahemmin kuin he itse ovat, koska he käyvät pahoilla esimerkeillä lasten edellä, niin kuin juopumuksella, kirouksella, vääryydellä ja petoksella, koreudella ja komeudella, mailman turhuudella, riidalla ja tappeuksella. Semmoiset vanhemmat saavat kyllä katua ijankaikkisesti, että he ovat lapsia synnyttäneet ja tähän mailmaan tuoneet. Silloin pitää heidän huutaman: "Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet." Ja viimein alkavat he huutamaan vuorille: "Langetkaat meidän päällemme!" ja kukkuloille: "Peittäkää meitä!" Kauhistavaiset uh-

kaukset, joist' ei liiku sydän, sielu, katumattoman syntisen. Ei ne usko, että nämät sanat ovat totiset sanat, ennen kuin he saavat koetella.

Profeetta Miika kirjoittaa myös heränneille siinä samassa seitsemännessä luvussa: "Minä tahdon kantaa Herran vihan, sillä minä olen Häntä vastaan syntiä tehnyt." Tässä paikassa kuulevat heränneet, mitä profeetta Miika saarnaa itsestänsä: "Minä tahdon kantaa Herran vihan." Se on, minä tahdon kärsivällinen olla ja ottaa Jumalan kuritusta vastaan. Ilman epäilemättä on profeetta Miika tuntenut Herran vihaa, koska hän [on] ollut omantunnon vaivassa ja on tuntenut itsensä syntiseksi, koska hän sanoo: "Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan." Mutta hänellä oli kuitenkin se toivo, että hän saapi net synnit anteeksi, koska hän tyköpane nämät sanat: "Minä tahdon kantaa Herran vihan siihen asti, kuin Hän minun asiani toimittaa, ja saattaa minulle oikeuden. Hän vie minun ulos valkeuteen, että minä saan nähdä Hänen vanhurskautensa."

Niin pitää oleman katuvaisilla se toivo, että he saavat nähdä Jumalan vanhurskauden, vaikka he kantavat Jumalan vihan. Jumala antaa näin katuvaisia tuta vihaansa, että he myös tuntisit, mikä armo on. Jumalan viha katuvaisten tunnossa on totisesti yksi omantunnon nuhtelevinen, yksi Jumalan soimaus hitaudesta, penseydestä, valvomattomuudesta, mailmanmielisydestä, jota kaikki katuvaiset saavat tuta tykönänsä. Siihen tulevat pahat ajatukset, pahat himot ja halut, jotka totisesti ovat synti Jumalata vastaan, joista Jumalan laki omassatunnossa

nuhtelee. Mutta Paavali sanoo, että laki on kurittaja Kristukseen. Laki nuhtelee tosin ja soimaa myös katuvaisia niistä synnistä, joita he tekevät joka päivä ajatuksilla, himoilla ja haluilla.

Mutta ei laki aja pois Kristuksesta, mutta omavanhurskaus, joka on Jumalan lasten päällekkantaja yötä ja päivää, hän ahdistaa pois Kristuksesta, ja tuomitsee katuvaisia helvettiin. Hän lykkää sen kaltaisia ajatuksia mieleen, ettei ole toivomista armoa eli autuutta. Mutta me kuulemme, että profeetta Miika aikoi kantaa Jumalan vihan, se on, hän aikoi ottaa omantunnon nuhdetta vastaan sen tähden, että hän oli tehnyt syntiä Jumalata vastaan. Mutta hän toivoi kuitenkin, että hän pääsis näkemään Jumalan vanhurskauden, ja kirjoittaa niin muodoin 7. luvussa ja 7. värsyssä: "Minä tahdon katsoa Herran päälle, ja minun autuuteni Jumalata odottaa. Minun Jumalani on minua kuuleva."

Tässä kuulette nyt, te harvat sielut, jotka olette kantamassa Jumalan vihaa sen tähden, että te olette syntiä tehneet Herraa vastaan, te kuulette, että profeetta Miika aikoi katsoa Herran päälle siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa syntiä vastaan. Jos tekin, katuvaiset, katsotta Herran päälle, joka saattaa jumalattomia vanhurskaaksi tehdä, niin te pääsette näkemään Jumalan vanhurskautta. Älkää siis katsoko ainoastans omanvanhurskauden päälle, joka on yksi hirmuinen päällekkantaja, vaan katsokaat Kristuksen vanhurskauden päälle, joka ei huuda niin ankarasti kuin Abelin veri huutaa. Katsokaat sen vanhurskauden päälle, joka jumalattomia ja syntisiä vanhurskaaksi tekee, ei ihmisen

ansion jälkeen, vaan Hänen oman ansionsa jälkeen hän tekee katuvaisia syntisiä vanhurskaaksi. Vaikka kuinka omanvanhurskauden perkele soimaa, päällekkantaa ja tuomitsee, täytyy hänen paeta pois, koska Kristus osottaa hänelle Hänen vanhurskautensa ja sanoo: "Minä olen Jumalan vihan kantanut, minä olen Jumalan vihan maljan tyhjentänyt. Ei pidä sinun enää katuvaisia sieluja tuomitseman, sillä minun vanhurskauteni on nyt katuvaisten ja uskovaisten vanhurskaus."

Älkää enää katsoko ainoastans teidän omanvanhurskautenne päälle, joka on sielun vihollinen, vaan katsokaat Kristuksen vanhurskauden päälle, joka kaiken teidän heikkoutenne peittää, ja sanokaat: "Kristuksen vanhurskaus on minun vanhurskauteni. Kristus on maksanut minun velkani. Vaikka Jumalan lasten päällekkantaja seisoo sen päällä, että synnin velka on vielä maksamatta. Mutta mene pois, saatana, sinä olet minulle esteeksi! Mene pois, sinä Jumalan lasten päällekkantaja! Sinä olet jo aikaa pois heitetty taivaasta. Kristus on minun edesvastaajani Isän tykönä. Hän on nautinnut minun velkakirjani ristipuuhun ja vetänyt verisen ristin sen päälle. Sillä velkakirjallakos nyt tahdot minua ahdistaa, sinä musta nokiperkele, omavanhurskaus, vaikka olet muuttanut itsiäs valkeuden enkeliksi? Etkös näe, että sen velkakirjan päälle on vedetty verinen risti? Ja toisella puolella on vielä kirjoitettu: maksettu sinä kolmantenakymmentenä ja kolmantena vuonna, pitkänä perjantaina ja yhdeksäntenä hetkenä."

Lukekoon nyt kaikki katuvaiset, jotka ei usko vielä, että heidän velkansa

on maksettu, lukekoon kuitin, joka on pääkallon paikalla vahvistettu ja verisellä sinetillä lukittu pitkänäperjantaina, kussa se suuri sovinto päätettiin ja katuvaisten velka kirja rikki revittiin, jonka Isä naulitsi ristin puuhun. Ja nämät rakkauden merkit, ne veriset haavat, todistavat, että teidän velkanne on maksettu ja päällekantajan suu kiinnitukettu. Iloitkaat ja riemuitkaat nyt siitä suuresta autuudesta, joka teille on valmistettu sen suuren sovinnon kautta, jonka katuvaisten Kuningas on päättänyt Golgatan mäellä. Iloitkaat ja riemuitkaat siitä suuresta perinnöstä, jonka vanhin on teille testamentannut voiton päivänä, koska Hän huusi: "Nyt on kaikki täytetty!" Pian te pääsette nautitsemaan sitä suurta perintöä Sionin vuorella. Pian loppuu tämä vaivalloinen matkustus tämän mailman korven läpitse, kussa teillä ei pysyväistä iloa eikä yhtään vahvaa asumasijaa [ole]. Pian pääsette siihen maahan ja kaupunkiin, jonka valkeus on Karitsa. Teille pannaan kunnian kruunu päähän, annetaan voiton palmunoksat käteen. Ja harput kiitosta veisata kaikkein maasta ostettuun kanssa ijankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma C 173 n:o 40.

Ja Herra sinun Jumalas ympärileikkaa sinun sydämes ja sinun siemenes sydämen rakastamaan Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs ja kaikesta sinun sielustas, ettäs eläisit. 5. Mos. 30: 6

Me kuulemme näistä sanoista, että Herra aikoo ympärileikata sydämet, että he saattaisit rakastaa¹ Jumalaa, mutta tämä sydämen ympärileikkaus tekee kipeätä, niin että se ihminen, jonka sydän ympärileikataan, täytyy huokata ja valittaa siihen asti, että hunajan pisarat siihen tiputetaan. Kaikki oikiat Israelin lapset ovat sydämen kautta ympärileikatut ja ovat tunteneet sen kivun, joka seuraa ympärileikkauksesta; mutta Stefanus soimasi juutalaisia, että he olit sydämestä ympärileikkaamattomat. Sen tähden he suutuut niin kovin, että he kiristit hampaitansa, sillä kaikki, jotka ovat sydämestä ympärileikkaamattomat, suljetaan pois Jumalan armoliitosta ja hävitetään niin kuin Herra on sanonut Mooseksen laissa.

Me tiedämme vakaisesti, että täällä on vielä paljon niitä, jotka ei ole sydämen kautta ympärileikatut, ja monta on myös niitäkin, joittenka vanha esinahka on ympärileikkauksen jälkeen kiinni kasvanut ja sen tähden ovat he hedelmättömäksi tulleet. Sillä oikiat Israelin lapset ovat ympärileikkauksen kautta oikein hedelmälliset, mutta ympärileikkaamattomat pakanat ei ole hedelmälliset.

Siinä edellä mainitussa paikassa, nimittäin 5. Moseksen kirjan 30: 6 on Herra puhunut sydämen ympärileikkauksesta, niin kuin myös Paavali puhuu

paljon ympärileikkauksesta ja esinahasta. Mutta se ympärileikkauksen vaikutus, nimittäin rakkaus, jonka pitää seuraaman ympärileikkauksesta, on yksi merkillinen paikka. Koska hän sanoo: "Herra sinun Jumalas ympärileikkaa sinun sydämes rakastamaan Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs ja kaikesta sinun sielustas, ettäs eläisit." Tämä ympärileikkauksen vaikutus on ollut silloin kukatiesi parempi kuin nyt on.

Me tiedämme, että rakkaus on ollut viattomuuden tilassa autuuden perustus, mutta syntiinlankeemuksen jälkeen on rakkaus tullut niin himmeäksi, ettei ole Lutheruskaan tohtinut panna rakkautta autuuden perustukseksi, ehkä kuinka ympärileikattu sydän olisi; vaikka tosin ne, jotka ovat sydämen kautta ympärileikatut, tahtoisit rakastaa Jumalata, ja olis halu rakastaa Jeesusta, mutta ei ole voimaa, kuinka sitte ympärileikkaamattomat saattavat rakastaa, koska ei ympärileikatut saata niin rakastaa Jumalata kuin heidän pitäis. Jumala tosin vaatii kaikilta, että heidän pitää rakastaman, mutta ei ympärileikkaamattomilla ole halua rakastaa Jumalata, sillä heillä on halu rakastaa maailmaa ja maailman katoavaisia kappaleita. Ei ne ole ylösotetut Jumalan armoliittoon, jotka esinahassa ovat; mutta kaikki oikiat Israelin lapset ovat ympärileikatut, ja ne ovat sen ympärileikkauksen kautta ylösotetut Jumalan armoliittoon.

Ja vaikka se on meille työläs ymmärtää, kuinka ympärileikkaus saattaa vaikuttaa rakkauden, kuitenkin kuuluu nyt näistä sanoista, jotka löytyvät kirjoitet-

tuna 5. Mooseksen kirjan 30: 6, että ympärileikkauksen kautta lisätään rakkaus, koska hän sanoo: "Herra sinun Jumalas ympärileikkaa sinun sydämes rakastamaan Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydäimestäs ja kaikesta sinun sielustas." Minä luulen, että ne harvat sielut, jotka ovat sydämen kautta ympärileikatut, muistavat hyvin, kuinka kipeätä se teki, koska Herra oli ympärileikkaamassa heidän sydämiänsä. He muistavat, kuinka vertavuotava, hellä ja arka silloin sydän oli, ennen kuin hunajan pisarat tiputettiin heidän sydämiinsä. Mutta muutampain sydämet ovat jo aikaa paranneet, ja muutamille ympärileikatuille on uusi esinahka kasvanut ja net on jo tunnottomaksi tulleet. Rietas on kallistanut [=karaissut] heidän sydämitäns, ettei heihin pysty enää Jumalan kaksiteräinen miekka.

Vieläkös nyt on Israelin Jumala elämässä, te kalliisti lunastetut sielut? Vieläkös Jumala muistaa valansa, jonka Hän teki Abrahamille, Isakille ja Jakobille? Minä uskon ja olen vakuutettu siitä, että Israelin Jumala ei ole unhottanut valaansa, jonka Hän on vannonut ympärileikatuille, jotka ovat paljon itkeneet ympärileikkauksen aikana. Kipiäksi tuli sydän ympärileikkauksesta, mutta sitte kuin Herra tiputti siihen muutampia hunajan pisaroita, paransi Hän sydämen kivun ja antoi tuta ilon ja riemun.

Vihollinen kanssa parantaa sydämen haavoja, jos hänen palvelijansa joskus saisit pistoksen sydämeen, mutta ne haavat, joita vihollinen puoskii, rupevat viimein mätänemään ja haisemaan, eikä parane enää koskaan. Mutta ne, joita Herra parantaa, ne tulevat terveiksi.

Muistakaat nyt kaikki Israelin lapset, että Herra on ympärileikannut teidän sydämitänne rakastamaan Herraa teidän Jumalatanne kaikesta teidän sydämes-tänne, ja kaikesta teidän sielustanne; jollei niin ole, että te olette jo unhottaneet sitä hyvää työtä, jonka Herra teki teitä kohtaan, koska Hän Mooseksen kautta johdatti teitä orjuuden huoneesta, siitä suuresta itkukorvesta, jossa te olitte syntyneet ja ylöskasvatetut. Herra muistaa vielä nytkin valansa, jonka Hän vannoi Abrahamille, Isakille ja Jaakobille, että Hän tahtoo johdattaa kaikki oikiat Israelin lapset siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajata vuotaa.

Jos te vaan muistaisitte teidän liittoanne ja teidän valaanne, koska te kumarsitte teidän polvianne Herran alttarin edessä. Vai olettekos unhottaneet sen kalliin valan ja lupauksen, jonka te teitte Herran alttarin juuressa, koska Hän teitä otti armoliittoonsa ja vannoi itse kauttansa: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra. Onkos nyt tullut halu pyörtämään pakanalliseen maahan, koska Egyptin lihapadat johtuvat mieleen? Niin te rupeatte ilmanki sanomaan: Eikös hautoja ole Egyptissä, koska sinä viet meitä korpeen kuolemaan? Tässä korvessa ei ole marjaa puussa, ei ole vettä maassa, ei ole leipää pellossa. Niin sanovat kaikki ylpiät miehet, jotka pitävät vaelluksen tämän korven lävitse raskaana ja vaivalloisena. Ne sanovat Moosekselle: Ei ole vettä maassa, ei ole marjaa puussa. Kauniisti olet meille antanut peltoja ja viinavaaroja. Mutta ne ylpiät miehet, jotka niin sanovat, vajoavat pian helvettiin nahkoinens ja karvoinens, ja

kaikki Israelin lapset saavat katsoa sen päälle ja hämmästyä, koska he näkevät, kuinka ne ylpiät miehet rääkkyvät, koska he tuntevat, että maa aukaisee hautansa ja nielee heitä.

Te vanhat ja nuoret, jotka napisette Moosesta vastaan, kurkistelkaat hautaan ja katsokaat, näkyykö siellä pohjaa olenkaan. Kurkistelkaat hautaan, te lapsukaiset, ja katselkaat, jos Herra on maalannut kruunuja ja kransseja pohjaan. Kurkistelkaat hautaan, te voimalliset miehet, ja sanokaat keskenänne: "Onko kuulunut, että yksikään olis helvetistä palajanut?" Minä arvelen nyt teidän kanssanne niin kuin Mooses, koska hän erkaantui Israelin lapsista. Minä panen sinun etees elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen, ota nyt, Israel, kumpaa sinä tahdot! Sinä olet johdatettu Jordanin virran tykö, kusta se luvattu Kaanan maa näkyy. Israel, sinä olet nähnyt, mistä tie menee taivaaseen. Seuraa nyt tätä tietä, Sionin tytär, ja älä ole huikentelevainen. Älä väsy tien päälle, vaan riennä ja pyri, ja kilvoittele, että pääsisit perille ennen kuin aurinko laskee. Valvo ja lue elämän kirjasta, ennen kuin kynttilä sammuu. Kukas tiesi, kuinka kauan aurinko seisoo Ajalin laaksossa; niin kauan kuin Herran sotaväki voittaa ja hävittää kaikki pakanat Kaanan maassa.

Meidän toivomme on, että muutamat sielut pääsevät siihen luvattuun maahan, kussa rieskaa ja hunajaa vuotaa, jos he kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti; sillä se suuri Israelin Paimen etsii ja hakee kadonneita lampaitansa. Hän vaeltaa raskaita ja vaivalloisia askeleita Israelin vuorilla ja

huutaa korvessa, Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Ja eksyväiset lampaat, jotka vastaavat, koska paimen huutaa, ne tulevat Hänen tykönsä ja seuraavat Hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Gogatan mäelle, kussa he saavat murheellisella ja särjetyllä sydämellä katsella Hänen haavojansa, koska hengellinen susi Hänen ruumistansa raataa. Tällä lailla täytyi Hänen omalla pyhällä ja kalliilla verellänsä lunastaa niitä murheellisia, katuvaisia ja maailmalta ylönkatsotuita sieluja synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Ja te murheelliset, katuvaiset ja alaspainetut, jotka olette alkaneet seuramaan Hänen verisiä askeleitansa, älkää väsykö kilvoittelemasta siihen asti, että te voitatte elämän kruunun. Sillä ette ole vielä vereen asti kilvoitellen olleet syntiä vastaan; mutta tästedes kukatiesi Herra tulee koettelemaan meidän uskomme, joka monessa paikassa on ontuvainen ja häälyväinen. Kukastiesi huuto tulee: "Katso ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan." Silloin taitais tulla hoppu kaikille, sekä niille viisaille, jotka makaavat ynnä tyhmäin kanssa, että tyhmille, joilla ei ole öljyä lampuissa. Silloin alkavat² tyhmat anomaan viisailta öljyä sanoen: "Antakaat meille teidän öljystäanne", mutta viisaat vastaavat: "Ei suinkaan, ettei teiltä ja meiltä puuttuisi, mutta menkää niitten tykö, jotka myyvät."

Ja sillä aikaa menee Ylkä morsiamen kanssa häähuoneeseen, ja siellä morsiamen piit hyppäävät ilosta ja riemusta karitsan häissä. Mutta tyhmat saavat seisoa ulkoisella puolella hää-

huonetta ja huutaa, ja ei kukaan laske sisälle.

Valvokaat nyt kaikki neitseet ja valmistakaat lamppunne, sillä pian huuto tulee, pian saatte vastaanottaa Ylkää, koska vieraat tulevat taivaasta. Ja kukatiesi pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan Vapahtajan köyhää morsianta. Amen.

Alkuperäinen ja jäljennös. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelmista C 175.

¹ alkuperäinen käsikirjoitus alkaa tästä

² alkuperäinen käsikirjoitus loppuu tähän

Jumala valittaa profeetan Jeremian kautta 5: 12, että he kieltävät pois Herran ja sanovat: ”Ei hän se ole. Ei meille käy niin pahoin. Ei miekka ja nälkä tule meidän päällemme. Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sana. Niin heille itse käyköön.

Nämät sanat sopivat juuri hyvin tämän aikaisille suruttomille ja kristillisyyden vastaanseisojille, jotka sanovat: ”Kyllä me näemme itse Raamatusta. Ei teidän tarvitse huutaa.” Tämän aikaiset luulevat myös, että profeetat puhuvat tuuleen, ja ettei heille niin pahoin käy kuin profeetat ennustavat. Ja käykään profetoille niin kuin he muille saarnaavat.

On ennenki vanhassa Testamentissa olleet semmoiset paatuneet henget, jotka ei ole uskoneet, mitä profeetat ovat ennustaneet. Sillä profeetat ovat saarnanneet, että väärin käypi, jos ihmiset ei tee parannusta. Mutta ei ole sen aikaiset pakanat uskoneet, että väärin käypi, ennen kuin vihollinen on tullut miekalla kaulan päälle, vaan sen aikaiset pakanat ovat vastanneet, että profeetat puhuvat tuuleen; ei se ole tosi, mitä he jaarittelevat.

Ja juuri sama usko on tämän aikaisilla pakanoilla, että profeetat puhuvat tuuleen. Ei se ole tosi, mitä he jaarittelevat. Mutta kyllä pakanat saavat kerran nähdä, onkos se tuuleen puhuttu, että suruttomat kaikki menevät helvettiin, ja ettei taida olla parempi keino niilläkään, jotka kerran ovat alkaneet hengessä ja nyt päättävät lihassa.

Vai niinkös te luulette, pakanat, että profeetat puhuvat tuuleen? Ja niin, että käypi niille profetoille kuin he ovat en-

nustaneet muille. Mutta älkää ajatelko, pakanat, että niin käypi profetoille kuin suruttomille, vaikka te luulette, että profeetat puhuvat tuuleen. Mutta pakanat itse puhuvat tuuleen, koska he rupeevat jaarittelemaan heidän omia asioitansa. Pakanoilla on paljon arvelemista, koska he tulevat yhteen. He puhuvat silloin pellostä ja nautahäristä niin kuin Vapah-taja on sanonut: ”Minä olen ostanut viisi paria härkiä ja en taida sen tähden tulla.” Semmoiset estelemiset ja semmoiset jaaritukset ovat suruttomilla.

Ja vaikka nyt pakanat sanovat: ”Profeetat puhuvat tuuleen, ei heillä ole Jumalan sana”; mutta pakanatpa puhuvat tuuleen. Onkos sitte pakanoilla Jumalan sana suussa, koska he vastaavat näin: ”Minä olen ostanut viisi paria härkiä ja en taida sen tähden tulla”? Eiköpä pakanoilla ole uskonveljiä ollut jo vanhassa Testamentissa? Onpa silloin jo ollut pakanoilla se usko, että profeetat puhuvat tuuleen, ja ettei heillä ole Jumalan sana. Mistäs heille tuli se usko, että profeetat puhuvat tuuleen?

Eiköpä tämän aikaisilla pakanoilla ole sama usko, että profeetat puhuvat tuuleen, ettei heillä ole Jumalan sana? Mutta suruttomilla taitaa olla Jumalan sana, koska he rupeevat saarnaamaan nautahäristä ja hevoisista. Onpa ennenki olleet semmoiset pakanat, jotka ovat profetoita laittaneet ja pitäneet heidän sanansa lapparina. Yksi pakanallinen kuningas otti [ja] poltti profeetan Jeremian kirjoituksen. Ja moni pitää vielä nytkin oikiata Jumalan sanaa lapparina.

Mutta kerran taitaa sekin aika tulla, että profeetan sanat tulevat todeksi. Niin on käynyt Israelille, joka ei uskonut ol-

lenkaan, että heille tulee miekka ja nälkä. Koska heidän kaupunkinsa hävitettiin ja ihmiset ryöstettiin, silloin tuli heille hiljainen katumus. Silloin he vasta rupeisit uskomaan, ettei profeetat ole puhuneet tuuleen. Ja niin tapahtuu vielä näillekin kristillisyyden vihollisille. Koska kuolema alkaa pusertamaan heidän paatuneita sydämitänsä, silloin he huomaitsevat, että heränneet ja kristityt ovat oikein saarnanneet. Mutta ei auta enää, koska aika on tullut hiljaiseksi.

Ja minä olen välistä ajatellut, minkä tähden tämän aikaiset pakanat ovat niin lujat vastaanseisijat, minkä tähden he suuttuvat kristityille, minkä tähden he pilkkaavat, vaikka he tietävät, että heidän elämänsä ei kelpaa Jumalalle. Mutta ylpeys tekee heitä niin sokiaksi, ja pitää ilmanki oleman paatuneitakin mailmassa, jotka ilmoittavat, millinen luonto perkeleellä on. Sen tähden sanoo Herra: “Katso, minä annan tälle kansalle lankeemuksen. Siihen pitää sekä isät että lapset heitänsä loukkaaman, ja kylän miehet pitää hukkuman toinen toisensa kanssa. Jer. 8: 21. Mutta Abrahami rukoi Herraa Sodomian edestä ja Gomorran edestä, että jos siinä kaupungissa löytyis kymmenen hurskasta, niin Herra aikoi säästää koko kaupungin niiden kymmenen hengen tähden. Mutta ei löytynytäkään koko kaupungissa kymmentä hurskasta.

Kukas tiesi löytyykö tässä kylässä kymmenen hurskasta, joiden tähden Jumala pitäis säästämän pakanoita? Pakanat sanovat näin: “Ilmanki muutamassa paikassa löytyy kristityitä, ei mailma muutoin seisois.” Mistäs ovat pakanat ottaneet sen uskon, että kristit-

tyin tähden mailma säästetään? Mutta koska taas kristityt jossa kussa paikkaan ilmestyvät, niin ei pakanat pidä heitä kristittyinä, mutta vääränä profeettana. Minkä kaltaista kristillisyyttä siis pakanat vaativat? Mitä maks semmoista kristillisyyttä pakanat vaativat, joka kelpais mailmalle ja saatanalle? Kyllähän perkelekin vaatii jumalisuutta, erinomattain yksi siviä perkele, se vaatii siveyttä, ja kunnian perkele vaatii kunniallisuutta. Ja omanvanhurskauden perkele vaatii vielä puhdasta sydäntä. Omanvanhurskauden perkele saarnaa katuvaaisille näin: “Koska sinulla ei puhdas sydän ole, niin ei Vapahtaja huoli sinusta.” Mutta ehkä kuinka paljon siveyttä, jumalisuutta ja vanhurskautta perkele vaatii, ei hän sitä vaadi, että katuvaiset pitää tuleman Jesuksen ristin juureen, sillä hän pelkää, että jos joku pisara sovintoverestä tippuis katuvaisten ja murheellisten sydämeen, niin he tulisit puhdistetuksi. Sen tähden rietas ei salli katuvaaisia tulla Jesuksen ristin juureen, että hän mistantaa¹ silloin heidän sielujansa.

Ja pakanat, joilla on kirkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, vaativat, että kristityt pitää tuleman enkelin kaltaiseksi. Olipa fariseuksilla kirkaat silmät näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Ja minä luulen, että vaikka kuinka kristityt freistaisit elää siviästi, että he kelpaisit mailmalle, ei pakanat kuitenkaan saattais pitää heitä kristittyinä. Sillä ei pakanat ennenkään ole pitäneet kristityitä parempana kuin villihenkenä. Ja missä paikassa ikänäns oikiat kristityt ilmaantuvat, siellä pakanat vihaavat heitä.

Minä olen usein ajatellut, mitä varten ihminen on tähän mailmaan luotu. Koska kaikki muut luontokappaleet täyttävät päämaalinsa, mitä varten he ovat tähän mailmaan luodut, mutta ihminen ei saata täyttää sen suuren Luojan päämaalin, ovat muutki luontokappaleet ynnämaan kanssa kiroitut ihmisen tähden. Mutta ihminen on synnin lankeemuksen kautta tullut pahemmaksi ja rumemmaksi. Ja jota kauvemmin hän elää, tulee hän päivä päivältä kauhiammaksi, jollei hänelle tapahdu sen kaltainen sydämen muutos, että hän saattais Jumalan armon kautta tulla ylös nostetuksi siitä viheliäisyydestä, jossa hän makaa. Mutta pakanat ei huolikaan Jumalasta. Ei he tahdo autetuksi tulla sen tähden, ettei ne sokiä raukat tunne heidän onnettomuuttansa. Hauska heillä on istua riettaan sylissä ja nauraa ja pilkata taivaallisen vanhemman kyöneleet.

Usein soittaa minun korvissani tämä ääni, joka kuului Jerusalemin templissä. Koska ovet aukenit itsestensä, silloin huusi ääni: "Lähtekäämme täältä!" Mutta mitäs merkitsee tämä ääni, joka niin usein soittaa minun korvissani? Kuka tiesi, mihinkä lähtö tulee. Ja te tiedätte kaikki, että lähtö tulee. Pois mailmasta lähtö tulee. Ja olettakos nyt valmiit lähtemään pois mailmasta? Te, jotka oletta tässä huoneessa istumassa, olettekos valmiit lähtemään siihen tuntemattomaan ilmaan, josta ei yksikään tule takaisin? Minä sanon tuntemattomaksi sen vuoksi, että se on vielä monelle tuntematon se tuleva mailma.

Ei kristityt pelkää sitä tulevaista ilmaa, jotka ovat siihen valmistetut. Mutta muutamat mailman orjat ovat

niin rohkiat, ettei he pelkää kuolemata, ei he pelkää Jumalata, ei he pelkää helvettiä. Kukas tiesi, kuinka viimein käypi niille, jotka niin rohkiat ovat. Jotka sokiana vaeltavat ijankaikkisuutta kohtaan. Täällä he hääraävät mailman kanssa, ja koska huuto tulee, tällöinen huuto, lähtekäämme pois mailmasta, silloin he vasta hämmästyvät, silloin he rupeevat parkumaan, silloin he alkavat kiroomaan Luojaansa ja sanomaan: "Sinä olet meitä tähän onnettomuuteen saattanut. Miksis olet meitä tällöiseksi luonut?"

Mutta ne harvat sielut, jotka täällä armonajassa ovat tulleet tuntemaan onnettomuutensa, ja siinä onnettomuudessansa huutaneet niin korkiällä äänellä, että valitusääni on kuulunut korkeuteen, niiden tykö on tullut auttaja taivaasta. Taivaallinen vanhin, joka heitä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella on synnyttänyt, armahtaa lapsiansa, jotka hädässä hänen tykönsä huutavat. Sillä vanhimman sydän palaa rakkaudesta ja armahtamisesta. Ei hän saata nähdä, että hänen lapsensa hukkuvat. Itse hän antaa oman henkensä alttiiksi niin kuin taivaan linnut. Olettekos nähneet, vanhemmat, kuinka yksi lintu antaa henkensä pienien poikainsa edestä? Olettekos nähneet, vanhemmat, kuinka nämät pienet lintuiset antavat itsensä tappaa poikainsa tähden?

Olettekos nähneet, vanhemmat, mikä rakkaus on vanhemman sydämässä, koska hän ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota hän ei ole antanut vuotaa lastensa tähden, että heidän sielunsa tulisit pelastetuksi? Ja te istutte tässä kuurona ja mykkänä. Ei teillä taida

olla vanhemman sydän ollenkaan, koska ette tunne, mikä ääretöin rakkaus vanhemman sydämessä on, ja mikä haava tulee vanhemman sydämeen, koska lapset ovat hengen hädässä. Huutakaat, huutakaat, kaikki hädässä olevaiset lapsukaiset! Huutakaat taivaallisen vanhimman perään, että hän tulis teitä auttamaan. Ja totisesti hän tulee auttamaan, jos te vaan jaksatte huutaa niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. [Aamen.]

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran Kollerin kokoelma C 173 n:o 38.

¹ = menettää (ruots. mista)

Eivät terveet tarvitse parantajaa, mutta sairaat.

Näin vastasi Jeesus muutamille fariseuksille, jotka pitivät pahana, että Jeesus oli mennyt sisälle yhden publikaanin eli tullimiehen huoneeseen atrioitsemaan hänen kanssaan. Koska fariseukset sen näkivät, että Jeesus piti ystävällistä kanssakäymistä tullimiehen kanssa, joka oli huonoa ihmissorttia ja alhaisesta suvusta, niin tämä kävi heille kunnian päälle, niin että heidän täytyi kysyä Jeesuksen opetuslapsilta:” Miksi teidän Mestarinne syö publikaanein ja syntisten kanssa?” Se tahtoo sanoa: Ei Sinun sovi syödä niin huonoin ihmisten kanssa, jotka ovat tullivarkaats ja suuret syntiset; se sopisi paremmin, että Sinä söisit meidän kanssamme, jotka olemme siveät ihmiset ja synnittömät. Mutta ei saata Jumalan Poika syödä fariseusten kanssa, sillä Hän on ainoastaan syntisten tähden tullut maailmaan.

Ei ole Jumalan Poika tullut kutsuamaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen. Ennen Hän syöpi publikaanein ja syntisten kanssa, sillä ne täytyvät Häntä rakastaa, koska Hän on niin alhainen ja aterioitsee niin huonoin ihmisten kanssa. Mutta fariseuksilla ei ole mitään syntiä, eikä Jumalan Poika ole saattanut tehdä heille mitään hyvää, jonka tähden he Häntä rakastaisivat, sillä ainoastaan se, jolle paljon syntiä on annettu anteeksi, rakastaa myös paljon. Mutta fariseuksille ei ole Jumalan Poika saattanut antaa yhtään syntiä anteeksi, sen tähden heillä ei myöskään ole yhtään rakkautta Häntä kohtaan, vaikka

fariseukset itse luulevat, että he ovat Jeesuksen parhaimmat ystävät, ja vaativat, että Hän tulisi syömään ja juomaan heidän kanssaan.

Mutta kuinka Jumalan Poika saattaa syödä fariseusten kanssa, jotka ovat kunnialliset, siveät ja synnittömät ihmiset? Ei Jumalan Pojalla ole niitten kanssa mitään tekemistä, sillä ne ovat terveet, eivätkä tarvitse parantajaa. Mutta sokeat raukat, ontuvat, raajarikot, spitaaliset ja hengellisesti köyhät tarvitsevat parantajaa. Ne ovat ne sairaat, joita Jumalan Poika on tullut auttamaan.

Fariseusten kalaaseissa ei löydy sairaita, niissä on ainoastaan terveitä ihmisiä, joilla on hyvä ruokalysti ja iso vatsa, jonne menee paljon herkullisia ruokia, jotka jaksavat hyvin saarnata ja passata peräsuolta ja juoda rommia, punssia ja paloviinaa. Fariseusten kalaaseissa löytyy armollisia paloviinapatruuneja, jotka juottavat janoovaisia sillä vuotavalla pirunpaskalla, ja lohduttavat perkeleen ristin kantajia, niin että he jaksavat helposti kantaa perkeleen ristiä ja iloita riettaan hengessä. Koska riettaan henki täyttää sydämen, niin jaksavat riettaan orjat helposti kantaa perkeleen ristiä.

Fariseusten kalaaseissa löytyy myös kristillisiä jauhoporvareita, jotka korkohinnalla auttavat lähimmäistään ruumiin puolesta. Tainkaltaiset kristilliset jauhoporvarit osoittavat rakkautensa lähimmäistään kohtaan sillä, että he ottavat sitä suuremman hinnan kalustaan, jota suuremmassa hädässä lähimmäinen on. Ilmankin nämä kristilliset jauhoporvarit toivovat saavansa kuulla tuomiopäivänä Tuomarin sanovan heille:” Rakkaat

kristityt, minä isosin ja te ruokitte minun; minä janosin ja te juotitte minun; minä olin alasti ja te vaatetitte minun; minä olin sairas ja vankina, ja te tulitte minua auttamaan”

Fariseusten kalaaseissa löytyy myös hengellisiä puoskareita, jotka suruttomuuden laastarilla parantavat omantunnon haavoja, eivätkä tarvitse tainkaltaiset sairaut, jotka suruttomuuden laastaria ovat saaneet hengellisiltä puoskareilta, mennä sen suuren Israelin lääkärin tykö, sillä ne ovat suruttomuuden laastarin kautta terveiksi tulleet, eivätkä tarvitse lääkäriä.

Fariseusten kalaaseissa löytyy myös kohtuullisia juomareita. Niissä löytyy myös siveitä huorapukkeja ja huoria. Niissä löytyy myös hartaita rukoilijoita, jotka rukoilevat isänsä nimeen: “ Abba, rakas perkele.” Niissä löytyy myös uskollisia kortin lyöjiä, jotka uskollisesti tekevät työtä perkeleen kunniaksi. Ne ovat jo aikaa tehneet katumuksen ja täytyvät usein valvoa puoliyöhön asti ja välistä aamuun asti, että armon aika kuluisi hopummasti. Ne ovat jo aikaa tehneet katumuksen, eivätkä enää tarvitse pitää yhtään murhetta omasta eikä lähimmäisen sielusta.

Ei ole siis ihme, että he joutuvat arvelemaan, millä tavalla he parhaiten saattaisivat kuluttaa armon aikaa. Onpa kortin lyöminen keveä työ, jolla nämä uskolliset perkeleen työntekijät parhaiten saattavat kuluttaa armon aikaa siihen asti, että piru tulee heitä noutamaan. Ja minä saan Jumalan sanan jälkeen lohduttaa teitä, te perkeleen uskolliset työntekijät, sillä että piru tulee teitä pian noutamaan täältä, ja kyllä hän sitten

maksaa teille rihtin palkan teidän suuresta vaivastanne. Minä uskon rietas-äijällä olevan niin suuren rakkauden teitä kohtaan, että hän tahtoo itse lyödä tulisia kortteja teidän kanssanne siinä iankaikkisessa asumapaikassa, kussa te saatte iankaikkisesti nautita kaikkien perkeleitten ystävällistä kanssakäymistä, niin kuin te armon ajassa olette olleet hyvässä sovinnossa niitten kanssa.

Älkää sen tähden ottako päällenne väärää murhetta, vaikka armon aika näyttää liiaksi pitkältä teidän mielestänne, sillä kyllä rietas-äijä tulee pian teitä noutamaan täältä. Olkaa ainoastaan tästedeskin yhtä uskolliset häntä kohtaan, kuin tähänkin asti, niin te saatte olla vakuutetut siitä, että kyllä rietas-äijä on yhtä uskollinen, sillä hänellä on tulinen rakkaus teitä kohtaan. Fariseusten kalaaseissa löytyy myös pelimanni ja tanssijoita, jotka perkeleen kunniaksi soittavat ja tanssivat. Ja kaikki nämä mainitut ovat terveet ihmiset, jotka eivät tarvitse parantajaa.

Näistä pitää meidän tällä hetkellä Jumalan armon kautta laveammalta puhuman. Mutta me tahdomme ensin ruukoilla sitä suurta Israelin Lääkäreä niitten harvain edestä, jotka ovat sairaksi tulleet, että Hän tahtoisi sitoa heidän haavojaan ja parantaa heidän tautejaan. Avaa, Herra Jeesus kaikkien sokeain raukkain silmät ja kuuroin korvat, päästä mykkäin kielet perkeleen kahleista! Päästä O’ Herra Jeesus kaikki epäuskon vangit irralle, lohduta katuvaaisia ja murheellisia sieluja, täytä heidän sydämensä Pyhällä Hengellä, ja anna heidän kielensä pakahtua kiitokseen! Puhdista spitaaliset, paranna on-

tuvain raukkain jalat, että he saattaisivat käydä sitä kaitaista tietä myöten! Anna Sinun evankeliumisi tulla saarnatuksi maailman loppuun asti köyhille, ja kuule murheellisten ja epäilykseen alaspainettuina huokaus. Isä meidän, jne.

Evankeliumi. Matt.11: 2 - 10.

Ylösluetun evankeliumin johdatuksesta tahdomme tällä hetkellä Jumalan armon kautta katsella muutaman sorttisia terveitä ihmisiä, jotka eivät tarvitse parantajaa. Mutta olkaa nyt ääneti, kaikki sokeat raukat, kaikki ontuvat, kaikki kuurot, spitaaliset ja kaikki köyhät; olkaa nyt ääneti, ettei niitten hartaus tulisi pilatuksi. Eivät terveet saata sitä kärsiä, että sokeat, ontuvat kuurot, spitaaliset ja kaikki kerjäläiset huutavat: Jeesus, Daavidin Poika, armahda meidän päällemme! Sitä eivät terveet kärsiä kuulla, että sairaat huutaisivat avuksi sitä suurta Israelin Lääkäriä. Eivät ne sitäkään kärsiä, että joku spitaalista puhdistettu tulisi kiittämään Jumalaa korkealla äänellä. Eivät ne sitäkään kärsiä kuulla, että Jeesuksen opetuslapset huutavat hoosiannaa Daavidin Pojalle, koska kunnian Kuningas tulee heidän tykönsä.

Eivät terveet sitä käsitä, että muutamia sairaita löytyy, jotka huutavat apua siltä suurelta Israelin lääkäriltä, taikka että joku puhdistettu sielu tulee kiitoksen haluun ja voimaan, että hän tulee Jumalaa kiittämään korkealla äänellä: Kaikki terveet fariseukset suuttuvat myös, koska armon lapset temppelissä huutavat hoosiannaa Davidin Pojalle.

Fariseukset ajattelevat niin, että kirkossa pitää kaikkien olla ääneti, eikä saa yksikään pilata toisen hartautta.

Mutta saattavatko armon lapset olla ääneti, koska he näkevät, että kunnian Herra, Siionin Kuningas, tulee heidän tykönsä? Minä ajattelen, että ne täytyvät huutaa juuri ilosta ja itkeä rakkaudesta, että Siionin Kuningas tahtoo olla niin alhainen ja tulla heidän tykönsä. Vaikka heidän ei sovi istua kirkossa fariseusten keskellä, niin minä kuitenkin ajattelen, että ne porstuassakin näkevät Siionin Kuninkaan pikemmin kuin fariseukset, ja sitten he joutuvat juuri väkisin ilosta huutamaan, koska he näkevät, että nyt tulee Siionin Kuningas heidän tykönsä.

Mutta kaikki fariseukset kirkossa suuttuvat tästä huudosta. Se on kamala huuto heidän korvissaan. Koska armon lapset korkealla äänellä huutavat hoosiannaa Daavidin Pojalle, niin sanovat fariseukset: "Mikä kissan ääni tämä on?" Mutta mikäs ulvominen se on, jota fariseukset saavat kuulla helvetissä? Siellä saavat fariseukset ulvoa helvetin hukan kanssa.

Nämä fariseukset, jotka eivät kärsiä kuulla armon lasten huutoa, ovat ne terveet, jotka eivät tarvitse parantajaa. Eivät tarvitse armolliset paloviinapaturuunat yhtään parantajaa; eivät tarvitse muutaman sorttiset jauhoporvarit yhtään parantajaa; eivät tarvitse hengelliset puoskarit yhtään parantajaa. Ne ovat itse lääkärit, eivätkä saata sitä kärsiä, että joku tulisi heitä neuvomaan parannukseen. Eivät tarvitse kalaasien pitäjät yhtään parantajaa; eivät tarvitse herkulliset syömärit yhtään parantajaa; eivät tarvitse kohtuulliset juomarit yh-

tään parantajaa, eivät tarvitse uskolliset kortin lyöjät yhtään parantajaa; eivät tarvitse siveät huorapukit eivätkä huorat yhtään parantajaa; eivät tarvitse iloiset pelimannit eivätkä tanssijat yhtään parantajaa.

Nämät mainitut ovat kaikki terveitä ihmisiä, eivät ne ole koskaan tulleet niin sokeiksi, että he tarvitsisivat ostaa itselleen silmänvoidetta. Järjen valossa he näkevät hyvin, mistä tie menee taivaaseen. Me näemme siis, että Paavali on valehdellut¹ joka kirjoittaa, ettei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus ja ei taida käsittää, sillä ne hengellisesti tuomitaan. Mutta fariseukset kyllä näkevät järjen valossa, mistä tie menee taivaaseen, eivätkä he tarvitse yhtään taluttajaa, sillä rietas taluttaa heitä sillä tavalla kadotuksen lavealla tiellä, joka on paljoa helpompi ja huokeampi, kuin se kaitainen ristin tie, jota kaikkien kristittyjen täytyy vaeltaa. Se lavea kadotuksen tie on lihalle ja verelle hauskeampi kuin se kaitainen tie, joka on lihalle ja verelle raskas ja vaivalloinen, eikä ole sen päällä juuri monta matkustavaista.

Mutta lavean tien päällä on lukematon joukko matkakumppaneita. Siinä juoksevat perkeleen nimen huutajat kilpaa helvettiin. Siinä istuvat herrat ja puoliherrat komeissa re'issä ja ajavat helvettiin aika vauhdilla; siinä ajavat armolliset paloviinapatruunat ja krouvien pitäjät helvettiin; siinä ajavat kristilliset jauhoporvarit, jotka korkohintaa ottavat, helvettiin; siinä ajavat suruttomat papit ja osoittavat sokealle kansalle, mistä tie menee helvettiin;

siinä ajavat laupiaat kalaasien pitäjät helvettiin; siinä ajavat herkulliset syömärit ja kohtuulliset juomarit helvettiin; siinä ajavat uskolliset kortinlyöjät helvettiin; siinä ajavat iloiset pelimannit ja tanssijat helvettiin; siinä ajavat fariseukset ja kirjanoppineet helvettiin; siinä ajavat kaikki maailman ystävät helvettiin, sillä Paavali kirjoittaa, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan, ja Vapahtaja sanoo: Voi teitä! koska kaikki ihmiset teitä kiittävät, sillä te olette saaneet teidän palkkanne.

Eivät ole nämä terveet ihmiset koskaan tulleet kuuroiksi. Vaikka eivät ne saata kuulla Jumalan ääntä sanassa ja omassa tunnossa, niin kyllä niillä sen tähden on korvat auki maailman huudolle; kyllä he sen tähden kuulevat, mitä maailma heille huutaa: "Tule tänne tanssimaan silkkivaatteissa ruusuin päällä!" Tule tänne huoraamaan perkeleitten kanssa!" Kyllä ne sitä kuulevat koska perkeleet kuiskaavat heidän korviinsa:" Rakkaat Jeesuksen ystävät! Huorakaa meidän kanssamme! Ei Jumala pidä sitä pahana, että sinä meidän kanssamme huoraat, saati sinä vaan uskot ja siunaat itseäsi, koska sinä panet maata. Kyllä siinä on kyllä, että sinä luet joskus Jumalan sanaa ja käyt välistä kirkossa ja Herran ehtoollisella kerran tai kahdesti vuodessa. Jos sitten vielä olet vireä lukija ja kirkossa kävijä ja Herran ehtoollisen nautitsija, niin ovat asiat sitä paremmin sinun kanssasi, sinä tulet sitten epäilemättä autuaaksi."

Niin saarnaavat kaikki perkeleet, ja niin uskovat kaikki perkeleen orjat. Eivät ole nämä terveet ihmiset koskaan tulleet ontuviksi. Niillä on vielä niin ter-

veet jalat, että ne jaksavat tanssia, koska perkeleet soittavat. Eivät ole nämä terveet ihmiset koskaan tulleet spitaalisiksi, ne ovat juuri puhtaat, niillä on kulta sydän povessa, ja suruttomuuden laastarilla ne parantavat kaikki omantunnon haavat. Eivät ole nämä terveet ihmiset vielä tulleet köyhiksi, että ne tarvitsisivat armoa kerjätä. Eivät ne ole tehneet vääryyttä ketään ihmistä kohtaan. Eivät ne tee silloinkaan vääryyttä, koska he tullia varastavat. Ne sanovat: "Ei tämä ole mikään varkaus; se on esivallan syy, joka on asettanut niin kovan lain, ettemme saa ottaa niin suurta voittoa kalustamme, kuin meillä olisi halu. Onko se meidän syyimme, että esivalta on asettanut niin kovan lain?"

Niin lykkäävät fariseukset muitten ihmisten päälle ne ehdolliset synnit, joita he tekevät, mutta itse eivät fariseukset tee muuta kuin heikkouden syntiä. Koska he tullia varastavat, niin se on heikkouden synti; koska he korttia lyövät, niin se on heikkouden synti; koska he huoraavat, niin se on heikkouden synti; koska he ottavat korkohintaa, niin se on heikkouden synti; koska he turhuuden markkinoilla huvittelevat itseään, niin se on heikkouden synti. Vaikka fariseukset silmin nähtävästi elävät kaikkinaisessa maailmallisessa turhuudessa, lihan himossa, silmäin pyynnössä ja elämän koreudessa, niin he tekevät yhtä hyvin aivan heikkouden syntiä. Sillä tavalla jaksavat fariseukset nauraa, koska heidän pitäisi itkeä.

Mutta voi teitä, jotka nyt nauratte, sillä teidän pitää kerran itkemän! Teidän pitää kerran näkemän, ketä te olette pistäneet, koska tämä kallis armon

aika loppuu. Ja sen viattoman Jumalan Karitsan veri, jota te olette tallanneet jalkainne alla, alkaa polttamaan teidän omaatuntoanne, jollette armon ajassa rupea huutamaan Jumalan tykö niin kovin, että huuto kuuluu helvetin syvyydestä taivaaseen asti. Muutoin pitää teidän kerran saaman kuulla nämä hirmuiset sanat siltä vanhurskaalta Tuomarilta, jonka vihan te olette päällemme vetäneet: "Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka perkeleelle ja hänen enkeleilleen valmistettu on." Siellä saatte tanssia perkeleitten kanssa; siellä saatte uida siinä tulisessa järvessä, kussa teidän matonne ei pidä kuoleman ja teidän tulenne ei pidä ikänä sammuman.

Mutta jos täällä löytyy joku harva sairas, joka tarvitsee parantajaa, hän menköön sen suuren Israelin Lääkärin tykö, joka parantaa kaikkinaiset taudit ja sairaudet, niin kuin Hän tämän päivän evankeliumissa todistaa itsestään, että Hänen kauttansa saavat sokeat näkönsä ja ontuvat käyvät, spitaaliset puhdistetaan ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään ja köyhille saarnataan evankeliumia. Te sairaat, jotka olette löytäneet apua sen suuren Israelin Lääkärin tykönä, ja olette saaneet pestä itseänne Karitsan veressä. Muistakaa, että se on kallis armo, kuin teille on tapahtunut. Kiittäkää Jumalaa sen spitaalisen miehen kanssa, joka puhdistettiin! Kiittäkää Jumalaa korkealla äänellä tämän ansaitsemattoman armon edestä, että te olette saaneet pestä itseänne puhtaaksi Karitsan veressä. Ja niin kuin Jeesus on luvannut, niin saatte joka päivä uskon kautta pitää täällä ehtoollista Hänen

kanssaan. Uskon kautta saatte joka päivä syödä ja juoda Hänen kanssaan, ja kunnian valtakunnassa. saatte pitää sitä suurta Herran ehtoollista Hänen kanssaan, ja saatte tanssia taivaan kultalattialla, koska Karitsan häät alkavat ja saatte veisata Siionin vuorella uutta virttä, ja saatte ylistää tapettua Karitsaa alati ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös / Helsingin yliopistonkirjasto /

Jäljennöksen lopussa lukee:

”Kirjoitta uudesta ylös Herman Kitkijoki sinä vunna 1875. Markkinasaarna saarnattu Köngäisen niskassa sinä vuonna 1856.”

Uusi Postilla (1897) n:o 91

¹ Laestadius ei tietenkään tee Paavalista valehtelijaa, vaan hänen vastustajansa tekevät näin. Lause on L:lle tyypillistä retoriikkaa (tässä kohdassa vähän satiiria). Uudessa Postillassa lukee tässä kohdassa: “Me näemme siis, ettei Paavali ole valhetellut jne.”

1. Rippisaarna sairaalle, joka on uskomassa ja on valmis kuolemaan.

Jesus sanoi opetuslapsillensa: “Minä olen se totinen viinapuu, ja minun isäni on peltomies. Jokaisen oksan minussa, joka kantaa hedelmän, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.

Joh.15: 2

Me kuulemme näistä Vapahtajan sanoista, että viinamäen isäntä korjaa ja puhdistaa niitä oksia, jotka hedelmän kantavat. Me ymmärrämme, että hedelmälliset oksat ovat oikeat Jesuksen opetuslapset, jotka imevät nestettä siitä totisesta viinapuusta. Se on, sen kaltaiset ihmiset, jotka ovat ei ainoastaan heränneet, vaan myös armoitetut, ja siinä kalliimmassa uskossa pysyväiset olleet. Sen kaltaiset oksat on Herra aikonut puhdistaa, että he runsaamman hedelmän kantaisivat. Tällä puhdistuksella ymmärretään uskon koettelemusta. Sillä joka jo pesty on, ei hän tarvitse muuta kuin että ainoastaan jalat pestään, niin hän on kokonansa puhdas. Mutta se puhdistus, josta Jesus tässä paikassa puhuu, tapahtuu uskon koettelemuksessa. Ja missäpä kristityn usko paremmin koetellaan kuin kuolemassa? Se, jonka usko kestää kuolemassa, on kaikkein kristittyin koettelemuksen jälkeen autuas ajassa ja ijankaikkisuudessa. Jollei kuolevaisella ole niin paksu omatunto, ettei hän tiedä synnistä mitään, ja niin vahva kuollut usko, ettei kuolemakaan jaksa sitä särkeä.

Koska nyt Jesus sanoo opetuslapsillensa: “Minä olen se totinen viinapuu ja

te olette oksat, jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi”, niin Hän tarkoittaa sen kaltaista sielun tilaa, jossa se taivaallinen peltomies on jo Pyhän Henkensä kautta vaikuttanut totisen katumuksen ja parannuksen. Se on ihminen, joka on herännyt ja tullut syntiänsä ja pahuuttansa tuntemaan, ja on myös elävän uskon kautta istutettu totiseen ja elävään viinapuuhun, Kristukseen, jossa uskossa hän tekee hedelmän, nimittäin sen kaltaisen hedelmän, joka oikiaan kristillisyyteen kuuluu. Semmoinen on totisesti hedelmällinen oksa siinä totisessa viinapuussa.

Mutta nyt tulee uskon koettelemus, koska Hän sanoo: “Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi.” Tämä uskon koettelemus tapahtuu vastoinkäymisten kautta, vaimon ja kärsimisten kautta, mutta erinomattain kuoleman kautta, koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan viinapuun oksat. Silloin koetellaan kristittyin usko, silloin tapahtuu se viimeinen puhdistus. Nyt on kuoleman enkeli tullut leikkaamaan viinapuun oksia. Nyt on viinamäen Isäntä tullut hakemaan hedelmää viinapuun oksista. Nyt on se viimeinen puhdistaminen tullut. Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, Hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantaisi.

Älä usko, veikkoinen oksa, että kun sinä kerran olet istutettu siihen totiseen ja elävään viinapuuhun, et tarvitse enää puhdistusta. Ei se ole niin. Sinä tarvitset tosin puhdistusta ja korjaamista, sillä harakat ja varikset ovat paskantaneet si-

nun päälles. Sinä olet usein ollut valvomatoin ja huolimaton, usein on vihollinen tahtonut sinua nukuttaa, usein on maailman rakkaus pakannut sydämeen. Kaikki nämä roskat ja virheet korjataan nyt pois: viimeinen puhdistus on tullut. Jos ennen olet ollut maailmassa, niin pääset irti verisen kilvoituksen kautta. Tällä tavalla puhdistaa hän oksat, jotka hedelmän kantavat, että he runsaamman hedelmän kantaisivat.

Kasvakaat nyt, te viinapuun oksat, kypsykää nyt pian punaiset viinamarjat, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat, pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan viinapuita. Viinamäen rakentaja on rukoillut sinun edestäsi, sinä hedelmätöin fiikunapuu! Ja sinä sen esirukouksen kautta olet saanut elää siihen päivään asti, että se suuri viinamäen rakentaja on kaivanut oja sinun ympärilläsi, ja on sonnittanut sinun juurtasi, ja korjannut sinun, ja sillä lailla on Hän saanut sinun hedelmän kantamaan, sinä hedelmätöin fiikunapuu. Ja nyt Hän tulee katsomaan fiikunapuuta, onko siinä hedelmätä, koska Hänellä on nälkä. Ole nyt valmis antamaan Hänelle hedelmä, sillä tässä viinamäessä ei ole ennen kasvanut yhtään viinamarjaa, vaan aivan muikiat marjat, joita rietas on syönyt.

Mutta nyt odottaa viinamäen Isäntä parempaa hedelmää tästä viinamäestä, jossa Hän on niin paljon vaivaa nähnyt ja niin paljon työtä tehnyt. Hän on rakentanut aidan hänen ympärillensä ja oja kaivanut ja istuttanut metsäpuun oksat siihen totiseen ja elävään viinapuhun. Ja Herra on myös tässä viinamäessä rakentanut yhden pikkuisen vii-

nakuurnan, jossa punaisia viinamarjoja puserretaan, että se makia viina, joka niissä on, rupeisi ylitse vuotamaan. Ja meidän toivomme on, että se suuri viinamäen rakentaja saapi sammuttaa jansonsa sillä viinalla, joka näistä viinamarjoista on tuleva, koska he pannaan viinakuurnaun ja siinä puserretaan.

Kasvakaat, te hedelmälliset viinapuun oksat! Kypsykää, te punaiset viinamarjat, sillä kesä on lyhykäinen pohjanmaalla. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat, että hän saisi panna niitä pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta, ja hän on sanova: "Maitakaat, vieraat, niitä marjoja, jotka ovat pohjanmaalla kasvaneet!"

Ja sinä kuolevainen ihminen, sinä olet yksi oksa viinapuussa, jonka kuoleman enkeli on tullut leikkaamaan. Jos ennen et ole sanonut hyvästi maailmalle, niin sano nyt hyvästi maailmalle, ja jätä kaikki joutavat ajatukset pois ja käänny Jumalan puoleen ja rukoile kaikesta sydäimestä, että se suuri ristin kantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas antaisi sinun jättää tämän maailman yhdessä autuaallisessa hetkessä, ja että sinä saisit pian nähdä Häntä Sionin vuorella valittuin keskellä. Älä enää laske Jesusta silmistäsi, vaan pidätä sinuas kiintiästi ja lujasti Hänessä.

Ja koska sinä viimeisen kerran täällä armon ajassa saat vastaan ottaa Herran pyhää ehtoollista, niin rukoile vielä, että Herra Jesus antaisi anteeksi, mitä sinä olet Häntä vastaan rikkonut ajatuksilla, himoilla ja haluilla, Hänen viattoman piinansa ja kuolemansa kautta, ja ole uskollinen kuolemaan asti, niin sinä saat elämän kruunun.

Kaikkein kristittyin silmät vartioitsevat tämän matkustavaisen päällä, he tahtovat nähdä, kuinka hän kostuu sillattoman virran ylitse, ja meidän toivomme on, että sinä pääset pian istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa. Amen.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

2. Rippisaarna yhdelle sairaalle, joka on ollut kristitty, mutta on langennut pois armosta ja tehnyt ehdollisia syntiä, mutta on tautivuoteella taas herännyt ja alkanut uudesta katumusta tekemään, mutta ei jaksa uskoa, että Jumala ottaa häntä armoonsa

Jumala on antanut meille yhden ylösrakentavaisen esimerkin, koska hän puhuu siitä tuhlaajasta, joka oli saanut kalliin tavaransa ja omaisuuden isältänsä, mutta tuhlassi ja haaskasi sen menemään, koska hän ei pysynyt kotona vanhemman tykönä, vaan meni vieraille maalle ja tuhlassi tavaransa porttoin kanssa. Ja koska suuri nälkä tuli siihen maakuntaan, kussa tuhlaajapoika oli asumassa, antoi hän itsensä erään porvarin tykö, ja se porvari pani hänen paimentamaan sikoja, ja tuhlaajapoika pyysi ravita itsensä ravalla, jota siat söivät, mutta ei kenkään antanut.

Tämä muistelma tuhlaajapojasta kuuluu erinomattain niille, jotka ovat haaskanneet ja tuhlanneet sen kalliin tavaransa ja omaisuuden, jonka he ovat saaneet isältänsä. He ovat totisesti onnettomassa tilassa, koska he viimein huomaavat, että he ovat sen kalliin tavaransa haaskanneet. Mutta mistä he ottavat sen haaskatun tavaransa ja omaisuuden takaisin? Jos tuhlaajapoika olisi pysynyt kotona vanhemman talossa, niin olisi hän nyt ollut paremmassa tilassa. Mutta ei hän tyytynyt olemaan isänsä huoneessa, ja palvelemaan isäänsä, vaan hän meni kauvas vieraille maalle ja siellä hän tuhlassi omansa porttoin kanssa.

Mistä nyt otat, tuhlaajapoika, sen haaskatun tavaransa takaisin, antavatkos portot takaisin, mitä sinä olet heille kulluttanut? Minä ajattelen, että portot ei-

vät enää huoli sinusta. Eivät he surkuttele sinua, vaan enemmän he pilkkaavat sinua, koska olet köyhäksi ja vaivaiseksi tullut. Mikäs nyt tulee tuhlaajapojalle neuvoksi? Isä on vielä elämässä, mutta hän on kaukana, ja sinä olet karannut isän huoneesta, ja olet niin kauvas eksynyt, ettei silmä enää näe eikä korva enää kuule, missä hän on, ja häpeä on tulla traasuperkeleenä takaisin isän taloon. Pikemmin sinä menet sen ahneen porvarin tykö, joka panee sinut sikoja paimentamaan, mutta porvari on niin ahne, ettei hän anna sinulle ruokaa.

Ajattele nyt, kuolevainen ihminen, kuinka huonommilla palvelijoilla isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Sinä olet se tuhlaajapoika, joka olet ennen saanut osan isän tavarasta, sinä olet saanut osan siitä turmelemattomasta tavarasta, jonka taivaallinen Isä sinulle antoi, mutta sinä olet sen kalliin tavaransa ja omaisuuden haaskannut. Sinä olet mennyt maailmaan ja niin kauvas eksynyt, ettei silmä näe eikä korva kuule, missä hän on. Nyt sinä olet tullut köyhäksi ja vaivaiseksi ja ei kukaan sinua surkuttele; ei yksikään huoli enää sinusta. Lieneekö se ahne porvari, jonka palvelukseen sinä olet mennyt, lieneekö hän paras ystävä? Antaakos hän sinulle ruokaa, koska sinä palvelet hänen sikojansa? Minä luulen, ettei hän anna sinulle mitään. Nyt taitaa tulla tuhlaajapojalle kuolema ja onnetoin ijankaikkisuus seisoo oven edessä.

Voi sinua, onnetoin raukka! Sinä olet tuhlanut sen kalliin tavaransa ja omaisuuden, jonka isä sinulle antoi. Sinä olet mennyt pois isän huoneesta. Sinä olet mennyt kauvas vieraille maalle, kussa

ei yksikään sinua surkuttele. Sinä olet mennyt maailmaan, kussa ei kukaan sinua armahda, ja viimein olet sinä joutunut sikopaimeneksi, ja ei yksikään anna sinulle ruokaa. Nyt pian tulee kuolema, joka viepi sinua siihen avaraan ja onnettomaan ijankaikkisuuteen, jossa ei pohjaa ole. O, tuhlaajapoika! Muista nyt sitä entistä aikaa, koska sinä rukoilit isääsi ja sanoit: "Isä, anna minulle osa tavarasta", ja isä ei saattanut kieltää silloin, että rukoilit häntä.

Mutta nyt olet haaskannut kaikki porttoin kanssa. Ja niin kaukana olet isän huoneesta, ettei silmä näe, eikä korva kuule. Kuinkas luulet? Vieläkö isä on elämässä? Vieläkö hän muistaa sinua? Ei hän ole moneen aikaan kuulut sanomia sinusta, mutta hän on murheellinen sinun tähtesi. Ei hänellä ole rauhaa eikä lepoa, koska yksi hänen lapsistansa on eksynyt metsään. Isällä on suuri murhe sinun tähtesi. Hän on nyt ajattelemassa: "Kuka tiesi se raukka on nyt nälkään kuolemassa, kuka tiesi mettän pedot raatelevat häntä, kuka tiesi hän kylmettyy, alastoin raukka?" Isä hakee sinua, kadonnut lamma. Hän vaeltaa niitä raskaita ja vaivaloisia askeleita sinun tähtesi. Hän huutaa sinua Sinain vuorella, punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta sinä et ole pitänyt hänestä vaaria. Et ole lähettänyt hänelle yhtään huokausta eli rukousta eli sanansaattajata, että isä olisi saanut kuulla, missä surkeassa tilassa sinä olet.

Ajattele nyt, tuhlaajapoika, kuinka monella palvelijalla isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Anna tulla tämä suuri ja autuaallinen ajatus mie-

leen: "Minä nousen ja minä menen isän tykö ja sanon: Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessä, enkä ole mahdollinen sinun lapsekses kutsuttaa, mutta anna minun olla niin kuin yksi huonoin sinun palvelijoistas." Älä viivyttelä enää nousemasta ja menemästä isän tykö, sillä nyt on vielä lyhyt ja arvaamattoman kallis armonaika jällellä! Mutta pian loppuu nyt tämä lyhykäinen armonaika, pian tulee kuolema, pian tulee loppu!

Mene siis isäs tykö, jos hän ottaa sinua vastaan; niin sinä olet pelastettu. Ja minä luulen, että hän ottaa sinua vastaan semmoisena kuin sinä olet. Ei sinulla ole turvaa muualle. Ja koska sinä tulet traasuperkeleenä isän tykö, niin isä ottaa sinun ilolla vastaan, ja tekee häitä ja antaa sinulle juhla-vaatteet ja panee sormuksen käteen. Ja sitte tulee ilo isän huoneessa, sillä taivaan enkeleillä tulee ilo yhdestä syntisestä, joka itsensä kääntää ja parantaa. Ja nyt hän kutsuu sinun siihen suureen ehtoolliseen. Usko nyt, traasuperkele, kaikki räpäleet pois ja ota häävaatteet päällesi. Paimentakoon porvari itse sikojansa, mutta mene sinä hopusti isän tykö ja sano: "Minä vaivainen syntinen ihminen! jne."

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

3. Rippisaarna sairaalle, joka on ollut kristitty ja on langennut armon tilasta, mutta on tautivuoteella hätinänsä, kuinka hän autuaaksi tulis.

Minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressä makaa van, ja sanoin sinulle: ”Sinun pitää elämän, koska sinä niin sinun veressä makasit.”

Niin sanoi Herra Sionin tyttärelle (Hesekiel 16) ja tämä sana on sanottu Sionin tyttärelle muistutukseksi, kuinka hyvin Herra teki, koska Hän otti hänen ylös maasta, koska tämä raukka makasi veressänsä, ja oli niin huono ja kelvoton, ettei yksikään kehdannut katsoa hänen päällensä. Silloin sanoi Herra: ”Sinun pitää elämän.” Tämä vertaus on otettu luonnollisesta syntymisestä, vaikka se kuuluu hengellisiin. Sionin tytär on vielä syntymisen jälkeen sangen huono ja kelvoton. Hän makaa veressänsä, se on, veriruskeat synnit ovat hänen kanssansa vuotaneet vanhan ihmisen kohdusta ja siinä veressä makaa Sionin tytär siihen asti, että Herra armahtaa häntä ja sanoo: ”Sinun pitää elämän!”

Mutta Herra osottaa myös, minkä tähden Sionin tytär on niin huono ja kelvoton syntymisen jälkeen. Hän sanoo nimittäin (Hesekielin 16: 4): ”Sinun suku ei ole sinulta napaa leikanneet, koska synnyit.” Ja kuinkapa hän sitten pääsee vanhasta ihmisestä erilleen, koska napaa ei ollut leikattu? Ja ne sukulaiset ovat huolimattomat olleet, jotka eivät ole ymmärtäneet napaa leikata varsin syntymisen jälkeen. Ja laviammalta sanoo Herra: ”Niin et sinä myös ole sau-

noitettu vedellä, että olisit puhtaaksi tullut.”

Tässä taitaa olla oikia syy, minkä tähden Sionin tytär ei ole oikein puhtaaksi tullut siitä liivasta, joka on tarttunut ihoon äidin kohdusta. Ja se taitaa myös olla sukulaisten syy, ettei he ole laittaneet saunavettä Sionin tyttärelle varsin syntymisen jälkeen. Herra sanoo vielä Sionin tyttärelle: ”Et ole suoloilla tahvottu, etkä kapaloihin kääritty.” Se on huono asia, että Sionin tytär ei ole suoloilla tahvottu, ja vielä huonompi, ettei ole kapaloihin kääritty.

Kaanan maalla on ollut tapana vastasyntyneitä suolalla hieroa. Mutta täällä ei ole sitä maan tapaa ollut, kuitenkin saattaisi olla uudesta syntyneille tarpeellinen, jos heitä hierottaisiin suoloilla, vaikka se karvastelisi heidän nahasansa, joka vastasyntyneillä hyvin ohukainen on. Ja koska Sionin tytär ei ollut kapaloihin kääritty, niin hän kynsi itsensä niillä terävillä kynsillään, ja sitte hän parkui. Mutta kaikki, kuin vastasyntyneelle terveellinen on, pitäisi meidän käyttämän, ettei hengellinen kuolema tulisi hänen päällensä muutaman viikon perästä syntymisen jälkeen, sillä me näemme, että hengellinen kuolema tahtoo niitä tappaa, jotka heti syntymisen jälkeen ei ole saunoitettu elämän vedellä, eli kapaloihin kääritty.

Nyt taitaa olla hiljainen ruveta vanhoja lapsia saunomaan ja kapaloitsemaan, koska se ei ole tapahtunut heti syntymisen jälkeen. Ja koska hengellinen kuolema on, sen pahempi, paljon lapsia tapanut näinä aikoina, niin ei auta sanominen Sionin tyttärelle: ”Sinä et ole syntynyt.” Sillä niin kuin tämä

asia edes pannaan Hesekielin 16 luvussa, ei ole kysymys siitä, onkos tämä Sionin tytär syntynyt eli ei, mutta siitä on arvelus, kummoiseksi tämä Sionin tytär on tullut syntymisen jälkeen, sillä hänestä on kirjoitettu Raamatussa, että hän rupeisi luottamaan kauneutensa päälle, niin kuin sanat kuuluvat Hesekielin 16: 15 “Sinä uskalsit sinun kauneutes, ja ettäs niin ylistetty olit, teit sinä huorin.”

Sionin tytär rupesi pitämään itsestänsä, koska Herra oli hänen kauniiksi tehnyt. Ei muistanut enää, missä surkeassa tilassa hän oli, koska Herra löysi hänen veressään makaavan. Ei hän kauvan muistanut, mitä hyvää työtä Herra teki häntä kohtaan, koska hän otti hänen ylös verestänsä ja pesi hänen puhtaaksi ja antoi hänelle kauniit vaatteet ja sormukset käteen ja käädyt kaulaan ja korvarenkaat korviin ja kunnian kruunun päähän niin kuin kirjoitettu on Hesek.16, kaikki nämät kaunistukset oli Herra Sionin tyttärelle antanut. Ja viimein sanoo Herra (15. värssyssä): “Mutta sinä uskalsit kauneutes.” Näistä sanoista kuuluu nyt, mikä Sionin tyttären suurin vika on. Hänessä on nimittäin oma rakkaus ja oma vanhurskaus, ja ne vaikuttavat hänessä niin, että tietämättä ja tuntematta itsensä tunteminen katosi, ja ne viholliset yllytti häntä unhottamaan heikkouttansa ja uskaltamaan kauneutensa. Oma rakkaus toi hänelle mieleen tämän kaltaiset ajatukset: tällä kauneudella minä saan vaikka minkä kaltaisen miehen.

Mutta muistatkos, kuka sen kauneuden oli sinulle antanut? Sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koskas syn-

nyit, sillä ei kenkään sinua surkutellut, että olisi armahtanut sinua, mutta sinä heitettiin kedolle. Niin ylönkatsottu oli sinun sielusi, koska sinä synnyit. Mutta minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäsi makaavan ja sanoin sinulle: “Sinun pitää elämän!” Ja minä kävin sinun ohitses ja katsoin sinun päälles, ja katso, sinä olit täysikasvuinen. Niin minä hajotin hameeni liepeen ja peitin sinun häpys ja minä annoin itseni liittoon sinun kanssas, sanoo Herra, että sinun piti minun oleman. Kuuletkos nyt, Sionin tytär, minkä tähden Herra on sinua armahtanut ja korjannut, koska sinä makasit veressäsi? Hän on sinua armahtanut sitä varten, että sinun piti hänen omansa oleman ja hänen kanssansa avioliittoon menemän. Mutta sinä rupeisit uskaltamaan kauneutesi, ja otit sinun kunnialuistas, joita minä sinulle antanut olen, ja teit niistä miehen kuvia itsellesi, ja teit huorin niitten kanssa. Sinä annoit omallevanhurskaudelle yhden osan Jumalan armosta ja sen kautta tulit sinä paljastetuksi.

Ja koska sinä nyt olet tullut paljastetuksi kaikesta entisestä kaunistuksesta, niin että sinun häpeäs rupesi näkymään, ei ainoastaan Jumalan, mutta myös ihmisten silmäin edessä, niin pääsivät riettaan huorat sinua pilkkaamaan, ja sanomaan: “Jo yksi korea morsian kaatui rapakkoon.” Vapahtajan morsian on tullut huoraksi ja makaa nyt paljastettuna, hirveänä ja saastaisena sontatunkion päällä. Ja koska sinä nyt makaat, onnetoin raukka, loassa ja rapakossa, etkä ole saattanut maailmankaan silmäin edessä sinun pahuutasi peittää, niin ajattele nyt tällä sinun

ajallasi, mitä sinun rauhaas sopii. Armon aika rupeaa loppumaan; sinä seisot haudan partaalla ja kaikki kristityt surkuttelevat sinua. Jos sinä vielä sanoisit heille: "Antakaa minulle teidän öljyistäne, sillä minun lamppuni sammuu", niin he vastaavat: "Ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi. Mene paremmin niitten tykö, jotka myyvät."

Ja mitäpä olisi viisailla neitsyillä antamista, koska he makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Mikäs nyt tulee neuvoksi, koska sinun lamppusi sammuu ja ylkä on morsiamensa kanssa oven edessä? Ja hoppu tulee lähtemään pois maailmasta, kuin huuto kuuluu: "Katso ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan!" Onko sinulla nyt yhtään ystävää taivaassa eli maan päällä, joka saattaa sinua auttaa? Ei maan päällä eikä maan alla ole yhtään totista ystävää, mutta taivaassa on yksi, jonka sinä, uskoton morsian, olet ylönkatsonut, koska et pysynyt avioliitossa, mutta annoit sydämesi maailmalle ja saatanalle.

Taivaassa on yksi, joka on istunut verisaunassa sinun tähtesi, ja on yksin sotkenut viinakuurnan sinun tähtesi, ja on vaeltanut monia raskaita ja vaivaloisia askeleita sinun tähtesi, ja on kantanut raskaan kuorman sinun tähtesi, että sinun sielusi tulisi pelastetuksi. Se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, jonka jalkoja syntinen vaimo kasteli katumuksen kyneleillä spitaalisen Siimonin huoneessa, ja jonka hautaan Maria Magdaleena on kurkistellut. Hän on se siunattu vaimon siemen, joka on mursertanut käärmeen pään, ja Hän on se taivaallinen ylkä, joka riettaan. huoria

korjaa, koska he kaikesta sydäimestä huutavat: "Jesus, Davidin poika, armahda meidän päällemme!"

Käännä sinuas Hänen puoleensa ja huuda niin huonona kuin sinä olet, nimittäin paljastettuna, rupisena, saastaisena. Kuka tiesi Hän kuulee sinun huokauksesi ja sinun rukouksesi ja sinun valituksesi. Hän on sanonut Sionin tyttärelle: "Sinä olet tehnyt huorin monen epäjumalan kanssa, mutta tule kuitenkin jälleen, sanoo Herra." Ja koska olet viimeisen kerran maan päällä tulemassa sille suurelle ehtoolliselle, niin tule koko sydämellä Jesuksen pöydälle, jätä kaikki joutavat ajatukset maailmaan ja katso sen päälle, joka syntisiä vanhurskaaksi tekee! Avaa sydämes, Jesus seisoo oven edessä ja kolkuttaa, kuolema vartioitsee myös sinua, ja vihollinen vahtaa, jos hän voittaisi. Mutta meidän toivomme on, että se suuri sotasankari on voittanut, ja ota nyt Jesus edesvastaajaksi Isän tykönä, ja kolkuta niin kovasti, että ovenvartija kuulee. Ja tee sinun synnin tunnustuksesi seuraavalla tavalla: Minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

4. Rippisaarna kuolevaisille.

Minä olen halulla halajanut syödä tätä pääsiäislammas-ta teidän kanssanne ennen kuin minä kärsin; sillä minä sanon teille, en minä suinkaan enää siitä syö siihen asti kuin se täytetään Jumalan vatakunnassa. (Luuk. 22: 15 - 16).

Näin sanoi meidän kallis Vapahtajamme opetuslapsilleen, koska hän istui syömään viimeisen aterian maan päällä. Hän tiesi kyllä, että se oli viimeinen ateria, mutta me emme tiedä, koska viimeinen ateria tulee, mutta sen me tiedämme, että se tulee, ja kuka tiesi tulee se aivan pian se viimeinen ateria. Jos me silloin olisimme valmiit astumaan ijankaikkisuuteen ja olisimme mahdolliset istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Se ajatus pitäisi oleman kaikilla rippivierailla, että se on viimeinen ateria maan päällä, koska he syövät pääsiäislammas-ta, ja ettei he syö enää muuta ruokaa maan päällä ennen kuin se täytetään taivaan valtakunnassa.

Mutta monelle tahtoo viimeinen ateria olla kaukana, koska he istuvat syömään pääsiäislammas-ta, sillä muutamat ovat niin kiinni maailmassa, etteivät he saata ajatella, että se on viimeinen ateria maan päällä. Jos kaikki rippivieraat ajattelisivat, että se on viimeinen ateria, jota he nautitsevat maan päällä, niin he olisivat paremmin valmiit astumaan ijankaikkisuuteen ja istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Mutta vihollinen jatkaa monelle

rippivieraalle armonaikaa ja lykkää heille mieleen, ettei Herran ehtoollinen ole viimeinen ateria maan päällä.

Ainoastansa muutamat sairaat, jotka makaavat kuoleman edessä, tuntevat, että se on viimeinen ateria maan päällä, mutta ei kaikki sairaitakaan ole sen tähden valmiit astumaan ijankaikkisuuteen, vaikka he tuntevat, että Herran ehtoollinen on viimeinen ateria, jota he nautitsevat tässä kuolevaisessa ilmassa. Muutamille sairaille on maailma niin rakas, että se panee heitä toivomaan, että he paranevat tähän maailmaan. Mutta se luulo ja toivo saisi kyllä olla pois kaikilta sairailta, sillä se toivo on heille sangen vahingollinen. Semmoinen väärä toivo ei pitäisi oleman kristityillä tautivuoteella, erinomattain koska kuolema on oven edessä. Mutta se toivo on kristityillä, että he paranevat toiseen maailmaan ja että he pääsevät pian Kaanaan luvattuun maahan syömään pääsiäislammas-ta uudessa Jerusalemissa happamattoman leivän kanssa ja juomaan punaista viinaa elävän viinapuun hedelmästä Jumalan paratiisissa.

Ja sinä kuolevainen ihminen! Kuoleman sanansaattaja on tullut. Kuoleman enkeli on tullut leikkaamaan viinapuun oksat maan päältä. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kaunis Jeesuksen morsian on. Ja tämä Herran ehtoollinen, jota sinä nyt olet vastaan ottamassa, on viimeinen ateria maan päällä. Sano nyt hyvästi maailmalle ja ole valmis lähtemään pois niin pian kuin käsky tulee. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että se suuri ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu kuningas on valmistanut sinua vastaan ottamaan ja

nautitsemaan hänen pyhää ruumistansa ja vertansa sielun ylösrakennukseksi ja ijankaikkiseksi autuudeksi. Ja niin kuin tämä nyt on viimeinen ateria maan päällä, niin sinun pitää syömän sydämesi hyvin täyteen, ettei tule nälkä ja jano, ennen kuin sinä kostut siihen suureen ehtoolliseen, kussa karitsan häät pidetään nyt ja ijankaikkisesti, amen. Tee nyt synnin tunnustus sanoen seuraavalla tavalla: Minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

5. Rippisaarna sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta kuoleman pelvossa herää synnin tuntoon ja tahtois autuaaksi tulla, mutta ei voi siitä syystä, että on lykännyt katumuksensa ylös hiljaiseksi.

Älä viivytä katumustas siihen asti, että sinä sairaaksi tulet, ja älä viivytä katumustas kuolemaan asti. (Siirak 18: 22, 23)

Syrachi neuvoi muinoin poikaansa tällä tavalla: “Älä viivytä jne.” Mutta ei ole moni kuunnellut tätä isällistä manausta, vaan niinkuin Syrachin aikana moni surutoin poika ja moni surutoin tytär lykkäs katumuksensa kuolemaan asti, niin myös näinä aikoina moni surutoin poika ja tytär lykkää katumuksensa siihen asti, että hän sairaaksi tulee, ja silloin alkavat he mielestänsä katumusta tekemään, koska he tuntevat, ettei ole monta hetkeä jäljellä.

Muutamat alkavat vasta haudan partaalla katumusta tekemään, koska he tuntevat, ettei auta potkia tutkainta vastaan. Mutta Syrachi sanoo: “Älä viivytä katumustas siihen asti, kun sinä sairaaksi tulet”, sillä sairaalla on taudista itsensä tekemistä ja ajatukset menevät siihen kipeään paikkaan, ettei ole paljon aikaa ajatella sen päälle, kuinka ja millä tavalla pitäisi autuaaksi tuleman. Moni sairas tuntee silloin, että se on mahdotoin ruveta enää vuovaamaan, koska ei ole voimaa, ei sielussa eikä ruumiissa, ei ole voimaa rukoilemaan, ei ole voimaa huokaamaan, ei ole voimaa kolkuttamaan taivaan ovelle. Ei ole voimaa nostamaan ajatuksiansa ylös korkeuteen, vaan alaskäsin kuolema painaa ja

sydäntä ahdistaa. Silloin tuntuu niin kuin sydän olisi jo paatunut. Se tuntuu niin kuin armon ovi olisi jo suljettu. Se tuntuu niin kuin olisi jo sydän niin kankiaksi tullut, ettei saata enää Jumalan sana vaikuttaa.

Ja onkopa tämä väärä tunto, koska kuolevainen tuomitsee itsensä helvettiin, onkopa hänellä väärä tunto? Minä luulen, että se olisi vasta väärä tunto, jos sairas sanoisi lapsillensa ja jälkeen eläville: “Jos te elätte niin kuin minä olen elänyt, kyllä tulette autuaaksi.” Muuttamat omanvanhurskauden palvelijat jaksavat kyllä saarnata lapsillensa: “Jos te elätte niin siviästi ja kunniallisesti kuin minä olen elänyt, kyllä sitten tulette aikaan Jumalan kanssa.” Jos sairaalla olisi semmoinen tunto, että se kiittäisi häntä, niin se olisi vasta väärä tunto.

Koska nyt monella sairaalla on niin raskas katumusta tehdä tautivuoteella sen tähden sanoo Syrachi: “Älä viivytä katumusta siihen asti, että sinä sairaaksi tulet, vaan paranna itses, koska vielä syntiä tehdä taidat.” Mutta yhtä hyvin on moni ihminen niin sokia ja paatunut, ettei hän usko terveenä ollessansa näitä ja muita Raamatun paikkoja, jotka puhuvat katumuksesta, vaan lykkää parannuksensa siihen asti, että hän sairaaksi tulee, ja silloin tulee hän vasta tuntemaan todeksi, mitä Syrachi sanoo, ettei pitäisi yksikään sielu oleman niin hullu, jotta hän jättää parannuksen siihen asti, että hän sairaaksi tulee. Ja niin kauvan kuin suruttomalla ihmisellä on vähäisenkään toivoa, että hän pääsee vielä paranemaan tähän maailmaan, lykkää hän parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, siihen asti, että kuo-

lema tulee pusertamaan uskotointa sydäntä kylmällä kädellään. Silloin pelästyy tämä ylpeä ja voimallinen jalopeuran sydän ja sanoo: "Nyt on hiljainen." Ja muutamat suruttomat vielä vahvistavat tämän tuomion ja sanovat: "Joka siihen asti on säästänyt parannuksensa, että kuolema tulee, hänelle on tullut hiljainen katumus."

Onkos tämä väärä tunto, joka niin saarnaa? Minä luulen, ettei se ole väärä tunto, vaikka suruttomat itse eivät usko, että hiljainen katumus heidät saavuttaa. Mutta usein koettelemus todistaa, että se ihminen, joka on lykännyt katumuksensa siihen asti, että kuolema rupeaa hampaitansa näyttämään, ei jaksa enää uskoa, että hän autuaaksi tulee; sillä siinä tilassa tulee vielä oman vanhurskauden perkele päällekkantajaksi ja sanoo: "Koska ennen et ole katunut, niin ole nyt katumatta; koska ennen et ole huannut, niin ole nyt huokaamatta, ja koska ennen et ole kolkuttanut armon ovelle, niin ole nyt kolkuttamatta. Ei Jumala enää kuule sinun huokauksiasi, koska sinä olet niin kaukana hänestä."

Ajattele sinäkin, kuolevainen ihminen, kuinka työläs on sinun tehdä katumusta tässä tilaisuudessa, koska nuorempana ja terveenä ollessasi et ole hakenut silmäin voidetta, monta kertaa olet sinäkin kutsuttu häihin, mutta et ole tahtonut tulla, monta kertaa olet istunut kuurona ja mykkänä Herran huoneessa, kussa sinua on kutsuttu parannukseen, mutta et ole mitään kuullut. Kuurolle ja mykälle on Jumalan sana saarnattu. Monta kertaa olet sinäkin kumartanut polviasia Herran Jesuksen alttarin juureen ja tehnyt kalliita parannuksen lupa-

uksia, suulla kuitenkin, mutta sinne ne lupaukset ovat jääneet. Jos vielä olisit joskus itkenyt Herran huoneessa, niin ne kyneleet ei ole vaikuttaneet mitään, vaan sinne ne ovat jääneet ja kuivaneet.

Ajattele nyt perään, sinä kuolevainen ihminen, kuinka paljon on mennyt hukkaan niistä siunatuista siemenistä, joita siementen Herra on kylvänyt tämän kirotun maan ja kivistön päälle. Jumalan sanat ja Vapahtajan kyneleet ovat pudonneet niin kuin rakeet kaljaman maan päälle. Ajattele, kuinka sinä olet elänyt nuoruutes aikaa suruttomuudessa, tottelemattomuudessa, maailman turhuudessa, koreudessa, juopumuksessa, kirouksessa, riidoissa ja tappeluksissa, varkauudessa, ahneudessa, haureudessa, Jumalan sanan ylenkatseessa, pyhäpäivän rikkomisessa ja Jesuksen ristin vihollisena. Ah, kuinka hauska nyt olisi kuolla, jos kaikki nämä kauhistikset olisivat jääneet tekemättä.

Nyt sinä seisot haudan partaalla, nyt sinä näet, kuinka tämä lyhyt ja kallis armon aika on kulunut kaikessa maailman turhuudessa. Se entinen kolo ja kauhistavainen elämä on maalattu sinun silmäisi eteen. Ja se loppumatoin ijankaikkisuus on pian tuleva ynnä kuoleman kanssa sinun päällesi. Kuolema tulee pian katkaisemaan elämän lankaa. Nyt sinä ottaisit ilolla takaisin ne kalliit armon hetket, joita olet maailman turhuudessa kuluttanut, ja käyttäisit paremmin kuin ennen, jos se olisi sinun vallassasi. Mutta ne hukatut kalliit armon hetket eivät tule koskaan takaisin, vaan nyt on ainoastansa tämä painava kysymys edessä, kuinka nyt mahtaa käydä, koska sinä pian olet pois menevä täältä? Mi-

käs nyt tulee neuvoksi matkustavaiselle, joka ei ole vielä valmistanut evästä pitkälle matkallensa?

Tämä on painava hetki, sinä kuolevainen ihminen, ja ijankaikkisuuteen matkustavainen. Kukas kuulee sinun huokauksesi, jos rupeaisit huokaamaan? Kukas kuulee sinun valituksesi, jos rupeaisit valittamaan? Ei löydy yksikään maan päällä eli maan alla, joka kuulisi, eli joka sinua auttaa kuoleman kahleista. Mutta taivaassa on vielä yksi, joka saattaisi sinua auttaa, jos sinä tohtisit hänen tykönsä tulla, koska olet niin kovasti häntä pilkannut ja ylönkatsonut.

Taivaassa on vielä yksi tuntematon ystävä, jonka haavoja sinä olet kiskonut ja raatanut, jonka kyyneleitä sinä olet pilkannut, jonka verta sinä olet tallannut, jonka sydäntä sinä olet haavoittanut. Se suuri ylimmäinen pappi ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, jonka sinä olet maailman joukon kanssa ristiin naulinnut. Hän on vielä elämässä, vaikka Hän on kuollut sinun tottelemattomuutesi tähden ja sinun vastahakoisuutesi tähden. Jos jaksaisit vielä huutaa niin korkialla äänellä, että ääni kuuluisi taivaaseen, niin kuka tiesi Hän liikkuu vielä surkuttelemisesta ja armahtelemisesta ja katsoisi sinun päällesi, niin kuin Hän muinen katsoi sen katuvaisten ryövärien päälle. Sinä olet kuitenkin hukassa, jos et pakene pian Hänen tykönsä kyyneleillä ja huokauksilla; ei sinulla nyt ole turvaa muualla, siinä on nyt sinulla ainoa turvapaikka.

Niin kumarra siis sydämesi ja mielesi hänen puoleensa ja rukoile nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä, että se armollinen Herra Jesus kääntäisi it-

sensä sinun puoleesi ja armahtaisi sinua ja anteeksi antaisi sinulle niitä rumia ja kauhistavaisia töitä, joilla sinä olet hänen sydämensä haavoittanut ja hänen helvetin piinaan saattanut. Huuda nyt, sokia raukka, ennen kuin Jesus sivutse menee, ja sano: Minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

6. Rippisaarna sairaalle, joka vasta tautivuoteella herää ja on siinä kuoleman pelvossa alkanut pitämään murhetta sielustansa.

Mitä hyvää minun pitää teke- män, että ijankaikkisen elämän saisin?

Tämä on kysymys, jonka jokaisen pitäisi kysymän Jesukselta, mutta ei tämä painava autuuden kysymys tule mieleen, koska ihminen suruttomana vaeltaa ijankaikkisuuteen, ja niin kauan kuin ihminen parhaassa miehuuden voimassa on hääräämässä maailman kanssa, silloin ei tule tämä painava autuuden kysymys mieleen, sillä ei suruttoin ihminen terveenä ollessansa muista kuolemata, tuomiota ja ijankaikkisuutta. Ei hän suruttomuudessa muista, että kuolema vartioitsee hänen askeleitansa; ei hän malta mieltänsä, että joka askel, jolla hän polkee tätä syntistä maata, on yksi askel likemmäksi hautaa.

Se on suuri synty, että ihminen on niin huolimaton, koska hän on miehuuden voimassa, ettei hän silloin pidä murhetta sielustansa, vaan elää silloin niin kuin luontokappale, joka näkee puukon tappajan kädessä, mutta ei ymmärrä peljätä, että sillä puukolla häntä tapetaan. Jos kuolema joskus peljättää häntä ja kolkuttain hänen sydämensä päälle muistuttaa häntä siitä tulevaisesta edesvastauksesta, ei hän ota vaaria armon kalliista ajasta, vaan juoksee aina päätänsä myöden kadotukseen.

Eikö nyt tunto soimaa sinua, sinä kuolevainen ihminen, koska sinä katset entistä elämäsi, kuinka se on ollut turha ja kelvoton?

Sinä olet armon kallista aikaa kuluttanut maailman turhuudessa, haureudessa ja hekumassa, niin myös juopumuksessa, kirouksessa, riidoissa, torassa ja tappeluissa, varkaudessa, kateudessa, koreudessa. Maailman kunniata ja tavaroita olet sinä enimmiten tahtonut koota, ja olet Jesuksen ristin vihollinen ollut; kuurona ja mykkänä olet Herran huoneessa istunut, ja olet Jumalan sanaa ylönkatsonut. Niin kuin luontokappale olet käynyt Herran ehtoollisella. Monet kerrat olet tehnyt parannuksen lupauksia, mutta samankaltaisena pakanana olet Herran pöydältä tullut kuin sinne mennessä olit.

Mikset silloin kysynyt Jesukselta eli kristityiltä ja matkustavaisilta ijankaikkisuuteen, mitä minun pitää teke-
män, että ijankaikkisen elämän saisin? Mutta ei ole siihen aikaan tämä painava autuuden kysymys tullut mieleen, vaan nyt, koska kuolema on alkanut kovin ahdistamaan sinun rintojasi, olet sinäkin huomannut, että sinulla on kuolematoin sielu. Nyt, sanon minä, koska sinä kuoleman näet silmäisi edessä, nyt vasta rupeisit pelkäämään, ettei taida olla helppo astua ijankaikkisuuteen turhan ja joutavan elämän jälkeen, kalvavalla tunnolla ja uskottomalla sydämellä.

Nyt sinä näet, syntisparka, että sinun entinen elämäsi ei ole kelvannut Jumalalle. Nyt sinä tunnet, että se asia, jonka olisi pitänyt tapahtuman ensimmäiseksi, on jäänyt viimeiseksi. Nyt vasta huomaitset, ettei ole armon ovi auki kaikille pukeille ja keitureille, eli suruttomille ja paatuneille. Nyt sinä näet, että se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään.

Mutta se olisi vielä suuri Jumalan armo, jos nytkään tulisi hoppu etsimään ja ikävöitsemään sitä kaitaa tietä, joka vie elämään, koska kuolema on oven edessä ja armonaika rupeaa loppumaan. Jos nyt tulisi sinulle hoppu kysymään, mistä tie menee taivaaseen. Jos nytkään avaisit sydämesi Jumalan ennättäväiselle armolle.

Jumala on ottanut kiinni sinut synnin juoksussa. Jesus seisoo nyt sydämen oven edessä ja kolkuttaa. Jos sinä nyt jaksaisit uskoa, että Jumala ottaa sinua vastaan, koska sinä tulet nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä hänen tykönsä. Kolkuta nyt vaivainen armon ovelle niin kovasti, että ovenvartija kuulee. Huuda nyt, vaivainen, niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. Kuka tiesi Hän kuulee vielä sinun rukouksesi, niin kuin Hän armahti katuvaista ryöväriä ristin päällä, joka kuoleman kielissä rukoili sitä ristiinnaulittua: "Muista minua, kun tulet valtakuntaas!"

Nyt on Herra Jesus mennyt valtakuntaansa ja siellä Hän huutaa pyhän sanansa kautta, ja kristittyin suun kautta: "Tehkää parannus, syntiset!" Mutta surutoin ihminen ei kuule sitä, vaan sanoo huutajalle: "Et sinä ole anteeksi antaja, ja katsokoon kukin itseänsä." Silloin vasta, koska armon aika loppuu, koska ei ole enää taivaaseen turvaa eikä maailmaan, silloin tulevat kristitytkin perään kysytyksi, joita suruton on katsonut ennen yön, pilkanut ja vihannut. Kaikki kuolevaiset tällä ajalla neuvottavat kristityitä tykönsä ja kaipaavat niitä.

O, sinä kuolevainen ihminen! Jos sinulla olisi uskoa sinapin siemenen ver-

ta, niin sinä tuntisit, että Jesus on vielä elämässä. Se suuri ristinkantaja, jonka sinä olet ennen ylönkatsonut, jonka kyyneleet sinä olet pilkanut ja hänen verensä tallannut. Se orjantappuroilla kruunattu kuningas, jonka sinä jumalattomalla elämällä olet ristiinnaulinnut. Hän on nyt se ainoa ystävä. taivaassa ja maan päällä, jonka tykö sinun täytyy nyt paeta, jos sinä tahdot pelastetuksi tulla. Pyhä Paavali on antanut oikian vastauksen tähän kysymykseen, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin. Näin on Paavali sanonut: "Usko Herran Jesuksen päälle, niin sinä ja sinun huoneesi tulee autuaaksi."

Kumarra nyt sinun sydämesi ja mielesi Herran Jesuksen puoleen ja rukouele, että Hän, joka saattaa kovat rinnat pehmittää, tekisi sinun katumuksesi totiseksi, sinun parannuksesi vakaiseksi, sinun huokauksesi raskaaksi ja sydämesi palavaksi, että Hän antaisi anteeksi ne raskaat ja kauhistavaiset synnit, joilla sinä olet Hänen mielensä rikkonut ja Hänen sydämensä haavoittanut, että Hän antaisi sinulle anteeksi sinun tottelemattomuutesi ja vastahakoisuutesi, Hänen viattoman piinansa ja kuolemansa tähden, Hänen haavainsa ja verihikensä tähden, kaiken sen tuskan ja vaivan tähden, jonka sinä olet synneilläsi Hänelle saattanut.

Valmista nyt lamppusi, jos siinä on öljyä. Riisu nyt itses alasti ja ota häävaatteet päällesi. Sinä vajoot kuitenkin onnettomaan ijankaikkisuuteen, jos et nyt ota Jesusta kiinni. Hän on luvannut, että Hän ottaa syntisiä vastaan, koska ne tulevat nöyrällä ja katuvaisel-

la sydämellä Hänen tykönsä. Ota nyt Jesus edesvastaajaksi isän tykönä.

Ja koska sinä viimeisen kerran maan päällä astut Herran pöydälle, niin rukoi-le vielä taivaan Kuningasta, että Hän li-säisi sinulle uskoa, että sinä tulisit osal-liseksi Herran Jesuksen ruumiista ja ve-restä, sinun sielusi ylösrakennukseksi ja uskon vahvistukseksi, että olisit mah-dollinen istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Kuule nyt, ar-mollinen Samaritanus, ryöväritä haa-voitetun matkustavaisen huokaus: minä vaivainen syntinen, jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

7. Rippisaarna yhdelle sairaalle, jolla on väärä luottamus Jumalan armoon, ja niin paksu kuollut usko, ettei kuolema jaksaa ryöstää häneltä sitä kuollutta uskoa.

Alä ajattele: ”Jumala on ylen laupias. Ei hän rankaise minua. Minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.” Syrak 5: 6

Tässä paikassa on Syrak selittänyt suruttoman ja kuolleen uskon tunnustajain ajatuksia. Semmoinen armonvaras ajattelee aina, että Jumala on ylen laupias, ei Hän paiskaa ketään helvettiin. Mutta Syrak varoittaa poikaansa, ettei hänen pidä ajatteleman, että Jumala on ylen laupias. ”Älä ajattele”, sanoo Syrakki, ”älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, ei Hän rankaise minua, minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.” Nämät Jumalan pilkkaajat ajattelevat kyllä niin, että Jumala on ylen laupias. Ei Hän suutu, vaikka mitä tehtäisiin Hänelle. Ja jos Syrakin aikana on ollut paljon armonvarkaita, jotka eivät ole ymmärtäneet pelätä Jumalan vihaa, niin kyllä niitä on vielä nytkin semmoisia armonvarkaita, jotka luulevat, että Jumala on ylen laupias, ei Hän paiskaa ketään helvettiin. Ja sen armon päälle he tekevät syntiä, sillä Syrakki on ilmoittanut heidän ajatuksensa; he ovat Syrakin aikana jo sanoneet: ”Jumala on ylen laupias, ei Hän rankaise minua; minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.”

Mistäs tiedät, armonvaras, että Jumala on niin laupias, ettei Hän rankaise sinua? Luuletkos, että Jumala on niin kuin yksi vanhin, joka on itse varas.

Semmoinen vanhin puolustaa lasten varkauksia ja sanoo: ”Ei se ole niin vaarallinen.” Eli luuletkos, että Jumala on niin kuin vanha huora, joka ei pidä pahana, että hänen lapsensa huoraavat. Semmoinen vanha huora puolustaa lastensa huoruutta ja sanoo: ”Lapsen hulluudessa se on tapahtunut.” Semmoiset vanhemmat, jotka itse varastavat ja huoraavat, ne kyllä ovat niin laupiaat, etteivät he nuhtelee lapsiansa varkaudesta ja huoruudesta, vaan antavat anteeksi kaikki synnit lapsillensa ilman katumusta, ilman parannusta, ilman tunnustamata ja ilman anteeksi rukoilematta. Ja niitten varkaitten ja huorain lapset saavat kyllä ajatella niin kuin Syrakki kirjoittaa: vanhin on ylen laupias, ei hän rankaise minua, minä teen syntiä niin paljon kuin minä tahdon.

Mutta tämä väärä luottamus Jumalan armoon on sangen vahingollinen, sillä moni tulee sen väärän uskon kautta rohkeammaksi syntiä tekemään, niin kuin ne lapset, joitten vanhemmat ovat itse huorat ja varkaat, ovat rohkeat huoraamaan ja varastamaan. Ei suinkaan semmoiset lapset pelkää, että vanhimmat suuttuvat ja nuhtelevat heitä synnistä. Ei semmoiset huoran ja varkaan lapset tarvitse pelätä, että vanhemmat heitä huoruuden ja varkauden tähden ajavat pois talosta ja tekevät perinnöttömiksi. Semmoisten huorien ja varkaitten vanhimmaksikos sinä panet taivaallisen vanhimman? O, sinä vanha armonvaras! Älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, vaan ajattele paremmin, että Jumala ei anna itseänsä pilkata. Ajattele paremmin, että Jumala ei anna lapsiansa kasvaa ylös ilman kurituksetta, sillä niin on

Paavali kirjoittanut kristityille: “Ketä hän rakastaa, sitä hän kurittaa.” Ja että se lapsi, jota ei vanhin kurita, se on äpärä. Ja äpäpäksi kutsutaan Raamatussa kaikki armonvarkaats ja kaikki kuolleen uskon houkat, jotka luottavat Jumalan armoon, vaikka ei ole totinen katumus ja parannus koskaan tapahtunut.

Sinä armonvaras! Et sinä ole koskaan tuntenut Jumalan vihaa ja lain kirousta. Et ole koskaan ollut sen kaltaisessa katumuksessa kuin opetuslapset Jesuksen kuoleman jälkeen, joilta oli kaikki usko ja kaikki toivo loppunut. Etkä ole sen kaltaisessa katumuksessa ollut kuin Lutherus, joka tunsu tunnossaan, että Jumala on kova ja ankara, että Jumala saattaa niin hyvin vihainen olla kuin Hän armollinen on. Sitä tuntoa sinä olet vailla, vanha armonvaras, joka luulet, että Jumala on niin armollinen, ettei Hän paiskaa ketään helvettiin. Älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, ei Hän rankaise minua, vaan ajattele paremmin, että Jumala on kiivas Jumala ja vanhurskas Jumala ja ankara rankaisemaan niitä, jotka luottavat Hänen armoonsa katumattomalla sydämellä.

Taidat sinäkin sanoa niin kuin juudalaiset, jotka uskoivat Jesuksen päälle, ne sanoivat: “Emme ole äpäpäts” ja “meillä on Isä Jumala.” Kyllä kaiketi kaikki armonvarkaats uskovat, että Jumala on heidän isänsä, mutta Jesus sanoi armonvarkaille: “Te olette siitä isästä perkeleestä.” Ja semmoiset katumattomat, kääntymättömät, sydämestä ympärileikkamattomat ja uudesta syntymättömät uskovat Jesuksen päälle, niin kuin evankelista ja apostoli Johannes todistaa evankeliumin 8: 30 - 31. Hän todistaa, että

ne uskoivat Jesuksen päälle, niin kuin sinäkin uskot. Mutta mikäs usko heillä oli, koska he rupesivat kiistelemään Vapahtajan kanssa ja vastustamaan niin kuin sinäkin, vanha armonvaras, olet aina vastustanut kristityitä, koska he ovat sanoneet sinulle totuuden.

Rukoile nyt, sokia raukka, että Herara avais sokian raukan silmät näkemään, mistä oikea tie menee taivaaseen. Sinä olet kiikkunut¹ muurin ylitse, ja katosta sinä olet tullut lammas-huoneeseen, mutta et ovesta. Ja jos sinun tuntosi ei herää pian ennen kuin kuolema tulee katkaisemaan elämäsi lankaa, niin sinun kanssas tapahtuu niin kuin niille juudalaisille kävi, jotka uskoivat aina viimeiseen hetkeen asti, että Messias tulee heitä auttamaan vihollisten kynsistä. Mutta Messias ei tullutkaan sen tähden, että he uskoivat väärän Messiaksen päälle. Koska vihollinen oli kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoivat he kristityitä villihengiksi ja vääriksi profeteoiksi, niin kuin sinäkin olet pitänyt kristityitä väärinä.

Herää nyt, surutoin armonvaras, ja älä rakenna varastetun armon päälle, vaan tule ensinnä katuvaiseksi ja käännä toivosi helvettiin. Niin Jesuksen opetuslapsetkin tulivat turvattomiksi, koska Jesus oli kuollut. Kaikki usko ja kaikki toivo loppui, ei ollut heillä enää turvaa taivaaseen eikä maailmaan. Heidän täytyi kääntää toivonsa helvettiin, ennen kuin he saattoivat uudesta syntyä. Ja sama armon järjestys on vielä nytkin kaikille ihmisille, jotka tahtovat autuaaksi tulla.

Koska Jumala nyt on sinun kiinni ottanut ja kuolema on alkanut hampaitan-

sa näyttämään, niin älä enää ajattele, että Jumala on ylen laupias, vaan ajattele, että Jumala on ankara ja vanhurskas tuomari, joka etsiskelee vanhinten pahat teot lasten päälle kolmanteen ja neljänteen polveen. Älä nyt väärin käytä sakramenttia, älä nyt syö ja juo itsellesi tuomiota ja kadotusta, joka ilman epäilemättä tapahtuu, jos sinä menet Herran ehtoolliselle vahvistamaan sitä kuollutta uskoa, joka sinun pääkallossasi on. Vaan rukoile paremmin, että sinulle kävisi niin kuin opetuslapsille Jesuksen kuoleman jälkeen, jotka itkivät ja parkuivat, koska Jumala, Jesuksen kuoleman kautta otti pois kaikki väärät autuuden perustukset ja herätti heidän sydämessänsä totisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Älä ajattele, että Jumala on ylen laupias, vaan ajattele nyt, että Jumala voi niin hyvin vihainen olla, kuin Hän armollinenkin on. Amen.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

¹ = kiivennyt

8. Rippisaarna sairaalle, joka ei ole koskaan herännyt, mutta on kaikkena elinaikansa, niin kuin hän itse luulee, siveästi elänyt, eikä kellekään väärin tehnyt, ja omavanhurskaus on hänen autuutensa perustus.

Kaikkia näitä käskyjä olen minä pitänyt lapsuudesta saakka. Math. 19: 16 - 26. Mark. 10: 17 - 27. Luuk. 18: 18 - 27.

Näin sanoi rikas nuorukainen Jesukselle, jonka nuorukaisen mielen se siveä perkele oli niin kääntänyt nurin, että hän luuli kaikki Jumalan käskyt pitäneensä nuoruudesta saakka. Evankeelistat ovat kirjoittaneet tästä nuorukaisesta, että hän lankesi polvilleen Jesuksen eteen ja sanoi: "Hyvä mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin?" Se kuuluu niin kuin olisi tällä nuorukaisella ollut totinen halu autuaaksi tulla. Mutta Jesus antoi tälle siveälle miehelle semmoisen vastauksen, että hänen olisi pitänyt ymmärtämän, että hänen siveytensä ei piisaa, koska Jesus sanoi hänelle: "Miksis minua hyväksi kutsut? Ei kukaan ole hyvä muu kuin yksi, se on Jumala." Ja siitä seuraa, että kaikki muut ovat pahat. Mutta ei arvannutkaan tämä siveämies, että hän on paha, vaan siveyden perkele oli jo ennen lykännyt hänelle mieleen, että hän on mielestensä hyvä ja että hän on kaikki käskyt pitänyt nuoruudesta saakka.

On se ollut vanha pakanallinen usko, että siveät tulevat autuaaksi. Mutta kristityillä ei ole koskaan sitä uskoa ollut, että siveät tulevat autuaaksi. Vaan pakanat, jotka ei ole koskaan synnin tuntoon heränneet, niin niillä on aina se väärä

usko ollut, että siveät tulevat autuaaksi. Ja sama usko oli myös Pilatuksella ja Nikodemuksella ja tällä nuorukaisella. Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, että kastamattomilla pakanoilla on semmoinen usko, että siveät tulevat autuaaksi, mutta se on ihmeellisempi, että muutamilla kastetuilla pakanoilla on sama usko, että siveät tulevat autuaaksi. Koska muutamat meidänkin aikana uskaltavat sanoa: "Minä olen joka miehelle tehnyt oikein, ja jos Jumala minua tuomitsee, niin Hän on väärä tuomari." Ja muutamat sanovat: "Enemmän minä olen tehnyt hyvää kuin paha." Tässä on omavanhurskaus melkein korkealle noussut.

Ja semmoinen on nyt Jumalan lasten päällekkantaja, joka pitää itsensä hyvänä ja muut pitää hän vääränä. Semmoinen paistaa kristityt kattilaan ja itse seisoo kannen päällä. Astu nyt esiin, siveä perkele ja oman vanhurskauden palvelija, joka olet kaikkia käskyjä pitänyt nuoruudestasi saakka. Oletkos nyt valmis astumaan ijankaikkisuuteen tekemään tiliä Jumalan kanssa, koska sinä olet niin pyhä ja hurskas, koska et ole kellenkään tehnyt väärin, etkä ole lähimmäistäsi vastaan rikkonut, mutta enemmän olet tehnyt hyvää kuin paha. Varmaankin nyt tulet saamaan Jumalalta hyvän palkan, kun niin paljon hyvää olet tehnyt. Sinä sanot: "Ei omatunto soimaa minua mistäkään." Sen minä myös uskon, että nukkunut omatunto ei soimaa, mutta kiittää. Sinä sanot: "Tulokoot nyt naapurit sanomaan, jos minä olen kellekään väärin tehnyt." Mutta odota vielä vähän aikaa, siksi kun tulet ijankaikkisuuteen. Kuka tietää, mitkä

naapurit silloin tulevat sinulle ilmoittamaan vääryyttäsi.

Se on kyllä surkea ja valitettava asia, että keskellä kristikuntaa pitää löytymän siveöitä pakanoita, jotka eivät tiedä mitään synnistä, ja se on kuitenkin pääasia meidän kristillisyydessämme, että synty pitää synniksi tunnettaman. Mutta tässä seurakunnassa on vielä paljon niitä, joilla ei ole syntiä katumisen vertaa, ja niillä on vielä se vanha pakanallinen usko, että ”siveys palkitsee itsensä, ja tulee vielä laveammalta palkituksi”. Onpa kumma, että siveys palkitsee itsensä. Kukas nyt on siveästi elänyt? Pilatus varmaankin, joka pesi itsensä puhtaaksi viattomuuden vesimaljassa, Nikodemus toinen, joka piti uudesti syntymistä mahdottomana vanhalle ihmiselle ja tämä rikas nuorukainen kolmas, joka sanoi Jesukselle: ”Kaikkia näitä käskyjä olen minä pitänyt hamasta minun nuoruudestani.” Ja tämä nuorukainen oli niin nöyrä, että hän lankesi polvillensa ja rukoili Jesusta. Ilmankin hänen olisi pitänyt saaman semmoisen vastauksen, että hän pääsee ijankaikkiseen elämään. Muttei vielä riittänyt hänen siveytensä, yhtä oli hän vielä vailla.

Ja tämä yksi puuttuu vielä sinultakin, sinä siveä ihminen. Se yksi on tämä: sinun pitää ottaman risti päällesi ja seuraaman Kristusta. Tämä yksi sinultakin vielä puuttuu, O kuolevainen ihminen, joka et ole vielä kantanut yhtäkään lastunkappaletta Jesuksen rististä, mutta perkeleen ristiä olet välistä kantanut. Maksakoon nyt siveyden perkele sinulle palkan, koska sinulla on hyvä omatunto, joka ei soimaa sinua mistäkään synnistä eli vääryydestä.

Luultavasti nyt se väärä hyvä omatunto kiittää sinua, että sinä olet enemmän tehnyt hyvää kuin pahaa. Sinä olet ensinnä tehnyt joka miehelle oikein, jonka tähden Jumala tulee vääräksi tuomariksi, jos Hän sinua tuomitsee.

Toiseksi olet sinä tehnyt enemmän hyvää kuin pahaa, jonka edestä sinä tulet saamaan hyvän palkan Jumalalta. Oletpa sinä ansainnut paljon hyvää Jumalalta. Ja nyt sinä saatat sanoa: ”Minä kiitän sinua Jumala, etten ole niin kuin muut ihmiset, väärä, ryöväri, huorintekijä, eli niin kuin tämä puplikaani.” Mutta muista nyt, että puplikaani löi rintojansa ja huokasi. Jos sinäkin heräisit, niin sinäkin rupeaisit huokaamaan niin kuin puplikaani ja olisit likempänä taivaan valtakuntaa. Sinä saattaisit sen huokauksen kautta mennä kotia hurrikaampana kuin fariseus.

Mutta varoita nyt itseäsi, ettet mene raatelemaan Jesuksen ruumista, koska sinä menet katumattomana Herran ehtoolliselle. Kuitenkin annetaan sinullekin armon välikappaletta, koska Juudallekin annettiin. Varmaankin sinä menet Herran ehtoolliselle oman vastauksesi päälle, ja koska sinä olet siveästi elänyt niin kuin Pilatus ja Nikodemus, niin sinun synnintunnustuksesi olisi näin kuuluva: ”Minä vaivainen siveä ihminen, joka olen siveöistä vanhemmista syntynyt ja vielä sittenkin olen kaikkena elinaikana siveästi elänyt, ja olen kaikkia näitä Jumalan käskyjä hamasta minun nuoruudestani pitänyt, tunnustan sinun edessäsi, pyhä ja vanhurskas Jumala, että minä olen rakastanut Jumalaani kaikesta sydämestäni ja minun lähimmäistäni niin kuin itseäni. Sinun pyhiä käs-

kyjäsi vastaan en ole koskaan rikkonut, enkä ole ijankaikkista kadotusta ansainnut, jos Sinä tahdot tuomita minua ansioni jälkeen.” Mutta minä sanon sinulle, että jos sinun tuntosi heräisi, niin sinun täytyisi tulla suurimmaksi syntiseksi maan päällä, niin kuin Paavali, ja sitten sinun täytyisi lukea sinun synteisi tunnustus näin: Minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Tätä saarnaa ei ole Kollerin kokoelmassa. Se on otettu Huonepostillasta, painettu New York Millsissä USA:ssa 1894 U. Kotimaan kirjapainossa.

9. Rippisaarna vanhoille, joiden seurassa muutamat heränneet ja muutamat suruttomat.

Ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän.
2. Mos.12: 45

Koska Israelin lapset pakenivat pois orjuuden huoneesta, söivät he pääsiäislampaan, Jumalan asetuksen jälkeen, happamattoman leivän ja katkerain ruohojen kanssa, niin kuin Herra oli Moosesen kautta käsenyt. Tämä pääsiäislammasta oli Jumalalta asetettu sakramentiksi eli muistoksi Israelin lapsille, kuinka ihmeellisesti Jumala oli pelastanut heidät pakanallisesta orjuudesta. Kun pakanat rupesivat ajamaan Israelin lapsia ulos huoneistansa, silloin piti Israelin lasten syömän pääsiäislampaan happamattoman leivän ja katkerain ruohojen kanssa. Mutta tämä pyhä ateria oli ainoastansa Israelin lapsille asetettu. Sen tähden sanoi Herra: "Ei yhdenkään muukalaisen pidä siitä syömän." Ja siitä Herran sanasta me kuulemme, etteivät pakanat saa syödä pääsiäislammasta.

Pyhä Paavali sanoo: "Meidän edestämme on myös pääsiäislammasta uhrattu, nimittäin se viaton Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnit. Ja niistä Paavalin sanoista ymmärretään, että pääsiäislammasta oli niin kuin Jumalan karitsan esikuva. Ja niin kuin Moosesen aikana kiellettiin muukalaisia syömästä pääsiäislammasta, niin kiellettiin myös ensimmäisten kristittyin aikana pakanat syömästä Herran ehtoollista, nimittäin sillä tavalla, ettei ole ensimmäiset kristityt laskeneet pakanoita Herran ehtoolliselle, eikä ole pakanat tahtoneet-

kaan Herran ehtoollisesta osalliseksi tulla, niin kuin nytkään eivät muutamat pakanat tahdo ripillä käydä kristittyin kanssa. Mutta muutamat pakanat tulevat silloin mahdollisiksi rippivieraiksi, kun joku pakanallinen pappi tulee heille jakamaan Herran ehtoollista.

Mutta muutamat pakanat eivät tule ollenkaan Herran ehtoolliselle, sillä he tuntevat, ettei kannata heidän sen kaltaisella jumalattomalla elämällä käydä Herran ehtoolliselle. He pelkäävät, että solmu tulisi tunnon päälle, jos he joutuisivat siellä tekemän parannuksen lupauksia. He rakastavat heidän epäjumaliansa niin paljon, etteivät he raski niistä luopua, ja sen tähden sanovat he itsensä mahdottomiksi.

Ja minkä tähden Jumala kielsi muukalaisia syömästä pääsiäislammasta? Sen tähden Jumala kielsi, että se on pyhä ateria, jota ainoastaan Israelin lapset saattavat oikein nautita, nimittäin ne Israelin lapset, jotka todella lähtevät matkaan palvelemaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalaa, sillä pakanat eivät tunne sitä oikiata Israelin Jumalata, koska muutamilla on nautahärät jumalana, muutamilla hevoset on parhaana jumalana, ja muutamilla on joku naaraspiru jumalana, niin kuin esimerkiksi efesiläisten Diana, ja muutamilla on lohikäärme jumalana, esimerkiksi Baabelissa Danielin aikana. Se oli Baabelin portto, joka piti lohikäärmeen jumalana, mutta paras jumala, jota muutamat pakanat palvelevat, on se viinajumala, jonka kuva on maalattu niin kuin yksi juopunut mies istuin kahden reisin viinatynnyrin päällä. Ja hänellä on viinalasi kädessä.

On myös muutamilla pakanoilla kauppajumala, jonka kuva on maalattu niin kuin yksi mies, jolla on harava kädessä ja kaksi käärmettä haravan ympäri. Nämät ovat ne jumalat, joita pakanat palvelevat.

Mutta Israelin lapset palvelevat Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalata. Ja koska nyt Israelin lapset Moseksen johdatuksen kautta lähtevät ulos orjuuden huoneesta, silloin heidän pitää syömän pääsiäislampaan katkerien ruohojen kanssa, joka merkitsee, että katkeralla mielellä he lähtevät matkaan, koska ei ainoastansa omat synnit tule raskaaksi heidän tuntosaa päälle, mutta myös pakanat heitä vihaavat ja ajavat ulos huoneistansa sen tähden, että pakanoille on tullut suuri rangaistus Israelin lasten tähden.

Ensiksi on suuri pimeys tullut pakanoille, etteivät he näe enää kahta sormeaa eteensä, mihinkä he vaeltavat. Mutta Israelin lapsille paistaa armon aurinko kirkkaasti. Tämä surkea pimeys on kyllä itsestensä surkia rangaistus pakanoille, mutta ei ne sen tähden tee parannusta, vaan paatumus tulee suuremmaksi, jota enemmän Jumala heitä rankaisee.

Yksi rangaistus on se, että kirkas elämän vesi muuttuu vereksi, etteivät pakanat saata sitä juoda. Se merkitsee, että pakanat ovat tallanneet Kristuksen verta jaloillansa ja vuodattaneet kristittyin verta hamasta sen vanhurskaan Abelin verestä. He ovat imeneet Israelin lasten hien ja vaivan, sen tähden elämän vesi muuttuu heille vereksi, he eivät saata sitä juoda. Ja se veri pitää polttaman heidän tuntoansa ijan-

kaikkisesti. Ei pakanat saata nauttia Kristuksen verta, niin kauvan kuin he tallaaavat sitä jalvoillansa.

Yksi rangaistus pakanoilla on sammakot, jotka merkitsevät hengellistä laiskuutta ja hitautta heidän sydämissänsä. He luulevat, että he hyppäämisellä pääsevät taivaan valtakuntaan. Yksi rangaistus on täitten paljous, sillä vaikka pakanat ovat koreat, niin juoksevat kuitenkin täit heidän vaatteidensa päällä, ja ne täit imevät pakanain verta heidän ryötyytensä tähden, etteivät he viitsi korjata itseensä.

Ja heinäsiirkat myös syövät heidän viljansa maasta, ettei heidän vaivastansa tule yhtään siunausta. Sillä kaikki, mitä ahneuden perkele kokoo, sitä kunian perkele hajoittaa.

Rakeet satavat taivaasta ja pilaavat heidän peltonsa. Sillä pakanain kyyneleet putoovat niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ne kyyneleet eivät ole muut kuin käärmeen kyyneleet, eivät ne ole katumuksen kyyneleet, jotka putoovat Jesuksen jalkain päälle. Pakanain kyyneleet pilaavat sitä hengellistä peltoa.

Kaikki nämät vaivat tulevat pakanoille rangaistukseksi. Mutta jota suurempi vaiva tulee, sen enempi he paa-tuvat. Viimeinen vaiva tekee pakanoita niin hirmuisiksi, että he ajavat Israelin lapset ulos heidän huoneistansa ja ajavat heitä takaa punaiseen mereen asti. Mutta se on ihmeellistä, että pakanat rohkenevat astua punaiseen mereen. Punainen meri merkitsee Kristuksen verta, jonka kautta Israelin lapset tulevat pelastetuiksi.

Mutta pakanat myös uskovat pääsevän taivaaseen Kristuksen veren

kautta. Se oli hulluinta työtä, mitä pakanat rupesit tekemään, jos he olisivat pysähtyneet punaisen meren rannalle ja sanoneet: "Emme me pääse poikki punaisen meren, vaikka Israelin lapset pääsevät." Mutta rietas teki pakanat niin hulluiksi, että he rohkenivat astua punaiseen mereen, jossa he hukkuivat. Siinä nyt seitsemän sielua uivat punaisen meren aalloissa.

Juuri se pakanain kuollut usko, että he tulevat Kristuksen veren kautta pelastetuiksi niin hyvin kuin katuvaiset ja uskovaisetkin, se pakanain usko tulee heille kuolemaksi. Älkäätkä usko, te suruttomat ja kääntymättömät kastetut pakanat, että te tulette Kristuksen veren kautta pelastetuiksi, sillä te hukutte punaisen meren aalloissa, mutta Israelin lapset tulevat Kristuksen veren kautta pelastetuiksi.

Astukaat rohkiaasti punaiseen mereen, te Israelin lapset, te pääsette kuivilla kengillä poikki meren. Te pääsette pian veisaamaan Herralle voiton virttä toisella puolen merta, koska te näette, kuinka viholliset hukkuvat punaisen meren aalloissa, joitten kautta te olette pelastetut kuolemasta.

Israelin lapset ovat kyllä ihmeellisellä tavalla päässeet poikki punaisen meren, ja ovat silloin veisanneet voiton virttä Herralle, ja olisivat kyllä olleet iloiset ja autuaat, jos he olisivat varsin kostuneet siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa, mutta heille tuli kärsimättömyys, koska heidän piti vaeltaman tämän maailman korvessa, kussa niin paljon kiusauksia tuli. Välistä ei ollut vettä mieltä myöten, välistä tulivat

Egyptin lihapadat mieleen, välistä käärmeet pistivät, että he jo rupesivat paisumaan.

Enin osa nuoresta väestä sekaantui huoruuteen, jonka synnin tähden surmattiin neljä kolmattakymmentätuhatta. Tämän kärsimättömyyden tähden kuoli enin osa Israelin lapsista korvessa, ja ainoastansa harvat ulosvalitut, jotka kilvoittelivat uskossaan loppuun asti, pääsivät luvatululle maalle. Ja niin on vielä nytkin tapahtunut, sillä kaikki, jotka ovat jo todella lähteneet matkaan palvelemaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalata, olisivat kyllä saattaneet ilolla kuolla, jos he olisivat varsin päässeet kuolemaan, koska he olit Kristuksen veren kautta tulleet armoitetuiksi.

Mutta kärsimättömyys tahtoo usein tulla heidän päällensä, koska heidän pitää vaeltaman tämän maailman korven läpi. Muutamat väsyvät tien päälle ja kuolevat korvessa, koska lihan himo syttyi nuorella väellä, niin Israelin lapsille tulivat lihan himot väkeviksi. Niin tälläkin ajalla tulee lihan himo voimaliseksi ja silloin tulee halu pyörtää takaisin. Ja niin kuin Israelin lapset rupesivat huoraamaan pakanain kanssa, niin on tälläkin ajalla erinomattain nuori väki alkanut huoraamaan, ja sen tähden harvat jaksavat kilvoitella loppuun asti. Ja ne harvat sielut, jotka vielä jaksavat uskossa kilvoitella, saavat nyt surkeudella ja mielikarvauksella katsella niitä raukkoja, jotka ovat poislangenneet kristillisyydestä ja menneet hengelliseen kuolemaan.

Te harvat sielut, jotka olette vielä kilvoittelemassa teidän kalliimmassa uskossanne, ei auta teidän lakata kilvoitte-

lemasta, vaikka kaikki muut heittäisivät. Valvokaat vaan niin, ettette tekin kuole tielle, niin kuin monta teidän matkakumppaneistanne ovat väsyneet ja kuolleet. Vaan pyrkikää ja kilvoitelkaat, huutakaat ja kolkuttakaat sen pahan päälle, joka on Kristus, ja jos käärmeet pistävät, niin katsokaat vaskikäärmeen päälle, jonka Moses ylensi korvessa ja rukoilkaat sitä suurta ristinkantajaa, että Hän nostaisi väsyneet kädet ja vahvistaisi nääntyneet polvet, että te pääsisitte näkemään Kaanaan luvattun maan, jossa viinaa ja rieskaa vuotaa. Kuule sinä suuri Israelin paimen väsyneiden matkamiesten huokaus! Minä vaivainen syntinen jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108, sekä n:o 107.

10. Rippisaarna sen kaltaisille, joiden seassa on suruttomia, heränneitä ja uskovaisia.

Mutta näin pitää teidän syömän pääsiäislammasta. Teidän pitää oleman vyötetyt kupeista ja kengät jaloissanne, ja sauva kädessänne, ja pitää syömän sen niin kuin matkaan kiiruhtavaiset. Se on Herran pääsiäinen.

2. Mos. 12: 11

Siihen aikaan, koska Jumala Moseksen kautta pelasti Israelin lapset pakanallisesta orjuudesta, asetti Hän pääsiäislampaan muistoksi siitä suuresta armosta, kun Herra heidät pelasti pakanallisesta orjuudesta ja alkoi heitä johdamaan siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Herra käski heidän olla valmiit matkaan, koska heidän piti syömän pääsiäislammasta. Niin pitää myöskin rippivieraan, joka nautitsee pääsiäislammasta, joka on uhrattu meidän edestämme, nimittäin Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnit, jonka esikuvaus ensimmäinen pääsiäislammasta oli, niin rippivieraan, sanon minä, pitää oleman valmis lähtemään pois tästä orjuuden huoneesta, jossa pakanat ovat vaatineet häntä orjuuteen, nimittäin synnin orjuuteen, ja monella tavalla häntä rasittaneet, pilkanneet ja ylenkatsooneet.

Rippivieraan pitää oleman valmiin lähtemään pois tästä maailmasta. Ja samoin kuin pääsiäislammasta oli Israelin lapsille viimeinen ateria siinä pakanallisessa maassa, niin pitää myös se hengellinen pääsiäislammasta eli Herran ehtoollinen oleman niin kuin viimeinen

ateria tässä orjuuden huoneessa, eli tässä katoovaisessa maailmassa. Ihmisen pitää oleman valmis lähtemään siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Hänen pitää sanoman hyvästi maailmalle ja kääntämän toivonsa siihen luvattuun maahan.

Nuorten ja vanhain pitäisi ajatteleman, että he ovat matkustavaisia ijan-kaikkisuuteen, koska he syövät pääsiäislammasta. Mutta paratkoon Jumala, ei kaikki vanhatkaan ole valmiit lähtemään pois maailmasta, koska he menevät Herran pyhälle ehtoolliselle. Muuttamat vanhat ovat niin maailmassa kiinni, etteivät he ajattelekaan, että tämä on viimeinen ateria maailmassa. Rietas ilmanki lisää heille armonaikaa, koska eivät he ole vielä aikoneet valmistaa itseänsä pitkälle matkalle. Niillä taitaa olla hauska maailmassa, koska he valmistamattomana menevät kuolemata vastaan tämän maailman lavialla tiellä. Muuttamat vanhat uskaltavat vielä sanoa Mosekselle, joka Herran käskyn jälkeen kehoittaa heitä matkustamaan Herran pelvossa: “Sinä teet ylen paljon, sillä koko kansa on pyhä”, vaikka suurin osa kansasta hyppelee kultavasikan ympärillä ja kehoittaa Jumalan vihaan, niin että Hän aikoo hävittää koko kansan. Niin sanovat muutamat: “Koko kansa on pyhä, kaikki ovat kristityitä, ei Mosekskaan ole parempi muita.”

Mutta älkäätkä sanoko niin, te vanhat pakanat, että koko kansa on pyhä. Jos te olisitte Sinain vuorella kuuntelemassa, mitä Jumala sanoo Mosekselle, että semmoinen kansa pitäisi hävitettävän, vähemmin te sanoisitte, että koko kansa on pyhä. Varokaat itseänne, te Mosek-

sen vastustajat, ettette pian mene elävänä helvettiin, kun tämä kirottu maa halkeaa teidän jalkainne alla. Ja semmoisetkin ylpeät henget syövät pääsiäislammasta ja pilkkaavat Jumalaa jumalatomalla elämällä. Muistakaat, että murhan enkeli tuli Moseksen aikana tappaamaan esikoiset kaikkein pakanain huoneista, joissa pääsiäislampaan sovintoveri ei ollut oven päälle priiskoitettu. Murhan enkeli ei tohtinut tulla niihin huoneisiin, joissa hän näki sovintoveriä oven ulkopuolella. Jumala oli sallinut, että murhan enkeli saa tappa pakoita, mutta murhan enkeli pelkää karitsan verta, ei hän tohdi tulla niihin huoneisiin, joissa Jumalan karitsan veri on priiskoitettu sydämen oven pihtipieliin.

Te Israelin lapset, jotka tänä päivänä olette kokoontuneet tähän huoneeseen syömään pääsiäislammasta eli Herran ehtoollista, olettekos nyt vyötetyt kuppeilta ja valmiit lähtemään pitkälle matkalle palvelemaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin Jumalata ja hakemaan sitä luvattua maata, josta rieskaa ja hunajata vuotaa? Olettekos nyt valmiit lähtemään pois tästä pakanallisesta orjuudesta ja tästä surun laaksosta, jossa pakanat vaativat teitä orjuuteen ja rasittavat teitä armottomasti ja viimein ajavat teidät ulos huoneistansa, pilkkaavat, vihaavat ja vainoovat teitä teidän uskonne tähden, että te menette palvelemaan teidän isäinne Jumalaa? Malttakaat mielenne, että tämä on viimeinen ateria tässä kuolevaisuuden maassa, kuinka te sitten olisitte valmiit astumaan taivaan valtakuntaan ja istumaan pöytään Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa, ja syömään taivaan leipää ja juomaan elä-

vän viinapuun hedelmästä.

Pian tulee matka teille, jotka olette niin kuin muukalaiset tässä maailmassa ja vieroitettut maailman ilosta ja heikymästä, olette niin kuin oudot ja ulos suljetut heidän huoneistansa. Olkaat nyt valmiit lähtemään pois, koska käsky tulee. Ja muistakaat, kuinka aurinko on paistanut teille, koska pakanoilla pimeys oli; muistakaat, kuinka Jumala on ennen jo johdattanut teitä poikki punaisenmeren kuivilla kengillä, ja on vielä johdattava teidät siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajata vuotaa, jos te jaksatte kilvoitella loppuun asti. Kuule Israelin Jumala luvattuun maahan matkustavain huokaus. Minä väivainen jne.

Jäljennös. SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

Rippisaarna sen kaltaisille, joista muutamat ovat penseät eli nukkuvaiset kristityt, eli taitavat neitseet, jotka makaavat ynnä tyhmäin kanssa, ja muutamat tyhmät, joilla ei ole öljyä lampussa, elikkä armonvarkaata, jotka ovat kerran heränneet ja armon merkkiä tunteneet ja ovat jälkeen kuolleeseen uskoon menneet.

Silloin, nimittäin viimeisen ajan edellä, pitää taivaan valtakunta oleman kymmenen neitseen kaltainen, jotka ottivat lampunsa ja menivät ulos ylkää vastaan. Mutta viisi heistä oli taitavaa ja viisi tyhmää. Ne tuhmät ottivat lampunsa, eivätkä ottaneet öljyä myötänsä. Math. 25: 1 - 3

Koska meidän Vapahtajamme puhui viimeisen ajan merkeistä opetuslapsilensa, esitti hän myös tämän merkillisen vertauksen kymmenestä neitsystä. Tämä vertaus osoittaa, minkä kaltainen kristillisyys on viimeisen ajan edellä. Me tiedämme kirkkohistoriasta, että ensimmäinen kristillisyys on ollut elävä. Silloin olivat kristityt suuressa hartaudessa. He etseivät pelvolla ja vapistuksella, kuinka he autuaaksi tulisivat. Heillä oli silloin yksi sydän ja yksi sielu. He olivat koossa rukouksissa ja leivän murtamisessa. Ei silloin ollut riitaa kristittyin välillä.

Mutta apostolitten kuoleman jälkeen alkoivat muutamat riitelemään opista, ja tämä eripuraisuus ja eriseuraisuus hajotti kristityitä moneen lahkokuntaan ja eri seuroihin. Kuitenkin loppui tämä keskinäinen riita aina, koska vaino tuli, ja he saattoivat vielä ilolla antaa henkensä Kristuksen tähden. Mutta koska vaino loppui, tulivat he kaikki uneliaiksi

ja makasivat. Kuitenkin oli vielä muutamia, ehkä harvoja sieluja, jotka heräsivät synnin unesta niin pian kuin huuto tuli, eli koska joku sanoma tuli, että vaino taas tulee. Sillä ensimmäiset kristityt odottivat aina Jumalan pojan tulevan pian tuomitsemaan maailmaa ja kostamaan heidän vertansa maan päällä sekä pelastamaan uskovaisia maailman vaivoista. Ja he olisivat ilolla ottaneet vastaan yljän, sillä vaikka he rauhan aikana makasivat yhdessä tyhmäin kanssa, syttyi kuitenkin uskon lamppu palaamaan niin pian kuin huuto tuli, eli kuoleman sanansaattaja. Tyhmät myös heräsivät, kun huuto tuli, mutta heillä ei ollut öljyä lampussa, ei he jaksaneet uskoa, ja sen tähden he alkoivat anomaan öljyä viisailta sanoen: "Antakaat meille teidän öljystäanne, sillä meidän lampumme sammuvat." Mutta taitavat vastasivat: "Ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi."

Mutta tämä vertaus ei kuulu ainoastaan ensimmäisille kristityille, vaan joka aika ja joka paikassa, kussa oikea kristillisyys on ilmestynyt, on aina ensimmäisessä heräyksessä suuri hartaus ja suuri halu autuaaksi tulla, mutta pian loppuu se ensimmäinen hartaus ja rakkaus. Kristityt lankeavat vähitellen pensyteen ja valvomattomuuteen ja silloin löytyy niitten seurassa armon varkaita, jotka ovat kerran heränneet ja armon merkkiä tunteneet, mutta ovat sitten jälleen panneet maata ja nukahtaneet rakentaen autuutensa toivon ensimmäisten armon tuntuin ja merkkein päälle. Mutta eivät he ole sen tähden uudesta syntyneet, vaan he ovat ottaneet Jumalan ennättäväisen armon uuden synty-

misen armoksi, ja luulevat niin muodoin, että he ovat uudesta syntyneet, vaikkei ole tunto herännyt sinne asti, että maailman kunnia olisi kuoleman haavan saanut. Semmoiset armon varkaat eivät ole häpeällisiä töitä tunnustaneet, eikä he ole lähimmäistään soveltaneet. He ovat tarttuneet kunnian ja risuaidan taa, jota he eivät ole purkaneet, eivätkä tuntoansa puhdistaneet. Mutta usko heillä on vahva ja luja kuin pahta, vaikka semmoiset eivät sovi kristittyin kanssa, vaan vastustavat oikeaa kristillisyyttä.

Semmoisille armon varkaille tulee aina hätä, koska huuto tulee, eli koska kuolema alkaa heidän uskottomia sydämiänsä pusertamaan, ehkä muutamilla on niin vahva kuollut usko, että he nukkuvat siinä ijankaikkisuuteen, jossa vasta heräävät. Niin vahtaavat muutamat taas kuoleman pelvossa kristittyin päälle. He katsovat silloin kristittyin päälle, kutsuvat kristityitä tykönsä ja sanovat: "Antakaat meille teidän öljystä, sillä meidän lamppumme sammuvat." Mutta mitäs se auttaa, että katsovat silloin kristittyin päälle, kun viisailla neitsyillä ei ole enemmän öljyä kuin tuskin sen verran, että heidän lamppunsa syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Ei niillä ole mitään antamista, jotka makaavat sekaisin tyhmäin kanssa. Tämä paikka ei ole taitaville kiitokseksi, vaan häpiäk-si ja soimaukseksi pantu.

Ja nyt näkyy olevan se aika, että taitavat ja tyhmät makaavat. Eivät taitavat oikein valvo, koska tyhmät saavat niin rauhassa nukkua. Eikä ulkonaisesti olekaan niin suuri eroitus nukkuvaisen kristityn ja nukkuvaisen armonvarkaan

välillä. Mutta vaikka tämä eroitus ei ole suurempi kuin hiuskarva ulkonaisen muodon jälkeen, on kuitenkin tämä eroitus armonvarkaan ja kristityn välillä niin kuin se suuri juopa Abrahamin ja rikkaan miehen välillä. Ja se eroitus tutaan siitä, että taitavilla on öljyä lampussa, mutta tyhmillä ei ole.

Katsokaat nyt, armonvarkaat, kuinka teille käypi, koska huuto tulee. Teidän lamppunne sammuvat, koska kuolema tulee. Koska vahvaa uskoa parhaiten tarvitaan, silloin se puuttuu. Kyllä te silloin katsotte kristittyin päälle ja kysytte heiltä neuvoa ja sanotte: "Eikös teillä ole öljyä antaa?" Vaikka ennen olette kristityitä vastustaneet. Mutta ei taitavilla ole mitään antamista, koska taitavat makaavat tyhmäin kanssa. Tuskin heillä on sen verran öljyä, että heidän lamppunsa syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Ja kuinkas luulette, te taitavat neitseet, jotka olette valmistaneet lamppujanne vastaanottamaan ylkää? Onkos teillä nyt öljyä lampussa, vai oletteko niin raskaasti nukkuneet tyhmäin kanssa, että kaikki öljy on tippunut maahan? Kyllä minä uskon, että teillä on ollut öljyä, koska te olette valmistaneet teidän lamppunne. Mutta jos te olette nukkuneet yllön kauvan tyhmäin kanssa, niin saattaa pian tapahtua, että öljy vuotaa ulos lampusta.

Älkää enää nukkuko tyhmäin kanssa, vaan nouskaat ylös ja katsokaat perään, jos öljyä on lampussa, sillä pian tulee huuto, pian tulee se aika, että teidän pitää nouseman kaikkien. Te olette nähneet viimeisen ajan merkit, pian tulee loppu, pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, missä siivossa Jesuksen

morsian on. Ja ne morsiamen piijat, jotka silloin ovat valmiit vastaanottamaan ylkää, menevät Hänen kanssaan karitsan häihin, jossa he hyppäävät kultalattian päällä ja iloitsevat yljän ja morsiamen katsannosta. Mutta tyhmät jäävät seisomaan ulkopuolelle, ja siellä he huutavat oven takana: "Herra avaa meidän eteemme." Mutta hän on sanova: "Menkää pois, en minä tunne teitä."

Ne harvat sielut, jotka nyt ovat valmiit vastaanottamaan ylkää, kumartakoot sydämensä armoistuimen eteen, ja rukoilkoot, että Hän, se taivaallisen hääväen ylkä, antaisi heille anteeksi heidän uneliaisuutensa ja antaisi heille voimaa, että he jaksaisivat tästedes paremmin valvoa, että heillä olisi öljyä lampussa, koska Hän tulee. Kuule sinä köyhän morsiamen taivaallinen ylkä katuvaisten huokaus: minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

12. Rippisaarna sen kaltaisille, joilla on Jumalan armon tunteminen.

Lukekaat meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne. 2. Piet. 3: 15

Tässä paikassa kirjoittaa Pietari kristityille, että heidän pitää lukeman meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksensa, koska Hän on niin pitkämielinen ollut, ettei Hän ole rangaissut heitä heidän ansionsa jälkeen. Ei ainoastansa silloin, koska he vielä pakanat olivat, ole Kristus ollut niin pitkämielinen, että Hän on odottanut heidän parannustansa, mutta myös jälkeen, koska he tulivat kristityksi ja Jumalan lapsiksi, on se armollinen Vapahtaja ollut niin pitkämielinen, että Hän on antanut heidän elää, vaikka he niin monessa paikassa ovat huikentelevaiset.

Tämän pitkämielisyyden ovat kristityt saaneet koetella ja Pietarin kirjoituksen jälkeen pitäisi heidän lukeman tämä pitkämielisyys autuudeksensa, koska he näkevät ja tuntevat, kuinka kärsivällinen ja pitkämielinen Hän on, koska Hän ei ole rangaissut heitä ansionsa jälkeen. Jos nimittäin Herra tuomitsisi kristityitä ansion jälkeen, niin ei yksikään kristitty tulisi autuaaksi. Sen tuntevat kaikki kristityt, jotka ovat valvomassa. He tuntevat, kuinka paljon syntiä ja pahuutta heissä on. He tuntevat, että he olisivat jo aikaa hukkuneet, jos se armollinen Vapahtaja ei olisi odottanut heidän parannustansa. Mutta meidän Herramme Jesuksen Kristuk-

sen pitkämielisyyden tähden ovat he saaneet elää siihen päivään asti, että he ovat tulleet tuntemaan, kuinka suloinen Herra on. He ovat tulleet tuntemaan, mikä synti on ja mikä armo on.

Jos he nyt jaksaisivat niin valvoa ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa, ettei maailma, perkele ja oma liha ryöstäisi heidän uskoansa ja ahdistaisi heitä pois Kristuksesta, niin kuin muutamat ovat jo langenneet epäuskoon ja epäilykseen, jonka kautta vihollinen on saanut heidät pyörtämään maailmaan ja maailman kautta kadotukseen. Oma-vanhurskaus on väsyttänyt monta ja ahdistanut pois Kristuksesta, vaikka nähtävä on, että kaikki, jotka paranevat maailmaan, ne maailman murheen tähden hukkuvat ja täytyvät viimein tuomita itsensä, ettei heillä ole toivoakaan paremmasta elämästä.

Erinomattain pitäisi vanhoilla oleman kiire pyörtämään pois maailmasta, joilla ei ole paljon mitään tekemistä maailmassa. Mutta tässä on monta, jotka seisovat haudan partaalla, eivätkä vielä ole kurkistelleet hautaan, vaan katsovat maailmaan ja luulevat, että Herra on niin pitkämielinen, että Hän antaa heidän elää vielä monta kymmentä ajastaikaa, vaikka he ovat jo ruumiin puolesta niin voimattomiksi tulleet, etteivät he saata enää nauttia tämän maailman huvitusta. Semmoiset vanhat ovat niin lujasti tarttuneet maailmaan, etteivät he pääse siitä irti ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa. Ne lukevat Jumalan pitkämielisyyden itsellensä autuudeksi, mutta ne lukevat väärin, sillä ei Jumala anna itseänsä pilkata. Jumala tosin odottaa heidän

parannustansa, mutta ei ole kristityillä toivoa semmoisista, että he paranevat, koska he eivät ole etsikkoaikaansa tunteet. Niistä on kirjoitettu Raamatussa: "Joka on paha, se tulkoon vielä pahemmaksi, ja joka ei parane, se pahenee." Semmoisille vanhoille on Herra puhunut Hesekielin 14. Näin sanoo Herra: Kuka ihminen Israelin huoneesta riippuu sydämellensä epäjumalissansa ja pysyy lujana vääryytensä pahenuksessa ja tulee profetan tykö, niin tahdon minä, Herra, vastata hänelle niin kuin hän ansainnut on hänen suurella epäjumalan palveluksellansa.

Jos nuoret luottavat nuoruuteensa, ja sen tähden riippuvat kiinni maailmassa, ja tahtovat nauttia maailman hyvyttä sen tähden, etteivät he suruttomuudessansa tiedä parempaa iloa hakea, niin ei vanhoilla ole mitään, minkä tähden heidän pitäisi maailmaa rakastaman. Heillä on tiettävästi kuolema aivan likellä, heillä on toinen jalka haudassa, eivätkä pääse siitä mihinkään pakenemaan. Heidän täytyy pian vajota siihen pimiään hautaan, josta ei yksikään ole pääsyt palajamaan. Semmoiset suruttomat vanhat varastavat armoa Jumalalta ja he luulevat, ettei Jumala paiskaa heitä helvettiin. Mutta semmoinen usko on Jumalan pilkkaamista ja he saavat lopun kauhistuksella.

Mutta ne harvat sielut, jotka tuntevat, kuinka suuri armo se on, että Jumala on ollut niin pitkämielinen ja kärsivällinen heidän kanssansa, että hän on odottanut heidän parannustansa siihen asti, että valkeus rupesi koittamaan ylhäältä valkeuden isältä, että he saivat nähdä, mistä tie menee taivaaseen. Ne saavat lukea

meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa. Sillä jos tämä valkeus ei olisi tullut maailmaan, olisimme me kaikki kadotetuksi tulleet. Lukekaat nyt meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne, joka on ollut niin kärsivällinen teidän kanssanne, että Hän on odottanut teidän parannustanne siihen päivään. asti, että tämä valkeus tuli maailmaan, jonka kautta moni on tullut tuntemaan viheliäisyytensä ja onnettomuutensa, ja moni on myös tämän ylövalaistuksen kautta havainnut, mistä tie menee taivaaseen.

Monen on täytynyt ruveta huutamaan syvyydestä korkeuteen niin korkealla äänellä, että ääni on kuulunut taivaaseen. Ja moni katuvainen on myös saanut vastauksen, niin kuin se katuvainen ryöväri ristin päällä, ja moni on jaksanut kuolemassa suurella uskon voimalla ja suurella uskon vapaudella lähteä pois maailmasta. Se on tapahtunut niille, jotka ovat lukeneet meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyyden autuudeksensa, koska Hän on niin armollinen ja pitkämielinen ollut, että Hän on säästänyt meitä raukkoja siihen asti, että valkeus on koittanut ylhäältä, eikä ole antanut kaikkein kuolla heidän sokeudessansa, mutta on antanut muutamien huomata, missä he olivat. Tämä on tosin ollut meidän Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys, jonka Pietari on käskenyt kristittyin lukea autuudeksensa. Jos nyt entiset juomarit ajattelisivat, kuinka onnettomat he olisivat olleet, jos Jumala olisi sallinut heidän juosta päätänsä myöten kadotukseen.

Jos entiset huorat ja varkaat ajattelisivat, mihinkä he olisivat joutuneet, jos Jumala ei olisi herättänyt heitä synnin unesta ja ottanut heitä kiinni synnin juoksusta, niin olisi siinä syytä kyllä lukea Herramme Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys autuudeksi, koska Hän on ollut niin pitkämielinen ja niin kärsivällinen heidän kanssansa, ettei ole paiskannut heitä helvettiin sokeudessansa. Jos he katselisivat, kuinka pitkämielinen Jumala on ollut, joka on säästänyt heitä siihen asti, että sokian raukan silmät aukenevat, niin olisi kyllä syytä lukea meidän Herramme Jesuksen pitkämielisyys autuudeksi.

Se on tällä tavalla ymmärrettävä, että kun Jumala on säästänyt jumalattomia siihen päivään asti, että Hän on saanut heidät seisahtumaan synnin juoksussa ja pyörtämään takaisin kadotuksen tieltä, niin se pitkämielisyys on tapahtunut heille autuudeksi, nimittäin niille, jotka ovat sen armon vastaanottaneet. Mutta niille Jumalan pitkämielisyys on tullut kadotukseksi, jotka ovat Jumalan pitkämielisyyden rikkautta ylönsatsoneet. Niin lukekaa siis tämä Jumalan pitkämielisyys teidän autuudeksenne ja muistakaat, kuinka onnettomasti olisi käynyt, jos Jumala olisi teitä ansionne jälkeen paiskannut helvettiin, koska te vielä Hänen vihollisensa olitte.

Mutta älkää vetäkö tätä Jumalan armoa haureuteen, vaan sotikaat kaikella voimalla perkelettä vastaan. Olkaat varustetut vanhurskauden sota-aseilla, kuin on uskon kilpi ja hengen miekka ja autuuden rautalakki, sillä nyt on semmoinen aika, että jos mahdollinen

olisi, niin valitutkin eksytettäisiin. Ei olekaan enää monta sielua, jotka jaksavat uskoa, että Jumalan poika pian tulee noutamaan omiansa pois tästä surun laaksosta.

Ja koska tämä Herran ehtoollinen, joka tänä päivänä pidetään, on monelle viimeinen kerta ja viimeinen hengellinen ateria maan päällä, niin rukoilkaat sitä suurta ristinkantajata, joka ei ole säästänyt yhtään ainoata veren pisarata, jota Hän ei ole antanut vuotaa katuvaisten ja uskovaisten lunastukseksi, että Hän sotis vielä niiden puolesta, joita tässä maailmassa vihataan ja vainotaan Kristuksen nimen tähden, että he jaksaisivat kantaa Hänen ristiänsä Golgatan mäelle ja seurata Hänen verisiä askeleitansa, että he pääsisivät näkemään Hänen haavojansa Sionin vuorella ja nautitsemaan Hänen katsantoansa ijankaikisesti, amen! Kuule sinä pitkämielinen ja kärsivällinen, katuvaisten huokaus, koska he kumartaen polviansa armoistuimen eteen tunnustavat syntiänsä ja rukoilevat anteeksi sanoen: minä vai-vainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

13. Rippisaarna sen kaltaisille, joiden seurassa muutamat heränneet ja armoitetut ovat

Ja minun tyköni tuli monikahtoja Israelin vanhimpia ja he istuivat minun tyköni. Niin tapahtui Herran sana minulle ja sanoi: Sinä ihmisen poika, nämät miehet riippuvat sydämellensä epäjumalissansa, ja pysyvät lujana vääryytensä pahenuksessa: Pitäiskö heidän ollelleen minulta kysymän? Sen tähden puhuttele heitä ja sano heille: Näitä sanoo Herra, Herra: Kuka ihminen Israelin huoneesta riippuu sydämellensä epäjumalissansa, ja pysyy lujana vääryytensä pahenuksessa, ja tulee profeetan tykö, niin tahdon minä Herra vastata häntä, niin kuin hän ansainnut on. Hes. 14: 1 - 4.

Semmoisen kovan vastauksen antoi Herra niille vanhoille, jotka tulivat profeetan tykö ja tahtoivat hänen kauttansa tietää, mikä Herran tahto oli. Herra sanoi, että koska semmoiset vanhat vielä riippuvat vääryytensä pahenuksessa kiinni, niin aikoo Herra heille semmoisen vastauksen kuin he ansainneet ovat. Niin kuin silloin Israelin vanhat tulivat profeetan tykö kysymään, mikä Jumalan tahto oli, niin tulevat tämän seurakunnan vanhat papin tykö kysymään, jos pappi laskee heitä ripille. Ei heillä ole semmoinen tunto, että he tulisivat papin tykö kysymään, kuinka heidän pitää autuaaksi tuleman, vaan he kysyvät ainoastaan, jos he pääsevät ripille. Mutta koska nämät vanhat riippuvat vielä sydämellensä vääryytensä pahenuksessa kiinni, niin minä tahdon vastata niin

kuin he ansainneet ovat. Minä tahdon vastata Jumalan puolesta, ettei Jumala huoli semmoisista vanhoista, jotka riippuvat sydämellensä vääryytensä pahenuksessa kiinni.

Että nuoret vielä riippuvat sydämellensä vääryytensä pahenuksessa kiinni, niin se taitaa tulla siitä, että heillä on paljon tekemistä maailmassa. Heillä on vielä niin kuin he itse luulevat, pitkä armon aika. Mutta vanhoilla ei pitäisi oleman semmoinen luulo, että heillä on vielä pitkä armon aika, koska he tuntevat, kuinka ruumiin voimat päivä päivältä vähenevät, silmät pimenevät, jalat tulevat kankeiksi, kädet voimattomiksi ja koko ruumiin rakennus menee takaisin, ei ole enää miehuutta missään jäsenessä. Heillä ei pitäisi oleman yhtään syytä, minkä tähden he rakastavat maailmaa, mutta yhtä hyvin ovat muuttamat vanhat niin maailmassa kiinni, että heillä on vielä suurempi murhe maailman työstä kuin nuorilla. Siitä näkyy, että he ovat niin maailmassa kiinni, ettei itse kuolemakaan jaks heitä kiskoa irti maailmasta.

Tämän aikaiset vanhat ovat nuorempana uskollisesti palvelleet rietasta ajatuksilla, sanoilla ja töillä. He ovat kaikkia riettaan konstia koettaneet, mitä ikänä maailmassa tehdään. He ovat nuorempana huoranneet, pirun paskaa korjanneet, riidoissa ja tappeluksissa olleet, he ovat kironneet, varastaneet ja ihmisiä pettäneet. Muutamat ovat komeita kartanoita rakentaneet, muutamat silkissä ja fiinissä verassa pöyhistelleet. Kaikki ovat epäjumalia palvelleet, Jumalan sanaa ylönkatsonneet, ja näinä viimeisinä aikoina ovat he alkaneet Jumalan seura-

kuntaa vainoomaan ja totista kristillisyyttä vastustamaan. Ja vaikka he jo kallistuvat hautaan, riippuvat he vielä sydämellensä näissä epäjumalissa ja vääryytensä pahenuksessa kiinni. Jos he iän vuoksi eivät jaksaa enää huorata ja koreuksia kantaa, niin kyllä ovat vielä muut perkeleet voimalliset ja hallitsevaiset heidän lihassansa. Ahneuden perkele on vanhassa lihassa voimallisempi kuin nuorena. Kunnian perkele on saman kaltainen kuin ennen ja vihan perkele on samassa voimassa kuin ennen. Yksikin perkele jaksaa kyllä yhden vanhan riettaan orjan viedä helvettiin, jopa sitte seitsemän perkelettä, vievät orjansa niin kuin höyhensäkin kadotukseen.

Vaikka vanhoilla pitäisi oleman helppompi luopua maailmasta kuin nuorilla, niin yhtä hyvin näkyvät vanhat olevan pahemmin kiinni maailmassa kuin nuoret. Rietas ei laske vanhoja irti maailmasta ennen kuin elämän lanka katkeaa ja viimein vaivaa heitä ijankaikkisesti. Eikö vielä ole halua teillä luopua maailmasta, te vanhat maailman orjat, jotka olette jo monta kymmentä ajastaikaa palvelleet mammonata? Vieläkö teillä on hauska palvella rietasta ja nauttia sitä palkkaa, jonka rietas teille antaa? Onko teillä pienet lapset, joita teidän pitää holhooman ja kasvattaman? Onko teillä koreus, tanssi ja peli, joka teitä pidättää maailmassa?

Minä luulen teillä olevan yhden perkeleen, joka on vielä kolompi ja mustempi kuin huoruuden ja koreuden perkele. Se on ahneuden perkele, joka pidättää teitä hännästä ja peräsuolesta. Tämä musta perkele estää vanhoja maailman orjia parannuksesta ja katumuk-

sesta. Huoruuden perkele on vanhaksi tullut. Koreuden perkele on myös vanhaksi tullut, ettei hän viitsi enää koreuksia kantaa. Maailman ilo ja tanssi on vanhaksi tullut, etteivät ne jaksaa enää hypätä teidän kanssanne, mutta ahneuden perkele ei ole vanhaksi tullut, kunnian perkele ei ole vanhennut, kateuden perkele on samassa voimassa kuin ennenkin, ja vihan perkele on vielä sapesa, ja muutamat vanhat korjaavat vielä pirun paskaa suuhunsa.

Kuinka te nyt luulette pääsevänne niistä riettaan siemenistä irti, koska ette ole vielä alkaneet niitä vastaan sotiin? Te olette Lutheruksen uskossa opetetut, ja Lutheruksen usko on se, että hän on perkeleen vallan alta vapautettu ja päästetty. Ei taida olla suruttomilla sitä uskoa, että he ovat perkeleen vallan alta päästetyt ja vapautetut. Jos ei perkele ole jo muutamia vanhoja niin sokeiksi tehnyt, että uskovat, ettei heillä ole perkeleen kanssa mitään tekemistä. Niin luulevat ne vanhat, joitten silmät rietas on kääntänyt nurin. He luulevat, ettei ole perkelettä eikä helvettiä. Rietas on vielä muutamilta korjannut muiston, etteivät he muista enää heidän entistä elämänsä, kuinka kauhistavainen se on ollut. Kuinka viimein käypi teidän kanssanne, koska te olette lykänneet teidän parannuksenne ja katumuksenne vanhuuteen asti, ja nyt pian tulee kuolema ja katkaisee teidän elämänne langan ja viepi teidän sielunne siihen paikkaan, kussa teidän ijäti oleman pitää. Suurin osa niistä, jotka nyt ovat paatuneet, ylönkatsovat vielä armon välikappaleita ja muutamat, jotka välistä käyvät Herran ehtoollisella, tulevat oman vas-

tauksensa päälle ja menevät pois niin kuin Juudas maailmaan. Kukas tietää, vaikka saatana vielä menee heihin sen kastetun palan jälkeen. Perkele varmaankin vastaa heidän sieluinsa edestä, koska etsikkoaika tulee.

Mutta ne harvat sielut, jotka taivaallinen vanhin on niin kovin pieksänyt, etteivät he jaksa enää potkia tutkainta vastaan, kukas teidän edestänne vastaa, koska päällekantaja tulee kantamaan teidän päällenne, että te olette huorat ja varkaat, ja seisoo oikeuden päällä ja vaatii, että ylimmäisen tuomarin pitää tuomitseman lain jälkeen? Kukas teidän edestänne vastaa, te murheelliset ja katuvaiset, koska koko maailma huutaa: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Te olette ilman epäilemättä syyvät kaikkiin niihin synteihin, joista päällekantaja teitä soimaa, ja jos ylimmäinen tuomari tuomitsi teitä ansionne jälkeen, niin olisitte onnettomat ajassa ja ijankaikkisuudessa. Jos se armollinen samarialainen ei armahda teitä ja vastaa teidän edestänne siinä suuressa oikeudessa; jos ette ole ottaneet Häntä edesvastaajaksenne, niin pyytäkää nyt, anokaat ja rukoilkaat, että Hän ottaisi teidän asianne päällensä ja vastaisi teidän edestänne siinä suuressa oikeudessa, koska Jumalan lasten päällekantaja alkaa teidän päällenne kantamaan, että te olette huorat, varkaat, murhaajat, Jumalan ja ihmisten viholliset, väärät profeetat ja villihenget. Jos ette ole jo pyytäneet Jesusta edesvastaajaksi, koska maailman viskaali tulee teidän päällenne niin kuin kiljuva ja lopeura, etsein, ketä hän saisi niellä, niin pyytäkää nyt, anokaat ja rukoilkaat, että Herra Jesus ottaisi teidän asi-

anne päällensä ja vastaisi teidän edestänne, ennen kuin ijankaikkinen ja järkähtämätöin tuomio lankee.

Sillä kukas tiesi, jos teille olisi tämä Herran ehtoollinen viimeinen ateria maan päällä. Kukas tiesi, jos tämä olisi viimeinen kerta maan päällä, kun te nautitsette Herran ruumista ja verta. Kukas tiesi, mikä tulisi teille neuvoksi viimeisenä päivänä, jos ette olisi ottaneet sitä suurta ristinkantajata ja orjantappuroilla kruunattua kuningasta edesvastaajaksenne Isän tykönä, joka saattaa tukkia päällekantajan suun kiinni, ja sanoa: "Mitä sinä Jumalan lasten päällekantaja enää kaipaat helvetin kruunun puolesta? Etkös ole jo saanut osaasi sakosta, sinä Jumalan lasten päällekantaja, koska olet minun vertani latkinut, verikoira, ja minun sydämeni raatanut, sinä helvetin ruhtinas?" Ja sitten sanoo katuvaisten ja uskovaisten edesvastaaja tuomarille: "Kirjoita minun ristini. päälle Jesus Natsarealainen, katuvaisten kuningas." Kumartakaat nyt polvianne Hänen verisen ristinsä juureen tunnustaen teidän hitautenne ja valvomattomuutenne sanoen: Minä vaivainen syntinen ihminen, jne.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

14. Rippisaarna sen kaltaisille, jotka mielellänsä tahtovat lähteä pois maailmasta.

Sillä me tiedämme, jos tämä maja, meidän maallinen huoneemme puretaan, meilläämme olevan rakennuksen Jumalalta, huoneen ei käsillä tehdyn, joka on ijan-kaikkinen taivahissa, jota me myös ikävöiden huokaamme, että me meidän majallamme, joka taivaasta on, puetuiksi tulisimme. Jos me muutoin puettuna, eikä alasti löyttäisiin.

2 Kor.5: 1-3

Näin kirjoittaa Paavali niille kristityille, jotka olivat muutamia vuosia ennen Paavalin opin kautta heränneet synnin unesta ja kääntyneet pakanallisuudesta kristillisyyteen. Paavalilla oli usein halu lähteä pois maailmasta, ei ainoastansa sen vaivalloisuuden tähden, kuin kristityillä on maailmassa, jossa heitä vihataan ja vainotaan, pilkataan ja ylönkatsotaan, vaan myös jumalallisen halun tähden autuuden perään, koska hän oli vakuutettu siitä, että hänellä oli parempi maja rakettu taivahissa kuin tämä ruumiillinen maja, joka pian hajoo.

Tämän Paavalin kirjoituksen jälkeen pitäisi oleman kaikilla kristityillä sydämellinen halu lähteä pois maailmasta ja olla Kristuksen tykönä, joka paljon parempi olisi. Ja minä uskon myös, että kaikilla uskovaisilla on semmoinen halu, erinomattain vanhoilla, jotka iänkin vuoksi seisovat haudan partaalla, jos he muutoin ovat Kristuksen vanhurskaudella puetut, ellei niin ole, kuin Paavali kirjoittaa: "Jos me muutoin puettuna löyttäisiin, eikä alastomana."

Alastomat ovat kaikki ne raukat, jotka eivät ole Kristuksen vanhurskauden hameella puetut. Mutta suoja on välistä nukkuissa tuntematoin, niin ettei nukkuvaiset tiedä eikä tunne, jos he olisivat peitteen pois päältänsä unessa potkineet. Valvovaiset sen näkevät ja vetävät peittoa alastomain päälle. Mutta jos kaikki nukkuvat, niin silloin saattaa olla monta, jotka ovat unessa peitteen pois päältänsä potkineet. Ne löydetään alastomina, koska Jumalan poika tulee. Sen tähden kirjoittaa Paavali: "Jos me muutoin peitetynä eikä alastomana löyttäisiin." Mutta niin kuin Noakia oma poikansa pilkkasi, koska hän unessa oli peiton päältänsä potkinut, niin tulevat kaikki alastomat raukat riettaan enkelien pilkkaamiksi, jos ei ole joku saapuvilla, joka vetää peittoa heidän päällensä.

Niitäkin riettaan enkelit pilkkaavat, jotka Kristuksen vanhurskauden hametta kantavat, mutta tämä pilkkaaminen ei koske niihin, joilla totisesti Kristuksen vanhurskaus on; vaan jos he alastomana löydetään, ja sen alastomuuden tähden pilkataan, niin silloin he saavat sanoa kuin David: "Pilkka särkee minun sydämeni." Mutta se olisi nyt paras neuvo sekä nuorille, että vanhoille, että he ottaisivat Kristuksen vanhurskauden hameen päällensä, ettei heitä silloin alastomana löydettäisi, kun Jumalan poika tulee, että he saattaisivat sanoa Paavalin kanssa: "Me tiedämme, jos tämä maja, meidän maallinen huoneemme puretaan, meilläämme olevan rakennuksen Jumalalta, huoneen, ei käsillä tehdyn, joka on ijan-kaikkinen taivahissa; jota me myös huokaamme ikävöiden, että

me meidän majallamme, joka taivaasta on, puetetuksi tulisimme.”

Näitä sanoja kirjoitti Paavali kristityille, koska hän tunsii, että hänen maallinen majansa pian puretaan. Ja minä ajattelen, että kaikilla vanhoilla, jotka joian vuoksi seisovat haudan partaalla, pitäisi oleman saman kaltainen tunto jo itessään ruumiin rakennuksessa, että heidän majansa pian puretaan, ja jos ei ole heillä se vakuutus, että he pääsevät pian siirtymään ijankaikkisiin majoihin, koska tämä maallinen maja puretaan, niin he jäävät avoimen taivaan alle. Paavali kirjoittaa myös kristityille edellä mainitussa paikassa (2. Kor. 5: 4): ”Sillä me, jotka tässä majassa olemme, huokaamme, että me rasitetut olemme,” niin kuin kaikki kristityt huokaavat, koska he tuntevat, että he tässä katovaisessa majassa ovat rasitetut. Niin kuin myös Salomon kirjoittaa: ”Kuolevainen ruumis rasittaa sielua.”

Tämä rasitus on erinomattain vanhoille tuntuva, joitten ruumiin rakennus kohta kallistuu hautaan. Ja heidän pitäisi erinomattain huokaaman ja rukoileman, että he pääsisit pian siirtymään ijankaikkisiin majoihin, koska tietävä on, että tämä maallinen maja on jo lahoomassa, ja sen tähden puretaan pian. Nämät Paavalin sanat kuuluvat ainoastansa kristityille, sillä Paavali kirjoittaa samassa paikassa: ”Sillä se, joka meitä siihen (siirtymiseen) valmistaa, se on Jumala, joka myös hengen on meille pantiksi antanut.” Näistä sanoista kuuluu selkiästi, että ne edelliset sanat kuuluvat ainoastansa niille, joille Jumala on Pyhän Hengensä pantiksi antanut. Ei ole suruttomilla tässä paikassa mitään

omistamista, jotka eivät ole Pyhää Henkeä koskaan saaneet, ei myös niillä ole osaa eli arpa, jotka ovat Pyhän Hengen kadottaneet. Niitten suruttomain, katumattomain ja uskottomain maja on rakettu helvetissä, siellä on se paikka, jossa heidän ijäti oleman pitää.

Ja koska Paavali kirjoittaa kristityille, että me olemme kaukana Herrasta, niin kauvan kuin me ruumiissa asumme, sillä me vaellamme uskossa emmekä katselemisessa, niin se on arvattava, että nämät Paavalin koettelemukset sopivat kaikille kristityille, erinomattain silloin, koska omavanhurskaus tahtoo ahdistaa uskovaisia kauvas Kristuksesta. Silloin he tuntevat, että he ovat kaukana Herrasta, koska armon aurinko peitetään epäuskon pilvien taka. Mutta heillä on kuitenkin sydämellinen halu autuaaksi tulla, vaikka he tuntevat, että he ovat kaukana Herrasta. Ja muutoinkin saavat kristityt tuntea, että he ovat kaukana, vaikka he vaeltavat uskossa, mutta ei katsomisessa. Kuitenkin lisää Paavali nämät sanat: ”Meillä on turva, ja paljon enemmän halaamme olla kaukana pois ruumiista ja mennä asumaan Herran tykö.”

Onkos nyt teillä semmoinen halu, te vanhat ja sairaat ijankaikkisuuteen matkustavaiset, te, joitten ruumiillinen maja pian puretaan, joitten rakennus on jo kallistumassa hautaan? Onkos teillä nyt semmoinen tunto kuin Paavalilla, että koska tämä lahonnut maja pian puretaan, teille on rakettu parempi maja taivahissa, ja on ijankaikkinen ja turmelematon. Ja koska vanha lahonnut ruumis rasittaa teidän sielujanne, niin onkos teillä totinen halu olla kaukana

ruumiista ja tulla Herran tykö? Onkos teillä semmoinen usko, että te pääsette pian siihen uuteen Jerusalemiin katselemaan Herraa, niin kuin Hän on, kasvoista kasvoihin?

Minä uskon, että totisilla kristityillä on se tunto ja turva kuin Paavalillakin ja kun tämä Herran ehtoollinen on monelle viimeinen ateria maan päällä, niin rukoilkaat, että Herra valmistaisi teitä, te matkustavaiset ijankaikkisuuteen, että te puettuna löytäisiin Kristuksen vanhurskauden hameella, joka teidän alastomuutenne peittää.

Nyt on ihmisen poika kirkastettu Hänen verisessä muodossansa. Nyt seisovat murheelliset opetuslapset ristin kohdalla. Nyt veri juoksee niin kuin virtsen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan haavoista. Nyt saatanan joukko Häntä pilkkaa. Muutamilla on tässä ruostunut rautanaula sydämässä. Jesuksen ristin viholliset, jotka katuvaisten ja uskovaisten kyyneleitä pilkkaavat, ne luulevat, että he nyt saavat rauhassa mennä helvettiin, koska kansan häiritsijä kuolee. Mutta yksitoista on vielä elämässä, jotka saavat nähdä Herran, vaikka he välistä ovat murheessa ja epäilyksessä, koska Jesus kuolee.

Kumartakaat sydämiänne ja rukoilkaat Häntä, koska te näette ihmisen pojan astuvan ylös taivaaseen, josta Hän on pian tuleva jälleen. Tunnustakaa teidän syntinne, joitten tähden Jesus on ristiinnaulittu ja sanokaa: "Minä vaivainen syntinen ihminen, jne."

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

15. Rippisaarna sairaalle, joka on yksi mammonan orja ja surutoin, eikä ole tautivuoteellakaan herännyt.

Oi kuolema! Kuinka katkera sinä olet, koska ihminen sinua ajattelee, jolla on hyvät päivät ja paljo kalua, ja elää ilman surua. Syrak 1: 1.

Näin puhuu Syrakki niille, jotka suruttomuudessa elävät ja maailman tavaraa rakastavat, eikä muista kuolema ennen kuin se tulee. Niille on kuolema katkera, osittain siitä syystä, etteivät he tahtois mielellänsä jättää tavaroitansa tähän maailmaan ja osittain siitä syystä, etteivät he tiedä, mikä eteen tulee toisessa maailmassa. Jos he saattaisivat ottaa tavaransa myötänsä toiseen maailmaan, niin olisi kuolema vähän huokeampi. Mutta kun he tietävät, että heidän täytyy jättää kaikki, mitä heillä on rakasta ja kallista maailmassa ja lähteä tyhjänä toiseen maailmaan, niin sen tähden on kuolema heille niin katkera. Mutta eivät he sen tähden pääse irti tavaroitansa, vaikka he kuolevat, sillä Vapahtaja on sanonut: ”Kussa teidän tavaranne on, siellä on myös teidän sydämenne.”

Ne riippuvat vielä kuoleman jälkeenkä kiinni niissä katoovaisissa kappaleissa, joita he täällä ovat rakastaneet ja parhaana tavaransa pitäneet. Se on surkia ja valitettava asia, että maailman orjan pitää jättämän tavaransa, ilonsa ja hekumansa, koreutensa ja kunniansa tähän maailmaan, eikä siltikään pääse niistä irti niin, että hän saattaisi unhottaa kaikki, mitä hän on rakkaana pitänyt täällä. Vielä sielläkin riippuu hänen sy-

dämensä niissä turhissa ja katoovaisissa kappaleissa kiinni. Vielä sielläkin täytyy hänen muistaa ja kaivata niitä, eikä saa enää nauttia mitään niistä, jotka olivat hänelle rakkaat ja kalliit maailmassa. Ja tämä turha kaipauskin on jo itsensä suuri vaiva, jos vielä muuta vaivaa ei olisikaan, etenkin kun ei ole toivoakaan, että hän koskaan saisi niitä rakkaita kappaleita takaisin.

Sen tähden ovat muutamat pakanat arvelleet, että rikkaat huutavat helvetissä: ”Voi, voi minun tavarani!” Koreat ja kauniit huutavat: ”Voi, voi, minun koreuteni ja kauneuteni!” Ja ne, jotka ovat suuressa kunniasa olleet maailmassa, huutavat helvetissä: ”Voi, voi, minun kunniani!” Huorat huutavat: ”Voi, voi, minun hekumani!” Ja ne pakanat, jotka semmoisia ovat arvelleet rikkaiden, koreutta ja kauneutta rakastavain huorain ja kunniaa rakastavainten huutamisesta helvetissä, ovat tosin itse mielestensä maailman turhuutta ylönkatsooneet, aivan kaalia syöneet ja rääsyyssä käyneet, asuneet luolissa ja ovat pilkanneet rikkaita ja koreita.

Mutta kun semmoiset tavarain, koreuden, kunnian ja elämän hekuman ylönkatsojat eivät ole tienneet Vapahtajasta ja Kristuksen ansiosta mitään, niin ei ole meille mitään tietoa annettu heidän autuudestansa. Muutamat pakanat ovat arvelleet siitä tulevaisesta elämästä, ettei ole muilla rauhaa ollenkaan siinä tulevaisessa maailmassa kuin niillä, jotka eivät muista ollenkaan, että he ovat maailmassa olleet. Semmoiset pakanat arvelevat, että tuonelassa on yksi muistamattomuuden virta, josta kaikki, joille muisto tästä

maallisesta elämästä tulee vaivaksi, saavat juoda, jonka kautta kaikki muisto katoa, etteivät he muista enää ollaan, että he ovat maailmassa olleet ja sitten vasta pääsevät rauhaan.

Kuulkaa nyt, kaikki kastetut pakanat, mitä kastamattomat pakanat ovat arvelleet siitä tulevaisesta elämästä. Mutta te olette vielä pahemmat, jotka ette ajattele paljon mitään siitä tulevaisesta elämästä, vaan elätte suruttomana ja huolimattomana ja vaellatte sokiana ijankaikkisuuteen, niin kuin huivi olisi sidottu silmäin eteen. Ette ajattele perään, mikä elämän laatu tulee kuoleman jälkeen. Ette pidä vaaria siitä tulevaisesta elämästä, niin kuin sitä ei olisikaan.

Kastamattomat pakanat ovat arvelleet paljon siitä tulevaisesta elämästä, vaikka heillä on ollut Jumalan sanan puutos ja ymmärtämättömyys. Mutta teillä on Jumalan sana saapuvilla joka talossa, vaikka te katsotte Jumalan sanan ylen, niin kuin ei se kuuluisikaan teille, ikään kuin se olisi vain vanha juttu. Ja sen tähden tulee monelle kuolema niin katkeraksi ja niin vastahakoiseksi ja niin kauhistavaiseksi, ettei ole sitä ajatellut ennen.

Älä usko, kuolevainen ihminen, että sinä pääset maailmasta irti, vaikka sinä pääset maailmasta pois. Ei se ole niin. Jos et ole jo tässä armonajassa päässyt maailmasta irti, et suinkaan pääse kuoleman jälkeen maailmasta irti, vaan sinun täytyy helvetissä huuata: "Voi minun tavarani! Voi minun koreuteni! Voi minun hekumani! Voi minun kunniani!" Ja traasuperkeleet vielä pilkkaavat sinua ja sanovat: "Ka se! Mene nyt noutamaan tavarasi ja

silkkihuivisi maailmasta!" Mutta se, joka on koonnut niitä tavaroita, joita ei koi syö, eivätkä varkaat kaiva ja varasta, saapi nauttia tavaransa ijankaikkisesti.

Oletkos nyt, oi kuolevainen ihminen, koonnut niitä tavaroita, joita ei koi syö eivätkä varkaat kaiva ja varasta? Vai oletko koonnut semmoisia tavaroita, jotka jäävät tähän maailmaan ja kuitenkin seuraavat toiseen maailmaan sillä lailla, että kun ne ovat kerran tarttuneet sydämeen, et pääse enää niistä irti, vaikka kuinka koettaisit niitä unhoittaa! Minä ajattelen, että maailman tavarat tulevat sinulle suureksi vaivaksi ijankaikkisuudessa, jos et ole täällä armonajassa luovuttanut itseäsi niistä irti. Ja kuinkapa sinä pääset niistä irti, jos et ole totisen katumuksen ja parannuksen kautta etsinyt sovintoa Jumalan kanssa, joka yksistänsä saattaa sinut luovuttaa ja irti päästää niistä katoovaisista kappaleista, joita sinä olet täällä rakastanut ja sydämen halulla etsinyt. Oi, kuinka turhat ovat kaikki ihmiset, jotka kuitenkin niin suruttomasti elävät, he kokoovat, eivätkä tiedä, kuka sen saa! Niille tulee kuolema katkeraksi, jotka ovat koko elinaikansa niitä katoovaisia kappaleita koonneet ja rakastaneet.

Matkustavaiset ijankaikkisuuteen, kurkistelkaat hautaan ja katsokaat, jos siellä näkyy pohjaa. Ei ole teillä enää pitkä armonaika, jotka vielä iänkin vuoksi seisotte haudan partaalla. Kuolema vartioitsee teidän askeleitanne ja joka askel, jolla te poljette tätä syntistä maata, on yksi askel likemmäksi hautaan. Te näette, että yksi toisensa perästä menee siihen pimeään hautaan, eivätkä

jälkeen eläväiset pane sitä tuntosaa päälle. Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ovat Kristuksen kanssa haudatut kuolemaan, joitten vanha ihminen on ristiinnaulittu, saattavat ilolla ja riemulla vastaanottaa kuoleman enkelin, joka viepi heidän Abrahamin helmaan, jossa he saavat istua Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syödä taivaan leipää.

Jäljennös.

SKHS Kollerin kokoelma n:o 108.

Evangelistat muistelevat, että opetuslapset tulit murheelliseksi, koska he kuulit, että yksi heistä oli pettäjä.

Vissimmästi on opetuslasten syytä, että tulla murheelliseksi, koska he huomaitsevat, että yksi heistä on semmoinen. Mutta mitä he saattavat siihen tehdä. Jos he tietäisit, kuka se on, vissimmästi he lykkäisit häntä pois lammas-huoneesta. Mutta ei he tiedä vakaan, kuka se on, ennen kuin Juudan petollinen sydän tuli ilmi ja puhkeis ulos työhön ehdollisen synnin kautta. Eikä Vapahtajakaan tahdo sitä ilmoittaa ennen kuin Juudas ilmoittaa itsensä. Vapahtaja ei tahdo ilmoittaa edeltäpäin, kuka se on, ensiksi sen tähden, että pettäjälle annettaisiin vielä ajattelema-aikaa; toiseksi sen tähden, että muut opetuslapset saisit kysyä ja kuulustella keskenänsä, kuka heistä semmoinen olis.

Sillä ehkä muut opetuslapset tuntevat itsensä viattomaksi, tulevat he kuitenkin murheelliseksi, koska ovat Vapahtajan omasta suusta kuulleet, että yksi heistä, joka on niin monta ajastaikaa käynyt Vapahtajan skoulussa, ja niin paljon armonmerkkiä saanut tuta Jesukselta, pitää oleman niin hävitöin ja niin kiittämätöin, että hän ahneuden tähden pettää Vapahtajansa. Ja tämä opetuslasten muret taitaa olla heille tarpeellinen, sillä kuka tiesi, kuinka vahvat he itse ovat uskossansa ja rakkaudessansa, vaikka he kaikki luulevat, että he menevät kuolemaan Jesuksen kanssa. Ei ole vielä heidän uskonsa missään paikassa koeteltu, kuinka luja se on. Kuka tiesi, mikä tulee neuvoksi, koska kovat kiusaukset

kohtaavat heitä. Kuka tiesi he rupeevat kieltämään Vapahtajansa, koska kovat ja äkkinäiset kiusaukset tulevat heidän päällensä. Opetuslasten muret taitaa olla heille tarpeellinen, koska Vapahtaja ei ota heitä varsin siitä murheesta pois. Hän antaa heidän kysellä ja tutkistella keskenänsä. Ja heidän täytyy vielä kysyä itseltä Vapahtajalta: "Olenko minä se?" Koska opetus[lapset] istuvat juuri Herran Ehtoollisen pöydällä ja tietävät vakaan, että heidän keskellensä istuu myös pettäjä, vissimmästi täytyy heidän kysyä vielä itseltä Vapahtajalta: "Olenko minä semmoinen?"

Kuka tiesi, vaikka te tunnette itsenne viattomaksi, kuka tiesi taitaa olla omassa sydämessä niin suuri petollisuus, että teidän täytyy kysyä itseltä Vapahtajalta: "Olenko minä semmoinen?" Tutkikaat teitänne keskenänne, te murheelliset opetuslapset, kuka on semmoinen. Ja kysykää vielä Herralta Jesukselta: "Olenko minä semmoinen, että minun pitäis pettämän minun Vapahtajani?" Ja ehkä Vapahtaja salaisten syitten tähden ei tahdo opetuslapsille ilmoittaa, kuka se on; ei se ole heille juuri tarpeellinen tietää, ennen kuin Juudas ilmoittaa itsensä suun antamisella. Mutta muille opetuslapsille se on ilman epäilemättä tarpeellinen olla vähäisen murheessa ja epäilyksessä tämän asian tähden, että pääsisit paremmin tutkimaan omaa sydäntänsä ja kuulustelemaan keskenänsä, kuka heistä semmoinen olis. Ja täytyy heidän viimein kysyä itseltä Vapahtajalta: "Olenko minä se?"

Jos Vapahtaja olis varsin sanonut muille opetuslapsille, että Juudas se on, niin olisit he varsin suuttuneet Juudalle

ja ajaneet hänen pois Herran Ehtoolliselta; ja niin he olisit kaikki päässeet siitä murheesta ja epäilyksestä. Mutta oli kopa se muret heille vahingoksi? Me tiedämme, että Jesuksen opetuslapsille tulee muret siitä Juudan lankeemisesta. Ei he saata iloiset olla, koska yksi heistä, joka on niin monta ajastaikaa käynyt Vapahtajan skoulussa, joutuu riettaan haltuun. Riettaan enkelit kyllä iloitsevat yhden kristityn lankeemuksesta. Ja mailman herrat ihastuvat, koska he sen kuulevat, että yksi Jesuksen omista opetuslapsista aikoo pettää Jesusta.

Mutta Jesus tulee sen asian tähden murheelliseksi ja muut opetuslapset kanssa tulevat murheelliseksi. Ei ainoastans sen tähden, että riettaan enkelit pääsevät iloitsemaan ja sanomaan: "Katso, tuommoiset ovat kristityt!" Riettaan enkelit iloitsevat yhden kristityn lankeemisesta. He nuolevat huuliansa niin kuin verikoirat, jotka vasta ovat lakkineet verta, ja sanovat: "Katso! Tuommoiset ovat kristityt!" Ja jos yksi kristitty lankee, niin saavat kaikki kantaa koiran päätä. Riettaan enkelit pääsevät sen kautta suureen iloon, sillä he luulevat, että kaikki ovat Juudan kaltaiset. Sen tähden saavat kaikki kristityt kärsiä yhden kristityn lankeemisesta. Siitä syystä tulevat nyt muut opetuslapset murheelliseksi, eikä suinkaan ole tämä muret vahingoksi heille. Heidän täytyy sen asian tähden ruveta tutkimaan itsensä. Heidän täytyy ruveta ajattelemaan ja kysymään: "Olenko minä se?" Jos opetuslapset saisit varsin tietää, kuka se on, niin tulisit he sen kautta suruttomaksi. Heittäisit tutkimasta itseänsä, heittäisit epäilemästä itsestänsä, heit-

täisit kysymästä Vapahtajalta, kuinka asia on heidän kanssansa. He ajattelisit sitte näin: "Ja Jumalan kiitos, en ole minä semmoinen. Juudas se on."

Jaa, jaa, Juudas parka! Kyllä sinä olet kauniisti pettänyt sinun Vapahtajas! Mutta tiedätkös, onnetoin sielu, mikä voitto sinulle tulee? Herran Ehtoollisessa olet sinäkin tehnyt itsiäs viattomaksi ja olet kysynyt: "Herra, lienenkö minä se?" Ettei muitten opetuslasten paha luulo lankeis sinun päälle. Sinä olet saattanut Vapahtajalle ja muille opetuslapsille suuren murheen. Heidän täytyy nyt kärsiä sinun tähtesti, ja vielä olla epäilyksessä, koska riettaan enkelit iloitsevat sinun lankeemuksestas. Mutta odota vielä vähän aikaa, siksi kuin vääryyden rahat rupeevat polttamaan sinun tuntoas ja tulemaan niin raskaaksi kuormaksi, että sinun täytyy heittää net rahat templiin. Luuletkos, että sinä sen tähden saat omantunnon rauhan, vaikka vielä heittäisit vääryyden rahat kirkkoon eli vaivaisille? Taitavat ne kuolleen uskon papit jotka ovat tempelin haltijat eli kansan vanhimmat, jotka ovat niin kuin seurakunnan päämiehet, taitavat ne surkutella sinua, koska sinä rupeat valittamaan, että sinä olet pettänyt viattoman veren? He ihastuvat, koska sinä, joka olet muka yksi Jesuksen opetuslapsista, rupeat häntä pettämään. Mutta koska sinulle tulee hiljainen katumus, että olet viattoman veren pettänyt, silloin he sanovat sinulle: "Mitä meidän siihen tulee? Katso itsiäs!"

Joo! Niin tekevät mailman lapset. He ihastuvat, koska yksi Jesuksen opetuslapsista lankee ehdollisiin synteihin. Se tekee heille niin suuren ilon ja huvituk-

sen niin kuin sokeri olis pantu heidän pernansa päälle. He saavat siitä niin suuren voiton, että he pääsevät iloitsemaan, niin kuin riettaan enkelit iloitsevat yhden kristityn lankeemuksesta. Mutta ei ne sen tähden kannu vaaria sinusta, Juudas parka, koska sinä tulet omantunnon vaivaan. He nauravat vaan ja sanovat: "Katso itsiäs!" Niin se käypi Juudalle ja hänen veljillensä, jotka vielä ovat elämässä. Koska heille tulee hiljainen katumus, hyljätään het sekä Jesuksen opetuslapsilta että mailman lapsilta.

Minä olen tämän asian ottanut edes yhdeksi kauhistavaiseksi esimerkiksi kaikille niille, jotka Juudan tavalla käyvät Herran Ehtoollisella. Ja niitä on visimmästi monta tällä ajalla, jotka antavat suuta Vapahtajalle Herran Ehtoollisessa, vaikka vääryyden rahat helisevät pakkarissa. Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, että suruttomat mailman lapset sen tekevät, jotka ei ole koskaan käyneet Jesuksen skoulussa. Ei ne tee muuta kuin pilkkaavat Vapahtajaa, koska he tulevat Herran pöydälle ilman surutta, ilman muretta, ilman katumuksetta, ilman uskotta, ilman rakkautta; vaikka he pitävät itsensä katuvaistena ja ovat täynnänsä uskoa ja rakkautta. Mutta he syövät ja juovat itsellensä tuomion, koska he Herran Ehtoollisesta ottavat suruttomuuden ainetta ja luulevat, että he siellä saavat syntejensä anteeksi. Mutta vielä netkin, jotka ovat jo monta ajastakaik käyneet Vapahtajan skoulussa ja saaneet monta armonmerkkiä tuta, menevät takaisin suruttomuuteen ja rupeavat ahneuden tähden ja mailman rakkauden tähden pettämään Vapahtajaansa ja antamaan riettaan enkeleille sen ilon,

että he pääsevät iloitsemaan yhden kristityn lankeemuksesta, jonka kautta Jesuksen opetuslapsille tulee muret ja epäily itsensä. Ja tämä muret ei suinkaan ole heille vahingoksi. Mutta niille onnettomille sieluille, jotka siihen laihin antavat itsensä vihollisen haltuun, niille tämmöinen petollisuus tulee ijan-kaikkiseksi vahingoksi.

Olkaat siis murheelliset, te Jesuksen opetuslapset, koska yksi teistä on alkanut juonia pitämään ja Vapahtajansa pettämään. Tutkistelkaat keskenänne, kuka teistä semmoinen olis. Kyllä visimmästi saatanas eli ahneuden perkele on ennen jo mennyt Juudaan Iskariotin sydämeen, ennen kuin tämä pyhä Ehtoollinen pidetään, mutta ei se tule ilmi ennen kuin vasta jälkeen, koska Juudas tulee suuta antamaan Vapahtajalle. Koska vielä toinen perkele on mennyt hänen sen kastetun palan jälkeen, jonka Jesus antoi hänelle Herran Ehtoollisessa, silloin tulee Juudas täydelliseksi riettaan orjaksi. Ei hän jaksa enää olla muitten opetuslasten seurassa. Rietas panee häntä ulos menemään, ja mihinkä hän silloin menee? Se tulee vasta jälkeen tiettäväksi.

Nyt on ihmisen poika kirkastettu. Nyt saavat kaikki ihmiset nähdä ihmisen pojan kunnian, koska Hän vapaasta tahdosta antaa itsensä kuolemaan murheellisten, hätäyntyneitten, alas painetuin, rikki murrettuun ja mailmalta ylönkatsottuun sieluun lunastukseksi, ja niiden katuvaisten, heikkomielisten ja itkeväisten ylösrakennukseksi, joilla yksi nöyrä ja särjetty sydän on. Juudas parka ei olis suonut Vapahtajalle niin pahoin käyvän, että mailman lapset Häntä tap-

pavat. Mutta sinä näet, Juudas, että se tapahtuu toiseen laihin kuin mitä sinä ajattelet. Et sinä usko kyllä, että Vapah-taja tulee niin paljon kärsimään sinun ahneutes tähden. Mutta sinä uskot vasta silloin, koska sinä näet Jesuksen tuomi-tuksi kuolemaan. Mutta silloin tulee si-nulle hiljainen katumus. Ja Juudaksen tähden saavat vielä muutkin opetuslap-set kärsiä paljon murettä ja häväistystä. Riettaan enkelit iloitsevat yhden kristi-tyt lankeemisesta ja luulevat, että kaik-ki Jesuksen opetuslapset ovat Juudan kaltaiset. Mutta luulkoon he mitä tahan-sa. Ei ole sen tähden kristillisyyden asia turha, vaikka yksi Juudas on pois vilpisi-tynt. Ei ole kaikki opetuslapset hirttä-neet itseänsä, vaikka yksi Juudas on hirttänyt itsensä. Ottakoon kaikki surut-tomat hänen esimerkiksi itsellensä ja katsokoon perään ja eteen, kuinka niille käypi, jotka Juudan tavalla pettävät Va-pahtajansa. Mutta ne murheelliset ope-tuslapset, jotka ei ole suostuneet hänen tekoonsa, tulkoon niin huonona ja raaja-rikkona, kuin he ovat, Herran pöydälle tunnustain kaikesta sydämestänsä heik-koutensa ja raadollisuutensa niin kuin Davidi ja Manasse, Pietari ja Magdalee-na, sanoen seuraavaisella tavalla. Amen.

Alkuperäinen. Suomen Kirkkohistoriallisen seuran Kol-lerin kokoelma C 173 n:o 42.

Pietari vakuutti ennen lankeemista, että hän oli valmis menemään kuolemaan Vapahtajan tähden, koska hän sanoi: ”Jos minä vielä kuolisin sinun kanssasi, en kuitenkaan kieltäisi sinua.” Ja niin sanoivat myös muut opetuslapset.

Mutta voi tulla kysymys, oliko Pietari juuri silloin valmis kuolemaan Vapahtajan kanssa, ja tietämätön voi myös olla, olivatko muut opetuslapset niin valmiit kuolemaan kuin he luulivat olevansa. Varmaankin he ajattelivat heillä olevan niin paljon rakkautta Vapahtajaa kohtaan, ettei mikään asia maailmassa ollut heille rakkaampi kuin Jumalan poika. Ja niin ajattelevat myös kaikki, joilla on kuollut usko, että rakkaus Vapahtajaa kohtaan on niin suuri ja niin palava, ettei mikään asia maailmassa voisi saada heitä kieltämään uskoaan eli kieltämään Vapahtajaansa. Mutta kyllä ainakin Pietari tuli oman sydämensä pettämäksi sillä kerralla. Kun hän oli mielestään vahvin uskossa ja rakkauudessa, juuri silloin hän oli heikoin.

Mutta ei Juudas voi saada mitään lohdutusta Pietarin lankeemuksesta, sillä ei Juudas ole milloinkaan voinut sanoa, että hän olisi valmis menemään kuolemaan uskonsa tähden. Kuinkapa Juudas saattoi sanoa, että hän olisi valmis menemään kuolemaan, koska hän parhailtaan oli valmis pettämään Vapahtajansa? Pietari on ainakin vakuuttanut, että hän olisi valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa, ja tämän on Pietari sanonut rehellisellä mielellä ja vakavalla hyvän tahtoisuudella. Mutta Juudas ja hänen neppaimensa eivät ole koskaan ajatel-

leet, kuinka sen asian kanssa olisi, että kuolisi Jeesuksen kanssa. Sen tähden he eivät kärsi kuulla, jos joku Jeesuksen oikeista opetuslapsista sanoo olevansa valmis kuolemaan Jeesuksen kanssa. Juudas ja hänen neppaimensa ajattelevat sen olevan tyhjää kerskausta ja teeskentelyä, jos joku Jeesuksen oikeista opetuslapsista tuntee, ainakin joissakin tilaisuuksissa olevansa valmis kuolemaan. Sillä Juudas ei voi olla valmis kuolemaan niin kauvan kuin hän käy tekopyhyiden kaapu päällään ehtoollispöytään. Jos joku on teeskentelijä, niin se on vissimmästi Juudas, joka saattoi nukkuvalla omallatunnolla, jonka hän ajatteli olevan hyvän omantunnon, hän saattoi, sanon minä, nukkuvalla omallatunnolla ja vääryydellä koottujen rahojen kanssa astua esiin ehtoollispöytään. Ja siellä hän saattoi valehdella Vapahtajalle ja toisille opetuslapsille ja sanoa: ”En minä ole se.”

Miksi ei Juudas tunnustanut syntejään, kun muut opetuslapset kyselivät keskenään, kuka pettäjä olisi? Juudas tiesi kyllä, että Vapahtaja oli Jumalan poika, joka katseli läpi hänen sydämensä. Hän tiesi ja uskoi niin muodoin, että Vapahtaja tunsu hänen pahan aikomuksensa. Mutta Juudaalla oli sama usko kuin hänen neppaimillansa on, ettei tarvitse tunnustaa syntejään maailmalle, vaan pelkästään Jumalalle. Hänen mielestään se ei kuulunut muille opetuslapsille, kuinka hänen laitansa oli hengellisessä tarkoituksessa. Jos hänellä olikin jotakin paha mielessään Vapahtajaa vastaan, niin ei hän tahtonut paljastaa semmoista maailmalle. Hän halusi kuitenkin, että häntä pidet-

täisiin krisittynä, ja uskoi myös itse, että hän oli yhtä hyvä kristitty kuin muut opetuslapset. Sillä eihän hän halunnut Vapahtajalle mitään pahaa, vaikka hän petti Hänet. Hän halusi vain ansaita itselleen juomarahaa sillä toimella ja tarkoituksella, että Vapahtaja kyllä suojelisi itsensä juutalaisilta.

Juudaksella oli tavallaan enemmän rakkautta kuin vihaa Vapahtajaa kohtaan, ja samoin on kaikilla hänen neppaimillansa nykyaikana. He eivät mielestään ole tehneet mitään pahaa Vapahtajaa kohtaan. Mutta juuri se on itsepetollisuus, että he uskovat edistävänsä oikeaa kristillisyyttä, kun he pettävät Jeesuksen. Niin kuin Juudas tahtoi pakottaa Vapahtajan osoittamaan jumalallisen voimansa juutalaisia vastaan, ja tekemään itsensä kuninkaaksi Messiaan valtakunnassa, niin tekevät myös Juudaksen neppaimet. He astuvat ehtoollis-pöytään ja ottavat Jeesuksen ruumiin ja veren nukkuvalla omalla tunnolla, kovalla ja katumattomalla sydämellä, ahneus ja kateus sydämessä, ja usein myös vääryydellä (hankittu) tavara mukanaan, joka ei ollenkaan tee heille pahaa.

Jos joku kysyy heiltä: "Oletko pettäjä?" niin he vastaavat: "En minä ole se". "Minä olen syytön." Mutta miksi Juudaksen on viimein tunnustettava syntinsä ylimmäisille papeille? Joo siksi, että hän ei uskonut opetuslapsia, ei myös Vapahtajaa, joka vielä oli elämässä. Hän ei halunnut tunnustaa syntejään Vapahtajalle ja opetuslapsille, mutta hänen täytyi viimein tunnustaa syntinsä ylimmäisille papeille. Niin käy jokaiselle, joka ei tahdo tunnustaa syntejään Vapahtajalle opetuslasten

läsnä ollessa. Hänen täytyy viimein tunnustaa syntinsä ylimmäisille papeille, jotka ovat Vapahtajan ja elävän kristillisyyden viholliset. Mutta nämä ylimmäiset papit eivät saata antaa Juudalle ja hänen veljilleen mitään lohdutusta, sillä he sanovat: "Mitä meidän on sinun kanssasi? Katso itseäsi!"

Mutta kyllä voi Juudas ajatella, että Pietari ja muut opetuslapset ovat vielä suuremmat teeskentelijät, koska he vakuuttivat olevansa valmiit kuolemaan, vaikka he eivät olleet lähimainkaan valmiita. Tätä voivat Juudas ja hänen heimoveljensä ajatella. Mutta mitä auttaa Juudasta, että Pietari kielsi Vapahtajan? Juudas oli itse teeskentelijä, koska hän menetteli aivan vastoin omaatuntoaan ja aivan vastoin vakauksensa, sillä Juudas tiesi oikein hyvin, että hänellä oli paha aikomus, ja kuitenkin hän kielsi sen. Hän päästi suuren valheen ehtoollispöydässä. Hän teki siis ehdollisen synnin.

Mutta Pietari puhui sisällisen vakuutuksensa mukaisesti, kun hän uskoi olevansa valmis kuolemaan. Hän ei tuntenut petollista sydäntään. Hän harhaili itsepetollisuuden sumuissa. Ja niin hapuilevat kaikki itsepetollisuuden sumuissa, jotka luulevat olevansa valmiit kuolemaan ennen kuin he ovat läpikäyneet sen suuren mielenmuutoksen, jonka Pietarin täytyi kokea lankeemuksen jälkeen. Hän sai kokea oikean synninsurun vasta lankeemuksen jälkeen, ja Vapahtajan ylösnousemisen kautta hän sai kokea kristityn ilon.

Niin muodoin ei Pietari ollut vielä kääntynyt ja uudestisyntynyt, kun hän ensimmäisen kerran uskoi olevansa

valmis kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta helluntaipäivän jälkeen oli hän totisesti valmis kuolemaan. Sillä siten kun hän oli saanut koetella Pyhän Hengen vaikutuksia, ei hän pelännyt kuolemaa. Mutta kun Vapahtaja kysyi häneltä ylösnousemisensa jälkeen: "Simon Joonaan poika, rakastatko minua enemmän kuin nämä", niin ei hän uskaltanut vakuuttaa, että hänellä oli suurempi rakkaus Vapahtajaa kohtaan kuin muilla opetuslapsilla. Niin! Hän tuli vieläpä murheelliseksi, kun Vapahtaja kysyi häneltä kolmannen kerran: "Simon, rakastatko minua enemmän kuin nämä?" Ja minä uskon totisesti, että jokaisen oikean kristityn täytyy tulla murheelliseksi, kun Vapahtaja kysyy kokonaista kolme kertaa, onko hänellä rakkautta. Se, jolla on kuollut usko, voi kyllä varmasti vakuuttaa rakastavansa Vapahtajaa enemmän kuin mitään muuta taivaassa ja maan päällä, mutta oikean kristityn, joka tuntee, kuinka vähän hän saattaa rakastaa Vapahtajaa, täytyy tulla murheelliseksi ja sanoa: "Herra, sinä tiedät, että minä rakastan Sinua."

Juuri sen tähden kysyy nyt Herra Pietarilta, Simon jne. Tämän kysymyksen tarkoitus on, että Pietarin pitää muistaman, kuinka monta kertaa hän on kieltänyt Vapahtajansa, kuinka kevytmielinen ja turhamainen hän on ollut, kun maailman rakkaus ja omarakkaus on saanut niin suuren sijan hänen sydämessään, että hän kielsi Vapahtajan. Tämän synnin ja omanrakkauden tähden pitää Pietarin tulla murheelliseksi ja muistaa, kuinka monta kertaa hän on kieltänyt Vapahtajan.

Jos nyt Vapahtaja kysyy teiltä, jotka tänään tahdotte käydä Herran Pyhällä Ehtoollisella, jos hän kysyy teiltä, "rakastatteko minua enemmän kuin nämä", niin pitää teidän katuvaisella ja murheellisella sydämellä notkistaa polvianne armoistuimen eteen ja sanoa: "Minä vaivainen syntinen ihminen, jne."

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 57

Koska makian leivän juhla lähestyi, sanoi Jesus hänen opetuslapsillensa: Te tiedätte, että kahden päivän perästä tulee pääsiäinen, ja Ihmisen Poika ylönnetaan ristiinnaulittaa. Silloin kokoonnuit pappein päämiehet, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat ja neuvoa pidit, kuinka he Jesuksen kavaluudella kinni ottaisit ja tappaisit. Matt. 26: 1

Tässä kuuluu se hirmuinen salainen neuvo, jonka Jesuksen viholliset pitävät keskenänsä. Ei he vihti Jesusta tappaa omalla kädellensä, ettei mailman laki olis heitä syyttänyt. Mutta he tahdoit kavaluudella ja viekkauudella saada jonkun laillisen syyn hänen päällensä, että he saattaisit niin kuin lain varjon alla häntä kiinni ottaa ja tappaa, sillä Jesuksen (vihollisilla oli) semmoinen usko, että siinä ei tule synti, jos he lain varjon alla saattavat Jesusta hukuttaa. Ja semmoinen usko on ollut kaikilla kristillisyyden vihamiehillä, että siitä ei tule synti, jos he lain varjon alla saattavat kristityitä vahingoittaa. Lain varjon alla on myös entiset kristityt tapetut.

Ensiksi on rietas kääntänyt juudalaisten ja pakanain silmät nurin. He ovat saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat yksi kirottu joukko ja pahoilta hengiltä riivatut, niin kuin myös juudalaiset olit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Jumalan poika oli yksi kansan häiritsijä ja väärä opettaja. Sen syyn tähden he kannoit hänen päällensä maaherran Pontius Pilatuksen edessä, viimein he toit vielä senki suuren rikoksen hänen päällensä, että

hän teki itsensä Jumalan pojaksi. Tässä nousi niin hirmuinen ylpeys juudalaisilla, että he repäis vaatteensa, ja kuitenkin oli heillä se usko, että Jesus oli hengellisessä ylpeydessä, koska hän teki itsensä Jumalan pojaksi.

Myös jälkeen ovat pakanat tyhmistyneet, jos joku kristitty on tunnustanut itsensä Jumalan lapseksi. Ei nimittäin pakanat usko, että yksikään ihminen on tullut Jumalan lapseksi. Se Jumalan pojan tunnustus teki pahaa juudalaisille, ja kuitenkin he sanoit: "Meillä on Isä, Jumala. Emme ole äpärät." Mutta mistäs juudalaisille oli tullut semmoinen viha Jesusta kohtaan, että he rupeisit juuri hengen päälle käymään? Emme me ymmärrä, mistä se viha olis tullut, mutta on jälistä päin huomattu, että haukkumisesta nousee viha, ja joka ilmoittaa jumalattomille totuuden, se tulee vihattavaksi maailmalta. Siitä haukkumisesta on siis tullut viha, ja viha on juudalaisten mielessä muuttunut totuudeksi. Ja niin pian kuin hengellinen viha muuttuu totuudeksi juudalaisten sydämissä, rupeavat he kantamaan Jesuksen päälle, että hän (on) yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Ja koska juudalaiset ei vihti itse semmoisen tappaa, niin he pitävät neuvoa, kuinka he kavaluudella ottaisit hänen kiinni ja tappaisit. Sen tähden kirjoittavat evankeliumin kirjoittajat, että juudalaisten ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja kansan vanhimmat kokoonnuit ja neuvoa pidit, kuinka he Jesuksen kavaluudella kiinni ottaisit ja tappaisit.

Mutta ei tämän aikaiset juudalaiset ole vihaiset Vapahtajalle ja hänen ope-

tuslapsillensa. Niin he sanovat kuitenkin, että het ei vihaa ketään. Mutta kukas tiesi, jos viha olis salattuna sydämessä, vaikka het ei tunne sitä. Kukas tiesi, jos tämän aikaiset juudalaiset saattavat paremmin kätkeä vihansa kuin entiset, vaikka he sanovat: ”Ei meillä ole vihaa.” Mistäs sokiat raukat tuntevat, mikä heillä on sydämessä? Koska he suuttuvat totuuden tunnustajille ja viskaavat ulos huoneestansa, silloin he sanovat: ”Ei meillä ole vihaa.” Mutta vihan töitä kuitenkin tekevät. Ja tiesiköpä Judaskaan, että vihan perkele meni häneen sen kastetun palan jälkeen?

Moni tulee nyt Judan tavalla Herran ehtoolliselle ja antaa Jesukselle suuta, vaikka hengellinen viha palaa sydämessä Jesusta ja hänen opetuslapsiansa kohtaan. Sillä rietas kääntää kokonansa nurin juudalaisten silmät, että he katsovat oikian kristillisyyden vääräksi ja ylpeydeksi, jonka tähden mailma rupeaa heitä vihaamaan. Mutta tämä hengellinen viha muuttuu totuudeksi sokian raukan mielessä. Ja niin kuin juudalaiset olit saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että Jesus Nazarenius oli yksi kansan häiritsijä ja väärä opettaja, niin ovat tämän aikaiset juudalaiset, nimittäin suruttomat ja armonvargaat, saaneet sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka niin kovin tuomitsevat ja haukkuvat kunniallisia ihmisiä. Ja sen tähden he pitävät myös neuvoa, kuinka he kavaluudella kiinni ottaisivat kristityitä, kuinka he lain varjon alla saattaisit kostaa.

Olispa nyt aika vielä katumuksen tehdä, jos hengellinen viha ei olis muuttunut totuudeksi. Mutta Judas ei saata

katua syntiänsä Herran ehtoollisen huoneessa. Vasta silloin Juudalla tunto herää, koska hän näkee Jesuksen tuomituksi. Ja silloin ei ole enää aika armoa kerjätä. Mutta Jesuksen ja kristillisyyden vihamielille ei taida katumus tulla koskaan, ennen kuin vasta ijankaikkisuudessa. Tämä hengellinen viha on vaikuttanut niin paljon, että sydän on paatunut, ja sen tähden ei taida juudalaiset eikä pakanat enää katumuksen ja parannuksen tehdä, koska hengellinen viha on paaduttanut sydämen.

Ja monelle on ilo tullut kristittyin lankeemuksesta, kuinka semmoiset saattavat katumuksen tehdä? Monelle tulee myös ilo kristittyin vahingosta, niin kuin Jesus sanoi opetuslapsillensa: ”Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta mailma iloitsee.” Ja mistä syystä mailma iloitsee? Joo, Jesuksen kuoleman tähden mailma iloitsee. Jos nyt kaikki kristityt kuolisit, niin pääsis mailma iloitsemaan. Jos kaikki kristillisuus loppuis, niin pääsis mailma iloitsemaan. Mutta kuitenkin on Jesus sanonut, että opetuslasten muret kääntään iloksi. Minä uskon kuitenkin, että opetuslasten muret kääntään iloksi, vaikka kuinka nyt olis muret. Mutta mailman ilo ei taida niin kauvan kestää.

Minä tiedän, että täällä on muutamia murheellisia opetuslapsia, jotka itkevät Jesuksen ristin juuressa ja surkuttelevat mailman sokeutta, surkuttelevat paatuneitten kovakorvaisuutta, kauhistuvat juudalaisten paatumusta, koska he näkevät, kuinka koko mailman viha on kaatunut Jesuksen päälle, kuinka hän on ylönnannettu Jumalalta ja ihmisiltä. Minä uskon myös, että Jumala näkee opetus-

lasten murettä ja kuulee heidän huokauksiansa ja herättää heille ylös sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan, joka on totisesti kuollut monen opetuslapsen sydämessä, ettei he tunne enää hänen armollista läsnäolentoansa niinkuin ennen. Jesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat, koska he näkevät, kuinka hirmuinen mailman viha on Jesusta kohtaan. Mutta Jumala taivaassa kuulee heidän huokauksiansa, ja viimein kääntään heidän murheensa iloksi, koska he saavat nähdä, että Jesus on vielä elämässä, joka saattaa kyllä auttaa sekä hengellisestä että maallisesta hädästä.

Vaikka se tuntuu välistä niin kuin olis murheellisten opetuslasten ystävä ja ainoa auttaja kuollut ijankaikkisesti, ettei hän enää kuule katuvaisten ja murheellisten huokaukset, kuitenkin saavat he suuremmissa hädässä tuta, että Jesus on vielä elämässä. Jesuksen ristin viholliset iloitsevat Jesuksen kuolemasta. He luulevat, että kaikki kristillisuus loppuu hänen kanssansa. Mutta, Jumalan kiitos, Jeesus on vielä elämässä. Ja me uskomme, että hän antaa murheellisille opetuslapsille Pyhän Henkensä, että he saattavat suuremmalla rohkeudella turvata häneen, ja julistaa hänen hyviä töitensä ja kiittää häntä hänen suuren armonsa edestä.

O, jos me saattaisimme kiittää sen suuren armon edestä, jonka hän on murheellisille ja katuvaisille sieluille tehnyt. Mutta me olemme kiittämättömät ja huolimattomat valvomaan ja rukoilemaan, sen tähden panee hän koetteleuksia meidän päällemme, että me paremmin muistaisimme, ettei meillä tässä

mailmassa yhtään vahvaa asumasijaa ole. Sillä mailman rakkaus tahtoo varastaa opetuslasten sydämet, sen tähden kuolee Jesus pois, ja heidän täytyy valittaa, ettei heillä ole enää yhtään turvaa, ei taivaassa eikä maan päällä. Koska Jesus makaa kuolleena sydämen haudassa, silloin lankeevat opetuslapset epäilykseen, ja uskon kipinä sammuu, ja mailma pilkkaa ja nauraa Jesuksen murheellisia opetuslapsia. Nyt täytyvät Jesuksen murheelliset opetuslapset olla lukittuin ovein takana, koska Jesus on kuollut. Nyt täytyy heidän olla murheessa ja epäilyksessä, koska Jesus on haudassa. Ei he jaksaa enää uskoa, että Jesus nousee vielä ylös ja tulee eläväksi. Eikä yksikään jaksaa lohduttaa veljeänsä ja sanoa: "Meidän pitää toivoman, että Jesus elää."

Missäs nyt on Pietarin usko ja Johanneksen rakkaus? Ei Pietari muista Herran sanoja: "Koskas palajat, niin vahvista sinun veljiäs!" Näin se nyt käypi, koska Jesus kuolee kristittyin sydämissä. He lankeevat epäuskoon ja epäilykseen. He ovat lukittuin ovein takana. Ei he jaksaa puhua kelleen mitään. Mutta ei Jesuksen oikiat opetuslapset mene mailman joukon kanssa pilkkaamaan sitä Ristiinnaulittua. Ei het mene viinaporvarin taloon hakemaan lohdutusta flaskusta. Ei he mene mailman joukon kanssa pilkkaamaan ja nauramaan, eli korttia lyömään ja kiroomaan. Ei he mene koreutta ostamaan ja huorain perässä laukkomaan. Vaan he menevät yhteen huoneeseen itkemään ja parkumaan.

Missäs nyt on Jesus, rakas mestari, rakas opettaja ja orpolasten ainoa turva? Kuolluna makaa. Haudassa makaa. Kyl-

lä saatte parkua nyt tämän päivän ja tämän yön ja vielä huomenna, että sydämellinen muret särkis teidän kovat sydämenne ja pehmittäis kovat rinnat, että jaksaisitte paremmin uskoa pääsiäispäivänä, koska se suuri Ristinkantaja tulee eläväksi ja osottaa haavojansa ja selittää teille kirjoituksia ja antaa teille lupauksia Pyhän Hengen tulemisesta ja tulevaisen mailman kunniaista. Silloin pitää teidän suuremmalla voimalla ja rohkeudella saarnaaman evankeliumia kaikille luoduille: “Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi. Mutta joka ei usko, se kadotetaan. Amen.

Alkuperäinen. Aunon kokoelma, Helsingin yliopiston kirjasto.

Pankkaa sydämiinne kaikki nämä sanat, jotka minä tänä päivänä todistan, sillä ei siinä ole teille yhtään turhaa sanaa, vaan se on teidän elämänne, ja ne sanat pidentävät teidän elämänne maan päällä. 5. Mos 32: 45, 47

Nämä ovat kuolevaisen vanhemman viimeiset sanat, kun Moses sanoi jäähyväiset Israelin lapsille ja jätti heidät uskollisen miehen, Josuan haltuun. Moses oli Herran käskyn jälkeen johdattanut Israelin lapsia korven läpi ja oli nyt tullut liki Kaanaan maata, jossa heidän piti asuman. Siinä tuli Mosekselle käsky, että hänen piti erkaneman Israelin lapsista ja astuman kuolemaan korkealle vuorelle, jossa Herra osoitti hänelle kaikki maan paikat, kussa Israelin lasten piti asuman. Mutta ennen kuin hän erkani Israelin lapsista, sanoi hän heille jäähyväiset näillä merkillisillä sanoilla: "Pankaat sydämiinne kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä teille todistan, sillä siinä ei ole teille yhtään turhaa sanaa, ja se on teidän elämänne." 5. Mos 32: 46, 47.

En ole minä johdattanut näitä lapsia niin kauas kuin Moses johdatti Israelin lapsia, enkä ole niin kauas saattanut heitä johdattaa kuin Moses. Kuitenkin olen minä johdattanut sen huonon ymmärryksen jälkeen kuin minulle on annettu. Vaikka muutamat ovat vastahakoiset, muutamat ovat kääntäneet ajatuksensa takaisin pakanain maalle, muutamat ovat pahalla tunnolla matkustaneet Kaanaan maalle päin, ja muutamat ovat jo katselleet sitä maata, jossa maitoa ja hunajaa vuotaa, kuitenkin olen minä joh-

dattanut sekä hyvät että pahat, myöntöväiset ja vastahakoiset. Tänne asti olen minä teidät, lapset, johdattanut, ja täällä te nyt seisotte Jesuksen alttarin edessä. Pankkaa nämä viimeiset kuolevaisen vanhemman sanat teidän sydämillenne, kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä teille todistan, sillä ei siinä ole yhtään turhaa sanaa.

Mutta minun täytyy sanoa teille niin kuin Moses sanoi Israelin lapsille, ennen kuin hän erkani heistä: "Katso, minä panen tänä päivänä teidän eteenne elämän ja kuoleman siinä, kun minä tänä päivänä käsken, ettäs rakastat Herraa sinun Jumalaasi, vaellat Hänen teissään, ja pidät Hänen käskynsä, ettäs saisit elää ja enettäisiin ja Herra sinun Jumalasi siunaisi sinua siinä maassa, kuhunkas menet. Mutta jos sinä käännät sydämesi ja et ole kuuliainen, vaan annat vietellä sinuasi, niin että sinä kumarrat vieraita jumalia ja palvelet heitä, niin teen minä tänä päivänä teille tiettäväksi, että teidän pitää peräti hukuman ja ei kauan pysymän siinä maassa, johonkas menet Jordanin ylitse." Tämä sana kuuluu erinomattain niille, joilla on kova otsa ja paatunut sydän, jotka eivät tottele ollenkaan kuolevaisen vanhemman viimeisiä manauksia ja jotka menevät heidän omia retkiään, jotka eivät hyvät ole.

Semmoisille paatuneille on Moses jättänyt nämä merkilliset sanat: "Minä tunnen sinun tottelemattomuutesi ja niskuruutesi. Katso, koska minä nyt täällä vielä elän teidän kanssanne, olette te tottelemattomat Herraa vastaan." Ja vielä sanoo Moses niille paatuneille, jotka eivät anna totuttaa itseään oikealle tiel-

le: “Niinkö te Herralle maksatte? Eikö hän ole sinun Isäsi ja sinun Lunastajasi, joka sinut luonut ja valmistanut on? Muista muinaisia aikoja ympäri vuosikaudet suvusta sukuun ja kysy isältäsi, ja hän ilmoittaa sinulle, ja sinun vanhemmiltasi, niin he sinulle sanovat, kuinka suurella vaivalla Herra on johdattanut Israelin lapsia orjuuden huoneesta. Herra löysi teidät erämaasta ja hirmuisesta itkukorvesta, ja Hän vei teidät ympäri ja opetti teitä ymmärtämään ja varjeli teitä niin kuin silmäteräänsä. Hän vei teitä hamaan korkeuteen ja ruokki teitä pellon hedelmällä ja antoi teidän imeä hunajaa kalliosta ja öljyä kovasta kivistä, voita lehmistä ja rieskaa lampaista ja ruokki teitä parhaalla nisulla ja juotti teitä parhaalla viinamarjain verellä.” Katso, niin on Herra tehnyt Israelin lapsille, jotka ennen huokasivat orjuuden huoneessa raskaan kuorman alla. Mutta koska Israel lihoi, tuli hän korkiaksi, hän on tullut lihavaksi, paksuksi ja väkeväksi ja hylkäsi Jumalan, joka hänet teki ja katsoi autuutensa kallion ylö. Silloin he uhrasivat perkeleelle ja ei Jumalalle.

Nämä hirmuiset sanat ovat Moseksen kautta kaikki tyyntä kirjoitetut niille, jotka eivät muista, mistä Herra on heitä pelastanut. Ja vielä nämä Moseksen sanat kuuluvat semmoisille paatuneille, jotka ensimmäisen armon jälkeen lankesivat pois ja alkoivat maailman kanssa fästäämään, viinalla suoliaan voidella ja sydäntään parantaa. Niille sanoo Herra näin: “Heidän viinansa on lohikäärmeen kiukkuvahto ja kyykäärmeitten hirmuinen myrkky.” Tämä on hirmuinen muistutus niille, jotka nyt

seisovat Jesuksen alttarin edessä siinä mielessä, että he tekevät parannuksen lupauksia, ja heti, kun he kääntävät selkäänsä alttarille, menevät he perkeleen kalkista juomaan. Täällä Jesuksen alttarin juuressa on ennen teitä monta tuhatta sielua vannonut uskollisuuden valan ja tehnyt monta lupauksia ja uhrannut sydämensä Jesukselle, mutta muutaman vuoden perästä on yksi osa tullut juomareiksi, toinen osa huoriksi ja varkaiksi, muutamat ovat pieneset vanhempiaan ja muutamat ovat surmanneet itsensä.

Semmoiset rippilapset ovat täällä ennen itkeneet, koska he ensimmäisen kerran seisovat Jesuksen alttarin edessä. Mutta ne kyyneleet, jotka silloin ovat vuotaneet kirkon lattialle, ovat kuivuneet niin pian kuin he tulivat ulos kirkosta. Ilmankin maailman tuuli vei kaikki parannuksen ja rakkauden kyyneleet. Kaikki parannuksen lupaukset putosivat pois muistosta, kaikki kyyneleet ja hyvät ajatukset menivät hukkaan niin pian kuin rippilapset käänsivät selkäänsä Jesuksen alttarille. Ei ollut pitkä aika, ennen kuin nämä katuvaiset lapset rupesivat juomaan, kiroamaan, tappelemaan, huorintekemään ja varastamaan, juuri niin kuin he olisivat antaneet lupauksen perkeleelle ja ei Vapahtajalle.

Sitten saivat muutamat oikein rohkeuden syntiä tekemään sen ensimmäisen ripin jälkeen. Eivät semmoiset enää huolineet vanhempain kiellosta. Koska he nimittäin saivat ensimmäisen kerran maistaa Herran ruumista ja verta, meni itsekkyyden ja ylpeyden rietas heihin sen kastetun palan jälkeen. He tulivat itse miehiksi ja aikaihmisiksi. Monelle

vanhemmalle, jotka johdattivat lapsiaan Herran alttarin eteen siinä mielessä, että he saisivat ilon lapsistaan vanhuuden päivinä, kun he näkevät lapsensa kastelevan Jesuksen alttaria kyyneleillään, johtui ajatuksiin ja mieleen, että nuo lapset taitavat ilahduttaa vanhempiaan vanhuuden päivinä. Mutta turha oli tämä vanhinten toivo. Vähän ajan perästä tulivat nämä kauniit rippilapset vanhemmilleen ristiksi ja mielikarvaudeksi niin, että heidän täytyi valittaa niin kuin Israel: "Minä olen lapsia kasvattanut, mutta he ovat kovakorvaisiksi tulleet. Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan."

Näin on ennen eletty tässä seurakunnassa. Ja kuka tiesi, tulevatko nämä lapset suuremmaksi iloksi vanhemmilleen? Minä pelkään, että yksi osa näistä lapsista tulee vanhemmilleen surkeaksi mielikarvaudeksi, vaikka he nyt ovat olevinaan totiset ja murheelliset. Mutta ei se pidä oleman minun syyni, jos muutamat teistä tulevat semmoiseksi villihengiksi, kuin entiset pakanat ovat olleet, nimittäin huoriksi, varkaiksi, juomareiksi, kiroilijoiksi, tappelumiehiksi, valapattoisiksi ja kristittyjen vainoojiksi. Semmoiset ovat oikeat villihenget ja metsänperkeleet, jotka pieksevät .ristityitä ja voitelevat kurkkuaan pirun paskalla ja pyytävät hiiriä. Semmoisista sanoo Moses, se Jumalan mies: "Heidän viinansa on Sodomian viinapuusta ja Gomorran pelloista. Heidän viinamarjansa ovat myrkyllisiä viinamarjoja; heillä on karvahimmat marjat. Heidän viinansa on lohikäärmeen kiukkuvaahto ja kyykäärmeen hirmuinen myrkky." 5. Mos. 32: 32, 33

Uskokaa nyt, jos tahdotte, että Moses ei ole valehtelija, eikä ole Moses valehdellut, kun hän saarnasi viimeisen keran niille paatuneille Israelin lapsille, joita hän oli johdattanut pakanallisesta maasta Jordaniin. Olen minä myös johdattanut teidät Jesuksen alttarin eteen, jossa teidän pitää tänä päivänä vannoman Herralle Sebaotille ja sille suurelle Ristinkantajalle ja orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle. Teidän pitää vannoman, niin totta kuin Herra elää, että teidän pitää antaman henkenne ja verenne siinä suuressa sodassa maailmaa ja perkelettä vastaan ja teidän omaa lihaanne vastaan. Minä otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajaksi teitä vastaan, että minä panen teidän eteenne elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen; niin valitse elämä, että sinä ja sinun siemenesi eläisi, että rakastaisit Herraa sinun Jumalaasi ja kuulisit Hänen ääntänsä ja riippuisit Hänessä kiinni, sillä Hän on sinun elämäsi ja pitkä ikäsi. 5. Mos. 30: 19,20

"En minä kaikista teistä puhu", sanoo Vapahtaja opetuslapsilleen, "sillä minä tiedän, kenet minä valitsen. Mutta että Raamattu täytettäisiin: joka syö leipää minun kanssani, se tallaa minua jaloillaan." On tässä muutamia Jesuksen opetuslapsia, jotka eivät tiedä Juudan petollisuudesta mitään, joitten aikomus on noudattaa Jesuksen verisiä askeleita Golgatalle ja ristin kuolemaan asti. Mutta on tässä paljon Juudaan uskonveljiä ja sisaria, jotka eivät ole aikoneetkaan seurata Jesuksen verisiä askeleita kirkon ovea ulommaksi, ja niistä en minä tiedä, mitä minun pitää tekemän ja sanoman. Jos minä sanoisin heille niin

kuin Jesus sanoi Juudalle, niin minä sanoisin: "Mitä teet, niin tee pikemmin", sillä Juudas teki myös pikemmin, mitä hän oli aikonut tehdä, ja sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele. Ilmankin se kastettu pala meni eli tarttui väärään kurkkuun, koskapa hänelle tuli niin kiire lähtemään ulos Herran ehtoolisen huoneesta. Ei malttanut Juudas parka odottaa siksi kun olisi kiitosvirsi veisattu. Ja se oli hänen viimeinen menonsa. Ei Juudas ole tullut takaisin maailman reissulta, ennen kuin hän tuli sen suuren joukon kanssa Yrttitarhaan suuta antamaan Jesukselle. Niin kuin kaikki petolliset rippivieraat tekevät, he antavat suuta Jesukselle ja sanovat: "Terve Rabbi!" Mutta he antavat ilmankin taas muutaman ajan perästä suuta pirulle ja taas Jesukselle, niin kuin muutamat ovat ennen tehneet.

Mutta ne yksitoistakymmentä, jotka ovat valvomassa Jesuksen kanssa Yrttitarhassa, ehkä uni on pakannut kovin heidän päälleen, ovat kuitenkin nähneet niin kuin unen horroksessa Jesuksen huokaavan jumalattomien lasten elämästä. He ovat myös nähneet Hänen pyhästä ruumiistaan putoilevan verensarvoja maan päälle. He ovat nähneet Hänen verisiä askeleitaan, joita Hän on polkenut kantaessaan ristiä Jerusalemiin ja turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle, ja niitä verisiä askeleita ovat he seuranneet. Minä toivon, että niillä yhdellätoistakymmenellä, jotka ovat kuulleet Hänen erosaarnansa ja nähneet veren vuotavan Hänen haavoistaan, on nyt totinen aikomus seurata Hänen verisiä askeleitaan, niin myös Maria Magdaleenalla ja muilla vaimoilla, jotka ovat

Häntäseuranneet Galileasta ja haudan kohdalla murheellisilla sydämillä katselevat, kuinka Josef ja Nikodemus panevat Hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Nämä murheelliset vaimot ovat aikoneet tulla voitelemaan Hänen ruumistaan hyvänhajuisilla yrteillä, mutta ei heidän tarvitse sitä tehdä. Joka kerta kun Jesus kuolee, istuu Maria Magdaleena Hänen hautansa päällä ja kyyneleillään osoittaa rakkautensa Ristiinnaulitulle. Minä uskon totisesti, että Maria Magdaleena rakastaa Vapahtajaa, ehkä hän sen ylenpalttisen murheen tähden ei tunne Häntä varsin, ennen kuin Jesus mainitsee hänen nimensä.

Ja sinä Pietari, jolle Jesus on sanonut: "Seuraa minua", onko sinulla nyt se vahva päätös ja sydämellinen aikomus, että sinun pitää seuraaman sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan verisiä askeleita ristin-kuolemaan asti? Sinä olet kerran kieltänyt sinun Vapahtajasi ihmisten pelvon tähden. Sinä olet silloin rakastanut omaa henkeäsi, ehkä olet aikonut mennä kuolemaan Jesuksen kanssa. Aiotko sinä vielä tästedes kieltää sinun Vapahtajasi? Ei, ei, Pietari. Ei, ei, Pietari, älä rakasta omaa henkeäsi, vaan rakasta sinun Vapahtajaasi ja anna henkesi pakanoilta, mutta anna sielusi Vapahtajalle.

Ja sinä Johannes, joka nojasit päätäsi Herran ehtoollisessa Jesuksen rintoja vasten! Mitä sinä ajattelet, kun pakanat viskaavat sinut kiehuvaan öljykattilaan? Luuletkos, että se ristiinnaulittu saattaa sinut pelastaa, jos sinä olet se opetuslapsi, jota Jesus rakastaa, ja sen tähden pakanain kiehuvaan kattilassa ei tule vahinko sinulle? Ja vaikka sinä olisit

helvetin kattilassa, niin sinut pelastetaan sieltäkin niin kauan kuin sinä uskot, että se ristiinnaulittu on suuri ja voimallinen sotasankari, joka saattaa sinut pelastaa helvetin syvyydestä ja antaa sinulle sen autuaallisen uskon, että sinä olet ajassa ja ijankaikkisuudessa autuas.

Nyt Pietari, Johannes ja Maria Magdaleena! Seuratkaa Jesuksen raskaita askeleita kantaen Jesuksen ristiä murheellisilla ja verta vuotavaisilla sydämillä, katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, kuinka Hän huutaa korkealla äänellä: "Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minut ylönannoit?" Jos Jesus kuolee teidän sydämissänne, niin itketään Hänen hautansa päällä siihen asti, että kuoleman kylmät rinnat särkyvät, ja Herra, joka asuu korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla nöyrä ja särjetty sydän on, Hän kuulee teidän huokauksenne ja nostaa ylös sen verisen sotasankarin kuolemasta ja antaa Hänet elävänä murheellisille opetuslapsille jälleen. Silloin opetuslapset ihastuvat, että he näkevät Herran.

Viimein kaikki uskolliset sielut seuraavat Vapahtajaansa taivaaseenastumisen vuorelle ja katsovat ylös taivaaseen odottaen Hänen tulemistaan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Silloin tulee teidän ilonne täydelliseksi, koska Karitsan häät alkavat, ja te saatte tanssata taivaan puhtaalla lattialla Jesuksen verellä kirkastetuilla vaatteilla ja taivaallisella kultapuvulla, riemusta loistavilla kruunuilla rakkaudesta hohtavilla rinnoilla laulaa kiitosta Jesukselle. Ja ehkä teidän täytyy nyt Herran ehtoollisessa syödä samasta vadista, josta Juudas on syönyt

ja juonut itselleen kuoleman, ei Jesuksen ruumis ja veri sen tähden tule halvemmaksi. Teille on sama kalkki siunaukseksi, mikä Juudaalle ja hänen veljilleen on kiroukseksi. Teille, joilla on nöyrä ja särjetty sydän, on tämä Herran ehtoollinen elämän vesi, mutta Juudalle ja Juudaan veljille ja sisarille on se myrkyllinen juoma, sillä sen kastetun palan jälkeen meni häneen perkele. Mutta oikeat Jesuksen opetuslapset tulevat iloisiksi, koska heidät ravitaan armpöydän runsailla tavaroilla ja juotetaan heikumalla niin kuin virralla. Kiitos Jesukselle. Kiitos Jesukselle! Amen.

Jäljennös. Olga Palton kokoelmasta Oulun maakunta-arkistosta.

Uusi Postilla n:o 92 (3. painos)

Kristilliset kuulijat! Jokaisen ehtoollisella käymisen yhteydessä pitäisi meidän muistuttaa itsellemme yhtä hyvin Juudas Iskariotin petosta kuin Pietarin lankeemusta. Juudas oli nimittäin teeskentelijä ja semmoisena hän meni Jumalan pöytään. Pietari oli enemmän vakava ja rehellinen kristillisyydessään, mutta oli kuitenkin lähes mahdoton ottamaan vastaan puhdistusta. Hän oli lähellä jäädä ilman osaa ja osuutta Jumalan valtakunnassa. Epäilemättä on vielä nykyäänkin semmoisia ehtoollisvieraita, jotka menevät ehtoolliselle samalla mielellä kuin Juudas; he menevät Herran pöytään ilman katumusta, ilman parannuksen aikomusta, sillä omatunto ei soimaa heitä. Näillä tekopyhillä ihmisillä ei ole yhtään syntiä omallatunnollaan, vaikka he elävät katumattomuudessa. Juudas kielsi tekonsa, jonka tähden Vapahtaja syytti häntä, sillä valehteleminen ei ollut mikään synty Juudakselle.

Juudas tiesi oikein hyvin, että hän oli luvannut ylimmäisille papeille, että hän pettäisi Jeesuksen, mutta hän teki itsensä aivan tietämättömäksi petoksestansa, kun muut opetuslapset halusivat tietää, kuka oli pettäjä. Hän kielsi pois kaikki tynni ja sanoi Vapahtajalle: “Enhän minä ole se?” Niin muodoin teki Juudas itsensä aivan viattomaksi. Ja me tiedämme oikein hyvin, että jokaisen, joka menee Herran pöytään, pitää tunnustaa syntinsä ja katua rikoksensa ja sovittaa lähimmäisensä. Mutta valitettavasti on monta Juudasta, jotka menevät ilman pelkoa ehtoollispöytänsä jälkeen kun he ovat valehdelleet ja kieltäneet syntinsä.

On monta Juudasta nykyaikana, jotka tekeytyvät aivan viattomiksi, vaikka tietävät olevansa syylliset tekoon. Semmoista me kutsumme teeskentelijäksi, joka menee ehtoolliselle ja kieltää pahat tekonsa. Kuinka semmoinen voi olla katuvaainen syntinen, joka ei tahdo tunnustaa syntejään? Moni tekopyhä teeskentelijä sanoo: “Ei minun tarvitse ripittäytyä kenellekään. Minä tunnustan Jumalalle syntini.” Mutta eiköhän Juudas ajatellut samalla tavalla, kun Pietari välttämättömästi halusi tietää, kuka oli pettäjä. Pietari ei ollut tyytyväinen siihen, että Juudas, eli pettäjä, tunnusti syntinsä Jumalalle, vaan Pietari tahtoi, että pettäjä tulisi ilmi. Hän halusi, että pettäjä tunnustaisi syntinsä koko maailmalle saattaakseen tulla estetyksi täyttämästä pahaa aikomustaan. Kristuksen rakkaus pakotti Pietarin tähän intoon ottamaan selvää ja kysymään pettäjästä. Vaikka Pietarin rakkaus Vapahtajan persoonaa kohtaan siihen aikaan perustui maallisiin laskelmiin, niin oli hänen rakkautensa kuitenkin vakava ja vilpiton. Ja tämä rakkaus Kristuksen persoonaa kohtaan teki hänet niin innokkaaksi ja ututteraksi saamaan selville pettäjän.

Ehkä joku Juudan heimoveljistä tulee sillä vastaväitteellä, ettei se koskenut Pietaria tai muita opetuslapsia, kuka pettäjä oli. “Se ei koskenut häntä”, ajattelevat tämän ajan armonvargaat, “ei kuulunut hänen virkaansa tutkia toisten sieluntilaa.” “Ja sen tähden”, sanoo armonvaras, “ei Vapahtaja tahtonut paljastaa pettäjää.” Mutta minä pelkään, että armonvaras erehtyy suuresti käsityksessään Pietarista ja hänen kiivaudestaan. Vapahtaja ei tahtonut vielä pal-

jastaa Juudaksen petosta muille opetuslapsille, koska Pietari innossaan olisi saattanut käydä Juudaksen kimppuun. Pietari oli sokeassa kiivaudessaan Paa-
vin kaltainen, joka polttaa kaikki pettäjät, ruumiillisesti.

Kun paavi ja hänen kannattajansa syytyvät Pietarin sokeasta kiivaudesta suojelemaan Kristuksen persoonaa kaikkia pettäjiä vastaan, niin hän hyökkää heidän päälleen hakaten ja lyöden lain ja oikeuden varjolla. Juuri siksi ei Vapahtaja tahtonut paljastaa Juudasta, koska Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oli se tarkoitus, että ottaa hänet kiinni ja piiskata hänet, eli ehkä vieläpä rangaista hänet hengiltä sen hengellisen lain mukaan, jonka sokea kiivaus oli kirjoittanut heidän sydämiinsä ja mieliinsä. Semmoinen kiivaus Jumalan puolesta ei ole epätavallinen kuolleen uskon kannattajien joukossa, jotka tahtovat rangaista kaikkia Kristuksen pettäjiä maailmallisen lain miekalla, kun hengellinen viha kirjoittaa lain.

Tämä opetuslasten sokea kiivaus oli yksi syy, minkä tähden Kristus tahtoi säästää pettäjän ruumiillisen elämän, koska hän ainoastaan varoitti häntä peitettyillä sanoilla, että hän saisi ajattelemisen aikaa. Mutta oli vielä toinen syy, minkä tähden Kristus ei tahtonut ilmoittaa pettäjää, nimittäin se tilanne, että Juudas olisi tullut vielä paatuneemmaksi, jos hänen petoksensa olisi tullut julki. Ja vaikka Juudan sydän oli jo riittävästi ahneuden paaduttama, olisi tosin asia voinut saada kokonaan toisen käänteen, mikäli Juudas olisi saatu oikeaan synnintunnustukseen ennen kuin hän meni Herran pöytään.

Jos Juudas, sanon minä, olisi saatu tunnustamaan paha aikomuksensa, niin olisi tämä synnin tunnustus saattanut saada aikaan niin paljon, että itse työ olisi jäänyt tekemättä. Ainakin on meillä se kokemus, että jokainen huora, joka käy kantaen murhan ajatuksia, jättää lapsensa murhaamatta, kun hänet saadaan julkiseen synnin tunnustukseen, että hän on raskaana. Ja sen tähden on jokaisen isännän ja emännän velvollisuus taivuttaa semmoinen synnin tekijä julkiseen synnin tunnustamiseen, sillä semmoisen synnintunnustuksen kautta saattaa sekä äidin että lapsen henki säästyä kuolemalta.

Mutta se, joka on kopea ja hengellisesti ylpeä, saattaa sanoa niille, jotka vaativat synnin tunnustusta: "Ei se kuulu sinulle, kuinka minä elän. Minä vastaan itse teoistani. Ei minun tarvitse riippäytyä kenellekään." Ja se, joka on yhtä paljon väärän maailmankunnian paaduttama kuin veljenmurhaaja Kain, hän ei välitä lapsenmurhaajasta eikä pettäjistä, vaan sanoo niin kuin Kain: "Olenko minä veljeni vartija?" Hän antaa niin muodoin kaikkien syntisten rauhassa mennä omaan onnettomuuteensa.

Näettekös nyt, että Pietari oli kuitenkin oikeassa, kun hän halusi osottaa pettäjän. Mutta siinä hän oli väärässä, että hän halusi ruumiillisesti rangaista pettäjää, kun hän halusi väkisin pakottaa pettäjän palaamaan velvollisuuteensa. Ja tämä Pietarin sokea kiivaus on seurannut kaikkia, joilla on kuollut usko pääkallossa. Että Pietari tahtoi saada selville pettäjän, se oli luvallinen kiivaus, ja tällä kiivaudella oli perustuksensa Pietarin rakkaudessa Kristuksen persoonaa

kohtaan. Hän halusi nimittäin saada Kristuksen persoonan varjelluksi kaikesta vaarasta. Mutta Pietarilla oli myös päämääränään väkisin estää pettäjää täyttämästä tekoaan, ja tämä ulkoinen väkivalta oli aivan vastoin Kristuksen pyhää tahtoa.

Nyt olemme nähneet Juudan menevän ehtoolliselle tekopyhyytensä kanssa, teeskentelynsä kanssa. Ulkonaisen jumalanpalveluksensa kanssa ei Juudas ole voittanut mitään, vaan pikemminkin menettänyt. Hän on menettänyt kaiken jumalanpelon, kaiken kuolemanpelon ja perkeleen pelon; sillä perkele ei kiusaa häntä epäuskolla ja epätoivolla ennen kuin omatunto herää. Juudaksella ei kai ole koskaan ollut epäilystä autuudestaan, mutta kaikkein vähiten hän epäilee ehtoollispöydässä, sillä siellä erikoisesti vahvistaa hän kuolleen uskonsa. Mitä Luther kirjoittaa mahdollisesta ehtoollisella käymisestä, sen saattaa nyt Juudas omistaa itsellensä armontilan tuntomerkiksi.

Luther vaatii nimittäin ehtoollisvierailta vahvan uskon: että kaikki synnit ovat anteeksiannetut. Mutta Juudalla on totisesti usko, joka on luja kuin kallio. Juomarahoja eli veren hintaa, jota hän kantaa pussissa, ei hän viskaa kirkon lattialle ennen kuin omatunto herää. Petosta hän ei tunnusta Kristuksen opetuslapsille, mutta kun omatunto herää, täytyy hänen tunnustaa syntinsä ylimmäisille papeille, jotka ovat Kristuksen viholliset. Mitä lohdutusta hän saa? Ehkä hän saa sen lohdutuksen, että Jumala on armollinen? Jos Juudas olisi tunnustanut syntinsä Kristuksen opetuslapsille, olisi hänen sielulle käynyt paremmin.

Mutta hän lykkäsi parannuksensa siihen asti, että tuli liian myöhäinen, ja niin tavallisesti käy kaikkien, jotka seuraavat Juudan jalanjalkia. He katsovat ylön kaikkia parannuksen kehoituksia ja varoituksia, kunnes Kristus on tuomittu.

Jos me nyt katselemme Pietarin sieluntilaa sillä ajalla, kun ehtoollinen pidettiin, niin huomaamme, että hänellä oli kuviteltu rakkaus Vapahtajaa kohtaan. Se oli, sanon minä, kuvitelma, jonka perkele oli vaikuttanut hänessä. Sillä hän ei tuntenut vielä sydämensä syvää turmelusta. Hän ei tiennyt, että perkele oli uskottanut hänelle, että hän rakasti Vapahtajaa enemmän kuin muut opetuslapset. Hänen todellinen vakuutuksensa oli, että hän rakasti Vapahtajaa niin korkeasti, että hän oli valmis kuolemaan Vapahtajansa kanssa, mutta itse asiassa hän rakasti maailmaa ja omaa elämäänsä enemmän kuin Vapahtajaa. Mutta perkele oli uskottanut hänelle, että hän rakasti Vapahtajaa enemmän kuin omaa henkeään. Samassa kuvitelmassa ovat kaikki kuolleen uskon kannattajat. Kun he rakastavat maailmaa ja niitä asioita, jotka ovat maailmassa, niin uskottaa heille perkele, että he rakastavat Jumalaa yli kaiken. Ja kun he kantavat vihaa totisille kristityille, jotka he katsovat pettäjiksi, niin uskottaa heitä perkele, että he tekevät Jumalalle palveluksen sillä, että he tappavat Kristuksen opetuslapsia.

Tämä kuvitelma on tavallinen niillä, joilla on kuollut usko pääkallossa. Jos siis Juudas oli enemmän paatunut kuin Pietari, niin ei Pietarikaan ollut mikään oikea kristitty siihen aikaan. Ja jos nykyaikana on monta ehtoollisvierasta,

jotka tallustavat Juudan jalanjalkia, niin on myöskin monta, jotka elävät itsepetollisuudessa niin kuin Pietari. Pietarilla tosin oli synkkä aavistus mahdottomuudesta. Kun Vapahtaja tahtoi pestä hänen jalkojaan, niin tuli hän tottelemattomaksi Jumalaa vastaan, hän ei tahtonut antaa pestä jalkojaan. Semmoinen mahdottomuus lankeaa usein semmoisten ihmisten päälle, joilla on synkkä aavistus alennuksestaan ja Jumalasta luopumisestaan. Heidän omatuntonsa kantaa sen todistuksen, etteivät he ole pyhät ja synnittömät. Mutta he eivät tahdo antaa puhdistaa itseänsä armonvälikkappaleitten kautta, jonka Jumala on lahjoittanut.

Semmoiset ihmiset pitävät itseään mahdottomana menemään Herran ehtoolliselle. Mutta he pitävät itsensä kuitenkin mahdollisina jatkuvasti elämään vanhoissa synnillisissä totumuksissaan. Heidän omatuntonsa todistaa kai sen verran heitä vastaan, ettei heidän elämänsä ole niin pyhä ja niin kristillinen kuin sen tulisi olla. Mutta he rakastavat kuitenkin synnillisiä tapojaan, koska he eivät saata omistaa itselleen kylliksi voimaa sotimaan lihallisia halujansa ja himojansa vastaan. Ja pikemmin kuin he menisivät Herran pöytään tekemään parannuksen lupauksia, saa se jäädä tekemättä. Heillä on nimittäin se salainen käsitys, että se, joka ei koskaan mene ehtoolliselle ja niin muodoin ylenkatsoo armonvälikkappaleita, se pääsee vähemmällä vastuulla kuin se, joka käyttää armonvälikkappaleita.

Tässä meillä on siis tutkisteltavana kolmen- tai neljänlaisia ihmisiä, jotka tosin kaikki ovat luonnollisessa tilaansa ja niin muodoin kaukana oikeasta

kristillisyydestä, ensiksi Juudas ja hänen heimoveljensä, jotka kuvittelevat, että Vapahtajan pettäminen ei ole mikään suuri synty. Tämä pettäminen tapahtuu ahneudella, haureudella, juopumuksella, pikku varkauksilla, kirouksilla, maailman rakkaudella, valheella ja panettelulla ynnä muulla, minkä kaiken Juudas kieltää, kun joku Kristuksen opetuslapsista kysyy pettäjää. Juudan ja hänen veljiensä ahneus on pannut maata heidän omantuntonsa päälle niin kuin paksu jääkerros, ja maailman kunnia pakottaa häntä tekeytymään syyttömäksi, kieltämään pahat tekonsa. Ja kuitenkin hän menee ehtoolliselle, hän antaa Vapahtajan pestä hänen jalkansa. Hän matkii Kristuksen opetuslapsia ja sanoo: "Olenko minä se?"

Eikö tämä ole ulkokullaisuutta ja teeskentelyä? Elää ehdollisissa synneissä, olla liitossa niitten kanssa, jotka vihaavat kristillisyyttä, ja kuitenkin mennä ehtoolliselle? Pettää kristillisyyden asia ja kuitenkin matkia kristittyjen tapoja? Ja Juudas ajattelee olevansa nyt yhtä hyvä kristitty kuin joku muista, oikeista opetuslapsista. Semmoisen teeskentelijän pitää ennemmin tai myöhemmin saaman hyvin ansaitsemansa palkan kristillisyyden katkerimmilta viholisilta. Hän on kyllä kunniallisesti ansainnut ne kolmekymmentä hopeapenninkiään siitä suuresta palveluksesta, jonka (hän) on tehnyt perkeleelle ja hänen joukolleen. Sillä perkele maksaa kunniallisesti ne pikku palvelukset, jotka Juudas hänelle tekee.

Mutta on myös muita ehtoollisvieraita, jotka ovat samassa sielutilassa kuin Pietari ensimmäisellä ehtoollisella käyn-

nillään. Näille on perkele uskottanut, että he rakastavat Vapahtajaa korkeammin kuin omaa henkeään. Mutta tämän Vapahtajaa kohtaan kuvitellun rakkauksen alla makaa myös vanha aatami elävältä haudattuna. He ovat hyvin innokkaat paljastamaan pettäjän, mutta heillä on myös sama usko kuin paavilla, että jokainen pettäjä pitää poltettaman elävältä. Siitä tulee vainon henki, joka on osoittanut olevansa sokea kiivaus hävittämään kerettiläisiä, jonka kiivauden alla enimmäkseen totiset kristityt ovat tulleet hävitetyksi. Mutta tätä Pietarin väärää kiivautta ei Kristus ole hyväksynyt. Sillä Pietari hakkasi miekallaan summissa joukkoon osumatta oikeaan mieheen. Hän ei osunut siihen mieheen, joka oli eniten vaikuttanut Vapahtajan kuolemaan. Hän ei osunut Juudakseen eikä Kaifakseen, sen tähden sai (hän) myös terävän nuhteen Vapahtajalta väärästä kiivaudestaan. Tämä nuhde ei tullut Pietarille hänen intonsa tähden paljastamaan pettäjää, vaan hänen väärän kiivautensa tähden Suojella Vapahtajan persoonaa maailmallisen miekan kanssa, se oli pahasta.

Mutta kaikilla, joilla on kuollut usko, on sama väärä kiivaus kuin Pietarilla. Totinen kristillisyyden ei ole esiintynyt kuin susi lammasten vaatteissa. Kun Pietari oli saanut Pyhän Hengen, löi hän valtavasti hengen miekalla. Ja tätä hakkaamista hengen miekalla ei uskoton joukko voinut sietää. Ja vielä tänäpäivänä katkeroituu sokea joukko, kun Pietari hakkaa hengen miekalla uskottomaan joukkoon. Siinä hän osuu Vapahtajan murhaajiin, totisen kristillisyyden katkerimpiin vihollisiin. Siinä

hän osuu kapakoitsijoihin, juomareihin, huorimiehiin, varkaisiin, korvaankuiskuttelijoihin, panettelijoihin, saitureihin. Siinä hän osuu myös teeskentelijöihin ja takapuhujiin. Siinä hän osuu huoriin ja huorimiehiin. Siinä hän osuu myöskin arempiin omiintuntoihin, jotka saavat pistoksen sydämeensä ja kuuluvat kysyvän: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Mutta voi, kuinka harvat ovatkaan ne sielut, joita Hengen miekka osuu omaantuntoon. Ei ole yksi sadasta, joita Hengen miekka osuu tähän arkaan kohtaan. Sillä siinä suuressa suruttomassa joukossa on tämän maailman ruhtinas terästännyt heidän sydämensä, etteivät he saisi pistosta sydämeensä.

Missä ovat nyt ne harvat sielut, jotka voivat sanoa, että he ovat saaneet pistoksen sydämeensä Hengen miekasta? Missä ovat nyt ne murheelliset opetuslapset, jotka seisovat särjetyillä sydämillä Kristuksen ristin juurella? Missä on nyt Maria Magdaleena, joka istuu itkemässä Vapahtajan haudalla? Missä ovat ne Emmauksen tien opetuslapset, jotka vetäytyvät suuren kaupungin maailman hälinästä voidakseen yksinäisyydessä keskustella toisensa kanssa Jeesus Nazaretilaisen viattomasta kuolemasta? Voi, näitä murheellisia sieluja ei kuulu enää! Kukaan ei enää näytä itkevän Vapahtajan kuolleen mullan päällä! Jeesuksen ristiä ei enää näy. Kristuksen hauta kuuluu nyt olevan turkkien vallassa. Ei yhtään murheellista Kristuksen ystävää tule hyvänhajuisilla voiteilla haudalle. Ei yksikään Pietari seiso enää oven ulkopuolella itkemässä katkerasti häilyväisyyttään, vaivaisuuttaan ja

myös syntistä kurjuuttaan. Ei yksikään vaimo tule nyt enää sen kalliin Narduk-sen voiteen kanssa pitaalisen Simonin huoneeseen. Ei yksikään Johannes seiso enää ristin alla katsellen niitä syviä haavoja, jotka se orjantappuroilla kruunattu kuningas on saanut rakkautensa tähden. Se näyttää minun silmissäni niin kuin joka ainoa sielu olisi jättänyt ristin, jättänyt haudan, jättänyt Golgatan, jättänyt yrttitarhan, jättänyt Kristuksen. ruumiin ristille, jättänyt Kristuksen kalliin veren maahan koirien nuoltavaksi. Turkit ja pakanat tallaavat nyt Kristuksen veren, eikä kukaan pane sitä sydämelleen.

Voi, jospa vielä olisi joku Johannes, joka nojaa päätänsä Jeesuksen rintaa vasten ehtoollisessa! Jospa vielä olisi joku Maria, joka itkee Kristuksen haudalla. Olisi se kuitenkin ilahduttavaa nähdä, jos olisi yksikään sielu, joka seisoi särjetyllä sydämellä Kristuksen ristin juuressa! Jos olisi yksikään sielu, joka vuodattaisi sen kalliin voiteen Vapahtajan pään päälle, jos olisi yksikään, joka tulisi hyvänhajuisilla yrteillä Kristuksen haudalle, niin tämä huone täytettäisiin sen kalliin voiteen hyvällä hajulla. Taivuttakaat sydämenne Jumalan puoleen, te kovat sydämet, te kylmät rinnat, ja tehkää teidän synnintunnustuksenne: "Minä vaivainen syntinen ihminen."

Alkuperäinen. SKHS:n Kollerin kokoelma n:o 55

Mutta yksi katuvainen sielu täytyy usein valittaa, että Herra on hänen hyljännyt ja iankaikkiseksi ajaksi pois heittänyt, sillä ei ole katuvaisilla niin helppo omistaa Jumalan armoa, kuin armonvarkailla. Niillä on oikein helppo elämä ja vaelus iankaikkisuuteen. Ei synti, maailma ja perkele niitä vaivaa, niin kuin hän katuvaisia vaivaa epäilyksen kanssa. Koska nimittäin synti ja maailma karkaa katuvaisten päälle, silloin täytyy heidän valittaa niin kuin Zion huutaa ahdistuksessans', sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans', sanoo: Herra hyljäis' näin vihassans' mun vaivaisen. Jumal unhoit' poies minun, huokaan parun all' tain kivun.

Siinä nyt on eroitus katuvaisten ja suruttomain välillä. Surutoin ei tunne yhtään vaivaa hänen synneistäns, ei hän tunne koskaan, että hän olis niin kuin opetuslapset ylönannettu Jumalalta ja ihmisiltä. Ei (hän) itke syntiänsä ja pahuttansa, ei hän pelkää kuolemata ja iankaikkisuutta. Ja vaikka itse Jumalan Poika on huutanut suuressa ahdistuksessans: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, ei surutoin vielä kannavaaria näistä huokauksista. Ei hän ajattele perään, että hän on ylönannettu Jumalalta. Ja armonvaras taas ei tunne, että hän on ylönannettu Jumalalta, sillä hän varastaa niin paljon armoa, että kaikki synnit unhotetaan.

Daavidi sanoo nimittäin: Autuas on se ihminen, jonka synnit peitetyt ovat. Mutta ei Daavidin synnit olleet niin peitetyt, ettei hän niitä muistanut enää. Mutta armonvaras luulee, että synnit ovat peitetyt, koska net on maailman

edessä peitetyt. Ei hän ajattele, että kaikki synnit ovat ylöskirjoitetut siinä suuressa velkakirjassa, joka kerran avataan, ja koko maailma saapi tietää, mitä hän tehnyt on. Mutta Daavidin synnit olit peitetyt armolla sillä tavalla, että net olit anteeksiannetut ja poispyyhityt velkakirjasta, mutta armonvarkaan synnit ovat peitetyt ainoastaan maailman edessä. Sentähden ei synti ja perkele vaivaa häntä, että hänen täytyis valittaa, että Herra on häntä ylönantanut, ja kasvojansa peittänyt. Tämä valitusääni kuuluu ainoastans katuvaisten suusta, mutta ei suruttoman, eikä myös armonvarkaan suusta kuulu semmoinen valitus koskaan.

Onkos Jumala niin armollinen, ettei Hän kurita lapsiansa koskaan? Niin luulevat armonvarkaavat. Koska Jumalan ainoa Poika on valittanut: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, niin tulee myös Zionille senkaltainen tunto, että hänen täytyy valittaa, että Jumala on hänen ylönantanut. Mutta tämä Zionin valitusääni kuuluu taivaaseen. Ei ole Zionin valitusääni niin matala, että Zionin Kuningas ei kuule. Mutta maailman jumalatoin humu ja kiljuminen kuuluu myös Jumalan korvissa niin kuin Sodomian ja Gomorran synnit, niin kuin juutalaisten huuto tuli kauheammaksi ja kauheammaksi, koska he huusit: Ristiinnaulitse, tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle. Tämä kauhia murhahuuto kuuluu nyt vielä jumalattoman suusta, koska Zion vaikiast' valittaapi ja huutaa ahdistuksessans', silloin huutavat myös jumalattomat: Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse, ja tulkoon hänen verensä meidän ja meidän

lastemme päälle. Voi surkiata kauhistusta, koska maailman pitää oleman niin hirvuisin, että pilkkaa Taivaallisen Vanhemman kyneleet. Ja koska Zionin katuvaiset valittavat ja huutavat ahdistuksessans': Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, niin pilkkaavat paatuneet henget vielä katuvaisten kyneleet. Vihollisen orjat ovat täynnänsä vihaa ja myrkyä, mutta kerran tulevat katuvaisten kyneleet polttavaiseksi pilkkaajille. Silloin he alkavat huutamaan vuorille: Langetkaat meidän päällemme ja kukkuloille: peittäkää meitä sen silmäin edestä, joka istuimella istuu.

Ettekös vielä lakkaa pilkkaamasta katuvaisten kyneleet, te Sodomian ja Gomorran miehet? Ettekös vielä lakkaa vihaamasta ja vainoomasta Jumalan seurakuntaa? Koska Zion vaikiast' valittaapi ja huutaa ahdistuksessans', sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans; silloin maailman orjat pilkkaavat hänen kyneleitäns ja sanovat: Mikäs ulvominen tämä on? Mutta älä huoli, maailman orja, kyllä sinä vielä jaksat pilkata Zionin kyneleet, kyllä sinä vielä jaksat nauraa, koska Zionin tytär huutaa ahdistuksessans, mutta kerran tulee myös sinun vuorosti, että sinun pitää itkemän ja parkuman helvetissä. Ja silloin riettaan enkelit pilkkaavat sinun kyneleesti helvetissä ja sanovat: Ulvo nyt siinä, hukun penikka. Ja silloin ottaisitte kyllä takaisin niitä kalliita armon päiviä, joita te olette turhaan kuluttaneet. Ei anneta enää yhtään hetkeä takaisin armonajasta.

Silloin te ottaisitte kyllä katuvaaisia ympäri kaulan ja itkisitte heidän kaulassans, joiden kyneleet te olette tääl-

lä pilkanneet, mutta ette pääse enää niitten tykö. Silloin huutaisitte kyllä: Lähetä Lazarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäädyttäis minun kieleni, sillä minä vaivataan tässä liekissä. Mutta suuri juopa on kiinnitetty, ettei pääse Lazarus enää teidän tyköne. Voi, voi niitä raukkoja, jotka täällä armonajassa ei valita Zionin tyttären kanssa. Voi, niitä onnettomia sieluja, jotka täällä pilkkaavat ja nauravat, koska Jeesuksen murheelliset opetuslapset itkevät ja parkuvat. Ei he ajattele perhään, että nämä katuvaisten kyneleet tulevat kerran kaikille pilkkaajille polttavaiseksi, koska murheellisten opetuslasten kyneleet rupeevat polttamaan heidän tuntoansa iankaikkisesti.

Meidän täytyy jättää niitä raukkoja saatanan haltuun, jotka täällä armonajassa eivät rupea valittamaan Zionin tyttären kanssa, että Herra on häntä ylönantanut. Mutta Zionin tyttärelle pitää armo tuleman taivaasta, koska hän huutaa ahdistuksessans, ja sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans, Zionill' sill' suruiselle, murheell' raskaal' murretull' Herra vastaa tavall' tällä suloisella Isän suull': Taitaako vaimo lapsensa, kohtuns' sikiän rakkaansa poies hyljät, niin myös hältä sydämensä halun kieltää? Kuule nyt, murheellinen Zion! mitä Herra ajattelee vanhemman sydäimestä, taitaako vaimo lapsensa, kohtuns' sikiän rakkaansa poies hyljät, niin myös hältä sydämensä halun kieltää? Ja vaikk' viel vaimo löytyy mahdais, äiti häijy, halutoin, kuin täällä omaa lastans lastais', helmast heittäis hävytöin, ylpiäst ylönantais, eik' ensinkään korjaisi, kuitenkin Zion, on sun kohtaas

mieli toinen minulla, sydämen' ratk' rakkaust' hohtaa puoleen sen kuin kivulla synteins tähden sureepi, rangais- tuksest' raukeepi, empä syntistä sydä- mestän' kurit; katuvaista säästän.

Kuule nyt, Zion, mitä Vanhemman sydän tuntee sinua kohtaan. Ei Vanhemman sydän saa yhtään rauhaa, ennen kuin Hän lastaan armahtaa, joka kivulla synteins' tähden sureepi. Mutta siinä on myös Vanhemman sydämen vaatimus täytetty, että Zionin tytär kivulla syntein tähden sureepi. Siinä on eroitus katu- vaisten ja katumattomain välillä, että katuvainen kivulla synteins tähden su- reepi, mutta surutoin ei tunne kivulla syntiänsä. Ja kuinka hän tuntis kivulla syntiänsä, jolla on hauska maailmassa? Eihän surutoin jouda maailman häärin- gistä ajattelemaan kuolemata, tuomiota ja iankaikkisuutta. Hän menee niin kuin luontokappale, mihinkä vihollinen hän- tä ajaa. Mutta yksi katuvainen sielu ei saata niin rohki mennä kadotukseen. Hänen täytyy kivulla tuta syntiänsä, ja silloin hän alkaa valittamaan, että Herra on hänen ylönantanut. Mutta armonva- ras ei saata valittaa, että Herra on hänen ylönantanut, sillä hän varastaa niin pal- jon armoa, että kaikki synnitki loppu- vat. Ei vihollinen häntä kiusaa, sillä hän on sovinnossa armonvarkaan kanssa.

Koska armonvaras luulee istuvansa Jeesusken helmassa, on hän istumassa vihollisen helmassa. Niin on rietas kääntänyt armonvarkaan silmät nurin, että hän katsoo maailman jumalan oiki- aksi jumalaksi, ja katuvaiset sielut muuttuvat armonvarkaan silmissä yl- piäksi ja villihengiksi. Mutta armonva- ras ei tunne, että hänessä itsessä on yl-

peys ja paha tunto kristityille, koska he ilmoittavat armonvarkaalalle totuuden.

Ei saata siis armonvaras valittaa, että Jumala on hänen ylönantanut, vaikka Jumalan Pojan täytyi valittaa, että Ju- mala oli Häntä ylönantanut. Ja katuvai- set myös täytyvät valittaa, että Jumala on heitä ylönantanut, koska vihollinen karkaa heidän päällensä kovilla kiusa- uksilla, ja omavanhurskaus tuopi heille semmoisen epäuskon, ettei he jaks- enää uskoa, että he ovat Jumalan lapset. Silloin täytyy heidän valittaa, että Herra on ylönantanut heitä, niin kuin Jumalan Poika valitti. Ja niille murheellisille, ka- tuvaisille, epäileväisille ja alaspainetuil- le sieluille sanoo nyt Herra: "Jos viel' äiti omaa lastans hyljäis, en minä kui- tenkaan hyljää sinua."

Koetelkaat nyt Vanhemman sydäntä, katuvaiset, murheelliset ja epäileväiset sielut, tuntekaat tunnossanne, jos äiti saattais omaa lastansa hyljätä, jos hän saattaa kohtuns' hedelmän viskata son- tatunkioon! Ei ensinkään, ei ollenkaan! Ei muu, kuin hävitöin huora saata niin kova olla. Niin sanoo Herra: Jos. viel' äiti semmoinen olis' joka saattais koh- tuns hedelmän surmata, jonka sydän ei liiku ollenkaan parkuvaisen lapsen ää- nestä, niin on kuitenkin, Zion, toinen mieli sinua kohtaan, niin sanoo Herra: Sydämen' ratk' rakkaust' hohtaa puo- leen sen kuin kivulla synteinsä tähden sureepi. Kuule nyt, murheellinen Zion, ei Herra ole sinua ylönantanut, niin kuin sinä tunnossas tunnet, koska vihollinen tahtoo sinua hävittää, vaan Herra koet- telee ainoastansa sinun uskosti. Hän ko- ettelee ainoastans' jos sinulla on lapsen mieli, jos sinä tunnet rakkautta Vanhem-

man sydämessä, jos sinä saatat huutaa: Abba, rakas Isä. Sillä lapsen mieli on huikentelevainen ja heikko, ei hän saata niin rakastaa Vanhinta, kuin Vanhin on häntä rakastanut. Ei hän saata vaivaa nähdä, niin kuin Vanhin on hänen edestänsä vaivaa nähnyt. Vielä ovat lapset tottelemattomat ja saattavat usein Vanhempansa murheelliseksi. Ei ole ihmet, että he joutuvat välistä valittamaan ja huutamaan, että Jumala on heitä ylönantanut, erinomattain, koska vihollinen karkaa hirmuisesti heidän päällensä ja tahtoo heitä ahdistaa pois valkeudesta pimeyteen.

Mutta tämä Zion, joka niin huutaa ja valittaa ahdistuksessans, on kuitenkin Jeesuksen valittu morsian, jonka edestä Hän on niin paljon itkenyt ja niin paljon verta vuodattanut, ja helvetin piinan ja vaivan kärsinyt. Ja sen tähden, että Jumalan Poika on siinä suuressa tuskassa valittanut: Minun Jumalani, miksis minun ylönannoit, täytyvät myös katuvaiset sielut joskus valittaa, että Jumala on heitä ylönantanut. Mutta tämä Jumalan ylönantaminen on ainoastans koettelemukseksi, että he häätyisit huutaa ja valittaa, että he vuodattaisit sydämensä Herran eteen, että (he) tuntisit heikkouttansa ja puutoksiansa, ettei sydän tulis ylpiäksi Herran edessä.

Ja koska nyt Zion vaikiast' valittaa-pi, huutaa ahdistuksessans', sydämensä vuodattaapi Herran eteen tuskassans; silloin Herra vastaa tällä tavall': Taitaako vaimo lapsensa, kohtuns' sikiän rakkaansa poies hyljät, niin myös hältä sydämensä halun kieltää? Jumala panee sinua tutkimaan Vanhemman sydäntä, murheellinen Zion. Juuri rakkaan äidin

sydämen Hän panee sinua tutkimaan. Voi, lapsi parka, et sinä tiedä vielä kaikkea, mitä Vanhemman sydämessä on! Mutta ota kuitenkin näistä sanoista kiinni, murheellinen sielu, ja tutki Vanhemman sydäntä, niin kauan, että sinä löydät sen suuren salaisuuden, jonka myös enkelit halajavat nähdä.

Vanhemman sydämessä on ankara vanhurskaus, joka vaatii oikian katumuksen. Vanhemman sydämessä on myös ääretön rakkaus, joka vaatii, että Hänen täytyy itse kärsiä helvetin piinan ja vaivan lastensa tähden, että Hän sen suuren vaivan kautta lunastais katuvaisia helvetin piinasta. Ota nyt sinuas kiinni Vanhemman sydäimestä, murheellinen Zion, niin saat tämän vastauksen: Vaikk viel' vaimo löytyy mahtais, äiti häijy halutoin, kuin tääll', omaa lastans lastais, helmast' heittäis' hävytön, ylpiäst ylönantaisi, eik' ensinkään korjaisi, pedoill', julmill julmast' raadell', antais, kuitenk; Zion, on sun kohtas' mieli toinen minulla, sydämen' ratk' rakkaust' hohtaa puoleen sen kuin kivulla syntein tähden sureepi, rangaistuksest' raukeepi, enpä syntist' sydämeštän' kurit, katuvaista säästän.

Kumartakaat nyt polvianne, murheelliset, katuvaiset, alaspainetut, maailmalta ylönkatsotut, epäilyksen kanssa taistelevaiset, ottakaat Vanhemman sydäimestä kiinni ja vuodattakaat sydämenne Herran eteen seuraavaisella syntintunnustuksella: Minä vaivainen syntinen ihminen. (jne) (Amen).

Alkuperäinen / SKHS:n Aunon kokoelma.

Saarnavuotta ei papereista näy, mutta varmaa kuitenkin on, ettei saarnaa ole pidetty ennen vuotta 1852, sillä Laestadiuksen ruotsinkieliset kirjoitukset paperin nurjalla puolella viittaavat mm. piispantarkastukseen v.1852. Saarna on kirjoitettu vanhojen kirjeitten yms. päälle.

Apostoli Paavali varoittaa niitä, jotka alkavat Hengessä ja päätävät lihassa, että heidän loppunsa on kuolema; ja hän sanoo vielä: "Joka lihassa kylvää, hän saapi lihas-tansa niittää turmeluksen." Niin minä myös luulen tapahtuvan. Jos yksi kristitty, joka on ensinnä ollut elävä kristitty, menee kuolleeseen tilaisuuteen ja rakentaa sitte autuutensa toivon sen entisen päälle ajatellen, että se entinen elävä tilaisuus auttaa häntä, siitä jääpi kuollut usko eli luulousko.

Ja se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskätä velkaa, sai kyllä silloin syntinsä anteeksi, koska hän sielunsa ahdistuksessa rukoili, mutta ei se armo auttanut häntä enää, koska hän oli armotoin kanssapalvelijansa kanssa. Vissimmästi oli sillä palvelijalla silloin elävä usko, koska synnin velka pyyhittiin pois. Mutta se elävä tilaisuus ei ole tainnut kauvan pysyä hänessä, sillä koska hän kohtais kanssapalvelijansa, osotti hän työllänsä, että elävä usko oli jo kadonnut pois.

Minä pelkään myös, että monelle on niin tapahtunut nyt kuin sille mainitulle palvelijalle, että moni on alkanut Hengessä ja päättänyt lihassa. Mailman rakkaus on varastanut monen sydämen, ja Vapahtajan täytyy seisoa ulkoisella puolella, niin kuin Hän sanoo Ilmestyskirjassa: "Minä seison oven edessä ja kolokutan. Joka avaa minulle, hänen tykönsä tahdon minä mennä ja pitää ehtoollista hänen kanssansa." Mutta kuinkas Vapahtaja pääsee sisälle, koska mailman rakkaus seisoo niin kuin herra keskellä sydäntä ja saarnaa aivan uskosta ja rakkaudesta, vaikka ei ole kumpaakaan; ei

ole uskoa, koska ei moni enää usko, mitä yksi elävä kristitty sanoo; ei ole rakkautta, koska kristityt ei mahdu yhteen rukoushuoneeseen. Minä pelkään, että hengellinen kuolema on tulemassa tämän seurakunnan päälle, kussa ennen oli eläviä ihmisiä. Ja se on käynyt niin kuin Vapahtaja on sanonut: "Ensimmäiset tulevat viimeisiksi."

Minun täytyy siis muistuttaa teitä siitä teidän entisestä tilaisuudestanne, kuinka te silloin olitte lapset, koska minä vielä olin teidän kanssanne. Mutta nyt te olette raavaaksi tulleet. Jos nyt tämä raavas kristillisyyttä merkitsee, että te oletta nyt mieheksi ja isäksi tulleet kristillisyydessä, niin minä en tarvitse enää neuvoa teitä. Te oletta tulleet niin viisaaksi ja ymmärtäväiseksi, ettei kukaan tarvitse teille sanoa: "Tuntekaat Herra!" Mutta jos tämä raavas kristillisyyttä merkitsee, että astia on ravistunut, että uusi viina on ulos vuotanut, että vanha leili on taas parattu, että vanha viina on makiampi kuin uusi viina, niin minä pelkään, että Vapahtajan vaiva hukkaan menee ja Hänen kyyneleensä hukkaan vuotavat teidän tähtenne ja Hänen verensä juoksee hukkaan maahan, ja koirat nuolevat Hänen vertansa, mutta teille ei tule mitään apua niistä kalliista veren pisaroista.

Ja minä, joka olen sen armon jälkeen, kuin minulle on annettu, tehnyt työtä sen päälle, että se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, jonka kyyneleet te oletta sokeudessaanne pilkanneet ja Hänen verensä jalvoillanne tallanneet; minä olen sen huonon ymmärryksen jälkeen, kuin minulle annettu on, valvonut teidän tähten-

ne ja tehnyt työtä sen päälle, että te tulitte johdatetuksi pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallan alta Jumalan tykö. Minun omatuntoni todistaa, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas ei ole säästännyt yhtään ainoata veripisarata, jota Hän ei ole antanut Hänen pyhästä ruumiistansa vuotaa; niin kuin myös minun omatuntoni todistaa, että minä en ole säästännyt aikaa ja vaivaa työtä tekemästä sen päälle, että te tulisitta opetetuksi ja johdatetuksi meidän Herran Jesuksen Kristuksen ristin juureen ja Yrttitarhaan ja Golgataan.

Mutta nyt minä pelkään, että Vapah-tajan vaiva menee hukkaan, ja minun vaivani hukkaan menee, koska te olette tulleet niin raavaaksi ja niin isäksi kristillisyydessä, ettette enää ota kenenkään neuvoa vastaan, vaan mitä oma järki sisälle antaa, sitä te uskotta, sitä te pidätte Jumalan viisautena. En minä kaikista teistä puhu, vaan että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: "Joka syö leipää minun kanssani, hän tallais minun jalallansa." Ja: "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki." Minä pelkään, että jos teidän kristillisyytenne pääsee niin edespäin raavastumaan, kuin se on näinä kahtena vuotena raavastunut, niin te, jotka ennen tätä aikaa olitte niin kuin lapset, tuletta sadan ajastaisiksi ämmiksi tulevana vuonna ja viimein kuoletta hengellisellä kuoleamalla, ja yksikään lapsukainen ei itke teidän hautanne päällä.

Missäs nyt on Maria Magdalena, joka itkee taivaallisen Vanhemman haudan päällä? Missäs nyt on Johannes, joka seisoo ristin kohdalla ja katselee, kuinka sotamiehet pistävät kei-

hään taivaallisen Vanhemman sydämeen? Taitavat nyt olla haudassa kaivamassa hikiliinoja. Josef (ja) Nikodemus ovat nyt panemassa Hänen ruumistansa kuolleen uskon hautaan, ja kuka tiesi, jos Hän enää nousee, koska Hänen lapsensa ei ole itkemässä ja parkumassa. Ei ole enää Maria Magdalena itkemässä kaipauksen kyyneleitä haudan partaalla. Ei ole Salome ja Johanna tulemassa hyvän hajullisilla yrteillä voitelemaan Jesuksen ruumista. Ei ole enää semmoisia orpolapsia, jotka itkevät ja parkuvat Vanhemman haudan päällä. Ilmanki he ovat jo raavaaksi tulleet ja mieheksi ja isäksi kristillisyydessä, ettei he tarvitse enää itkeä ja huokata Vanhemman perään. Kuinkapa lapset enää itkevät, koska Vanhin on aikaa kuollut, ja he ovat itse mieheksi tulleet ja isäksi kristillisyydessä, ettei he tarvitse enää Vanhemman holhoamista.

Voi, voi, kuinka pian nämät raavaat lapset ovat unhottaneet Vanhemman rakkautta. Kuinka pian he ovat unhottaneet, millä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella Vanhin on heitä synnyttänyt ja millä murheen pidolla Hän on ruokkinut ja ylöskasvattanut heitä. Jopa nyt pääskyisen pojat jaksavat itse lentää. Mutta kuka tiesi, kuinka kauvan he lentävät? Minä olen nähnyt muutamia pääskyisen poikia putoovan sontatunkion päälle, koska he rupeevat ylönsä varhain luottamaan voimansa päälle ja lähtevät lentämään ulos pesästänsä ennen kuin siivet kantavat. Ja koska he putoovat sontatunkion päälle, tulee lumisadet ja raju ilma ja vilu ja nälkä. Ja koska heillä ei ole enää voi-

maa lentää ylös vanhimman pesään, niin täytyy heidän kuolla viluun ja nälkään sontatunkion päälle.

Voi, voi teitä, te onnettomat pääskyisen pojat, jotka ylön varhain rupesitta luottamaan voimanne päälle! Miksi te läksitte ulos Vanhemman pesästä ennen kuin siivet kantavat? Nyt katsoo Vanhin surkeudella teidän päällenne, kuinka te makaatte lumisateessa ja rajuilmassa tämän kylmän maan päällä. Mutta ei Hän jaks teitä enää ylös nostaa maasta ja kantaa takaisin pesään, koska te oletta niin raavaaksi tulleet ja niin raskaaksi, ettei jaks enää Vanhin nostaa ja kantaa teitä. Ja kuitenkin oletta te niin huonot ja voimattomat, ettette te jaks itsekään lentää ylös maasta ilmaan. Ja! Nyt taidatte jäädä, onnettomat raukat, kuolemaan tähän kylmään ilmaan, koska toiset pääskyisen pojat, jotka ovat pysyneet pesässänsä siihen asti, että heidän voimansa vahvistuu, lähtevät lentämään lämpimään ilmaan, joka on toisella puolella maata, kussa aurinko paistaa pään päällä ja ei enää koskaan laske, mutta teidän täytyy silloin jäädä kuolemaan tähän kylmään ilmaan, kussa ei ole ruokaa eikä juomaa pakkaisen aikana. Niin se käypi niille pääskyisen pojille, jotka ylön varhain lähtevät ulos Vanhemman pesästä, ennen kuin siivet kantavat.

Mutta ne harvat sielut, jotka vielä ovat elämässä, joitten sydämessä on elävä henki, jotka ei vielä ole sokiaksi tulleet, jotka vielä näkevät, mistä tie menee taivaaseen, astukoon ylös Sionin vuorelle ja katsokoon kuolluitten luita, jotka makaavat hajallansa. Kukas niille hengen antaa, jotka niin hajallansa makaavat mailman kedolla? Net on

net synnissä kuolleet mailman lapsuuskaiset suuren avaruuden alla, ne lapsuuskaiset, joita taivaallinen Vanhin on polvillansa verisaunassa suurella tuskalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt keran. Mutta rietas on niitä tappanut, ja Vanhimmalle on tullut suuri muret niistä lapsista, jotka niin nuorena kuolevat. Nyt täytyy Hänen istua niitten lasten haudan päällä ja itkeä niin kuin Rakel, joka ei anna itsiänsä lohduttaa. Vaikka somempi olis, että lapset istuisit Vanhemman haudan päällä ja itkisit kaipaissansa Hänen armollista läsnäolentoansa. Mutta nyt täytyy Vanhin murehtia lapsiansa, jotka niin nuorena ovat kuolleet. Ei taida Vanhin enää saada nähdä niitä lapsia, jotka ovat vajonneet kuolleen uskon hautaan. Siellä ne mätänevät ja ainoastans luut jäävät.

Mitäs meidän pitää sanoman niistä lapsista, jotka niin nuorena ovat kuolleet? Että vanhimmalle tulee suuri muret niistä, että Hän kaipaa niitä ja huutaa heidän nimeänsä vielä heidän kuolemansa jälkeen. "Voi minun poikani!" huusi Davidi poikansa kuoleman jälkeen, "voi minun poikani Absalom!" Mutta mitäs kuolleet lapset tietävät siitä, vaikka murheellinen vanhin huutais kuinka "voi minun poikani", ei ne kuolleet raukat kuule enää rakkaan Vanhemman huutoa. Ja vaikka vielä Vanhin vuodattais katkerointa kyyneleitänsä heidän hautansa päällä, ei ne tiedä niistä mitään. Ja koska ei ole enää monta lasta elämässä, jotka Hänen nimeänsä huutavat ja Isäksi kutsuvat, niin minä surkutelen niitä lapsia, jotka niin nuorena ovat kuolleet. Ja minusta on surkia nähdä, kuinka suuri muret on tullut Van-

himmalle, mutta minä en saata Häntä lohduttaa. Enkä saata minä niitä kuoleita herättää, vaan minun täytyy sanoa niille harvoille sieluille, jotka vielä ovat elämässä, että he varoittaisit itseänsä käymästä vaarallisia paikkoja, kussa vihollinen on vartioitsemassa ja kiljumassa ja ärjymässä niin kuin karhu eli jalopeura, joka luolastansa tulee.
Amen.

Jäljennös. Kolarin kirkonarkiston kokoelmista.

Vanhinten Kirja I s.11

Katkelmia

- - - ei ainoastans silloin, koska he elävät, vaan myös kuoleman jälkeen. Koska nyt Tobias tätä rakkauden työtä osottaissa kristityille, oli väsynyt ja pani maata, paskansi pääskyinen hänen silmiinsä, ja hän tuli sen kautta sokiaksi, niin kuin se vielä nytkin tapahtuu, että moni on tullut sokiaksi, koska hän on pannut maata juuri pääskyisen pesän alle. Moni on sen kautta tullut niin sokiaksi, ettei ole enää saattanut nähdä taivaan valkeutta, ja on joutunut sokeudessa istumaan.

Koska nyt Tobias odotti kuolemata, käski hän poikansa mennä hakemaan itsellensä yhden uskollisen kumppanin johdattajaksi ja neuvonantajaksi tämän maailman vaarallisissa retkissä, jotka olit vielä nuorelle Tobialle tuntemattomat. Ja hän löysi yhden kauniin nuorukaisen, joka tarjois itsensä kumppaniksi, ja koska tämä nuorukainen tuli sisälle, tervehteli hän sitä vanhaa Tobiasta ystävällisesti ja sanoi: "Jumala antakoon sinulle ilon." Mutta vanhalla Tobiaksella oli niin ikävä olla sokeudessa, ettei hän toivonutkaan enää saavansa nähdä taivaan valkeutta. Mutta nuorukainen lohdutti häntä ja sanoi: "Ole kärsivällinen, Jumala sinua pian auttaa." Ne sanat luetaan Tobiaksen kirjan viidennessä luvussa.

Emme tiedä, kuka on sen Tobiaksen elämäkertaa kirjoittanut, sillä koska se suuri kirjantutkinto oli, hyljättiin Tobiaksen kirja pois Raamatusta ja pantiin apokryfaan, erinomattain siitä syystä, että enkeli siinä kirjassa tuli valehtelijaksi, koska hän sanoi Tobialle, että hän

on siitä Israelin suvusta syntynyt. Emme tiedä, onko enkeli valehdellut, vai onko kirjoittaja valehdellut enkelin päähän.¹ Mutta sen me tiedämme, että moni on tullut sokiaksi niin kuin Tobias, pääskyisen paskantamisesta. Koska nimittäin yksi kristitty nimeltäns panee maata ja rupeaa nukkumaan juuri pääskyisen pesän alle, vissimmästi pääskyinen tekee semmoisen miehen sokiaksi. Sillä pääskyinen alkaa visertämään varsin, kuin aurinko koittaa; hän kiittää Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka herättää häntä hänen pesässäns. Joka nyt panee maata pääskyisen pesän alle ja alkaa siellä nukkumaan, vaikka kuinka hyvää työtä olis tehnyt, vaikka kuinka paljon kristittyin raatoja olis korjannut, kyllä hän sen tähden tulee sokiaksi, koska hän makaa juuri pääskyisen pesän alla.

Ja me uskomme kyllä, että moni kristitty, joka on pannut maata pääskyisen pesän alle, on tullut sokiaksi sen kautta, että hän ei ole valvonut. Sillä se on mahdotoin uskoa, että yksi kristitty, joka on valvomassa, saattaa olla niin ymmärtämätöin, että hän panee maata pääskyisen pesän alle, ja rupee siellä nukkumaan. Emme sen tähden epäile Tobian kristillisyydestä, vaikka hän oli niin kuin muu valvomatoin ja ymmärtämätöin. Mutta Tobialle tuli sangen ikävä, koska hän ei saattanut taivaan valkeutta nähdä. Ja pitäis muille kanssa samaan laihin tulla ikävä, koska he ovat sokiaksi tulleet, mutta eipä näy tulevan oikiata muretta niillekään, jotka tuntevat sokeutensa. Sillä muutamat alkavat vihaamaan niitä pääskyisen poikia, joista he luulevat sokeuden tulleen. Ja muu-

tamat ei pidä vaivana olla sokeudessa Muutamat epäilevät niin kuin Tobias, ettei taida enää olla mahdollinen hakea silmänvoidetta, että he saisit vielä kerran nähdä taivaan valkeutta. Ne, jotka kantavat hengellistä vihaa pääskyisille, joista he luulevat tulevan alun sokeuteen, ei taida enää - - -

(käsikirjoituksessa aukko)

- - - kiittäin Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka paistaa heidän päällensä; ei se ole niiden syy, Tobias, että sinä olet sokiaksi tullut, vaan se on oma syy, että sinä panit maata pääskyisen pesän alle ja rupeisit siinä unta näkemään. Mutta usko nyt Tobias, mitä enkeli sanoo sinulle, ole kärsivällinen, Jumala sinua pian auttaa, jos vielä karvastelee kalan sappi, jonka enkeli on arvannut parhaaksi lääkitykseksi ja silmän voiteeksi, sillä jos sinä tuntisit, kuinka onnetoin sinä olet, jonka pimeydessä istuman pitää ja taivaan valkeutta et saa siinä sokeudessa nähdä, niin sinä et huolis, vaikka vielä lohikäärmeen sappi paistattaisiin silmiin, saati sinä sen kautta tulisit näkeväiseksi ja saisit vielä kerran nähdä taivaan valkeutta.

Istu nyt sokeudessas, Tobias, ja huokaa:” Mikä ilo minulla oleman pitää, jonka pimeydessä istuman pitää, ja taivaan valkeutta en saa nähdä!” Mutta sinun pitää myös uskomana, mitä enkeli sanoo:” Ole kärsivällinen, kyllä Jumala sinun pian auttaa.” Kuule nyt, taivaan Jumala, niitten sokiain huokaus, jotka nöyrällä ja katuvaisella, ja särjetyllä sydämellä huutavat:” Jesu, Davidin Poika,

armahda minun päälleni!” Isä meidän, joka olet taivaassa.

Meidän pyhän evankeliumimme johduksesta pitää meidän tällä siunatulla hetkellä katselemaan, minkä tähden se sokia raukka, joka istuu tien vieressä kerjäten, on niin kiivas huutamaan Jesuksen perään, vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan. Me arvaamme hyvin, että kristityt ei kiellä ketään huutamasta Jesuksen perään, mutta suruttomat, jotka seisovat niin kuin sääsket Jesuksen ympäri, ne toruvat sitä sokiata miestä vaikenemaan. Net ei kärsi, että joku sokia eli raajarikko eli spitaalinen huutais Jesuksen perään.

Ensimmäinen tutkistelu. Minkä tähden on se sokia raukka niin kiivas huutamaan Jesuksen perään, vaikka surutoin väki toruu häntä vaikenemaan? Minä luulen hänen huutavan ensiksi sen tähden, että hänelle on ikävä olla sokiana. Sokeus on tullut hänelle suureksi vaivaksi. Hän on kyllä ynnä muitten ontuvain ja raajarikkoin kanssa kutsuttu häihin, mutta ei hän näe, mistä tie menee taivaaseen. Halu olis tulla näkeväiseksi, että hänki sais kerran nähdä taivaan valkeutta, mutta ei hän ilman taluttajata kostu Jesuksen tykö, jonka perään hän huutaa. Tähän paikkaan kuuluu nyt, mitä drottningin kamaripalvelija sanoi Filippukselle, koska hän luki Raamatus-ta Vapahtajasta, kuinka Hän menee kuolemaan niin kuin lammas, joka teurastetaan, ja Filippus kysyi:” Ymmärrätkös, mitä sinä luet?”, vastais kamaripalvelija: ”Kuinka minä ymmärrän, koska ei ole johdattajaa.”

Tunsi hänki sokeutensa, ja sen tähden pääsi hän valkeuteen, koska hän sai silmänvoidetta. Mutta fariseukset ei(vät) tunne sokeuttansa ja sen tähden ne sanovat Vapahtajalle: "Olemmeko mekin sokiat?" Ja niitä on monta, jotka sanovat: "Olemmeko mekin sokiat? Kyllä me itse näemme kirjasta. Emme tarvitse yhtään koulumestaria, joka selittää."

Mutta tämä sokia raukka, joka istui tien vieressä kerjäten, tunsi kyllä, kuinka suuri vaiva se on, että olla sokiana. Vaikka emme tiedä, mistä se sokeus oli hänelle tullut, koska ei ole pantu kirjaan. Saattaa olla mahdollinen, että tämä sokia raukka oli ennen nuorempana ollut näkeväinen. Moni on tässä seurakunnassa ollut näkeväinen ja on tullut sokiaksi. Moni on toisen kerran tullut sokiaksi, joka on ennen ollut näkeväinen. Ja muutamat kantavat kristittyin päälle, että net on syyppät siihen. Mutta minä ajattelen, että jos Tobias alkaa kantamaan pääskyisten päälle, että (net) on syyppät siihen sokeuteen, niin hän kantaa väärin, sillä kukas käski hänen panna maata juuri pääskyisten pesän alle? En usko minä, että yksikään kristitty, joka on valvomassa, panee maata pääskyisten pesän alle. Mutta koska uni pakkaa niin väkevästi hänen päällensä, silloin hän panee maata nukkumaan pääskyisten pesän alla.

Onkos sitte pääskyisten syy, että tuo tulee sokiaksi? Älä kann. Tobias, pääskyisten päälle, vaan syytä itsiäs. Hengellinen sokeus tulee kristityille tällä lailla; koska niillä ei ole valvominen eikä itsensä tunteminen, tulee omanvanhurskauden perkele ja omistaa itsellensä Jumalan armoitöitä ja saarnaa sitte kris-

tittyin mielessä tällä lailla:" Näin ja näin paljon sinä olet koetellut. Ei olekaan muut kristityt niin paljon koetelleet, kuin sinä." Jos ei ole sitte tuolla niin tarkka itsensä tunteminen, kuin yhdellä kristityllä pitäis oleman, niin ottaa hän huomaitsematta vastaan, mitä tuo omanvanhurskaus ja omarakkaus hänelle tarjo. Ei ole hänellä sillä hetkellä sitä ymmärrystä, että hän sanois riettaalle: "Kyllä sitte. Mitä minä olen koetellut, ei net ole sinun eikä minun töitäni, mutta Jumalan net ovat. Eikä ole Jumalan sanassa käsketty minun omistaa muuta kuin Kristuksen vanhurskautta, joka on kokonansa omaa vanhurskautta vastaan."

Sillä omavanhurskaus tarjoo myös kristityille yhtä ja toista Jumalan vaikutuksista. Hän tarjoo heille koettelemukset, tuntemiset, liikutukset, ja käsknee niitä omistaa. Hän tarjoo viimein rakkautta niin kuin Pietarille ennen lankeemusta. Ja omavanhurskaus on vielä niin viekas, ettei hän silloin tarjoo kristityille syntiä, koska hän tarjoo heille hyvää. Mutta jos tuo ei ota hyvää vastaan riettaan kädestä, sitte hän tarjoo niin paljon syntiä, kuin mahdollinen on saada kokoon, ja tekee kaikki Jumalan Hengen vaikutukset tyhjäksi. Sitte hän alkaa näin saarnaamaan:" Et sinä ole koskaan herännyt. Ei sinulla ole oikiata katumusta ollut. Mitä sinäki enää huudat Jeesuksen perään, sokia raukka?" Jos omavanhurskaus ei saata juuri kaikki tyhjäksi tehdä, - - -

(käsikirjoituksessa aukko)

- - - helvetti tärisee. Ja niin hän saarnaa maailmalle ja kaikille riettaan enke-

leille: ”Nämät villihenget ottavat minulta kristillisyyden pois ja haukkuvat armonvarkaaksi ja saarnaavat vastoin Raamatua, että minä rakastan maailmaa enemmän kuin Jumalata. Mutta minä en tottele ketään, enkä huoli ihmisistä, vaan minä menen ojeti Jumalan tykö.”

Semmoinen hirmuinen kristitty tulee viimein pyhäksi ja synnittömäksi, ja tulee viimein niin sokiaksi, ettei hän näe enää muuta kuin hyvän itsessään, vaikka on sarvi kyljessä kristityitä vastaan, vaikka on iso rautanaula sydämessä. Ei hän sitä tunne. Pahalla tunnolla hän kiertää kristityitä, eikä tahdo niitten seuraan tulla, mutta rakentaa itsellensä eriseuraa, ja pitää eri jumalanpalvelusta.

Katso, tällä lailla pilataan muutamain kristittyin kristillisuus. Ja sillä lailla on moni sokiaksi tullut. Ja sitte he sanovat näin:” Se on kristittyin syy, että me olemme tämmöiseksi tulleet.” Mutta ei se ole semmoinen sokea, joka istuu tien vieressä ja huutaa, vaan se on semmoinen, joka tuntee sokeutensa, ja on ikävä, jollen sokeus tulee suureksi vaivaksi, ja on suuri halu, että hän pääsis vielä kerran valkeutta näkemään. Mutta ei jaksata itse käydä Jesuksen tykö ilman taluttajata. Hän on istunut sokeudessa kuka tiesi, kuinka kauan, ja on kuullut sanoman kautta paljon puhuttavan Jesuksesta Nazareuksesta, kuinka monen sokian silmät Hän on avannut, mutta ei ole sokeudessaan itse pääsnyt Jesuksen tykö. Ja kuinkapa semmoinen pääsee Jesuksen tykö, koska hän on kaukana hänestä. Mutta nyt kuulee hän humun siitä väen paljoudesta, joka kurkistelemisen tähden juovattaa tuota Jestusta Nazarenusta, ja niin pian kuin hän

saapi kuulla, että Jesus Nazarenus tästä sivuti meni, alkaa hän huutamaan:” Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni!” Ja surutoin kansa ei kärsi sitä, että tuo sokia raukka huutaa Jesuksen perään, vaan toruu häntä vaikenemaan. Tämä huutaminen tekee pahaa suruttomille (ja arm)onvark(aille). Mutta tämä sokia raukka ei lakkaa huutamasta Jesuksen perään, vaikka kuinka surutoin kansa toruis häntä vaikenemaan, vaan sitä enemmän hän huutaa:” Jesu, Davidin Poika, armahda minun päälleni! “

Nyt pitäisi kaikki sokiat raukattaman, ennen kuin Jesus sivuti menee, sillä ei Hän jouda olemaan kauan yhdessä paikassa. Ja erinomattain Nazarettissa, kussa ei yksikään usko Hänen päällensä, ei Hän siellä saata olla. Mutta Jerikon kaupungissa Hän on vaeltanut, kussa Zacheus heräis ja lupais maksaa neljäkertaisesti, mitä hän on väärin tehnyt. Ja tämän sokian raukan Hän myös kohtais tien päällä Jerikoon. Mutta ei Hän ole kauvan siellä, ennen kuin Hän lähtee muualle, kussa Hän(et) paremmin otetaan vastaan kuin täällä.

Nyt olis paras, että kaikki sokiat huutaisit, ennen kuin Hän lähtee niin kauas, ettei enää kuulu eikä näy. Kuka tiesi meidän kiittämättömyytemme tähden lähtee Jesus pois ja menee muualle, kussa Häntä paremmin otetaan vastaan. Huutakaat siis, kaikki sokiat, koska Hän on vielä kuuluvissa, ennen kuin Hän menee niin kauvas, ettei korva enää kuule, ei silmä enää näe, ei sydän enää tunne, eikä yksikään enää ajattele, että Davidin Poika on täällä vaeltanut ja parannusta huutanut ja yhden sokian raukan silmät avannut. Huutakaat nyt,

kaikki sokiät, kaikki ontuvat, kaikki raajarikot, kaikki spitaaliset, kaikki punaista tautia sairastavaiset, huutakaat, kaikki sairaat, kaikki murheelliset ja katuvaiset, epäileväiset, epäuskoiset! Huutakaat:” Jesu Davidin Poika! Armahda meidän päällemme!” Huutakaat ennen kuin Jesus menee niin (kauas) - - -

- - - käsikirjoituksesta repeytynyt pala lehdestä pois - - -

- - - että Jesus Nazarenus tästä sivuti meni.

Ja sinä sokia kerjäläinen, joka olet niin korkialla äänellä huutanut, että Jesus on sinua kuullut, ja käskenyt taluttaa tykönsä, ja avannut sinun silmäs, että sinä (saisit) nähdä tai(vaan) valkeu(tta) nyt j(a iankaikkisesti) A(men).

Alkuperäinen / SKHS: Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

III-postilla.

¹ Tehdä jotakin jonkun päähän on Tornionlaakson murretta ja tarkoittaa tässä, että apokryfassa olevan kohdan kirjoittaja on ehkä sepittänyt valheen ja pannut sanat enkelin suuhun.

Katkelma

- - - koetteleman rukouksen voima, ensiksi uskottomain ja toiseksi usko-vaisten sydämessä. Mutta että Herra Jumala sanansa kanssa lainais oikian ymmärryksen, sitä me rukoilemme. Kuule meitä, laupias Herra Jumala.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Mitäs jumalattoman rukous vaikuttaa? Me kuulemma Raamatusta, että jumalattomat myös rukoilevat. Mutta Davidi sanoo, että jumalattoman rukous on kauhistus Jumalan edessä. Koska jumalattomat rukoilevat jotakin pahaa lähimmäisellensä, jollen he ovat suuttuneet, niin saatamme me syystä kysyä, mikä Jumala se on, joka semmoisen rukouksen kuulee? Taitaa olla se Jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa.

Niin esimerkiksi katumattoman ryövärin rukous tuli pilkkaamiseksi, sillä (hän) rukoili epäuskossa. Ei hän uskonutkaan, että Jesus oli Kristus. Ja koska opetuslapset rupesit rukoilemaan, että valkia tulis taivaasta ja polttais niiden kaupungin, jotka ei panneet ruokaa rahan edestä, niin se rukous oli kauhistus Vapahtajan korvissa.

Fariseuksen rukous templissä oli mailman ihmisten korvissa kaunis, mutta ei se ollut Jumalan edessä kaunis. Ja minä olen välistä kuunnellut fariseusten rukoukset, ja olen monta kertaa ihmetellyt, mistä heille tulevat ne kauniit rukoukset, mutta en ole saattanut käsittää. Sillä että muutamat uhraavat itsensä saatanelle kirouksella ja sadatuksella, se on kaikille tietävä, että semmoisia rukouksia ei kuule muu kuin saatana ja perkele helvetissä, jonka he käskevät

tulla korjaamaan itsensä. Ja ilman epäilemättä hän tulee korjaamaan heidän sielujansa, koska hän ensinnä on lihottanut heitä. Mutta nuot fariseusten ja armonvarkaitten rukoukset, jotka kuuluvat mailman korvissa niin kauniilta, että kaikki sokiats raukat, jotka ei tunne eikä ymmärrä perkeleen kavaluutta, häätyvät sanoa: "Jos se ihminen ei tullut autuaaksi, joka niin paljon rukoili, kukas sitte tulee autuaaksi?"

Mutta ei autuuden asia seiso ainoastans sen päällä, kuinka paljon sinä olet rukoillut, vaan sen päälle se tulee, (jos) sinä rukoilet uskossa, nimittäin jos sinä rukoilet elävän uskon voimalla. Ja sinun pitää myös tietämän, kuinka ja koska sinä olet elävään uskoon tullut, muutoin ei Jumala kuule sinun rukoukses. Eli jos sinulla on ollut elävän uskon ainetta, ja olet sen kadottanut, ja sinä luulet, että sinun syntisti ovat anteeksi annetut, ja kuitenkin ovat ainoastansa siveydellä ja varastetulla armolla peitettyt. Ei se ole muu kuin ulkokullaisuus ja itsepetollisuus. Sen tähden kirjoittaa Paavali kristityille: "Koetelkaat itsiänne, jos olette uskossa."

Mutta Jumala kuulee myös katuvais-ten rukouksia, koska he rukoilevat uskossa, vaikka heidän uskonsa ei ole sinapin siemen en vertaa. Publikaanilla ei ollut niin kauniit rukoukset kuin fariseuksella, vaan hänellä oli ainoastans yksi lyhykäinen huokaus: "Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni." Ja kuitenkin hän meni kotiansa hurskaampana kuin fariseus. Ja katuvainen ryöväri ei ollut vielä saanut vakuutuksen synteinsä anteeksi saamisesta, ja koska hän uskossa rukoili, sai hän vakuutuksen. Mutta

hänellä ei ollut niin ylpiä sydän kuin katumattomilla on, vaan katuvaaisella ryövärillä, niin myös publikaanilla oli jo yksi nöyrä ja särjetty sydän. Sen kaltaisesta sydäimestä tulevat aivan huokaukset. Vaikka niissä ei ole niin tuntuvainen uskon voima, on niillä kuitenkin yksi kaukana olevai(nen) toivo, että Jumala kuulee heidän rukouksensa.

Mutta mitäs pitää meidän sanoman niiden sieluntilaisuudesta, joilla ei ole uskoa eikä oikeata epäuskoa, niinkuin opetuslapsilla Vapahtajan kuoleman jälkeen, vaan ovat niin kuin kahden mailman välillä: sanovat itsensä mahdottomaksi rippivieraaksi ja elävät synnissä. Niillä ei taida olla halu autuaaksi tulla, koska he saattavat olla tytyväiset mailmassa. He sanovat kyllä suulla: "Emme ole mahdolliset käymään Herran ehtoolisella", mutta ei sen tähden ole sen kaltainen mahdottomuus kuin Davidilla, vanhalla Israelilla ja muilla katuvaaisilla, jotka ei tule aikaan helvetissä, mutta täytyvät huutaa syvyydestä korkeuteen. Sen kaltaisia epäuskon vankia on paljon tällä ajalla, jotka sanovat kyllä: "Tällä elämällä emme tule autuaaksi." Mutta ei he sen tähden tee parannusta, vaan lykkäävät parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, siihen asti, että kuolema tulee. Ja silloin vasta tuntevat, että hiljainen katumus on saavutta(nut)

(katkos käsikirjoituksessa)

- - - ajatellen, että semmoisilla armonvarkailta on ainaski yksi salainen toivo, että Jumala ei paiskaa heitä helvettiin, vaikka he elävät niin kuin kuolema ja tuomio ei oliskaan. Ja tämä väärä

toivo tulevaisesta katumuksesta ja tulevaisesta armosta on annettu viholliselta.

(katkos käsikirjoituksessa)

- - - Se olis parempi, että he kääntäisit toivonsa helvettiin, kuin että he kääntävät toivonsa taivaaseen. Ja mitäs nyt semmoiset rukoilevat? Ei mitään. Katsovat kristittyin vikoja ja ottavat niistäkin väärän lohdutuksen itsellensä. Muutamat omanvanhurskauden palvelijat paiskaavat kristityitä kattilaan ja itse seisovat kannen päällä. Mitäs ne rukoilevat? Ei paljo mitään. Muutamat puolustavat kristillisyyttä, mutta ei he sen tähden itse kerkiä mihinkään. Muutamat erkaantuvat pois kokonansa kristittyin seurasta, ja niillä on nurja mieli ja rautanaula sydämessä, vaikka ne raukat eivät sitä itse tunne. Kaikki nämät ylenantavat seurakunnan, niin kuin Paavali kirjoittaa, ja menevät suoraan Jumalan tykö. Jokohan he häntä löytävät? Minä luulen, että he löytävät yhden väärän jumalan, joka ei ole taivaassa. Ja niiden rukoukset ei kuulu mihinkään.

Toinen tutkistelemus. Kaikki, mitä uskovaiset rukoilevat, se heille annetaan. Uskovaiset ei saata muuta anoa Jumalalta, kuin mitä Jumalan Henki panee heitä anomaan. Mutta ei suinkaan uskovaisten rukoukset ole niin kauniit kuin fariseusten ja armonvarkaitten rukoukset. Sen me kuulemma ensiksi Davidin psalmista, toiseksi opetuslasten rukouksista jälkeen, kuin vaino rupeis tulemaan. Uskovaiset rukoilit Pietarin edestä, koska juudalaiset olit paiskanneet häntä vankihuoneeseen, ja Jumala kuuli heidän rukouksensa ja lähetti en-

kelin taivaasta päästämään Pietarin van-
kihuoneesta ulos. Ja itse Vapahtaja sa-
noi viimeisenä iltana: “En minä rukoile
mailman edestä, vaan niiden edestä, jot-
kas minulle annoit.” Koska hän näki, et-
tei mailma parane sillä esirukouksella,
heitti hän pois rukoilemasta hänen edes-
tänsä. Niin myös kristityt, koska heiltä
kaikki toivo suruttomain parannuksesta
loppuu, täytyy heidän heittää pois ru-
koilemasta heidän edestänsä. Mutta ni-
den edestä kristityt rukoilevat, joista
vielä on joku toivet, että he paranevat.
Muutoin uskovaiset aina rukoilevat itse
edestänsä ja muitten kristittyin edestä.
He rukoilevat itse edestänsä, koska he
tuntevat, kuinka paljon heissä on syntiä
ja heikkoutta. Mutta ei niillä ole kaiketi
rukouksen voima, koska sisälliset ja ul-
konaiset viholliset karkaavat heidän
päällensä. Silloin täytyy heidän huoka-
ta, että he rasitetut ovat. Ja Henki manaa
hyvää meidän edestämme sanomatto-
milla huokauksilla. Meillä on se toivo ja
uskallus Jumalaan, että kaikki, joiden
lamput syttyvät palamaan, koska huuto
tulee, saattavat ilolla seurata ylkää hää-
huoneeseen, niin kuin me myös rukoi-
lemme, että hän tulis pian, ettei väsy-
mys tulis odottavaisille. Kuule, taivaal-
linen Isä, sinä suuri ihmisen (Poika)...
odottavaisten hu(okauss...) - - -

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkis-
to Helsinki /
lehtiä puuttuu alusta, lopusta ja keskeltä.

Katkelmä

- - - Israelin sukukunnasta syntynyt, on ruvennut pelkäämään henkensä kanssa. Apostoli Paavali neuvoo kuitenkin niitä ensimmäisiä kristityitä perkaamaan sitä vanhaa hapatusta, ettei koko taikina happanis. "Ettekös te tiedä", sanoi hän, "että vähän hapatusta pilaa koko taikinan?" Minä katton pyhän Paavalin neuvoa tarpeelliseksi myös meille. Että jokainen, joka on ruvennut pakenemaan Egyptin orjuudesta, ottais happamatointa taikinaa myötänsä ja jättäis sitä vanhaa hapatusta egyptiläisille, sillä vähän hapatusta pilaa koko taikinan.

Täällä on ennen vanha hapatus käynyt, ja moni on vielä kiinni siinä vanhassa hapatuksessa. Monen vanhan ihmisen sydämessä on vanha hapatus käynyt ja käypi vielä niin hopusta, että taikina kuohuu yli. Tämä vanha hapatus on tullut niin muikiaksi, että se on niin kuin etikka (ja sappi). Mutta uusi taikina on happamatoin niin kauvan kuin vanha hapatus ei ole sekaantunut siihen. Mutta vähän hapatusta pilaa koko taikinan. Koska uusi taikina pannaan kaukaloon, josta vanha hapatus ei ole skravattu pois, niin rupee myös se uusi taikina vähän ajan perästä käymään ja happanemaan. Apostolin tarkoitus on, että vanha taikina, joka on tarttunut kaukaloon, pitää skravattaman pois, ennen kuin uusi taikina siihen pannaan.

Tätä vanhaa taikinaa olemma me freistanneet korjata kaukalosta, koska se on tullut niin muikiaksi, että se karvas-telee suussa, ja pusertaa myös niiden kyyneleet, jotka sitä maistelevat. Mutta minä pelkään, että joku osa siitä vanhas-

ta hapatuksesta on vielä jäänyt kaukaloon, ja että se pilaa koko taikinan, jos se ei tule visusti pois peratuksi, ei niin ymmärtäväksi, ettäihminen saattais itse kaukalonsa kravata, että hän tulis enkeliksi, mutta niin pitäis vanha hapatus skravattaman, ettei sormet tarttuisi vanhaan ja muikiaan hapatukseen, koska uusi ja happamatoin taikina sotketaan. Jos kaukalossa on niin paljon sitä vanhaa ja muikiata hapatusta, että sormetki tarttuvat siihen, ei ole silloin hyvä. Jos semmoisessa kaukalossa uusi ja happamatoin taikina sotketaan, niin happanee vielä se uusi taikina. Ja se leipä, joka semmoisesta taikinasta leivotaan, tulee niin kovaksi, ettei hampaat siihen pysty. Se tulee niin muikiaksi, ettei ihminen vihti sitä syödä.

Se on nyt Paavalin tarkoitus, että se vanha hapatus pitää perattaman pois kaukalosta. Ja koska me syömme pääsiäislammasta, joka meidän edestämme on uhrattu, pitää meidän syömän happamatointa leipää, että me tulisimme happamattomaksi. Suruttomat ihmiset syövät aina sitä vanhaa hapatusta, eikä he moiti, vaikka se olis kuinka muikia. Syövät he vielä uutenakin sitä vanhaa hapatusta, vaikka se tarttuu sormiin. He nuolevat sormiansa, eikä sen tähden irvistele, sillä vanha hapatus on heidän suussansa oikein makia. He ovat niin harjaintuneet lapsuudesta saakka. Mutta jos heille tarjotaan happamatoin leipä, niin he sylkevät sen ulos suustansa ja sanovat: "Ei se meille kelpaa." Muutampain ihmisten maku on niin pilaantunut, että muikia hapatus maistuu makialta, mutta happamatoin leipä tulee karvaaksi.

Meillä olis paljon puhumista siitä vanhasta hapatuksesta, kuinka se on otanut koko taikinan käymään mailman kaukalossa, muutamissa paikoissa niin hopusti, että taikina kuohuu yli, muutamassa paikassa niin hitaasti, että vanha hapatus kuivettuu kaukaloon. Mutta koska täällä on myös semmoisia ihmisiä, jotka tahtovat pääsiäislammasta syödä happamattoman leivän kanssa, niin täytyy meidän antaa niille rieskaa, jotka tarvitsevat rieskaa, ja niille hunajata, jotka tarvitsevat hunajata, ja niille hapatusta, jotka syövät hapatusta, ja niille sappea, jotka ovat täynnänsä sappea, että itsekukin luontokappale sais ruokaa sen jälkeen, kuin hänellä on voima nielemään. Imeväisille lapsille täytyy meidän antaa sokerieriepua siihen asti, että he saattavat itse imeä. Mutta raavaille annetaan vahvempi ruoka.

Me kerroitamme vielä Paavalin sanoja siitä vanhasta hapatuksesta, että me saattaisimme pääsiäislammasta syödä happamattoman leivän kanssa. Sillä meille on yksi pääsiäislammasta uhrattu meidän edestämme, joka on Kristus. Tätä pääsiäislammasta syövät kaikki opetuslapset, jotka ovat puhdistetut sydämen kautta. Ja meidän toivomme on, että nekin tulisivat puhdistetuksi, jotka ei vielä puhtaat ole. Me rukoilemme meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isää, että hän antais kaikille murheellisille ilon ja rauhan, että kaikki, jotka vielä epäilevät, saisit tänäpäpä nähdä Herraa, että kaikki epäuskoiset saisit pistää sormiansa Jesuksen haavoihin, että se murheellinen Magdalena sais tänäpäpä ottaa hänen polviansa syliin, että murheen kyyneleet muuttuisit ilon kyy-

neliksi, sillä ei Jumala tahdo yhdenkään syntisen kuolemata, vaan se on hänen korkein halunsa, että jokainen, jolla elämä ja henki on, kääntäis itsensä hänen puoleensa ja tulis autuuden tuntemiseen, sen sovinnon kautta, joka meille Vapahtajan kärsimisessä on valmistettu. Me tiedämme, että Vapahtaja ilmoitti itsensä niille murheellisille opetuslapsille pääsiäispäivänä, ja me toivomme, että hän ilmoittaa itsensä vielä nytkin kaikille niille, joilla yksi nöyrä ja särjetty sydän on. Sen päälle me nyt nousemma ylös ja veisaamma kiitosvirren.

Kuinka Vapahtaja kuolee ja taas nousee ylös ihmisen sydämessä? Vapahtaja kuolee ihmisen sydämessä, koska synnit tappavat häntä. Ei surutoin ihminen tunne, että hänen syntinsä ovat tappaneet Vapahtajan, mutta koska omatunto herää, saapi syntinen nähdä, että Vapahtaja on kuollut ihmisten syntein tähden. Koska Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oli kuollut usko pääkallossa, lupaisit he itsellensä mailman kunniata, tavarata ja hyviä päiviä Vapahtajan kautta, mutta koska Vapahtaja kuoli heidän synteinsä tähden, meni kaikki heidän toivonsa hukkaan. He olit jättäneet maallisen elatuksensa ja ruvenneet seuraamaan Jeesusta siinä toivossa, että he tulisivat virkamieheksi ja maaherraksi, koska Vapahtaja tulee kuninkaaksi. Mutta siinä tulit he suuresti petetyksi, koska Vapahtaja kuoli. Moni luonnollinen ihminen luottaa myös Vapahtajan päälle, niin kauvan kuin hänellä on se luulo, että hän Vapahtajan kautta pääsee rikastumaan ja mailman kunniata voittamaan. Hän kiittää Vapahtajaa sen edestä, että hän (on) saanut terveyden, tavarat ja omaisuus-

den, ja rukoilee Vapahtajaa, että hän sais vielä enemmän sitä maallista kunniaa ja omaisuutta, jota hän pitää tavarans. Sillä kuolleella uskolla saattaa myös varas kiittää vapahtajaansa sen edestä, että hänen varkautensa on lykästynyt, ja ettei hänen varkautensa ole tullut ilmi. Yksi huora saattaa myös kiittää Vapahtajaa sen edestä, ettei kukaan ole nähnyt häntä huoruuden työssä. Ja yksi juomari kiittää Vapahtajaansa sen edestä, ettei häntä ole sakoitettu. Niin myös viinaporvari, koska hän saattaa vannoa itsensä puhtaaksi viinasakosta, kiittää Vapahtajaa sen edestä, ja antaa vielä kirkolle yhden tolpan viinauhriksi, että hänen viinakauppansa aina kävis varteen. Yksi mailman sotaherra kiittää Jumalata sen edestä, että hän on paljon ihmisiä tappanut sodassa. Ja yksi porvari kiittää myös Jumalata kaikesta sydäimestä, että hän on paljon rahaa vääryydellä voittanut. Mutta kaikki nämät kiitokset, vaikka ne syntisen mielestä kuuluvat Jumalalle, tulevat kuitenkin riettaalle hyväksi, joka heitä on opettanut semmoisia töitä tekemään.

Mutta koska omatunto herää, ja Vapahtaja syntein tähden kuolee, silloin menee kaikki se toivo hukkaan, että hän Vapahtajan kautta on saanut varastaa ja huorin tehdä, juoda ja vääryydellä voittaa. Sillä herännyt omatunto sanoo hänelle, ettei Vapahtaja, vaan juuri itse rietas on ollut hänelle avullinen sekä varkaudessa, että huoruudessa, juopumuksessa ja viinakaupassa. Hän tuntee nyt, ettei hän ole Vapahtajan avulla kätkenyt varkautensa ja salannut huoruutensa. Eikä hän ole Vapahtajan avulla välttänyt viinasakkoa, vaan riettaan hengen avul-

la on hän varastanut ja varkautensa kieltänyt. Saman miehen avulla on hän viinakauppaa tehnyt ja viinakauppansa kieltänyt. Mailman ruhtinaan avulla on hän päissä ollut ja päissä olemisen oikeudessa kieltänyt. Sanalla sanottu, koska omatunto herää, löytää hän itsensä petetyksi kaikin puolin. Se Vapahtaja, jonka päälle hän on luottanut, ei ole Jesus, vaan mailman ruhtinas. Ja koska hän on kiittänyt Jesusta suulla, on hän sydämellä kiittänyt mailmanruhtinasta. Mahtaa nyt Vapahtaja semmoisella elämällä kuolla hänen sydäimestänsä. Itse hän on tappanut Vapahtajan, vaikka hän luuli sokeudessaan, että hän oli rakastanut häntä. Mutta nyt, koska Vapahtaja näin kuolee heränneen ihmisen sydämessä, tulee hänelle suru (ja) mure, ensiksi siitä, että hän on Vapahtajansa syntein kautta tappanut, ja toiseksi siitä, ettei hän saata uskoa enää, että Vapahtaja olis hänelle armollinen. Ei hän saata enää uskoa, että Vapahtaja pitää vielä nouseman ylös hänen sydämessänsä. Luonnollinen järki ottaa kovin vastaan, koska hänelle sanotaan evankeliumin kautta, että näin piti Kristuksen kärsimän ihmisten syntein tähden, ja taas tuleman ihmisen sydämeen. Omavanhurskaus ottaa vielä kovemmin vastaan, koska heränneelle sanotaan, että Vapahtaja on armollinen katuvaisille ja antaa synnit anteeksi. Silloin sanoo omavanhurskaus: "Ei suinkaan. Ei armo tule jumalattomille, vaan hurskaille." Vaikka nyt Raamattu sanoo toisin, että armo tulee jumalattomille, mutta ei hurskaille, tinkaa kuitenkin omavanhurskaus vastaan ja sanoo: "Ei se ole niin, mutta näin: hurskaille tulee armo, mutta ei ju-

malattomille.” Luonnollisen ihmisen korvissa kuuluu se sana peräti nurin, että hurskaille ei tule, vaan jumalattomille tulee armo. Sillä luonnollinen ihminen on aina harjaintunut niin ajatella, että hurskaille tulee armo ja jumalattomille rangaistus.

Mutta Jumalan oikeudessa tuomitaan juuri vastoin kuninkaan lakia. Kuninkaan lain jälkeen tulee hurskaille armo ja kiitos, mutta jumalattomille tulee rangaistus ja kuolema. Mutta Jumalan oikeudessa tuomitaan niin, että hurskaille, nimittäin katumattomille, tulee ijan-kaikkinen rangaistus, mutta jumalattomille, nimittäin katuvaisille, tulee armo. Luonnollinen järki katsoo semmoisen tuomion kokonansa vääräksi ja ajattelee niin, että se on väärä oppi. Ei luonnollinen järki ymmärrä, että kaikki pyhät ja hurskaat, jotka Raamatussa mainitaan, ovat armon kautta tulleet pyhäksi ja hurskaaksi, mutta ei oman ansionsa kautta. Armon kautta tulevat jumalattomat hurskaaksi ja syntiset pyhäksi, mutta itsehurskaat, siviät ja tekopyhät saavat mennä kadotukseen yhtenä siveytensä kanssa, jos totinen katumus ja parannus ei tule heillekin armon ajalla.

Koska yksi herännyt ihminen rupee uskomaan, että Vapahtaja on vielä elämässä, silloin nousee Jesus ylös kuoluista ja tulee hänen silmäinsä eteen. Silloin tulee heränneelle sielulle uusi elämä. Niin kuin hän ennen oli murheessa, niin kääntään nyt hänen murheensa iloksi. Uskon kautta tulee hän uudeksi luontokappaleeksi ja Jumalan lapseksi. Uskon kautta saapi hän paremman voiman sotimaan ja ylitsevoittamaan hengellisiä vihollisia ja synnin

kiusauksia. Sovinnon veri on niin kuin myrkky viholliselle. Se pääsiäislammasta, joka on uhrattu meidän edestämme, on voimallisempi kuin jalopeura. Se vanha lohikäärme ei tohdi katsoa sen tapetun Karitsan päälle. Kyllä on lohikäärme muutoin julma ja hirvittävä kiskomaan ja raatamaan lampaita, mutta Jumalan Karitsan edestä täytyy hänen paeta. Koko maailma tärisee, koska lohikäärme liikuttaa häntänsä. Koko helvetti vapisee, koska hän vierittelee tulijärvessä. Mutta Karitsa, joka tapettu oli, saattaa häntä vapisemaan.

Yksi ihmeellinen asia, että lohikäärme pelkää yhtä tapettua karitsaa. Lohikäärme nielee kyllä jalopeuran, mutta tätä tapettua karitsaa hän ei tohdi koskea. Mitäs lohikäärme pelkää Karitsasta? Pelkää ilmanki, että karitsan veri tarttuu suuhun ja rupee siellä polttamaan hänen sisällyksiänsä. Sovintoveri on nimittäin yksi polttava myrkky lohikäärmeen sydämessä. Mutta murheellisille ja särjetyille sydämille on se sama veri yksi taivaallinen lääkitys ja hunaja sydämen haavoille. Yksi ainoa pisara sovintoverestä ottaa kaiken synnin kivun ja tuskan pois katuvaisen sielun sydäimestä. Tuonen koirat lakkaavat varsin haukkumasta, koska Karitsan veri näytetään heille. Ei he kärsi hajuaakaan sovintoverestä.

Mikä nyt on sanottu sovintoveren voimasta sydämen haavoja parantamaan, se ei kuulu muille kuin katuvaisille ja särjetyille sydämille. Kuollut usko kyllä lakkii sovinnon verta alati, mutta siitä tulevat hänelle madot vataan. Luonnollinen siveys ei tarvitse sovinnon verta nuolla, sillähän on il-

manki sovinnossa Jumalan kanssa, koska omatunto ei soimaa häntä mistäkään. Mutta kuollut usko, joka aina luottaa sen armon päälle, jonka hän on varastanut, millä oikeudella hän mahtaa lukea Jesuksen sovintokuolemata itsellensä hyväksi, koska hän elämänsä kautta joka päivä ristiinnaulitsee Vapahtajan vasta uudesta ja tekee Kristuksen synnin palvelijaksi? Ei ole sovintoveri niin halpa, että se kelpaa kaikille sioille ja keiturille ruaksi.

Mahtavat kuolleen uskon tunnustajat tätä ajatella, että jos Vapahtajan ansio pitää heille kelpaaman synnin peitteeksi, niin pitää ensinnä yksi muutos tapahtuman heidän kanssansa, yksi muutos, joka kutsutaan katumukseksi ja kääntymykseksi ja uudeksi syntymiseksi. Mutta koska tämä asia ei ole vielä tapahtunut heidän kanssansa, niin täytyy heidän olla ulompana taivaan ovia, ehkä kuinka paljon armoa he nielisit. Koska he ovat täynnänsä myrkkyä ja vielä siihen syövät hunajata, niin tekee tämä sekotus niin paljon, että synnin myrkky ei polta, mutta mädännyttä vaan sisällyksiä, ja saattavat syntiset suruttomaksi. Semmoisille pitäis ensinnä annettaman karvaita lääkityksiä, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan.

Hengelliset puoskarit panevat suruttomuuden ploosteria omantunnon haavain päälle ennen kuin se kuollut ja mädännyt liha, joka siellä haisee, on leikattu pois terävällä raakaveitsellä. Hengelliset puoskarit antavat myös sokeria ja hunajata yhdelle ihmiselle, joka on täynnänsä myrkkyä, mutta se neuvo ei kelpaa ollenkaan, vaan oikeat tohtorit leikkaavat ensinnä sitä kuollut-

ta ja mädännyttä lihaa omantunnon haisevista haavoista, ja sitte vasta panevat terveellisen ploosterin haavain päälle. Ja jos he kohtaavat yhden ihmisen, joka on täynnänsä synnin myrkkyä, niin antavat he ensinnä karvaita lääkityksiä, että sairas pääsis purkamaan ja oksentamaan, ja sitte vasta antavat he vähäisen viinaa ja rieskaa, että se paha maku lähtis pois suusta.

Nyt luulevat kyllä armonvarkaavat, että he ovat Jumalan lapset, vaikka het ei tiedä, kuinka ja koska he olisit katumuksessa olleet, eli kuinka ja koska Vapahtaja olis kuollut heidän sydämesänsä, ja koska hän olis eläväksi tullut. Josef ja Nikodemus olivat myös Jesuksen opetuslapset, kuitenkin salaa juudalaisten pelvon tähden. Heillä oli niin suuri mailman kunnia, ettei he tohtineet ilmoittaa itsensä, sillä he pelkäisit, että muut mailman herrat olisit heitä vihanneet ja pilkanneet Jesuksen nimen tähden. Mutta vaikka he teit hyvää työtä Jesusta kohtaan, koska he omalla kustannuksella korjaisit Jesuksen ruumista kunniallisesti hautaan, eipä sen tähden ole missään mainittu, että he olisit kristittyin luvussa olleet, taikka Pyhän Hengen lahjasta osalliseksi tulleet. Ei se myös ole mainittu, että Jesus olis kiittänyt heitä sen hyvän työn edestä.

Moni tahtoo vielä nytkin hyvää tehdä Jesukselle hänen kuolemansa jälkeen. Mutta ei he sen tähden tahdo mennä kristittyin seuraan eli julkisesti tunnustaa itsensä Jesuksen opetuslapseksi, ettei heitä pilkattaisi mailman herroilta ja vanhoilta ystäviltä. Mutta minä pelkään, että Josef ja Nikodemus, jotka ei tahdo kunniansa mistantaa kristillisyyden täh-

den, saavat olla ulkona, koska ylkä menee hääsaliin morsiamensa kanssa. Kyllä kaiketi olis hyvä olla Jesuksen opetuslapsena, jos siinä ei olis vaivaa. Jos ihminen saisi kunniansa pitää mailman lasten keskellä. Ja jos muuta ei tarvitsis kuin tehdä Jesukselle hyvää hänen kuolemansa jälkeen, vissimmästi moni osais itsellensä oikeuden taivaan valtakunnasta. Mutta koska kysymys tulee siitä, mikä suuri tuska ja vaiva on Jesuksen opetuslapsilla Vapahtajan kuolemasta, ja mikä suuri ilo hänen ylösnousemisestansa, silloin sanovat Josef ja Nikodemus: "Me olemme haudanneet Jesuksen ruumista siveyden puhtaisiin liinavaatteisiin. Me olemme ostaneet kuolleen uskon yrttiä lähes sata naulaa. Me olemme peittäneet haudan hengellisen kuoleman kivellä, ja me luulemme Jesuksen maksavan meidän hyviä töitä tuhanteen kertaan."

Mutta missäs on teidän todistuksenne, että te oletta oikiat Jesuksen opetuslapset? Onkos teidän nimenne kirjoitettu elämän kirjaan? Aleksanderin ja Ruffin isä vaadittiin väkisin Jesuksen ristiä kantamaan, ja sen kantamisen alla mistansi hän kunniansa, ja sen tähden on hänen nimensä mainittu elämän kirjassa. Josef ja Nikodemus teit hyvää Jesukselle hänen kuolemansa jälkeen, mutta heidän nimensä ei ole mainittu jälkeen kristittyin luvussa. Ja vaikka he odottavat Jesukselta tuhanteen kertaan maksoa vaivansa edestä, ei he ole vielä kiitostakaan saaneet häneltä. Mutta mailmalta he voivat saada sen kunnian, että he ovat hyvän työn tehneet.

Niin muodoin näkyvät siveyden hyvät työt olevan kelvottomat Jumalan

edessä, vaikka me luulemma, että Jumalan pitäis muistaman meidän vaivamme ja maksaman meidän hyviä töitä. Mutta eipä Vapahtaja kiittänytkään Josefia ja Nikodemusta, vaikka het teit hyvää hänelle hänen kuolemansa jälkeen. Se vaimo kyllä sai sen hyvän lupauksen, joka teki hyvää häntä kohtaan eläissäns, että se hyvä työ pitää mainittaman hänen muistoksensa joka paikassa, kussa tämä evankeliumi saarnataan. Mutta tämä vaimo teki hyvää Jesusta kohtaan kaikesta sydäimestä, ja hänen työnsä tuli elävästä uskosta. Tämä vaimo oli antanut koko sydämensä Vapahtajalle.

Mutta Josef ja Nikodemus teit hyvää luonnollisen siveyden taipumuksesta, ja jos heillä oli joku rakkaus Jesukselle, ei he kuitenkaan rakastaneet Jesusta kaikesta sydäimestä. Heidän sydämensä oli vielä kiinni mailmassa. Heillä oli niin suuri mailman kunnia, ettei he tohtineet mennä Jesuksen puoleen, koska hän oli elämässä. Tämä oli syy, minkä tähden Jesus ei kiittänyt heitä.

Minä pelkään kohta, että monen sydämen ajatukset ovat vielä kiinni mailmassa, vaikka hän olis muutampia armonmerkkiä tuntenut. Sillä ei sydän pääse niin pian irti mailmasta, vaikka hän olis vähäisen kuritettu. Me tahtoisimme niin muodoin tehdä - - -

Alkuperäinen / SKHS:n Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /

Alku ja loppu kateissa

III-postillassa sijoitettu 1. pääsiäisen jälkeisen sunnuntain kohdalle.

Autuus on se, jonka pahat teot ovat annetut anteeksi ja jonka synnit peitettyt ovat. Autuus on se ihminen, jolle Herra ei soimaa vääryyttä, jonka hengessä ei vilppiä ole. Ps.32:1,2

Se autuus, josta kuningas Daavid puhuu tässä, ei ole hänelle mikään tyhjä kuvitelma, vaan hän oli koetellut sen voiman sydämessään. Daavidilla oli nimittäin ollut syvä katumus synneistään, sellainen katumus, joka ei ollut teeskentelyä eli omaa tekoa. Sillä hän valittaa itse katumusvirmissään, että hän kostuttaa vuoteensa kyynelillä, että hän oli väsynyt huokaamisesta, että hänen kasvonsa olivat vanhentuneet. Hän näytti siis riutuneelta sen synnin murheen tähden, joka hivutti häntä sisäisesti. Voidaan siis päätellä, että Daavidin katumus ja synninsuru oli vakava ja oikea. "Mutta", sanovat tämän ajan tekopyhät ja fariseukset, jotka perustavat toivonsa epävarmoihin rikkauksiin, "me uskomme todella, että Daavidilla on ollut vakava ja oikea katumus tekemisistään synneistä, mutta ne, jotka nyt sanovat itsellään olevan vakavan katumuksen synneistään, näyttävät teeskentelijöiltä ja hulluilta. He ulvovat nälkäisten hukan penikoitten tavoin ja valittavat ikään kuin he mylvisivät, ja toisinaan he huokaavat kuten luontokappaleet. Kuningas Daavid ei liene käyttäytynyt niin kuin nämä hullut."

Niin kai. Daavid käyttäytyi kuin hullu, kun hän hyppeli ja tanssi arkin edessä. Hänen ylhäinen puolisonsa, joka oli kasvatettu kuninkaanlinnassa, oli sitä mieltä, että semmoinen hyppely ja tans-

si ei sopinut kuninkaalle. Ja varmasti Daavidin kuningatarta harmitti se, että Daavid meni halvan kansan keskuuteen eikä ottanut paremmin huomioon kuninkaallista arvoaan. Mutta Daavidilla oli silloin hengellinen ilo, ja sen tähden hän ei tuntenut maailman kunniaa, joka yleensä vaikuttaa paremmassa kansassa ja erikoisesti niissä, jotka ovat korkeassa asemassa maailmassa. Sellaiset korkeat herrat eivät voi saada mitään hengellistä iloa, koska he ylenkatsovat Daavidin synninsurua ja väheksyvät Daavidin valitusta heti kun sellaista tulee ilmi jossakussa katuvaisessa syntisessä, joka valittaa omantunnon vaivassa.

Mistä nyt kuningas Daavid oli saanut sen vakuutuksen, että se ihminen on autuus, jolle Jumala ei lue syntiä? Jos ei Daavid olisi ollut murheellinen syntiensä tähden, ei hän olisi koskaan koetellut sellaista autuutta, minkä Jumala lahjoittaa uskoville. Sillä ei Daavid ollut mikään teeskentelijä, kun hän oli omantunnon vaivassa, mutta pikemminkin se saattaa olla teeskentelijä, joka juopottelee, harjoittaa haureutta, kiroaa ja tappelee, ja kuitenkin menee ehtoolliselle. Tosin moni menee nykyään Herran pöytänsä, vaikka pelkääkin, että hänen täytyy siellä uudistaa kasteenliittonsa ja luvata tehdä parannus. Moni elää nyt niin kuin turkki ja pakana, vaikka hän kantaa kristityn nimen kasteesta saakka.

Mihin kaste kelpaisi, ellei siitä seuraisi mitään parannusta? Niin kuin yksi osa menee etuperin helvettiin, eikä välitä vähääkään kristillisyyden vaatimuksesta, vaan elää pahemmin kuin turkit ja pakanat; niin menevät monet myös takaperin helvettiin, jotka tekevät ainoas-

taan ulkonaisen parannuksen ilman totista katumusta ja synnin murhetta. Niin myös monen katuvaisen syntisen täytyy vähitellen vajota pohjattomuuteen, ellei hän huuda niin kuin Daavid syvyydestä korkeuteen. Sillä ainoastaan silloin hän saattaa sanoa niin kuin Daavid päivän tekstissä: "Autuas on se mies, jolle Jumala ei lue mitään syntiä", kun hän huokaa ja ikävöi ja huutaa ja rukoilee niin kauvan, että hän tunnettavalla tavalla saa armon ja syntein anteeksiantamuksen.

Mutta valitettavasti pitää katuvaisen sielun usein tehdä työtä toivottomuuden vallitessa, kun perkele kiusaa ja kaikenlaiset kauheat kiusaukset tulevat päälle. Mutta tämä on juuri aidon kristityn oikea tuntomerkki, että hänen täytyy kestää nämä kauheat perkeleen hyökkäykset, jotka tahtovat painaa hänet epätoivon syvyyteen. Jolla on kuollut usko pääkallossa, ei tunne lainkaan näitä perkeleen kiusauksia, joitten tähden Luther valittaa, sillä ei perkele saata kiusata uskollisia palvelijoitaan, jotka palvelevat häntä uutterasti ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Kuinka perkele saattaisi kiusata kapakoitsijaa, joka kokooa niin monta juomaria pimeyden valtakuntaan? Kuinkapa perkele saattaa kiusata juomaria, joka elää humussa ja sumussa viimeiseen hetkeen asti? Juomari on perkeleen uskollisin palvelija, koska juomari saattaa kirotta, hän saattaa tapella, hän saattaa laulaa juomalauluja ja muita ruokottomia lauluja, hän saattaa elää epäsovussa puolisonsa kanssa, hän saattaa päissään ollessaan tehdä mitä ikinä perkele tahtoo. Hän saattaa vieläpä itkeä ja

olla jumalinen päissään. Hän saattaa välistä mennä ehtoolliselle päissään, ja silloin saattaa perkele kaikkein parhaiten vakuuttaa häntä Jumalan armosta ja syntein anteeksiantamisesta.

Ja maailman orja, joka tekee työtä yötä päivää maallisen voiton saavuttamiseksi, jos hän harvoin ajattelee sielunsa autuutta, niin hän myös on vapaa kaikista perkeleen kiusauksista. Ei milloinkaan kuulla jumalattoman joukon valittavan perkeleen kiusauksista, ei koskaan! Sillä he elävät sovussa perkeleen kanssa. Ja jos joku kysyy suruttomalta ihmiseltä, onko perkele koskaan kiusannut ja vaivannut sinua, niin hän tavallisesti vastaa: "Ei minulla ole mitään tekemistä perkeleen kanssa."

Mutta Vapahtajalla oli paljon tekemistä perkeleen kanssa. Kaikki vanhan Testamentin pyhät valittavat perkeleen kiusauksista, ja uuden Testamentin uskavaiset kaikkein eniten. Kaikki turkit ja pakanat ovat myös väittäneet, että pahat henget ovat asumassa kristityissä, koska he valittavat perkeleen kiusauksista. Ja se on myös vastaansanomaton totuus, että kaikki turkit ja pakanat, kaikki kapakoitsijat ja juomarit, kaikki varkaat ja portot, kaikki kiroilijat ja tappelupukarit, kaikki ahneet ja maailman orjat, kaikki, jotka elävät suruttomuudessa, heitä ei perkele kiusaa, koska he ovat perkeleen parhaat ystävät.

Mutta kristityt joutuvat perkeleen kiusaamiksi, Jesuksen omat opetuslapset ovat perkeleen kiusattavina. Vapahtaja sanoi Pietarille: "Simon, Simon, katso Saatana on pyytännyt seuloaksensa teidän sielujanne niin kuin nisuja." Mutta Pietari ei vielä tuntenut, kuinka väke-

vä sielunvihollinen oli, hän ei tuntenut mitään perkeleen kiusauksia, ja sen tähden hän lankesi kiusauksen hetkellä. Vielä vähemmän tunsu Juudas, että saatana oli mennyt häneen. Mutta Pietari tunsu silloin paremmin perkeleen kiusaukset, kun hän kirjoitti kristityille, että perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien, kenenkä hän saattaisi niellä.

Juuri se, että perkele käy ympäri kiljuvan jalopeuran tavoin saalista etsien merkitsee, että hän on nälkäinen, hän janoaa kristittyjen verta. Kun hän ei saata seuloa kristittyjen sieluja niin kuin nisuja, tahtoo hän ainakin syödä heidän ruumiinsa, ja sen tähden joutuu kristitty kärsimään pilkkaa ja vainoa maailmassa, sillä hän ei ole tästä maailmasta. Koska siis sielunvihollinen kiusaa kaikkia kristityitä niin sisällisesti kuin ulkonaisestikin, niin tahtoo kristitty usein langeta epätoivoon. Erikoisesti silloin käy niin, kun omavanhurskaus käy hänen kimppuunsa. Hän ei saata uskoa, että Jumala on hänelle armollinen, kun omavanhurskaus vaijaa häntä ja tahtoo vajottaa hänet epätoivoon. Kuitenkin täytyy hänen huutaa ja rukoilla hengellisessä hädässään siihen asti, että apu tulee ylhäältä.

Daavid oli saanut koetella katumuksessaan ja synninsurussaan, että synti ja perkele tahtoivat painaa hänet pohjattomuuteen, ja sen tähden hänen täytyi huutaa Herran tykö hengellisessä hädässään: "Herra älä rankaise minua vihassasi ja älä kurita minua julmuudessasi!" Ja kun hän sai kokea armon ja syntien anteeksisaamisen sydämessään, silloin hän huudahti: "Autuas on

se mies, jolle Jumala ei lue syntiä!" Sellaisina hetkinä, jolloin kristitty saa maistaa armon makeutta, tuntee hän itsensä autuaaksi. Ja koska Jumala vaatii elävän uskon kristityiltä, niin on myös apostoli Paavali pannut uskon autuuden perustukseksi kaikille, jotka tahtovat tulla autuaiksi.

Mutta kristityn usko on usein heikko, se on kuin kipinä ja verrataan suitsevaiseen kynttilän sydämeen, jota Herra ei tahdo sammuttaa. Kristityn uskoa verrataan myös lampuksi, joka sammuu, jos siinä ei ole öljyä, joka ylläpitää tulen. Ne kymmenen neitsyttä, joiden piti valvoman, tulivat kaikki uneliaiksi, kun ylkä viipyi, ja tämän unen aikana olivat lamput sammuneet. Kuitenkin oli vielä taitavien neitseitten lampuissa öljyä, mutta tyhmien neitseitten lampuissa ei ollut mitään öljyä, mutta lamppu heillä oli.

Tässä kuvataan nyt kuollutta uskoa, joka nukkuvalla omallatunnolla luottaa Jumalan armoon ja syntien anteeksiantamiseen. Me emme saata kuvitella, että se ihminen, joka ei koskaan ole herännyt synnin unesta, alkaisi odottaa Yljän tulemista, koska semmoinen ihminen on aivan välinpitämätön, eikä hänellä ole mitään huolta sielunsa autuudesta. Niillä tyhmillä neitseillä oli luultavasti ollut öljyä lampuissa, heillä oli ollut elävä usko, mutta synnin uni oli polttanut kaiken öljyn eli se oli valunut ulos. Ja kun he uudelleen heräsivät huudosta: "Nyt tulee Ylkä", niin eivät he saattaneet uskoa, vaan lankesivat epätoivoon. Ja ne viisi taitavaa, joilla vielä oli öljyä lampuissa, eivät saattaneet antaa heille mitään lohdutusta. Sillä usein ei kristityillä

olekaan antaa mitään lohdutusta epäileväiselle, koska hän itse on epäileväinen, ja usein niin epäileväinen, että hänen täytyy valittaa niin kuin Daavid: "Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minut hylkäsit?" Kuitenkaan ei lamppu sammunut silloin, kun hän valvoo, vaikka pimeyden henki usein yrittää puhaltaa häneltä valon sammuksiin, ja ainoastaan se suitsevainen sydän eli se heikko toivo jää jäljelle. Tosin voi tämä sydän uudelleen syttyä Jumalan armosta ja palavasta rukouksesta, joka nousee syvyydestä. Tämä olkoon nyt varoituksena niille, jotka nukkuvat armon päälle.

Kun synnin uni lankeaa päälle, sammuu lamppu ja öljy vuotaa ulos. Kun huuto kuuluu: "Katso, Ylkä tulee", täytyy kaikkien, jotka ovat nukkuneet armon päälle, herätä uudelleen. Mutta silloin valtaa epätoivo muutamat eivätkä valitettavasti voi saada elävää uskoa takaisin, koska ovat hukanneet sen kalliin armonajan nukkuvalla omallatunnolla. He eivät ole valvoneet oman sydämensä ja sen pahojen taipumusten ylitse. Ja se, jolla vielä on öljyä lampussa, ei saata jakaa öljyensä, ei voi vuodattaa elävää uskoa epäileväisen sydämeen, vaan ainoastaan rohkaista eli neuvoa häntä menemään niitten luokse, jotka myyvät, se merkitsee, Vapahtajan tykö. Mutta kun omatunto herää liian myöhään, ehkä kuolinvuoteella, niin ei semmoinen saata kiireessä hankkia uskon öljyä, ja sen tähden hän tulee liian myöhään häähuoneeseen.

Miettikää nyt tätä murheellista tilannetta te, joilla on ennen ollut joku ennättäväisen armon tunto, jos te joskus olette saattaneet Daavidin kanssa sanoa:

"Autuas on se mies, jolle Herra ei lue mitään syntiä." Mutta jos te kukatiesi olette sen jälkeen panneet maata nukkaksenne armon päälle ja nukkuvalla omallatunnolla jatkuvasti luottaaksenne siihen autuuteen, jonka te silloin olette koetelleet. Jaa, jos maailman rakkaus on saanut ottaa vallan teidän sydämessänne, kuinka helposti öljy voikaan valua ulos synnin unen aikana! Kuinka helposti lamppu voikaan sammua! Ja kun huuto kajahtaa: "Katso, ylkä tulee", silloin alatte liian myöhään hapuilla elävää uskoa, joka valvomattomuuden kautta saatetaan menettää.

Vaikka Herra on sanonut siitä heikosta uskosta: "Suitsevaista kynttilän sydäntä en sammuta ja särjettyä ruokoa en mureenna", niin ei tämä ole sanottu semmoisista, jotka nukkuvat armon päälle, vaan se on sanottu semmoisista, joilla on heikko toivo, mutta ei mitään luottamusta. Se on sanottu sellaisista, jotka ovat lankeamassa epätoivoon, mutta se ei ole sanottu sellaisista, joilla ehkä on jo ollut elävä usko ja ovat valvomattomuuden kautta jälleen langenneet kuolleeseen uskoon; vielä vähemmän sellaisista armonvarkaista, joilla ei milloinkaan ole ollut elävää uskoa, joilla ei ehkä koskaan ole ollut mitään synnin murhetta, mutta uskovat kuitenkin ilman katumusta, ilman parannusta; tai ovat olleet jonkin aikaa heränneinä ja synninsurussa kuitenkin koskaan tulematta armontilaan, vaan ovat langenneet takaisin samaan suruttomuuteen taas.

Sellaisilla ei mitenkään voi olla heikko usko. Heidän uskonsa on luja kuin kallio, kun mitään vaaraa ei ole käsillä.

Mutta se, jolla on heikko usko, ei saata itse tehdä itselleen uskoa, niin kuin ei suitseva kynttilän sydän saata sytyttää itseänsä, vaan Herra, joka sanoo: "Suitsevaista kynttilän sydäntä en sammuta ja särjettyä ruokoa en murena." Hän ainoastaan saattaa puhaltaa kynttilän palamaan ja vuodattaa lisää öljyä sammuvaan lamppuun.

Vielä joku sana sille suitsevaiselle kynttilän sydämelle, jota Herra ei sammuta, ja sille särjetylle ruo'olle, jota Herra ei tahdo murentaa. Se on hyvä sinulle, sinä suitsevainen sydän, että vielä olet suitsevainen, että se pikkuihin valkea, joka sinussa on, ei ole kokonaan sammunut. Mutta kuinka kauan aiot olla suitsevainen? Kuinka kauan luulet pienen valkeasi näkyvän huoneessa ennen kuin se sammuu kokonaan? Se suitsevainen kynttilänsydän sammuu pian, jos sitä ei heti puhalleta kirkkaaksi liekiksi taas.

Jos suitseva kynttilänsydän suitsee kauvan samassa huoneessa, niin se alkaa kärytä ja se pitää kokonaan sammuttaa tai sitten puhaltaa palamaan jälleen. Muista, suitsevainen kynttilänsydän, että sinut pitää puhallettaman palamaan kirkkaalla liekillä, muutoin sinä sammut! Muista, sinä suitsevainen kynttilänsydän, että sinä aiheutat vain käryn huoneeseen, jos savuat liian kauan sammumatta tai syttymättä uudelleen palamaan.

Ja sinä särjetty ruoko! Se on hyvä sinulle tietää, että Herra ei sinua murena rikki. Mutta jos häällyt sinne tänne maailman tuulessa, niin et ole nimesi arvoinen. Ja muista, sinä särjetty ruoko, että sinä kerran olit sen suuren

Ristinkantajan kädessä! Sinulla lyötiin Vapahtaja sekä veriseksi että mustelmille, sinun tähtesi täytyi Vapahtajan vuotaa verta. Ja, särjetty ruoko, ehkä sinä silloin tulit särjetyksi, kun Saatanan joukko käytti sinua työkaluna lyömään orjantappuroilla kruunattua Kuningasta päähän. Muista, särjetty ruoko, että sinä olet roiskunut veriseksi, mutta olet myös valtikka Kuninkaan kädessä. Sinä olet valtikka, jolla Hän hallitsee pakanoita.

Monia särjettyjä ruokoja on saatanan joukko käyttänyt työkaluna lyödäkseen sillä verisen ja orjantappuroilla kruunattun Kuninkaan päähän. Mutta silloin et vielä ollut särjetty, kun sinua käytettiin työkaluna sen verisen Kuninkaan pieksemiseen. Ehkä sinä juuri siinä tulit särjetyksi niitten kovien lyöntien voimasta. Siinä kuitenkin tulit Vapahtajan verellä priiskotetuksi, sinä särjetty ruoko! Se on sydämellisen suloinen armolupaus sinulle, sinä särjetty ruoko, Herra ei murena sinua rikki. Sellaista armonlupausta ei Herra ole antanut yhdellekään ruo'olle, jota tuuli kuljettaa sinne tänne. Ei Herra ole myöskään antanut sellaista lupausta ruo'olle, joka ei ole särjetty. Ainoastaan särjetty ruoko on saanut sellaisen suloisin lupauksen. Ja Herra ei petä lupaustansa. Amen.

Suomennettu jäljennöksestä, joka sisältyy SKHS:n Aunon kokoelmaan.

Ja riita oli Aabrahamin paimenien ja Lootin paimenien välillä: Ja siihen aikaan asuivat myös Kanaanelaiset ja Pheresiläiset maalla. Niin Aabraham sanoi Lootille: Älköön olko riita minun ja sinun välillä, ja minun ja sinun paimentes välillä, sillä me olemme veljekset.

1 Moos.13: 7-8.

Me kuulemme näistä sanoista, että riita oli Aabrahamin ja Lootin paimenten välillä; ehkä tämä riita ei kuulunut kristillisyyteen, oli se kuitenkin sen vuoksi kristillisyyteen kuuluva, että se olis saattanut pian molempain kristillisyyttä pilata, jos Aabraham ei olis antanut Lootin valita parhaat laitumet. Lootilla oli myös niin paljon omaa rakkautta, että hän valitsi itsellensä parhaan laitumen, jonka tähden hän tuli asumaan Sodomian kaupungissa, jossa oli aivan pakanoita. Ja olis Loot pian hukkunut pakanain kanssa, jos Jumala ei olis väkisin johdattanut häntä ulos siitä pakanallisesta Sodomasta.

Tämän riidan vaikutti oma rakkaus, joka teki Lootin tunnon pimiäksi, ettei hän saattanut tuta ja nähdä, että hän teki suuren vääryyden siinä, että hän valitsi itsellensä parhaat paikat, jossa oli parempi laidun, ja vanhalle Aatamille helppo. Jos Lootilla olis ollut oikein elävä ja kirkas omatunto, niin olis hän sanonut Aabrahamille:” Ota sinä, joka olet vanhempi kristitty, parhaat paikat itselles. Ja me arvaamme hyvin, että Aabraham ei olis valinnut parasta laidunta itsellensä, vaikka toinen olis tarjonnut. Mutta Lootilla kyllä oli semmoinen omarakkaus, että hän tahtoi valita

itsellensä parhaan laitumen. Omanrakkauden rietas oli siinä paikassa paskan-tanut tunnon päälle. Ja sen omanrakkauden tähden joutui hän asumaan pakanallisessa kaupungissa, ja olis sen tähden hukkunut pakanain kanssa, jos Jumalan Enkeli ei olis häntä johdattanut ulos Sodomasta.

Siitä arvataan, että Lootilla taisi olla jotakuta kristillisyyden ainetta, koska Jumala armahti häntä, ja pelasti hänen henkensä. Jos me nyt ottaisimme tämän riidan Aabrahamin paimenten ja Lootin paimenten välillä tutkinnoksi, niin me löydämme, että koska näin riita tulee paimenten välillä laitumen päältä, että sen puolelle kaatuu omarakkaus, joka parhaat paikat valitsee itsellensä, jossa on helppo vanhalle aatamille paimentaa laumaa. Mutta joka ottaa huonommat paikat itsellensä, sillä ei ole omarakkaus.

Aabraham oli vakainen kristitty, ja sen tähden hän valitsi huonommat paikat itsellensä. Ei Aabrahamin puolella ollut niin hyvä laidun, kuin Lootin puolella. Mutta Lootin paimenilla oli helpompi, ei heidän vanhalla aatamillaan ollut enää mitään vaivaa eli rasi-tusta, koska he sait parhaan laitumen. Mutta Aabrahamin paimenille tuli ilman epäilemättä suurempi vaiva, joilla huonompi laidun oli. Me tiedämme nimittäin, ettei lampaat ole lihavat siellä, kussa huono laidun on. Ja Aabrahamin paimenilla on suurempi vaiva. Heidän pitää ajaman lampaita yhdestä paikasta toiseen, kussa lampaat saisit jotakin syödäksens. Mutta kussa hyvä laidun on, siinä ovat lampaat lihavat. Ja Herra on sanonut profeetan Hesekielin kaut-

ta, että Hän aikoo niitä lihavia lampaita hävittää.

Mutta ehkä Aabrahamin täytyi tyytyä huonompaan paikkaan, ei hän sen tähden köyhtynyt, mutta Loot, joka parhaan laitumen itsellensä valitsi, joutui viimein asumaan pakanallisessa kaupungissa Sodomassa, kussa hän kohta oli huklumallansa, jos ei Herran enkeli Aabrahamin rukouksen tähden olis johdattanut häntä ulos siitä kaupungista. Mutta miksi Aabraham ja Loot erkaannuit? He erkaannuit sen tähden, että paimenet rupeisit riitelemään laitumen päältä. Jos paimenet eivät olis riitaantuneet laitumen päältä, niin olisit he vielä nytkin olleet sovinnossa. Mutta se paimenten riita matkaansaattoi niin paljon, että he erkaannuit. Ja jos Aabraham ei olis antanut Lootin valita parhaat paikat itsellensä, niin olisit he kuka tiesi tapelleet.

Minä olen kauan aikaa ajatellut, minäkätähden semmoinen riita piti tuleman paimenten välillä, mutta en ole saanut muuta käsitystä, kuin sen, että vihollinen on tämän riidan matkaan saattanut, sillä ei tämä riita ole Jumalasta. Se saattaa olla mahdollinen, että Lootin laumassa oli enemmän keituria, jonka tähden Aabrahamin paimenet rupeisit moittimaan, että Lootin laumassa on paljon keituria. Mutta niin minä luulen, ettei Lootin laumassa ollut ainoastans keituria, koska riita ensinnä tuli, vaan siinä laumassa saattoi olla myös muutamia lampaita. Mutta se näyttää niin kuin Loot olis köyhtynyt, koska hän rupeis asumaan pakanallisessa kaupungissa, ja juuri siinä kaupungissa, kussa pahimmat pakanat olit. Semmoisessa kau-

pungissa olisit keituritten ja sikain paimenet somat asumaan. Mutta minä en tiedä enää muuta sanoa tästä paimenten riidasta kuin sen, että vahinko tuli molemmin puolin, sillä Aabrahamin paimenille tuli sen kautta suurempi vaiva, koska heille jaettiin huonompi laidun. Mutta Lootin puolella on ilmanki paimenilla vähempi vaivaa, koska he sait parhaat paikat laitumeksi; ja sen tähden saattavat olla lihavammat lampaat Lootin puolella, ja ovat ilman epäilemättä lihavammat. Mutta emme saa unhottaa, että Herra on aikonut lihavia lampaita hävittää. Aabrahamin puolella ovat ilman epäilemättä laihat lampaat, koska sillä puolella on huonompi laidun. He saavat välistä syödä krouvimpaa luhtajänkkä-heinää. Mutta ne vasta ovat onnettomat lampaat, joilla ei paimenta ole. Jos niillä olis se ymmärrys, että he pysyisit koossa, niin se olis aina parempi. Pakkaisen aikana kuitenkin he saattaisit lämmittää toinen toistansa. Mutta ei niillä raukoilla ole sitä ymmärrystä, että he pysyisit koossa. Sen laihan laitumen tähden he hajaintuvat, yksi sinne, toinen tänne. Ja siellä he määkyvät niin kuin eksyneet lampaat, joilla ei paimenta ole.

Voi, teitä, te onnettomat lampaat, jotka nyt olette hajaintuneet kaikille Israelin vuorille, ja ei ole senkaltaista paimenta, joka rupeis etsimään niitä kadonneita lampaita Israelin huoneesta. Ei ole ketään, joka kokoo ja ajaa niitä raukkoja kotia illaksi. Voi! Voi! teitä, onnettomat lampaat, jotka niin hajalliset olette, ja niin kauas eksyneet korpeen, ettei taida enää se suuri Israelin Paimen teitä löytää. Kuinkas te luulette kostuvanne kotia illaksi, koska te nyt olette

hajaintuneet kaikille Israelin vuorille. Ja itse kukin erinänsä hakee ruokaa metässä. Kuinkas te luulette käyvän teidän kanssanne, koska pimeä aika tulee, ja kova rajuilma? Luulettekos te silloin löytävänne suojaa, joka varjelee teitä lumisateesta ja rajuilmasta, vaikka ette suinkaan ole pimeän-arat enää, koska te olette siihen harjaintuneet. Jos nyt vielä kuusen alle panisitte maata. Mutta kukas teitä varjelee hukan hampaista, koska pimeys tulee ja kova rajuilma? Minä pelkään, että susi repii yhden kerrallansa, ja viimein lopettaa koko sen lauman, jota Israel piti paimentaman.

Näin sanoo Israel, eli Jaakob: "Minä olen ollut sinun huoneessas 20 ajastai-kaa, ja sinun lampaas ja vuohes eivät ole hedelmättömät olleet, ja en ole minä syönyt oinaita sinun laumastas. (1.Moos. 31: 38). Päivällä on minun helle väsyttänyt, ja yöllä vilu, ja uni on paennut minun silmistäni." "Minä olen jo ollut 20 ajastai-kaa sinun huonees-
sas", sanoo Israel. Se sama mies, joka lähti isänsä huoneesta paimentamaan Laabanin laumaa. Siinä oli sekä lampaita, että vuohia.

Minä olen myös ollut sinun huoneessas 20 ajastai-kaa, ja olen paimentanut sinun laumaas. Ovatkos nyt sinun lampaas ja vuohes hedelmättömät olleet, sinä kovakorvainen seurakunta? Olenko minä syönyt oinaita sinun laumastas? Olenko minä karitsoita polkenut rapakkoon? Olenko minä lypsänyt verta sinun vuohistas, eli olenko minä silmät puhkaissut teiltä, että te nyt olisitte sokeiksi pukeiksi tulleet? Minun omatuntoni todistaa, että ehkä kuinka huono minä olen ollut paimentamaan

sinun laumaas, olen minä kuitenkin pyytänyt avata teidän silmiänne, koska vihollinen oli net puhkaissut. Olen myös johdattanut teidät laitumelle, kussa teidän pitäis löytämän ruokaa. Jollei niin ole, että te olette lihavaksi tulleet, että te olette alkaneet polkemaan laidunta, ja pilaamaan elämän lähteitä teidän jalvoillanne.

Minä olen ollut sinun tykönäs 20 ajastai-kaa, sanoo Israel. Ovatkos sinun lampaas ja vuohes hedelmättömät olleet? Olenko minä syönyt oinaita sinun laumastas? Enkö ole valvonut yötä silloin, koska te nukuitte? Enkö ole vienyt teitä laitumelle, koska teillä oli nälkä? Enkö ole ajanut teitä niin kuin koira elämän lähteille? Enkö ole huutanut korvessa, koska susi oli tulemassa? Joka nyt olette niin lihavaksi tulemassa, ettei enää kelpaa muu kuin paras vainioheinä, joka kedolla kasvaa?

Voi teitä, onnettomat lampaat, jotka nyt olette hajoitettut Israelin vuorille, ja vaellatte korvessa niin kuin lampaat, joilla ei paimenta ole. Olettekos nyt niin lihavaksi tulleet, että te rupesitte polkemaan laidunta ja pilaamaan vettä teidän jalvoillanne?

Minä olen nähnyt, että karitsat laskevat polvillensa, koska he imevät, mutta miksi te olette lihavaksi tulleet, ja niin raavaaksi, ettei ole paljon eroitusta lampaan ja keiturin välillä? Eli ovatko nyt Jeesuksen karitsat tulleet niin raavaaksi, ettei heidän tarvitse enää imeä armon nestettä? Eli onko heillä itsellä nisät, joista he imisit? Kukas tiesi, taitaa olla muutamilla omat nisät, joita he imevät. Minä muistan vielä sen ajan, koska Jeesuksen karitsat imit Taivaallisen Van-

himman armoa vuotavaisista rinnoista, ja silloin he hyppäsivät ilosta Sionin vuorella ja pidit häitä. Ovatkos nyt ne häpäivät loppuneet? Jokos nyt Ylkä on otettu pois ja te olette joutuneet paastomaan? En tiedä, kuinka suuri nälkä teillä nyt on. Mutta sen minä tiedän, että te olette ennen imeneet armon nestettä Taivaallisen Vanhimman armoa vuotavaisista rinnoista. Mutta jos te nyt olette alkaneet imemään teidän omia tyhjiä rintojanne, niin minä vakuutan, että te kuollette pian nälkään. Älkäätkä imekö vain teidän omia nisiänne, ei niistä tule maitoa, vaan pihkaa. Ja jos te enemmän aikaa imette teidän omia rintojanne, niin niistä tulee musta veri, joka on niin kuin lohikäärmeen veri.

Minä tiedän vakaisesti, että ne harvat sielut, jotka ovat oikein puhdistetut, eivät ole lohikäärmeen veressä puhdistetut, vaan viattoman Jumalan Karitsan veressä olette te puhdistetut. Ja joka kerran pesty on, ei se muuta tarvitse, vaan että jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas. Ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki. Vapahtaja pesi tosin kaikkien opetuslasten jalkoja, mutta ei vielä kaikki olleet puhtaat. Ja vielä he rupesit sen pesemisen jälkeen riitelemään keskenänsä, kuka heistä näkyis suurin olevan. Tämä riita vaikutti niin paljon, etteivät he saattaneet enää valvoa yrttitarhassa ja katsella Hänen suurta tuskaansa ja vaivaansa, koska Hän istui verisaunassa ja sotki Jumalan vihan viinakuurnan yksinänsä.

Jeesuksen opetuslapset ovat ymmärtäneet aivan nurin nämä Jeesuksen sanat: Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu. Ja Jumala kirkastaa Hänet aivan pian.

Näiden sanain väärästä ymmärryksestä tuli riita heidän välillensä, sillä opetuslapset luulit silloin, ja moni luulee vielä nytkin, että he Vapahtajan kunnian kautta tulevat herroiksi maailmassa. Ja monella on vielä nytkin herraskristillisyyden mielessä. Mutta jos te, Jeesuksen opetuslapset, luulette Vapahtajan kunnian kautta tulevanne herroiksi maailmassa, niin te tulette sontatunkioksi taivaan valtakunnassa. Mutta Hän on puhunut siitä suuresta kunniaista ja kirkkaudesta, joka tapahtui Hänelle, koska Hän oli vankina, koska Hänet vietiin sidottuna raastuvan eteen, koska Hän kantoi purpuraista kaapua ja orjantappuraista kruunua, koska veri tippui Hänen otsastansa, koska Hän riippui alastomana ristin päällä. Siinä näette te Jeesuksen opetuslapset, siinä näette te sen suuren Ristinkantajan kirkkauden ja kunnian; nimittäin Hänen verisissä haavoissans, Hänen alastomuudessaans, Hänen ylönkatsotussa tilassans, Hänen orjantappuroilla kruunatussa päässäns, Hänen lävistetyssä kyljessäns. Siinä te näette Vapahtajan kirkkauden ja kunnian.

Ja me tiedämme, etteivät opetuslapset jouda enää riidellä, koska he seisovat siinä verisen ristin juurella, vaan heidän täytyy siinä paikassa tulla murheelliseksi katsellessansa, kuinka veri tippuu Taivaallisen Vanhimman haavoista. Siinä seisoo Maria Magdaleena särjetyllä sydämellä. Siinä seisoo Maria, Jeesuksen äiti vertavuotavalla sydämellä. Siinä seisoo Johannes ja itkee Jeesuksen ristin juurella. Mutta siinä seisovat myös sotamiehet, jotka Häntä ristiinnaulitsevat. Siinä seisovat juutalaiset, jotka Häntä pilkkaavat. Siinä

seisovat nekin sotamiehet, jotka tarjoo-
vat Hänelle etikkata sapella sekoitet-
tua. Siinä seisovat siis Jeesuksen ristin
viholliset ja murheelliset opetuslapset
sekaisin. Mutta ei se auta niitä, jotka
(ovat) Jeesuksen ristin viholliset, että
he siinä seisovat, sillä vaikka Jeesuk-
sen veri tippuu sotamiesten päälle, jot-
ka Häntä pistävät ja ristiinnaulitsevat,
ei se veri saata heitä puhdistaa murhaa-
misen synnistä, niin kauan kuin heillä
on paatunut sydän.

Mutta murheelliset opetuslapset ja
Maria Magdaleena, ja Maria, Jeesuksen
äiti, jotka seisovat siellä ristin tykönä
murheellisella ja särjetyllä sydämellä it-
kien syntiänsä ja viheliäisyyttänsä, että
heidän täytyy nyt olla niin kuin orpolap-
set, joilla ei vanhinta ole, niin kuin lam-
paat, joilla ei paimenta ole, niin kuin ka-
ritsat, joilla ei emää ole. Niille murheel-
lisille, katuvaisille, ja alaspainetuille
on sovintoveri suureksi voitoksi ja ian-
kaikkiseksi autuudeksi, jos he vain py-
syvät ristin tykönä kuolemaan asti.
Niille tulee suuri ilo, koska he saavat
nähdä sen suuren Ristinkantajan ja or-
jantappuroilla kruunatun Kuninkaan
elävänä ja kirkastettuna. Mutta sota-
miehet, jotka Häntä pistävät ja ristiin-
naulitsevat, eivät saa nähdä Häntä elä-
vänä. Eivätkä juutalaisten ylimmäiset
papit, jotka Häntä pilkkaavat saa Häntä
nähdä elävänä. Eikä Pilatuskaan, joka
Hänet tuomitsi, eikä Nikodeemus, joka
pani Hänet kuolleen uskon hautaan,
saa nähdä Häntä elävänä. Ja ne sota-
miehet, jotka ovat vartioitsemassa hau-
taa, menevät kuoliaaksi, koska valkeu-
den Enkeli tulee alas taivaasta vierittä-
mään kiveä haudan ovelta.

Mutta Maria Magdaleena, joka sei-
soo ja itkee haudan päällä, saapi ensim-
mäiseksi nähdä Hänet, ja sitten ne vai-
mot, jotka pyörtävät kuolleen uskon
haudalta, ja sitä lähin opetuslapset Em-
mauksen tiellä, joiden sydämet tulit pa-
lavaksi, ja viimein ne yksitoistakym-
mentä, jotka itkivät ja parkuivat. Ja vii-
mein nähdään Hän enemmältä kuin vii-
deltä sadalta, joista jo muutamat ovat
nukkuneet, mutta muutamat vielä elä-
vät. Niin seisokaat siis ristin juurella, te
murheelliset opetuslapset, kuolemaan
asti. Amen.

Jäljennös
Kolarin kirkonarkiston kokoelmista.
III-postilla

¹ Saarnasta löytyy toinen jäljennös Aunon kokoelmasta (SKHS). Tämän mukaan lukee kohdassa "omanrakkauden rietas oli siinä paikassa paskantanut tunnon päälle." Kolarin kirkonarkiston jäljennöksessä lukee sanat " sovaissut tunnon". Edellinen muoto on todennäköisempi.

¹ Pidetty Kaaresuvannossa

Herra puhuu profeetta Hese-kielin kautta monenkaltaisia varoitussanoja ja nuhtelee 13. luvussa ensiksi niitä vääriä profeetaita, jotka omasta sydäimestä ennustavat ja omaa henkeänsä seuraavat, ennustaen rauhaa, kussa ei rauhaa ole.

Sitte nuhtelee hän Israelin tyttäriä keviämielisyydestä ja maailmankaltaisuudesta, koska hän sanoo 18. värssyssä Israelin tyttärille: “Voi teitä, jotka ompelette ihmisille pehmyksiä kainalon ala, ja päänalaisia sekä nuorille että vanhoille käsittäaksenne sieluja. Koska te nyt olette käsittäneet minun kansani sielut, niin te lupaatte heille elämän. Sen tähden, näin sanoo Herra, Herra: “Katso, Minä tahdon teidän pehmyksenne tykö, jolla te sieluja käsitätte ja uskotatte; ja tahdon ne repiä pois teidän kainalonne alta, ja tahdon pelastaa ne sielut, jotka te käsitätte ja uskotatte.”

Tässä me kuulemme, kuinka Herra aikoo tehdä niiden kanssa, jotka panevat pehmyksiä ihmisten kainalon ala, ja uskottavat sillä kansaa, joka mielellänsä valheita kuulee, että kansan piti uskomman, ettei Herra ole niin ankara rankaisemaan syntisiä, kuin oikiat profeetat ovat ennustaneet. Ne, jotka pehmyksiä panevat kainalon ala, ennustavat rauhaa, kussa rauhaa ei ole. Ja lupaavat niille elämän, joitten ei pidä elämän, ja niille ennustavat kuoleman, joitten ei pidä kuoleman. He uskottavat ihmisiä, jotka mielellänsä valheita uskovat: “Ei ole niin vaarallinen, jos kristityt vähäisen maailman tavan ja mallin jälkeen itsensä asettavat.”

Herra sanoo vielä profeetta Hese-kielin kautta 13. luvussa, 22. värssyssä: “Että te petollisesti saatatte surulliseksi vanhurskaan sydämen, jota en Minä ole surulliseksi tehnyt, ja olette vahvistaneet jumalattoman kädet, niin ettei se palajaisi pahasta tiestänsä ja sais elää.” Koska väärät profeetat ensinnä omasta sydäimestänsä ennustavat rauhaa, kussa rauhaa ei ole, ja sitte vielä panevat pehmyksiä kainalon ala, että kaikki ne, joita he näin uskottaneet ovat, nukkuisit rauhassa, niin toiseksi he saattavat vielä vanhurskaan sydämen surulliseksi; että pilkkaajat ja oikean kristillisyyden ylönkatsojat hyvin saattaisit nousta ylpeyteen. Ja sen kautta vahvistetaan jumalattomien kädet. Jumalatoim nousee vielä suurempaan ylpeyteen. Kun väärät profeetat saattavat vanhurskaan sydämen murheelliseksi, silloin vahvistetaan jumalatoim hänen uskossansa, että kaikki kristityt ovat villihenget.

Koska fariseuksella on kirkkaat silmät näkemään kristittyin vikoja, sen kautta vahvistetaan jumalattoman kädet. Se on: Jumalatoim pääsee oikein polkemaan kristillisyyttä, koska vanhurskaan sydän saatetaan murheelliseksi sen väärän tuomion kautta, jonka väärät profeetat julistavat. Sillä ensinnä he panevat suruttomille pehmyksiä kainalon ala, koska he saarnaavat rauhaa, kussa ei rauhaa ole, ja lupaavat niille elämän, joittenka kainalon ala he panevat pehmyksiä. Mutta vanhurskaan sydämen he saattavat murheelliseksi väärällä tuomiolla. Tämän kautta vahvistetaan jumalattomien kädet. Jumalatoim tulee oikein rohkiaksi pilkkaamaan totuutta, koska ne harvat sie-

lut, jotka totuudessa ovat, poljetaan ja halpoina pidetään. Sillä ei jumalatoiminnasta huoli siitä, että hän(tä) ei pidetty kristittynä niiltäkään, jotka sitä pehmeätä kristillisyyttä pyytävät edesauttaa. Vaan siinä seisoo jumalattoman autuus, että oikeat kristityt tuomitaan.

Kostonhimo on semmoinen, että se ei huoli omasta hengestä(än), saati hän saa toiselle kuoleman. Semmoinen on hengellinen viha, että hän itse menee ilolla helvettiin, saati kristityt saatettaisiin vahinkoon. Eikö tämä profeetta Hesekielin ennustus ole täytetty monessa paikassa? Ei ainoastaan Israelissa, kussa profeetat ennustit omasta hengestänsä ja panit pehmityksiä syntisille kainalon ala, ja saarnasit rauhaa, kussa ei rauhaa ole; mutta vielä tuomitsit niitä kuolemaan, jotka pitivät elämän, ja niitä he tuomitsit elämään, joitten piti kuoleman. Mutta myös nyt sopii tämä profeetta Hesekielin ennustus monessa paikassa, sillä sama luonto on ihmisillä nytkin, kuin silloinkin on ollut, jos ei vielä pahempi. Sillä täälläkin ihmisen sukukunta pahenee päivä päivältä, jos ei heillä vaan oikea parannus tule. Ja kristillisyyden kautta pahenevat nekin, jotka ennen ovat mielestensä siveästi eläneet. Törkisyntinen ei pääse mihinkään kristillisyyden valkeuden edestä, joko hän sitte rupeaa puukon kanssa liikkumaan, eli hänen täytyy pudota maahan ja vieritellä itseänsä omantunnon vaivassa. Mutta siviä ihminen pääsee omanvanhurskauden varjon alla polkemaan kristillisyyttä, niin kuin fariseukset, jotka olit mielestensä siveät (ja) hurskaat, suutuit hirmuisesti Nazareenukselle, ja hengellinen viha muuttui

vielä omantunnon laiksi, niin että se rupeis vuodattamaan kristittyin verta. Niin on vielä nytkin sappi tippumassa, koska fariseukset eivät saa omantunnon rauhaa tältä Nazareenuksen, Galilealaisen, sen kansanhäiritsijän joukolta, jotka myötäensä haukkuvat ja tuomitsevat siviöitä ihmisiä. Mutta vielä niiltäkin sappi tippuu, jotka ovat mielestensä tehneet parannusta, mutta eivät edemmäksi, kuin maailmanrakkaus myöten antaa. Ja erinomattain semmoiset, jotka ovat jo tunteneet armosta, ja siitä menneet takaisin maailmaan, ne tulevat seitsemän kertaa pahemmiksi, kuin ennen ovat olleet.

Eiköhän tässä ole monta, jotka ovat alkaneet parannusta tekemään, ja eivät) ole saattaneet, niin kuin Jeesus sanoo opetuslapsillensa:” Monta pyytävät ahtaasta portista sisälle mennä, ja ei voi”? Muutamat ovat päässeet ahtaasta portista sisälle, mutta maailmanrakkauden kautta ovat taas menneet takaisin maailmaan, koska tuli ikävä olla taivaanvaltakunnassa. Raskaaksi tuli Jeesuksen risti kantaa. Raskaaksi tuli Jeesuksen seuraaminen. Vaikka moni on iloissansa, koska Ylkä on heidän kanssansa, mutta koska häpäivät loppuvat, silloin tulee paastominen. Silloin moni tulee penseäksi - ja maailma rupeaa tarjoomaan hyvyyttänsä. Ja koska vielä Ylkä viipyy, rupeavat kaikki makaamaan, sekä viisaat, että tyhmit. Mutta jos nyt Ylkä otetaan pois, ja nekin otetaan pois, jotka ruokkivat karitsoita niin kuin Pietari ja Johannes, kuinka sitte käypi niiden kanssa, jotka ovat harjaantuneet valmista syömään? Jokohan nälkä ja vilu saavuttaa?

Minä olen ajatellut, että kristillisyyden ei pitäis loppuman sen tähden, jos se pääsisi oikein juurtumaan, jos se tulis omantunnon asiaksi ja sydämen asiaksi. Mutta jos omatunto ei vaadi kristillisyyttä, niin loppuu pian kristillisyyden voima sydämessä, sillä sydän on muuttuvainen. Välistäiloinen, välistä murheellinen, välistä palava, välistä kylmä. Sen tähden on vielä kristityillä vaarallinen aika. Jos ei ole oikea valvominen sydämen ylitse, niin tulee maailmanrakkaus ja varastaa sydämen pois raavailta. Keveämielisyyden ja huoruuden perkele varastaa nuorilta. Ja koska ei kuolema tule varsin silloin, koska ihminen on Jumalan armon kautta valmis, se on: "Koska Ylkä viipyi, tulivat kaikki uneliaiksi ja nukkuivat." Valvokaat siis, ja rukoilkaat, ettei vihollinen tulis varastamaan Vapahtajalta sydäntä.

Mutta älä ylönsä varhain iloitse kristityin lankeemuksesta, sinä siveä fariseus, joka olet tullut tänne vartioitsemaan ja kuulustelemaan, jos täällä olis jotakin saamista nälkäsuoliin! Minä arvaan, että tässä on nyt monen kaltaisia ihmisiä koossa, jotka ovat tulleet osittain vartioitsemaan, jos he löytäisit jotakuta laillista syytä, josta (he) pääsisit rupeamaan nahkaan, niin kuin fariseusten vanha tapa on. He tulevat vartioitsemaan, jos he löytäisit jotakuta laillista syytä, josta he pääsisit kantamaan Pontius Pilatuksen edessä. Muutamat ovat tulleet ainoastansa kurkistelemaan, niin kuin silloin Vapahtajan aikana surutoin kansa kokoontui jokaisesta kaupungista saadaksensa ihmetöitä nähdä. Muutamat ovat tulleet sillä mielellä, että he pääsisit jostakin raosta nokaansa tukkimaan, ja varastamaan lam-

masten ruokaa. Muutamat ovat jo vanhat kristityt, jotka eivät parannusta tarvitse, ja muutamat ovat tulleet murheellisella (ja) epäileväisellä sydämellä kuulemaan, mistä tie menee taivaaseen.

Niille ensinmainituille, eli fariseuksille, ei ole mitään puhumista. Kyllä he löytävät aina syytä ja paljon vikoja. Sillä se jumala, joka asuu alimmaisessa taivaassa, on antanut fariseuksille senkaltaisen ylösvalaistuksen, että tämä kristillisyyden on väärä. Ja sillä uskolla he luulevat tulevansa autuaaksi. Kukas tiesi, kuinka paljon nekin raukat kiittävät onneansa, koska totuus tulee heidän eteensä asetetuksi.

Armonvarkaille en tahtoisi mielelläni antaa mitään väärää toivoa, sen tähden, että he nyt pääsisivät varastamaan lammasten ruokaa heidän kuolleella uskollansa. Minä en tiedä heille muuta sanoa, kuin mitä Jaakob on sanonut, että usko ilman töitä on kuollut. Me kaipaamme siis armonvarkailta uskon hedelmiä. Me käymme heidän tuntonsa päälle, että heidän pitää luopuman väärästä mammonasta. Ja heidän pitää Jumalan Sanan jälkeen sovittaman lähimmäisensä, että heidän pitää j a k a m a n omaisuudestaan vaivaisille. Sillä muutoin tulee Vapahtaja tuomiopäivänä soimaamaan heitä sydämen kovuudesta ja armottomuudesta, etteivät ole Häntä auttaneet. Mitä se auttaa, että sinä uskot ja olet armoton? Semmoinen oli se uskotoin palvelija, joka kiristi kanssapalvelijaansa kurkusta. Mitä se auttaa, että sinä uskot ja huoraat? Semmoinen on jo aikaa langennut pois armontilasta. Sillä ei hän tee uskon ja parannuksen soveliaita hedelmiä. Vaikka kuinka olisit lii-

kutuksissa ja olisit armontuntemisissa, jos sinä annat jäsenes vääryyden palvelukseen, niin sinä et ole mikään kristitty, mutta ainoastaan yksi armonvaras, joka toistamiseen ristiinnaulitset Vapahtajas. Sillä Paavali sanoo: "Lihan työt ovat julkiset, jotka ovat huoruus, varkaus, salavuoteus y.m.". Samaten, jos sinä uskot ja varastat, niin sinä olet varas, vaan et kristitty. Eli jos vanha aatami pääsee ulos sanoissa ja töissä, niin sinä olet riettaan hallussa. Jos maailmanrakkaus, ahneus, kateus eli salainen karte pääsee hallitsemaan, niin sinä et ole kristitty, mutta maailman orja. Ja sinun täytyy uudestaan tehdä katumus ja parannus, ja anoa synnit anteeksi Jumalalta ja ihmisiltä. Vaikka kristillisyyt ei seiso ainoastaan valvomisessa, mutta kuitenkin, jos kuinka usko ja elävä armontunto olis, eikä sentähdenkään ole valvominen ja sota maailmaa ja omaa lihaa vastaan, niin on sinun kristillisyy(te)s turha. Jos sinä tänä päivänä olet kristitty, ja huomenna pakana, niin mitä sinun kristillisyytes sitte maksaa? Me vaadimme siis kaikilta yhteisesti, ja kristityiltä erinomattain, valvovata omaatuntoa.

Emme pane pehmyityksiä kainalon ala, emme sano kristityille: "Ei ole synti, jos sinä vähän annat lihan rakkaudelle sijaa", vaan me sanomme:" Joka ei ristiinnaulitse lihaansa himoinsa ja haluinsa kanssa, se on elävältä kuollut. "

Niille sieluille ylösrakennukseksi, jotka ovat tulleet murheellisella ja katuvaisella sydämellä, me sanomme ensin muutamia virvoitussanoja, että (he) katsoisit, ei ainoastansa oman sydämensä päälle, joka kyllä on paha ja ilkiä, niin kuin itse rietas, vaan myös uskon alka-

jan ja päättäjän päälle. Johannes sanoo: "Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi, joka antaa synnit anteeksi, eikä tuomitse katuvaisia ansion jälkeen." Tässä ei armonvarkaan tarvitse tulla niin kuin keiturin, nokkansa kanssa pistelemään, sillä armonvarkailta ei ole mikään hätä niin kauan, kuin hän jaksaa huorata, varastaa ja valhetella, ja yhtä hyvin on armontuntemisissa. Mutta katuvaisilla ja epäileväisillä on hätä sen pahanilkisen sydämen kanssa. Hänellä on hätä perkeleen kiusausten kanssa. Hänellä on hätä pahain himoin ja haluun kanssa. Niinmuodoin tarvitsee hän saada lohdutuksen, virvoituksen ja kehoituksen ylönnannetussa tilassansa.

Mistäs pitää yhden murheellisen ja katuvaisen sielun armon löytämän? Hänen täytyy varmaan paeta sen Parantajan tykö, joka on helvetin vaivan ja tuskan kärsinyt meidän edestämme, joka seisoo polvillansa Yrttitarhassa ja hikoilee verta, joka huutaa viimeisessä sodassa: "Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylönnannoit." Siihen verisen ristin juurelle täytyy sinun paeta, sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö, joka ei ole säästännyt yhtään ainoata verenpisarata, jota Hän ei olis antanut vuotaa syntisten lunastukseksi. Sen suuren Ristinkantajan tykö täytyy sinun paeta, koska perkele, maailma ja oma liha karkaavat väkevästi sinun päällesi. Jaa! Silloin täytyy sinun paeta sen suuren Kuninkaan tykö, joka saattaa kovan sydämen särkeä. Amen.

Jäljennös.

Oulun maakunta-arkistosta. Olga Palton kokoelmasta. Ei liene ennen painettu.

L.L.Laestadius

Puhtaat Saarnat 2

ISBN 91-973307-7-9

Gummerus Kirjapaino OY
Jyväskylä 2003

L.L.Laestadius

Puhtaat Saarnat 2

samoja periaatteita noudattaen kuin
Puhtaat Saarnat 1984

Lauri Koistinen

ruotsinkieliset käsikirjoitukset suomensi
Juha-Lassi Tast

Rakkaat veljet, että me sen tietäisimme, nimittäin ajan, että nyt on aika unesta nousta, sillä meidän autuutemme on nyt likempänä kuin silloin, koska me uskoimme. Yö on kulunut ja päivä on tullut. Sentähden hyljätäkäämme pimeyden työt ja pukekaamme päällemme valkeuden sota-aseet.

Pyhä Paavali kirjoittaa näin kristityille, koska hän näki, että he rupesivat nuokkumaan. Ja meidän on myös syytä kehottaa heränneitä kirkkovuoden alussa, että he nousisivat ylös unesta, koska näkyväinen uni tahtoo väkisin pakata heidän päällensä. Moni herännyt ihminen olisi kyllä valmis kuolemaan sen ensimmäisen armonmerkin päälle, jos hän silloin pääsisi varsin lähtemään pois maailmasta, koska Vapahtaja on tullut sydämeen ja hän tuntee itsensä Jumalan lapseksi.

Mutta koska kuolema ei ole varsin valmis noutamaan Jumalan lapsia, niin kauan kuin häöpäivät räkkäävät¹ niin tulevat monenkaltaiset kiusaukset elämän tiellä. Ja niiden päälle tulevat epäilykset, niin että herännyt ja Kanaan maalle eli oikeaan Isän maahan matkustavainen sielu joutuu usein epäilemään tilaisuudestansa, ja kuinka hänen pitää viimein kostuman taivaan valtakuntaan, koska niin monia tienhaaroja ja niin paljon vihollisia kohtaa häntä tien päällä. Hänen täytyy usein istua tien päällä ja huoata, kuinka pitkäksi ja vaivalloiseksi tämä matkustaminen tuli. Viimein tulee myös hengellinen köyhyys ja penseys. Ja siinä tilassa tahtoo moni matkustavainen nukkua.

Mutta Paavali, joka näki senkaltaisen vaarallisen tilaisuuden,² tahtoo nyt herättää kristityitä penseydestä ja hengellisestä uneliaisuudesta, koska hän sanoo: "Nyt on aika nousta ylös unesta, sillä nyt on meidän autuutemme likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme." Hän tahtoo näillä sanoilla antaa meille tietäväksi, että meidän autuutemme oli silloin kaukana, koska me uskoimme. Nimittäin suruttomuuden tilassa uskovat kaikki, että he tulevat autuaaksi. Ei yksikään suruttomuuden tilassa epäile autuudestansa, vaikka muutamat sanovat, että heille on jo aikaa tullut epäily. Mutta ei se ole ollut senkaltaisen epäily, kuin nyt on heränneillä pimeyden aikana. On se ainoastansa ollut joku luulo eli arvelus, että se on tietämätön, kuinka se käy viimein sielun kanssa, koska kuolema tulee. Mutta useimmat eivät ole epäilleet autuudestansa ollenkaan suruttomuuden aikana, vaan he ovat uskoneet, että kaikki tulevat autuaaksi, olipa elämä sitten kuinka hyvänsä. Ainoastansa niistä on arvelus ollut, jotka ovat väärän valan tehneet, josko ne tulevat autuaaksi.

Niin se on siis ollut apostolin tarkoitus, että silloin suruttomuuden tilassa me uskoimme, että autuus oli aivan liki, vaikka se oli kaukana. Mutta nyt sanoo hän, on autuus likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Me uskoimme silloin suruttomuuden tilassa, että autuus oli aivan liki, vaikka se oli kaukana. Mutta nyt, koska epäilykset tulevat, ja emme jaksa paljon uskoa, että me tulemme autuaaksi, nyt on autuus likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Silloin oli meillä se usko, ettei paljon yksikään tule kadotetuksi.

Kuninkaalla on niin huono hevonen. Mutta herrat kulkevat vaunuilla ja monella hevosella. Mutta Jeesus nazareus istuu työaasin tamman päällä. Eivät fariseukset muista, mitä profeetta on kirjoittanut aasintammasta, koska hän sanoo: "Sanokaa Siionin tyttärelle: Katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä, ja ikeenalaisen aasin varsan päällä.

Mutta fariseukset ja maailmanherrat ovat harjaantuneet näkemään kuninkaitten istuvan vaunuissa ja ajavan kuudella hevosella: Mikä kuningas tämä on, joka istuu aasintamman päällä? Ei viitsisi kunniallinen talonpoika ajaa kirkkoon niin huonolla hevosella. Ja koska hän vielä pilaa heidän kaupansa, ajaa pois kirkosta niitä porvareita, jotka siellä pitävät kauppaa ja vaihettelevat rahaa, silloin maailmanherrat suuttuvat vielä enemmän ja kysyvät viimein: "Kenenkä luvalla sinä näitä teet?" Kenenkä luvalla sinä ajat pois viinaporvareita ulos kirkosta ja kaadat heidän vaihetuspöytänsä kumoon?

Eivät suinkaan maailmanherrat ole hyvät sille miehelle, joka pilaa heidän kaupansa, sillä kirkkopaikka on paras kauppapaikka, johon maakunta kokoontuu. Siellä ostetaan kaikenlaista kalua, erinomattain sunnuntaina, koska kirkkoväki on koossa kirkkopaikassa. Ja juuri kirkon vieressä on perkeleen kauppatrengit bruukaavat parhaat kaupat tehdä. Siellä he juovat. Siellä he tappelevat. Siellä he tekevät huorin. Siellä he vaihettavat hevosia. Siellä näyttävät maailman siveät huorat huoruutensa. Siellä on viinaporvareilla paras viinakauppa. Eivät suinkaan maailmanherrat katso

sen perään, kuinka Jumalan ja kuninkaan laki rikotaan ja Jumalan pyhä temppele saastutetaan, koska ostajat ja myyjät, se on, juomarit, viinaporvarit ja kruununvarkaat elävät kirkon takana. Saati maailmanherrat itse saavat oman tunnon rauhan, kyllä he antavat ostajille ja myyjille kanssa omantunnon rauhan.

Koska nyt Siionin Kuningas tulee puhdistamaan temppeleänsä, jonka huorat, juomarit ja viinaporvarit ovat tehneet ryövärien luolaksi, silloin nousee koko turmeluksen kaupunki ja kysyy: "Kukas tämä on, joka tulee tämmöisellä huudolla pilaamaan meidän kaupunkimme. Eikö Siionin Kuninkaalla ole parempi hevonen, kuin yksi työaasin tamma, jonka kanssa ei viitsisi kunniallinen talonpoika tulla kirkkoon?" Turmeluksen kaupungissa tulee semmoinen humu, koska Siionin Kuningas tulee. Erinomattain pitävät fariseukset ja maailmanherrat pahana, että opetuslapset rupeavat niin maailmalle huutamaan: "Hoosianna, Daavidin Pojalle!" Muutamat käyvät edellä ja huutavat: "Hoosianna!" Ja muutamat tulevat perässä ja huutavat: "Hoosianna!" Ja koska maailmanorjat turmeluksen kaupungissa kuulevat semmoisen huudon, kysyvät he ensinnä: "Kukas tämä on?" Ja opetuslapset vastaavat: "Jeesus nazareus, se suuri profeetta."

Siionin tytärten Kuningas tulee siveä, istuen aasintamman päällä, niin kuin profeetta on ennen puhunut. Mutta ei maailma usko, että Siionin Kuningas tulee niin huonolla hevosella. Maailma on harjaantunut näkemään maailmanruhtinaitten ajavan vaunuilla ja kuudella hevosella, mutta tämä väärä profeetta ja

Jos heränneet eivät muista, minkäkaltainen usko heillä on ollut suruttomuuden tilassa, niin kysyköön suruttomilta, minkäkaltainen usko heillä on. Kyllä he uskaltavat sanoa, että kaikki tulevat yhteen paikkaan. Ei ole Jumala luonut ihmisiä sitä varten, että hän polttaisi heitä helvetissä. Kyllähän niistä sanoista kuuluu, minkäkaltainen usko on ollut suruttomuuden tilassa. Se on ollut senkaltainen usko, ettei moni sielu mene hukkaan. Silloin olemme siis uskoneet, että autuus on aivan liki. Mutta nyt emme jaksaa uskoa, että moni tulee autuaaksi. Niin kuin Pietari kirjoittaa kristityille: Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, mihinkäs sitten jumalaton ja syntinen joutuu?

Näistä Pietarin sanoista kuuluu, ettei hän jaksanut uskoa, että jumalattomat ja julkisyntiset tulevat autuaaksi. Mutta kyllä suruttomat jaksavat uskoa, että kaikki tulevat yhteen paikkaan. Ja ettei Jumala ole sitä varten luonut ihmistä, että hänen pitää palaman helvetissä. Mutta se kuuluu nyt Pietarin sanoista, ettei hän jaksanut enää uskoa, että jumalattomat ja syntiset tulevat autuaaksi, koska yksi vanhurskas ihminen tuskin tulee autuaaksi. Ja tässä ymmärretään vanhurskaan ihmisen kanssa senkaltainen ihminen, joka on Jumalan armon kautta vanhurskautettu.

Te kuulette nyt, että Pietari epäili vielä niistäkin, jotka olivat Jumalan armon kautta vanhurskautetut, että he tuskin tulevat autuaaksi. Ja sentähden kirjoittaa myös Paavali niille kristityille, jotka rupesivat nuokkumaan: Nyt on aika nousta ylös unesta, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut. Se on: Synnin yö, eli

pimeyden aika, on kulunut. Suruttomuuden aika on kulunut, koska päivä on tullut kristillisyyden kautta. Nyt olisi aika nousta ylös synninunesta, koska suruttomuuden aikana on hyvin nukuttu.

Ja valitettavasti tahtoo uni tulla monelle puolipäivän aikana, vaikka yöllä on nukuttu. Ei se ole ihmeellistä, että uni pakkaa tulemaan niitten päälle, jotka ovat yöllä valvoneet, koska muut ovat nukkuneet. Mutta se on ihmeellisempi, että niillekin tulee uni, jotka ovat nukkuneet yöllä, eivätkä ole heränneet ennen kuin kello kymmenen aamupäivästä.

Koskas meidän pitää kostuman perille, jotka olemme vaeltamassa pitkän matkan päästä Betlehemiin, jos me nukumme puolipäivän aikana, emmekä vaella joutuisasti, niin kauan kuin valkeus on, ettei pimeys meitä käsittäisi. Ettekös te tiedä, te väsyneet matkamiehet, että päivä on lyhykäinen pohjan maalla, erinomattain talven aikana? Ja pitkä on matka iankaikkisuuteen. Ja tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat sen löytävät. Ei kuutamolla näe yksikään sitä kaitaista tietä, vaikka olisi kuinka kirkkaat silmät, vaan se pitää oleman täysi päivä.

Jos me panemme maata tien päälle, niin me kostumme takaisin maailmaan, johon se laeva maantie vie. Mutta taivaaseen emme kostu nuokkumalla. Sentähden kirjoittaa apostoli Paavali kristityille, jotka rupesivat nuokkumaan: Nyt on aika nousta ylös unesta, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut. Suruttomuuden yö on sivuitse mennyt ja päivä on tullut kristillisyyden kanssa. Ja meidän autuutemme on likempänä, kuin silloin,

koska me uskoimme. Me uskoimme silloin, että kaikki tulevat autuaaksi, vaikka autuus oli kaukana meistä. Nyt emme jaksakaan uskoa enää, että moni tulee autuaaksi. Jos vanhurskas tuskalla tulee autuaaksi, mihinkä sitten jumalaton ja syntinen joutuu?

Kuitenkin on meidän autuutemme nyt likempänä kuin silloin, koska me uskoimme, sillä nyt on kristillisyyden valkeus tullut maailmaan. Nyt pitäisi jokaisen, jolla silmät on auki, näkemän, mistä tie menee taivaaseen. Ei nyt ole enää se pimeyden aika, koska kaikki kopteroitsivat seinä myöten, eikä ollut yksikään viisaampi toista. Jos ne harvat sielut nyt pysyisivät valkeilla, jotka ovat heränneet, niin ei ole kuitenkaan valkeuden puutos, etteivät he näe, kuhunka heidän pitää vaeltaman. Mutta jos he rupeavat nuokkumaan puolipäivän aikana, niin ei auta heitä tämä valkeus, joka nyt on tullut maailmaan. Mistäs se tietää, joka on nukkumassa, mikä aika nyt on? Sentähden kirjoittaa apostoli Paavali kristityille, että nyt on aika unesta nousta, sillä yö on kulunut ja päivä on tullut. Ja meidän autuutemme on likempänä, kuin silloin, koska me uskoimme. Ja nämä apostolin sanat kuuluvat juuri meille, juuri heränneille, joille hengellinen uni tahtoo pakata puolipäivän aikana.

Nouskaa siis unesta, te väsyneet matkamiehet, ja älkää nuokkuko tien päällä puolipäivän aikana. Jos teidän pitää kostuman iankaikkisuuden ihanalle rannalle, niin vaeltakaa joutuisasti, niin kauan, kuin valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi. Te tiedätte, kuinka lyhykäinen armonpäivä nyt on pohjanmaalla. Ja lyhyemmäksi tulevat aina nämä armon-

päivät, ettei ole pidempi päivä, kuin ainoastansa yksi hämärä. Erinomattain pilvisään aikana, koska armon aurinko, jos vielä olisi ylhäällä, ei pääse koskaan paistamaan väsyneiden matkustavaisten päälle. Sen paksun sumun tähden, joka nousee ylös maasta, ja sen mustan savun tähden, joka nousee ylös pohjattomuudesta, on armon aurinko niin usein peitetty mustien pilvien taakse, että väsyneet matkamiehet harvoin saavat hänen kirkkauttansa nähdä.

Nouskaa siis ylös unesta, te väsyneet matkamiehet, ja rukoilkaa sitä suurta Ristinkantajaa, ettei hän kätkisi armollisia kasvojansa peräti pois meiltä, eikä sammuttaisi sitä pikkuista valkeuden kipinää, joka on meille osoittanut oven lammashuoneeseen. Hän on itse sanonut: "Suitsevaista kynttilänsydäntä minä en tahdo sammuttaa." Kuule siis, valkeuden Isä, niiden huokaus, jotka istuvat pimeydessä ja huokaavat ja odottavat päivän koittavan. Isä meidän j. n. e.

Tämän päivän evankeliumissa kuulimme, että Vapahtaja tuli Jerusalemin kaupunkiin ratsastaen aasintamman päällä, ja että opetuslapset rupesivat huutamaan: Hoosianna, Daavidin Pojalle. Mutta ei tämän päivän evankeliumissa ole kaikki, mitä evankelistat ovat kirjoittaneet Vapahtajan tulemisesta Jerusalemiin. Evankelistat Matteus, Markus ja Luukas ovat kirjoittaneet, että maailmanlapset olivat tekemässä kauppaa kirkossa, koska Vapahtaja tuli, ja että hänen häytyi ajaa niitä kauppamiehiä ulos tempelistä ja kaataa vaihetuspöydät. Evankelistat ovat myös kirjoittaneet, että fariseukset pitivät pahana,

koska opetuslapset rupesivat huutamaan: "Hoosianna, Daavidin Pojalle!"

Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, mitä Jerusalemin asuvaset tekevät, koska Kunnian Kuningas tulee. Ensimmäiseksi. Mitäs maailmanlapset tekevät, koska Siionin Kuningas tulee. Toiseksi. Mitäs opetuslapset tekevät, koska Siionin Kuningas tulee?

Mitäs maailmanlapset tekevät, koska Siionin Kuningas tulee? Minä olen äsken jo sanonut, että muutamat tekevät kauppaa kirkossa ja suuttuvat, koska opetuslapset huutavat: "Hoosianna Daavidin pojalle!" Maailmanherrat eivät moittineet sitä, että kauppamiehet tekivät Jumalan temppelin ryöväreitten luolaksi. Se kauppa oli vastoin lakia, ja maailmanherrat, joilla on muutoin tarkka silmä näkemään kristittyjen vikoja, antoivat niitten kauppamiehien tehdä kauppaa Jumalan huoneessa. Ilmankin fariseukset saivat lahjoja niiltä kauppamiehiltä, ja eivät sentähden olleet niin tarkat peräänkatsomaan. Niin tekevät maailmanherrat. Koska he saavat hyvin lahjoja, niin he antavat ahneuden perkeleitten tehdä kauppaa vaikka kirkossakin. He antavat kaikille skoijarille ja viinaporvareille rauhan, koska he itse saavat osan voitosta. Ahneuden perkele tekee heitä sokeaksi, niin etteivät he katso perään, kuinka skoijarit, viinaporvarit ja kruununvarkaavat elävät. Mutta kyllä niillä on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä.

Koska opetuslapset rupesivat huutamaan: "Hoosianna, Daavidin Pojalle!" niin rupesivat fariseukset soimaamaan Vapahtajaa ja sanomaan: "Kuuletkos,

mitä nämä huutavat? Mikset toru heitä vaikenemaan!" Eivät fariseukset kärsi, että Vapahtajalle annetaan kunnia. Fariseukselle tulee paha mieli siitä, jos opetuslapset rupeavat maailmalle huutamaan Vapahtajan voimallisia töitä. Mutta eivät fariseukset pidä siitä mitään, että perkeleen kaupparengit vaihettavat rahaa kirkossa ja tekevät siellä kauppaa. Eivätkä tämänaikaiset fariseukset kiellä skoijaria ja viinaporvareita myymästä myrkkyyjä ja pirun paskaa kirkon vieressä. Fariseusten tarvitsee juoda vuotavaa pirun paskaa varsin, kun he tulevat ulos kirkosta. Kuinka he sitten saattavat estää viinaporvaria myymästä semmoista kalua, jota he itse pitävät makeana? He voitelevat kurkkuansa vuotavalla pirun paskalla ja kehottavat vielä muita esimerkillänsä. Ja sokeat raukat uskovat, ettei ole synti kaupita kirkossa.

Koska nyt Kunnian Herra tulee turmeluksen kaupunkiin, ja hänen opetuslapsensa huutavat: "Hoosianna, Daavidin Pojalle!" Silloin nousee koko kaupunki. Ja maailmanorjat kysyvät: "Kukas tämä on, joka tulee tämmöisellä huudolla?" Silloin sanovat hänen opetuslapsensa: "Jeesus nazarenius, se suuri profeetta." Mutta maailmanherrat eli fariseukset pitävät sen pahana, että opetuslapset niin huutavat, ja he käskivät Vapahtajan nuhdella opetuslapsiansa, että he vaikenisivat. Mutta eivät opetuslapset vaikene sentähden, vaikka herrat ja fariseukset suuttuisivat kuinka. He huutavat aina: "Hoosianna, Daavidin Pojalle!" Se käy herrojen kunnian päälle, että he huutavat maailmalle hänen suuria ihmetöitäänsä. Ja se asia myös käy herrojen kunnian päälle, että Siionin

kansanhäiritsijä tulee aasintammalla. Eikös se ole häpeä maailman edessä, että hän tulee niin huonolla juhdalla? Sentähden maailmanjoukko ei saata uskoa, että hän on Siionin tytärten Kuningas. Se on muutampi väärä profeetta, joka tulee ihmisiä haukkumaan ja viinaporvareitten kauppaa pilaamaan.

Ja ne ihmiset, jotka edellä kävivät ja perässä seurasivat, eivät olleet muut, kuin villihenget, jotka huutavat maailmalle kaikki, mitä hän on tehnyt. Fariseukset erinomattain moittivat senkaltaista huutoa ja sanovat Siionin Kuningaalle: “Etkös kuule, kuinka nämä huutavat? Mikset toru heitä vaikenemaan?” Mutta Siionin Kuningas vastaa: “Jos nämä vaikenisivat, niin rupeaisivat kiivet huutamaan.”

Toiseksi. Mitäs opetuslapset tekevät, koska Siionin Kuningas tulee? Evankeiumissa seisoo, että he panevat vaatteensa aasintamman päälle. Ja muuttamat taittavat oksia puista ja panevat niitä tien päälle, kussa Siionin Kuningas kulkee. Ja silloin he rupeavat huutamaan: “Hoosianna, Daavidin Pojalle!” Että he panevat vaatteensa sen aasin päälle, jonka päällä Siionin Kuningas istuu, se merkitsee, että Jeesuksen oikeat opetuslapset riisuvat itsensä alasti hänen tähtensä. He riisuvat kaiken koreutensa päältänsä Vapahtajan tähden. Mutta sitä maailmanlapset eivät raaski tehdä, vaikka kuinka kova aasintamman selkä olisi, jonka päällä Siionin Kuningaan pitää istuman. Eivät maailmanlapset sentähden riisu vaatteitansa, vaan he käyvät itse koreana ja antavat Vapahtajan olla alastomana. Sentähden hän soimaa heitä tuomiopäivänä: “Minä olin

alaston, ja ette vaatettaneet minua.” Opetuslapset riisuiivat vaatteensa ja haajoittivat ne tien päälle. Mutta maailmanlapset eivät levitä koreuttansa tien päälle aasintamman poljettavaksi. Opetuslapset taittavat tuoreita oksia puista ja levittävät niitä tien päälle Siionin Kuningaalle kunniaksi, mutta maailmanlapset eivät viitsi sitä kunniaa tehdä Siionin Kuningaalle. Mutta jos maailmanruhtinas tulee, silloin he noutavat hakojaa³ metsästä vaikka neljänneksen päästä.

Opetuslapset iloitsevat, koska Siionin Kuningas tulee, ja veisaavat Vapahtajalle kiitosta kaikkien hänen hyvien töittensä edestä. Mutta maailmanlapset pitävät pahana, että opetuslapset niin huutavat maailmalle. Opetuslapset huutavat: “Hoosianna, Daavidin Pojalle!” Mutta maailmanlapset huutavat: “Perkele ja saatana!” koska he tulevat markkinoille. Ilmankin itse kukin huutaa isänsä nimeä. Maailman lapset huutavat isänsä nimeä, jota he palvelevat, mutta opetuslapset huutavat: “Hoosianna, Daavidin Pojalle!” Se on: Kiitos ja kunnia Luojaalle ja Siionin Kuningaalle hänen hyvien töittensä edestä!

Tosi se kyllä on, että se kansa, joka silloin rupesi levittämään vaatteensa tien päälle ja huutamaan opetuslasten kanssa “hoosianna, Daavidin Pojalle”, se sama kansa oli vielä silloin kiinni maailmassa. He luulivat, että Vapahtaja nyt tulee heille kuninkaaksi, ja että hän ruokkii heitä ilman työtä. Mutta mitäs maailmanjoukko siitä voittaa, että he näkevät kristittyjen vikoja? Jos se kansa, joka palmusunnuntaina huusi “hoosianna”, pitkänä perjantaina huusi “ristiinnaulitse”, niin he helluntaina taas

saivat pistoksen sydämeen ja rupesivat sydämen murheella kysymään apostoleilta: "Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Ja sillä tavalla täytyi heidän katua, että he olivat seuranneet fariseusten neuvoa pitkänä perjantaina ja huutaneet maailman kanssa: "Ristiinnaulitse!" Mutta fariseukset pysyivät aina paatumuksessansa, eivätkä tehneet koskaan katumusta.

Mitäs he siis voittavat siitä, että he näkevät kristittyjen vikoja? Eivät he voita muuta kuin häpeätä ja omantunnon vaivaa viimeisenä päivänä, koska ne ulosvalitut sielut, jotka täällä kuolleessa uskossa ovat huutaneet "hoosianna", ja pitkänä perjantaina he ovat huutaneet; "ristiinnaulitse", mutta helluntaipäivänä jälkeen ovat murheellisella ja katuvaisella sydämellä taas huutaneet "hoosianna". Se merkitsee: Armahda meidän päällemme! Nämä murheelliset, katuvaiset ja maailmalta alas poljetut sielut, saavat viimein huutaa iankaikkisesti: "Hoosianna, Daavidin Pojalle!"

Mitäs fariseukset silloin huutavat, koska Siionin Kuningas tulee toisen kerran, ei niin kuin tässä köyhässä ja ylenkatsotussa tilassansa istuen työaasintamman päällä, vaan kunnian istuimella, ylimmäisensä Tuomarina. Ilmankin fariseukset silloin kanssa käskivät Vapahtajan torua opetuslapsiansa huutamasta maailmalle hänen suuria tekojansa. Minä luulen, että fariseukset tulevat silloin mykäksi, eivätkä jaksa puhua mitään.

Nyt te näette, kuinka maailmanlapset vastaanottavat Siionin Kuningasta, koska hän tulee niin huonolla hevosella ja istuu työaasintamman päällä. He vastaanottavat hänet pilkkaamisella ja ylen-

katseella. Ja suuttuvat viimein, koska hän pilaa heidän kauppansa. Mutta ne harvat opetuslapset, jotka riisuvat vaatteensa ja levittävät niitä tien päälle, ja antavat koreutensa aasintammalle poljettavaksi, taivattavat vielä oksia puista Vapahtajan kunniaksi, ja huutavat: "Hoosianna, Daavidin Pojalle!" Ja meidän pitää toivoman, että Siionin Kuningas antaa heille voimaa ja väkevyyttä aina huutamaan, niin kauan, kuin he elävät, ja vielä viimeisessä kuolemankilvoituksessa, ettei vihollinen saisi heitä vaikenemaan, eli maailman pelvon tähden mykäksi tulemaan.

Me toivomme ja rukoilemme Siionin Kuningasta, että hän tulisi uskovaisten sydämiin ajamaan pois sitä vihollisen joukkoa, joka tahtoo tehdä Jumalan temppelein ryövärien luolaksi. Katso, Siionin tytär, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä. Amen.*

Jäljennös / Johan Henricson Mäkitalo / P. Raittilan koelma / Oulun maakunta-arkisto (= OMA)

* Käsikirjoitusjäljennöksessä on adventtivirren värssy lopussa, mikä tuskin kuuluu alkutekstiin: Sun porttis oves avaja, kans nöyräst itses alenna, Nyt Jeesust vastaanottamaan, kuin tulee tykös asumaan. Jo tulee veisull riemuisell, Huuda että kuuluu korkeudell: Sull kiitos Jesu suloinen! kuin tulet, asut tyköän.

¹ kestävät, riittävät (ruots. räcker)

² tilan

³ kuusenhavuja

Pidättekö te siis tämän huoneen, joka minun nimelläni nimitetty on, ryöväritten luolana? Katso, kyllä Minä sen näen, sanoo Herra.

Jeremia 7: 11.

Näin sanoo Herra Jeremian suun kautta. Hän kysyy suruttomalta kansalta, joka katsoo ylen Herran huonetta, hän kysyy heiltä profeetta Jeremian suun kautta: pidättekö te tämän huoneen ryöväritten luolana? Katso, kyllä Minä sen näen. Koska me näemme, kuinka pakanat katsovat ylen Herran huonetta, ei ainoastaan sen vuoksi, että he harvoin tulevat kirkkoon kuulemaan Jumalan sanaa, vaan myös sen vuoksi, että he katsovat ylen sitä Jumalan sanaa, jota siellä saarnataan, niin me löydämme, että Jumala vielä nytkin kysyy suruttomalta kansalta: Pidättekö te tämän huoneen, joka minun nimelläni nimitetty on, ryöväritten luolana?

Koska muutamat eivät tule ollenkaan kirkkoon kuulemaan Jumalan sanaa, paitsi silloin ainoastaan, kun heillä on jokin maallinen asia toimitettavana. Muutamat taas tulevat näyttämään koreutansa maailmalle. Muutamat tulevat nauramaan ja viskuttelemaan, ja muutamat katsovat niin ylen Herran huonetta, että he kokoontuvat juomaan, korttia ja palloa lyömään pyhäpäivinä. Eiköhän siis mahda kuulua vielä tällekin ajalle tämä Herran kysymys, jonka Jumala silloin teki profeetta Jeremian suun kautta suruttomalle kansalle: Pidättekö tämän huoneen ryöväritten luolana?

Ei ole ennen Juudalaiset niin kovin ylenkatsoneet Jumalanpalvelusta, kuin

suruttomat tällä ajalla sitä ylenkatsovat. On niillä ollut sen verran ulkonaista jumalisuuden harjoitusta, että ne ovat tulleet kirkkoon juhlapäivän tavan jälkeen. Mutta nyt Herran huone on niin kovin ylenkatsottu, että muutamat pitävät kirkonmenoja viinaporvarin talossa, kussa perkele on kappelin rakentanut. Ja muutamat pitävät kirkonmenot kankaalla, johon rietas on joukkonsa koonnut palloa lyömään, ja muutamat pitävät kirkonmenoja jossakin ladossa eli riihessä. Niin kovin nyt ylenkatsotaan Herran huonetta, joka hänen nimensä kunniaksi rakettu on. Ei ole ihme, että he saavat viimein pitää kirkonmenoja manalaisten kanssa helvetissä kuoleman jälkeen. Freistaavat he ilmankin parantaa helvetissä, mitä täällä on summattu. Täällä on suruttomat ja armon varkaat erkaantuneet kirkosta ja Herran ehtoollisesta. Eivät he enää pidä sakramenttiäkään missään arvossa.

Tänä päivänä aljetaan taas uusi kirkovuosi, ja saarnataan Kristuksen ratsastamisesta aasintamman päällä eli hänen tulemisestansa Jerusalemin kaupunkiin, niinkuin profeetta on ennustanut: Sano-kaa Siionin tyttärelle: katso, sinun Kuningaasi tulee sinulle siviä, se on hiljaisuudessa ja on alhainen. Ei hän tule, niinkuin maailman herrat, suurella komeudella ja koreudella, vaan hän tulee sellaisen ylenkatsotun luontokappaleen päällä istuen, jonka kanssa tämän aikaiset talonpojat eivät viitsi tulla kirkkoon.

Onkos nyt Siionin tytär täällä vastaan ottamassa Kuningasta, koska hän tulee? Onkos täällä opetuslapsia, jotka huutavat hoosiannaa Daavidin Pojalle? Onkos

täällä ne koreat tyttäret, jotka riisuvat koreutensa ja hajottavat tielle aasintamman poljettavaksi koska Siionin Kuningas tulee? Ei tämän aikaiset koreat tyttäret raski hajottaa koreuttansa tielle, vaan he luulevat, että Siionin Kuningas katsoo heidän päällensä, koska he ovat hyvin koreat silkissä ja verassa. Mutta piru, joka täällä ratsastaa muutamain ihmisten päällä, taitaa katsoa niiden päälle, jotka hyvin koreasti käyskentelevät. Ne ylenkatsotut opetuslapset, jotka vaatteitansa panevat aasintamman poljettavaksi, koska Siionin Kuningas tulee ratsastain aasintamman päällä, huutavat uskon yksinkertaisuudessa: "Hoosianna Daavidin Pojalle!" Ja sinä Siionin tytär, katso, sinun Kuninkaasi tulee sinun tykösi siviänä, ylenkatsotun luontokappaleen päällä istuen, alhaisena. Mene ulos turmeluksen kaupungista ottamaan Siionin kuningasta vastaan ja hänen jalvoillensa pitää sinun suuta antaman ja pane selkäsi hänen jalkainsa astinlaudaksi, koska hän astuu maahan. Kuule, Siionin Kuningas Siionin tyttären nöyrä rukous ja sydämelinen huokaus! Isä meidän j. n. e.

Evankeliumi: Matt. 21: 1 - 9

Siionin Kuninkaan ratsastaminen aasintamman päällä on hengellisessä tarkoituksessa sisälle tuleminen hengelliseen Jerusalemiin eli uskovaisten sydämiin, josta heille tulee ilo ja riemu, ja he rupeavat huutamaan: "Hoosianna Daavidin Pojalle."

Mutta suruttomille ei tule iloa Siionin Kuninkaan sisälle tulemisesta, vaan heil-

le tulee pahennus siitä lasten huutamisesta, koska he vielä temppeleissä alkavat huutamaan. Niin ovat muutamit evankeliumin kirjoittajat muistelleet meille, että samalla kerralla kuin Jeesus ratsasti aasintamman päällä, tuli hän temppeleihin ja ajoi ulos kauppamiehiä temppeleistä ja kaatoi maahan heidän vaihetuspöytänsä ja otti ruoskan ja ajoi luontokappaleet kirkosta, sekä kaksijalkaiset että nelijalkaiset. Siitä suuttuivat ensin kauppamiehet, joiden kauppaa hän oli pilannut ja sanoivat: Kenenkäs luvalla sinä näitä teet? Hän vastasi: "Kirjoitettu on: Minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryövärillen luolaksi." Se oli muuten kielletty laissa, ettei saa kukaan tehdä kauppaa temppeleissä. Ja koska vielä lapset rupesivat huutamaan temppeleissä hoosiannaa, silloin tuli vielä suurempi pahennus fariseuksille, joiden korvat eivät kärsineet tuota lasten huutamista kuulla, vaikka heidän korvansa eivät moittineet sitä, koska lehmät ja nautahärät ammoivat temppeleissä. Fariseukset kysyivät Jeesukselta: Etkös kuule kuinka nämä lapset huutavat, mikset vai-kase heitä?

Niin on myös täällä tapahtunut. Ei ole tämän aikaiset fariseukset moittineet viinahukkain kauppaa templin ympärillä, mutta kun tämä heräys tuli ja pilasi heidän kauppansa, silloin rupesi vanha hapatus vuotamaan ylitse. Ei fariseusten korvat ole moittineet mitään, kuin juopuneet ulvoivat tässä temppeleiden ympärillä, mutta nyt on korvapistos tullut, koska Jumalan lapset huutavat temppeleissä: "Hoosianna Daavidin Pojalle".

Kyllä vielä nytkin suruttomat tekevät temppelein ryövärittien luolaksi, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat temppelein ympärillä, niin myös muuta pahaa ja jumalatoiminta elämää pitävät pyhäpäivinä, erinomattain kokoontuvat palvelemaan pirua ja muutamat nauravat ja viskuttelevat¹ kirkossa. Se näyttää niin kuin muutamat olisivat tulleet pilkkaamaan ja nauramaan, mutta ei kuulemaan Jumalan sanaa.

Suruttomat pahenevat nyt sekä saarnasta että lasten huutamisesta temppeleissä. Ei ole siis tietoa, mitä ylösrakennusta he saavat tämän päivän evankeliumista, jossa on kirjoitettu, että Jeesus ratsasti aasintamman päällä ja tuli semmoisen huonon ja ylenkatsotun luontokappaleen kanssa kirkkoon, jonkamoisen matkassa ei viitsisi tänä aikana kukaan kunniallinen talonpoika tulla kirkkoon. Ja tämän sisälle tulemisen Jerusalemiin hän teki sentähden, että se Raamattu täytettäisiin, joka hänestä oli monta sataa ajastaikaa ennen kirjoitettu.

Jos me nyt saarnaisimme tästä aasintammasta, joka osoittaa kuinka alhainen Siionin Kuningas oli, ei suruttomat ota hänestä yhtään alhaisuuden esimerkkiä, että he alentaisivat itsensä. Kyllä suruttomat sentähden tulevat komeilla hevosilla ja reillä kirkkoon. Jos me saarnaisimme opetuslapsista, jotka hajottivat vaatteensa tielle aasintammalle poljettavaksi, niin ei suruttomat sentähden rupea hajottamaan koreita vaatteitansa ja sillä tavalla osoittamaan kunniaa Siionin Kuningaalle. Me tiedämme kuitenkin, että ne opetuslapset, jotka hajottivat vaateen-

sa tielle, ne ovat kunniaa osoittaneet Siionin kuninkaalle, mutta tämän aikaiset silkkihuorat eivät raski hajottaa koreutansa tielle Siionin Kuningaalle kunniaksi. Jos me saarnaisimme suruttomain pahentumisesta, koska hän otti ja pilasi heidän kauppansa, niin kaikki viinaporvarit, joiden kauppa on pilattu tämän herätyksen kautta, ne suuttuisivat vielä enemmän, kuin Juudalaisten porvarit suuttuivat Natsarenukselle, joka tosin pilasi heidän kauppansa, koska hän kaatoi heidän vaihetuspöytänsä ja rupesi heitä kovasti nuhtelemaan: "Kirjoitettu on, minun huoneeni on rukoushuone, mutta te teette sen ryövärittien luolaksi." Heidä an toi Jumala vihollisen haltuun. Heidän kirkkonsa poltettiin, heidän valtakuntansa hävitettiin, heidän lapsensa surmattiin vihollisilta ja myytiin orjiksi niinkuin luontokappaleet. Ja kuitenkin ovat he niin paatuneet, etteivät he ota Siionin Kuningasta vastaan, mutta odottavat maallista vapahtajaa.

Ja minä luulen, että suruttomat täällä, jotka eivät ota Siionin Kuningasta vastaan, odottavat maallista vapahtajaa. He odottavat niinkuin juutalaiset sitä, joka jakaisi heille lohduksen pullosta. Semmoinen vapahtaja ei suinkaan haukkuisi heitä juopumuksen tähden eikä myös koreuden tähden. Mutta Jeesus haukkui parhaita miehiä seurakunnassa huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi ja pilasi heidän kauppansa ja teki vielä lapset niin hulluiksi, että he rupesivat huutamaan Jumalan kunniaksi: Hoosiana Daavidin pojalle!" Kyllä oli syytä fari-seuksilla suuttua, koska hän teki sem-

moisen rauhattomuuden seurakunnassa. Mutta sama meno tulisi vielä nytkin, jos Jeesus Natsareenus olisi täällä vaeltamassa. Kaikki suruttomat suuttuisivat hänelle, ja sanoisivat: "Tämä mies on vahingollinen seurakunnassa, meidän täytyy kantaa hänen päällensä maaherran edessä, että hän sekottaa kansaa, niin että muutamat tulevat hänen oppinsa kautta hulluiksi, muutamat hajottavat vaatteensa tielle, ja muutamat huutavat temppeleissä. Semmoinen elämä ei passaa ollenkaan, ota pois ja ristiinnaulitse hänet!" Semmoinen elämä tulisi, jos Natsareenus olisi täällä vaeltamassa ja saarnaamassa.

Se lasten huutaminen templissä teki fariseusten korville pahaa. Ja he sanoivat Natsareenukselle: Kuuletkos, kuinka nämä huutavat, mikset vaikaise heitä?" Ja hän sanoi heille: "Jos nämät vaikenisivat, niin rupeaisivat kivet huutamaan."

Ei olekaan enää monta, jotka huutavat. Jopa nyt kivienkin pitäisi ruveta huutamaan, koska lapset vaikenivat. Missä nyt ovat ne opetuslapset, jotka huutavat hoosiannaa Daavidin pojalle. Missä ovat ne, jotka hajottavat vaatteensa tielle aasintamman poljettavaksi? Missä on Siionin tytär, jonka pitää katsoman, koska Siionin Kuningas tulee siveänä, ratsastain aasintamman päällä? Nouse ylös, Siionin tytär ja mene ottamaan sinun Kuningastasi vastaan! Osoita hänelle kunniaa ja nosta hänelle kunnian portit sinun sydämässäsi, jonka kautta hän saattaa kunniaassa kulkea. Hajota koreuden traasut tielle aasintamman poljettavaksi.

Ei hän olekaan koreana kulkenut. Ei hän ole katsonut niitten päällekkään, jotka

silkissä ja verassa tulivat kurkistelemaan, vaan niiden päälle hän on katsonut, jotka päänsä hiuksilla kuivasivat omat saastaiset kyyneleet pois hänen jalkainsa päältä. Niiden puoleen hän on katsonut, jotka itkevät hänen hautansa päällä. Siionin tytär, joka syttyy iloon, koska Siionin Kuningas tulee, valmistaa lamppunsa kyyneleillä ja huokauksilla. Mutta koska Kuningas tulee, silloin kaikki silkkihuorat alkavat ulvoa, kun musta perkele tulee heitä noutamaan. Mutta Siionin tytär sytyttää lamppunsa palamaan, ja silloin hän tulee iloon ja alkaa huutaa: "Hoosianna Daavidin pojalle!"

Jäljennös. Toivo Kastmanilta Amerikasta / Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

¹ viskutella = kuiskia, kuiskata, kuiskaila

Sanokaa Siionin tyttärelle, katso sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä.

Koska evankeliumin kirjoittaja muistelee, että Jeesus yhden kerran istui aasintamman päällä, kirjoittaa hän, että tämä asia tapahtui sitä varten, että niin oli kirjoitettu profeetalta Jeremialta: Sanokaa Siionin tyttärelle, katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman ja ikeenalaisen varsan päällä.

Siionin tytär on kristillinen seurakunta eli katuvaiset ja uskovaiset, jotka odottavat ja toivottavat, että Siionin Kuningas pian tulee omistamaan valtakuntansa ja lunastamaan Siionin tyttären vankeudesta, ja korottamaan hänet emännäksi ja drottningiksi¹ Israelissa. Siionin tytär oli profeetta Jeremian aikana joutunut vangiksi tottelemattomuutensa ja uskottomuutensa tähden. Ja uskottomuuden tähden Siionin tytär oli rikkonut avioliittonsa, jonka Siionin Kuningas oli tehnyt hänen kanssansa, koska Herra profeetta Hesekielin sanan jälkeen löysi hänet veressänsä makamasta, ja otti hänet ylös maasta ja pesi hänet puhtaaksi Jordanin virrassa ja sanoi: "Sinun pitää elämän."

Mutta Siionin tytär oli rikkonut avioliittonsa ja tullut uskottomaksi, koska Egyptin huorimiehet saivat pusertaa hänen rintojansa. Nyt oli tämä Siionin tytär profeetta Jeremian aikana joutunut vangiksi uskottomuutensa tähden. Se vanha huora, Baabelin portto, rupesi häntä vaatimaan orjuuteen ja ankarasti hallitsemaan. Siinä vankeudessa tuli Siionin tytär murheelliseksi. Silloin rupesi profeetta Jeremia lohduttamaan

tätä Siionin tytärtä tänkaltaisella sanalla: "Sanokaa Siionin tyttärelle, katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä ja ikeenalaisen varsan päällä. Hän tahtoo sanoa sille murheelliselle Siionin tyttärelle: "Älä itke! Katso, sinun Kuninkaasi tulee pian sinua lunastamaan Baabelin porton vankeudesta ja korottamaan sinut drottningiksi Israelissa.

Hengellisessä tarkoituksessa merkitsee tämä Siionin Kuninkaan sisälle tulo Jerusalemiin hengellistä sisälle tulemisesta katuvaisten, murheellisten ja huokaavaisten sydämeen, jotka odottavat Jerusalemin lunastusta ja uskovat profeetta Jeremian sanat, että Siionin Kuningas tulee pian lunastamaan epäuskon vangit Baabelin porton orjuudesta, jossa murheelliset ja katuvaiset epäuskon vangit huokaavat. Niille kuuluu tämä profeetta Jeremian lohduttavainen sana: "Katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä.

Sanokaa, te uskovaiset, sille murheelliselle Siionin tyttärelle: Katso, sinun Kuninkaasi tulee! Siionin Kuningas tulee lunastamaan murheellisiä, katuvaaisia ja huokaavaaisia epäuskon vankeja, ja hajoita nyt sinun koreutesi tien päälle aasintamman poljettavaksi, ja huuda Siionin Kuninkaalle kunniaksi: Hoosianna, Daavidin Pojalle. Ja siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen. Nouse, nouse, Siionin tytär. Mene ottamaan sinun Kuningastasi vastaan. Lankea hänen eteensä maahan ja rukoile: Isä meidän j. n. e.

Kristuksen sisälle tulemisesta Jerusalemiin oli ennen jo kirjoitettu profee-

talta Jeremialta, ja se tarkoittaa hengellistä sisälle tulemista murheellisten, katuvaisten ja huokaavaisten sydämeen. Meidän täytyy varsin tehdä tämä erotus niitten välillä, jotka ovat tällä ajalla epäuskon vangiksi joutuneet, että muuttamat tuntevat, kuinka raskas orjuus on omanvanhurskauden alla, ja kuinka suuri vaiva on olla epäuskon vankina, mutta muuttamat eivät tunne yhtään vaivaa eli murhetta siinä orjuudessa. Ne saattavat olla iloiset maailmassa, vaikka tuntevat paatumuksen. Semmoisilla ei ole mitään hätää. Mutta toiset taas tuntevat onnettomuutensa ja sen tähden he huokaavat ja odottavat Siionin Kuningasta. Niille murheellisille, katuvaisille ja huokaavaisille epäuskon vangeille on profeetta Jeremia sanonut: Sanokaa Siionin tyttärelle: Katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä, istuen aasintamman päällä ja ikeenalaisen varsan päällä.

Katselkaamme nyt, kuinka Siionin Kuningas tulee, ja mitä Siionin tytär tekee, koska Siionin Kuningas tulee. Ei kuudella hevosella ja korealla vauzilla ajaen, vaan aasintammalla, joka on hiljainen, mutta kaikilta ylenkatsottu luontokappale, jolla ei viitsi kunniallinen talonpoika tulla kirkkoon. Ja koska varsa oli ikeenalainen eli harjoitettu hyvin nuorena kuormia kantamaan, siitä arvataan, että se oli työaasi, joka ei ollut harjoitettu juoksemaan, mutta kuormia kantamaan.

Näetkös, Siionin tytär, kuinka alhainen sinun Kuninkaasi on? Ei hän tule kuudella hevosella, niin kuin muut maailman Kuninkaasit tulevat, vaan hän tulee työaasin kanssa, joka on aivan hidas käymään. Semmoisen luontokappaleen

päällä hän istuu, jota maailman herrat ja komeat talonpojat laiskaksi koniksi haukkuvat. Sentähden sanoo profeetta, että hän tulee sinulle siveä. Se on: hiljaisuudessa hän tulee ja alhaisena hän kulkee. Ei hän aja hopusti, niin kuin muut maailman herrat tahtovat hopusti ajaa. Ei hän pieksä luontokappaleita, niin kuin maailman herrat ja kunnialliset talonpojat pieksävät ja roiskivat luontokappaleita, että se kuuluu neljänneksen päähän.

Jos sinulla on halu seurata häntä, niin älä pelkää, että hän ajaa niin hopusti, että sinä jäät. Mutta hän istuu vasiten² semmoisen työaasin päällä, joka on niin hidas käymään, että ontuvatkin jaksavat seurata. Muutoin olet sinäkin, Siionin tytär, niin laiska ja hidas häntä seuraamaan, kuin tämä työaasin tamma on hidas käymään. Sinä olet niin hidas Siionin Kuningasta seuraamaan, että hänen täytyy sinun hitautesi tähden ajaa laiskan konin kanssa, jota ei yksikään tällä ajalla panisi aisoihin. Kaikki siveät huorat pilkkaavat ja nauravat, kurkistelevat ja viskuttelevat³ ja saarnaavat keskenänsä: Laiska härkä ja pitkä matka, huono hevonen ja huono mies, publikaanien ja syntisten ystävä, kaikkien villihenkien päämies.

Näin sinun Kuningastasi pilkataan sinun hitautesi tähden, Siionin tytär. Mutta vaikka hän niin huonolla hevosella ajaa, on kuitenkin se työaasi onnellisempi muita aaseja, jotka hopealla ja kullalla ovat varustetut, sillä tämä työaasi saa Kunnian Kuningasta kantaa, joka ei ole niin kova pieksämään juhtaansa, kuin se suuri noita, Bileam, joka pieksi juhtaansa armottomasti. Tämä Bileamin aasi näki kuoleman enkelin

paljastetulla miekalla seisovan, mutta sokea isäntä ei nähnyt kuolemaa.

2. Katselkaamme nyt toiseksi, kuinka Siionin tytär tekee, koska Kuningas tulee. Ne murheelliset, katuvaiset ja huokaavaiset sielut, jotka ovat ylönantaneet kaikki maailmassa siinä toivossa, että Jeesus tulee Israelin Kuninkaaksi, ja että he pääsevät Kristuksen kautta autuaalliseen tilaisuuteen, tulevat nyt iloisiksi, koska Jeesus istuu aasintamman päällä, sillä heillä on se usko, että hän nyt omistaa valtakunnan ja tulee Kuninkaaksi heille. Tämä autuaallinen usko tekee heitä iloiseksi. He alkavat nyt huutamaan: Hoosianna, Daavidin Pojalle. He hajottavat koreutensa tien päälle aasintamman poljettavaksi. Ja siinä uskossa he levittävät vaatteensa tien päälle, että Siionin Kuningas antaa heille paremman koreuden jo täällä maan päällä, koska he tulevat tuomareiksi ja lautamiehiksi Messiaan valtakunnassa.

Ole nyt iloinen, Siionin tytär, koska näet, että sinun Kuninkaasi tulee siveänä, se on: siveydessä, alhaisuudessa ja nöyryydessä. Hajoita nyt pian omanvanhurskauden räpäleet tien päälle aasintamman poljettavaksi. Kyllä Siionin Kuningas antaa sinulle paremmat vaatteet, koska hän nyt tulee lunastamaan sinun sielusi Baabelin vankeudesta, ja korottamaan sinua drottingiksi ja ulosvalituksi emännäksi, että sinä saat kantaa kunniankruunua ja valkeat vaatteet, koska hän istuttaa sinut morsiamen istuimelle. Ja morsiamen piit palvelevat sinua ja panevat uudet vaatteet sinun päällesi.

Ole nyt iloinen, Siionin tytär. Katso, sinun Kuninkaasi tulee sinulle siveä,

istuen aasintamman päällä. Korota sinun äänesi ja huuda imeväisten lasten kanssa: Hoosianna, Daavidin Pojalle, siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen!” Pian pääset sinä istumaan morsiamen istuimelle. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka ihana ja kaunis Jeesuksen morsian on, jonka hän on lunastanut Baabelin vankeudesta omalla verellensä. Iloitse ja riemuitse, sinä Siionin tytär. Pian pääset sinä Karitsan häitä pitämään Siionin vuorella ja Uudessa Jerusalemissa, nyt ja iankaikkisesti. Amen

Jäljennös / Laestadiana 1 Ag:1 / OMA

¹ kuningattareksi

² tahallaan, tarkoituksellisesti

³ kuiskailevat

- - - sydämet, niin kuin Herra on sanonut Jes. 56: 7: "Minä ilahutan heitä minun rukoushuoneessani." Ja sitä uskovaisten iloa ei voi suruton kansa kärsiä. Sen tähden Herra kysyy Jeremian 7: 11: "Pidätkö siis tämän huoneen ryövärien luolana? Katso, kyllä minä sen näen, sanoo Herra." Mutta uskooko nyt suruton kansa, että Herra näkee, kuinka he pitävät hänen huoneensa ryövärien luolana ensiksi sen ilon tähden, jonka Herra antaa uskovaisillensa rukoushuoneessansa, niin kuin hän luvannut on. Tätä iloa ei voi suruton kansa kärsiä. Ja sen ilon tähden suruton kansa pitää hänen huoneensa ryövärien luolana.

Koska suruttomalla ei ole yhtään iloa Herran huoneessa, jonka hän muulloinkin ylenkatsoo, niin tulee hänelle paha tunto kristityn ilosta. Ja sen tähden katsoo hän Herran huonetta ryövärien luolaksi. Se muuttuu niin pirun silmissä, sillä se tekee pahaa hänen sydämellensä, se uskovaisten ilo. Mutta jos hattarat nauravat kirkossa, se on riettaan mielestä hauskaa. Se on niin kuin siirappi olis pantu hänelle suuhun. Ei rietas sano orjillensa: "Älkää naurako Herran huoneessa." Ei rietas sano niille, jotka nauravat Herran huoneessa: "Menkää ulos nauramaan. Te teette syntiä. Te teette Herran huoneen ryövärien luolaksi, jos te siellä nauratte." Vaan rietas nauraa vielä itse hattarain seurassa ja tekee hänen konstiansa, että hattarat rupeisivat nauramaan Herran huoneessa, että Herran nimi hyvin pilkattaisiin.

Mutta jos kristitylle tulee ilo Herran huoneessa, silloin tulee riettaalle karvas mieli. Silloin alkaa rietas väänteleämään ruumistansa niin kuin palavain hiilten

päällä olis istumassa. Viimein häätyy hänen ulos mennä Herran huoneesta. Ja pudistain päätänsä sanoo hän kirkon takana: "Jo tuli Herran huone ryövärien luolaksi." Mutta Herra kysyy niiltä, jotka pahenevat uskovaisten ilosta: "Pidätkö siis tämän huoneen ryövärien luolana? Katso, kyllä minä sen näen," sanoo Herra.

Kyllä on tosin riettaalla paljon syytä valittaa, että Herran huone tuli ryövärien luolaksi, koska riettaalla ei ole enää rauhaa kirkossakaan, niin kuin ennen suruttomuuden aikana. Koska rietas istui kirkossa totisena ja urhoollisena, siiveänä ja vanhan kristityn tavalla, nojaten päätänsä rintapuuta vasten, pyytäen unta ja odottaen, koska nyt sanotaan amen, että hän pääsis kirkkoryyppyä ottamaan pirun paskasta varsin kirkon takana. Silloin oli riettaan orjalla makea uni kirkossa, ja makea pirun paska kirkon takana. Mutta koska riettaan orjan tuntoa rupeivat katuvaisten kyöneleet polttamaan, ja vielä se hengellinen ilo, jonka kautta Herra on ilahuttava, ja on jo monta kertaa ilahuttanut uskovaisten sydämet huoneessansa, koska, sanon minä, Jumalan lasten ilo herättää kateuden ylös, niin että Jumalan lasten ilonkyöneleet putoavat niin kuin palavat hiilet hänen tuntuksa päälle, silloin ei ole enää hauska riettaan orjalla kirkossa istua.

Silloin Juudalle tulee hoppu ulos menemään Herran huoneesta. Ja silloin hän pudistaa päätänsä ja valittaa kirkon takana: "Jo tuli Herran huone ryövärien luolaksi. Ei paali¹ enää kukaan kuulla Jumalan sanaa." Ja onkos riettaallakin halu kuulla Jumalan sanaa? Miksei, koska hän pääsee sitä pilkkaamaan ja nau-

ramaan. Silloin on riettaallakin hauska kuulla Jumalan sanaa. Niin kuin tässäkin kirkossa on moni riettaan huora hattaran nauruja päästänyt. Ja moni on tässä Herran huoneessa rakastanut unta, niin kuin Herra sanoo Hesekielin suun kautta: "He rakastavat unta."

Ja moni on tässä Herran huoneessa istunut kuurona ja mykkänä, niin kuin te nyt istutte. Ja moni on kuullut Jumalan sanan humisevan niin kuin unen kautta, koska se meni yhdestä korvasta sisälle ja ulos toisen kautta, mutta ei tullut sydäntä kohti koskaan. Silloin on rietas istunut Herran huoneessa niin totisena ja urhoollisena, niin kuin vanha kristitty. Mutta koska katuvaisten kyyneleet rupesivat hänen tuntoansa polttamaan, silloin rupesi hän ahdistamaan ulos katuvaaisia ulos kirkosta. Sillä riettaan orjat pahenevat Jumalan Hengen vaikutuksista. Mutta kyllä katuvaiset sielut pääsevät sen tähden vielä parempaan kirkkoon, kuin missä riettaan orjat istuvat kuurona ja mykkänä, ja muistelevat, ja hattaran nauruja nauravat.

Katuvaiset sielut otetaan morsiamen tavalla kirkkoon. Ja Herra ilahuttaa heidän sydämensä huoneessansa, niin kuin hän on luvannut profeetta Jesajan 56: 7. Vaikka juomarit ja huorat, joita nyt on kirkko täynnä, ovat sen tehneet ryöväreiden luolaksi, niin kuin Jeesus on sanonut, koska hän ratsastain aasin päällä, tuli Herran temppeleihin ja löysi siellä ostajia ja myyjiä kirkon ympärillä. Kyllä Herra sen tähden kuulee publikaanin huokauksia, vaikka hän seisoo taampana, ja fariseus keskellä kirkkoa. Mutta mitäs nyt rietas arvelee, koska hänen nimensä mainitaan kirkossa, ja vielä maalataan

hänen haamunsa? Eikö hän nyt suutu ja sano: "Koira tässä istukoon, koska ei saarnata evankeliumia."

Onkos tässä katuvaaisia, joille pitäis saarnattaman evankeliumia? Onkos nyt tässä särjetyitä sydämiä, joille pitäis saarnattaman lohdutusta? Onkos tässä murheellisia, joille pitäis saarnattaman armosta ja syntien anteeksisaamisesta? Onkopa tässä sairaita, jotka tarvitsevat Parantajaa? Minä näen, että kaikki suruttomat, jotka tässä istuvat, tulevat hyvin aikaan ilman armotta. Ei ole niillä hätä. Ei synti heitä polta, eikä Jumalan ankara vanhurskaus niitä paina helvetiin. Kyllä jaksavat vielä iloiset olla maailmassa ja nauraa. Kyllä jaksavat vielä muutamat juoda ja huorata. Ei olekaan miehillä hätää, eikä vaimoillakaan, jos tästä lähin ei tule hätä.

Ja semmoisillekos nyt pitää evankeliumi saarnattaman? Jopa sitte olis koko Raamattu nurin kääty, jos semmoisille pitäis evankeliumi saarnattaman, jotka jaksavat juoda, tapella, huorin tehdä ja varastaa. Jaksavat vielä pilkata totuutta. Joo, sitten vaan olis tämä Jumalan huone muuttunut ryöväreiden luolaksi, jos nyt vielä suruttomalle kansalle saarnattaisiin evankeliumi. Olis eri asia, jos täällä olis aivan sairaita, murheellisia, katuvaaisia, särjetyitä, alas painetuita, epäileväisiä, köyhiä, alastomia, itkeväisiä ja parkuvaaisia, niin saarnattaisiin sairaille parannusta, murheellisille iloa, katuvaisille armosta saarnattaisiin. Särjetyille sieluille saarnattaisiin tämä suloinen evankeliumi, että särjettyä ruokoa ei Herra murena. Alaspainetuille saarnattaisiin tämä suloinen evankeliumi, että nöyrille antaa hän armon. Epäileväisille

saarnattaisiin tämä suloinen evankeliumi: "Älä ole epäileväinen, vaan uskovainen." Köyhille saarnattaisiin kanssa evankeliumia Herran armovuodesta. Jos niitä olis täällä semmoisia, jotka ovat hengessä vaivaiset. Mutta ei olekaan monta semmoista täällä. Alastomille saarnattaisiin kanssa evankeliumi, että he saavat häävaatteita, jos he tulevat häihin. Itkeväisille saarnattaisiin myös tämä suloinen evankeliumi, että he saavat imeä vanhemman rintoja, koska he tulevat niin lapseksi, kuin ne lapsukaiset, joita Jeesus siunasi. Ja parkuvaisille saarnattaisiin myös se suloinen evankeliumi, että taivaallinen Vanhin tulee pian noutamaan parkuvaisia lapsia tämän kylmän lattian päältä, koska he vielä nostavat valkiat, viattomat kätensä taivaaseen päin.

Mutta ei ole täällä nyt semmoisia sairaita, katuvaaisia, alaspainetuita. Ei ole täällä murheellisia, katuvaaisia, alastomia, itkeväisiä ja parkuvaisia lapsia. Sen tähden emme saarnaa evankeliumia, vaan ainoastansa tuomiota ja kirousta paatuneille. Kyllä Herra sen tähden kuulee niitten itkeväisten ja parkuvaisten ääntä, jotka ovat yhtenä saunaveden kanssa ulos viskatut. Niin kuin hän kuuli Ismaelin äänen, jonka onneton palkkavaimo viskasi helmastansa pensaan alle. Kuule, Aabrahamin Jumala, sen parkuvaisen lapsen ääni, jonka tämä onnetoin äiti on viskannut helmastansa. Isä meidän j. n. e.

Me kuulemme tämän päivän evankeliumista, että kunnian Kuningas tuli ratsastain aasin tamman päällä, että profeetan kirjoitus täytettäisiin. Ja kansa hajot-

ti vaatteensa ja karsi oksia - - - / 2 sivun aukko / - - - Ja minä luulen, että he huutavat vielä nytkin, jotka pitävät häntä Kuninkaana. Mutta ne, jotka pitävät häntä vääränä profeettana, ne huutavat viiden päivän perästä: "Ristiinnaulitse!"

Raamatun tutkijat ovat löytäneet, että tämä ratsastaminen tapahtui palmusunnuntaina. Ja viis päivää jälkeen otettiin Jeesus kiinni. Sillä maailma nousi villiin, koska opetuslapset rupesivat huutamaan: "Hoosianna Daavidin Pojalle!" Kaikki lapsetkin kaduilla rupesivat huutamaan: "Hoosianna Daavidin Pojalle!" Siitä huutamisesta pahenivat maailmanherrat ja parhaat miehet seurakunnassa. He rupesivat varsin kysymään perään, mistä tällainen huuto tuli. Ja kävivät sen päälle, että Nasareenuksen pitää heitä vaikkeiseman, sillä se lasten huutaminen pilasi fariseusten hartautta. Meidän pitää siis tällä kerralla Jumalan armon kautta perään ajatteleman, minkä tähden fariseukset pahenevat siitä lasten huudosta.

Evankelista Matteus muistelee siinä samassa luvussa, kusta tämän päivän evankeliumi on otettu, että pappien päämiehet ja kirjanoppineet närkästyivät, koska he kuuluivat lapsien temppelissä huutavan: "Hoosianna!" Ja evankelista Luukas muistelee, että muutamat fariseuksista kansan seasta sanoivat Jeesukselle: "Mestari, nuhtelee opetuslapsias." Se on siis kaikille tiettävä, että pappien päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset kansan seasta närkästyvät ja pahenevat opetuslasten huudosta temppelissä, ja vaativat, että Jeesus Nasareenus pitää nuhteleman opetuslapsiansa, ettei he sais niin kirkossa huutaa. Mutta me kuulemme taas, että Jeesus on sanonut

niille, jotka närkästyvät ja pahenevat opetuslasten huudosta: “Jos nämä vaikenisivat, niin kivet rupeisivat huutamaan.” Ja hän otti vielä yhden raamatunpaikan todistukseksi sanoen: “Ettekö koskaan ole lukeneet, (että) lasten ja imeväisten lasten suusta olet sinä kiitoksen valmistanut?”

Kaikki nämä asiat ovat niin totisesti tapahtuneet, että koko kansa tietää ensiksi, että lapset ovat huutaneet temppelissä, ja toiseksi, että pappein päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset kansan seasta närkästyvät ja pahenevat siitä opetuslasten huudosta ja vaativat, että Jeesus Nasareenus pitää nuhteleman opetuslapsiansa, etteivät he saisi niin temppelissä huutaa. Ja kolmanneksi, että Jeesus on sanonut niille, jotka pahenevat siitä huudosta: “Jos nämä vaikenisivat, niin kivet pitää huutaman.” Muistakaa nyt, kaikki pappein päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset kansan seasta, muistakaa nyt, että niin on tapahtunut.

Meidän pitää nyt arveleman, minkä tähden niin on tapahtunut. Evankelista on sanonut, että se tapahtui sen tähden, että profeetan sana täytettäisiin. Ja tosin nyt on profeetan sana täytetty ensiksi, että Siionin tyttären Kuningas on tullut ratsastain aasin tamman päällä. Hän on tullut siveänä, ei sodan ja kapinan kautta, ei tulen ja miekan kautta, ei verenvuodatuksen kautta. Mutta siveydellä. Se on: rakkaudella ja Jumalan sanalla hän on voittanut Siionin tyttären sydämen. Ja siitä on tullut opetuslasten huutaminen temppelissä, jonka tähden fariseukset närkästyvät ja vaativat, että Nasareenus pitää niitä nuhteleman ja vaikkaiseman. Mutta hän ei nuhtele niitä,

sillä hän tietää, että Daavidi on kirjoittanut: “Lasten ja imeväisten lasten suusta olet sinä kiitoksen valmistanut.” Koska muut eivät huuda, niin lapset huutavat temppelissä. Ne imeväiset lapset, jotka vielä imevät Taivaallisen Vanhimman rintoja. Ne huutavat. Ja siitä huudosta pahenevat fariseukset. Ne suuttuvat, koska lapset ja imeväiset lapset antavat Jumalalle kunnian. Ja kuusi päivää jälkeen ne huutavat: “Ristiinnaulitse!”

Mutta yksi paikka ei ole kirjoitettu Raamatussa. Nimittäin, että fariseukset ovat ahdistaneet lapsia ulos temppelistä sen huutamisen tähden. Se merkitsee, ettei ole sen aikaiset fariseukset niin läpi pahanilkiset olleet, koska Raamattu täytettiin. Sillä senaikaiset fariseukset olisivat kyllä saattaneet ulos ajaa niitä huutavaisia lapsia temppelistä, mutta eivät he sitä tehneet, sillä ne olivat vielä vähän siveämmät. Mutta jälkeen on kyllä tapahtunut, että fariseukset ovat lapsia ahdistaneet ulos temppelistä. Se asia ei ole vielä kirjoitettu Raamatussa, mutta se pitää tästedes kirjoitettaman jälkeen tulevaisille muistoksi, että fariseukset ovat ajaneet lapsia ulos temppelistä sen huutamisen tähden.

Kaikki muut asiat ovat jo ennen ylöskirjoitetut Raamatussa, niin kuin esimerkiksi se, että pappein päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset kansan seasta ovat närkästyneet. Ja se asia on myös kirjoitettu Raamatussa, että fariseukset ja papit ovat vaatineet, että Jeesus Nasareenus pitää nuhteleman opetuslapsia siitä huutamisesta. Mutta ei hän ole sitä tehnyt, vaan hän on sanonut: “Jos nämä vaikkenevat, niin kivet pitää huutaman.” Mitähän fariseukset sanoi-

sivat, jos kivet rupeisivat huutamaan? Jokohan ne hämmästyisivät?

Nyt pitää meidän vielä lyhyesti selittämän, minkä tähden fariseukset närkästyvät ja pahenevat siitä opetuslasten huudosta. Se on ensimmäinen syy, että lasten huutaminen tekee heille pahaa. Eivät he voi sitä lasten ääntä kuulla. Se lasten huutaminen pilaa heidän hartautensa. Ja toiseksi käypi se huutaminen fariseusten kunnian päälle. Koska nimittäin lapset huutamislansa antavat Jumalan Pojalle kunnian, tulee rietas sen kautta häväistyksi. Kateudenperkeleelle tulee paha omatunto, ja tekee hänelle ratki pahaa, niin ettei hän saata semmoista huutamista kuulla. Se kuuluu nimittäin riettaan korvissa niin pahanilkiseksi, jonka tähden hän sanoo, että se on kissan ääni. Fariseus on ennen harjaantunut kuulla huoran lauluja ja juomalauluja, jotka ovat niin suloiset hänen korvissansa, niin kuin enkelin veisu. Vaikka ne huoralaulut eivät ole prantätyt,² mutta niitä sen tähden muistetaan paremmin, kuin joku virsi virsikirjassa. Huoralla on nimittäin hyvä muisto niitä huoralauluja veisaamaan, saati hän kerran niitä kuulee.

Mutta jos Jeesuksen morsian veisaa jonkun virren Jeesuksen rakkaudesta, niin kuuluu Jeesuksen morsiamen ääni niin kuin kissan ääni riettaan korvissa. Ja koska lapset ja imeväiset lapset, jotka vielä imevät taivaallisen Vanhemman rintoja, huutavat Jumalan temppelissä: "Hoosianna Daavidin Pojalle," varsin närkästyvät fariseukset siitä huutamisesta, sillä se tekee heille pahaa. Niin kuin muutamat koirat, joiden korvissa se lasten ääni kutisee, rupeevat haukku-

maan, niin fariseukset myös pahenevat lasten ja imeväisten lasten huudosta ja parkumisesta. Ja kuitenkin kuuli Herra Jumala taivaassa sen parkuvaisen lapsen ääntä, jonka se onneton Hagar oli viskannut pensaan alle. Kuulee siis, Jumala taivaassa, lasten ja imeväisten lasten parkumista, niin kuin Daavidi on kirjoittanut.

Mutta moni raavas fariseus on niin kova ja armoton omalle lapselle, että hän kiroo, koska imeväinen lapsi parkuu, ja ärjyy, niin kuin karhu: "Vie ulos sikiän parkumasta!" Mitä sinä kova ja paatunut ihminen tiedät, mikä hätä lapsella on, koska hän parkuu? Taitaa sillä olla nälkä. Taitaa olla imemähalu. Ja sentähdenkös lapsia vihaat, että ne parkuvat? Se on heidän luontonsa niin, että heidän täytyy huutaa, koska heille tulee nälkä ja jano. Heidän täytyy parkua Vanhemman perään. Ja se parkuminen kuuluu Vanhemman korvissa niin surkialta, että hänen täytyy armahtaa parkuvaista lastansa ja antaa hänelle suuta. Ja antaa hänen imeä armoa vuotavaisista rinnoistansa ja kantaa häntä käsi-varrella, ja lohduttaa häntä, ja pyyhkii hänen kyyneleitensä.

Mitäs sinä, raavas ihminen tiedät, mistä syystä lapset parkuvat? Sinulla ei ole mitään kaipuuta Vanhemman perään, joka olet jo aikaa Vanhemman rinnoista pois vieroitettu. Ja sinä olet vielä aikaa Vanhemman talosta luopunut. Olet niin varhain ja niin nuorena karannut pois Vanhemman talosta, ettet muista. Jos Vanhin tarjois sulle rintojansa, niin sinä, raavas ihminen, sylkisit vaan ja sanoisit: "Ei ne minulle kelpaa."

Tämä nyt on oikea syy, minkä tähden fariseukset ovat suuttuneet lapsille, jotka huutavat temppelessä: "Hoosianna!" Heillä on koiran korvat. Se lasten ääni helisee ja kutisee heidän korvissans. Mutta koska nämä murhamiehet huutavat: "Ristiinnaulitse!" Silloin nauravat kaikki hattarat ja mettän perkeleet. Niin kuin tässäkin temppelessä ovat nauraneet, koska rietas kutkuttelee kainalon alta ja pusertaa heidän rintojansa. Ei ole vielä kuulunut, että yksikään fariseus olisi moittinut sitä hattaran naurua, joka on nähty koko seurakunnan silmien edessä. Mutta lasten ääntä temppelessä pitävät he pahana.

Ei paali rietas olla rauhassa luolasansa, koska lasten ääni koskee sydämeen. Usein on tapahtunut, että fariseukset ovat häätäneet ulos mennä, niin kuin Juudas Herran ehtoollisen aikana. Mikäs heitä on ulos ajanut? Onkos Jumalan Henki ulos ajanut Herran ehtoollisen huoneesta? Ei ole Jumalan Henki, mutta juuri vihan perkele on heitä ulos ajanut.

Nyt ovat pappein päämiehet, kirjanoppineet ja fariseukset närkästyneet lasten huutamisen tähden. Ja fariseukset kansan seasta ovat ahdistaneet lapsia ulos Herran temppelestä, jota ei ole vielä ennen tapahtunut. Mutta kyllä lapset sentähden huutavat, vaikka fariseukset närkästyvät. Lasten ja imeväisten lasten ääni kuuluu vielä, vaikka se tekee pahaa fariseusten korvissa. Ja minä luulen, että Herra Jumala taivaassa kuulee heidän huutonsa, jotka huutavat: "Hoosianna Daavidin Pojalle!" Herra Jumala taivaassa kuulee lasten ja imeväisten lasten ääntä, jos - - - / loppu kateissa/

Alkuperäinen (alku, keskiosa ja loppu kateissa) / Mf/Ms 37 Helsingin yliopiston kirjasto / Seppo Leivon valokopiokokoelma /EA/

¹ kärsi, siedä, kestä

² painetut

Vapahtaja kysyi kerran juutalaisilta, mistä Johanneksen kaste oli? Mutta juutalaiset vastasivat: "Emme tiedä."

Me kuulemme näistä sanoista, jotka luetaan evankelista Matteuksen 21: 25, että juutalaiset eivät viitsi sanoa, mistä Johanneksen kaste oli, sillä he arvelivat keskenänsä: Jos me sanomme, että Johanneksen kaste oli taivaasta, niin hän sanoo meille: Miksette siis uskoneet häntä? Jos me sanomme: Se oli ihmisistä, niin me pelkäämme kansaa, sillä kaikki pitivät Johanneksen profeettana.

Niin ajattelee juutalainen, ennen kuin hän vastaa semmoisiin kysymyksiin, minkä kautta hän joutuisi johonkukaan ansaan eli järjen mutkaan, jos hän vastaisi. Juutalainen pelkää, että hän tulee omilla sanoillansa solmituksi, jos hän rupeaisi semmoisiin kysymyksiin vastaamaan, jotka käyvät juutalaisen kunnian päälle. Ja minkäs tähden Jeesus Nasaretilainen rupesi järjen kysymyksillä juutalaisten tuntoa solmimaan?

Jos joku kristitty kysyisi juutalaisilta, mistä tämä heräys on tullut, niin rupeaisi luonnollinen järki räknäämään ja fundeeraamaan¹, kuinka hänen pitäisi vastaaman, ettei hän tulisi omilla sanoilla solmituksi. Ei luonnollinen järki tahdo uskoa, että tämä kaste on tullut Jumalasta. Mutta koska kansa on ruvennut uskomaan, että Johanneksen kaste on tullut Jumalan asetuksen jälkeen, niin ei viitsi maailman herrat julkisesti sanoa, että se on ihmisten juoni. Mutta jos he taas tunnustavat, että tämä Johanneksen kaste on tullut Jumalasta, niin he pelkäävät tuota jälkimäistä kysymystä:

Miksette siis uskoneet häntä? Viimein häätyvät² maailman herrat ja ylimmäiset papit sanomaan: Emme tiedä, mistä tämä Johanneksen kaste on tullut. Ja tämän tietämättömyyden kautta he luulevat pääsevänsä sivuitse helvettiä.

Samaan tietämättömyyteen panevat he itsensä, koska kysymys tulee, mistä tämä kristillisuus on alkunsa saanut. Eivät maailman herrat ja suruttomat papit viitsi juuri julkisesti sanoa, että tämä kristillisuus on riettaan hengen vaikutus. Mutta ei ne tahdo sitäkään tunnustaa, että se on Jumalasta tullut, sillä he pelkäävät tuota jälkimäistä kysymystä: Miksette siis uskoneet häntä? Miksette usko, että se on oikein, mitä nyt saarnataan kristillisyydestä?

Mutta kuinkas fariseukset saattavat sen uskoa, että tämä kristillisuus on Jumalasta, koska luonnollinen järki ottaa niin kovin vastaan, että he pikemmin menisivät festningiin³, kuin että he tulisivat niin hulluksi, että he heittäisivät viinan ryyppäämisen, viinakaupan, kirouksen, tappeluksen, ahneuden ja maailman ilon. Kristillisuus tulee niin vastahakoiseksi⁴ ja kokonansa mahdottomaksi, että jos he tunnustaisivat tämän Hengen vaikutuksen olevan Jumalasta, he joutuisivat siinä samassa tuomitsemaan itsensä.

Jos kaikkien pitäisi tulla semmoiseksi, kuin Johannes Kastaja, joka niin hävyttömästi haukkui maailman kunniallisia ihmisiä kyykäärmeen sikiöiksi ja huoruuden siemeneksi, niin kääntyisi viimein koko maailma ylös alas käsin.⁵ Maailman herrat, fariseukset ja kuolleen uskon tunnustajat joutuisivat tuomitsemaan itsensä, jos he tunnustaisivat

senkaltaisen miehen opin oikeaksi. Kun he räknäävät⁶ ja lukevat läksyjä, ja freistaavat⁷ sanojansa passata⁸, etteivät he tulisi solmituksi, sanovat he viimein: Emme tiedä.

Ja tämä fariseusten luonto on niin merkillinen esimerkki niillekin, jotka nyt tekevät itsensä mykäksi, että se on paras neuvo luonnolliselle järjelle, koska hän muutoin ei pidä puoliaan, että hän panee itsensä mykäksi ja tietämättömäksi. Jos nimittäin joku kristitty kysyy maailmanlapsilta, onko tämä kristillisuus Jumalasta vai ihmisistä, onko se Pyhän Hengen vaikutus vai riettaan Hengen vaikutus, niin sanokoon luonnollinen ihminen: Emme tiedä. Sellaisella tietämättömyydellä he luulevat pääsevänsä ahtaasta paikasta.

Vaikka nyt juutalaisilla oli se sisällinen vakuutus, että Johannes Kastaja ei mahtanut olla oikea opettaja, koska hän haukkui maailman kunniallisia herroja niin hävyttömästi, eivät ne sen tähden yhteisen kansan tähden viitsi sanoa, että Johanneksen kaste on riettaan hengen vaikutus. On vissimmästi⁹ tämänaikaisilla fariseuksilla sama usko, kuin silloin, että tämä kristillisuus, joka nyt on ilmoittanut itsensä, ei ole Jumalasta, mutta että se on juuri riettaan hengen työ. Vaikka maailman herrat eivät viitsi sen yhteisen kansan tähden ilmoittaa ajatuksiansa.

On myös semmoisia armonvarkaita, jotka eivät saata muuta ajatella, kuin että tämä kristillisuus on juuri riettaan hengen vaikutus, koska armonvarkaita niin kovin ahdistetaan ulos lammashuoneesta. Mutta jos katsotaan sen päälle, mitä tämä kristillisuus on vaikuttanut,

minkälaisen muutoksen se on matkaan saattanut sekä uskossa että elämässä, niin tulevat maailman ihmiset mykäksi. Eivät he tohdi sanoa, että semmoinen muutos uskossa ja elämässä on riettaan hengen vaikutus.

Mutta se haukkuminen ja tuomitseminen, joka oli aina Kastajan suussa, jonka kautta hän tuomitsi parhaat miehet seurakunnassa kadotukseen, se oli juutalaisten mielestä niin hirveä ja niin kauhistavainen, että semmoinen mies ei ole ollenkaan oikea profeetta, joka niin haukkuu ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä kadotukseen. Onkos se oikea opettaja, joka sanoo kunniallisille ihmisille: Te kyykäärmeen sikiöt, kuka teitä on neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa? Ei se ole oikea opettaja, joka niin hirveästi haukkuu kunniallisia ihmisiä.

Tämän haukkumisen tähden eivät tahdo maailman herrat, eivätkä muut kunnialliset ihmiset tunnustaa, että Johanneksen kaste on Jumalasta. Erinomattain¹⁰ olivat siveät huorat niin kovin suuttuneet Kastajalle, että ne tahtoivat hänen päänsä vadin päälle. Ja yhden siveän huoran tähden leikattiin Johanneksen kaula poikki. Semmoisen kiitoksen sai tämä totuuden tunnustajansa aikaisilta ihmisiltä. Jos vielä nytkin tämä totuuden tunnustaja nousisi ylös kuolleista ja rupeaisi niin hävyttömästi haukkumaan kunniallisia ihmisiä, niin kuin hän silloin teki, kyllä näkisitte, mitä maailman ihmiset tekisivät hänelle. Juutalaisten päämiehet ajattelivat hänestä, että hän ei mahda olla oikea opettaja, joka siihen lainin haukkuu.

Ja niin ajattelevat vielä nytkin tämänaikaiset juutalaiset eli armonvarkaat, että semmoinen opettaja ei ole Jumalasta, joka haukkuu ja soimaa ihmisiä synnistä. Juutalaiset sanoivat nimittäin, että Johanneksella oli perkele, koska tämä totuudentunnustaja ei elänyt niin kuin muut maailman herrat. Ei hän pannut viinaa suuhunsa, eikä syönyt niin herkullista ruokaa, kuin maailman herrat. Sen tähden sanottiin, että hänellä oli perkele. Ja kuka tiesi, jos semmoinen opettaja nyt ilmestyisi maailmassa, joka kovin lain kautta soimaisi maailman ihmisiä vääryydestä, kuinka paljon kiitosta hän saisi. Se on jo monessa paikassa nähty, että se, joka sanoo totuuden maailman ihmisille, se tulee maailman vihamieheksi. Joka soimaa suruttomia ihmisiä vääryydestä, se on heidän mielestänsä pahempi, kuin itse vihollinen. Ei se ole siis ihme, että Johannes Kastajaa pidettiin vääränä profeettana, ja että juutalaiset olivat hänelle vihaiset.

Johannes Kastaja sanoo tämän päivän evankeliumissa, että hän on huutajan ääni korvessa, ja että hän oli tullut valmistamaan Herralle tietä. Meidän pitää tänä päivänä kuunteleman, kuinka tämä ääni huutaa, ja kuinka hän valmistaa Vapahtajalle tien ihmisten sydämiin. Koska me olemme ensinnä rukoilleet sitä suurta Ristinkantajaa, joka Johanneksen jälkeen tuli, jonka kengän rihoja Johannes ei ollut mahdollinen päästämään, että hän avaisi kuurojen korvat kuulemaan, mitä huutajan ääni huutaa korvessa, ja että hän antaisi huutajalle voiman valmistamaan Herralle tien suruttomien ihmisten sydämiin. Ja me toivomme, että hän kuulee kaikkien

niiden rukoukset, jotka hengessä ja totuudessa rukoilevat: Isä meidän, joka olet taivaassa j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän tällä hetkellä kuunteleman, mitä huutajan ääni korvessa huutaa. Ensimmäinen tutkistelemus. Hän huutaa: Valmistakaa Herralle tietä. Toinen tutkistelemus. Hän huutaa: Minun jälkeeni tulee se, joka minun edelläni ollut on, ja jonka kengän rihoja minä en ole mahdollinen päästämään. Antakoon se taivaallinen Herra Jeesus armonsa, että huutajan ääni korvessa kuuluisi kauas, niin että se tunkisi ihmisten sydämeen ja vaikuttaisi siellä totisen katumuksen ja parannuksen, silloin olisi tie valmistettu Herralle. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Mitäs huutajan ääni korvessa huutaa? Hän huutaa: Valmistakaa Herralle tietä. Ensinnä, koska huutajan ääni rupesi huutamaan korvessa: valmistakaa Herralle tietä ja tehkää parannus, taivaan valtakunta on läsnä, koska, sanon minä, huutajan ääni rupesi niin huutamaan, olivat kaikki kuurot ja mykät. Muutamat sanoivat, että hänellä on perkele. Muutamat luulivat, että se on manalainen, joka niin huutaa. Se oli niin outo, se huutajan ääni, että he rupesivat kysymään, niin kuin me kuulemme tämän päivän evankeliumista: Kukas olet? Mikäs mies sinä olet, joka niin huudat? Ja miksi sinä kastat, koska et ole Kristus?

Se huutajan ääni kuului ensinnä maailman ihmisten korvissa, niin kuin koira olisi haukkumassa. Mutta koska he rupesivat kuuntelemaan, mitä se haukkuu, niin se kuului, niin kuin kar-

huille ja jalopeuroille hän olisi haukkumassa. Kyllä he sen kuulivat, ettei ole se koira jänikselle haukkumassa, mutta juuri karhuille ja metsän pedoille hän on haukkumassa, koska hän niin vihaisesti haukkuu. Kyllä he sen kuulivat, ettei se huutajan ääni ole mykkä koira. Niin kuin Herra soimaa muutamia profetoita Vanhassa Testamentissa, että he olivat mykät koirat, jotka eivät hauku koskaan, vaikka he näkivät niin paljon armonvarkaita tulevan Isännän puotiin.

Mutta huutajan ääni korvessa ei suinkaan ollut mykkä koira. Kyllä hän jo haukkui karhuille ja jalopeuroille niin paljon, kuin hän saattoi. Muutamat koirat haukkuvat ainoastansa kerjäläisille, jotka käyvät ryysyissä, joiden räppäleet rieppaavat polvien ympäri. Mutta tämä koira haukkui enimmäkseen niille, joilla olivat koreat vaatteet. Koska hän näki herroja, rupesi hän oikein vihaisesti haukkumaan: Te kyykäärmeen sikiöt. Niin kuuluvat hänen haukkumasanansa: Te kyykäärmeen sikiöt, kukas on teitä neuvonut välttämään sitä tulevaista vihaa? Jo on kirves pantu puitten juureen, jokainen puu, joka ei kanna parannuksen soveliaita hedelmiä, hakataan pois ja heitetään tuleen.

Mutta mitäs se auttaa, vaikka koira haukkuu karhulle? Enemmän semmoinen peto ärtyy ja paatuu koiran haukkumisesta. Varoittaa karhu ainoastansa perseensä, ettei koira pääsisi sen kautta puremaan, erinomattain¹¹ semmoinen karhu, joka syö vuotavaa pirun paskaa, jolla hän vahvistaa luontonsa. Mutta vaikka karhu on niin urhoollinen ja rohkea peto, viipyy hän niin kauan koiran kanssa, että pahempi vihollinen, joka

pensaan takana naakii,¹² pääsee häntä ampumaan. Jos karhulla olisi se ymmärrys, että hän lähtisi varsin¹³ pakenemaan, koska koira rupeaa haukkumaan, niin saataisi hän mitämaks¹⁴ henkensä varjella. Mutta karhu on niin hullu, että hän suuttuu koiralle enemmän kuin viholliselle, joka hiipii puitten takana. Sen saman asian tähden pääsee ampumamies likemmäksi ja likemmäksi, sillä aikaa kuin karhu viipyy koiran kanssa. Karhu katsoo koiran pahemmaksi viholliseksi. Ei hän ymmärrä, että pahempi vihollinen on selän takana, joka ampuu luodilla läpi sydämen, ja sitten hän pääsee karhun nahkaa nylkemään ja hänen lihaansa keittämään ja kuuta¹⁵ paistamaan.

Voi, voi, sinua, sokea raukka, joka et ymmärrä pelätä sitä, joka saattaa sinun henkesi tappaan viekkaudellansa. Sinä suutut niin kovin koiralle, ja se viha tekee sinut niin sokeaksi, ettet ymmärrä varjella henkeäsi siltä, jolla pysyy, keihäs ja nuolet ovat kädessä. Juuri niin kävi myös juutalaisille, jotka suuttuivat Kastajalle sen haukkumisen tähden. Heidän päällensä tuli jälkeen pahempi vihollinen, joka hävitti heidän kaupunkinsa. Ja se vihollinen pääsi sillä tavalla heidän sielujansa paistamaan helvetissä.

Kohta viisaammat ovat jänikset ja eksyneet lampaat, jotka lähtevät jalkoin¹⁶, koska koira rupeaa haukkumaan. Ei heillä ole semmoinen luonto, kuin karhuilla. Jänis lähtee pakenemaan, koska koira rupeaa haukkumaan. Aina hän löytää jonkun turvapaikan, joka koiran haukkumisesta pelästyy. Eksyväiset lampaat myös pelästyvät koiran haukkumisesta ja lähtevät juoksemaan

Paimenen tykö, sillä ei koira tee lampaille mitään, mutta hän haukkuu ainoastansa ja ajaa lampaita Paimenen tykö. Ja Paimen pitää semmoisen lammaskoiran hyvässä arvossa, joka ajaa lampaita kotia. Jos joku paimenkoira olisi semmoinen, että se rupeaisi lampaita puremaan, niin viilataan häneltä hampaat poikki. Johannes Kastaja oli semmoinen lammaskoira, joka haukkui ihmisiä. Ja sillä haukkumisella hän sai muutamia kääntymään Vapahtajan tykö. Ne eksyneet lampaat Israelin huoneesta, joita se Hyvä Paimen oli tullut etsimään, niitä Johannes Kastaja ensinnä oli haukkunut, eli lain saarnaamisen kautta niin valmistanut, että he rupesivat uskomaan Vapahtajan päälle. Ei tosin hedelmä näkynyt heti Johanneksen lain saarnaamisesta, mutta hän oli kuitenkin vaikuttanut niin, että muutamat rupesivat uskomaan Vapahtajan päälle.

Tämän haukkumisen kautta on tämä huutajan ääni korvessa valmistanut Herralle tietä. Ja jos kaikki sen Taivaallisen Isännän koirat olisivat niin kiivaat haukkumaan varkaita, kuin tämä oli, vissimmästi rupeaisivat varkaat pelkäämään, ettei ole hyvä mennä varastamaan semmoisessa talossa, missä niin vihainen koira on. Mutta Herra valittaa jo Vanhassa Testamentissa, että muutamat profeetat ovat mykät koirat, jotka eivät hauku, vaikka he näkevät niin paljon varkaita. Varkaat bruukaavat myös suostuttaa talon koiria lihalla eli leivällä, jota he kantavat kainalon alla. Tällä tavalla saavat varkaat muutamia koiria vaikenemaan.

Mutta tämä huutajan ääni korvessa oli semmoinen koira, joka ei antanut it-

seen suostuttaa lihakappaleilla taikka leipäpalasilla. Hän oli niin uskollinen Isännälle, että hän haukkui kahta kiivaammin, jota enemmän varkaat freitaisit häntä suostuttaa. Ja se on arvattava, että jos karhut ja pedot ovat vihaiset semmoiselle koiralle, joka pureskelee heitä perseen puolelta, kyllä ovat armonvarkaat vielä vihaisemmat semmoiselle koiralle, joka ei anna heidän varastaa rauhassa. Armonvarkaat suuttuvat niin kovin talon koirille, että sappikin puhkeaa. Mutta ei se auta. Armonvarkaille tulee viimein juuri sula hätä, koska he eivät pääse varastamaan. Armonvarkaat joutuvat paastoamaan, koska heidän var kautensa ei tahdo menestyä.

Mutta muutamat varkaat ovat niin viekkaat, että he varastavat päivällä, vaikka ihmiset ovat valveilla. Saati he saavat silmäin väliä, eli sillä aikaa, kuin ihminen kääntää selkensä, ovat he jo muutaman voilimpun näpänneet ja vatsaansa nielleet. Ja vaikka Isäntä kyllä kaipaa omaansa, ihmiset myös moittivat ja sanovat muutamalle varkaalle: Sinä olet kyllä yksi armonvaras. Mutta hän kieltää ja osoittaa käsiänsä ja käskää itseänsä visiteerata¹⁷. Välistä rupeaa hän myös itkemään ja sanoo: Viattomasti minua haukutaan. Armonvaras suuttuu välistä niin kovin, että käärmeen kyyneleet rupeavat vuotamaan hänen silmistänsä. Ja vaikka kaikki ihmiset tietävät, että hän on yksi päämestari varastamaan armoa, yhtä hyvin hän kieltää ja sanoo, että viattomasti häntä haukutaan.

Mutta vaara on, että varkaat kerran saavutetaan. Koska hengellinen viskaali tulee visiteeraamaan varkaitten puotia,

koska se puhumaton vieras mies¹⁸, joka on nähnyt heidän varkautensa, rupeaa todistamaan heitä vastaan, silloin täytyy heidän kantaa kaikki tyynni takaisin, mitä he ovat varastaneet. Ja se on aina nähty, että varkaat tulevat viimein niin köyhiksi, että heidän täytyy kerjätä. Se olisi paras, että kaikki varkaat toisivat takaisin kaikki, mitä he ovat varastaneet, ennen kuin aurinko laskee, etteivät he joutuisi vasta helvetissä maksamaan takaisin, mitä he ovat varastaneet.

Toinen tutkisteleminen. Mitäs huutajan ääni vielä huutaa? Hän huutaa: Minun jälkeeni tulee se, joka minun edelläni ollut on, jonka kengän rihmoja minä en ole mahdollinen päästämään. Niin kuin uskollinen talon koira, oli Johannes haukkunut niitä armonvarkaita. Mutta ei koira hauku sen tähden, että hän saattaa varjella Isännän kalua varkailta, mutta hän luottaa sen päälle, että Isäntä itse tulee varjelemaan omansa. Niin ei Johanneskaan omistanut itsellensä sitä kunniaa, että hän oli Kristus. Ainoastansa niin kuin Vapahtajan edesajaja, oli hän valmistanut Vapahtajalle tien. Hän tunsu niin muodoin, ettei hän ole mikään. Hänellä oli se nöyryys, ettei hän tahtonut itsellensä kunniaa. Mutta hän osoitti sormellansa Vapahtajan kaikille murheellisille, köyhille ja alaspainetuille, jotka hänen haukkumisensa kautta olivat syntiseksi tulleet.

Hän tunnusti siis, ei ainoastansa katuvaisille, mutta myös suruttomille, ettei hän ole itsestänsä mitään. Ettei kenenkään tarvitse hänen päällensä uskoa. Jos hän olisi omaa kunniatansa etsinyt, olisi hän saattanut pettää ihmisiä, jotka olivat jo alkaneet uskomaan, että hän

oli Vapahtaja. Mutta hän tunnusti julki-
sesti, ettei hän ole mahdollinen Vapah-
tajan kengän rihmoja päästämään. Ja
hänen tarkoituksensa oli ainoastansa,
että ihmiset lain saarnaamisen kautta
heräisivät synnin unesta, että he totisen
katumuksen ja parannuksen kautta pa-
kenisivat sen Parantajan tykö, joka saat-
taa heidän haavojansa parantaa.

Vaikka nyt maailmanlapset kuulivat
Johanneksen omasta suusta, ettei hän
ole Vapahtaja eikä Elias, eikä profeetta,
yhtä hyvin¹⁹ olivat he suuttuneet hänelle
sen tähden, että hän oli niin paha hauk-
kumaan kunniallisia ihmisiä. Varkaat
bruukaavat suuttua enemmän koiralle,
kuin Isännälle. He arvaavat, että jos
koira olisi mykkä, pääsisivät he varasta-
maan rauhassa. Sen tähden suuttuvat he
enimmiten koiralle, joka on kiivas
haukkumaan. Tavallisen koiran haukku-
minen kuuluu välistä peninkulman pää-
hän, koska tyven on. Mutta jos on kova
vastatuuli, niin ei kuulu koiran haukku-
minen neljänneksen päähän.

Koska tämä talon koira rupesi hauk-
kumaan, niin ei kuulunut hänen hauk-
kumisensa kauas. Maailman kova tuuli
vei hänen äänensä. Ja ne, jotka likim-
mäiset olivat, suuttuivat siitä haukku-
misesta ja tukkivat korviansa, ja sanoi-
vat keskenänsä: Mitä tuo koira hauk-
kuu? Emme viitsi semmoista haukku-
mista kuunnella. Viimein tuli tyven, ja
koiran haukkuminen rupesi kuulumaan
edemmäksi. Ja ihmiset rupesivat vii-
mein arvelemaan keskenänsä: Mitä tuo
koira haukkuu? Vissimmästi siellä on
joku karhu, eli muu metsän peto.

Mutta koska he rupesivat kuuntele-
maan, ymmärsivät he, että varkaita

hän myös haukkui, ei ainoastansa karhuille. Viimein tuli myös tämä haukkuminen kuninkaan korviin. Ja kuningas antoi tuoda tykönsä sen miehen, joka oli alkanut kunniallisia miehiä haukkumaan. Mutta tämä totuuden tunnustaja haukkui myös kuningasta sen tähden, että hän piti huoria. Ja sen soimauksen tähden heitettiin tämä totuuden tunnustaja torniin. Ja siellä leikattiin hänen kaulansa yhden huoran tähden. Ja kaikki siveät huorat sanovat vielä nytkin: Se oli juuri soma hänelle, kukas käski haukkua?

Mutta niin kuin profeetat ovat haukkuneet, niin on Johannes Kastaja haukkunut, niin on myös Jeesus Nazareus haukkunut, ja vääryyden tähden soimannut syntisiä. Ja sen haukkumisen tähden on maailma heitä vihannut ja pilkannut, ja viimein tappanut. Sillä maailman ihmiset, erinomattain juutalaiset ja pakanat kantavat hengellistä vihaa totuuden tunnustajille. Niin se on ollut ennen, ja niin se on vielä nytkin. Huorat, varkaat, juomarit ja viinaporvarit suuttuvat niin kovin huutajan äänelle, joka vaivaa heitä parannuksen hudoalla, että he rupeavat janoamaan hänen vertansa. Ja koska he näin vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta kerran he saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat. Silloin taitaa olla hiljan²⁰ ruveta parannusta ja katumusta tekemään, koska armonaika on sivuitse mennyt.

Mutta ne harvat sielut, jotka huutajan äänen kautta ovat heränneet ja tulleet totuutta tuntemaan, seuratkoon Kastajan esimerkkiä. Ja älkää ihmetel-

kö, että maailma teitä vihaa. Niin on maailma ennenkin vihannut kristityitä, jotka ovat totuuden tunnustaneet. Mutta me toivomme ja rukoilemme, että se suuri Ristinkantaja antaa ristinkantajille voimaa kärsimään kaikkinaisia vaivoja. Sen kautta koettelee Herra heidän uskonsa. Ja he pääsevät viimein iloitsemaan Jumalan seurakunnassa. Amen.

Alkuperäinen. SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki

¹ laskelmoimaan ja miettimään

² joutuvat

³ vankilaan

⁴ vastenmieliseksi

⁵ ylösalaisin

⁶ laskelmoivat

⁷ koettavat

⁸ sovittaa

⁹ varmaankin

¹⁰ erityisesti

¹¹ erityisesti

¹² hiipii

¹³ heti

¹⁴ ehkä

¹⁵ rasvaa

¹⁶ pakoon

¹⁷ tarkastaa

¹⁸ todistaja

¹⁹ kuitenkin

²⁰ myöhäistä

Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja totuuteen, jonka sinä teit palvelijalles. 1. Moos. 32: 10.

Näin sanoi Israel, koska hän oli hädässä ja ahdistuksessa veljensä tähden, joka tuli häntä vastaan, koska hän oli tulemassa takaisin Isän maalle. Jakobille tuli siinä paikassa mahdottomuuden tunto, koska hän muisti, kuinka paljon Jumala oli häntä siunannut ruumiin ja sielun puolesta. Kuolema tuli myös liki hänelle, koska tuo paha Esau uhkais veljensä hävittää. Siinä mahdottomuuden tunnossa hän painiskeli tuntemattoman kanssa koko yön, ja voitti rukouksillansa Jumalan. Ja Jumala auttoi Jakobia sillä lailla, että pakanan viha muuttui rakkaudeksi, ja hänen täytyi itkeä veljensä kaulassa, vaikka hän oli hirmuisen vihan ja murhan halun kanssa tullut.

Se on mahdollinen ajatella Jakobin sieluntilaisuudesta, että hän tuli oikiaan mahdottomuuden tuntoon ensiksi sen tähden, että kuolema tuli liki hänelle, ja toiseksi sen tähden, että hän tunsi ja tunnusti, kuinka suuri armo oli hänelle tapahtunut. Molemmat, mahdottomuuden tunto ja armon tunto, mahtuvat kyllä yhden kristityn sydämeen, kussa oikia mahdottomuus on. Mutta väärä mahdottomuus ja armontunto ei mahdu yhteen sydämeen. Kaikille Vanhan Testamentin pyhille on tullut oikiata mahdottomuuden tuntoa, jonka Jumalan Henki on vaikuttanut. Mutta tällä ajalla tahtoo olla monella se väärä mahdottomuuden tunto, jonka se väärä omavanhurskaus vaikuttaa. Oikia mahdottomuuden tunto ei ahdistaa pois Jumalasta, vaan se hopittaa katuvaaisia Jumalan tykö. Mutta se

väärä mahdottomuus, se ahdistaa pois Jumalasta, estää Herran ehtoollisesta, sekä panee muutampia hirttämään itsensä, niin kuin esimerkiksi Juudas. Mutta suruttomat ja armonvargaat ei tunne kumpaakaan, ei oikiata eikä väärää mahdottomuutta. Ja sen väärän mahdottomuuden alla makaa yksi hirmuinen ylpeys, joka merkitsee, ettei ole sydän särjetty. Ne tuntevat, ettei he ole mahdolliset Herran ehtoollisella käymään ja sanovat itsensä mahdottomaksi. Mutta siinä samassa väärässä mahdottomuudessa on semmoinen suuri ylpeys ja viha kristityille. He sanovat itsensä mahdottomaksi rippivieraaksi, mutta jaksavat yhtä hyvin pilkata kristityitä.

Kaikki katuvaaiset saavat kyllä tuta itsensä mahdottomaksi kaikkeen armoon ja laupeuteen, jonka Jumala heille osoittanut on erinomattain silloin, koska pakanat tulevat perkeleen voimalla ja suurella julmuudella heitä vastaan. Koska katuvaaiset ovat tulemassa takaisin pakanain maasta isänmaalle, silloin saavat katuvaaiset tuta ja koetella, kuinka mahdottomat he ovat kaikkeen armoon ja laupeuteen, jonka Jumala heille osoittanut on. Mutta älkää sen tähden peljästykö, te katuvaaiset ja Isän maalle pyrkiväiset, vaikka pakanat tulevat suurella vihalla ja julmuudella teitä vastaan, vaan painiskelkaat sen tuntemattoman kanssa siihen asti, että häntä voitatte rukouksillanne ja huokauksillanne. Ja tunnustakaat teidän hädissänne ja tuskisänne, kilvoitellen siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, mahdottomuuden tunnon alla: minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka palvelijalles osoittanut olet. Mitämaks

kuulee Herra teidän huokauksenne, koska te huudatte niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen, ja uskotte, että se suuri sotasankari, joka on kuoleman ja helvetin ylitsevoittanut, jaksaa vielä pelastaa teidän sielujanne, ei ainoastansa vihollisen kahleista, mutta myös kääntää pakanain sydämet niin, että viha muuttuu rakkaudeksi, ja he täytyvät itkeä teidän kaulassanne. Niin täytyi se suuri ja julma Esau tehdä, hän täytyi itkeä veljensä kaulassa, vaikka hän oli lähtenyt suurella vihalla ja julmuudella veljeänsä hävittämään.

Rukoilkaat siis kaikki oikiaan Isän maahan matkustavaiset, että Herra kääntäis pakanain sydämet, että heidän vihansa muuttuis rakkaudeksi, että heidän täytyis itkeä teidän kaulassanne. Ja niin paljon, kuin he ovat teitä ennen vihanneet, vainonneet ja pilkanneet, niin paljon täytyis heidän siunata teitä sen sijaan. Kuule, sinä suuri sotasankari, murheellisten, katuvaisten, ja hädässä olevaisten huokaukset, koska he painiskelevat sen tuntemattoman kanssa koko yön, siihen asti, että aamurusko koittaa! Isä meidän j. n. e.

Tämän päivän evankeliumissa tunnustaa Johannes Kastaja, ettei hän ole kelvollinen Vapahtajan kengänrihoja päästämään. Näiden sanain johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta tällä armon hetkellä katseleman, kuinka yksi totuuden saarnaaja tuntee itsensä mahdottomaksi Vapahtajan kengänrihoja päästämään. Ensiksi: Mikäs on oikian mahdottomuuden tuntomerkki? Toiseksi, mikäs on väärän mahdottomuuden tuntomerkki?

Kaikki mahdottomat tulkoivat mahdolliseksi! Kaikki mahdolliset tulkoivat mahdottomaksi!

Ensiksi: Mikäs on oikian mahdottomuuden tuntomerkki? Kaikki Vanhan Testamentin pyhät ovat tunteneet itsensä mahdottomaksi kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka Jumala heille tehnyt on. Johannes Kastaja viimeiseksi tunsu ja tunnusti mahdottomuutensa Vapahtajan kengännauhoja päästämään. Meidän pitää siis uskomana, että yksi oikia mahdottomuuden tunto löytyy, joka on työläs eroittaa väärästä. Vanhalla Israelilla ei ollut väärä, mutta oikia mahdottomuuden tunto, koska hän painiskeli tuntemattoman kanssa. Johannes Kastajalla oli myös oikia mahdottomuuden tunto, koska hän tunsu itsensä mahdottomaksi Vapahtajan kengänrihoja päästämään. Mutta Pietarilla oli väärä mahdottomuus, koska maailman kunnia pani häntä vastustamaan Vapahtajaa, eikä tahtonut ottaa puhdistuksen vastaan. Niin myös oli silloin Pietarilla väärä mahdottomuus, koska hän sanoi Jeesukselle: "Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen."

Koska me siis kaikkien kristittyinä koettelemuksen jälkeen katselemme oikian ja väärän mahdottomuuden luontoa, niin me löydämme, että oikia mahdottomuuden tunto pakottaa hätäisiä ja katuvaaisia Kristuksen tykö, mutta väärä mahdottomuus ahdistaa pois, eikä laske Jeesuksen tykö. Me ymmärrämme siis, että väärä mahdottomuus on riettaan hengen vaikutus. Se on omavanhurskaus, joka sen vaikuttaa, mutta oikia mahdottomuus on Jumalan Hengen vaikutus. Paavali sanoo, että laki on kurittaja

Kristuksen tykö. Mutta omavanhurskaus ei laske Kristuksen tykö.

Toiseksi: Mikäs on väärän mahdottomuuden tuntomerkki? Se, kuin äsken sanottiin, ettei hän laske katuvaaisia Kristuksen tykö. Umpipakanat ja armonvarkaat ei tunne kumpaakaan mahdottomuutta, ei oikiaa eikä väärää mahdottomuutta. Mutta jokainen, jolla on yksi paha ja kalvava omatunto, alkaa tuntemaan itsensä mahdottomaksi rippivieraaksi. Ja tämä väärä mahdottomuus on omanvanhurskauden vaikutus. Näinä aikoina on ilmestynyt paljon mahdottomia rippivieraita, jotka sanovat itsensä mahdottomaksi, ja ei kuitenkaan ole oikiassa mahdottomuuden tunnossa.

Ei semmoisilla ole herännyt omatunto, vaan ainoastansa yksi paha ja kalvava omatunto, joka ei jaksu tuomita heitä helvettiin, vaan panee heidän lykkäämään oikian katumuksen siihen asti, että kuolema tulee päälle. Silloin he sanovat: Noutakaat pappi. Antakaat sakramenttia. Mutta ne raukat, jotka väärän mahdottomuuden tähden ei käy Herran ehtoollisella, ne tulevat armonvälikapalten ylönkatsojaksi ja Kristuksen veren tallaajaksi. Ne ei tahdo ottaa solmua tunnon päälle, ei ne tahdo tehdä parannuksen lupauksia, ne tahtovat juosta peurana metsässä. Kaikki poislangenneet ovat nyt mahdottomaksi rippivieraaksi tulleet, kaikki joiden tunto on vähäisen liikkunut laista, kaikki joiden tunto heräyksen jälkeen nukkui, ne ovat nyt mahdottomat rippivieraat, jotka ei vaivaa Jeesusta huudollansa eikä kulu rippiviinaa. He kääntävät selkensä Herralle, mutta ei kasvojansa. Mutta koska hätä tulee, (niin he) sanovat:

Nouse ja auta meitä! Kukas tiesi, onko silloin Jeesus Natsarenius niin liki olemassa, että hän kuulee heidän huutonsa ja valituksensa. On meillä vielä yksi esimerkki Raamatussa, joka osottaa, että armonvarkaat ei ole mahdottomat rippivieraat. Juudas oli aikainen armonvaras, joka meni Herran ehtoolliselle, niin kuin mikä vanha kristitty. Ei hän hävennyt antaa jalkojansa pestä, eikä hän hävennyt antaa Jeesukselle suuta. Niin käyvät myös armonvarkaat tällä ajalla antamaan Jeesukselle suuta Herran ehtoollisessa, ja sanovat: "En ole minä pettäjä." Kaiken ulkonaisen puhdistuksen he ottavat vastaan, mutta sydän jää pi puhdistamatta. Sentähden sanoi Jeesus opetuslapsillensa: "Te olette puhaat, ette kuitenkaan kaikki."

Nyt on Israel ja Johannes Kastaja osoittanut meille, kuinka oikia mahdottomuudesta erotetaan väärästä mahdottomuudesta, koska se vanhempi veli Esau, joka oli pakana, rupeis vihaamaan ja vainoamaan Israelia sen siunauksen tähden, jonka Israel oli saanut Isältänsä. Silloin rupeis Israel tuntemaan itsensä mahdottomaksi kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka Jumala oli osoittanut hänelle. Silloin hän painiskeli tunte mattoman kanssa rukouksissa siihen asti, että voitti Jumalan, sydämen ahdistuksessa, kuoleman pelvossa. Niin myös te, pakanain maasta tulevaiset, Isän tykö matkustavaiset, koska pakanat tulevat suurella vihalla teitä vastaan, tuntekaat, kuinka te olette mahdottomat kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka Jumala on tehnyt teitä kohtaan. Ja painiskelkaat sen suuren tunte mattoman kanssa koko yön, siihen asti, että aamurusko

koittaa teidän sydämissänne, ja armon aurinko rupeaa nousemaan. Silloin saatte myös voimaa rukoilemaan pakanain edestä, ja sanomaan sille tuntemattomalle: En minä päästä sinua, ennen kuin sinä siunaat minua. Ja näette Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit. Saatte taas tuta, että te olette kelvottomat hänen kenkensä rihmoja päästämään. Ja tämä on se oikia mahdottomuuden tunto, joka ahdistaa teitä Kristuksen tykö, etsimään armoa häneltä. Ja minulla on se toivo, että se suuri Ristinkantaja on vielä niin nöyrä ja alhainen, että hän pesee teidän jalkojanne, joitten päälle synnin tomu varisee joka päivä, että jalat matkustavaisilla tulisit oikein puhtaaksi, ennenkuin he astuvat hääsaliin.

Teillä on vielä niin kankia selkä, etette voi sujua itse pesemään teidän jalkojanne. Ei jalat tule vielä sillä puhtaaksi, että te pyyhitte teidän jalkojanne kuusen havuilla, ennen kuin te astutte sisälle siihen saliin, vaan teidän täytyy antaa Jeesuksen pestä teidän jalkojanne, koska hän on niin nöyrä ja alhainen, että hän palvelee teitä. Vaikka kuinka mahdotoin olet, Pietari, että Jumalan Poika pitää palveleman sinua, ei sinulla ole osaa hänen kanssansa, ellet anna hänen pestä sinun jalkojas. Silloin vasta tulet puhtaaksi ja mahdolliseksi astumaan siihen saliin jossa Herran ehtoollinen pidetään. Isäntä on osoittanut teille suuren salin, raketun ja valmistetun. Siellä saatte syödä pääsiäislammasta Jeesuksen kanssa. Amen.

Jumala puhui muinen usein ja monella muotoa isille profeettain kautta. Näinä viimeisinä päivinä on hän meille puhunut poikansa kautta. Hebr.1: 1

Näistä sanoista kuulemme me, että Jumala on usein ja monella muotoa puhunut ihmisille, ja antanut tiedon itsensä, ja viimein on hän myös puhunut Poikansa kautta. Mutta se on tietämättömyyttä, jos ihmiset sen tähden tuntevat Jumalaa oikein. Jeesus, Jumalan Poika, jonka syntymäjuhla nyt pidetään, on vissimmästi antanut meille täydellisen tiedon Jumalasta, ja hän on sanonut, että se on iankaikkinen elämä, että tuta Jumalaa, ja sen, jonka hän lähetti, nimittäin Jeesuksen Kristuksen. Mutta se on sen tähden tietämättömyyttä, jos me nyt tunnemme Jumalaa oikein, ja sen, jonka hän lähetti, nimittäin Jeesuksen Kristuksen.

Juutalaiset olivat myös opetetut Mooseksen ja profeettain kirjoitusten kautta. Heillä oli myös kouluja ja kirkkoja ja pappeja. Heille saarnattiin myös Jumalan sana joka sunnuntaina. Mutta eivätpä he sen tähden tunteneet Jumalaa oikein. Ja vaikka Kristus oli maalattu heidän silmiensä eteen profeetoilta, eivätpä he sen tähden tunteneet häntä, koska hän ilmestyi, sillä heillä oli aivan väärä luulo ja ajatus hänestä. Juutalaiset odottivat nimittäin yhtä maallista Vapahtajaa. Ei heillä ollut sitä järkeä, että hengellinen Vapahtaja on tarpeellisempi kuin maallinen Vapahtaja. Ei ollut heillä sitä ymmärrystä, että synti se on, joka tekee ihmisen onnettomaksi. Sillä heidän sydämensä oli tarttunut maailmaan, ja niihin asioihin, jotka

maailmassa ovat. Ja tämä maailman rakkaus oli tehnyt heitä sokeaksi. Eivät he tunteneet Jumalaa, vaikka hän vaelsi heidän silmiensä edessä.

Nyt luulevat myös tämänaikaiset suukristityt, että he tuntevat Jumalaa paremmin, kuin juutalaiset. Mutta se on tietämättömyyttä, jos he tuntevat Jumalaa oikein, vaikka hänet on maalattu heidän silmänsä eteen, sillä se Jumalan tunteminen on monenlainen. Kyllä vissimmästi meille on annettu parempi tieto, ja parempi oppi kuin juutalaisille. Meille on nimittäin parempi tilaisuus annettu sekä kuulemaan että oppimaan Jumalan sanaa. Meillä on niin paljon kirjoja, joista me saisimme valoa ja ylösvälitusta, jos me niitä kirjoja ostaisimme ja lukisimme. Mutta eipä näy olevan monella halu niitä kirjoja lukemaan, vaikka ne annettaisiin lahjaksi. Aivan maailmaan käsin on ihmisten mieli kääntynyt. Markkinoilta tuodaan paloviinaa, tuodaan hopeata, tuodaan koreutta. Mutta eipä moni tuo sieltä hengellisiä kirjoja. Ja niin se tapahtuu, että seurakunnassa, kussa Jumalan sana on saarnattu monta sataa ajastaikaa, on juuri musta pimeys, juuri selvä pakanallisuus. Ei ole siitä oikeasta kristillisyydestä paljon tietoa.

Kyllä ne sentähden ovat mielestensä viisaat. He luulevat tuntevansa Jumalaa, vaikka Jumala on peräti tuntematon. Jumala sanoi jo muinoin profeetan Jesajan kautta Israelin lapsille: "Härkä tuntee omistajansa, ja aasi isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne Jumalaansa." Se on: Ihminen ei tunne Luojaansa. Mitä silloin on saarnattu Israelin lapsille, se sopii vielä näihin aikoihin. Sillä ehkä¹ moni nyt luulee tuntevansa Juma-

laa paremmin kuin härkä tuntee Isäntänsä, niin se on vaara, että he tuntevat paremmin porojansa ja karjaansa kuin Jumalaa. Sillä jos he oikein tuntisivat Jumalaa, niin tulisi koko maailma muutetuksi. Koko ihmisen haamo² ja elämän laatu tulisi erilaiseksi, jos Jumala nyt olisi oikein tuttu meiltä. Älkää uskoko, että se tuntee Jumalaa oikein, joka ei ole kristityksi tullut. Moni oppinut mies luulee tuntevansa Jumalaa sentähden, että hän on lukenut paljon Raamatun kirjoituksia, ja tutkinut luonnon rakennusta, ja käyttänyt järkeänsä syvimmissä ajatuksissa. Mutta kyllä sentähden yksinkertainen kristitty tuntee Jumalaa ja Vapahtajansa paremmin, kuin korkein oppinut pakana. Sillä ihmisen mielessä ja ymmärryksessä saattaa olla suuri viisaus ja oppi, vaikka sydämessä on musta pimeys ja surkea sokeus.

Ihmisen mielen keinot ovat moninaiset, joita me tunnemme, niin kuin esimerkiksi muisti, järki, ymmärrys ja tahto, omatunto ja sydän. Jos nyt Jumalan sana pysyy pelkästään muistossa, mitä se vaikuttaa kristillisyyteen? Ei mitään. Jolla on hyvä muisto, saattaa kyllä lukea ulkoa katekismuskysymykset, virsikirjat, postillat, raamatunpaikat, eikä sentähden tiedä Jumalasta mitään, koska järki ja ymmärrys ovat sumussa ja pimeydessä. Hän on yhtenä muistonsa kanssa yksi suuri pakana. Ja valitettavasti pysähtyy kristillisyyden näinä aikoina usein siihen ulkomuistoon. Ei se Jumalan tunteminen kostu ymmärrykseen ollenkaan.

Se on juuri harva, joka ymmärtää, mitä hän lukee. Ja niiden harvain seas- sa, jotka luulevat ymmärtävänsä Jumalan sanaa, ovat vielä harvemmat, joiden-

ka Jumalan tunteminen on kostunut omaantuntoon ja sydämeen. Mitäs nyt vaikuttaa ymmärrys ja järki, koska omatunto on nukkumassa ja sydän on kylmä niin kuin rautakappale pakkasen aikana. Ei se ulkonainen tieto maksa mitään, koska omatunto ja sydän ovat vielä liik- kumatta. Se ulkonainen tieto on yhtä kuin tyhjä, koska omatunto ja sydän ovat vielä luonnollisessa tilaisuudessaan. Sentähden sanon minä, että useimmat ihmiset tässä seurakunnassa tuntevat paremmin porojansa ja karjaansa kuin Jumalaa, vaikka he ovat opetetut Jumalan sanassa ja autuuden opissa. Sillä härkä tuntee omistajansa, ja aasi tuntee isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne Jumalaa. Ihminen ei tunne Luo- jaansa. Voi sitä syntistä kansaa, sitä pahanilkistä siementä, niitä vahingollisia lapsia, jotka Herran hylkäsivät ja Israelin pyhän pilkkasivat. He poikkesivat takaperin. Hamasta kantapäätä niin kii- reeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sinimarjat ja veripahat, jotka eivät ole puserretut. Niin valitti Herra profeetan Jesajan kautta Israelin seura- kunnan ylitse, joka sokeudessaan vael- si surkeassa pimeydessä ja kaukana au- tuuden tuntemisesta.

Mutta niinkös te luulette, että ainoas- taan Israelin seurakunta oli niin surkias- sa pimeydessä? Niinkös te luulette, että ihmiset silloin olivat pimeydessä, mutta nyt he ovat ylösvalaistut? Minä luulen, että niin kuin suurin osa silloin oli pi- meydessä, niin ovat vielä nytkin useim- mat pimeydessä. Ja niin kuin aasi ja här- kä silloin tunsivat Isäntänsä paremmin kuin Israel tunsu Luojaansa, niin se on vielä nytkin. Luontokappale kyllä tun-

tee sen, joka häntä ruokkii, mutta ihminen ei tunne Luojaansa ennen kuin Pyhä Henki ottaa pimeyden pois hänen sielustansa.

Tänä päivänä 1845 vuotta tätä ennen syntyi se Taivaallinen Ylösvalistaja, jonka tykönä aasi seisoi ja härkäinen, ja nämä luontokappaleet tunsivat Luojaansa paremmin kuin me, jotka olemme järjen saaneet ja ymmärryksen. Jospa hän valaisisi meidän pimeän järkemme, että hänen oppinsa tulisi omaantuntoon asti, ja hänen sovintonsa tunkisi sydämeen asti, ettemme enää tästedes vaeltaisi pimeydessä, niin kuin me tähän asti olemme pimeydessä vaeltaaneet.

Ja niin kuin Herran kirkkaus ympärivalaisi paimenet puoliyön aikana, koska heille tuotiin sanomia taivaasta, että maailman Vapahtaja oli syntynyt, niin valaiskoon myös Herran kirkkaus meidän pimeän sielumme, koska me tänä päivänä kuulemme sanomia taivaasta, siitä äsken syntyneestä Vapahtajasta. Kuulkoon se kolmiyhteinen Jumala meidän huokauksiamme, koska me nousemme ylös ja veisaamme kiitosvirren Vapahtajan kunniaksi. Isä meidän, j. n. e.

Me kuulumme juhlapäivän evankeliumista ilosanomaa taivaasta, siitä äsken syntyneestä Vapahtajasta, joka on Herra Kristus Daavidin kaupungissa. Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka kaikelle kansalle tapahtuva on. Tästä taivaallisesta joulusaarnasta kuulemme, että se taivaallinen vieras, joka tultuansa maailmaan oli niin köyhä ja niin ylenkatsottu, että hänen täytyi syntyä tallissa luontokappaleitten keskellä, oli valmistava ihmisille suuren ilon.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kutka ne ovat, jotka tämän suuren ilon tuntevat, ja kuinka tämä suuri ilo tuntuu, ja missä paikassa se tuntuu.

Me tiedämme vakaisesti, että se suuri ilo, jonka se äsken syntynyt Vapahtaja on valmistanut kaikelle kansalle, ei mahda olla maallinen ilo taikka lihallinen huvitus. Ei se mahda olla semmoinen ilo, joka tulee paloviinasta, taikka lihallisesta rakkaudesta, taikka maailman hauskuutuksista, vaan se on visimmästi joku hengellinen ilo, jonka se taivaallinen Sanansaattaja ilmoitti. Kysymys on siis se, jos me tunnemme sen ilon, josta enkeli puhui, vai olemmeko vielä sitä iloa paitsi.

Mikä ilo se siis mahtaa olla, josta enkeli puhui? Me tiedämme, että ilo tulee monesta syystä, muutamille tulee ilo sangen vähästä asiasta. Maailmanlapset erinomattain ovat iloiset ja nauravat, koska paloviina nousee päähän, koska joku kamala juttu heille muistellaan, koska he ovat tieraamassa. Muutamat myös iloitsevat toisen ihmisen vahingosta. Muutamat iloitsevat siitä, että he saattavat kavaluudella pettää yksinkertaisia, ja muutamat taas iloitsevat siitä, että toinen ihminen lankeaa syntiin. Niin kuin semmoiset ovat hyvin opetetut isältänsä, siltä riettaalta hengeltä, niin he ovat aina iloiset, niin kauan kuin se maallinen ilo kestää.

Mutta se ilo, josta enkeli puhui, ilmoittaa itsensä erinomaisella tavalla. Ei se ole niin kuin maailman ilo. Koska Jeesuksen äiti tuli Elisabetin tykö, sanoi hän: "Minun henkeni iloitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani." Mikäs asia se oli, jonka tähden Maria oli niin iloi-

nen? Olikos hän päissä? Vai olikos hän ison tavaran löytänyt? Niin maailmanihmiset kyllä luulivat, koska he näkivät Pyhän Hengen vaikutuksia helluntaipäivänä, että opetuslapset olivat päissä. Sillä maailmanlapset eivät saata ymmärtää, mistä se ilo tulee, jonka Vapahtaja välistä ylösherättää yhden oikean kristityn sydämessä.

Tämän taivaallisen ilon tunsivat ensinnä Maria, Jeesuksen äiti, koska hän rupesi kiittämään ja ylistämään Jumalaa sen suuren armon edestä, että hänet katsottiin mahdolliseksi kantamaan maailman Vapahtajan sydämensä alla. Ja sen saman ilon tunsivat myös paimenet, koska he palasivat laumansa tykö ylistäen ja kunnioittaen Jumalaa kaikesta siitä, kuin he nähneet ja kuulleet olivat siitä äsken syntyneestä Vapahtajasta. Ja koska ensimmäiset kristityt rupesivat puhumaan muilla kielillä, sen jälkeen kuin Henki antoi heidän puhua, niin luulivat muut ihmiset, että he olivat päissä.

Ja jos nyt maailmanihminen tulisi yhteen huoneeseen, jossa muutamat ihmiset itkevät ilosta, muutamat naureskelevat itseksensä, muutamat huokaaavat, muutamat lankeavat horrokseen eli menehtyvät, muutamat veisaavat yhden kauniin virren, muutamat saarnaavat Jumalan armosta, ja toiset istuvat ristissä käsin ja kuuntelevat. Vissimmästi se näyttäisi oudolta, ja se ajatus nousisi ilman epäilemättä maailman ihmisen mieleen: "Ovatko nämä ihmiset selvät? Vai ovatkos ne houraamassa?" Niin oudolta näyttävät Pyhän Hengen vaikutukset maailmalliselle ihmiselle, että hänen täytyy ihmetellä ja kysyä niin kuin helluntaipäivänä kysyttiin: "Mitäs luulet

tämän olevan?" Tämä on nyt se ilo, jonka enkeli tuli ilmoittamaan paimenille. Se ilo, jonka piti tapahtuman kaikelle kansalle sen vastasyntyneen Vapahtajan kautta. Mutta toinen kysymys on se, jos senkaltaista iloa on nähty näissä paikoissa?

Me olemme kuulleet, että löytyy vielä senkaltaisia ihmisiä muutamissa paikoissa, niin kuin Tanskassa, Ruotsissa ja myös Suomen niemessä, joita pidetään hulluina sentähden, että he pyhäpäivinä kokoontuvat johonkuhun paikkaan, kussa he saavat rauhassa olla maailman lapsilta. Ja siellä he lukevat jonkun hengellisen kirjan, jonka tähden heitä kutsutaan lukijoiksi. Muutamat saarnaavat Jumalan armosta ja Pyhän Hengen vaikutuksista, jonka tähden heitä kutsutaan puhujiksi. Muutamat veisaavat jonkun hengellisen laulun ja muutamat pitävät rukouksia.

Koska nyt maailman lapset, jotka pitävät ilonsa joulupyhänä spelaamisella³ ja tanssimisella, korteilla ja juomingeilla, tieraaamisella ja koreilemisella, koska nämä maailman lapset, jotka ovat jo kyllikseen saaneet Jumalan sanasta, papin saarnasta, eivätkä luule enemmän tarvitsevansa, sillä he ajattelevat niin, että he tulevat autuaaksi vähemmällä lukemisella, jos jo tulevat. Ja jos autuus ei ole heille määrätty, niin ei auta enää lukeminenkaan. Koska, sanon minä, nämä maailman lapset näkevät näitten erottavan itsensä heidän seurastansa ja kokoontuvan eri paikkaan lukemaan ja veisaamaan, niin muutamat siitä suuresta joukosta ihmettelevät, muutamat pilkkaavat ja kutsuvat heitä pilkkaamisen tähden pyhäksi, koska ne erottavat

itsensä maailman humusta, eivätkä saata niin rohkeat olla, kuin se suurempi joukko, josta muutampi osa suuttuu sentähden, että heitä manataan usein parannukseen.

Nyt minä kysyn teiltä, jotka olette viisaat, ja niin kuin apostoli sanoo, karsitte kyllä, että joku lyö teitä poskelle, kumpi on parempi kristitty? Se joka kuluttaa pyhäpäivänsä lukemisella ja veisaamisella, eli se, joka istuu krouvipaikassa ja juo itsensä päihin? Kumpi on parempi kristitty? Se, joka saarnaa Jumalan armosta eli se, joka puhuu kaikkia maailman lapparia? Kumpi on teidän mielestänne likempänä taivaan valtakuntaa? Se, joka etsii senkaltaisia kumppaneita, joidenka kanssa hän saattaa puhua Jumalan valtakunnasta, eli se, joka hakee senkaltaisia kumppania, joidenka kanssa hän saattaa korttia lyödä ja tierata? Ja kumpi heistä saattaa ilolla jättää tämän maailman? Se, joka on etsinyt ilonsa Jumalan sanan tutkistelemisesta, lukemisesta ja rukouksissa, eli se, joka on ollut rohkea häääämään ja fästäämään⁴ maailman kanssa? On ollut viinassa usein pyhinäkin, on kironnut ja tapellut ihmisten kanssa, on kiivas ollut kaipaamaan oikeutensa ulos, on aina hyvän hinnan ottanut vastansa ja kalustansa?

Ka, semmoisia löytyy monta tässäkin seurakunnassa, joidenka taloissa juopuneita seisoo niin kuin sääskiä. Mutta kuinka monta niitä on, jotka manaavat syntisiä, että he heittäisät pois sitä joutavata elämän laatua, joka nyt bruukataan maailmassa, ja rupeaisivat toista ajattelemaan. Eipä niitä monta semmoista ole tässä seurakunnassa, jotka saarnaavat

parannuksesta. Jotka iloitsevat Jumalan armosta. Jotka itkevät ilosta ja riemusta, taikka huokaavat omantunnon kalvamisen tähden. Minä pelkään, että se suuri ilo, jonka enkeli lupasi tänä päivänä Vapahtajan kautta, ei ole vielä kostunut tähän seurakuntaan. Minä pelkään, että meidän kristillisyytemme on tyhjä varjo ja ulkokullaisuus. Se on petollisuus ja valhe, jolla ihmiset pettävät itsensä, että he ovat muka kristityt, koska he käyvät kerran, kahdesti ripillänsä, kumartavat polviansa alttarin vieressä ja tekevät parannuksen lupauksia siellä. He valhettelevat sielläkin, eikä tule se parannus koskaan tehdyksi. Niinkös te luulette, että totisen kristillisyyden ei pitäisi tuntuman jossa kussa paikassa sielussa ja ruumiissa? Niinkös te luulette, että totisen kristillisyyden ei pitäisi näkymän elämän laadusta, ei pitäisi tuntuman silmistä ja katsannosta, ei pitäisi kuuluman ihmisen puheesta?

Lukekaa teidän kirjanne paremmin, niin te saatte nähdä, kuinka kristillisyyys ilmoitti itsensä suurella ilolla ja riemulla, suurella voimalla ja rohkeudella puhumaan Jumalan valtakunnasta suurella uskalluksella armon tuntemisesta, suurella pelvolla ja vapistuksella synnistä, suurella surulla ja murheella armon kaipaamisesta. Niin kuin se totinen ja elävä kristillisyyt vielä nytkin ilmoittaa itsensä, kussa se löytyy, välistä suurella ilolla ja riemulla, ja välistä taas suurimmalla murheella. Sillä synnin himo polttaa välistä kristityn sydäntä niin hirmuisesti, ettei ole ruokalysti⁵ eikä nukumarauha. Ei saata yksi kristitty, koska se murheellinen vuokko⁶ tulee, olla maailman ihmisten keskellä, vaan hänen täy-

tyy paeta kauas sinne metsään, ja itkeä siellä itseksensä. Se on joku salainen synty, joka ahdistaa hänen sydäntänsä niin kovin, ettei hän jaksa elää. Se tulee niin suureksi tuskaksi ja vaivaksi, että sydän kohta halkeaa.

Tätä omantunnon poltetta ja sydämen ahdistusta valittaa jo Daavidi usein katumusvirssissään. Hän valittaa, että hän itkee koko yön, että hän kastelee makauksiansa kyöneleillä. Kyllähän kristitty tuntee näitä Daavidin koettelemuksia, koska hän sanoo: "Minä olen niin väsynyt huokauksista. Minä uitan minun vuoteeni yli yötä, ja kastan minun leposijani kyöneleilläni." Semmoisiin koettelemuksiin on kristitty hyvin opas. Mutta ei hän sen tähden saata heittää itsensä juuri suruttomuuteen, taikka mitättömyyteen, vaan hänen täytyy aina kilvoitella siinä suuressa hengellisessä sodassa, niin kuin Israel painiskeli sen tuntemattoman miehen kanssa koko yön, eikä päästänyt häntä, ennen kuin hän sai siunauksen. Niin täytyy myös yhden kristityn painiskella Jumalan kanssa rukouksessa, huokauksella, sydämen kilvoituksella, siihen asti, että taivas taas aukenee ja armon aurinko, joka oli synnin sumulta peitetty, rupee taas paistamaan pimeään sieluun. Sydän tulee yhtä äkkiä keveäksi. Murhe katoaa niin kuin sienellä olisi pyyhitty. Kukas otti pois sen kuorman, joka painoi sinun sydäntäsi? Se oli tuntematon, jonka kanssa sinä painiskelit, Israel. Ei voi Jumalakaan kestää syntisen edessä, koska syntinen rupeaa ylen kovin kolkuttamaan taivaan portin päälle huokauksilla ja kyöneleillä. Jo täytyy ovenvar-tijan aukaista.

Älä ajattele, murheellinen sielu, että sinä olet hyljätty, vaikka se hengellinen susi tulee niin kuin kiljuva jalopeura, ja näyttää sinulle hampaitansa ja uhkaa sinun sielusi repiä kappaleiksi yhdellä haukkaamisella. Sillä se on juuri tämä hengellinen kilvoitus ja hirmuinen sota, josta sinä mahdat arvata, että sinä olet oikealla tiellä. Sinä olet ristin kantamassa murheen laaksossa. Eihän perkele vaivaa niitä ollenkaan, jotka ovat hänen omansa. Kyllähän ne ovat aina iloiset. Ei niillä ole ikävä koskaan, mutta juuri harvoin, koska viina ja tupakka loppuu. Ja koska he saavat viinaa ja tupakkaa, niin he ovat taas iloiset.

Mutta kristityitten kanssa se koettaa vihollinen oikein taistella. Ei hän sentähden voita paljon uhkauksillansa, vaikka hän kiskoo ja raataa omantunnon hellimmät paikat ja tekee sydämen oikein araksi. Kyllä ne haavat sentähden paranevat, niin pian kuin Sieluin Parantaja tiputtaa muutamia armonpisaroita niihin haavoihin. Juuri puoliyön aikana, koska kuoleman mustat varjot häilyvät joka kantilta, aukenee taivas äkkiä, yksi ihmeellinen kirkkaus ympäri valaisee sinun pimeän sielusi, ja yksi taivaallinen sanansaattaja, joka paistaa niin kuin aurinko, tulee alas taivaasta. Minä, sanoo hän, minä ilmoitan murheellisille sieluille suuren ilon: "Tulkaa katsomaan, vastasyntynyt lapsi makaa seinässä." Ja koska sinä menet sinne, niin se ihantelee sinulle. Mikäs lapsi se on, joka makaa tallissa luontokappalten keskellä? Se on sinun Vapahtajasi. Etkö näe, kuinka se ihantelee sinulle?

Maailman lapset myös kuulevat, että yksi lapsi on syntynyt tallissa. Mutta

koska siinä ei ole viinaa eikä muita herkkuja, sillä ei jaksa köyhät vanhemmat pitää ristiäisiä, niin kuin Karesuvannon rikkaat pitävät ristiäiset joulupyhinä kummilahjain tähden. Koska maailman lapset, sanon minä, kuulevat, että yksi lapsi on syntynyt tallissa, mutta että siinä ei pidetä ristiäisiä ollenkaan, niin ajattelevat he: "Ei se mahda olla maailman Vapahtaja se, joka tallissa syntyy, eipä sillä ole mitään. Ei sillä ole tavaraa. Ei sillä ole vaatetta. Ei sillä ole koreutta. Ei sillä ole hopeata. Ei sillä ole taloa. Ei sillä ole viinaryyppyäkään antamista ihmisille. Näin köyhäkös maailman Vapahtaja on? Ei se ole mahdollinen. Se on ilmentäminen muutampi⁷ jalkalapsi." Mutta siinä hän kuitenkin on. Ei ole hänellä parempi haamo.

Ei se taida kelvata teille Vapahtajaksi, jotka olette maailman perään ankarat, ja tavaran perään ahneet, rohkeat hääräämään maailman kanssa, mutta kiiwaat vastustamaan, jos vaivaisille apua teiltä anotaan. Kuinkapa se lapsi kelpaisi teille Vapahtajaksi, jotka olette hurskaat, siveät ja kunnialliset miehet kaikki? Paitsi muutamia, joidenka silmät ovat aukenemassa, jotka eivät tohdi enää niin rohkeat olla, kuin ennen on oltu. Jos niitä suljetaan pois, joidenka silmät ovat pikkuisen raollaan, että he näkevät sen verran juuri, että tämä elämä ei kelpaa, niin kuin nyt eletään maailmassa, että se tavallinen meno vie heitä juuri suoraansa helvettiin, niin on se suurempi joukko hyvin rohkea hääräämään ja fästäämään maailman kanssa, niin kuin ei mitään enempää olisi. Sillä tässä juodaan, tässä tapellaan, tässä tehdään kauppaa, tässä pidetään ristiäisiä ja

graviaisia⁸, tässä määrätään hinta hyvin kalusta ja vaivasta. Ei suinkaan omatunto huuda eikä soimaa jälkeen, että ylen paljon on otettu matkustavaisilta ja tarvitsevaisilta.

Seurakunnassa, kussa taloissa seisoo juopuneita yhtenä tuiskuna, kussa pyhäpäivä erinomattain käytetään juomapäiväksi ja hourauspäiväksi, ja tierauspäiväksi, kussa parikunnat tappelevat keskenänsä, muutamammat ruuan päältä, muutamammat viinaottingin päältä, kussa lapset puolen toista kyynärän pituudesta rupeavat jo itse isännäksi kasvamaan. Senkaltaisessa seurakunnassa, sanon minä, ei taida se lapsi kelvata Vapahtajaksi, joka tallissa makaa, jolla ei ole mitään antamista, muuta kuin huokaukset ja kyyneleet, viha ja pilkka maailmalta.

Mutta maailman ruhtinas, jolla on kultakruunu päässä ja koreat vaatteet ja iso aarnihauta, ja viinakauha kädessä, ka se, se sopii paremmin kuninkaaksi. Itsepä hän on sanonut: "Nämä kaikki annan minä sinulle, jos lankeet maahan ja kumarrat minua." Monta on niitä, jotka palvelevat tätä maailman ruhtinasta sen tavaran tähden, jonka hän antaa palvelijoillensa, lihan huvituksen tähden, jonka hän sallii heidän nautita, kunnian tähden, jonka he saavat maailmalta, koreuden tähden, jonka he kantavat ruumiinsa päällä, herkkuihin tähden, joita he saavat syödä, viinan tähden, jota he saavat juoda.

Älä mene, murheellinen sielu, niiden seuraan, jotka niin elävät kuin tämä maailma nyt elää. Et suinkaan sinä löydä sinun Vapahtajaasi siellä, kussa maailman suuri joukko seisoo ja pilkkaa sitä ristiinnaulittua. Et sinä löydä Jeesusta

siinä paikassa, kussa maailman lapset ovat heittänsä koonneet tieraamaan ja iloa pitämään, vaan kussa kaksi eli kolme ovat Jeesuksen nimeen tulleet yhteen paikkaan, lukemaan ja veisamaan, siinä mahdat pikemmin löytää Vapahtajasi.

Ei hän ole tullut pitämään iloa maailman kanssa, vaan hän ilmoittaa itsensä erinomattain niille, jotka pitkästyvät yötä, ja odottavat päivän koittavan heidän sydämissänsä. Ne köyhät paimenet, jotka kaitsevat laumaansa tämän pimeän maailman korvessa, ne saavat ensinnä kuulla enkelten sanomia siitä äsken syntyneestä Vapahtajasta. Ne murheelliset syntiset, jotka istuvat pimeydessä ja kuoleman varjossa, ne saavat häntä nähdä. Amen

Alkuperäinen / Laestadiana I: Bk 5. / Oulun maakunta-arkisto /

¹ vaikka

² ulkomuoto

³ soittamisella

⁴ leikittelemään

⁵ ruokahalua

⁶ mielentila

⁷ joku

⁸ hautajaisia

Minä seison oven edessä ja kolkutan. Joka avaa minulle, hänen tykönsä tahdon minä mennä sisälle ja pitää ehtoollista hänen kanssansa.

Nämä sanat löytyvät kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa, kussa Vapahtaja osoittaa, kuinka hän kolkuttaa sydämen päälle, ja tahtoo sisälle tulla. Mutta ei moni laske Jeesusta sisälle, koska sydämessä on paljon muita vieraita, jotka ovat kutsumatta tulleet, ja käskemättä majan itsellensä rakentaneet ihmisen sydämeen.

Suruttoman ihmisen sydämessä on maailmanruhtinas rakentanut itsellensä majan. Itse hän asuu keskellä sydäntä ja muut riettaat henget ovat hänen palvelijansa, jotka vahtaavat ovea, ettei Kunnian Herra pääsisi ovesta sisälle. Niin kauan kuin maailmanruhtinas ja hänen palvelijansa asuvat ihmisen sydämessä, ei ole Jeesuksella sijaa siinä. Kuitenkin kolkuttaa Jeesus aina suruttomain sydämessä eli sydämen oven päälle. Hän huutaa Jumalan sanan kautta ja opettajain kautta.

Mutta suruton on kuuro ja mykkä sen tähden, että rietas on juottanut hänelle unijuomaa. Ja koska suruton menee Herran pöytään, ottaa hän sieltä suruttomuuden ainetta sen sijaan, että hänen pitäisi heräämän suruttomuudestansa ripilläkäymisen kautta. Sillä hänellä on se usko, että hänen syntinsä ovat anteeksiannetut siellä, vaikka hänellä ei ole mitään katumuksen merkkiä. Suruton menee Herran ehtoolliselle kuollutta uskoansa vahvistamaan. Ja sillä tavalla hän syö ja juo itsellensä kuoleman ja kadotuksen.

Jos nimittäin suruttomalla olisi ennen joku tunto, että olisi kukaties jossa-

kussa paikassa väärin tehnyt, menee hän Herran ehtoolliselle siinä luulossa, että kaikki hänen syntinsä annetaan siellä anteeksi, vaikka hänessä ei löydy totisen katumuksen eikä parannuksen merkkiä. Ei hänellä olekaan se aikomus, että tästedes heittää niitä vanhoja kotosyntejensä. Niin esimerkiksi juomari menee Herran pöytään. Ja koska hän on kääntänyt selkänsä alttarille, menee hän viinaporvarin tykö, ja ripittää itsensä paloviinalla. Puolipäivän aikana hän syö ja juo Herran ruumista ja verta, ja puolipäivän jälkeen hän oksentaa ulos Herran ruumista ja verta yhtenä paloviinan kanssa. Hän on kuitenkin siinä uskossa, että hän on ollut mahdollinen rippivieras.

Joka pitää maailman tavaraa jumalana, se menee myös Herran ehtoolliselle ja ottaa sieltä suruttomuuden ainetta. Nukuttaa sen kautta omantuntonsa, ja palvelee kuitenkin epäjumaliansa. Vaikka nyt Jeesus kolkuttaa suruttoman sydämen oven päälle sekä sanan, että sakramentin kautta, ei hän kuitenkaan pääse sisälle. Ei ole Jeesuksella sijaa suruttoman sydämessä, sillä suruttoman ihmisen sydämessä on niin paljon vieraita, joita hän ruokkii ja holhoaa, ettei Vapahtajalla ole siellä sijaa ollenkaan.

Suruttoman ihmisen sydämessä on maailmanruhtinas yhdessä joukkonsa kanssa. Siellä on maailma ja maailman huvitus, tavara ja hekuma. Siellä on ahneus ja viha. Siellä on huoruus, koreus, prameus, omarakkaus ja maailman kunnia. Siellä on valhe ja kirous, ja panetteleminen ja ylpeys. Suruttoman sydän on niin täynnä niitä joutavia ajatuksia, ettei hän siellä paljon muuta ajattele, kuin mitä maailmaan kuuluu. Ja sen tähden

ei pääse Vapahtaja suruttoman ihmisen sydämeen, vaikka hän seisoo oven edessä ja kolkuttaa.

Mutta suruton ihminen ei laske häntä sisälle. Hän lykkää nimittäin parannuksensa päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, erinomattain siitä syystä, että hänellä on väärät autuuden perustukset. Joku suruton ajattelee, että hän on siveästi elänyt, ja että Jumala sen tähden ei saata tuomita häntä helvettiin. Joku taas luottaa kuolleen uskonsa päälle ja ajattelee, että Jumala on hänelle armollinen, vaikka oikea katumus ei ole koskaan tapahtunut. Näin pettää moni suruton itsensä ja luulee olevansa oikea kristitty, vaikka hänen elämänsä on Jumalan sanaa vastaan sotivainen.

Vaikka nyt Jeesus seisoo oven edessä ja kolkuttaa, ei suruton ihminen kuitenkaan laske häntä sisälle koska rietas on kääntänyt suruttoman silmät nurin. Koska nimittäin ihminen lukee Jumalan sanaa nurin, luulee hän olevansa Jeesuksen sylissä, vaikka hän on riettaan sylissä. Hän luulee olevansa oikealla tiellä, vaikka hän on väärällä tiellä. Hän luulee, että hän on vaeltamassa taivaaseen, vaikka hän on vaeltamassa kadotukseen.

Nyt ajattelee myös herännyt ihminen, koska hän tuntee niin paljon pahuutta tykönänsä, ettei Jeesuksella ole sijaa hänen sydämessänsä, koska sydän on kova, ilkeä, ja pahuutta ja pahoja ajatuksia täynnä. Mutta se on yksi suuri erotus sen välillä, joka tuntee pahuutensa, ja sen välillä, joka ei tunne syntiänsä. Se, joka tuntee itsensä pahaksi, ilkeäksi ja riettaan kaltaiseksi, se on visimmästi hädässä ja tahtoo kaikella muotoa vapahdetuksi tulla riettaan

hengen kiusauksista, vaikka kuinka kaukana hän vielä olisi lunastuksesta, niin kauan kuin omavanhurskaus häntä estää tulemasta Vapahtajan tykö semmoisena, kuin hän on.

Mutta luonnollinen ihminen ei tunnekaan pahuuttansa, vaikka hän suulla tunnustaa itsensä syntiseksi. Mutta hän valehtelee ainoastansa syntiä päällensä, eikä sen tähden tiedä, kuinka ja koska hän olisi niitä syntiä tehnyt. Se, joka on oikein herännyt, tuntee syntiänsä. Ja ne synnit tulevat hänelle vaivaksi. Ne polttavat hänen tuntoansa. Sen tähden tuntee hän myös, että synnit painavat häntä helvettiin.

Jos heränneellä sielulla olisi voimaa huutamaan niin korkealla äänellä, että ääni kuuluisi helvetin syvyydestä taivaaseen asti, niin vissimmästi tulisi Taivaallinen Vanhin varsin auttamaan lastansa, joka on hukumassa. Kuinkas Vanhin saattaa kärsiä, että kaikkein nuorin lapsi hukkuu? Taivaallinen Vanhin on itse kärsinyt suuren tuskan ja vaivan pelastaessansa lastansa hukumasta ja helvetin tulesta palamasta. Jos se onnetoin¹ lapsi jaksais niin kovin parkua siinä hengellisessä hengen hädässä, että ääni tulis vanhemman korviin, niin hän tulis varsin auttamaan. Mutta niin kauan, kuin lapsella ei ole oikia hätä, ei hän jaksa silloin parkua. Hän on silloin ääneti. Ja vaikka vanhin kieltää aina lapsiansa valkian² kanssa fästäämästä³, ei ne sen tähden kuuntele, sillä valkia on lasten mielestä hauska. Mutta niin kauan he fästäävät valkian kanssa, että he polttavat sormensa, ja muutamat menevät kokonansa valkiaan. Ja nyt me kuulemme, minkä tähden Taivaallinen vanhin

kolkuttaa oven päälle. Hän tahtoo tulla sisälle. Kysymys on nyt, kuka niistä lapsista avaa sydämensä oven ja laskee hänet sisälle. Muutamat lapset salpaavat oven (sen vuoksi), että he ovat ottaneet huoria kamariin, ja se olis häpiä, jos vanhin saavuttais heitä puhtaan riettauden päältä. Muutamat laskevat huoran ulos toisesta ovesta, että he tekisit itsensä viattomaksi vanhemman silmään edessä. Muutamat pistävät huoransa sängyn alle ja luulevat, ettei vanhin huomaitse mitään. Muutamat makaavat juuri riettaan sylissä, koska vanhin rupeaa kolkuttamaan. Ja vaikka vanhin itkee ja huutaa ulkoisella puolella: ”Lapsukaiseni! Tule pois! Sinä olet ennen istunut vanhemman sylissä, nyt sinä istut riettaan sylissä. Se viettelee sinun. Sinä tulet onnettomaksi, jos et tule varsin vanhemman turviin.”

Mutta muutampi huora on niin suostunut viettelijään, että hän nauraa riettaan sylissä ja pilkkaa vanhimpansa kyyneleet ja sanoo murheelliselle vanhemmalle: ”Haas, tule minua lyömään, jos tohdit!” Semmoiset lapset on Taivaallinen vanhin kasvattanut ylös; mutta ne lapset, jotka oikiällä ajalla huomaitsevat, kuinka hirviä äijä se on joka heitä suostuttelee,⁴ jos he rupeavat oikealla ajalla huutamaan apua, niin tulee Vanhin ja ryöstää heitä riettaan sylistä. Jokainen lapsi, joka riettaan kynsissä huutaa ja parkuu, niin kuin tiainen haukan kynsissä, täytyy tulla autetuksi. Kuulkaa siis, te heränneet ja armoitetut sielut! Avatkaa ovi! Vanhin kolkuttaa oven päälle ja tahtoo sisälle tulla ja pitää ehtoollista teidän kanssanne. Jos teillä on se sydämellinen tarkoitus, että te tahdot-

te ottaa häntä vastaan, niin avatkaa ovi ja laskekaa hänet sisälle.

Te heränneet ja oman viheliäisyytensä kanssa taistelevaiset sielut, ottakaa Jeesus vastaan, verisenä, orjantappuroilla kruunattuna, haavoissa, verta vuotavaisena ja ristiinnaulittuna. Vaikka Vanhin seisoo oven edessä ja kolkuttaa, niin ajattelevat muutamat lapset: Emme tohdi häntä laskea sisälle, koska sydämen kamari on korjaamatta ja täynnä synnin riettautta. Emme ole ennättäneet pestä huonetta jouluksi.

Mutta ne lapset, jotka niin ajattelevat ja häpeänä pitävät, että sydämen kamari on roskainen, koska Vanhin tulee, jos ne sen asian tähden eivät tohdi laskea Vanhempaansa sisälle, niin ne lapset saavat ilman viinatta olla joulupäivänä ja vielä pääsiäispyhänä. Jos lapset roskan tähden ei tohdi avata, koska Vanhin kolkuttaa, niin menee Vanhin pois. Ja ne saavat korjata kamarinsa iäksi päiväksi, eikä sydämen kamari koskaan lasten korjaamisella puhtaaksi. Mutta jos Vanhin lasketaan sisälle, niin hän korjaa sen kamarin. Puhdistaa sen ja pesee sen omalla verellensä. Nyt kolkuttaa Jeesus teidän sydämenne oven päälle. Joka avaa, hänen tykönsä hän tulee ja pitää ehtoollista hänen kanssansa. Avatkaa siis teidän sydämenne ovi, ja ottakaa hänet vastaan. Tule siis, rakas Vanhin kaikkien niitten sydämiin, jotka ovat hädässä, ja jotka ovat sinua kauan aikaa odottaneet. Amen.

Jäljennös. Arkistotieto puuttuu. Kopion lopussa mahdollisesti jäljentäjän nimi: Lars Fredrik Engelmark. (Katkos)

¹ Tästä alkaa Lundbergin kokoelmasta otettu puuttuva osa

⁴ Tähän päättyy Lundbergin kokoelmasta otettu puuttuva osa

² valkia = tuli

³ fästäätä = leikitellä

Eikö minun, joka muut saatan synnyttämään, pitäis myös itse synnyttämän? sanoo Herra. Pitäiskö minun antaman muitten synnyttää, ja itse hedelmätöin oleman? sanoo sinun Jumalas. Jes. 66: 9

Näistä Jumalan sanoista kuulemme me, että Jumalalla myös on synnyttämisen halu, niin kuin vanhan Testamentin vaimoilla oli suuri halu synnyttää, eli lapsia saada, että Jumalan kunnia täytettäisiin, koska Hän siunasi ensimmäisen parikunnan sanoen: "Lisääntykää ja täyttäkää maata." Oli myös Abrahamilla ja Isakilla synnyttämisen halu, koska he rukoilit Jumalata, että Hän antais heille lapsia. Ja tämä synnyttämisen halu on Luojalta istutettu kaikille luontokappaleille. Että nyt Vanhemman sydämen vaatimus täytettäisiin, on Jumala itsekkin aikonut hedelmälliseksi tulla ja synnyttää puhtaan neitseen kautta Pojan kaikille Jumalan lapsille suureksi iloksi ja riemuksi.

Mutta riettaalle on siitä tullut kateus, että Jumalalla on Poika, ja hällä ei ole. Me tiedämme nimittäin, että perkele on, ei ainoastansa murhaaja ja valehtelija, mutta myös huora. Sentähden hän ei saata synnyttää, vaan hän varastaa Adamin lapsia ja opettaa heitä myös varastamaan, juomaan, kiroamaan, tappelemaan ja huorintekemään, että hän pääsis pilkkaamaan Jumalata, koska hän saattoi Jumalan lapsia väärälle tielle, josta myös Taivaalliselle Vanhimmalle tuli suuri muret, niin kuin se kirjoitettu on jo 1. Moseksen kirjassa, että Jumala tuli murheelliseksi ja katui, että Hän oli ihmisen luonut.

Tämä Taivaallisen Vanhimman muret vaikutti niin paljon, että muutamat niistä lapsista rupeevat katumaan, että he ovat saattaneet Vanhimpansa murheelliseksi. Ja tämä lasten katumus vaikutti taas niin paljon, että he tulivat sovitetuksi Vanhimman kanssa. Mutta vihollinen, jolla ei ole yhtään lasta omasta takaa, muuta kuin mitä hän on varastanut eli vietellyt, ei hän tiedä millinen Vanhimman sydän on. Hän arvais sen verran, että Jumalalle tulee muret siitä, koska kaikki Hänen lapsensa eksyvät väärälle tielle. Mutta ei vihollinen arvannut, että tästä Vanhemman murheesta piti tuleman sovinto niitten lasten kanssa, jotka katuvaisella sydämellä pakenevat Vanhimpansa tykö; vaan vihollinen ajatteli, ettei Taivaallinen Vanhin saata enää tunnustaa niitä lapsiksensa, jotka kerran ovat Hänestä luopuneet ja väärälle tielle eksyneet

Sovintoasia on yksi suuri salaisuus, jota myös enkelit nähdä himoitsevat. Koska siis vihollisella ei ole yhtään lasta, niin ei hänellä ole vanhimman sydän. Sen tähden hän ei saata arvata, millinen Vanhemman sydän on. Hän luulee ainoastansa tekevänsä Vanhimmalle surun ja mielikarvouden, koska hän saattaa kaikkia Hänen lapsiansa väärälle tielle. Mutta että tästä Vanhemman surusta ja murheesta piti tuleman sovinto niitten lasten kanssa, jotka katuvat syntiänsä, sitä ei vihollinen arvannut; ja niin muodoin tuli hän petetyksi siinä asiassa. Mutta Jumalalla, joka on synnyttänyt Pojan ennen iankaikkisuutta, on Vanhimman sydän. Ja koska Hän vielä antoi ainoan Poikansa syntyä puhtaan neitseen kautta, tuli tämä suuri salaisuus

ilmi, että Jumalan ainoa Poika tuli ihmiseksi. Tämän asian tähden sanoo Herra profeetta Jesajan kautta: "Pitäiskö minun antaman muitten synnyttää ja itse hedelmätöin olla? sanoo Herra sinun Jumalas." Me kuulemme siis, että Taivaallinen Vanhin ei tahdo hedelmätöin olla, mutta Jumalan ja ihmisten vihollinen, hän ei tahdo hedelmälliseksi tulla, sillä hän on vanha huora. Ja me tiedämme, ettei yksikään huora tahdo hedelmälliseksi tulla.

Riettaan huorat kätkevät hedelmänsä, ettei yksikään huomaitis, millä tiellä he ovat. Muutamat huorat ajavat hedelmän ulos, ja pirun paskalla tappavat hedelmänsä. Huoran lapset tulevat siis äpäräksi, jotka ei tiedä, kuka heidän isänsä on; mutta äpäret ei kärsi valkeutta, sillä heidän isänsä on heitä tehnyt pimeydessä. He rääkkyvät hämytessä mettässä ja kaipaavat kastetta, mutta heidän isänsä, joka on heitä pimeydessä tehnyt ei tahdo heitä tunnustaa omaksensa. Sen tähden on Jumala heitä hyljännyt ijankaikkiseen pimeyteen heidän vanhempainsa kanssa, jotka ovat valehtelijat ja huorat.

Mutta Jumala on tunnustanut Poikansa omaksensa, koska hän Davidin suun kautta on tunnustanut: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä olen minä sinun synnyttänyt." Ja joulupäivänä on Jumala enkelitten kautta tunnustanut Poikansa omaksensa. Ja silloin myös, koska Jumalan Poika kastettiin, on Jumala tunnustanut Poikansa. Ja monta kertaa jälkeen, niin kuin esimerkiksi kirjastamisen vuorella.

Mutta maailman herrat ei tahdo tunnustaa niitä lapsia omaksensa, joita he tekevät salavuoteudessa. Erinomattain

jos se on yksi köyhä ja ylönkatsottu äiti, niin he kieltävät varsin pois omia lapsiansa, jos vielä äiti lapsen hädässä olis huutanut ja sanonut, kuka lapsen oikia isä on. Mutta yhtähyvin ajavat perkeleen orjat sen äitin tunnustuksen valheeksi. Ja kuinkapa he saattavat tunnustaa niitä lapsia omaksensa, joita he ovat tehneet pimeydessä ja salavuoteudessa? Jos he tunnustaisit niitä lapsia omaksensa, niin he tulisit kunnianttomaksi, ja muut herrat tulisit tietämään, että he ovat huorat. Maailman kunnia ei laske heitä tunnustamaan semmoisia töitä, joita he ovat tehneet pimeydessä. Ja niistä ilmanki ovat muut huorimiehet ottaneet esimerkin, koska he kieltävät omia lapsiansa, joita he ovat tehneet salavuoteudessa.

On tässäkin seurakunnassa 67 henkeä, joilla ei ole isän nimeä. Ei yksikään tiedä, kuka niitten oikia isä on. Rietas on opettanut heitä kieltämään omia lapsiansa. Ilmanki valheen isä viimein tunnustaa niitä lapseksensa, jotka täällä kieltävät omia lapsiansa.

Jumala on julkisesti tunnustanut maailman edessä, että se neitseen Marian lapsi, joka on syntynyt hevoisen tallissa, on Hänen Poikansa, vaikka ihmiset luulit, että se on Josefän poika. Mutta maailman siviät huorat ei ollenkaan viittineet tunnustaa sitä lasta omaksensa, joka on hevoisen tallissa syntynyt, ja jonka äiti on niin köyhä ja ylönkatsottu, ettei kukaan lainannut hänelle huonetta. Ei olis yksi kunniallinen talonpoika viittänyt tunnustaa, että hän on sen lapsen isä, joka niin huonossa paikassa syntynyt on. Mutta Jumala tunnusti sen köyhän ja ylönkatsotun neitseen Pojan omaksensa. Ei olekaan Jumalalla niin

suuri kunnia kuin yhdellä kunniallisella talonpojalla, sillä Jumala on tunnustanut maailman edessä, että Hän on sen Pojan Isä, joka tänä päivänä on syntynyt hevoisen tallissa. Mutta maailman siviät huorat ei viittis sitä tunnustaa, sillä maailman herrat luulevat, että Marian Poika on huoran sikiä. Ei he sano tietävänsä, mistä tämä mies on tullut. He sanovat Vapahtajalle: Emme ole äpäränä syntyneet, me olemme vapaana syntyneet, meillä on Isä, nimittäin Jumala. Ja koska Vapahtaja sanoi heille: "Te olette siitä isästä perkeleestä!" Silloin rupeisit he kiviä poimimaan. Ja kukapa olis tuota hirviötä sanaa viittinyt kuulla, että hän on siitä isästä perkeleestä. Joka siviä ja kunniallinen ihminen olis sen soimauksen pahaksi ottanut, koska yksi semmoinen ihminen, joka on pidetty vääränä profeettana ja kansan häiritsijänä tulis häntä soimaamaan, että hän on siitä isästä perkeleestä. Sillä ei kukaan tahdo olla perkeleen lapsi, vaikka kuinka olis perkeleen töitä tehnyt.

Mutta jokaisella suruttomalla ihmisellä on se aina mielessä, että jos hän ei ole Jumalan lapsi, ei hän ole perkeleen lapsikaan. Mutta me tiedämme, että perkeleellä ei ole yhtään lasta, jota hän olis itse synnyttänyt, eikä hän tahdo yhtään lasta synnyttää. Hän on niinkuin muikin huora, joka ei sois ollenkaan, että hänelle tulis lapsia. Sentähden ovat myös riettaan huorat hedelmättömät. Ei he tule raskaaksi, jos he vielä makaisit Pyhän Hengen vieressä joka yö. Mutta vaikka rietas itse on hedelmätöin, kyllä hän sentähden varastaa niitä Adamin lapsia, joilla ei ole risti rinnassa. Sanotaan, että maahiset myös kapaloittevat

lapsiansa, mutta ei kärsitä ristiä pantavan rinnan päälle, sillä Jesuksen risti ahdistaa rintoja. Sentähden ei tohdi maahisen tyttäret vaihettaa niitä ihmisen lapsia, joiden rinnassa risti on. Mutta niitä lapsia he vaihettavat, joilla ei ole risti rinnassa. Mutta koska maahiset vaihettavat lapsia, panevat he omia lapsiansa sijaan. Ja ne maahisen lapset rääkkyvät yöt ja päivät, ja heillä on niin iso vatta, ettei he saa kyllänsä koskaan. Eiköhän ne kaikki ole maahisen lapset, jotka rietas on vaihettanut itsellensä, ja joilla on niin suuri vatta, että kaikki ajatuksetki menevät sinne, ja joilla on niin isot silmät, mutta ei kärsi valkeutta nähdä.

Pääasia näistä arveluksista on se, että rietas ei ole synnyttänyt yhtään poikaa. Sentähden hän ei tiedä millinen vanhimman sydän on. Mutta Jumala on tunnustanut, että Hän on sen Pojan Isä, joka tänä päivänä on syntynyt tallissa, vaikka moni herra ja myös talonpoika ei viitti tunnustaa niitä lapsia omaksensa, joita he salavuoteudessa tehneet ovat. Ja sen huoruuden ja valheen on valheen isä perkele heille opettanut. Ei he sentään viitti kuulla, että he ovat siitä isästä perkeleestä. Mutta sen me tiedämme, että Jumalalla on vanhemman sydän, koska Hän on synnyttänyt Pojan.

Paetkaat siis Hänen tykönsä kaikki murheelliset orpolapset, joita perkele ja maailma on jättänyt alastomaksi parkumaan maailman kylmän laattian päälle. Paetkaat Hänen tykönsä, te murheelliset orpolapset, joita omat luonnolliset vanhemmat maailman kunnian tähden ovat viskanneet sontatunkioon. Nostakaat teidän kätenne ylös, ja parkukaat niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu tai-

vaaseen asti. Siellä on Isä sillä Pojalla, joka tänä pänä on syntynyt tallissa luontokappalten keskellä. Ja Hänellä on Vanhimman sydän. Ei Hän jaksu kuulla lapsiansa parkuvan nälässä ja vilussa maailman kylmän lattian päällä. Hän ottaa heitä syliinsä ja antaa heidän imeä armosta vuotavaisia rintojansa. Parkukaat, parkukaat, te murheelliset ja alastomat orpolapset, joita maailma ja rietas on jättänyt kylmän lattian päälle. Parkukaat niin kovin, että Taivaallinen Isä kuulee. Hänellä on Vanhemman sydän, mutta ei muilla. Hän armahtaa niitä, jotka rukoilevat Jeesuksen nimeen, Isä meidän j. n. e.

Evangeliumin kirjoittaja on muistellut, että neitsy Maria synnytti Pojan, ja sen Pojan isästä ei ollut vakainen tieto. Muutamat luulit, että Josef olis sen Pojan oikia isä, vaikka ei Maria häpiän tähden viittinyt sitä tunnustaa, mutta evankelistat ovat myös jättäneet meille sen muisteluksen, että Josef tahtoi heittää morsiamensa Marian sentähden, että hän oli tullut raskaaksi. Siitä arvataan, ettei Josef ole tahtonut tunnustaa itsiänsä lapsen isäksi. Ja koska ei ainoastansa juutalaiset, vaan myös pakanat luulevat, että Marian Poika on äpära eli huoran sikiä, täytyy meidän tällä hetkellä tutkistella, kuka on sen Pojan oikia isä, joka tänäpänä on syntynyt tallissa, ja onko sen Pojan Isällä vanhimman sydän? Ja siinä samassa pitää meidän myös kysymän perään, kuka niitten isä on, joitten isän nimi ei löydy kirkonkirjassa? Onkohan niillä isän sydän, eli hukan sydän, jotka ei tahdo tunnustaa lapsiansa omaksensa? Meidän Herramme Jesuk-

sen Kristuksen Isä, joka on tunnustanut maailman edessä, että Hän on sen Pojan Isä, joka tallissa syntynyt on, tehkään kaikki neitseet hedelmälliseksi, rakkaaksi ja raskaaksi, että he synnyttäisit ja tunnustaisit maailman edessä, kuka sen uuden ihmisen oikia Isä on. Ja kaikki ne lapsukaiset, jotka turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, tulisit tuntemaan, kukä heidän oikia Isänsä on.

Ensimmäinen kysymys: Kuka on niitten isä, joitten nimiä ei löydy elämän kirjasta? Niitten isä sanotaan olevan helvetissä, vaikka ne riettaan huorat, jotka ovat hänen kanssansa huoranneet, nämät huorat ei tiedä, kuinka ja koska he olisit riettaan kanssa maanneet. He ovat niin raskaasti nukkuneet, ettei he ole tunteneet, koska rietas olis heidän rintojansa pusertanut. Synnin unessa ovat he maanneet riettaan sylissä. Ja siinä unessa ovat he myös hänen kanssansa huoranneet. Sanovat kyllä muutamat tyttäret, ettei heillä ole niin raskas uni, että kasakat saattaisit tehdä lapsen heille niin salaisesti, ettei heidän pitäis heräämän. Mutta me tiedämme, että rietas suostuttaa heitä unijuomalla, johonka on pantu käärmeen kuuta, pirun paskaa ja kuolleen uskon liivaa. Siitä on tullut niin raskas uni, ettei he tiedä enää tulevaisesta ilmasta mitään. Silloin pääsee rietas pusertamaan heidän rintojansa niin kuin Vapahtajan uskotoin morsian Israel antoi pusertaa rintojansa Egyptiläisen huorimiehille, ja teki huorin monen epäjumalan kanssa. Mutta tämänaikaiset huorat ei tiedä, että he ovat huoranneet riettaan kanssa. Vasta jälkeen, koska joku heistä herää, tuntevat he, että riettaan siemenet puikivat sydämen juu-

ressa, siellä he puikivat niin kuin käärmeet, sammakon pojat ja liiskot. Silloin he rupeevat kyllä moittimaan, ettei taida olla oikiata laitaa heidän kanssansa, koska se niin oksennukselta kaivaa.

Mutta mitä se auttaa enää, koska käärmeen siemenet ovat päässeet juurtumaan sydämen juuressa? Sydän paisuu päivä päivältä, eikä se parane, vaikka verta lasketaan. Mutta jos ne jaksaisit matkustaa Kaanaan maalle, jos ne jaksaisit ristiänsä kantaa Golgathan mäelle, jos ne jaksaisit kontata Jesuksen ristin juurelle, jos ne jaksaisit viimein avata suutansa, että Hän, se siunattu Vaimon Siemen, joka on musertanut käärmeen pään, sais tiputtaa yhden ainoan pisaran siitä punaisesta ja kalliista sovintoverestä heidän suuhunsa. Silloin voisit ne käärmeen siemenet, jotka puikivat sydämen juuressa, kuolla, eli tulla niin voimattomaksi, ettei he jaksais enää puikia ja paisuttaa sydäntä. Lähtekää siis Kaanan maalle, te riettaan huorat, jotka olette heränneet. Lähtekää matkustamaan Betlehemiin. Kantakaat ristiä Jerusalemin kaupungista Golgatan mäelle, kontatkaa Jeesuksen ristin juureen, ja avatkaa suutanne, että se siunattu Vaimon Siemen tiputtais yhden ainoan pisaran siitä punaisesta ja kalliista verestä teidän suuhunne, että ne käärmeen siemenet, jotka puikivat sydämen juuressa ja kaivavat sydämen juurta ja imevät sydäimestä verta, kuolisit ja palaisit helvetissä ynnä heidän isänsä kanssa, joka on kirottu ijankaikkisesti.

Toinen kysymys. Kukas niitten isä on, joitten nimiä ei löydy kirkon kirjassa? Niitten isä on joku perkeleen poika, joka on käynyt faarinsa koulussa, ja on

siinä koulussa oppinut huorin tekemään ja valehtelemaan, niin kuin itse vanha faari on murhaaja alusta ollut, ja valehtelija ja valheen isä, niin hän opetti myös poikiansa surmaamaan omia lapsiansa ja valehtelemaan, ettei he ole sen jalkalapsen eli äpärän isä, joka ei tiedä isänsä nimeä. Hattarat ja mettänperkeleet nauravat, koska heidän nimensä huudetaan, sillä heidän nimensä ei löydy kirkon kirjassa, eikä myös elämän kirjassa; mutta heidän nimensä on mettänperkele, he ovat vaimojen päälle niin kuin kiimakoirat, ja pahemmat vielä kuin kasakat.

Niitten seassa löytyy myös joku naaraspiru, joka tahtoo huorin tehdä monen mettänperkeleen kanssa. Mutta yksi naaraspiru, joka on yksi pohjatoimihuora, ei taida hedelmälliseksi tulla, eikä huora tahdo hedelmälliseksi tulla, vaan jos huoruudesta tulis hedelmä, niin hän ajaa hedelmän ulos elävällä hopyalla eli käärmeen nahalla, eli pusertavat rintojansa niin, että lapsi hänen kohdussansa surmataaan. Mutta muutamat ovat niin kunnialliset, ettei he tahdo ollenkaan tunnustaa, että he ovat huorin tehneet naaraspirun kanssa, vaan he kieltävät pois, ettei he ole semmoisia häpiällisiä töitä tehneet. Ja niin muodoin tulevat huorain sikiät äpäriksi.

Onkos niillä vanhemman sydän, jotka kieltävät omia lapsiansa? Pois se! Vaan niillä on hukan sydän, karhun sydän, eli jalopeuran sydän, eli lohikäärmeen sydän, sillä lohikäärme ei kannata vaaria pojistansa. Hän panee muniansa hiedan sisälle ja jättää siihen. Kukas on siis niitten äpäriin isä, jonka nimiä ei löydy kirkon kirjassa? Niitten isä on

vissimmästi joku mettänperkele, ja niitten äiti on naaras piru. Kaikki linnut taivaan alla elävät avioliitossa, mutta mettänperkeleet, ja hukat, ja siat, ja lohikäärmeet, ja naudat elävät erinänsä. Ja koirat ja velhot, net ei tule koskaan vihille. Silläpä Ilmestyskirjassa sanoo, että koirat ja velhot ovat ulkona. Ja siellä he saavat ulvoa iankaikkisesti.

Kolmas kysymys: Kukas on sen Pojan Isä, joka tänäpänä on syntynyt tallissa? Muutamat arvelevat, että Josef on sen Pojan isä, mutta Josef ei ole saattanut tunnustaa itsensä sen Pojan isäksi, sillä Evangelista Matteus muistelee, että Marian ylkämies Josef tahtoi heittää morsiamensa, koska hän tuli tietämään, että Maria oli raskaana. Ja minkätähden Josef tahtoi heittää kihlatun morsiamensa? Sentähden, että hän tiesi vakaan, ettei hän ole sen lapsen isä, joka Marian kohdussa oli. Kukas oli siis sen lapsen Isä? Juutalaiset ei uskoneet ollenkaan, että Jumala oli sen Pojan Isä, vaan he luulit, että perkele oli hänen isänsä, sillä he sanoit sille miehelle, joka oli sokiana syntynyt, ettei he tiedä mistä se mies oli tullut, joka sokian silmät avais, mutta sen he luulit tietävänsä vakaan, ettei hän ole Jumalasta.

Ja siinä samassa uskossa ovat vielä muutkin maailman viisaat, ettei Jesus ole Jumalan Poika, mutta että hänellä on isompi järki kuin muilla ihmisillä. Sen he antavat myöten. Mutta me kuuleme tämän päivän evangeliumista ja muista Raamatun paikoista, että Jumala on tunnustanut maailman edessä, että Hän on sen Pojan Isä, joka syntyi hevoisen tallissa luontokappalten keskellä. Mutta maailman herrat ei tunnusta sitä,

eikä kunnialliset talonpojatkaan viitti tunnustaa niitä lapsia omaksensa, joita he ovat salavuoteudessa tehneet.

Yhdellä kunniallisella talonpojalla on siis suurempi kunnia kuin Jumalalla, sillä yksi kunniallinen talonpoika ei tahdo häpeän tähden tunnustaa omia lapsiansa omaksensa. Mutta Jumala on tunnustanut, että se Poika, joka syntyi tallissa, on Hänen Poikansa, vaikka juutalaisten herrat ei ole sitä uskoneet, eikä moni maailman herra sitä uskois, että sen köyhän ja ylönkatsotun neitseen Marian Poika on Jumalan Poika. Sentähden ei viitti maailman herrat mennä hevoisen talliin katsomaan maailman Vapahtajaa, kussa se makaa heinäin ja olkein päällä köyhän ja ylönkatsottuna, pilkattuna ja kirottuna maailman herroilta, jotka pelkäävät, että heidän verka- ja silkkiwaatteensa rupeisit haisemaan sonnalta, jos ne kävisit hevoisen tallissa katsomassa Jumalan Poikaa, jota he pitävät äpäränä.

Eikä myös kunnialliset talonpojat viitti käydä tallissa katsomassa tätä Marian Poikaa. Erinomattain semmoiset talonpojat, joilla on verkavaatteet ja verkarokit päällä, pelkäävät, että jos he kävisit tallissa, rupeisit hekin haisemaan sonnalta ja tulisit apostolitten kaltaiseksi, jotka luettiin maailman sontatunkioksi. Mitäpä maailman herrat ja kunnialliset talonpojat huolivat semmoisesta Vapahtajasta, joka makaa seimessä heinäin ja olkein päällä luontokappalten keskellä? Hän on niin köyhä ja ylönkatsottu, ettei Hänellä ole sijaa ihmisten majassa, paljota vähemmän taitaa Hänellä olla sijaa ihmisten sydämissä.

Oli ilman epäilemättä Betlehemissä kestikievarin talossa komiat pykningit, mutta kestikievari oli saanut maailman herroja vieraaksi. Kuinkapa hän saattoi lainata yösijaa Marialle, joka oli paksuna, ja kukatiesi muutampi kulkeva huora? Hänen täytyi siis mennä yösijaa hakemaan tallissa, kussa aasi ja härkäinen tunsu Luojansa, niin kuin profeetta Jesaja kirjoittaa, että aasi ja härkä tuntevat isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne minua, sanoo Herra.

Koska nyt Jumalan Pojan äiti on niin köyhä ja ylönkatsottu, ettei kukaan maailman herroista eikä kunniallisista talonpojista viitti katsoa hänen päällensä, sillä ei hänellä ole varaa pitää ristiäisiä ja kalaasia, niin kuin maailman herrat ja kunnialliset talonpojat vaativat. Jerusalemin vaivaiset ja kerjäläisetkään ei mene hevoisen talliin katsomaan Jumalan Poikaa ja maailman Vapahtajaa, sillä maailman vaivaisilla ja kerjäläisillä on usein Jumala peräsuolella. Ja Jumalan Pojan äiti on itse niin köyhä ruumiin puolesta, ettei hän jaksaa vaivaisten rapavattaa täyttää. Niin ei yksikään maailman lapsista mene katsomaan Jumalan Poikaa, vaan ainoastaan ne karjan paimenet, jotka olit valvomassa, koska muut olit nukkumassa. Niille ilmoitit Jumalan enkelit, että Herra Kristus Davidin kaupungissa oli syntynyt, ja ne muut kiiruhtivat Betlehemiin katsomaan Vapahtajaa, ja juttelit kaikille, mitä he olit nähneet ja kuulleet siitä lapsesta. Mutta ainoastansa Maria kätki ne sanat sydämeensä, mutta kaikki muut pidit niitä ilmoituksia jaarituksina.

Neljäs kysymys: Onkos sillä miehellä vanhimman sydän, joka tunnustaa

maailman edessä, että se köyhä ja ylönkatsottu lapsi, joka on syntynyt tallissa, on Hänen Poikansa? On, Jumalan kiitos! Sillä miehellä on vanhimman sydän, ja niin palava rakkaus on sen miehen sydämessä, että rakkaimman äidin sydän on kylmä niin kuin jää sen ylenpalttisen rakkauden suhteen, joka meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isän sydämessä on.

Ei olekaan vielä yksikään äiti antanut ainoan Poikansa kuolemaan huorain ja varkaitten edestä, niin kuin meidän Herramme Jesuksen Kristuksen Isä on tehnyt. Katso nyt, rakas äiti, kuinka kylmä sinun sydämes on Taivaallisen Vanhimman sydämen suhteen. Sinun sydämes on, rakas äiti, kylmä niin kuin jää Taivaallisen Vanhimman sydämen suhteen. Sinun sydämes on niin kuin hukan sydän sen sydämen suhteen, joka Taivaallisen Vanhimman rinnassa vuotaapi verta. Sinä et antais lammastakaan kuolemaan huorain ja varkaitten edestä, jopa sitte ainoan Poikasti. Mutta Taivaallinen Isä on antanut ainoan Poikansa huorain ja varkaitten edestä.

Katso nyt, rakas äiti! kuinka huono ja kelvotoin sinun rakkautes on Taivaallisen Vanhimman rakkauden suhteen. Sinulla on niin suuri maailman kunnia, rakas äiti, että jos yksi sinun lapsistas tulis huoraksi ja varkaaksi, niin sinun sydämes jäähtyis ja tulis kylmäksi. Sinä ajat sen onnettoman lapsen pois talostasi, etkä kärsi enää nähdä häntä silmäisti edessä. Et sinä viitti kuulla, että sinä olet huoran eli varkaan äiti. Mutta Taivaallisen Vanhimman sydän on vielä niilleki lapsille rakas, jotka ovat huoraksi ja varkaaksi tulleet. Hän on jo monta

kertaa saanut kuulla, että Hänen lapsensa ovat huorat ja varkaat. Mutta Hänen sydämensä ei ole jäähtynyt vielä, eikä kylmäksi tullut, vaikka Häntä on haukuttu huorain ja varkaitten isäksi. Tuntemaat, te maalliset vanhemmat, jos te jaksaisitte sen kärsivällisesti kantaa. Teidän rakkautenne loppuu varsin, koska lapset tulevat huoraksi ja varkaaksi. Te ajatte pois semmoisia talostanne, koska te itse olette kunnialliset. Ette viitti semmoisia nähdä teidän silmäinne edessä. Mutta Taivaallinen Vanhin ottaa vielä niitäkin lapsia syliinsä, jotka ovat katuvaiset huorat, ja katuvaiset varkaat. Ja vaikka nämät jumalattomat lapset ovat Hänen kyyneleensä pilkanneet, yhtä hyvin antoi Hän ainoan Poikansa kuolemaan huorain ja varkaitten edestä.

Voi! Voi! sitä Taivaallisen Vanhimman rakkautta, kuinka palava se on. Rietas luuli, että kaikki Taivaallisen Vanhimman lapset ajetaan pois, koska hän sai kaikkia heitä huorin tekemään ja varastamaan. Hän ajatteli, että Taivaallinen Vanhin ajaa semmoisia pois talostansa ijankaikkiseksi ajaksi. Mutta rietas tuli tässä asiassa petetyksi, sillä riettaalla ei ole lapsia omasta takaa, muuta kuin mitä hän on ryöstänyt ja varastanut Jumalalta. Ja sen tähden on hän kokonansa tietämättömyydessä, kummoinen Vanhimman sydän on. Mistäpä rietas tunsikin Vanhemman sydäntä? koska hän ei ole koskaan synnyttänyt. Lohikäärme panee muniansa hietaan. Ja sinne hän ne jättää.

Siinä tuli siis vihollinen petetyksi, ettei hän tuntenut Taivaallisen Vanhimman sydäntä. Hän ei arvannut sitä, että Taivaallinen Vanhin saattaa sovitetuksi

tulla lastensa kanssa, vaikka he ovat huorat ja varkaat, jos he tulevat nöyränä ja katuvaisella sydämellä kerjäämään armoa.

Paetkaat siis, te katuvaiset huorat ja katuvaiset varkaat Taivaallisen Vanhimman tykö. Rientäkää Betlehemiin katsomaan sitä köyhää lasta, joka makaa seimessä, hyljättynä, ylönkatsottuna, maailmalta pilkattuna ja ulos huoneesta vatkattuna, jolla ei ollut sijaa suruttomain ja katumattomain majassa. Ottakaat Häntä huoneeseen, te hengessä köyhät paimenet, te murheelliset ja katuvaiset sielut. Härkä ja aasi, ottakaat Häntä huoneeseen, koska Hänellä ei ole sijaa ihmisten majassa. Lampaat ja karitsat, ottakaat Häntä huoneeseen. Tiaiset ja pulmukaiset, ottakaat Häntä huoneeseen. Pääskyiset ja kaikki pienet linnut, ottakaat Häntä huoneeseen, sitä ylönkatsottua lasta, joka makaa seimessä olkein ja heinäin päällä. Ottakaat Häntä teidän sydämenne huoneeseen, amen!

Jäljennös / Iisakki Poromaan jäljennöskirja / Junosuvanto /

Härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne, ja minun kansani ei ymmärrä.

Jes. 1: 3.

Tässä profeetta Jesaja todistaa, että luontokappaleet paremmin tuntevat omistajansa kuin ihminen, sillä luontokappale ei ole peräti tunnoton. Se tuntee, kuka häntä vastaan on kova. Se tuntee myös, kuka häntä vastaan on hyvä. Mutta paatunut ihminen ei tunne Luojaansa. Ei paatunut ihminen tunne, kuka hänelle suo hyvää ja kuka hänelle tekee pahaa.

Juomari luulee, että viinaporvari tekee hänelle hyvää, koska hän ottaa juomarilta viimeisen tolpan vuotavasta pirunpaskasta. Mutta sen juomari pitää pahimpana vihollisena, joka häntä haukkuu juopumuksen synnistä. Niin myös viinaporvari kiittää sen virkamiehen hyväksi, joka ei kanna häneltä sakkoa viinan myymisestä. Mutta se on pahempi kuin itse perkele, joka sakottaa juomaria ja viinaporvaria, että he viimein palttuivat¹ pilaamasta ja pahentamasta maakuntaa pirunpaskallansa. Huora rakastaa huorapukkiansa, joka hänelle tekee jalkalapsia, ja sen kautta turmelee hänen maallisen ja taivaallisen onnensa. Mutta niitä hän vihaa, jotka pyytävät häntä estää huoruudesta. Moni huora suuttuu vanhimmalle, koska vanhin vetää häntä väkisin huorapukin alta.

Varkaatsä pitävät niitä parhaina ystävinä, jotka kätkevät heidän varastetun kalunsa, mutta niille varkaatsä aikovat kostaa, jotka heitä ilmoittavat. Kaikki paatuneet henget pitävät niitä parhaana ystävinä, jotka ovat avulliset synninteossa, mutta niitä ne vihaavat, jotka pyytävät

estää heitä synnistä. Niitä ne rakastavat, jotka auttavat heitä pikimmiten helvettiin, mutta niitä ne vihaavat, jotka pyytävät estää heitä synninjuoksussa.

Luontokappaleella on myös parempi tunto, kuin suruttomalla ihmisellä, sillä luontokappale ei tee tuntoansa vastaan mitään. Hän välttää vaarallisia paikkoja. Jos luontokappale tulee huonon jään päälle, niin hän pyörtää takaisin. Mutta ylpeä ihminen ei pyörrä takaisin. Ja erinomattain, koska vuotava pirunpaska liottaa sydämen, tulee hän niin rohkeaksi, ettei kuolemakaan pelota häntä. Jos ketu tarttuu rautoihin, puree hän jalkansa poikki ja pelastaa sillä lailla henkensä, mutta suruton ihminen ei pure yhtään sormeä, vaikka hän on vihollisen raudoissa kiinni. Luontokappale ei tee koskaan tuntoansa vastaan, mutta suruton ihminen tekee paljon syntiä tuntoansa vastaan, vaikka hänen tuntonsa on paksumpi kuin nautahärän vuota, niin ettei hän tunne mitään muuta synniksi, kuin juuri niitä grouvimpiä² varkauksia ja murhatöitä. Mutta tekee hän vielä semmoisia töitä, joita omatunto kieltää. Eikä paatunut ihminen ole semmoinen luontokappale, että se tottelee ruoskaa. Nautahärkä kuitenkin pakenee, koska häntä ruoskitaan. Mutta ihminen ei pakene synninteosta, vaikka häntä piiskataan ja sakotetaan.

Ei varas muista kauan, että hän on seisonut puolassa. Eikä huora muista kauan, että hän on kerran kirkon rangaistuksen kärsinyt. Ei juomari palttu³ juopumuksesta, vaikka hän sairastaa kauan aikaa jälkeen ja on nuopea, niin kuin paskaa olisi syönyt. Ei viinaporvari palttu⁴ viinan myymisestä, vaikka häntä

kerran on sakotettu. Ja moni vannoo vielä itsensä helvettiin viinasakon tähden.

Koska nyt suruttomalla ihmisellä on niin paksu tunto ja niin paatunut nahka, ettei se tottele ruoskaa, sen tähden sanoo Herra sen saman profeetan Jesajan kautta: Mitä varten teitä enää lyödään, koska te aina harhaillette. Koko pää on sairas ja koko sydän on väsynyt. Hamasta kantapäältä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä, vaan haavat ja sini-marjat ja veripahkat, jotka ei ole puserretut eikä sidotut eli öljyllä sivellyt. Minä luulen, että luontokappaleet paremmin tuntevat Luojaansa, kuin muutamat paatuneet ihmiset. Johannes näki hevosia tai vaan valtakunnassa ja neljä eläintä, mutta ei hän nähnyt suruttomia ihmisiä, muuta kuin helvetissä puikivan⁵. Ja hän näki myös, kuinka he kiroavat Luojaansa, jota enemmän vaivaa he kärsivät.

Minkäs tähden te luulette Vapahtajan syntyneen tallissa? Evankelista on muistellut, ettei ollut hänen köyhällä äidillensä sijaa majassa. Mutta kyllä Jumalan äidillä oli hauskempi ja rauhallisempi yösiija tallissa kuin majassa eli kestikievarin talossa, kussa juomarit kiroavat ja tappelevat. Ei semmoisessa majassa ole hauska Jumalan äidillä olla, eikä myös hänen pojallansa, kussa markkinaväki turhuuden markkinoilta päissä tultuansa juovat, kiroavat ja trallaavat, tappelevat ja pahaa menoa pitävät. Pian semmoisessa majassa poljetaan Jumalan äiti lapsinensa. Hauskempi on Jumalan äidillä olla tallissa luontokappaleitten keskellä, kuin semmoisessa majassa, kussa ihmiset elävät pahemmin kuin luontokappaleet. Eivät luontokappaleet, vaikka he ovat järjettömät, tee Jumalan

äidille pahaa. Ja ne luontokappaleet, jotka siinä ovat, tuntevat paremmin Luojaansa, kuin ne paatuneet ihmiset, jotka majassa ovat.

Seisokaa nyt, luontokappaleet, ja kuunnelkaa, kuinka se vastasyntynyt Jumalan Poika itkee. Koska hän tulee tähän syntiseen maailmaan alastomana ja turvattomana, ei yksikään ota häntä mahaansa. Ei yksikään anna hänelle suojaa. Ei kestikievari aja ulos juopuneita, jotka olisivat havilliset⁶ makaamaan paska-hyysikässä, vaan niille hän antaa kamarinsa. Niille hän laittaa punssia. Ja vaikka ne kiljuvat ja trallaavat puoliyöhön asti, ei hän suutu niille. Mutta koska Jumalan äiti tulee köyhänä ja maailmalta ylönkatsottuna pyytämään yösijaa, niin maailman kestikievari, joka on maailman herrain paras ystävä, käskää hänen mennä hevosen talliin. Ilmankin hän arvelee, että Jumalan äiti on yksi maailman huora ja yksi portto, joka on kulkenut Galileasta ja tulee nyt hänelle vaivaksi synnyttämään huorasikiön hänen talossansa. Ei hän pidä vaivana kuulla juopuneitten kiroavan ja tappelevan talossansa. Mutta jos Jumalan Poika itkee, koska hän syntyy tähän kylmään ilmaan, sitä hän pitää vaivana. Ja sen tähden hän käskää hänen mennä talliin. On kaunis kestikievari Betlehemissä, joka ei ota Jumalan Poikaa mahaansa. Mutta jos itse perkele tulisi pyytämään yösijaa, kyllä hän sille antaisi.

Nyt kuulevat luontokappaleet, kuinka Jumalan Poika itkee. Ja paremmat niillä ovat korvat kuulla, kuinka Jumalan Poika itkee ja valittaa, etteivät ihmiset ota häntä mahaansa. Parempi rauha on myös Jumalan äidillä tallissa, kuin

kestikievarin majassa, kussa juopuneet kiroavat ja trallaavat. Niin seisokaa nyt te, aasi ja härkäinen, ja kuunnelkaa, kuinka Jumalan Poika itkee, koska hän syntyy tähän kylmään ilmaan. Lakatkaa puremasta teidän olkianne ja kuunnelkaa pystyssä korvin, kuinka Jumalan Poika itkee kylmässä tallissa ja valittaa, että ihmiset ovat niin kovat, etteivät he ota häntä majaan. Hengittäkää te hänen päällensä ja lämmittäkää häntä teidän hengellänne, ja huoatkaa teidän sydämestänne, koska ihmiset eivät huokaa. Ja koska te panette maata, niin pankaa ensinnä polvillenne ja taas huoatkaa, koska ihmiset eivät huokaa. Kukas tiesi se suuri Luoja, joka makaa seimessä, kuulee teidän huokauksianne odottan Jumalan lasten ilmestystä. Kuule myös Josefin ja Marian huokaukset, sinä vastasyntynyt Juudan Kuningas. Isä meidän j. n. e.

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Josef ja Maria tulivat Betlehemiin veron eli henkikirjoituksen tähden, ja siinä matkassa syntyi Vapahtaja, ja pantiin seimeen, ettei ollut sijaa majassa. Ja muutamat paimenet kuulivat enkeleiltä, että Vapahtaja oli syntynyt Betlehemissä. Ja ne paimenet tulivat sinne ja löysivät Marian lapsinensa. Seuraavaisesti siitä, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä kerralla perään ajatteleman, minkä tähden Jumalan Pojalla ei ole sijaa ihmisten majassa, koska hän syntyy tähän maailmaan, eli minkä tähden Jumalan Poika makaa seimessä heinäin ja olkien päällä luontokappaleitten keskellä. Eli minkä tähden ihmiset eivät armahda häntä ja ota häntä

majaan, ja minkä tähden he antavat hänen olla kylmässä tallissa.

Evankelistat muistelevat, että Josef ja Maria häädyit⁷ olemaan yötä tallissa, ettei ollut sijaa majassa. Mutta minkä tähden ei ollut sijaa majassa? Sen tähden ilmankin, että siinä oli paljon muita vieraita. Ja ne vieraat olivat rikkaammat ja kunniallisemmat, kuin Josef ja Maria. Maja oli kestikievarin talo. Ja kestikievari on velkapää vastaanottamaan vieraita ja palkan edestä laittamaan heille yösijan ja ruoan. Mutta kestikievari bruukaa olla⁸ semmoinen mies, että hän ottaa kunniallisia vieraita ja maailman herroja majaan. Mutta köyhiä hän ei ota vastaan, sillä hän pelkää, ettei niillä ole rahaa, millä he maksavat edestänsä. Koska siis semmoiset köyhät vieraat tulevat kestikievarin taloon ja pyytävät huonetta, niin vastaa kestikievari: Ei ole majassa sijaa. Menkää hevosen talliin.

Ensinnä voi kestikievari kysyä Josefiltä ja Marialta, mistäs nämä vieraat tulevat? Ja he vastaavat: Galileasta, Nasaretin kaupungista. Silloin sanoo kestikievari: Tuleekos Nasaretista mitään hyvää? Jos Josef ja Maria sanovat kestikievarille: Me olemme Davidin suvusta, ja me olemme tulleet tänne veron maksamisen tähden, silloin sanoo kestikievari: Davidin suku on niin köyhä, eivätkä ne ole paremmat kuin talonpojat. Menkää muualle. Jos Josef sanoo kestikievarille: Tämä Maria on minun kihlatu emäntä ja hän on vähävoipanen, eikös isäntä olisi niin hyvä ja lainaisi meille huonetta, silloin sanoo kestikievari: Minä näen, että hän on paksuna. Kukas tohtii semmoisia kulkuhuoria ottaa huoneeseen? Ilmankin hän on tullut

tänne synnyttämään ja salaamaan sikiönsä, etteivät ihmiset tietäisi, millainen huora se on. Jos Josef vielä sanoo kestikievarille: Ei se ole huora. Minulle on unessa ilmoitettu, että se on Pyhästä Hengestä raskaaksi tullut, silloin suuttuu kestikievari ja sanoo: Pyhästä Hengestäkö nyt huorat tulevat raskaaksi? Kyllä nyt moni huora sanoo, että hän on tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä, mutta eivät semmoiset ole muut kuin villihenget. Menkää talliin ja synnyttäkää siellä. Jos nyt Josef kysyy: Mitkäs vieraat teillä on, koska majassa ei ole sijaa, silloin vastaa kestikievari: maaherrat, voudit, herastuomarit, porvarit ja muut maailman herrat. Ne ovat nyt korttia lyömässä salissa ja punssia juomassa. Ja ne tarvitsevat yön rauhan. Jos nyt Maria, sinun huorasi, synnyttää lapsen yöllä, niin se alkaa täällä parkumaan yöllä, ja ihmiset eivät saa nukkumarauhaa. Ei se passaa. Ja sitten hän sanoo kovin Josefille: Mene huorasi kanssa minne tahdot. Tässä majassa ei ole teille sijaa.

Niin muodoin täytyy Jumalan Pojan äidin mennä kylmään talliin synnyttämään Jumalan Pojan. Koska ihmiset eivät ota häntä majaan, niin täytyy hänen mennä luontokappaleitten tykö, jotka paremmin tuntevat Luojansa, kuin ihmiset.

Mutta nyt sanovat kaikki kestikievarit: Jos Jumalan äiti tulisi meidän taloomme, niin me ajaisimme ulos majasta kaikki herrat ja talonpojat, ja me ottaisimme hänet kiitollisuudella vastaan. Me sanoisimme punsiherroille: Menkää paskahyysikkään teidän pirunpaskaanne juomaan. Tänne on tullut Jumalan Pojan äiti, ja hän tarvitsee rauhassa olla. Me sanoisimme juomareille, jotka

ovat kokoontuneet pirttiin: Menkää helvettiin sen vuotavan pirunpaskaanne kanssa ja juokaa ja kirotkaa ja tapelkaa siellä. Tänne on tullut Jumalan Pojan äiti, joka senkaltaista kirottua elämää ei kärsi, ja hän tarvitsee rauhassa olla.

Mutta minä sanon kaikille maailman kestikievareille, jotka vielä ovat siinä vanhassa juutalaisten uskossa, että jos Jumalan äiti tulisi heidän taloonsa niin kuin Maria, köyhänä, ylenkatsottuna ja raskaana, niin he sanoisivat niin kuin Betlehemin kestikievari: Kuka on velvollinen vastaanottamaan kaikkia kulkulaisia. Menkää navettaan, eli menkää talliin, ja synnyttäkää teidän sikiönne siellä.

Jos me nyt kysyisimme, minkä tähden Jumalan Pojalla ei ole sijaa ihmisten majassa, niin meidän täytyy vastata niin kuin Johannes evankelista: Hän tuli omiansa tykö, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Jos me kysyisimme, minkä tähden Jumalan Pojan täytyy olla hevosen tallissa, koska hän syntyy tähän maailmaan, niin meidän täytyy vastata, niin kuin evankeliumin kirjoittaja: Ei ole sijaa majassa. Ihmiset ovat niin kovat, että he antavat Jumalan Pojan olla kylmässä tallissa. He antavat hänen maata siellä heinäin ja olkien päällä luontokappaleitten keskellä.

Jos Jumalan äiti tulisi niin kuin suuri maailman drotningi⁹, niin kaikki maailman herrat panisivat pois punssilasit ja menisivät ulos häntä vastaan, ja kumartaen rukoilisivat häntä. Jos Jumalan Poika olisi ollut Herodeksen linnassa, niin olisivat kaikki herrat tulleet sinne kumartaen rukoilemaan häntä. Mutta hän syntyi tallissa. Ettei kukaan lainannut hänelle huonetta, sen tähden täytyi

hänen olla siinä kylmässä tallissa ja luontokappaleet ottivat hänet vastaan, vaikka eivät ihmiset ottaneet häntä vastaan. Nyt täytyy siis vastasyntyneen Jumalan Pojan olla kylmässä tallissa sillä aikaa kuin maailman ruhtinas on majassa paistamassa persettänsä prasun¹⁰ edessä ja punssia juomassa maailman herrain kanssa. Siellä ne kalaseeraavat¹¹ salissa ja lyövät korttia. Mutta Jumalan Poika saa olla kylmässä tallissa. Ja kukas maailman herroista menee talliin kumartaen rukoilemaan häntä, vaikka olisi vielä suurempi kuin Jumalan Poika? Ei maailman herroista yksikään menisi kumartaen rukoilemaan häntä, vaan he sanoisivat: Ei Jumalan Poika ole niin köyhä, että hänen pitää oleman tallissa. Eivät talonpojatkaan menisi kumartaen rukoilemaan häntä tallissa. He sanoisivat vain: Ei Jumalan Poika ole niin köyhä, että hänen täytyy syntyä tallissa. Nikodemuksen evankeliumissa seisoo niin, että kaikki herrat, ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset pitivät Jumalan Poikaa jalkalapsena. Ja niin pitävät vielä nytkin maailman herrat, että hän on jalkalapsi. Joka paikassa, kussa Jumalan Poika itkee ja surkuttelee maailmanlasten kovuutta ja armottomuutta, etteivät he ota häntä majaan, sanovat maailman herrat: Se on jalkalapsi ja salavuoteudessa hän on syntynyt.

Mutta ei maailman vaivaisetkaan tahdo mennä hevosen talliin kumartaen rukoilemaan häntä, sillä hän on niin köyhä, ettei maailman köyhät saa häneltä mitään. Hänen äitinsä on vielä yksi muukalainen ja vieras maan päällä, jolla ei ole varaa pitää ristiäisiä. Ei ole kallempääkään antamista niille vaivaisille,

jotka muka nälän tähden tulisivat talliin katsomaan Jumalan poikaa. Jos se olisi kuninkaan poika, eli jonkun rikkaan herran poika, niin menisivät kyllä vaivaiset sinne katsomaan häntä, sillä he voisivat saada jotakin suuhunsa. Mutta Jumalan Pojan äidillä ei ole mitään antamista maailman vaivaisille, sillä hän on itse köyhä siitä maallisesta tavarasta. Ja jos hän rupeaisi tarjoamaan hengellisiä, niin pakenisivat maailman vaivaiset kauas ja sanoisivat: Jumalan Pojan äitinkös semmoinen on? Ei se anna mitään vaivaisille. Hän vain haukkuu. Niin muodoin saa Jumalan Pojan äiti olla rauhassa Poikansa kanssa tallissa, ja Josef kolmantena, siihen asti, että paimenet tulevat katselemaan häntä.

Mutta ei sitä ole pantu kirjaan, mitkä paimenet ne olivat. Jos niillä oli lampaita eli keitureita, eli sikoja, joita he paimensivat. Se ainoastansa on merkitty, että he olivat valvomassa ja vartioimassa heidän laumaansa. Niille ilmestyi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä. Muutamat paimenet eivät jaksanut valvoa yöllä, vaikka he tietävät, että paljon on hukkia metsässä. Ja sen tähden ei Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä. Ja mistäs semmoiset laiskat paimenet, jotka nukkuvat yöllä ja antavat laumansa kaikille pedoille raatelukseksi tulla, mistäs semmoiset paimenet tietävät, missä paikassa Jumalan Poika on syntynyt? Eivät semmoiset paimenet tiedä laumastansa mitään, jopa sitten Jumalan Pojasta.

Mutta ne paimenet, jotka valvovat yöllä ja vartioivat heidän laumaansa, saavat nähdä Jumalan Pojan, koska Herran kirkkaus ympärivalaisi heitä. He

saavat kuulla enkeliltä, missä Jumalan Poika makaa. He saavat kuulla sen suuren taivaallisen sotaväen veisaavan ja kiittävän Jumalaa, ja toivottavan maalle rauhaa ja ihmisille hyvän tahdon vastaanottamaan sen ylenkatsotun ja maailmalta hyljätyn, mutta Marialle ja Josefille rakastetun lapsukaisen, joka makaa heinäin ja olkien päällä luontokappaleitten keskellä. Ja luontokappaleet huokaavat, koska ihmiset eivät huokaa sen sydämen kovuuden ylitse, että ihmiset eivät armahda häntä ja ota häntä majaan, vaan antavat hänen maata siinä kylmässä tallissa. Kuitenkin toivottavat taivaan enkelit niille koville ja armottomille ihmisille hyvän tahdon vastaanottamaan Daavidin Pojan Vapahtajaksi.

Mutta ihmisillä ei ole koskaan hyvä tahto ollut vastaanottamaan sen kaltaista Vapahtajaa, joka seimessä makaa, vaan he ovat häntä vihanneet ja vainonneet hamasta syntymästä asti. Maailman kuninkaat tahtovat hänet tappaa varsin lapsuudessa, ennen kuin hän pääsee suureksi tulemaan. Ja maailman herrat eivät huoli hänestä, niin kauan kuin hän makaa seimessä, vaan luulevat, että Marian Poika on jalkalapsi.

Kuitenkin tulevat ne paimenet, jotka ovat valvomassa ja vartioimassa heidän laumaansa pimeyden aikana, koska Herran kirkkaus ympärivalaisee heitä, ja he saavat kuulla enkelin suun kautta, että Vapahtaja on syntynyt, joka on Herra Kristus Daavidin kaupungissa. Ne paimenet, sanon minä, jotka ovat vartioimassa laumaansa, ne tulevat kiiruhtaen Betlehemiin ja löytävät Jumalan Pojan makaavan seimessä. Mutta ne paimenet, jotka silloin ovat nukkumassa, eivät tie-

dä mitään Jumalan Pojan syntymisestä. Niin käykäämme nyt Betlehemiin ja katsokaamme sitä, kuin tapahtunut on, jonka Herra meille ilmoitti. Käykäämme sinne katsomaan, jos se on tosi, että Jumalan Poika makaa seimessä heinäin ja olkien päällä luontokappaleitten keskellä. Käykäämme sinne katsomaan, jos se on tosi, että ihmiset ovat niin kovat ja niin armottomat, että he antavat sen vastasyntyneen lapsukaisen maata kylmässä tallissa, kussa luontokappaleet huokaavat ja huokauksillansa lämmittävät häntä, koska ihmiset eivät ota häntä majaan.

On kyllä tosi, niin löytävät ne paimenet, jotka tulevat sinne. On kyllä tosi, että Jumalan Poika makaa seimessä yhdessä kylmässä tallissa. On kyllä tosi, ettei ole hänellä sijaa ihmisten majassa. On kyllä tosi, että härkä ja aasi kuulevat, kuinka tämä taivaallinen lapsukainen itkee, koska hän syntyy tähän kylmään ilmaan. Hän itkee ihmisten kovuuden ja armottomuuden tähden, jotka eivät ota häntä majaan, vaan antavat hänen maata kylmässä huoneessa ja itkeä siellä ja valittaa, ettei ole hänelle annettu suojaa, koska hän oli niin köyhä ja alaston.

Maailman herrat eivät ota häntä majaan, sillä he eivät saa nukkumarauhaa, jos hän rupeaa itkemään ja valittamaan heidän sydämensä kovuuden tähden. Ja sen saman syyn tähden eivät kestikievarit tahdo ottaa häntä majaan, sillä heillä on niin paljon muita vieraita, jotka ovat kunniallisemmat kuin Jumalan Poika. Heillä ovat salit ja kamarit täynnä maailman herroja, jotka tarvitsevat nukkua rauhassa. Ja kestikievarin pirtissä on paljon talonpoikia, jotka siellä veronkantamisen aikana juo-

vat ja trallaavat. Ei hän raski niitäkään ulos ajaa ja ottaa Jumalan Poikaa siihen majaan.

Eivät viinaporvarit ota Jeesusta majaan, sillä he häätöisit¹² kaatamaan viinajansa maahan, jos he ottaisivat Jumalan Pojan majaan. Eivät maailman vaivaisetkaan huoli Jumalan Pojasta, sillä hän on niin köyhä, ettei hänellä ole mitään antamista vaivaisille muuta kuin evankeliumi. Ja vaikka tämän maailman vaivaiset luulevat, että Jumalan Poika on armollisempi heille kuin rikkaille, niin hän on kuitenkin sanonut opetuslapsillensa, että teillä on aina vaivaiset, ja koska ikänänsä te tahdotte, niin te saatte antaa heille, mutta minä en ole aina teillä. Tässä paikassa kuuluu niin kuin Vapahtaja tahtoisi itsellensä saada sitä kallista narduksen voidetta, jota Juudas tahtoi antaa vaivaisille. Mutta jos tämä kallis narduksen voide olisi myyty 300 penninkiin ja annettu vaivaisille, niin olisivat kyllä maailman suruttomat vaivaiset kiittäneet Juudasta enemmän kuin Vapahtajaa, jolla ei ole mitään antamista.

Niin muodoin saa nyt Jumalan ja Marian Poika asua siinä kylmässä tallissa, koska ihmiset ovat niin armottomat ja kovat, etteivät he ota häntä majaan. Siellä hän saa nyt maata seimessä ja valittaa, että hänellä on kylmä. Jos luontokappaleitten huokauksista ei tule lämpimämpi henki, joka häntä hautoo, niin hän saa kyllä ihmisten tähden olla siinä kylmässä huoneessa.

Vai onkos tässä joku sielu, joka armahtaisi sitä vastasyntyntä Jumalan ja Marian Poikaa ja ottaisi hänet majaan? Onkos tässä yksikään, jonka sydän värisee ajattellessansa sitä sydämen ko-

vuutta ja armottomuutta, jolla maailman ihmiset sulkevat ulos sen pikkuisen Marian Pojan majastansa? Onkos tässä yksikään, jolla olisi vielä sen verran sijaa majassa, että hän ottaisi ja armahtaisi sitä köyhää, ylenkatsottua ja parkuvaista lasta, joka nyt makaa kylmässä huoneessa ja valittaa, etteivät ihmiset ota häntä majaan, vaikka Josef ja Maria ovat rukoilleet isäntää ja emäntää, ja pyytäneet huonetta, ei itse tähtensä, mutta Jumalan Pojan tähden, jolla ei ole huonetta?

Armahtakaa häntä, te hengessä vaivaiset, te murheelliset ja epäileväiset sielut. Armahtakaa häntä, ja ottakaa te Jeesus majaan, koska muut eivät ota häntä. Ottakaa te Jumalan köyhä Poika majaanne, ja kumartaen rukoilkaa häntä, sillä luontokappaleet aina kumartavat polviansa hänen edessänsä, ennen kuin he panevat maata, ja sitten huokavat odottaen Jumalan lasten ilmestystä. Amen.

Jäljennös. M. E. Mieltisen kopio / Norrbottens läns landskanslis arkiv Härnösand / Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

¹ lakkaisivat

² karkeimpia

³ lakkaa

⁴ lakkaa

⁵ kiemurtelevan

⁶ soveliaat

⁷ joutuivat

⁸ on tavallisesti

⁹ kuningatar

¹⁰ tulen

¹¹ juhlivat

¹² joutuisivat

Luetussa pyhässä evankeliumissa evankelista ja apostoli Johannes puhuu hengellisestä valkeudesta, joka syntyi maailmassa Vapahtajan syntymän kautta. Hän puhuu ensin Sanasta, joka oli Jumalan tykönä. Tämä Sana ei ollut mikään Jumalan puhuma sana, eikä myöskään kirjoitettu sana, vaan Jumalaa itseään kutsutaan tässä Sanaksi. Johanneksen viimeisinä elinvuosina oli joitakin maailmanviisaita, jotka olivat tunnustavinaan kristillisyyttä, mutta he olivat itse asiassa luuloviisaita pakanoita, jotka yrittivät selittää Vapahtajan jumalallista luontoa. He väittivät, että Sana oli sama kuin järki ja tämä järki olisi jotakin muuta kuin Jumala itse. Mutta Johannes osoittaa, että Jumala itse oli Sana, eli Jumala ja Jumalan viisautus ovat yhtä. Sitten hän osoittaa, että kaikki on luotu Jumalan Sanan kautta, ja tällä Sanalla hän tarkoittaa Jumalan Poikaa, joka on maailman Vapahtaja. Siten myös Jumalan Poika on meidän Luojamme eli elämämme antaja. Hänessä oli elämä, toisin sanoen hän oli itsessään elämä ja ylläpitää ihmisenkin elämän. Mutta on jo vaikeampi ymmärtää, kuinka tämä elämä on ihmisten valkeus. Luonnollinen elämä ei voi olla ihmisten valkeus, koska se ei tuota eikä sisällä mitään valaistusta.

Vaan hengellinen elämä on ihmisen valkeus, mutta hengellinen elämä on vielä salatumpi kuin luonnollinen elämä. Vielä ei kukaan ole voinut käsittää tai ymmärtää, mitä elämä on. Se on meille aivan käsittämätöntä, kuinka ihminen voi elää. Kuitenkin kaikilla ihmisillä on se usko, että Jumala ylläpitää ihmisen elämän. Ja tämä usko on varmas-

ti hyvä, jos ihminen hoitaisi luonnollista elämäänsä niin, että hän voisi vastata siitä Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta useimmat ihmiset lyhentävät omaa elämäänsä jumalattomuudellaan, he lyhentävät maallista elämäänsä juopumuksella, haureudella, laiskuudella ja maallisilla huolilla, niin että vähän on ihmisiä, jotka eivät kuole ennen aikaansa.

Jos nyt luonnollinen elämä on niin ihmiseltä salattu, ettemme voi käsittää, mitä tämä elämä on ja kuinka voimme elää täällä maailmassa, niin hengellinen elämä on vielä salatumpi järjeltä, joka ei voi käsittää, mitä se on ja mistä se koostuu. Mutta koska Johannes sanoo, että elämä on ihmisten valkeus, niin hän tarkoittaa varmasti hengellistä elämää, joka on valkeus eli totinen tieto Jumalasta, sillä ruumiillinen elämä ei ole mikään tieto. Mutta hengellinen elämä ei ole pelkkää tietoa vaan myös tunnetta, jonka ainoastaan hengellinen ihminen tuntee. Hengellinen elämä on valkeus eli totinen tieto armonjärjestyksestä, joka voi olla ainoastaan sillä, joka on kokenut hengellisen elämän vaikutuksia. Sen tähden luonnollinen ihminen hapuilee pimeydessä ja tietämättömyydessä totisesta kristillisyydestä. Hän ei tiedä, mitä totinen kristillisyyden on.

Edelleen hän sanoo, että valkeus paistaa pimeydessä ja pimeys ei ole sitä käsittänyt. Tässä hän tarkoittaa valkeudella hengellistä valkeutta, joka paistaa pimeydessä, mutta pimeydellä hän tarkoittaa hengellistä pimeyttä, joka on tietämättömyyttä Jumalasta ja hengellisistä asioista, tiedon puutosta totisen kristillisyyden olennosta. Niin kuin luonnollinen ihminen ei voi käsittää, mitä totinen

kristillisyyden on, niin ei hän voi myöskään käsittää, mikä hengellinen valkeus pimeydessä paistaa. Sillä hän näkee hyvin, että hengellinen valkeus paistaa, mutta hän ei voi käsittää, mikä valkeus se on; hän ei voi käsittää, onko se perkeleen sytyttämä valkeus vai onko se Jumalan sytyttämä valkeus.

Gamaliel oli valistunein mies neuvostossa, kun tuli kysymys kristillisyydestä, mutta hän ei tiennyt, oliko se Jumalasta vai oliko se ihmisistä. Eivät juutalaisetkaan tienneet, oliko Johannes Kastaja Jumalasta vai ihmisistä. Ja kaikkialla, missä kristillisyyden valkeus syttyy, ovat pimeyden henget tietämättömiä siitä, mikä valkeus se on. Muutamat arvelevat, että kristillisyyden on kauhea ek-sytys, jota kukaan järjellinen ihminen ei voi vastaanottaa. Muutamat maailmanviisaat ovat väittäneet, että maailma olisi paljon onnellisempi, jos kristillisyyden haaveilu ei olisi tullut maailmaan. Toiset ovat väittäneet, että Jeesus Nasaretilainen oli siveyden esikuva, joka tahtoi opettaa ihmisiä elämään siveästi ja järjellisesti. Toiset ovat väittäneet, että Jeesus Nasaretilainen oli pettäjä, joka halusi herättää huomiota ja houkutella tykönsä yksinkertaista kansaa. Toiset ovat väittäneet, että Kristuksella oli suurempi ymmärrys kuin muilla ihmisillä ja että sen vuoksi häntä kutsutaan Jumalan Pojaksi, mutta ettei hänkään silti ollut enempää kuin ihminen. Tästä maailman tavasta arvioida Vapahtajan persoonaa nähdään, että maailma ei ole voinut käsittää, mitä hän oikeastaan tahtoi ja tarkoitti.

Sen tähden hänen jaloin opetuslapsensa on kirjoittanut tämän päivän evankeliumissa, että valkeus tuli maailmaan

mutta pimeys ei voinut sitä käsittää. Jos maailma on langettanut niin nurjia arvosteluja Vapahtajasta, kuinka kristitty voi odottaa maailmalta parempaa arvostelua? Jos he ovat kutsuneet Mestarin Belsebubiksi, miksi he kutsuvat hänen opetuslapsiaan? Kristillisyyden valkeus on ollut kaikkina aikoina vihattava. Pimeyden henkien, jotka ovat tottuneet lapsuudesta asti elämään mustassa pimeydessä, täytyy osaksi pelätä valkeutta, osaksi vihata valkeutta. Mutta niillä, jotka asuvat pimeydessä, on suuri halu nähdä, mitä valkeudessa asuvat toimittavat. Vaikka pimeyden henget tekevät pimeyden töitä, he ovat kuitenkin saaneet kirikkaat silmät ja terävän näön näkemään kristittyjen vikoja.

Juutalaiset löysivät monia vikoja ja puutoksia Vapahtajan elämästä. Hengellinen viha oli antanut heille sen valituksen, että Jeesus Nasaretilainen oli pettäjä, että hänellä oli perkele. Johannes Kastajallakin oli perkele. Ja jokaisella, joka alkaa nuhdella ihmisiä heidän jumalattomasta elämästään, on perkele. Hän on pettäjä. Niin tuomitsee maailma. Juuri sen tähden, että valkeus tuli maailmaan, täytyy kaikkien kääntymättömien ja uudestisyntymättömien vihata valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat. Peittääkseen oman jumalattoman vaelluksensa pimeyden henkien täytyy vihata kristillisyyden valkeutta, koska he pelkäävät, että heidän alhaiset ja häpeälliset työnsä tulevat päivänvaloon.

Kaikkina aikoina on ollut fariseuksia, jotka ovat hyvin terävänäköisiä kristittyjen elämän suhteen, ja näillä fariseuksilla on myös oma uskonsa, joka perustui Vapahtajan aikana Moosekseen,

ja Lutherin aikana tämä kuollut usko perustui paavikuntaan, mutta meidän aikamme fariseusten usko perustuu Lutherin kirjoituksiin. Niin arvelevat kaikki fariseukset ja armonvargaat, että heidän uskonsa on yhtäpitävä Lutherin uskon kanssa. Nämä mustat henget eivät voi myöskään kärsiä tai käsittää kristillisyyden valkeutta, koska perkele on uskotellut heille, että tämä valkeus on riettaan hengen tuohusvalkea. Sellaisille armonvarkaille perkele on muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, hän on uskotellut heille, että oikea valkeus on kipinä pohjattomuudesta. Ja sen tähden eivät armonvargaat tohdi tulla lähemmäksi tätä valkeutta, koska he pelkäävät pyhää valkeaa, jota Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle.

Moni kärpänen pörisee sytytetyn kynttilän ympärillä, mutta muutamat kärpäset lentävät suoraan kynttilänliekkiin, missä ne polttavat siipensä. Siinä ne sitten makaavat selällään ja potkivat. Mutta kaikki pimeyden henget vihaavat valkeutta, koska heidän pahat työnsä voivat tulla ilmi kristillisyyden valkeuden kautta. Kaikki varkaat ja huorat vihaavat valkeutta, kaikki viinaporvarit ja juomarit vihaavat valkeutta, siveät huoratkin vihaavat valkeutta, rehelliset varkaat vihaavat valkeutta, raittiit juomarit vihaavat valkeutta, armonvargaat vihaavat valkeutta. Ainoastaan ne sielut, jotka on vapahdettu pimeyden valtakunnasta armon ja elävän uskon kautta, rakastavat valkeutta, joka palaa Betlehemissä.

Mutta kuinka monta niitä on, jotka rakastavat tätä valkeutta? Ehkäpä vain Joosef ja Maria ja paimenet, jotka valvovat laumaansa. He rakastavat tätä

valkeutta ja tulevat valkeuteen. Joosef ja Maria, jotka rakastavat tätä valkeutta, istuvat nyt yksinään seimen äärellä valvoen vastasyntyneen Vapahtajan vierellä ja odottaen Israelin lohdutusta. Huoaten he odottavat nousevan päivän koittoa. Kuitenkin täytyy Joosefilla ja Marialla olla vahva usko, sillä näyttää mahdottomalta, että alastomasta lapsesta, joka nyt makaa seimessä heinien ja olkien päällä härkien ja aasien keskellä, tulee maailman valkeus ja maailman Vapahtaja. Näyttää aivan mahdottomalta meidän järjellemme, että lapsesta, jota kuninkaas vihaavat ja vainoavat jo nuorena, tulee Israelin kuningas ja että hän levittää valtakuntansa yli koko maanpiirin. Mutta Jumala ei olisi Jumala, ellei hän voisi tehdä ihmeitä. Sinusta näyttää tosin pimeältä, Joosef ja Maria, mutta ole kuitenkin kärsivällinen ja usko ja odota vähän aikaa, kunnes tämä lapsi varttuu ja alkaa levittää oppiaan ympäri maata. Silloin saat nähdä, että Jumalan neuvot ovat ihmeellisiä. Tästä lapsukaisesta, joka itkee seimessä, kasvaa suuri kuningas. (Amen)

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma nr. 86 / Kansallisarkisto Helsinki /

Luetussa pyhässä evankeliumissa apostoli Johannes puhuu Sanasta, joka tuli lihaksi. Ja monet korkeasti oppineet ovat mietiskelleet tätä raamatunpaikkaa. He ovat nimittäin tahtoneet käsittää, kuinka Sana saattoi tulla lihaksi, mutta vielä he eivät ole kyenneet selittämään tätä raamatunpaikkaa niin selvästi, että kukaan yksinkertainen olisi voinut käsittää sen. Meidän uskonkappaleisiimme kuuluu tosin, että Poika on syntynyt Isästä iankaikkisuudessa ja ajan täytyttyä hän syntyi neitsyt Mariasta. Mutta kun me emme voi käsittää järjellämme luonnollista sikiämistä, kuinka voisimme silloin käsittää järjellämme yliluonnollisen syntymän ja yliluonnollisen sikiämisen. Mutta jo Johannoksen aikana oli joitakin oppineita, niin kutsutuita maailmanviisaita, jotka mietiskelivät kovasti tätä asiaa, kuinka Jumalan Poika oli syntynyt Isästä iankaikkisuudessa ja kuinka hän sikisi Pyhästä Hengestä jne. Mutta miten kauan he sitten mietiskelivätkin tätä asiaa, niin he eksyivät, sillä he tahtoivat käsittää ensin ja uskoa sitten.

Näitä korkeasti oppineita maailmanviisaita eli filosofeja vastaan Johannes kirjoitti evankeliuminsa, ettei väärä oppi eksyittäisi ja viettelisi kristityitä. Ja tämä väärä oppi oli ennen kaikkea se, ettei Jeesus Nasaretilainen ollut Jumala vaan ihminen, jolle oli annettu suurempi ymmärrys kuin muille ihmisille. Ja tätä suurempaa viisautta kutsuttiin Jumalan viisaudeksi eli Logokseksi, joka merkitsee sekä viisautta että järkeä. Apostoli Johannes kirjoitti evankeliuminsa näitä maailmanviisaita vastaan, jotka kielsivät Kristuksen jumaluuden, ja osoitti,

että Sana eli Jumalan viisaus oli jo ennen luomista ja tämä Sana tuli nyt lihaksi.

Mutta tätä salaisuutta ei kukaan ihminen voi käsittää eli ymmärtää, vaan se riippuu siitä, uskotko sinä, että hän on Jumalan Poika, syntynyt Isästä iankaikkisuudessa ja siinnyt Pyhästä Hengestä neitsyt Marian kohdussa. Tätä eivät juutalaiset uskoneet, vaan he uskoivat, että hän oli Joosefin poika. Mutta apostoli Pietari oli ensimmäinen, joka alkoi uskoa, että Jeesus oli Jumalan Poika, ja siitä lähtien kaikilla kristityillä on ollut sama usko kuin Pietarilla. Ja tätä uskoa on pidetty niin välttämättömänä kristityille, että joka ei uskonut, että Jeesus oli Jumalan Poika, julistettiin pannaan eli suljettiin ulos seurakunnasta. Häntä pidettiin turkkilaisena ja pakanana.

Mutta mitä auttaa meitä nyt se usko, että Jumalan Poika on tullut ihmiseksi, että hän on vaeltanut täällä maan päällä, että juutalaiset ovat syyttäneet häntä pettäjäksi ja kapinoitsijaksi, että roomalainen maaherra Pontius Pilatus on tuominut hänet kuolemaan? Mitä auttaa tämä usko, jos se on ainoastaan pääkallossa? Saat kyllä uskoa, mitä apostolit ovat saarnanneet, että tämä Pontius Pilatuksen kuolemaan tuomitsema juutalainen on tuomittu syyttömästi kuolemaan. Saat kyllä uskoa, että hän kuoli todella ristillä, että hän virkosi jälleen ja nousi kuolleista, vaikka nykyään on monta, jotka eivät usko sitäkään, vaan arvelevat elämän olleen kuitenkin jäljellä hänessä, vaikka hänestä tuli valekuollut.

Mutta mitä sinua auttaa tämä usko, että hän kuoli todella ja virkosi jälleen, jos et usko tätä samalla mielenlaadulla ja samalla taivaan ilon esimaulla, jota

opetuslapset tunsivat pääsiäisiltana, kun he näkivät hänen seisovan jälleen elävänä heidän silmiensä edessä? Niin, vaikka uskoisitkin, että häntä piinattiin ja hänet ristiinnaulittiin sinun syntiesi tähden, ei tästä uskosta ole mitään hyötyä, jos elät edelleen kuin pakana. Sillä Vapahtajan viattoman kärsimisen ja kuoleman tarkoitus oli, että tämä kävisi niin sydämeesi, että sinä sen kautta kääntyisit ja uudestisyntyisit. Sillä ei sinulle voi olla mitään hyötyä siitä, jos uskot kaiken, mitä Kristuksesta on kirjoitettu, jollet tunne siitä havaittavaa muutosta omassa sydämessäsi, jos olet edelleen sama pakana kuin tähänkin saakka.

Sillä jos tutkit Jumalan Sanaa oikein, niin saat nähdä, että opetuslapset kokivat havaittavan muutoksen sinä aikana kun Vapahtaja makasi haudassa. Ensin he lankesivat epätoivoon. Heidän täytyi tässä tilassa itkeä ja parkua. Tämä toivoton murhe oli ensimmäinen muutos, jonka heidän sydämensä täytyi kokea ja tuntea. Tämä opetuslasten murhe ja epätoivo vastaa nyt katumusta ja synninsurua eli omantunnontuskaa, jonka Luther vaatii kaikilta kannattajiltaan, koska Lutherilla itsellään on ollut vakava synninsuru ennen kuin hän saattoi tulla uskoon. Vai oletteko te niin tyhmiä, ettette voi käsittää, että Luther on mietiskellyt ja juuri tämä Lutherin mietiskely oli syynä hänen kääntymiseensä ja uudestisyntymiseensä? Ja jollei Luther olisi mietiskellyt, niin me olisimme vielä tänäkin päivänä paavikunnassa. Tämä Lutherin mietiskely avasi ensin hänen silmänsä, niin että hän näki sen väärän autuuden perustuksen, johon paavikunta nojasi.

Saatte uskoa, että paavikunnassa vaaditaan myös kääntyminen, parannus ja uudestisyntyminen, samoin kuin luterilaisuudessa. Mutta on pienen pieni ero luterilaisen ja paavikunnassa vaaditun uudestisyntymisen välillä. Sillä Luther opettaa meille, että ihminen tulee vanhurskaaksi ja autuaaksi yksin uskon kautta ilman tekoja, mutta paavikunnassa harjoitetaan sitä oppia, että ihminen ei tule autuaaksi yksin uskosta ilman töitä, vaan että työt kuuluvat vanhurskauttamiseen. Tämä on juuri pääkappale paavikunnassa, että rakkauden täytyy olla uskon perustus, mutta tämä pieni ero opissa on kuitenkin niin suuri, että Lutherin oli mahdotonta tehdä sovintoa paavin kanssa. Niin, tämä pieni ero opissa on niin suuri, että kun Lutherin ystävät tahtoivat järjestää niin, että Luther tekisi sovinnon paavin kanssa, niin Luther kirjoittaa ystävilleen: "Te olette ryhtyneet toimeen sovittaaksenne Lutherin paavin kanssa, mutta huomatkaa, etten minä voi sovittaa Kristusta Belialin kanssa."

Mutta tätä Lutherin oppia uskosta ei ole ymmärrettävä niin, että ihminen saisi elää niin kuin tahtoo ja vain uskoa tulevansa autuaaksi. Sillä Luther ei ollut sellainen mies, joka eli niin jumalattomasti kuin nykyään luterilaisuudessa eletään, vaan Luther vaati ensin totisen parannuksen ja vilpittömän katumuksen synnistä, totisen kääntymisen ja uudestisyntymisen, jota kaikki lainopettajat vaativat, nimittäin oman parannuksen. Vaan Luther vaatii sellaisen uudensyntymisen, joka on tunnettava sydämessä. Hän vaatii sellaisen uskon, joka tekee ihmisen iloiseksi ja rohkeaksi kuolemassakin, sellaisen

uskon, josta seuraa rakkaus, mutta jonka perustuksena ei ole rakkaus.

Luther ei ole opettanut: "Tee vapaasti syntiä, kunhan vain uskot", vaan hän on opettanut: "Usko ensin, niin voit voittaa synnin". Luther ei ole opettanut: "Sinun ei tarvitse mietiskellä, sinun ei tarvitse olla murheissasi autuudestasi, kyllä tulet autuaaksi vähemmällä itkemisellä ja rääkymisellä." Sillä niin opettavat tämän maailman viisaat siveyden opettajat. "Sinun ei tarvitse itkeä ja parkua kuten opetuslasten, sinun ei tarvitse mietiskellä, vaikka Luther on mietiskellyt. Vain teko-pyhät arvelevat, että he voivat voittaa autuuden sellaisella itsekidutuksella. Ei, jos alat pelätä, ota ryyppy, niin kyllä murhe menee ohi. Toimi vain kunniallisesti ja rehellisesti, niin Jumala huolehtii kyllä lopusta. Niin, Jumala olisi väärä Jumala, jos hän tuomitsisi rehellisiä ja nuhteettomia iankaikkiseen rangaistukseen. Niin! Kun teen jokaiselle oikein, niin ei minun tarvitse pelätä seurauksia." Niin ajattelee ja puhuu nykyisin moni, sekä oppinut että oppimaton.

Mutta niinhän pakanatkin ajattelivat. Siveyshän oli pakanoidenkin autuuden perustus. Kyllä pakanatkin tiesivät, että "siveys palkitsee itse itsensä ja tulee yhä laveammin palkituksi". Mutta jos autuuteen ei tarvittaisi muuta kuin siveys, niin olisi helppoa tulla autuaaksi. Silloin kaikki siveät pakanatkin tulisivat autuaaksi, sillä pakanoiden joukossa on ollut varsin monia, jotka ovat eläneet siveämmin kuin ne kastetut pakanat, joita nykyisin kutsutaan kristityiksi. Kaikkia, jotka on kastettu, kutsutaan nykyisin kristityiksi. Mutta kuinka monta niitä on, joita voi pitää totisina kristittyinä?

Muutoin jokainen voi käsittää, että jos autuuden saavuttamiseen ei tarvittaisi muuta kuin niin suuresti ylistetty siveys, mikä on sitä, että tekee oikein jokaiselle, niin ei Vapahtajaa tarvittaisi. Vain muutamat törkeät varkaat ja kelmit tarvitsisivat silloin armoa, koska he eivät ole välittäneet siveydestä ja velvollisuudesta. Sanalla sanoen: törkeimmät rikolliset olisivat ainoita, jotka tarvitsisivat armoa ja syntien anteeksiantamista. Ehkäpä Vapahtaja on tullut ainoastaan varkaiden ja kelmien tähden maailmaan?

Vai mitä arvelette? Ei kai Jumalan ainoan Pojan tarvitse syntyä köyhyydessä, tulla pilkatuksi, vaivatuksi, ristiinnaulituksi ja tapetuksi rehellisten, siveiden ja kunniallisten ihmisten tähden? Ei, ei ensinkään niiden tähden, jotka tekevät jokaiselle oikein ja elävät siveästi. Sellaisten rehellisten, siveiden ja kunnollisten ihmisten ei tarvitse paljon kursailla Herramme edessä. Sillä heillähän on varma ja vahva autuuden perustus itse siveydessä, joka palkitsee itse itsensä ja tulee vielä laveammin palkituksi.

Jos Herramme ei tahdo päästää heitä taivaan valtakuntaan, kun he tulevat hienoissa vaatteissa, silkissä, hevosten, vaunujen ja matkustajien kanssa, niin he tuntevat kyllä tien toiseen kartanoon, missä kaikki iankaikkisuuteen matkustavaiset otetaan huomaavaisesti ja hyvin kohteliaasti vastaan, missä talon isäntä ottaa vieraat vastaan hattu kädessä ja sanoo: "Tervetuloa seurueeseeni. Toivon, että ette kuulu niihin haaveilijoihin, jotka puhuvat seimen lapsesta, niihin haaveilijoihin, jotka huokaavat kuin luontokappaleet, jotka itkevät ja parkuvat kuollutta juutalaista, jotka esiintyvät

kristittyinä ja ovat vain ulkokullatuita?”
“Me emme ole haaveilijoita”, vastaavat ne, jotka ovat tehneet jokaiselle oikein ja eläneet siveästi. “Me olemme rehellisiä ja kunnollisia ihmisiä; olemme täytäneet velvollisuutemme vertaisiamme ja eläimiä kohtaan, ja toivomme, ettei kukaan voisi syyttää meitä mistään rikoksesta.” “No, hyvä on”, sanoo isäntä, joka antaa kutsua itseään “Luciferiksi”, mikä tarkoittaa valonkantajaa.

Minne ne nyt menevät, jotka puhuvat seimen lapsesta, ja ne, jotka kuvittelevat enkeleiden laulaneen heille, ja ne, jotka uskovat tämän lapsen olevan Jumalan Pojan, ja ne, jotka uskovat tämän lapsen olevan maailman Vapahtajan? Eivätkö yksinkertaiset paimenet tule häpeällisesti petetyiksi, kun he kuvittelevat kuulleensa enkelten laulua, kun he ovat kuulleet joutsenten laulua, kun he kuvittelevat köyhän kanan voivan tulla koko maailman Luojan äidiksi, ja ilmoittavat sellaisia hulluuksia koko kaupungin välle? Niin, minnepä sellaiset yksinkertaiset ihmiset menevät, kun he kuoleman kautta erkanevat täältä? Perkeleen vihan he ovat herättäneet, ja maailman lapset eivät halua heitä lähelleen edes iankaikkisuudessa. Jumala pitää heistä huolen. Hän kätkee heidät rauhansa asuntoihin, missä he saavat kuulla vielä kerran enkelten laulua ja missä heidän sydämensä riemuitsee sanomattomasti Jumalan Pojasta, että hänestä tuli heidän Vapahtajansa. Amen.

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Tekstinä Joh. 1 -

...ti, etteivät ruumenet kelpaa viskaajalle ruuaksi. Ja vaikka Pohjan maalla, kussa on polttopuita ilmankin viljalti, ei polteta ruumenia. Mutta Kaanaan maalla, kussa ei ole niin paljon polttopuita kuin täällä, siellä poltetaan ruumenia.

Nyt on kysymys tämä: Kutkas ovat ruumenet? Eivät armonvargaat tahdo omistaa itsellensä tätä paikkaa Raamatusta. Mutta me kuulemme kaikista asi-anhaaroista, että ne ovat ruumenet, sillä armonvargaat ovat likimmäiset Jumalalle, niin kuin ruumenet ovat likimmäiset viskaajalle. Ja niin kuin ruumenet eivät pakene ollenkaan edemmäksi, vaikka riihenperkaaja viskaa niitä samalla voimalla kuin nisuja, niin armonvargaat eivät pakene sen Suuren Viskaajan kädestä, vaikka hän niitä viskaa. Ja minkäs tähden he eivät pakene? Sen tähden, että tuuli vastustaa. Nämä ruumenet eivät pakene, vaikka heitä viskataan.

Mutta älä huoli, koska viskaaja kerkiää viskaamasta, saavat ruumenet nähdä, mihinkä heitä viimein viskataan. Ei hän ole vielä kerinnyt viskaamasta. Mutta aika tulee, että hän alkaa mittamaan, paljonko hän on saanut jyviä pellostansa. Ja silloin hän polttaa ruumenet sammumattomalla tulella. Mihinkäs virneet pannaan, joita viskaamalla ei saate ta erottaa jyvistä? Pannaanko niitä jyvään kanssa sekaisin aittaan? Ei suinkaan, sillä niistä tulee paha maku elolle, jos heitä jauhatetaan sekaisin nisujuvään kanssa. Mutta minä luulen, että seuloamalla erotetaan virneet jyvistä. Ja sillä lailla puhdistetaan nisut. Vaikka Kaanaan maassa ei kasva niin paljon virneitä kuin täällä, kussa pelto ei ole vielä korjattu. Mutta ei suinkaan se suuri Ri-

henperkaaja, josta Johannes puhuu, syö virneitä eikä kalhoita, vaan puhdasta eloa tahtoo hän syödä.

Koska nyt se suuri Riihenperkaaja on perkaamassa riihensä, ja ruumenet, joita paljon on, eivät pakene kauas viskaajan kädestä, niin niiden harvain sielujen, joita riihenperkaaja on saanut työmieheksi ja apulaisiksi siinä riihen perkaamisessa, pitäisi rukoilla siementen Herraa, että he saisivat päiväpalkkansa, ei rahassa, mutta elossa, että koska siementen puutos tulee, heillä olisi siemeniä pantavaksi maahan, joka on puhdas virneistä. Sillä vaikka tänä vuonna on saatu vähäsen pellostaa, kuka tiesi pahat vuodet tulevat, koska ei ole mitään pantavaksi riiheen, eikä mitään perkaamista. Niin kuin te muistatte ennen olleen.

Jos nyt ette säästä pahan vuoden varaa tulevaisiksi ajaksi, niin ei ole viimein siementäkään omasta takaa. Ja millä sitten kylvetään, koska siemenet loppuvat? Älkää syöttäkö eloanne hevosille ja luontokappaleille, vaan säästäkää, säästäkää vaivaisille, jotka nääntyvät nälässä. Sillä ne tarvitsevat paremmin eloa kuin hevoset ja keiturit, joille pitää annettaman risuja pureskella.

Nyt me korotamme sydämemme huokauksilla sen suuren Riihenperkaajan tykö, joka kokoaa nisut aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella, että hän lainaisi meille siementä, puhdasta ja virneetöntä, että me saisimme hänen esimerkkinsä jälkeen kylvää hänen pyhän siemenensä peltoon, ja että ne siemenet putoaisivat hyvään maahan. Kuule sinä suuri siementen Herra köyhäin peltomiesten rukous: Isä meidän, joka olet taivaassa j. n. e.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa puhutaan Vapahtajan kasteesta, joka tapahtui Jordanin virrassa. Mutta me tiedämme, ettei olisi Vapahtaja tarvinnut kastetta, joka ilman kastetta oli puhdas ja synnitön. Kuitenkin tahtoi hän esimerkillensä pyhittää tämän pyhän toimituksen, että se tuli pyhäksi sakramentiksi. Sillä me olemme kaikki synnillisestä siemenestä syntyneet, ja tarvitsemme uudensyntymisen peson kautta tulla puhdistetuksi siitä saastaisuudesta ja synnin loasta, joka on tarttunut ihoon äidin kohdusta.

Me puhumme nyt siitä hengellisestä kasteesta, joka tapahtuu Pyhällä Hengellä ja tulella. Koska vastasyntynyt ihminen kastetaan Pyhällä Hengellä ja tulella, tulee hän puhdistetuksi siitä synnin saastaisuudesta, joka on tarttunut ihoon äidin kohdussa. Me olemme tosin ennen vedellä kastetut ja siinä kasteessa ylös otetut Jumalan armoliittoon. Mutta tämä kaste ei saata meitä puhdistaa synnin saastaisuudesta, koska me olemme jälkeen rikkoneet kasteen liiton ja saastuttaneet meidän sielumme vuotavalla pirun paskalla ja vanhan Aatamin sonnalla. Piru on paskantanut meidän päällemme. Ja siitä pirun paskasta nousee semmoinen haju, ettei taivaallinen Vanhin saata ottaa meitä syliinsä, ennen kuin hän pesee vasta uudesta syntyneitä puhtaaksi siitä synnin saastaisuudesta Pyhällä Hengellä ja tulella.

Kyllä vissimmästi suruttomat luottavat paljon sen päälle, että he ovat kerran kastetut vedellä. Mutta eivät ne sokeat raukat tiedä, että piru on jälkeen monta tuhatta kertaa paskantanut heidän päälensä. Ja että he ovat niin hirmuisesti so-

kaisseet itsensä paskalla ja vanhan Aatamin sonnalla, etteivät he enää tyhjä¹ tunne pirun paskaa sisältä. Niin kuin sika usein seisoo paskahyysikän alla, niin seisoo myös luonnollinen ihminen pirun paskahyysikän alla, eikä moiti ollenkaan, että piru laskee vuotavan ja vetelän sontansa hänen päällensä. Moni hengellinen sika aukaisee vielä suunsa ja ottaa makealla himolla vastaan, mitä rietas persees-tänsä laskee. Ei suinkaan hengellinen sika laita laiduntansa, koska hän seisoo pirun paskahyysikän alla ja syö pirun paskaa ja vanhan Aatamin sontaa.

Moni hengellinen sika pitää sitä vuotavata pirun paskaa makeana, vaikka hänellä olisi parempaa ruokaa tarjona. Mutta ei hän huoli siitä paremmasta ruuasta, niin kauan kuin se vuotava pirun paska vuotaa pirun perseestä. Nyt tahtoo semmoinen hengellinen sika tulla Taivaallisen Vanhimman syliin semmoisena, paskassa ja sonnassa, niin kuin hän on. Ei hän ole ainoastansa ulkonaisesti sokaistu, mutta pirun paska on painanut hänen lihansa, ettei se kelpaa muille kuin pirulle paistiksi. Ei semmoinen tule puhtaaksi sillä, että häntä on kerran kastettu vedellä, sillä hän on, niin kuin Paavali kirjoittaa kreetalaisista, pesty sika, joka menee taas tahramaan itsensä loassa.

Ja kyllä moni luulee, että semmoinen sika, joka kerran pesty on, ja on jälleen tahrannut itsensä loassa, tulee sillä hyväksi, että pirun paska kravataan pois ulkoiselta puolelta. Mutta koska pirun paska on painanut hänen lihansa, niin hän ei tule hyväksi sillä, että häneltä kravataan sonta ulkonaisesti. Vaikka skaltattaisiin kuumassa vedessä, ei hän vielä tule puh-

taaksi. Kuinkapa hän tulee sillä pesolla puhtaaksi, koska pirun paska on painanut hänen lihansa ja verensä, ettei muu kuin piru ja tuonen koirat lystännä hänen lihaansa syödä. Hänet pitää siis kastettaman Pyhällä Hengellä ja tulella, ennen kuin hän saattaa Jumalalle kelvata.

Sen tähden sanoi myös Johannes: “Minä kastan tosin vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, jonka kengännauhoja minä en ole kelvollinen päästämään. Hänen pitää kastaman teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. Vapahtaja sanoi myös itse: “Minä tulín sytyttämään tulta maan päälle.” Ja tämä hengellinen tuli on se valkeus, jota maailman orjat pelkäävät. Se valkea, jonka Vapahtaja sytytti, näkyi niin kuin viileskellyt kielet helluntaipäivänä. Mutta maailmanlapset pelkäävät sitä valkeata, ja luulevat, että se on riettaan hengen tuohusvalkea. He luulevat itsensä puhtaaksi, koska he ovat vedellä kastetut, eivätkä niin muodoin tahdo tulla kastetuksi Pyhällä Hengellä ja tulella.

Mutta ei suinkaan yksikään tule osalliseksi taivaan valtakunnasta, joka ei ole kastettu Pyhällä Hengellä ja tulella. Koska joka ihminen, joka kahden jalan päällä käypi, on kasteen jälkeen sokaisut ja tahrannut itsensä synnin loassa, ja pirun paskalla pilannut itsensä, kuinkas saattaa Taivaallinen Vanhin ottaa sen kaltaisia syliinsä ilman puhdistamatta? Ottaakos teistä yksikään sitä lasta syliinsä, joka on sokaisut itsensä? On paskaa kaivanut kynsillänsä ja vielä suuhun pannut sontaa, ja hieronut kaikki vaatteensa paskalla. Ei yksikään vanhin ota sen kaltaista syliin, ennen kuin hän on ensinnä korjannut sen. Ja te näette, mikä

suuri vaiva tulee Vanhimmalle siitä korjaamisesta.

Mutta muutamat lapset eivät tahdo antaa itseänsä korjata. He riestävät² kyllä Vanhimman syliin semmoisena kuin he ovat, nimittäin sokaistuna. Mutta jos Vanhin tahtoo heitä korjata ensinnä, niin he parkuvat, potkivat ja kynsivät. Eikä saa Vanhin korjata muutamia lapsia sen tähden, että he potkivat vastaan ja parkuvat, niin kuin mikä suuri rangaistus olisi, koska heitä korjataan. Juuri niin tekevät myös vanhan Aatamin lapset, koska Taivaallinen Vanhin tahtoo Pyhällä Hengellä ja tulella kastaa eli korjata ja puhdistaa heidän sydämiänsä siitä pirun paskasta, jolla he ovat sokaisseet ja tahranneet itsensä lapsuudesta saakka. He parkuvat ja puikivat vastaan, koska Vanhin ottaa heitä kiinni korjatakseen heitä. Ja muutamat pakenevat ulos ja karkaavat, koska Vanhin tahtoo heitä korjata, ja sanovat niin kuin Pietari: “Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän.” Niin pakenevat vanhan Aatamin lapset, koska Taivaallinen Vanhin tahtoo korjata pirun paskaa heidän sydämistänsä. Se on heidän mielestäänsä niin suuri prässä, että tulla korjatuksi. Ennen he pikemmin käyvät paskassa ja sonnassa, kuin että he antaisivat Vanhemman korjata itseänsä.

Mutta se on arvattava, että pirun paska on niin pahoin haiseva kalu, ettei se lähde paljaalla vedellä, vaikka Vanhin on kerran heitä pessyt vedellä kasteessa. Kyllä pirun paska vielä haisee. Ja olisi sittenkin parempi, jos he pysyisivät puhtaana, koska Vanhin on heitä pessyt. Mutta niin kuin Paavali kirjoittaa, että pesty sika hieroo itsensä loassa, niin te-

kevät kaikki hengelliset siat. He hierovat ja tahraavat itsensä loassa, etteivät he pirun paskan tähden tunne. Hamasta kiireestä niin kantapäähän asti, kirjoittaa Jesaja, ei ole hänessä tervettä paikkaa, vaan sinimarjat ja veripahat, jotka eivät puserretut ole. Ja pahoin haisevat haavat peittävät koko hänen ruumiinsa. Ja semmoisena, nimittäin täynnänsä sontaa ja pirun paskaa, tahtovat nyt vanhan Aatamin lapset hypätä Taivaallisen Vanhimman syliin ilman korjaamatta.

Ja koska Vanhin tahtoo ensinnä korjata heitä, niin he pakenevat. Ja muutamat, joita Taivaallinen Vanhin alkaa korjaamaan, parkuvat ja potkivat, ja vääntelevät ruumistansa. Ilmankin on hausempi pirun paskassa käydä, kuin että tulla korjatuksi. Me sanoimme äsken, ettei pirun paska lähde paljaalla vedellä, vaan Pyhällä Hengellä ja tulella pitää ihmisen sydän korjattaman. Ja ne harvat lapset, jotka antavat itsensä korjata, tuntevat itsensä palavaksi, koska Taivaallinen Vanhin rupeaa puhdistamaan heidän sydämiänsä hengellisellä tulella.

Daavid sanoo: "Minun sydämeni on palava minusssa." Ja opetuslapset Emmauksen tiellä sanoivat: "Eikö meidän sydämemme palanut meissä?" Sydän tuntuu palavaksi, koska Taivaallinen Vanhin on puhdistanut häntä Pyhällä Hengellä ja tulella. Tämä pyhä valkea, jota Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, on sammunut maailmassa sen hirmuisen höyryn tähden, joka nousee pohjattomuuden pirtistä. Rietas pääsi vielä kusemaan ja paskantamaan siihen pyhään valkeaan. Niin se sammutti sen pyhän valkean, jonka Vapahtaja tuli sytyttämään. Ja ei ole mikään niin paha

sammuttamaan tätä pyhää valkeata ihmisen sydämessä, kuin se vuotava pirun paska, jonka hän laskee perseestänsä niitten sikain suuhun, jotka pitävät sitä makeana. Semmoisia ei saata Vanhin puhdistaa.

Myös nekin onnettomat ja sokeat raukat, joita Vanhin freistaa³ Hengellä ja tulella puhdistaa, parkuvat ja kärsimättömyyden tähden potkivat vastaan, koska Vanhin on heitä korjaamassa. Ja kuitenkin menee moni niistäkin, niin kuin pesty sika, toisen kerran hieromaan itsensä loassa ja kaivamaan pirun paskaa. Ja vaikka kuinka Vanhin freistaa³ lapsiansa korjata, ja Hengellä ja tulella puhdistaa, eivät he kuitenkaan tule koskaan niin puhtaaksi kaikesta pirun paskan hajusta, ettei tunnu enää mitään hajua heissä. Kuitenkin täytyy Taivaallisen Vanhimman ottaa niitä syliinsä, joita hän on kasteen puhtaalla vedellä pessyt, Pyhällä Hengellä ja tulella puhdistanut, ja vielä pyhällä suitsutuksella savustanut. Hänen täytyy, sanon minä, ottaa niitä syliinsä, jotka itkevät ja parkuvat hänen peräänsä. Hänen täytyy antaa heidän imeä virvoituksen rinnoista, ja sen jälkeen antaa heille suuta, että he vaikeenisivat ja leppyisivät.

Mutta muutamat pahankuriset lapset tahtovat aina istua Vanhemman sylissä. He parkuvat myötäänsä, niin pian kuin Vanhin laskee heitä pois sylistä. Eivät he tahdo antaa sen vertaa aikaa Vanhemmalle, että hän valmistaisi muille lapsille ruokaa. Mutta me tiedämme, että nuorin lapsi on Vanhemmalle rakkain. Sen tähden, että hän on kaunis, mutta heikko ja kelvoton, eikä saata itseänsä auttaa. Eivät ole vanhemmat lap-

set niin rakkaat Vanhemmalle, kuin se nuorin lapsi, joka on vastasyntynyt, jonka Vanhin on vasta pessyt ja puhdistanut uudensyntymisen pesolla. Jonka hän on kääriinnyt puhtaisiin liinavaatteisiin. Jonka suuhun hän tiputtaa muutamia pisaroita armoa vuotavaisista rinnoistansa, koska se on niin kelvoton, ettei hän saata imeä.

Mutta vanhemmat lapset, joista muutamat tuskin saattavat käydä puuta myöten, muutamat juoksevat ulkona, ja muutamat ovat niin kuin käskyläiset Vanhemmalle. Ne eivät ole enää niin rakkaat Vanhemmalle. Eikä hän jouda niitä enää sylissä kantamaan joka aika. Erinomattain ne, jotka ovat sillä iällä, että he kelpaavat Vanhemmalle käskyläiseksi. Ne eivät saa usein istua Vanhemman sylissä eli syödä rieskaa. Ehkä⁴ hänen täytyy usein antaa niille, jotka ovat heikot uskossa, hänen täytyy niille antaa rieskaa, niin kuin Paavali kirjoittaa kristityille: “Rieskalla olen minä teitä ruokkinut, koska vahvempaa ruokaa ette kannu.” Koska nyt Vanhin käskee heidän katsoa perään, mitä ne muut lapset tekevät maailmassa, niin he menevät ja löytävät muutamia pirun paskaa kaivamasta hyysikän alla. Ja käskyläiset sanovat: “Mitäs te siellä pirun paskaa kaivatte? Vanhin käski teidän tulla sisälle. Hän tahtoo teitä pestä ja puhdistaa. Onkos teistä makea se pirun paskan haju, koska te aina tahraatte siinä itseänne, vaikka te olette kerran pestyt?”

Mutta ne maailmanlapset, jotka pitävät hauskana, että kaivaa pirun paskaa ja syödä sitä, suuttuvat niille käskyläisille ja sanovat: “Katso perseeseen! Jokopa sinä olet puhdas? Ilmankin sinä olet taas tullut tänne juoruja kantamaan.

Jos et anna minulle omantunnon rauhaa, niin minä annan sinulle selkään. Minä annan valituksen maaherralle, että sinä haukut kunniallisia ihmisiä.” - - -

Alkuperäinen / Alku ja loppu kateissa / Arkistotieto puuttuu / Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

¹ ainoastaan

² pyrkivät

³ koettaa

⁴ Vaikka

(alku ja loppu kadoksissa) ... surkiaan tilaan. Miksis olet alkanut epäilemään Vapahtajan rakkaudesta? Oletkos löytänyt hänestä jotakin petosta taikka rakkauden puutosta? Sinussa taitaa löytyä petos. Sinussa taitaa löytyä rakkauden puutos. Älä epäile ollenkaan, sinä Vapahtajan ulosvalittu morsian, sillä Veriylkä on sinut ostanut omaksensa, ei kullalla eikä hopialla, vaan hän on maksanut sinun edestäsi oman kalliin verensä, joka on vuotanut hänen sydämestänsä. Hänen sydämensä on haljennut rakkaudesta sinua kohtaa ristin päällä. Tahdotkos vielä epäillä autuudestasi, sinä Vapahtajan ulosvalittu morsian.

Nyt on jo aika nousta ylös luonnollisen voimattomuuden vuoteesta, sillä aamurusko on alkanut koittamaan armostaivaan syrjällä. Älä makaa enää, sillä nyt on jo aika unesta nousta. Yö on kulunut ja päivä on tullut. Nouse ylös, Vapahtajan morsian. Katso sinun Veriylkäsi seisoo sinun vieressäsi ja on juuri menemässä sinun sydämeesi. Nosta ylös hengen silmät ja katsele hänen veristä hikeänsä, hänen vannejansa¹ ja naarmujansa, hänen orjantappuraista kruunua, hänen vertavuotavia haavojansa ja hänen läpi pistettyä kylkeänsä.

Kaikki katuvaiset, kaikki murheelliset, kaikki epäileväiset sielut, nostakaa ylös hengen silmät ja katselkaa Veriylkää, joka teidän sielujanne rakastaa ja tälläkin hetkellä seisoo verisenä teidän vieressä. Uskokaa, että hän on teidän syntienne tähden ristiinnaulittu, kuoletettu ja haudattu. Uskokaa myös, että hän on teidän vanhurskautenne tähden kolmantena päivänä noussut ylös haudasta, ja että hän elää ja teidän pitää

myös elämän. Teidän pitää ihastuman, koska saatte nähdä, että Jumalan Poika on särkenyt kuoleman kahleet. Ei ole helvetin ruhtinas jaksanut pidättää elämän Herraa haudassa.

Nyt saatte iloita ja riemuita, sillä teidän sielujenne rakastaja seisoo elävänä teidän keskellänne ja teidän sydämissänne. Nyt saatte sanoa niin kuin Vapahtajan ulosvalittu morsian: ”Koska minä löysin (hänet), jota minun sieluni rakastaa, niin minä tartuin häneen ja en tahdo häntä laskea, siihen asti että minä hänen saatan minun äitini huoneeseen, minun äitini kammioon. Nyt saatte halata hänen jalkojansa ja juoda hänen kanssansa rakkauden ja ilon makeata viinaa. Eikä pidä tämä viina puuttuman niin kauan kuin te jaksatte uskoa, että se ristiinnaulittu ja ylösnoussut Herra Jeesus rakastaa teitä vielä yhtä paljon kuin hän on teitä ennen rakastanut.

Me rukoilemme nyt sinua, Herra Jeesus, joka olet uskon alkaja ja päättävä, että kaikki murheelliset tulisivat tällä hetkellä lohdutetuksi, että kaikki epäuskoiset tulisivat uskovaisiksi, että kaikki vähäuskoiset valvoisivat paremmin ja rukoilisivat yrtitarhassa ja Golgatan mäellä, ja että Vapahtajan köyhä morsian saisi mennä sisälle hääsaliin, koska Karitsan häät, niin kuin me toivomme, pian aljetaan. Kuule kaikkien niitten huokaus, jotka hengessä ja totuudessa sinua rukoilevat, Isä meidän j. n. e.

Meidän ylösluetun pyhän evankeliumin johdattuksesta tahdomme tällä armon hetkellä katsella, missä paikassa etsiväiset sielut pitää Jeesusta löytämän. Me katselemme ensiksi, kuinka Jeesus

valvomattomuuden kautta kadotetaan, ja toiseksi, missä paikassa hänet löydetään. Uskon alkaja ja päättävä, Herra Jeesus, osoittakoon itsensä ensin verisenä ja sitten elävänä ja ylösnousseena kaikille niille, jotka eivät ole häntä koskaan vielä löytäneet, mutta halajavat häntä katsella hengen silmillä. Hän lohduttakoon armollisella läsnäolemisellansa kaikki murheelliset ja alas painetut sielut. Hän särkeköön Mooseksen sauvaa. Hän kutsukoon tällä hetkellä tykönsä kaikki raskautetut ja työtä tekeväiset. Hän virvoittakoon ja eläväksi tehköön kaikki särjetyt sydämet ja hajottakoon armon aurinkonsa paisteella uskovaisten sydämistä kaiken epäilyksen pimeyden, amen.

Ensimmäinen tutkistelemus osoittaa, kuinka Jeesus valvomattomuuden kautta kadotetaan. Niin puhuu meidän evankeliumimme Josefista ja Mariasta, etteivät he huomanneet, koska poikainen Jeesus jäi Jerusalemiin. Ne olivat siis huolimattomat katsomaan perään, oliko Jeesus heidän seurassansa elikkä ei. Niillä oli niin hoppu päästä kotia kirkokoreissulta, etteivät he joutaneet ottamaan vaaria poikaisesta Jeesuksesta, joka niin muodoin jäi yksin opettajien keskelle kuuntelemaan heitä ja kysymään heiltä. Se ei ole ylöskirjoitettu minkä kaltaiset opettajat nämä olivat. Olivatko ne suruttomat vai hengelliset opettajat. Mutta jos he olivat suruttomat opettajat, niin me arvaamme hyvin, että hän meni temppeliin osoittaakseen heille, että he olivat nurin käsittäneet koko Raamatun, ja olivat sen tähden sokeat taluttajat sille sokealle kansalle, niin kuin tämän aikaiset suruttomat papit,

jotka saarnaavat rauhaa ja Jumalan suloista armoa katumattomille ja paka-noille, ja kristittyin vainoojille. Mutta katuvaisille he saarnaavat: ”Te olette alkaneet houraamaan. Teillä on pää sekaintunut. Vähemmällä vaivalla ihminen tulee autuaaksi. Ei ole tarpeellinen niin vaivata itseään ilman aikaa, sillä ei Jumala katso meidän heikkouttamme. Hänen Poikansa on kaikki sovittanut.”

Tämä nyt ilmankin on oikea saarna Raamatun jälkeen. Ilmankin pitää tällä tavalla ihmisiä herätettämän ylös synnin ja suruttomuuden unesta. Niin on tässäkin seurakunnassa suruttomuuden aikana saarnattu suloista evankeliumia kaikille yhteisesti, vaikka ei ole ollut yhtään tietoa katumuksesta. Synnin tunnosta ja tunnustuksesta ei ollut silloin yhtään tietoa, eikä myöskään lähimmäisen sovittamisesta. Mutta kyllä olivat kaikki hyvät kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät. Kyllä luvattiin kaikille armoa ja syntein anteeksi antamista ilman katumuksetta, ilman synnin murhetta, ilman armon kerjäämistä.

Mutta nyt on monen sokean raukan silmät auenneet tässäkin seurakunnassa näkemään sekä helvetin syvyyden, joka on edessä kaikille katumattomille, että myös Jeesuksen armahtavaista sydäntä katuvaisia ja peljästyneitä syntisiä kohtaan. Moni kuolleen uskon tunnustaja on tullut näkemään sielunsa vaaraa ja ettei sen kaltainen usko ole autuaaksi tekeväinen. Moni synteinsä ylitse murheellinen on löytänyt sen rauhan ja levon omalle tunnollensa, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Moni epäuskon kahleilla vangittu on päästetty irti. Moni riettaan orja on tullut osalliseksi Juma-

lan lasten vapaudesta. Ja moni, joka ennen on huoannut tämän maailman murheesta, nauraa nyt tuntiessaan sen tulevaisen maailman voimaa.

Mutta emme saa unohtaa, että muuttamat ovat uudesta alkaneet rakastamaan niitä syntejä, joita he ennen ovat kauhistuneet. Ja tämä on tapahtunut hengellisen huolimattomuuden kautta. Ne ovat heittäneet pois uskon kilvoituksen. Ne ovat väsyneet katsomasta uskon alkajan ja päättäjän Herran Jeesuksen päälle, ja ovat sen sijaan alkaneet tämän maailman kanssa hääräämään. Onkos sitten ihme, että he synniltä voitetaan, koska he eivät ole varustetut uskon kilvellä, jolla he saattaisivat kaikki sen ruman tuliset nuolet sammuttaa?

Hengellisen huolimattomuuden kautta on epäusko päässyt kasvamaan sydämessä, ja sitä myöten on Jeesus eli Jumalan armon tunteminen kadonnut pois sydäimestä, jonka tähden he ovat alkaneet huvittelemaan itseänsä lihan himoissa, silmäin pyynnössä ja elämän koreudessa, jolla tämän maailman ruhtinas pyytää heitä lohduttaa sen hengellisen ilon kadottamisesta.

Voi, voi teitä, onnettomat raukat! Kuinkas luulette teilleen viimein käyvän? Ettekö pelkää, että viimeiset tulevat teille pahemmaksi kuin ensimmäiset? Saatatteko löytää rauhaa levottomille sieluillenne missään muualla kuin Jeesuksen tykönä? Ei ole teille muuta neuvoa, jos tahdotte autuaaksi tulla, kuin että alkaa etsimään Jeesusta, joka on teidän sydämistänne kadonnut pois, alkaa etsimään häntä niin kuin Josef ja Maria. Älkää viipykö, sillä vaarallista on, että hiljainen teitä viimein saavuttaa.

Anokaa Jumalalta apua, niin teille annetaan. Etsikää Jeesusta, niin te hänet löydätte. Kolkuttakaat taivaan oven päälle, niin se aukenee teille. Ja sen yksinkertaisen uskon kautta saatte nähdä Herran Jeesuksen elävänä teidän omissa sydämissänne, ja teidän pitää silloin ihastuman niin kuin opetuslapset ihastuivat, että he näkivät Herran.

Toinen tutkistelemus osoittaa missä paikassa etsiväiset sielut pitää Jeesusta löytämän. Hän vastaa itse tämän päivän evankeliumissa Josefille ja Marialle, jotka olivat häntä etsineet koko päivän lankoin ja tuttavain seassa: ”Mitästä te minua etseite? Ettekö te tienneet, että minun pitää niissä oleman, jotka minun Isäni ovat.” Ei yksikään löydä Jeesusta luonnollisten lankoin ja tuttavain seassa. Ei hän tyydy olemaan maailman joukon seurassa. Ainoastaan niissä tahtoo hän olla, jotka hänen Isänsä ovat. Hän tahtoo täyttää mitä hänen Isänsä on hänen päällensä pannut. Se on hänen virkansa, että saarnata köyhille evankeliumia ja että pelastaa syntisiä saatanan kahleista.

Sen tähden ei hän tyydy olemaan missään muualla kuin siellä, kussa katuvaiset syntiset ovat koossa. Niitten seurassa hän tulee Herran temppeliin sisälle. Ja joka paikkaan hän tulee, kussa katuvaiset ja uskovaiset ovat koossa. Mihinikä hänen opetuslapsensa kokoontuvat, siellä on hän myös heidän seassansa. Sen tähden pitää katuvaiset ja epäileväiset etsiä Jeesusta niissä paikoissa, kussa Jeesuksen äiti Maria ja hänen sisarensa ovat koossa.

Tässä temppelissä istuu nyt Maria, Jeesuksen äiti, kantain Jumalan Poikaa sydämessänsä. Tässä istuu monta Jee-

suksen veljeä ja sisarta. Sen tähden me saatamme vakaisesti tietää, että myös Jeesus itse on tässä läsnä. Sinä Maria, joka olet katsottu mahdolliseksi kantamaan Jumalan Pojan sinun omassa sydämessäsi. Valvo tämän tavaran ylitse, ettet sitä ikänä kadottaisi. Ja kaikki Jeesuksen veljet ja sisaret. Katsokaa kunnian Herraa, joka on omalla verellensä ja viattomalla kuolemallansa teitä pelastanut saatanan kynsistä. Hän seisoo nyt elävänä ja kirkastettuna teidän keskelänne. Ja teidän omissa sydämissänne tahtoo hän osoittaa itsensä elävänä, että kaikki epäily loppuisi, että saisitte ihasua kunnian Herran katselemisesta, kuinka kirkkaasti hänen haavansa paistavat niin...

(loppu kadoksissa).

Jäljennös / Kolarin kirkon arkisto /

1 vanneja = ruoskan iskujen aiheuttamia, turvonneita raitoja. (Lönnrot: strimma och svullnad efter slag m.m.)

(Alku kateissa) ... vahingollista kalua, jotka maailman lapset tuovat seurakunnan sisälle, ja jolla he imevät köyhäin hien ja vaivan. Silloin suuttuvat maailman lapset kristityille, jotka raittiuden saarnaamisella pilaavat heidän kauppansa ja vievät heidän siunauksensa. Ja vaikka he jo aikaa ovat myyneet esikoisen osan yhden gryynivellin edestä, ottavat he kuitenkin vihan siitä, että kristityt neuvomisellansa vievät heidän siunauksensa. Eikä tämä Esaun viha lakkaa, vaikka Jaakob pakenee vieraalle maalle, vaan hän nousee julmuudessaan ja lähtee suurella väellä matkaan hävittämään Jaakobia.

Vanhan Aatamin karvat, jotka olit hänellä jo syntyissä, nousevat pystyyn, koska hän kuulee, että Jaakobi on tulemassa. Hän tulee suuressa vihassa, ja aikoi suuressa julmuudessa repiä veljensä kappaleiksi. Mutta yksi voimallisempi mies tuli tien päällä ja käänsi hänen mielensä. Kukas esti Esaun täyttämästä hänen pahan aikomuksensa? Kukas jäähdytti hänen sydämensä? Kukas otti pois vihan ja koston pyynnön hänen sydämestänsä, ja kukas pakotti häntä itkemään Jaakobin kaulassa?

Tämän suuren muutoksen Esaun sydämessä olit Jaakobin rukoukset vaikuttaneet. ”Minä olen mahdoton kaikkeen siihen armoon ja kaikkeen siihen totuuteen, jonka sinä teit palvelijalles. Auta siis minua veljeni Esaun kädestä.” Niin sanoi Jaakobi, koska hän suuressa ahdistuksessa painiskeli Jumalan kanssa rukouksella, ja pyysi häneltä siunauksen sanoen: ”En päästä minä sinua, ennen kuin sinä siunaat minua.” Niin saattaa yhden hurskaan miehen rukous vaikut-

taa niin paljon, että totuuden ja kristillisyyden vihamiehet täytyvät viimein itkeä rakkaudesta kristittyin kaulassa, vaikka he ensinnä ottavat kovin vastaan ja ovat vihaiset sen siunauksen tähden, jonka he sokeudessaan luulevat mistantaneensa kristittyin saarnaamisen ja neuvomisen kautta.

Se on jo ennen maailmassa tapahtunut sen kaltainen suuri ihme, että ihminen on haamunsa muuttanut ja tullut pedoksi, niin kuin kuningas Nebukadnezar. Ja on vielä sekin tapahtunut sen suuren noidan kautta, joka saattaa veden viinaksi muuttaa ja vihan rakkaudeksi kääntää, että hukkakin muuttaa haamunsa ja tulee ihmiseksi. Mikä suuri muutos pitää tapahtuman ihmisen kanssa, ennen kuin hän, joka on luonnosta niin kuin hukka, tulee hiljaiseksi kuin lammas. Se arvataan tyhä Esaun esimerkistä, vaikka yksi luonnollinen ihminen ei tiedä mitään siitä merkillisestä muutoksesta, koska hän julmuudessaan lähtee matkaan niin kuin Esau joukkonsa kanssa hävittämään veljensä.

Kuitenkin tulee hukkakin ihmiseksi, koska yksi suurempi Herra rupee häntä taamomaan¹, ja hänen luontonsa muuttamaan, niin kuin se tapahtui Esaulle, joka oli pahalla aikomuksella lähtenyt matkaan, mutta Jaakobin rukoukset ja kyyneleet vaikuttivat niin paljon, että hukan sydän otettiin pois Esaun rinnasta, ja hänen täytyi itkeä rakkaudesta Jaakobin kaulassa.

Tämä suuri muutos Esaun kanssa tapahtui sen tuntemattoman miehen voiman kautta, joka painiskeli Israelin kanssa toisella puolella Jordania. Ja jos kaikki Israelin oikeat sukulaiset, jotka ovat

suuren vaivan kautta jutamassa² isänmaalle, olisit niin kiivaat painiskelemaan sen tuntemattoman miehen kanssa, niin kuin se vanha Israel, koska hän oli suuressa hädässä ja sydämen ahdistuksessa vanhemman veljensä julmuuden tähden, totta he saisit siunauksen siltä tuntemattomalta ja vielä paremman siunauksen, kuin mitä he ovat sokealta isältänsä saaneet. Saisit he vielä senkin nähdä, että vainoojan sydän muutetaan sen tuntemattoman voiman kautta, ja viha kääntään rakkaudeksi. Antakoon siis se tuntematon, joka painiskeli Israelin kanssa, että kaikki murheessa olevaiset matkamiehet, jotka ovat isänmaalle jutamassa, saisit voiman painiskelemaan hänen kanssansa ja voittamaan sydämen hartaudella. Isä meidän j. n. e.

Prop.* Kristillisestä nöyryydestä. Ensimmäinen askele kristillisyyden tiellä, koska ihminen on oppinut tuntemaan viheliäisyytensä, on yksi nöyrä alentaminen, joka ilmoittaa itsensä siinä, että ihminen tuntee itsensä mahdottomaksi senkaltaisessa huonossa tilassa lähestymään sitä kaikkein Pyhintä ja vanhurskasta. Syntinen ajattelee usein heränneessä tilassansa, ettei hän ole mahdollinen ollenkaan kääntämään ajatuksiansa sinne käsin, koska hänessä on niin paljon syntiä ja paljon riettautta. Tämä oman mahdottomuuden tunteminen, tämä nöyrä alentuminen Jumalan edessä on vissimmästi se kristillisyyden alku, jonka Vapahtaja löysi sadanpäämiehen tykönä, koska hän sanoi: ”En ole löytänyt sen kaltaista uskoa Israelissa.” Tämä mahdottomuus eli oman mahdollisuuden puutos tuntuu myös näissä sadan-

päämiehen sanoissa: ”Herra! En ole mahdollinen, ettäs tulet minun kattoni alle, vaan sano ainoastans yksi sana, niin minun palvelijani paranee.”

Tämä sadanpäämies oli siis oikein nöyräksi tullut Jumalan edessä, ja jos joka armoa etsiväinen sielu tulis niin nöyräksi Jumalan edessä, että hän niin kuin Israel, eli niin kuin tämä sadanpäämies, eli niin kuin Kananean vaimo, häätyis tunnustamaan mahdottomuutensa sekä Jumalan että ihmisten edessä, totta hän pikemmin pääsis vaivastansa rauhaan. Mutta ehkä kaikki heränneet ihmiset tuntevat ja tunnustavat mahdottomuutensa ja valittavat, että heissä on niin paljon syntiä, ettei he ollenkaan ole mahdolliset saamaan armoa. Kuitenkin makaa tämän ulkonaisen mahdottomuuden alla niin paljon omaa vanhurskautta kätkettynä, että he tämän käärmeen tähden ei tohdi tulla Vapahtajan likikään.

Erotus kristillisen nöyryyden ja omanvanhurskauden välillä on niin fini, että yksi herännyt sielu saapi välistä taistella monta ajastaikaa omanvanhurskautensa kanssa, vaikka hän tyhmyydessänsä luulee, että se on hänen mahdottomuutensa, joka estää häntä tulemasta armoistuimen eteen. Mutta ei mahdottomuus koskaan estä katuvaaisia tulemasta armoistuimen eteen. Kyllä he mahdottomuutensa tähden saattaisit polvillansa kuitenkin sinne käsin kontata ja hiljaksens kulkea murheen laaksossa siihen asti, että he pääsevät kolkuttamaan sen ahtaan portin päälle rukouksilla ja kyyneleillä ja huokauksilla.

Mutta se on juuri omavanhurskaus, joka mahdottomuuden muodossa panee itsensä poikkipuolen tietä, että yksi köy-

hä matkustavainen ei pääse edes eikä takaisin. Ei se ole turhaan sanottu Vapahtajalta, että se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät. Se on yksi tien haara, joka usein eksyttää murheellisia ja katuvaisia sieluja. Koska he nimittäin tuntevat itsensä mahdottomaksi, niin he kätkevät silmiänsä Ristinkantajan päälle katsannosta, niin kuin jänis välistä pistää päätänsä pensaan sisälle, ja luulee olevansa kätketyn, koska hänen silmänsä ovat peitettyt. Mutta ei se konsti auta sinua, murheellinen sielu, että sinä peität silmäsi Vapahtajan kasvoin edestä. Kyllä hänen tarkka silmänsä näkee sinun alastomuutes yhtä hyvin.

Ei se ole muu kuin omavanhurskaus, joka tämän kaltaiset ajatukset lykkää sinun sydämees. En saata minä tällä haamalla tulla Vapahtajan silmäin eteen. Minä olen musta ja alastoin. Minussa on niin paljon riettautta ja saastaisuutta. En tohdi minä näin huonona tulla Vapahtajan silmäin eteen. No! Jos pidät häpeänä näyttää sinuas sen kaltaisena kuin sinä olet Vapahtajalle, niin mene sitten kunnistelemaan itsiäs. Niin tekevät myös maailman huorat, koska he tahtovat suosittelaa maailman herroja, pahimmat ja häpiällisimmät paikat he peittävät koreudella. Pesevät itsensä huoruuden viinalla, että he muka tulisit punaiseksi. Kurkistelevat peilissä ja tälläävät itsensä oikein somaksi, että he tulisit kunniksi maailman silmäin edessä.

Niin tekevät myös hengelliset huorat, koska he peittävät pahimmat paikat siiveydellä, panevat omanvanhurskauden hametta ympärillensä, voitelevat oman tunnon haavoja suruttomuuden plooste-

rilla³, ja sydämen haavat paikkaavat kuolleen uskonsa kanssa, ja sillä haamalla he tunkevat itsensä hääsaliin. Mutta jos sinä olet kerjäläinen, niin älä muuta haamuasi. Jos sinä olet raadollinen ja köyhä, älä tee itseäs rikkaaksi. Jos sinä olet alastoin, älä peitä alastomuuttas. Jos sinun sielusi on täynnä vertavuotavia haavoja, älä peitä niitä haavoja suruttomuuden ploosterilla, vaan tule semmoisena kuin sinä olet armoistuimen eteen. Älä pidä häpiänä kerjätä, koska sinulla ei ole mitään omasta takaa, millä sinä peittäisit alastomuutes, taikka tappaisit nälkääs, taikka parantaisit haavojas, niin sinun täytyy aivan kerjäämisellä elää, muutoin sinä hukut viheliäisyydessä.

Mutta tämä kerjääminen on vanhalle aatamille raskas ja vastahakoinen työ. Hän on harjaintunut ennen kaupalla elämään ja omalla työllä tienamaan ruokaa ja vaatteita. Ja koska semmoinen kunniallinen mies on tuhlannut omansa, niin pitää hän häpiänä niin alentaa itsensä, että hän rupeis aivan kerjäämisellä ja muitten ihmisten armosta henkensä elättämään. Pikemmin hän rupee väärät räkningsit⁴ kirjoittamaan, niin kuin se väärä huoneenhaltija, joka sanoi Herransa velkamiehille: ”Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä.” Tee synty vähemmäksi kuin se on.

Niin tekevät väärät huoneenhaltijat, jotka neuvovat ihmisiä, kuinka heidän pitää räkningsin tekemän Jumalan kanssa. He sanovat Herransa velkamiehille: ”Ota kirjas, istu pian ja kirjoita viisikymmentä.” Tee synnin velka vähemmäksi kuin se on ja ajattele näin: Jos olisin jotakin velaksi ottanut, kyllä minä

olen kalua tuonut kanssa. Jos olisin väärin tehnyt, kyllä minä olen paljon hyvää tehnyt sitä vastaan. Jos minä olisin joskus kironnut ja tapellut, kyllä minä olen veisannut ja siunannut enemmän. Jos minä olisin viinakaupalla voittanut, kyllä minä olen vaivaisia ruokkinut sitä vastaan.

Niin seppä on vanha aatami tekemään räkninkiä Jumalan kanssa, että se tulee kuitti omassatunnossa, erinomattain, koska se väärä huoneenhaltija, eli semmoinen opettaja, joka ei tahdo loukata tahi paltuttaa maailman ihmisiä lain kovuudella, että joku sielu heräis ja totisen katumuksen tekis, vaan sitä vastaan kiittää seurakuntaansa ja saarnaa aivan suloisesti suruttomalle joukolle, ja tukkii väkisin armon kalkin sokian raukan suuhun, eli sekoittaa armon hunajata synnin myrkyllä, josta tulevat madot vattaan, valuttaa unijuomaa molemmista korvista suruttoman syntisen aivoon, että hän nukkuis iankaikkisesti. Joka niin neuvoo syntisiä tekemään räkninkiä Jumalan kanssa, että se tulis kuitti omassatunnossa, kyllä vissimmästi semmoista kaupparenkiä kiitetään maailmalliselta kauppaväeltä, joka aina velaksi ottaa, mutta harvoin ajattelee sen päälle, kuinka tämä synnin velka pitää maksettaman. Mutta minkä kaltaisen kiitoksen sen kaltainen väärä huoneenhaltija viimein saa ... (loppu kateissa)

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

¹ kesyttämään

* prop. = proposition
(latinaa) = tutkinto

² vaeltamassa

³ laastarilla

⁴ laskut

Sinun virtas pauhaavat kovin, niin että yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen täällä, ja kaikki sinun vesilainees ja aaltos käyvät minun yliseni. Ps. 42:8

Daavid valittaa katumuksessansa, että yksi syvyys pauhaa siellä, ja toinen täällä, ja kaikki sinun aaltos ja lainees käyvät minun yliseni. Minä ajattelen, että kaikki katuvaiset sielut ovat samassa koettelemuksessa olleet kuin Daavid, koska hän oli katumuksessansa hukumaisillansa epäilyksen aalloissa, jonka tähden hän kirjoittaa katumusvirressänsä: "Yksi syvyys pauhaa siellä, ja toinen täällä," eikä moni ymmärrä, mitkä syvyydet ne ovat katuvaisten ympäri, jotka niin pauhaavat.

Mutta me ymmärrämme hyvin, että ne ovat epäilyksen aallot, jotka niin pauhaavat. Koska katuvaiset sielut joutuvat tämän maailman lainehtivalle merelle soutamaan iankaikkisuuden ihanaa rantaa päin, silloin nostaa omanvanhurskauden perkele yhden kovan tuulen ja ilman. Silloin nousevat epäilyksen aallot korkealle. Yksi syvyys pauhaa siellä, ja toinen täällä.

Omantunnon tuomio on yksi syvyys, joka pauhaa hirmuisesti heränneessä omassatunnossa. Ja epäusko on toinen syvyys. Ja epäilyksen aallot käyvät hänen ylitsensä. Tässä hädässä on Daavid ollut, ja siinä samassa hädässä ovat kaikki Jeesuksen opetuslapset, koska he soutavat tämän maailman lainehtivalla merellä epäilyksen aalloissa. Sen paikan on Daavid koetellut. Ja kaikki katuvaiset sielut tuntevat sen paikan, kussa yksi syvyys pauhaa siellä ja toi-

nen täällä, ja epäilyksen aallot käyvät heidän ylitsensä.

Tässä hädässä olivat myös Jeesuksen opetuslapset, ensiksi luonnollisesti, koska he rupesivat pelkäämään, että he hukuvat Tiberiaan eli Genetsaretin merellä, ja toiseksi hengellisesti Golgatan mäellä, kussa he näkivät Jeesuksen kuolevan. Silloin lankesivat he syvään epäilykseen ja rupesivat pelkäämään kuolemaa, tuomiota ja iankaikkisuutta. Se on semmoinen paikka, jota ei saata yksikään katuvainen välttää, ehkä¹ kuinka hän vuovais². Se tapahtuu joskus kaikille Jeesuksen opetuslapsille, että he joutuvat soutamaan maailman tuulta vastaan tämän maailman lainehtivalla merellä, kussa se henki, jolla maailman tuulessa valta on, nostaa semmoisen kovan tuulen ja ilman hukuttaaksensa heitä epäuskon aalloissa.

Mutta se on heidän oma epäuskonsa, joka panee heitä pelkäämään, vaikka ei pitäisi oleman mitään hätää, niin kauan kuin Jeesus on laivassa heidän kanssansa. Sillä ehkä hän nukkuu laivassa, ei hän sen tähden³ ole voimattomaksi tullut. Mutta opetuslasten epäusko vaikuttaa niin paljon, että he rupeavat pelkäämään ja luulevat hukkuvansa. Kuitenkin hätä pakottaa heitä huutamaan niin kovin, että Jeesus herää. Ja silloin hän sansansa voimalla asettaa tuulen ja meren.

Te Jeesuksen opetuslapset, jotka olette soutamassa tämän maailman lainehtivalla merellä epäilyksen aalloissa, kussa yksi syvyys pauhaa siellä, ja toinen täällä, ja kaikki epäilyksen aallot käyvät teidän päanne ylitse. Älkää peljätkö, että te hukutte, niin kauan kuin Jeesus on laivassa. Muistakaa, että Daa-

vid on samassa hädässä ollut, ja hän on siinä hädässä huutanut syvyydestä korkeuteen. Huutakaa tekin syvyydestä korkeuteen ja herättäkää Jeesusta. Ei Jeesuksella ole niin raskas uni, kuin teillä on ollut yrttitarhassa. Huutakaa niin, että Jeesus herää. Hän on väsynyt huutamasta parannusta suruttomille. Kuule siis, sinä suuri tuulen, ilman ja meren haltia hätääntyneitten opetuslasten huuto. Isä meidän j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katselemaan, kuinka opetuslapset herättävät Jeesusta hätähuudollansa, koska he ovat hädässä ja hukkumaisillansa epäuskon aalloissa. Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä tähden Jeesus nukkuu, koska opetuslapset ovat hädässä tämän maailman lainehtivalla merellä? Toinen tutkistelemus. Minkä tähden opetuslapset pelkäävät hukkuvansa, vaikka Jeesus on laivassa heidän kanssansa? Kolmas tutkistelemus osoittaa, kuinka opetuslapset herättävät Jeesusta hätähuudollansa.

Meidän toivomme on, että Jeesus ei ole niin raskaasti nukkumassa, ettei hän kuule opetuslasten huutoa, ehkä hän on väsynyt huutamasta parannusta paatuneille syntisille. Meidän pitää ensiksi katselemaan, minkä tähden Jeesus nukkuu, koska opetuslapset ovat hädässä tämän maailman lainehtivalla merellä.

Emme tiedä, minkä tähden hän niin raskaasti nukkuu, koska opetuslapset ovat hädässä. Mutta inhimillisen luonnon jälkeen täytyi hänen viimein väsyä huutamasta parannusta suruttomille syntisille, koska hän on jo niin monta ajast-aikaa huutanut kuuroille ja mykkille, eikä

ole vielä parannusta tullut monelle. Jos yksi syntinen vaimo on tullut itkemään hänen jalkainsa päälle, jos yksi kuuro ja mykkä on alkanut kuulemaan hänen sanaansa, jos yksi halvattu ihminen on kannettu hänen tykönsä ja saanut syntinsä anteeksi, jos muutaman sokean raukan silmät ovat avatut näkemään, mistä tie menee taivaaseen, ei siinä ole vielä kymmenes osa niistä, jotka vielä vaeltavat sokeana, kuurona, mykkänä ja halvattuna iankaikkisuuteen. Jos kymmenen spitalista miestä on puhdistettu ja yhdeksän kymmenestä on mennyt takaisin maailmaan, ei siinä ole vielä mitään sen suhteen, kuin vielä tarvitsisivat parannusta ja puhdistusta. Nyt on Jeesus väsynyt huutamasta parannusta suruttomille syntisille. Ja sen tähden hän nukkuu, koska opetuslapset epäuskonsa tähden ovat hädässä tämän maailman lainehtivalla merellä ja pelkäävät hukkuvansa epäilyksen aalloissa.

Toinen tutkistelemus. Minkä tähden opetuslapsilla on semmoinen pelko, vaikka he tietävät, että Jeesus on laivassa? Se pelko tulee heidän epäuskostansa. Sillä jos heillä olisi oikea ja elävä usko Jeesuksen päälle, ei olisi semmoinen pelko, että he hukkuvat, vaikka Jeesus on samassa laivassa. Mutta epäusko se on, joka semmoisen pelvon vaikuttaa, erinomattain koska Jeesus on nukkumassa. Jos Jeesus olisi valvomassa, saattaisi heillä olla parempi uskallus ja turva häneen. Mutta hän on nukkumassa, eikä taida kaikki opetuslapset arvata, minkä tähden Jeesus on niin väsynyt. Hän on kovin väsynyt huutamasta parannusta suruttomille ja tarvitsisi kyllä levätä.

Mutta niin kuin Daavid sanoo: Yksi syvyys pauhaa siellä ja toinen täällä. Ja opetuslapset eivät anna Jeesukselle nukkumarauhaa, vaan he huutavat hädässängsä, koska he pelkäävät hukkuvansa epäilyksen aalloissa. Tämän pelvon ja vapistuksen vaikuttaa se hirmuinen epäusko, joka ei lakkaa vaivaamasta heitä, niin kauan kuin he ovat soutamassa tämän pahan maailman lainehtivalla merellä.

Nyt on Jeesus väsynyt huutamasta parannusta paatuneille ja hänen tarvitsisi kyllä vähän aikaa levätä. Mutta ne epäuskoiset opetuslapset eivät anna hänelle nukkumarauhaa. Ne huutavat hädässängsä ja herättävät Jeesusta surkealla huudollansa. Ja mitäs he tietävät tehdä, koska he pelkäävät niin kovin, että he hukkuvat epäilyksen aalloissa? He ovat nimittäin omalla voimallansa kauan aikaa taistelleet aaltojen kanssa, ja maailman kova tuuli on pahoin väsyttänyt heitä.

Kolmas tutkisteleminen. Nyt täytyy teidän huutaa, te väsyneet ja kuoleman pelvossa olevaiset opetuslapset. Jos minä en olisi nähnyt, minkälaisessa pelvossa ja ahdistuksessa te olette, niin minä sanoisin teille: "Älkää vaivatko Jeesusta teidän huudollanne," sillä hän on väsynyt huutamasta parannusta syntisille ja tarvitsisi kyllä inhimillisen luonnon jälkeen levätä. Mutta teidän epäuskonne vaikuttaa niin paljon, ettei hän saa teidän tähden nukkumarauhaa. Miksi te vaivaatte niin kovin Jeesusta, vaikka te tiedätte hyvin, että hän on väsynyt huutamasta parannusta syntisille?

Mutta teidän epäuskonne. Voi, voi, teidän epäuskonne, kuinka suuren vai-

van se tekee Jeesukselle! Jos teillä olisi uskoa sinapin siemenen verran, niin te antaisitte Jeesuksen levätä vähän aikaa, koska hän on väsynyt huutamasta parannusta paatuneille syntisille. Nyt täytyy teidän epäuskonne tähden huutaa ja herättää Jeesusta. Ja me tiedämme myös, että Jeesus herää, koska opetuslapset hädässä huutavat. Ja totisesti Jeesus herää asettamaan tämän kovan ilman, jonka vihollinen on nostanut heidän päällensä. Herättäkää Jeesusta huudollanne, te hädässä olevaiset, ja sanokaa: "Herra, auta, me hukumme!" Ja totta. Ilman häntä me hukumme. Mutta hänen armonsä kautta me pääsemme toiseen rantaan, joka on toisella puolella punaista merta. Ja siellä me saamme vasta nähdä ihmeitä. Amen.

1. Jäljennös / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki

2. Jäljennös / Merikallion kokoelma / Oulun maakuntaarkisto /

¹ vaikka

² yrittäisi

³ kuitenkin

Pyhä Pietari kirjoittaa kristityille, että he ovat uudestisyntyneet, ei katoavaisesta, vaan katoamattomasta siemenestä, nimittäin elävästä Jumalan sanasta, joka iankaikkisesti pysyy.

1. Piet. 1: 23.

Ja niistä Jumalan sanoista pitää meidän ottaman vaarin, sillä me olemme myös uudestisyntyneet siitä turmelemattomasta siemenestä, joka tähän peltoon on kylvetty.

Vaikka tämä peltopalanen, joka on pohjan maalla, ei taida niin hedelmällinen olla, kuin se pelto, joka on Kaanaan maalla, kussa paras pelto satakertaisen hedelmän kantaa, on se ainoastaan tietävä asia, että turmelemattomat siemenet ovat kylvetty, ja niistä turmelemattomista siemenistä ovat ne harvat sielut jälleen syntyneet, jotka syntyneet ovat. Mutta ehkä siementen Herra on kylvänyt hyvän siemenen peltoonsa, on myös vihamies kylvänyt ohdakkeita siihen samaan peltoon.

Hän on kylvänyt niitten ohdakkeitten siemeniä ihmisten maassa. Vihamies on sen tehnyt kateudesta. Ei vihamies tosin voita mitään siitä, että hän kylvää ohdakkeita siihen peltoon, johon siementen Herra on turmelemattoman siemenen kylvänyt. Mutta ei vihamies kysy sen perään, mitä hän voittaa, saati hän saattaisi vahinkoa tehdä toiselle.

Ahneuden luonto on se, ettei hän ilman maksutta tee mitään. Mutta kateuden henki ei katso sen perään, mitä hän voittaa, saati hän saattaisi vahinkoa tehdä toiselle. Sen tähden on myös vanhasa Ruotsin laissa iso rangaistus määrätty sille, joka kylvää ohdakkeita toisen mie-

hen peltoon, jos vain saatettaisiin viisasta¹, että hän on sen tehnyt. Mutta ei suinkaan vihamies ota päähänsä², että hän on semmoisen vahingon tehnyt, sillä me näemme, ettei vihamiehen palvelijatkaan ota mitään päähänsä, joka olisi paha, vaan he kieltävät aina ja peittävät pahoja tekojansa. Ensiksi maallisen oikeuden edessä, ja vielä hengellisen oikeuden edessä.

Niin sanovat huorat ja varkaat, koska heitä tämmätään³ oikeuteen: “Sinun pitää viisaaman⁴”, ja “tuokaa vieraat miehet⁵”. Ja koska he tulevat hengelliseen oikeuteen, sanovat varkaat: “Ei tarvitse maailmalle huutaa.” Ei suinkaan rietas ota päällensä yhtään syntiä. Eikä hänen palvelijansa ota päällensä syntejä, joita he tehneet ovat.

Koska nyt vihamies on kylvänyt ohdakkeita Jumalan peltoon, ja sen hän on tehnyt ihmisten maassa, eli koska kaikki ihmiset olivat nukkumassa, niin olisi paras neuvo ruveta tästedes valvomaan, ettei vihamies pääsisi aina tästedes kylvämään enemmän ohdakkeita Jumalan peltoon. Minä tiedän, ettei rietas tohdi silloin kylvää ohdakkeita, koska ihmiset ovat valvomassa. Mutta jos vielä nekin, joita Isäntä eli siementen Herra on pannut vartijaksi, rupeavat nukkumaan, niin kuin tähän asti on nukkuttu, kyllä sitten vihamies pääsee kylvämään ohdakkeita nisujen sekaan.

Ne harvat nisunjyvät, jotka nyt ovat kasvamassa ohdakkeitten seassa muistakoon, että he ovat turmelemattomasta siemenestä syntyneet, vaikka he ovat joka haaralta ohdakkeilta ahdistetut, ettei pääse aurinko niin paistamaan heidän päällensä, kuin tarvitsisi, jotta ne

harvat maitojyvät, jotka nyt näkyvät Jumalan pellossa, pääsisivät kypsymään ja hedelmän kantamaan.

O, armollinen Isä taivaan, joka olet hyvän, painavan ja turmelemattoman siemenen kylvänyt peltoon, muistuta niitä harvoja maitojyviä, jotka nyt näkyvät ohdakkeitten seassa, muistuta heitä heidän turmelemattomasta luonnostaan, että he ovat turmelemattomasta siemenestä syntyneet. Ja ehkä kuinka ohdakkeilta ahdistetut, eivät kuitenkaan vielä tukahdutetut, kantaisivat sen verran hedelmää, että siementen Herra saisi jotakin vaivansa edestä pellostansa, ettei hänen tulevana vuonna tarvitsisi hakea siementä muualta, jos pakkaneen ei pane peltoa, jossa nämä maitojyvät ovat aina kasvamassa. Niin kuin se on vaarallinen täällä pohjan maalla, kussa on sadetta kyllä ja kastetta myös joltisesti, mutta harvoin auringonpaistetta. Että armollinen Herra Jeesus varjelisi näitä maitojyviä lumisateesta, rakeista ja rajuilmaasta, että he pääsisivät kypsymään, ennen kuin syyspakkaneen tulee. Kuule, sinä suuri siementen kylväjä, köyhäin, isoo-vaisten ja väsyneitten peltomiesten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Evankeliumi Matt. 13: 24

Me kuulemme tästä pyhästä evankeliumista, että yksi ihminen kylvi hyvän siemenen peltoonsa, mutta ihmisten maatessa tuli vihamies ja kylvi ohdakkeita, ja palvelijat tahtoivat hävittää ohdakkeet, mutta eivät saaneet lupaa Herralta.

Seuraavaisesti siitä, pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuinka kylväjä kylvää hyvän siemenen, ja min-

kä tähden palvelijat tahtovat niitä ohdakkeita nykiä? Ja minkä tähden Herra ei salli sitä tehdä? Mutta herättäköön se suuri siementen Herra kaikki ihmiset valvomaan, ettei vihamies pääsisi ohdakkeita kylvämään, niin kuin hän on tähän asti kylvänyt.

1. Palvelijat! Te olette nähneet, että Herra on näinä aikoina kiskonut pelto- maata pohjan maalla, kussa ennen ei ole freistattu⁶ peltomaata valmistaa lyhykäisen kesän tähden, niin myös kylmän ilman tähden, ja likellä olevaisten tuntu- reitten tähden, koska ei ole ollut toiveita kasvusta. Mutta me näemme, että siementen Herra on viisaudessansa edes- katsonut tämän peltopalasen soveliaaksi, koska Kaanaan maassa ei kasva muuta, kuin orjantappuroita ja ohdakkeita, kussa on saatu ennen satakertainen hedelmä. Mutta nyt on Kaanaan maa joutunut uuruokoon⁷ peltomiesten huolimattomuuden kautta.

Eikä ole Saksan maassakaan parempi peltomaa, vaikka siellä oli Lutheruksen aikana jonkunlainen. Mutta nyt on paras peltomaa mustan pakanan riikissä⁸, kussa ennen ei ollut peltomaata ollenkaan. Ja se näyttää siksi, niin kuin siementen Herra olisi päättänyt kylvää siihen maahan, kussa peltoa ei ole ennen bruukat- tukaan⁹. Koska Herran pelto muissa pai- koissa makaa mahona peltomiesten lais- kuuden ja huolimattomuuden tähden, jotka ovat antaneet Herran pellon men- nä rappiolle. Kussa ennen on ollut Her- ralla pelto, siinä on nyt aivan orjantap- puroita ja ohdakkeita, joista rietas äijä tekee prasun¹⁰. Koska hän, niin kuin Raamattu todistaa, käy ympäri karkeita paikkoja, etsii lepoa, eikä löydä, täytyy

hänen välistä paistaa persettänsä valkean edessä, johonka hän panee ne orjantappurat ja ohdakkeet, jotka nyt kasvavat pellossa.

Ja vaikka nyt Jumalan pelto on mahona sekä Kaanaan maassa, että myös Saksan maalla ja joka paikassa, kussa ennen on ollut peltoa. Vaikka orjantappurat ja ohdakkeet kasvavat joka paikassa, kussa ennen on kasvanut nisunjyviä, niin kuitenkin vihamies kylvää ohdakkeita Jumalan peltoon, kussa hän näkee olevan muutamia nisunjyviä itämässä. Ja sen hän tekee aivan kateudesta, sillä ei vihamies voita mitään siitä, että hän pilaa toisen pellon. Mutta se ilo, jonka vihamies saa toisen miehen vahingosta, kehottaa häntä siihen.

Kateuden henki iloitsee aina toisen ihmisen vahingosta. Jokohan sitten kateuden henki asuu maksassa eli peräsuoleissa. Mutta sen me olemme nähneet, että ilo tulee kateuden hengelle, koska toiselle tulee vahinko. Ja sen tähden tulee myös riettaan enkeleille ilo kristittyjen lankeamisesta. Jos vaan yksi kristitty kompastuisi, niin varsin tulee riettaan enkeleille ilo siitä. Ja he pääsevät sitten sanomaan: "Katso, tuommoiset ovat kristityt!"

Mutta ei suinkaan vihamies saisi niin paljon ohdakkeita kylvää Jumalan peltoon, jos ihmiset olisivat valvomassa. Mutta eivät he jaksu valvoa. Siinä on syy. Vapahtaja sanoo nimittäin tämän päivän evankeliumissa, että vihamies tuli ihmisten maatessa. Eivät he olleet valvomassa. Valitettavasti on hän jo kylvänyt paljon ohdakkeita tänä vuonna Jumalan peltoon. Muutoin olisi tämä peltopalanen koko kaunis. Mutta vihamies

on jo keväällä kylvänyt ohdakkeet, varsin kuin hyvä siemen oli pantu maahan. Ja nyt, koska oras rupesi näkymään, ovat ohdakkeet itäneet. Ja me näemme, että ne ohdakkeet, jotka kasvavat pellossa, ovat paljon isommat ja lihavammat, kuin muissa paikoissa.

Kussa on karkea maa ja kivistö, siinä ovat orjantappurat ja ohdakkeet pienemmät. Mutta ne ohdakkeet, jotka kasvavat pellossa, ovat isot ja paksut, ja ovat kohta sen miehen pituiset, joka niitä on kylvänyt. Ja ne ovat sangen vahingolliset pellossa, sillä ne ottavat niin ison sijan, ja ne tukahduttavat vielä sen hyvän siemenen. Ja ne harvat maitojyvät, jotka turmelemattomasta siemenestä syntyneet ovat, eivät pääse oikein kasvamaan ja kypsymään niitten kirottujen ohdakkeitten tähden.

2. tutkisteleminen. Ei ole siis ihme, että palvelijat tahtovat koota ohdakkeita pellostä, ennen kuin ne pääsevät kasvamaan. Mutta ei Isäntä salli sitä, sillä he saattaisivat ynnä ohdakkeitten kanssa temmata myös nisuja, ja se olisi vahingollista. Palvelijoilla olisi kyllä halu niitä vahingollisia ruohoja temmata ja poisjuurittaa, mutta Isäntä on heitä kielittänyt sitä tekemästä, ettei vahinko tulisi nisunjyville sen kautta. Sillä ei ole pelto niin kuin naurismaa, eli perunamaa, josta ihmiset korjaavat vesiheiniä ilman vahingotta. Mutta pelto, kussa nisunjyvät ovat kasvamassa, tulisi poljetuksi, jos palvelijat rupeaisivat nykimään ohdakkeita. Sen tähden, koska palvelijat kysyivät Isännältä: "Tahdotkos, että me menemme ja kokoamme ne?" sanoi Isäntä heille: "En, ettette ohdakkeita kootessanne tempaisisi myös nisuja

ynnä heidän kanssansa.” Ei sen vuoksi, etteivät palvelijat saata erottaa ohdakkeita nisuista, vaikka nämä ovat kyllä ensin nisun kaltaiset, niin että se palvelija, joka ei ole oppinut tuntemaan ja erottamaan ruohoja, saattaisi kyllä tapaturmaisesti temmata nisuja ohdakkeitten juuressa. Mutta senkin tähden, että pelto poljetaan, jos palvelijat rupeaisivat sieltä ohdakkeita kiskomaan ylös, ja että nisut kanssa taitamattomuuden kautta temmattaisiin. Sen tähden on Herra kieltänyt palvelijoitansa, ettei saa palvelijat mennä kiskomaan ohdakkeita ennen kuin elonaika tulee.

Mutta ei ole Herra kieltänyt palvelijoitansa niitä ohdakkeita kokoamasta, jotka kasvavat pellon syrjällä, sillä niistä tulevat pahat siemenet, joita maailman tuuli lennättää peltoon. Ja niitten ohdakkeitten poisjuurittamisessa pitäisi palvelijoitien olla oikein kiivaita, niin kuin me näemme Joosuan kirjasta. Mutta ei ole palvelijoilla niin suuri halu siihen, että hävittää niitä ohdakkeita, jotka kasvavat pellon pyörtänöllä.

Muutamat palvelijat tahtovat aivan niitä ohdakkeita temmata, jotka kasvavat pellossa nisuksen keskellä. Mutta siinä taitaa olla heillä vähäsen ymmärtämättömyyttä, koska he eivät ymmärrä niin siivosti temmata ohdakkeita, etteivät nisut myös tulisi temmatuksi ynnä ohdakkeitten kanssa. Te kuulette nyt, hyväntahtoiset palvelijat, ettei se ole Isännän tahto, että teidän pitää kokoaman ohdakkeita pellostaan ennen kuin elonaika tulee, vaikka teillä on halu kyllä niitä ohdakkeita koota, jotka kasvavat pellossa. Mutta Isäntä vastasi: “En, ettette ohdakkeita kootessanne tempaisi ynnä heidän kans-

sansa nisuja pois. Malttakaa siis, palvelijat, ja sallikaa kasvaa molemmat elonaikaan asti. Ja elonaikana sanon minä elomiehille: Kootkaa ensin ohdakkeet ja sitokaa heitä lyhteisiin poltettaviksi, mutta nisut kootkaa minun aittaani.” Me kuulemme, että elomiehiet eivät ole samat miehet kuin ne palvelijat, jotka tahtovat temmata ohdakkeita pellostaan.

Nyt me olemme siis ymmärtäneet, että siementen Herra on kylvänyt hyvän siemenen peltoonsa. Mutta vihamies tuli yöllä ihmisten maatessa ja kylvi ohdakkeita samaan peltoon. Sitä ei olisi vihamies saattanut tehdä, jos ihmiset olisivat olleet valvomassa. Mutta eivät he ole jaksaneet niin valvoa, ettei vihamies olisi päässyt pahaa siementä kylvämään. Mutta koska nyt palvelijat ihmettelevät, mistä nämä ohdakkeet ovat tulleet, täytyy Isännän sanoa heille, että vihamies sen teki. Ja koska ne samat palvelijat näkevät, että ne ohdakkeet, joita vihamies on kylvänyt, tekevät suuren vahingon pelloille, niin tahtovat nämä palvelijat koota niitä ohdakkeita pellostaan. Mutta Isäntä kieltää nyt heitä kokoamasta. Ei ole Isäntä kieltänyt heitä kokoamasta niitä ohdakkeita, jotka kasvavat pellon pyörtänöllä.

Nyt on kysymys tämä, kuinka paljon nisuja Isäntä viimein saa tästä pellostaan, joka tähän näinä aikoina on kylvetty. Vissimmästi¹¹ tulisi perheen Isännälle ilo, jos nämä maitojyvät, jotka ohdakkeitten seassa kasvavat, pääsisivät kypsyään, niin saisi hänkin kerran maistaa uutista siitä pellostaan, joka on pohjan maalla kasvanut. Mutta pohjan maalla on sangen kylmä ilma ja lyhykäinen kesä, ja harvoin auringonpaiste.

Pelto kasvaa kyllä hopusti, ja joutuu täällä pikemmin kuin Kaanaan maassa sen valkeuden tähden, joka täällä on yötä päivää, erinomattain Johanneksen aikana, koska sitä vastaan yö ja pimeys on enemmän aikaa Kaanaan maassa. Ne ihmiset, jotka ovat valvomassa, näkevät täällä lukea kirjaa Johanneksen aikana, mutta Kaanaan maassa ei näe kukaan lukea kirjaa. Ja tämä valkeus tekee niin paljon, että pelto on täällä joutuisampi kuin Kaanaan maassa. Mutta Kaanaan maa on kuitenkin sen kaltainen maa, josta voita ja hunajaa vuotaa. Ja sen tähden on se maa ollut hedelmällisempi kuin Saksan maa.

Vaikka nyt pelto Kaanaan maassa on mahona, saatiin apostolien aikana satakertainen hedelmä parhaasta pellostä. Mutta täällä, kussa kesä on lyhykäinen ja harvoin aurinko paistaa, saadaan välistä neljän- ja välistä viidenkertainen hedelmä. Ja kylväjä saa välistä olla tyytyväinen, jos hän saa siemenenkään takaisin. Eivätkä jyvät täällä ole niin painavat kuin Kaanaan maalla. Mutta se on kuitenkin parempi tyhjää, koska siementen Herra on saanut tänäkin vuonna maistaa uutista siitä pellostä, joka on kasvanut pohjan maalla.

Jos ei pakkaneen pane peltoa, niin on meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, että ne harvat maitojyvät, jotka nyt ovat kasvamassa Herran pellossa, tulisivat hedelmällisiksi siksi kuin elon-aika tulee, että Herra tultuansa löytäisi muutamia nisunjyviä. Mutta rukoilkaamme siementen Herraa, että Hän antaisi enemmän kastetta taivaasta, ja että hän sen kasteen lisäksi antaisi armollisen aurinkonsa paistaa tämän peltopala-

sen päälle, että se tulisi hedelmälliseksi, että hän varjelisi maitojyviä lumisateesta, rakeista ja rajuilmasta, ettei pakkaneen panisi peltoa ennen kuin elomiehet tulevat niittämään, ja ettei vihemies saisi enää tulla yöllä ihmisten maassa piilaamaan tätä peltoa, jossa oras on alkanut viheriöittämään. Amen.

Jäljennös / Jussilan kokoelma Oulun maakunta-arkisto /

- ¹ näyttää
- ² vastuulleen
- ³ haastetaan
- ⁴ näyttämän toteen
- ⁵ todistajat
- ⁶ yritetty
- ⁷ rappiolle
- ⁸ valtakunnassa
- ⁹ brukattukaan = viljeltykään
- ¹⁰ nuotion
- ¹¹ Varmasti

Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille (1. Kor. 3: 9): **Te olette Jumalan pelto ja rakennus.**

Ja monessa paikassa Raamatussa verrataan ihmisen sydän peltoon, jonka päälle Jumalan Henki tekee työtä, että se tulisi hedelmälliseksi ja kantaisi taivaan valtakunnalle jonkun hyvän hedelmän.

Mutta peltomaa on monenlainen, ja monen kaltaiset ovat ne pellon viljelyyn kuuluvaiset aseet ja välikappaleet, joilla pelto kuokitaa, käännetään ja korjataan. Eikä pellossa kasva ainoastansa ne siemenet, jotka siihen kylvetään, vaan Jumalan pellossa kasvaa myös orjantappuroita ja ohdakkeita. Joku paikka pellostä on kova, karkea maa ja kivistö, johon ei pysty rautakankei. Joku peltomaa on pehmeämpi, joku tuore, jossa paljon roskaa kasvaa seurassa. Ja joku paikka on kuiva hietamaa, joka ei tunne höystä.

Jos me nyt ottaisimme tämän Jumalan pellon tutkinnon alle, niin ensinnä tarkastetaan peltomaa, toiseksi katsotaan, minkä kaltaiset peltomiehet ovat, ja kolmanneksi kysytään perään, minkä kaltaisen vuosi on tullut. Mutta ei ole joka hietämäki, eikä myös joka rapakojänkkä sovelias peltomaaksi. Ihmiset valitsevat parhaat paikat peltomaaksi, koska uusi talo rakennetaan. Mutta vaikka kuinka valitaan peltomaa, ei ole yksikään peltomaa niin hyvä, ettei se tarvitse kyntämistä, kääntämistä ja korjaamista, ennen kuin se tulee hedelmälliseksi.

Joku peltomaa on niin kova ja niin kankea, että siihen tarvitaan rautakankei, ennen kuin ne isommat kivet saadaan liikkumaan. Ja joka rupeaa kivistöön peltomaata kiskomaan, saapi kyllä ras-

kasta työtä tehdä ja rautakankea usein liikuttaa, eikä sen tähden tule syyllän vertaa maata päivässä korjatuksi. Mutta koska semmoinen maa on kerran korjattu, tulee siihen paras peltomaa, jos Jumala antaa kastetta taivaasta. Mutta kuivina vuosina ei tule sen kaltaiseen maahan mitään. Parempi vuosi tulee tuoreeseen maahan, koska kuiva kesä on. Mutta tuoreessa maassa kasvaa myös paljon vesiheiniä, paljon ohdakkeita ja orjantappuroita, jotka tukahduttavat sen hyvän siemenen. Ja koska paljon vettä sataa taivaasta, kasvaa tuoreessa maassa ainoastansa olkia ja vesiheiniä.

Muutamat peltomiehet koettavat myös peltoa kuokkia aivan rapakojänkkään. Mutta siinä on vielä suurempi vaiva, kuin vuoren kukkulalla peltoa tehdä. Kuitenkin on välistä jänkkään tullut pelto, koska ensinnä syvät ojat kaivetaan, että jänkkä pääsee kuivamaan, ja sammal poltetaan, ja kiviä vedetään pohjaan. Ja jos semmoinen pelto, joka jänkkään on tehty, rupeaa kasvamaan, niin se antaa runsaasti hedelmää. Ei kuitenkaan pohjan maalla ole usein tullut satoa jänkkäpellostä, sillä ilma on pohjan maalla kylmä ja raskas. Mutta jos se suuri Luoja antaa armon aurinkonsa paistaa pitemmän ajan, olisi se mahdollinen, että jänkkäkin tulisi hedelmälliseksi.

Mutta paras peltomaa on Siionin vuorella, joka ei ole ylen korkea, eikä taas ylen matala, eikä myös ylen tuore. Sillä profeetta Jesaja sanoo, että vuoret ja kukkulat pitää alennettaman, ja laaksot pitää korotettaman, ja mitä tasoittamatta on, pitää tasoitettaman ja silitettämän. Mutta se pelto, joka on jänkkässä,

on vilun arka. Joka on korkean vuoren kukkulalla, tahtoo kuivettua. Joka on tuoreessa ja lihavassa maassa, siinä on paljon orjantappuroita ja ohdakkeita. Mutta se pelto, joka on Siionin vuorella, antaa satakertaisen hedelmän.

Mitä ilmaan tulee, jossa pelto pitää kasvaman ja viheriöitsemän, niin me kuulemme 1. Kuningasten kirjasta 19: 11, ettei Herran Henki ole kovassa tuulessa, eikä maanjäristyksessä, eikä tulenliekissä, mutta hienossa tuulen hyminässä. Hiljainen tuuli on siis paras ilma pellolle. Koska armon kaste sataa taivaasta, ja sen päälle tulee auringonpaiste, niin pelto parhaiten kasvaa. Mutta täällä pohjan maalla ei ole usein auringonpaistetta. Kuitenkin kasvaa pelto hiljalleen pilvisäällä, ja myös yöllä kasvaa täällä pelto sen valon tähden, joka on pohjan maalla kesällä, erinomattain Johanneksen aikana.

Mutta vaikka millainen peltomaa on, ei se anna kuitenkaan hedelmää ilman viljelemättä. Ja se tulee paljon sen päälle, kuinka peltomiehet viljelevät peltomaata. Laiskat peltomiehet eivät viitsi oikein viljellä maata, vaan he kuokkivat vain päältäkäsin ja siihen kääntymättömään maahan he viskaavat muutamia siemeniä, joita he ovat ostaneet maailman porvarilta. Eivätkä ne harvat siemenet, joita he ovat näin ostaneet maailman porvarilta, ole juuri puhtaat, eikä kaiketi itäväiset, eikä virneistä puhtaat. Ja koska he ovat laiskat viljelemään peltomaata, eivät he ole saaneet siementäkään omasta pellostä, vaan joutuvat ostamaan siementä maailman porvarilta, eivätkä ne siemenet ole juuri puhtaat, vaan ne ovat sekoitetut orjantappurain,

ohdakkeitten ja nokulaisten siementen kanssa, niin että koko pelto, joka sen kaltaisilla siemenillä kylvetään, tulee täytekiksi orjantappuroilla ja ohdakkeilla.

Ei ole siis ihme, että semmoisten peltomiesten pellossa kasvaa aivan orjantappuroita ja ohdakkeita. Ja koska heidän pitää niittämän, eli leikkaaman peltoansa, saavat he syödä kynsiänsä, koska orjantappurat ja ohdakkeet, joitten siemenet he itse ovat kylväneet, pistelevät heidän sormiansa. Joka tahtoo jotakin pellostä saada, katsokoon ensinnä perään, että hän saisi ostaa puhtaat siemenet, koska hän omasta pellostä ei ole saanut siementäkään. Ja vaikka peltomiehellä olisivat kuinka hyvät siemenet, eivät ne idä sen tähden, jos hän on niin laiska, ettei hän viitsi kuokkia, kääntää ja korjata peltomaata. Niin kuin se väärä huoneenhaltija, joka sanoi: "En jaksa minä kaivaa," niin sanovat myös laisat peltomiehet: "En jaksa minä kaivaa peltomaata."

Mutta oikean peltomiehen täytyy kuokkia ja kaivaa, ja kääntää ja kyntää, ja silittää peltoansa, että hän saisi siemenet vajoamaan siihen maahan, joka näin suurella vaivalla valmistettu on. Eikä sen tähden saa peltomies odottaa, että joka siemen itää, sillä maa on Herralta kirottu synnin tähden. Ja koska sinä häntä viljelet, sanoi Herra sille langenneelle ihmiselle, koska sinä viljelet tätä syntistä maata, ei sen pidä antaman sinulle hedelmää sinun työsi ja vaivasi jälkeen, vaan orjantappuroita ja ohdakkeita pitää hänen sinulle kantaman.

Jos siemenet heitetään kääntymättömään maahan, niin ne makaavat siellä itämättä ja kasvamatta. Ja taivaan linnut

syövät niitä paljastetuita siemeniä. Mutta laiskalle se on suuri vaiva, että ruveta maata kuokkimaan. Joku laiska ajattelee, ettei pellostakaan tule mitään, vaikka hän tekisi työtä sen päälle. Mutta se on varsin valhe. Sillä ei missään paikassa löydy niin huonoa peltomaata, joka ei tule hedelmälliseksi viljelemisen kautta.

Jos nyt joku pahta olisi niin suuri, ettei peltomies jaksa sitä liikuttaa rautakangella, niin täytyy peltomiehen jättää se, eli polttaa tulella, että se haurastuisi ja särkyisi. Ei muutamat isot kivet tee muuta vahinkoa, kuin ainoastansa sen, että kaikki siemenet, jotka kylvettäessä putoavat sen kaltaisen pahennuskiven päälle, menevät hukkaan.

Mutta vaikka kuinka ankarasti ja toimellisesti tehtäisiin työtä Jumalan pellossa, ei tule kuitenkaan mitään, jos ei tule sovelias ilma sekä niille, jotka pelton työssä ovat, että myös pellon kasvannoksi. Paavali todistaa, ettei se ole mikään, joka kylvää, eikä se, joka kasvaa, mutta Jumala, joka kasvun antaa. Jonka tähden olisi tarpeellista rukoilla siementen Herraa, että hän lähettäisi uskollisia työntekijöitä eloonsa, että hän antaisi pellon kasvannoksi tarpeellisen ilman, että hän antaisi kastetta taivaasta itäväisille ja kasvaville siemenillensä, että hän pelästyttäisi kaikki mustat linnut pellostansa, että hän tekisi vahvan aidan joka peltopalasen ympäri, etteivät keiturit ja naudat pääsisi peltoa raiskaamaan. Että hän varjelisi maitojyviä pakkasesta, lumisateesta ja rajuilmastasta. Että hän kokoaisi nisut aittaansa elon aikana.

O, siementen Herra! Varjele tämä peltopalanen rakeista ja rajuilmastasta.

Varjele maitojyvät pakkasesta, ja anna armosi auringon paistaa niiden päälle, että he pääsisivät kasvamaan ja valmiiksi tulemaan, ennen kuin talvi tulee. Kuule siementen Herra, köyhien peltomiesten rukous. Isä meidän j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katsoman peltomaata, jossa on neljänlaista maan sorttia. 1. Yksi osa siitä pellostasta on poljettu. 2. Toinen on kova, niin kuin kivistö. 3. Kolmas osa on täynnänsä orjantappuroita. 4. Neljäs osa on hyvä maa. Me rukoilemme siementen Herraa, että se osa siemenistä, joka putoosi hyvään maahan, pääsisi itämään ja viheriöitsemään, ja hedelmälliseksi tulemaan, että siementen Herra saisi jotakin vaivansa edestä.

1. Ensimmäinen osa siitä suuresta pellostasta on poljettu. Sillä kussa paljon väkeä on, siinä poljetaan myös pelto. Viero väki vaeltaa läpi peltoa. Eikä tämä viero väki, joka on ihmisen sydämessä, kysy sen perään, kenenkä pelto se on, vaan ne vaeltavat edestakaisin. Ja se on arvattava, että jos joku siemen kylvettäessä putoaa sen maantien päälle, niin edestakaisin kulkeva väki polkee sen. Ja taivaan linnut syövät vielä lopun niistä siemenistä, jotka putoavat tien päälle.

Tämä viero väki, jotka vaeltavat edestakaisin ihmisen sydämessä, ovat ne joutavat maailman ajatukset, jotka käyvät edestakaisin ihmisen mielessä. Nämä joutavat ajatukset, joita luonnollisen ihmisen sydän on täynnä, polkevat sitä hyvää siementä, jota Vapahtaja on sanansa kautta kylvänyt, niin että niiden

sanain voima menee hukkaan. Sillä koska ihmisen sydän on täynnä niitä joutavia maailman ajatuksia, niin ei luonnollinen ihminen jouda kuuntelemaan Jumalan sanaa. Ja se on vielä pahempi, että luonnollinen ihminen ei huomaa, että ajatukset ovat maailmassa, vaikka ruumis istuu kirkossa. Pikemmin jo Jumalan sana tarttuu seinään, kuin semmoisen ihmisen sydämeen, jonka ajatukset ovat hajallansa. Vaikka spörmälissä sanoo¹, että meidän pitää ajatuksia pitämän koossa, koska Jumalan sanaa saarnataan eli luetaan.

Mutta kuinkas luonnollinen ihminen saattaa niitä ajatuksia pitää koossa, jotka ovat niin hajallaan, ja juoksevat ympäri maata ja merta. Välistä ovat kaupungissa, välistä ruidassa², välistä navetassa. Ja välistä silmätkin lentävät niin kuin tulinen liekki huorain päälle. Jumalan sana menee niin kuin mikä hyminä pään ylitse, eli yhdestä korvasta sisälle ja toisen korvan kautta ulos, ei sydäntä kohti koskaan. Ja mitkäs ovat nämä joutavat ajatukset muu, kuin perkeleen ja maailman joukko, jotka polkevat Jumalan peltoa. Ne tekevät sydämen kovaksi ja tunnottomaksi, niin ettei tämä siunattu siemen pääse itämään. Ja tämä vihollisen joukko, joka niin polkee Jumalan sanaa, ajaa muutamia menemään ulos kirkosta keskellä saarnaa.

Ja ovatko kaikki tulleet saarnan tähden? Eikös ole yksi osa tullut pilkkaamaan ja nauramaan, eli kurkistelemaan, löytyykö kirkossa kauniita huoria. Muutamat siveät huorat tulevat kirkkoon osoittamaan kauneutensa. Muutamat pakkaavat ulos maailmaan, ennen kuin Herran siunaus on luettu. Ja sen tähden

ei tule heille yhtään siunausta. Ei sanan kuulemisesta. Ei kirkossa käymisestä, eikä Jumalan sanan lukemisesta. Sillä maailma on heille rakkaampi, kuin Herran siunaus. Ilmankin Jumalan sana polttaa heidän tuntoansa, että he istuvat kirkossa niin kuin palavain hiilten päällä. Mikäs se on muu, kuin perkele ja hänen joukkonsa, joka ei kärsi oikeata Jumalan sanaa kuulla? Muutamat eivät tohdi tulla kuuntelemaan, sillä riettaan siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, koska joku Jumalan sana tulee sydäntä kohti. Koska vaaksiaiset eli ampiaiset eivät saa rauhaa pesässänsä, tulevat he ulos joukoittain ja ampuvat silmiin.

Mutta mustat linnut, jotka lentävät pellon ympäri, syövät vielä lopun niistä siemenistä, jotka putoavat tien oheen, niin että joku ihminen ei tiedä mitään koko armonjärjestyksestä, koska kuolema tulee. Ulkonainen muisto ja ymmärrys loppuu niin visusti pois, ettei ole mitään, koska kuolema tulee. Ei hän tiedä silloin, mistä tie menee taivaaseen. Ja ne mustat linnut, jotka täällä ovat noukkineet ja poimineet Jumalan sanaa hänen korvistansa ja hänen sydämestänsä, ne samat mustat linnut seuraavat heitä iankaikkisuuteen. Ne samat mustat linnut, jotka täällä ovat nokkansa pistäneet suruttomain korviin ja sieltä syöneet joka ainoan jyvän siitä pyhästä siemenestä, ne samat mustat linnut rupeavat iankaikkisuudessa vaivaamaan heidän korviansa hirmuisella räökkymisellensä. Koska ihmisen sydän on kova kuin kivi ja liukas kuin kaljamaa, ja kylmä niin kuin jää, silkahtavat kaikki Jumalan sanat sydämen sivuitse ja tarttuvat pikemmin seinään, kuin muutaman ihmisen sydämeen.

2. Toinen osa siitä suuresta pellostä, johon Vapahtaja kylvää siunatun siemensä, on niin kuin kivistö, jonka päällä on vähäisen multaa. Sen verran juuri, että siemen pääsee itämään. Mutta kun se kävi ylös, kuivettui se, ettei ollut märkyyttä. Tämän kivistön kanssa ymmärretään, niin kuin Vapahtaja itse selittää, sen kaltaiset ihmiset, jotka ensinnä ottavat sanan ilolla vastaan, mutta kiusauksen ajalla lankeavat he pois. Se merkitsee, että he ensinnä suostuvat kristillisyyteen, mutta eivät ole pysyväiset. Niiden sydän ei ole juuri peräti kova päältä käsin, mutta sydämen perustus on niin kova, ettei (sana) pääse juurtumaan.

Monella on päällinen puoli sydämessä niin pehmeä, että he itkevät, koska kauniisti saarnataan, mutta suuttuvat, koska totuus heille saarnataan. Jos he vielä joskus pääsisivät niin kuin heräyksen alkuun, pahenevat he, koska joku sisällinen eli ulkonainen kiusaus kohtaa, eli jos he joutuisivat jotakin kärsimään kristillisyyden tähden, ottaa maailmanrakkaus ja tempaa heitä yht' äkkiä maailmaan. He kieltävät pois, niin kuin Pietari, etteivät he tunne Jeesusta.

Moni kaunis nuorukainen itkee niin paljon, koska hän ensimmäisen kerran astuu Jeesuksen alttarin eteen, ja tekee niin kauniita parannuksen lupauksia, että vanhemmatkin rupeavat toivomaan hänestä hyvää. He rupeavat uskomaan, että tuosta nuorukaisesta taitaa tulla vanhemmille ilo vanhuudessa. Mutta ne kauniit lupaukset unhotetaan pois, ja ne ihanat katumuksen kyyneleet jäävät siihen. Ne kuivuvat maailman tulessa, koska se kaunis nuorukainen rupeaa häärräämään maailman kanssa. Rupeaa

leikittelemään huorien kanssa, rupeaa suostumaan maailman iloon. Jo rupeaa pirun paskakin kelpaamaan. Jo rupeavat kirouksetkin kuulumaan. Ja rakkaat vanhemmat, puoliset ja lapset, saavat hänen tähtensä surua ja mielikarvautta kärsiä.

Jos vanhemmat vielä manaavat häntä sen kaltaisesta jumalattomasta elämästä, niin käskee hän heidän pitää suunsa kiinni ja sanoo: "En olekaan enää teidän vastauksenne päällä, älkää pitkö minusta vaaria. Itse minä vastaan." Katso, niin menee sen kauniin nuorukaisen katumus hukkaan. Ja siinä on nyt teille kiitos, vanhemmat, sen edestä, että te olette vaivaa kärsineet ja valvoneet hänen ylitsensä, ja rukoilleet hänen edestänsä.

Monta kertaa ajattelit sinä, rakas vanhin, koska sinä kumarsit polviasi kehdon edessä ja panit rakkaudesta vuotaviaisinta rintojasi hänen suuhunsa: Tästä lapsesta tulee minulle ilo vanhuuden iällä. Tästä lapsesta minä toivon, että minä saan nähdä häntä taivaan valtakunnassa veisaavan enkeleitten kanssa Siionin vuorella Mooseksen ja Karitsan virttä. Mutta surkeasti sinä tulit petetyksi, vanhin rukka. Katso. Näin, rakas vanhin, kuivettuu se siunattu siemen kivistön päällä, sillä ei ollut siinä juurta, eikä ollut siinä märkyyttä. Eivät ole ne ensimmäiset liikutukset ja nuoruuden kyyneleet tuoneet niin paljon kastetta taivaasta, että tämä siunattu siemen olisi päässyt juurtumaan.

Kuolleen uskon tunnustajat itkevät usein, koska heille saarnataan niin kauniisti ja niin suloisesti, että siveät huorat rupeavat maitonsa laskemaan, mutta kiusauksen ajalla he lankeavat pois. Niitten kyyneleet putoavat niin kuin rakeet kaljamaan päälle. Mutta niitä on

vielä toinen osa armonvarkaita, joidenka omatunto on kerran herännyt, ja ovat myös sen heräyksen päälle ensimmäisiä armon merkkejä tunteneet, ja ovat ottaneet itsellensä suruttomuuden ainetta niistä ajatellen, että he ovat jo täydelliset kristityt, koska he kerran ovat ottaneet sanan ilolla vastaan. Mutta siementen Herra sanoo: Ei heillä ole juurta, ja kiusauksen ajalla he lankeavat pois.

Muutamat opetuslapset seurasivat Jeesusta niin kauan, kuin hän saarnasi heille yhteisesti kristillisyydestä. Mutta niin pian, kuin hän heitti heille jonkun kovemman sanan, joka tuli vanhaa Aatamia kohti, käänsivät he selkensä hänelle ja sanoivat: "Tämä on yksi kova sana, kuka voi sitä kuulla." Kyllä me olisimme kaikki hyvät kristityt, jos ei olisi kiusauksia elämän tiellä, ja vanha Aatami pääsisi nahkoineen ja karvoineen taivaan valtakuntaan. Vanha Aatami on paha pilaamaan meidän kristillisyytemme. Koska vanha Aatami saa olla rauhassa, eikä kukaan kaiva häntä, silloin on vanha Aatami koko hyvä kristitty mielestensä. Mutta sanan puhumatta tulee joku maailman kiusaus, eli joku pistää neulalla vanhan Aatamin ihoon, jo nousee vanha Aatami, niin kuin karhu pesästä, ja sanoo: "Sinäkös tulet minua haukkumaan?"

Joka näin on pannut maata ensimmäisten armonmerkkien päälle, sanoo sitten: "Minulla oli koko hyvä kristillisyyden alku, mutta tuo väärä profeetta ja tuo villihenki pilasi minun kristillisyyteni." Ja siitä saakka tuli sydän ilkeäksi, kovaksi, riettaaksi. Joku alkaa vast´ uudesta pilkkaamaan Kristusta ja ristiinnaulitsemaan Jeesusta. Joku lan-

keaa epäilykseen ja tekee kaikki entiset Jumalan Hengen vetämiset tyhjäksi. Joku varastaa niin paljon armoa, että hän tulee synnittömäksi. Ei tahdo omavanhurskaus olla riettaan kaltainen. Ei hän tahdo olla katuvainen perkele, mutta katuvainen enkeli.

Katso, näin pilataan monen kristillisyyttä. Siemen on kyllä kauniisti itänyt, mutta se kuivettui pois, ettei ollut juurta. Ja tosin on paljon niistä pyhistä siemenistä mennyt hukkaan sen hengellisen kuivuuden kautta. Moni on ollut alkuheräyksessä suuressa hartaudessa. Mutta niistä on muutama osa mennyt takaisin maailmaan. Muutamat ovat pahentuneet toisten kristittyjen puheesta. Muutamille on tullut pahempi ja ilkeämpi sydän, kuin ennen. Muutamille on tullut suurempi epäily kuin ennen, ja muutamat ovat tulleet hyväksi ja niin rikkaaksi rakkaudessa, ettei synty enää vaivaa heidän tuntoansa. Ne, jotka ovat tulleet vielä pahemmaksi ja ilkeämmäksi kuin ennen, epäilevät kovin tilastansa, etteivät he taida olla oikealla tiellä. Mutta ne, jotka ovat hyväksi tulleet, ja synnittömäksi, luulevat nyt vasta oikean kristillisyyden voittaneensa. Kukas tiesi, kuinka kauan he pysyvät siinä hyvässä tilassa, ennen kuin taas tulee joku pilaamaan heidän kristillisyytensä.

Me tiedämme, että Pietari ennen lankeemustansa luuli olevansa hyvä kristitty ja suuri uskon sankari, ja niin rikas rakkaudesta, että hän aikoi mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta se kävi Pietarille niin somattomasti, että ylimmäisen papin piikat pilasivat hänen kristillisyytensä, ja hänen täytyi mennä ulos itkemään katkerasti.

3. Kolmas paikka siinä suuressa pellossa, johonka myös siemenet putoavat, on ilman epäilemättä tuore ja lihava maa. Ja siinä pitäisi pellon hyvin kasvan. Mutta siinä on niin paljon orjantappuroita ja ohdakkeita, jotka tukahduttavat sen hyvän siemenen. Siinä on kyllä olki ja kuori, mutta ei ole ruuan ainetta kuoressa. Vapahtajan selityksen jälkeen ovat orjantappurat ja ohdakkeet elatuksen murhe, maailman rakkaus ja hekuma, josta ei tahdo moni luopua. Kristinusko vaatii, että ihmisen pitää pääsemän irti maailmasta. Kuitenkin nähdään, että maailman rakkaus tahtoo varastaa sydämen Vapahtajalta. Se tahtoo olla suurena esteenä elämän tiellä vielä niillekin, jotka ovat täydellä todella pyrkimässä siihen suureen päämaailiin, että he pääsisivät iankaikkisuuden ihanalle rannalle.

Maailman rakkaus on sellainen salainen vihollinen, joka tulee naakimisella heränneitten päälle. Ja vielä armoitetuita sieluja tahtoo maailman rakkaus estää valvomasta ja pyrkimästä autuaalliseen iankaikkisuuteen. Ja se on niin fiini, ettei moni huomaa, ennen kuin hän on maailmassa kiinni. Muutamat luulevat kyllä, että he ovat irti maailmasta, mutta tämä luulo taitaa olla petollinen niin kauan, kuin itsensä tunteminen ei ole tullut oikein kirkkaaksi ja eläväksi. Kuinkapa siinä olisi oikea itsensä kieltäminen, kussa ei ole oikea itsensä tunteminen? Ne, jotka syövät valmista ja elävät muitten kustannuksella, luulevat enimmästi, että he ovat irti maailmasta. Mutta anna heidän itse koettaa elää maailmassa, anna heidän itsensä tienata ja omalla vaivallansa hakea elatusta

maasta, niin saavat he nähdä, kuinka paljon he ovat irti maailmasta.

Ja mikäs estää köyhiä tulemasta kristityksi? Eiköpä se ole peräsuolen murhe, joka heitäkin vaivaa niin hirmuisesti, että kaikki ajatukset menevät siihen. Kaikki himot ja halut tulevat siitä samasta peräsuolesta. Kaikki pyrkimiset ja tarkoitukset menevät siihen, sillä se on pohjaton hauta, joka ei tule koskaan täytetyksi. Ja jos rikkaalla on suuri vaiwa sisälle mennä elämään, vaikka hänellä ei pitäisi olla murhetta vatsastaan, koska hänellä on jyvälaari harjallansa ja rahakimppu arkussa. Ei ole köyhälläkään keveämpi päästä ahtaasta portista sisälle, sillä vaikka hänellä on hoikka paikka puodissa ja tyhjä paikka arkussa, ei ole sen tähden köyhän peräsuoli soukempi, mutta se on kohta pitempi vielä kuin rikkaalla on. Ja sen tähden ei voi köyhäkään tulla niin pieneksi sydämen kautta, että hän mahtuisi äimän silmästä sisälle taivaan valtakuntaan.

Keveämpi on kamelin mennä äimän silmästä läpi, kuin rikkaan tulla taivaan valtakuntaan. Mutta ei ole köyhällä helpompi mennä taivaan valtakuntaan sen pitkän peräsuolen tähden, joka venyy perässä. Köyhällä on niin suuri murhe vatsastansa, että se hengellinen tahtoo jäädä. Ja jos kristityt eivät jaksa joka aika täyttää heidän peräsuoltansa, niin ottavat he kristillisyyden pois.

Nämä ovat nyt ne orjantappurat ja ohdakkeet, jotka tukahduttavat sen hyvän ja siunatun siemenen ihmisten sydämissä. Voi, voi, kuinka paljon niistä siunatuista siemenistä menee hukkaan Jumalan pellossa. Ensiksi sen poljetun ja poljettavan tien päällä, kussa se siunattu

siemen ei pääse itämään, toiseksi sen kovan kivistön päällä, kussa siemen kyllä itää, mutta kuivettuu pois, ettei hänellä ole juurta. Ja kolmanneksi siinä peltomaan paikassa, joka ei ole korjattu, jossa niin paljon on orjantappuroita ja ohdakkeita, jotka tukahduttavat sen hyvän siemenen. Katso, niin menee peltomiehen vaiva ja ne pyhät siemenet hukkaan. Ja siementen Herra ei taida saada monta nisunjyvää koota aittaansa, koska elonaika tulee.

4. Mutta on sen tähden yksi pelto- maan paikka, jossa ne pyhät siemenet kasvavat ja viheriöitsevät ja kantavat hyvän ja toivotettavan hedelmän. Jos nyt olisi neljäs osakaan siitä suuresta pellostasta, joka olisi hyvä ja hedelmällinen maa, niin olisi kylväjällä joku toive, ettei hänen vaivansa mene peräti hukkaan. Koska hän on nyt ensinnä kuokkinut, sitten kaivanut ojia, sitten rautakan- gella kangennut ylös niitä pienempiä pahtoja, joita hän jaksaa liikuttaa. Sillä ei taida maksaa vaivaa, että hän rupeaisi niitä isoja pahtoja ammuttamaan. Sitten vielä kyntänyt ja kääntänyt maata, kor- jannut ja silittänyt. Sitten vielä kylvänyt ja niitä siunatuita siemeniä mullan alle peittänyt. Jos nyt, sanon minä, neljäs osa siitä suuresta pellostasta tulisi hyväksi ja he- delmälliseksi maaksi, niin ei olisi pelto- miehen vaiva peräti hukkaan mennyt. Vaikka emme tiedä vielä, minkä verran riihestä tulee, koska nyt ensinnä ruume- net poltetaan ja virneet seulomisella ero- tetaan pois, ja oljet annetaan eläimille, minkä verran nisunjyviä sitten jää. Mutta kyllä siementen Herra sen tietää.

Meidän toivomme on, että ne harvat maitojyvät, jotka siitä turmelematto-

masta siemenestä syntyneet ovat, pitää kasvaman ja viheriöitsemän iankaikki- suuden ihanalla rannalla, kussa pyhät peltomiehet pitää sanoman: Tämä on hyvä ja kaunis pelto, josta siementen Herra voi saada muutamia nisujyviä koota aittaansa, jos Herra antaa enem- män kastetta taivaasta, ja antaa armolli- sen aurinkonsa paistaa, jos Herra varje- lee näitä maitojyviä pakkasesta, lumisa- teesta, rakeista ja rajuilmastasta, jos Herra ajaa pois pellostansa ne mustat linnut, jotka noukkivat ja poimivat siemeniä pellostasta, jos Herra ei sido riittä tappa- van härän suuta kiinni, niin on meidän toivomme, että hän saa muutamia ni- sunjyviä korjata aittaansa. Että koska vieraat tulevat taivaasta siinä suuressa elokuussa, hän saattaa näyttää niille muutamia nisunjyviä, jotka ovat kasva- neet tässä pohjan maalla, tässä kylmässä ilmassa, kussa armon aurinko harvoin paistaa pellon päälle.

Mutta kylmä ilma usein tulee luo- teesta. Ja niistä rapakkojänkistä, jotka pellon takana ovat, nousee välistä sem- moinen kylmä höyry, ettei näy enää au- rinkoa eikä kuuta, eikä tähtiä, ei taivas- ta, eikä maata, mutta ainoastansa sakea ja kylmä ilma. Jos Kaanaan maalla, kus- sa aurinko välistä seisoo melkein pään päällä, tulee satakertainen hedelmä par- haasta maasta ja 30-kertainen hedelmä huonommasta, niin täällä tuskin tulee seitsemän eli kahdeksankertainen hedel- mä parhaasta pellostasta, ja välistä ei tule enempää kuin nelinkertainen hedelmä hyvästä maasta.

Ah, Herra Jeesus, sinä suuri kylväjä ja Taivaallinen Peltomies, kuinka vähän sinä saat hedelmää sinun suuren vaivasi

edestä. Mutta älä väsy kuitenkaan vielä kylvämästä ja kastamasta peltopalasta, niin kauan kuin vielä aurinko ylhäällä on, ettei kaikki maanviljelys peräti loppuisi pohjan maalla. Kuule köyhäin peltomiesten huokaus, jotka ovat raskaassa työssä. Jotka ovat kantaneet päivän kuorman ja helteen, jotka toivovat saavansa muutaman kapan nisunjyviä palkasta, amen. Ja sitten elämän iankaikkisuudessa. Amen!

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki

¹ katekismuksessa lukee

² tunturilla

Minä olen pilkaksi tullut kaikille minun vihamiehilleni, sillä minä kuulen monen häväistyksen, että jokainen karttaa minua. He pitävät keskenänsä neuvoa minusta ja tahtovat ottaa minun henkeni minusta. Jumalattomat tulkoon häpeään ja vaietkoon helvetissä. Tulkoon mykäksi väärät suut, jotka puhuvat vanhurskasta vastaan kovasti ylpeydestä ja ylenkatseesta. Psalmi 31: 12, 14, 19.

Näin puhuu Kristus Daavidin suun kautta. Ja Daavid on myös saanut itse koetella, kuinka hän oli kaikkien jumalattomien pilkan alle joutunut. Eivät jumalattomat voi olla pilkkaamatta, vaikka he luulevat, että oikein he siinä tekevät, koska he pilkkaavat kristityitä. Daavid oli myös usein joutunut pilkan alle kristillisyyden tähden, niin kuin me kuulemme näistä edellä mainituista sanoista: “Minä kuulen monen häväistyksen, että jokainen karttaa minua. He pitävät keskenänsä neuvoa minusta ja tahtovat ottaa minun henkeni.”

Nämä sanat sopivat erityisesti Kristukselle, joka on tullut pilkatuksi ja häväistyksi kaikilta. Mutta kyllä on Daavid myös tullut pilkatuksi suruttomilta kristillisyyden tähden, niin kuin me kuulemme monessa paikassa Samuelin kirjassa. Ja joka paikassa, missä kristityitä on, siinä myös pilkkaajat ovat. Ja kuuluu myös Daavidin edellä mainituissa sanoissa, että pilkkaajat eivät vaikene ennen kuin helvetissä, sillä hän sanoo: “Jumalattomat tulkoon häpeään ja vaietkoon helvetissä.”

Semmoinen on ollut Daavidin usko, että Jumalattomat eivät lakkaa pilkkaa-

masta ennen kuin helvetissä. Ja kuinka semmoiset lakkaavat pilkkaamasta, ennen kuin he putoavat helvettiin? Silloin he vasta tuntevat, että tämä kristittyjen pilkkaaminen on suurin synti, mitä joku suruton ihminen tekee. Mutta eivät he silloin suruttomuuden aikana tunne sitä synniksi. Ei olekaan muu synti niin kauhea, kuin tämä kristittyjen pilkkaaminen. Ja me olemme nyt nähneet niin monta esimerkkiä, kuinka kaikki suruttomat joutuvat anomaan tämän pilkkaamisen synnin anteeksi, koska tunto herää. Vaikka useimmat suruttomat tällä ajalla säästävät katumuksensa kuolemaan asti, sillä niillä on niin suuri halu pilkata kristityitä, etteivät he malta olla pilkkaamatta, vaikka mikä olisi.

Mutta kaikki suruttomat, jotka tällä armon ajalla makaavat tautivuoteessa, joutuvat kutsumaan kristityitä tykönsä, että he saisivat niiltä anoa anteeksi, mitä he ennen ovat suruttomuuden aikana pilkanneet ja vastustaneet. Tämä esimerkki osoittaa ainoastansa, mitä Daavid on sanonut, että häntä pilkataan lakkaamatta. Kyllä he lakkaavat pilkkaamasta helvetissä. Mutta mitäpä siitä, vaikka he nyt lakkaavat helvetissä. Ei heidän tilaisuutensa tule sen kautta paremmaksi. Eivät he sen tähden pääse helvetistä, vaikka he siellä lakkaavat pilkkaamasta totuutta, sillä tämänkin synnin pitää kalvaman heidän tuntoansa iankaikkisesti, jollei heillä täällä armon ajassa tule totinen katumus ja anteeksi anomus.

Tämän päivän evankeliumissa ovat taas fariseukset freistanneet¹ oikein pilkata Kristusta, koska he sanovat: “Hän ajaa ulos perkeleitä Belsebubin, perkeleitten päämiehen kautta.” Samat riet-

taan hengen vaikutukset ovat silloin olleet fariseuksilla, kuin nyt on kristillisyyden pilkkaajilla. He luulevat, että kristillisuus on riettaan hengen vaikutus. Mutta eivät he sitä tunne, että pilkka-henki on riettaan hengen vaikutus. Eivät he sitä tunne, että hengellinen viha on Belsebubin vaikutus. Koska he pilkalla ilmoittavat vanhan Aatamin vaikutuksia, silloin he ajavat ulos perkeleitä Belsebubin voimalla.

Meidän pitää nyt katseleman, kuinka suruttomat pilkkaavat kristityitä, ja pahalla tunnolla vastustavat heitä, vielä muutamat vastoin tuntoansa. Ja he saavat tämän pilkkaamisen tähden samankaltaisen lopun, kuin juutalaisetkin, sillä tässä on paljon fariseuksia, jotka pahalla tunnolla pilkkaavat ja vastustavat kristityitä. Ja he joutuvat vasta helvetissä lakkaamaan pilkkaamasta, koska he joutuvat itse pilkan alle. Siellä, nimittäin helvetissä, pilkataan kaikki katuvaisten kyyneleet. Sieltä ajetaan ulos kaikki, jotka huokaavat. Mutta pilkkaajat: juomarit, kiroilijat, huorat, huorimiehet ja tappelusmiehet ovat parhaat miehet pimeyden valtakunnassa.

Semmoisia miehiä ja vaimoja rietas kiittää ja ylistää, mutta katuvaisia hän ei viitsi nähdä silmiensä edessä. Ne, jotka täällä Jumalan sanalla ajavat perkeleitä ulos, pilkataan, häväistään, vihataan ja vainotaan fariseuksilta, niin kuin itse Kristus. Ja jos he kutsuivat mestaria Belsebubiksi, mitäs he sitten tekevät hänen opetuslapsillensa?

Rukoilkoon ne harvat sielut, jotka ovat alkaneet puhumaan, sitten kun mykkä perkele on ulos ajettu, että Jeesus ajaisi ulos, ei ainoastansa sen mykän

hengen, joka on alkanut muutamia kristityitä vaivaamaan, vaan myös nuhtelisi, ja tukkisi pilkkaajien suun kiinni, osoittaen, kuinka perkeleen valtakunta hajoa isi ja tulisi kylmille, jos toinen perkele rupeaisi toista perkelettä pois ajamaan.

Kuule, sinä suuri henkien kurittaja ja pahojen henkien ulosajaja, katuvaisten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Tämän päivän evankeliumissa osoittavat maailmanlapset, mitä he tuumaa-vat Kristuksesta, koska he sanovat, että hän ajaa ulos perkeleitä Belsebubin, perkeleitten päämiehen, voimalla. Mutta Vapahtaja kysyy nyt, kenenkä voimalla juutalaisten lapset ajavat ulos perkeleitä.

Juutalaisten ja erityisesti fariseusten opetuslapset olivat noidat, jotka ajoivat ulos perkeleitä perkeleitten avulla. Niin kuin vielä nytkin on suruttomalla kansalla se usko, että noidat saattavat manalaisia eli pahoja henkiä ulos ajaa. Mutta ei ollut fariseuksilla se usko, että heidän lapsensa ajavat ulos perkeleitä Belsebubin voimalla, vaan juutalaisilla oli se usko, että Jumalan voiman ja sanan kautta noidat ajavat ulos perkeleitä.

Niin kuin vielä nytkin on suruttomalla kansalla se usko, että Jumalan sanalla noidat ajavat ulos manalaisia. Ja sen tähden suruttomat aina noutavat jonkun noidan ajamaan pois manalaisia. Eivät suruttomat ole koskaan uskoneet, että noidat perkeleen voimalla ajavat pois manalaisia ihmisen päältä. Nämä noidat pitää nyt oleman fariseusten tuomarit, sillä kaikki fariseukset uskovat, että noidat ovat Jumalasta, mutta Jumalan Poikaa he pilkkaavat sillä tavoin, että hän ajaa ulos perkeleitä Belsebubin voimalla.

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katselemaan, kenenkä voimalla fariseusten lapset ajavat ulos perkeleitä. Me tiedämme nimittäin, että fariseukset ovat ensimmäiset miehet hakemaan noitia, koska manalaiset tulevat heidän päällensä. Koska Saul oli tottelemattomuutensa kautta saattanut Jumalan Hengen murheelliseksi, silloin pakeni Jumalan Henki, yksi paha henki Herralta rupesi häntä vaivaamaan. Se oli yksi paha ja kalvava omatunto, joka on yksi paha henki Herralta, joka rupesi Saulia vaivaamaan. Tämä paha ja kalvava omatunto tulee usein niitten päälle, jotka ovat ennen tunteneet Jumalan Hengen vaikutuksia, ja sitten menevät takaisin tottelemattomuuden kautta ja alkavat pahalla tunnolla kristityitä vastustamaan, niin kuin kuningas Saul, joka ei ainoastansa vastustanut profeetta Samuelia, mutta myös rupesi vaivaamaan Daavidia, joka oli kristitty. Ja viimeisessä hädässä meni hän noita ämmän tykö kysymään neuvoa.

Niin tekevät vielä nytkin suruttomat. Ensinnä he vastustavat kristityitä, ja sitten he rupeavat heitä vaivaamaan. Ja viimein he hakevat noidilta apua, koska manalaiset tulevat heidän päällensä. Eikös tämä nyt ole kaikilta tiettävä, kenenkä voimalla nyt noidat ajavat manalaisia pois ihmisten päältä? Noidat sanovat, että Jumalan sanalla he ajavat pois manalaisia. Ja suruttomat uskovat sen. Eivätpä fariseukset uskoneet, että heidän lapsensa ajavat ulos perkeleitä Belsebubin voimalla.

Jos nyt fariseusten lapset ajavat ulos perkeleitä Jumalan sanalla, jonka he kääntävät nurin, ja sillä tavoin pilkkaavat Jumalan nimen, niin pitää näitten fa-

riseusten lasten oleman heidän tuomarina. Me tiedämme nimittäin, että fariseusten lapset kääntävät Jumalan sanaa nurin, koska he lukevat noituuden lukuja, ja siitä Jumalan pilkkaamisesta tulee perkeleille semmoinen ilo, että hän lähtee ulos ihmisestä ja menee muistelemaan Belsebubille, kuinka Jumala nyt tuli pilkatuksi. Eikö se mahda olla suurin jumalanpilka, koska noidat kääntävät Jumalan nimen ja Jumalan sanan nurin, ja sillä konstilla ajavat perkeleitä ulos?

Mutta eivät fariseukset sen tähden usko, että Belsebubin voimalla he ajavat perkeleitä ulos. Mutta minä luulen, ettei ainoastansa fariseukset itse aja perkeleitä ulos Belsebubin voimalla, vaan myös heidän lapsensa. Koska nimittäin se henki, joka epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa, nimittäin omanvanhurskauden perkele ajaa ulos muita perkeleitä, silloin luulee fariseus, että tämä tapahtuu Jumalan voimalla. Fariseus hallitsee muita pienempiä perkeleitä omalla vanhurskaudella. Omanvanhurskaus varjelee muutamia fariseuksia huoruudesta ja julkisesta vääryydestä. Ja sitten fariseus ajattelee, että Jumala häntä varjeli huoruudesta ja varkaudesta.

Omanvanhurskaus on perkeleitten päämies. Hän hallitsee muita pienempiä perkeleitä. Ja sen jälkeen kunnia. Ja molemmat muuttavat itsensä valkeuden enkeliksi. Koska nyt kunnia ja omanvanhurskaus varjelee fariseuksia huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta, ja niin edespäin, silloin luulee fariseus, että Jumala on varjellut häntä. Ja kuitenkin on hän sotinut omanvanhurskauden eli Belsebubin voimalla niitä himoja vastaan, etteivät ne ole häntä voittaneet. Mutta ei

ole moni saattanut tällä ajalla Belseubin voimalla niitä grouvimpia² lihan himoja hallita, sillä useimmat ovat langettaneet semmoisiin synteihin, niin kuin huoruuden, varkauden, koreuden, tappeleksen ja muihin karkeisiin synteihin.

Koska nyt Kristus sanallansa semmoisia perkeleitä ulos ajaa, silloin varjeelemanvanhurskauden perkele fariseuksia katumuksesta ja parannuksesta, etteivät he saata muuta tehdä, kuin pilkata Kristusta ja hänen opetuslapsiansa. Belseubin voimalla he ajavat Pyhän Hengen pois, eli saattavat Jumalan Hengen murheelliseksi, niin että Jumalan Henki pakenee murheellisella sydämellä, eikä niin muodoin pääse vaikuttamaan fariseusten lahkokunnassa senkaltaista murhetta, joka Jumalan mielen jälkeen on.

Tämän asian selitys löytyy myös tämän päivän evankeliumissa. Koska väkevä haarniskoitu varjeelee kotonsa, niin hänen omansa ovat rauhassa. Tämä väkevä haarniskoitu on erinomattain omanvanhurskaus, joka nyt hallitsee muutamia fariseuksia tässä seurakunnassa, ja varjeelee heitä huoruudesta, juopumuksesta, varkaudesta, kirouksesta ja muista karkeista synneistä. Mutta enin osa suruttomia, jotka ovat vielä jäljellä tässä seurakunnassa, joutuvat panemaan syntiä luvalliseksi, niin että kohtuullinen juopumus on luvallinen ja koreus on luvallinen. Ja koska Jumalan Henki huutaa parannusta Kristittyjen suun kautta, silloin muutamat pilkkaavat ja sanovat kristityitten ajavan ulos perkeleitä Belseubin voimalla. He sanovat, että Jumalan Hengen vaikutus on riettaan hengen vaikutus. Muutamat taas eivät malta olla suuttumatta. Ja muutamat freistaa-

vat lain voimalla vahinkoon saattaa kristityitä.

Tällä tavoin väkevä haarniskoitu varjeelee kotonsa, että hänen omansa pysyvät rauhassa. Eivätkä muutamat lakkaa pilkkaamasta ja vastustamasta, ennen kuin helvetissä. Vielä ne raukat, jotka ovat tunteneet tulevaisen maailman voimaa, ovat tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi, kuin umpisuruttomat, jotka eivät ole mitään tunteneet. Siitä on Vapahtaja puhunut tämän päivän evankeliumissa: "Koska rietas henki lähtee ihmisestä, vaeltaa hän karkeita paikkoja ja etsii lepoa." Se on yksi levoton henki, joka ei löydä lepoa mistään. Ja kun hän ei löydä, sanoo hän: "Minä palajan minun huoneeseeni, josta minä läksin." Ja kun hän tulee, löytää hän sen luudilla laikaistuksi ja kaunistetuksi.

Tässä paikassa maalataan nyt poislangenneen sielun tilaisuus. Sille riettaalle hengelle, joka lähtee ihmisestä vaeltamaan karkeita paikkoja, nimittäin ihmisen lihassa, koska hänet on ulos ajettu sydäimestä, tulee ikävä olla poissa ihmisen sydäimestä, kussa hän sai olla herrana ja hallita koko ihmisen. Rietas henki on semmoinen levoton henki, joka ei tule aikaan ilman lihatta ja ilman verettä. Jos hänet ajetaan ulos lihasta, niin hän menee sikalaumaan, niin kuin nyt kaikille nähtävä on, että rietas on mennyt sikalaumaan, koska hänet on ajettu ulos muutamien ihmisten sydämistä. Ja nyt hän panee niitä hengellisiä sikoja hopusti menemään siihen pohjattomaan järveen.

Koska nyt tämä rietas henki näin vaeltaa karkeita paikkoja, etsii lepoa ja ei löydä, niin hän sanoo: "Minä palajan

jälleen siihen majaan, josta minä läksin.” Ja koska hän tulee, löytää hän sen luudilla lakaistuksi ja puhdistetuksi. Nimittäin tämä vanha maja, jossa rietas henki on ennen asunut, on puhdistuksen kautta tullut luudilla lakaistuksi ja puhdistetuksi. Ei se ole niin ryöttä ja nuoska, kuin ennen suruttomuuden aikana. Ja kun ei Jeesus ole ovenvartijana kristittyjen sydämessä, niin pääsee rietas henki helposti sisälle.

Se on sen pahempi³ tapahtunut monelle, että rietas henki on valvomattomuuden kautta päässyt toisen kerran kristittyjen sydämeen. Ja sen riettaan pitää oleman kaikille kristityille esimerkiksi, kuinka onnettomasti on niille käynyt, jotka valvomattomuuden kautta ovat laskeneet riettaan hengen toisen kerran majaan, koska he näkevät, minkä kaltaiseksi kauhistukseksi ne ovat tulleet, jotka toisen kerran ottivat semmoisia kestä⁴ majaan. Ne ovat nyt tulleet seitsemän kertaa pahemmaksi, kuin ennen ovat olleet, sillä rietas henki ottaa seitsemän itseänsä pahempaa henkeä kanssansa, ja menee siihen majaan asumaan. Ja vaikka se on silloin luudilla lakaistu ja puhdistettu, koska rietas henki toisen kerran sinne tulee, ei se pysy monta tiimaa⁵ puhtaana sen jälkeen, sillä ne seitsemän pahempaa henkeä tekevät sen majan seitsemän kertaa pahemmaksi, kuin se ennen suruttomuuden aikana oli.

Ei ole niillä poislangenneilla enää kunniaakaan, eikä luonnollista siveyttä. Vielä heiltä loppuu luonnollinen järki, niin että siveätkin perkeleet kauhistuvat heidän elämäänsä. Näin se käy niille, jotka pitävät sydämensä ovea auki maailmalle ja riettaalle. Mutta mikä ilo nyt

on suruttomilla heistä, jotka ovat pois langenneet? Me tiedämme, että riettaalla on semmoinen luonto, että niin kauan kuin yksi hurskas ihminen löytyy Gomorran kaupungissa, ei ole riettaan orjilla rauhaa. Mutta sinne he pakkaavat väkisin kurkistelemaan, ja tekevät väkivaltaa sen miehen huoneen päälle, ja tulevat viimein niin sokeaksi, etteivät he löydä oveakaan.

Meidän pitäisi nyt katselemaan, kuinka se väkevämpi voittaa sen haarniskoidun miehen. Se väkevämpi on Kristus, joka on sanallansa voittanut muutamia sieluja, ja pelastanut heidät sen väkevän haarniskoidun vihollisen vallan alta. Tässä kuuluu nyt, ettei ole vihollinen niin löyhä mies, että häntä saa ylenkatsoa. Koska Vapahtaja sanoo, että hän on väkevä ja haarniskoitu, se on, rintaraudalla varustettu, niin se on hyvin arvattava, ettei rietas ole niin voimaton, kuin muutamat kuolleen uskon houkat luulevat hänen olevan. Semmoiset eivät tunne riettaan voimaa, jotka sanovat: “Ei meillä ole riettaan kanssa mitään tekemistä.” Mitäpä ne sokeat raukat tuntevat vihollisen voimasta, jotka eivät ole hänen kanssansa sotimassa. Ne makaavat itse riettaan helmassa, jotka sanovat: “Ei meillä ole riettaan kanssa mitään tekemistä.”

Mutta kristitty saa tuta ja koetella, mikä hirmuinen voima riettaalla on. Hän on väkevä ja haarniskoitu, rautapaidalla varustettu. Ja hän tuntee hyvin, mistä ihmisen sydän on avoin, koska hän ampuu nuoliansa. Nyt me tiedämme hyvin, kuinka se väkevämpi on tämän haarniskoidun voittanut. Jumala on ensinnä lähettänyt Johannes Kastajan valmistamaan tietä Herralle. Ja tämän val-

mistuksen hän teki, koska hän rupesi kovaa lakia saarnaamaan, josta muuttamat heräsivät ja rupesivat seuraamaan Kristusta. Ja ne harvat sielut, jotka murheellisella ja katuvaisella sydämellä seisovat ristin kohdalla, näkevät, kuinka Mikael sotii lohikäärmeen kanssa. Ne saattavat tulla pelastetuiksi sen väkevän ja haarniskoidun vallan alta.

Mutta kuinka monta niitä on, jotka ovat pelastetut ja vapahdetut hänen palveluksestansa? Kaksi toistakymmentä, joista yksi on pois vilpistynyt, ja muuttamat vaimot, jotka ovat häntä Galileasta seuranneet. He käyvät sen suuren Ristinkantajan perässä ja itkevät ja parkuvat. Ja yksi ristinkantaja, jonka päälle maailmanjoukko on pannut Jeesuksen ristin, että hänen piti sen ristin Jeesuksen jälissä kantaman, jonka tähden Jeesus pääsi kääntämään itsensä niitten murheellisten vaimojen puoleen, jotka itkivät ja parkuivat.

Niin monta, kuin silloin oli siinä suuressa vihollisen joukossa, sen verran taitaa vielä nytkin olla niitä murheellisia sieluja, jotka seuraavat sitä suurta Ristinkantajaa ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta. Yksi ristinkantaja, jonka päälle kaikki maailman huorat sylkevät. Yksitoistakymmentä apostolia ja muuttamat vaimot, joitten seassa Maria Magdalena ja Maria, Jeesuksen äiti, ja Salome ja Johanna. Siinä nyt ovat kaikki ne harvat ulosvalitut sielut, jotka murheellisella ja vertavuotavalla sydämellä seuraavat sitä suurta Ristinkantajaa yrttitarhasta Golgatan mäelle. He noudattavat hänen verisiä askeleitansa ja ovat valmiit antamaan henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden. He

saavat viimein valkeat vaatteet, ja palmut käsissänsä veisata Mooseksen ja Karitsan virttä Siionin vuorella. Amen.

Jäljennös / Laestadiana 1 Ag: 1 / Oulun maakunta-arkisto /

¹ koettaneet

² karkeimpia

³ ikävä kyllä

⁴ kestittäviä

⁵ tuntia

Koska kuningas Daavidin täytyi lähteä pakenemaan Jerusalemin kaupungista poikansa Absalomien tähden, tuli yksi perkeleen opetuslapsi haukkumaan häntä, ja kiroamaan Daavidia näillä sanoilla: **“Ulos, ulos! Tänne, sinä verikoira, sinä Belialin mies!”**

Näistä sanoista me kuulemme, kuinka suruttomat kiroavat ja haukkuvat kristityitä, koska heidän pitää sotiman jumalansa puolesta. Rietas panee heille semmoiset sanat suuhun, ettei kukaan kestä heidän kanssansa, koska he alkavat oikein haukkumaan ja tuomitsemaan kristityitä helvettiin. Ja koska he sanovat lähimmäisellensä vihassa ja kiukussa: “Ulos, ulos tänne, sinä verikoira,” silloin he luulevat sanovansa Jumalan totuuden. Se oli yksi mies Saulin suvusta, joka sillä tavalla haukkui Daavidia, eikä ainoastaan haukkunut häntä ja kironnut, vaan paiskeli myös kiviä Daavidin puoleen, niin kuin kirjoitettu on hänestä 2. Samuelin kirjassa 16. luvussa ja 7. värssyssä.

Ilmankin tämä mies oli kristitty, koska hän haukkui kuningasta. Mutta Daavid ei vastannut hänelle mitään, vaikka häntä haukuttiin verikoiraksi. Muuttamat sanovat: “Minun täytyy suuttua, koska viattomasti haukutaan.” Mutta ei Daavid suuttunut sille miehelle, vaikka hän niin hävyttömästi haukkui. Mutta yksi muu mies suuttui ja sanoi: “Pitääkö tämän kuolleen koiran kiroileman minun herraani kuningasta? Minä menen ja lyön häneltä pään pois.”

Tässä oli nyt kaksi miestä, joista toinen kateuden tähden haukkui kuningasta, ja toinen tahtoi kostonpyynnöstä

hengen ottaa haukkumamieheltä. Mutta Daavid ei suuttunut ollenkaan sille miehelle, joka häntä haukkui verikoiraksi, vaan siitä tuli Daavidille paha mieli, että toinen mies Daavidin puolesta tahtoi lyödä sen haukkujan pään pois. Daavid sanoi sille miehelle: “Anna hänen kirota, Herra on sen sanonut.” Tässä on meille annettu esimerkki, kuinka kristitty kärsii suruttoman kirouksia ja soimauksia. Mutta jos kristitty soimaa suruttomia, silloin he tahtovat suuttua niin kuin Aabelin murhaaja Kain. Eivät he ainoastansa suutu, vaan he laskevat ulos vihanperkeleen ja alkavat sitten kiroilemaan ja sadattelemaan sanoen: “Ulos, ulos! Tänne verikoira! Ja haas, tule lyömään jos tohdit!” Se mies, joka kirosi Daavidia, paiskeli kiviä Daavidin puoleen ja viskeli multaa niin kuin vihainen nautahärkä.

Minä olen tämän miehen tuonut esimerkiksi tämänaikaisille riettaan orjille, kuinka heidän pitää sanoman, koska he suuttuvat kristityille. Sillä tämänaikaiset suruttomat ovat niin tyhmät, koska heidän pitää haukkuman ja kiroaman kristityitä, etteivät he osaakaan oikein haukkua. Mutta tämä mies, joka haukkui Daavidia, oli vähän paremmin oppinut mustan maisterin koulussa, kuinka hänen piti sanoman, että se muka tulisi rintaa kohti. Ja hänen lihalliset veljensä ja neppaimensa saavat nyt oppia uskonsa veljeltä, kuinka heidän pitää sanoman kristityille, koska he tulevat heitä soimaamaan. Heidän pitää sanoman näin: “Ulos! Ulos! Tänne verikoira!” Ja jos kristitty ei huoli vielä siitä, niin pitää heidän ottaman kiviä ja viskaaman multaa kristittyjen päälle ja sanoman: “Ulos! Ulos! Tänne verikoira!” Vaikka

se on tosi, että tämänaikaiset suruttomat huutavat oman nimensä niin kuin varis, ja haukkuvat itseänsä, koska he kutsuvat kristityitä verikoiraksi. Sillä ei kukaan ole niin suuri verikoira, kuin muutamat suruttomat ja paatuneet henget, jotka latkivat kristittyjen verta. Ja semmoinen verikoira oli myös se mies, joka haukkui Daavidia verikoiraksi. Mutta ei hän tuntenut sitä, että hän oli itse verikoira, koska hän paiskeli kiviä ja viskeli multaa Daavidin päälle.

Katsokaa nyt teidän uskonveljeänne, te Siimei Geran pojan lihalliset veljet ja neppaimet. Te luulette ilmankin, ettei ole vanhassa Testamentissa olleet sen kaltaiset uskonsankarit kuin te olette. Mutta on kyllä muutamia ollut, jotka ovat juoneet, kironneet ja tapelleet, huorin tehneet ja varastaneet. Ja yksi heistä oli Siimei, Geran poika, joka haukkui Daavidia verikoiraksi ja kiroili häntä, ja paiskeli kivet hänen päällensä. Hän oli aikainen sotasankari ja kiiwas jumalansa puolesta haukkumaan Daavidia. Ja yhtä hyvin täytyi hänen muutaman ajan perästä tulla Daavidilta anteeksi anomaan, että hän oli silloin suuttunut, haukkunut ja uhannut Daavidia.

Kuinkas nyt on käynyt niille, jotka ensinnä ovat vihassansa viskoneet kiviä ja multaa Daavidille? Kuinkas nyt on käynyt niille, jotka kiroisivat ja uhkasivat Daavidin lihan antaa taivaan linnuille ruuaksi? Eikös ole filistealaisten sotasankari Goljat pudonnut maahan? Ja Siimei, Geran poika on häätynyt anteeksi anomaan, ja kaikki sotasankarit ovat paenneet luoliinsa. Mutta kyllä vielä on muutamia perkeleen sotamiehiä, jotka freistaavat jumalansa puolesta sotia.

Ovat vielä muutamat keiturit ja pukit, jotka freistaavat puskea, niin kuin profeetta Daniel näki ilmoituksessa sen ison keituripukin puskevan neljään ilmaan. Mutta sen ison pukin sarvi putosi päästä. Ja sen pedon sarvet, jonka Johannes näki ilmestyksessä, ovat myös pudonneet. Sillä pedolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja nekin sarvet ovat pudonneet.

Se on minusta kumma, koska ne sarvipäiset elävät, jotka nyt freistaavat puskea, ei ole huomanneet, kummoinen hahmo heille on maalattu Raamatussa. Ne eivät ole arvanneet, että ne sarvet, joilla ne puskevat lampaita, ovat jo aikaa pudonneet päästä. Ja kaikkien, jotka puskevat, täytyy viimein pudottaa sarviansa. Ja koska sarvet putoavat keituriilta, niin hän puree hampailla toisen korvat. Ja koska sarvet putoavat hirvaan päästä, freistaa hän vielä koparoilla tapella. Mutta kaikkien näitten luontokappaleitten, jotka niin puskevat, purevat ja koparoilla tappelevat, täytyy viimein mennä hukan perseeseen. Sillä vaikka heillä on sarvet päässä, joilla he puskevat lampaita, eivät he tohdi kuitenkaan vastustaa hukkaa, vaan niin pian kuin he näkevät suden tulevan, lähtevät he jalkoin¹. Ja mihinkäs he juoksevat? Ei heillä ole ymmärrystä, että he lähtisivät paimenen tykö, vaan aivan metsään he laukkaavat. Mutta yhtä hyvin hukka saavuttaa. Ettekös näe, kuinka tyhmät te olette, te sarvipäiset luontokappaleet? Te puskette lampaita ja karitsoita, jotka eivät tee teille mitään vahinkoa, mutta hukkaa ette vastusta ollenkaan, vaikka teillä on isot sarvet päässä. Ja te puskette myös koiria, jotka tahtovat teitä ajaa

paimenen tykö. Mutta hukkaa ette vastusta ollenkaan, vaikka teillä on isot sarvet päässä. Mitä varten on siis nämä sarvet teille annettu, koska ette niiden kanssa puske hukkia, jotka tahtovat teitä syödä, mutta lampaita vaan puskette ja karitsoita?

Mutta puskekaa, puskekaa! Kerran sarvet putoavat päästä. Silloin täytyy teidän langeta polvillenne niin kuin peura hangen aikana, koska vihollinen ajaa häntä takaa, eikä jalatkaan enää auta. Silloin täytyy teidän kerjätä armoa viholliselta, koska ennen ette ole kerjänneet armoa Jumalalta. Mutta ei suinkaan vihollinen anna teille armoa, vaan hän kiskoo ja raataa teidän tuntoanne siihen asti, että veri truiskuu nenästä ja suusta. Niin kävi juutalaisille, jotka vihasivat ja vainosivat Vapahtajaa ja hänen opetuslapsiansa, ja viimein häytyi heidän kerjätä armoa viholliselta. Mutta ei tullut enää armoa, koska armon ovi oli jo suljettu.

Meidän pitää nyt tänä päivänä katseleman, mitä hengellinen viha vaikuttaa ihmisen sydämessä, eli kuinka käärmeen siemenet puikivat sydämen juuressa, koska Vapahtaja tahtoo juutalaisia opettaa ja neuvoa totiseen katumukseen ja parannukseen. Mutta rukoilkaamme ensinnä sitä suurta Ristinkantajaa, että hän antaisi kaikille katuvaissille ja armoitetuille sieluille Daavidin kärsivällisyyttä, joka ei suuttunut ollenkaan, vaikka vihamies häntä haukkui verikoiraksi, vaan antoi hänelle anteeksi kaikki väärät soimaukset. Kuulkoon se armollinen Vapahtaja kaikkien niiden rukouksen, jotka rukoilevat häntä hengessä ja totuudessa. Isä meidän j. n. e.

Me kuulemme tämän päivän evanke-liumista, kuinka juutalaiset häväsivät Jumalan Pojan ja sanovat hänellä olevan perkeleen. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman, kummallako perkele on, Jumalan Pojalla eli juutalaisilla, jotka häntä haukkuvat. Ensimmäinen tutkistelemus, onkos Jumalan Pojalla perkele, niin kuin juutalaiset soimaavat? Toinen tutkistelemus, onkos niillä perkele, jotka vihaavat Vapahtajaa ja hänen opetuslapsiansa?

Jospa nyt se armollinen Vapahtaja ajaisi ulos kaikki perkeleet tästä huoneesta hänen sanansa voimalla, niin me toivomme, että perkeleitten häytyy ulos mennä, sillä riettaan enkelit eivät jaksa kuulla Jumalan sanaa, koska se tulee rintaa kohti. Ennen he jo ulos lähtevät. Amen. Se on tosi.

Ensimmäinen tutkistelemus. Onkos Jumalan Pojalla perkele? Niin luulevat juutalaiset, jotka itse ovat pyhät. Ilmankin juutalaisilla on Pyhä Henki, koska he sanovat Jumalan Pojalle: "Sinulla on perkele." Mutta minä luulen, että juutalaisilla on perkele sekä maksassa että pernassa ja myös peräsuoleessa, ja kuka tiesi vielä sapessa. Sillä sapesta kuitenkin tippuu se hengellinen viha, joka yhtenä kuolleen uskon liivan kanssa vuotaa heidän suustansa, koska he oksentavat ulos myrkkynsä kristittyjen päälle. Mitä varten he muutoin olisivat niin kiivaat kiviä poimimaan, jollei niin olisi, että vihan perkele, joka asuu sapessa, olisi tullut ulos sapesta ja päässyt sydämeen? Mutta me näemme, että juutalaiset luulevat Vapahtajalla olevan perkeleen. Mistäs juutalaisille on se usko tul-

lut, että Jumalan Pojalla on perkele? Siitä ilmankin on tullut se usko, että he katsovat oman kuvansa peilistä, ja luulevat sen kuvan olevan toisen ihmisen kuvan. Koska nimittäin kissa näkee kuvansa peilissä, alkaa se varsin äriseämään, sillä hän luulee, että se on toinen kissa, joka nyt tulee häntä kynsimään.

Niin luulee myös vanha Aatami, koska hän näkee kuvansa Jumalan peilissä, että tuo on toinen vanha Aatami, joka nyt tulee hänen päällensä. Ja sama luonto on myös riettaalla, joka luulee vielä nytkin olevansa enkeli, vaikka hän ylpeyden tähden ja omanvanhurskauden tähden on muuttunut perkeleeksi. Hän luulee, koska hän katsoo kuvaansa peilissä, että tuossa nyt on toinen perkele, joka häntä vihaa, vaikka hän on itse se pääperkele, jonka kuvan hän näkee peilissä. Jumalan Poika oli niin kuin kirkas peili, jonka valkeus ei pysy itsessä, vaan se valkeus, jonka hän on saanut auringon valosta, leimahtaa takaisin. Ja siinä peilissä, joka on kirkas niin kuin aurinko itse, saavat nyt kaikki kissat ja koirat ja hukan penikat katsella haamunsa. Mutta niin kauan, kuin rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsoo kissa haamunsa toiseksi kissaksi, joka nyt rupeaa häntä kynsimään. Aatami katsoo haamunsa toiseksi Aatamiksi, joka hänelle irvistelee.

Ja rietas, joka pitää itsensä enkelinä, katsoo haamunsa perkeleeksi Jumalan peilissä. Ilman sitä on rietas suuttunut Jumalalle, joka niin hurskaan ja siveän miehen tuomitsi helvettiin. Sen tähden pitää rietas Jumalaa vihollisena ja itsensä hän pitää enkelinä. Ei suinkaan rietas olisi suuttunut Jumalalle, jos Jumala ei olisi häntä tuominnut helvettiin. Mutta

sama usko kuuluu nyt olevan juutalaisilla kuin riettaalla. Koska nimittäin Jumalan Poika oli heitä tuominnut heidän ulkokullaisuutensa ja tekopyhyytensä tähden, jonka alla yksi hirmuinen vääräryys makasi kätkeytyneenä, niin suuttuivat juutalaiset Jumalan Pojalle ja sanoivat: "Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele." Mutta ei se ollut ainoastansa sen aikaisilla juutalaisilla viha sapessa Vapahtajaa kohtaan, vaan tämänaikaisilla juutalaisilla ja kastetuilla pakanoilla kuuluu olevan vielä katkerampi viha ja iso sappi. Niin kuin heillä taitaa olla vielä isompi peräsuoli. Sillä koska heille sanotaan, että heidän pitää alkaman parannusta tekemään peräsuolesta, suuttuvat he hirmuisesti ja aikovat makaroita tehdä kristittyjen verestä.

Mistäpä tulee vihan alku muusta, kuin peräsuolesta? Koska Vapahtaa soimasi juutalaisia eli fariseuksia: "Te syötte leskien huonetta", niin se sana koski peräsuoleen. Ja sen tähden he suuttuivat ja arvelivat, ettei se ole Jumalan Poika, joka haukkuu, soimaa ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä helvettiin. Ei se ole muu, kuin väärä profeetta ja kansanhäiritsijä, joka menee kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ihmisiä soimaamaan. Ja vielä lähettää opetuslapsiansa ympäri maailman ihmisiä opettamaan aivan väärälle tielle. Niin päättivät siis juutalaiset, että semmoinen kulkulainen ei ole Jumalan Poika, vaan yksi väärä profeetta ja kansanhäiritsijä, joka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Heidän täytyi viimein sanoa niin kuin musta faari oli heitä kouluttanut: "Sinä olet samaritanus ja sinulla on perkele." Kum-

mallako nyt on perkele, Vapahtajalla eli juutalaisilla?

Toinen tutkistelemus. Onkos juutalaisilla perkele? Ei, vaan ilmankin niillä on Pyhä Henki, koska he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Mutta eivät suinkaan juutalaiset semmoiset ole. Eivät suinkaan juutalaiset ole juomarit, vaikka he ovat kohtuulliset ja raittiit juomarit. Kuinkapa juutalaiset ovat juomarit, jotka saattavat vielä Vapahtajaa soimata juomariksi? Eivät myös juutalaiset olleet huorat, sillä koska yksi katuvaimein huora tuli sen spitaalisen Siimonin huoneeseen itkemään, ja kyynelöt putosivat Vapahtajan jalkain päälle, ihmettelivät fariseukset, ettei hän ajanut ulos sitä huoraa itkemästä ja huokaamasta siellä, kussa herrat olivat syömässä. Eivätkä myös juutalaiset ole varkaat ja ryövärit, sillä vaikka Vapahtaja soimasi heitä, että he syövät leskien huonetta ja opettavat lapsia sanomaan “korbaan”, se on: “vanhempien osa annetaan Jumalalle”, niin me kuulemme kuitenkin, kuinka kauniilla rukouksella fariseus kiitteli Jumalaa, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset, nimitäin väärä, ryöväri, huorintekijä.

Mutta eivät suinkaan juutalaiset pidä enää viinakauppaakaan. Sillä vaikka he pitivät kauppaa kirkon vieressä, koska Vapahtaja kaatoi heidän vaihetuspöytänsä kumoon, ei suinkaan siellä ole viinakauppaa mainittu. Ja niin muodoin ovat Juutalaiset siveämmät ja jumaliskemmat, kuin joku muu ihminen on. Kuinka siis se sana sopii heille, koska Vapahtaja sanoo: “Te olette siitä isästä perkeleestä!”? Eiköhän Vapahtaja silloin ollut hengellisessä ylpeydessä, vai

oliko vanha Aatami noussut, koska hän niin sanoi niille juutalaisille, jotka hänen päällensä uskoivat? Vapahtaja soimasi heitä, että he tahtoivat hänet tappaa. Mutta he kielsivät sen.

Niin muodoin ovat juutalaiset viattomat Vapahtajan kuolemaan. Eivät juutalaiset ole varastaneet, eivätkä huorin tehneet. Eivät ne ole kironneet eivätkä tapelleet. Eivät ne ole juomarit eivätkä viinaporvarit. Eivät ne ole mitään paha tehneet, josta Jumala saattaa heitä tuomita. Ja sen tähden suuttuvat juutalaiset kovin, koska heitä viattomasti haukutaan ja tuomitaan. Koska Vapahtaja heitä soimaa ulkokullatuksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykkäärmeen sikiöiksi, niin täytyy juutalaisten suuttua kovin ja kysyä: “Miksikä sinä itsesi teet? Oletkopa sinä Jumalan Poika, joka niin hävyttömästi haukut kunniallisia ihmisiä? Et suinkaan ole muu kuin yksi samaritanus, ja sinulla on perkele.”

Jopa nyt juutalaiset rupesivat itse tuomitsemaan, vaikka he sanovat usein: “Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.” Ilmankin maailman jumala on antanut heille oikeuden tuomita, koska he suuttuvat. Sillä muutoin he kyllä puhuvat ystävällisesti. Mutta jos he suuttuvat, silloin he käskevät lähimmäisensä mennä helvettiin. Jos hän varsin ei mene helvettiin, niin he ottavat kiviä ylös maasta, eli hakevat puita eli halkoja, joilla he antavat selkään semmoiselle miehelle, joka ei anna heille omantunnon rauhaa. Eli viimein tämmäivät² häntä oikeuteen ja kantavat maaherran Pontius Pilatuksen edessä, että hän on väärä profeetta, kansanhäiritsijä, eli semmoinen villihenki, joka kulkee ky-

lästä kylään ja kehottaa kansaa, ruveten Galileasta niin tähän asti.

Kummalla nyt on perkele, juutalaisilla eli Vapahtajalla? Eivät juutalaiset tahdo tunnustaa, että heillä on perkele. Eikä niillä ole perkele, jotka juovat ja tappelevat. Eikä niillä ole perkele, jotka huorin tekevät ja varastavat. Kristityt ne ovat. Niin kuin ennen on saarnattu kirkossa: "Rakkaat kristityt, rakkaat Jeesuksen ystävät." Ja nyt on huomattu, että ne rakkaat kristityt olivat huorat ja varkaat. Mutta ne siveät ihmiset, jotka eivät ole koskaan juoneet, kironneet ja tapelleet, lieneekö niillä perkele? Mutta se on mahdoton, kuinkapa niillä on perkele, jotka ovat niin siveästi eläneet, ettei yksikään synti ole tehty, joka heidän tuntoaansa kalvaa. Paljon vähemmin niillä on perkele, joilla on niin vahva usko, että he makaavat joka päivä ristin juuressa, ja saattaisivat kyllä antaa Vapahtajalle suuta.

Mutta kelläs viimein se perkele on, jonka juutalaiset sanoivat olevan Vapahtajalla? Eiköpä niillä ole perkele, jotka seuraavat Vapahtajan esimerkkiä ja marssivat kylästä kylään saarnaamassa ja haukkumassa kunniallisia ihmisiä huoraksi ja varkaaksi? Ne haukkuvat aivan niitä siveitä ihmisiä, jotka eivät ole kellekään tehneet vääryyttä. Johannes haukkui fariseuksia, jotka olivat siveät ja koreat. Ja sen tähden sanoivat nämä koreat ja siveät ihmiset, että Johanneksella on perkele. Mutta kummalla oli nyt perkele, Johanneksella eli fariseuksilla? Minä luulen, että fariseuksilla oli perkele, vaikka he luulivat Johanneksella olevan. Ja koska nyt kaikki suruttomat luulevat, että kristityillä on perkele,

jotka eivät anna siveille ja kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa, mutta haukkuvat myötäänsä ja soimaavat niin kuin Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa soimaa juutalaisia, etteivät he usko, vaikka hän sanoo heille totuuden. Niin pitäisi kristityitten myös seuraman Vapahtajan esimerkkiä ja sanoman suruttomille totuuden, vaikka suruttomat eivät usko, sillä kerran tulee se aika, että heidän täytyy uskoa. Kuitenkin ovat kaikki profeetat, Johannes Kastaja ja itse Vapahtaja, ja kaikki apostolit, opetuslapset ja kristityt puhuneet maailman suruttomille ihmisille totuuden, vaikka he tämän totuuden saarnaamisen kautta ovat tulleet maailman vihaamiksi ja vainoamiksi, niin kuin kaikkia kristityitä vielä nytkin vihataan totuuden tähden. Mutta Jeesus on sanonut: "Autuaat olette te, koska he vihaavat ja vainoavat teitä valhetellen minun nimeni tähden. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he ovat profetoita vainonneet ennen teitä." Ihmisen pahuus on niin suuri, että he suuttuvat totuuden saarnaajille. Rietas ei kärsi, että häntä soimataan ja tuomitaan.

Te Jeesuksen opetuslapset, seuratkaa teidän Herraanne ja Mestarianne totuuden tunnustuksessa, ja älkää väsykö. Seuratkaa hänen verisiä askeleitansa Yrttitarihasta Golgatalle, ja älkää väsykö tien päälle kantaessanne hänen ristiänsä, sillä ensimmäisen ristinkantajan nimi on mainittu elämäkirjassa. Ja meidän toivomme on, että viimeisen ristinkantajan nimi pitää myös mainittaman elämäkirjassa. Noudattakaa sen suuren Ristinkantajan verisiä askeleita,

ja älkää pelätkö heidän uhkauksiansa, vaan saarnatkaa rohkeasti ja urhoollisesti totuutta maailman suruttomille. Ja saarnatkaa köyhille evankeliumia, nimittäin semmoisille köyhille, jotka ovat murheelliset, katuvaiset, alaspainetut, maailman hylkäämät. Koska te sen teette, niin te Jumalan armon kautta voitatte muutaman sielun taivaan valtakunnalle.

Ja koska taivaallinen Kuningas tulee tekemään tiliä palvelijoittensa kanssa, silloin tulee se palvelija, joka on kymmenen leiviskää voittanut, ja on sanova hänelle: "Oikein, sinä uskollinen palvelija. Vähässä olit sinä uskollinen. Mene Herrasi iloon!" Ja silloin menee se palvelija, joka on kymmenen leiviskää voittanut, Herran iloon. Ja siellä saavat ne palvelijat, jotka ovat uskollisesti työtä tehneet Herran viinamäessä, heidän ansaitun palkkansa, ruveten viimeisestä niin ensimmäisiin asti. Totuuden saarnaajat, ja totuuden tunnustajat saavat iankaikkisuudessa sen suuren palkan, joka kaikille työntekijöille viinamäessä luvattu on. He saavat siellä levätä heidän työstänsä ilossa, riemussa, rauhasa, nyt ja iankaikkisesti, amen!

Alkuperäinen (vajaa) / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennökset: Kollerin kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki / Iisakki Poromaan jäljennöskirja (vajaa) Junosuvannossa /

¹ pakoon

² haastavat

Minä olen halulla halajanut syödä tätä pääsiäislamasta teidän kanssanne, ennen kuin minä kärsin, sillä minä sanon teille, en minä suinkaan enää siitä syö siihen asti, kuin se täytetään Jumalan valtakunnassa. (Luuk. 22: 15-16).

Koska meidän kallis Vapahtajamme istui syömään tätä pääsiäislamasta, tiesi hän vakaisesti, että se on viimeinen ateria maan päällä. Jos, sanon minä, rippivierailla olis senkaltainen ajatus, koska he syövät tätä Pääsiäislamasta, ettei he syö enää muuta ruokaa maan päällä, ennen kuin se täytetään taivaan valtakunnassa. Mutta monella tahtoo olla viimeinen ateria kaukana, koska he istuvat ja syövät Pääsiäislamasta. Sillä muutamat tahtovat olla niin kiinni maailmassa, ettei het saata ajatella, että se on viimeinen ateria maan päällä. Jos kaikki rippivieraat ajattelisivat, että se on viimeinen ateria, jota he nautitsevat maan päällä, niin he olisivat paremmin valmiit astumaan iankaikkisuuteen ja istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Mutta vihollinen jatkaa armonaikaa ja lykkää rippivieraille mieleen, ettei Herran ehtoollinen ole viimeinen ateria maan päällä.

Ainoastansa muutamat sairaut, jotka makaavat kuoleman edessä, täytyvät niin ajatella, että se on viimeinen ateria. Mutta ei kaikki ole sentähden valmiit astumaan iankaikkisuuteen, vaikka he tuntevat, että se on viimeinen ateria. Sillä maailma on niin rakas, että se panna heitä toivomaan, että he paranevat vielä tähän maailmaan. Ja se toivo sais

olla pois kaikilta sairailta, sillä se on sängen vahingollinen sielulle. Mutta se toivo pitäis olla tautivuoteella, että he paranevat tulevaan maailmaan, koska kuolema on oven edessä, ja että ne pääsevät Kaanaan luvattuun maahan syömään happamatointa leipää ja juomaan viinapuun hedelmästä, joka on Jumalan paratiisissa.

Olettekos nyt valmiit astumaan Jumalan valtakuntaan? Olettekos valmiit istumaan pöydässä Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa? Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että Hän on suuresta armostansa valmistanut muutamia sieluja, ja valmistaa vielä viimeisessä ateriassa, koska Hän sanoo: "Minä olen halulla halajanut syödä tätä Pääsiäislamasta teidän kanssanne, ennen kuin minä kärsin."

Uskokaat nyt, Jeesuksen opetuslapset, että tämä on viimeinen ateria, jota te syötte Hänen kanssansa. Uskokaat nyt, että te pääsette pian syömään sen uuden, hänen Isänsä valtakunnassa, ei murheen kanssa, eikä katkerain ruohoin kanssa, niin kuin täällä, mutta ilon ja riemun kanssa. Ehtoollisen vieraat juopuvat viinasta, joka on tämän viinapuun hedelmästä vuotanut. Rukoilkaat, te Jeesuksen opetuslapset, että se kalkki, jossa on elävän viinapuun hedelmä, siunattaisiin, ja sanottaisiin: "Tämä on Uuden Testamentin veri, se on Jeesuksen veri, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan syntein anteeksi saamiseksi." Kuule, sinä ensimmäinen ja viimeinen Herran Ehtoollisen suuri jakaja, murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Ylösluetussa tekstissä käskee Paavali rippivieraitten koetella itsensä, ennenkuin he menevät Herran ehtoolliselle. Meidän pitää siis Jumalan armon kautta peräänajatteleman, kuinka rippivieraat pitää koetteleman itsensä, ennen kuin he menevät Herran ehtoolliselle.

Ensimmäinen koettelemus. Onkos rippivierailla puhdas omatunto? Suruttomat rippivieraat käyvät Herran ehtoollisella puhdistamattomalla omallatunnolla. Ei he ole sovittaneet riitaveljiänsä. Muutamilta on rietas vienyt muiston, ettei he muista, kelle he olisit väärin tehneet. Muutamat saattavat muistaa niitä krouvimpia rikoksia, mutta ei he tahdo puhdistaa tuntoansa. Ei he sovita väärin tekojansa, vaan luulevat, että Jumala antaa heille synnit anteeksi, vaikka he eivät sovita riitaveljeänsä. Sentähden he syövät ja juovat itsellensä tuomion. Sillä meillä on selvä Jumalan sana sen päälle, ettei Jumala anna syntiä anteeksi (niille), jotka ei tahdo sovittaa riitaveljeänsä. Heränneet tahtovat puhdistaa tuntosensa ja sovittaa riitaveljensä, vaikka muutamat tahtovat mutkitella, koska he sanovat: "Sovittaa pitää, mutta ei ennen kuin tunto vaatii." Mutta niillä ei olekaan tunto oikein herännyt. Mikäs tunto se on, joka ei sitä vaadi, kuin Jumalan sana vaatii? Mutta jos kunnia ja ahneus paskantavat tunnon päälle, silloin loppuu tunnosta voima vaatimaan sitä, kuin Jumalan sana vaatii. Mutta minä sanon teille: Jos ette ole puhdistaneet tuntoanne, niin ei auta Herran ehtoollinen, eikä usko, että synnit ovat anteeksi annetut.

Toinen koettelemus. Onkos rippivierailla oikia ja autuaaksitekeväinen usko? Koska Paavali sanoo: Koetelkaat teitän-

ne, jos te olette uskossa, niin tulee toinen kysymys. Kuinkas tämä uskon koettelemus tapahtuu?

Moni kantaa nyt kristityn uskoa, vaikka ei ole tietoa, koska hän on tullut oikiaan uskoon. Ja muutamat tosin tietävät, koska he on kristityn uskon saaneet, mutta ei he tiedä, kuinka ja koska tämä usko olis kuolleeksi uskoksi muuttunut. Siinä on riettaalla yksi fiini verkko, jolla hän pyytää kristittyin sielua, koska yksi elävä kristitty ei pidä itse havaitseman eli tuntevan, kuinka elävä usko muuttuis kuolleeksi uskoksi. Niin kuin me me näemme Davidin lankeemisesta, ja sen palvelijan, joka kiristi kanssapalvelijansa kurkusta. Sillä palvelijalla oli totisesti semmoinen usko, että hänen velkansa oli pyyhitty pois. Ja kaikki kristityt täytyvät tunnustaa, että se palvelija oli saanut syntinsä anteeksi. Mutta kuinkas käypi viimein? Kaikki kanssapalvelijat täytyvät kantaa hänen päällensä ja ilmoittaa Kuninkaalle, kuinka tämä palvelija tehnyt on. Ei hän taida itse raukka tuntea, että hän on langennut armontilasta, ennenkuin hän toisen kerran saisi tuntea kovan tuomion. Koska nimittäin kanssapalvelijat rupesivat moittimaan, että hän ei ole enää armontilassa, silloin nousi hänen sydämessänsä itsekkäisyys. Hän alkaa vastustamaan ja eriseuraa rakentamaan. Ei hän sovi enää kristittyin kanssa. Viimein tulee iso rautanaula sydämeen kristityitä kohtaan, jota jokainen raukka ei itse tunne.

Koska nyt tämä oman uskon koettelemus on niin hämärä, ettei moni kristitykään saata itseänsä koetella, josko hän on uskossa, niin olisi paras neuvo, että

hän antaisi itsensä semmoisen kristityn koeteltavaksi, jonka hän uskoo vakaisesti kristityksi. Sillä koettelemus todistaa, ettei kristitytkään voi niin hyvin nähdä omia vikojansa, kuin toinen kristitty.

Kolmas koettelemus. Onkos rippivierailta totinen halu autuaaksi tulla? Tämä on yksi hämärä paikka. Sillä kaikki sanovat, että heillä on halu autuaaksi tulla. Mutta ei kaikilla ole oikeaa hätää. Ja me tiedämme, ettei ole muilla oikea halu, kuin niillä, joilla on totinen hätä, kuin niillä totisesti katuvaisilla, joiden omatunto ei ole ainoastansa oikein herännyt, vaan myös pysyy niin herätettynä, että he tietävät, mistä yksi eli toinen, kolmas eli seitsemäs vihollinen tulee. Niille tekee itse saatana hädän. Sillä jos sinä tunnet, mitä huoruudenperkele sinussa vaikuttaa, etkä tunne mitä ahneuden ja kunnian perkele vaikuttaa, niin sinä olet silmäpuoli kristitty. Jos sinä taas tunnet, mitä kuusi perkelettä sinussa vaikuttaa, mutta et tunne, mitä seitsemäs perkele vaikuttaa, niin sinä saatat ehkä sotia kuutta vastaan, mutta seitsemäs seuloa sieluasi niin kuin nisuja. Tämä seitsemäs perkele tekee katuvaisille hädän. Ja sentähden täytyy heidän paeta sen suuren Riskintantajan tykö, ja huutaa apua joka kerta, kuin omanvanhurskauden perkele alkaa heitä ahdistamaan eli upottamaan epäilyksen aaltoihin. Semmoisilla hätäisillä, joita omanvanhurskauden perkele tahtoo kokonansa sulkea ulos taivaan valtakunnasta, on totinen hätä pelastetuiksi tulla perkeleen vallan alta.

Mutta ei niillä ole yhtään hätää, joita perkele ei vaivaa. Ne sanovat tosin, muutamat kuitenkin, ettei heillä ole us-

koa ja etteivät he jaksa uskoa, vaikka halukin olisi. Mutta ei semmoisilla ole sentähden oikea halu, koska vihollinen ei ole ottanut pois kaikkea väärää toivoa. Semmoisille tulee surkia hätä, koska joku kristitty tahtoo niin kuin puoliväkisin taluttaa heitä Kristuksen tykö. Niille tekee rietas hädän juuri siinä paikassa, kussa heidän pitäisi uskoman ja uskonsa tunnustaman.

Nämät ovat ne suuremmat koettelemukset, jotka pitäisi mahdollisilla rippivierailta oleman. Ja meidän toivomme on, että katuvaiset ja hädässä olevaiset tuntevat nämät paikat, vaikka eivät he kaikki saata niitä selittää. Mutta se suuri Ehtoollisenjakaja tekköön mahdolliset rippivieraat mahdottomiksi ja mahdottomat mahdollisiksi, että ne, jotka ilman häävaatteita tulevat häähuoneeseen, sidotaan käsistä ja jaloista. Mutta riettaan vangit pääsevät irti kuoleman kahleista, että he pääsisivät viimein siihen suureen ehtoolliseen istumaan Abrahamin, Isakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Jäljennös 1 / Iisakki Poromaan jäljennöskirja / Juhnuando

Jäljennös 2 (loppuosa puuttuu) / Kolarin kirkonarkiston kokoelmista. Jäljentänyt Johan Petter Naimakka v.1870 /

Joka syö minun lihani, ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja minä olen herättävä hänet viimeisenä päivänä. Joh. 6: 54.

Koska meidän Vapahtajamme puhui näitä sanoja, arvelivat juutalaiset, kuinka hän taitaa antaa lihansa meille syödä. Silloin lisäsi Vapahtaja nämä sanat: "Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä."

Näiden sanojen johduksesta pitää meidän katsoman ensiksi, kuinka Kristus antaa meille lihansa ja verensä, ja toiseksi, kuinka meidän pitää syömän ja juoman niistä.

Kristus on antanut meille lihansa siten, että hän on sen antanut kaikenlaiseen kärsimiseen, köyhyyteen, ylenkatseeseen, pilkkaan, häväistykseen ja vihdoin ristiin naulittavaksi, niin kuin virressä veisaamme: "Kauhiast' annoit ruumiis pyhän, piestä, lyödä, haavoittaa."

Sillä hän on antanut verensä vuotaa siinä kärsimisessä hamasta ympärileikkauksesta niin siihen asti, kuin hänessä henki oli ristin päällä. Ja vielä sen jälkeen, koska hän jo oli päänsä kallistanut ja totisesti kuollut, otti yksi sotamiehistä keihään ja avasi hänen kylkensä, että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: "Hänen sydämensä halkeaa laupeudesta," ja ettei yksikään enää epäilisi, etteikö hän ole totisesti kuollut. Se on tapahtunut, niin kuin Vapahtaja itse selitti opetuslapsillensa kirjoituksia: "Niin piti Kristuksen kärsiä ja nousta ylös." Sillä tavoin on nyt Vapahtaja antanut lihansa ja verensä koko maailmalle elämäksi, niin kuin hän sanoi: "Minun pitää antaman lihani maailman elämän edestä."

Nyt on kysymys, kuinka meidän pitää tästä syömän ja juoman. Se ei nyt tapahdu muulla tavoin, kuin uskossa, nimittäin, että me otamme hänet itsellemme sinä, kuin hän on itsensä meille antanut, Vapahtajan omien sanojen mukaan: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tämä on minun vereni, joka teidän edestänne vuodatetaan, eli sen uuden testamentin kalkki minun veressäni." Testamentti ei ole mikään muu, kuin armo, eli lahja, jota ei ole toinen millään työllä ansainnut, eikä anneta mistään velasta. Joka velasta taikka työstä annetaan, sitä ei kutsuta testamentiksi. Mutta tämä Vapahtajan ruumis ja veri on iankaikkinen testamentti.

Ei kuitenkaan yksikään saa tästä osaa, joka ei sitä uskolla ota vastaan. Niin kuin Lutherus on selittänyt katekismuksessa: "Se sana, teidän edestänne annettu ja vuodatettu, vaatii erinomattain uskovaista sydäntä. Joka sen niin uskoo, kuin sanat kuuluvat, eikä niitä epäile, eikä anna minkään itseänsä häiritä, hän syö Vapahtajan lihaa ja juo hänen vertansa oikein, ja hän on elävä iankaikkisesti. Ja hänet on Kristus herättävä viimeisenä päivänä iankaikkiseen elämään. Ei tässä auta mikään työ eli valmistus, kuin ainoastaan usko Jeesuksen päälle.

Koska kysymys on, kuinka iankaikkinen elämä saadaan. Se elämä saadaan jo täällä armonajassa, niin pian kuin ihminen uskoo epäilemättä. Ja tässä on iankaikkinen elämä, että he sinut, ainoan totisen Jumalan tuntisivat ja sen, jonka sinä lähetit, Jeesuksen Kristuksen. Älköön siis yksikään muussa järjestyk-

sessä luulko iankaikkista elämää saavansa, kuin tässä, nimittäin uskolla Kristuksen lihaa syödä ja hänen vertansa juoda. Se on totinen tosi.

Olkoon ihminen itse mielestensä vaikka kuinka pyhä ja hurskas, rehellinen, kunniallinen, murheellinen, nöyrä ja katuvinen, niin hän pysyy kuitenkin hengellisessä kuolemassa niin kauan, kuin hän ei ole syönyt uskossa Kristuksen ruumista ja juonut hänen vertansa. Sillä se pysyy totena, mitä Vapahtaja on sanonut: “Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä.” Samaa Vapahtaja tarkoitti sanoessaan Nikodeemukselle: “Ellei joku synny vedestä ja Hengestä, niin ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.” Samaa tarkoitti Vapahtaja myös sanoessaan: “Joka ei ovesta tule sisälle lammashuoneeseen, vaan astuu siihen muualta, se on varas ja ryöväri.”

Kyllä armonvargaat sentähden sanovat: “Ei Jumalalta saata armoa varastaa.” Eipä kyllä taida varastettu armo peittää armonvargaan syntiä tuomiopäivänä, mutta kyllä armonvaras saattaa pettää itsensä surkeasti varastetulla armolla. Se on: kuolleella uskolla ja väärällä toivolla. Sen me tiedämme, ettei armonvaras tiedä sanoa, koska hän olisi syönyt Kristuksen lihaa ja juonut hänen vertansa. Eikä armonvaras ole koskaan ollut hengellisessä nälässä ja janossa, sillä hän imee ruokaa omista rannoistansa, eikä niin muodoin nälkä häntä koskaan saavuta. Eikä armonvaras myöskään tiedä sanoa, koska hän on uudestisyntynyt ja kuinka se tapahtuu. Ei hän myöskään tiedä, koska hän on päässyt ovesta sisälle lammashuoneeseen. Ja

sen tähden on hän armonvaras. Ja sinä hän pysyy.

Armonvaras luottaa rukoustensa päälle, pyhän ja siivon elämänsä päälle, kirjanlukemisen ja kirkossa käymisen päälle. Ja sen tähden hän luulee kelpaavansa Jumalalle. Armonvaras luottaa myös oman nöyryytensä päälle ja myötäkäymisen päälle, ja hyvän tuntosensa päälle. Ja erinomattain rakkautensa päälle. Ja siihen peitoksi vielä panee Jumalan armon, jota hän uneksii itsellensä.

Muutampi on niin nöyrä mielestensä, että kohta pakahtuu halki totuutensa puolesta, jos hän kuulee kristityn ihmisen tunnustavan itsensä Jumalan lapsiksi ja autuaaksi. Sillä hän pitää sitä jumalanpilkkana, niin kuin juutalaiset. Koska Vapahtaja sanoi: “Jumalan Poika minä olen,” niin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa ja sanoi: “Mitä me silleen todistuksia tarvitsemme. Hän on pilkannut Jumalaa. Te olette sen kuulleet hänen omasta suustansa.”

Niin se käy vielä nytkin maailmassa, että väärä nöyryys pidetään oikeana nöyryytenä, ja oikea nöyryys hengellisenä ylpeytenä, taikka suurena jumalanpilkkana. Sillä kaikki omassa vanhurskaudessa olevaiset ihmiset tuntevat sen verran syntiä ja puutosta itsessään, eli kristillisyydessään, etteivät he tohdi juuri tunnustaa olevansa Jumalan poikia. Eikä ihminen ennätä niin kauas siinä omassa vanhurskaudessaan, että hän tuntisi täydellisesti saattavansa täyttää lain eli Jumalan kymmenen käskyä. Eikä myöskään omassa vanhurskaudessa oleva armonvaras tunne niin paljon syntiä itsessään, että hänen täytyisi koonaan epäillä autuudestaan.

Mutta oikeat Jumalan lapset tuntevat varsin semmoiset itsevanhurskaat, ja tuomitsevat heitä helvettiin oman pyhyytensä kanssa. Mutta tuota ei saata fariseus kärsiä, sillä se on hänen mielestään toinen hirmuinen synti, jonka hän näkee oikeissa Jumalan lapsissa. Sillä semmoinen hengellinen ihminen tuomitsee tosin kaikkia, vaan ei häntä kukaan tuomitse. Mutta ei fariseus eli armonvaras, taikka luonnollinen ihminen, ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänen mielestään hulluus, eikä taida niitä käsittää, sillä ne hengellisesti tuomitaan. Armonvaras sanoo, ettei hän tohdi ketään tuomita, ja Vapahtaja on kieltänyt tuomitsemasta, koska hän sanoi: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi." Kyllä armonvaras sentähden itse tuomitsee kristityitä ja sanoo, että kristityillä on perkele sydämessä. Mutta itse hän on mielestään kokonaan irti perkeleestä, eikä perkele kiusaakaan häntä koskaan.

Kristittyjen kolmas hirmuinen synti on armonvaraan mielestä hengellinen ilo ja tanssi eli hyppy. Sitä ei saata armonvaras nähdä. Se tekee hänelle niin pahaa, että hänen täytyy kohta ottaa hallo käteensä, eli raataa tukasta semmoisia hulluja, ja hän sanoo: "Hyppimälläkö nyt taivaaseen mennään? Itse rietas on niillä päässyt lihaan." Vaikka Raamattu sanoo, että silloin pitää nuoret ynnä vanhain kanssa iloiset oleman ja menemän niitten kanssa, jotka ilossa hyppäävät. Profeetta Jeremian 31. luku.

Ehkä nyt nämä kolme erinomaista ominaisuutta kristityllä ihmisellä ovat armonvarkaalle ja koko kääntymättömälle maailmalle peräti vastahakoiset,

itsensä tunnustaminen Jumalan lapseksi ja uskottoman maailman tuomitseminen, ja hengellinen ilo ja riemu Pyhässä Hengessä, ovat ne kuitenkin oikeat Jumalan lapsen tuntomerkit ja todistus siitä, että se jolla ne ovat, on oikea ja totinen kristitty ja Jumalan lapsi jo täällä maan päällä. Ne ovat oikein syöneet Jumalan ja Ihmisen Pojan lihaa, ja juoneet kallista sovintoverta, jonka kautta Jumalan rakkaus, eli Pyhä Henki, on vuodatettu heidän sydämiinsä. Ne ovat priiskoitetut sydäimestä sovintoverellä uskon kautta. Ja ne ovat tulleet eläväksi, ja elävät iankaikkisesti, jos he muutoin pysyvät uskossa loppuun asti.

Herra, joka on lihansa ja verensä antanut heidän elämänsä edestä, auttakoon heitä ja vahvistakoon heitä siinä uskossa voittamaan kaikki väärät ja petolliset, vietteleväiset opit, niin myös kaikki perkeleen, maailman ja lihan yllytykset ja kiusaukset, että he taitaisivat itse kuolemassa olla rohkeat ja pelkäämättömät, ja lujassa toivossa lähteä tästä maailmasta, ettei heitä hauta murheelliseksi tekisi. Niin että Herra Jeesus täyttää hänen armollisen lupauksensa, niin kuin hän on luvannut: "Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja minä olen herättävä hänet viimeisenä päivänä."

Tämän ovat uskovaiset ihmiset jo itse koetelleet monta kertaa, että se antaa heille elämän ja vanhurskauden. Siitä kiittävät he Herraa Jeesusta ja hänen taivaallista Isäänsä jo täällä armonajassa, ja osoittavat velvollista kuuliaisuutta Lunastajallensa ja Vapahtajallensa, joka on heidän nälkäisiä sielujansa ravinnut omalla ruumiillansa, ja virvoittanut hei-

dän väsyneet jäsenensä elämän vedellä. Ja se on meidän toivomme ja uskalluksemme Jumalaan, ettei hän anna minikään pahan voittaa hänen omiansa, freistatkoon perkele ja maailman sokea joukko parastansa. Ei pidä heidän kuitenkaan mitään voittaman, sillä Herra Jeesus antaa häneen uskoville voiton synnin ja maailman ylitse.

Kyllä ne harvat uskovaiset pian pelastetaan pois tästä pahasta maailmasta, jossa heidän täytyy sotia perkelettä ja hänen alamaisiansa vastaan. Ja Oi, jos aika se autuas pian joutuis', ja Herra Jeesus meitä omians' pois noutais', Ja kaiken vaivan, juur' armost' aivan, iankaikkiseksi iloksi taivaan jäl' muuttais'. Amen.

- - - Koska nyt katuvainen syntinen, joka vasta laihin on lähtenyt ulos synnin orjuudesta joutuu suureen ahdistukseen vihollisen tähden, joka sotaväellänsä ahdistaa häntä Punaisen meren rannalle, silloin nostaa Mooses Jumalan käskyn jälkeen sauvansa Punaisen meren ylitse ja sanoo: "Tämän meren ylitse pitää sinun käymän. Israel, astu rohkeasti Punaiseen mereen, sillä sen meren kautta on sinulla valmistettu tie. Jos vihollinen on niin hullu, että hän tulee perässä, niin hän hukkuu yhtenä väkensä kanssa."

Tämän ihmeellisen pelastuksen tähden Egyptin orjuudesta, asetettiin pääsiäislammas muistoksi heille. Ja sen saman pelastuksen tähden hengellisestä orjuudesta on myös meille asetettu yksi Pääsiäislammas eli Herran ehtoollinen, jota kaikki oikeat Israelin lapset, katuvaiset ja armoitetut sielut, pitää syömän, vyötetyt kupeista, kengät jalassa, sauva kädessä, valmiit yöllä pakenemaan orjuuden huoneesta, kantaen Uuden Testamentin happamatonta leipää myötänsä. Ja sydämen oven pihtipieltä pitää heidän pyyhkimän pääsiäislampaan verellä, että murhaenkeli kävisi sivuti niitä huoneita, joissa Karitsan veri näkyy.

Vaikka nyt yhdellä heränneellä sielulla tulee niin hoppu lähtemään pois orjuuden huoneesta, ettei hän jouda riisua itseänsä eli panna maata, kuitenkin katuvi vihollinen, että hän on laskenut katuvaisia sieluja palvelemasta häntä. Hän kokoaa siis hopusta väkensä ja lähtee katuvaisen sielun perään siinä tuumassa, että saada häntä pyörtämään takaisin. Katuvainen sielu joutuu silloin suureen ahdistukseen, koska vihollinen

ahdistaa toiselta puolelta, ja toiselta puolelta vastaa Punainen meri, johonka katuvainen sielu ei tohdi astua ennen kuin Mooses nostaa sauvansa ja sanoo: "Astu rohkeasti Punaiseen mereen, Israel! Et sinä huku siinä, koska Jumala on valmistanut sinulle tien." Mutta vihollinen hukkuu siinä Punaisessa meressä.

Moni katuvainen on niin arka, ettei hän tohdi astua Punaiseen mereen. Ja koska vihollinen ahdistaa toiselta puolelta ja meri vastaa toiselta, ja luonnollinen järki sanoo sen mahdottomaksi, että Punainen meri pitää häntä varjeleman viholliselta, rupeaa kärsimättömyys häntä vaivaamaan. Ja halu olisi pyörtää takaisin Egyptiin eli synnin orjuuteen, jos vihollinen olisi armollinen ja antaisi hänelle sen lupauksen, ettei hänen pidä kovin raataman hänen tuntoansa epäilyksen kautta. Mutta vihollinen on itse niin hullu, että hän tahtoo väkivallalla ahdistaa ja sodalla voittaa heränneitä. Ei hän saata ajatella, että se on heränneille sieluille mahdollinen käydä Punaisen meren ylitse. Koska nyt johdattaja nostaa sauvansa Punaisen meren ylitse ja sanoo: "Astu rohkeasti Punaiseen mereen, niin sinä tulet pelastetuksi." Silloin tulee vihollinen niin sokeaksi, että hän myös astuu Punaiseen mereen, ja siinä hän hukkuu. Mutta ei ole vielä katuvainen sielu Kaanaan maassa, vaikka hän on ensimmäisen armonmerkin kautta päässyt vihollisen uhkauksista.

Koska yksi herännyt ihminen pääsee pakoon vihollisen päällekkarkauksista, rupeaa hän ylen varhain lupaamaan itsellensä hyviä päiviä, eikä ajattele sen perään, että hänen täytyy vaeltaa korvessa monen vaaran ja sodan lävitse, ja

sen vaelluksen alla kärsiä nälkää ja janoa. Kärsimättömyyden tähden täytyy hänen vaeltaa korvessa edestakaisin siihen asti, että vanha ihminen kuolee ja uusi ihminen tulee sijaan, joka viimein pääsee Kaanaan luvatuille maalle. Kärsimättömyyden tähden kuolivat kaikki vanhat tien päälle, sillä vanha ihminen ei ole mahdollinen tulemaan Kaanaan maan sisälle.

Meidän Pääsiäislammas on se uhrattu Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit. Hänen kauttansa tulevat heränneet ja katuvaiset sielut lunastetuksi Egyptin orjuudesta, synninpalveluksesta, ja saavat Herran ehtoollisesta uuden rakkauden pantin tämän lunastuksen päälle, että heidän pitää hopusta lähtemän orjuuden huoneesta puoliyön aikana matkustamaan joutuisasti Punaisen meren ylitse, (ja) maailman korvesa nälkää ja vilua kärsiä.

Jumala ruokki Israelin lapsia korvessa mannalla, joka taivaasta satoi. Kärsimättömyyden tähden täytyi heidän vaeltaa edestakaisin maailman korvessa siihen asti, että vanha ihminen kuolisi ja uusi ihminen pääsisi luvattuun maahan. Autta koon se suuri taivaan Kuningas näitä matkustavaisia, että he kostuisivat ilman napsimatta siihen luvattuun maahan, johonka he ovat matkustamassa, että he viimein saisivat rauhassa syödä Pääsiäislampaan Kaanaan maassa, ja levätä iankaikkisesti. Kuule meidän anomuksemme, sinä suuri ja kaikessa iankaikkisuudessa ylistettävä taivaan Kuningas, amen. Isä meidän j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumimme sisällepito on lyhyesti tämä, että Paavali

panee Herran ehtoollisen ensimmäisille kristityille samalla tarkoituksella, kuin hän itse oli saanut Herralta, nimittäin, että se siunattu leipä on Herran ruumis, ja se siunattu kalkki on hänen verensä. Koska nyt Paavali ei ole katsonut tarpeelliseksi selittää tätä suurta salaisuutta, niin emme mekään saata sen paremmin selittää, kuin että Herran ehtoollinen, eli Vapahtajan ulos annettu ruumis ja vuodatettu veri on yksi sovintouhri meidän syntiemme edestä. Ja että se on täydellinen uhri, osoittaa pyhä Paavali joka paikassa hänen lähetyskirjoissansa.

Mutta kuinka täydelliset rippivieraat ovat, jotka tämän sovintouhrin kautta pitää sovitettaman, se on toinen kysymys. Me kuulemme, että yksi kahdestatoista kymmenestä oli ottanut pestirahan Jeesuksen vihollisilta, koska hän meni Herran pöytään. Ja moni rippivieras taitaa vielä nytkin kantaa kolmekymmentä hopeapenninkiä pakkarissa, koska hän tulee Herran pöytään. Meidän pitää tänä päivänä tutkisteleman, kuka se on, joka Vapahtajan pettää, koska me otamme tutkintoaineeksi rippivieraat.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Kuka se on, joka Jeesuksen pettää? Toinen tutkisteleminen: Se on se, jolle Jeesus kastetun palan antoi. Kolmas tutkisteleminen: Sen palan jälkeen meni häneen perkele.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Kuka se on? Tämän kysymyksen päälle ei tahtonut Jeesus vastata. Mutta me arvaamme, että se, joka peittää vikojansa, eikä tahdo tunnustaa syntiänsä, on ensimmäinen, joka pettää Vapahtajansa. Pettäjä tahtoi tehdä itsensä viattomaksi, koska hänkin kysyi, niin kuin kaikki muut: "Olenko minä se?" Mutta kuin-

kas hän saattoi tulla viattomaksi, koska hän oli ottanut pestirahaa vihollisilta?

Ensimmäinen tuntomerkki on se, että pettäjä ei tahdo tunnustaa itseänsä semmoiseksi. Hän tahtoo olla viaton, vaikka hän on yksi suuri skälmi.¹ Me tiedämme, että luonnollinen siveys ja kuollut usko tahtovat molemmat peittää vikojansa. Eivät he tahdo tunnustaa syntiänsä, vaikka heidän vääryytensä olisi kuinka nähtävä. Yhtä hyvin tahtovat he itsensä syyttömäksi tehdä. Luonnollinen siveys ei kärsi ollenkaan sitä, että hänen elämänsä laitetaan². Hän suuttuu ja närkästytyy, jos joku rupeaa hänen pakkariansa kaivamaan. Ei hän tahdo tunnustaa, että hän on ollut päissä, että hän on kironnut, että hän on tapellut, että hän on maailmankunniata pyytännyt, että hän on ahne. Mutta jos joku panee hänen silmiensä eteen näitä syntejä, niin hän suuttuu ja kiroaa kristityitä, jotka eivät anna hänelle omantunnon rauhaa.

Kyllä sen tähden tämä Juudas istuu niin kuin enkeli Jeesuksen pöydän tykönä. Kastaa hänen kanssansa vatiin, vaikka hän on pestirahan ottanut Jeesuksen vihollisilta. Minkä tähden tahtoo Juudas kieltää syntiänsä? Minkä tähden tahtoo hän muitten opetuslasten kanssa vatiin kastaa? Sen tähden ilmankin, etteivät muut opetuslapset tulisi tietämään, minkälainen mies hän on. Vähän siitä, että Jeesus tietää, mitä hän kantaa povessansa, saati muut eivät tulisi sitä tietämään. Älä huoli, Juudas. Yksi vierasmies on näkemässä, joka saattaa kyllä sanoa, kuinka paljon rahaa sinä olet ottanut juutalaisilta.

Sinä olet nyt siveä ja viaton, koska sinä istut Herran pöydän tykönä ja syöt

Herran ruumista ja juot hänen verensä. Mutta annas nähdä, koska sinä olet ulos mennyt tästä paikasta, menetkö sinä katsomaan Vapahtajan veripisaroita, kuinka ne putoavat hänen kasvoistansa maahan. Vai menetkö sinä vihollisten tykö sanomaan: "Antakaa yksi viinaryyppy suuhun, ja tulkaa perässä. Minä osoitan teille parhaan paikan, kussa te saatte hänet kiinni ottaa."

Minä arvaan hyvin, että Juudas, joka muitten silmään edessä on niin kuin enkeli, ei malta kauan tässä olla, ennen kuin hän lähtee ulos sylkemään, kiroamaan ja tappelemaan, viinaa ryyppäämään ja varastamaan.

Mutta älä huoli. Jos sinä, Juudas, kerran et saa nähdä Jeesusta tuomituksi sinun väärän kauppasi tähden, jos sinä et saa kerran nähdä, että sinä olet viattoman veren pettänyt, silloin taitavat ne rahat, joita sinä olet vähällä vaivalla voittanut, ruveta sinun omaatuntoasi polttamaan. Ja silloin taitaa olla hiljain³ katua, koska asia ei tule enää takaisin tehdyksi, vaikka sinä silloin heität takaisin kaikki ne rahat, joita sinä olet vääryydellä voittanut. Ei omatunto sen tähden lakkaa sinua polttamasta, vaan sinun elämäsi pitää tuleman niin rasakaaksi, että sinun täytyy mennä ulos hirttämään itsesi, jos parannus ei tule, ennen kuin Jeesus on tuomittu.

Toinen tutkistelemus. Kuka se on, jolle Jeesus kastetun palan antoi? Olet monta kertaa istunut Jeesuksen vieressä ja ottanut hänen kädestänsä sen kastetun palan, rakkauden merkin ja viimeisen varoituksen, että sinä kerran hämmästyisit ja rupeaisit kantamaan vääryydellä saadut rahat takaisin, ennen kuin

Jeesus tuomitaan kuolemaan. Mutta turhaan olet sinä näitä rakkauden merkkejä vastaanottanut. Turhaan ovat kuolevaisen Vanhemman viimeiset sanat tulleet sinua kohti. Turhaan on hän murheelliseksi tullut ja huonnut sinun tähtesi. Turhaan on hän rukoillut ja varoittanut sinua, että sinä kerran lakkaisit siitä pahasta aikomuksesta.

Mutta pahdan päälle ovat Vanhiman kyyneleet pudonneet. Suun antamisella olet sinä pettänyt hänet. Eivät Vanhemman kyyneleet ole vaikuttaneet sinun sydämessäsi mitään kipua. Sinä saat nähdä, mitä Vanhemman kyyneleet maksavat, koska ne rupeavat sinun tuntoasi polttamaan. Vaikka se on hiljain katua, koska Jeesus on tuomittu. Myöhäistä on vääryyden rahat tuoda takaisin, koska perkeleen joukko on saanut Vapahtajan kynsiinsä. Mene nyt ylimmäisten pappien tykö ja sano heille: ”Minä pahasti tein, että minä viattoman veren petin.”

Minkä kaltaisen lohdutuksen sinä saat viimein maailmanherroilta, koska omatunto herää ja väärät rahat rupeavat sinun tuntoasi polttamaan? Mene nyt sanomaan heille: ”Minä pahasti tein, koska minä ryypäsin paloviinaa teiltä, vaikka minä olin Herran kalkista ennen juonut.” Niin sinä saat kuulla, mitä he vastaavat. ”Katso itseäsi, mitä se meihin tulee?” Itse olet ryypännyt. Itse olet kironnut. Itse olet tapellut. Itse olet vähällä vaivalla paljon rahaa voittanut. Itse olet väärän valan tehnyt. Itse olet suuta antanut Vapahtajalle. Emme suinkaan me ole sinua siihen vaatineet. Katso itseäsi. Ka, semmoisen lohdutuksen sinä saat maailmanherroilta, koska vä-

rät rahat rupeavat sinun tuntoasi polttamaan. Mene nyt hirttämään itsesi ja sano sitten maailmanruhtinaalle, niin kuin sinä sanoit Jeesukselle: ”Terve, Rabbi, hyvää päivää, herra!”

Kolmas tutkistelemus. Ja sen palan jälkeen meni häneen perkele. Juudas oli muutoin hyvä mies, mutta sitä hän ei voinut kärsiä, että se kastettu palanen tarttui kurkkuun. Jos Jeesus olisi antanut hänelle korvapuustin, se ei olisi tehnyt hänelle mitään. Mutta se kastettu palanen teki hänelle oikein pahaa, sen vuoksi nimittäin, että se koski pernaan. Ei yksikään ole niin kunnian arka, kuin siveät varkaat ja siveät huorat. Varkauden soimaus tekee heille oikein pahaa. Niin se palanen teki pahaa Juudakselle, koska hän luuli, että Jeesus sen kautta ilmoitti hänet. Hän tahtoi nimittäin kunniansa pitää kunniallisten ihmisten keskellä.

Ja kukas ei tahdo kunniaansa pitää tallella? Se on kaikkien suruttomien ihmisten luonto, että oli hän kuka hyvänsä, joka olisi varastanut, huorin tehnyt eli ihmisiä pettänyt, viinakauppaa pitänyt eli päissä ollut, eli vääryydellä voittanut, niin eivät he tahdo kuitenkaan kunniallisten ihmisten keskellä oikeaa nimeänsä kuulla. Vaan kunniallinen raatiherra ja kunniallinen tratööri⁴ ja hyvä herra, armollinen herra, rehellinen mies, siveä vaimo, vaikka oli Juudas. Kyllä hän olisi hyvänä pitänyt, jos joku olisi sanonut hänelle: ”Rakas Jeesuksen ystävä,” vaikka hän oli perkeleen apostoli. Yksi tuli kerran Jeesuksen tykö ja sanoi hänelle: ”Hyvä mestari.” Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Miksis minua hyväksi kutsut. Ei kenkään ole hyvä, muu kuin Jumala.” Ei Vapahtaja tahtonut tätä

kunniata itsellensä ottaa, että hän oli hyvä. Mutta kyllä varkaat ja huorat sen kunnian kuulevat mielellänsä, että he ovat hyvät, siveät ja rehelliset.

Mahtoi semmoinen kunniallinen mies, kuin Juudas, suuttua, koska se kastettu palanen tarttui kurkkuun. - - - ⁵ Minä tiedän vakaisesti, että jos tämän aikaiset Juudaksen veljet saisivat yhden kastetun palan Herran ehtoollisen päälle, he menisivät varsin ulos kirkosta ja sanoisivat vielä jälkeen Vapahtajallensa: "Ei täällä puhuta enää yhtään Jumalan sanaa, haukutaan tyhjä⁶ kunniallisia ihmisiä. Joka sanoo totuuden suruttomille, se haukkuu - - - /loppu kateissa/

Jäljennös (alku ja loppu puuttuu) / Lainion museon kopiokirja /

¹ kelmi

² moititaan

³ myöhäistä

⁴ tratöri (= traktööri, krouvari, suuren ravintolan johtaja)

⁵ katkos käsikirjoituksessa

⁶ vain

Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman kanssansa.

Koska pyhä Paavali tahtoi selittää sen suuren ja ihmeellisen salaisuuden, joka Vanhassa Testamentissa oli esimaalattu sovintouhrilla, nimittäin lamasten, vasikkain ja kauristen uhraamisella, niin osoittaa hän, että Kristus oli Uuden Testamentin sovintouhri, jonka kautta katuvaiset syntiset saavat syntinsä anteeksi, ja että kristityt paremmin käsittäisivät, kuinka tyyris¹ ja kallis tämä sovinto on, kirjoitti hän ensimmäisille kristityille nämät painavat sanat: Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman kanssansa.

Sovinto on senkaltainen asia, jota ei yksikään ymmärrä muut kuin se, joka tuntee itsensä sovitetuksi. Kaikki ihmiset ovat tunnustaneet sovintoa tarpeelliseksi, mutta ei ole moni arvannut, kuinka sovinto pitäis tapahtuman. Sen tähden ovat myös pakanat uhranneet epäjumalille sovintouhria, koska he luulit, että epäjumalat olit heille suuttuneet.

Muutammat ovat uhranneet eläimiä, ja muutamat ovat uhranneet omia lapsiansa epäjumalille. Myös juutalaiset uhraisit paljon niin kuin sovinnoksi heidän synteinsä edestä. Mutta vaikka Jumala oli Mooseksen kautta käsenyt heidän uhrata jokavuotisia sovintouhria erinomattain yhtenä päivänä, joka kutsuttiin sovintopäiväksi, kuitenkin osoittaa pyhä Paavali, että nämät uhrat ei saattaneet sovittaa ihmisiä Jumalan kanssa eli pois ottaa heidän syntiänsä ja antaa heidän omalletunnollensa rauhaa.

Mutta Kristus, joka on kerran uhrannut itsensä sovintouhriksi meidän syn-

teimme edestä, hän on sovittanut ihmisiä Jumalan kanssa.

Alkuperäinen / Arkistotieto puuttuu / Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

¹ kallis (ruotsiksi dyr, tornionlaakson murteella tyyris)

Vanha Israel sanoi lapsillensa: “Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan.” 1. Moos. 42: 38.

Tämä vanhemman soimaus on tapahtunut kaikille jumalattomille lapsille muistutukseksi, jotka jumalattoman elämänsä kautta saattavat vanhempansa harmaat karvat murheella hautaan. Ei suinkaan Israelin lapset silloin muistaneet, mikä suuri murhe tuli vanhemmalle, kun he myivät veljensä Josefin pakanoille vihan, kateuden ja ahneuden tähden. He ajattelivat, että Josef oli tehnyt heille pahoin, koska hän kantoi juoruja ja muisteli vanhalle isällensä sitä paha elämää, jota Israelin pojat pidit vanhimman seljän takana niin pian, kuin he pääsivät vähän ulommaksi vanhimman silmäin edestä, ja sitte vielä rupeis uniansa muistelemaan. Niitten juoruin ja unen tähden olit Josefin veljet ensinnä suuttuneet hänelle.

Ja vielä nytkin suuttuvat sen vanhurskaan Josefin jumalattomat veljet, koska hän kantaa juoruja heidän päällensä, ja muistelee vielä uniansa, ja ilmoittaa heidän pahuutensa vanhimmalle, sillä eivät jumalattomat lapset tahdo tunnustaa heidän pahoja töitensä vanhemmalle, vaan he tahtovat niitä peittää ja salata, ettei vanhin saisi tietää, millaiset he ovat. Mutta koska Josef rupeaa juoruja kantamaan ja vanhimmalle ilmoittamaan heidän pahoja tekojansa, niin silloin Israelin jumalattomat lapset suuttuvat Josefille ja käyvät hänen henkinsä päälle, ja tahtovat hänen tappaa vihan ja kateuden tähden, koska Israel rakastaa tuota vanhurskasta Josefia enemmän kuin muita lapsiansa. Käär-

meen siemenet rupeavat puikimaan sydämen Juuressa. Hengellinen viha painee heitä tappamaan eli myymään veljensä pakanoille, että he saisit omantunnon rauhan. Näin tekevät vielä nytkin kaikki jumalattomat lapset niin pian, kuin joku rupeaa heidän päällensä kantamaan. Ei he silloin suutu, koska ei yksikään kannan heidän päällensä, mutta niin pian, kuin joku ilmoittaa vanhimmalle, mitä he siellä vanhimman seljän takana tekevät, varsin nousee heillä hengellinen viha. Varsin rupeavat (käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa). Mutta eivät ne jumalattomat lapset arvaa, mikä suuri murhe tulee vanhemmalle siitä, kun he ensin pitävät jumalatoimintaa elämää ja sitten vielä tappavat veljensä, (ja se, joka ei koskaan) ole vielä vanhemman sydäntä haavoittanut, saatetaan pois, ja myydään ilman syytä pakanoille orjaksi. Eiköhän ole vanhimman syytä valittaa ja soimata näitä jumalattomia lapsia, niin kuin se vanha Israel: “Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan.”

Eikö semmoiset lapset ole vanhimpansa murhaajat, jotka sillä lailla elävät, että vanhin, joka heitä on ruokkinut ja ylöskasvattanut, täytyy viimein murheella mennä hautaan? Mitäs ajattelette, te pahankuriset ja jumalattomat lapset? Olettekos siihen laihin eläneet, te jumalattomat ja uppiniskaiset lapset, että taivaallinen Vanhin on saattanut ilolla ja riemulla kuolla siinä autuaallisessa uskalluksessa, että hän kohtaa lapsiansa taivaan valtakunnassa, jossa hän saisi ijankaikkisesti iloita ja riemuita heidän kanssansa siinä uudessa Jerusalemissa, jossa kaikki itku ja valitusääni loppuu?

Vai oletteko te sillä tavalla eläneet, että Vanhimman täytyy murheella ja kauhistuksella mennä hautaan, sillä hirmuisella ajatuksella, että kaikki hänen lapsensa syöksevät itsensä ja Vanhimpansa murheella hautaan?

Ajatelkaat nyt perään, te paatuneet ja kirotut henget, kuinka te olette eläneet siitä saakka, kuin te rupesitte konttaamaan tämän maailman lattian päällä, olettekos niin eläneet, että maallinen ja taivaallinen vanhin on saattanut ilolla ja riemulla kuolla? Vai olettekos siihen laihin eläneet, että molemmat, sekä maallinen että taivaallinen vanhin on täytynyt kyyneleillä ja huokauksilla valittaa, että nämät jumalattomat ja paatuneet lapset ovat saattaneet vanhimpansa harmajat karvat murheella hautaan? Taivaallinen Vanhin kuitenkin valittaa, että hän on ylöskasvattanut lapsia, mutta eivät he ole ottaneet kuritusta vastaan, sillä he ovat kovakorvaiseksi tulleet. Ja maallinen vanhin valittaa myös, niin kuin Israel: "Te saatatte minun harmajat karvani murheella hautaan."

Se on myös kirjoitettu, että Davidille tuli suuri murhe niitten jumalattomain lasten tähden, jotka kävit vanhimpansa hengen päälle. Ja moni muu vanhin on täytynyt valittaa niin kuin se vanha Israel: "Te saatatte minun harmajat karvani murheella hautaan." Mutta jos vielä moni maallinen vanhin on niin sokia, ettei hän näe lapsiansa vaeltavan väärällä tiellä, vaikka muutamat hänen lapsistansa ovat huorat, ja muutamat ovat varkaat, ja muutamat juomarit, ei kuitenkaan taivaallinen Vanhin ole niin sokia, ettei hän näe, kuinka hänen lapsensa menevät päätänsä myöten helvettiin,

jotka ei tottele ollenkaan hänen rakkaita manauksiansa, eikä huoli kurituksestaan, että he tekisit totisen katumuksen ja parannuksen, vaan pilkkaavat Vanhimpansa kyyneleitä ja saattavat hänen murheella hautaan.

Se on kirjoitettu (1. Moos.6: 6), että Jumala katui tehneensä ihmisen maan päälle, koska hänen pahuutensa tuli niin hirmuiseksi. Ja hän tuli murheelliseksi sydämessensä. Mutta jumalattomat ja paatuneet lapset ei huoli siitä, että Vanhimmalle tulee murhe heistä. Koska he niin pahoin käyttävät itsensä, että hänen täytyy murheella ja kauhistuksella mennä hautaan. Vaan enemmän paatuneet lapset yltyvät ja pilkkaavat Vanhimman kyyneleitä. Muutamat paatuneet lapset sanovat murheelliselle Vanhimmalle: "Tule meitä lyömään, jos tohdit!" eli: "Tulkoon hänen verensä meidän, ja meidän lastemme päälle!" Muutamat panevat hänen ruumiinsa kauniisti hautaan, ja sanovat: "Emme ole meidän Vanhimpaamme saattaneet murheella hautaan, vaan rakkaudella ja siveydellä olemme hänen korjanneet."

Muutamille tulee kova murhe Vanhimman kuoleman jälkeen, koska heille johtuu mieleen, kuinka he ovat olleet tottelemattomat häntä kohtaan, ja saattaneet hänen murheelliseksi heidän jumalattoman elämänsä kautta. Ja ne harvat sielut, jotka tulevat murheelliseksi Vanhemman kuoleman jälkeen, istuvat nyt hänen hautansa päällä ja huokaavat: "Me olemme jumalattomat olleet. Me olemme monta kertaa saattaneet meidän Vanhimpamme murheelliseksi. Me olemme saattaneet hänen murheella hautaan. Me olemme Taivaallisen Van-

himman murhaajat. Me olemme sen tappaneet, joka on meitä suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Me olemme hänen syösseet helvettiin, joka on meitä ruokkinut ja ylöskasvattanut. Sentähden meidän täytyy nyt itkeä ja huoata. Mutta ei hän kuule enää meidän huokauksiamme.”

Kuka tiesi, mitä hän tekee, te murheelliset opetuslapset? Vaikka te olette saattaneet hänen murheella hautaan, vaikka hän nyt makaa maan povessa, kukas tiesi, että hän vielä kuulee teidän huokauksenne. Kukas tiesi, ettei katuvaisten, murheellisten ja alastomien lasten kyneleet herätä häntä ylös haudasta. Jos te ainoastansa huudatte niin korkealla äänellä, että se kuuluu syvyydestä korkeuteen, niin pitää teidän näkemän, että se suuri Ristinkantaja on vielä elämässä, vaikka te luulette hänen kuolleeksi. Kuule sinä ristiinnaulittu ja kuuletettu Vapahtaja, murheellisten ja katuvaisten huokaus, Isä meidän j.n.e.

Evankeliumi Luuk. 23: 32

Koska jumalattomat lapset ovat saattaneet Vanhimpansa murheella hautaan, niin pitäis meidän nyt katseleman, kuka heistä herättää hänen ylös. Ensimmäinen tutkistelemus. Kutkas ovat Vanhimpansa murhaajat? Toinen tutkistelemus. Kukas herättää hänen ylös?

Me odotamme, että Vanhimman murhaajat ja hänen kyyneltensä pilkkaajat pitää kerran huomaitseman, ketä he ovat pistäneet, jos ei tässä, niin tulevaisessa maailmassa kuitenkin, rupeavat Vanhimman kyneleet polttamaan heidän tuntoansa. Mutta silloin on hiljainen katumus.

Ensimmäinen tutkistelemus. Kutkas ovat Vanhimman murhaajat ja hänen kyyneltensä pilkkaajat? Kaikki jumalattomat lapset, sekä pienet, että suuret, jotka käyvät ja konttaavat maan päällä. Ei ainoastansa juutalaiset, jotka huusit “ristiinnaulitse”, vaan myös se pakana Pilatus, joka pesi kätensä puhtaaksi ja sanoi: “Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen.” Niin kuin moni pakana vielä nytkin tahtoo tuntoansa puhdistaa väärällä valalla, ettei hän ole syypää Vapahtajan kuolemaan. Mutta ei ole tästä Vanhimman murhaamisesta (yksikään) vapaa, olkoon juutalainen eli pakana, sillä kaikki ovat siinä murhassa osalliset olleet.

Muutamit ovat hänen kiinni ottaneet. Muutamit ovat hänen päällensä väärällä valalla todistaneet. Muutamit ovat hänen päällensä kantaneet. Muutamit ovat hänen tuominneet kuolemaan. Muutamit ovat häntä rusikoilla pieksäneet, ja muutamit ovat häntä pilkanneet. Muutamit ovat orjantappuraista kruunua vääntäneet, ja muutamit ovat huutaneet “ristiinnaulitse!” Muutamit ovat hänen ristiinnaulinneet. Muutamit ovat hänen kylkeensä pistäneet. Ja muutamit taas, jotka eivät ole häntä vihanneet eikä vainonneet, ovat kuitenkin pettäneet hänen, niin kuin esimerkiksi Juudas Iskariot, jonka lihalliset veljet ja neppaimet ovat vielä elämässä. Ja ne, jotka eivät ole häntä pettäneet ja ristiinnaulinneet, ne ovat vissimmästi kieltäneet häntä.

Mutta Josef ja Nikodemus tahtovat Pilatuksen kanssa puhdistaa itsensä, etteivät he ole suostuneet muitten tekoon ja neuvoon. Mutta onkos nämät miehet menneet Vapahtajan puoleen? Onkos

yksikään heistä puhunut Pilatukselle, sanoen: "Tämä on hurskas mies ja Jumalan Poika." Eipä ole kuulunut, että he olisit puhuneet yhtään sanaa Jeesuksen viattomuudesta ja vanhurskaudesta. He ovat silloin olleet mykät koirat, koska heidän olis pitänyt haukkuman saattanan joukkoa. Mutta ei maailman kunnia ole silloin myöten antanut, sillä he pidit omaa henkeänsä rakkaampana, kuin Vapahtajan henkeä. Ja sentähden ovat myös nämät siviät miehet suljetut pois niitten harvain sieluin luvusta, jotka silloin itkit ja paruit, koska kaikki muut olit ilossa ja rauhassa.

Nyt, koska kysymys tulee, kutka ovat Vanhimman murhaajat, niin meidän täytyy tunnustaa totuuden, että kaikki jumalattomat lapset ovat hänen saattaneet murheella hautaan. Ei yksikään ole siitä murhaamisesta vapaa. Mutta muutamat ei tahdo sitä syntiä päällensä ottaa. Esimerkiksi se pakana Pilatus, joka pesi itsensä puhtaaksi vedellä ja sanoi: "Viatoin olen minä tämän vanhurskaan miehen vereen. Ei semmoinen pakana saata katua, että hän on tuntoansa vastaan ja juutalaisten anomuksen jälkeen väärän tuomion kirjoittanut. Itsepä hän on sanonut Jeesukselle: "Etkös tiedä, että minulla on valta sinua ristiinnaulita ja valta sinua päästää?" Koska sinulla on valta, sinä pakanallinen tuomari, mikset tuominnut sitte tuntosti jälkeen oikiaa tuomiota?"

Jos saattanan joukko tahtoo Jeesuksen ja kristittyin verta imeä, kyllä Pilatus on valmis tuomitsemaan heidän anomuksensa jälkeen kuolemaan niitä, jotka totuuden tunnustavat. Ei taida senkaltaisille miehille tulla katumusta, jotka eivät

ota syytä päällensä, vaan lykkäävät syyn muitten päälle.

Mutta ei suinkaan Josefille ja Nikodeemukselle tule syntiä katumavertaa, jotka ei ole suostuneet muitten juutalaisten tekoihin ja neuvoon. Ja ovat vielä omalla kulutuksella kunniallisesti saattaneet Jeesuksen ruumiin kuolleen uskon hautaan. Ennen Juudakselle tulee katumus, kuin Josefille ja Nikodeemukselle, ehkä¹ Juudaksen katumus ei auttanut häntä, koska hän hirtti itsensä. Jos siis Josef ja Nikodeemus ovat taivaan valtakunnassa, kyllä kaiketi muutkin siviät ihmiset pääsevät sinne ilman katumuksetta. Ja mitäpä heillä on katumista? Enemmän net on tehneet hyvää kuin paha Vapahtajalle. Heidän pitäis saaman kiitoksen Vapahtajalta, mutta ei tuomiota. Siinä uskossa ovat Nikodeemuksen uskon veljet, että Jeesus on maksava heille tuhanteen kertaan siitä hyvästä työstä, että he ovat saattaneet hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan.

Toinen tutkisteleminen. Koska kaikki jumalattomat lapset ovat murheella saattaneet Vanhimansa hautaan, kuka hänen siis herättää ylös? Se on kirjoitettu, että Jumalan voiman kautta hän nousi ylös. Mutta Jumala on vissimmästi kuullut murheellisten, katuvaisten ja alastomain orpolasten huokaukset, koska he rupeisit Vanhimman kuoleman jälkeen itkemään ja parkumaan ajatellensa, kuinka suuren vääryyden he ovat tehneet, koska het ovat jumalattoman elämänsä kautta syösseet Vanhimansa helvettiin, niin että Vanhimman täytyi valittaa: "Minun Jumalani, miksis minun ylön annoit!"

Koska nyt se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas aukaisee rintojansa, ja osoittaa paatuneille lapsille haavojansa, sanoen: "Katsokaat, te jumalattomat ja onnettomat lapset! Näitä haavoja olen minä saanut teidän tähtenne. Te olette syösseet teidän Vanhimpanne helvettiin. Ettekös vielä tule katumaan teidän syntejänne, ja anteeksi anomaa teidän vääryyttenne?" Silloin seisovat muutamat ja pilkkaavat Vanhimpansa kyyneleet, ja sanovat: "Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itse ilmanki olet loukannut itseäs. Me olemme siveästi eläneet, emmekä ole sinua koskaan haavoittaneet."

Muutamit surkuttelevat häntä ja sanovat: "Voi juutalaisia, millaisen miehen he ovat tappaneet!" Eivät nekään sokeat raukat tunne sitä, että heidän pitäisi itkemän itseänsä ja lapsiansa. Eivät myöskään ne vaimot, sanon minä, jotka surkuttelevat Vapahtajan onnettomuutta, ymmärrä itseänsä surkutella, vaikka heidän pitäisi muistaman kuolevaisen Vanhimman viimeisiä sanoja: "Te Jerusalemin tyttäret, älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne ja lapsianne." Mutta ne opetuslapset, jotka itkevät ja parkuvat kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa, kuuleekos Jumala niitten huokauksia? Kuinkas luulette, te Vanhimman murhaajat, kuuleekos Vanhin niitten huokauksia, jotka itkevät hänen hautansa päällä? Minä uskon, että Vanhimman sydämessä on niin paljon (rakkautta, että) ei kuolema eikä (helvetti) jaksa häntä salvata. Luulettekos murheelliset lapsukaiset, että Vanhin kuulee teidän huokauksenne haudassa? Uskottekos, murheelliset opetuslapset,

että kuolema laskee hänen ylös lohduttamaan teitä?

Niin minä toivon, että ne murheelliset ja epäileväiset opetuslapset, jotka nyt itkevät ja parkuvat kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäolentoa, pitää näkemän vielä kerran sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan elävänä. (Minä uskon, että Jeesus kuulee heidän huokauksensa).

Mutta niiden jaarituksia hän ei kuule, jotka panevat pakanalliset sotamiehet vartioitsemaan hautaa. Sillä muutamit Vanhimman murhaajat eivät tule murheelliseksi sen tähden, vaikka Vanhin kuolee, vaan he katsovat häntä niin kovin ylös, että he kusevat ja paskantavat hänen hautansa päällä. Ne iloitsevat hänen kuolemastansa. Mutta heidän vihansa pysyy vielä Vanhimman kuoleman jälkeen. He pelkäävät, (että hän tulee haukkumaan heitä kyykäärmeen sikiöiksi ja huoruuden sukukunnaksi, jos hän pääsee nousemaan ylös haudasta. Mutta viimein he saavat nähdä, ketä he ovat pistäneet. Amen)

Jäljennös / Kolarin kirkonarkiston kokoelma /

Alku ja loppu kateissa. Täydennetty Uudesta Postillasta ja käsikirjoitusrepaleitten reunoissa oleviin kirjaimenosiin ja omaan päättelyyn turvautuen. Omat päättelyt ovat sulku-merkein erotetut.

¹ vaikka

Apostoli Paavali puhuu apostolein tekojen 13. luvussa ja 29. jakeessa juutalaisten vihasta ja kiukusta Vapahtajaa kohtaan, kun hän sanoo: **Vaikka he eivät löytäneet hänestä yhtään syytä, mikä olisi ansainnut kuoleman, anoivat he kuitenkin maaherralta, että hänet piti tapettaman; ja sen jälkeen kun he olivat täyttäneet kaiken sen, mitä hänestä oli raamatussa kirjoitettu, panivat he hänet hautaan.**

Apostoli ei tee tässä mitään erotusta niiden juutalaisten välillä, jotka olivat syyllisiä Vapahtajan kuolemaan, ja niiden, jotka hautasivat hänet. Kuulostaa siltä, kuin apostoli olisi pitänyt heitä kaikkia toistensa kaltaisina, nimittäin niitä, jotka aiheuttivat hänen kuolemansa sekä niitä, jotka hautasivat hänet. Evankelista sanoo kuitenkin, että Josef oli vanhurskas mies ja kunniallinen raatiherra, joka ei ollut suostunut Vapahtajan kuolemaan. Kaiken lisäksi hän oli vielä Vapahtajan salainen opetuslapsi. Nikodemus oli jopa rohjennut puolustaa Vapahtajaa maailman vainoa vastaan, vaikka hänestä ei ollutkaan miestä puolustamaan Jeesusta enempää kuin mitä hänen oma kunniantuntonsa salli.

Tapahtui näet niin, kun ylimmäiset papit alkoivat pilkkaamaan Nikodemusta hänen salaisesti Vapahtajalle osoittamansa mieltymyksen tähden, ettei hän uskaltanutkaan ottaa Vapahtajaa puolustettavakseen. Hänen rakkautensa Vapahtajaan ei riittänyt sen kauemmas, kuin mitä oman kunnian varjeleminen myöten antoi. Kun koko maailman viha oli kohdistunut Vapahtajaan, niin oli todella vaarallista asettua hänen puolustajakseen maailman vääriä syytöksiä

vastaan. Sitä, joka tosissaan tahtoisi puolustaa Vapahtajaa maailman jumalattomia syytöksiä vastaan, epäiltäisiin helposti kerettiläisyydestä. Hänen epäiltäisiin langenneen puhtaasta Mooseksen opista. Juutalaisten ylimmäiset olivat saaneet sen ajatuksen Vapahtajasta, että hän oli samarialainen ja että hänellä oli perkele. Syynä siihen oli se, että Vapahtaja oli nuhdellut heitä ulkokullaisuudesta ja jumalattomasta elämästä. Kaikkia, jotka nyt tahtoisivat asettua sellaisen miehen puolustajiksi maailman vihaa vastaan, epäiltiin osallisuudesta Jeesus Nasaretilaisen kerettiläisyytenä ja eksytyksinä pidettäviin oppeihin.

Mutta monet tahtovat nyt tunnustaa Nikodemuksen kristityksi, vaikka apostolein teoissa hänen nimeään ei koskaan mainita kristittyjen seassa. Ettei Nikodemus ollut mikään kristitty silloin, kun hän kävi Jeesuksen luona öisin, nähdään siitä, ettei hän ollut uudestisyntynyt, eikä myöskään uskonut Jeesusta Jumalan Pojaksi, vaan piti häntä ainoastaan Jumalan lähettämänä opettajana.

Mutta, sanovat nyt Nikodemuksen uskonveljet, hänhän on voinut tulla kristityksi myöhemmin, vaikka hänestä ei sen enempää ole kirjoitettukaan, kuin se, että hän auttoi Josefia hautaamaan Vapahtajan kuolleen ruumiin. Mutta mistä sellainen usko tulee, että Nikodemus tuli kuitenkin autuaaksi, vaikka hän ei koskaan ottanut osaa kristittyjen kokouksiin? Siitä se usko tulee, että nykyään on monta, jotka eivät ole päässeet Nikodemusta pitemmälle kristillisyydessään. He lienevät salaisia Jeesuksen opetuslapsia. He ovat mieltyneet siihen hyvään, mitä kristillisyydellä on saatu

aikaan, mutta he eivät uskalla julkisesti puolustaa kristillisyyden tunnustajia pahan maailman soimauksia vastaan. Ja kuitenkin tämä on vähintä, mitä Vapahtaja vaatii jokaiselta kristityltä. Hän vaatii heitä puolustamaan kristillisyyden tunnustajia maailman jumalattomia soimauksia vastaan, sillä Vapahtaja itse sanoo: Jokainen, joka tunnustaa minun nimeni ihmisten edessä, hänen nimensä minä tunnustan Isäni edessä. Mutta Nikodemuksella ei ollut rohkeutta puolustaa Vapahtajaa, sillä hän pelkäsi, että maailma sysäisi hänet pois luotaan. Hän tahtoi olla maailman ystävä. Hän ei voinut kärsiä yhtään pilkkaa Jeesuksen nimen tähden.

Nyt kaikki ne, joilla on sama usko kuin Nikodemuksella, ovat kuitenkin sitä mieltä, että Nikodemus on tullut taivaan valtakuntaan. Mutta mitä tietä Nikodemus on tullut taivaan valtakuntaan? Onko täällä ketään, joka voi todistaa, että Nikodemus on tullut kristityksi? Onko hän tullut kristittyjen kokoukseen? Onko hän tullut sisälle ahtaasta portista? Onko Nikodemus tehnyt parannuksen ja uudestisyntynyt? Kyllä niitä nykyisin on paljon, jotka tahtovat seurata Nikodemusta. Monet tahtovat salaa olla Jeesuksen opetuslapsia, mutta he eivät tahdo kärsiä mitään Jeesuksen nimen tähden. He eivät tahdo liittyä maailmanjoukkoon. He eivät tahdo luopua maailman kunniansta. He eivät tahto kärsiä yhtään pilkkaa Jeesuksen nimen tähden. Sellaista kristillisyyttä on nykyään kaikkialla. Ei ole ensinkään vaikeaa seurata Nikodemusta sinne asti, mihin hänen siveytensä ja jumalanpelkonsa ulottuu: hautaamaan Vapahtaja sen jäl-

keen kuin hän on kuollut. Tämä on helppo tehty. Mutta on vaikeampi puolustaa häntä hänen eläessään.

Seuraamme tänään Vapahtajaa haudalle. Mutta keskuudessamme ei moni itke Marian kanssa. Moni ei murehdi Vapahtajan kuolemaa. Ei moni valita sitä, että kristillisuus on haudattu kuolleen uskon hautaan.

Maria! Täydellä syyllä itket Vapahtajan aivan liian varhaista kuolemaa. Täydellä syyllä itket sitä, että kristillisuus on laskettu kuolleen uskon hautaan. Maria, uskotko sinä, että Vapahtaja koskaan enää tulee eläväksi? Uskotko sinä, että Kristus vielä tulee eläväksi meidän sydämissämme? Voi sinua, Maria! Sinä itket ja murehdit, ja epäilet. Mutta Jumalan voima on suuri ja tutkimaton. Kristillisyyden haudalla sinun on täysi syy itkeä. Mutta meidän tulee toivoa, että päivä koittaa, että ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on nouseva ylös voittovoimallaan. Meidän tulee kuitenkin langeta polvillemme Jeesuksen haudalla ja huoata: Isä meidän j. n. e.

Teksti: Kuudes ahti.

Meidän tulisi nyt luetun tekstimme johdosta seurata Vapahtajaa haudalle ja tarkastella murheellisten naisten kanssa, kuinka maailman siveyden perikuvat, Josef ja Nikodemus panevat Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan. Siinä yhteydessä meidän on huomattava miehet, jotka hautaavat ruumiin, käärinliinat, hyvänhajuiset yrtit, ja hauta, sekä lopuksi ne, jotka ovat murheissaan. Tekstissä ei puhuta mitään hautajaisis-

ta¹, joten voimme pitää itsestään selvänä, ettei siihen aikaan ollut olemassa sellaista synnillistä käytäntöä.

Miehet, jotka panivat Vapahtajan ruumiin hautaan, olivat totisesti siveyden perikuvia. Heillä ei ollut syntiä omillatunnoillaan. Siitäkään ei puhuta mitään, että heillä olisi ollut lainkaan murhetta Vapahtajan kuolemasta. Mutta koska luonnollinen siveys oli heidän autuudenperustuksenaan, niin he pitivät Vapahtajaa siveyden opettajana, joka opetti ihmistä elämään siveästi ja ansaitsemaan autuuden siveyden harjoituksella. Josef ja Nikodemus olivat siis jumalasia ja hurskaita, sikäli kuin siveys ja jumalanpelko voivat kelvata Jumalalle. Mutta koska heidän siveytensä ja jumalanpelkonsa olivat myös heidän autuudenperustuksenaan, niin heillä ei voinut olla lainkaan sitä murhetta, mikä opetuslapsilla oli. He eivät myöskään voineet uskoa, että Vapahtaja oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, eivätkä sitä, että hän oli oikea Messias. Opetuslapset uskoivat tämän Vapahtajan kuolemaan asti, mutta silloin heidän uskonsa loppui. Siitä syystä opetuslasten oli langettava epätoivoon.

Mutta Josef ja Nikodemus eivät voineet langeta epätoivoon Kristuksen kuoleman vuoksi, sillä he eivät uskooneet häntä siksi, joka vapahtaisi heidät kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Sitä nämä siveät ihmiset eivät voineet koskaan tuntea, että he olivat perkeleen vallassa. Heille oli siinä kyllin, että he luottivat siveyteensä, ja nyt he tahtoivat ansaita iankaikkisen autuuden tällä hyvällä työllä, jonka he osoittivat Vapahtajan ruumiille. Niko-

demus uskoi joka tapauksessa, että Jeesus oli Jumalan lähettämä opettaja. Sellaisen opettajan muistolle osoitettu viimeinen palvelus oli suuri ansio, jota Jumala ei voinut jättää palkitsematta. Mutta juuri tämä kuviteltu siveys panee Vapahtajan kuolleen uskon hautaan. Vapahtaja ei koskaan voi tulla eläväksi sellaisessa sydämessä, jonka autuuden perustuksena on siveys.

Käärinliina, johon Vapahtajan ruumis kiedotaan, on kyllä valkoinen ja kaunis. Se loistaa maailman silmille. Se on: Siveys on kiitettävä, ja sitä maailma ylistää. Siveys olikin kaikkein korkeinta, mitä pakanat voivat saavuttaa töillään. He väittivät, että sen, joka on elänyt siveästi maailmassa, pitäisi tulla autuaaksi. Mutta kuinka moni nykyaikana voi elää yhtä siveästi kuin Josef ja Nikodemus? Ehkä ei edes yksi tuhannesta. Kuitenkin juuri tämä kuviteltu siveys vahvistaa ihmistä hänen kuollessa uskossaan. Sillä sen, joka elää siveästi, on mahdotonta epäillä autuudestaan. Hän ei koskaan voi katua syntejään. Kuinka hän voi katua syntejään, kun hänellä on siveys peruukissaan?

Hauta, mihin maailman siveyden perikuvat panevat Vapahtajan ruumiin, on louhittu kallioon. Se on vahva kuin vuori. Siveys on saanut tämän kuolleen uskon haudan niin vahvaksi, ettei kukaan voi heikentää sitä. Ei itse kuolemakaan voi ryöstää pois kuollutta uskoa siveältä ihmiseltä. Mutta juuri sellaiset siveyden perikuvat ovat nyt haudanneet Vapahtajan ruumiin kuolleen uskon hautaan. Sitä paitsi ylimmäiset papit ovat pitäneet siitä huolta, että maallinen valta on pannut sotamiehiä haudan varti-

joiksi, niin etteivät Kristuksen opetuslapset saisi tilaisuutta viedä Kristuksen ruumista pois kuolleen uskon haudasta. Nämä sotamiehet koettavat estää Kristuksen ylösousemista kuolleen uskon haudasta. He ovat jopa sinetöineet haudan maallisen lain sinetillä, niin ettei kukaan saa nostaa kiveä pois. Kukaan ei saa nostaa siveyden kiillotettua kiveä pois. Kukaan ei saa ottaa pois käärinliinaa, jolloin joku murehtiva Maria Magdalena saisi katsella niitä haavoja, jotka Vapahtaja on saanut rakkautensa vuoksi.

Ainoa lohtu, mikä nyt on jäljellä sureville, on viimeinen voitelu, minkä he toivovat saavansa tehdä kuolleelle ystävälleen. Mutta tämä viimeinenkin rakkauden osoitus näyttää tulevan estetyksi, sillä siveyden kiillotettu kivi on niin raskas, etteivät heikot naiset usko kykenevänsä ottamaan sitä pois haudan ovelta. Vaikka Josefin ja Nikodemuksen tarkoitus ei olisikaan estää surevia naisia antamasta Jeesukselle viimeistä voitelua, niin ylimmäiset papit ovat kuitenkin pitäneet siitä huolta, että kuolleen uskon hauta, jossa Vapahtaja nyt on haudattuna, on sinetöity maallisen vallan sinetillä, eikä yksikään Jeesuksen surevista ystävästä pysty murtamaan tätä sinettiä. Ja ylimmäiset papit ovat vielä päällisiksi anoneet maailmiselta vallalta vartijaa, jotta kukaan ei koskisi kuolleen uskon hautaan.

Tästä eivät surevat naiset tiedä mitään. He eivät yksinkertaisuudessaan tiedä, että Vapahtajan viholliset ovat panneet maailmallisen vallan sotamiehet vartioimaan kuolleen uskon hautaa, jotta kukaan Jeesuksen ystävästä ei voisi nostaa siveyden kiillotettua kiveä pois

haudan päältä. Kukaan ei voi antaa viimeistä voitelua Vapahtajan ruumiille. Kukaan ei voi vuodattaa kaipauksen kyyneleitä ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan haudalla. Jos joku Jeesuksen murheellinen ystävä toivoisi vielä kerran saavansa antaa viimeisen voitelun Jeesuksen ruumiille, niin maallisen vallan sotamiehet paljastaisivat pian murhaavat miekkansa ja ärjyisivät sureville: "Te ette saa seistä tässä jumalanpilkkajaan haudalla ulvomassa! Koko maailma piti häntä teeskentelijänä ja kapinallisena. Mitä tekemistä teillä on tässä hänen haudallaan? Te ette saa seistä tässä ulisemassa."

Jokseenkin näin sotamiehet voivat sanoa sureville. Mutta nyt naiset eivät tiedä, että ylimmäiset papit ovat anoneet vartijoita maailmiselta vallalta, jotta Vapahtajan ruumis siten pysyisi kuolleen uskon haudassa. He eivät tiedä, että kuolleen uskon hauta on maallisen vallan sinetillä sinetöity. He eivät tiedä, että parkuminen Jeesuksen haudalla on kokonaan kielletty. Kaikki, mitä surevat tietävät Jeesuksen haudasta, on se silmin nähtävä kokemus, että maailman siveyden perikuvat ovat kaikessa hyväntahtoisuudessaan peittäneet haudan siveyden kiillotetulla kivellä. Ja tämä kivi on niin raskas, etteivät Jeesuksen surevat ystävät usko olevansa kyllin voimakkaita vierittämään sitä pois.

Totisesti on siveyden kiillotetun ja sileän kiven vierittäminen kuolleen uskon haudalta vaikea tehtävä muutamalle heikolle naiselle. Jeesuksen surevilla ystäväillä olisi halu kerran vielä saada katsella niitä tuoreita haavoja, joita taivaallinen Ylkä on saanut rakkautensa

vuoksi köyhää morsiantaan kohtaan. Heillä on palava halu vielä kerran saada vuodattaa viimeinen voitelu näihin haavoihin. Mutta kuka vierittää raskaan kiven haudalta? Kuka tulee Jeesuksen sureville ystäville avuksi ja vierittää siveyden raskaan kiven haudalta? Ja jos tämä kivi olisi vieritetty pois, niin Jeesuksen haavat tulisivat vielä kerran kaiken maailman nähtäviksi. Kaikki hänen murhaajansa näkisivät Vapahtajan tuoreissa haavoissa hirveän murhatyönsä. Kaikki hänen vihollisensa saisivat niissä nähdä hirmuisen vihansa Sovittajaa kohtaan. He saisivat nähdä palavan halunsa murhata oman Luojansa, jonka he ovat syösseet helvettiin.

Vapahtajan ja elävän kristillisyyden viholliset ovat murhanneet Isänsä hirttavällä tavalla. Ja vihollisten kädet ovat vieläkin veriset. Veri tippuu vieläkin verisestä keihästä, jolla he avasivat hänen kylkensä. Veritahrat näkyvät yhä heidän vaatteissaan. He eivät ole vielä pesseet puhtaiksi käsiään tämän isänmurhan jälkeen. Pilatus tahtoo pestä käntensä puhtaiksi vanhurskaan miehen verestä. Mutta hänen omatuntonsa on vielä viattoman veren tahraama. Miten sitten Vapahtajan vihaisimmat viholliset, ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja farisealaiset, voisivat tulla puhdistetuiksi tästä viattomasta verestä? Miten sotamiehet, jotka ovat olleet sokeana työkaluna vihollisten käsissä, saavat kätensä puhdistetuiksi viattomasta verestä? Ei koskaan tässä maailmassa. Ei koskaan iankaikkisuudessa. Kirottu pitää sen suvun oleman, joka on isänmurhaa tehdessään tahrannut itsensä hänen verellään, eikä kuitenkaan tule katumukseen

eikä tunnusta tekoaan, ei koskaan kadu rikostaan, ei koskaan itke iankaikkista onnettomuuttaan, ei koskaan huokaa sokeutensa tähden, ei koskaan huuda: "armo, armo, anteeksiantamusta, armahdusta," vaan huutaa sen sijaan: "Ristiinnaulitse", ja "hänen verensä tulkoon meidän ja meidän lastemme päälle!"

Te murheelliset Jeesuksen ystävät murhaajien keskellä, ristin vihaajien keskellä, kristillisyyden vainoojien keskellä. Kuka vierittää raskaan kiven teidän sydämistänne, sen raskaan kiven, jonka maailman siveät herrat, Josef ja Nikodemus ovat panneet haudalle? Kuka avaa teidän sydämissänne sen haudan, missä orjantappuroilla kruunattu Kuningas vielä makaa haudattuna? Olisi suuri lohtu teille, jos te vielä kerran saisitte katsella niitä tuoreita haavoja, joita Vapahtaja on saanut rakkautensa vuoksi. Olisi pieni helpotus teidän tuskallenne, jos saisitte vielä kerran vuodattaa viimeisen voitelun niihin tuoreisiin haavoihin. Mutta, voi! Väärän siveyden kivi on painavana haudalla. Hautaa ei voi avata ennen kuin tämä omavanhurskaus vieritetään pois.

Mitä olivat Josef ja Nikodemus? Omanvanhurskauden palvelijoita, jotka vierittivät painavan kiven kuolleen uskon haudalle. Tämä omavanhurskaus on vieläkin painavana kivenä surevien opetuslasten sydämissä. Ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas on haudattuna tämän omanvanhurskauden alla, jota kukaan muu ei voi nostaa, kuin Herran enkeli taivaasta. Jeesuksen murheelliset ystävät eivät siitä syystä voi uskoa, että hän on vielä nouseva ylös ja tuleva eläväksi heidän sydämis-

sään, koska omavanhurskaus on painavana kivenä Vapahtajan haudalla. Mutta oi, jos kuitenkin joku vierittäisi pois tuon raskaan kiven, niin että Vapahtajan hauta aukenisi, niin että Jeesuksen murheelliset ystävät saisivat vielä kerran katsella hänen tuoreita haavojaan ja vuodattaa niihin viimeisen voitelon. Se huojentaisi kuitenkin heidän tuskaansa. Se olisi pieni lohdutus murheeseen.

Moni Jeesuksen murheellisista ystäväistä ei ole vielä voinut käsittää, mistä tämä haudan päällä oleva raskas kivi on tullut, joka painaa heidän sydämiään niin kovin, etteivät he voi katsoa tuoreita haavoja Jeesuksen ruumiissa. He eivät pysty vierittämään kiveä pois voidakseen vuodattaa viimeisen hyvänhajuksen voitelon Vapahtajan haavoihin. Omavanhurskaus painaa heitä. Väärä siveys, väärä kunnia, peittää Vapahtajan haavat. Ettekö te näe, te murheelliset Jeesuksen ystävät, kuinka omanvanhurskauden palvelijat, Josef ja Nikodemus, vierittävät raskaan omanvanhurskauden kiven Vapahtajan haudalle.

Näettekö sinne kauas, missä istutte haudan kohdalla, kuinka nämä omanvanhurskauden palvelijat luulevat ansaitsevansa Jumalan armon ja iankaikkisen autuuden vierittämällä tämän kiven kuolleen uskon haudalle? Mutta mitä he ansaitsevat, koska teidän sydämenne joutuu musertumaan tämän kuorman painosta? Olisi ollut paljon parempi, jos nämä omanvanhurskauden palvelijat olisivat jättäneet haudan auki, sillä silloin joku Jeesuksen murheellinen opetuslapsi olisi voinut katsella tuoreita haavoja Vapahtajan ruumiissa, ja vuodattaa niihin hyvänhajuksen voiteen.

Mutta omanvanhurskauden palvelijat ovat nyt vierittäneet raskaan omanvanhurskauden kiven haudalle, ja näin he ovat saattaneet Jeesuksen surevat ystävät suureen ahdistukseen. Nyt heidän pitää langeta epätoivoon, koska he eivät voi saada avuksi ketään voimakkaampaa miestä, joka vierittäisi pois kiven haudalta. Ja sen vuoksi he sanovat valittavin sydämin: "Kuka vierittää kiven haudalta?" Niin, sitähän te saatte kysyä, te murheelliset Jeesuksen ystävät!

Kuka vierittää raskaan kiven teidän sydäntenne haudalta, missä taivaallinen ystävä on haudattuna, haavoitettuna, raadeltuna ja elottomana teidän sydämissänne, niin kauan kuin omanvanhurskauden marmorikivi kätkee hänen haavansa teiltä. Voi, te murheelliset Jeesuksen ystävät. Ei mikään mahti taivaassa, maan päällä eikä maan alla voi estää teitä menemästä Vapahtajan haudalle. Ei mikään mahti taivaassa, maan päällä eikä maan alla voi estää teitä itkemästä ja murehtimasta sitä onnettomuutta, mikä kohtasi maailman tuomittua sukua, kun elävän Jumalan Pojan, meidän elämämme alun ja lopun, omat lapset murhasivat ja syöksivät hänet helvettiin.

Teidän heikkojen naisten on mahdollonta vierittää kiveä, jonka omanvanhurskauden palvelijat ovat panneet haudalle. Sen sijaan on teidän kyyneltenne, teidän huokaustenne ja rukoustenne kutsuttava elävän uskon enkeli taivaasta. Vain hän voi nostaa raskaan kiven haudalta. Vain hän voi vierittää pois omanvanhurskauden teidän sydäntenne haudalta. Vain hän voi julistaa rauhan ja autuuden sanomaa teille. Ja sen sijaan,

että saisitte katsella kuollutta, elotonta ruumista haudassa, saattekin katsoa elävää Jumalaa, joka tervehtii teitä rauhalli ja siunauksella. Silloin teidän ei enää tarvitse ensinkään huolehtia kivistä, ruumiista eikä voitelusta. Näette hänen tuoreet haavansa kuitenkin elävässä ruumiissa: naulain reiät näette hänen käsissään ja jaloissaan. Hänen haavoitettu otsansa, veriset merkit orjantappurakruunusta, eivät ole parantuneet. Mutta keskellä Kristuksen ristin vihollisia teidän pitää palata pois haudalta peläten ja vavisten, ja julistaa murheellisille opetuslapsille, jotka vielä itkevät ja parkuvat epäuskossa ja epätoivossa, että ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunnattu Kuningas, suuri Ristinkantaja, Jeesus Kristus, elää, ja hän on luvannut näyttää haavansa kaikille epäileväisille.

Tämän hautauksen pitää oleman toivona kaikille murheellisille Jeesuksen ystäville, taivaallisena toivona niille, jotka murehtivat Jeesuksen haudalla, että hän on vielä kerran nouseva kuolleen uskon haudasta ja ilmestyvä elävänä heille. Rakastakaa häntä kuolemaan asti, amen! Mutta vihollisille, isänmurhaajille, on tämä puhe Kristuksen hautaamisesta ja ylösnousemisesta tuleva pahennukseksi, eikä heidän vihansa kristillisyyden julistajia kohtaan ole koskaan sammuva. Amen

Alkuperäinen, ruotsinkielinen käsikirjoitus / Oulun Maakunta-arkisto / A. Merikallion kokoelma /

¹ käsikirjoitus: gravöl

Totisesti, totisesti sanon minä teille: Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi. Joh.16:20.

Tätä murhetta, joka Jumalan mielen jälkeen on, ei yksikään särjetty * sielu saata välttää. Joka tahtoo kristityksi tulla, niin käännetään tämä hengellinen murhe iloksi, koska yksi katuva sielu rupee uskomaan, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut. Mutta tämä murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, ei tule suruttomille ihmisille koskaan. Jos Jumala välistä panee heidän päällensä maallisen murheen, niin kuin Hän teki Israelin lapsille, eivät he sentähden tee parannusta. Sillä maallinen murhe ja vastoinkäyminen maailmassa alentaa vähäisen sitä luonnollista ylpeyttä, mutta juuri harva ihminen tulee sen maallisen murheen kautta oikein tuntemaan syntiänsä. Koska Jumala maallisen kurituksen kautta oli rangaissut Israelin lapsia, tuli heidän ylpeytensä sen kautta vähäisen lyödyksi, niin että he tunnustit, että he olit syntiä tehneet isäinsä kanssa, ja heitit sen ulkonaisen epäjumalitten palveluksen. Mutta ei he sen tähden tulleet oikein heränneeksi, paitsi muutamia sieluja, jotka maallisesta kurituksesta olit ottaneet esimerkin, kuinka suuressa turmeluksessa ihminen on.

Me näemme vielä nytkin, että maailman risti ei tee ihmistä kristityksi. Moni ihminen on niin köyhä maailmassa, ettei hän tiedä, mitä hänen pitää syömän. Mutta ei moni ihminen opi ruumiin köyhyydestä tuntemaan hengellistä köyhyyttä. Moni köyhä on ylpiä vielä, vaik-

ka hänen täytyy aivan muitten armosta elää. Ei köyhyys jaksa vanhaa Adamia taamata¹, ja luonnollista ylpeyttä hävittää. Moni on suuressa murheessa maailmassa, eikä sen tähden tule hänelle se hengellinen muret, joka Jumalan mielen jälkeen on. Moni on raadollinen ja alaston maailmassa, eikä sen tähden tunne hengellistä alastomuutta. Muutamat köyhät ottavat vielä köyhyyden autuuden perustukseksi, ja luottavat sen päälle, että he tulevat autuaaksi köyhyytensä tähden. Mutta jos maallinen rikkaus ei auta ketään autuuteen, ei taida köyhyyskään auttaa. — Sillä moni rikas ajattelee myös näin: Koska Jumala on antanut minulle näin paljon maallista siunausta, vissimmästi Hän on mielistynyt minuun. Ja niin muodoin tekee rikas sen päätöksen, että koska Jumala on katsonut häntä mahdolliseksi saamaan niin paljon tavaraa ja omaisuutta, vissimmästi Hän myös antaa taivaallista tavaraa. Mutta se on tietämätöin, ystäväni, kuka sinulle on antanut niin paljon omaisuutta. Sinä luulet, että Jumala on antanut. Mutta minä luulen, että maailman ruhtinas on antanut useimmille rikkaille tavarain ja omaisuuden. Mutta jos vielä Jumala olis antanut jollekulle, joka ei ole vääryydellä koonnut, et sinä sen tähden ole Jumalalle otollisempi, jos et tule kristityksi.

Kaikki köyhät ajattelevat luonnollisessa tilassa: Ilmankin Jumala antaa minulle paremman tavarain ja omaisuuden, koska Hän ei ole katsonut minulle maailman tavarata. Mutta tiedätköpä sinä, kuka sinun on köyhäksi tehnyt? Sinä lykkäät kaikki Jumalan päähän,² vaikka sinä olet kuka tiesi itse syyppä siihen,

että sinä olet köyhä, koska väärin olet käyttänyt ruumiin ja sielun voimat. Olet kuka tiesi haaskannut omaisuutes juopumuksen, koreuden ja laiskuuden kautta. Olet pilannut terveyden sen saman juopumuksen ja haureuden kautta, taikka prameuden ja kerskaamisen kautta. Ja sitten sinä sanot: Jumala teki minun köyhäksi tässä maailmassa, ilmankin Hän antaa minulle paremman tavaran toisessa maailmassa. Mistäpä sinä tiedät, kuka sinun on köyhäksi tehnyt? Minä luulen että maailman jumala on tehnyt suruttomat rikkaaksi väärällä kaupalla. Ja muutamat hän on tehnyt köyhäksi juopumuksen, koreuden ja laiskuuden kautta. Jos rikkaus ei kelpaa autuuden perustukseksi, ei suinkaan maallinen köyhyyskään kelpaa autuuden perustukseksi. Vaan molemmat, sekä rikkaat että köyhät pitää puikiman helvetissä, jos totinen katumus ja parannus ei tule.

Jos muutamille kelpaa rikkaus autuuden perustukseksi, ja muutamille köyhyys, kyllä vissimmästi siveyskin kelpaa toisille autuudenperustukseksi, ja toisille kuollut usko, eli varastettu armo. Mutta jos maailman rikkailla ei ole muuta murettä, kuin tavaroista, ja jos maailman köyhillä ei ole muuta murettä, kuin ainoastans vattan ympäri, ei suinkaan siviöilläkään ole sitä murettä, joka Jumalan mielen jälkeen on, sillä heidän siveytensä on heille esteenä, ettei he taida synnin murheessa taikka katumuksessa olla. Mitäs heidän pitäis murehtiman, joilla on niin paljon vanhurskautta ja siveyttä omasta takaa, ettei he tarvitse kerjätä armoa? Kyllä he sen tähden sanovat suulla, ettei he luota siveytensä päälle, mutta sen päälle he kuitenkin luottavat, koska

heille ei kartu sen verran syntiä, että se olis katuma väärä. Ilmanki joku silmä näkee, koska ihminen on katumuksessa, että hänellä on murettä. Mutta mistä se muret tulee, se on maailman lapsille tietämätöin. Maailmanlapset katsovat sen turhaksi ja tarpeettomaksi. Niin myös armonvargaat, koska he näkevät jonkun ihmisen olevan murheessa, luulevat he, että se on yksi ihmeellinen taikaus. Ei net tarvitse koskaan murheessa olla, jotka elävät varkaudella. Ei he tarvitse oikiassa katumuksessa olla, jotka ovat jo äitin kohdussa katumuksen tehneet. He luulevat, että he ovat jo aikaa katumuksen ja parannuksen tehneet, mutta ei he tiedä sen tähden, koska se oikia katumus olis tapahtunut. Kuitenkin omistavat he itsellensä Jumalan armon lupauksia, ja luulevat, että katuvaisten kyyneleet ja huokaukset ovat yksi ihmeellinen taikaus. Mutta kiroukset, tappelukset, juopumukset, ovat heidän mielestänsä kristillisyyden tuntomerkit. Eikä ne sitä katso kummaksi, että lohikäärmeen kyyneleet vuotavat heidän omista silmistänsä, koska paloviina nousee päähän. Mutta sitä ne katsovat kummaksi, koska he havaitsevat jonkun kristityn itkevän eli huokaavan. Sitä he ihmettelevät, ettei kaikki ihmiset ole niin kuin armon varkaat, maailman perään ankarat, juomarit ja huorat.

Kuitenkin on Jumala sanassansa totinen, koska Hän sanoo, että katuvaisten muret³ käättään iloksi. Jos maailman ilo viimein käättään murheeksi, niin on jo moni katuvainen sielu saanut koetella sen totuuden, että se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, käättään viimein iloksi, koska nimittäin yksi murheelli-

nen ja katumuksessa oleva sielu saapi sen autuaallisen vakuutuksen, että kaikki hänen syntinsä ovat anteeksi annetut, sen sovinnon kautta, joka Jeesuksen kuolemassa tapahtunut on. Ja me toivomme, että kaikki ne sielut, jotka vielä murheessa ovat, pitää saaman sen saman vakuutuksen, että heidän entinen vääryytensä on anteeksi annettu. Vaikka vihollinen tahtoo estää muutampia tulemasta Vapahtajan tykö, koska hän omanvanhurskauden kautta lykkää mahdollisuuden ja epäilyksen heidän sydämihins, ettei heidän pitäis uskomaa, että Vapahtajan armo on vielä suurempi kuin ihmisen synnit. Me tiedämme nimittäin, ettei vihollinen soisi yhtään ainoata sielua vapahdetuksi tulla Vapahtajan armon kautta, vaan siveyden kautta, ja oman parannuksen kautta hän kyllä sois heidän vuovata, niin myös kuolleen uskon kautta. Sillä hän tietää aivan hyvin, että siveys ja oma parannus, ja kuollut usko ei tee hänelle pahaa, koska katuvaiset sielut eivät saa kuitenkaan omantunnon rauhaa, vaikka he kuinka vuovaisit omalla parannuksella ja siveydellä välttää omantunnon soimausta ja kalvamista. Mutta armo, joka annetaan katuvaisille ilman ansiota, armo, joka kuolettaa omantunnon kalvamiset, armo, joka vuotaa sen tapetun Karitsan haavoista, se tekee viholliselle sangen ison haavan, koska hän sen kautta mistantaa⁴ kaikki uskovaiset sielut, ja jääpi itse ulvomaan ulkoisella puolella lammashuonetta.

Meidän tarkoituksemme olis tänä päivänä tutkistella, kuinka se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, kääntään iloksi. Jos meille olis se suuri armo

annettu ylhäältä, että me saattaisimme tämän asian katuvaisten ja murheellisten opetuslasten lohdutukseksi ja ylösrakennukseksi oikein selittää. Mutta me toivomme kuitenkin, että se suurin Ristinkantaja, joka on itse suurimmassa tuskassa ja murheessa ollut meidän vaivaiden ja viheliäisten syntisten tähden, lainais kaikille vaivaisille ja murheellisille sieluille voiman uskomaan, huutamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle, että heidän murheensa, joka kuitenkin keviä ja ajallinen on, pian muuttuu iloksi ja riemuksi. Kuule kaikkein murheellisten sydänten huokaus, sinä Taivaallinen Ristinkantaja, Isä meidän j. n. e.

Jeesus sanoo opetuslapsillensa: "Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne kääntään iloksi." Niitten sanain johduksesta pitää meidän tällä hetkellä perään ajatteleman: Kuinka opetuslasten murhe kääntään iloksi. Ensimmäinen tutkistelemus. Minkätähden opetuslapset tulevat murheelliseksi? Toinen tutkistelemus. Minkätähden opetuslasten muret kääntään iloksi? Me toivomme ja rukoilemme, että kaikki, jotka vielä nauravat maailman ilossa, tulisit murheelliseksi, niin myös, että kaikki, jotka vielä murheelliset ovat synnintuskan tähden, tulisit iloiseksi. Niin kuin murhe ja ilo seuraavat peräsiltäns, ja ovat kristillisyyden aineet, niin ei saata yksi kristitty olla murhetta paitsi, eikä iloa paitsi.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkätähden tulevat Jeesuksen opetuslapset murheelliseksi? Sentähden, että Jeesus lähtee pois ja jättää heitä yksistänsä.

Opetuslapsilla on nimittäin se ajatus, koska he ovat suruttomuuden tilassa, että Jeesus on aina olemassa heidän kanssansa. He luulevat, että he Jeesuksen kautta saavat kunnian ja tavarain, ja omaisuuden maailmassa. He lupaavat itsellensä hyviä päiviä, niin kauan kuin kuollut usko on peittänyt heidän silmiänsä, ettei he näe syntiänsä, eikä niin muodoin tunne, että yksi hengellinen Vapahtaja on tarpeellisempi kuin maallinen Vapahtaja. Niin kauan kuin ihmisen sydän on kiinni maailmassa, odottaa hän yhden maallisen Vapahtajan, joka saattaa häntä hyvin onnelliseksi tehdä maailmassa. Ei hän siinä tilassa muista, että hän tarvitsee yhden hengellisen Vapahtajan, joka lunastaa hänen sielunsa helvetistä. Niin muodoin kiittää hän luonnollisessa tilassa Vapahtajaa sen edestä, että hän on saanut hengen, terveyden, omaisuuden, kunnian. Mutta ei hän kiitä sen edestä, että hän on saanut taivaallisia tavaroita, niin kuin katumusta, uskoa, rakkautta, omantunnon rauhaa. Kuinkas hän kiittäis sen edestä, jota hän ei kaipaakaan?

Opetuslapset olivat nyt siinä tilassa, että he tunnustit Jeesuksen olevan Jumalan Pojan ja maailman Vapahtajan, ei hengellisessä, vaan maallisessa tarkoituksessa. He odotit joka päivä, että Jeesus pian tulis kuninkaaksi, että he hänen kauttansa tulisit virkamieheksi, maan herraksi, ja ruhtinaiksi, että he tämän Vapahtajan kautta pääsisit saamaan kunniaa, tavaraa ja omaisuutta, että he saisit iloiset olla ja hyviä päiviä pitää tämän kuninkaan hallituksen alla. Mutta siinä väärässä luulossa tulit he sangen kovin petetyksi. Koska Vapahtaja nyt rupeis

puhumaan kärsimisestänsä ja kuolemansa: “Vähän ajan perästä” — sanoi hän — “ja ette näe minua.” Siitä, ja juuri Vapahtajan kuolemasta tuli opetuslasten muret, koska kaikki heidän toivonsa maallisesta kunnian ja herraudesta meni hukkaan. Nyt ovat kaikki luonnolliset ihmiset samassa uskossa kuin opetuslapset, nimittäin, että he Vapahtajan kautta ovat saaneet, eli luulevat saavansa, tavarain, kunnian, omaisuuden ja muuta sen kaltaista hyvää, joka kuuluu tähän maalliseen elämään. Mutta ne hengelliset asiat, jotka kuuluvat oikiaan kristillisyyteen, esimerkiksi totinen katumus, elävä ja autuaaksitekeväinen usko, oikia kristillinen rakkaus, rukouksen voima, ja kärsivällisyys hengellisessä tuskassa, sitä yksi luonnollinen ihminen ei ymmärrä kaivata.

Koska nyt tämä maallinen Vapahtaja kuolee, eli koska luonnollisen ihmisen toivo maallisesta kunnian ja rikkaudesta menee hukkaan Vapahtajan kuoleman kautta, joka tapahtuu omantunnon heräämisen kautta, silloin tulee hänelle yksi kova hengellinen muret ajattellessansa, kuinka turha ja kelvotoin hänen entinen elämänsä on ollut, ja että hänen entinen uskonsa Vapahtajan päälle on ollut yksi petollinen varjo, yksi kuollut usko, jolla ihminen on pettänyt itsensä, koska hän on luottanut yhden maallisen vapahtajan päälle, mutta hengellistä Vapahtajaa ei hän ole ymmärtänyt kaivatakaan. Silloin tulee hänelle yksi hengellinen muret, yksi surkia kaipaus ja ikävöitseminen sen Vapahtajan perään, jonka hän sokeudessaansa on pitänyt ainoastans maallisena, mutta ei hengellisenä Vapahtajana.

Se on nimittäin koeteltu, että yksi herännyt ihminen ei pidä enää suurinta muretta vattan ympäri, vaan sielunsa ympäri, ja kuinka se tulis pelastetuksi. Hän on ennen pitänyt Jeesusta maallisenä Vapahtajana ainoastans, jonka kautta hän luuli voittavansa maailman tavarata ja kunniata. Mutta herätyksen jälkeen meni se toivo hukkaan, että hän Vapahtajan kautta tulis rikkaaksi ja herraksi. Nyt tuntee hän, että se Vapahtaja, jonka päälle hän sokeudessansa on luottanut, on totisesti kuollut hänen sydämessänsä. Ei olekaan enää se Vapahtaja elämässä, jonka kautta hän luuli saavansa tavaran ja kunnian maailmassa. Ja se Vapahtaja, jonka kautta hän saisi syntiänsä anteeksi, ja iankaikkisen elämän, ei ole vielä tullut eläväksi hänen sydämessänsä. Heränneessä tilassa tulee ihmiselle niin suuri epäusko, ettei hän tahdo uskoa, vaikka kuka sanois hänelle, että Vapahtaja on vielä elämässä. Moni herännyt ihminen on niin surkiasa epäilyksessä, ettei hän usko paljo Jumalan ja Vapahtajan olevan. Kyllä hän silloin uskoi Vapahtajan päälle, koska hänen pyytönsä menestyi. Koska hän sai paljon kaloja. Koska hänelle tuli hyvä vuosi. Koska hän pääsi ylös merestä eli koskesta hengen kanssa. Silloin hän kyllä kiitti Jeesuksen nimen. Ja niin se oli oikein ja kohtuullinen siunata häntä. Mutta siunasipa hän myös silloin, koska hän sai ryypätä paloviinaa. Kiittipä hän myös silloin, koska hänen viinakauppansa menestyi. Olipa hänellä siihen aikaan vahva usko, että kaikki tämä siunaus tuli hänelle Vapahtajan kautta, vaikka muutampi osa hänen siunauksestansa taisi tulla riettaalle hen-

gelle kunniaksi, mutta ei Vapahtajalle. Mutta nyt, koska hän näkee syntiänsä, ja se entinen elämä rupeaa karvastelemaan hänen omassatunnossans, nyt hän ei usko enää, että Vapahtaja löytyy. Ja jos hän vielä uskois, että yksi Vapahtaja löytyy, ei hän kuitenkaan vielä usko, että se on hänen Vapahtajansa. Niin uskotoin on muutampi ihminen heränneessä tilassa, ettei hän usko, että Vapahtaja saattaa vielä hänenki auttaa siitä hengellisestä hädästä.

Me puhumme tässä paikassa erinomattain niille heränneille, joille tämä Vapahtajan sana kuuluu: Teidän pitää itkemän ja parkuman. Sillä armoitetut sielut ovat jo Vapahtajan löytäneet. Ei niillä ole niin suuri hätä: ne saattavat jo itse lentää. Mutta heränneet, eli ne opetuslapset, joille on tullut yksi suuri hengellinen muret, joidenka Vapahtaja on kuollut, vaikka hän on elämässä, joidenka ajatukset sekaantuvat epäuskon ja epäilyksen kautta, ne tarvitsevat yhden johdatuksen ja selityksen. Mistäs heille on tullut se kova hengellinen muret? Siitä ilmanki, että he ovat Vapahtajaa paitsi. Jeesus on kuollut. Eli se Vapahtaja, jonka päälle he suruttomuuden tilassa ovat väärin luottaneet. He pidit häntä maallisena Vapahtajana, koska heillä oli suurin muret vattan ympäri. Mutta nyt, koska heille on tullut suurempi muret sielun autuudesta, nyt he epäilevät, ettei Vapahtajaa olekaan. Ja jos hän vielä löytyis, ei he usko hänen voivan, saattavan eli tahtovan heitä auttaa. He luulevat nimittäin, ettei Vapahtaja huoli semmoisista, jotka ovat niin suuret syntiset. Omavanhurskaus on heissä niin suuri, että he freistaavat vä-

listä omalla parannuksella, välistä katumuksella ja kyyneleillä tienata itsellensä armoa. He tahtoisit tulla enkeliksi, ja sitte vasta tulla Vapahtajan tykö. Ei he vihti tulla Jeesuksen tykö semmoisena kuin he ovat. Vielä se maailma iloitsee, koska nämät opetuslapset itkevät ja parkuvat. Ei maailman orjat ymmärrä, mistä tämä muret tulee Jeesuksen opetuslapsille. Muutamat luulevat, että he tekevät itsensä semmoiseksi. Muutamat pilkkaavat murheellisten opetuslasten kyyneleet, ja sanovat: "Kylläpä sinä olet hurskas. Kristittykö sinäkin olet?" Jos yksi murheellinen opetuslapsi ääntäis jonkun sanan suruttomain ihmisten varoitukseksi, että he ottaisit paremmin vaarin armonajasta, varsin suuttuu maailman ihminen ja sanoo: "Mene sinä nyt yksin taivaaseen, ja anna meidän mennä rauhassa helvettiin!" Niin rohkaa on maailman ihminen pilkkaamaan Jeesuksen murheellisia opetuslapsia, että hän oikein haastaa vihollisen päällensä, niin kuin juutalaiset, jotka huusit: "Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!" Kyllä voivat kerran murheellisten kyyneleet ruveta polttamaan heidän tuntoansa, koska se on heidän tuntoansa kalvava, kuinka he eläneet ovat.

Toinen tutkisteleminen. Kuinka opetuslasten murhe kääntään iloksi? Me olemme edellisessä osassa tutkistelleet, mistä murhe tulee Jeesuksen opetuslapsille, ja olemme me siinä osoittaneet, että tämä murhe tulee Jeesuksen kuolemasta. Vapahtaja on nimittäin kuollut heidän sydämissänsä. Ei he tunne kuiten, että hän on elämässä siellä, ennen kuin epäusko otetaan pois jonkun merkillisen osotuksen kautta, josta he vakuute-

taan siitä, että Vapahtaja on vielä elämässä, ja että hän on totisesti noussut ylös kuolluista. Tämä Vapahtajan ylösnouseminen tapahtuu voimallisesti muutamain ihmisten sydämissä. Enkeli tulee taivaasta ja vierittää kiven haudan ovelta. Sillä koska Vapahtaja synnin tähden on kuollut ihmisen sydämessä, niin tulevat siveyden edusmiehet Josef ja Nikodemus, ja hautaavat hänen ruumistansa, ja panevat vielä siveyden peitteen haudan päälle.

Koska nimittäin yksi murheellinen opetuslapsi itkee ja parkuu Jeesuksen kuoleman tähden, niin tulevat vielä siveyden ajatukset ja sanovat näin: "Et sinä ole vielä parannuksen tehnyt. Kuinkas sinä saatat tulla Vapahtajan tykö näin huonona ja näin saastaisena? Et sinä ole vielä mahdollinen saamaan armoa. Sinun pitää parantaman elämänsä ensinnä." Niinmuodoin alkavat nyt Josef ja Nikodemus, eli siveyden ajatukset hautaamaan Jeesuksen ruumista, ja he panevat vielä yhden vahvan kannen haudan päälle. Ja tämä kansi on tehty aivan vahvasta siveydestä, joka on niin kiiltävä maailman edessä, että myös maailman lapset, eli julkiset Jeesuksen ristin viholliset, panevat seilinsä⁵ siveyden kiven päälle, sanoen: "Jos siveys ei kelpaa Jumalan edessä, mikä pitää silloin kelpaaman?" Se on kyllä ollut yksi vanha pakanallinen usko, että siveys on yksi vahva autuuden perustus. Ja vielä nytkin on tämä väärä autuuden perustus niin vahva muutamain ihmisten päkallossa, että se makaa siellä niin kuin kivikansi Vapahtajan haudan päällä. Joka on haudannut Vapahtajan siveyden alle, hän on kaukana siitä ilosta ja siitä

autuudesta, jonka Jeesuksen murheelliset opetuslapset tuntevat, koska Rauhan Enkeli tulee taivaasta ja vierittää siveyden kiven haudan ovelta.

Me mahdamme sanoa, että enkeli vierittää kiven haudan ovelta, koska heränneet sielut palttuvat siitä omasta parannuksesta, jolla he muutaman ajan ovat freistanneet rakentaa Vapahtajalle haudan. Ei Vapahtaja nouse ylös heränneitten sydämissä ennen kuin uskon Enkeli vierittää tämän kiven haudan ovelta. Muutamat heränneet sielut eksyvät vielä siihen omanvanhurskauden mutkaan, ettei ole vielä oikia katumus tehty.

Tämä ajatus, joka estää muutampia katuvaaisia tulemasta Vapahtajan tykö, on meidän mielestämme Pietarin ja Johanneksen vertainen, jotka juoksit haudalle, ja rupeisit siellä etsimään Vapahtajan ruumista, vaikka hän oli jo ylösnoussut. Löysitkö he Vapahtajan ruumista siellä? Ei he löytäneet muuta kuin hikiliinat ja käärinliinat. Mutta heille tuli vasta jälkeen suurempi muret. Ja jos yksi herännyt ihminen rupee toivottamaan itsellensä vielä kovempaa tuskaa, kuin hänellä on, niin on se salainen ajatus sydämessä kätkeytyä, että hän sillä tuskalla tahtoo tienata jotakin Jumalan armosta. Mutta et suinkaan ansaitse armoa, murheellinen sielu, ehkä kuinka suuressa tuskassa sinä olisit. Et myös saata itse suurempaa katumusta tehdä, kuin mitä Pyhä Henki sinussa vaikuttaa. Mutta jos sinun katumukses on suurempi taikka vähempi, raskaampi taikka kevyempi, pidempi taikka lyhyempi, se ei tee niin paljon tähän kristillisyyden asiaan, saati sydän olis nöyräksi ja särjetyksi tullut, niin olet sinä valmis vas-

taanottamaan armoa, joka annetaan ilman, ei parannuksen tähden, ei myös katumuksen tähden, vaan Jeesuksen piinan ja kuoleman tähden, hänen suuren tuskan tähden, hänen verisen hikensä tähden, hänen kyöneleittensä tähden, hänen huokaustensa tähden, hänen korkian huutamaisensa tähden, hänen haavainsa ja verenvuodattamisensa tähden. Ei minäkään muun tähden.

Mutta älköön kuollut usko ja armon varas pakatko itseänsä lammashuoneeseen. Ei tämä suuri armo ole sinua varten, sinä katumatoin henki, nukkuvu omatunto, ja paatunut sydän. Sinä saat kyllä samalla riettaan hengen kunnialla mennä takaisin, jolla sinä olet tänne tullut. Mistä reistä sinä olet pakkaamassa lammashuoneeseen, koska sinun haamusti näyttää, että sinun vanha Adami on vielä niin suuri kuin sinä itse olet? Älä pakkaa ikkunasta, armon varas, vaan tule ovesta, jos sinulla on totinen halu riestämään sisälle. Muista ainoastans Vapahtajan sanat, että "se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään, ja harvat sen löytävät." Mistä vai kusta reistä sinä pakkaat, armonvaras? Kuolleeseen uskon kauttakos sinä aiot tulla taivaaseen? Vai siveyden kautta, eli köyhyyden kautta, maailman ristin kautta, eli lahjain kautta vaivaisille? Ei sarvipäinen luontokappale koskaan lasketa lammasläättiin, vaan sarvet pois, keiturin karvat pois nivotaan, paksu nahka pois. Paisunut sydän leikataan raakaveitsellä. Nautahärän vuota poltetaan tuliraudalla, että reikä tulis omaantuntoon. Ja varsin koska reikä tulee omaantuntoon, lyöpi paha haju nokkaan siitä synnin höyrystä, joka nousee sydäimestä, niin kuin juomapa-

dasta, kussa pirunpaskaa on keitetty. Omantunnon haavat rupeevat haisemaan ja märkää vuotamaan, niin pian kuin reikä tulee omaantuntoon. Se kuollut ja mädännyt liha, joka on ollut peitettyä suruttomuuden laastarin alla, pitää leikattaman pois Jumalan lain terävällä raakaveitsellä. Ja sitten vasta, koska mädännyt ja kuollut liha on korjattu pois omantunnon haavoista, sitten vasta, koska omantunnon haavat karvastelevat, särkevät ja verta vuotavat, sitte vasta pannaan terveellinen lääkitys ja hunaaja niiden haavain päälle.

Olkoon kaukana minusta se ajatus, että minä tahtoisin verokset ja vertavuotavat omantunnon haavat kiskoa ylös. Jumala varjeltakoon minua sitä tekemästä. Mutta kuolleen uskon mädännyt liha, sen pitää leikattaman pois. Enkä minä tahdo ollenkaan niitä haavoja liikuttaa, jotka ovat jo paranneet sovintoveren kautta. Vaan minä tahtoisin, että ne omantunnon haavat, joita laki on leikannut, parattaisiin armon pisaralla, ja rakkauden hunajalla, ja elävän uskon öljyllä, että se entinen karvasteleminen ja särkeminen lakais, se entinen tuska ja kauhistus katois, ja täydellinen ilo ja rauha tulis sijaan.

Se vissimmästi on Vapahtajan tarkoitus, koska hän sanoo opetuslapsillensa: "Teidän murheenne käättään iloksi, ja ei yksikään pidä ottaman teidän iloanne pois." Ei se ole siis Vapahtajan tarkoitus, että opetuslasten murhe pitää lakkaamatta pysymän; vaan se on hänen tahtonsa, että murhe pitää kääntymän iloksi. Ja niin se on myös tapahtunut kaikille armoitetuille sieluille, että heidän entinen murheensa on kääntynyt iloksi. Vaikka nyt tämä ilo ei mahda olla

joka aika ja lakkaamatta yhtä voimallinen. Sillä opetuslapset ihastuit, että he näit Herran, mutta Pietari tuli vielä jälkeeseen murheelliseksi, koska Vapahtaja kysyi kolmannen kerran: "Simon, Joonaan poika, rakastatko minua? Ja olisiko juuri hyödyllinen, jos ihminen joka aika vaeltaisi auringon paisteessa? Ilmankin Jumala on niin laittanut, että yhdellä kristityllä pitää oleman välistä auringonpaiste, ja välistä pilvistä, ja välistä sadetta. Molemmat ovat kuitenkin tarpeelliset maan hedelmälle.

Jos aina olisi auringonpaiste, eikä sadetta koskaan, voisi joku hedelmä tulla matalammassa paikassa ja tuoreessa maassa. Mutta vuorilla ja kukkuloilla ei tulisi mitään. Jos aina olisi sadetta, voisi joku hedelmä tulla vuorilla ja kukkuloilla, mutta tuoreessa maassa tulisi vain olkia. Sen tähden on Jumala laittanut välistä sadetta, välistä auringonpaistetta, että molemmissa, sekä kukkuloilla että armonlaaksoissa pitäisi siemenen kasvaman ja hedelmälliseksi tuleman, se pyhä siemen, joka on kylvetty siltä suurelta kylväjältä. Ja tämä on tapahtunut sitä varten, ettei kukkulat pitäisi sanoman laaksoille: Te olette kelvottomat. Sillä laaksoissa on usein runsaampi tulo, vaikka ei ole niin rapea ja runsas. Eikä laaksot tarvitse sanoa kukkuloille: Te olette kelvottomat!* (Sillä Jumala tarvitsee molempia. Amen.)

Alkuperäinen ja jäljennös (alku ja loppu kateissa) / SHKS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / * käsikirjoitus näitten merkkien välinen alue

¹ kesyttää

⁴ menettää

² päälle

⁵ sinettinsä

³ murhe

Minä annan teille uuden sydämen, ja uuden Hengen annan minä teihin, ja otan pois teidän lihastanne kivisen sydämen, ja annan teille sydämen lihasta. Silloin teidän pitää ajatteleman teidän pahaa menoanne ja teidän töitänne, ettei ne hyvät olleet, ja teidän pitää itsellenne suuttuman teidän rikostenne ja teidän epäjumalan palveluksenne tähden. Hes. 36: 26 ja 31.

Näin sanoo Herra Israelin lapsille profeetan Hesekielin kautta 36. luvussa, 26 ja 31 värssyissä, joista me kuulemme, että Hän aikoi pois ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa ja antaa heille Uuden Hengen. Ja koska he saavat tämän uuden Hengen, pitää heidän ajatteleman heidän pahan menonsa päälle. Heidän pitää suuttuman itsellensä rikostensa tähden.

Nämät profeetan sanat kuuluvat myös meille, sillä ei ole ihmisen luonto nyt erilainen kuin ennen. Me kuulemme profeetan sanoista, että Herra aikoi ottaa kivisen sydämen heidän lihastansa, josta me arvaamme, että ihmisellä on kivinen sydän, ennen kuin se otetaan pois hänen lihastansa. Mutta ei suruton ihminen tunne, että hänellä on kivisydän. Luonnollinen ihminen ei tunne ollenkaan sydäntänsä, mistä aineesta se on tehty. Sydän makaa luonnollisen ihmisen rinnassa niin kuin hengetön ja tunnoton kivi, joka ei tunne hyvää eikä pahaa niistä, kuin Jumalan Hengen ovat. Mutta koska ihminen herää, silloin rupeaa hän vasta tuntemaan, että hänellä on yksi kivisydän, joka ei liiku enempää kuin kivi uskoon ja rakkauteen, ennen kuin Jumala ottaa sen kivisydämen hänen lihastansa.

Mutta koska ihminen on sen kaltainen luonnostansa, niin profeetta myös osoittaa, että koska Jumala antaa ihmiselle uuden sydämen ja uuden Hengen, silloin rupeaa hän ajattelemaan pahaa menoansa ja suuttumaan itsellensä rikosten tähden. Me tunnemme tässä paikassa ensimmäisiä Pyhän Hengen vaikutuksia lain kautta, josta katumus tulee. Jokainen, joka Pyhän Hengen vaikutuksia on tuntenut tykönänsä, muistaa hyvin sen ajan, koska hän oli suuttunut itsellensä rikosten tähden. Ja tämä suuttuminen itsellensä olis kyllä tarpeellisempi, kuin se maailman ihmisten suuttuminen kristityille. Mutta me näemme, ettei maailman ihminen suutu itsellensä rikosten tähden, vaan hän suuttuu ihmisille eli kristityille, jotka häntä manaavat totiseen katumukseen ja parannukseen.

Mutta me kuulemme nyt profeetan sanoista, että ihmisen pitää suuttuman itsellensä ja ei muille. Koska nimittäin uusi Henki annetaan hänelle, silloin hän suuttuu itsellensä nimittäin pahain töitten tähden, joita hän on tehnyt. Koska nimittäin yksi herännyt ihminen on saanut sen uuden Hengen, alkaa hän ajattelemaan sen entisen pahan menonsa päälle. Mutta suruton maailman ihminen, jolla on vielä se vanha henki, joka haisee pahalta Jumalan edessä, ei hän ajattele entisen pahan menonsa päälle, vaan hän ajattelee sen päälle, mistä hänen vielä pitää saaman paloviinaa suuhunsa. Hän ajattelee sen päälle, mistä hänen pitää saaman vielä enemmän tavaroita kokoon, mistä hänen vielä pitää saaman huoruutta ja kuinka hänen pitää vihollisiansa kostaman.

Mutta koska ihminen rupeaa todella ajattelemaan entisen elämänsä päälle, ja

suuttumaan itsellensä rikosten tähden, silloin jo on uusi ihminen eli Henki vaikuttamassa hänessä, vaikka hän ensinnä on kohta niin kuin tietämättömydessä, mistä ne murheelliset ajatukset tulevat. Koska nyt ihminen, niin kuin sanottu on, rupeaa ajattelemaan entisen elämänsä päälle ja suuttumaan itsellensä rikostensa tähden. Silloin on hän vissimmästi herännyt. Mutta ei ole vielä kivisydän pois otettu hänen lihastansa. Hän on ainoastansa sille rajalle tullut, että hän tuntee itsellensä olevan kivisen sydämen.

Mutta ei hän saata sitä kivisydäntänsä muuttaa eli pois ottaa ennen kuin se tulee särjetyksi Pyhän Hengen voiman kautta. Mutta ei ole ihmisen kivisydän yhtäkkiä särjetty. Pyhä Henki saapi sen päälle työtä tehdä välistä monta aikaa ja ajastaikaa ennen kuin se saattaa armoa vastaan ottaa. Muutampain ihmisten sydän on niin kova, että se tulee kovemmaksi jota enemmän sen päälle kolkutetaan. Se nähdään juutalaisten esimerkistä, joidenka sydän paatui, koska Johannes Kastaja ja sen jälkeen Vapahtaja rupeis heidän päällensä käymään soimauksilla ja Jumalan sanan voimalla. Juutalaiset suutuivat, ei itsellensä niin kuin heränneet, vaan niille, jotka pyysivät heitä neuvoa parannukseen.

Sen kaltaiset paatumuksen esimerkit ilmestyvät vielä nytkin joka paikassa, kussa Pyhä Henki on liikkumassa. Kussa Jumalan laki saarnataan oikein maailman suruttomille ihmisille, kussa Jeesuksen opetuslapset soimaavat heitä, ja kussa kristityt puhuvat kristillisyydestä, siellä paatuvat muutamat niin kovin, että he purevat hampaitansa niin kuin juutalaiset teit Stefanukselle, ja rupeavat

kantamaan maaherralle, että Jeesus on yksi kansan häiritsijä, ja että hän sekoittaa kansaa väärällä opilla. Ja jos tämän aikaisilla juutalaisilla olis valta, vissimmästi olisit he jo aikaa kantaneet kristittyin päälle maaherralle, ettei väärät profeetat anna enää ihmisille oman tunnon rauhaa.

Mutta Jumalan lupaukset profeettain kautta täytetään kuitenkin joka paikassa, kussa oikeat kristityt ilmestyvät, että hän antaa uuden sydämen ja uuden Hengen kaikille niille, jotka totisen katumuksen ja parannuksen kautta tulevat Jeesuksen tykö rukoilemaan armoa ja sovintoa. Hän ottaa pois kivisydämen heidän lihastansa, jotka Pyhän Hengen kolkuttamisen kautta tulevat nöyräksi ja särjetyksi ja niin muodoin sovitetuksi Jumalan kanssa.

Vaikka muutamat kristillisyyden kautta paatuvat, niin se on kuitenkin sanottu Mooseksen kautta: ”Minä tahdon paaduttaa Faraon sydäntä, ettei hänen pidä laskeman Israelin lapsia eli kansaa.” Ja Simeoni sanoi myös, koska hän siunais Marian lasta Jeesusta: ”Katso! Tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.” Ja pyhä Paavali sanoo myös, että se sana rististä on muutamille kuoleman hajuksi ja muutamille elämän hajuksi. Se merkitsee, että muutamat paatuvat kristillisyyden kautta ja lankeavat vielä syvempään helvettiin, ja muutamat nostetaan ylös.

Jos Jumala tänä päivänä antais meille uuden sydämen ja uuden Hengen, ja ottais kivisydämen meidän lihastamme. Koska me Jumalan armon kautta tutkis- telemme Pyhän Hengen vaikutuksia ja

liikutuksia ihmisen sydämessä, niin me pyydämme Pyhän Hengen ylösvalaistusta ja ihmeellistä voimaa kovat rinnat särkemään, särjetyitä virvoittamaan, haavoitetuita parantamaan, alas paineittaita ylös nostamaan ja murheellisia ilahduttamaan meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta. Isä meidän!

Evankeliumi Johanneksen 14. luku: 23. värssy. Seuraavaisesti siitä, kuin jo puhuttu on, ja meidän Pyhän Evankeliumin johdatuksesta, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä perään ajatteleman: Kuinka Pyhä Henki Sanan kautta vaikuttaa totisen katumuksen, uskon ja rakkauden. Ensimmäinen tutkisteleminen: Pyhä Henki vaikuttaa katumuksen lain kautta. Toinen tutkisteleminen: Pyhä Henki vaikuttaa katumuksen uskon ja rakkauden Evankeliumin kautta (Votum).

Ensimmäinen tutkisteleminen: Pyhä Henki vaikuttaa totisen katumuksen lain kautta, koska nimittäin laki saarnataan niin kuin (se) saarnattiin Siinain vuorella, nimittäin ukkosen äänellä. Silloin vaikutti Jumalan laki pelvon ja vapistuksen ihmisten sydämissä, niin että he pakenit pois Siinain vuorelta ja rupeisit pelkäämään kuolemata. Niin hirmuinen ja peljättävä on Jumalan ääni vielä tänäkin päivänä, koska korvat aukenevat, että yksi herännyt ihminen pelkää kuolemata, koska hän kuulee Jumalan ukkoisen äänellä julistavan lakinsa heränessä omassa tunnossa.

Mutta suruttoman ihmisen korvat ovat paatuneet. Ei hän kuule mitään Jumalan laista ennen kuin Jeesus pistää sormiansa suruttomain korviin ja sanoo:

”Hefata!” Se merkitsee: ”Aukene!” Koska ihminen on luonnostansa kuuro ja mykkä, silloin sanoo hän lain saarnaajalle niin kuin kuningas Farao vastais Moosekselle: ”Kuka on se Herra, jonka ääntä minun pitää kuuleman?” Kuningas Farao ajatteli niin kuin muutamat suuret Herrat näinäkin aikoina ajattelevat: Kyllä minä olen semmoisia herroja ennen nähnyt. Koska ihminen on itse suurin herra maan päällä, silloin elää hän oman lain jälkeen. Ei semmoinen herra kuin Farao kannu vaaria Jumalan laista, sillä hän pitää itsensä Jumalan vertaisena.

Jos Mooses eli muu käskyläinen tulee sanomaan semmoiselle herralle: Näin sanoo Israelin Jumala: ”Laske minun kansani palvelemaan minua,” niin vastaa Farao ja muut maailman herrat hänen kanssansa: ”Kuka on se Herra, jonka ääntä minun pitää kuuleman?” Se merkitsee niin paljon: ”Kyllä minä olen sen kaltaisia herroja ennenkin nähnyt. Et sinä ole Jumala.”

Jos muutamat maailman herrat ei pidä itseänsä Jumalana, niin ne luulevat kuitenkin olevansa likimmäiset Jumalalle kunniasa, viisaudessa ja siveydessä, ettei kukaan tarvitse tulla heitä skouluamaan eli neuvomaan. Ja semmoiset isot herrat, jotka ei pidä vaaria Jumalan eikä kuninkaan laista, niiden kanssa ei sovi muu kuin itse rietas, jota he palvelevat yötä ja päivää juopumuksella, kirouksella ja tappeluksella siihen asti, että kuolema tulee ja kiskoo rautakynsilä heidän paatuneen nahkansa ja ajaa heidän kanssansa aika faartilla¹ maailman ruhtinaan tykö, jota he ovat elinai-kansa palvelleet ja kumartaneet.

Mutta ne harvat sielut, joidenka korvat aukenevat, koska Jeesus pistää sormiansa kuuron korvaan ja huutaa: ”Hefata!” Koska ne saavat kuulla Jumalan lain ukkoisen äänellä julistavan Siinain vuorella, se on, heränneessä omassa tunnossa, pelkäävät he sangen kovin ja rupeavat pelkäämään kuolemata, tuomiota ja iankaikkisuutta. He tuntevat nimittäin, ettei ne ole täyttäneet pienintäkään käskyä Jumalan laista. He tuntevat, ettei ne ole peljänneet eikä rakastaneet Jumalata. Mutta sitä vastaan ovat ne vihanneet Jumalata ja pilkanneet Hänen käskynsä lain ylitsekäymisen kautta. Ja koska he vielä kuulevat, mitä Jumala uhkaa, nimittäin: Kirottu olkoon jokainen, joka ei sitä tee kuin lakikirjassa seisoo, rupeavat he tuntemaan lain kirouksen ja helvetin vaivan esimakua omassatunnossansa. Omatunto, joka on vierasmies, joka ei valehtelee, koska se on oikein herännyt, rupeaa myös kantamaan heidän päällensä ja surkiasti polttamaan heidän sisällyksiänsä. Synti tulee niin kauhiaksi ja niin hirviäksi, että he tahtovat vajota maan alle, jos he pääsisit sillä tavalla pakenemaan pois Jumalan kasvoin edestä.

Mutta mihinkä ne pakenevat? Kuninkas Daavid olis ilman epäilemättä hakenut itsellensä jonkun kätköpaikan, mihinkä hän pääsis pakenemaan, koska omatunto rupeis häntä soimaamaan kovin. Mutta ei hän semmoista paikkaa löytänyt, koska hän sanoo: ”Kuhunka minä sinun kasvot edestä pakenen. Jos minä astuisin ylös taivaaseen, niin sinä olet siellä. Jos minä majani helvetissä rakentaisin, katso! Sinä myös siellä olet.” (Ps. 139: 7, 8) Älä pakene mihinkään,

peljästyntä sielu, sinä ukkoiselta peljästyntä tiainen, vaan vedä siipiäs, konttaa ja valita vaikiolla valitusäänellä, vaikeoitse, itke ja huokaa, niin että huokaukset kuuluvat helvetin syvyydestä taivaaseen asti. Mitä maks kuulee Taivaallinen Isä sinun huokaukses ja tulee sinun tykö, ei ukkoisen äänellä, vaan pikku Karitsan haamolla tulee hän nuolemaan sinua, niin kuin emä nuolee poikansa.

Etkös usko, että Jumalan Karitsa saattaa sinua varjella hukana ja jalopeurain hampaista? Saattaa se kyllä, jos sinä, peljästyntä sielu, uskot, että tällä Karitsalla on niin suuri voima, ettei vihollinen pääse sinuun koskemaan niin kauan kuin Karitsa on sinun ja jalopeuran välillä. Mutta yksi herännyt ihminen tahtoo usein kiikkua Siinain vuorelle, vaikka siellä kuuluu ukkoisen ja leimaukset. Tähän omaan parannukseen pakottaa häntä omavanhurskaus, joka heränneen mielessä muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja sanoo: Et sinä ole mahdollinen saamaan armoa. Sinä olet niin suuri syntinen. Ei Jeesus ota sinua vastaan semmoisena, ennen kuin sinä olet parannuksen tehnyt.

Koska yksi herännyt ihminen viimein pakenee Siinain vuorelta, kussa niin kovat uhkaukset kuuluvat, löytää omavanhurskaus toisen mukana², johonka hän ahdistaa peljästyneitä sieluja, ettei ne pääsis Vapahtajan tykö. Omavanhurskaus lukee tainkaltaisia ajatuksia murheellisen mieleen: Et sinä ole vielä oikiaa katumusta tehnyt. Sinulle pitäis tuleman oikein kova katumus ja tuska. Niin viettelee viekkaasti vihollinen heränneitä, ettei heidän pitäis huomaitseman, kuinka hän viekottelee heidän

kanssansa ja opastaa heitä tienaamaan armoa välistä parannuksella, välistä katumuksella, että he tulisivat muka mahdolliseksi. Ei vihollinen sois heidän mahdollottomana tulevan armoistuimen eteen. Sillä se katuvaan sielu, joka tulee mahdollottomana Jeesuksen tykö, se pääsee pikemmin rauhaan. Ja vihollinen menettää sillä lailla saaliinsa.

Toinen tutkistelemus. Pyhä Henki vaikuttaa uskon ja rakkauden Evanke-liumin kautta. Koska Jumala ukkoisen äänellä ja pitkäisen tulella ja leimauksella julistaa pyhän lakinsa Siinain vuorella, silloin leimahtaa Jumalan kaksiteräinen miekka heränneen ihmisen sydämessä. Syntinen peljästyy kovin, koska hän tuntee, että Jumala on niin pyhä ja niin vanhurskas, ettei ihminen saata pienintäkään käskyä täyttää. Syntinen tuntee lain kirouksen ja lähtee pakenemaan, koska Jumalan pyhä laki kantaa niin kovin hänen päällensä ja omatunto on vielä vieraana miehenä, joka soimaa ja alas painaa häntä helvettiin. Ei saa yksi herännyt ihminen tehdä niin kuin Israelin lapset, jotka teit itsellensä kultavasikan jumalaksi ja rupeisit vasikan ympäri spellaamaan ja danssaamaan³ ja häitä pitämään, että he lihallisen huvituksen ja maailman ilon kautta pois päältänsä vierittäisit omantunnon kalvamiset ja Siinain vuoren leimaukset.

Niin tekevät tosin kaikki ihmiset, jotka pelkäävät, että se matkustaminen Kaanahan tulee ylen raskaaksi ja vaivalloiseksi, koska heidän pitää nälkää ja janoa kärsimän, koska omatunto liikahuttaa vähäisen Jumalan lain uhkauksista ja ylösherättää heidän mielessänsä muutamia ajatuksia, että heidän jumalaton

elämänsä ei taida olla oikia elämä. Varsin on vihollinen valmis pistämään toisen ajatuksen mieleen sanoen: Mistä tämä levottomuus nyt tulee? Miksi minulla pitäis oleman ikävä? Ei se ole ennen niin ollut. Ja taas pistää vihollinen yhden mukaan. Ei tämmöinen vaivalloinen elämä sovi minulle. Ei se ole muu kuin rietas, joka näitten vääräin profeettain kautta tahtoo minun uskoni ryöstää ja omantunnon rauhan hävittää. Pois minusta kaikki perkeleen ajatukset, jotka estävät minua maailmasta ja maailman viatonta iloa nautitsemasta, jotka pelättävät minua entisestä vapaudesta.

Ovatpa ennen ihmiset autuaaksi tulleet sillä vanhalla uskolla, joka ennen on saarnattu niin voimallisesti, että ämmät itkit ja äijät tyhmistyit. Ja siihen aikaan juotiin paloviinaa, pidettiin viina-kauppaa ja oli rauhallinen elämä. Mutta nyt on tullut rauhattomuus joka paikkaan näitten vääräin profeettain tähden, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Tämän päälle ottaa maailman orja ja vahvistaa tuntonsa paloviinalla sanoen: Tässä on mies, joka ei pelkää lain uhkauksia, vaikka kuinka pauhais Jumala Siinain vuorella. Ja sitte hän pyörtää rohkiasti kultavasikan tykö ja sanoo niin kuin Kora, Datan ja Abiram: ”Tyhjä!⁴ Sinun kauttakos Jumala puhuu?” Eli niin kuin se väärä israeliitta sanoi Moosekselle: ”Kuka sinun pani tuomariksi meidän päällemme? Tahdotkos vielä silmät puhkaista ihmiseltä?” Sillä tavalla saapi vihollinen muutampia orjia kuolettamaan omantunnon soimauksia ja pyörtämään takaisin.

Mutta ei herännyt ihminen saata niin tehdä. Ei hän pääse pyörtämään takai-

sin. Koska ukkoinen pauhaa Siinain vuorella, ja toiselta puolelta taas helvetti aukais kitansa uhkain häntä ylös niellä, jos parannus ei tule. Niin pakottaa häntä omavanhurskaus kiikkumaan ylös Siinain vuorelle siinä luulossa, että hän pyytää hakea Jumalata sieltä. Syntinen ajattelee nimittäin siinä heränneessä tilaisuudessa. Ei Jumala ota minua vastaan tämmöisenä. Minun täytyy ensinnä parannuksen tehdä. Ja koska hänen pitää parannuksen tekemän, tuntee hän, että hän tulee pahemmaksi mutta ei paremmaksi. Jos hän vielä saattais joltisesti sen ulkonaisen elämänsä parantaa, niin jääpi kuitenkin sydän parantamatta. Tämä turha kankoaminen ja taistelemisen sydämen kanssa tekee hänelle hädän. Koska hän tuntee, ettei hän taida sydäntänsä parantaa, lankee hän epäilykseen ja ajattelee, ettei ole mahdollinen enää vuovata. Hän luulee, että kaikki tyynni on hukassa, koska hän itse ei saata parantaa itseänsä.

Koska nyt syntinen siinä epäilyksen tilassa freistaa ainaski ylöskäymistä tehdä Siinain vuorelle, silloin sanoo Jumala heränneelle: ”Älä tule tänne, sinä hukut, jos sinä pakkaat ylös Jumalan tykö Siinain vuorelle. Jumala on niin pyhä ja vanhurskas, ettei yksikään saata Hänen lakiansa täyttää ja siveyden kautta tulla vanhurskaaksi. (Amen).

Jäljennös. Oulun maakunta-arkisto / O.H. Jussilan koelma Bk:1 /

(loppuu luultavasti kesken, vaikka sitä ei jäljennöksestä näe. Teksti loppuu keskelle sivua.)

¹ vauhdilla

² mukka = mutka, (Tornionlaakson murretta: vrt. “mukka-piljetti” = meno/paluu lippu)

³ soittamaan ja tanssimaan

⁴ tyhjä = tyhä = vain, ainoastaan

Niin tulkaa siis, ja eläkäämme hyvin niin kauan, kuin me taidamme. Ja nauttikaamme meidän elämäämme niin kauan, kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Ja älkäämme unohtako kevät-kukkasia. Salomonin viisaudenkirjassa 2: 6, 7.

Se viisas Salomo panee nämä sanat suruttoman ihmisen suuhun, jonka kautta hän osoittaa maailman ihmisten esteet, ja minkä tähden maailman ihmiset eivät tahdo kristityksi tulla. He tahtovat nimittäin nauttia maailman iloa, lihan hekumaa ja huvitusta. Koska suruttomalla ihmisellä ei ole tietoa siitä tulevaisesta elämästä, tahtoo hän kuitenkin tässä maailmassa nauttia maailman iloa niin paljon kuin mahdollinen on. Sillä hän ajattelee, niin kuin Salomo osoittaa tässä toisessa luvussa viisaudenkirjassa, että meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, ja koska ihminen on kuollut, niin on hän peräti loppunut.

Vaikka tänäaikaaiset suruttomat ihmiset eivät sano juuri kohdastansa, että ihminen loppuu kuolemassa, kuitenkin, koska heillä ei ole yhtään vakaista turvaa taivaaseen, freistaavat he kuoletaa salaisen kuolemanpelon jollakulla tavalla maailman ilolla ja lihan huvituksella ja hekumalla, että se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, peräti loppuisi. Ja sen vuoksi (he) sanovat eli vähintäänkin ajattelevat: "Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella, ja älkäämme unohtako kevät-kukkasia." Se on: "Nuoruuden aika kuluu pian, ja tulee raskaaksi meille, jos emme juo paloviinaa ja pidä vähäsen

iloa. Pian tulee kuolema ja lopettaa meidän elämämme. Ja se on tietämätön, mikä kuoleman jälkeen tulee."

Tietämätön se kyllä on, mikä ilo tulee kuoleman jälkeen, koska ihminen on siinä tilassa, ettei hän tiedä sanomia taivaasta eikä helvetistä, koska hän on niin surkeassa onnettomuudessa, ettei hän kärsi sanomia taivaasta eikä helvetistä. Silloin hän elää rohkeasti ja on iloinen, koska hän on täyttänyt itsensä parhaalla viinalla. Mutta eivät kaikki ihmiset tohdi olla niin rohkeat, sillä muutamat, jotka luottavat siveyden päälle, tunnustavat, ettei tee juuri yhtä, kuinka ihminen elää. He uskovat sielun kuolematomuteen, ja sen vuoksi he freistaavat välttää niitä julmempia rikoksia, niin kuin varkautta, huoruutta, tappelusta ja ylellistä juopumusta. Mutta niitä pienempiä erhetyksiä, niin kuin kohtuullista juopumusta, kohtuullista koreutta, kohtuullista ahneutta ja kohtuullista kirousta, niin kuin omaksi tarpeeksi, sitä ne eivät pidä syntinä.

Kuolleen uskon tunnustajat eivät ole niin krantut elämässä, että he saattaisivat välttää niitä syntejä, joihin he ovat tottuneet lapsuudesta saakka. Mutta he luottavat lihan heikkouden päälle ja Jumalan armon päälle. He sanovat, että liha on niin heikko, etteivät he jaksota himojansa vastaan. Mutta Jumala on armollinen. Ei hän lue heille synniksi senkaltaisia lianhimoja, joita he tuntevat olevansa ylen heikot vastustamaan. /... kuolleen uskon tunnustajilta./¹ Ja molemmilla on kuitenkin se luulo, että he tulevat autuaaksi, vaikka ei kummallakaan ole vakaista tietoa oikeasta katumuksesta ja parannuksesta. Jotka nyt

ovat oikein rohkeat pilkkaamaan Jumalaa juopumuksella, kirouksella, tappeuksella, haureudella ja lihan huvituksilla, (sanovat näin:) "Nauttikaamme elämäämme niin kauan, kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella." Ja koska sanansaattaja tulee heitä kutsumaan häihin, eli oikeaan katumukseen ja elävään uskoon, sanovat he esteensä, etteivät he saata niitä maallisia ylen antaa. He tulisivat köyhäksi, jos he rupeaisivat kristillisyyden perään pyrkimään. Heille tulisi kovin ikävä, jos heidän pitäisi heittämän niitä vanhoja hauskuuksia ja muita semmoisia.

Salomo on pannut kirjaan senaikaisen suruttomien ihmisten ajatukset. Koska joku tahtoi heitä Jumalan puolesta manata ja neuvoa, niin he suuttuivat neuvonantajalle, niin kuin nytkin tapahtuu. Senaikaiset jumalattomat ihmiset sanoivat näin: "Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa ja asettaa itsensä meidän töitämme vastaan, ja nuhtelee meitä, että me syntiä teemme lakia vastaan, ja soimaa meidän menomme synniksi. Hän sanoo tuntevansa Jumalan, ja kehuu, että hän on Jumalan poika, ja nuhtelee, mitä meidän sydämessämme on." Niitä suruttoman sanoja on Salomo kirjoittanut viisaudenkirjassa toisessa luvussa. Ja juuri samat puheet kuuluvat vielä nytkin suruttomien ihmisten suusta, niin kuin samat ihmiset olisivat puhumassa.

Salomo on jo maalannut meidän silmiemme eteen suruttomien ihmisten ajatukset, niin ettemme tarvitse parempaa todistajaa. Sillä niin kuin maailman ihminen sanoi silloin: "Väijykäämme

vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa," niin sanovat tämänaikaiset maailman ihmiset, että kristityt tekevät heille rauhattomuuden. Eivät he anna enää omantunnon rauhaa. Koska vanhurskaat rupesivat soimaamaan jumalattomia vääryydestä, sanoivat suruttomat: "Hän nuhtelee meitä, että me syntiä teemme lakia vastaan, ja soimaa meidän menomme synniksi." Tämä soimaaminen tekee vielä nytkin pahaa suruttomille. Eivät he voi sitä kärsiä. Senaikaiset suruttomat sanoivat vanhurskaalle: "Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan poika."

Ka! Se vasta tekee oikein kipeän haavan suruttoman sydämeen, koska kristitty sanoo, että hän tuntee Jumalan, ja että hän on Jumalan poika. Sitä ei voi maailman ihminen kärsiä, että kristitty olisi parempi kuin hän. Maailman ihminen on jo suuttunut kovin kristityille siitä soimauksesta. Mutta siitä vasta nousevat vanhan Aatamin karvat pystyyn, koska kristitty sanoo, että hän on Jumalan poika. Koska nimittäin Vapahtaja tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi, sanoivat varsin juutalaiset: "Nyt te kuulitte, kuinka hän pilkkasi Jumalaa."

Maailman ihminen, joka luulee olevansa likimmäinen Jumalalle, ei voi kärsiä, että kristitty sanoi itsensä Jumalan lapseksi, eli että hän on saanut syntinsä anteeksi. Sillä suruton ihminen ei tiedä, kuinka ja koska hän olisi saanut syntinsä anteeksi. Sen tähden rupeavat käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa, koska kristitty tuntee, että hän on saanut syntinsä anteeksi, ja että hän tämän suuren armon kautta, nimittäin Vapahtajan sovintokuoleman kautta, on

tullut Jumalan lapseksi. Mutta suruton ei saata sitä sanoa, että hän olisi saanut syntinsä anteeksi. Ja kuinka hän saattaisi sen sanoa? Koskapa hän on katumuksen tehnyt? Ei suruton ihminen voi ymmärtää, että kristitty on Jumalan lapsi. Ei sen tähden, että hän on siveämpi eli missään asiassa parempi, kuin joku muu, vaan sen tähden, että hän oikean katumuksen ja parannuksen kautta on saanut syntinsä anteeksi Jeesuksen Kristuksen ansion tähden.

Koska nyt yksi armon kautta vanhurskautettu kristitty manaa ja soimaa maailman suruttomia ihmisiä, että he tällaisen soimauksen kautta tulisivat syntiänsä tuntemaan ja katumuksen tekemään, silloin rupeaa vanha Aatami ärisemään ja sanoo neuvonantajalle: "Sinä kerskaat itseäsi. Et sinä ole Jumala." /Et sinä tuomitse - - -etta/²

Juuri tämän asian tähden tuli myös Salomonin aikana tinka vanhurskasten ja suruttomien välillä. Ja Salomo on pannut kirjaan suruttomien sanat, jotka ovat vielä nytkin suruttomien suussa. Niin on vanhan Aatamin kuva maalattu siinä mainitussa kirjassa, että hänen pitäisi tuntemaan itsensä, jos silmät olisivat auki. Mutta se sama Salomo on sanonut viisauden kirjassa, toisessa luvussa ja 21. värssyssä, että heidän pahuutensa on tehnyt heidät sokeaksi. Ei näe sokea raukka, että rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, koska hän vihan tähden katsoo karsaasti kristittyjen päälle ja sanoo: "Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa. Työläästi me voimme hänet nähdä, sillä ei hänen elämänsä sovi muiden kanssa. Ja hänen elämänsä on peräti vastahakoinen."

Vissimmästi tekee vanhurskas ihminen vanhalle Aatamille paljon vaivaa, sillä ei hän anna vanhan, sokean raukan, olla rauhassa, vaikka hän on väsynyt niin kovin maailmanruhtinaan palveluksessa, ettei hän saa enää silmiänsä auki. Yhtä hyvin herättelee häntä vanhurskas, ettei tämä sokea raukka nukkuisi iankaikkisesti. Mutta siitä herättelemisestä ottaa vanha ihminen semmoisen vihan, että hän uhkaa tappaa kaikki, jotka tulevat häntä herättelemään. Salomo on myös sen kuullut, kuinka maailman suruttomat ihmiset tekevät vanhurskaalle. He sanovat nimittäin näin: "Häpeällä ja pilkalla me kidutamme häntä, että me näkisimme, kuinka jumalinen hän on, ja ymmärtäisimme, kuinka kärsivällinen hän on.

Maailman suruttomat rupeavat ensinnä pilkkaamaan sitä, joka heitä neuvoo, ja tekevät hänelle kaikkea pahaa. Mutta koska pilkkaaminen ei vaikuta mitään, silloin sanovat he, niin kuin Salomo muistelee 20. värssyssä: "Me tahdomme häntä tuomita häpeälliseen kuolemaan." Se on nimittäin viimeinen turva maailmanjoukolla, koska he nimittäin eivät pidä puoliansa, että he rupeavat imemään kristittyjen verta. Ja sitten sanovat he: "Jos hän on totinen Jumalan Poika, niin hän häntä auttaa, ja vapahtaa hänet vainomiesten käsistä." Nämä viimeiset pilkkasanat, joita perkeleen joukko laskee ulos suustansa, koska he saavat kristittyjen verta imeä, ovat kirjoitettuna Salomonin viisaudenkirjassa 2: 18, ja ovat juuri samat sanat, joilla juutalaiset pilkkasivat Vapahtajaa ristin päällä: "Jos hän on Jumalan Poika, niin astukoon alas ristikästä."

Mutta vaikka vanhan Aatamin ajatukset ja suusanat on kirjaan pantu, ei hän usko sen tähden, että häntä vastaan ne ovat kirjoitetut, että hän tuntisi kuvansa niistä, vaan hän luulee, että kristityille ne pilkkasanat kuuluvat. Hän elää ja kuolee siinä uskossa, että kristityt ovat yksi saatanan joukko, joka pitää tapettaman. Mutta itsensä pitää suruton ihminen Jumalan lapsena, vaikka hän kiroaa, ryypää, tappelee, huorin tekee ja varastaa.

Jospa nyt tänä päivänä joku vaivainen sielu tulisi häihin, jotka maailman alusta valmistetut ovat kaikkein huonoimmalle joukolle: sokeille, ontuville ja raajarikolle, ja sielun puolesta vaivaisille. Sillä me kuulemme, että maailman suuret herrat, jotka ovat rikkaat, kunnialliset ja terveet, eivät mieli ollenkaan tulla taivaallisiin häihin, vaikka kuinka käskettäisiin. Niin tulkaa tekin vaivaiset ja sokeat, ja raajarikot. Ja syökää niitä herkkuja, joita Jeesus on teille valmistanut. Ja me rukoilemme häntä Isän nimellä. Isä meidän j. n. e.

Tutkistelemme meidän pyhän evankeliumimme johdattamasta suruttomien ihmisten esteitä, eli minkä tähden maailman ihmiset eivät tahdo tulla häihin. Ensimmäinen tutkisteleminen: Mitäs vastaavat maailman ihmiset, koska Kuninkaan palvelija tulee heitä kutsumaan häihin? Toinen tutkisteleminen: Mitäs vastaavat sokeat, ontuvat ja raajarikot, koska heitä kutsutaan häihin?

Tulkoon nyt kuka tahtoo. Me olemme asetetut kutsumaan vieraita häihin. Jos vieraat ovat niin suurelliset, etteivät he tahdo tulla, ei palvelija saata sille mitään tehdä. Mutta jos vieraat tulevat,

niin on palvelijalla hyvä mieli siitä, ettei hän ole hukkaan juossut kaupungin ympäri. Antakoon se suuri Kuningas, joka on häitä laittanut ja valmistanut, että hänen sanansa, jolla palvelijat kutsuvat vieraita, kuuluisivat koko kaupungin ympäri, ettei yksikään saattaisi sanoa, että hän on käskemättä jäänyt.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Mitäs sanovat maailman ihmiset, koska palvelija tulee heitä kutsumaan häihin? Ensimmäinen sanoo: "Minä olen ostanut viisi paria härkiä." Toinen sanoo: "Minä olen ostanut pellon." Kolmas sanoo: "Minä olen emännän nainut, ja en taida sen tähden tulla." "Ja minä rukoilen sinua, sano minun esteeni."

Tässä me kuulemme, mikä on maailman ihmisen mielessä, koska Kuninkaan palvelija kutsuu häntä oikeaan kristillisyyteen. Hän pelkää, että hän kristillisyyden tähden tulee köyhäksi, että hän mistantaa kunniansa maailmassa. Hän pelkää, että hän summaa³ maailman työtä, jos hänen pitäisi kristillisyyden perään pyrkimän. Nautahärät, pelto ja hekuma ovat hänen mielessänsä parhaat kappaleet maailmassa. Ei hän saata niitä heittää eli rakastamasta lakata. Hänen sydämensä on niin kovin kiinni maailmassa, ettei hän raaski niitä kappaleita ylen antaa, joista hänelle tulee joku maallinen voitto eli lihallinen huvitus. Nautahärkä on hänelle rakkaampi kuin Jumalan sana ja sielun autuus. Peltomaa, josta tulee hänelle joku hyödytys ruumiin puolesta, on hänen mielessänsä kalliimpi, kuin Jumalan armo. Naida on tarpeellisempi, kuin oikean katumuksen ja parannuksen tehdä. Sanalla sanottu: Niin kauan kuin ihmisen sydän on kiin-

ni maailmassa ja niissä asioissa, kuin maailmassa ovat, niin kauan pysyy myös ihminen maailmassa. Eikä hän saata siinä tilassa paljon muuta ajatella, kuin ainoastaan sitä maallista etua. Nimittäin, kuinka hän menestyisi ja rikastuisi. Kuinka hän voittaisi kaikkea sitä hyvää, jota hänen lihallinen mielensä haluaa ja rakastaa. Niin kuin rikkautta, kunniaa, hekumaa ja hyviä päiviä.

Jos nyt Kuninkaan sanansaattaja eli joku kristitty tahtois muistuttaa maailman orjaa siitä tulevaisesta elämästä, ja kuinka hänen sielunsa pelastettaisiin, varsin rupeaa hän sanomaan esteensä, ettei hänellä ole joutoa niin paljon ajatella sen asian päälle, joka on tietämätön. Ei hän tahdo tulla niin hulluksi, että hän heittäisi viinakaupan, juopumuksen ja kirouksen, josta hänelle tulee sekä voitto että huvitus.

Luonnollinen järki on niin suuri maailman orjan pääkallossa, että hän katsoo tämän kristillisyyden asian kokonansa hulluudeksi ja taikaukseksi. Rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, niin että hän katsoo kaikki hengelliset asiat nurin. Totinen katumus on hänen mielestensä yksi ihmeellinen taikaus taikka ulkokullaisuus. Mutta suruttomien (tila) on oikea tila. Kuollut usko eli armon varastaminen on hänen mielestensä oikea ja autuaaksi tekeväinen usko. Mutta elävä usko, eli armontunteminen, se on kerskaaminen. Katuvaisten kyyneleet ja huokaukset polttavat hänen tuntoansa. Ei hän viitsi nähdä semmoisia, sillä hän luulee, että itse ne tekevät itsensä semmoiseksi.

Mutta käärmeen kyyneleet, jotka välistä vuotavat hänen omista silmistänsä,

erinomattain silloin, koska paloviina nousee päähän, ne ovat hänen mielestensä oikeat katumuksen kyyneleet. Ne kiroukset ja sadatukset, jotka hän oksentaa ulos suustansa, koska rietas rupeaa ajamaan hänen kanssansa niin kuin ajohärän kanssa, ne ovat hänen mielestensä Jumalan siunaukset, joilla hän manaa vihollisiansa katumukseen. Ja koska hän rupeaa nyrkkiänsä bruukaamaan ja sauvan kanssa liikkumaan, silloin on hän evankeliumia saarnaamassa vaivaisille.

Älä mene semmoiselle maaherralle sanomaan, että hän senkaltaisella elämällä menee avoimilla silmillä kadotukseen. Sillä hän on siveä mies ja kunniallinen raatiherra, vierasten pitäjä ja vaivaisten auttaja, vaikka hän tekee suuremman osan maakunnasta vaivaiseksi väärällä viinakaupalla. Hän imee vaivaisten hien ja veren. Mutta yhtä hyvin, koska hänelle sanotaan, että kadotus on edessä, jos totinen katumus ja parannus ei tule, ottaa hän semmoisen vihan neuvonantajalle, uhkaa ja tärisee niin kuin vihainen koira. Näyttää hampaitansa ja sanoo: "Sinä ilmankin olet Jumalan lapsi. Sinä ilmanikin tiedät paremmin kuin minä, mistä tie menee taivaaseen." Hän puree hampaitansa vihan tähden, niin kuin juutalaiset tekivät Stefanukselle, ja uhkaa maailmallisen lain kautta ruoskittaa kaikki väärät profeetat, jotka eivät anna hänelle omantunnon rauhaa.

Mutta nyt sanovat kuolleen uskon tunnustajat, koska vanhan Aatamin kuva näin maalataan kirkossa: "Ei tämä ole muu kuin haukkuminen. Ja sillä tavallakos ihmisiä kutsutaan kristillisyyteen, koska heidät yllytetään vihaan mutta ei rakkauteen?" Joo. Sillä tavalla

tulevat ihmiset oikeaan katumukseen, jotka jo tulevat. Ja jotka ottavat tämmöiset haukkumiset korviinsa. Sillä suurin konsti kristillisyydessä on, että ihminen tulisi tuntemaan itsensä, millainen elävä hän on.

Mutta mistäs suruton ihminen tietää, millainen hän on, ennen kuin hän saa katsoa kuvaansa peilissä? Ihminen luulee luonnollisessa tilaisuudessa, että hän on hyvä, vaikka hän on paha. Hän tuntee itsensä siveäksi, vaikka hän on varas ja ryöväri. Niin kauan kuin rietas on kääntänyt hänen silmänsä nurin, luulee hän olevansa kristitty ja Jumalan lapsi, vaikka hän on kadotuksen oma. Tästä suuresta sokeudesta tulevat siveät huorat, rehelliset varkaat, armahtavaiset viinaporvarit ja raittiit juomarit.

Koska nyt tämän raukan oikea kuva maalataan hänen silmiensä eteen, rupeaa hän irvistelemään ja sanomaan: "Ei minun kuvani ole niin hirveä. Mutta se on niin kuin enkelin kuva, siveä ja kunniallinen." Niin on vanhan Aatamin kuva ennen maalattu kuolleen uskon tunnustajille, että kaikki ryötät paikat ovat sinivärillä peitetyt. Kaikki hirveät paikat ovat jäniksen jalalla pyyhityt. Kaikki haavat ja paisumukset ovat siveydellä selitetyt. Ja omantunnon haavat ovat suruttomuuden laastarilla peitetyt, ettei pidä omantunnon haavat haiseman ja märkää vuotaman ennen kuin vasta iankaikkisuudessa.

Siihen aikaan, koska niin on saarnattu, ettei yksikään ole tuntenut itseänsä, siihen aikaan olivat ihmiset siveät ja kunnialliset, niin myös armonvarkaat. Veisattiin kirkossa. Juotiin, kirottiin ja tapeltiin kirkon takana. Vanha Aatami

nukkui niin makeaan uneen, että muuttamat kuorsasivat kirkossa. Ja luultiin, että Jumalan sanan hyminä vaikutti jo niin paljon, koska se ainoastansa meni pään ylitse, että sielu sen kautta tuli autuaaksi.

Toinen tutkistelemus. Mitäs vastaavat sokeat, ontuvat ja raajarikot, koska heitä kutsutaan häihin? Me kuulumme evan geliumista, että maailman kunnialliset vieraat, jotka ovat sekä siveät että myös armonvarkaat, vastaavat, etteivät he jouda katumusta tehdä ja kristityksi tulla. Heillä on muuta tekemistä, kuin että ruveta katumusta tekemään ja armoa kerjäämään. Jos me nyt otamme niistä vaarin, niin me löydämme, että kaikkien suruttomien ihmisten, olkoot siveät, (tai) olkoot armonvarkaat, täytyy niin vastata, koska he ovat kokonansa tietämättömyydessä, mikä oikea kristillisyyden on.

Mutta koska ihminen herää synnin unesta ja hänelle tulee se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, silloin tulee hän sokeaksi, ontuvaksi ja raajarikoksi, jolla ei ole mitään omasta takaa. Ainoastansa köyhyys ja synty. Hän tuntee nyt vasta, että hän on sokeana syntynyt ja sokeana vaeltanut siihen päivään asti, jona Jeesus kohtasi häntä ja antoi hänelle silmänvoidetta. Silloin aukenivat hänen silmänsä sen verran, että hän rupesi näkemään vikojansa ja tuntemaan syntiänsä. Hän tuli myös silloin ontuvaksi ja raajarikoksi, koska hänen tuntosensa päälle lankesi niin raskas kuorma ja taakka, ettei hän enää jaksanut käydä. Hän rupesi ontumaan siitä saakka, kuin hän herätyksensä jälkeen vuovasi⁴ omalla parannuksellansa vaeltaa elämän tiellä. Viimein tuli hän niin rammaksi, ettei hän enää kostunut mihinkään. Hän

tuli myös köyhäksi ja vaivaiseksi siitä saakka, kuin kaikki hengellinen tavara loppui. Siveys loppui, usko loppui, rakkaus loppui. Kaikki tyynni loppui, jolla hän ennen oli hyvin elänyt.

Sillä ennen tätä aikaa oli hänellä hyvät silmät, koska hän näki taivaan valtakunnan paloviinassa. Hän näki Vapahtajan, mutta se oli maailmanruhtinas. Hän näki tien taivaan valtakuntaan, mutta se oli leveä ja iso maantie, kusta kaikki maakunta kulkee. Hänellä oli myös ennen tavara, mutta se oli kivi. Hänellä oli ennen hengelliset lahjat, nimittäin usko, mutta se oli kuollut. Siveys, mutta se oli synti. Rakkaus, mutta se oli maailmanrakkaus. Hänellä oli myös ennen Jumala, jota hän rukoi. Mutta se oli maailmanruhtinas.

Koska nyt tunto heräsi, tuli hän äkkiä sokeaksi, kuuroksi, mykäksi, ontuvaksi, raajarikoksi, köyhäksi, vaivaiseksi ja kerjäläiseksi. Hän mistansi tavaransa. Menetti Jumalansa. Menetti uskonsa, menetti toivonsa, menetti rakkautensa, menetti siveytensä. Koska nyt Kuninkaan palvelija tulee kutsumaan senkaltaista viheliäistä häihin, tuntee hän itsensä mahdottomaksi. Tahtoo kyllä tulla Vapahtajan tykö. Ei paljon tohdi. Sillä hän ajattelee, ettei taida Jumala häntä huolia, koska hän on niin huono ja kelvoton. Kuitenkin täytyy hänen tulla, jos hänen pitää saaman rauha omalletunnolle. Jos hän tahtoo niistä vihollisista vapahdetuksi tulla, jotka häntä vaivaavat. Jos hän ei tahdo iankaikkisesti nälkään ja viluun kuolla, niin täytyy hänen tulla taivaallisiin häihin ja vastaanottaa niitä herkkuja, jotka hänelle valmistetut ovat, nimittäin armoa ja laupeutta, uskoa ja rakkautta.

Silloin sokean silmät avataan, kuuron korvat rupeavat kuulemaan, mykät rupeavat puhumaan, ontuvat rupeavat käymään. Köyhä rupeaa rikastumaan armossa ja rakkaudessa. Murheellinen rupeaa iloitsemaan. Itkevä lapsi rupeaa nauramaan synnyttäjällensä. Koko maailma muuttuu ja tulee erilaiseksi. Entinen turha elämä lakkaa. Ensimmäiset armonmerkit, joita katuva sielu tuntee, vakuuttaa häntä, että hän on häihin kutsuttu. Mutta eivät häät ole joka päivä. Sillä Vapahtaja sanoo, että hääväki joutuu paastoamaan, koska Ylkä otetaan pois.

Jos ensimmäiset armonmerkit katoavat, ja murhe ja epäily taas tulee armonmerkin perästä, (niin) ei se ole merkki siihen, että hän on langennut armosta. Mutta se merkitsee, että sota on vielä edessä. Ei kristitty tule niin täydelliseksi koskaan tässä katoavaisessa ilmassa, että kaikki sota pitäisi loppuman, että kaikki kiusaukset katoavat, että ei murhe ja epäily enää tulisi. Vaan sota, kilvoitus ja sisällinen ahdistus ynnä armoliikutusten kanssa merkitsee, että hän on edeskäsin pyrkimässä, ja että henki on elämässä. Mutta jos kaikki sota loppuu, kaikki kiusaukset lakkaavat, silloin on hengellinen nuokkuminen, ja armoitettu tulee synnittömäksi eli enkeliksi. Silloin on vihollinen taas kääntänyt hänen silmänsä nurin. Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on, että häävieraat olisivat aina valmiit paastoamaan, koska Ylkä otetaan pois, siihen asti, että iankaikkiset häät pidetään, jotka eivät koskaan enää lopu. Amen.

Alkuperäinen (alku) ja jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma n:o 13 / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ aukko käsikirjoituksessa ³ laiminlyö

² aukko käsikirjoituksessa ⁴ yritti

Niin tulkaa siis, ja eläkäämme hyvin niin kauan, kuin me taidamme, ja nauttikaamme meidän elämäämme, niin kauan kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää itsemme parhaalla viinalla ja voiteella. Älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka me olemme iloiset olleet. Salomonin viisauden kirjan 2: 6, 7, 9.

Kuningas Salomo luettelee tässä paikassa suruttoman esteitä, koska hän matkii suruttomain ihmisten sanoja. Ja vaikka ei moni suruton ihminen viitsi ulospuhua kaikkia niitä, mitä hän ajattelee, osoittavat kuitenkin hänen työnsä, että hänellä on samankaltaiset ajatukset, samankaltaiset himot ja halut, kuin niillä, joitten sanat kuningas Salomo tässä on matkinut. Sillä mitkäs ovat suruttoman esteet, kuin juuri nämä asiat, jotka aina ovat suruttoman mielessä?

Nimittäin nuoruuden iässä tahtovat he hauskaa pitää maailmassa ja lihan himoja täyttää. Ja kun vähän raavastuvat, rupeavat he juomaan ja huorain kanssa fästäämään¹, ja ettei yksikään jäisi osatomaksi heidän röyhkeydestänsä, kutsuvat he vertaisensa kokoon, eli kokoon-tuvat he johonkin taloon juomaan ja iloa pitämään. Jos he olisivat aina yksinäisyydessä, niin heille tulisi ikävä. Sen tähden sanovat he näin: Nauttikaamme meidän elämäämme niin kauan, kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää itsemme parhaalla viinalla ja voiteella, ja älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme. He pelkäävät, että kaikki ilo loppuu, jos heidän

pitäisi ruveta katumus ja parannus tekemään. Siitä syystä hakevat he kaikenlaista ilon ainetta.

Ja koska nyt kristityt rupeavat nuhtelevaan heitä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, hakevat he ilokumppaneita ja sanovat: Älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka me olemme iloiset olleet. Se on usein nähty, että maailman orjat freistaavat koota vertaisiansa ja uskonveljiä joka paikassa, sillä ikävä on yksin juoda. He kokoavat siihen uskonkumppaneita paloviinalla, ja suostuttavat heitä kaikella lailla, ettei rietas mistantaisi eli menettäisi joukkoansa. He ovat koonneet laumansa tanssiin, kortinlyömiseen ja pitoihin, ettei yksikään luopuisi peräti pois heidän seurastansa.

Tämä on nyt se paikka, jonka Salomon selittää, koska hän matkii heidän sanojansa: Älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme, että joka paikassa kuulla saataisiin, kuinka me olemme iloiset olleet. Muutamat ovat juoneet harmista, koska heitä on juopumuksen tähden nuhdeltu. Ja maailman päämiehet ovat vasiten freistanneet paloviinalla suostuttaa uskonveljiä, ettei rietas mistantaisi eli menettäisi joukkoansa. Mutta koska kristityt aina puhuttelevat maailmanlapsia synnin tähden, eivätkä anna heille omantunnon rauhaa, silloin sanovat maailmanlapset niin kuin Salomo matkii heidän sanojansa edellä mainitussa luvussa, 12. värssyssä: Väijykäämme vanhurskasta, sillä hän tekee meille paljon vaivaa ja asettaa itsensä meidän töitämme vastaan, ja nuhtelee meitä, että me syntiä teemme

lakia vastaan, ja soimaa meidän menomme synniksi.

Näistä Salomonin sanoista kuulemme me, mitä suruttomat ovat siihen aikaan tuumanneet, koska kristityt ovat heitä nuhdelleet ja parannukseen mananneet. He ovat silloin jo pitäneet sen pahana, ja sanoneet, että he tekevät itsensä hyväksi, koska he tahtovat suruttomia katumukseen johdattaa. Sillä näin kuuluvat heidän sanansa: Hän sanoo tuntevansa Jumalan ja kehuu, että hän on Jumalan Poika. Tämä tekee pahaa suruttomalle, koska kristitty sanoo eli tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi.

Sitä ei kärsi maailman joukko kuulua, että joku sielu olisi vihollisen kynsistä vapautettu. Kateus on niin suuri, ettei maailman orjat suo muille parempaa onnea, kuin itsellensä. Ja se on ihmeellinen, vaikka suruton ihminen luulee tulevansa autuaaksi, että hänen pitää niin paljon suuttuman yhdestä sanasta. Hän on paljon pahempi, kuin rikas mies, joka ei olisi suonut veljillensä niin pahaa, että heidän piti tuleman vaivansi-jaan, vaikka hän itse oli siinä. Mutta suruton ihminen maan päällä ei soisi ollekaan muitten tulevan parempaan paikkaan, kuin missä hän itse on. Herännyt ihminen iloitsee muitten, parempain kristittyin autuudesta. Hän suo kylä mielellänsä, että kaikki tulisivat Jumalan lapsiksi. Mutta suruttoman sanoista, joita Salomo on ylöskirjoittanut, kuuluu selkeästi, etteivät he pidä sitä somana, koska vanhurskas sanoo, että hän on Jumalan Poika. Viimein rupeavat suruttomat vainoamaan kristityitä, ja sanovat sitten, niin kuin juutalaiset, koska he olivat ristiinnaulinneet Vapah-

tajan: Jos hän on totinen Jumalan Poika, niin hän auttaa häntä ja vapahtaa hänet vainomiesten kädestä.

Näitä sanoja on Salomo ylöskirjoittanut 1000 ajastaikaa ennen, kuin se tapahtui. Mutta ei sokea raukka kuitenkaan ymmärrä, että hänen ajatuksensa, sanansa ja työnsä ovat ennen jo ylöskirjoitetut Raamatussa, että hän saisi tuta itsensä niistä raamatunpaikoista, joissa vanhan Aatamin haamu on maalattu. Mutta turhaan sokealle pannaan peili eteen. Ei hän näe kuitenkaan haamuansa. Ja jos jonkun vanha Aatami kuulisi, että häntä nyt ollaan maalaa-massa, varsin rupeaa vanha Aatami äri-semään niin kuin kissa, koska hän näkee haamuensa peilissä.

Näitä suruttomain esteitä on Salomo kyllä osannut oikein selittää, ja me tiedämme kaikki, että nämä asiat ovat tapahtuneet täällä, ja tapahtuvat vielä joka paikassa, kussa kristillisyyttä ilmestyy. Mutta pahempi on se ihminen, joka on jotakin koetellut kristillisyydestä. Koska hän menee takaisin kuolleeseen uskoon ja tulee taas uskonveljeksi suruttomille, silloin pääsee rietas muuttamaan itsensä valkeuden enkeliksi. Niitten sie-luntila on maalattu Vapahtajalta siinä evankeliumissa, joka on kolmantena sunnuntaina paastossa. Semmoiset ihmiset, joista rietas henki oli kerran lähtemässä ulos, mutta tuli taas takaisin vanhaan kotopaikkaansa. Semmoiset, sanon minä, tulevat äpäräksi, koska he ensimmäisen heräyksen jälkeen pääsevät varastamaan armoa, ja sitten tulevat pyhäksi eli synnittömäksi, eivätkä tunne enää kiusauksia, mutta puhuvat aivan armosta ja Kristuksen rakkaudesta, ja

erityisesti omasta rakkaudesta, joka on niin suuri, että he lupaavat kaikille koirille ja sioille taivaan valtakunnan.

Ja semmoisia suruttomat kuuntelevat mielellänsä, jotka voitelevat heidän maksansa ja pernansa varastetun armon siirapilla, eivätkä loukkaa vanhaa Aatamia ollenkaan synninsoimauksilla. Semmoisista tulee pian toinen paavi, joista Paavali kirjoittaa. Itse teistänne nousevat sudet, jotka eivät laumaa säästä. Sillä he tuomitsevat Jumalan lapsia vääräksi profeetaksi, ja armonvarkaita he laskevat taivaan valtakuntaan.

Koska nyt täälläkin rupeaa näkemään semmoiset äpärät, jotka räähkyvät hämärässä, niin on meidän tarkoituksemme, että laviammalta koetella heidän sydänsuoniansa ja suolata heidän maksaansa, joka on siirapilla voideltu. Mutta ne harvat sielut, jotka näkevät, kuinka vihollinen taas on alkanut Jumalan seurakuntaa vainoamaan ja hajottamaan laumaa, koska suruttomat, ulkokullatut ja armonvarkaavat rupeavat puskemaan lampaita, ne harvat sielut, sanon minä, jotka näkevät, kuinka vaarallinen se on, että yksi herännyt ihminen nousee hengelliseen ylpeyteen, pitäisi nyt rukoileman Jumalaa ja sitä suurta Ristinkantajaa, että hän varjelisi kaikkia kristinuskovaisia sieluja paavin valtakunnasta ja siitä hengellisestä ylpeydestä, joka sen kanssa seuraa.

Jos semmoiset sudet nousevat kristittyjen seurasta, jotka eivät laumaa säästä, mitä pitää meidän ajatteleman niistä, jotka ovat vielä umpisokeudessa ja eivät ole koskaan valkeutta nähneet? Rukoilkoon kaikki Jumalan lapset niitten sokeain raukkain edestä, jotka vaeltavat

pimeydessä, ja joita vihollinen on saanut kynsiinsä, että se suuri Ristinkantaja varjelisi meitä perkeleen kavaluudesta, ja auttaisi niitä murheellisia, katuvaaisia ja epäileväisiä sieluja, että he tulisivat oikeaan ja autuaaksi tekeväiseen uskoon. Kuule, armollinen Vapahtaja, niitten huokaus, jotka rukoilevat hengessä ja totuudessa, Isä meidän j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä puhuman siitä suuresta ehtoollisesta, kenelle se on valmistettu ja kutka siitä osalliseksi tulevat. 1. Minkä kaltaiset vieraat ne ovat, jotka eivät tahdo tulla, koska heitä on kutsuttu, ja mikä niillä on esteenä? 2. Minkä kaltaiset ne ovat, jotka tulevat? Se suuri Herra, joka tämän ehtoollisen valmistanut on, tehköön kaikki sokeat, ontuvat ja raajarikot halulliseksi tulemaan ja nautitsemaan niitä herkkuja, joita Herra on heille valmistanut, ettei kukaan niistä vaivaisista tulisi osattomaksi, koska ne suurelliset vieraat eivät tahdo tulla.

Ensimmäinen tutkistelemus. Kutka ja millaiset vieraat ne ovat, jotka eivät tahdo tulla siihen suureen ehtoolliseen? Ja mikäs niillä on esteenä? Me arvaamme hyvin, että ne ovat suruttomat maailmanlapset, jotka ovat niin kovin tarttuneet maailmaan, etteivät he pääse maailmasta irti, vaikka käsky tulee, että nyt on aika ruveta valvomaan sielunsa iankaikkista menestystä. Maailma on heille niin rakas, etteivät he jouda paljon muuta ajatella, kuin niitä maallisia askareita. Nautahärät, pellon bruuki² ja naiminen on heillä mielessä. Ja sen tähden, koska joku muistutus tulee ylhäältä, että hei-

dän pitää tuleman sille suurelle ehtoolliselle eli oikeaan kristillisyyteen ja autuuden tuntemiseen, sanovat he esteensä, etteivät he taida siihen tulla. Ja koska maailma on heillä aina mielessä, ottaa vihollinen ja viivyttää sen kautta heidän parannustansa, etteivät he kerkeä siihen työhön maailman hääringin tähden, maailmanrakkauden tähden ja maailman tavaran ja kunnian tähden. Vihollinen lykkää mieleen, että he tulisivat köyhäksi, jos he rupeaisivat katumusta ja parannusta tekemään. Ei ole aikaa ajatella sitä, kuin iankaikkinen on, siitä ajallisesta murheesta³.

Ja jos vielä joku ajatus johtuisi mieleen, että heidän pitäisi pyrkimään siihen iankaikkiseen elämään, ottaa vihollinen senkin tarpeellisen ajatuksen pois maallisen elatuksenmurheen kautta. Ja sillä tavoin lykätään se asia viimeiseksi, mikä pitäisi tehtävän ensimmäiseksi. Hevoset, nautahärät, pellon bruuki ja naiminen, ovat maailmanorjan mielestä tarpeelliset ajatella ja raatia⁴. Mutta totinen katumus ja parannus ei ole niin tarpeellista. Kuinka siis maailmanorja pääsee niistä maailman tavaroista ja hekumasta irti, koska vihollinen on vanginnut hänet ja niin lujilla rihmoilla sitonut maailmaan, ettei jaksa kuolemakaan niitä rihmoja katkaista?

Mutta ei se ole ainoastaan maailman tavara, kunnia ja hekuma, mikä estää maailman orjaa tulemasta sille suurelle ehtoolliselle, eli siihen suureen autuuden tuntemiseen, jonka Jumala on niille valmistanut kristillisyyden kautta, vaan luonnollinen järki on myös esteenä, joka on saanut sen ylösvalaistuksen helvetistä, että tämä kristillisyyden

yksi ihmeellinen taikus ja riettaan hengen vaikutus.

Koska Johannes Kastaja rupesi soimaamaan ihmisiä synnin tähden, olivat juutalaiset saaneet sen vakuutuksen, että hänellä oli perkele. Niin myös itse Vapahtaja, koska hän nuhteli sen aikaisia ihmisiä ulkokullaisuudesta ja jumalattomasta elämästä, pidettiin vääränä profeettana ja kansanhäiritsijänä. Maailman herrat sanoivat hänelle: Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele. Mistäs olivat juutalaiset saaneet sen ylösvalaistuksen, että Johanneksella ja Vapahtajalla oli perkele? Sen ylösvalaistuksen olivat he vissimmästi saaneet helvetistä.

Koska luonnollinen järki noutaa valkian helvetistä, saa hän sen ylösvalaistuksen, että kristillisyyden on yksi ihmeellinen taikus eli riettaan hengen vaikutus. Luonnollinen järki on harjaantunut ennen pitämään häitä krouvituvassa, eli tanssituvassa. Koska nyt Vapahtaja lähettää palvelijoitansa kutsumaan maailmanlapsia taivaallisiin häihin, vastaavat he: Meillä on parempi ilo maailmassa. Meillä on paloviinaa, tanssia ja kalaaseja. Emme tunne, mikä meille tulee sijaan, jos me sen ilon heitämme pois. Luonnollinen järki on myös saanut sen ylösvalaistuksen helvetistä, että se entinen elämä on oikea elämä, ja entinen vanha kuollut usko on oikea usko.

Silloin oli kaikilla omantunnon rauha. Ei kukaan siihen aikaan valittanut omantunnon vaivassa eli huoannut, niin kuin publikaani: Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni. Koska nyt on kristillisyyden kautta ilmestynyt paljon syntisiä ja publikaaneja, jotka huokaa-

vat niin kuin publikaani, ja itkevät niin kuin Pietari ja Maria Magdalena, ja ruokoilevat niin kuin Daavid ja Manasse, silloin ajattelee luonnollinen järki: Tämä elämä ei passaa ollenkaan. Se on juuri koiran tauti. Minä en tahdo niin hulluksi tulla, että minä rupeaisin tuohon laihin houraamaan. Minä olen ostanut viisi paria härkiä, minä menen niitä katsomaan, sano minun esteeni. Ja toinen sanoi: Minä olen ostanut pellon ja menen sitä katselemaan, sano minun esteeni. Kolmas sanoi: Minä olen emännän nainut, ja en taida sen tähden tulla.

Ei se ole ihme, että umpisuruttomat niin sanovat, koska he näkevät Pyhän Hengen vaikutuksia. Mutta vielä nekin, jotka ovat kerran käyneet häähuoneessa, kussa se suuri ehtoollien on valmistettu, ja nähneet kuitenkin, jos eivät vielä maistaneet niitä herkkuja, jotka siellä katuvaisille eli ontuville, sokeille ja raajarikoille tarjotaan, näppäävät ison voilimpun pöydältä ja menevät sen kanssa niin kuin varaskoira hyysikän taakse, ja syövät siellä yhtenä vanhan Aatamin sonnan kanssa. Ja jos joku kysyy: Mistäs sinä olet niin paljon voita saanut? – Isännältä! Menkää tekin ja ottakaa! Sieltä kyllä räkää⁵. Semmoiset armonvargaat rupeavat sitten, kun he ovat kylliksensä saaneet, vihaamaan armonpenikoita, jotka vinkuvat pöydän alla ja syövät muruja. Armonvargaat, sanon minä, rupeavat vihaamaan armonpenikoita ja sanomaan: Te olette hullut, jotka makaatte pöydän alla ja vingutte. Hypätkää pöydän päälle ja näpätkää koko limppu, niin te tulette pian ravituksi. Mitä te makaatte pöydän alla ja vingutte? Otta-

kaa jo niin paljon yhtä haavaa, ettei koskaan tule nälkä.

Katso, niin sanovat armonvargaat. Ja kyllähän tuo konsti olisi vanhalle Aatamille hyvä konsti, että syödä yhtä haavaa niin paljon, ettei tulisi enää nälkä. Pääsisi sitten vanha Aatami panemaan maata ja nukkumaan sen varastetun armon päälle ja sanomaan penikoille, jotka vinkuvat: Älkää vinkuko. Minä tarvitsen nukkua. Minä puren teitä, jos te vingutte.

Mikäs vinkuminen tämä on, sanoo armonvaras? Minä olen kerralla syönyt kyllikseni, enkä tarvitse enää olla hädässä ruuan tähden. Ottaa vielä armonvaras muutamia paikkoja Raamatusta, jotka hyvin sopivat hänelle. Niin hän luulee kuitenkin, että ne sopivat hänelle. Esimerkiksi, koska Vapahtaja sanoo Samarian vaimolle: Joka siitä vedestä juo, ei hän janoa iankaikkisesti. Mutta teillä, sanoo armonvaras katuvaisille sieluille, teillä on jano myötäänsä. Sen tähden te olette aina hädässä. Ja taas sanoo Vapahtaja: Autuaat ovat, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan. Mutta nyt sanoo armonvaras katuvaisille sieluille: Ette ole vielä ravituksi tulleet, ja sen tähden te vingutte ja ulvotte, niin kuin aina olisi teillä hätä.

Koska armonvaras näkee katuvaisten sielun itkevän, sanoo hän: Mikäs ulvominen se on? Mutta älä huoli, armonvaras. Kyllä sinä pilkkaat katuvaisten kyyneleitä, saati ne eivät kerran polta sinun tuntoasi vielä pahemmin iankaikkisuudessa, kuin mitä ne täällä ovat polttaneet. Sinä istut täällä jo niin kuin palavain hiilten päällä, koska katuvaisten

kyyneleet rupeavat vuotamaan. Mutta tiedä sinä vaan, että ne kyyneleet ovat luetut taivaassa, mitkä täällä vuotavat katuvaisten silmistä. Ja vaikka sinä kutsut sen katuvaisten vaimon ja Maria Magdalenan itkemisen ulvomiseksi, varoita vaan, että sinä itse saat ulvoa pahemmin helvetissä, koska se varastettu armo, jota sinä täällä synnin myrkyllä olet sekoittanut, rupeaa karvastelemaan vatsassa.

2. Minkä kaltaiset vieraat ne ovat, jotka tulevat sille suurelle ehtoolliselle? Ovatkos ne ne äsken mainitut armonvargaat, jotka tulevat sisälle häähuoneeseen ennen kuin vieraat ovat kostuneet, ja juuri raatimakeskissä⁶ näppäävät voilimpun pöydältä ja menevät sen kanssa hyyssikän taakse syömään yhtenä vanhan Aatamin sonnan kanssa? Eivät ne miehet katso perään, kuinka ja millä tavalla he pääsevät armoa omistamaan, saati ne saattavat niitä herkkuja rutosti niellä, että vatsa tulee täytetyksi.

—”Mutta ne tulevat kuitenkin.” Näin sanoo armonvaras.

Joo, se on tosi, ne tulevat häihin. Mutta minkä kaltaisilla häävaatteilla he tulevat? Omanvanhurskauden traasuilla he tulevat, eivätkä ne odota siksi, kuin heille annetaan, vaan he näppäävät itse voilimpun pöydältä ja juoksevat sen kanssa ulos, ja sanovat sitten niille sokeille, ontuville ja raajarikoille, jotka eivät kostu niin hopusta⁷ kuin armonvargaat: Te olette huonot vieraat, jotka ette ota armoa, kuin teille annetaan. Mutta ontuvat, sokeat ja raajarikot eivät ota kuitenkaan omalla luvalla mitään. Mutta koska heille annetaan, silloin he ottavat kiittolisuudella vastaan, mitä he

saavat. Jos heille annetaan ainoastansa muruja, niin he tyytyvät myös siihen. Ottavat myös enemmän, koska he saavat. Mutta eivät ontuvat, sokeat ja raajarikot kostu niin hopusta kuin armonvargaat.

Mutta tämä sana on armonvarkaille ainoastansa. Ei se kuulu niille, jotka ovat härkiä ja peltoa katselemassa. Ne ovat jo aikaa sanoneet esteensä. Mutta ontuvat eivät ole sanoneet esteitensä. Ne ovat matkassa, mutta se käy välistä hitaasti. Sokeat, nimittäin ne, jotka tuntevat sokeutensa, ovat myös matkassa, vaikka he eivät näe, ennen kuin silmät aukenevat. Raajarikot eivät voi kostua ollenkaan, mutta konttaamisella. Kuitenkin on meillä se toivo, että kaikki nämä kostuvat viimein paikalle. Erinomattain köyhät ja kerjäläiset, joilla ei ole yhtään riepua paljaan ihon päällä. Alastomat huorat, riisutut varkaat, köyhät Lasarukset, joitten haavoja koirat nuolevat. Kaikki nämä viheliäiset ja maailmalta ylenkatsotut tulevat yksi haavaltansa⁸ ja peräsiltänsä, sillä ei elämäntie ole niin leveä, että he mahtuvat rinnan käymään.

Mutta eivät nämä ole niin rikkaat, kuin äsken mainitut armonvargaat, jotka hyppäävät pöydän päälle ja näppäävät voilimpun, vaan he kolkuttavat ensin oven päälle. He kolkuttavat ensin kyyneleillä ja huokauksilla. Silloin avaa ovenvartija, jolla taivaan valtakunnan avaimet ovat, ja hän kysyy: Kukas olet? Yksi sokea, ontuva, raajarikko, yksi huono ja viheliäinen syntinen. Ovenvartija sanoo: Tule sisälle, sinä olet kutsuttu sille ehtoolliselle, jonka Isäntä on laittanut paremmille vieraille, mutta eivät ne ole tahtoneet tulla.

Mutta tämä sokea raukka, tämä ontuva ja raajarikko, istuu alimmaiseen sijaan, sillä hän tuntee itsensä mahdottomaksi. Silloin tulee se, joka hänet kutsunut on ja sanoo: Ystäväni, istu ylemmäksi. Mutta vaikka häntä istutetaan ylempiä, ei hän kuitenkaan ota yhtään ainoata palasta hääpöydältä, ennen kuin hänelle annetaan osa talriikin⁹ päällä.

Me toivomme, että sokeat, ontuvat ja raajarikot pitää saaman osansa, ja heidän pitää ravituksi tuleman. Heitä juotetaan vielä parhaalla viinalla, joka talossa löytyy. Silloin alkavat maailmanlapset pilkkaamaan heitä ja sanomaan: He ovat täynnänsä makeata viinaa. Mutta mitäs se tekee niille opetuslapsille, jotka ovat Pyhän Hengen viinaa maistaneet? Mitäs se tekee, että maailmanlapset pilkkaavat?

Mutta on se niinkin, ettei ole joka päivä hääpäivä. Sen tähden sanovat armonvargaat kristityille: Ainapa teillä on hätä. Ettekös vielä ole ravitut? Mutta tunnustakoon nyt itse kaikki oikeat häävieraat, jotka istutetut ovat hääpöytään, eivätkö he ole ravintoansa saaneet joka kerta, kuin he istuvat pöytään syömään ja juomaan: Ei hääväki saata paastota, niin kauan, kuin Ylkä on heidän kanssansa. Mutta katso, päivät tulevat, joina Ylkä otetaan pois, ja silloin he joutuvat paastoamaan.

Kuitenkin on se meidän toivomme, että ne häävieraat, jotka täällä välistä paastoavat, eivät pidä niin kauan paastotaman, ennen kuin heidät istutetaan pöytään siinä suuressa ehtoollisessa tivaassa, kussa Ylkä on heidän kanssansa yötä ja päivää. Kussa morsian saa istua Yljän kyljessä ja kaikki häävieraat juo-

puvat parhaasta viinasta. Ja morsiamen piit, joilla on öljyä lampussa, hyppäävät taivaan salissa puhtaan lattian päällä, ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen halleluja. Kiitos, kunnia ja ylistys olkoon Yljälle ja hänen Isällensä, joka on laittanut häitä Pojalensa. Amen!

Alkuperäinen ja 2 jäljennöstä. Alkuperäisestä vain loppulehti jäljellä / SKHS Kollerin kokoelma 62g / Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennös 1 (alku ja loppu puuttuu) / Ranta-Lassin kok. P. Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Jäljennös 2 P. Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

¹ leikkitelemään

² viljeleminen

³ sen ajallisen murheen tähden

⁴ toimittaa

⁵ riittää

⁶ kesken ruoanlaiton

⁷ nopeasti

⁸ kerrallansa

⁹ lautasen

Niin kuin Paimen etsii lampaitsansa, koska he laumastansa eksyneet ovat, niin tahdon minä myös minun lampaistani etsiä, ja tahdon heitä kaikista paikoista pelastaa, joihin he hajoitetut ovat siihen aikaan, koska sumu ja pimeä oli. Hesekielin 34: 12.

Herra ilmoittaa profeetan Hesekielin kautta rakkautensa ihmisen lapsia kohtaan yhden suloisen vertauksen kautta, joka on otettu paimenesta ja lampaista. Tämä vertaus on sen vuoksi ylösrakentavainen, että se osoittaa, kuinka suuresti Jumala rakastaa syntisiä, vaikka me emme saata käsittää syvyyttä, leveyttä ja pituutta Jumalan rakkaudesta.

Luonnollinen paimen rakastaa lampaitsansa sen vuoksi, että hän saa niistä elatuksensa. Mutta sen suuren Israelin Paimenen ei tarvitse sen vuoksi etsiä kadonneita lampaita, että hän saisi niistä jotakin apua itsellensä. Me olemme niin sumussa ja pimeydessä, ettemme saata järjellämme ymmärtää, miksikä Jumalan tarvitsisi ihmisiä etsiä, mutta koska Jumala kutsutaan Isäksi, niin me ymmärrämme sen verran, että Taivaallisella Isällä on vanhimman sydän, ja ei yksikään vanhin sois lapsiansa hukkuvan. Ja koska Jumala niin suuresti rakasti lapsiansa, ettei hän soisi yhtään ainoata sielua hukkuvan, sentähden hän asettaa itsensä kauniilla vertauksilla ihmisten silmään eteen, että ihmisen sydän liikkuisi ja tulisi taipuvaiseksi siihen, kuin hyvä on.

Koska siis Jumala verrataan paimeneksi, niin me ymmärrämme sen verran tästä vertauksesta, että Paimen rakastaa lampaitsansa ja etsii heitä, koska he ka-

donneet ovat. Mutta lampaat eivät ymmärrä, että susi on metsässä, ja että Paimen varjelee heitä hukasta. Tämän ymmärtämättömyyden tähden hajaantuvat lampaat ja menevät itse kukin himojensa jälkeen metsään, kussa hukat ovat. Sen vuoksi täytyy Paimenen heitä etsiä kaikista paikoista, joihinka he hajaantuneet ovat siihen aikaan, koska sumu ja pimeä oli.

Näillä sanoilla maalataan suruttomuuden aika, joka oli se pimeä ja sumuinen aika, koska ihmiset eivät tienneet taivaasta eivätkä helvetistä mitään. Koska kaikki olivat sokeudessa ja pimeydessä, eikä yksikään ollut viisaampi toista, ei yksikään ymmärtänyt, mistä tie menee taivaaseen. Silloin olivat ihmiset niin kuin eksyväiset lampaat, jotka eivät tiedä missä he ovat. Silloin juotiin, kirottiin, tapeltiin ja huorattiin, eikä yksikään sanonut toiselle, että se elämä ei kelpaa, me hukumme, jos parannusta ei tule.

Te muistatte hyvin, kuinka sumuinen ja pimeä silloin oli, koska Herra rupesi etsimään kadonneita lampaitsansa. Silloin elettiin niin kuin Jumalaa ei olisi ollutkaan. Ja koska kuolema tuli päälle, niin ei löytynyt moni, joka olisi kysynyt toiselta, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin. Enin osa niistä kuolevaisista meni sokeana ja pimeydessä iankaikkisuuteen. Jos joku harva sielu olisi ollut, joka olisi jotakin tuntenut, niin kuin hengellistä murhetta sielustansa, ja vielä armon tuntemista, niin ei hän itsekään tiennyt, mikä se oli, eikä ilmoittanut kellekään, sillä kaikki pitivät semmoisia hourauksena.

Semmoinen sumu oli silloin Israelin vuorilla, ettei kukaan kysynyt veljeltän-

sä lähtiessänsä iankaikkisuuteen: “Mihinkäs menet?” Se teki silloin yhtä, menikö hän taivaaseen eli helvettiin. Ei kukaan kysynyt sen perään, mikä etu tulee sielulle toisessa elämässä. Graviaisia² pidettiin, ja juotiin, ja riideltiin tavaran päältä.

Mutta kuinkas nyt on, koska Herra alkoi etsimään kadonneita lampaitansa, jotka hajotetut olivat ympäri vaaroja? Nyt on monta sielua iloisella mielellä sanonut hyvästi maailmalle sillä autuaallisella toivolla, että he ovat ajassa ja iankaikkisuudessa autuaat. Nyt ei saata yksikään suruton kuolla suruttomuudessa, vaan kaikille tulee hätä kuolinvuoteella, ja kaikilla olisi silloin halu autuaaksi tulla, mutta ei ole kaikilla voimaa silloinkaan huutaa ja kolkuttaa taivaan oven päälle. Ei nyt moni mene sokeana helvettiin, mutta siinä on syy, ettei moni tahdo seurata sitä kaitaista tietä, joka heille on näytetty, vaan enin osa viedään maailmaan, ja viedään kohta väkisin, koska he eivät jaksakaan kieltää itseänsä maailmasta. Tällä lailla tulee kuolema valmistamattoman päälle, ja sentähden tulee kuolema raskaaksi ja vaivalloiseksi, koska moni kuolevainen tuntee, ettei hänellä ole turvaa taivaaseen, eikä ole voimaa huutaa niin korkealla äänellä, että Taivaallinen Vanhin kuulee, ei ole niin suuri voima kolkuttaa taivaan oven päälle, että ovenvartija kuulee. Ja sentähden täytyy monen kuolevaisen sanoa: “Ei Jumala kuule enää minun rukouksiani.”

Mutta kuitenkin on Jumala suuresta armostansa kuullut niitten rukoukset, jotka ovat kaikesta voimastansa kilvoitelleet heidän kalliimmassa uskossansa,

nimittäin ne harvat sielut, jotka ovat tämän kristillisyyden kautta oikein heränneet ja armoitetuksi tulleet. Jos he vain jaksaisivat valvoa, ja sotia ja kilvoitella maailmaa, perkelettä ja omaa lihaansa vastaan, ehkä³ nuokkuminen tahtoo saavuttaa monta sielua tällä ajalla. Muistakaa nyt, te Jeesuksen lampaat, te kalliisti lunastetut sielut, kuinka se suuri Israelin Paimen on teitä etsinyt kaikista paikoista, joihin te hajotetut olitte siihen aikaan, koska sumu ja pimeä oli, koska ette nähneet kahta kyynärätä eteenne.

Muistakaa, kuinka suuren vaivan kautta se suuri Israelin Paimen on teitä etsinyt. Hän on vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita, huutaen Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä, Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä. Hän on viimein huutanut ristin päällä: “Minun Jumalani, miksi minut ylen annoit?”, koska hän näki, kuinka paljon ihmisiä menee hukkaan, vaikka hän on niin suuren vaivan kärsinyt.

Kokoontukaa, te Jeesuksen karitsat, kokoontukaa sen suuren Paimenen ympärille, että hän saa kantaa teitä lammashuoneeseensa. Ne harvat sielut, jotka Jeesus on löytänyt maailman korvesta ja synnin erämaasta, osoittavat rakkautensa nuolemisella. Ja koska nälkä tulee vanhurskauden perään, niin he määkyvät. Meidän toivomme on, ja uskalluksemme Jumalaan, että se suuri Israelin Paimen vie ne lampaat, joita hän on näinä aikoina löytänyt maailman korvessa ja synnin erämaassa, että hän johdattaa heitä parhaalle laitumelle ja elämän veden tykö, jossa he saavat sammuttaa janonsa. Kuule Israelin Paimen isoovaisten ja ja-

noovaisten surkea valitusääni ja tule pian auttamaan heitä, ennen kuin hukka tulee kiskomaan ja raatamaan heikkoja karitsoita. Isä meidän j. n. e.

Jeesus osoittaa rakkautensa syntisiä kohtaan tämän päivän evankeliumissa, koska hän osoittaa itsensä Paimeneksi, joka jättää 99 korpeen, ja menee hakemaan sitä, joka kadonnut oli. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä armon hetkellä perään ajatteleman ja katselemaan, kuinka se suuri Israelin Paimen etsii ja hakee kadonneita lampaitansa ja panee olallensa niitä, joita hän löytää, ja kantaa laumansa tykö.

1. Hän etsii kadonneita lampaita Siinain vuorella, 2. Punaisen meren rannalla, 3. Jordanin virran tykönä ja 4. viimein etsii hän heitä Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä. Jospa kaikki eksyväiset ja kadonneet lampaat vastaisivat, koska Paimen heitä huutaa. Jospa he juoksisivat häntä vastaan niin pian kuin he kuulevat hänen äänensä.

1. Tutkisteleminen. Mistäs sen suuren Israelin Paimenen pitää löytämän kadonneita lampaitansa? Löytäneekö hän muutamia Siinain vuorella? Minä ajattelen, että muutamat lampaat ovat tosin kiikkuneet⁴ Siinain vuorelle, joka on korkea, jossa Mooses paimensi lampaita. Mutta kuinkas lampaat sinne pääsevät? Eikö heillä ole suuri pelko siitä lain pasuunasta ja ukkosen jylinästä, joka siellä pauhaa? Kuinkas lampaat tohtivat sinne mennä? Se on yksi kysymys, johon ei ole niin hyvä vastata, sillä me olemme nähneet, että muutamat kiikkuvat Siinain vuorelle etsien siellä kaalompaa⁵ ilmaa. Muutamat ovat peljästyneet hukkia, ja

sen tähden he ovat astuneet ylös Siinain vuorelle siinä luulossa, että hukka ei pääse sinne. Mutta minä luulen, että muutampi⁵ iso hukka on vasiten ajanut lampaita sinne, että hän paremmin saisi ahdistaa heitä yli pahdan, että he pikemmin taittaisivat niskansa.

Kyllä on Herra totisesti etsinyt kadonneita lampaitansa Siinain vuorella, mutta ei ole siellä monta löytänyt. Koska Israelin lapset kuulivat Jumalan ukkosen äänellä pauhaavan Siinain vuorella, tuli heille suuri pelko, mutta ei se pysynyt kauan muistossa. He rupesivat pian tanssimaan kultavasikan ympäri. Moni on laista herännyt, ja on sen kautta saanut suuren pelon Jumalasta. Ja on freistanut omalla parannuksella kelyä Jumalalle. Mutta se oma parannus ei kestänyt kauan, ennen kuin tuli väsymys, ja heidän täytyi heittää pois koko sen parannuksen työn, ja ruveta maailman kanssa häärimään niin kuin ennen. Muutampi⁶ rupesi kiikkumaan Siinain vuoren korkeudelle, koska omavanhurskaus rupesi heitä korottamaan, ja siinä he rupesivat ylenkatsomaan kristityitä. Itseys ja omavanhurskaus nousi päähän, ja rupesi mieltä viemään se suuri Siinain vuoren korkeus. Ja koska heidän piti laskeman itsensä alas siitä suuresta korkeudesta, lankesivat he alas ja putosivat rapakoon, ja siinä rapakossa he nyt tarpovat. Kuka tiesi, jos yksikään jaksaa heitä ylös vetää. Ei ole se suuri Israelin Paimen monta sielua löytänyt Siinain vuorella, vaikka hän myös siellä on huutanut, mutta ei ole moni vastannut.

2. Tutkisteleminen: Se suuri Israelin Paimen on etsimässä kadonneita lampaitansa Punaisen meren rannalla, ja

siellä on suuri ahdistus Israelin lapsilla, sillä viholliset karkaavat heidän päällensä, koska heidän pitää lähtemän pois orjuuden huoneesta palvelemaan Israelin Jumalata. Ja he lähtevät sillä mielellä, että he kostuisivat Kaanaan luvatululle maalle, kussa rieskaa ja hunajata vuotaa. Mutta pakanat rupeavat silloin ajamaan heitä takaa. He rupeavat vihaamaan niitä, jotka meinaavat erottaa itsensä maailman joukosta. Pakanat ajavat semmoisia ulos huoneistansa, jotka ottavat eronsa pakanain joukosta, ja lähtevät palvelemaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalata. Ja vielä he ajavat Israelin lapsia takaa Punaiseen mereen asti. Siellä on Israelin lapsilla suuri ahdistus niitten vihollisten tähden, ja siellä tukkii myös kärsimättömyys, ja he rupeavat napisemaan Moosesta vastaan ja Jumalata vastaan. Mutta Mooses nostaa sauvansa Punaisen meren ylitse. Silloin aukenee Punainen meri ja Israelin lapset pääsevät kuivilla kengillä poikki Punaisen meren. Silloin he pääsevät ensimmäisen kerran veisaamaan kiitosvirttä Jumalalle.

Se suuri Israelin Paimen löysi silloin kadonneita lampaita Punaisen meren rannalta, ja ne rupesivat äänellensä kiittämään Paimenta. Ne olivat ensimmäiset armonmerkit, ja Punainen meri merkitsee Jeesuksen verta, jonka kautta murheelliset, katuvaiset ja maailmalta ahdistetut sielut tulevat pelastetuiksi vihollisen kiusauksista.

Mutta sitten vasta alkaa se vaivalloinen matkustaminen korvessa. Silloin tulee kärsimättömyys ja napiseminen, silloin tulee halu pyörtää takaisin maailmaan. Ja moni on tosin tässä maailman

korvessa hukkunut. Sen kärsimättömyyden tähden loppui usko, etteivät he pääsekään siihen luvattuun maahan, jossa rieskaa ja hunajata vuotaa.

Onkos se Jumalan syy, että niin moni on kuollut tien päälle? Jotka kuitenkin ovat veisanneet kiitosvirttä Jumalalle voiton edestä, ja nyt ovat semmoiseksi tulleet, etteivät he pääse maailmaan takaisin eli suruttomuuteen, eivätkä pääse taivaaseenkaan, mutta siinä kahden maailman välissä he marssivat edestakaisin. Välistä he menevät edeskäsin. Ja välistä taas pyörtävät takaisin maailmaan. Voi! Voi! kuinka suuri vaiva on olla tässä maailman korvessa, mutta se on teidän oma syy, että te niin olette joutuneet maailman ja taivaan välille. Niin kuin Israelin lapset luonnollisesti matkustivat edestakaisin korvessa.

Semmoinen on myös kristityn vaelus tämän maailman korvessa. Mutta uskokaa kuitenkin, että te pääsette siihen luvattuun maahan. Jos vielä vanha ihminen kuolee tien päälle, niin uuden ihmisen pitää kostuman, niin kuin Israelin lasten uusi sukukunta pääsi Kaanaan luvatululle maalle.

3. Tutkistelemus: Se suuri Israelin Paimen etsii kadonneita lampaita Jordanin virran tykönä ja löytää sielläkin muutamia sieluja, sillä Jordanin virran tykönä ovat Israelin lapset ensiksi luonnollisesti saaneet voiton pakanain ylitse, sitten kun Jumala antoi Jordanin virran pysähtyä, että Israelin lapset pääsivät taas kuivilla kengillä kahlaamaan poikki. Se merkitsee hengellisesti, että kristityt saavat suuren voiton hengellisten vihollisten ylitse, koska he alkavat lujemmasti uskomaan, että Jumala

totisesti auttaa, jos he vaan kilvoittelevat heidän kalliimmassa uskossansa siihen asti, että he kostuvat sillattoman virran tykö, josta se luvattu taivaan valtakunta näkyy.

Se sillaton virta on kuolema, jonka kautta uskovaiset pääsevät uuteen Jerusalemiin, kussa Karitsan häät pidetään. Ja koska he sen yli pääsevät, silloin kaatuvat kaikki vihollisen muurit maahan. Omavanhurskaus on rakentanut epäuskon muurin sydämen ympäri, ja sillä konstilla tahtoo vihollinen varjella linnansa, ettei pääsisi Siionin Kuningas sydämeen. Mutta koska Israelin lapset pääsevät poikki Jordanin, eli koska kristityt pääsevät sillattoman virran ylitse, silloin kaatuvat kaikki vihollisen muurit, silloin he saavat omistaa sen maan, josta rieskaa ja hunajata vuotaa.

Astukaa rohki sillattomaan virtaan, te Israelin lapset. Se suuri Israelin Paimen seisottaa sen sillattoman virran, ettei se pääse juoksemaan. Astukaa rohki. Jos te uskotte vahvasti, niin te pääsette kuivilla kengillä vielä sen sillattoman virran toiselle rannalle. Ja silloin loppuu se vaivalloinen matka maailman korven lävitse. Ja sen sillattoman virran toisella puolella kaatuvat kaikki vihollisen muurit, ja te saatte omistaa sen maan ja taivaan, joka on teille luvattu maailman alusta.

Jordanin virrassa on myös Johannes Kastaja kastanut niitä kadonneita lampaita Israelin huoneesta, jotka rupesivat totista parannusta tekemään. Ja sen saman virran tykönä on Johannes osoittanut katuvaisille sieluille Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit. Ja siinä ovat muutamat ihmiset heränneet

ja tulleet Jeesuksen tykö, ja ovat kastetuksi tulleet Pyhällä Hengellä ja tulella. On siis se suuri Israelin Paimen löytänyt muutamia kadonneita lampaita Jordanin virran tykönä.

4. Tutkisteleminen: Se suuri Israelin Paimen on etsinyt kadonneita lampaitansa Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä. Mutta Yrttitarhassa, kussa hän on hikoillut verta ja sotinut hirmuisesti lohikäärmeen kanssa murheissansa kuolemaan asti, siinä on uni tahtonut pakata niitten raukkain päälle, joittenka hengen edestä se suuri lammasten Paimen on sotinut. Eivät ole ne raukat jaksaneet valvoa ja rukoilla, koska se suuri lammasten Paimen olisi tarvinnut kuulla muutamia huokauksia niitten sydäimestä nousevan ylös korkeuteen, joittenka hengen edestä hän oli sotimassa sen suuren lohikäärmeen kanssa. Tämä verinen kilvoitus on nähty unen kanssa taistelevaisilta opetuslapsilta, eivätkä ole nämä raukat unen tähden jaksaneet valvoa ja rukoilla Taivaallisen Vanhimman kanssa, koska hän istui vaivaisena ja matona verisaunassa ja hikoili verta jumalattomain lasten tähden.

Älkää nuokkuko Yrttitarhassa, te harvat sielut, jotka olette tästä viheliäisestä maailmasta ulosvalitut katselemaan Vanhimman vaivoja. Ei paatunut maailma viitsi katsoa sen päälle, joka itkee veripisaroita ja kastelee kirottua maata, vaan niitten harvojen sielujen, jotka ovat maailman alusta ulosvalitut, pitäisi katselemaan, kuinka se suuri Ristinkantaja ja Israelin Hyvä Paimen sotii lohikäärmeen kanssa, koska hän tahtoo lunastaa heidän sielujansa lohikäärmeen ja suden hampaista. Ja siinä suuressa

sodassa ja kilvoituksessa hän rukoilee niiden lapsiraukkain edestä, jotka synnin unessa makaavat. Siinä hän etsii kadonneita lampaitsansa. Siinä hän huutaa sanomattomilla huokauksilla. Siinä hän näkee suurella sydämen murheella, kuinka paljon sieluja menee hukkaan. Siinä hän tuntee helvetin vaivaa ja tuskaa. Siinä hän kauhistuu ihmisten tekoja ja vapisee murheen ja surkuttelemisen tähden, koska hänen lapsensa pitää niin onnettomaksi joutuman. Mutta ei auta. Hänen pitää juoman sen kalkin, jonka Isä on hänelle määrännyt. Hänen pitää tyhjentämän Jumalan vihan maljan pohjaan asti.

Viimein hän etsii kadonneita lampaitsansa Golgatan mäellä, ja siinä hän parhaiten löytää heidän sydämiänsä, koska he viimein heräävät heidän unestansa ja saavat nähdä sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan alastomana, naulittuna ristipuuhun, ylenannettuna Jumalalta ja ihmisiltä, verikoirilta ahdistettuna joka haaralta, ja viimein kuolevan ryövärien luolassa. Siinä saavat kadonneet lampaat katsella, mitä Jumalan Poika kärsii heidän tähtensä. Ja jos he ymmärtäisivät, mitä Vanhimman sydän saa kärsiä heidän tähtensä, totta he löisivät rintoihinsa ja tulisivat murheellisiksi, mutta eivät suruttomat ymmärrä, vaan ainoastansa muutamit murheelliset opetuslapset ovat jällestäpäin tulleet ymmärtämään, että heidän synteinsä tähden, heidän vastahakoisuutensa tähden, heidän uneliaisuutensa tähden ja heidän valvomattomuutensa tähden on tämä hirmuinen tuska ja vaiva tapahtunut.

Päätös

Tällä tavalla on se suuri Israelin Paimen ja meidän sielujemme Piispa etsinyt kadonneita lampaitsansa. Hän on vaeltanut niitä raskaita ja vaivalloisia askeleita Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla, Jordanin virran tykönä, Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä, etsien ja huutaen joka paikassa. Mutta ei ole moni vastannut.

Kadonneet lampaat, missäs olette? Eikös ole se suuri Israelin Paimen jättänyt 99 korpeen ja lähtenyt hakemaan sitä, kuin kadonnut oli? Eikös hän ole pannut olallensa sen raukan, jonka hän viimein löysi, ja kantanut laumansa tykö? Eikös hän ole vienyt teitä parhaalle laitumelle ja antanut teidän juoda elävän veden lähteestä, koska teillä oli jano? Ja yhtähyvin on teillä halu metsään, se on, maailmaan.

Älkää enää karatko pois siitä piiskui-sesta laumasta, jonka se suuri Israelin Paimen on löytänyt synnin erämaassa, vaan pysykää koossa, te Jeesuksen lampaat, te harvat sielut, jotka olette löydetty ja kokoontukaa Paimenen ympärille, koska teillä on nälkä. Tulkaa Paimenen tykö, koska teillä on jano. Hän antaa teille jalot lähteet juoda ja johdattaa teitä Jordanin virtaan. Siellä hän pesee teitä, että teidän villanne tulisivat lumivalkeiksi, että Paimenelle tulisivat vaatteen, koska hän on alastomaksi riisuttu.

Ja viimein johdattaa hän lampaitsansa Siionin vuorelle, kussa karitsat hyppäävät, niin kuin peurat ilosta ja riemusta sillä iloisella vuorella, Hyvän Paimenen asumakaupungissa, kussa ei ole petoja, jotka Jeesuksen lampaita raatavat. Siel-

lä saatte käydä parhaalla laitumella iankaikkisuuden ihanalla rannalla ja olla rauhassa ja levossa, siinä suuressa lammasmaumassa, joita Israelin hyvä Paimen on ajan alusta koonnut Jumalan paratiisiin. Siellä ei tule enää nälkä eikä jano iankaikkisesti. Amen!

Jäljennös / Iisakki Poromaan jäljennöskirja /

¹ ehtoosaarna

² hautajaisia

³ vaikka

⁴ kiivenneet

⁵ kylmempää

⁶ joku

Herra sanoo profeetan Hesekielin suun kautta, että lampaat ovat eksyneet siihen aikaan, koska sumu ja pimiä oli.

Mutta Herra on itse aikonut niitä kadonneita lampaita hakea, ja on aikonut itse paimentaa lampaitans, ja viedä heitä parhaalle laitumelle ja sitoa haavoitetuita ja korjata raadollisia. Muutamat raukat pelkäävät Paimenta ja luulevat, että Paimen ottaa heitä kiinni ja tappaa heitä. Sillä koska lampaat saavat olla enemmän aikaa mettässä ilman Paimenta, vieraantuvat he, ja tulevat aroiksi. Jos nyt Paimen semmoisia kutsuu, niin seisovat he taampana ja katsovat isoilla silmillä Paimenen päälle niin kuin pelkäisit he, että Paimen heitä hävittää.

Ei kuitenkaan ole se mieli Paimenella, että hän tahtoo hävittää* omia lampaitans, vaan se tarkoitus on Paimenella, että hän sais niitä koota, ja viedä lammashuoneeseen. Mutta ne raukat pelkäävät, että Paimen heitä hävittää. Kukas tiesi jos muutamat lampaat olisit ylön lihaviksi tulleet. Koska heillä nyt on itsellensä hyvä laidun, niin kuin het itse luulevat, ei het silloin luule tarvitsevansa Paimenta, joka heitä parhaalle laitumelle viepi. Koska he itse löytävät laidunta, ei he silloin kaipaa Paimenta. Ja jos he sillä lailla tulevat ylön lihaviksi, niin on Paimen uhannut sen saman Hesekielin suun kautta, että hän tahtoo niitä lihavia lampaita hävittää.

Mutta kutkas nyt ovat ne lihavat lampaat, joita Herra on aikonut hävittää? Hän sanoo, että lihavat lampaat polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteet. Lihavat lampaat ei kysy sen perään, mitä lihait lampaat saavat. Mutta keiturit

luulevat, että het ovat lihait lampaat ja odottavat, että Paimenen pitäis heitä ruokkiman. Keiturit sanovat, että lampaat ovat ylpiät ja puskevat heitä.

Mutta ei Herra vielä sanonut, että lampaat puskevat keituria, vaikka Hän sanoo: "Katso, minä tahdon tuomita oinasten Ja kauristen välillä", josta siis kuuluu, että he puskevat. Mutta kukas se on, joka ensinnä alkaa puskemaan, oinas eli kauris? Me tiedämme, että kauris on keiturin pukka, joka miehustelee kahden jalan päällä, koska hän nousee puskemaan, ja silloin lammas peräänntyy. Mutta sillä aikaa kuin kauris seisoo kahden jalan päällä tulee oinas ja puskee kaurista rintaan. Ja siitä puskeemisesta tulevat pukin rinnat kipiäksi. On sentähden muutampia aikaisia keiturin pukkia, joiden rinnat ei ole koskaan kipiäksi tulleet sen tähden, että ne on varustetut mustan raution rintarauodoilla. Ja on niitä semmoisiakin, joiden rinnat ovat kerran kipiäksi tulleet, mutta puoskarit ovat parantaneet. Niistäkös nyt kauriit ottavat itsellensä lohdutuksen, että Herra on aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä.

On se kyllä aikonut tuomita oinasten ja kauristen välillä, koska se suuri Israelin Paimen erottaa lampaat vuohista, ja asettaa heitä vasemmalle puolelle ja käskee heidän mennä siihen tuliseen järveen, joka perkeleille ja hänen enkeileilensä valmistettu on. Mutta Herra on myös aikonut tuomita lampaan ja lampaan välillä. Koska lampaatki rupeevat puskemaan toinen toisiansa, se ei ole hyvä tapa. Herra sanoo näin niille lampaille, jotka ovat lihavat: "Te potkutte jalvoillanne ja puskette heikkoja sarvil-

lanne siihen asti kuin te heidät hajotatte ulos. Sen tähden näin sanoo Herra, Herra heille: "Minä tahdon tuomita lihavain ja laihain lammasten välillä." Kutkas ovat siis nämät lihavat lampaat, jotka potkivat ja puskevat? Lihavain lampaitten tuntomerkki on se, että he polkevat laidunta ja pilaavat vesilähteitä. Ja niille sanoo Herra samassa paikassa, nimittäin Hesekielin. 34. luvussa: "Eikös siinä kyllä ole, että teillä niin hyvä laidun on, ja jääneet teidän laitumistanne te jalvoillanne tallaatte. Ja niin jalot lähteet juoda, että te jääneet jalvoillanne tallaatte, että minun lampaani pitää syömään sitä, kuin te olette jalvoillanne sotkeneet, ja pitää myös juoman sitä, kuin te tallanneet olette jalvoillanne." Tässä paikassa kuuluu nyt Herra valittavan, että lihavat lampaat polkevat laidunta. Ja hän kysyy vielä, eikö teillä kyllä siinä ole, että teillä niin hyvä laidun on ja niin jalot lähteet juoda? Mutta koska lampaat tulevat lihaviksi, ei kelpaa heille enää laidun, vaan he hakevat aina pampaa ja siinä he polkevat laidunta.

Jättäkäämme nyt ne lihavat lampaat, jotka potkivat jalvoillansa, koska he näkevät koiria, ja puskevat heikkoja, Herra on aikonut niitä hävittää, ja katselkaamme niitä, jotka eksyvät laumastansa. Niistä on Israelin Paimenelle suuri vaiva, jotka ei pysy laumassa. Ja valitettavasti on monta semmoista näinä aikoina, jotka eksyvät laumastansa. Ja minkä tähden he eksyvät laumastansa? Sen tähden ilmanki, että he luulevat parempaa ruokaa löytävänsä muualla, koska he ovat yksistänsä. Vai olettekos te eksyväiset lampaat niin laihat ja niin voimattomat, ettette jaksa muita lampaita

seurata? Minä luulen, että laihat lampaat määkyvät niin pian kuin he jäävät laumasta ja kaipaavat kumppania. Niille tulee ikävä, koska he jäävät yksistänsä.

Mutta ei laihat lampaat ole pahimmat jäämään laumasta, mutta ne toiset, jotka asuvat sivupuolella, nimittäin ylisyrjäiset ja alasyrjäiset, ne ovat pahimmat jäämään laumasta. Ja ei se ole muu kuin pahanilkinen luonto niissä. Ei niiden ääni kuulu, vaikka kuinka kaukana olisit laumasta. Ja se on ihmeellinen, että semmoisia pitää löytymän, jotka vasiten jäävät laumasta, vaikka lammas on niin rakas kumppanille, että ei ole keiturilla niin suuri rakkaus kumppanille. Sillä keiturit ei ole koskaan niin koossa kuin lampaat. Se on ihmeellinen, sanon minä, että lampaat, jotka ovat niin rakkaat kumppanille, pitää vielä jäämään laumasta ja eksymän pois synkkään mettään. Emme ymmärrä muuta kuin että niillä on ylisyrjäisyyttä, ja että ne raukat, jotka niin jäävät laumasta, joutuvat ensimmäiseksi kaikille pedoille ruoaksi.

Ja koska nyt niin monta on, jotka näinä aikoina ovat eksyneet laumastansa, niin pitäis meidän rukoileman sitä suurta Israelin Paimenta, että hän etsis niitä raukkoja, jos vielä mahdollinen olis, että ne löytyisit, sillä monta raatoa on löytynyt mettässä, joita hukka on tappanut. Muutamista ei ole muuta kuin nahkakappaleet löytyneet.

Kuule, sinä Israelin Paimen, pitääkö sinun vaivasti hukkaan menemän? Niin paljon vaivaa kuin sinä olet nähnyt niiden raukkain edestä, koska ne olit hajotetut kaikilla Israelin vuorilla siihen aikaan, koska sumu ja pimiä oli. Mutta ei

nyt pitäis oleman sumu ja pimiä aika, koska valkeus on tullut maailmaan, ja kuitenkin eksyvät raukat. Se näyttää niin kuin kaikki Paimenen vaiva menis hukkaan. Mutta älä kuitenkaan väsy niitä raukkoja etsimästä Ja huutamasta niin kauan kuin vielä yksi syrjä aurin-gosta ylhäällä on. Kuule Israelin Paimen murheellisten ja katuvaisten huokaus. Isä meidän, joka olet taivaissa, j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, mistäs Paimen löytää kadonneita lampaitans. Emme tiedä, mistä hänen pitää niitä löytämän, sillä ne saattavat olla synkiässä mettässä. Ne saattavat olla jossakussa Kalevan luolassa. Ne saattavat olla jonkun kuusen alla. Ne saattavat olla niin kaukana Paimenesta, ettei Paimenen ääni kuulu enää. Ja mistäs hänen pitää semmoisia löytämän, jotka ei vastaa, vaikka Paimen huutaa?

Me olemme jo äsken puhuneet siitä, kuinka ja millä tavalla muutamat lampaat jäävät laumasta ja eksyvät korpeen. Ei ne ole niin laihat, ettei he jaksa seurata, vaan ne ovat syrjäpuolella ja pakkaavat aivan mettään. Ja siellä he juoksevat sienen perässä. Jos ne olisit semmoiset lampaat, että he kuulisit Paimenen ääntä ja pysyisit laumassa, ei olisi Paimenella niin suuri vaiva heitä paimentaa ja koossa pitää. Mutta ne ovat ylisyrjäiset ja pahankuriset ja sen tähden ne jäävät laumasta ja eksyvät korpeen.

Mistäs pitää nyt Paimenen löytämän semmoisia, jotka pahankurisuuden tähden jäävät laumasta? Emme tiedä, mistä hänen pitää niitä löytämän. Minä pel-

kään, että muutamat ovat jo kuolleet mettään. Muutamat makaavat jo raaton, ja muutamista on ainoastans nahkakappaleet löytyneet.

Mutta mitkäs ovat ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, joita hän jättää korpeen, koska hän lähtee sitä kadonnutta etsimään? Me kuulemme hänen omasta suustansa, että net on semmoiset, jotka ei parannusta tarvitse. Ja net kutsutaan vielä hurskaiksi. Ovatkos siis totisesti hurskaat, vai ovatkos he fariseukset, jotka pitävät itsensä hurskaana ja ei luule parannusta tarvitsevansa? Minä luulen, että jos net on fariseukset, niin ei saata se suuri Paimen niille mitään tehdä, sillä ne pysyvät heidän omassa vanhurskautessansa. Heillä on omavanhurskaus autuuden perustuksena. Ei ne tarvitse Paimenta, eikä semmoiset tottele häntä, sillä niillä on autuuden järjestys pääkallossa. Ei niillä ole hätä Vapahtajan perään, Ja ne tulevat niin muodoin aikaan ilman Paimenta. Paimen jättää heitä maailman korpeen, koska hän ei saata niitä ruokkia eli paimentaa.

Ja mitäs semmoiset tekevät Paimenen kanssa? Jos Paimen rupeis niitä kaitsemaan, ei hän joutais mennä etsimään sitä, kuin kadonnut on. Vapahtajan täytyy itse jättää fariseuksia kaitsematta, sillä hänen puheensa ei vaikuta heissä mitään. Ne olit niin hurskaat, ettei ne parannusta tarvinneet. Ja myös opetuslapset jätit ne yhdeksänkymmentäyhdeksän. Ei ne tinganneet paljon ylimmäisten pappein, fariseusten ja kirjanoppineitten kanssa, sillä ne tiesit, ettei se maksa vaivaa. Ja mitkä net on, jotka katsovat ylön kirkkoa ja jumalanpalvelusta? Eikö net ole niitä yhdeksää-

kymmentäyhdeksää hurskasta, jotka ei parannusta tarvitse? Tarvitsevatkos semmoiset parannusta, jotka harvoin tulevat kirkkoon ja jumalanpalvelukseen, jotka ylönkatsovat armonvälikkappaleita, eivätkä käy enää Herran Ehtoollisella?

Niitä on vähimmässäkin laskussa yhdeksänkymmentäyhdeksän, jotka tässäkin seurakunnassa ovat alkaneet metlässä elämään ja armon välikkappaleita ylönkatsomaan. Ne pääsevät kyllä sivuti kirkkoa viinaporvarin taloon. Katso, net on hurskaat, jotka ei parannusta tarvitse. Ja korvessa net asuvat. Ne taitavat siis olla yhdeksänkymmentäyhdeksän hurskasta, jotka parannusta ei tarvitse. Jos Paimen niitä jättää, niin ei ne Paimenta tarvitse. Ja ei suinkaan hukka niitä hajota, ei ne eksy laumasta. Ja ei ne laita laiduntansa, koska pirun paska on saapuvilla.

Mutta jos ne yhdeksänkymmentäyhdeksän ovat totisesti hurskaat, niin täytyy kuitenkin Paimenen jättää niitä korpeen ja lähteä sen perään, joka kadonnut oli. Ei sovi hänen olla niitten tykönä aina, jotka jo tallella ovat. Hänen täytyy välistä jättää niitä Jumalan haltuun, sillä Paimenella on suurempi muret niistä, jotka ovat laumasta eksyneet kuin niistä, jotka ovat tallella. Semmoinen on Paimenen luonto, että hän kaipaa niitä, jotka eksyneet ovat. Ja niitten perään hän lähtee. Mutta ei hän niitäkään unhotta, jotka korvessa ovat.

Samaten vaimo, joka penningin kadottaa, sytyttää kynttilän, ja etsii joka paikasta siihen asti, että hän sen löytää. Ei hän silloin niistä rahoista huoli, jotka tallella ovat, vaan sitä hän hakee, joka kadonnut on. Niin muodoin jättää Pai-

men yhdeksänkymmentäyhdeksän korpeen ja lähtee hakemaan sitä, kuin kadonnut on. Koska hän sanoo: "Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta", niin olis mahdollinen ajatella, että net on lampaat, joita hän niin jättää. Ja jos net on lampaat, niin täytyy heidän olla tyytyväiset siihen, että Paimen heitä jättää siksi aikaa, kuin hän hakee sitä, kuin kadonnut on.

Mutta mistä pitää hänen nyt löytämän sitä kadonnutta lammasta? Me tiedämme, että yksi kadonnut lammas, joka on yksin metlässä, on ensiksi araksi tullut, ettei voi Paimen saada häntä kiinni millään tavalla. Jos Paimen tulee näkyville ja kutsuu häntä, ei se kuitenkaan tule kutsumisella. Toiseksi, jos kadonnut lammas kohtaa keituria metlässä, niin se on vaara, että hän menee niitten seuraan ja rupeaa niitä juovattamaan.

On se myös sangen vaarallinen, jos kadonnut lammas ei tule pian takaisin, koska Paimen häntä huutaa, että hän joutuu kaikille pedoille ruoaksi, koska hän on laumastansa eksynyt. Voi sinua, eksynyt lammas! Minkä tähden sinun piti erkaintuman sinun laumastas ja jäämän yksin mettään, kussa on niin paljon petoja, jotka sinua kiskovat ja raatavat? Eikös mahtanut olla sinulla hauskeempi, jos sinä olisit pysynyt laumassa muitten lammasten seurassa? Nyt sinä olet saattanut Paimenelle niin suuren vaivan. Nyt hän vaeltaa yksin metlässä ja on murheellinen, koska hän ei tiedä, mistä hänen pitää sinut löytämän. Hän astuu välistä ylös Siinain vuorelle niin kuin Mooses, ja huutaa, eksynyt lammas, sinua nimellä. Mikset vastaa, koska hän

huutaa? Välistä hän astuu alas nöyryyden laaksoon ja kuuntelee, jos joku lampaan ääni siellä kuuluu. Mutta hukkaan hän etsii kadonnutta lammasta nöyryyden laaksosta, koska Siinain vuorella ei näy eikä kuulu mitään. Ei taida eksynyt lammas olla Punaisen meren rannalla eikä Jordanin virran tykönä, koska häntä ei näy Kedarin majoissa.

Voi, voi, eksynyt lammas, minkä kaltaisen vaivan sinun piti tekemän Paimenelle, joka nyt vaeltaa monta raskasta ja vaivalloista askelta sinun tähtes, ja kuka tiesi, mistä hän sinun viimein löytää? Sinä taidat olla niin synkiässä metässä eli jossakussa Kalevan luolassa, ettei Paimen löydä sinua enää. Jos sinä vastaisitkaan, koska hän sinua kutsuu, niin se olis mahdollinen, että hän tulis sinun tykös ja ottais sinut kiinni ja panis olallensa ja kantais sinut laumansa tykö. Mutta ilmanki sinä olet jo niin araksi tullut, ettei hän enää saa sinua kiinni.

Valitettavasti on monta lammasta eksynyt tänä vuonna, ja muutamat ovat jo kaikille pedoille raatelukseksi tulleet. Hengellinen hukka on jo kiskonut ja raatanut heidän tuntoansa niin, että he makaavat raatona siellä ja täällä, eikä tunne enää Paimenta. Jos taivaan enkelit iloitsevat yhdestä syntisestä, joka hänsä kääntää ja parantaa, kyllä riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemisesta, niin kuin he ovat jo monesta saaneet ilon siinä toivossa, että kaikki tulevat semmoisiksi. Älkää sentähden iloitko ylön varhain, te riettaan enkelit, ei teidän vaivanne tule huokiammaksi sen kautta, että joku kristitty lankee, vaan teidän vaivanne tulee ainoastans suuremmaksi sen kautta, koska te näette nyt

ja kuulette, kuinka se suuri Israelin Paimen etsii kadonneita lampaitans. Pikkemmin David sai synnit anteeksi kuin Saul, joka häntä vainosi. Vaikka ei yksikään kristitty tarvitse ottaa Davidista esimerkkiä synninteossa, mutta Davidin katumuksesta saattavat kyllä kaikki langenneet ottaa esimerkin, jos heillä on halu autuaaksi tulla.

Mikäs voitto siitä tulee Davidin vihollisille, että he iloitsevat Davidin lankeemisesta? Enemmän he paatuvat vaan ja sanovat viimein niinkuin Israelin valtakunta: Ei minulla ole osaa eikä arpaa Davidin huoneessa.” Siinäpä rietas sai heitä uskomaan, että Davidin valtakunta on yksi huono valtakunta. Davidin poika oli heidän mielestänsä ylön kova ja ankara. Ja vielä silloin, koska David oli voiton saanut kaikkein niitten ylitse, jotka häntä vainosit, tuli yksi Belialin mies ja sanoi: “Ei meillä ole yhtäkään osaa Davidissa.” Ja vielä nytkin ajattelee moni: “Mikäs kristitty David oli, joka toisen vaimon kanssa huorais ja pani miehen tappamaan? Ja sen kaltaisetkos kristityt ovat? Joo, semmoisia ne nyt ovat. Ei pikkuistakaan paremmat kuin David.

Net publikaanit ja syntiset, joiden kanssa Vapahtaja pitää kanssakäymistä, semmoisetkos kristityt ovat?” Joo, net on ne kadonneet lampaat Israelin huoneesta, joita se suuri Israelin Paimen hakee. Net on huonointa ihmissorttia, jotka jo maailmassa löytyvät, nimittäin huorat ja varkaat, net on Vapahtajan parhaat ystävät, joiden seassa on Maria Magdaleena, yksi huorariepu, joka tuli ulvomaan juuri herrain salissa. Ja Leevi, yksi kruununvaras. Ja Pietari, yksi

köyhä kalamies ja Zebedeuksen pojat, Johannes ja Jakobus. Mitkäs herrat net ovat, jotka seuraavat Jeesusta? Ei net ole minkään väärtit ihmiset. Ja semmoisia nyt Jeesus ottaa vastaan ja niitä hän pitää kristittyinä.

Mutta maailman herrat, jotka ovat niin kunnialliset ja niin siviät, ettei ole mitään katumista, ne pitävät pahana, että hän ottaa syntisiä vastaan ja syö heidän kanssansa. Niin tuumaavat fariseukset ja kirjanoppineet, että se ei ole oikea opettaja, joka huorain ja varkaitten kanssa syöpi. Fariseukset ja kirjanoppineet tahtoisit, että Jeesus pitäis kanssakäymistä parempien ihmisten kanssa, jotka ei ole niin huonot ja niin ylönkatsohut. Mutta Jeesus ei huoli herroista, sillä ne vihaavat häntä. Ne tahtovat häntä pois tieltä. Jos hän sanoo heille totuuden, niin ei he usko. He sanovat Jeesukselle: "Sinä olet samaritaanus ja sinulla on perkele." Ja semmoiset ovat myös tämänaikaiset fariseukset. He vihaavat ja vainoovat Jeesuksen opetuslapsia. Ja jos ne ovat ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, jotka parannusta ei tarvitse, niin täytyy Paimenen jättää heitä korpeen ja mennä hakemaan niitä kadonneita lampaita Israelin huoneesta, nimittäin huorat ja varkaat, jotka parannusta tarvitsevat, jos vaan nämät kadonneet lampaat kuulisit Paimenen ääntä ja antaisit itsensä löytää.

Mutta sen pahempi, ei kaikki kadonneet lampaat tule Paimenen tykö, vaikka hän niitä hakee. Muutamat ei tule ollenkaan sen suuren Paimenen tykö, ja muutamat juoksevat ensinnä niin kuin villilampaat mettään Ja taas pysähtyvät vähäksi aikaa kuuntelemaan, ja katsovat

isoilla silmillä Paimenen päälle ja taas lähtevät juoksemaan niin kuin mikä vihollinen olis heitä ajamassa takaa, ja niin saapi Paimen juosta heidän peränsäns siihen asti, että hän väsyä niitä hakemasta. Ja silloin saavat sekä kadonneet että eksyneet lampaat olla yötä mettässä, ja siellä tulee susi heitä kiskomaan ja raatamaan.

Voi, voi teitä, te onnettomat lampaat, jotka niin olette kadonneet pois ja eksyneet laumastanne! Kuinka suuren vaivan te teette Paimenelle, ja kuinka monta raskasta ja vaivalloista askelta hän on saanut astua teidän tähtenne, ja kuitenkin täytyy hänen usein murheella ja raskaalla mielellä pyörtää takaisin tyhjänä ja valittaa taivaan enkeleille: "Minun lampaani ovat hajotetut kaikilla Israelin vuorilla ja kukkuloilla. Ne ovat eksyneet pois laumastansa ja ovat kaikille pedoille raatelukseksi tulleet." Voi, voi teitä, te eksyneet lampaat! Kuinka suuren vaivan te teitte Israelin Paimenelle, joka huutaa teitä Israelin vuorilla ja Saaronin laaksossa ja Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta ei kuulu kadonneitten lammasten äänistä. Ei vuotu jälkiäkään, missä he olisit käyneet. Ilmanki susi on niitä raatanut ja raiskannut.

Mutta Siionin vuorella on vielä muutamia lampaita ja Jeesuksen karitsoita koossa. Ja Golgatan mäellä, kussa Paimen antaa henkensä lammasten edestä, siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa sen suuren ja hirmuisen suden kanssa. Siellä ovat ne harvat lampaat rauhassa, joita hän on omalla verellensä ostanut. Siellä hyppäävät Jeesuksen karitsat niin kuin peurat. Ja Pietari, jolle se suuri Is-

raelin Paimen on sanonut: “Ruoki minun karitsoitani,” on vissimmästi ruokkimassa Jeesuksen karitsoita, ja Johannes heitä juottaa elämän vedellä, ja Maria Magdalena lypsää heitä, ja Paavali keritsee. Amen. Ja se suuri Israelin Paimen pesee heitä Jordanin virrassa, että heidän villansa tulevat lumivalkeaksi. Ja Jakobi näkee unessa, kuinka he tulevat hedelmällisiksi. Amen.

Alku kateissa *-merkkiin asti / Loppuosa Oulun maakunta-arkisto / P. Raittilan kokoelma / Alku Koller 1:stä / Kansallisarkisto Helsinki /

Ettekö te tiedä, että pyhien pitää maailmaa tuomitseman. 1. Kor. 6: 2

Maailman lapset pitävät kristittyjen tuomitsemisen sängen pahana erinomat-
tain siitä syystä, että he katsovat ylen
kristityitä ja vihaavat heitä. Koska kris-
tityt lukevat maailman lapsille sen tuo-
mion, jonka Vapahtaja on jo aikoja sit-
ten lukenut heille, että jokainen, joka ei
usko Jumalan Pojan päälle, hän on jo
tuomittu, niin suuttuvat maailman lapset
kovin ja sanovat niin kuin Israelin mies
sanoi Moosekselle: “Kuka sinut pani
tuomariksi meidän päällemme?” Moo-
ses tahtoi nimittäin asettaa riidan kah-
den Israelin lapsen välillä ja sanoi sille
miehelle, joka veljeänsä löi: “Miksi sinä
teet väärin veljellesi?” Mutta se, joka
teki väärin, ei kärsinyt sitä, että Mooses
häntä nuhteli. Niin kuin maailmanlasten
tapa on, että he kantavat vihaa sille, joka
heitä vääryydestä nuhtelee, ja sanovat:
“Kuka sinut pani tuomariksi meidän
päällemme?” Eivät he niin muodoin
viitsi kuulla, mitä Paavali sanoo 1. Kor.
6: 2: “Ettekö te tiedä, että teidän pitää
tuomitseman maailmaa?”

Mutta maailman lapset eivät usko
sitä, että kristittyjen pitää tuomitseman
maailmaa, sillä maailmanlapset pitävät
itseänsä kristittynä sen vuoksi, että he
ovat kastetut ja kunnialliset ihmiset,
eikä heissä ole vääryyttä. Koska nyt
kristityt rupeavat Jumalan sanan jälkeen
soimaamaan suruttomia ja tuomitse-
maan heitä hengellisesti sen tuomion
mukaan, joka jo on Jumalan sanassa
heille annettu, niin suuttuvat maailman
lapset ja sanovat: “Kuka sinut pani tuo-
mariksi meidän päällemme?”

Mutta koska maailmanlapset suuttu-
vat keskenänsä, rupeavat he kiroamaan ja
tappelemaan, ja käskvät vihamiehensä
mennä helvettiin, sitä ne ei moiti ollen-
kaan. Mutta jos kristitty tahtoo Jumalan
sanan jälkeen lukea heille sen tuomion,
joka on ennen jo kaikille suruttomille ja
uskottomille määrätty, niin ottavat he vii-
siä¹ Raamatusta, ettei saa yksikään tuo-
mita, vaikka suruttomat ja kääntymättö-
mät kantavat itse tuomion omassatun-
nossansa, jos omatunto pääsisi sen ver-
ran heräämään, että se puhuisi oikein.
Mutta koska omatunto on nukkumassa,
silloin ei tahdo ihminen kuulla sitä tuo-
miota, joka kaikille suruttomille on mää-
rätty maailman alusta, nimittäin kirous ja
vaiva jokaisen päälle, joka pahaa tekee.

Luonnollinen ihminen pitää itsensä
hurskaana. Ei hän tahdo syntiänsä tun-
nustaa. Koska näkyväisiä syntejä hänelle
soimataan, kieltää hän pois niitä ja
peittää. Mutta kristityille on annettu val-
ta tuomita maailmaa hengellisellä tuo-
miolla. Sen me kuulemme, ei ainoastan-
sa Paavalin mainituista sanoista, vaan
myös Vapahtajan omista sanoista. Hän
sanoo nimittäin opetuslapsillensa: “Tei-
dän pitää tuomitseman kaksitoista kym-
mentä Israelin sukukuntaa.” Ja taas sa-
noo Paavali: “Hengellinen ihminen tuo-
mitsee kaikki, eikä tule yhdeltäkään tuo-
mituksi.” Jos maailmanihminen olisi
kuinka vihainen kristitylle ja soimaisi
häntä väärällä soimauksella, niin ei se
tee kristitylle mitään. Kyllä kristitty kär-
sii tuomion kuulla, sillä hän tietää, että
hän on tuomionalainen ollut.

Mutta maailmanihminen, joka on
hurskas, ei kärsi tuomiota kuulla, sillä
vanha Aatami on niin pyhä ja niin hurs-

kas, ettei hänessä löydy vääryyttä. Vanha Aatami luulee olevansa likimmäinen Jumalalle, koska hän on likimmäinen saatanelle. Koska viha kuohuu sydämessä, silloin rakastaa hän lähimmäistänsä. Koska hän kiroaa, silloin on hän siunaa-massa. Koska hän on paloviinaa juonut, silloin on hän ripillä käynyt. Koska hän tappelee, silloin on hän evankeliumia saarnaamassa ihmisille. Koska hän janoaa kristittyjen verta, silloin on hän Jumalan puolesta kiivas. Omatunto vaatii häntä juomaan, kiroilemaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan.

Nämä ovat Paavalin opin jälkeen lihan työt, jotka tuomitaan Jumalan sanan kautta. Ja koska vanha ihminen tuomitaan näitten töitten tähden, niin hän suuttuu ja vihastuu. Hän tahtoo, että se pitää viisattaman². Hän aikoo kysyä kunniansa perään. Hän hakee senkaltaisia paikkoja Raamatusta, joilla hän tahtoo näyttää toteen, että hänen elämänsä on kristillinen, ja ettei saa yksikään tuomita häntä. Mutta Paavali sanoo näin: "Jos te tuomitsisitte itsenne, niin ei teitä tuomittaisi." Ihmisen pitää tuomitseman itsensä. Mutta kuinkas luonnollinen ihminen saattaa tuomita itsensä, joka on sokea, eikä näe syntiänsä.

Kristityn tarkoitus sillä tuomitsemisella on, että suruton ihminen heräisi, että hän tulisi oikeaan katumukseen, että hän armonjärjestyksen mukaisesti rupeaisi pyytämään armoa. Mutta suruton ihminen ei tahdo tuntea syntiänsä eikä katumusta tehdä, vaan hän tahtoo ojeti yhden turhan ja jumalattoman elämän perästä astua ylös taivaaseen. Muutamat siveyden kautta. Muutamat kuolleen uskonsa kautta. Ilman katumuksetta, ilman

elämän parannusta, ilman sydämen ja mielen muutosta.

Ja koska kristitty osoittaa suruttomalle ihmiselle Jumalan sanan mukaisesti, mikä tuomio häntä odottaa, jos totinen katumus ja parannus ei tule, niin suuttuu vanha ihminen neuvonantajalle ja sanoo: "Sinäkös olet ihmisten tuomari?" Ja hakee vielä viisiä Raamatusta, ettei saa tuomita, vaikka se tuomio, joka Raamatussa on kielletty, kuuluu juuri senkaltaisille ihmisille, jotka vihassansa ja kiukussansa panettelevat, kiroavat, uhkaavat, haukkuvat ja käskvät lähimmäisensä mennä helvettiin. Senkaltainen tuomio, jonka suruttomat ihmiset laskevat ulos suustansa lähimmäisestän-sä, se on kielletty Raamatussa.

Mutta eivät suruttomat ihmiset pidä siitä mitään, että he vihassa tuomitsevat lähimmäisensä helvettiin. Mutta jos kristitty tahtoo heidän silmiensä eteen panna sen tuomion, jonka Vapahtaja on kaikille suruttomille lukenut, nimittäin: "Tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä, kuin valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat," koska tämä Vapahtajan tuomio luetaan suruttomille, silloin nousevat vanhan Aatamin karvat varsin pystyyn. Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa. Veri ja muoto tulevat mustaksi siitä sapesta, joka on täynnä myrkyä, jonka lohikäärme sylki ihmisen sydämeen. Vanha ihminen sanoo neuvonantajalle: "Et sinä ole Jumala. Ei sinun tarvitse tulla tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä."

Niin kuin juutalaiset sanoivat sille miehelle, joka oli sokeana syntynyt, mutta Vapahtajan voiman kautta oli saa-

nut silmänsä auki: "Sinä olet kokonansa synnissä syntynyt ja tahdot meitä opettaa." Niin sanovat myös tämänaikaiset juutalaiset kristityille: "Sinä olet itse synnissä syntynyt ja tahdot meitä opettaa." Mutta Jeesus kysyi kuitenkin jälkeä siltä mieheltä, joka oli sokeana syntynyt: "Uskotkos sinä Jumalan Pojan päälle?" Hän vastasi: "Jaa, Herra, minä uskon." Niin minä myös olen kysynyt niiltä, jotka ovat maailman joukosta tuomitut ja heidän seurastansa erotetut, eivätkä saata enää juoda, kirotta ja tapella heidän kanssansa: "Uskotkos sinä Jumalan Pojan päälle?" Jaa, Herra, minä uskon. Minä uskon, että Herra Jeesus vahvistaa kaikkien niitten uskon, jotka ovat sokeana syntyneet, mutta Jeesuksen voiman kautta saaneet silmänsä auki, ja tämän asian tähden vihataan, pilkataan ja vainotaan maailmalta. Minä uskon, että Herra antaa kaikille murheellisille, epäileväisille ja heikkomielisille voimaa uskomaan ja turvaamaan Jumalan Pojan päälle, joka heidän sielunsa on lunastanut ja vapaaksi ostanut kuolemasta. Amen. Isä meidän j. n. e.

Maailmanlapset luulevat vissimmästi, että he tämän päivän evankeliumista saavat todisteita kristityitä vastaan, koska Vapahtaja kieltää opetuslapsiansa tuomitsemasta. Mutta se on tietämätöntä, kenelle tämä Vapahtajan sana parhaiten sopii, ja kutka eniten rikkovat tätä käskyä vastaan. Maailmanlapset luulevat, että kristityt eivät tottele Vapahtajan käskyä tässä asiassa, koska Vapahtaja kieltää tuomitsemasta, ja kristityt kuitenkin tuomitsevat suruttomia, vaikka Vapahtaja on kieltänyt, ettei saa tuomita.

Mutta minä luulen, että kristityt saavat vielä enemmän voimaa tuomitsemaan, koska me ensinnä katsomme perään, minkä kaltaisille ihmisille nämä Vapahtajan sanat kuuluvat, ja kenelle ne parhaiten sopivat. Vapahtaja sanoo: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi." Nyt luulevat maailmanlapset, että kristityille se on sanottu, jotka muka tuomitsevat suruttomia. Mutta minä luulen, että maailmanlapsille se on sanottu: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi." Sillä ne sanat, jotka varsin jälkeen tulevat, osoittavat sen, että Vapahtaja tarkoittaa niitä, jotka tuomitessansa sadattelevat, koska hän sanoo: "Älkää sadatelko, ettei teitä sadateltaisi."

Ketkäs ne nyt ovat, jotka tuomitesansa vielä sadattelevat? Kristitytkös ne ovat, vai maailmanlapset? Kristityt ilmankin, sillä eiväthän maailmanlapset koskaan kiroa! Ne huutavat tyhjä sen miehen nimeä, jota he palvelevat. Jumalan kunniaksi he sanovat lähimmäisellensä: "Mene hiiteen, mene helvettiin!" Ja rakkauden tähden he käskvät lähimmäisensä mennä helvettiin. Eivät maailmanlapset vihassa koskaan kiroa eli sadattele, mutta aivan rakkaudesta he käskvät lähimmäisensä mennä helvettiin. Sen tähden he ilmankin käskvät lähimmäisensä mennä helvettiin, että siellä on hauska olla. Eivät maailmanlapset koskaan sano lähimmäisellensä: "Mene taivaan valtakuntaan." Mutta he sanovat: "Mene helvettiin!"

Vieläpä se, että maailmanlapset huutavat lähimmäistensä perkeleeksi ja saatanaksi. Se on tyhjä kunnian tähden, että he tämän kauniin nimen antavat lähimmäisellensä. Koska nyt suruttomat ihmi-

set eivät sadattele koskaan, eivätkä tuomitse lähimmäistensä helvettiin, niin taitaa tämä sana ainakin langeta kristittyjen päälle, jotka tuomitsevat, kiroavat ja sadattelevat. Lankeaa se vielä itse Vapahtajan päälle, joka kerran kirosi Pietarille, koska hän sanoi: "Mene pois, saatana. Sinä olet minulle esteeksi!"

Vielä laveammalta sanoo Vapahtaja: "Anteeksi antakaa, niin teille anteeksi annetaan." Nämä Vapahtajan sanat kuuluvat ilmankin suruttomille, jotka eivät kannu vihaa lähimmäisellensä, vaan anteeksi antavat viinavelkoja lähimmäisellensä ilman maksutta, eivätkä suutu koskaan, vaikka kuinka kiusattaisiin. Mutta kelles nämä Vapahtajan sanat sopivat: "Taitaako sokea sokeaa taluttaa? Eivätkö he molemmat kuoppaan lankeaa?" Ne sanat kuuluvat vissimmästi kristityille, jotka ovat sokeat taluttajat. He ovat järjettömät neuvonantajat, jotka neuvovat ihmisiä väärälle tielle. Ovat itse hulluja ja tekevät muita hulluksi. Mikäpä muu se on, kuin hullu, joka neuvoo ihmisiä totiseen katumukseen ja parannukseen, ja tahtoo estää juopumuksen ja viinakaupan? Joka rupeaa niitä kuuntelemaan, se tulee vissimmästi köyhäksi ja viimein hulluksi.

Koska ihminen rupeaa ylen paljon kirjaa lukemaan, niin hän tulee hulluksi. Niin sanoi se viisas maailman herra, Festus, Paavalille: "Sinä olet hullu, Paavali, ja ylen paljon lukeminen on sinut hulluksi tehnyt." Mutta maailman orja, se on viisas. Erinomattain silloin, kun paloviina nousee päähän. Hän tietää parhaiten, kuinka ihminen tulee autuaaksi. Ei hän ole sokea taluttaja, niin kuin kristityt, vaan hän antaa ihmisille

mieltä, ja hänen uskonsa on tämä: Elä siveästi! Juo paloviinaa! Pidä viinakauppaa! Freistaa voittaa maailman tavaraa niin paljon, kuin sinä saatat. Jos ihmiset eivät tottele sinua, niin kiroa ja tappele! Käy lakia! Mitä sinä et voita viinalla, kirouksella ja tappeluksen kautta, sen sinä voitat lain kautta, sillä kaikki nämä asiat kuuluvat siveyteen. Jos tulee tarvitsevainen, niin ota hyvä voitto vaivastasi ja kalustasi. Mutta jos kunnialliset vieraat tulevat, niin sinun pitää oleman kunniallinen vierasten pitäjä.

Tämä on ensimmäinen läksy siveän miehen uskontunnustuksessa. Toinen uskonkappale on tämä: Ihminen on heikko. Ei hän jaksa sotia lihan himoja vastaan. Mutta Jumala on armollinen. Ei hän vaadi mahdottomia. Jos ihminen joutuisi johonkuhun erehdykseen, esimerkiksi että hän houraisi viinassa eli rakastaisi muita vaimoja ja tappelisi oman vaimonsa kanssa, kyllä Jumala anteeksi antaa. Tämä on niitten uskonkappale, jotka eivät tohdi ainoastansa luottaa siveytensä päälle, mutta sen varastetun armon päälle. Muutamat maailmanlapset tunnustavat myös katumuksen ja parannuksen tarpeelliseksi, mutta ei siihen laihin, kuin kristityt vaativat, nimittäin omantunnon vaivalla, sydämen ahdistuksella, huokauksilla ja kyyneleillä, vaan erilaihin.

Vaikka ne maailman siveät ihmiset ja kuolleen uskon tunnustajat eivät saata sentähden selittää, kuinka ja koska tämä katumus ja parannus on tapahtunut heille. Paljon vähemmin he saattavat selittää, kuinka totinen katumus ja parannus pitää tapahtuman. Tämä näkyy olevan siveitten ja kuolleen uskon tunnustajien

oppi. Järki on heillä tien osoittaja. Ja jos me nyt tahtoisimme tietää, kenelle nämä Vapahtajan sanat kuuluvat: "Saattaako sokea sokeaa taluttaa? Eivätkö molemmat kuoppaan lankea?" niin se on arvatava, että maailman lapset, joilla on iso järki pääkallossa, lykkäävät pois päältänsä sen soimauksen, että he ovat sokeat. Jos he nimittäin tuntisivat ja tunnustaisivat, että he ovat sokeat, etteivät he tiedä, mistä tie menee taivaaseen, niin tulisi järki lyhemmäksi.

Eivät juutalaiset kuitenkaan tahtoneet tunnustaa itsensä sokeaksi, sillä Vapahtaja sanoi heille: "Jos te tuntisitte, että te olette sokeat, niin teillä olisi vähemmän syntiä. Mutta nyt te sanotte, että te näette. Sen tähden on teillä suurempi synti." Mutta nämä sanat: "Kuinkas näet raiskan, joka on veljesi silmässä, vaan et havaitse malkaa, joka on omassa silmässä." Ne Vapahtajan sanat antavat maailmanlapsille ison voiton, sillä ei maailmanlapsilla olekaan tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä, vaikka juutalaiset näkivät paljon vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämässä. Juutalaiset näkivät senkin synnin Vapahtajan elämässä, ettei hän pessyt käsiänsä, koska hän istui syömään. Juutalaiset soimasivat usein Vapahtajaa, että hän oli pyhäpäivän rikkoja, koska hän paransi niitä sairaita pyhäpäivänä.

Mutta se oli suurin synti, mitä Vapahtaja oli tehnyt, että hän teki itsensä Jumalan Pojaksi. Ja se taitaa vielä nytkin olla suurin synti, mitä kristityt tekevät maailmanlapsille, että he tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi. Sitä ei kärsi maailman joukko ollenkaan kuulla, että kristityitten pitäisi oleman Jumalan

lapset. Ja niin kuin suruttomalla joukolla on väärä autuuden perustus, jonka päälle he nojaavat, nimittäin salainen omavanhurskaus, niin katsovat maailman siveät ihmiset erinomattain sen päälle, kuinka kristityt elävät. Ei maailmanjoukko arvaa, että kristitty on tullut Jumalan lapseksi armon kautta. Mutta sokea joukko luulee, että pyhän elämän kautta, siveyden kautta, ja omanvanhurskauden kautta, tulee ihminen Jumalan lapseksi.

Sen tähden on maailman lapsilla niin tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä, sillä he tahtovat, että kristityn pitäisi oleman enkelin kaltainen. Siitä samasta syystä näkivät juutalaiset niin paljon vikoja Vapahtajan elämässä. Ensiksi oli hän nuoska. Toiseksi syömäri ja juomari. Kolmanneksi pyhäpäivän rikkoja. Neljänneksi noita eli perkeleen apulainen. Viidenneksi Jumalan pilkkaaja. Kuudenneksi kansan häiritsijä eli väärä profeetta. Muutamat näistä Vapahtajan synneistä, joita maailmanlapset vakaisesti löytävät kristittyjen elämästä ovat seuraavat. Ensiksi he ovat väärät profeetat. Toiseksi ulkokullatut. Kolmanneksi pahoilta hengiltä riivatut. Neljänneksi ahneuden tähden ne eivät raaski juoda eli antaa ryyppyä lähimmäisensä. Viidenneksi ne haukkuvat kunniallisia ihmisiä ja yllyttävät heitä vihaan. He pitävät itseänsä parempana muita, eivätkä anna ihmisille omantunnon rauhaa. Heillä on väärä usko. He neuvovat ihmisiä väärin. Ja kaiken tämän pahouden ja rauhattomuuden tähden olisi paras kantaa Pontius Pilatuksen edessä.

Kukas nyt on, joka näkee raiskan veljensä silmässä? Kristityt ilmankin, jotka alati neuvovat suruttomia totiseen katu-

mukseen, eivätkä niin muodoin anna vanhalle Aatamille nukkumarauhaa. Sillä koska maailmanlapset juovat yhdessä, kiroavat kilpaa, tappelevat sekaisin, varastavat seurassa ja pitävät viinakauppaa seurassa, niin ovat nämä hyvät ihmiset niin rakkaat keskenänsä, että he kätkevät ja peittävät toinen toisensa vikoja ja kaikki asiat parhain päin kääntävät. Auttavat toinen toistansa välttämään sakkoa ja lain rangaistusta. Pitävät suurena syntinä, jos joku juomari eli viinaporvari joutuisi sakkoa saamaan. Ja jos he olisivat niin halulliset toinen toistansa auttamaan helvetin vaivasta, kuin he ovat kiivaat auttamaan juomakomppaniansa sakosta, niin olisi kyllä toinen elämä maailmassa

Mutta kristityt ne näkevät aina raiskan veljensä silmissä. Ne tuomitsevat suruttomia. Ne haukkuvat jumalattomia. Ne neuvovat synninunessa makaavaisia. Ne käyvän vanhan Aatamin päälle. Ja tosin, jos me luemme tämän päivän evankeliumia niillä silmillä, joilla suruttomat sen lukevat, niin kääntyvät kaikki asiat nurinpuolin. Maailma tulisi tämän selityksen jälkeen kristityksi ja kristityt tulevat tuomituksi, vaikka Vapahtaja on kieltänyt, ettei saa tuomita. Toiseksi he ovat sokeat taluttajat, koska he neuvovat ihmisiä väärin. Kolmanneksi he näkevät raiskan veljensä silmässä, mutta malkaa omassa silmässä he eivät näe.

Mutta jos me luemme tämän päivän evankeliumia ylösvalistetuilla silmillä, niin kääntyvät kaikki asiat toisin. Maailmanlapset tuomitsevat kristityitä helvettiin vihan tähden, mutta kristityt neuvovat suruttomia rakkauden tähden. Kristityt antavat mielellänsä anteeksi maail-

manlapsille heidän vääryytensä, niin pian kuin he kääntyvät ja tunnustavat vikojansa. Maailmanlapset ovat sokeat taluttajat, koska he käyvät pahoilla esimerkeillä toisten edellä. Mutta kristityt ovat ylösvalaistut ja opetetut Pyhäältä Hengeltä, puhumaan Jumalan armosta. Maailmanlapsilla on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä. He näkevät vikoja, ei sen tähden, että he neuvoisivat, vaan sen tähden, että he pääsisivät kantamaan kristittyjen päälle oikeuden edessä. Niin tekivät juutalaiset Vapahtajalle ja hänen opetuslapsillensa. Maailmanlapset näkevät vielä senkaltaisia vikoja kristityn elämässä, jotka ovat kristittyjen velvollisuus tehdä. Esimerkiksi opettaa ja neuvoa suruttomia parannukseen. Se on suuri synti maailman edessä, jota maailma ei voi kärsiä. Sen asian tähden kantoivat myös juutalaiset Vapahtajan päälle, että hän sekoitti kansaa väärällä opilla. Kuolleen uskon tunnustajat, jotka pitävät itsensä kristittyinä, sanovat näin: Minäkös olen toisten ihmisten neuvonantaja? Kyllä kuolleen uskon tähden saavat kaikki elää manamatta ja neuvomatta, vaikka kuinka jumalattomasti elettäisiin.

Koska nyt tämä evankeliumi luetaan avoimilla silmillä, niin lankeaa raskas tuomio ja edesvastuu suruttomien ihmisten päälle, jotka tuomitsevat lähimmäistensä vihassa, ja sadattelevat, eivätkä anna anteeksi lähimmäisellensä, vaan tämmäivät oikeuteen. Käyvät myös pahoilla esimerkeillä lasten edellä ja viettelevät muita ihmisiä syntiin. Ovat niin muodoin sokeat taluttajat. He näkevät myös vikoja kristittyjen elämässä, mutta omia syntejensä he eivät tahdo tunnus-

taa. Mutta niin kuin maailmanlapset lukevat ja ymmärtävät tämän päivän evankeliumia, niin lankeavat kaikki nämä synnit kristityitten päälle. Koska rietas on kääntänyt suruttomien silmät nurin, niin he lukevat kirjaa nurin ja ymmärtävät väärin Jumalan sanaa heidän sielunsa iankaikkiseksi vahingoksi.

Ylösvalaiskoon Herra kaikkien sokeitten silmät, että he käsittäisivät, mikä korkeus, leveys ja pituus on Jumalan rakkaudessa. Ja antakoon Herra Jeesus armonsa kaikille murheellisille sieluille, että he saattaisivat hyvällä mielellä kantaa maailman väärät soimaukset ja sen väärän tuomion, jota entiset Jeesuksen nimen tunnustajat ovat kantaneet uskonsa ja rakkautensa tähden Jeesusta kohtaan. Silloin me saamme viimein nähdä, kuka on oikean tuomion kirjoittanut, maailmanlapset vai kristityt. Amen

Lähteet:

Jäljennös (Anders Sakariaanpoika Kitkijoki) / P. Raittilan kokoelma / Oulun Maakunta-arkisto (= OMA) / Siionin Sanomat 1898 65 - 71

¹ todistuksia

² näytettämän toteen

Ja koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Joh. 16: 8.

Vapahtaja osoittaa tässä paikassa, mikä on Pyhän Hengen virka, nimittäin: Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta Pyhä Henki toimittaa virkansa sanan kautta ja kristittyjen suun kautta. Mutta koska maailman suruttomat ihmiset lukevat Jumalan sanaa, kussa Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, niin he menevät sivuitse niitä paikkoja, kussa Jumalan ankara vanhurskaus pannaan heidän silmiensä eteen. Eivät he omista itsellensä Pyhän Hengen kovia nuhtelemisia, mutta armoa he kyllä omistavat itsellensä.

Vaikka Jumalan sana osoittaa joka paikassa, ettei armo kuulu suruttomille, mutta ainoastansa katuvaisille. Yhtä hyvin omistavat suruttomat itsellensä armoa, mutta Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion katsovat he ylen, niin kuin se paikka ei kuuluisi heille ollenkaan. He lykkäävät Jumalan vihan päältänsä siinä väärässä luulossa, ettei tuomio kuulu heille, vaan senaikaisille ihmisille tämä kova tuomio julistettiin. Niin luulevat tämänaikaiset juutalaiset, että ne kovat paikat, jotka Raamatussa seisovat, kuuluvat sen aikaisille juutalaisille, mutta eivät tämänaikaisille ihmisille. Tämänaikaiset ihmiset ovat ilmanakin niin siveästi eläneet, etteivät he ole yhtään tuomiota ansainneet. Jumala olisi kokonansa väärässä jos hän tuomitsi viattomia ihmisiä, jotka kuitenkin harjoittavat jumalisuutta. Käyvät kirkos-

sa ja Herran ehtoollisella ja auttavat vaivaisia. Eivät he muista juopumustansa, huoruuttansa, kirouksiansa ja jumalaton elämäänsä, vaan he muistavat ainoastaan hyviä töitensä, siveyttensä ja jumalisuuttansa. Sen tähden suuttuvat tämänaikaiset juutalaiset kovin, jos heille julistetaan tuomio. Mutta jos heille luvataan armo, siihen he mielistyvät. Mutta heränneet sielut, eli katuvaiset syntiset eivät saata niin keveämielisesti omistaa itsellensä Jumalan armoa. Ja koska suruttomilla on niin vahva kuollut usko, kuin Pietarilla ennen kuin hän teki sen suuren lankeemuksen, on heränneitten usko niin heikko, että he tuskin jaksavat uskoa, että Jumala on heille armollinen.

Koska nyt Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja tämä nuhtelemisen tapahtuu kristittyjen suun kautta, nousevat vanhan Aatamin karvat pystyyn. Käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa. Omavanhurskaus nousee päähän ja sanoo neuvonantajalle:” Kukas sinun pani tuomariksi meidän päällemme?” Suruttomat sanovat niin kuin Korah, Dathan ja Abiram sanoivat Moosekselle: “Miksi te korotatte teitänne Herran kansan päälle, sillä kansa on kaikki pyhä.” (4. Moos.16:3). Sillä suruttomalla Israelin kansalla oli se usko, että koko kansa oli pyhä. Heillä oli se usko, että kaikki siinä suuressa seurakunnassa olivat Jumalan lapset. Ja ne erinomattain, jotka pitivät itseänsä niin kuin päämiehenä, olivat niin kuin parhaat miehet seurakunnassa, ne riitelivät Mooseksen kanssa, joka Jumalan puolesta julisti heille lain. Ja vielä liikkimäiset sukulaiset, niin kuin Mooseksen veli Aaron ja sisar Mirjam rupe-

sivat arvelemaan, ettei taida Mooses yksin tietää, mikä Jumalan tahto on. Koska he sanoivat:” Tyhjä Mooseksen kauttakos Jumala puhuu.” Se merkitsee niin paljon kuin: ”Mooses se nyt yksin tietää, mistä tie menee taivaaseen.” Eli niin kuin tämänaikaiset suruttomat arvelevat, koska omavanhurskaus ja luonnollinen ylpeys nousee päähän: ”Tyhjä heränneitten suun kauttakos Jumala puhuu, tyhjä nekös nyt tietävät, mistä tie menee taivaaseen?” Tämänaikaiset suruttomat arvelevat, että hekin tietävät niin hyvin kuin heränneet, mistä tie menee taivaaseen. Mutta minä pelkään, että suruttomat tietävät parhaiten, mistä tie menee helvettiin. Ja tämän tien he näyttävät jumalattomalla elämällä.

Koska nyt Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, ja tämä nuhteleva tapahtuu kristittyjen suun kautta, rupeaa rietas niin kovin potkimaan sydämen juuressa, että he purevat hampaitansa ja hakevat kiviä, joilla he aikovat kristityitä tappa. Koska nimittäin suruttomilla on se usko, että he ovat Jumalan lapset, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, niin se on arvattava, että he katsovat kristittyjen päälle karsaasti, jotka heidän töitensä laittavat ja oikean parannuksen vaativat.

Vapahtaja sanoo: ”Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, etteivät he usko hänen päällensä.” Mutta suruttomat luulevat, ettei Pyhä Henki saata nuhdella heitä epäuskon tähden, sillä heillä on niin vahva usko Vapahtajan päälle, ettei heränneillä ole likikään niin vahva usko kuin suruttomilla. Mutta suruttomain usko taitaa olla niin kuin Pie-

tarin usko ennen lankeemusta, että se puuttuu kokonaan kiusauksen aikana.

Suruttomat luulevat kyllä, että heillä on vahva usko Vapahtajan päälle ja niin paljon rakkautta, että he saattavat kuolla Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen aikana loppuu heidän uskonsa peräti. Ja koska nyt Pyhä Henki nuhtelee heitä tämän synnin tähden, etteivät he usko Vapahtajan päälle, nousee taas omanvanhurskauden musta veri päähän. He mustuvat muodolta niin kuin tataraiset ja sanovat heränneille niin kuin se väärä Israeliitta sanoi Moosekselle: ”Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?” Eli niin kuin Mooseksen sisar Mirjam sanoi: ”Tyhjä Mooseksen suun kauttakos Jumala puhuu? Eikö hän myös meidän kauttamme puhu?” Eli niin kuin Korah, Dathan ja Abiram, jotka siihen aikaan olivat parhaat miehet Israelin seurakunnassa, sanoivat Moosekselle: ”Tahdotkos silmät puhkaista meiltä?” Eli niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: ”Sinä olet samarialainen, ja sinulla on perkele.”

Vaikka nyt tämän aikaiset juutalaiset kuulevat, kuinka ennen on eletty maailmassa, ja kuinka suruttomat vanhassa Testamentissa ovat vihanneet ja vainonneet niitä, jotka Jumalan puolesta ovat Jumalan tuomion julistaneet suruttomille, eivät tämänaikaiset suruttomat ota itsellensä esimerkin siitä, kuinka niille kävi, jotka silloin vihasivat totuuden tunnustajia, vaan he luulevat, että se oli vain heille se, mutta ei meille, jotka olemme muka kristityt. Ja kaikki, jotka ovat kastetut, ovat ilmankin kristityt, vaikka he elävät niin kuin pakanat. Eivät nimittäin kastetut pakanat kärsi tuomiota kuulla,

sillä he ovat pyhät, siveät ja hurskaat. Ne siveät huorat ja rehelliset varkaat, ne pahimmin suuttuvat, koska Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, vanhurskauden ja tuomion tähden. Ne raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit, ne eivät kärsi ollenkaan tuomiota, sillä he ovat viattomat ja hurskaat, ja luulevat, että heitä viattomasti haukutaan.

Koska rietas on tehnyt huoruuden, juopumuksen ja viinakaupan luvalliseksi, silloin tulee totuuden julistaminen synniksi ja Pyhän Hengen vaikutukset tulevat taikaukseksi, ja soimaukset synnistä tulevat haukkumiseksi, ja oikeat kristityt tulevat vääräksi profeetaksi, ja katuvaiset syntiset tulevat hulluiksi. Mutta katumattomat huorat tulevat kauniiksi maailman edessä. Suruttomat viinaporvarit tulevat kunniallisiksi ja armahtavaisiksi, ulkokullatut ja suukristityt eli fariseukset tulevat jumaliseksi. Viinakyneleet tulevat katumuksen kyyneliksi, ja huoran kyneleet tulevat rakkauksen kyyneliksi, ja käärmeen kyneleet tulevat viattomuuden kyyneliksi.

Koska silmänkääntäjä on kääntänyt maailmanlasten silmät nurin, silloin tulee huoruus rakkaudeksi, koreus tulee ruumiin suojaksi, juopumus tulee lääkitykseksi ja ruumiin virvoitukseksi, viinakauppa tulee armeliaisuudeksi köyhiä juomareita kohtaan. Kirous tulee kunniaksi ja totuuden vahvistamiseksi. Tappeleus tulee opiksi ja oikeuden osoittamiseksi. Luonnollinen sokeus ja tyhmyys tulee hengelliseksi viisaudeksi. Mutta kristillisyyss tulee vääräksi opiksi ja taikaukseksi.

Mahdamme nyt katsella, mikä hengellinen sota on ollut maailman alusta Jumalan lasten ja maailmanlasten välil-

lä, ja siinä sodassa ovat aina maailmanlapset voittaneet ruumiin puolesta, sillä maailmanlapset sotivat nyrkillä ja sauvalla, miekoilla ja seipäillä, mutta kristityt ovat sotineet Jumalan sanan voimalla. Ja vaikka suruttomat ovat näin vihanneet ja vainonneet kristityitä, on suruttomilla aina ollut se tarkoitus, että he sotivat Jumalan puolesta, ja että heillä on oikea usko ja oikea rakkaus Jumalan tykö. Ja koska he ovat tappaneet Jeesuksen opetuslapsia, ovat he mielestänsä tehneet Jumalalle palveluksen.

Ja nyt ovat taas väärät profeetat matkassa. Nyt pitäisi taas tuleman sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Lohikäärmeen enkelit ovat nyt saaneet sen uskon, että he ovat Jumalan lapset, mutta kristityt ovat perkeleen lapset sen tähden, että he tuomitsevat siveitä ja kuolleiden uskon tunnustajia ja armonvarkaita. Kristityt tuomitsevat heitä sillä tavalla nimittäin, että jos totinen katumus ja parannus ei tule suruttomille, niin he tulevat tuomituksi kadotukseen.

Ja koska nyt Pyhä Henki kristittyjen suun kautta nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, olisi tarpeellinen kaikkein kristittyjen rukoilla sitä suurta Ristinkantajaa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää, että hän lainaisi meille totuuden Hengen ja kärsivällisyyden Hengen, ettei yksikään niistä, jotka totuuden julistavat maailman joukolle, pelkäisi heidän uhkauksiansa, vaan sotisivat miehuullisesti, niin kuin urhoollinen Jeesuksen Kristuksen sotamies. Sillä tämän suuren sodan kautta täytyy yhden kristityn varjella henkensä, ja vastustaa kaikki sen ruman tuliset

nuolet. Jos hän tässä sodassa voittaisi jonkun sielun taivaan valtakunnalle, ei hän olisi turhaan sotinut. Se suuri sotasankari, joka on viimeiseen veripisaraan asti sotinut lammasten edestä ja voittanut sen väkevän haarniskoidun vihollisen, olkoon niiden turvana, jotka verta vuotavat hänen nimensä tähden, ja kuulokoon kaikkein murheellisten, katuvaisten, alaspainettujen ja heikkomielisten huokauksen. Isä meidän, joka olet taivaissa j. n. e.

Maailman lapset, jotka ovat siveät ja hurskaat, luulevat tämän päivän evankeliumista saavansa puolta, koska Vapahtaja kieltää tuomitsemasta ja raiskaa hakemasta veljen silmästä. Ehkä nyt tämä tuomitseminen ja raiskan hakeminen kuuluu erinomattain suruttomille, jotka tuomitsevat lähimmäisensä helvettiin vihassa ja kiukussa, ja vielä päälliseksi kiroavat ja sadattelevat.

Kuitenkin, koska kavaluuden henki on opettanut orjiansa ymmärtämään ja selittämään Raamattua nurin, tahdomme me tämän asian ottaa tutkinnon alle ja perään ajatella, kuinka suruttomat tuomitsevat vihassa ja kiukussa, ja sadattelevat ja hakevat raiskaa kristittyjen silmistä. Ja toiseksi, millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat suruttomia.

Että se ylimmäinen hengellinen Tuomari, joka oikein tuomitsee, tulisi meille avuksi ja opettaisi meitä niin käsittämään Jumalan sanaa, että se tulisi meidän sielujemme ylösrakennukseksi ja iankaikkiseksi sovinnoksi, sitä me ruokoilemme ja pyydämme hänen nimensä kautta. Amen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Kutkas tuomitsevat ihmisiä helvettiin? Vastaus: Perkeleen orjat. Ja kukas on antanut heille sen luvan eli fullmaktin¹, että he saavat tuomita? Vastaus: Maailman jumala. Koska nimittäin maailmanlapset riitaantuvat eli suuttuvat keskenänsä, käskevät he lähimmäisensä mennä helvettiin, ja kiroavat vielä päälle. Mutta ei he sen kaltaista tuomiota pidä pahana, vaikka se tulee heidän suustansa vihassa ja kiukussa, erinomattain viinapäissä. Mutta jos yksi kristitty julistaa suruttomille Jumalan tuomion, silloin he suuttuvat kovin ja sanovat: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi!" Jolla he antavat tietää, kuinka nurin he käsittävät Jumalan sanaa, koska he tuovat edes niitä sanoja kristityille, jotka kuuluvat suruttomille.

Koska nimittäin Vapahtaja panee sadattelemisen varsin tuomion jälkeen, niin me arvaamme siitä, että tämä raamatunpaikka kuuluu niille, jotka ensin vihassa ja kiukussa käskevät lähimmäisensä mennä helvettiin, ja sen tuomion vielä vahvistavat kirouksilla ja sadatuksilla. Mutta suruttomat valittavat, että kristityt tulevat heidän päällensä kirouksilla ja tuomitsevat heitä helvettiin. Mutta eivät he sitä sano, millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat.

Koska nimittäin Vapahtaja kerran kirosi Pietarille ja sanoi: "Mene pois, saatanana, sillä sinä olet minulle esteeksi", niin me mahdamme kysyä, olikohan se Vapahtaja, joka niin hirmuisesti kirosi. Ja koska Vapahtaja sanoi juutalaisille: "Te olette siitä isästä perkeleestä", niin me mahdamme taas kysyä, olikohan se Vapahtaja, joka niin hirmuisesti kirosi? Ja koska Paavali sanoi yhdelle totuuden

vihamiehelle: "O, sinä perkeleen poika, täysi kaikkea vilppiä ja petosta ja kaiken vanhurskauden vihemies" (Ap.t.13:10), niin me taidamme taas kysyä, olikohan se kristitty, joka niin hirmuisesti kirosi? Mutta eivät maailmanlapset kysy sen perään, millä tarkoituksella semmoiset kiroukset ovat tulleet Vapahtajan ja Paavalin suusta, vaan he luulevat, että kristityt kiroavat samalla vihalla ja kiukulla kuin suruttomat.

Koska nimittäin suruttomat suuttuvat, sanovat he vihamiehelle: "Mene helvettiin!" Ja kyllä suruttomat soisivat mielellänsä, että vihamiehet menisivät helvettiin. He rukoilevat myös Jumalaa, että vihamiehille kävisi väärin, ja joku vahinko tapahtuisi niille, joille he ovat suuttuneet. Mutta kristityt rukoilevat Jumalaa vihamiestensä edestä, että Jumala antaisi heidän vääryytensä anteeksi ja että heille tulisi oikea katumus ja parannus. Mutta suruttomat rukoilevat usein Jumalaa, koska he kantavat vihaa lähimmäiselle, niin he rukoilevat, että vihamiehelle tulisi joku vahinko ruumiin, hengen eli omaisuuden puolesta. Ja koska he suuttuvat kristityille, niin he vasta oikein hartaasti rukoilevat Jumalaansa, että kristityille kävisi väärin. Hengellinen viha pakottaa heitä kantamaan kristittyjen päälle Pontius Pilatuksen edessä. Muutamat eivät malta odottaa Pilatuksen tuomiota, vaan he rupeavat jo ennen oman lakinsa jälkeen antamaan korvapuustia ja pieksemään rusikoillansa, ja koska he näin pieksevät ja vainoavat kristityitä, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Ja kyllä on maailmanlapsilla tarkka silmä näkemään vikoja kristityn elämäs-

sä. Koska kristityt soimaavat suruttomia jumalattomasta elämästä, ottavat suruttomat tämän päivän evankeliumista viisiä sen päälle, että kristityt näkevät raiskan veljensä silmissä, koska he kaivavat syntiä ylös, että suruttomat tulisivat syntiänsä tuntemaan. Mutta olipa juutalaisillakin tarkka silmä näkemään vikoja Vapahtajan elämässä. Vapahtaja oli ensiksi nuoska, toiseksi sapatin rikkoja, kolmanneksi syömäri ja juomari, neljänneksi suuri noita, joka oli liitossa Belsebubin kanssa, viidenneksi Jumalan pilkkaaja, kuudenneksi kansanhäiritsijä ja väärä profeetta. Näin opettaa rietas orjiansa näkemään vikoja kristittyjen elämässä, etteivät pakanat uskoisi, että kristillisyyden on tullut Pyhän Hengen vaikuttamisen kautta. Kaikki suruttomat ja pakanat ovat löytäneet paljon vikoja kristittyjen elämässä.

Ensimmäisiä kristityitä soimattiin huoruudesta, koska he olivat niin rakkaat keskenänsä. Heitä soimattiin taikauksesta, koska he näkivät ilmoituksia². Heitä soimattiin tottelemattomuudesta esivaltaa kohtaan, koska he eivät kieltäneet uskoansa Vapahtajan päälle. Pakanat soimasivat myös kristityitä, että he olivat Jumalan pilkkaajat ja oikean jumalanpalveluksen ylenkatsojat. Ja tämänaikaiset juutalaiset ja pakanat löytävät kohta saman kaltaiset viat kristittyjen elämässä, kuin silloin. Ja jos kristitty lankeaa, niin sanovat turkit ja pakanat: "Ka, tuommoiset ovat kristityt!" Rietalle tulee nimittäin ilo yhden kristityn lankeemuksesta, niin kuin Jumalan enkeleille tulee ilo yhdestä syntisestä, joka hänensä kääntää ja parantaa. Kukas nyt on, joka vihassa ja kiukussa tuomitsee lä-

himmäisensä helvettiin? Ovatkohan ne kristityt vai ovatkos ne pakanat? Kukas näkee raiskan veljen silmässä, kristityt eli pakanat? Suruttomat luulevat, että tämän päivän evankeliumi kuuluu ainoastaan heränneille, jotka tuomitsevat, mutta ei suruttomille, jotka eivät tuomitse.

Mutta koska silmäkääntäjä on kääntänyt suruttomien silmät nurin, niin he kääntävät kaikki Raamatun kirjoitukset nurin. He selittävät Raamattua niin kuin kiusaaja selitti Raamattua Vapahtajalle, koska hän käski Vapahtajan hypätä kirkon katolta maahan. Tosi se on, että yksi pakana ei soimaa toista synnistä ja jumalattomasta elämästä, koska he ovat kaikki samassa synnissä osalliset. Ei juomari soimaa toista juomaria, koska he ovat yhdessä juomassa. Ei huora soimaa toista huoraa huoruudesta, koska he ovat samassa sängyssä huoraamassa. Eikä toinen viinaporvari soimaa toista, koska he ovat molemmat mittaamassa viinaa. Eikä yksi varas soimaa toista varkaudesta, koska he ovat yhdessä varastamassa.

Mutta anna heidän suuttua keskenensä, kyllä ovat kiroamassa ja sadattelemassa toinen toistansa. Semmoisille minä luulen tämän päivän evankeliumin sopivan, jotka vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäistensä ja käskvät hänen mennä helvettiin. Paavali sanoo myös juutalaisille (Room. 2), kuinka he saattavat toista tuomita huoruudesta ja varkaudesta, jotka itse huorin tekevät ja varastavat. Niin kauan kuin ihminen itse on ehdollisissa synneissä kiinni, ei hän saata muita tuomita sillä tavalla kuin kristityt tuomitsevat maailmaa, nimitäin Hengellä ja totuudella. Eli siinä tar-

koituksessa, että suruttomat tulisivat huomaamaan, missä huonossa ja onnettomassa tilassa he ovat.

Koska nyt maailmanlapset ottavat tämän päivän evankeliumista puoltoa itsellensä ja luulevat, ettei kukaan saa heitä tuomita eli soimata syntiä, niin meidän täytyy tuoda framille³ muita Raamatun paikkoja, jotka todistavat, että kristittyjen velvollisuus on julistaa suruttomille Jumalan ankaraa vanhurskautta ja tuomiota. Ja jolleivät kristityt sitä tee, niin tulevat viimein suruttomat soimaamaan kristityitä, etteivät he ole neuvoneet ja varoittaneet eksyväisiä, sokeita raukkoja, koska he näkivät heidän vaeltavan väärällä tiellä.

Tässä maailmassa, kussa rietas on kääntänyt sokeain raukkain silmät nurin, suuttuvat he ja kantavat niille hengellistä vihaa, jotka heitä neuvovat parannukseen. Mutta koska maailma kääntyy, silloin rupeavat suruttomat huutamaan kadotuksessa niin kuin rikas mies: "Isä Abraham! Lähetä Lasarus maailmaan todistamaan veljille, etteivät he tulisi tähän vaivan sijaan." Eipä rikas mies paljon uskonutkaan, että helvetti löytyy, mutta koska hän itse putosi helvettiin, rupesi hänkin pitämään murhetta veljistänsä, ja olisi kyllä huutanut helvettissä veljillensä, jos hänen äänensä olisi kuulunut maailmaan, että heidän pitää tekemän katumusta ja parannusta.

Olkoon tämä niille esimerkkinä, jotka täällä maailmassa ja suruttomuuden ilmassa sanovat: "Pitäköön kukin vaarin itsestensä. Ei tarvitse kukaan pitää veljestänsä vaarin." Näin vastasi Kain, koska hän oli murhannut veljensä, ja Jumala kysyi, missä on sinun veljesi. Kain,

sanon minä, vastasi näin: "Olenko minä velvollinen veljestäni pitämään vaaria?" Ja samoilla sanoilla puhuvat vielä Kainin lihalliset veljet ja neppaimet. Eivätkä he sen tähden tunne, että heillä on Kainin luonto ja Kainin ajatukset, ja Kainin sanat, ja Kainin tavat, ja Kainin viha, ja Kainin murhamieli. Sillä suruttomat sanovat aina: "Pitäköön kukin vaarin itsestensä. Ei tarvitse yksikään pitää muista vaaria." Semmoiset puheet ovat Kainin puheet.

Toinen tutkisteleminen. Millä tarkoituksella kristityt tuomitsevat suruttomia? Koska suruttomat suuttuvat keskenensä, niin he sanovat vihämiehelle: "Mene helvettiin!" Ja siinä vihassa soisivat he mielellänsä, että vihamies menisi helvettiin. Mutta ehkä suruttomat näin vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäistensä helvettiin, eivät ne sitä pidä pahana. Mutta jos yksi kristitty tuomitsee Hengessä ja totuudessa suruttomia, että he tämän tuomion kautta heräisivät suruttomuudesta, silloin he suuttuvat kovin ja kysyvät niin kuin se väärä Israeliitta sanoi Moosekselle: "Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme?" Eli niin kuin juutalaiset kysyivät Vapahtajalta: "Kenenkä luvalla sinä näitä teet?" Suruttomilla on nimittäin väärä käsitys. He luulevat, että kristittyjen tuomio tulee vihasta eli ylpeydestä, koska se tulee omantunnon vaatimisesta ja rakkaudesta.

Me kuulemme Raamatusta, että kaikki profeetat ovat soimanneet senaikaisia ihmisiä synnistä, mutta sitä ei ole maailman ihmiset kärsineet kuulla, että he ovat pahat. Maailmanihmiset ovat vihanneet profetoita niitten soimausten tähden. Ja koska Johannes Kastaja ru-

pesi soimaamaan ja tuomitsemaan juutalaisia ulkokullaisuudesta, sanoivat he, että Johanneksella on perkele. Koska Vapahtaja rupesi kovin nuhtelemaan fariseuksia vääryyden ja jumalattoman elämän tähden, suuttuivat he ja sanoivat Vapahtajalle: "Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele." Ja koska Vapahtajan kuoleman jälkeen opetuslapset rupesivat soimaamaan juutalaisia ja pakanoita heidän jumalattoman elämänsä tähden, suuttuivat he molemmat niin kovin, että he rupesivat opetuslapsia vihaamaan ja vainoamaan. Minkäs tähden he suuttuivat kristityille? Sen tähden, että kristityt tuomitsivat sekä juutalaisia että pakanoita kadotukseen, jos totinen katumus ja parannus ei tule.

Nyt kysyvät sekä juutalaiset että pakanat, kuka on antanut kristityille sen oikeuden, että he saavat tuomita kunniallisia ihmisiä helvettiin. Ja ovatko ne kristityitä ollenkaan, jotka tuomitsevat? He ottavat vielä viisiä tämän päivän evankeliumista sanoen: "Älkää tuomiko, ettei teitä tuomittaisi."

Mutta Vapahtaja sanoo myös opetuslapsille: "Teidän pitää tuomitseman kaksoistakymmentä Israelin sukukuntaa." Ja Paavali sanoo, että kristityitten pitää tuomitseman maailmaa, ja että hengellinen ihminen tuomitsee kaikki eikä tule yhdeltäkään tuomituksi. Vapahtaja sanoo myös, että jokainen, joka ei usko ainoan Pojan nimeen, hän on jo tuomittu. Ja Paavali sanoo: "Jos te tuomitsisitte itse teitänne, niin ei teitä tuomittaisi." Nyt sanovat juutalaiset ja pakanat kristityille: "Mistäs te tiedätte, että te olette kristityt ja että me olemme pakanat?" Juutalaiset sanovat: "Meillä on Isä, ni-

mittäin Jumala.” Tähän vastaa Vapahtaja: “Jos Jumala olisi teidän Isänne, ette suinkaan vihaisi minua. Mutta te olette siitä isästä perkeleestä. Sen tähden te vihaatte Jumalan Poikaa.” Ja jos suruttomat olisivat Jumalan lapset, ei heillä olisi vihaa. Mutta koska he suuttuvat ja kantavat vihaa kristityille, niin osoittaa tämä hengellinen viha, kenenkä hengen lapset he ovat.

Pakanat pitävät kristillisyyden taikuksena ja luulevat, että kristillisuus on kokonansa yksi väärä usko. He luulevat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut ja Jumalan pilkkaajat, Jumalan ja ihmisten viholliset, väärät profeetat ja riettaan enkelit, jotka eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Mutta pääasia, minkä tähden juutalaiset ja pakanat niin kovin vihaavat kristityitä, on se, että kristityt tuomitsevat heitä niin kauan kuin juutalaiset eivät ole kääntyneet oikeaan kristinuskoon. Ja sama tuomio julistetaan vielä pakanoille, niin kauan kuin he ovat suruttomuudessa, niin kauan kuin heidän elämänsä on pakanallinen elämä.

Koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, luulevat juutalaiset, että he ovat Jumalan lapset, vaikka heidän Jumalansa on peräsuolella. Ja pakanat luulevat, että kristillisuus on yksi ihmeellinen taikaus. Sen tähden he suuttuvat ja vihaa kantavat kristityille, että kristityt soimaavat heitä synnistä ja jumalattomasta elämästä. Eivät suinkaan juutalaiset eivätkä pakanat kantaisi niin suurta vihaa kristityille, jos kristityt antaisivat heille omantunnon rauhan. Juutalaiset ja pakanat tahtovat mennä rauhassa helvettiin. Ja koska he eivät saa mennä rau-

hassa helvettiin kristittyjen soimausten tähden, suuttuvat he ja uhkaavat kantaa maaherralle Pontius Pilatukselle, että kristityt eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Mutta jos kristityt eivät olisi soimanneet juutalaisia ja pakanoita jumalattomasta elämästä, ei olisi yksikään heistä kääntynyt eli kristityksi tullut.

Mitäs maailman lapset huolivat siitä että kristityt heitä rukoilevat? Enemmän he pilkkaavat ja nauravat. He nostavat häntänsä niin kuin kissa, koska häntä stryykätään⁴ myötäkarvaan. Vanha Aatami tykkää paljon siitä, että ihmiset häntä kiittävät ja rukoilevat. Mutta anna hänelle karvaita lääkityksiä, niin sinä saat nähdä, kuinka hän irvistelee ja rupeaa ärisemään.

Kuinkas ihminen tulisi oikein tuntemaan pahuutensa, jos ei olisi joku muistutus hänelle? Ei vanha ihminen muista syntiänsä ollenkaan. Mutta hyviä töitänensä hän kyllä muistaa. Sentähden on Jumala lähettänyt Pyhän Henkensä, joka nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, ja tämän tuomion on Jumala antanut kristittyjen haltuun, että heidän pitää tuomitseman maailmaa, niin kauan kuin Jumala itse tulee tuomitsemaan.

Eivät kristityt tuomitse niin kuin suruttomat, joita rietas on pannut tuomitsemaan kristityitä maailman lain voimalla, vaan kristityt tuomitsevat hengellisesti, että jokainen, kuin ei usko ainoan Pojan päälle, hän on jo tuomittu. Ja tämän tuomion julistavat kristityt rakkaudesta, ja siinä tarkoituksessa, että pakanat kääntyisivät heidän jumalattomasta elämästensä ja tulisivat autuuden

tuntemiseen. Jos juutalaiset ja pakanat heitä tämän tuomion tähden vihaavat ja vainoavat, niin on se suuri Tuomari luwannut, että hän tahtoo hallita pakanoita rautaisella ruoskalla, koska he vuodattavat kristittyjen verta maan päälle. Autuaat olette te, koska teitä vanhurskauden tähden vihataan ja vainotaan, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa, sillä näin he vainosivat profetoita, jotka teidän edellänne olivat.

Ei kristitty saata odottaa itsellensä yhtään rauhaa maan päällä. Ei hänen tarvitse ajatella, että hänelle tulee rauha maailman kanssa, niin kauan, kuin hänessä Jumalan henki vaikuttaa. Mutta jos hänellä on rauha maailman kanssa, niin on Jumalan Henki hänet ylön antanut.

Te harvat sielut, jotka olette alkaneet seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita, älkää väsykö pyrkimästä ja kilvoittelemasta niin kauan, kuin yksi lämmin veripisara juoksee teidän verisuonissanne, hyvin tietäen, ettei teillä ole yhtään vahvaa asumasijaa maan päällä. Niin kauan kuin teissä henki on, seuratkaa sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan verisiä askeleita turmeluksen kaupungista Pääkallon paikalle, ja muistakaa, ettei ole niin pitkä aika, ennen kuin te pääsette pois tästä surun laaksosta taivaaseen, kussa kaikki pyhät marttyyrit ovat puetetut valkeilla vaatteilla ja kruunu päässä, ja palmut käsissä. Siellä veisataan Mooseksen ja Karitsan virttä Jumalan kunniaksi. Amen, Halleluja, Jumalalle kiitos ja kunnia nyt ja iankaikkisesti, amen.

¹ valtakirjan² = ilmestyksiä³ esille⁴ silitetään

Minä muistan tänä päivänä minun syntini. 1. Moos. 41: 9

Niin puhui Faraon ylimmäinen juomanlaskija, koska kaikki noidat ja tietäjät tulivat mykäksi, eivätkä saattaneet selittää kuninkaalle hänen untansa. Jumala on välistä unen kautta ilmoittanut muutamille hänen tahtonsa ja tulevaisia tapauksia. Ja niin hän oli myös ilmoittanut Egyptin kuninkaalle senkaltaisia asioita yhden merkillisen unen kautta, jota kaikki noidat ja tietäjät ei saattaneet selittää.

Mutta ylimmäinen juomanlaskija muisti, että Josef oli selittänyt hänelle unen, koska hän oli vankihuoneessa, ja nyt muistui tämän juomanlaskijan mieleen sekä se entinen rikos, koska hän oli rikkonut kuningasta vastaan, josta syystä hän oli heitetty vankihuoneeseen, niin myös Josef muistui juomanlaskijan mieleen, jolle juomanlaskija oli luvannut puhua kuninkaalle Josefin vankeudesta, mutta oli tämän lupauksen kokonansa unhottanut, koska hän sai virkans jälens. Ei ole kirjoitettu, koska ja millä tavalla ylimmäinen juomanlaskija oli rikkonut kuningasta vastaan, mutta arvattava on, että tämä juomanlaskija oli juonut itsensä päihin kuninkaan viinasta, eikä saattanut niinmuodoin toimittaa virkaansa. Tämän rikoksen tähden oli juomanlaskija ilman epäilemättä heitetty vankihuoneeseen. Mutta kuningas oli antanut hänelle tämän rikoksen anteeksi.

Nyt koska kuningas oli hädässä eikä saanut ketään, joka olis kuninkaalle selittänyt hänen unensa, muisti ylimmäinen juomanlaskija rikoksensa ja Josefin, joka vielä oli vankihuoneessa. Hän sa-

noi siis kuninkaalle: minä muistan tänä päivänä minun rikokseni. Mutta kuinka kauvan tämä juomanlaskija muisti rikoksensa, se ei ole ylös kirjoitettu. Sannat luetaan 1. Moos. 41: Minä muistan tänä päivänä minun rikokseni.

Kyllä vissimmästi Jumala välistä muistuttaa suruttomia heidän rikoksistansa jonkun erinomaisen tapauksen kautta, mutta ei se pysy kauvan muistossa. Tämä juomanlaskija oli tehnyt kahdenkertaisen rikoksen. Ensiksi oli hän rikkonut kuningasta vastaan ja toiseksi oli hän rikkonut Jumalaa vastaan, koska hän vankeudessa oli luvannut, että hän puhuu jonkun sanan kuninkaalle Josefin vankeudesta, mutta ei puhunutkaan, koska hän korotettiin ylimmäiseksi juomanlaskijaksi.

Niin bruukaavat pakanat tehdä. Onnettomuuden aikana ja vastoinkäymisissä he lupaavat paljon, mutta myötäkäymisessä he unhottavat niitä kauniita lupauksia ja unhottavat myös rikoksiansa, niin kuin tämä ylimmäinen juomanlaskija oli unohtanut rikoksiansa, eikä muistanut moneen vuoteen, minkätähden hän oli heitetty vankiuteen, eikä muistanut lupauksiansa Josefille, jonka täytyi vielä nääntyä vankiudessa kaksi ajastaikaa, vaikka hän oli viattomuutensa tähden, eli huoran tähden heitetty vankiuteen.

Tässä nyt on suruttomille esimerkki, kuinka he unhottavat rikoksiansa ja unhottavat vielä lupauksiansa onnensa päivinä. Mutta koska hätä tulee, muistavat he rikoksiansa. Ei kuitenkaan kaikki, sillä muutamat ovat niin paatuneet, että he pilkkaavat Jumalaa vielä hädäsäkin ollessansa. Muutamat kiroavat

vielä, vaikka kuolema on silmäin edessä. Mutta tämä kuninkaan juomanlaskija sanoi: minä muistan tänä päivänä minun rikokseni. Minkäkaltaista rikosta hän sitte muisti? Ensiksi muisti hän sen, että hän oli kuningasta vastaan rikkonut ja sen rikoksen tähden oli heitetty vankihuoneeseen, koska hän oli juonut itsensä päihin kuninkaan viinapikarista. Mutta ei kuningas suuttunut niin paljon siitä, että hän oli varastanut viinaa, mutta siitä oli kuningas vissimmästi suuttunut, että juomanlaskija oli poissa, eikä saattanut toimittaa virkaansa. Moni on jälkeän viinan tähden menettänyt virkansa, ja ei se ole kumma, jos kuningas suuttuu semmoisille, jotka juopumuksen tähden ei saata toimittaa virkaansa.

Suuttuupa talon isäntäkin, koska palvelijat juopumuksen takia ei saata työtänsä toimittaa, niin kuin maallisissa toimituksissa tarvitaan olla selvä, joka pitää virkansa oikein toimittaman. Kuinka paljon enemmän tarvitsee ihminen olla selvä hengellisiä asioita toimittamaan. Mutta ei surutoin ihminen huoli siitä, saati hän saapi himonsa täytetyksi. Muutampi juomari tulee jumaliseksi viinassa, ja luulee silloin, että se on oikia Jumalan palvelus, joka tapahtuu viinassa. Mutta ei se ole muu kuin pirun palvelus.

Saattaa olla mahdollinen, että tämä ylimmäinen juomanlaskija on muistanut vielä toisen rikoksen, nimittäin lupauksensa Josefille, jonka hän oli jo aikaa unhottanut. Mutta se on paremmin uskottava, että hän kuninkaan tähden, mutta ei Josefin tähden, muisti rikoksensa, ja että hän nyt tahtoi tehdä sen entisen rikoksensa hyväksi, koska hän ilmoitti kuninkaalle, että hän tunsii yh-

den miehen, joka saattoi selittää unta. Kuinka hän sitte oli. Emme tiedä, mistä syystä hän sen ilmoitti kuninkaalle, mutta se on pääasia, että hän muisti rikoksensa, vaikka hän oli jo aikaa saanut sen anteeksi. Ja jos kaikki suruttomat tänä päivänä muistaisit rikoksensa, niin olis mahdollinen toivoa, että he tekisit katumuksen.

Mutta ei moni surutoin enää muista rikoksiansa näinä aikoina, sillä he ovat jo niin paatuneet, ettei tule entiset rikokset mieleen, vaikka mikä ihme tapahtuis. Minä muistan tänä päivänä minun rikokseni. Niin sanoi kuningas Faraonin ylimmäinen viinanlaskija: "Minä muistan tänä päivänä minun rikokseni."

Jospa nyt semmoinen muistutus tuli kaikille suruttomille, että he rupeisit tänä päivänä muistamaan rikoksiansa, niin olis mahdollinen toivoa, että he tekisit katumuksen ja parannuksen täällä armon ajassa, ennen kuin iankaikkinen katumus tulee, jossa ei ole armoa enää anomista. Jos kaikki juomanlaskijat rupeisit tänä päivänä muistamaan rikoksiansa, niin saattais vielä joku viatoon vanki päästä sen kautta irti vankiudestansa, joka on jo monta ajastaikaa ollut vankina synnin orjana.

Me toivomme, että kaikki ne, jotka ovat vankiudesta irti päässeet, saattavat vielä kaikille kuninkaille selittää heidän uniansa. Ja me uskomme myös, että he rukoilevat niitten edestä, jotka vielä vankiudessa ovat, jotta he viimein pääsisit irti heidän vankiudestansa. Kuule, kuningasten Kuningas, kuoleman vankien rukous, koska he rukoilevat vankiudessansa: Isä meidän j. n. e.

Evankeliumi: Luuk. 5: 1-11

Me kuulumme tämän päivän evankeliumista, että Pietari hämmästyí sen suuren kalansaaliin tähden, koska hän tunsi itsensä mahdottomaksi seisomaan Vapahtajan vieressä. Hän rupeis siinä paikassa tuntemaan itsensä syntiseksi, koska hän lankesi Jeesuksen jalkain juureen ja sanoi: Mene pois minun tyköáni, sillä minä olen syntinen ihminen. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä keralla perään ajatteleman, kuinka yksi surutoin ihminen välistä tuntee itsensä syntiseksi, koska hän näkee jonkun ihmeellisen tapauksen, mutta ei suinkaan muista niitä syntiänsä kauvan.

Pietari oli tosin ollut Jeesuksen koulussa kauvan aikaa, mutta ei hän tuntenut syntiänsä ennen kuin nyt vasta, koska se suuri kalansaalis tuli. Se oli siis suruttomuuden merkki, ettei hän ennen ole syntiänsä tuntenut. Ja me tiedämme vakaisesti, ettei ole se ihminen herännyt, joka ei tunne syntiänsä. Mutta Pietari ei ole ennen tuntenut, että hän oli syntinen, ja että hän oli mahdotoin seisomaan Jumalan Pojan vieressä.

Yksi surutoin ihminen käypi kauvan aikaa koulussa, eikä sen tähden tunne syntiänsä, vaikka hänelle selitetään Jumalan sanaa niin kuin Pietarille. Ei hän vielä hopusti tule syntiänsä tuntemaan, sillä Jumalan sana menee sivu korvia ja sivu sydäntä, eikä tule sydäntä kohden ennen kuin joku erinomainen tapaus tulee, josta hän hämmästyí. Eli jos kuolema tulee liki, silloin johtuvat synnit mieleen. Silloin tulee myös mahdottomuus päälle, sillä omanvanhurskauden perkele nousee samassa kuin synnin

tunto. Mutta ei tämä synnin tunto pysy suruttoman mielessä kauvan, ennen kuin taas tulee joku muistutus ylhäältä, joku voimallinen Pyhän Hengen puhallus, joka herättää häntä uudestaan synnin tuntoon.

Pietarin mielessä ei ole se ensimmäinen synnin tunto pysynyt kauvan, sillä hän oli niin kovin kiinni maailmassa, ettei hän saattanut paljon ajatella siitä tulevaisesta, niin kauvan kuin hän luuli tulevansa suureksi herraksi maailmassa Vapahtajan kautta. Moni surutoin ihminen tekis kyllä katumuksen, jos ei olis niin paljon tekemistä maailman kanssa. Hän tahtoo ensinnä voittaa maailman tavaran ja kunnian. Hän tahtoo ensin tulla suureksi herraksi maailmassa. Näin oli maailma Pietarin mielessä, ettei se ensimmäinen synnin tunto pysynyt kauvan, niin kuin suruttoman ihmisen laita on. Koska tauti eli joku muu kova onnettomuus asetetaan hänen silmänsä eteen, silloin hän on katuvainen. Silloin on hänellä synnin tunto. Ja samassa karistaa omanvanhurskauden perkele hänen päällensä, ja se väärä mahdottomuus, joka tahtoo Vapahtajan ahdistaa pois. Vaikka yksi katuvainen ihminen pitäis kaikella muodolla tarttuman Jeesuksen jalkoihin ja pidättää niistä kiinni.

Mutta me näemme nyt Pietarin esimerkistä, että omanvanhurskauden perkele tahtoo ahdistaa Jeesuksen pois, että hän sais itse herrana olla. Niin pian kuin Pietarille tuli vähäisen synnin tuntoa, tuli myös mahdottomuus. Ja tämä väärä mahdottomuus pani väärän rukouksen Pietarin suuhun. Sen sijaan, että Pietarin olis pitänyt varsin tarttuman Jeesuksen

jalkoihin ja sanoa: Herra! Älä mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen ja minä hukun, jos sinä et auta ja pelasta minua synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta, rukoili hän väärin kokonansa ja käski Jeesuksen mennä pois tyköänsä.

Mutta onko semmoinen ihminen tullut oikiaan synnin tuntoon, joka käskee Jeesuksen mennä pois? Minä luulen, että katuvaiset syntiset, jotka ovat oikiaan synnin tuntoon tulleet, ei saata niin rukoilla, että Jeesus menis pois. Mutta Pietarilla ei ollutkaan silloin vielä oikia katumus, eikä oikia synnin tunto. Miksi hän käski Jeesuksen mennä pois? Jos hän olis silloin jo tullut oikiaan synnin tuntoon, jos hän olis tuntenut oikein onnettomuutensa ja viheliäisyytensä, totisesti olis hän siinä samassa tuntenut, että hän menee kadotukseen ilman Jeesusta. Mutta Pietarin synnin tunto oli ainoastansa yksi Pyhän Hengen viimaus. Se oli ainoastansa yksi äkkinäinen hämmästys, joka välistä tulee suruttomille ihmisille. Mutta ei se pysy semmoinen synnin tunto kuin vähäisen aikaa, eli niin kauvan kuin hämmästys seisoo päällä. Ja koska se hätä eli hämmästys on ylitse mennyt, niin on sama suruttomuus olemassa kuin ennen.

Mutta nyt sanovat armon varkaat: Met emme koskaan rukoile, että Jeesus menis pois meidän tyköämme, vaan me rukoilemme aina, että Jeesus olis meidän kanssamme. Ja niin armon varkaat rukoilevat, ja niin rukoilevat myös oikeat kristityt, ja niin rukoilevat myös oikein katuvaiset, niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo on joutunut. Mutta

eroitus on kuitenkin suuri armon varkaitten ja kristittyin välillä, sillä armon varkaan tunto ei ole sinne asti herännyt, että hän olis tullut mahdottomuutensa tuntemaan. Kuinkapa semmoinen ihminen saattaa tuta mahdottomuutensa, joka ei tunne syntiänsä? Surutoin ihminen ei ymmärrä peljätä Jumalan Poikaa, vaan varsin antaa suuta Jeesukselle, niin kuin Judas, sillä hän luulee, että hän on Jeesuksen paras ystävä, vaikka hän on perkeleen paras ystävä.

Mutta herännyt ihminen tuntee kyllä mahdottomuutensa, ja sen tähden hän ei tahdo varsin tarttua Jeesuksen jalkoihin, ennen kuin semmoinen hätä tulee, että hänen täytyy tarttua. Ja yksi armoitettu sielu tuntee, että ilman Jeesuksetta hän menee hukkaan. Jonka tähden hän rukoilee niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo on joutunut ja päivä on laskenut.

Onkos nyt tässä semmoisia katuvaaisia, jotka käskevät Jeesuksen mennä pois, koska he tulevat synnin tuntoon? Vai onko tässä semmoisia, jotka ei mene ollenkaan, vaikka Jeesus käskee mennä pois Hänen tyköänsä? Vai onko tässä semmoisia, jotka ei ymmärrä peljätä Jumalan Poikaa sen tähden, ettei he tunne syntiänsä, ja joita itse rietas on tehnyt mahdolliseksi seuraamaan Jeesusta. Se surutoin väki, jotka ei tunteneet ollenkaan syntiänsä, pakkais silloin jo seuraamaan Jeesusta, vaikka he vähän ajan perästä huusit: Ristiinnaulitse! Minä arvaan, että tässä on monenkaltaisia koossa, sekä semmoiset umpisuruttomat, jotka ei tunne ollenkaan mahdottomuutensa, ja sen tähden uskovat, että he ovat kristityt, vaikka tunto ei ole liikkunut. Ja

on myös semmoiset, jotka rukoilevat niin kuin Pietari, että Jeesus menis pois, joitten tunto on vähäisen liikkunut, mutta ei sinne asti, että he tuntisit hätänsä ja onnettomuutensa ilman Jeesuksetta. Semmoiset rukoilevat kyllä niin kuin omanvanhurskauden perkele käskee. He tunnustavat kyllä itsensä syntiseksi, mutta ei synti vaivaa heidän tuntoansa. Sen tähden rukoilevat he, että Jeesus menis pois heidän tykönsä. Ilmanki surttomatkin ymmärtävät, että tämä Pietarin rukous oli vastoin Jumalan sanaa ja vastoin armon järjestystä.

Mutta armonvargaat sanovat, että Pietari erehtyi siinä paikassa, mutta ei se ollut hänen tarkoituksensa. Niin vain! Pietari erehtyi. Se oli yksi vaivaisen erehtyminen, koska hän oli vielä kokonansa perkeleen hallussa. Taitavat armonvargaat ajatella, että Pietari oli silloin jo kristitty, koska hän käski Jeesuksen mennä pois. Ei armonvargaat tarvitse ajatellakaan, että Pietari tuli kristityksi, ennen kuin helluntaina, mutta kaikki, jotka tahtovat helpolla tulla autuaaksi, ne luulevat, että Pietari oli jo silloin kristitty, koska hän käski Jeesuksen mennä pois.

Mutta jos täällä on semmoisia, jotka ovat siinä sielun tilaisuudessa kuin Pietari oli pääsiäispäivänä, koska hän oli ynnä muitten opetuslasten kanssa itkemässä ja parkumassa, ja oli kadottanut kaiken uskon ja kaiken toivon, semmoinen on se katuvainen, ja semmoinen ei sano Jeesukselle: Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen, vaan hän rukoilee niin kuin opetuslapset Emmauksen tiellä: Ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut.

Niin ole siis meidän kanssamme, armollinen Vapahtaja, ja älä jätä meitä ennen kuin Pyhä Henki tulee, se lohduttaja, joka muistuttaa meille kaikki, mitä Jeesus on sanonut. Ole meidän kanssamme ja älä mene pois meidän tyköämme, ennen kuin se työ on täytetty, jota suuren kalansaaliin kanssa olet tarkoittanut, että niin monta sielua vedettäisiin ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, kuin kaloja vedetään rantaan. Jos joku sielu tulis sen kautta synnituntoon, niin anna sen tulla hänen sielunsa ijankaikkiseksi menestykseksi ja autuudeksi, että hän viimein sais ihmisiä.

Surttomat tosin ajattelevat, ja muuttamat vielä sanovat, että opetuslapset olit hullut, jotka jättivät kaloja rantaan ja seuraisit Kristusta. Mutta tämä asia on myös hengellisesti ymmärrettävä, että opetuslapset, jotka pyytävät hengellisiä kaloja, koska he saavat muutampia rantaan, seuraavat Kristusta, sillä ne kalat, jotka vedetään ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, tulevat siellä hyvin korjatuksi ilman opetuslasten vaivoita.

Ja ne mädänneet kalat ei kelpaa kelleen, eikä ne mädänneet kalat tunne suoja. Niitä viskataan takaisin mereen rautakiiskille ruuaksi. Mutta hyvät kalat korjataan ja kohtuullisella suolalla suolataan, ja säästetään siksi kuin vieraat tulevat taivaasta. Ja silloin asetetaan ne hyvät kalat pöydälle. Silloin joutuvat kaikki mädänneet kalat tulemaan rautakiiskille ruuaksi. Silloin netkin raukat, jotka uivat tämän maailman lainehtivan meren syvyydessä, joutuvat joukolla ja parvittain sen suuren valaskalan kitaan menemään, jotka ei ole täällä armon ajassa pysyneet Pyhän Hengen nuotassa,

ei ole täällä antaneet itsensä löytää, vaikka heitä on Pyhän Hengen verkoilla pyydetty. Kaikki, jotka ei ole tarttuneet Pyhän Hengen verkkoon, että he olisit tulleet ijankaikkisuuden ihanalle rannalle vedetyksi, tulevat sen suuren valaskalan kitaan joukottain ja parvittain. Ja hän nielee heitä ijankaikkisesti, eikä enää oksenna heitä ulos, niin kuin hän Jonasta täytyi oksentamaan ylös rannalle.

Peljästykää nyt, kaikki ylpiät kalat, jotka ette pysy Pyhän Hengen verkossa. Peljästykää, vapiskaat ja kauhistukaat, sillä te joudutte kyllä menemään suuren valaskalan kitaan, jotka ette pysyneet matalan päällä ja rannempana, että Pyhä Henki olis kalamiestensä kautta saanut teitä verkkoihinsa pyytää. Mutta te hyvät kalat, joita kalamiehet jo ovat saaneet rantaan, (pysykää Pyhän Hengen nuotan sisällä loppuun asti, amen.)

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma n:o 90 / Kansallisarkisto Helsinki /

Viimeiset sanat katkonaisia repeämän vuoksi käsikirjoituksessa. Luettavissa vain tämä: ... ja riemuitkaat, sillä teitä pannaan ... taivasten ... lunne korjataan ijankaikkisii... ja uiskentelevat... joka on korkian taivaan... Amen.

Suluissa oleva loppulause lisätty tähän eheyden vuoksi.

Jos nyt meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joissa tämän maailman jumala on uskottomien taidot sokaissut, ettei evankeliumin paiste heille pitäisi Kristuksen kirkkaudesta valistaman, joka on Jumalan kuva.

2. Kor. 4: 3.

Näin kirjoittaa pyhä Paavali korinttilaisille, joista muutamat olivat ulkokullatut, suukristityt ja ymmärryksen puolesta taitamattomat, eivätkä niin muodoin ymmärtäneet Paavalin evankeliumia, joka oli Pyhän Hengen vaikutuksesta uloslähtenyt. Niin kuin nytkin nähdään, että luonnosta siveät ja kuolleen uskon tunnustajat eivät ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus. Kristityn koettelemukset ovat niille ymmärtämättömät, jotka eivät ole mitään koettelleet. Se on niin peitetty luonnollisen ihmisen silmien edestä.

Niin oli myös Paavalin evankeliumi peitetty niille, jotka ulkonaisesti tunnustivat itsensä kristityksi, vaikka sydän oli siltänsä umpinainen, liikkumaton ja muuttumaton. Niille oli Paavalin evankeliumi peitetty. Sen tähden kirjoittaa hän: "Jos meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joissa tämän maailman jumala on uskottomien taidot sokaissut, ettei evankeliumin paiste heille pitäisi Kristuksen kirkkaudesta valistaman.

Vissimmästi on tämän maailman jumala sokaissut niitten taidot, jotka eivät vielä tahdo ymmärtää, että Paavalin evankeliumi on Jumalan voima kaikille niille autuudeksi, jotka uskovat, mutta

kuoleman haju uskottomille, joiden silmät vihollinen on kääntänyt nurin, ettei heidän pitäisi näkemän, mikä suuri Jumalan voima on Paavalin evankeliumissa muuttamaan ihmisen sydäntä ja autuudeksi tekemään sen elävän uskon kautta, jota hän on tarkoittanut.

Koska kuolleen uskon tunnustajat saarnaavat armon evankeliumia suruttomille, luulevat he tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta sitä he ilmankin saarnaavat, kuinka kauniit ja siveät ihmiset ovat. Kuinka he rakastavat Jumalaa ja lähimmäistänsä. Kuinka Jumala on armollinen ja niin edespäin. Mutta eivät he siitä koskaan saarnaa, kuinka paha ihminen on. Kuinka hän luonnon tilassa on Jumalan ja ihmisten vihollinen. Kuinka hän vihaa kristillisyyttä. Että ihmiset tulisivat tuntemaan pahuutensa, ja sen tunnon alla pakenisivat Vapahtajan tykö.

Tämä armon tarjoaminen suruttomille tulee siitä, että kuolleen uskon tunnustajat eivät ymmärrä oikein erottaa lakia evankeliumista. Siveyden peite riippuu heidän silmiensä edessä, ettei Jumalan laki saata heissä vaikuttaa oikeata katumusta ja parannusta. Koska nimitäin laki saarnataan niin, että ihmiset heräävät, rupeavat luonnosta siveät ihmiset varsin moittimaan, että siinä taitaa olla joku väärä oppi, koska niin paljon siveitä ja kunniallisia ihmisiä haukutaan, ja niin paljon syntiä kaivetaan ylös, etteivät siveät huorat, rehelliset varkaat ja raittiit juomarit, niin myös kunnialliset viinaporvarit enää pääse taivaan valtakuntaan.

Ennen oli heillä se usko, niin kuin heitä oli lapsuudesta opetettu, ja luon-

nollinen järki vielä vahvisti sen uskon, että ihmisen siveys pitäisi kelpaaman Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta koska laki niin saarnataan, että kaikki tulevat huoraksi ja varkaaksi, niin potkaisee vanha Aatami varsin vastaan ja sanoo: "Tämä ei ole muu kuin haukkuminen." Ei vanha Aatami tahdo olla huora ja varas, ja semmoisena tulla Vapahtajan tykö armoa kerjäämään, vaan hän tahtoo olla siveänä.

Niin kuin hän maailman edessä on harjaantunut siveydellä tienaamaan itsellensä kunnian, ja olla hyvässä arvossa pidettynä, niin hän luulee myös Jumalan edessä tienavansa armoa siveydellä ja rehellisyydellä. Jos joku haukkuu häntä huoraksi ja varkaaksi, niin hän uhkaa varsin kunniansa perään kysyä. Eikös ole siis tämän maailman jumala sokaissut hänen taitonsa, ettei hänen pitäisi ymmärtämän, missä paikassa hänen sydämensä kiinni riippuu? Mutta ei kuolleen uskon tunnustaja kärsi ylen paljon puhuttavan huoruudesta ja varkaudesta, eli ihmisen pahuudesta, ennen kuin vanhan Aatamin karvat nousevat pystyyn.

Sillä ehkä kuollut usko tunnustaa itsensä syntiseksi, ei hän viitsi sentähden kuulla kotosyntiänsä mainittavan, ettei hän tulisi juuri paljaaksi kaikesta omasta vanhurskaudesta ja mistantaisi kunniansa. Kuolleen uskon tunnustajat ovat rakastaneet Jumalaa ja lähimmäistänsä. He ovat niin muodoin täyttäneet Jumalan lain. Eivät he sitä usko, että he ovat rakastaneet itseänsä ja maailmaa enemmän kuin Jumalaa, ja ovat niin muodoin Jumalan viholliset. Vielä heillä on niin vahva usko Jumalan päälle, ettei kukaan

mahda sanoa heille, että he ovat armonvarkaat, koska he ovat omistaneet itsellensä Jumalan armon lupauksia, vaikka katumusta ei ole koskaan tehty. He imevät siis omia tyhjiä rintojansa, koska he luulevat, että Jeesuksen rintoja he ovat imemässä. Tämän maailman jumala on niin sokaissut heidän taitonsa, että he saattavat ehdollisia syntejä tehdä ja julkisessa jumalattomuudessa elää, ja yhtä hyvin luottaa sen päälle, että Jumala on armollinen, Jumala on kaikki anteeksi antanut.

Koska nyt laki niin saarnataan, että ihmiset heräävät ja rupeavat totisesti murhetta pitämään sieluistansa, silloin sanovat luonnosta siveät ihmiset. Tämä on tyhjä haukkumista. Vanha Aatami tuntee jo luonnostansa, ettei se passaa hänelle. Ei hän tahdo hulluksi tulla ja ruveta katumusta ja parannusta tekemään. Ei hän saata elämänlaatuansa muuttaa. Ei hän saata heittää niitä kotosyntejä, joita hän on oppinut tekemään lapsuudesta saakka, niin kuin juopumusta, kirousta, tappelua, ahneutta, viinakauppaa. Ja jos hän niitä vielä heittäisi, mikä siitä lähtee? Ei hän kuitenkaan tule autuaaksi sen tähden. Niin ajattelee vanha Aatami, koska hänellä on esteitä. Ei se ajatus tule hänen mieleensä, että joka ei vuovaa¹ tehdä sitä ulkonaista parannusta, jota hän saattaa, ei hänellä ole halukaan saada sydämensä vikoja parannetuksi, joita hän itse ei saata parantaa.

Koska taas evankeliumi niin saarnataan, että tie autuuteen tulee soukemaksi, jonka kautta armonvarkaat jäävät ulvomaan ulkoiselle puolelle taivaan porttia, niin sanovat armonvarkaat: "Ei

tämä saarnaaminen passaa meille. Me olemme harjaantuneet armosta kuulla jotakin mainittavan kirkossa. Mutta nyt saarnataan niin, että kaikki ihmiset painetaan alas helvettiin. Taivaan portti suljetaan kiinni. Ei pääse enää yksikään sisälle.” Koska vanha Aatami kuulee, ettei hän pääse enää sisälle nahkoinensa ja karvoinensa, niin ajattelee hän: “Paras on pyörtää takaisin. Kyllä minä tiedän paremman paikan, mistä minä pääsen helpommalla taivaan portista sisälle. En viitsi minä kuunnella. Nämä väärät profeetat tahtovat ryöstää minulta uskon. On ennenkin saarnattu uskota ja rakkaudesta, mutta ei se ole niin saarnattu, että ihmiset rupeavat epäilemään autuudestansa.”

Mene, mene, armonvaras, ja hae itsellesi reikä, mistä sinä pääset taivaaseen ilman katumusta. Meidän täytyy osoittaa syntisille, missä se ahdas portti on. Meidän täytyy niin saarnata, että ihmiset heräisivät synnin unesta. Että heille tulisi oikea katumus ja parannus. Että sydän tulisi nöyräksi ja särjetyksi. Että armonvarkaat eivät pääsisi varastamaan ja sillä tavalla hukuttamaan itseänsä. Että sitä vastoin nöyrät ja katuvaiset sie-lut pääsisivät sisälle. Että murheelliset ja itkeväiset saisivat lohdutuksen Jumalan sanasta. Että epäileväiset pääsisivät ylös epäilyksen suosta. Että suuret ristin-kantajat osaisivat Golgatan mäelle. Että vertavuotavat sydämet lakkaisivat verta vuotamasta. Että omantunnon haavat tulisivat parannetuksi armon kautta. Että yksinäiset kulkijat ja matkamiehet näkisivät taivaan tähtiä. Että huutavaiset jaksaisivat huutaa ja ulkona seisovaiset jaksaisivat kolkuttaa taivaan oven päälle.

Jos nyt tämä evankeliumi on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan, joille tämän maailman Jumala on sokaissut heidän taitonsa, ettei heidän pitäisi näkemän Kristuksen kirkkautta ja tuntemaan (Kristuksen)² suurta voimaa heidän sydämissänsä.

Me manaamme ja kehotamme jokaista, joka on tuntenut jotakin apua ja ylösvaistusta tästä evankeliumista, yhdistämään rukouksiansa meidän ja kaikkien kristittyjen kanssa, että taivaallinen Herra Jeesus antaisi tämän evankeliumin aina saarnatuksi tulla, jonka kautta suruttomat heräävät, sokeat saavat näkönsä, kuurot rupeavat kuulemaan ja mykät puhumaan, että koska tämä evankeliumi on peitetty niiltä, jotka kadotetaan, se kuitenkin tulisi kirkkaaksi niille, jotka pimeässä ja kuoleman laaksossa istuvat, sen valon kautta, jolla koitto on etsinyt meitä ylhäältä. Kuulkoon valkeuden Isä kaikkien niitten rukouksen, jotka valkeuden perään ikävöitsevät, ja odottavat aamuruskon koittavan heidän sydämissänsä. Amen. Isä meidän j. n. e.

Me kuulimme tämän päivän pyhässä evankeliumissa Vapahtajan puhuvan fariseusten vanhurskaudesta ja vaativan opetuslapsiltansa suuremman vanhurskauden, kuin fariseusten. Seuraavaisesti siitä, pitää meidän tällä pyhällä hetkellä puhuman fariseusten vanhurskaudesta ja kristittyjen vanhurskaudesta.

Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä kaltainen on fariseusten vanhurskaus? Toinen tutkistelemus. Minkä kaltainen on kristittyjen vanhurskaus?

1. Fariseusten vanhurskaus on luonnon tilaisuudessa se luonnollinen sive-

ys, joka välttää niitä julmempia rikoksia, niin kuin murhaamista, varkautta ja huoruutta, mutta tekee kuitenkin niitä samoja syntejä eri tavalla, mutta niin fiinisti, ettei tule maallisessa oikeudessa rangaistus hänen päällensä. Jos hän ei lyö jotakuta kuoliaaksi, niin hän tappelee. Jos hän ei tappele, niin hän haukkuu ja riitelee. Jos hän ei hauku ja kiroa lähimmäistensä, niin hän panettelee. Jos hän olisi niin siveä, ettei hän panettelikaan, niin hän vihaa kuitenkin lähimmäistensä. Ja apostoli Johannes sanoo: "Joka vihaa veljeänsä, hän on murhaaja."

Jos me näin jaamme synnit kunkin käskyn päälle, niin tulevat kaikki tyynni murhaajiksi, huoriksi ja varkaiksi. Jos me otamme esimerkiksi kuudennen käskyn, niin me löydämme pian, että joka ei ole julkinen huora, hän tekee kuitenkin silmillä huorin, sillä Vapahtaja sanoo: "Joka katsoo vaimon päälle himoitaksensa häntä, hän on jo huorin tehnyt sydämessänsä." Jos me otamme seitsemännen käskyn, niin me kuulemme spörmälästä,³ kuinka monella tavalla varkaus tapahtuu.

Fariseusten vanhurskaus, eli luonnollinen siveys tunnetaan siitä, että hän välttää niitä julmempia rikoksia, mutta tekee kuitenkin samoja töitä niin vieikkaasti, ettei varkaus tule varkaudeksi maailman edessä, eikä huoruus tule huoruudeksi. Muuttamat synnit, jotka tehdään julkisesti kaikilta, eivät tule ollenkaan synniksi maailman edessä, vaan luvalliseksi ja kunnialliseksi. Esimerkiksi juopumus, kirous ja viina-kauppa. Ei ole kuitenkaan semmoisia syntejä pidetty syntinä tätä ennen. Ja vielä niissä paikoissa, missä huoruus on tullut yhteiseksi, katsotaan sekin synti luvalli-

seksi. Tämänkaltainen on nyt fariseusten vanhurskaus. Se on maailman edessä kiiltävä siveys, jota pidetään suuressa kunniasa maailmassa, mutta Jumalan edessä se ei ole muu kuin riettaus.

Nyt on luonnollinen järki määrännyt rangaistuksen sen jälkeen, kuin rikos on. Nimittäin suuremman rangaistuksen murhaamisesta kuin varkaudesta. Ja varkaudesta suuremman rangaistuksen kuin huoruudesta.

Mutta Vapahtaja osoittaa tämän päivän evankeliumissa, että yksi paha sana on ansainnut vielä suuremman rangaistuksen, kuin mitä luonnollinen järki on määrännyt murhaamisesta. Hän sanoo nimittäin tämän päivän evankeliumissa, jossa hän selittää viidennen käskyn: "Joka tappaa, hänen pitää tuomioon viikappä oleman." Se on: hänet tuomitaan kuolemaan. Sen rangaistuksen on luonnollinen järki määrännyt. Mutta Vapahtaja sanoo näin, "joka tyhmästi vihasuu", se on, joka pikaisuudesta suuttuu veljellensä, hän on jo kuolemanrangaistuksen ansainnut. Ja joka sanoo veljellensä, "raka," se on: joka ilman aikaansa haukkuu, hänen pitää neuvon alle viikappä oleman. Hän on vielä suuremman rangaistuksen ansainnut, kuin mitä järki on määrännyt tappamisesta. Ja joka sanoo veljellensä, "sinä tyhmä," se on: joka vihasta ja pahasta sisusta haukkuu, se on helvetin tulen ansainnut. Se on: hänet pitäisi elävältä poltettaman.

Kuulkaa nyt, syntiset, minkäkaltaisen rangaistuksen te olette ansainneet, ja mikä erotus on Jumalan ja maailman lakikirjan välillä. Maailman lakikirjassa on määrätty kuusitoista kymmentä skilinkiä sakkoa yhdestä haukkumasanasta,

josta Jumalan lakikirja määrää helvetin tulen. Mitäs te olette siis ansainneet, te siveät ihmiset? Olettekos ansainneet ison palkan, niin myös kiitoksen ja kunnian Jumalalta, teidän siveytenne ja rehellisyytenne tähden? Te luulette ilman-kin, että Jumala on niin kuin turmeltu äiti, joka sanoo lapselle: "Jos sinä olet hiljainen, niin minä annan sinulle liin-^{gin}." Teidän mielestänne on jo maailman laki kova ja väärä, joka määrää kolme bankkoa päissä olemisesta ja kymmenen bankkoa viinanmyymisestä. Mutta Jumalan laki taitaa olla kokonansa väärä, joka määrää helvetin tulen yhdestä pahasta sanasta. Tällainen on nyt fariseusten vanhurskaus luonnollisessa tilassa, että se kelpaa joksikin maailman edessä, mutta Jumalan edessä on kaikki tämä vanhurskaus paljas riettaus ja synty.

Koska nyt syntinen herää unestansa, aukenevat silmät sen verran, että hän saattaa lukea Jumalan lakikirjasta, joka on kirjoitettu Jumalan sanassa ja heränneessä omassatunnossa. Siellä hän näkee yhden radin päällä synnit ja toisen radin päällä rangaistuksen. Jumalan laissa luetellaan synnit: sinä olet tottelematon ollut vanhemmille. Jos he olisivatkin suruttomuudessa olleet, niin eivät he ole kuitenkaan käskeneet sinun niin elää, kuin sinä jälkeen olet elänyt. Sinä olet alkanut jo nuorena kiroamaan, ihmisiä pilkkaamaan, toisten kanssa riitelemään ja vähäisen varastelemaan. Itsekkyys ja oma tahto on ollut silloin jo parempi kuin Jumalan tahto. Mitä olet sitten jälkeen tehnyt?

Koska sinä olet rippikoulussa käynyt, niin olet sinä välttänyt opettajan silmät, niin kuin ennen vanhemman silmät. Ja

ensimmäisen ripillä käymisen jälkeen olet sinä vasta alkanut oikein rohkeasti elämään. Kirjan olet sinä heittänyt penkin alle. Sitä vastaan sinä olet alkanut koreilemaan ja miehustelemaan, palo-^{viinaa} ryypäämään ja viinakauppaa pitämään, tappelemaan ja riettaita puhumaan, kiroamaan ja maailman kanssa häääämään. Sitten jälkeen on tullut sinun sydämeesi ahneus, maailman kunnia, maailman rakkaus, viha, ylpeys, kauteus. Sinä olet saanut riettaalta sen vakuutuksen, että sinä olet kristitty, että pääsisit taas samana päivänä pilkkaamaan Vapahtajan kyyneleitä senkaltaisella kauhistavaisella elämällä.

Katso, niin sanoo omatunto, koska se pääsee oikein puhumaan. Ja sillä tavalla loppuu fariseusten vanhurskaus heränneen ihmisen omassatunnossa. Hän rupeaa nyt vasta tuntemaan ja uskomaan, ettei hän siveydellensä kyllä ole tienannut autuutta. Ennen oli hän siinä uskossa, että siveästi hän on elänyt, ja että pahin ihminen hän ei ollut. Fariseuksen vanhurskaus eli oma siveys loppuu, koska omatunto herää. Ei sentähden omavanhurskaus lopu heränneessäkään tilassa. Vaikka ihminen tuntee, ettei hän siveydellensä ole tienannut autuutta, freistaa hän kuitenkin omalla parannuksella ansaita armon. Ja jos hän vielä saattaa sen ulkonaisen elämänsä parantaa jollekulle määrälle, niin ei hän kuitenkaan saata sydäntänsä parantaa. Ja se kustantaa kovin vanhan Aatamin päälle, ettei hän varsin pääse enkeliksi tulemaan.

Ennen, eli suruttomuuden tilassa, oli hän omassa mielessänsä koko hyvä ihminen, vaikka hän joi vääryyttä, niin kuin vettä. Mutta herätyksen jälkeen tuli

hän pahaksi. Sydän tuli kovaksi ja ilkeäksi. Nyt koska hänen elämänsä on tullut erilaiseksi, tahtoo hän yhtäkkiä tulla enkeliksi. Ei hän tahdo syntisenä olla enää, ja kerjätä armoa, vaan hän tahtoo pyhyydellensä ansaita armon. Ja koska se ei käy laihin, koska hän omalla vanhurskaudellansa ei tule enkeliksi, rupeaa hän epäilemään, ettei ole mahdollista edes vuovata. Tällä tavalla kääntyy luonnollinen siveys omaksi vanhurskaudeksi, niin että se sama fariseusten vanhurskaus, joka luonnollisessa tilaisuudessa kutsutaan siveydeksi, kääntyy heränneessä tilassa omaksi vanhurskaudeksi. Ja tämä omavanhurskaus on niin salainen ja niin fiini, ettei herännyt ihminen sitä tunne. Kaikkia muita syntejä hän tuntee pahaksi, ei ainoastansa ulkonaista työtä, vaan myös sydämen liikutukset, pahat ajatukset, pahat himot ja halut, mutta omaavanhurskautta hän ei tunne.

Toinen tutkistelemus: kristittyjen vanhurskaudesta. Koska me nyt olemme puhuneet fariseusten vanhurskaudesta ja tulleet tuntemaan, että fariseusten vanhurskaus ei ole muu, kuin luonnollinen siveys suruttomilla, ja omavanhurskaus heränneillä, niin pitäisi meidän myös peräänajatteleman, mikä on kristittyjen vanhurskaus. Lutherus sanoo, että kristittyjen vanhurskaus ei ole muu, kuin Kristuksen vanhurskaus, uskolla omistettu. Ja jos me tahdomme järjellä käsittää, kuinka se on mahdollinen, että Kristus saattaa vanhurskautensa meille antaa, niin me vissimmästi tulemme samaan paikkaan, missä Paavali oli, koska hän sanoi: "En ole vielä sitä käsittänyt, mutta minä pyrin sen perään, että minä sen käsittäisin."

Sovintoasia on kaikelta ymmärrykseltä kätkeyty, ettei syntinen saata järjellänsä käsittää, kuinka hän, joka on väärä ja riettautta täynnä, tulee vanhurskaaksi Kristuksen vanhurskaudella. Se on niin kuin joku rikas herra sanoisi kerjäläiselle: "Minä annan sinulle kaiken sen tavarahan, kuin minulla on, jos sinä saatat sen vastaanottaa, mutta jos et tahdo vastaanottaa, niin ole ilman." Muutama kerjäläinen on niin suurellinen, ettei hän tahdo vastaanottaa niin paljon yhtä haavaa. Jos olisi vähempi tavara, jos se olisi ainoastansa yksi eli kaksi riksiä, niin voisi hän kukaties sen vastaanottaa. Mutta koska toinen tarjoaa koko sen lukemattoman tavarahan, jota kerjäläinen tuskin jaksaa kantaa, niin hämmästytti hän ja sanoo: "En tahdo minä niin paljon teiltä vastaanottaa, hyvä herra. Minä hukun tavarahan sisälle, jos minä niin paljon saisin." Jos nyt se rikas mies kysyy kerjäläiseltä, minkätähden sinä et tohdi niin suurta tavaraa vastaanottaa, niin vastaa muutama kerjäläinen: "En ole minä niin paljon hyvää teiltä ansainnut."

Kuulettekos nyt, kerjäläiset, missä ansassa te olette kiinni? Te tahdotte ansaita sen suuren tavarahan, jonka Kristus teille kenkkää,⁵ mutta ette tahdo ilman⁶ ottaa. Ja minä sanon teille: Jos ette tahdo ilmaiseksi, niin olkaa ilman. Mutta ne kerjäläiset, jotka ottavat armon vastaan ilmaiseksi, tuntevat, että ilman tätä armoa olisi heidän sielunsa vajonnut kadotukseen. Ja jos nyt joku tahtoisi tietää, mikä on erotus fariseusten ja kristittyjen vanhurskauden välillä, niin me saatamme siitä selvän tehdä tällä tavalla: Fariseusten vanhurskaus ei ole muu, kuin ihmisen oma vanhurskaus, joka ei kel-

paa ollenkaan Jumalan edessä. Mutta kristittyjen vanhurskaus on Kristuksen vanhurskaus elävällä uskolla omistettu ja ilman ansiota saatu.

Jos nyt maailmanlapset sanovat kristityille: "Mitäs te siis kerskaatte, ja luette teitänne Jumalan lapsiksi? Jos teillä on Kristuksen vanhurskaus, niin ei se ole teidän, vaan Kristuksen vanhurskaus. Mikä ei ole ihmisen oma, ei hänen tarvitse sen kanssa kerskata." Niin saattavat kyllä kristityt vastata, että heidän omansa ei ole muu kuin synti ja vääräys. Mutta jos Jumalan lapset kerskaavat sillä vanhurskaudella, joka ei ole mikään muu, kuin synti ja vääräys, niin saattavat kyllä kristityt kerskata Kristuksen vanhurskaudella, joka, vaikka se ei ole heidän omansa, on heille kuitenkin ilman ansiota annettu ja ilman maksua känkätty,⁷ niin että se armo, joka ei ollut heidän omansa silloin, koska heillä oli oma vanhurskaus, on tullut heidän omaksensa, koska kaikki oma vanhurskaus loppui.

Ja niin kuin köyhä kerjäläinen saattaa kerskata sen suuren tavaran kanssa, jonka hän on saanut känkiksi,⁸ niin saattaa myös kristitty kerskata sen vanhurskauden kanssa, jonka hän on saanut Vapahtajalta, ja sanoa: "Katsokaa, kuinka suuren tavaran minä olen saanut."

Mutta siinä nousee nyt kateus niille, jotka eivät ole saaneet. Ja he rupeavat sanomaan sille entiselle kerjäläiselle: "Miksi se herra sinulle niin paljon antoi? Sinä et ole sen väärä mies, että sinulle pitäisi niin paljon annettaman. Jos se herra olisi tiennyt, minkäkaltainen ihminen sinä olet, niin ei hän olisi antanut sinulle mitään. Sinä olet muutampi huora, varas eli juomari, joka olet omasi tuhlannut, ja

sillä tavalla köyhäksi tullut. Meille hänen olisi pitänyt antaa, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen, jotka olemme siveydellä ja rehellisyydellä eläneet, jotka olemme kaikella muodolla freistanneet palvella Jumalaa ja auttaa vaivaisia." Nyt pistää kuollut uskokaansa oven raosta sisälle ja sanoo: "Minä en ole mitään hyvää ansainnut. Minä olen suuri syntinen, mutta ilman ansiota olen saanut, mitä olen saanut. Katso, tässä ovat armon merkit!" Ja näyttää sormellansa päkäkloon.

Mutta me annamme nokkaan armonvarkaalle ja sanomme hänelle: "Mene pois tästä lammashuoneesta, muutampi varas. Sentähden olet ilmankin saanut ilman, koska sinä olet varastanut. Sentähden ilmankin tarjoat armoa muille niin halpaan, että olet itse sen varastanut ja ilman vaivatta saanut. Oletkopa sinä armon kautta tullut kristityksi? Sinä omistat itsellesi kristityn nimen, vaikka ei ole omatunto herännyt."

Kaikki pienet synnit ovat armonvarkaalle luvalliset. Pikku piiskainen pirun paskaa on luvallinen, valhe on luvallinen, makaaminen tytärten kanssa on luvallinen, koreus on luvallinen, maailman ystävyys on luvallinen. Sanalla sanottu: Kaikki pienet synnit ovat armonvarkaalle luvalliset, ja yhtä hyvin omistaa hän itselensä kristityn nimen. Mene pois lammashuoneesta, armonvaras, ja tule altaasta portista sisälle. Silloin me tahdomme puhua laveammalta sinun kanssasi.

Niin muodoin vaatii Vapahtaja opetuslapsiltansa senkaltaisen vanhurskauden, joka on paljon enempi, kuin fariseusten vanhurskaus. Hän vaatii senkaltaisen vanhurskauden, joka osoittaa itsensä

pyhässä ja yksivakaisessa elämässä, itsensä kieltämisessä, jossa ei mikään synty ole luvallinen. Vaikka ei kristitysen tähden tule koskaan synnittömäksi eli pyhäksi sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden. Mutta niin vakainen pitää kristityn oleman jokapäiväisessä elämässä, ettei fariseusten vanhurskaus saattaisi häntä syystä soimata. Ja kristityn pitää tekemän hyvää uskossa, että Jumala hänen töitensä ottaa hyväksi, vaikka ne eivät hyvät ole.

Katsokaa nyt uskon alkajan ja päättäjän päälle, kaikki uskovaiset. Ja noudattakaa hänen verisiä askeleitansa Yrtti-tarhasta Golgatan mäelle, aina pitäen Jeesusta silmienne edessä. Aina muistuen, että teidän vanhurskautenne pitää oleman paljon enempi, kuin fariseusten ja kirjanoppineitten, jotka eivät Kristuksen vanhurskaudesta tiedä mitään. Hyvin tietäen, ettette ole omanvanhurskauden kautta, mutta Kristuksen vanhurskauden kautta lunastetut synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Jonka tähden teillä on edesvastaaja Isän tykönä, koska se suuri ja kavala päällekkanta ja alkaa teidän päälle kantamaan yötä ja päivää. Hänen suunsa on tukittu kiinni. Amen!

Lähteet:

Alkuperäinen (osittain turmeltunut) ja jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma n:o 14 / Kansallisarkisto Helsinki / Jäljennös (alku kateissa) / Iisakki Poromaan jäljennöskirja /

¹ yritä

² suluisa oleva sana lisätty selvyyden vuoksi

³ kateismuksesta

⁴ voileivän

⁵ lahjoittaa

⁶ ilmaiseksi

⁷ lahjaksi annettu

⁸ lahjaksi

Rakkaat veljet, emmepä me ole kavaloina juttuja noudatelleet teille tietäväksi tehdessämme meidän Herran Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemista, vaan me olemme itse nähneet hänen suuren kunniansa. 2. Pietarin epistola 1: 16.

Apostoli Pietari antaa tämän päivän epistolassa tiettäväksi niitä armonmerkkejä, joita hän oli nähnyt kirkastamisen vuorella, ja vakuuttaa niitä kristityitä, joille hän kirjoittaa, ettei hän ole kavaloina juttuja noudatellut, koska hän oli heille puhunut Jeesuksen suuresta voimasta ja kunnian, vaan hän oli itse nähnyt ja tuntenut sen suuren autuuden, jonka Vapahtaja oli kaikille uskavaisille luvannut.

Me kuulemme siis näistä Pietarin sanoista, että tämä ensimmäinen armonmerkki oli vahvistanut hänen uskoansa, ehkä Pietari sen armonmerkin jälkeen sai tuta monta sydämen muutosta, ja vielä lankesi suureen syntiinkin. Vaan ei hän kuitenkaan saattanut tehdä tätä armonmerkkiä tyhjäksi, eli ajatella, ettei se ollut mitään, vaan tämä armonmerkki pysyi aina hänen muistossansa. Ja se sama kirkkaus oli vakuuttanut häntä tulevaisesta autuudesta. Hän oli tämän armonmerkin tähden vahvistettu uskossa.

Niin saattaa myös yksi muu kristitty, joka on nähnyt jotakuta armonmerkkiä, olla vakuutettu siitä, ettei ole se autuus turha, jota Jumalan sana uskovoisille lupaa. Vaikka maailman lapset eivät ymmärrä siitä mitään, ei he uskokaan, että ne armonmerkit ovat todet, vaan luulevat, että siinä makaa joku petos alla. Pietarille oli tämä ajatus johtunut mie-

leen, mitä hän viimein voittaa siitä, että oli alkanut Jeesusta seuraamaan. Niin myös johtuu monelle murheelliselle sielulle tämä Pietarin ajatus mieleen, mitä hän viimein voittaa siitä kristillisyydestä, koska hän on ylönantanut kaikki maailman huvitukset ja alkanut Jeesuksen verisiä askeleita noudattamaan. Silloin katsoo Vapahtaja tarpeelliseksi näyttää Pietarille ja muille huikentelevaisille, jotka pelkäävät, etteivät he saa mitään vaivansa edestä, muuta kuin surua ja mielikarvautta, silloin näyttää hän epäileväisille ja raskautetuille sieluille, ettei heidän vaivansa, jonka he maailmassa saavat kärsiä kristillisyyden tähden, ole turha, jos he vaan kilvoittelevat ja pysyvät heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Jeesus osoittaa heille jonkun merkin kirkkaudestaan, että he tietäisivät, mikä suuri palkka heitä odottaa, jos he vaan pitävät päälle ja kilvoittelevat loppuun asti.

Mutta tämä ensimmäinen armonmerkki osoitettiin ainoastansa Pietarille, Jakobille ja Johannekselle. Minkä tähden eivät muut opetuslapset silloin saaneet nähdä Vapahtajan kirkkautta? Olivatko he suuremmat syntiset, kuin Pietari, Jaakob ja Johannes, eli olivatko he siinä tilassa, ettei heille vielä sopinut näyttää sitä suurta kirkkautta? Me emme saata ymmärtää, minkä tähden tämä ensimmäinen armonmerkki näytettiin ainoastaan niille kolmelle, eikä muille. Mutta me arvaamme kaikista asianhaaroista, jotka tämän armonmerkin jälkeen tapahtuivat, etteivät nekään olleet silloin vielä paremmat, kuin muut opetuslapset. Vaikka Pietarilla oli semmoinen luulo itsestensä, että hän oli pa-

ras kaikista opetuslapsista, kuitenkin teki hän suurimman lankeemuksen, koska hän kielsi Vapahtajansa. Ja koska Vapahtaja oli siinä suuressa tuskassa ja vaivassa meidän syntiemme tähden, otti hän taas ne kolme opetuslasta erinänsä, nimittäin Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, jotka ennen olivat nähneet hänet kirkastettuna, ja käski heidän valvoa ja rukoilla hänen kanssansa, etteivät he joutuisi kiusauksiin. Mutta eivätpä nekään jaksaneet valvoa. Synnin uni painoi heidän silmiänsä, etteivät he jaksaneet katsoa, kuinka veripisarat putosivat hänen kasvoistansa maahan.

Näistä tapauksista arvataan, etteivät ne kolme olleet paremmat kuin muut opetuslapset, vaikka heille näytettiin ensimmäiset armonmerkit. Kuitenkin olivat he niin kuin todistajat ja vieraat miehet hänen kunniaansa ja tuskaansa, että he saattavat muille opetuslapsille todistaa nähneensä niitä armonmerkkejä.

Nyt kuulevat kaikki opetuslapset, ettei Vapahtajan kunnia ole turha, ei myös se autuus ole turha, nimittäin se autuus, jonka hän on luvannut niille, jotka noudattavat hänen verisiä askeleitansa Yrttitarhasta Golgataan. Ei ole Pietari noudatellut kavaloita juttuja, koska hän on kirjoittanut kristityille meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kunniaa ja kirkkaudesta. Ja vaikka Pietarilla oli se tyhmä ajatus, että hän on paras kaikista Jeesuksen opetuslapsista sen tähden, että hänelle on näytetty Kristuksen kunnia, ja muille ei, sai hän kuitenkin omasta heikkoudestansa ja lankeemuksestansa havaita, että hän oli välistä huonompi, kuin kaikki muut. Ei ole missään kirjoitettu, että muut opetuslapset olisivat kateuden

tähden katsoneet karsaasti Pietarin päälle tämän armonmerkin tähden, eikä myös ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olisivat somana pitäneet Pietarin lankeemusta. Niin ei taida myös yksikään kristitty kadehtia niitä, joille Jumala näyttää erinomaisen armonsa, vaan yksi kristitty kiittää Jumalaa niiden armonmerkkien tähden, jotka muille tapahtuvat, vaikka semmoiset armonmerkit eivät olisi heille vielä näytetyt.

Moni herännyt ihminen ajattelee, että Jumala on hyljännyt hänet iankaikkiseksi ajaksi, koska muille näytetään suuret armonmerkit, ja hänelle ei vielä ole näytetty. Moni omanvanhurskauden ja epäuskon kanssa taistelevainen ihminen ajattelee, koska hän kuulee, kuinka Jumala on muille armollinen, ja kuinka he tulevat armoitetuiksi ja Jumalan lapsiksi, silloin ajattelee moni Jeesuksen opetuslapsi: "Miksi muille näytetään semmoisia kirkkaita armonmerkkejä, ja minä en saa niitä nähdä. Ei Vapahtaja minusta huoli, koska hän ei ota minua kanssansa Taaborin vuorelle."

Mutta ehkä moni Jeesuksen opetuslapsista niin ajattelee, ei taida sen tähden semmoinen ajatus olla juuri oikea. Sillä koska hän otti kolme opetuslastansa kanssansa kirkastamisen vuorelle, eikä muita ottanut, ei kuitenkaan ole kirjoitettu, että muut opetuslapset olivat hyljätyt, ja kolme ulosvalitut, vaan niin on kirjoitettu: "Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka raskautetut olette, ja minä tahdon virvoittaa teitä." Ei Vapahtaja ota kaikkia kirkastamisen vuorelle, vaan ottaa ainoastansa muutamia, että heidän pitää julistaman muille opetuslapsille, mikä suuri voima ja kunnia Vapahtajalla

on, ja mikä suuri ilo ja autuus kaikille uskovaisille määrätty on, jos he vaan seuraavat häntä uskossa, toivossa ja rakkaudessa loppuun asti.

Mutta maailman lapset itse vihaavat Jeesuksen opetuslapsia heidän uskonsa ja rakkautensa tähden Jeesusta kohtaan. Maailman lapset, sanon minä, eivät tiedä mitään siitä kunniaista ja kirkkaudesta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on. Ja jos vielä Jeesuksen opetuslapset sanoisivat suruttomille: “Me näimme Herran kunnian”, ei ne usko kuitenkaan. Maailman lapset sanovat, koska he näkevät jonkun murheellisen Jeesuksen opetuslapsen itkevän ja huokaavan Jeesuksen ristin juuressa, että se on kissan ääni, ja yksi ihmeellinen ulkokullaisuus. Ja muuttamat ylimmäiset papit sanovat murheellisille: “Mikä ulvominen tämä on?” Jos suruttomat näkevät jonkun iloitsevan Jumalan suuresta armosta ja rakkaudesta, niin he sanovat pilkaten: “He ovat täynnänsä makeaa viinaa!” Ei maailman lapset ymmärrä, että murhe ja ilo ovat molemmat Jumalan Hengen vaikutukset. Ei luonnosta siveät ihmiset, eikä kuolleen uskon tunnustajat viitsi semmoisia hulluja nähdä, jotka itkevät ja huokaavat, vaikka ei ole mitään itkemistä, iloitsevat, vaikka ei ole mitään iloitemista. Mutta koska suruttomat itse rupeavat houraamaan viinapäissä, sitä ei yksikään pidä kummana. Koska juopuneet rupeavat ulvomaan, siitä ei tule pahenusta kenellekään.

Rietas osoittaa usein maailman kunnian orjillensa ja sanoo: “Tämän kaiken annan minä sinulle, jos sinä palvelet minua.” Ja koska hän on juottanut orjiansa huoruuden viinalla, silloin sanoo hän:

“Katsokaa, mikä suuri ilo teitä odottaa helvetissä. Palvelkaa minua uskollisesti, minä annan teille maailman kunnian palkaksi. Pitäkää viinakauppaa, minä annan teille maailman tavaran palkaksi. Juokaa paloviinaa, minä annan teille suuren ilon ja huvituksen helvetissä. Kirotkaa, ei se ole mies, joka ei saata kirotta. Ja joka usein kirotta täällä, se siunataan helvetissä. Tehkää huorin, niin te saatte armonmerkit nähdä helvetissä. Vihatkaa ja vainotkaa kristityitä, niin se suuri saatana antaa teille synnit anteeksi helvetissä.”

Näitä ja vielä muita senkaltaisia tuoppi maailman ruhtinas mieleen orjillensa. Ja ne kauniit uskovat kaikki, mitä toinen saarnaa heille. He uskovat, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut, ja vaativat, että heidät pitää ristiinnaulittaman, ja sentähden huutavat aina: “Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!” — Koska nyt tämän maailman jumala on sovaissut uskottomain taidot, että heidän pitää valheita uskomana, ja on antanut orjillensa suuren ilon, tavaran ja kunnian, joka on täällä näkyväinen, ja on uskottanut lapsiansa, että he saavat vielä helvetissä syödä ja juoda, kirotta ja tapella, huorin tehdä ja varastaa. Niin täytyy myös Vapahtajan joskus näyttää murheellisille opetuslapsillensa, mikä suuri voima ja kunnia odottaa heitä, jos he kärsivällisyydellä odottavat lunastuksen hetkeä.

Ei ole Vapahtaja ilman syytä osoittanut kunniaansa muutamille opetuslapsille. Ja jos kaikki muut opetuslapset ottaisivat vaarin niistä armonmerkeistä, jotka Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle ovat tapahtuneet, niin tulisi heidän uskonsa vahvistetuksi, ettei ole heidän

työnsä ja heidän vaivansa hukkaan mennyt, vaikka se näyttää usein yhdelle murheelliselle opetuslapselle mahdolltomaksi, että hän pääsisi kirkastamisen vuorelle, koska niin paljon syntiä on hänessä, ja niin paljon riettautta, ettei hän jaksaa uskoa, että Vapahtaja on hänelle armollinen, koska hän ei osoita kunniantansa.

Mutta jos sinä, epäileväinen sielu, et ole vielä nähnyt hänen kunniantansa Taaborin vuorella, niin saat sinä kuitenkin nähdä hänen kunniansa Yrttitarhassa, jos sinä jaksaisit valvoa. Saatat sinä myös nähdä hänen kunniansa Golgatan mäellä, kussa hän oli koko maailman ja vielä perkeleitten edessä paljastettuna. Siellä näet sinä Jumalan alastomana, paljastettuna, ristiinnaulittuna, orjantappuroilla kruunattuna, haavoissa, verisenä ja vertavuotavaisena, pilkattuna, häväistynä ja ylönkatsottuna.

Siellä näet sinä murheellinen Maria Magdalena sinun sielusi ystävän verisaunassa istuvan, ja sotkevan yksinässä Jumalan vihan viinakuurnan. Siellä näet sinä Maria, Jeesuksen äiti, miekan käyvän hänen sielunsa lävitse. Siellä näet sinä, rakas Jeesuksen opetuslapsi, joka olet ehtoollisessa hänen rintaansa vasten päättäsi nojannut, siellä näet sinä Pietari, kuinka suuressa kunniaassa Jumalan Poika on, koska hän näyttää verisiä haavojansa koko maailmalle. Itse hän on sanonut: "Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu." Vaikka maailma katsoo hänen vaivaansa häpeälliseksi, kuitenkin on Vapahtajan suuri kunnia ilmoitettu Pääkallan paikalla, ja hänen kirkkautensa paistaa niin kuin aurinko katuvaisten silmissä.

Se oli Vapahtajan suurin kunnia että häntä pilkattiin ja ylönkatsottiin, haukuttiin, ruoskittiin, orjantappuroilla kruunattiin ja ristiinnaulittiin. Jos sinä katuvaainen sielu, et ole nähnyt häntä Taaborin vuorella, niin mene nyt katsomaan hänen kunniaansa Yrttitarhassa, kussa verinen hiki tippuu hänen ruumiistansa, kussa maailman synnit painavat häntä maahan, kussa hänen täytyy polviensa kumartaa sinun tähtesi, ja ristissä käsin huoata: "Jos mahdollinen, niin menköön pois tämä kalkki minusta. Jos mahdollinen olisi, että minä pääsisin tästä helvetin vaivasta pois, jonka nämä jumalattomat lapset ovat minun päälleni saattaneet." Jos uni raskauttaa sinua Yrttitarhassa, ettet jaksaa valvoa ja ruukoilla, niin mene Golgatan mäelle. Siellä kuitenkin paistaa hänen kunniansa niin kuin aurinko kaikille murheellisille ja alaspainetuille sieluille.

Ainoastaan Jeesuksen ristin viholliset näkevät ristinpuussa yhden kansanhäiritsijän, yhden väärän opettajan ja yhden suuren noidan, joka on liitossa perkeleen kanssa, ja yhden Jumalan pilkkaajan ja ihmisten vihollisen. Mutta katuvaaiset sielut näkevät, kuinka nyt Taivaallisen Vanhimman veri vuotaa maahan. He näkevät, kuinka hän on helvetin vaivassa heidän tähtensä. He näkevät hänen verisaunassa istuvan ja polkevan viinakuurnan yksinänsä.

Katso nyt, katuvaainen sielu, katso nyt Jeesuksen kunniaa tässä alastomuudessa, tässä verisaunassa, tässä kunnian kruunussa, joka tekee reiät päähän, josta veri vuotaa kasvoihin. Katso nyt, murheellinen sielu, hänen kirkkauttansa kaikissa näissä haavoissa, orjantap-

purakruunussa, naulain reijissä ja avatussa kyljessä. Kaikki haavat ovat auki. Kaikki verikoirat, tulkaa lakkiin verta. Ja kaikki tuonen koirat, jotka kaluavat lehtiä elämän puusta, pitää vaikeneman, koska viimeinen pisara vuotaa Jumalan Pojan haavoista.

Taivaallinen Vanhin! Osoita nyt kunniasi sinun murheellisille opetuslapsillesi. Osoita kaikille katuvaissille ja epäileväisille sinun haavojasi! Anna armon pisarasi vuotaa niiden janoovaisten suuhun, että he, virvoitettuna sinun verestäsi, jaksaisivat vielä valvoa ja kilvoitella, ja rukoilla, ja katsella sinun kunniaasi ja kirkkauttasi Golgatan mäellä, että he viimein pääsisivät katselemaan sinun kirkkauttasi ja sanomatonta kunniaasi Siionin vuorella. Kuule, sinä suuresti ylistetty ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas, murheellisten ja alaspainettujen huokaus, Isä meidän j. n. e.

Vapahtajan kirkkaus Taaborin vuorella oli yksi armonmerkki, jota ainoastaan muutamille opetuslapsille näytettiin. Ja me emme saata arvata, minkä tähden eivät kaikki opetuslapset saaneet senkaltaisia armonmerkkejä nähdä. Mutta sen me tiedämme, että Vapahtaja on osoittanut voimansa ja kunniansa muille opetuslapsille toisessa paikassa. Erinomattain on hän osoittanut jumalallisen luontonsa siinä verisessä kilvoituksessa, koska hän antoi henkensä niiden edestä, jotka olivat hänen vihamiehensä. Vaikka sokeat raudat eivät näe yhtään kunniaa siinä, vaan ainoastaan häpeän ja häväistyksen. Kuitenkin on itse Vapahtaja sanonut tästä kilvoituksesta: "Nyt on Ihmi-

sen Poika kirkastettu." Nyt saavat ihmiset nähdä Ihmisen Pojan kunnian. Koska siis Jeesus ilmoittaa kunniansa monella tavalla, niin tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan, kuinka monella tavalla Jeesus ilmoittaa kunniansa. Ensiksi opetuslapsille. Toiseksi maailmalle. Me toivomme, että Jeesus ilmoittaa itsensä vielä nytkin murheellisille opetuslapsille, ehkä kuinka häpeällinen tämä Jeesuksen kirkkaus olisi maailman edessä, sillä me olemme nähneet Jeesuksen suuren häpeän maailmassa olevan Jeesuksen suuren kunnian taivaassa.

Ensiksi. Kuinka Jeesus ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa? Koska me haemme ylös kaikki raamatunpaikat, joissa puhutaan Vapahtajan ilmoittamisesta, niin me löydämme, että Vapahtaja ilmoittaa itsensä siinä haamussa, joka parhaiten sopii opetuslasten tilaisuuden jälkeen. Koska nimittäin hän ilmoitti itsensä Marialle Magdalenalle, olivat hänen haavansa peitetyt. Koska hän ilmoitti itsensä Tuomaalle, aukaisi hän rintojansa ja osoitti hänelle haavojansa. Koska hän ilmoitti itsensä kahdelle opetuslapselle Emmauksen kylässä, tulivat he häntä tuntemaan leivänmurtaisesta. Koska hän ilmoitti itsensä Paavalille Damaskon tien päällä, oli hän kirkkaampi kuin aurinko. Koska hän ilmoitti itsensä Johannekselle, oli hän niin kuin tapettu karitsa.

Sen me vakaan tiedämme, että kaikki opetuslapset ovat nähneet Vapahtajan hänen verisessä muodossansa ristin päällä. Hän on myös ilmoittanut itsensä maailmalle, niin kuin yksi hengellinen opettaja. Mutta maailma pitää häntä

vääränä profeettana, joka oli yksi kansanhäiritsijä, joka Belsebubin voimalla ajoi ulos perkeleitä. Ja vaikka tämänaikaiset ihmiset eivät viitsi julkisesti sanoa, että hänen oppinsa on yksi väärä oppi, kantavat he kuitenkin vihaa niille, jotka tämän opin kautta ovat kääntyneet totiseen kristillisyyteen. Jeesus on ilmoittanut maailmalle kunniansa ristin päällä, mutta ne katsovat hänet pahantekijäksi ja Jumalan pilkkaajaksi, joka hyvin oli sen rangaistuksen ansainnut. Jos vielä nytkin joku kristitty joutuisi kärsimään kristillisyyden tähden jotakin vainoa, kyllä olisivat riettaan orjat varsin valmiit sanomaan: "Niin se piti käymän, hän on sen hyvin ansainnut."

Koska nimittäin rietas kääntää sokean raukan silmät nurin, katsoo hän kaikki nurin, mitä oikeaan kristillisyyteen kuuluu. Jos yksi kristitty vainotaan maailmalta uskonsa tähden, niin sanovat kaikki maailman orjat: "Niin se piti käymän, hän on sen hyvin ansainnut." Mutta jos yksi viinaporvari sakotettaisiin viinan myymisestä, niin sanoisivat kaikki juomarit: "Se oli väärä tuomio, miksi niin hyvä mies piti kärsimän niin paljon luvallisen kaupan tähden?" Viinaporvari on kuitenkin juomarin paras ystävä ja ainoa vapahtaja, joka aina virvoittaa väsyneitä matkustavaisia vuotavalla pirunpaskalla.

Vaikka siis Jeesus ilmoittaa jumalallisen voimansa tämänkin kristillisyyden kautta, ei maailman lapset kuitenkaan usko, että tämä kristillisuus on oikea, vaan he luulevat sen olevan riettaasta. Niin kuin juutalaiset pilkkasivat sitä ristinnaulittua Jeesusta Natsareenusta, niin nämä pilkkaavat kristityitä. Ja niin

kuin entiset Juutalaiset vainosivat kristityitä, niin nämä juutalaiset vainoavat kristityitä, ja valehtelevat ja kantavat kristittyjen päälle yhtä ja toista.

Mutta Jeesus on niin suuren kunnian ja kirkkauden osoittanut kristityille näinäkin aikoina, että he saattavat iloiset olla, vaikka kuinka maailman joukko vainoisi heitä. Koska rietas oli kääntänyt juutalaisten silmät nurin, muuttui Jumalan Poika Jumalan pilkkaajaksi. Ja koska tämä väärä henki on kääntänyt sokean raukan silmät nurin, silloin muuttuu oikea kristillisuus vääräksi. Paras opettaja muuttuu silloin vääräksi profeetaksi. Niin muuttuu nytkin oikea opettaja vääräksi, ja väärät profeetat kiitetään.

Jos nyt Vapahtaja itse ruumiillisesti rupeaisi saarnaamaan, niin kuin hän silloin saarnasi, rupeaisivat varsin maailman herrat sanomaan: "Sinä olet Samariitaanus, ja sinulla on perkele!" Jos hän rupeaisi sairaita parantamaan ja kuolleita ylösherättämään, sanoisi maailman joukko: "Belsebubin voimalla hän niitä tekee." Muutamat kuolleen uskon tunnustajat ovat niin rakkaat Jeesukselle, että he antaisivat hänelle suuta ja ottaisivat häntä ympäri kaulan. Mutta jos hän rupeaisi haukkumaan heitä ulkokullatuiksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöiksi, kyllä ne rakkaat Jeesuksen ystävät pian antaisivat hänelle korvapuustin ja sanoisivat: "Arvaa, Kristus, kuka sinua löi?" Siveät ihmiset sanoisivat: "Ei se ole Jumalan Poika, joka niin haukkuu kunniallisia ihmisiä." Armonvargaat sanoisivat: "Ei se ole Jumalan Poika, joka tahtoo painaa epäilykseen." Sanalla sanottu. Tämänäikäi-

set ihmiset suuttuisivat vielä pahemmin Jeesukselle, kuin juutalaiset.

Mutta jos maailman jumala tulisi suuren herran haamussa ja rupeaisi heitä kiittämään, ja sanomaan viinaporvareille: “Rakkaat Jeesuksen ystävät, kylä te tulette autuaaksi, jos te elätte niin siveästi ja niin kunniallisesti, kuin tähän asti olette eläneet.” Niin he sanoisivat varsin: “Tämä on juuri hyvä pappi, ei se hauku, mutta kiittää. “Mutta Jeesus Natsareenus ja Johannes Kastaja, jotka sanovat totuuden, niillä on perkele. Eiköpä Jeesus nyt ole ilmoittanut maailmalle hänen kirkkautensa? Eiköpä maailma ole nähnyt Jumalan Pojan alastomana, haavoissa, ja verisaunassa istuvan? Eiköpä maailman suuri joukko ole kuullut hänen huutavan ristin päällä? Mitä tämä suuri armonmerkki on heissä vaikuttanut? — Ei mitään. Enempi he ovat paatuneet.

Nyt pitäisi meidän tutkisteleman, missä ja millä tavalla Vapahtaja ilmoittaa itsensä opetuslapsillensa. Ensiksi kirkastamisen vuorella, kussa hän paistaa niin kuin aurinko. Mutta tämä kirkastaminen tapahtuu ensinnä muutamille opetuslapsille, niin kuin me ymmärrämme siinä tarkoituksessa, että nämä opetuslapset vahvistuisivat heidän uskossansa, että Jeesus on Jumalan Poika. Ja tämän ensimmäisen armonmerkin kautta vahvistui heidän uskonsa. He saivat jo silloin maistaa taivaan valtakunnan ilon esimakua, ja pääsivät sillä erällä niin irti maailmasta, ettei ollut enää halu pyörtää maailmaan, niin kuin me kuulemme Pietarin sanoista: “Herra, tässä on meidän hyvä olla.” Mutta ei

tämä ensimmäinen ilo kauan räkännyt¹. Koska he tulivat alas vuorelta, tarttui sydän taas maailmaan, ja ei ollut kauan muistossa se suuri kirkkaus, jonka he silloin näit.

Vasta Golgatalla saivat he nähdä hänen suuremman kunniansa ja kirkkauden, joka vaikutti heissä senkaltaisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ei ole ennen ollut murhetta Jeesuksen opetuslapsilla. Vasta siellä Golgatan mäellä tuli heille senkaltaisen murhe, joka sydämet särki ja valmisti heitä vastaanottamaan sitä taivaallista iloa, joka kaikille uskovaisille valmistettu on.

Koska nyt Vapahtaja ilmoittaa itsensä heränneille sieluille verisessä muodossa ristin päällä, niin se merkitsee ainoastansa, että Vapahtaja tahtoo heille osoittaa, millaiseksi heidän pitää tuleman. Nimittäin alastomaksi, ja lihan kautta ristiinnaulituksi, ja vielä maailmalta pilkatuksi. Se Jeesuksen katsanto ristin päällä merkitsee, että sinun pitää, sinä katuvaisten sielu, sinun pitää samankaltaiseksi tuleman, ennen kuin sinä kelpaat Jumalalle. Se merkitsee, että sinun pitää uskomon, että sinä olet yksi Taivaallisen Vanhimman murhaaja, että sinä olet hänet ristiinnaulinnut.

Näin huonoksi ja kelvottomaksi pitää sinunkin tuleman. Sinun lihasi pitää ristiinnaulittaman ynnä himoin ja haluin kanssa. Vanha ihminen pitää kuoletettaman. Kaikki vanhat räpäleet pitää riisuttaman pois, kaikki sinun häpysi pitää näkymän. Kaikki siveät huorat pitää sylkemän sinun päällesi, ja sinun pitää kunnianttomaksi tuleman. Sinun pitää huutaman, että Jumala on sinut ylönantanut. Sinun pitää tuleman niin huonok-

si ja niin kelvottomaksi, että likimmäiset sukulaiset rupeavat sinua ylönkatsomaan, koska sinä olet niin hulluksi tullut, että rupesit Jeesuksen ristiä kantamaan ja sen alla huokaamaan.

Koska siis Jeesus ilmoittaa itsensä katuvaissille sieluille ristin päälle naulittuna ja vertavuotavaisena, ja verisiä haavoja täynnänsä, niin se merkitsee, että katuvaissen sydän siinä särjetään, kun hän näkee sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan.

Opetuslapsilla tuli vasta sydän särjetyksi, koska he katselivat sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, niin kuin Jeesus oli heille ennen sanonut: "Teidän pitää itkemän ja parkuman." Vanhimman kyyneleet rupesivat vasta oikein polttamaan heidän tuntoansa hänen kuolemansa jälkeen. Se entinen kuollut usko katosi kokonaan pois. Kaikki heidän toivonsa meni hukkaan. Koska nyt tämä murhe Vapahtajan perään tuli suuremmaksi ja katkerammaksi, silloin tuli heidän sydämensä vasta oikein särjetyksi, ja sitten vasta rupesivat toisenlaiset armonmerkit ilmestymään. Vapahtaja rupesi elämään heidän sydämissänsä. He rupesivat näkemään Vapahtajan ylös nousseksi.

Vapahtajan näkeminen ristin päällä on yksi suuri armonmerkki, mutta ei se ole senkaltainen armonmerkki, joka tuo ilon myötänsä, vaan se on senkaltainen armonmerkki, joka saattaa suuremman murheen matkaan. Sydän tulee sen kautta oikein särjetyksi. Katumuksen kyyneleet rupeavat vasta oikein vuotamaan. Syntinen alkaa silloin vasta oikein tuntemaan onnettoman tilaisuutensa. Hän näkee nyt vasta sydämen

tuskalla, että Vapahtaja on kuollut hänen tähtensä.

Koska nyt yksi katuvaissielu näkee Vapahtajan ristin päällä, niin emme saata sanoa hänelle: "Ei ole se armonmerkki," vaan se on yksi suuri armonmerkki, sen sieluntilaisuuden jälkeen, jossa hän on. Sillä ei mikään ole niin suuri ja kallis armonmerkki, kuin se, että kuolevainen Vanhin vielä kerran aukaisee rintojansa ja näyttää haavojansa, ja sanoo: "Katsokaa, onnettomat lapset, näitä haavoja olen minä saanut rakkauteni tähden teitä kohtaan." Jaa. Katsokaa nyt onnettomat sielut, kuinka te olette Vanhimman sydäntä haavoittaneet, ja murheella saattaneet Vanhimman harmajat hiukset hautaan. Katsokaa nyt, Vanhimman murhaajat, mitä te hänelle tehneet olette, joka teitä on kantanut suurella vaivalla, ja verenvuodatuksella synnyttänyt, ja polvillansa rukoillut edestänne. Eikö vielä nämä haavat saata liikuttaa sydämenne murheeseen, katumukseen ja armahtavaisuuteen?

Tämä on nyt se suuri armonmerkki, että Vanhin vielä näyttää haavojansa. Ei hän ole vielä kironnut niitä, joille hän osoitti niitä verisiä haavojansa. Mutta ne paatuneet henget ovat kirotut, joille Vanhin ei näytä haavojansa. Ja jos hän niille näyttäisi, ei ne tee muuta kuin pilkkaavat Vanhimman kyyneleet, eli kääntävät kasvojansa pois, ja sanovat Vanhimmalle: "Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itse olet ilmankin loukannut itsesi. "Ja niin tekee myös maailma, koska hän näkee Jeesuksen verisiä haavoja, vääntelevät he päätänsä ja huutavat: "Astu alas ristikistä, niin me uskomme vasta, ja mikä

Jumala se on, joka ei saata itseänsä auttaa irti rististä?” Niin saarnaavat Jeesuksen ristin viholliset. Niin saarnaavat maailman viisaat: “Mikä Jumala se on, joka katuu, mitä hän itse on luonut?”

Ei ole siis uskottava, että maailman joukko tulisi murheelliseksi sen tähden, vaikka taivaallinen Vanhin on näyttänyt haavojansa, joita hän on saanut rakkautensa tähden. Enemmin he pilkkaavat hänen kyyneleitänsä, ja tallaavat hänen vertansa jalkainsa alle. Ei ole siis odotamista, että maailman lapset saisivat niistä haavoista murheen eli katumuksen. Vaan ainoastaan ne harvat sielut, jotka ovat alkaneet seuraamaan Jeesusta, ne saavat suuren murheen näitten haavain katselemisesta. Ja niiden sydämeen käypi Vapahtajan suuri kärsiminen niin kuin miekka. Niin kuin se vanha Simeon ennusti tästä lapsesta ja sanoi hänen äidillensä: “Sinunkin sielusi läpi pitää miekan käymän, että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.”

Koska se armollinen Vapahtaja näyttää haavojansa murheellisille opetuslapsillensa, niin se on niin kuin yksi muistutus heille, että heidän pitää itkemän ja parkuman. Niin kuin tahtoisi se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas sanoa heille: “Katso, minkä kaltaisen tuskan ja vaivan sinä olet minulle saattanut! Katso, minkä kaltaisia haavoja minä olen saanut sinun tähtesi. Mutta minun sydämeni palaa vielä rakkaudesta sinua kohtaan. Nämä kyyneleet vuotavat vielä sinun tähtesi.” Taivaallisen Vanhimman viimeiset huokaukset nousevat vielä taivaaseen sinun tähtesi. Eiköhän tämä Vapahtajan tuska saata sinun sydämesi liikuttaa oikeaan katumukseen?

Tule, tule kadonnut lammas, ja ota vielä siunaus vastaan Vanhimman kädestä, ennen kuin hän kuolee. Jos tämä ei ole yksi suuri ja korkea armonmerkki, niin eivät ole muutkaan merkit paremmat. Mutta ei nämä armonmerkit ole vielä semmoiset, että ne saattaisivat ilon matkaan. Yksi katuvainen sielu saa näistä armonmerkeistä sen autuaallisen vakuutuksen, ettei hän ole kokonansa hyljätty Vapahtajalta, koska hän näkee hänen sydämensä verta vuotavan rakkaudesta. Mutta jos hän oikein ymmärtää armonmerkkiä, ei hän pidä niistä ottaman jonkun väärän lohdutuksen itsellensä eli ajatteleman, että hän on nyt valmis ja täydellinen kristitty, vaan hänen sydämensä pitäisi niiden armonmerkkien kautta tuleman oikein nöyräksi ja särjetyksi.

Niin se tapahtui Marialle Magdalenalle ja muille opetuslapsille, että kyyneleet rupesivat runsaasti vuotamaan. Ne olivat rakkauden ja kaipauksen kyyneleet. He rupesivat sairastamaan rakkaudesta, niin kuin kaikki oikeat Jeesuksen opetuslapset tekevät. He ovat niin kuin karitsat, jotka määkyvät emänsä perään kahden kyynärän päässä.

Koska nyt Vapahtaja ilmoittaa itsensä eläväksi niille murheellisille sieluille, jotka itkevät hänen peräänsä, kaipaissansa Jeesuksen armollista läsnäoloa, niin saa ensin Maria Magdalena, jolla suurin murhe on, nähdä hänet. Sitten kaksi opetuslasta Emmauksen tiellä, joiden sydämet ovat palavat. Jälkeen ilmoitti hän itsensä muille opetuslapsille, jotka itkivät ja parkuivat. Ne sielut, jotka niin rakkaudesta seuraavat, saavat nähdä senkaltaisia ar-

monmerkkejä, joista ilo tulee sydämeen.

Mutta opetuslapset ovat vielä ymmärryksen puolesta heikot, vaikka tuntevat ilon Vapahtajan ylösnousemisesta, koska eivät muutamat usko ilon tähden. Mutta muutamat eivät usko ollenkaan, vaikka kaikki muut opetuslapset todistavat, että Herra on totisesti ylösnoussut. Semmoinen oli esimerkiksi Tuomas. Hänelle täytyy Vapahtajan osoittaa haavoja. Ja hän avaa myös heidän ymmärryksensä Raamattua ymmärtämään. Mutta jos me sanoisimme, etteivät muut ole nähneet oikeita armonmerkkejä, kuin ainoastansa Tuomas, niin me sanoisimme väärin. Vissimmästi on Maria Magdalena nähnyt oikeat armonmerkit ja myös opetuslapset Emmauksen tiellä.

Mutta luonnosta siveät ihmiset, esimerkiksi Joosef ja Nikodemus, eivät ole koskaan nähneet armonmerkkiä. Semmoiset siveät ihmiset ja kuolleen uskon tunnustajat eivät ole nähneet koskaan Vapahtajaa elävänä, vaikka hän on elämässä. Eipä ole Jeesus kiittänyt Joosefia ja Nikodemusta sen edestä, että he ovat panneet hänen ruumiinsa kuolleen uskon hautaan. Luonnollinen järki katsoo sen kohtuulliseksi, että Jeesuksen olisi pitänyt kiittämän heitä sen hyvän työn edestä. Mutta eivät nämä miehet saaneet mitään vaivansa edestä. Sanovat kyllä maailman viisaat: "Siveys palkitsee itsensä ja tulee vielä laveammalta palkitukseksi." He sanovat: "Siveillä on aina omantunnon rauha. Ei niillä ole koskaan omantunnon vaivaa."

Mutta se on tietämätöin, jos tämä omantunnon rauha tulee siveydestä eli suruttomuudesta. Siveät huorat ja re-

helliset varkaat pitävät omantunnon rauhaa niin kauan kuin heillä on tunto nukkumassa. Mutta se on tietämätöin, jos he saavat omantunnon rauhaa myös helvetissä. Kukatiesi siellä omatunto rupeaa vaivaamaan, koska armon aika on mennyt sivu. Sama tuomio odottaa myös niitä, jotka varastetulla armolla paikkaavat omantunnon haavoja ja panevat suruttomuuden ploosterin² omantunnon haavain päälle, ettei pidä haisevan ja märkää vuotaman, ennen kuin vasta iankaikkisuudessa.

Nyt ovat myös ylimmäiset papit saaneet kuulla sotamiehiltä, että Jeesus on ylösnoussut kuolleen uskon haudasta. Mutta eivät ne usko sitä ollenkaan, että hän on ylösnoussut, vaan ne antavat sotamiehille paljon rahaa, ja opettavat sotamiehiä valehtelemaan, että opetuslapset tulivat yöllä varastamaan häntä. Ylimmäisillä papeilla, kirjanoppineilla ja fariseuksilla on aina ollut se pelko, että "viimeinen villitys tulee pahemmaksi, kuin ensimmäinen", jos kansa rupeaa uskomaan, että Jeesus Natsarenius on noussut ylös kuolleen uskon haudasta. Sen tähden panevat he sotamiehet vartioitsemaan hautaa, ja vaikka muutamat sotamiehet ilmoittavat, että hän on noussut ylös, eivät he sitä kuitenkaan usko. Sen tähden he myös vainoavat niitä kristityitä, jotka uskovat, että Jeesus on ylösnoussut.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat nähneet hänen tuskansa ja vaivansa Yrtitarhassa, ja ovat seuranneet hänen verisiä askeleitansa Golgatan mäelle, ja ovat hänen kuolemansa tähden itkeneet ja parkuneet, ja viimein tunteneet iloa hänen ylösnousemisestansa. Jos ylim-

mäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset rupeavat vihaamaan ja vainoamaan näitä Jeesuksen opetuslapsia heidän uskonsa ja rakkautensa tähden Jeesusta kohtaan, niin meillä on se uskallus Jumalaan, että he antavat henkensä ja verensä Jeesuksen nimen tähden. Niin kuin se suuri Ristinkantaja ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas ei ole säästänyt yhtään ainoata veripisaraa, jota hän ei ole antanut ulosvuotaa kadonneiden lammasten edestä, niin on meidän toivomme, että se Taivaallinen Vanhin, joka on osoittanut epäileväisille haavojansa ja kirkkautensa Taaborin vuorella, pitää niin vahvistaman heidän uskoansa kuoleman hetkellä ja viimeisessä hengenvetämisessä, ettei heidän pidä kuolemaa pelkäämään.

Ja koska he viimein kostuvat Siionin vuorelle, silloin pitää heidän hyppäämään niinkuin karitsat, ja veisaaman uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Ja heidän villansa ovat pestyt Jordanin virrassa lumivalkeaksi, ja heidän kyyneleensä pyyhitään pois. Ja heidän pitää syömän mannaa, ja elämän puusta hedelmiä. Ja heille annetaan valkeat vaatteet ja palmut heidän käsiinsä. Amen, halleluja! Kiitos ja kunnia olkoon sille suurelle Kuninkaalle, kuolemattomalle, ja ainoalle viisaalle, nyt ja iankaikkisesti. Amen.

1 Jäljennös

Olga Palton kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

2 Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto / jäljentänyt Johan Petter Naimakka v. 1870 /

¹ kestänyt

² laastarin

Mooseksen kasvot rupesivat pais-tamaan siitä, että hän oli puhunut Jumalan kanssa. Mutta ei Mooses tien-nyt, että hänen kasvojensa nahka paistoi siitä, että Herra oli puhutellut häntä. Mutta Mooses pani peitteen kasvojensa eteen, koska hän puhutte-li kansaa. 2. Moos. 34: 29 - 35

Siitä me kuulemme, että Jumalan kirkkaus oli Mooseksen kasvot kirkastanut, etteivät Israelin lapset tarjonneet katsoa hänen päällensä. Mutta kyllä he sen tähden napsivat ja riitelivät Mooseksen kanssa, vaikka hänelle oli sen kaltainen kunnian merkki annettu Jumalan kirkkaudesta, että heidän olisi pitänyt ymmärtämän, että Mooseksen kirkkaus oli tarttunut hänelle Jumalan kirkkaudesta, ja että Mooses niin muodoin puhui heille Jumalan puolesta.

Mutta Paavali todistaa, että Mooseksen peite riippuu aina heidän sydämensä edessä, koska Vanhaa Testamenttia luetaan. Sen tähden juutalaisille ei tule pistosta sydämeen, vaikka Mooseksen laki heille saarnataan. Heidän sydämensä ympärillä on se paksu esinahka, joka ei ole ympärileikattu. He ovat siis ympärileikkaamattomat sydäimestä. Sen tähden he riitelevät Mooseksen kanssa, koska hän tahtoo heille Jumalan oikeuden ja ankaran vanhurskauden julistaa. Vielä nytkin on juutalaisilla sama usko, kuin ennen. Vielä nytkin riippuu Mooseksen peite heidän sydämensä silmien edessä, etteivät he ymmärrä, mitä Mooseksen laki sisällensä pitää.

He luulevat, että Mooses tekee ylen paljon, ja että koko kansa on pyhä. Sitä hokevat aina Kora, Datan ja Abiram,

että koko kansa on pyhä. Ja kuitenkin täytyy heidän mennä elävänä helvettiin. Eiköhän vielä ole muutamia Koran, Datanin ja Abiramin veljiä elämässä, joilla on se usko, että koko kansa on pyhä, ja että kaikki tulevat autuaaksi, vaikka kuinka itsevaltaiset, pahankuriset ja vastahakoiset he olisivat. Vaikka he elävät metsässä niin kuin villit pakanat, kyllä he sen tähden luulevat tulevansa autuaaksi. Vaikka he juovat, kiroavat, tappelevat, huorin tekevät ja varastavat, kyllä he sen tähden luulevat tulevansa autuaaksi. Miksei? Saati he ovat miehet uskomaan, että kääntymättömät ja sydäimestä ympärileikkaamattomat ovat pyhät.

Eipä niitten kasvot paistaneet, jotka olivat suuttuneet Moosekselle. Ei heillä ollut yhtään armon merkkiä heidän otsissansa, mutta hengellisen vihan merkki, eli saatanan polttomerkki taisi olla heidän otsissansa. Niin kuin vielä nytkin Kainin haamu muuttuu, koska Abelin uhri kelpaa Herralle. Sillä suruttoman ihmisen haamu muuttuu pian hengellisestä vihasta, koska häntä pakanaksi haukutaan. Mutta Mooseksen muoto paistaa niin kuin aurinko, koska hän on puhunut Jumalan kanssa. Ja sen tähden täytyy hänen panna peittoa kasvojensa eteen, koska hänen pitää puhuman kansalle.

Ja tämä peite riippuu aina juutalais-ten sydämen edessä, koska Vanhaa Testamenttia luetaan. Se on: suruttoman sydämen edessä riippuu se Mooseksen peite, etteivät he herää Jumalan laista, vaan paatuvat. Ja jota enemmän Jumalan ankara vanhurskaus ja tuomio heille julistetaan, sitä kovemmaksi he tulevat. Viimein täytyy heidän mennä helvettiin

paatuneena niin kuin Kora, Datan ja Abiram. Mutta Mooses tulee kirkkaamaksi, jota enemmän hän puhuu Jumalan kanssa. Ja viimein tulee hänen muotonsa paistavaksi, etteivät Israelin lapset tarkene katsoa hänen päällensä.

Tämän päivän evankeliumissa on toinen kirkkaus ilmoitettu muutamille harvoille opetuslapsille, nimittäin Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Ja he tulivat sen kirkkauden katselemisesta hetkeksi autuaaksi. He pääsivät niin irti maailmasta, etteivät he enää muistaneet koko maailmaa. Eivätköhän muut opetuslapset ole mahdolliset näkemään tätä taivaallista kirkkautta, vai onkos Vapah-taja tahtonut ainoastansa niille osoittaa kirkkautensa, jotka ovat niin kuin päämiehet kristillisyydessä, että heillä olisi aina tämä kirkastaminen silmiensä edessä, koska maailma alkaa heitä vihaamaan ja vainoamaan?

Emme tiedä, minkä tähden tämä armo tapahtui ainoastansa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Mutta sen me tiedämme, että Pietari muistutti vielä jälkeen kristityitä siitä kirkkaudesta, jonka hän oli nähnyt kirkastamisen vuorella. Se oli yksi armonmerkki, jota hän ei saattanut unhottaa. Ja minä luulen, etteivät muutkaan opetuslapset ole unohtaneet ensimmäisiä armonmerkkejä, vaikka he ovat jälkeen monta muutosta tunteneet, ja vielä suuressa murheessa ja epäilyksessä olleet. Kuitenkin pitää Kristuksen kirkastamisen olemassa opetuslasten silmien edessä, vaikka kuinka paljon murhetta ja epäilystä heille tulee jälkeen, sillä Pietari kirjoittaa, ettei ole turha se kunnia ja autuus, jonka oikeat kristityt saavat nautita, jos he ai-

noastansa pysyvät vahvana heidän kaliummassassa uskossansa loppuun asti.

Kuitenkin täytyy heidän kärsiä murhetta ja vielä olla epäilyksessä, vaikka he ovat kerran nähneet Kristuksen kirkastettuna. Sillä kristityn vaellus on sen kaltainen, että hänen täytyy enemmän aikaa olla murheessa kuin ilossa. Ja jos Herra joskus osoittaa hänelle kunniansa ja antaa hänen vähän aikaa tuta tulevaisen autuuden esimakua, niin se tapahtuu hänelle lohdutukseksi ja kehotukseksi, että olla ahkera ja pyrkiä niin sen iankaikkisen elämän perään, että hän viimein pääsisi näkemään Herraa, niin kuin hän on, kasvoista kasvoihin.

Tämä on se suuri päämaali, jonka tähden Herra välistä osoittaa kunniansa muutamille opetuslapsille, että he tietäisivät, mitä varten he täällä kilvoittelevat, mitä varten he täällä Jeesuksen ristiä kantavat, mitä varten he ovat murheessa ja epäilyksessä, mitä varten heitä vihataan ja vainotaan maailmalta. Nimittäin sen suuren kunnian tähden, jonka Isä on heille luvannut, jota riettaan enkelit kadehtivat, ja jota maailmanlapset pitävät villityksenä. Sen saman autuuden tähden, jonka esimakua Jeesuksen opetuslapset välistä saavat tuta, pitäisi heidän niin kilvoitteleman, että he viimein saisivat nähdä hänen kirkkautensa iankaikkisesti.

Kumartakaa nyt polvianne, te Jeesuksen opetuslapset, ja rukoilkaa sitä kirkasta kunnian Herraa, että te saisitte rakentaa iankaikkisuuden majaa Siionin vuorella, ja sanokaa Herralle: Tässä on meidän hyvä olla. Kuule, o taivaan Kuningas, katuvaisten huokaus, Isä meidän j. n. e.

Me kuulemme meidän ylösluetusta pyhästä evankeliumista, että Vapahtaja osoitti kolmelle opetuslapselle hänen kirkkautensa. Ja sen kirkkauden katselemisesta tulivat he niin autuaaksi, että he unohtivat koko maailman ja tahtoivat rakentaa kolme majaa kirkastamisen vuorelle. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, minkä tähden Vapahtaja ei osoita kaikille opetuslapsille hänen kirkkauttansa?

Koska hän sanoi: "Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu," niin hän puhui siitä kirkkaudesta, joka on kaikille osoitettu ristin päällä. Sillä vaikka Vapahtaja Ristin päällä on surkeassa ja ylenannetussa tilassa, on kuitenkin hänen kunniansa siellä ollut suurempi, kuin kirkastamisen vuorella. Sillä ehkä se entinen kirkastaminen vaikuttaa Pietarin sydämessä semmoisen halun ja ikävöitsemisen iankaikkisen elämän perään, että hän sillä kerralla pääsi irti maailmasta, mutta eipä se tilaisuus kauan pysynyt. Pietarin sydän tarttui taas maailmaan. Ja se kirkkaus, jonka hän oli nähnyt, pysyi ainoastansa muistossa. Mutta ei Pietari sen kirkkauden kautta tullut oikeaan synnintuntoon. Ei hänelle siitä katselemisesta tullut hengellistä murhetta, eikä hän vielä sen kautta tullut kristityksi, vaikka hän oli niin sillä kerralla ylösnostettu korkeampaan tuntoon, että hän silloin jo sai tuta taivaan valtakunnan esimakua, niin kuin silmänräpäykseksi. Ja hän pääsi myös sillä kerralla niin irti maailmasta, ettei hän olisi tahtonut enää pyörtää takaisin maailmaan.

Mutta minkäs tähden ainoastansa kolmelle osoitettiin tämä Kristuksen kirkastaminen? Olivatkos muut opetus-

lapset mahdollomat senkaltaista armonmerkkiä näkemään, vai olivatkos Pietari, Jaakob ja Johannes edemmäksi kulkeneet kristillisyydessä, kuin muut? Emme saata arvata, olivatko Pietari, Jaakob ja Johannes enemmän koetelleet kristillisyydessä, kuin muut opetuslapset. Mutta minä ajattelen, että jos kaikille olisi näytetty tämä Kristuksen kirkkaus, niin olisi aina joku heistä alkanut ilmoittamaan sitä kansalle, ja Vapahtaja oli kuitenkin kieltänyt, etteivät he saa sitä ilmoittaa kenellekään, ennen kuin vasta ylösnousemisen jälkeen.

Se asia on myös työläs ymmärtää, minkä tähden Jeesus kielsi heitä ilmoittamasta tätä kirkkautta. Ja opetuslapset olivat myös siinä kuuliaiset, etteivät he tohtineet ilmoittaa tätä näkyä kenellekään, ennen kuin vasta ylösnousemisen jälkeen. Se näyttää ensiksi niin, kuin olisi kristillisyydessä muutamia salaisia asioita, joita opetuslapset eivät saa ilmoittaa, ennen kuin se aika tulee.

Ensiksi tahtoo omavanhurskaus ja omarakkaus omistaa itsellensä yhden osan Jumalan armotyöstä. Jos Pietari, Jaakob ja Johannes olisivat saaneet muistella muille opetuslapsille tämän näyn, niin olisivat he ilman epäilemättä omistaneet itsellensä tämän kirkkauden omaksi kunniaksi. Omarakkaus olisi tämän näyn kautta tarjonnut heille isäkristillisyyden ja salaisesti lykännyt tämän kaltaisia ajatuksia mieleen: Eivätpä muut opetuslapset ole niin paljon armonmerkkiä nähneet, kuin me. Eivät muut ole niin paljon koetelleet kristillisyydessä, kuin me.

Mutta niin kova kielto tuli, etteivät he saa puhua siitä kirkkaudesta kelle-

kään. Niin tuli omalle rakkaudelle pato eteen. Koska heillä ei ollut lupa puhua siitä kirkkaudesta kellekään, niin eivät saattaneet muutkaan opetuslapset ajatella heidän isäkristillisyydestänsä mitään. Eivät saattaneet muut opetuslapset luulla, että Pietari, Jaakob ja Johannes ovat parhaat kristityt eli isät kristillisyydessä.

Jos Pietarilla, Jaakobilla ja Johanneksella olisi ollut jotakuta salaista ajatusta itsestänsä, että he ovat suuremmat taivaan valtakunnassa, eli likimmäiset Vapahtajalle, eli paremmassa arvossa, kuin muut opetuslapset, koska heille senkaltaisia armonmerkkejä näytetään, joita muut opetuslapset eivät ole mahdolliset näkemään, niin ei saanut omarakkaus ja omavanhurskaus omistaa itsellensä mitään kunniaa eli kristillisyyden arvoa tästä näystä, koska se oli kielletty, etteivät he saa puhua tästä asiasta kellekään.

Tämän minä luulen olevan yhden syyn, minkä tähden Jeesus kielsi heitä ilmoittamasta tätä armonmerkkiä, ettei niiden kolmen opetuslapsen omarakkaus pääsisi omistamaan itsellensä mitään tästä kirkkaudesta, sillä niitten omarakkaus oli ilmankin pannut heitä tykkäämään itsestänsä, koska he usein riitelivät keskenänsä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Pietari piti itseänsä parhaana kristittynä. Ja Sebedeuksen pojat, Jaakob ja Johannes, tahtoivat istua, toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa.

Oli niilläkin joku omanrakkauden tarkoitus. Eikä mikään ole vahingollisempi kristillisyydessä, kuin se, koska salainen perkele, omarakkaus ja omavanhurskaus, panee kristityitä omista-

maan itsellensä parhaan kristillisyyden niistä korkeista armonmerkeistä. Omarakkaus panee salaisesti tykkäämään itsestänsä ja kristillisyyden kunniaa omistamaan, vaikka tämä kunnia pitäisi annettaman uskon alkajalle ja päättäjälle yksistänsä. Korkeitten armonmerkkien pitäisi lyömän kristityitä tomuun, koska he katsovat omaa mahdottomuuttansa ja kelvottomuuttansa. Mutta omarakkaus tahtoo muutamia sen kautta korottaa, että he ovat enemmän armonmerkkejä nähneet, kuin muut opetuslapset, eli enemmän kristillisyydessä koetelleet, kuin muut. Omarakkaus panee myös Sebedeuksen poikia tahtomaan parhaan kristityn nimen. Se panee heitä rukoilemaan heidän kipeän äitinsä kautta, että he saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa.

Mutta juokaa nyt ensinnä se kalkki, jonka Jeesus on juonut, ja tulkaa sitten kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, eli kenen pitää istuman oikealla taikka vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa. Kuka on enemmän haavoja kärsinyt kristillisyyden tähden? Paavali kerskaa siitä, että hän on enemmän haavoja kärsinyt, kuin muut apostolit, mutta hän sanoo kuitenkin: "Minä puhun tyhmyydessä." Että se taitaa olla tyhmä kerskaaminen sekin, jos joku kristitty rupeaisi sen päälle luottamaan, että hän on enemmän haavoja saanut kristillisyyden tähden, kuin muut.

Mutta suruttomat saattavat kerskata siitä, että he ovat kristittyjen verta imeet ja makkaroita tehneet kristityn verestä. Jota enemmän he vihaavat ja vai-

noavat kristityitä, sitä enemmän kiitosta he saavat helvetissä. Perkele antaa kristityn murhaajalle suuren kunnian helvetissä. Yksi ainoa pisara kristityn verestä vaikuttaa niin paljon, että verenimijä tulee puhdistetuksi lohikäärmeen veressä. Ja joka ei ole vielä kylliksi puhdistettu lohikäärmeen veressä, tulee ilman epäilemättä puhtaammaksi niin pian, kuin hän pesee kätensä kristittyjen veressä. Jos vielä olisi joku musta pilkka tunnon päällä, niin paiskatkoon vielä vuotavaa pirun paskaa sen mustan pilkan päälle. Sillä tavoin tulee musta omatunto valkeaksi. Ei tarvitse siveän ihmisen, niin kuin Josefin ja Nikodemuksen, omistaa itselleen lohduitusta siitä, että opetuslapsilla on omarakkaus. Sillä siveät ihmiset eivät olekaan seuraamassa Jeesusta. Eivät ole armonmerkit heille näytetyt.

Kukas tiesi, jos muutamat armonvarkaat näkevät armonmerkit huoran perseessä, niin he saavat kerskata siitä, että he ovat siinä paikassa armonmerkit nähneet. Kyllä on fariseuksilla tarkka silmä näkemään kristittyjen vikoja. Mutta ei se auta heitä ylös helvetistä, vaan enemmän se kaataa. Sillä jota enemmän vikoja he näkevät, sitä enemmän pääsee rietas vahvistamaan heidän uskoansa, ettei ole tämä kristillisyyden oikea.

Hengellinen viha on se valkea, jonka he noutavat helvetistä, jossa he näkevät makkaroita tehdä kristityn verestä. Ei auta siis opetuslasten heikkous heitä, vaikka kuinka Pietari kieltäisi Jeesuksen. Ei se lankeaminen auta suruttomia helvetistä. Sillä jos Pietari lankeaa, niin hän saattaa Jumalan armon kautta nostetuksi tulla totisen katumuksen kautta. Mutta ne sokeat raukat, jotka iloitsevat

Pietarin lankeamisesta, ne eivät tule koskaan ylösnostetuksi helvetistä heidän paatumuksensa tähden, ja sen hengellisen vihan tähden, joka antaa heille senkaltaisen ylösvalaistuksen, että he näkevät makkaroita tehdä kristittyjen verestä. Olkoon tämä niille pukeille ja keitureille, jotka ulkona määkyvät. He saavat ilmankin nähdä maailman päämiehen kirkastettuna ylpeyden vuorella. Ja siellä he saavat kumartaen rukoilla häntä.

Mutta meidän pitäisi vielä laveamalta perään ajatteleman, minkä tähden Vapahtaja ei osoittanut kirkkauttansa kaikille opetuslapsille. Tämä asia on ilman epäilemättä yksi taivaan valtakunnan salaisuus, jota ei pidä maailmalle huudettaman. Sillä Jeesus on itse sanonut, ettei sitä pitänyt kellekään sanottaman, vaan sitten kun Ihmisen Poika on kuolleista noussut. (Mark. 9: 9).

Tämä ilmestys, eli Kristuksen kirkastaminen, on siis yksi taivaan valtakunnan salaisuus, jota opetuslapset eivät saa maailmalle huutaa, ennen kuin sen määrätyn ajan jälkeen, nimittäin ylösnousemisen jälkeen. Siihen on joitakuuta salaisia syitä, minkä tähden Jeesus ei ole tahtonut tätä asiaa maailmalle ilmoittaa. Emmekä voi oikein arvata, minkä tähden tämä asia pitää oleman salattuna siihen päivään asti. Mutta me näemme kaikista asianhaaroista, ettei Vapahtaja ole tahtonut omaa kunniaansa etsiä. Hän ei ole tahtonut kiitosta saada maailmalta.

Koska hän paransi sairaita, kielsi hän heitä kellekään sanomasta. Mutta ne olivat suruttomat raukat. Eivät ne totelleet Vapahtajan käskyjä, vaan jota enemmän hän kielsi heitä sanomasta, sitä enemmän he julistivat niitä ihmeitä. Ja kuin-

kapa suruton ihminen saattaa olla sanomatta, joka ei tottele ollenkaan Vapahtajan käskyjä, vaan elää ja tekee vastoin Vapahtajan tahtoa. Onpa vielä heränneillä työlästä olla sanomatta, mitä he ovat kuulleet ja nähneet, vaikka se olisi sen kaltainen salaisuus, josta tulisi vahinko kristillisyydelle, jos se ennen aikaansa ilmoitetaan.

Vapahtaja kielsi suruttomia ilmoittamasta niitä ihmetöitä, ensiksi siitä syystä, että suruttomat valehtelevat niin paljon, koska heidän pitää semmoisia asioita muisteleman, ja toiseksi, ei Vapahtaja tahtonut maailman turhaa kunniaa etsiä. Sillä mikä kunnia siitä olisi tullut hänelle, että maailma piti häntä noitana eli ihmeellisenä puoskarina, koska ne suruttomat raukat eivät ymmärtäneet muuta, kuin että Jeesus Nasaretilainen oli suuri noita ja yksi ihmeellinen puoskari, joka saattoi kaikeilaisia tauteja parantaa.

Mutta hän kielsi myös Pietaria sanomasta maailmalle, että hän on Jumalan Poika. Niin kuin hän myös tässä kirkastamisen asiassa kielsi opetuslapsiansa sanomasta, että he olivat nähneet hänen kirkkautensa, sillä ei hän tahtonut omistaa itsellensä minkäänlaista kunniaa, ei kirkastamisen kunniaa eikä myös Jumalan Pojan kunniaa, vaikka hän oli totisesti Jumalan Poika. Mutta ainoastansa silloin, koska ylimmäiset papit rupesivat häntä vannottamaan ja vaatimaan, että hänen piti tunnustaman, onko hän Jumalan Poika. Silloin täytyi hänen tunnustaa, sillä hän olisi valehdellut, jos hän olisi kieltänyt.

Niin pitää myös meidän ottaman näistä esimerkeistä tarkan vaarin, ettem-

me omistaisi itsellemme sitä kunniaa, joka ainoastansa Jumalalle tulee, sillä omarakkaus tarjoaa meille suuren kunnian kristillisyyden kautta. Hän tahtoo omistaa itsellensä paljon Jumalan armoitöitä. Omarakkaus lykkää tämän kaltaiset ajatukset mieleen: Olenpa minä Jumalan lapsi. Eipä muut olekaan niin kauas kulkeneet kuin minä. Eipä olekaan muut opetuslapset nähneet niin korkeita armonmerkkejä, kuin minä.

Senkaltaisen kunnian tarjoaa omarakkauden rietas muutamille. Ja viimein, koska joku kristitty tulee häntä krapailemaan näkyväisistä synneistä, sanoo omarakkauden perkele: "Vai sinä tulet eläviä Jumalan lapsia lykkäämään. Tahdotkos Jumalan armon tyhjäksi tehdä?" Itsekkyuden perkele nousee myös samassa ja sanoo: "Minä olen enemmän koetellut kristillisyydessä, kuin sinä. Et sinä ole vielä Vapahtajan kirkkautta nähnyt!"

Katso, näin tahtoo omarakkaus ja omavanhurskaus omistaa itsellensä Jumalan armoitöitä. Mutta jos omavanhurskauden perkele ei pääse korottamaan kristillisyyden kautta, niin sama perkele rupeaa kaatamaan ja tyhjäksi tekemään kaikki Pyhän Hengen armotyöt. Silloin sanoo omavanhurskauden perkele katuvaisille sieluille: "Kuinkapa sinä saatat tulla kristityksi, joka olet juuri niin kuin itse rietas? Ei sinulla ole oikeaa katumusta. Ei sinulla ole niin raskas omantunnon vaiva, kuin muilla katuvaisilla. Ja sydämessä kiehuu vielä perkeleitä, niin kuin muurahaispesä. Kuinka sinä saatat tulla semmoisena Jeesuksen tykö? Ei se ole mahdollista."

Mutta freistaa kuitenkin kontata armoistuimen eteen, sinä epäileväinen sie-

lu. Jos sinulla on niin raskas rinta, ettet jaksa kiikkua Taaborin vuorelle, niin yritä kuitenkin kontata Golgatan mäelle, kussa sinun Vapahtajasi on vielä kirkkaampi, kuin hän on Taaborin vuorella ollut. Sillä siitä kirkkaudesta, kuin oli Golgatan mäellä, on hän sanonut: "Nyt on Ihmisen Poika kirkastettu." Näetkös nyt, epäileväinen sielu, kuinka kirkas hän on Golgatan mäellä, kussa hän kantaa kunniankruunun? Näetkös, kuinka punainen ja kirkas Jumalan Pojan veri on, joka nyt tippuu hänen haavoistansa? Mutta tämä kallis veri vuotaa hukkaan maahan, jos sinä onneton raukka et mene rukouksella ristin juureen, että yksikään pisara tippuisi sinun päällesi, ennen kuin kaikki veri jättää hänet.

Voi, voi, kuinka suuren synnin sinä teet, jos et korjaa Jumalan Karitsan verta. Ensinnä olet synnin puukolla avannut hänen verisuoniensa, joka oli itsestensä suuri ja kauhistavainen synty. Sitten vielä annat Jumalan Karitsan veren hukkaan vuotaa maahan. Eikös se ole suuri ja kauhistavainen synty, että sinä et korjaakaan Jumalan Karitsan verta, vaikka olet itse hänen verisuoniensa synnin puukolla avannut? Jollet sinä, katuvainen ja epäileväinen sielu, hopusta korjaa Jumalan Karitsan verta, vaan annat sen hukkaan vuotaa maahan, niin pitää tämän veren, joka ei huuda niin ankarasti, kuin Abelin veri, sen pitää viimein huutaman niin ankarasti, että sinun täytyy mennä helvettiin huutamaan, valittamaan ja vaikeroimaan: "Voi, voi, minua onnetonta sielua, joka en ole korjannut Jumalan Karitsan verta, vaikka olen hänen suoniensa synnin puukolla avannut."

Nyt latkivat koirat Jumalan Karitsan verta. Nyt varikset ja harakat korjaavat hänen vertansa. Ja sinä, onneton sielu, tulet osattomaksi hänen verestänsä. Sen pitää oleman vielä kauheampi ja ylitse kaikkien syntien, mitä tähän asti olet tehnyt, jos sinä et korjaa Jumalan Karitsan verta, koska olet ensinnä hänen suoniensa avannut. Sinä sanot ilmankin: "Ei ole puhdas astia, mihinkä minä sen veren korjaan, koska sydän on täynnä riettautta ja saastaisuutta." Vai niin: Ei ole puhdas astia. Mutta ajattele perään, että jos sinä nyt rupeat pesemään astian, jossa on monivuotinen hapatus ja pirun paska kuivettunut, niin sinä viivyt siinä pesemisessä iltaan asti, etkä kuitenkaan saa sitä puhtaaksi paljaalla vedellä.

Mutta sillä aikaa, kuin sinä peset astiaa, vuotaa Jumalan Karitsan veri hukkaan maahan, ja tulet ainakin osattomaksi hänen verestänsä. Mutta avaa sydämesi, vaikka se on nuoska ja ryöttä, että muutama pisara saa vuotaa siihen Jumalan Karitsan verestä, niin sinä saat nähdä, että astia tulee puhtaaksi. Sinun sielusi tulee valkeaksi ja pestyksi. Ja tuonen koirat lakkaavat haukkumasta. Omantunnon mato kuolee siinä veressä. Mutta jos sinä annat Jumalan Karitsan veren hukkaan vuotaa maahan, niin tuonen koirat haukkuvat iankaikkisesti. Omantunnon mato ei kuole koskaan. Jumalan Karitsan veri huutaa iankaikkisesti maasta hirmuisen rangaistuksen niitten päälle, jotka eivät ole Jumalan Karitsan verta korjanneet. Muutamat ovat vielä antaneet tämän veren hukkaan vuotaa maahan, ja ovat tämän veren tallanneet jaloillansa. Nyt on vielä Jumalan Karitsan veri vuotamassa. Vie-

lä ovat muutamat veripisarat hänen ruumiissansa. Mutta pian veri jättää hänet.

Rukoilkaa nyt, te katuvaiset sielut. Kiiruhtakaa niin kauan, kuin Jumalan Karitsa on vielä elämässä, että joku pisara tippuisi teidän haavoitettuun sydämeenne, ettette tulisi osattomaksi hänen pyhästä verestänsä. Ettette joutuisi huutamaan iankaikkisesti ja sanomaan: Jumalan Karitsan veri on hukkaan vuotanut meidän tähtemme. Ja silloin pohjattomuuden seinät vastaavat: "Meidän tähtemme." Menkää siis hopusti, te katuvaiset ja epäileväiset sielut, että te saisitte nähdä ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan, ennen kuin hän kuolee. Amen.

Alkuperäinen (osittain turmeltunut) ja jäljennös / Kollerin kokoelma n:o 72 / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

Jos he nämä tekevät tuoreessa puussa, mitä sitten kuivassa tapahtuu? Luuk. 23: 31

Tuoreen puun kanssa ymmärretään sellainen puu, joka olisi vielä saattanut hedelmän kantaa taivaan valtakunnalle, mutta kuivettunut puu on sellainen, josta ei tule yhtään hedelmää. Nyt tietävät kaikki ihmiset, että tuore puu ei kelpaa saatanalle polttopuuksi. Mutta siinä maassa, missä on paljon honkia ja kuivia puita, jotka kyllä kelpaavat saatanalle polttopuuksi, käskee hän palvelijoihensa hakata pois tuoreen puun, joka on tiellä, että hän sopisi paremmin hakkaamaan ja vedättämään niitä kuivia puita.

Ei hän muuten olisi hakannut tätä tuoretta puuta, joka ei pala kuitenkaan pohjattomuuden pirtissä, ja on muuten raskas vedättää helvettiin. Mutta se on tiellä, ja siksi käskee saatana renkejänsä hakkaamaan tämän tuoreen puun, että sopisi paremmin hakkaamaan ja vedättämään niitä kuivettuneita puita. Nyt sanoi Vapahtaja niille vaimoille, jotka surkuttelivat häntä, koska hänet, joka oli se tuore puu, jonka oksain alle taivaan lintu tekevät pesänsä, piti niin varhain hakattaman pois. Hän puhui niille vaimoille, jotka seurasivat häntä turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle: Te Jerusalemin tyttäret, älkää itkekö minua, vaan itkekää itseänne ja lapsianne, sillä katso, päivät tulevat, joina he sanovat: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet ja ne nisät, jotka eivät imettäneet. Silloin he rupeavat sanomaan vuorille: langetkaa meidän päällemme, ja kukkuloille: peittäkää meitä. Sillä jos he nämä teke-

vät tuoreessa puussa, mitä sitten kuivassa tapahtuu?

Totisesti on hedelmällisten vaimojen syytä valittaa, että tuoretta puuta hakataan ylen varhain kantamasta hedelmää murheellisille ja katuvaisille, jotka eivät saata muuta syödä, kuin tämän totisen ja elävän viinapuun hedelmiä. Mutta jos nämä vaimot olisivat itkeneet itseänsä ja lapsiansa, olisivat he mitämaks saattaneet välttää sen suuremman kauhistuksen, jonka he joutuivat näkemään, koska muutamien vaimojen oli syötävä oman kohtunsa hedelmä. Ei suinkaan ole hauska sillä vaimolla, jonka nälän tähden pitää syömän oman kohtunsa hedelmän. Mutta ei suinkaan semmoinen vaimo ole itkenyt itseänsä ja lapsiansa, eikä hän ole syönyt sen totisen ja elävän viinapuun hedelmää, joka oman kohtunsa hedelmän syö. Semmoisen vaimon sopii kyllä sanoa: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet, ja ne nisät, jotka eivät imettäneet. Hän saa kyllä huutaa vuorille: langetkaa meidän päällemme, ja kukkuloille: peittäkää meitä.

Tämä on tapahtunut kauhistavaiseksi esimerkiksi niille vaimoille, jotka ainoastansa surkuttelevat Vapahtajaa ja itkevät häntä, mutta eivät ymmärrä itkeä itseänsä ja lapsiansa, kuinka onnettomasti heille käy, jos heidän pitää syömän oman kohtunsa hedelmän, ja omia rintojansa imemän. Silloin he saavat syystä sanoa: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet, ja ne nisät, jotka eivät imettäneet.

Yksi vaimo korotti kerran äänensä kansan seasta ja sanoi Vapahtajalle: autuas on se kohtu, joka sinut synnytti, ja

ne nisät, joita imit. Mutta hän vastasi ja sanoi sille vaimolle: autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan Sanan ja kätkevät sen. Ei nimittäin kaikki vanhemman autuus seiso siinä, että hän on tullut hedelmälliseksi, ja että hän on imettänyt yhden pojan, joka Jumalan lapseksi kutsutaan, mutta siinä seisoo autuus, jos hän kätkee ne sanat, joita Jumalan Poika on puhunut. Jos ne sanat tulevat eläväksi hänen sydämessänsä.

Mutta siunattu on se vaimo, joka itkee itseänsä ja lapsiansa siihen asti, että hän saa maistaa sen tuoreen puun, sen suuren Ristinkantajan, sen totisen ja elävän Viinapuun hedelmästä, joka ylen varhain kyllä hakattiin pois kantamasta hedelmää murheellisille ja katuvaisille syntisille. Mutta kuitenkin, jos ne vaimot itkisivät itseänsä ja lapsiansa, ettei heidän tarvitsisi syödä oman kohtunsa hedelmää, eikä omia rintojansa imeä, olisivat he onnelliset ja autuaat, jos he pääsisivät syömään elävän Viinapuun hedelmästä ja Jeesuksen rintoja imeämään. Ei heidän tarvitsisi katua, että he ovat hedelmällisiksi tulleet, eli sanoa: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet ja ne nisät, jotka eivät imettäneet, eikä sanoa vuorille: peittäkää meitä. Mutta kirottu olkoon se vaimo, joka nälän tähden oman kohtunsa hedelmän syö ja omia rintojansa imee.

Huorat ne taitavat olla, jotka niin tekevät. Onkos täällä joku huora, joka oman kohtunsa hedelmän syö, ja omia rintojansa imee? Niin tekevät hengelliset huorat. He luulevat, että he nojaavat päätänsä Jeesuksen rintoja vasten, mutta he nojaavat päätänsä perkeleen rintoja

vastan. He luulevat imevänsä Jeesuksen rintoja, mutta he imevät omia rintojansa. Sen tähden täytyy heidän viimein sanoa: Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet ja ne nisät, jotka eivät imettäneet, sillä jos nämä tapahtuvat tuoreessa puussa, mitä sitten kuivassa tapahtuu?

Siitä tuoreesta puusta on monessa paikassa Raamatussa puhuttu, kuinka se kasvaa juoksevan ojan reunall', kuinka se hedelmäns' aikansa edes tuo, kuinka sen lehti ei varise vehmall', kuinka taivaan linnut rakentavat pesänsä sen puun oksain päälle, ja kuinka se viheriöitsee ja kasvaa suureksi maan päällä. Mutta niin kuin sanottu on, ei rietas salli tuoreen puun kasvaa maan päällä, sillä vaikka tuore puu ei pala, niin kuin kuiva puu, on se kuitenkin tiellä, ettei rietas äijä paali¹ mieltänsä myöten vedättämään kuivia puita. Sen tähden hän hakkaa ensinnä tuoreen puun pois tieltä, että vedätystie tulisi hyvin sileäksi ja leveäksi.

Mutta arvattava se on, että rietas äijä ei säästä kuivia puitakaan, erinomattain pohjan maalla, missä nyt on ollut pitkä talvi ja kova pakkaneen talven aikana. Kuinkas rietas saisi paistatella persettänsä prasun edessä, jos ei olisi viljalti polttopuita metsässä, joita hän sytyttää palamaan, koska hän välistä yöpöy metsään, erinomattain niissä paikoissa, missä on pitkät taipaleet, eikä saa joka talossa yösiijaa?

Mutta Kaanaan maassa, missä ei ollut yhteen aikaan niin viljalti polttopuita, täytyi hänen välistä polttaa ruumenet, niin kuin monessa paikassa mainitaan Raamatussa. Mutta kyllä rietas äijä löytää polttopuita joka paikassa, missä hä-

nen tapansa on vaeltaa, erinomattain isommissa kaupungeissa Euroopassa. Ei ainoastansa pakanan maassa, mutta juuri keskellä kristikuntaa, joka nyt on hengellinen Sodoma ja hengellinen Gomorra. Ja se suuri Babylon, jossa se suuri maailman portto asuu, siinä on polttopuita kyllä riettaalle, vielä Ruotsissakin, ja Suomessa. Mutta täällä tunturin rajoilla rupeavat polttopuut harvenemaan. Ei kuitenkaan ole niin hätä vielä polttopuista, että rietas vilun tähden vapisee. Löytää hän ainakin sen verran lahonneita kantoja ja juurakoita, että hän saa niistä aikaisen prasun, sillä täällä on vielä muutamia, jotka sanovat: "Sepähän perse lämpenee!"

Ja kukaties, kuinka kauan ne harvat puut, jotka täällä tunturin alla kasvavat, kukaties kuinka kauan ne pysyvät terveenä ja tuoreena. Jos Herra ei anna kastetta taivaasta ja armollisen aurinkonsa paistaa, taitavat nekin harvat puut, jotka täällä löytyvät, pian lakastua ja kuivua. Täällä on hidas se tuoreen puun kasvaminen, ja lyhykäinen kesä. Pysykää siis tuoreena, te harvat puut, jotka tunturin alla olette kasvaneet. Sillä niin kauan, kuin puu pysyy tuoreena, on hänestä joku toive, että hän viimein tulee hedelmälliseksi. Mutta niin pian, kuin puu kuivettuu, ei ole enää toivoa hänestä, että hän hedelmän kantaisi.

Mutta se suuri Viinapuu, joka näin tuoreena hakattiin, jonka hedelmä pysyy iankaikkisesti, ja jonka oksain päälle taivaan linnut rakentavat pesänsä, johon he pakenevat, koska ukkonen kovin pauhaa, varjelkoon, suojelkoon ja ylläpitäköön kaikki pienet lintuset, jotka siihen pesänsä rakentaneet ovat. Ja kaikki

metsäpuun oksat, jotka siihen totiseen Viinapuuhun istutetut ovat, imeköön nestettä siitä suuresta, tuoreesta Viinapuusta, ja kantakoon punaiset viinamarjat, siihen asti, että kuoleman enkeli tulee heitä leikkaamaan. Kuule, sinä Totinen Viinapuu, niitten pienten oksain hyminä Pyhän Hengen tuulessa. Amen! Isä meidän j. n. e.

Koska Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa puhuu hyvästä puusta ja mädänneestä puusta, ja käskee puun tuta hedelmästä, niin pitäisi meidän Jumalan armon kautta tutkiman ja tarkemmin katseleman niitä puita, että me saattaisimme niitä tuta heidän hedelmistänsä. Ensimmäiseksi. Mikä on hyvä puu? Ja toiseksi, mikä on mädännyt puu. Antakoon Herra hyvät silmät erottamaan niitä, ettemme ottaisi mädänneen puun hedelmiä hyvän puun hedelmäksi, emmekä taas ottaisi hyvän puun hedelmiä mädänneen puun hedelmäksi. Sillä nyt on jo riettaan enkelit paskantaneet monen puutarhantutkijan silmiin, niin kuin pääskynen oli paskantanut Tobiaksen silmiin, jonka kautta hän tuli sokeaksi. Eikä hän saanut näköänsä, ennen kuin enkeli voiteli hänen silmiänsä katkeralla sapella. Niin pitäisi enkelin nytkin voiteleman niiden silmät sapella, joitten silmiin riettaan enkelit ovat paskantaneet.

1. Meidän täytyy tässä puuntutkinossa erottaa pois kaikkia kuivia puita, jotka eivät kelpaa muuksi, kuin riettaalle polttopuiksi. Koska nimittäin rietas käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien, kenet hän saisi niellä, niin hän välistä yöpöy metsään, erityisesti siitä syystä, että muutamat kristityt, jotka hä-

net tuntevat, eivät annakaan hänelle yö-sijaa. Sen tähden täytyy hänen hakea niitä kuivia puita ja vanhoja tervaksia, joista hän tekee itsellensä aikaisen praus², jonka edessä hän paistattelee persettänsä ja sanoo: "Sepähän perse lämpenee!" Tässä tutkinnossa tulee siis kysymys ainoastansa tuoreista puista, joista muutamat ovat mädänneet ja sen tähden aivan häijyjä hedelmiä kantavat.

Jolla on hyvä maku, se tuntee varsin mausta, minkälainen hedelmä on, ja hajusta kanssa tuntevat muutamat, jos puu on hyvä eli mädännyt. Mutta parhaiten erotetaan puut hedelmistä, koska ihminen tulee niitä näkemään. Kyllä jokainen sokea saattaa kuivia puita erottaa tuoreesta puusta, mutta tuoretta puuta ei ole niin keveä erottaa, sillä tuore puu, joka on sisältä mädäntynyt, kantaa myös hedelmiä. Mutta se kantaa häijyjä hedelmiä, joita puutarhan Isäntä ei saata syödä. Mädänneen puun hedelmät ovat siis muikeat ja karvaat. Vaikka rietas sen kaltaisia karvaita marjoja mielellänsä syö, sillä ne ovat makeat hänen suussansa, niin kuin vuotava pirun paska on makea niiden suussa, jotka ovat kaiken makunsa kadottaneet. Mutta terve ihminen, joka ei ole makuansa kadottanut, oksentaisi heti, jos joku väkisin kaataisi pirun paskaa hänen suuhunsa.

Mutta nyt ei ole kysymys siitä, kuinka makea pirun paska on perkeleen orjan suussa, vaan kysymys on siitä, kuinka makeat hyvän puun viinamarjat ovat oikean puutarhan haltijan suussa. Ei siinä vielä kylliksi ole, että viinamarjat ovat punaiset, vaan niitten pitää olla makeat myös ja kypsyneet, että viinamäen haltija saattaa niitä antaa viinamä-

en Isännälle, koska hän tulee hakemaan viinamarjoja viinamäestänsä. Mutta hän valittaa jo Vanhassa Testamentissa, että hän ei ole löytänyt muuta, kuin karvaita marjoja viinamäestänsä, vaikka hän on niin paljon kustantanut sen päälle.

Ja Uudessa Testamentissa sanoo Vapahtaja: Yhdellä oli viikunapuu hänen viinamäessänsä, mutta ei siinä ollut hedelmää. Silloin sanoi hän viinamäen haltijalle: Katso! Kolme ajastaikaa olen jo etsinyt hedelmää tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt. Hakkaa hänet pois! Miksi hän myös maata turmelee? Mutta viinamäen haltija rupesi rukoilemaan viinamäen Isäntää, että hän säästäisi tämän hedelmättömän puun vielä yhden vuoden. Hän aikoi vielä kaivaa gravia sen ympäri ja sonnittaa sen viikunapuun juurta, että se tulisi hedelmälliseksi.

Tässä kuulet, sinä hedelmätön viikunapuu, että Herra ei tyydy vielä siihen, että sinä pysyt tuoreena ja että sinulla on lehtiä ja kukkasia, vaan Hän tahtoo, että sinun pitää hedelmän kantaman. Se on: hyviä hedelmiä pitää sinun kantaman. Ei häijyjä hedelmiä, niin kuin mädännyt puu, vaan semmoiset marjat, jotka hänelle kelpaavat. Mutta valitettavasti ei ole vielä Herra saanut maistaa monta marjaa tästä viinamäestä, sillä tämä pohjan maa on vilun arka.

Kyllä tosin muutamat puut pysyvät tuoreena ja puhkeavat lehteen, ja vielä kukkasetkin ovat näkyneet Johanneksen aikana, mutta kun Laurin aika tulee, niin panee pakkonen kohta kaikki. Ja Perttulin aikana ei ole enää monta otollista marjaa koko maan päällä, jotka kelpaisivat syödä. Koska vieraat tulevat taivaas-

ta, ei ole enää, mitä viinamäen haltija panisi heidän eteensä, sillä hän sanoi, koska hän viimein maistoi viinapuun hedelmästä: ei pidä minun enää maistaman tästä viinapuun hedelmästä siihen asti, kuin se täytetään, eli kun minä juon sen uudesta taivaan valtakunnassa.

Voi, voi, sentähden! Kuinka paljon menee hukkaan niistä puista, joita viinamäen haltija on istuttanut viinamäkeen. Vaikka hän on kaivanut gravia hänen ympärinsä ja sonnittanut hänen juurtansa, kuitenkin tulevat he hedelmättömäksi. Muutama osa on kuiva, muutama osa kantaa ainoastansa lehtiä ja kukkasia, mutta ei hedelmää. Ja muutama puu mätäneä ja kantaa aivan karvaita marjoja, jotka ovat riettaalle, mutta ei viinamäen Isännälle kelvolliset.

Kuulkaa nyt, kaikki hedelmättömät puut, mitä viinamäen Isäntä sanoo: Katso, kolme ajastaikaa olen minä etsinyt hedelmää tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt, hakkaa hänet pois. Miksi hän myös maata turmelee? Mutta viinamäen rakentaja rukoilee aina tämän hedelmättömän puun edestä ja sanoo viinamäen Isännälle: Säädä häntä vielä yksi vuosi. Minä kaivan ojia hänen ympärinsä ja sonnitan hänen juurtansa. Mitä hän tulee hedelmälliseksi.

O, armollinen viinamäen rakentaja, joka et lakkaa vielä rukoilemasta tämän hedelmättömän viikunapuun edestä. Aina sinä odotat hänestä hedelmää. Aina sinä näet vaivaa tämän hedelmättömän puun edestä. Kuka tietää, kuinka kauan sinä olet jo hukkaan tehnyt työtä hänen päällensä ja vaivaa nähnyt hänen tähtensä, ja olet monta kertaa itkenyt hänen tähtensä,

koska sinun vaivasi piti menemän hukkaan.

Varo itseäsi, sinä hedelmätön viikunapuu, ettei käy sinun kanssasi, niin kuin se kävi sen viikunapuun kanssa, jonka Herra Jeesus joutui kiroamaan, koska hänellä oli nälkä, eikä löytänyt siitä viikunapuusta yhtään hedelmää. Ja kuulkaa tekin, kuivat karhakat, jotka olette ulkona viinamäen aidasta, ettekä ole koskaan istutetut siihen siunattuun maahan, missä voita ja hunajaa vuotaa. Ei teidän tarvitse iloita siitä, että ne harvat puut, jotka ovat istutetut siihen siunattuun maahan, eivät ole vielä hedelmälliseksi tulleet. Sillä te kuivat karhakat olette jo aikaa poltetut saatanalta. Koska hän kävi tässä polttamassa maita, sytytti hän koko metsät palamaan. Ja silloin te kuivat karhakat paloitte juurintansa. Te olette nyt kirottu puut, joita rietas viskaa valkeaan ensitilassa.

Ei yksikään tiainen rakenna pesänsä teidän kuivan oksanne päälle. Ei teistä ole yhtään suojaa väsyneille matkamiehille, koska kova rajuilma tulee. Ei teidän tarvitse siis iloita niistä puista, jotka ovat viinamäessä kasvamassa ja sanoa: Eivät nekään ole hedelmälliset. Sillä ne kantavat kuitenkin lehtiä ja kukkasia. Ja jos eivät kaikki vielä ole tulleet hedelmälliseksi, niin toivotaan kuitenkin, että ne tulevat hedelmälliseksi, jos synnin mato ei pääse niin kaluamaan heidän juurtansa, että he peräti kuivuvat.

Mutta te kuivat karhakat. Te olette jo aikaa palaneet silloin jo, koska rietas sytytti maita palamaan. Te olette kirottu puut, joista ei tule hedelmää iankaikkisesti. Te olette tervakset, joilla rietas tuohustaa. Te olette lahonneet puut, joita

maailman tuuli on kaatanut maahan. Te olette juuri somat palamaan, koska rietas tekee teistä aikaisen ison prasun, jonka kuumuudessa hän paistattelee persettänsä ja sanoo: "Sepähän perse lämpiää!"

2. Meidän pitäisi vielä tarkemmin katsella niitä mädänneitä puita, että me saattaisimme niitä erottaa hyvistä puista. Vapahtaja sanoo tämän päivän evankeliumissa, että hyvä puu kasvaa hyvät hedelmät, mutta mädännyt puu kasvaa häijyt hedelmät.

Me kuulemme siis näistä sanoista, että mädännyt puu kantaa häijyt hedelmät. Sen marjat ovat muikeat ja karvaat. Eivät ne ole niin kuin hyvän puun hedelmät, makeat ja hyvät. Mädännyt puu ei ole, niin kuin kuiva karhakka, ilman hedelmää. Eikä se ole, niin kuin tuore puu, joka kantaa lehtiä ja kukkasia, mutta ei ole vielä hedelmiä eli marjoja edestuenut, sillä tuoreessa puussa on lehtiä ja kukkasia, joista ajan päälle eli syyspuoleen saattaa tulla hedelmä. Mutta mädännyt puu kantaa hedelmän. Mutta sen marjat ovat muikeat ja karvaat.

Kukas sitten on tämä mädännyt puu, joka semmoisia karvaita marjoja kantaa? Minä luulen sen olevan semmoisen puun, joka aikansa on ollut hyvä puu, mutta on alkanut jälkeen mätänemään. Ja se mätäneminen ei tunnu ulkoisella puolella, mutta sydämen kautta se on mätänemässä. Ja siitä tulevat muikeat marjat, joita viinamäen Isäntä ei saata syödä. Mutta kyllä ne muikeat marjat ovat makeat riettaan suussa. Ja muut luontokappaleet kanssa syövät semmoisia. Esimerkiksi karhu ja sika, pukka ja keituri. Sanalla sanottu. Kaik-

ki semmoiset luontokappaleet, jotka syövät pirun paskaa, syövät myös muikeat marjat. Ja vaikka nämä marjat ovat niin muikeat, ettei viinamäen Isäntä, eivätkä työntekijät viinamäessä saata niitä syödä, kyllä kuitenkin pukit ja keiturit pitävät niitä makeana. Samaten myös harakat ja varikset.

Valitettavasti on paljon puita nyt sydämen kautta mätänemässä viinamäessä. Jos ei tule tämän mätäkuun perästä parempi ilma, niin mätänevät kaikki puut maan päällä. Silloin täytyy viinamäen Isännän valittaa, niin kuin Vanhassa Testamentissa: Mitä on viinapuu parempi muita puita? Eli viinapuun oksa parempi muita puita? Herra odotti sen viinamarjoja kantavan, mutta se kantoi pahoja marjoja. Mutta ne harvat viinamarjat, jotka tässä viinamäessä ovat kasvamassa ja odottamassa, koska kuoleman enkeli tulee heitä poimimaan ja asettamaan pöydälle, kypsykää siihen asti, kuin vieraat tulevat taivaasta hakemaan viinamarjoja metsäpuun oksista, jotka istutetut ovat siihen totiseen viinapuuhan. Imekää nestettä siitä viinapuusta ja kasvaka ja kypsykää, te punaiset viinamarjat! Kukaties pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat ja panemaan niitä Jumalan viinakuurnaun. Ja siellä hän pusertaa niitä karvaita viinamarjoja niin kovin, että veri juoksee kuuden kymmenen vakomitan päähän.

Mutta ne harvat viinamarjat, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhan ja siitä puusta saaneet nestettä ja makunsa, niitä pannaan pöydän päälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Ja viinamäen rakentaja eli yrttitarhan haltija, sa-

noo niille vieraille, jotka taivaasta tulevat: Maistakaa tekin siitä viinapuun hedelmästä, joka pohjan maalla kasvanut on.

Ei ole tätä ennen pohjan maalla kasvanut viinamarjoja, vaan ainoastansa hevosen puoloja. Mutta nyt on Jumalan armon kautta muutama punainen viinamarja alkanut kasvamaan. Ja meidän toivomme on, että ne kypsyvät pian ja tulevat kuolemanenkeliltä poimituksi, jos Herra antaa armollisen aurinkonsa paistaa niiden päälle, ja antaa enemmän kastetta taivaasta, ja varjelee heitä pakkasesta, lumisateesta ja rajuilmasta.

Kuule, sinä suuri viinamäen rakentaja, katuvaisten huokaus. Ja säästä vielä yksi vuosi sitä hedelmätöntä puuta, että se viimein hedelmän kantaisi. Amen.

Lähde- ja arkistotieto puuttuu / Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

¹ kykene

² aikamoisen nuotion

Jokaiselle, jolla on, pitää annettaman, ja jolla ei ole, sekin kuin hänellä on, pitää häneltä otettaman pois.
Matt. 25: 29

Meidän Vapahtajamme selittää Matteuksen 25. luvussa elävän kristillisyyden laatua ja tuntomerkkiä yhden vertauksen kautta, joka on vähän erilaihin edes pantu Luukkaan 19. luvussa. Tämä vertaus osottaa, kuinka yhden kristityn pitää kauppaa tekemän sen leiviskän kanssa, joka hänelle Herralta uskottu on, että hän voittais jonkun sielun taivaan valtakunnalle. Vertaus on otettu maallisesta kaupasta, ja muutamat kuolleen uskon tunnustajat luulevat tämän vertauksen merkitsevän, että yhden ihmisen, jolle on annettu maallista omaisuutta, pitää niin käyttämän omaisuutensa, että vaivaiset tulisivat autetuksi. Ja se vaaditaan myös joka paikassa, että vaivaiset pitää saaman apua.

Mutta jos yksi ihminen, jolla on maallista omaisuutta, rupee sen päälle luottamaan, että hän tulee autuaaksi, koska hän niin käyttää omaisuutensa, että vaivaiset tulevat autetuksi, se ihminen, jolla ei muuta autuuden perustusta ole, kuin ainoastansa se, että hän auttaa vaivaisia, tulee vissimmästi petetyksi. Tosin maailman suruttomat vaivaiset kiittävät sitä, joka heidän rapavatsaansa hyvin palvelee, ja ovat siinä uskossa, että se on paras kristitty, joka on hyvä auttamaan vaivaisia. Mutta me kuulemme, että Juudas myös piti murheen vaivaisista, vaikka hän petti Vapahtajan. Jos nyt yksi ihminen, jolla on maallista omaisuutta, tekis maallista kauppaa ja voittais sillä kaupalla niin paljon, että

hän saattais kustantaa jonkun isomman summan kristillisyyden edesauttamiseksi, ei hän taida vielä silläkään kaupalla tulla ylösautetuksi helvetistä, jos hänellä ei ole muuta autuuden perustusta.

Vapahtaja sanoo: "Teillä on aina vaivaiset, mutta minä en ole aina teillä." Ei ole nimittäin kristillisyyden joka aika tarjona. Vaikka me nyt sen annamme myöten, että maallinen omaisuus paremmin käytetään vaivaisten auttamiseksi ja kristillisyyden levittämiseksi kuin turhiin pitoihin, rakennuksiin, koreuteen, juopumukseen ja muuhun semmoiseen, niin kuin tämän maailman rikkaat ja kunnialliset viinaporvarit bruukaavat tehdä. He ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Ottavat vaivaisilta kalliin hinnan, että se liikenis rikkaille pitää häitä ja juominkia. Sillä tavalla lisätään maailman kunnia heille, mutta perkeleen valtakunta myös lisätään semmoisten kauppamiesten kautta. Koska nimittäin tämän kaltaisella kaupalla vaivaiset lisätään ja omaisuus kootaan muutamille viinaporvareille, niin rupeavat vaivaiset viimein ryöstämään omaisuutta rikkailta, niin kuin nyt kuuluu maailmassa tapahtuvan. Ja maailman ruhtinas, joka on miestappaja alusta, pääsee vissimmästi nauramaan, koska ihmiset ryöstävät ja tappavat toinen toisiansa.

Mutta jos vielä net ihmiset, joilla on maallista tavaraa, käyttäisit omaisuutensa vaivaisten ylöspitämiseksi ja kristillisyyden edesauttamiseksi, ei net raukat sen kautta pääse Herran iloon, jos heillä muuta tavaraa ei ole, kuin ainoastansa se maallinen tavara. Sillä ne leiviskät, jotka annettiin Herralta palvelijoille, merkitsevät hengellistä tavarata, jonka

kanssa hän on käskenyt kristityitä kauppaa tehdä. Hän on käskenyt heitä niin käyttää kristillisyyden ainetta, että joku sielu tulis sen kaupan kautta, nimittäin neuvomisen ja manaamisen kautta voitetuksi taivaan valtakunnalle. Mutta kuolleen uskon tunnustajat ja armonvarkaavat sanovat niin kuin Kain: "Olenko minä veljeni peräänkatsoja? Kuinkas minä saatan muita neuvoa kristillisyyteen, koska minä olen itse neuvonalainen? En saata minä itseäni neuvoa, jopa sitten muita."

Mutta saatatpa sentähden muita neuvoa ulkokullaisuuteen. Saatatpa opettaa muitakin varastamaan armoa. Saatat sinä kuitenkin vastaanseisoa, koska kristityt tahtovat sinulta ryöstää sen kuolleen uskon, jonka päälle sinä luostat. Saatat sinä kuitenkin neuvoa muutamat sokiak raukattamien, koska sinä käyt heidän edellensä pahoilla esimerkeillä. Juot itse paloviiinaa ja tarjoat vielä muille. Kiellät itse pois kristillisyyden ja estät vielä muita tulemastakin kristityiksi. Saatatpa kauppaa tehdä perkeleelle ja olla hänelle avullinen pyytävissä ihmisten sieluja kadotukseen.

Vapahtaja osoittaa, että se joka ei tee kauppaa sen leiviskän kanssa, jonka hän on Herralta saanut, menettää vielä senkin leiviskän, jonka hän on saanut. Jolla on, sille pitää annettaman, mutta jolla ei ole, sekin kuin hänellä on, otetaan pois häneltä. Se merkitsee, että jolla on kristillisyyden ainetta, sille lisätään hartautta, koska hän rupeaa muita neuvomaan. Mutta jolla ei ole elävän kristillisyyden ainetta, hän menettää vielä ulkonaisen tiedonkin, koska hän ei hae itsellensä silmän voidetta Jumalan sanasta. Jolla ei ole vähintäkään murhetta sielun au-

tuudesta, se heittää pois lukemasta, ja unhottaa pian ne harvat Jumalan sanat, joita hän on lapsuudesta oppinut. Koska nyt kuolema tulee semmoisen ihmisen päälle, makaa hän juuri tyhjänä ja paljastaa kaikesta kristillisyydestä, kaikesta Jumalan sanasta, eikä tiedä ollenkaan, kuinka hänen pitää ajatuksiansa kääntämän. Niin käyvät Vapahtajan sanat toteen, koska hän sanoo: "Jolla ei ole, sekin kuin hänellä on, otetaan pois häneltä. Jolla ei ole kristillisyyden ainetta, häneltä otetaan vielä se ulkonainen tieto. Hän jääpi juuri tyhjäksi."

Jokainen, jolla on vähäisen kristillisyyden alkua, eikä sitä ilmoita kelleen, vaan kätkee hedelmänsä, käypi salamyhkäisyydessä ja hakee itsellensä jotakuta salaista tietä, kusta hän pääsis taivaaseen niin kuin naakimisella, ettei yksikään pitäis tietävän hänen sielunsa tilaisuutta. Kaikki sellaiset, jotka maailman kunnian tähden ei vihti ilmoittaa kelleen sydämensä tilaisuutta, vaikka heillä on salainen murhe, joka heidän tuntoansa kalvaa. Kaikki sellaiset ovat kyllä saaneet yhden leiviskän Herralta, jolla heidän pitäis kauppaa tekemän. Mutta ne kaivavat leiviskänsä maahan. He ajattelevat näin: "Ei se asia kuulu muille. Se on ainoastans minun ja Jumalan välillä. Ei ihmiset kuitenkaan saata minua auttaa, vaikka minä ilmoittaisin heille, mikä asia se on, joka minun tuntoni päällä makaa. Jos minä ilmoittaisin maailmanlapsille, että minulla on senkaltainen muret, niin he rupeaisit minua pilkkaamaan. Jos minä sanoisin jollekulle kristitylle, niin minä pelkään, että hän painaa minua syvempään helvettiin."

Mutta katsokaat te hyvät ihmiset, kuinka viekas vihollinen on viekastelemaan heränneitten eli vasta-alkavaisten kanssa, että se muret, joka Jumalan mielen jälkeen on, pitäis loppuman. Sillä vissimmästi loppuu pian tämä salainen muret, jos ihminen kätkee Pyhän Hengen hedelmän, eikä ilmoita sydäntänsä kelleen. Ja sillä tavalla täytetään myös Vapahtajan sanat: "Jolla on, sille pitää annettaman." Jos hän nimittäin tekee kauppaa leiviskänsä kanssa. Jolla on kristillisyyden ainetta, sille annetaan vielä enempi ja suurempi hartaus, koska hän puhuu kristillisyydestä.

Mutta joka kaivaa leiviskänsä maahan, eikä puhu kenenkään kanssa kristillisyydestä, häneltä otetaan vielä se vähäinen alku, joka hänellä oli. Se sammuu ja loppuu siihen.

Ja koska Vapahtaja sanoo: "Miks et pannut minun rahaani vaihetuspöydälle, että minä olisin omani saanut takaisin voiton kanssa?" Miks et puhunut mitään maailman suruttomille ihmisille Vapahtajan suuresta voimasta syntisiä auttamaan ja parantamaan, että joku ihminen olis sinun manaukses ja neuvomises kautta herännyt synnin unesta ja tullut autuuden tielle? Niin sinä ilman ki vastaat: "Minä tiesin sinun kovaksi mieheksi. Sinä kaipaat enempi syntisparalta, kuin mitä hän saattaa toimittaa. Minä en ole kenenkään neuvonantaja. En minä saata itseäni neuvoa, jopa siten muita." Katso, kuinka vihollinen panee niittenkin suun kiinni, jotka saattaisit jotakin puhua kristillisyydestä, eikä sentähden kehtaa sitä tehdä. Tämä on nyt yksi esimerkki, kuinka kristillisyyden leiviskä kaivetaan maahan.

Tämän päivän evankeliumissa panee Vapahtaja taas toisen esimerkin edes, kuinka armon lahjat väärin käytetään ja kristillisyyden hukutetaan eli haaskataan, koska väärä huoneenhaltija ei puhu totuutta ihmisille, vaan lupaa autuuden kaikille koirille ja sioille, ja opettaa syntisiä väärän räkningin tekemään Jumalan kanssa. Varjelkoon meitä se taivaallinen Herra Jeesus siitä väärästä huoneenhaltijasta, joka haaskaa armon kalliit lahjat ja pettää Herransa väärällä räkningillä.

Kaikki meidän velkamme on kirjoitettu ylös Herran velkakirjassa, ja se velka on kymmenen tuhatta leiviskätä. Varjelkoon meitä se taivaallinen Kunigas vähentämästä sitä velkaa, vaan paremmin tunnustamaan meidän velkamme ja anomaan, jos mahdollinen olis, että se velka pyyhittäisiin pois Hänen suuren laupiutensa kautta, joka ei hyljää katuvaisten palavaa rukousta: Isä meidän, joka olet taivaissa j. n. e.

Evankeliumi: Luuk. 16: 1 - 13

Kuka on se väärä huoneenhaltija? Kuolleen uskon tunnustajat ovat selittäneet tämän vertauksen siitä väärästä huoneenhaltijasta samaan laihin kuin juutalaisten opettajat selitit profeettain lupaukset siitä tulevaisesta Vapahtajasta. He ovat kääntäneet tämän vertauksen aivan nurin, koska he sanovat, että Vapahtaja on tahtonut meille osoittaa, kuinka maailman ihmiset käyttävät Jumalan lahjoja väärin. Tämän selityksen jälkeen on se väärä huoneenhaltija yksi jumalaton ihminen, joka on saanut paljon maallista omaisuutta, jonka hän

haaskaa turhissa pidoissa, haureudessa, juopumuksessa ja herkullisessa elämässä, eikä niin muodoin käytä omaisuutensa vaivaisten auttamiseksi. Koska nyt Jumala kutsuu häntä lukua tekemään hallitusvirastansa, se on: koska senkaltainen ihminen tuntee, että kuolema lopettaa hänen elämänsä, kutsuu hän herransa velkamiehet, nimittäin tämän maailman vaivaisia tykönsä ja jakaa heille omaisuutensa siinä toivossa, että nämät vaivaiset rukoilevat Jumalata hänen sielunsa edestä. Ja minä olen kuullut, että moni rikas mies, joka on suurella vääryydellä ja ahneudella koonnut maailman tavaroita, ottaa ja lahjoittaa omaisuutensa vaivaisille, orpolapsille ja köyhille leskille, koska hän tuntee, että kuolema on aivan liki, niin kuin tahtois hän hyvillä töillä vaivaisille maksaa sen entisen vääryyden, jolla se omaisuus on koottu.

Tämä on usein tapahtunut, ja tapahtuu vielä nytkin usein, että rikkaat miehet lahjoittavat omaisuutensa kirkolle, kouluille, vaivaisille eli köyhille leskille. Mutta ei ne sitä tee, ei ne anna omaisuutensa pois niin kauvan kuin he ovat elämässä, vaan he antavat vasta silloin, koska he tuntevat, että kuolema on aivan liki. Ja kyllä tämä omaisuus on niille hyvä, joille se annetaan, mutta se on tietämätöin, jos tämä omaisuuden lahjoittaminen kuoleman hetkellä rauhoittaa heidän tuntoansa helvetissä, vaikka niillä raukoilla makaa vissimmästi se salainen ajatus mielessä, että vaivaisten kiitoskyöneleet ja esirukoukset vaikuttavat niin paljon, että tavara, vääryydellä koottu, ei pidä enää heidän tuntoansa kalvaman iankaikkisuudessa. Nämät vaivaiset ovat muka Jumalan velkamie-

het, jotka väärän huoneenhaltijan sielun korjaavat iankaikkisiin majoihin, jotka ilman epäilemättä kiittävät häntä iankaikkisuudessa sen edestä, että hän on niitä auttanut.

Kohta siihen malliin selittävät kuolleen uskon opettajat tämän vertauksen, koska he sanovat, että Vapahtaja tämän vertauksen kautta tahtoo opettaa opetuslapsiansa, kuinka heidän pitää käyttämän tämän maallisen omaisuuden Jumalan kunniaksi ja vaivaisten ylöspitämiseksi, jonka tähden myös muutamat munkit paavin valtakunnassa tekevät itsensä vasiten vaivaisiksi ja käyvät avojalkaisin maakunnan ympäri ja kerjäävät ihmisiltä ruokaa siinä uskossa, että he sen kaltaisella elämällä tienaa autuuden itsellensä. Mutta minä pelkään, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, jotka siihen laihin kääntävät hengellisiä asioita maallisiin.

Koko tämä vertaus väärästä huoneenhaltijasta kuuluu kristillisyyteen, mutta ei siihen laihin ymmärrettynä, kuin kuolleen uskon opettajat luulevat, sillä hengellisessä tarkoituksessa on se väärä huoneenhaltija senkaltainen opettaja, joka on saanut Jumalalta hengellisiä lahjoja eli hengellistä omaisuutta, jonka päälle hän on pantu huoneenhaltijaksi. Niin sanoo pyhä Paavali: Me olemme Jumalan salaisuuden huoneenhaltijat ja hänen lahjainsa jakajat, mutta huoneenhaltijalta vaaditaan, että hän uskolliseksi löytäisi.

Väärät huoneenhaltijat olivat ensiksi juutalaisten opettajat, kirjanoppineet ja fariseukset, jotka olivat saaneet oikian opin ja taidon Raamatusta, mutta käyttivät tämän Jumalan omaisuuden niin väärin,

että Jumalan armo haaskattiin suruttomille ja sydämistä ympärileikkaamattomille. He käänsit Jumalan sanan nurin, koska he väärän selityksen kautta opetit ihmisiä uskomaan yhden maallisen kunninkaan päälle, ja lupaisit autuuden kaikille niille juutalaisille, jotka Mooseksen lain jälkeen elit.

Väärät huoneenhaltijat ovat myös kaikki senkaltaiset opettajat, jotka haaskaavat Jumalan kalliin tavaran ja omaisuuden, eli lupaavat elämän ja autuuden kaikille suruttomille ja paatuneille, eikä saarnaa niin, että ihmiset heräisit synnin unesta, vaan vuodattavat armoa sokian raukan suuhun ja opettavat vielä Herran velkamiehiä muuttamaan omantunnon räkninkä. Jos joku ihminen herää, jos synnin velka rupee jonkun tuntoa vaivaamaan, niin kysyy väärä huoneenhaltija: Kuinka paljon olet sinä minun Herralleni velkaa? Se on: mikäs sinulle tuli, koska sinä huokaat niin raskaasti ja olet murheellinen? Toinen vastaa: Sata puntaa nisuja, sata tynnyriä öljyä. Se on: minulla on omantunnon vaiva. Synnin velka on niin ja niin suuri. Yksi herännyt ihminen tunnustaa nimittäin opettajalle, kuinka raskas synnin kuorma on.

Mutta väärä huoneenhaltija, joka tahtoo tienata itsellensä seurakunnalta kiitoksen ja kunnian, eikä niin muodoin raski sanoa maailman ihmisille totuuden, ei tohdi haukkua eli soimata heitä vääryydestä, se opettaa myös niitä heränneitä, jotka tunnustavat velkansa, hän opettaa heitä muuttamaan omantunnon räkninkä ja sanoo: Ota kirjas, istupian ja kirjoita viisikymmentä. Ei sinun velkas ole niin suuri. Et sinä ole pahempi muita ihmisiä. Et sinä tarvitse niin

paljon murehtia ja tuskassa olla. Vapahtaja on kaikki maksanut. Elä siviästi ja lue viriästi, niin tulet autuaaksi. Ei koutuullinen ryyppääminen tee sielulle yhtään vahinkoa. Onpa Vapahtaja sitä katuvaista ryöväriä armahtanut. Miksi sinua ei pitäis armahtaman, joka et ole varas etkä ryöväri. Et suinkaan sinä ole pahempi syntinen kuin muut.

Katso, sillä tavalla pettää se väärä huoneenhaltija vielä katuvaiksiakin vähentämään synnin velkaa, jonka kautta he rupeevat luottamaan siveytensä päälle ja oman parannuksensa päälle, mutta ei Jeesuksen Kristuksen päälle, joka yksistänsä saattaa synninvelkaa maksaa.

Mutta minkä tähden Herra kiittää sitä väärää huoneenhaltijata, että hän toimellisesti teki? Saattaakopa Jumala kiittää senkaltaisia opettajia, jotka eivät ainoastansa haaskaa hänen pyhän omaisuutensa, koska he jakavat hänen armonsa kaikille koirille ja sioille, vaan myös opettavat heränneitäkin sieluja halventamaan synninvelkaa? Metemme saata ymmärtää tämän kiittämisen muulloisin kuin pilkkaamiseksi. Vapahtaja panee itsensä niin alhaiseksi, että hän puhuu niin kuin muukin maailman ihminen olis puhunut. Herra kiittää sitä väärää huoneenhaltijata, ei sen tähden, että se huoneenhaltija oli oikein tehnyt, mutta sen tähden, että hän oli niin viekas pettämään Herransa, ettei olis moni muu kuin se väärä huoneenhaltija huomainnut senkaltaisen viekkauksen. Hän sanoi nimittäin näin, koska häntä käskettiin luvun tehdä hallitusvirastans: En voi minä kaivaa ja häpeän minä kerjätä. Se merkitsee niin paljon kuin: raskaaksi tulee minulle ka-

tumuksen ja parannuksen työ, ja häpeän minä kerjätä armoa.

Vanhalle armonvarkaalle tulee katumus raskaaksi. Sen tähden sanoi hän: en voi kaivaa, en voi minä niin raskasta työtä tehdä. Omavanhurskaus pani sen toisen sanan hänen suuhun: häpeän minä kerjätä armoa. Koska yksi vanha armonvaras tuntee omantunnon kalvamiset, sotii hän vastaan niin paljon kuin jaksaa, ja rukoilee vielä Jumalata, ettei yksikään veis hänen vanhan kuolleen uskonsa. Sitte sanoo hän heränneille, jotka vaativat oikian katumuksen: Ei suinkaan ole teidän velkanne niin suuri, että teidän pitää niin itkemän ja huokaa-man, ja omantunnon vaivassa oleman. Ei suinkaan Jumala niin kova ole, että hän kaipaa teiltä mahdottomia!

Jos nyt puolisheränneet uskovat, mitä tämä armonvaras sanoo, niin keskeytyy katumus, ja väärä huoneenhaltija pääsee itsekin rauhoittamaan omantuntonsa, koska kaikki Herran velkamiehet tulevat suruttomaksi. Ei ole yksikään enää, joka kantaa hänen päällensä, että hän on haaskannut Herransa omaisuuden. Ja sillä tavalla korjataan nyt väärä huoneenhaltija iankaikkisiin majoihin kaikilta niiltä, joille hän on antanut oman-tunnon rauhan. Hän kiitetään kaikilta suruttomilta ja armonvarkailta. Hän kiitetään ja ylistetään ylimmäiseksi opettajaksi, joka on saarnannut niin suloisesti evankeliumia, ettei yksikään ole oman-tunnon haavoja saanut. Ei yksikään ole pistoksen saanut sydämeensä. Ei yksikään ole hänen saarnansa kautta oman-tunnon vaivaan joutunut. Ei yksikään ole haukuttu ja soimattu vääryydestä. Ei yksikään ole rauhattomaksi taikka mur-

heelliseksi tehty. Ei yksikään ole tarvinnut katumuksen ja parannuksen tehdä.

Ylimmäiset viinaporvarit kiittävät häntä sen edestä, ettei hän ole saattanut heitä vahinkoon viinakaupan tähden, sillä hän on itse ryypännyt viinaa ja antanut muiden juoda rauhassa, ja sillä tavalla vahvistanut maakunnan siinä uskossa, että viina on elämän vesi ja Pyhän Hengen voima. Siitä maakunnan uskosta tuli viinaporvarille iso voitto, mutta kirottu olkoon se pappi, joka viinan hävittää seurakunnasta.

Juomarit myös kiittävät ja ylistävät sitä väärää huoneenhaltijata, joka laskee heitä ripille, vaikka he ovat vähän höyryssä. Hän tietää ilmanki, että he tulevat oikein jumaliseksi, koska paloviina lämmittää vanhan Adamin sydäntä. Hän tietää ilmanki, että paloviina ja rippiviina vaikuttavat molemmat yhden totisen katumuksen ja parannuksen. Mutta paloviinalla on ilmanki yksi elävä henki, joka lisää mieltä ja aukaisee siviän huoran silmät näkemään, mistä tie menee taivaaseen.

Koska siis väärä huoneenhaltija tekee velkamiestensä velkaa vähemmäksi, niin se on arvattava, että he kiittävät häntä sen edestä ja korjaavat häntä iankaikkisiin majoihin. Ja koska velkamiesten omatunto on rauhoitettu sillä tavalla kuin nyt sanottu on, niin myös väärän huoneenhaltijan omatunto on rauhassa. Ei suinkaan yksikään soimaa häntä, koska hän ei soimaa muita.

Viimein sanoo Vapahtaja tämän päivän evankeliumissa: Tehkää teille ystäviä väärästä mammonasta, että koska te tarvitsette, niin he korjaavat teitä iankaikkisiin majoihin. Tämä paikka

kuuluu luonnollisen ihmisen korvissa niin kuin Vapahtaja olis käsenyt opetuslapsiansa tehdä maailman rikkaat ystäväksi itsellensä. Ja se kävis kyllä laihin, jos nimittäin yksi kristitty ei ota ja loukkaa niiden tuntoa ollenkaan, mutta kiittää heitä parhaaksi kristityksi, jotka ovat niin hyvät auttamaan vaivaisia ja niin edespäin. Sillä lailla voisivat köyhät kristityt saada apua heiltä. Mutta lie neekö se Vapahtajan tarkoitus, että kristityt pitää palveleman rikkaita sen avun tähden, jonka he välistä tarvitsevat?

Minä luulen Vapahtajan tarkoittaneen sen, että opetuslasten pitää niin haukkuman sitä väärää mammonata hyvin. Heidän pitää niin haukkuman rikkaita, että heidän täytyy tulla opetuslasten ystäväksi. Ja koska opetuslapset ovat kovin haukkuneet sitä väärää mammonata, että hänen täytyy tulla ystäväksi, silloin väärä mammoni täytyy auttaa niitä kristityitä, jotka kristillisyyden tähden ovat tarvitsevaiset, koska maailma rupee heitä vihaamaan. Sillä ensimmäiset kristityt olit aivan köyhät. Ja ne kristityt, joilla oli vähäisen varallisuutta, ne täydyt antaa omaisuutensa köyhille kristityille, koska vaino tuli kristityille.

Nyt ajattelee muutampi mammonin orja: Sen tähden ilmanki haukkuvat, että minäkin tulisin niin hulluksi, että rupeisin antamaan omaisuuteni heille. Mutta sitä minä en tee, vaikka kuinka tulisin kristityksi. En minä anna heille yhtään skillinkä. Tee kuinkas tahdot, mammonin orja, mutta jos sinä tulet Jeesuksen opetuslasten ystäväksi, niin kuin Vapahtaja on sanonut, niin minä luulen, että sinun täytyy mennä ilman kukkarota taivaan valtakuntaan, sillä Juudalla on

kukkaro. Mutta kukkaro tuli viimein niin raskaaksi, ettei hän jaksanut sitä kantaa, vaikka siinä ei ollut enämpi kuin kolmekymmentä hopiapenninkä.

Niin tehkäätsiis teillenne ystäviä väärästä mammonista. Suostuttakaat maailman rikkaita makialla viinalla. Heidän täytyy tulla köyhäin kristittyin ystäväksi, koska heitä parhaalla viinalla suostutetaan. Silloin täytyy heidän alkaa peräsuolesta parannusta tekemään. Ja jos vielä kaikki muut paikat tulisit korjatuksi, mutta se paikka jääpi korjaamatta, niin ei ole hyvin asiat. Mutta me toivomme, että väärä mammoni tulee opetuslasten ystäväksi. Ja koska hätä tulee köyhille kristityille, niin entinen väärä mammoni korjaa heitä iankaikkisiin majoihin, niin kuin tapahtui Sakkeukselle. Ja hän lupais antaa puolen omaisuudestaan vaivaisille, mutta hän antoi koko sydämensä Jeesukselle. Amen

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma n:o 27 b. /
/Kansallisarkisto Helsinki /

Koska kuningas Daavid kuuli, että hänen poikansa Absalom oli kuollut, rupesi hän itkemään ja sanoi: "Voi, minun poikani, jospa minä olisin kuollut sinun edestäsi." 2. Sam. 18: 33

Tästä Daavidin murheesta saatamme me joltisesti arvata, mikä murhe tulee vanhimmalle, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja kuolevat suruttomuudessa. Absalom oli ruumiin puolesta kaunis poika, mutta hänen sydämensä ei ollut juuri kaunis, sillä kunnianrietas oli saanut niin suuren vallan hänen päällensä, että hän rupesi hengen päälle käymään, nimittäin isänsä hengen päälle. Ja sen hän teki siinä mielessä, että hän niin pääsisi kuninkaaksi valtakunnassa.

Minkäs kaltainen poika se on, joka tahtoo isänsä tappaa, että hän voittaisi maailman tavaran ja kunnian. Vanhemman sydämellä on paljon rakkautta, mutta semmoisella lapsella ei ole armoa, joka käy vanhemman hengen päälle. Moni muu kuningas on tuominnut poikansa kuolemaan sen asian tähden. Mutta Daavidille tuli raskas murhe sen pojan kuolemasta, joka aikoi isänsä tappaa. Hän rupesi itkemään, ja sanoi: "Voi, minun poikani Absalom, jospa minä olisin kuollut sinun edestäsi."

Mikäs mahtoi olla syy siihen, että Daavidille tuli niin raskas murhe sen jumalattoman pojan kuoleman tähden, joka tahtoi isänsä tappaa, että hän pääsisi vanhemman verellä maailman kunniaa ostamaan? Minä olen kuullut, että suruttomat vanhemmat soisivat mielellänsä sen kaltaisten lasten kuolevan, jotka tahtovat vanhemman verellä maailman kunniaa ostaa. Mutta Daavid tahtoi itse kuolla sen

jumalattoman pojan edestä, että paatuneelle lisättäisiin armon aikaa. Että sokean raukan silmät aukenisivat. Se teki paha vanhimman sydämessä, että tämän sokean raukan, joka oli niin kovin eksynyt väärälle tielle, piti vielä kuoleman suruttomuudessa ja mennä umpisokeana helvettiin, ettei saanut vanhin neuvoa häntä katumaan rikoksiansa ja anteeksi anomaan, ennen kuin viimeiset huokaukset salpaavat hänen henkensä.

Ja kuka on se vanhin, joka mielellänsä soisi lapsiansa menevän helvettiin? Kuka on se vanhin, joka ei pidä sitä kovin pahanäköistä, että lapset eksyvät väärälle tielle ja tulevat onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa? Jokainen, jolla on vanhimman sydän, ja jolla on itsellensä vähintäkään toivoa, että hän pääsee kerran näkemään valkeutta, soisi kyllä mielellänsä, että lapset tulisivat Jumalan lapsiksi. Ja jos lapset vastoin vanhemman tahtoa tulevat huoraksi ja varkaaksi, eli juomariksi ja kelmiksi, vissimmästi semmoinen asia koskee kovin vanhimman sydämeen, niin että se murheellinen vanhin rupeaa, niin kuin Daavid, valittamaan ja itkemään poikaansa, joka kuoli suruttomuudessa ja teki itsensä onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa.

Mutta löytyvät vielä semmoiset vanhimmat, jotka neuvovat lapsiansa metsään, koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, rupeavat he vielä omia lapsiansa vihaamaan kristillisyyden tähden, niin kuin se paha ja paatunut kuningas Saul, joka rupesi omaa poikaansa vihaamaan Daavidin tähden. Saulin poika Jonatan oli alkanut seuraamaan ja rakastamaan Daavidia, joka oli kristitty, ja tämän rakkauden tähden suuttui Saul

omalle pojallensa, joka rakasti Daavidia hänen kristillisyytensä tähden. Saul suuttui niin kovin omalle pojallensa kristillisen rakkauden tähden, että hän rupesi kerran tappamaan omaa poikaansa.

Mitäs oli siis Jonatan rikkonut isäänsä vastaan? Ei mitään muuta, kuin se, että Jonatan rakasti Davidia, joka oli kristitty, sillä Jonatan rukoili vielä isäänsä Daavidin edestä, ja tahtoi niin muodoin estää isäänsä vuodattamasta viatonta verta. Ja tämän asian tähden suuttui Saul niin kovin pojallensa, että hän tahtoi hänet tappaa.

Tässä on meillä nyt yksi esimerkki, kuinka sokeat vanhemmat vihaavat lapsiansa kristillisyyden tähden. Ja minkä tähden Kain tappoi veljensä? Sen tähden, että Abel oli kristitty ja muutoin Jumalalle otollisempi, kuin Kain, joka oli pakana. Kain suuttui veljellensä sen tähden, että Abelin uhri kelpasi paremmin Jumalalle kuin Kainin uhri. Se jumalaton Esau, joka myi esikoisuutensa yhden hernevellin edestä, rupesi jälkeen vihaamaan veljeänsä, sen tähden, että Jaakob sai paremman siunauksen isältänsä, kuin hän. Paavali kirjoittaa, että Aabrahamilla oli kaksi poikaa, mutta niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin myös nyt ne, jotka lihan jälkeen syntyneet ovat, vihaavat niitä, jotka hengen jälkeen syntyneet ovat.

Jos nyt Daavid on meille esimerkki, kuinka kristillinen vanhin itkee ja murehtii, koska lapset eksyvät väärälle tielle ja hukuttavat itsensä, niin on myös se paha kuningas Saul esimerkki siihen, kuinka suruton ja paatunut vanhin vihaa omia lapsiansa kristillisyyden tähden. Ja

tämä hengellinen viha, jonka kautta rietas kääntää paatuneitten silmät nurin, yllyttää maailmanlapsia neuvomaan lapsiansa metsään. He rupeavat rukoilemaan jumalaansa, jota he palvelevat yötä ja päivää juopumuksella, kirouksella ja turhalla elämällä. He rukoilevat, sanon minä, jumalaansa, että hän varjेलisi heitä ja heidän lapsiansa niin hulluiksi tulemasta, että he rupeaisivat rakastamaan kristityitä. He rukoilevat, sanon minä, jumalaansa, että hän varjेलisi heitä niin hulluiksi tulemasta, kuin Daavid, joka valittaa, että hän oli väsynyt huokauksista, ja että hänen muotonsa oli muuttunut murheesta. Mutta taas oli hän niin iloinen, että hän hyppäsi Herran arkin edessä. Niin kuin myös katuvainen publikaani löi rintoihinsa ja huokasi. Ja Jumalan äiti, Maria, oli myös ilossa ja sanoi: "Minun sieluni iloitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani."

Vaikka semmoiset kristillisyyden esimerkit ovat Raamatussa, kuitenkin rukoilevat suruttomat: "Jumala varjेलkoon meitä niin hulluiksi tulemasta, kuin nämä heränneet ovat, jotka välistä itkevät ja huokaavat, ja välistä ovat ilossa." Koska heränneet tekevät katumuksen kyyneleillä ja huokauksilla, niin sanovat maailmanlapset: "Kyllä mekin saatamme katumuksen ja parannuksen tehdä, mutta ei sillä lailla." Mutta kuinka? Mitä maks naurulla ja pilkalla? Koska kristityt neuvovat suruttomia katumukseen, niin sanovat maailmanorjat: "Kyllä mekin saatamme neuvoa katumukseen, mutta ei sillä lailla, kuin nämä heränneet." Mutta kuinka?

Mitä maks viinapisaralla ja pirun paskalla? Me tiedämme nimittäin, että pi-

run paska on hyvä lääkitys niille, joilla on sydäntauti. Koska maailman orja suuttuu kristitylle, ja sille tulee paha mieli, niin puoskaroidaan sydän vuotavalla pirun paskalla. Eli jos joku paha sana olisi koskenut maksaan eli pernaan, niin se haava paranee varsin, koska muutamia pisaroita pirun paskaa tiputetaan niitten haavain päälle. Kunnian paikka on vanhalla ihmisellä kovin arka, vaikka hän on jo aikaa kunniaattomaksi tullut.

Koska ihminen kadotti viattomuutensa, kadotti hän myös kunniansa. Hän häpesi, eikä tohtinut tulla alastomana Jumalan kasvojen eli silmien eteen. Niin ei ole enää ihmisellä kunniaa enempää, kuin koiralla. Mutta rietas antaa huoralle ja varkaalle kunnian. Ei sokea raukka ymmärrä, että hän on jo aikaa tullut kunniaattomaksi synnin kautta, vaan hän luulee, että Jumala on antanut huoralle ja varkaalle kunnian.

Me olemme nähneet, että maailman-kunnia on muuttunut häpeäksi niin pian kuin omatunto on herännyt. Ja se, kuin on häpeä maailman edessä, on suuri kunnia Jumalan edessä. Vapahtaja on kantanut kunniankruunun ristipuussa, joka luullaan suureksi häpeäksi maailman edessä. Ja sama orjantappurakruunu on muuttunut kunniankruunuksi Jumalan ja kaikkien pyhien enkelien edessä. Eikä saata kristitty nähdä parempaa kunnianmerkkiä Vapahtajan päässä, kuin tämä orjantappurainen kruunu, joka oli häpeäksi ja häväistyksiksi pantu hänen päähänsä.

Niin muuttuu myös maailman häpeä ja pilkkaaminen kunniaaksi kristitylle, joka sen häpeän ilman suuttumatta kantaa. Sillä kristillisyyttä on aina pidetty

suurena häpeänä maailman edessä. Kristityt ovat saaneet koiran nimen kantaa. Turkkilaiset sanovat kristitylle: "Sinä kristitty koira!" Kristityt ovat saaneet villihengen nimen pakanoilta. Heitä kutsutaan Jumalan nimen pilkkaajiksi juutalaisilta. Pakanat ovat sanoneet, että kristityt ovat pahoilta hengiltä riivatut.

Mutta tämä maailman pilkkaaminen on kristityn kunnia. Tätä ei ymmärrä sokea raukka, jonka silmät rietas on kääntänyt nurin. Ja sen tähden on vanhan ihmisen kunnianpaikka niin arka, ettei siihen kärsi koskea. Ja jos siihen joku sana koskee, niin se puoskaroidaan pirun paskalla.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat kunniaattomiksi tulleet maailman edessä, katsokaa sen suuren Ristinkantajan päälle, joka kantoi kunniankruunun. Joka teidän tähtenne tuli kunniaattomaksi maailmassa. Katsokaa, kuinka suuren kunnian hän nyt kantaa taivaissa. Katsokaa, kuinka hän tänä päivänä itkee ja surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka ovat eksyneet väärälle tielle, ja ovat Vanhemman verellä ostaneet itsellensä kunnian maailmassa. Nämä Vanhemman kyyneleet ovat täällä armon ajassa polttaneet, ja polttavat vielä niitten tuntoa, joitten haavoja hengelliset puoskarit eivät ole parantaneet suruttomuuden laastarilla ja pirun paskalla.

Mutta nämä Vanhemman kyyneleet ovat myös taivaallinen lääkitys niille, joitten tuntoon on tullut reikä. Sillä Vanhemman kyyneleet polttavat suruttoman tuntoa, koska siihen tulee reikä, ja parantavat myös omantunnon haavat. Jospa nyt Vanhemman kyyneleet polttaisivat muutaman kovan ja paatuneen tunnon, että siihen tulisi reikä! Jospa Van-

hemman kyyneleet putoaisivat sen paikan päälle, jossa tunto ei ole niin paksu, kuin parkittu nautahärän vuota. Mitä-maks aukenisivat muutaman sokean raukan silmät sen kautta, että hän rupeaisi näkemään ja tuntemaan, kuinka hän on pilkannut Vanhemman kyyneleet.

Tiputtakoon myös Taivaallinen Vanhin muutaman pisaran Lasaruksen haudan päälle, että juutalaiset näkisivät, kuinka paljon hän rakasti Lasarusta, ja rakastaa vielä nytkin, vaikka hän on haudassa. Mutta hän herättää hänet ylös, ja hänen sisartensa, Martan ja Marian pitää näkemän Jumalan voiman. Kuule, rakas Taivaallinen Vanhin murheellisten sisarten, Martan ja Marian huokaukset, ja älä anna epäuskon hallita heidän sydämissänsä, niin kuin sinä olet itkenyt itkeväisten kanssa. Isä meidän j. n. e.

Tämän päivän evankeliumissa me kuulemme Taivaallisen Vanhimman itkevän ja surkuttelevan niitä onnettomia sieluja, jotka eivät tottele hänen rakkaita manauksiansa parannukseen, vaan pilkkaavat hänen kyyneleensä ja tallaavat hänen verensä. Ja vaikka moni suruton luulee, että ainoastansa Jerusalemin asuvaisia hän surkuttelee, jotka olivat niin tottelemattomat ja paatuneet, etteivät he viitsineet kuulla hänen taivaallisia opetuksiansa siitä taivaallisesta valtakunnasta. Kuitenkin, jos hän olisi täällä meidän silmiemme edessä vaeltamassa, ja näkisi meidän elämämme, niin kuin hän näkee taivaassa, mitä maailmanihmiset puhuvat ja ajattelevat hänestä ja hänen opetuslapsistansa, löytäisi hän vissimmästi täälläkin paljon paatuneita, jotka olisivat itkemäväärtit, jos niillä

olisi silmät sen verran auki, että he näkisivät hänen kyyneleensä ja kuulisivat hänen huokauksensa. Mutta se on kätkeyty heidän silmiensä edestä, koska he ovat sokeana syntyneet ja kuuroina istuneet tähän päivään asti.

Niitten sielujen ylösrakennukseksi, jotka eivät ole vielä peräti paatuneet, tahdomme me tällä kerralla perään ajatella, minkä tähden Jeesus itkee.

Antakoon taivaallinen Herra Jeesus armonsa, etteivät kaikki hänen kyyneleensä vuotaisi hukkaan maahan. Että joku kyynel vuotaisi hyvään maahan ja kantaisi hedelmän taivaan valtakunnalle.

Ensimmäinen tutkistelemus: Mistä tulevat Vanhemman kyyneleet? Sitä me mahdamme kysyä, jotka olemme maalliset vanhimmat, emmekä tiedä vielä, mistä taivaallisen Vanhimman kyyneleet tulevat. Moni maallinen vanhin surkuttelee lapsiansa, koska he joutuvat johonkuhun onnettomuuteen, niin kuin köyhyyteen, onnettomiin naimisiin, eli jos he nuorena kuolevat ja jättävät vanhempansa suruun ja murheeseen. Silloin vuotavat maallisen vanhimman kyyneleet, vaikka moni ei tiedä, mitä hän itkee.

Moni suruton vanhin, joka on köyhyydessä, kiittää Jumalaa, joka korjasi hänen lapsiansa, että hän, nimittäin maallinen vanhin, pääsi heitä ruokkimasta. Mutta eivät nekään raukat tiedä, ketä he kiittävät. Usein vuotavat luonnollisen vanhimman kyyneleet juuri turhaan. Eivät ole luonnollisen ihmisen kyyneleet oikeat kyyneleet, vaikka ne on usein katkerat ja suolaiset. Välistä vuotavat kyyneleet ilman aikaansa luonnollisen ihmisen silmistä, vaikka ei ole paljon tietoa, mitä hän itkee.

Muutamat itkevät pahuuttansa, muutamat itkevät kunnian perään, koska heitä viattomasti haukutaan. Ja ihmiset luulevat, että ne ovat katumuksen kyyneleitä. Mutta eivät semmoiset ole muuta kuin käärmeen kyyneleitä. Huora itkee, koska huorakumppani menee toisen huoran tykö. Olen minä myös nähnyt yhden päävarkaan itkevän kunniansa perään. Ja olen kuullut hänen valittavan, että viattomasti häntä haukutaan. Ilmankin huoruuden ja kunnian rietas lukee heidän kyyneleitänsä, ja kuulee heidän huokauksiansa.

Mitäs semmoiset kyyneleet tulevat? Tulevatkos ne sydäimestä? Vai tulevatkos ne maksasta ja pernasta? Sanaanlasku sanoo, että paha vaimo ei lakkaa torumasta, ennen kuin hän itkee. Minä luulen, että semmoiset kyyneleet ovat käärmeen kyyneleet, jotka tulevat välistä maksasta ja välistä pernasta ja välistä sapesta, ja kukaties siitä paikasta, jota ei viitsi kunniallinen ihminen mainita. Semmoiset kyyneleet pitäisi teidän säästämän siksi, kuin ne paremmin tarvitaan.

Vapahtaja sanoi niille vaimoille, jotka surkuttelivat häntä: "Älkää itkekö minua, vaan itkekää itse teitänne ja teidän lapsianne, sillä katso, päivät tulevat, joina sanotaan: autuaat ovat hedelmättömät, ja ne nisät, jotka eivät imettäneet." Olettekos te maalliset vanhemmat ajatelleet, koska se aika tulee? Jos te itkisitte itse teitänne ja teidän lapsianne, niin kuin Daavid itki poikaansa, joka suruttomuudessa kuoli, niin voisivat ne kyyneleet jotakin vaikuttaa. Mutta te itkette usein semmoisia kyyneleitä, jotka ovat katkerat ja suolaiset. Mutta ne eivät

vaikuta mitään. Eivät omaksi, eivätkä lasten ylösrakennukseksi.

Koska Vanhin näkee lapsiensa eksyvän väärälle tielle ja tekevän itsensä onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa, koska muutamat tulevat huoriksi ja muutamat varkaiksi, koska muutamat tulevat murhaajiksi ja muutamat juomariiksi, silloin pitäisi teidän muistaman nämä Jeesuksen sanat: "Itkekää itse teitänne ja teidän lapsianne." Koska muutamat pilkkaavat vanhempansa kyyneleitä, muutamat pieksävät vanhempiansa, ja muutamat kiroavat synnyttäjäänsä, silloin tulevat teille nämä Vapahtajan sanat eteen: "Autuaat ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät synnyttäneet, ja ne nisät, jotka eivät imettäneet." Silloin te saatte huutaa vuorille: "langetkaa meidän päallemme", ja kukkuloille: "peittäkää meitä!"

Mitäs te tekisitte, vanhemmat, jos teille tulisi semmoiset lapset, jotka hypäisivät vanhemman nokan edessä ja sanoisivat: "Haas, tule lyömään, jos tohdit!" Minä olen nähnyt sen onnettoman vanhemman sydämen paatuvan, ja olen kuullut hänen valittavan: "Nämä paatuneet lapset ovat saattaneet minut helvettiin." Mitäs te tekisitte, jos teillä olisi sen kaltaisia lapsia? Minä ajattelen, että te kuolisitte murheesta ja sanoisitte, niin kuin se vanha Israel: "Te saatatte minun harmaat hiukseni murheella hautaan."

Mutta kelläs semmoiset lapset ovat? Te mahdatte kysyä, kukas sen kaltaisia hukanpenikoita on synnyttänyt, ruokkinut ja ylöskasvattanut? Tässä huoneessa hän on. Ja minä näen vielä nytkin palaavat kyyneleet vuotavan hänen silmistänsä. Ja minä ihmettelen, ettei hän ole jo

aikaa heitä hävittänyt. Koska minä kysyin häneltä, rakas Vanhin, mitäs itket, vastasi hän: "Minä olen kasvattanut lapsia, mutta ne on kovakorvaisiksi tulleet, ja ei ne ota kuritusta vastaan. Lapset ovat kaikki tyynni eksyneet väärälle tielle." Ja nekin, jotka vielä pienet ovat, että he mahtuvat Vanhimman syliin, purevat Vanhemman rintoja. Ei Vanhimmalle ole tullut niistä lapsista iloa, vaan surua ja mielikarvautta, sillä muutamat ovat huoria, muutamat varkaita, muutamat juomareita, muutamat murhaajia. Muutamat seisovat puolassa, ja muutamat kiroavat Luojaansa, vaikka he purevat kieltänsä tuskan tähden.

Minä ihmettelen, ettei Vanhin ole jo aikaa hävittänyt sen kaltaisia hukanpenikoita, eli ajanut heitä pois huoneestansa. Mutta ei Vanhimman sydän anna myöten, ennen hän kärsii hirmuisen tuskan ja vaivan, ennen kuin hän niitä hävittää, sillä hän odottaa aina parannusta. Mutta koska nämä lapset vahvistuvat, niin tulevat he vielä ylpeämmiksi ja paatuvat. Viimein sanovat he Vanhimmalle: "Sinä ilmankin olet meitä ruokkimassa. Kyllä me löydämme sijaa muualla."

Semmoiset luottavat sen päälle, että he löytävät sijaa maailmassa ja helvetissä, jos vielä Taivaallinen Vanhin ajaisi heitä pois talostansa ja tekisi heitä perinnöttömiksi. Katso, rakas Vanhin! Siinä on sinulle kiitos ja kunnia sen edestä, että sinä olet näitä kiittämättömiä ruokkinut ja ylöskasvattanut. Siinä sinulle palkka sen edestä, että sinä olet näitä hukanpenikoita suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt. Siinä sinulle kiitos sen edestä, että sinä olet heidän edestänsä rukoillut ja valvonut hei-

dän ylitsensä ja sylissä kantanut. He sylkevät sinua kasvoihin ja sanovat: "Haas, tule lyömään, jos tohdit!"

Näettekös nyt, minkä tähden Jeesus itkee? Ymmärrätekös nyt, mistä nämä Vanhemman kyyneleet tulevat? Ne tulevat juuri vertavuotavasta sydäimestä. Hän surkuttelee niitä onnettomia sieluja, jotka eivät ottaneet kuolevaisen Vanhimman viimeisiä manauksia vastaan. Nyt ovat muutamat kauniit alkaneet riitelemään Vanhimman haudan päällä, vaikka hän on varoittanut: "Älkää vuodattako verta minun hautani päälle!" Kuitenkin he riitelevät perinnön päältä ja sanovat: "Vanhin on itse syönyt kaikki!" Mitäpä ne huolivat, jotka ovat Vanhemman verisuonista verta laskeneet, ja vielä tallaaavat hänen vertansa jaloillansa. Kyllä he saattavat vielä veljensä tappa.

Olivatkohan Israelin pojat paremmat? Se kaunis poika, Absalom, joka oli kunniallinen maailman edessä, ja niin nöyrä, että hän antoi kaikille asiamiehille suuta, sillä oli sen kaltainen sydän, että hän olisi kyllä saattanut ostaa maailmankunnian vanhemman verellä. Semmoiset miehet kelpaavat parhaiten maailmalle, jotka ostavat maailman tavaran ja kunnian vanhemman verellä. Mutta kuitenkin tulee Vanhemmalle suuri murhe isäntappajan kuolemasta. Ei olisi Vanhin suonut hänen kuolevan suruttomuudessaan.

Siinä te näette kristillisen vanhemman sydämen. Ja siitä me saatamme joltisesti, mutta emme täydellisesti, arvata, millainen Taivaallisen Vanhemman sydän on. Ei hän saata nähdä, että kaikki lapset menevät kadotukseen. Sen tähden täytyy hänen tänäkin päivänä vuodattaa rakkauten ja kaipauksen kyyneleitä paa-

tuneitten ylitse. O, jos sinäkin tietäisit, mitä sinun rauhaasi sopii, niin sinä ajatelisit tällä sinun ajallasi. Mutta nyt on ne kätkeyt sinun silmiesi edestä. Kätkeyt ovat suruttoman kansan edestä, kätkeyt ovat kaikki Vanhemman kyyneleet. Kätkeyt ovat sinun silmiesi edestä sekä entinen kauhistavainen elämä, että nykyinen paatumus ja tulevainen kadotus. Kätkeyt ovat sinun silmiesi edestä, sinä suruton maa, sekä sinun kauhea elämäsi että Vanhemman haavat.

Ainoastansa ne harvat sielut, jotka murheellisella sydämellä katselevat, kuinka kyyneleet vuotavat Vanhemman silmistä, saattavat arvata, mikä suuri rakkaus Vanhemman sydämessä on. Ja mistäs tulevat nämä Vanhemman kyyneleet? Juuri sydämen pohjasta, juuri hänen sisimmästensä.

Toinen tutkisteleminen: Mitäs nämä Vanhemman kyyneleet vaikuttavat? Jumalattomat näkivät kyyneleitä vuotavan Vanhemman silmistä. He kuulevat hänen huokaavan viimeisessä kuoleman kilvoituksessa: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät!" Mutta eivät kuolevaisen Vanhimman kyyneleet vaikuta mitään paatuneitten sydämissä. Vanhimman kyyneleet vuotavat sen tähden, että kaikki lapset ovat eksyneet väärälle tielle ja tehneet itsensä onnettomiksi ajassa ja iankaikkisuudessa. Ja me arvaamme hyvin, että Vanhemman kyyneleet ovat kuumat kyyneleet, ja että ne tulevat juuri sydämen pohjasta.

Mutta eivät paatuneet ymmärrä, minä tähden hän on niin suuressa murheessa. Enin osa niistä kyyneleistä putoaa niin kuin rakeet kaljaman päälle. Ei tule reikää tuntoon, vaikka kuinka Vanhim-

man kyyneleet putoaisivat sen päälle. Mutta saattaa kuitenkin löytyä joku harva sielu, jonka tuntoon nämä Vanhimman kyyneleet putoavat raskaasti. Jos, sanon minä, joku kyynele putoaisi tunnon päälle, niin se on arvattava, että se on polttava, sillä Vanhemman kyyneleet ovat kuumat. Eivät ne ole katkerat, niin kuin käärmeen kyyneleet. Eivät ne ole suolaiset, niin kuin huoran kyyneleet. Kuumat ovat Vanhemman kyyneleet, sillä ne tulevat lämpimästä sydäimestä. Ne tulevat rakkaasta sydäimestä, ja armahtavaisesta sydäimestä, ja murheellisesta sydäimestä, ja palavasta sydäimestä.

Eivät Vanhemman kyyneleet ole niin katkerat ja suolaiset, kuin siveän huoran kyyneleet, jotka tulevat sapesta ja pernasta. Mutta Vanhemman kyyneleet ovat niin kuumat, että ne polttavat katumattoman tuntoa helvetissä, vaikka paatuneitten tunto on täällä armon ajassa niin paksu, kuin nautahärän vuota. Jos Vanhemman kyyneleet putoavat semmoisen tunnon päälle, niin ne putoavat, niin kuin rakeet kaljaman päälle.

Vaikka nyt Vanhin on itkenyt kaikkien jumalattomien tähden, eivät Vanhemman kyyneleet vaikuta kuitenkaan monen omassatunnossa totista surua ja murhetta. Ei tule reikää monen ihmisen omaantuntoon, vaikka Vanhemman kuumat kyyneleet putoavat sen päälle. Sillä koska paatuneet lapset näkevät näitten kyyneleitten vuotavan Vanhemman silmistä, silloin sanoo paatunut lapsi: "Älä pidä minusta vaarin, itse minä vastaan, jos vahinko tulee sielulle." Toinen, joka tahtoo omalla parannuksella niitä entisiä vikojansa parantaa, sanoo murheelliselle Vanhimmalle: "Minä lu-

paan parannuksen tehdä ja siveästi elää.” Armonvaras sanoo: “Älä itke minua, ilmankin sinä olet jo aikaa anteeksi antanut.” Neljäs sanoo: “Minun täytyy paeta pois sinun kasvojesi edestä, en saata minä nähdä Vanhimman kyyneleitten vuotavan.” Ja viides sanoo: “Minä kuolen murheesta ja epäilyksestä. Sinun kyyneleesi polttavat minun tuntoani hirmuisesti. Jos et anna anteeksi minun vääryyttäni – Sela! –, niin minun täytyy iankaikkisesti kuolla.”

Nyt te kuulette, mitä Vanhemman kyyneleet vaikuttavat, koska ne putoavat katuvaisen omantunnon päälle. Ne polttavat, niin kuin palavat hiilet. Mutta Vanhemman kyyneleet ovat kokoonpannut kahdenlaisesta aineesta: Toinen osa on Jumalan ankara vanhurskaus ja toinen osa palava rakkaus.*

Jokaisessa Vanhemman kyyneleessä on toinen osa ankara vanhurskaus ja toinen osa on palava rakkaus. Toinen osa on Jumalan viha, ja toinen osa on armo. Jos nyt omassatunnossa on reikä ja sydämessä haava, niin vaikuttaa yksi kyynele Vanhemman silmistä niin paljon, että omatunto rupeaa verta vuotamaan ja sydän rupeaa särkymään. Mutta silloin erkaantuu Jumalan ankara vanhurskaus armosta. Jumalan viha ja katumuksen kyyneleet sekoittuvat ja vuotavat maahan, mutta Jumalan armo jää sydämeen ja parantaa omantunnon haavat.

Ikään kuin muikea piimä pantaisiin lämpimän maidon sekaan. Varsin erkaantuu juusto, ja hera jää. Niin erkaantuu myös Jumalan ankara vanhurskaus armosta, koska katumuksen katkerat kyyneleet rupeavat lämpimästä ja palavasta sydäimestä vuotamaan. Jumalan

viha on polttava tuli, mutta katumuksen kyyneleet sammuttavat sen.

Katsokaa, sillä tavalla vaikuttavat Vanhemman kyyneleet omantunnon poltetta siinä omassatunnossa, kussa jo reikä on, josta Vanhemman kyyneleet pääsevät vuotamaan omantunnon sisälle. Mutta siinä, kussa ei reikää ole omassatunnossa, siinä ei vaikuta Vanhemman kyyneleet mitään. Ne putoavat kyllä omantunnon päälle, mutta koska ei ole omassatunnossa yhtään reikää eli haavaa, valuvat ne molemmin puolin omaatuntoa, ja putoavat maahan. Ja maan päältä ne vajoavat, niin kuin muutkin vedenpisarat maan alle. Ja siellä ne vasta rupeavat polttamaan niitten tuntoa surkeasti, jotka maan alla ovat. Sillä vaikka apostoli sanoo, että niittenkin polvet kumartavat Jeesuksen nimeen, jotka maan alla ovat, ei hän kuitenkaan sano, että nämä polvien kumartaminen maan alla auttaa heitä maan alta ylös.

Tämä polvien kumartaminen maan alla taitaa olla samankaltainen kumartaminen, kuin täälläkin tapahtuu kuolleen uskon tunnustajilta. He kumartavat polviensa Jeesuksen nimeen, mutta sydämiänsä he kumartavat maailman puoleen. Voi teitä, te suruttomat maailman lapset, jos te putoatte maan alle ja siellä kumarratte teidän polvianne Jeesuksen nimeen ja huudatte: “Herra, armahda meidän päällemme!” Mutta seinät pimeyden luolassa vastaavat: “Meidän päällemme, meidän päällemme! Vanhemman kyyneleet vuotavat katosta meidän päällemme. Vaivaisten kyyneleet vuotavat katosta meidän päällemme. Viattomien lasten kyyneleet vuotavat katosta

meidän päällemme. Käärmeen kyyneleet vuotavat katosta meidän päällemme. Ja kaikki nämä kyyneleet vuotavat raskaasti meidän tuntomme päälle ja polttavat surkeasti meidän tuntoamme.” Ja silloin rupeavat he huutamaan vuorille: “Langetkaa meidän päällemme!” ja kukkuloille: “Peittäkää meitä!” Ja seinät pimeyden luolassa vastaavat joka kantilta: “Peittäkää meitä!”

Rakas Vanhin, mitäs itket tien päällä tänä päivänä, kasvot kääntyneinä Jerusalemin kaupungin puoleen? Mitäs näet siinä kaupungissa, joka liikuttaa sinun sydämesi kyyneleihin asti? Kaikki lapset ovat eksyneet väärälle tielle. Et sinä saa iloa, et yhdestäkään lapsesta, joita sinä olet suurella tuskalla ja vaivalla synnyttänyt. Joita sinä olet murheella ja kyyneleillä ruokkinut. Joita valvomisella ja huokauksilla imettänyt olet. Usein ajattelit sinä, rakas Vanhin, koska sinä imettäessäsi tätä nuorinta lasta, jota sinä viimeiseksi luonut olet oman kuvasi kaltaiseksi: “Tästä lapsesta tulee minulle ilo vanhuuden päivänä, koska vanhemmat lapset ovat jo minusta luopuneet ja paatuneeksi tulleet.”

Mutta surkeasti tulit sinä petetyksi, rakas Vanhin. Yksi paatunut kelmi tuli villitsemään tätä nuorinta lasta, ja se tuli lihan himoilta voitetuksi ja rupesi huoraamaan sen vanhan kelmin kanssa, josta taas tulee sinulle surua ja mielikarvautta. Et sinä kuitenkaan saattanut jättää tätä nuorinta lasta sen vanhan kelmin haltuun, vaan sinun täytyi tulla tänne itkemään ja huutamaan riettaan huoralle: “Tule pois veikkonen. Älä makaa riettaan sylissä. Sinä tulet onnettomaksi ajassa ja iankaikkisuudessa!”

Mutta riettaan huora ei ole kuuleviinaan. Nauraa vain riettaan sylissä ja sanoo taivaalliselle Vanhimmalle: “Haas, tule lyömään, jos tohdit!”

Jos Vanhin tahtoo häntä väkisin vetää riettaan sylistä, silloin potkii hän vastaan ja sanoo: “Tapa jo!” Sen kaltaista kiitosta saa nyt Vanhin sen edestä, että hän on sinua suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, murheella ja kyyneleillä ylöskasvattanut. Valvonut sinun ylitsesi ja sylissä kantanut. Hänen täytyy valittaa: “Minä olen kasvattanut lapsia, mutta he ovat kovakorvaisiksi tulleet. Eivät he ota kuritusta vastaan.”

Ne harvat sielut, jotka ovat ottaneet Isänsä kuritusta vastaan, jotka ovat antaneet suuta Isän vitsalle ja armollisen kurituksen jälkeen ovat päässeet Vanhemman syliin sen sovinnon kautta, kuin Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on. Katsokaa tekin armoitetut sielut, kuinka kyyneleet vuotavat Vanhemman silmistä niitten lasten tähden, jotka ovat saattaneet Vanhimmalle surua ja mielikarvautta tottelemattomuutensa kautta. Jos te vielä toisen kerran annatte sydämenne maailmalle ja riettaalle, niin tulee Vanhimmalle niin suuri murhe, että hän kuolee murheesta.

Kuka sitten ruokkii teitä rieskalla? Kuka enää valvoo teidän ylitsenne? Kuka huutaa teitä takaisin vaaralliselta tieltä? Kuka noutaa teitä viettelijän talosta, ennen kuin iankaikkinen pimeys tulee? Luuletteko te, että Vanhin on niin paljon itkenyt, että hän on murheen tähden sokeaksi tullut, ettei hän enää näe, mihin teillä on halu juosta? Mutta pysykää kotona Vanhemman tykönä, ja älkää luopuko hänestä. Hän on jo kerran nou-

tanut teitä riettaan sylistä. Kuka tietää, jos hän toiste rupeaa laukkomaan teidän perässänne! Jos te vielä toisen kerran menette sen viettelijän tykö, niin ei Vanhin enää huoli teistä, koska ette huoli hänestä. Katsokaa siis, kuinka kyyneleet vuotavat Vanhimman silmistä, että te tulisitte rukoilemaan häntä ja tarjoamaan teidän sydämenne hänelle, ja lupamaan, ettette koskaan luovu hänestä. Amen.

Jäljennös / Laestadiana 1 (Jussilan kokoelma) E. Hermanssonin jäljennöskirja / Oulun maakunta-arkisto /

*-merkistä asti erilainen kuin Puhtaat Saarnat (1984) kirjassa. Todennäköisesti tämä saarna on koottu kahdesta eri saarnasta.

Joka korvansa kääntää pois lain kuulosta, hänen rukouksensakin on kauhistus. Sananlaskut 28: 9

Kuningas Salomo oli ilman epäilemättä nähnyt, kuinka nekin, jotka kääntävät korvansa pois lain kuulosta, se on semmoiset paatuneet henget, jotka eivät tahdo kuulla Jumalan lakia, vuovaavat kuitenkin rukoilla Jumalaa. Mutta Salomo todistaa nyt sananlaskujen kirjassa 28: 9, että semmoisen ihmisen rukous on kauhistus.

Ja minkä tähden on lain ylenkatsojan rukous kauhistus? Minä luulen sen olevan kauhistuksen sen tähden, että hän rukoilee semmoisia mahdottomia, josta tulisi synty ja vääryys, jos Jumala antaisi hänelle, mitä hän anoo. Niin esimerkiksi varas ei tahdo kuulla Jumalan lakia, kussa häntä haukutaan, mutta hän rukoilee kuitenkin, että Jumala siunaisi hänen reissunsa, koska hän menee varastamaan. Ja jos vieraat miehet¹ tulevat päälle, koska hän on varastamassa, niin alkaa varas rukoilemaan Jumalaa, että vieraat miehet kuolisivat, ennen kuin asia tulee laissa tutkisteltavaksi.

Huora rukoilee Jumalaa, ettei tulisi lasta huoravuoteesta. Ilmankin nyt huoran ja varkaan rukous on Jumalalle otollinen. Niin me päätämme, että katumattoman huoran ja katumattoman varkaan rukous on maailman jumalalle otollinen, mutta taivaan Jumala ei kuule semmoisia rukouksia, sillä se on kauhistus hänen edessänsä.

Ja mitäs viinaporvari rukoilee? Minkä kaltainen on viinaporvarin rukous? Joo, viinaporvarin rukous on tällöinen: Jumala siunatkoon minun kauppa-

ni, että minun kaluni kulkisi. Että paljon viinaa ostettaisiin.

Mitäs juomari rukoilee? Joo, näin juomari rukoilee. O, armollinen viinaporvari. O, rakas viina patruuna. Armahda minua ja anna yksi pisara vuotaa sinun hanastasi, virvoitukseksi minun surkeassa janossani!

Ja kuinkas huorapukki rukoilee. Joo, hän lankeaa polvillensa naaraspirun edessä ja rukoilee hartaasti ja puollittain huokauksilla: O, rakas neitsyt! Minä palan rakkaudesta sinua kohtaan. Enkö minä saa rakastaa sinua?

Semmoinen nyt on viinaporvarin, juomarin ja huorapukin rukous. Se on kauhistus Jumalan edessä.

Mutta millainen nyt on fariseuksen rukous? Fariseus ei ole väärä, ryöväri eli huorintekijä. Ei hän ole varas eikä huora, ei hän ole juomari eikä viinaporvari. Sitä vastoin on hän kahdesti viikossa paastonnut ja maksanut kunniallisesti kymmenykset kaikista. Ei fariseus ole kironnut, tapellut, eli vääryydellä mitään voittanut. Hän on niin siveästi elänyt, ettei ole yhtään syntiä tunnon päällä. Eiköhän hän mahda olla tuhannen kertaa parempi, kuin publikaani, joka nyt seisoo taampana ja huokaa?

Fariseuksella on se vakuutus, että Jumala on häntä varjellut huoruudesta, varkaudesta ja kaikesta vääryydestä. Ja se on kohtuullista, että hän kiittää Jumalaa sen siveyden ja rehellisyyden edestä, joka hänen pääkallossansa on. Mutta me olemme jälkeen huomanneet, että maailman jumala on häntä varjellut synnistä. Se pitää meidän Jumalan armon kautta näyttämän eli viisaaman, koska me olemme ensinnä rukoilleet taivaan

Jumalaa, että hän aukaisisi fariseuksen sokeat silmät, jotta hän tulisi havaitsemaan, kuinka vaarallisessa tilassa hän on. Kuule, taivaan Jumala, publikaanin huokaukset, vaikka hän nyt seisoo taampana ja huokaa. Isä meidän j. n. e.

Tämän päivän evankeliumissa muistele Vapahtaja, että kaksi ihmistä meni ylös temppeliin rukoilemaan. Yksi fariseus ja toinen publikaani. Fariseus rukoili ensinnä niin kuin arvattava on, että fariseus, joka katsoi ylen publikaania, kävi edellä, ja publikaani, joka oli maailman ylenkatsoma, kävi perässä. Josta myös seuraa, että fariseus astui ensinnä temppeliin, sillä ei suinkaan fariseus viitsi nähdä tuota publikaania rinnallansa vaeltavan, koska hän kiitti Jumalaa sen edestä, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani.

Me ymmärrämme siis, että fariseus astui ensinnä temppeliin, ja alkoi myös ensinnä rukoilemaan. Siinä hän nyt seisoo ja rukoilee näin itsekseen, niin matalla äänellä, ettei moni kuule, mitä hän rukoilee, sillä hän rukoilee ainoastansa ajatuksilla, mutta ei sydämellä, ettei saisi ulkokullatun nimeä, jos hänen rukouksensa tulisivat ynnä huokausten kanssa sydämestä.

Ja koska publikaani ei tohtinut nostaa silmiänsäkään taivaaseen mahdottomuuden tähden, niin se on arvattavaa, että fariseus, jota mahdottomuus ei ole koskaan vaivannut, nosti silmiänsä ylös kattoon, katsellen, kuinka monta rautanaulaa on katossa. Ilman epäilemättä nosti hän myös silmiänsä ylös saarnatuoliin, nähdäkseen, jos pappi saarnaa ilman saarnakarttaa eli ei. Siinä on fari-

seuksella paljon tekemistä ja ajattelemista, kuinka huono tuo publikaani on, joka nyt seisoo taampana ja huokaa. Ja koska publikaani löi rintojansa, niin fariseus levittää rintojansa osoittaaksensa koko maailmalle, kuinka luja rinta hänellä on, johon ei pysty Jumalan kaksiteräinen miekka.

Koska nyt fariseus seisoo ja rukoilee näin itsekseen: Minä kiitan sinua, Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, vääärä, huorintekijä, taikka myös niin kuin tämä publikaani. Silloin luulee hän, että Jumala on varjellut häntä sekä ryöväämisestä ja huoruudesta, että myös vääryydestä, johonka kuuluu varkaus, juopumus, kirous, tappelus, ylpeys, koreus, komeus, ahneus, valhe ja viinakauppa; sillä Johannes sanoo, että synti on vääryys.

Mutta meidän pitää nyt Jumalan armon kautta näyttämän, että maailman jumala on varjellut fariseusta synnistä, ja vielä päälliseksi on maailman jumala pannut häntä paastoamaan ja kymmenyksiä maksamaan kaikista. Ei ainoastansa pellostä, lehmistä ja lampaista, mutta myös tulleista ja mintuista.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Kukas on se maailman jumala, joka on varjellut fariseusta synnistä? Toinen tutkisteleminen. Kukas on se maailman jumala, joka on pannut fariseusta paastoamaan?

Paavali puhuu maailman jumalasta, joka on sovaissut uskottomain taidot, että heidän pitää valheita uskomana. Emme me saata muuta ymmärtää, kuin että tämä maailman jumala ei ole muu kuin itse perkele, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa. Mutta ei ole perkele yksi maailman jumala, vaan niitä on

monta, niin kuin paha henki tunnusti sen riivatun suun kautta: Minun nimeni on legio, sillä me olemme monta. Vaikka siis fariseus kantaa monta perkelettä sydämessänsä, eivät ne kaikki pääse häntä hallitsemaan. Sillä yksi on siveyden eli omanvanhurskauden perkele, joka muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, vaikka hän on musta niin kuin itse pääperkele, koska hän joskus tulee valkeuteen.

Sillä tämä musta perkele, joka on fariseuksen paras enkeli, on niin totinen olevinaan, että hän kuulee varsin, jos joku kristitty olisi erehtynyt sanoissansa. Hän ottaa sanasta kiinni ja ahdistaa maailman lain kautta. Ja ettei mikään solmu tulisi hänen tuntonsa päälle, puhdistaa hän edeltä päin tuntonsa valheen kautta ja sanoo niin kuin Vapahtajan murhaajat: "Kuka sinut tahtoo tappaa? Emme me tahdo kristittyjen verta latkia." Silloin juuri koska hän rupeaa kantamaan kristittyjen päälle, että hän pääsisi maailman lain voimalla vahingoittamaan kristityitä, puhdistaa hän tuntonsa lohikäärmeen verellä ja sanoo: "Emme me tahdo kristittyjen verta latkia."

Fariseukset sanoivat Vapahtajalle: "Emme hyvän työn edestä sinua kivitä, mutta että sinä teet itsesi Jumalan Pojaksi." Omanvanhurskauden musta perkele on myös niin rehellinen ja yksivakainen, ettei hän varasta, eikä salli fariseuksen varastaa nuppineulan edestä, mutta mitä hän saattaa lain varjon alla varastaa, esimerkiksi väärällä viinakaupalla, siinä ei ole varkaus synti.

Omanvanhurskauden eli siveyden perkele panee fariseuksen kiittämään Jumalaa, jonka hän luulee varjelevan fariseusta synnistä. Mutta ei suinkaan

ole muu kuin siveyden perkele ja kunnian rietas varjellut fariseusta huoruudesta ja varkaudesta, niin myös ryöväämisestä. Sillä jos huoruuden himot nousevat fariseuksen lihassa, niin sanoo kunnian rietas: "Älä sinä pikku herra liiku vielä; jos sinä rupeat liikkumaan, niin sinä saatat häpeän ja huoran nimen minun päälleni."

Jos ahneuden rietas káskee fariseusta varastamaan, niin sanoo kunnian rietas: "Älä sinä veli kulta rupea julkiiseen varkauteen; sinä teet minut kunnianttomaksi, ja saatat minut häpeän alle." Ja omavanhurskaus todistaa: Se on tosi. Nyt tulee myös käärmeen viekaus, joka maailmassa viisaudeksi kutsutaan, ja sanoo ahneuden perkeleelle: "Älä sinä veli kulta mene varastamaan. Kyllä sinäkin saat himosi ja halusi muitten omaisuuden perään täytetyksi viinakaupalla ja voikaupalla. Tee kaupaa, ja ota hyvä voitto kalusta ja vaihasta. Sillä lailla sinä pääset rikastumaan, mutta ei varkauden kautta."

Katso, tällä lailla nyt siveydenperkele ja kunnianperkele varjelee fariseusta ryöväämisestä, huoruudesta, varkaudesta ja muista grouveista synneistä. Vielä kunnianperkele varjelee muutamia juopumuksesta, sillä vaikka lihan himo pakottaa ja káskee juoda, ei kuitenkaan kunnian rietas salli. Kunnian rietas sanoo muutamille näin: Älä sinä ole niin kuin sika päissä. Sinä saat juomarin nimen kantaa. Näin on nyt siveyden, se on, omanvanhurskauden ja kunnian rietas, varjellut fariseusta huoruudesta, varkaudesta ja julkisesta vääryydestä. Ja nyt hän seisoo tuolla, niin kuin mikä kunniallinen raatiherra ja kiittää juma-

laansa, se on, maailman jumalaa, joka on häntä varjellut synnistä, ja sanoo: "Minä kiitän sinua Jumala!" j. n. e.

2. Mutta ei siinä kyllä, että maailman jumala varjelee fariseusta synnistä. Vielä hän manaa häntä paastoamaan. Ei fariseus luule eli usko tulevansa autuaaksi paljaalla siveydellä, vaan omavanhurskaus panee häntä myös paastoamaan, se on, ulkonaisella tavalla osoittamaan jumalaisuutensa. Paastoaminen on ollut Vanhassa Testamentissa katumuksen merkki, koska hengellinen murhe on ollut niin suuri, ettei ole katuvainen jaksanut syödä. Ja on myös Uudessakin Testamentissa joskus tapahtunut, että katuvaisille on tullut siinä hengellisessä murheessa niin suuri halu ja nälkä ja ikävöitseminen Jumalan sanan perään, ettei ole katuvainen muistanut ruokaa, niin kuin Vapahtaja sanoo: "Ei ihminen elä ainoastansa leivästä, vaan jokaisesta sanasta, kuin Jumalan suusta lähtee."

Mutta ei fariseus ole vielä tullut murheelliseksi ja raskasmieliseksi syntiensä tähden, niin kuin publikaani, että hänen sen tähden olisi täytynyt paastota, vaan hän paastoo, että muut ihmiset uskoisivat, että hän on niin suuressa katumuksessa, ettei hän jaksaa syödä. Ja hän uskottelee sitten muille, että Pyhä Henki häntä ruokkii. Se nyt vasta on oikea ulkokullattu ja fariseus semmoinen. Mutta ei kaikki fariseukset pääse sinne saakka tekopyhydessä, vaan useimmat pysähtyvät siinä ulkonaisessa siveydessä (siihen määrään), etteivät he mene julkiiseen varkauteen eli lihalliseen huoruuteen. Semmoiset fariseukset saattavat kyllä sanoa: "Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset,

väärä, ryöväri" j. n. e. Mutta eivät ne saata sitä paastoamista omistaa. Eikä taas moni fariseus saata omistaa sitä paikkaa, kuin Vapahtaja on muistellut eri paikassa, että he maksavat tulleista ja mintuista kymmenykset. Sillä tämän aikaiset fariseukset eivät jaksaa maksaa määrättyjä kymmenyksiä pellosta ja lehmistä, jopa sitten tulleista ja mintuista.

Nyt seisoo publikaani taampana ja huokaa sillä aikaa, kun fariseus lukee rukouksiansa. Fariseuksella on pitkät ja kauniit rukoukset, mutta publikaanilla on lyhykäiset huokaukset. Fariseus luettelelee hyviä töitensä, mutta publikaanilla ei ole mitään hyvää luettelemista. Ja minä arvelen, että fariseukset vielä tänäkin päivänä katsovat publikaania ylen ja sanovat niin kuin juutalaiset: "Kukas sinua tahtoo tappaa?" Vaikka fariseuksen sydämässä palaa hengellinen viha, vaikka he kantavat kristillisyyden tähden Jeesuksen päälle ja kysyvät häneltä hänen opetuksistansa ja hänen opetuslapsistansa, kuitenkin he sanovat: "Kukas sinua tahtoo tappaa?" Fariseukset tekevät siinä niin kuin paavi, joka antoi muutamat synnit anteeksi ennen kuin ihminen oli niitä tehnyt.

Niin tekee myös rietas. Hän antaa fariseuksille synnit anteeksi ennen kuin he niitä tekevät. Hän opettaa fariseuksia kantamaan kristittyjen päälle, ja kuitenkin sanovat he: "Emme tahdo kristittyjen verta latkia." Mutta me näemme kuitenkin, että kristittyjen veri on makeampi kuin siirappi lohikäärmeen suussa. Ja fariseukset, jotka parhaiten ymmärtävät noutaa valkean helvetistä, millä he näkevät makkaroita tehdä kristittyjen verestä, eivät ne raukat ole vielä kylliksi

puhdistetut lohikäärmeen veressä. Kyllä vielä tarvitsevat enemmän puhdistusta lohikäärmeen mustassa veressä, ennen kuin he saavat omantunnon rauhan. Eipä Herodeksen huora saanut oman-tunnon rauhaa, ennen kuin Johannes Kastajan pää kannettiin vadin päällä.

Mutta se suuri Luoja, joka tähän asti on säästänyt köyhän seurakuntansa, vaikka fariseukset, kirjanoppineet ja lainoppineet käyvät hirmuisesti hänen päällensä, ja se suuri ruskea lohikäärme, joka käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien ketä hän saisi niellä, näyttää hampaitansa Jeesuksen karitsoille, on kuitenkin tähän päivään asti suojellut ja varjellut niitä harvoja sieluja, jotka publikaanin kanssa huokaavat, publikaanin kanssa seisovat taampana, publikaanin kanssa lyövät rintojansa.

Kerran tulee se päivä, että fariseukset, jotka täällä eivät huokaa sokeutensa ja pahuutensa ylitse, mutta katsovat ylen publikaania, joka huokaa ja lyöpi rintojansa. Fariseukset saavat kerran nähdä, että publikaanin huokaukset kuuluvat taivaaseen asti. He saavat nähdä, että se suuri Ristinkantaja, joka huokasi, koska kuuro ja mykkä seiso i hänen edessänsä, lukee publikaanin huokauksia, ja se orjantappuroilla kruunattu Kuningas kuulee, kuinka katuvainen publikaani huokaa. Raskaasti hän huokaa. Mutta hurskaampana hän menee kotiansa, kuin fariseus. Ja fariseuksen pitää kerran sen näkemän ja hämmästyvän.

Ja kerran tulee myös fariseuksen vuoro, että hänen pitää huokaaman. Mutta hänen huokauksensa eivät kuulu ulommaksi helvettä. Eivät ne kuulu edemmäksi kuin alimmaiseen taivaa-

seen, eikä syvempään kuin syvimpään pohjattomuuteen. Voi, voi, fariseus rukka, kuinka onneton sinä olet, jos et rupea nyt varsin huokaamaan. Amen!

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

* päiväsaarna

¹ todistajat

Jumalattoman rukous on suuri kauhistus.

Niin sanoi David viidennessä psalmissä.* Ja me uskomme myös, että niin on. Mutta jumalaton ei itse sitä usko, vaan hän luulee, että Jumala kuulee hänen rukouksensa, vaikka hän rukoilee mahdottomia. Niin kuin esimerkiksi katumaton ryöväri ristin päällä rukoili semmoisia, joita ei ollut mahdollinen saada. Fariseus myös rukoili, mutta ei ole tainnut Jumala kuulla hänen rukouksensa, koska hän ei tullut kotiansa vanhurskautettuna.

Tämänaikaiset fariseukset eivät rukoile paljon mitään. Jos he rukoilevat, niin he rukoilevat väärin. Niin kuin apostoli Johannes kirjoittaa: "Te rukoulette, ja ette saa, sillä te rukoilette väärin, että te sen himoissanne kuluttaisitte." Muutamat rukoilevat viinaporvaria, että he saisivat palavan himonsa sammuttaa. Muutamat rukoilevat huoriansa, että he saisivat palavan himonsa sammuttaa. Muutamat rukoilevat, että Jumala varjelisi heitä niin hulluksi tulemasta, kuin nämä heränneet ovat. Mikäs jumala se on, joka semmoisia rukouksia kuulee? Se jumala taitaa olla alimmaisessa taivaassa, joka huorain ja juomarien rukoukset kuulee.

Jos varas rukoilee, ettei kukaan tulisi näkemään hänen varkauksiansa, ilman-kin se Jumala häntä varjelee, joka pani häntä varastamaan. Jos huora rukoilee Jumalaa, ettei kukaan saavuttaisi häntä vereksen työn päältä, ilman-kin se jumala kuulee, joka pani hänen huoraamaan. Ja kyllähän maailman jumala varjelee omiansa saavutetuksi tulemasta vereksen

työn päältä, ettei kunnia menisi hukkaan. Mutta kukas fariseuksen rukoukset kuulee, joka rukoilee niin kauniisti ja niin hartaasti, että reikä pitäisi tulla taivaan kattoon hänen rukouksestansa? Minä luulen, että maailman jumala kuulee hänen kauniin rukouksensa, vaikka taivaan Jumalaa hän mielestänsä rukoilee.

Se kuuluu tämän päivän evankeliumista, että publikaani meni kotiansa hurskaampana kuin se toinen, vaikka fariseuksella olivat kauniit rukoukset, ja publikaanilla ei ollut kuin yksi huokaus. Fariseuksen ei tarvitse huoata, joka ei ole niin suuri syntinen, kuin publikaani. Publikaani on huora ja varas. Ja sentähden täytyy hänen huoata. Ja maailman herrat sanovat, että nämä heränneet huokaavat, niin kuin luontokappaleet huokaavat. Niin kuin Paavali kirjoittaa, että luontokappaleet huokaavat odottaen Jumalan lasten ilmestystä. Minä luulen, että Jumala kuulee luontokappalten huokaukset, jotka huokaavat sen tyrannin ylitse, joka heitä rasittaa ylitse heidän voimansa, ja vaatii heitä orjuuteen. Luontokappale huokaa maata pannessansa, mutta suruton ihminen ei huokaa koskaan.

Meidän pitää tänä päivänä kuuleman, minkäkaltaiset rukoukset fariseuksella ovat, ja peräänajatteleman, mikä jumala se on, joka fariseuksen rukoukset kuulee, ei sen tähden unhottaen publikaania, jota fariseus katsoi ylön. Meidän toivomme on, että publikaani meni kotiansa hurskaampana, kuin fariseus, vaikka fariseus luuli olevansa Jumalan paras ystävä. Kuule, katuvaisten Jumala, publikaanin huokaus, koska hän lyöpi rintoihinsa ja huokaa: "Jumala, armahda minun syntisen päälleni." Isä meidän, j. n. e.

Ylösluetun pyhän evankeliumin johdatuksesta, pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, minkäkaltainen mies tuo fariseus on, jolla niin kauniit rukoukset on.

Ensiksi. Minkäkaltainen fariseuksen ulkonainen elämä on? Toiseksi. Mistä tulevat fariseuksen kauniit rukoukset? Ja kolmanneksi. Kuka kuulee hänen rukouksensa? Publikaani seisoo taampana sillä aikaa, kuin fariseus rukoilee tempelissä ja kiittää Jumalaa, ettei hän ole niin huono kuin publikaani.

Ensiksi. Minkäkaltainen on fariseuksen ulkonainen elämä? Jos me saamme jotakin päättää, se kuuluu olevan siivo ja kunniallinen mies, jossa maailman ihmiset ei löydä yhtään vilppiä. Ei hän ole ryöväri, joka väkisin ottaa, eli varkauksella omistaa jotakin toisen kalua. Ei hän ole julkinen varas, joka viepi heiniä eli muuta kalua. Ei hän ole väärä. Ei hän tahdo vääryydellä mitään voittaa. Oikeat räkningit hän tahtoo tehdä. Viinakauppaa hän ei pidä vääränä. Ja hyvän hinnan hän tahtoo sekä paloviinasta että rommista, ja muusta kalusta. Ja se on hänen autuutensa perustus, että hän tekee oikein kaikille. Ja hänellä on se usko, ettei Jumala saata häntä tuomita, koska hän tekee oikein kaikille. Ei hän ole huorintekijä. Ei fariseus ole semmoinen narri, että hän laukkoo huorain perässä, vaikka kuinka kauniit olisivat. Ei taida fariseus olla niitä, jotka pyhänä lyövät palloa, ja saavat vielä helvetissä palloa juosta. Eikä fariseus ole korttimiehiä, jotka korttia lyövät pyhänä, ja saavat vielä helvetissä korttia lyödä. Eikä fariseus ole semmoinen, että hän katsoo ylön jumalanpalvelusta eli sakra-

menttia, niin kuin tämänaikaiset korttimiehet ja pallomiehet tekevät. Fariseus maksaa vielä kymmenykset kaikesta, kuin hänellä on. Ja kahdesti viikossa hän paastoo. Tämä paastominen myös kuuluu Jumalan palvelukseen, mutta pikku ryyppy taitaa olla hänelle luvallinen. Ei hän pidä sitä syntinä, jos vielä välistä järkikin horjahtais. Ei se tehe mitään, saati hän nousee ylös, kussa hän on maannut ja viinahöyry on mennyt pois päästä. Jos vielä kirous pääsee hällä, ei se pilaa häntä, koska se tapahtuu maailman jumalan kunniaksi.

Muutoin fariseuksella on tarkka silmä näkemään kristittyin vikoja. Jos yksi kristitty horjahtais, kyllä on fariseus valmis huutamaan kristittyin syntiä maailmalle. Mutta omia syntejä hän ei huuda maailmalle. Jeesus sanoi fariseuksille, että he kuurnitsevat hyttyisen ja nielevät kamelin.

Toiseksi. Minkäkaltaiset ovat fariseuksen rukoukset? Kauniit rukoukset kuuluvat olevan fariseuksella. Fariseuksella on se usko, että Jumala on häntä varjellut huoruudesta ja vääryydestä ja muista synneistä, joista hän luulee itsensä vapaaksi. Mutta me emme anna myöten, että Jumala on häntä varjellut synnistä, mutta kunnia ja omavanhurskaus on häntä varjellut huoruudesta ja vääryydestä. Sillä ei ole fariseus koskaan ollut Jumalan johdatuksen alla. Ei ole fariseuksen tunto koskaan herännyt. Niin muodoin pitäisi fariseuksen kiittämän kunnian- ja omanvanhurskauden perkelettä ja sanoman: "Minä kiitän sinua, sinä siveä perkele, ettäs olet varjellut minua huoruudesta, varkaudesta ja vääryydestä." Mutta ei fariseus usko, että

tämän maailman jumala, nimittäin maailman kunnia ja omavanhurskaus on häntä varjellut synnistä, vaan fariseuksella on se usko, että taivaan Jumala on häntä varjellut synnistä.

Sentähden sanovat myös tämännäikaiset fariseukset: "En ole huorannut, Jumalan kiitos. En ole varastanut, Jumalan kiitos. En ole juomari, Jumalan kiitos." Mutta tämä oma kiitos on kuitenkin maailman Jumalalle, mutta ei taivaan Jumalalle otollinen. Niin kauniit rukoukset, kuin fariseuksella on, ei löydy publikaanin suussa, jonka fariseus katsoo ylön ja pitää huonona. Mutta kukas tiesi, kuka pääsee kotiansa hurskaampana, fariseus eli publikaani? Sillä Jeesus sanoo: "Moni tulee idästä ja lännestä, ja pitää istuman Aabrahamin ja Iisakin kanssa taivaan valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys."

Kolmanneksi. Mikäs jumala se on, joka fariseuksen rukoukset kuulee? Fariseuksella on kauniit rukoukset. Ja maailman Jumalalle taitavat semmoiset rukoukset olla otolliset, koska hän kiittää, ei sentähden, että Jumala on häntä herättänyt synnin unesta, mutta sen edestä hän kiittää, ettei hän ole niin paha, kuin muut ihmiset. Publikaani ei saata kiittää sen edestä, että Jumala on häntä varjellut synnistä, sillä vaikka Jumalan Henki on vetänyt häntä usein synnin juoksusta, mutta hän ei ole totellut. Mutta Jumala rakasti niin paljon, että hän otti hänet väkisin kiinni. Ja siitä Jumalan Hengen vaikutuksesta tulevat nyt publikaanin huokaukset. Vaikka fariseus seisoo Jumalan temppeleissä ja levittelee itseänsä

ja ylönkatsoo publikaania hänen huokustensa tähden, kukas tiesi Jumala, joka on taivaassa, kuulee publikaanin huokaukset ja antaa hänelle synnit anteeksi, ja tekee hänet hurskaaksi armon kautta. Koska fariseus, joka ei viitsi nähdä semmoisia, jotka huokaavat niinkuin luontokappaleet, fariseus, sanon minä, meni ilman armotta pois kirkosta. Ja ilman armotta meni hän myös helvetin kuolemaan, kussa ei yksikään enää häntä kuule. Siellä saat, sinä hyvä fariseus, huota iankaikkisesti, kussa kaikki perkeleet sinua pilkkaavat ja ylönkatsovat. Niin kuin sinä täällä olet ylönkatsonut katuvaisten huokaukset.

Mutta meillä on se toivo, että publikaani, saattaa silloin, koska hän tulee kotiansa, kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että hän tekee yhden huoran ja varkaan hurskaaksi. Mutta siveän miehen, joka kiitti itseänsä paremmaksi muita, täytyy mennä kotia ilman Kristuksen vanhurskautta. Amen

Jäljennös / Kolarin kirkonarkiston kokoelmista. Jäljentänyt Johan Petter Naimakka v. 1870 /

* Käsikirjoitusjäljennöksessä lukee tässä kohdassa: "Niin sanoo David viimissä psalmissa." Sana "viimissä" on virhe, pitäisi ehkä lukea "viidennessä" psalmissa. Tosin tällaista sanontaa ei löydy tässä psalmiraamatun kohdassa, mutta vanhan suomalaisen virsikirjan virressä n:o 27, joka on seipetty 5. psalmin pohjalta, kuten virren otsikossa lukee, löytyvät sanat kolmannessa säkeistössä: "Jumalattoman rukous, On Sinull' suuri kauhistus." Laestadius on mahdollisesti ottanut saarnatekstinsä tästä virsikirjan kohdasta tarkistamatta tekstin sanamuotoa Raamatustaan. Toinen mahdollisuus on se, että jäljentäjä on tehnyt saarnan alkuun tämän virheen. Katso saarnaa n:o 77 (s.436), jossa on sama virsikirjan teksti.

Herra, ole minulle armollinen sinun hyvyytesi tähden. Pyyhi pois minun syntini sinun suuren laupeutesi tähden. Psalmi 51: 3

Koska Daavid oli usein hädässä syntien tähden, täytyi hänen ruveta huutamaan syvyydestä korkeuteen: "Herra, ole minulle armollinen sinun hyvyytesi tähden. Pyyhi pois minun syntini sinun suuren laupeutesi tähden." Se näkyy kaikista Daavidin koettelemuksista, että hän oli ollut suuressa synnin tuskassa, niin kuin hänen katumusvirtensä todistavat. Mutta siinä sydämen * ahdistuksessa on hän myös huutanut syvyydestä korkeuteen siihen asti, että hän sai vastauksen ylhäältä.

Daavidilla on ollut suuri rukouksen voima katumuksen aikana, mistä kaikkien muitten katuvaisten pitäisi ottaman itsellensä lohdullisen ja rakentavaisen esimerkin ja ajatella, että katuvaisten tarvitsee rukoilla, että Jumala armahtaisi heitä ja pelastaisi heitä helvetistä. Mutta siinä tilassa tuntuu, niin kuin Jumala olisi ylen kaukana, ettei hän taida kuulla katuvaisen syntisen huokauksia. Vaikka nyt Daavidilla oli välistä semmoinen tunto, että Jumala oli kaukana, ja että hän oli hyljätty Jumalalta, täytyi hänen kuitenkin huutaa syvyydestä korkeuteen ja kolkuttaa armonoven päälle, niin että se aukeni.

Siinä on teille esimerkki, te katuvaiset, kuinka teidän pitää huutaman ja kolkuttaman armonoven päälle, vaikka vihollinen usein lykkää mieleen (tällaisia ajatuksia): "Mitä sinä rukoilet näin pahalla, kylmällä ja kovalla sydämellä? Ei Jumala kuitenkaan kuule sinun rukoustasi. Sinä olet helvetissä ja Jumala on

taivaassa. Ei Jumala kuitenkaan kuule sinua." Mutta älä lakkaa huutamasta sitenkään. Jos et sinä avaa sydäntäsi ja huuda, niin sinun täytyy vajota iankaikkisesti pohjattomuuteen.

Tämän päivän evankeliumissa on meille annettu lohdullinen ja rakentavainen esimerkki (siitä), miten Jumala kuulee katuvaisen syntisen huokaukset, koska publikaani huokasi: "Jumala, armahda minua syntistä." Ja sydänten tutkija sanoo, että hän meni kotiansa hurskaampana kuin fariseus.

Seiso nyt vähän taampana, sinä katuvainen ja murheellinen publikaani, ja huokaa niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä korkeuteen. Pian pääset sinä menemään kotiasi vanhurskautettuna. Pian pääset sinä siihen suureen temppeliin, jossa ei tarvitse enää huoata, vaan iloita sen suuren Luojan armosta, joka huoran ja varkaan teki hurskaaksi yhden huokauksen tähden, joka särjetystä sydäimestä nousi. Kuule, armollinen Jumala ja syntisten armahtaja, katuvaisten publikaanien huokaus. Isä meidän j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta ja seuraavaisesti siitä, pitää meidän tällä armon hetkellä Jumalan armon kautta puhuman katuvaisen syntisen huokauksista. 1. Mistä publikaanin huokaukset tulevat? 2. Mitä publikaanin huokaukset vaikuttavat? Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että publikaanin huokaukset kuuluvat syvyydestä korkeuteen, ja että hän meni kotiansa hurskaampana, kuin fariseus.

Ensiksi. Mistä publikaanin huokaukset tulevat? Publikaanin huokaukset tu-

levat ahdistetusta sydäimestä. Koska omatunto on herännyt, alkaa se nuhtelemaan publikaania huoruudesta, varkaudesta, * juopumuksesta, kirouksesta, koreudesta ja muista törkeistä synneistä, joista fariseus sanoo olevansa viaton. Nämä omantunnon soimaukset vaikuttavat tuomion. Publikaanin silmät aukenevat ja hän näkee kuoleman, tuomion ja iankaikkisen kadotuksen silmiensä edessä. Silloin nousee myös omavanhurskaus päällekkantajaksi, joka sanoo järjessä: "Nyt sinä olet hukassa, ja sinun täytyy mennä helvettiin."

Ensimmäisessä heräyksessä on kaikilla heränneillä ollut semmoinen tunto, nimittäin ilman ehdoitta tuomitseva, joka on Jumalan ankara vanhurskaus ja lain kirous tunnossa. Ja se ihminen, joka kovin herää laista, näkee itsensä olevan helvetissä, eikä näe yhtään rakoa, josta hän pääsisi sieltä ylös. Semmoinen heräys on ollut Daavidilla ja opetuslapsilla Vapahtajan kuoleman jälkeen, joilta kaikki toivo loppui. Kaikki entinen kuollut usko katosi pois. Ja semmoinen heräys on ollut Lutheruksella ja kaikilla kristityillä, jotka ovat oikean annonjärjestyksen läpikäyneet.

Ja se on vielä tarpeellinen kristityille muistaa, kuinka ensimmäinen heräys on ollut, etteivät he unohtaisi, miten Jumalan Henki on ensin vaikuttanut heräyksen laista, ja miten he ovat lain kirouksesta päässeet.

Koska nyt katuvainen publikaani tulee kirkkoon rukoilemaan, seisoo hän taampana mahdottomuutensa tähden, eikä tohdi nostaa silmiänsä taivaaseen päin, jota vastaan hän on niin pahoin rikkonut, vaan lyö rintoihinsa ja sanoo:

"Jumala, armahda minua syntistä." Tämä lyhykäinen huokaus tulee ahdistetusta ja särjetystä sydäimestä. Mutta kuuleekos Jumala näin kelvottomia rukouksia? Minä uskon, että Jumala kuulee näitä kelvottomia rukouksia, vaikka fariseus ei usko sitä, sillä publikaani on fariseuksen silmissä huonoin ihminen maailmassa. Ei ainoastansa hänen huonon elämänsä suhteen, jota ei sovi kehenkään kiittää, mutta vielä huonompi on tuo huokaavainen publikaani hänen huokaustensa tähden, jotka pilaavat fariseuksen hartauden. Sen tähden kiittää fariseus itseänsä, ettei hän ole niin huono, kuin tämä publikaani. Fariseuksella on kauniit rukoukset. Hänellä on siveä elämä. Hänellä on paastoaminen ja muut hyvät työt.

Publikaani on fariseuksen rinnalla niin kuin yksi traasuperkele, jolle pitäisi annettaman luita ja ruotoja. Niin huono ja ylenkatsottu on publikaani maailmalta, ettei hänelle pitäisi annettaman sijaa maan päällä, jopa sitten temppeleissä, ei ollenkaan.

Semmoinenkos nyt on se ihminen, jonka huokaukset Jumala kuulee, ja joka menee kotiansa hurskaampana kuin fariseus. Se usko on kokonansa fariseuksen järkeä vastaan, ja jos semmoiset ihmiset ovat taivaan valtakunnassa, niin ei fariseus tahdo sinne tulla ollenkaan.

2. Katselkaamme nyt, mitä publikaanin huokaukset vaikuttavat. Jos publikaani menee kotiansa hurskaampana, kuin fariseus, niin ovat publikaanin huokaukset vaikuttaneet enemmän, kuin mitä hän on jaksanut uskoa. Koska nimittäin yksi laista herännyt ihminen al-

kaa huokaamaan, niin ei hän ensin tunne muuta, kuin että sydän on kova, kylmä ja ylpeä, vastahakoinen ja täynnä perkeleitä, jotka siellä elämöitsevät. Mutta kun sydän tuntuu ahdistuneelta, niin tulevat sieltä salaiset huokaukset, jotka ovat Pyhän Hengen vaikutuksia, vaikka muutamat eivät ota niistä vaarin. Mutta mitä enemmän Pyhä Henki ihmisessä vaikuttaa, sen raskaammaksi tulevat huokaukset.

Viimein täytyy hänen huoata niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat korkeudessa. Muutamat sanovat, että herännyt ihminen, joka huokaa, on vielä lain alla. Mutta mitäs se sana merkitsee, kuin Paavali sanoo: "Henki maana meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla." Minä ymmärrän nämä sanat niin, että Paavalilla oli usein huokauksia. Ja niin me näemme siis, että publikaanin huokaukset vaikuttavat niin paljon, että hän menee kotiansa hurskaampana, kuin fariseus.

Mutta eivät kaikki huokaukset ole Pyhän Hengen vaikutuksia. Maailmanmurhe myös tuo myötänsä huokauksia, ja omavanhurskaus myös vaikuttaa huokauksia. Ja huoruudenperkele vaikuttaa huokauksia. Mutta ne huokaukset, jotka Pyhä Henki vaikuttaa, ovat erotetut kaikista niistä.

Seiso nyt taampana, sinä katuvainen publikaani, ja huokaa: "Jumala armahda minua syntistä." Tämä huokaus, joka murheellisesta, katuvaisesta ja särjetystä sydäimestä lähtee, on totisesti vaikuttavainen ja painavainen. Se vaikuttaa niin paljon, että sinä pääset menemään kotia hurskaampana, kuin fariseus. Jos täällä vähän aikaa olet raskaalla tunnolla huo-

annut, kyllä pian pääset kotia vanhurskautettuna. Siellä kotimaassa eivät kuulu enää huokaukset, mutta ilo kuuluu Isän huoneesta, koska tuhlaajapoika on tullut kotia. Siellä Isän huoneessa kuuluu ilo olevan kaikilla lapsilla ja kaikilla palvelijoilla, niin että se riemu Jumalan lasten ilosta ja riemusta kuuluu kauas. Amen.

Jäljennös / Kolarin kirkon arkisto / P. Naimakan jäljennöskirja /

(1 lehti puuttuu, *-merkkien väli täydennetty 3. Postillan runkaan.)

**Niin sanoi Mooses Herralle: Ah, Herra, en ole minä tähän asti puhe-
lias mies ollut, sillä minulla on hidas
puhe ja kankea kieli. Ja Herra sanoi
hänelle: “Kuka on luonut ihmisen
suun, eli kuka on tehnyt mykän taik-
ka kuuron? Enkö minä Herra ole
heitä tehnyt?”** 2. Moos. 4: 10.

Koska Jumala käski Mooseksen men-
nä johdattamaan Israelin lapsia Egyptin
orjuudesta, rupesi Mooses estelemään it-
seänsä ja haki monta mutkaa, että hän
pääsisi sitä tekemästä, mitä Jumala tahtoi
hänen tekemään. Ensinnäkin pani hän sen este-
eksi, etteivät Israelin lapset kuuntele
häntä, vaikka hän tulisi sanomaan Israe-
lin lapsille, että Jumala on hänet lähettä-
nyt johdattamaan heitä Egyptin orjuudes-
ta. Eivät ne uskoisikaan, että Jumala oli
käskenyt häntä. Toinen este, jonka Moo-
ses toi edes, oli se, että hänellä oli huono
ääni ja kankea kieli, ja viimeksi sanoi
hän: “Pane ketäs tahdot, Herra.” Ei tah-
tonut Mooses ollenkaan mennä johdatta-
maan Israelin lapsia Egyptin orjuudesta,
sillä hän arvasi jo, että siitä tulee hänelle
iso vaiva. Parempi oli hänestä paimentaa
appensa karjaa korvessa, kuin mennä
semmoiseen työhön, joka oli hänestä
vastahakoinen. Mutta ei auttanut enää
esteleminen ja mutkitteleminen, koska Ju-
mala suuttui hänelle. Mooseksen täytyi
sitten jättää vaimonsa ja karjansa Juma-
lan haltuun ja mennä, kuhunka hän ei
ikänä tahtonutkaan.

Näistä tapauksista luetaan toisessa
Mooseksen kirjassa, kolmannessa ja
neljännessä luvussa. Niinkuin Mooses
ei tahtonut mennä johdattamaan Israelin
lapsia orjuudesta vapauteen, luvattulle

maalle, niin tekee myös moni muu pal-
jon esteitä, koska Jumala käskää hänen
mennä johdattamaan ihmisiä hengelli-
sestä orjuudesta. Ei tahdo moni vaivata
itseänsä siihen työhön, josta ei tule var-
sin maallinen voitto, mutta sen sijaan
vastahakoisuutta ja mielikarvautta, niin-
kuin se tapahtui Mooseksen kanssa,
koska hänen piti johdattaman Israelin
lapsia Egyptin maalta. Väki tahtoi usein
kivillä surmata häntä sentähden, että
hän oli villinnyt heitä menemään Egypti-
stä ja jättämään pois lihapatojansa.

Koska nimittäin Israelin lapset tuli-
vat näkemään ja tuntemaan, etteivät he
pääse helpolla¹ Kaanaan maalle, niin he
rupesivat syyttämään Moosesta, että hän
oli pahuudellansa villinnyt heitä Egyptin
korpeen, kussa heidän täytyi välistä
nälkää kärsiä ja janoa. Egyptissä, sano-
ivat he, oli meillä leipää kyllä, ja lihapa-
dat, mutta tässä korvessa ei ole mitään,
ei marjaa puussa, ei vettä juodaksemme.

Niin tapahtuu myös luonnolliselle ih-
miselle, koska hän kääntää selkensä
maailmalle ja rupeaa vaeltamaan autuu-
den maalle, niin kohtaa häntä nälkä ja
jano synnin korvessa. Hänelle tulee ikä-
vä, ja silloin johtuu hänelle muistoon
Egyptin lihapadat. Se johtuu hänen
muistonsa, kuinka paljon hyvää hänellä
orjuuden maassa oli, elikkä surutto-
muuden tilassa. Se johtuu muistoon,
kuinka hauska se oli hänelle surutto-
muuden tilassa, ja hän tahtoisi kohta
soimata sitä Moosesta, eli sitä johdatta-
jaa, joka oli hänet johdattanut maailman
ilosta hengelliseen murheeseen, että pa-
huudellansa hän on villinnyt ihmisiä jät-
tämään maailman hauskuutuksia. Tässä
katumuksen korvessa ei ole mitään haus-

kaa, ei siinä ole hengelliset lihapadat, ei siinä ole vettäkään. Ei katumuksen tilasa ole muu, kuin suru ja murhe.

Muutama sanoo jo varsin, koska hän kuulee, että suuren vaivan kautta täytyy ihmisen elämään sisälle mennä, niin hän sanoo, kuin Israelin lapset: "Pyörtäkäämme takaisin Egyptiin. Ottaakamme joku edusmieheksi, joka vie meitä takaisin Egyptiin. Jos siellä on raskas työ, kyllä siellä on viljaa myös." Tämän asian tähden oli se Israelin lasten johdattaminen Moosekselle vastahakoinen. Mutta hänen täytyi mennä, koska Jumala suuttui hänelle.

Minä olen myös usein ajatellut itseleni, että minä en kelpaisi ollenkaan ihmisten johdattajaksi. Minä olen tuonut monta estettä edes, niinkuin Mooses, että minulla on hidas puhe ja kankea kieli. Minä olen ajatellut niinkuin Mooses, että jos minä, jolla on kankea kieli, rupeisin huutamaan kuuroille ja mykille, ei ne kuule minua kuitenkaan, vaan he suuttuvat tyhjä ja sanovat: "Ei olekaan Herra sinua käsenyt." Vaikka jokainen, joka on pantu opettajaksi, on valalla tehnyt sen lupauksen, että hänen pitää saarnaaman niin, että ihmiset hänen kauttansa tulisivat johdatetuksi orjuuden maasta, mutta ei niin, että he tulisivat vahvistetuiksi siinä uskossa, että orjuuden huone, elikkä suruttomuuden tila, on parempi kuin armontila.

Kuitenkin on tämä ihmisten johdattaminen orjuudesta vapauteen aina ollut minulle, niin kuin Moosekselle, vastahakoinen. Ja minä olen edestunut paljon esteitä, minkätähden minä en tahtoisi vaivata ihmisiä parannuksen saarnalla. Minä olen ajatellut, että parempi olisi

antaa heidän tuntonsa olla rauhassa, mutta omatunto ei kannata, koska ajatukset kääntyvät iankaikkisuuteen. Sillä kaikki ne, jotka täällä tahtovat olla rauhassa orjuuden maassa, rupeavat kuitenkin soimaamaan opettajia ja sanomaan: "Sinä näit, missä tilassa me olimme, mutta sinä et viitsinyt sanoa meille. Sinä tiesit kyllä meidän elämämme, mutta maailman kunnian tähden sinä annoit meidän elää ja kuolla suruttomuudessa. Et sinä viitsinyt haukkua, että me olisimme suuttuneet sinulle ja kuitenkin parannuksen tehneet. Sinä olet syy siihen, että me olemme näin onnettomiksi tulleet."

Mitäs auttaa nyt opettajan sanoa niille, jotka häntä soimaavat: "Minulla oli kankea kieli ja hidas puhe?" Eikös Jumala ole sanonut: "Kuka on luonut ihmisen suun? Eli kuka on luonut mykän ja kuuron? Enkö minä Herra ole sen tehnyt?" Ja sen tähden, vaikka minä freistaisin tuoda sen estelemisen, että minulla on kankea kieli ja hidas puhe, ja että minä sen asian tähden en kelpaisi ollenkaan johdattajaksi orjuuden maasta, täytyy minun mennä huutamaan kuuroille ja mykille: "Lähtekää pois orjuuden huoneesta. Pitäkää vaari sieluistanne. Jumala on luvannut autuuden maan kaikille Aabrahamin siemenille, jotka totisen katumuksen kautta lähtevät pois orjuuden huoneesta." Mutta kaikki ne, jotka napisivat korvessa ja tahtoivat pyörtää takaisin orjuuden maalle, ovat kuolleet pois, eivätkä päässeet Kaanaan maalle.

Joka herää suruttomuudestansa, sille tulee vissimmästi ikävä, koska kaikki maailman hauskuutukset loppuvat. Sille tulee välistä nälkä ja jano. Sillä ei ole enää Egyptin lihapadat edessä. Kuiten-

kin, jos hän syöpi mannaa, elikkä sitä leipää, joka taivaasta sataa, ei pidä hänen juuri nälkään kuoleman, siihen asti, että hän kostuu siihen luvattuun autuuden maahan, kussa voita ja hunajaa vuotaa. Mutta jos yksi herännyt ihminen, joka on lähtenyt orjuuden huoneesta autuuden maata hakemaan, rupeaa napolisemaan korvessa, jos kärsimättömyys tahtoo häntä vaivata, ja jos hän ei tahdo elää mannalla, joka taivaasta sataa, niin se saattaa kyllä tapahtua, että hän kuolee tien päälle.

Jospa Herra Jeesus tänä päivänä avaisi muutamain kuuroin korvat kuulemaan Jumalan sanaa oikein saarnattavan, ettei hän huonon kuulonsa tähden jäisi muista matkustavaisista, jotka, niin kuin me, tyhjä kuulon jälkeen matkustamme tuntemattomaan ilmaan. Ja me uskomme sen tapahtuvan Jumalan voiman kautta, että sokeat saavat näkönsä ja kuurot rupeavat kuulemaan outoja sanomia, koska he polvillensa laskevat ja rukoilevat Herraa Jeesusta, että hän antaisi sekä näön että kuulon. Amen. Isä meidän j. n. e.

Niille hyödytykseksi, jotka kuulon jälkeen vaeltavat iankaikkisuuteen, tahdomme me tänä päivänä tutkistella ensiksi, kuinka Jeesus avaa kuuron ihmisen korvat, että se, joka ennen oli sekä kuuro että mykkä, rupeaa ensiksi kuulemaan toisilla korvilla, kuin ennen, ja toiseksi puhumaan armon vaikutuksista. Se ihminen, joka tuotiin Jeesuksen tykö, oli evankelistain muisteluksen jälkeen sekä kuuro, että mykkä. Mutta ei hänellä ollut vikaa kielessä, vaan ainoastaan korvissa. Me saatamme hyvin järjellämme käsittää, että luonnosta kuurot ihmiset

eivät saata puhua sen tähden, etteivät he saata kuulla sanain ääntä. Jos joku saattaisi heidän korviansa parantaa, niin he oppisivat pian puhumaan. Mutta koska korvissa on semmoinen vika, etteivät he kuule mitään, niin seuraa siitä, etteivät he saata puhua.

Hengellisessä tarkoituksessa ovat kaikki luonnolliset ihmiset sekä kuurot, että mykkät. Koska nimittäin Jeesus rupesi puhumaan juutalaisille vertausten kautta, niin se kuului heidän korvissansa, niin kuin mikä joutava juttu. Ja koska nyt saarnataan siitä oikeasta kristillisyydestä, niin se kuuluu luonnollisen ihmisen korvissa, niin kuin mikä joutava puhe. Se tulee tyhjä ääneksi. Mutta luonnollinen ihminen ei saa siitä äänestä yhtään eroa. Se kuuluu lappariksi kaikki tyynni, niin kuin se ei olisi Jumalan sanaa. Ja moni luonnollinen ihminen ajattelee myös, että se kuin saarnattiin armonjärjestyksestä, Pyhän Hengen vaikutuksista, oikeasta katumuksesta ja uskosta, niin myös uudesta syntymisestä, armoitetun sielun ilosta, ja niin edespäin. Kaikki nämä tutkistelumukset, sanon minä, kuuluvat luonnollisen ihmisen korvissa, niin kuin joutavat puheet ja jaaritukset. Ei se ole hänen ajatustensa jälkeen oikea Jumalan sana, vaan yksi ihmeellinen taikaus ja Jumalan pilkkaaminen.

Erinomattain on luonnollisella ihmisellä huonot korvat kuulemaan, koska Jumalan laki niin terävästi saarnataan, että hänen kotosyntinsä kaivetaan ylös. Jos laki koskee vanhan Aatamin sydämeen, että se musta veri, joka hänessä on, rupeaa nousemaan päähän. Silloin sanoo vanha Aatami, niin kuin kuningas Herodes Johannes

Kastajalle: “En minä tällä kerralla tahdo kuunnella sinua, tule toiste.” Sillä kuninkaalle tuli korvapistos, koska Johannes mainitsi hänen kotisyntinsä.

Ei luonnollinen ihminen tahdo kuulla sillä korvalla ollenkaan, josta kotisyntit humisevat ja maailman huvitukset kuisuttelevat ja lihan himot helisevät. Nämä kotisyntit ovat tehneet luonnollisen ihmisen kuuroksi, ettei hän tahdo niitä mainittavan. Mutta jos rehellisyydestä ja siveydestä puhutaan, silloin luonnollinen ihminen kyllä kuuntelee toisella korvalla. Ja jos niistä asioista puhutaan, jotka kuuluvat tähän maalliseen elämään, silloin hän kuulee molemmilla korvilla. Mutta jos kristillisyyttä puhutaan, silloin on hän kuuro ja mykkä, eli saapi korvapistoksen, että hänen täytyy pistää sormiansa korviin, niin kuin juutalaiset tekivät, koska Stefanus sanoi: “Minä näen Jeesuksen istuvan Jumalan oikealla kädellä.” He tutsivat korviansa molemmilla käsillä, että he pääsisivät kuulemasta senkaltaisia pilkkasanoja.

Koska luonnolliselle ihmiselle on tullut jo nuoruudesta senkaltainen vika korviin, ettei hän kuule ollenkaan, koska joku kristitty rupeaa arvelemaan jotakin siitä ainoasta tarpeellisesta asiasta, niin se on arvattava, ettei saata yksikään ihminen senkaltaista korvapistosta parantaa, vaan siihen tarvitaan yksi korkeampi voima, yksi puhallus taivaasta. Jos luonnollisen ihmisen pitää tuleman paratuksi hänen kovakorvaisuudestansa, niin täytyy Jeesuksen pistää sormiansa kuuron ihmisen korviin ja huutaa: “Hefeta!” Se on: “Aukene!” — Aukene, sinä kuuro korva, ja kuule sinä paatunut ihminen, kuinka suloinen Jeesuksen ääni on,

ja kuinka voimallinen hänen sanansa on parantamaan ihmisen huonon kuulon!

Me emme saata muuta tehdä kuuroille ihmiselle, kuin ainoastaan tuoda hänet Vapahtajan tykö, joka yksistänsä saattaa hänen kovakorvaisuutensa parantaa. Mutta se on arvattava, että kuuro ihminen ei ole kuullut sanomiakaan Jeesuksesta. Ihminen, joka on hengellisessä tarkoituksessa kuuro ja mykkä, ei tiedä sanomiakaan oikeasta kristillisyydestä. Hän pitää kristillisyyden pilkkana, koska hän ei saata ymmärtää, mikä se on. Ja tämä korvain vika on vielä pahempi, kuin sokeus. Jolla on paatuneet korvat, se ei kuule ollenkaan, eikä tahdo kuulla niitä hengellisiä asioita mainittavaksi. Hän luulee, että kaikki tyynni on tyhjä taikauksia elikkä Jumalan pilkkaamista. Siinä uskossa olivat kuitenkin juutalaiset, että kristityt olivat Jumalan pilkkaajat. Ja se usko oli myös pakanoilla, erinomattain maailman viisailta, että kristillisuus oli yksi ihmeellinen taikaus, ja kristityt olivat Jumalan pilkkaajat ja kaikkien pyhien asetusten ylenkatsojat.

Eiköhän mahda vielä nytkin olla tämänaikaisilla suukristityillä sama usko, että kristillisuus, niin kuin se nyt on ilmestynyt muutamissa paikoissa, ei ole muu, kuin yksi ihmeellinen taikaus. Koska ihminen on tullut kuuroksi ja mykäksi luonnollisilta himoilta ja haluilta, koska sydän on niin lujasti tarttunut maailmaan, ettei pääse ajatukset koskaan liikkumaan sinne käsin, kussa ihmisen pitäisi viimein olemalla, silloin kuuluvat kaikki arvelukset hengellisistä asioista hourauksiksi ja Jumalan pilkkaamiseksi.

Mutta koska ihminen on saanut hengellisen kuulonsa Vapahtajan voiman

kautta, silloin kuuluvat maailman kamalat muistelukset ja joutavat jaaritukset synniksi ja Jumalan pilkkaamiseksi. Ei viitsi yksi kristitty kuunnella niitä joutavia arveluksia, joita maailmanlapset pitävät kamaloina ja nauravat. Yksi ihminen, joka suruttomuuden tilassa ei kärsinyt kuulla, eikä itse koskaan puhunut mitään hengellisistä asioista, oli totisesti kuuro ja mykkä siihen päivään asti, jona Jeesus sanoi: "Hefeta!" Se on: "Aukene, syntisen korva!" Silloin rupesi se entinen kuuro ja mykkä, ei ainoastaan hartaasti kuuntelemaan Jumalan sanaa, vaan se rupesi myös puhumaan Jumalan suuresta armosta, joka salli hänen elää siihen päivään asti, että hänkin sai kuulla, kuinka kaunis Jeesuksen ääni on, koska ihmisen korvat aukenivat, vaikka ihminen kuurona ja mykkänä ei pitänyt Jeesuksen evankeliumia minäkään.

Me muistamme vielä hyvin niitä aikoja, koska kaikki ihmiset olivat kuurot ja mykät. Silloin meni Jumalan sana niinkuin hyminä pään ylitse ja saattoi niin makean unen matkaan, niinkuin unijuomaa olisi valutettu molemmista korvista aivoihin. Sillä kuuroille ja mykille sopii Jumalan sana unijuomaksi. He luulevat nimittäin, että ihminen tulee autuaaksi, saati Jumalan sana menee pään ylitse, vaikka se ei tule sydäntä kohti koskaan. Kuuroilla ja mykillä on myös se usko, että he tulevat autuaaksi, saati rippileipä menee vatsaan. Koska Jumalan sana tuli tyhjä ääneksi, ja rippileipä sekoitettiin paloviinan kanssa, silloin luultiin, että taivaan ovi oli auki.

Mutta eipä ole enää se usko kaikilla, että tyhjä ääni vaikuttaa autuuden. Nyt rupeaa jo moni epäilemään, tuleeko yk-

sikään autuaaksi sillä kuolleella uskolla, jonka päälle useimmat ovat tähän asti luottaneet. Ovat myös muutamat ruvenneet epäilemään, jos yksikään tulee autuaaksi sillä luonnollisella elämällä, jossa tähän asti on eletty. Ja tämä epäileminen ihmisten autuudesta on tullut niille, jotka ennen näitä aikoja olivat kuurot ja mykät, mutta nyt vasta ovat ruvenneet kuulemaan Jumalan sanaa toisella korvalla. Sillä kun Jeesus tuli ja huusi kuuron korvaan: "Hefeta!", se on: "Aukene!", niin aukeni syntisen korva ja kuuli, kuinka Jumala huutaa taivaasta: "Tämä on minun Poikani, johonka minä mielistyin. Kuulkaa häntä!"

Mutta suruton syntinen pysyy kuurona ja mykkänä, jos hän ei tule tuoduksi Jeesuksen tykö, joka yksin saattaa kuuroja parantaa. Se on kysyminen oikeudella: "Tuleeko kuuro ja mykkä autuaaksi? Ei hän tiedä mitään Jumalasta ja hengellisistä aineista. Ei hän tiedä mitään Vapahattajan ansiosta ja armonjärjestyksestä. Ei hän tiedä mitään taivaasta taikka helvetistä. Hän näkee ainoastansa, kuinka kristityt tekevät. Ja ihmettelee, mikä se on se kristillisyyden. Se on hänen mielestään yksi ihmeellinen taikaus.

Mutta varsin tulevat kuuroille ja mykälle toisenlaiset ajatukset kristillisyydestä, koska hänen korvansa aukenevat Jeesuksen voiman kautta. Koska Jeesus on huutanut: "Hefeta!", se on: "Aukene!", silloin tulee se entinen kuuro ja mykkä tuntemaan, ettei kristillisyyden ole tyhjä taikaus. Ei se ole hulluus, niinkuin maailman viisaat luulevat, vaan se on ihmeellistä, se on yksi yliluonnollinen voima. Se on senkaltaiset sydämen liikutukset, tuntemiset ja koettelemukset, joista yksi

kuuro ja mykkä eivät tiedä mitään. Mutta koska kuuron korvat aukenevat, silloin tulevat hänelle samankaltaiset sydämen koettelemukset kuin kristityille. Mitä hän kuurona ja mykkänä piti taikauksina ja pilkkasi, sitä täytyi hänen kääntymyksensä jälkeen kiittää ja ylistää. Hänen täytyi tunnustaa, ettei se ole tyhjä taikus, mitä sanotaan Raamatussa kristillisyydestä, vaikka sokeat raukat eivät tiedä siitä mitään, ja kuurot ja mykät luulevat, että se on tyhjä taikus.

Mitäs tekee se entinen kuuro ja mykkä, koska hänen korvansa aukenevat? Evankeliumissa on kirjoitettu, että hänen kielensä side pääsi vallallensa ja hän puhui selkeästi. Se on ihmeellinen asia, että ihminen, joka hengellisessä tarkoituksessa on ollut kuuro ja mykkä, rupeaa puhumaan kristillisyydestä, koska hänen korvansa aukenevat. Ei hän saata olla vaiti, koska hän näkee, kuinka maailmanlapset surmaavat itsensä. Hänen täytyy puhua, ja ei vaieta, kummoinen hän itse oli kuurona ja mykkänä. Kuinka hänen korvansa aukenivat, ja kuinka Jeesus huusi "Hefeta!", se on: "Aukene!" Vaikka Jeesus haasti kenellekään sanomasta, sillä Jeesus ei tahdo maailman turhaa kunniata. Mutta jota enemmän hän haasti, sitä enemmän he ilmoittivat. Kukas saattaa olla ilmoittamatta, koska semmoiset ihmiset rupeavat tapahtumaan, että kuurot rupeavat kuulemaan, ja mykät rupeavat puhumaan, sokeat rupeavat näkemään, kuolleet rupeavat elämään, ja sairaut tulevat terveeksi.

Kukas saattaa olla ilmoittamatta, koska juomarit tulevat raittiiksi, riitaiset parikunnat rupeavat sopimaan, tuhlarit rupeavat säästämään, maailman perään an-

karat rupeavat rakastamaan Jumalan sanaa. Joilla ennen oli surkea halu paloviinan perään, sille tulee surkea halu Jumalan sanan perään. Joka ennen oli juovuksissa, kirouksissa ja tappeluksissa, rupeaa rukoilemaan ja anteeksi anomaan. Joka ennen pilkkasi ja nauroi, rupeaa itse itkemään. Joka ennen oli iloinen maailman kanssa, se tulee murheelliseksi. Joka ennen oli rohkea pilkkaamaan ja sadattelemaan, se rupeaa huokaamaan.

Koska semmoinen muutos tapahtuu ihmisen mielessä, että koko se entinen joutava elämä tulee hirveäksi ja kauhistavaiseksi, silloin sanovat maailmanlapset, että se on yksi ihmeellinen taikus. He luulevat, että semmoinen muutos on riettaan hengen petos. Mutta se entinen kauhistavainen elämä, juopumus, kirous, riettaus, ylpeys, koreus ja tappelukset, se oli ilmankin Jumalasta tullut. Riita ja viha puolisoitten ja lasten välillä, se oli ilmankin kristillinen elämä. Koska paloviina nousi päähän ja lohikäärmeen kyynleet rupesivat vuotamaan, se oli ilmankin Pyhän Hengen vaikutus.

Vai kuinka se on tämä kristillisyyden asia? Jommankumman näistä kahdesta elämänlaadusta täytyy meidän oikeaksi tunnustaa. Eivät he molemmat kuitenkaan ole Jumalan lapset. Sekä rehelliset että varkaat. Raittiit ja juomarit. Puhtaat ja riettaat. Riitaiset ja sopivaiset.

Luonnollinen siveys sanoo: "Ei se ole niin, vaan se, joka siveästi elää ja täyttää Jumalan lain, se tulee autuaaksi." Elä sitten siveästi, jos sinä luulet, että kristillisuus seisoo siveydessä. Jos sinä luulet, että syntinen ihminen saattaa tulla enkeliksi, niin elä sitten niinkuin enkeli. Mutta eivät enkelit tunne syntiä. Eivät he

ajattele pahaa koskaan. Enkelit ovat si-
veämmät, kuin lapsi äidin kohdussa.

Koska nyt syntinen ihminen ei tule
koskaan enkeliksi tässä syntisessä il-
massa, niin luulevat luonnolliset ihmi-
set, ettei löydy yhtään kristittyä koko
maailmassa. Mutta me uskomme ja tun-
nustamme kolmannessa uskonkappa-
leessa, että kristityitä löytyy vielä nytkin
muutamissa, ehkä harvoissa paikoissa.
Ja jos ei löytyisi yhtään kristittyä, niin
olisi maailma jo aikaa kadonnut, sillä
kristittyjen tähden maailmaa säästetään.

Mutta kuolleen uskon tunnustajat sa-
novat näin: "Ei ihminen tule Jumalan
lapseksi siveyden kautta, vaan uskon
kautta." Jos nyt heidän uskonsa olisi
elävä, niin olisi heillä oikea autuudenpe-
rustus. Mutta minä pelkään, että kuol-
leen uskon tunnustajat ovat itse sokeat.
He ovat kuurot ja mykät. Eivät ole hei-
dän korvansa vielä auenneet totisen ka-
tumuksen kautta. Heille tulee korvan-
pistos, koska heiltä vaaditaan tilinteko,
kuinka ja koska Jeesus on huutanut hei-
dän korviinsa: "Hefeta!" Eivät he tiedä,
koska he ovat Jumalan lapseksi tulleet.

Muutamat heistä luulevat, että he
ovat olleet kristityt lapsuudesta saakka.
Siitä tulee se kaksinkertainen mielisyy-
s ja se kahdenkertainen elämä, joka on
kuolleen uskon tuntomerkki. He ovat
nimittäin kahden herran palvelijat. Vä-
listä jumaliset ja välistä jumalattomat.
Välistä he siunaavat ja välistä he kiroa-
vat. Välistä he ovat selvänä ja välistä
päissä. He pitävät rukouksia ja viinako-
kouksia. He käyvät ripillä ja krouvissa
yhtenä päivänä. He lukevat Jumalan sa-
naa ja perkeleen sanaa yhtenä päivänä.
Toisella korvalla he kuuntelevat Juma-

lan sanaa, ja toisella korvalla he kuunte-
levat maailman jaarituksia.

Senkaltainen elämä on kuolleen us-
kon tuntomerkki. Välistä he itkevät, ja
välistä he nauravat. Välistä he ovat
rakkaat, ja välistä he tappelevat. Minä
luulen, että heidän korviensa pitäisi ker-
ran aukeneman, että hekin rupeaisivat
molemmilla korvilla kuulemaan Juma-
lan sanaa, ja molemmilla silmillä näke-
mään, että ilman oikeata katumusta,
ilman kääntymistä ja parannusta, ei
saata yksikään tulla Jumalan lapseksi.
Me kuulemme tämän päivän evankelium-
ista, kuinka ihmiset hämmästyivät ja
sanoivat: "Hyvästi hän kaikki teki. Kuu-
rot teki kuulemaan ja mykät puhumaan."

Meidän olisi myös syytä kiittää Ju-
malata, koska me näemme ihmeellisen
muutoksen ihmisten uskossa ja elä-
mänlaadussa. Koska me näemme juo-
marien tulevan raittiiksi ja riitaisten pa-
rikuntien tulevan sopivaisiksi. Koska
me näemme Jumalanpilkkaajien tulevan
murheellisiksi ja rohkeitten syntisten
tulevan erilaisiksi. Koska me näemme
hengessä kuurojen kuulevan Jumalan
sanaa hartaudella ja huokauksilla, niin
myös mykkien puhuvan senkaltaisista
asioista, nimittäin hengellisistä asioista,
joista ennen näitä aikoja ei ole puhuttu
mitään. Silloin olisi meidän syytä häm-
mästyä ja sanoa: "Hyvästi hän kaikki
teki. Kuurot teki kuulemaan ja mykät
puhumaan." Amen.

Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma n:o 95 /
Kansallisarkisto Helsinki /

¹ käsikirjoitus: alki asti (saamenkielen alki = helppo)

Sentähden minä puhun heille vertauksilla, ettei he nähden näe, eikä kuullen kuule, ei myös ymmärrä. Ja heissä täytetään Jesaiaan ennustus, joka sanoo: korvillanne pitää teidän kuuleman ja ei ymmärtämän, ja nähden näkemän ja ei äkkäämän, sillä tämän kansan sydän on kovettunut, ja he korvillansa työläästi kuulivat ja silmänsä panivat umpeen, ettei he joskus näkisi silmillänsä ja kuulisi korvillansa, ja ymmärtäisit sydämellänsä, ja palajaisivat, ja minä parantaisin heitä. Matt. 13: 15.

[- - -] Pro[feetta Jesaj]as tälle kovakorva[iselle kansalle], joka ei tahtonut [- - - Meidän kallis Vapahtajamme on] ottanut [nämä] sanat lainaksi ja puhuu niille hengellisille kuuroille ja mykille sanoen: Korvillanne pitää teidän kuuleman ja ei ymmärtämän, ja nähden näkemän ja ei äkkäämän. Sillä tämän kansan sydän on kovettunut, ja he korvillansa työläästi kuulivat, ja silmänsä panivat umpeen.

Minä olen myös ymmärtänyt, että sama vika on nyt surutto[mie]n korvissa kuin Jesajaksen ja Vapahtajan aikana. Ei su[rutto]man korvat [- - -] missään paikka[- - -] parantuneet en [- - -] vaan kuu[- - -] ja kov[- - -] ovat paatuneet. Sillä ei niillä ol[e] korvat ku[ulla], vaikka profeetat huutaisivat juuri korvan juureen. Minkäs tähden ovat tämän aikais[et] suruttomat [- - -] niin kuuroksi [ettei he] kuule ollenkaan sillä korvalla, johon Pyhä Henki freistaa p[u]haltaa, henkensä. Mutta sillä korvalla [he] kyllä kuulevat, joka on auki maailman tuulta kohti. [S]illä korvalla [he kuu]levat,

kui[- - -]i p[- - -] oli [- - -] korvalla, joka on maailman tuulelle auki.

Ala heille puhumaan lampaista ja lehmistä, kyllä on miehillä korvat ja vaimoilla kanssa. A[la] heille puhumaan [- - - v]iinasta, kyllä [on] korvat pystyssä. Ala veisaamaan juomalauluja ja huoralauluja, kyllä on tämä [- - -]nin ääni pian [men]nyt korvan l[äp]i sydämeen. Mutta jos kuolemasta ja tuomiosta pu[hu]taan, niin he tulev[at var]sin kuuroksi [ja my]käksi. [- - -] he p[an]levat silmät u[m]peen. Jos joku Stefanus sanoo: minä näen ta[ivaa]t avoinna ja Ihmisen Poj[an] istuvan Jumalan oike[alla] kädellä, niin he [sulke]vat korvansa [- - -] alkaa ääneensä itkemään Jeesuksen jalkain päällä, niin tuli fariseukselle korvapistos. Jos joku kananean vaimo rupesi hu[ut]amaan Jeesuksen perään, niin sekin oli paha ääni [he]idän korvis[san]sa. [H]e sanovat sitten: erota häntä pois, sillä hän huutaa meidän jälkeemme.

Jos lapset huutavat Hoosianna Daavidin [p]oja[lle], niin sanova[t Kristukselle: k]uuletkos, mitä näm[ä] huutavat? [- - -] mutta jos joku juopunut huutaa: pois tieltä, saatana. Ka! se oli kaunis ääni fariseusten korvissa. Jos joku huorapukki laulaa huoralaulujansa, kyllä on korvat auki kuuntelemaan. Jos jok[u] juomatraasu alk[aa] juomalauluja [la]ulamaan, niin kuuntelevat [kai]kki pystyssä [- - - sa]nottu profeetan Jesajaksen kautta: Korvillanne pitää teidän kuuleman ja ei ymmärtämän, ja nähden näkemän, ja ei äkkäämän, sillä tämän kansan sydän on kovettunut, ja he korvillansa työläästi kuulivat ja silmänsä panivat umpeen.

Vissimmästi on [tä]män kansan [sy]dän kove[ttunut], koska [- - -]neille tullut. Ei ainoastansa korvissa ja silmissä vika, mutta sydämessä on paatuneilla vika. Sydämessä on paisumus vika. Jokainen, joka on käärmeeltä pis[tetty] se paisuu. Ja koska nyt käärmeen myrkkyy paisuttaa sydämen, niin he tulevat ensiksi kuuroksi, [si]tten he tulevat [m]yökkäksi, ja vi[imein tu]llevat [he sokeaksi - - -] sokeana, kuurona ja mykkänä, ja heidän pahuutensa tekee heitä sokeaksi, sanoo Salomo. Kyllä on täss[ä]kin huoneessa muutampi kuuro ja mykkä, joka ei ole vielä kummallakaan korvalla kuullut yh[tään] Jumalan sanaa, vaikka on freistattu huutaa korvan juureen. Kyllä on täs[ä]kin huon[eessa] muutampi [kuuro] ja mykkä, [joka] on ist[unut tässä] h[uo]n[eessa - - - kym]mentä ajastaikaa, ja ei ole vielä kuullut, kuinka Jeesus huokaa hänen ylitsensä, niin kuin hän myös tänä päivänä huokaa, koska he tuovat hänen eteensä yhden kuuron, joka myös mykkä on. Niin raskaasti huokaa Jeesus t[äm]än rauka[n] y[lits]e, että kaikki [o]petuslapsetkin kuulevat, mutta kuuro itse ei kuule ennen kuin korvat [j]oskus aukenevat. [Jos] nyt olisi joku [- - -], joka kuulisi, [kuin]ka raskaasti [Jeesus] hu[o]kaa tä[män] ku[ur]on [ja] mykän ihm[isen] ylitse, nii[n] täytyy hänen surkutella häntä ja rukoilla jos mahdollinen olisi, että kuuron korvat aukenisivat, ettei tämä sokea raukka menisi kuurona ja mykkänä siihen pimeään [- - -] kussa kuurot ja mykkät irvistelevät toinen toiselle [- - -]la rakas Ta[ivaallin]en vanhin, k[- - -] huokaa tämän kuuron ja mykän ylitse. Isä meidän, joka olet taivaissa j. n. e.

Tämän päivän evankeliumissa muistelee evankelista Markus, että he toivat Jeesuksen tykö yhden kuuron, joka myös oli mykkä. Niillä, jotka sen kuuron toivat Jeesuksen tykö, näkyi olevan se hyvä tarkoitus, että hän parant[aisi] hänet. Vissim[mästi on] niillä hyvä ta[r]koi[tus], jotka sen tuovat, mutta eivät kaikki kuurot ja mykkät [anna] heitänsä taluttaa Jees[uk]sen tykö. M[uu]ta[milla] kuuroil[la] pruuksaa olla semmoi[nen] itseys ja semmoinen pahankurisuus, etteivät he mene mihinkä ihmiset tahtovat, mutta sinne he menevät, johon he itse tahtovat. Niillä on semmoinen nautahärän pää, etteivät he myötää olenkaan siihen, kuin hyvä on, vaikka he ovat käpset pahaa tekemään. Evankelista Markus muistelee myös tämän päivän evankeliumissa, että Jeesus otti sen kuuron ja mykän erinänsä kansasta, ja pisti sormensa hänen korvaansa ja sylki, ja katsahtaen taivaaseen huokasi. Meidän pitää siis Jumalan armon kautta katseleman ensiksi, kuinka Jeesus ottaa sen kuuron ja mykän erinänsä kansasta, toiseksi, kuinka hän pistää sormensa kuuron korvaan, ja kolmanneksi, kuinka Jeesus sylkäisi ja neljänneksi, kuinka hän huokaa tämän onnettoman raukan ylitse, että Jeesus viimein sanoo ”Hefeta”, sitä ei kuule tämä kuuro ennen kuin korvat aukenevat.

[1. Minkä]tähden Jeesus [otti] tämän kuuron ja mykän erinänsä kansasta? Se asia on meiltä nytkin salattu, minkä tähden Jeesus ottaa tämän kuuron ja mykän erinänsä. Mutta niin se on nyt tapahtunut [- - -] kuuroille [ja] mykkälle on [- - -] silmät auki, niin hän näkee sen itsekin, että hän on otettu erinänsä kansasta. Ei

Jeesuksen ole tarvinnut muita sairaita ottaa erinäsä kansasta, mutta tämän hän otti erinäsä, että hän saattaisi paremmin hanteerata¹ häntä. Mutta sitä ei ole kuuro ja mykkä ennen arvannut, että häntä otetaan erinäsä.

Jos nyt kuuro ja mykkä ajattelisi, mitä varten hänet on otettu erinäsä kansasta, mutta hän taitaa olla niin sokea, ettei hän ymmärrä, että hän on sitä [varten o]tettu erinäsä, että [Jeesus] saattaisi paremmin häntä hanteerata, sillä tämä korvavika on pahempi, kuin kaikki muu sairaus. Jokohan tämä huono kuulo olisi tullut maailman tuulesta, vai onkohan se kanssa syntynyt, vai onkohan [se] yksi Jumalan rangaistus, että hän on istunut k[uuro]na ja mykkänä Herra[n] huoneessa. Sanalla sa[nott]u. Tämä kuuro ja mykkä on saattanut olla huono kuulemaan syntymisestä saakka. Se on saattanut tulla maailman tuulesta, joka nukkuessa on puhaltanut läpi [k]orvaan. Se saattaa myös olla yksi Jumalan ran[g]aistu[s]iä, että hän istuu [umpik]uurona ja [mykkä]nä Herran [h]uo[neessa]. Ja nyt ovat [h]änen korvaluunsa [- - -] paksu ja [- - -] hänessä niin paatunut [ett]ei hän kuule mitään.

Muutamat pruukaavat vähäisen mesuviinaa tiputtaa kuuron korvaan, mutta ei suinkaan tämän kuuron korvat aukene sen kautta, sillä hän on itse tiputtanut niin paljon pirun paskaa [kor]viinsa, että se on kui[ve]ttunut siihen, ja nyt ei [sa]ata muu kuin itse Herra Jeesus häntä parantaa, jos hän antaisi itsensä parantaa.

2. Minkä tähden Jeesus pistää sormensa sen kuuron korviin? Minä luulen hänen freistaavan kaivaa ulos korvista kaiken sen riettauden ja saastaisuuden,

joka siihen on yhtenä pirun paskan k[anssa] kuivettunut. Korvan juuressa on ei ainoastansa kuivettunut pirun paska, jonka hän on siihen tiputtanut, [mutta] myös kaikki muu rie[ttaus] ja saastaisuus, joka on siihen tarttunut, niin kuin huoralaulut, juomalaulut, valhe, kiros, turhat jaaritukset, ryötät puheet, maailman kamalat jutut ja muuta sellaista, jo[ka] maailman tuulesta tul[ee]. Tätä riettautta ja saastaisuutta täytyy Jeesuksen kaivaa ulos kuuron korvista ja sen tähden hän pistää sormensa sen kuuron raukan korviin.

Samaten myös kielessä, jonka kanssa on puhuttu paljon turhuutta ja riettautta, kirousta, valhetta, ja hauk[kumista], Jumalan nimen turhaan lausumista. Ja on vielä yksi asia, jonka tähden Jeesus a[uttoi] hänet kuule[maan - - -] kuuro ja mykkä [s]a[att]anut niin paljon [p]uhua riettautta ja saastai[s]uutta siitä syystä, että hänessä on ollut yksi siveä perkele ynnä sen mykän perkeleen kanssa, niin [o]n hän usein ollut pirun paskasta paskakielinen, ja tämä vanha vuotava pirun paska, joka nyt on tarttunut ja kuivettunut kieleen, on se kirottu [p]ohjattomuuden aine, jon[ka] Vapahtajan täytyy kravata pois. Ja sen tähden rupesi hän mykän kieleen, että jos korvat ensinnä aukenisivat, [niin] kieli pääsisi liikkumaan suussa.

3. Mutta Herra Jeesus! Kuinka musta ja kauhistavainen tämä mykkä perkele on, että Jeesuksen täytyy juuri sylkeä. Sillä se mykkä p[e]rkele [on] niin ryötä, niin musta ja niin hirveä hänen silmiensä edessä, ettei hän saata ilman kauhistumatta katsoa hänen pääll[en]sä. Jokainen, joka on enemmän aikaa ollut

sen kuuron ja mykän kanssa, on tullut tuntemaan, millainen pahankurisuus sillä on. Hän on niin käpsä varastamaan, ettei tiedä ihminen, ennen kuin hän on varastanut voita, leipää eli mikä se v[ain] olla mahtaa. Hän on myös aikainen huora, ja niin väkipäinen, salamyhkäinen ja kaikkeen pahuuteen oppinut, ettei arvaa moni, kummoinen hänen pitää oleman. Ilmankin se on yksi mykkä perkele, joka häntä skoulaa². Ja vielä hän silmiänsä iskee.

Voi, kuinka siveä, rietas, saastainen ja kauhistavainen tämä mykkä perkele on, että Jeesuksen täytyy juuri sylkeä. Näetkös nyt, sinä kuuro ja mykkä perkele, kuinka hirveä ja kauhistavainen sinä olet Jeesuksen silmien edessä. Sinä olet niin kolo ja hävytön, että Jeesus sylkee [- -] sen myrkyllisen ha[jun,] joka sinusta tulee. [Voi,] voi sinua, sinä kuuro ja mykkä, kuinka onneton sin[ä] olet ja kuinka kauhis[ta]vainen sinä olet Jeesuksen silmien edessä.

4. Viimein täytyy Vapahtajan huoata sinun ylitsesi, sinä onneton raukka, joka olet tähän päivään asti istunut kuurona ja mykkänä tässäkin Herran huoneessa. Ei ole yksikään ääni sinusta kuulunut, muuta kuin hattaran ääni. Raskas on nähdä semmoisen kovakorvaisen ja pahanilkisen luontokappaleen istuvan tässä Herran huoneessa ihmisen haamosa³. Ja koska nyt Jeesus huokaa [sinun yli]tses, sinä myk[kä perke]le, niin sinä [ilm]ankin irvistelet vielä, [ja] salamyhkäisyydes[sä ajat]telet, kuinka sinä [pä]äsisit taas pahaa teke[mä]jän. Kyllä on Jeesus jo monta kertaa huoannut sinun ylitsesi, onne[t]on raukka, joka et tiedä vielä itse, kuinka onnettomassa ti-

lassa sinä olet. Ja ku[katiesi au]kenevatko [- - -] päivä korvat, kuulemaan Jumalan sanaa. Pääseekö vielä tä[nä] päivänä kielen [si]de vallalensa?

Tässä on vielä niin paljon nii[tä] kuuroja, jotka eivät kuule yhtään Jumalan sanaa. Sen tähden minä pelkään, että Jumalan sanat t[artt]uvat seinään ja to[dis]tavat tuomiopäi[vä]nä niitä vastaan, jotka täällä ovat kuurona ja mykkänä istuneet [- - -] täällä paljon semmoisia, joita yksi my[kkä] perkele vaijaa, [jotka] eivät saata [pu]hua yh[tään] sanaa kristillisyydestä. Jaa niitten kuurojen ja mykkien [- - -] huokauks[- - -]ä päivänä, sillä se on niin [- - -] Jeesukse[- - -] kolo. M[- - -] mmoisille m[- - -] Jeesus katsahtaa [- - -]n, niin sieltä tull[- - -]ma huutamaan Hefeta, [se] on: aukene. Meidän täytyy uskoa, että jonkun kuuron korvat vielä aukenevat, vaikka se näyttää mahdottomaksi meidän silmiemme edessä. Mutta ne kuurot ja myk[ät] t[u]levat ylön hiljain Jeesuks[en - - -] muutamilla aukene[vat korva]t vasta silloin, koska [- - -] kellot soivat, ja mu[utamat my]kät rupeavat puhum[aan viimeisessä] hengen vetämisessä. Ja [mitä he] silloin puhuvat? Joo, sitä [- - -]n he kyllä puhuvat [- - -]i kauhistavai[- - -]sillo]in täy[- - -]tt ja [- - -]

Loppu kateissa / Todennäköisesti alkuperäinen / Lähde- ja arkistotieto puuttuu / Käsikirjoitus on tärveltynyt / Hakasuluissa olevat kohdat ovat aukkoja, joita on koitettu paikkailla. Aukot vaihtelevat sanan osista useisiin riveihin asti / Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

¹ hantera (ruotsia) = käsitellä

² kouluttaa

³ haamossa = hahmossa

Joka köyhälle tekee väkivaltaa, hän laittaa hänen Luojaansa, vaan joka armahtaa vaivaista, se kunnioittaa Jumalaa. Sananlaskut 14: 31

Me kuulemme näistä sanoista, mitä Salomo sanoo niille, jotka katsovat vaivaisia ylön ja ylönkatseesta tekevät vaivaisille väkivaltaa. Tämä sana kuuluu erinomattain niille, jotka ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Niin on maailman tapa ollut, että rikkaat ja voimalliset ovat katsoneet ylön vaivaisia. He ovat omalla luvalla omistaneet itsellensä köyhän elatusta, ja koska köyhällä ei ole ollut varaa oikeuden kautta saada omaansa takaisin, ovat rikkaat ja voimalliset maan päällä ilman rangaistuksen pelvotta saattaneet väkivaltaa tehdä vaivaisille ja syödä heidän omaisuutensa.

Mutta Salomo osoittaa nyt, että semmoinen ihminen, joka tekee väkivaltaa köyhälle, se laittaa hänen Luojaansa. Joka katsoo ylön vaivaisia, se katsoo ylön hänen Luojaansa. Mutta viinaporvarit sanovat, etteivät he ole katsoneet vaivaisia ylön, eli syöneet heidän omaansa, vaikka he väärällä ja vahingollisella kalulla ovat syöneet vaivaisten hien ja vaivan. He ovat ottaneet vaivaisilta ja kuluttaneet rikkaille. Mitä maailman herrat kuluttavat rikkaille, koska he kunnian tähden tekevät pitoja, se kustannus pitää vaivaisilta otettaman ulos. Ja mitä viinaporvarit kuluttavat kunnian tähden, koska he juottavat vertaisiansa ilmaiseksi, sen vahingon joutuvat köyhät juomarit maksamaan. Mutta eivät maailman herrat ja viinaporvarit sen tähden ole tehneet syntiä, vaikka he ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille,

vaan he ovat mielestänsä auttaneet vaivaisia, koska he köyhiltä juomareilta ottavat ulos viimeisen rovon yhden viinariypyn edestä. Mutta eivät köyhät juomarit ole säästäneet omaisuutensa alastomille lapsille suojaksi ja ruoaksi, vaan köyhät juomarit olivat niin rakkaat viinaporvarille, että he antoivat riisua vaatteen päältänsä yhden eli kahden viinariypyn edestä. Mutta eivät juomarit eivätkä viinaporvarit muistaneet vaimoja ja lapsia, jotka itkevät nälässä.

Nyt taitaa siis viinaporvari sanoa tuomiopäivänä: Minä olen armahtanut köyhiä juomareita ja antanut heille elämän vettä, koska he olivat hädässä. Köyhä juomari saattaa sanoa hyvällä tunnolla ilmankin: Jumala teki minut köyhäksi. Sen tähden ovat kristityt velkapäät minua ruokkimaan. Minä olen kuullut usein sanottavan juomarille, koska he tulevat toisen taloon tahtomaan ruokaa: "Mene syömään sinne, missä olet juonut." Tähän paikkaan kuuluu ilmankin, mitä Syrak sanoo: "Tee hyvää vaivaisille, mutta älä jumalattomalle anna mitään." (Syr. 12: 5) Sillä hän tekee sinulle niin paljon pahaa, kuin sinäkin olet tehnyt hänelle hyvää (v. 6). Mutta tämä Raamatun paikka antaa myös ahneudelle puolta, jos ahneuden perkele pääsee Raamattua selittämään. Meidän täytyy siis toisesta raamatunpaikasta ottaa senkaltaiset todistukset, jotka ei anna ahneudelle sijaa.

Paavali sanoo: "Jos näet vihamiehen isoovan, niin syötä häntä, jos näet hänen janoovan, niin juota häntä. Koska sen teet, niin sinä kokoat palavat hiilet hänen päänsä päälle." Tässä paikassa ei ole ahneudelle sijaa, sillä jos vielä rietas

vääntelisi tätä raamatunpaikkaa kuinka hyvänsä, ei hän löytäisi kuitenkaan puolustusta itsellensä. Hän saattaisi ehkä kysyä: Onkos Paavali käsenyt kristityitten koota palavat hiilet vihamiehen päälle? Ei se ole oikea paikka Raamatusta. Mutta me sanomme rohki, että kristityt kokoavat palavat hiilet vihamiehen pään päälle, koska he antavat suruttomille köyhille ja ruumiin puolesta tarvitsevaisille apua. Ja vaikka suruttomat ovat niin kiittämättömät, että he pieksävät kristityitä palkaksi, kun he ovat saaneet avun, koska kristityt maanaavat suruttomia juopumuksen tähden, laiskuuden tähden ja huoruuden tähden, niin myös ylpeyden ja koreuden tähden, että suruton köyhä tulisi tietämään, mistä syystä hän on tullut köyhäksi.

Vaikka suruttomat köyhät sanovat: Jumala teki meitä köyhiksi. Mutta eivät ne sokeat raukat tiedä, mikä Jumala se on, joka on tehnyt heitä köyhäksi. Eivät he usko, että rietas on tehnyt heitä köyhäksi juopumuksen, laiskuuden, huoruuden ja ylpeyden kautta, ennen kuin tunto herää. — Mutta riettaan orja kiivastuu kovin vaivaisten puolesta ja sanoo: Onko se oikea oppi, että vaivaisia pitää haukuttaman, eiköpä Syrak ole sanonut: “Kuule köyhää mielelläs ja vastaa hänelle suloisesti ja siveästi?” (Syrak 4: 8), “Murheellista sydäntä älä tee enemmän murheelliseksi.” (Syrak 4: 3). “Kuuletkos nyt,” sanoo rietas, koska hän tulee Raamatua selittämään, “kuuletkos, mitä Syrak sanoo?”

Kyllä riettaan orja saattaa vielä sanoa kristitylle: “Enemmän minä olen vaivaisia auttanut kuin sinä. Enkä ole heitä haukkunut, vaan minä olen, niin kuin

Syrak sanoo, puhutellut heitä siivosti ja ystävällisesti. Ja mistäs löytyy se paikka Raamatusta, että vaivaisia pitää haukuttaman? Sen tähden ilmankin haukkuvat vaivaisia, ettei vaivaiset tohdi enää tulla kerjäämään heiltä apua.” Jaa! sanoo rietas: “se on oikein selitetty. Ja semmoisetkos kristityt ovat?” Mutta kenelle nämä Raamatun sanat kuuluvat: “Ei köyhällä ole muuta kuin vähäinen leipä, ja joka sen ottaa pois, hän on murhaaja?” — Kumpiko nyt on murhaaja? Kristityt, jotka saattavat vaivaisten sydämet murheelliseksi, vai maailman orjat, jotka ottavat vaivaisten leipää ja heittävät penikoille? Sillä niin tekevät maailman herrat ja viinaporvarit. He ottavat vaivaisten leipää ja heittävät penikoille, koska he ottavat vaivaisilta ja kuluttavat rikkaille. Eivät he siitä kannu vaaria, että vaivaisten viinakyyneleet polttavat heitä iankaikkisesti.

Koska kunnialliset viinaporvarit ja köyhät juomarit tulevat yhteen paikkaan, silloin alkavat kaikki traasuperkeleet haukkumaan viinaporvaria ja sanomaan: “Sinä olet ahneudellasi ja viinakaupallasi saattanut meitä tähän kauhistuksen paikkaan. Sinä olet ensinnä vienyt meidän omaisuutemme maailmassa, ja sitten vielä tappanut meidän ruumiimme ennen määrättyä aikaa, ja viimeiseksi turmellut meidän sielumme vuotavalla pirunpaskalla. Vastaa nyt, murhaaja, meidän sielujemme edestä.”

Mutta viinaporvari soimaa taas juomaria ja sanoo: “Olenko minä sinun sielusi murhaaja? Itsepä olet ostanut. Itse olet minua vaatinut yölläkin nousemaan ylös ja antamaan sinulle viinaa. Ja vastatko nyt piru sinun sielusi edestä,

joka viinahalun sinussa sytytti.” Semmoiset kauniit käräjän asiat taitavat viimein tulla helvetissä viinaporvarin ja köyhän juomarin välillä. Ja itse rietas pääsee tuomitsemaan heitä, jos täällä ei tule katumus ja parannus sekä juomarille että viinaporvarille.

Vaikka nyt kohta kaikki köyhät ja vaivaiset luulevat, että Jumala teki heitä köyhäksi, vaikka se on kaikille nähtävä, että rietas on tehnyt heitä köyhäksi juopumuksen kautta ja huoruuden kautta, niin myös laiskuuden ja ylpeyden kautta. Kuitenkin täytyy kristityn auttaa heitä ensiksi ruumiin puolesta niin paljon kuin mahdollinen on, mutta erinomattain hengen puolesta, osoittan tämän maailman köyhille, kuinka rietas on tehnyt heitä köyhiksi juopumuksen kautta ja laiskuuden kautta, niin myös koreuden, ylpeyden ja huoruuden kautta, että suruttomat köyhät tulisivat huomaamaan, mistä heidän köyhyytensä on tullut. Sillä moni köyhä luulee, että Jumala on tehnyt häntä köyhäksi, vaikka se on nähtävä, että rietas on tehnyt häntä köyhäksi. Muutampi suruton raukka luottaa vielä köyhyytensä päälle, ja luulee, että hän tulee autuaaksi toisessa maailmassa, koska hän täällä on ollut köyhä.

Niin kuin myös moni rikas luottaa rikkautensa päälle ja ajattelee näin: Koska Jumala on niin runsaasti siunannut minun työni ja vaivani tässä maailmassa, vissimmästi hän rakastaa minua. Mutta jos Jumala rakastaa minua, vissimmästi hän muistaa minua toisessa maailmassa. Ja olipa Abraham Jumalan lapsi, vaikka hän oli rikas. Olipa Daavidi Jumalan lapsi, vaikka hän oli rikas.

Mutta rikas mies, mihinkäs paikkaan se joutui? Kuuluukos se paikka ollenaan maailman rikkaille? Mutta suruton köyhä ajattelee myös näin: Koska Jumala on tehnyt minut köyhäksi tässä maailmassa, varmaankin hän tekee minut rikkaaksi toisessa maailmassa. Ja köyhä rukoilee Jumalaa usein, mutta rikas ei koskaan. Tulipa se köyhä Lasarus autuaaksi, miksi minun ei pidä tuleman? Katso, näin opettaa rietas rikkaita ja köyhiä luottamaan väärän perustuksen päälle, ja viimein he putoavat molemmat yhteen kuoppaan, jos parempaa autuuden perustusta ei tule.

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa osoittaa Vapahtaja lainoppineelle fariseukselle, kuka hänen lähimmäisensä on. Ja koska vielä nytkin löytyy paljon semmoisia, jotka ei tiedä oikein, kuka heidän lähimmäisensä on, täytyy meidän jonkun esimerkin kautta osoittaa heille, kuka on heidän lähimmäisensä. Mutta se armollinen Samarialainen, joka tunsikin ilman kysymättä, kuka hänen lähimmäisensä oli, opettakoon papit ja leviitat, ja kaikki herrat ja talonpojat, jotka sivuitse käyvät, tuntemaan lähimmäisensä siinä miehessä, joka ryövärien käsiin langennut oli. Vuodattakoon se armollinen Samarialainen viinaa ja öljyä sen miehen haavoihin, joka puolikuolleena makaa maantien päällä, ja nostakoon ylös juhtansa päälle, ja vieköön hänet majaan, että hän virkoaisi ja pääsisi vielä näkemään armon auringon paistavan, ennen kuin viimeinen ilta tulee.

Jos sinä armollinen Samarialainen et ota ja auta tätä viheliäistä ihmistä, joka nyt puolikuolleena makaa maantien

päällä, niin hän varmaankin kuolee iankaikkisesti, ja korpit ja kaikki metsän pedot pääsevät häntä kiskomaan ja raatamaan. Hattarat ja metsän perkeleet pääsevät iloitsemaan ja nauramaan sanoen: Se ihminen, joka lähti turmeluksen kaupungista matkustamaan iankaikkisuuteen, kuoli tien päälle. Mutta meidän toivomme on kuitenkin, että vaikka tämä viheliäinen ihminen nyt makaa puolikuolleen tien päällä, eikä tiedä tästä eli tulevaisesta maailmasta paljon mitään, se armollinen Samarialainen kuitenkin armahtaa häntä ja nostaa hänet ylös juhtansa päälle, ja vie hänet majaan, että hän pääsisi taas virkoamaan ja auringonpaistetta näkemään. Kuule o, armollinen Samarialainen, tämän viheliäisen, alastoman ja haavoitetun ihmisen huokaus. Isä meidän, joka olet taivaassa.

Tämän päivän evankeliumi selitetään moneen laihin. Muutamat luulevat, että tämä asia, joka evankeliumissa muistellaan, on totisesti tapahtunut. Muutamat arvelevat, että se on ainoastaan vertaus niille, jotka eivät tiedä, kuka heidän lähimmäisensä on. Ja muutamat arvelevat, että sen armollisen Samarialaisen kanssa ymmärretään itse Vapahtaja, joka armahtaa katuvaaisia, se on, hengellisiltä ryöväreiltä haavoitetuita sieluja, ja vie heidät majaan.

Tutkikaamme nyt Jumalan armon kautta sitä armollista Samarialaista. Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä kaltainen ihminen on se armollinen Samarialainen? Toinen tutkistelemus: Mikäs ihminen se on, joka on langennut ryöväriin käsiin? Antakoon Jumala armonsa, että kaikki, jotka ryövärien käsiin lan-

genneet ovat, tulisivat autetuiksi, ennen kuin he kuolevat maantien päälle, amen!

1. Minkä kaltainen mies on se armollinen Samarialainen? Yksi huono ihminen maailman mielestä. Ensiksi on hän huonosta suvusta syntynyt. Toiseksi on hänellä sen kaltainen eri sekainen usko, että fariseukset ja vanhat kristityt eivät viitsi pitää kanssakäymistä Samarialaisen kanssa. Fariseukset ja vanhat kristityt eivät käy ollenkaan Samarialaisen huoneessa, sillä he pelkäävät, että he saastuttavat itsensä, jos he pitäisivät kanssakäymistä hänen kanssansa. Kaikki siveät ja kunnialliset ihmiset menevät sivuitse hänen taloan, sillä hänellä on väärä usko. He pelkäävät, että villitauti tarttuu, jos he pitäisivät kanssakäymistä hänen kanssansa.

Samarialainen tietää hyvin, että hän on ylönkatsottu ja huonossa arvossa pidetty juutalaisilta, jotka ovat oikeassa Mooseksen uskossa opetetut ja kristityt olleet lapsuudesta saakka. Ei juutalaiset viitsineet vettäkään juoda, jota Samarialainen oli ammentanut. Sen tähden sanoi Samarian vaimo, jolta Vapahtaja pyysi vettä: Kuinka sinä, joka olet juutalainen, tulet minulta vettä tahtomaan? Hän tiesi, että kaikki Samarialaisen uskossa olevaiset ihmiset olivat niin kovin ylönkatsotut ja niin huonona pidetyt juutalaisilta, etteivät juutalaiset viitsineet pitää kanssakäymistä ollenkaan Samarialaisten kanssa. Ja se oli pahin haukkumanimi, mikä ihmiselle annettiin, kun häntä kutsuttiin Samarialaiseksi. Eivät juutalaiset saattaneet pahemmalla haukkumanimellä haukkua Vapahtajaa, kuin Samarialaisen nimellä: Sinä olet Samarialainen ja sinulla on

perkele. Sinä olet villihenki. Et sinä ole oikea ihminen, koska sinä et anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Fariseuksen ja vanhan kristityn mielestä on Samarialainen vielä pahempi kuin pakana. Fariseus on nimittäin vanha kristitty, joka lapsuudesta saakka on ollut kristitty, vaikka hän ei tiedä, kuinka ja millä tavalla hän olisi kristityksi tullut. Fariseuksen kristillisuus seisoo siinä, että hän on ympärileikattu eli kastettu, että hän on Abrahamin siemenestä eli kristillisistä vanhemmista syntynyt, että hänet on ylöskasvatettu Mooseksen eli Lutheruksen uskossa, että hän on syönyt pääsiäislammasta eli käynyt riipillä, että hän on siveästi ja kunniallisesti elänyt. Ettei häntä ole sakotettu juopumuksesta, viinan myymisestä eli sapatin rikkomisesta. Tämän vanhan kristillisyyden päälle luottaa nyt fariseus ja lainoppinut.

Mutta ei hän tiedä sen tähden, kuka hänen lähimmäisensä on, vaikka hän katekismuksen jälkeen lukee lain summan. Sillä ei hän pidä muita lähimmäisenä, kuin niitä vanhoja kristityitä, jotka ovat samassa uskossa kuin hän. Samarialainen, joka on eri uskossa ja kovin huonona pidetty sen haukkumisen tähden, niin myös vihattu fariseukselta, on pahempi vielä kuin pakana. Ei se ole fariseuksen lähimmäinen. Jos Samarialainen antaisi fariseukselle omantunnon rauhan, niin saattaisi hän joltisesti kärsiä hänen katsantoansa.

Mutta koska Samarialainen on niin paha haukkumaan fariseusta ulkokullatuksi ja suukristityksi, huoruuden sukukunnaksi ja kyykäärmeen sikiöksi, ja tuomitsee vielä tämän siveän ja kunnial-

lisen miehen helvettiin, silloin rupeavat käärmeen siemenet puikimaan sydämen juuressa. Ne seitsemän perkelettä, joita fariseus kantaa sydämesssä, rupeavat nyt potkimaan, koska ne eivät saa enää nukkumarauhaa. Nyt ottaa vanha kristitty kivet maasta, eli kepin, eli halvot, ja aikoo niiden kanssa opettaa Samarialaista, joka ei anna hänelle omantunnon rauhaa. Vanha kristitty kiivastuu niin kovin totuuden puolesta, että sappikin puhkeaa. Omanvanhurskauden musta veri tippuu yhtenä sapen kanssa maksasta, ja kunnia tippuu pernasta. Ahneus rupeaa kanssa liikkumaan peräsuolella, koska Samarialainen vaatii, että fariseuksen pitää vanhoja rikoksia soveltaman ja koreuden päältänsä viskaaman. Kunnia on fariseuksella niin suuri, ettei hän tahdo ollenkaan tunnustaa pahoja tekojansa.

Kaikki nämä riettaan enkelit, jotka asuvat fariseuksen lihassa, nimittäin hengellinen viha sapessa, omavanhurskaus maksassa, kunnian rietas pernassa, ahneuden rietas peräsuolella, huoruuden rietas myös niissä paikoissa, nousevat yksimielisesti ylös fariseuksen päakalloon ja tekevät hänet niin sokeaksi, ettei hän tiedä enää, kuka hänen lähimmäisensä on. Mutta Samarialainen, joka ei anna hänelle omantunnon rauhaa, pitää tapettaman ja maasta pois hävitettämän, sillä hän tekee rauhatonmuuden maassa ja pilaa fariseuksen kristillisyyden.

Tiedätkös nyt, hyvä fariseus, kuka sinun lähimmäisesi on? Ei Samarialainen kuitenkaan ole sinun lähimmäisesi, joka sinua haukkuu ja tuomitsee, vaan ne ovat fariseuksen lähimmäiset ja uskon-

veljet, jotka käyvät koreana ja pitävät kalaasia, ristiäisiä ja graviaisia. Jotka pitävät paloviinaa luvallisena, jotka siunaavat kirkossa ja kiroavat krouvissa, ovat jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana, siveät kirkossa ja huorat kirkon takana, raittiit kirkossa ja päissä kirkon takana. Ka, semmoiset ihmiset ovat fariseuksen lähimmäiset ja uskon veljet. Mutta Samarialainen, joka on vilhinenki, väärä profeetta ja hengellisessä ylpeydessä, joka vielä haukkuu fariseusta, eikä anna hänelle omantunnon rauhaa, se ei ole fariseuksen lähimmäinen, vaan se on huono ja häijy ihminen, riettaan enkeli, Jumalan ja ihmisten vihollinen, joka pitäisi tapettaman ja maasta hävitettämän, sillä hän on sanonut: Jumalan Poika minä olen.

Tunnetkos nyt, hyvä fariseus, kuka on sinun lähimmäisesi? Onkos Samarialainen sinun lähimmäisesi? Ei, ei. Mutta siveä huorat, jotka antavat sinulle suuta. Rehelliset varkaat, jotka peittävät sinun pahuutesi. Armahtavaiset viinaporvarit, jotka jäädyttävät sinun kielesi pirun paskalla, ja raittiit juomarit, jotka kutsuvat sinua häihin, maailman herrat ja talonpojat, jotka antavat sinulle omantunnon rauhan, ne ovat fariseuksen lähimmäiset. Mutta Samarialainen, joka haukkuu, soimaa ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä, se taitaa olla perkeleen lähimmäinen. Sinä olet Samarialainen ja sinulla on perkele, sanoivat fariseukset Vapahtajalle, koska hän rupesi heitä soimaamaan ulkokullatuiksi ja kyykäärmeen siemeniksi ja huoruden sukukunnaksi. Jos tämä Samarialainen olisi heitä kiittänyt ja ylistänyt, olisivat he ehkä tunnustaneet hänet lähim-

mäiseksensä, mutta kun hän rupesi heitä soimaamaan ja tuomitsemaan, silloin sai hän Samarialaisen nimen kuulla. Ja tämä oli nyt hengellisessä tarkoituksessa se armollinen Samarialainen, joka armahti sitä viheliäistä miestä, joka ryövärien käsiin langennut oli.

2. Katselkaamme nyt tätä miestä, missä viheliäisessä tilassa hän on, ennen kuin Samarialainen tulee ja armahtaa häntä. Ei ole Vapahtaja muistellut, minä syyn tähden tämä ihminen lähti aivan yksin kulkemaan semmoista matkaa, kussa ryövärien tapa on olla. Muitten ihmisten tapana on odottaa matkakumpaneita, koska he kuulevat, että ryövärit ovat matkassa. Mutta tämän raukan täytyi yksin lähteä Jerusalemin kaupungista hakemaan oikeaa isänmaata. Ja emme tiedä, oliko hänet varustettu sotaneuvoillakaan. Hän taisi kulkea niin kuin laukku-venäläinen aivan kauppakalulla. Kyllä sillä yksinäisellä matkamiehellä oli jotakin rahaa eli kalua laukussa, sillä ei ryövärit saata ryövätä tyhjää miestä. Koska nyt ryövärit rupesivat hänen kaluansa ryöstämään, teki hän ilman epäilemättä vastuksen, mutta eivät kestäneet hänen voimansa, koska niitä oli monta, jotka pieksivät hänet puolikuoliaaksi. Ensiksi he varmaankin pieksivät häntä, ja sitten he ottivat pois hänen niestansa, jolla hän oli lähtenyt matkaan. Ja sitten he ottivat pois hänen kauppakalunsa. Ja koska hän oli niin pahoin piesty, että hän makasi puolihengissä tien päällä, niin ei hän jaksanut enää huutaakaan niin kuin ensinnä, kun ryövärit tulivat hänen päällensä.

Nyt tapahtui niin, että pappi ja leviita ja Samarialainen joutuivat yhtä mat-

kaa kulkemaan. Ei kuitenkaan yhdessä seurassa, vaan erinänsä. Sillä eivät papit silloin eivätkä vielä nytkään tahdo kulkea yhtä matkaa Samarialaisen kanssa, joka on eriseurain mies. Ja leviitta, joka silloin lukkarin työtä toimitti, erotti myös itsensä Samarialaisen seurasta, ettei koirantauti tarttuisi häneen. Nyt makasi se viheliäinen ihminen, joka ryövärien käsiin langennut oli, hän makasi tien vieressä alastomana, verissä, haavoissa ja puolihengissä. Pappi tuli ensin, katsoi hänen päällensä ja meni ohitse. Niin myös leviitta, katsoi hänen päällensä ja meni ohitse. Ei kumpikaan tuntenut tätä miestä lähimmäiseksensä. Sillä ei ole pappi eikä leviitta tunteneet tätä miestä lähimmäiseksensä silloinkaan, kun hän oli elävä ihminen, paljon vähemmin nyt, kun hän makaa puolihengissä, eikä ole vakaista tietoa, virkoako hän enää. Moni taitaa vielä olla iloinen siitä, että tälle viheliäiselle ihmiselle kävi niin. Fariseus varmaankin sanoo: sitä minä olen aavistanut, että niin piti tapahtuman.

Mutta pappi ja leviitta eivät viitsi tuota vaivaa ottaa päällensä, että he rupeisivat sitä miestä auttamaan, joka puolihengissä makaa. Eikä taida heillä olla auttamavaraa, koska ei ole halua. He ovat molemmat kunnialliset miehet, ja vielä päälliseksi semmoiset kristityt, joita maailmassa pidetään kristittyinä. Ei semmoiset väärät profeetat kuin se Samarialainen, jolla oli perkele, vaan pappi ja leviitta olivat kasteen kautta kristityksi tulleet ja kasteesta saakka pysyneet siinä oikeassa Mooseksen eli Lutheruksen uskossa. Sanalla sanottu: Tämä pappi ja tämä leviitta olivat mo-

lemmat kunnialliset kristityt, jotka antavat kunniallisille ihmisille omantunnon rauhan, ja antavat myös kuoleman rauhan sille ihmiselle, joka nyt puolihengissä makaa tien päällä. Ei suinkaan semmoinen pappi rupea sitä ihmistä liikuttamaan, joka on kuolemaisillansa. Vaikka tämä pappi muutoin panee surutomuuden laastaria omantunnon haavain päälle, koska yksi pikkuinen reikä on tullut jonkun ihmisen tuntoon. Mutta niin isoja ja niin verisiä haavoja, kuin tällä miehellä oli, niitä ei pappi eikä leviitta saata parantaa, sillä he pelkäävät, että se veri, joka niistä haavoista vuotaa, tarttuu vielä heihin ja pilaa heidän puhtaan ja terveen tuntosensa. He katsovat siis sen viheliäisen ihmisen päälle, joka ennen oli elävä ihminen, mutta nyt makaa puolikuolleena, ja antavat hänen kuolla rauhassa. Ei suinkaan tämä pappi ja tämä leviitta rupea liikuttamaan tätä viheliäistä ihmistä, joka nyt makaa puolikuolleena. Eivät he rupea viinaa ja öljyä vuodattamaan hänen haavoihinsa, sillä eivät he tunne häntä lähimmäiseksensä eikä vielä uskonveljeksi.

3. Mutta se armollinen Samarialainen ei saattanut ainoastansa katsoa sen ihmisen päälle, joka oli näin surkeasti ryöväriltä haavoitettu ja puolihengiksi piesty, vaan hän armahti häntä, vaikka tämä puolikuollut ihminen ei saata enää puhua, ei saata paljon huoatakaan, sillä pappi ja leviitta ja vielä muutkin kunnialliset kristityt katsovat häntä melkein kuolleeksi. Mutta Jumalan kiitos, ei hän ole vielä peräti kuollut, niin kuin fariseukset luulevat, vaan hänessä on vielä pikkuisen henkeä. On se kuitenkin sen verran, että henki hänessä tuntuu. Mutta

jos se armollinen Samarialainen ei tule pian ja vuodata viinaa ja öljyä hänen haavoihinsa, niin voi hän pian kuolla tien päälle, ja silloin pääsevät kaikki fariseukset ja maailman siveät huorat juomaan graviaisia ja sanomaan: Ei hän tule enää meitä haukkumaan. Tämä ihminen läksi ensinnä suurella vauhdilla matkaan, mutta kuolema saavutti tien päällä. Ja sitä me olemme aavistaneet.

Älkää ylö'n varhain pitäkö graviaisia, te maailman herrat. Niin kauan kuin henki vielä hänessä tuntuu on se meidän toivomme, että hän virkoaa vielä. Se armollinen Samarialainen on tulemassa. Se sama Samarialainen, jota fariseukset pitivät eriseuraisena ja vääränä profeettana. Mutta hänellä on se usko, ettei lähimmäisenrakkaus tule täytetyksi sillä, että ihminen katsoo sen päälle, joka on kuolemaisillansa. Ei lähimmäisenrakkaus tule täytetyksi sillä, että ihminen surkuttelee vaivaisia ja hädässä olevaisia, vaan ihmisen pitää jotakin vaivaa näkemän vaivaisten edestä. Hänen pitää jotakin kustantaman vaivaisten ylläpitämiseksi. Papilla ja leviitalla oli se usko, että lähimmäisenrakkaus tulee täytetyksi, kun ihminen katsoo vaivaisten päälle ja surkuttelee heitä, ja menee ohitse. Mutta se armollinen Samarialainen ei saattanut niin ajatella, vaan hänen tuntonsa vaati, että hänen pitää auttaman sitä miestä, joka ryövärien käsiin langennut oli.

Tämä surkea ihminen oli menettänyt kaikki, mikä matkamiehille on tarpeellinen. Se raha, eli leiviskä, jolla hänen piti kauppaa tekemän, oli pois ryöstetty. Se niesta¹, jolla hänen piti elämän iankaikkisuudessa, oli pois otettu, ja se elä-

vä henki, joka hänessä oli, oli sen veran juuri, ettei se ollut peräti loppunut. Mutta ei se henki ole pitkällinen hänessä, sillä hän makaa puolikuolleena maantien päällä, verisissä haavoissa, mutta kuolleella tunnolla, niin ettei hän tiedä enää tästä eikä tulevaisesta maailmasta mitään.

Tule pian O! armollinen Samarialainen, auttamaan tätä viheliäistä ihmistä ennen kuin henki lähtee. Tule pian vuodattamaan viinaa ja öljyä haavoihin, ennen kuin ne rupeavat mätänemään. Nosta hänet ylös ja pane hänet juhtasi päälle, ja vie hänet majaan ennen kuin aurinko laskee. Niin on meidän toivomme, että tämä puolikuollut ihminen virkoaa vielä, vaikka hän on huonossa ja viheliäisessä tilassa. Koska hän ei jaksaa enää puhua. Ei hän jaksaa enää rukoilla. Ei hän jaksaa huutaa. Ei hän jaksaa paljon huoata. Ei hän saata sanoa, kummoinen hän on ollut silloin, kun hän lähti matkaan. Ei hän saata sanoa, missä paikassa ryövärit tulivat hänen päällensä, minkätähden ne tulivat ryöväämään hänen kauppakalunsa, ja millä nämä ryövärit pieksivät häntä.

Me arvaamme, että nämä ryövärit ovat kaikki yhdessä liitossa. Ensimmäisen nimi on valvomattomuus, joka tulee niitten päälle, jotka matkustavat kauppakalun kanssa iankaikkisuuteen. Kun he ovat matkustaneet vähän matkaa, tulee toinen ryöväri, jonka nimi on väsymys, että eivät he jaksaa kauppaa tehdä. Sitten tulee uneliaisuus, joka lykkää matkustavaisia tiepuoleen. Ja niitä on monta ryöväriä, jotka pieksävät matkustavaisia, erinomattain semmoisia matkustavaisia, joilla ei ole sotaneuvoja.

Joilla ei ole hengen miekka, uskon kilpi ja autuuden rautalakki. Semmoisia matkustavaisia pieksävät hengelliset ryövärit, esimerkiksi maailmanrakkaus, hengellinen laiskuus, valvomattomuus ja uneliaisuus yrttitarhassa.

Nämä ryövärit pieksävät matkustavaisia siinä synkeässä metsässä, kussa he vaeltavat. Sillä monessa paikassa on ainoastansa synkeä metsä, jonka kautta tie menee taivaaseen. Ja siinä synkeässä metsässä asuvat ryövärit ja vartioitsevat matkustavaisia. Yksi ryöväri on vanha Aatami, joka ampuu niin kuin luodilla, eikä armahda ketään. Mutta niiden päälle eivät ryövärit karkaa, jotka ovat tyhjänä kaikista.

Sinä ryöväriltä haavoitettu ihminen! Sinä vaivainen sielu, joka makaat puolikuolleen tien päällä, etkä tiedä tästä eli tulevaisesta maailmasta mitään. Kuinka sinä luulet käyvän sinun kanssasi, jos se armollinen Samarialainen ei tule pian auttamaan sinua? Sinä kuolet tien päälle, niin kuin moni sinun matkakumppaneistasi on jo kuollut tien päälle, jos se armollinen Samarialainen ei tule pian nostamaan sinua juhtansa päälle.

Mutta meidän pitää toivoman, että se armollinen Samarialainen on tulemassa. Se armollinen Samarialainen, joka ei saata jättää tien päälle kuolemaan semmoisia, joissa hän tuntee vielä vähäisen hengen ainetta olevan. Vieläpä ne, jotka ovat jo kuolleet ja tunnottomaksi tulleet, ei hän saata niille mitään tehdä. O, armollinen Samarialainen, tule pian auttamaan tätä viheliäistä ihmistä, joka nyt makaa puolikuolleen tien päällä. Tule pian, ennen kuin hän kuolee kokonansa. Tule pian, ennen kuin aurinko laskee, ja

pane hänet juhtasi päälle. Vuodata viinaa ja öljyä hänen haavoihinsa, ja vie hänet majaan. Ja kun sinä olet jo maksanut Isännälle hänen edestänsä, niin maksa vielä hänen edestänsä Isännälle, kun sinä tulet takaisin, niin kuin sinä luvannut olet. Me toivomme, että sinä silloin otat tämän ryöväriltä haavoitetun ihmisen mukaasi iankaikkisiin majoihin, kussa ryövärit eivät ole enää, kussa sinä ruokit häntä mannalla, joka taivaasta saataa. Siellä pääsee tämä viheliäinen ihminen kiittämään sinua iankaikkisesti sinun suuren armosi tähden, että sinä otit hänet juhtasi päälle, että sinä olet vuodattanut viinaa ja öljyä hänen haavoihinsa, että sinä olet maksanut hänen edestänsä Isännälle, että sinä autoit häntä elämään nyt ja iankaikkisesti. Amen!

Alkuperäinen / Oulun maakunta-arkisto / A. Merikallion kokoelma /

¹ niesta, niesti, on saamenkieltä. Suomeksi eväät tai muona.

Mutta he vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja sitä he kauhistuvat, joka oikein opettaa. Amos 5: 10

Tämä profeetta Amoksen kirjoitus passaa hyvin tämän aikaisille suruttomille, jotka vihaavat niitä, jotka julkisesti nuhtelevat, ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa. Sama luonto on tämän aikuisilla juutalaisilla kuin niillä entisillä, jotka vihaisit profeetaita. Profeetta Amos oli niitä pienempiä profeetaita, jotka ei olleet niin paljon kirjoittaneet kuin ne, joita suuremmaksi kutsuttiin. Mutta vaikka hän oli yksi pieni profeetta, on hän kuitenkin yksi profeetta, ja ei ole juutalaiset saattaneet kieltää, että Amos ei ole profeetta ja että hän on Jumalan Hengen vaikutuksen ja sisälle antamisen kautta saarnannut.

Mutta Saulista on Israelissa arveltu, onko hän profeetta, koska hän kerran rupeis profeteeraamaan, mutta ei pysynyt hänessä kauvan Jumalan Henki, sillä paha henki rupeis häntä vaivaamaan. Ja sitte hän lakkais profeteeraamasta. Ja niin on käynyt monelle, että he ovat yhden aikaa profeteeranneet, mutta paha henki tuli Herralta heidän päällensä, ja niin he lakkaisit profeteeraamasta ja rupeisit kristityitä vainoomaan niin kuin Saul. Mutta ei juutalaiset tarvitse sentähden ajatella, että niin käypi kaikille profeetaille, että he lakkaavat profeteeraamasta ja alkavat kristityitä vainoomaan, sillä Raamatussa luetaan vielä 12 suurempaa profeettaa ja 12 pienempää profeettaa. Ja ne ovat kaikki profeteeranneet sille suruttomalle kansalle. Ja juutalaiset itse häätyvät tunnustaa, että kaikki, sekä suuret että pienet profeetat, ovat saarnan-

neet ja kirjoittaneet Jumalan Hengen vaikuttamisesta. Ja kaikki ovat sanoneet juutalaisille totuuden. Mutta siitä totuuden sanasta ovat kaikki juutalaiset suuttuneet sekä suuremmille että pienemmille profeetoille. Ja nyt profeetta Amos sentähden sanoo: He vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja sitä he kauhistuvat, joka oikein opettaa.

Niin ovat juutalaiset tehneet, ei ainoastansa profeettain aikana vaan myös Vapahtajan aikana, ja Johannes Kastajan aikana, ja apostolein aikana. He ovat vihanneet sitä, joka heitä on julkisesti nuhdellut, ja sitä he ovat kauhistuneet, joka heitä oikein opettaa. Ja met olemma nähneet, ettei ole tämän aikuiset juutalaiset muuttaneet luontoansa entisestä. Sama hengellinen viha palaa vielä juutalaisten sydämissä. Sama käärmeen myrkky paisuttaa heidän sydämensä. Sama helvetin valkia on syttynyt palamaan heidän sisällyksissään, sillä he vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa.

Rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin kuin Davidi sanoo: Heidän kurkkunsa on avoin hauta, ja kielellänsä he liehakoitsevat. He rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat. Jos juutalaiset olisit niin kuin muut pakanat, niin he voitettaisiin viimein Kristukselta, niin kuin yksi pakanallinen kuningas häätyi tunnustamaan kuolemansa hetkellä: Sinä voitit, Galilealainen. Mutta juutalaisten pääkallossa on juurtunut se vanha usko, jonka he ovat perustaneet Raamatun päälle. Ja ovat kuitenkin käsittäneet Raamatun nurin, niin kuin rietas on heitä kouluttanut. Ei he tiedä, kuka heidän lähimmäisensä on.

Kukas on juomarin lähimmäinen? Viinaporvari, joka riisuu häneltä rukan ja ottaa vielä taskun ja tulukset pantiksi. Kukas on viinaporvarin lähimmäinen? Yksi juomarenttu, yksi juomatratti, joka riisuu rukkansa yhden ryypyn edestä ja antaa vielä housunsa viinaporvarille ja sanoo: O, rakas Jeesuksen ystävä! Ann armos pisar vuotaa sinun pirunpaskastas minun suuhuni, sillä minä surkiasti janoon sen perään, ja minä kuolen nälkään ja viluun, jos et armahda minua.

Ja kukas on huorapukin lähimmäinen? Ilmanki se on joku naaraspuru, joka häntä armahtaa, ja antaa hänen lihan himoja täyttää. Mutta jos vaan tulee jalkalapsi, niin ei ole enää huora hänen lähimmäisensä, eikä huoran lapsi hänen lapsensa. Semmoinen on juutalaisten rakkaus. Jos joku kristitty tahtoo nuhdella heitä senkaltaisesta jumalattomasta elämästä, niin he vihaavat sitä, joka julkisesti nuhtelee ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa.

Meidän pitää tänä päivänä katsoman perään, jos lainoppinut tietää, kuka hänen lähimmäisensä on. Mutta me rukouksemme ensinnä sitä armahtavaista Samaritanusta, että hän panis sen ryöväriä haavoitetun ihmisen juhtansa päälle ja vuodattais öljyä ja viinaa hänen haavoihinsa ja sitois hänen haavansa ja veis häntä majaan. Niin kuin se armollinen Samaritanus vissimmästi on maksanut kaikki hänen velkansa ja kulutuksensa Isännälle. Katso kuitenkin, sinä armollinen Samaritanus, sen köyhän raukan päälle, joka nyt makaa veressänsä ja haavoissans, ja auta häntä sinun armos ja laupiutes tähden. Isä meidän joka olet taivaissa j. n. e.

Evankeliumi: Luuk. 10: 25 - 37

Evankeliumin kirjoittaja Luukas muistelee tämän päivän evankeliumissa, että yksi lainoppinut nousi ja kiusais Jeesusta niin kuin heidän tapansa on, sillä lainoppineet luulevat, että Vapahtaja heitä pilkkaa, koska hän nuhtelee fariseuksia. Lainoppineet sanoit kerran Vapahtajalle: Sinä pilkkaat myös meitä. Silloin alkoi Vapahtaja soimaamaan lainoppineita, kuinka he panevat raskaat kuormat ihmisten päälle ja ei itse koske siihen sormellansa. Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka lainoppinut kiusaa Vapahtajaa, koska hän vääntelee lain.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Minkä tähden lainoppinut kiusaa Jeesusta? Toinen tutkisteleminen: Tietääkö lainoppinut, kuka on hänen lähimmäisensä? Katsokaan nyt kansa päälle, kuinka lainoppinut nousee Jeesusta vastaan kiusaamaan häntä.

1. Minkä tähden lainoppinut kiusaa Jeesusta? Sen tähden, että lainoppinut kantaa vihaa Jeesusta kohtaan. Lainoppinut on liitossa fariseusten kanssa. Hän vääntää ja kääntää Jumalan lain ja kuninkaan lain, niin kuin Vapahtaja soimaa lainoppineita: Voi myös teitä, te lainoppineet, jotka panette raskaita kuormia ihmisten päälle ja itse ette koske siihen sormellanne. Lainoppineet pitäisit katsoman perään, kuinka ihmiset elävät, kuinka he pitävät kuninkaan lain, joka ihmisten hyödytykseksi asetettu on. Lainoppineet pitäisit katsoman perään, kuinka viinaporvarit tekevät maakunnan mustaksi pirunpaskallansa, kuinka juomarit nälyttävät vaimojansa ja lapsiansa. Heidän pitäis katsoman pe-

rään, kuinka huorat ja varkaat elävät. Mutta ei lainoppineet huoli semmoisista, jotka julkisesti kuninkaan lain rikkoivat. Mutta Kristusta he kyllä kiusaavat semmoisilla kysymyksillä, jotka kuuluvat kokonansa hengellisiin asioihin. Ja semmoisia kysymyksiä he panevat eteen, että he pääsisit jotaki syytä saamaan hänen päällensä, että he saattaisit häntä maailmallisen lain kautta ahdistaa, jos hän olis muka niin puhunut eli saarnannut, että laki pääsis pystymään. Sillä lainoppineilla on samanlainen tunto kuin fariseuksilla, nimittäin paksumpi kuin nautahärän vuota. Ei ne kanna vaaria totuudesta ja kristillisyydestä, mutta että he pääsisit lain kautta vainoimaan. Se on lainoppineen tarkoitus, että he jollakulla tavalla solmisit Jeesusta ja saisit häntä päiviltä pois. Lainoppinut tulee kristillisyyden varjon alla kiusaamaan Jeesusta. Hän on saanut sen väärän käsityksen, että Jeesus Nazarenus on yksi kansan häiritsijä ja väärä profeetta, joka tahtoo hävittää vanhoja asetuksia, niin kuin soimattiin Stefanusta: Tämä mies ei lakkaa pilkkaamasta tätä pyhää sijaa, ja saarnaa, että Jeesus Nazarenus muuttaa säädyt ja oikeudet, jotka Mooses meille antoi.

Tämä väärä luulo oli myös lainoppineen pääkallossa juurtunut. Ja sen tähden tulee nyt tämä lainoppinut mies niin kuin mikäkin katuvaan näyttämään, että hänellä on jotakuta arvelusta ijankaikkisesta elämästä, koska hän kysyi: Mitä minun pitää tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin. Mutta tämän kysymyksen alla oli ainoastans käärmeeen viekkaus, sillä hänen päätarkeituksensa oli se, että hän jotakuta lail-

lista syytä sais kantamaan Jeesuksen Nazarenuksen päälle, jonka hän piti kansan häiritsijänä ja vääränä profeettana. Niin kuin itse saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, niin muutti myös tämä lainoppinut itsensä katuvaiseksi, teki itsensä halulliseksi saamaan oikiata ylösvalaistusta, ja tuli Jeesuksen tykö niin kuin yksi totinen ja yksivakainen kristitty, joka on kauvan aikaa etsinyt ijankaikkisen elämän tien, mutta ei ole vielä löytänyt.

Jos nyt Jeesus olis vastannut erilaihin kuin lainoppineet, niin olis lainoppinut varsin kantanut hänen päällensä ylimmäiselle papille, että hän tahtoo muuttaa säädyt ja oikeudet, jotka Mooses meille antoi. Eli niin kuin tämän aikaiset lainoppineet kantavat kristittyin päälle ja sanovat: Tämä mies tekee vastoin kirkkolakia. Hän tahtoo muuttaa säädyt ja oikeudet, jotka Lutherus on meille antanut. Hän sekoittaa kansaa opettain Galileasta niin tähän asti.

Mutta kyllä jokainen evankelista näkee, että tämä lainoppinut on tullut kiusaamaan Jeesusta, sillä lainoppineella on suurempi muret siitä, kuinka hän pääsis lain kautta ahdistamaan Jeesusta, kun se muret sielun autuudesta. Hänellä on iso rautanaula sydämessä. Se on sappi, jonka hän tahtoo oksentaa Kristuksen päälle. Hän on yksi musta mato, joka imee kristittyin verta. Niin kuin Herodeksen huoralla oli levotoin tunto niin kauvan kuin Johannes Kastaja oli elämässä, niin on myös lainoppineilla ja fariseuksilla levotoin tunto niin kauvan kuin Nazarenus on elämässä. Ei ole heidän sielunsa täydellisesti puhdistettu lohikäärmeen veressä. Sen tähden tarvit-

sevat he paremman puhdistuksen Nazarenuksen ja kristittyin veressä. Jos he vain saisit kristityitä tappaa, niin he saisit varsin omantunnon rauhan. He saisit ilon ja laittaisit punssia ja joisit graviaisia, ja rupeisit veisaamaan huoralauluja ja juomalauluja. Mutta tällä kerralla ei menestynyt lainoppinut viekkaudellansa. Jeesus vastais häntä niin, että hänen täytyi tulla mykäksi.

2. Mutta tietääkösin lainoppinut, kuka on hänen lähimmäisensä? Koska hän kysyy, kukasta siis minun lähimmäiseni on, niin se kuuluu hänen omasta kysymyksestään, ettei hän tiedä, kuka hänen lähimmäisensä on. Ei kristityt kuitenkaan ole hänen lähimmäisiänsä, mutta fariseukset ja kirjanoppineet, juomarit ja viinaporvarit. Ne ovat ilman epäilemättä hänen lähimmäisensä. Ja kuka tiesi katumattomat huorat ja katumattomat varkaat taitavat myös olla hänen lähimmäisensä.

Sanalla sanottu: kaikki suruttomat ja paatuneet ovat hänen lähimmäisensä. Mutta se armollinen Samaritanus, joka armahtaa sitä viheliäistä miestä, joka ryöväreitten käsiin langennut on, ja koko sen armollisen Samaritanuksen sukukunta, ei jaksa lainoppinut niitä tunnustaa lähimmäisikseen, sillä hän vihaa niitä sydämen pohjasta. Ei muut ole hänen lähimmäisensä kuin kirjanoppineet ja fariseukset, ja juutalaiset juomarit, joita hän armahtaa, ja viinaporvarit, joita hän ei raski sakkoon kantaa, niin myös katumattomat huorat, joita hän myös armahtaa, ja kuka tiesi katumattomat varkaat, joita hän ei tahdo julkiseen synnin tunnustukseen vaatia. Nämät kaikki ovat hänen lähimmäisensä. Mut-

ta mihinkäs joutuu lainoppinut ijankaikkisuudessa, koska hän kiusaa Jeesusta. Siellä ei ole yksikään muu kuin perkele, joka vastaa, jos hän vielä rupeis kysymään, mitä minun pitää tekemän, että (minä) ijankaikkisen elämän saisin. Siellä saapi hän katua ijankaikkisesti, että hän on täällä armon ajassa Jeesusta kiusannut. Siellä vasta ijankaikkisuudessa aukenevat hänen silmänsä. Mutta se on hiljainen katumus.

Voi teitä, te kirjanoppineet, sanoo Jeesus, sillä te panette kuormia ihmisten päälle, jota itse ette koske sormillanne. Voi teitä, jotka kavaluudellanne kiusaatte Jeesusta, ja ette kuitenkaan tiedä, kuka teidän lähimmäisenne on. Voi teitä, sokiatsaluttajat. Te noudatte valkian helvetistä, millä te näette makkaroita tehdä kristittyin verestä. Mutta kerran saatte nähdä, ketä te pistäneet olette. Kerran tulee teidän vuoronne huutamaan vuorille: langetkaat meidän päällemme, ja kukkuloille: peittäkää meitä. Sillä jos he tämän tekevät tuoreessa puussa, mitä sitten kuivassa tapahtuu. Amen

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma n:o 15 / Kansallisarkisto Helsinki /

Monta spitalista oli Israelissa Elisa profeetan ajalla ja ei yksikään heistä puhdistettu, vaan Naeman syyrialainen. Luuk 4: 27.

Evankelista Luukas muistelee, että Jeesus kerran yhtenä sunnuntaina tuli Nazaretin synagoogaan eli kirkkoon ja siellä annettiin hänelle Raamattu käteen. Me olemme myös nähneet, että suruttomat antavat kristityille Raamatun käteen, koska kristityt puhuvat heille katumuksesta. Ilmanki heidän tarkoituksensa on se, että tuo koira viipyisi Raamatun kanssa, ettei se heitä haukkuis sivuitse Jumalan sanaa. Mutta se konsti ei auta, koska Raamattu annetaan semmoisen miehen käteen, joka ottaa Raamatusta semmoisia paikkoja, jotka tulevat rintaa kohti. Ei nimittäin suruttomat viitti kuulla semmoisia Raamatun paikkoja, joissa heidän jumalatoimien elämänsä maalataan heille silmäin eteen, mutta suloisia armon sanoja he kyllä omistavat.

Ja niin se tapahtui Nazaretin kirkossa, että suruttomat papit annoit Jeesukselle Raamatun käteen. Se oli ilman epäilemättä heidän tarkoituksensa, että Jeesus nazareenus, joka ei ole missään akatemiassa käynyt, ja omalla luvalla on alkanut vaeltamaan kylissä haukkumassa ihmisiä, että hän katsois paremmin Raamattua, kussa suruttomatki luulevat löytävänsä sielullensa ruokaa paljon. Ja koska heillä on se usko että tuommoiset ympärivaeltavaiset pirttipapit ei ymmärrä Raamattua, vaan menevät ulos Jumalan sanasta, niin he käskivät lukea Raamattua, siinä väärässä luulossa, että siellä on parempi oppi, kuin mitä ne ympärivaeltavaiset pirttipapit saarna-

vat. Mutta siinä väärässä luulossa tulit he petetyksi. Koska nimittäin Jeesus nazareenus otti Raamatun käteen, luulit ne suruttomat papit ja se surutoim seurakunta, ettei hän saata mitään selittää, joka oli oppimaton mies. Mutta hän selitti niin sen Raamatun paikan, joka niin kuin itsestänsä aukeni hänelle, että kaikki annoit hänelle todistuksen ja ihmettelit niitä armon sanoja, kuin hänen suustansa läksit ulos, ja he sanoit: "Eikö tämä ole Joosepin poika?"

Tässä nyt on kaikille suruttomille yksi merkillinen esimerkki. Niin kauvan kuin Jeesus nazareenus saarnais heille Jumalan armosta, tykkäisit he hyvin hänen selityksistänsä, mutta koska hän otti Raamatusta semmoisen paikan, joka tuli suruttomille rintaa kohti niin suuttui koko seurakunta. Luukas kirjoittaa 4: 28, että kaikki, kuin synagoogassa olit, tulit vihoja täyteen. Koska he nämä kuulit, niin he nousit ylös ja ajoit hänen ulos kaupungista ja veit hänen hamaan vuoren kukkulalle, jonka päälle heidän kaupunkinsa rakettu oli, syöstäksensä häntä alas. Mutta hän kävi ohitse heidän keskeltänsä ja meni pois.

Arvaattekos nyt tämän aikaiset suruttomat, mistä sanasta heillä nousi vanha Adami? Joo, juuri siitä sanasta kuin hän sanoi: "Monta spitalista oli Israelissa Elisa profeetan ajalla, ja ei yksikään heistä puhdistettu, kuin se Naeman Syyriasta." Mutta tästä sanasta suuttuvat vielä nytkin kaikki spitaliset, jotka ei ole vielä puhdistetut. Jos joku kristitty sanoo heille: "Monta spitalista on ollut Israelissa profeetan Elisan aikana, mutta ei ole muita puhdistettu kuin se pakana Naeman," niin sanovat kaikki kunnialliset jä-

senet Natsareetin seurakunnassa: "Vai niin! Eikös olekaan muita puhdistettu?"

Kaikki jäsenet Nazaretin seurakunnassa luulevat niin kuin Kora, Datan ja Abiram, että koko kansa on puhdistettu. He tuumaavat niin, että koko kansa on pyhä. Kuinka siis tuo Nazarenus ja tuo ympäri vaeltavainen nurkkasaarnaaja, joka ei ole muu kuin yksi köyhä työmiehen poika, joka ei ole missään akateмиassa käynyt, kuinkas nyt semmoinen rohkenee sanoa, ettei ole muita Israelissa puhdistettu, kuin ainoastansa yksi pakana Naeman? Jo täytyy vanha Adami nousta Nazaretin seurakunnalla, koska tuo Nazarenus semmoisia saarnaa. Ja jos vielä nytkin Jeesus Nazarenus rupeis semmoisia saarnaamaan tälle seurakunnalle, niin nousis vanha Adami, ja he sanoisit Nazarenukselle: "Vai niin, eikös olekaan muita puhdistettu kuin ainoastansa nuo, jotka nyt seisovat taampana ja huutavat?" Semmoinen on Nazarenuksen puhet, ettei ole muita puhdistettu kuin ainoastansa ne, jotka huutavat: "Jeesu Davidin Poika armahda meidän päällemme!" Nazaretin seurakunta kiittää Jeesusta niin kauvan kuin hän saarnaa aivan suloisesti armosta, mutta suuttuvat Nazarenukselle niin pian, kuin hän rupeaa tuumaamaan, ettei ole kaikki Israelissa puhdistetut.

Ja siinä nyt on kaikilla suruttomilla esimerkki, kuinka saatanan lahkokunta tekee koska Jeesus Nazarenus ottaa yhden paikan Raamatusta, joka tulee heille. Silloin he suuttuvat. Käärmeen siemenet rupeevat puikimaan sydämen juuressa. Käärmeen myrkky kuohuu kaikissa heidän verisuonissans. He rupeevat janoamaan kristittyin verta, eikä

saa tunnon rauhaa ennen kuin saavat makkaroita tehdä. Ka, semmoiset ovat ne kunnialliset miehet ja vaimot, joiden silmäin edessä Jeesus on ylös kasvanut. Ne tahtovat syöstä häntä yli pahdan pohjattomuuteen. Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman, kuinka monta nyt on Israelissa puhdistettu. Mutta se puhdas Jumalan Karitsa, joka yksistänsä saattaa puhdistaa niitä saastaisia spitalisia, jotka seisovat taampana ja huutavat: "Jeesu Davidin poika armahda meidän päällemme," kuule niiden huokaukset ja puhdistu heitä sinun verelläs että he tulisit puhtaaksi sinun silmäis edessä. Isä meidän, j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumin johdattuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka monta nyt on Israelissa puhdistettu? Ensimmäinen tutkistelemus. Onkos Nazaretin synagoogassa ketään puhdistettu? Toinen tutkistelemus. Onkos Israelissa monta puhdistettu? Meidän toivomme ja uskalluksemme on, että kaikki, jotka sydämen pohjasta huutavat: "Jeesus Davidin Poika, armahda meidän päällemme," tulevat puhdistetuksi, koska he menevät näyttämään itsensä papille. Mutta niitä on monta, jotka ei näytä itseänsä papille. Kuinka he saattavat sitte puhtaat olla?

Ensimmäinen tutkistelemus. Onkos Nazaretin kaupungissa monta puhdistettu? Siinä ei taida olla yhtään, joka olis puhdistettu, sillä niillä näkyy olevan murhaama mieli. He tahtovat Kristuksen ajaa ulos kirkosta, ja ovat jo ajanee ulos häntä, sillä ne pahenevat hänen puheestansa. He aikovat syöstä häntä yli pahdan, jonka päälle heidän kaupunkin-

sa on rakettu, ja olisit jo aikaa syösseet häntä, jos hän ei olis välttänyt heitä. Siitä näkyy, että Nazaretin seurakunnan kunniallisilla miehillä on juuri murhaama mieli. Ne suuttuvat yhdestä Raamatun sanasta niin hirmuisesti, että he janoovat Kristuksen verta.

Kuinkas semmoiset saattavat olla puhtaat sydäimestä, jotka ei ainoastansa ajattele paha, mutta tekevät myös heidän pahain ajatustensa jälkeen? Ja vaikka heillä on murhamieli, kyllä he sentähden ovat mielestänsä puhtaat ja pyhät. He luulevat, että he ovat jo aikaa puhdistetut. Ja minkä tähden ovat he niin hirmuisesti suuttuneet? Minkä tähden he kantavat niin hirmuista vihaa sydämessänsä? Joo, sen sanan tähden, kuin Jeesus sanoi heille: "Monta spitalista oli Israelissa profeetan Elisan aikana, mutta ei muita puhdistettu, kuin Naeman Syyriasta." Siitä sanasta he otit semmoisen vihan. Sillä he ymmärsit hyvin, ettei Jeesus pitänyt heitä sen väärinä, että hänen pitää heille saarnaaman evankeliumia sovinnosta ja puhdistuksesta, koska heillä oli semmoinen myrkky sydämessä. Ja Luukas kirjoittaa selkiästi, että he tykkäisit hyvin hänen saarnastansa niin kauvan kuin hän saarnais heille suloista armon vuotta. Mutta niin pian kuin hän otti semmoisen paikan Raamatusta joka ei passannut heidän ajatustensa jälkeen, nousi vanha Adami, ja sitte nousi koko Nazaretin seurakunta ja ajoit häntä ulos kirkosta, ja tuumaisit syöstä häntä yli padan.

Tässä nyt on suruttomille esimerkki. Tässä Nazaretissa on heillä peili, kussa he saattavat kuvaansa katsella. Sillä kaikilla suruttomilla on sama hengellinen

viha sydämessä kuin Nazaretin miehillä ja vaimoilla. Niillä on sama käärmeen myrkky verisuonissa, kuin Vapahtajan murhaajilla. Niillä on niin iso sappi, että se puhkee ja tippuu jokaisesta sanasta, joka koskee maksaan ja pernaan. Erinomattain paisuu sydän siitä sanasta, kuin sanotaan, ettei ole muu kuin yksi pakana Syyriasta puhdistettu. Se sana puhdistuksesta tulee heille rintaa kohti. He ajattelevat varsin: "Vai niin. Eikös olekaan muita puhdistettu, kuin Naeman Syyriasta."

Nazaretin seurakunnan miehillä on nimittäin se väärä luulo itsestänsä, että he ovat jo aikaa puhdistetut. Ja sama usko on tämän aikaisilla armon varkaila, että he ovat jo aikaa puhdistetut. Jos nyt yksi Nazarenus, yksi ympäri vaeltavainen koulumestari, jonka he katsovat ylön ja pitävät vääränä profeettana, jos hän eli joku hänen opetuslapsistansa tulee muistelemaan Raamatusta armon varkaille, ettei ole muu kuin se pakana Naeman puhdistettu, varsin koskee se sana sappeen, sillä armon varas ajattelee: vai niin, eikös olekaan muita puhdistettu. Vai niin? Ja se näkyy armonvarkaan haamusta ja käytöksestä, että hänen sydämensä on oikia karhun pesä ja jalopeuran luola. Se näkyy Nazaretin synagoogassa, kuinka vanha Adami tulee ulos nahkoinensa ja karvoinensa. Hän mustuu muodolta niin kuin muukin mettän perkele, ja sitte hän nousee ja kiivastuu totuutensa puolesta, ja sitte hän syöksee Luojansa pohjattomuuteen.

Katselkaat nyt teidän haamuanne kaikki armonvarkaat. Katsokaa teidän haamuanne Nazaretin synagoogassa. Katsokaat, kuinka puhtaat ne ovat kai-

kesta pahuudesta, jotka syöksevät Jeesusta yli pahdan. Katsokaat teidän haamuanne niissä, jotka varsin menivät murhaamaan Jeesusta yhden sanan tähden. Katsokaat nyt kaikki armonvarkaat, jos ette usko muutoin, että teillä on sama käärmeen myrky sydämessä, vaikka te teette samoja töitä, kuin nämät nazaretilaiset. Te oletta nyt ahdistaneet Kristusta ulos teidän synagoogastanne ja teidän huoneestanne, ja teidän majastanne, ja teidän sydämestänne: Te oletta lohikäärmeen veressä puhdistetut, niin kuin nazaretilaiset. Te oletta sen kautta tulleet mustaksi Jumalan edessä, niin kuin tataraiset.

Olettakos näyttäneet itsiänne papille? Olettakos saaneet todistuksen puhtaudestanne? Oletta ilmanki. Koska te ensinnä oletta juoneet Herran kalkista, niin te menette viinaporvarin tykö juomaan perkeleen kalkista. Ja se pappi, joka tiputtaa pirun paskaa teidän suuhunne, se kyllä antaa teille todistuksen, että te oletta puhtaat kaikesta pahuudesta, kaikesta saastaisuudesta, kaikesta huoruudesta, kaikesta varkaudesta, kaikesta kirouksesta ja kaikesta vihasta ja valheesta.

Semmoisen todistuksen antaa teille se pappi, joka tiputtaa pirun paskaa teidän suuhunne, että te oletta puhtaat Jumalan ja ihmisten edessä. Ja pankaat nyt vielä verka rokki päällenne ja silkkihuivi päähän, ja kaikki kirjavat huoruuden merkit, niin te tulette oikein kiiltäväksi tähdeksi huoruuden valtakunnassa. Ei pidä yksikään musta tahra löytymän teidän tunnossanne, ei yhtään pahaa ajatusta teidän sydämessänne. Ja niin kuin te kannatte jo kultasydämen povessanne ja kultavitjat kaulassanne, niin pankaat

myös silkkirihmat liivin ympäri ja mustat kengät jalkaan, ja kaikki muut huoruuden kaunistukset, ja katsokaa tarkasti peilistä kaikki virheet, ettei moitita huoruuden valtakunnassa. Ja menkää sitte tanssaamaan maailman ruhtinaan häissä. Kyllä hän antaa riettaan huoralle suuta. Toisella kädellä hän ottaa ympäri kaulan, ja toisen hän pistää poveen.

Se on kirjoitettu Raamatussa, kuinka se hengellinen huora antaa pusertaa ja taputella rintojansa Egyptiläisten huorimiehiltä, joilla on iso liha. Ne koettelevat ilmanki hänen rintojansa, onko niissä rakkautta. Niin kaunistettuna, nimitäin kultasydämen kanssa povessa, kultavitjat kaulassa ja silkkihuivi päässä, ja mustat kengät jalassa, ja muuta semmoista, viittii nyt riettaan huora tulla kirkkoon ja Herran ehtoolliselle, niin kuin mikä Vapahtajan morsian, näyttämään kaunistuksensa ja puhtautensa. Puhtaalla sydämellä ilmanki tulee riettaan huora kirkkoon, ja puhtaalla suulla ilmanki maistelee Herran kalkista.

Voi sinua surutoin raukka. Jos sinä tietäisit kuinka hirviä sinä olet Jumalan edessä, niin sinä menisit varsin sontanavettaan ja viskaisit silkkihuivisi looriin ja antaisit kultasydämen Turkin keisarille, ja panisit kultavitjasi keiturin kaulaan ja itse tekisit katumuksen tuhassa ja tomussa ja säkissä, niin sinä olisit tuhat kertaa kauniimpi Vapahtajan silmäin edessä. Nyt ei taida olla yhtään puhdistettua Nazaretin synagoogassa, koska kaikki suuttuvat yhdestä sanasta, jonka Jeesus Nazarenus on puhunut: "Monta oli spitalista ihmistä Israelissa profeetan Elisan aikana, mutta ei muita puhdistettu, kuin se pakana Naeman Syyriasta."

2. Onkos nyt enämpi puhdistettu, kuin se pakana Naeman? Me toivomme, että koko Israelissa pitää oleman muutamia, jotka ovat puhdistetut, sitte kuin Jumalan Poika on ruvennut armon vuotta saarnaamaan, josta profeetta Esajas on ennustanut. On kuitenkin tämän päivän evankeliumissa kirjoitettu, että 10 spitalista miestä on tullut puhtaaksi, mutta ne ei ole niin rohkiat kuin se surutoin joukko, joka pakkaa likimmäksi Vapahtajan ympäri, ja lykkäävät häntä kyynäpäillensä. Ne tuntevat sydämässään, että he ovat saastaiset, että heille on tarttunut semmoinen hirviä tauti, joka on tehnyt heitä rupiseksi ja hirviäksi Jumalan ja ihmisten edessä. Sentähden he seisovat taampana ja huutavat korkialla äänellä: Jeesus Davidin Poika, armahda meidän päällemme.

Mitäs te luuleta nazaretilaiset, jotka hengellisellä vihalla olette ajaneet ulos Jeesusta teidän synagoogastanne yhden sanan tähden? Kuuleekos Jeesus niitten kymmenen spitalisen miehen ääntä, jotka seisovat taampana ja huutavat: "Jeesus Davidin Poika armahda meidän päällemme?" Minä uskon kuitenkin, että Jeesus on kuullut heidän rukouksensa, vaikka nazaretilaiset ei usko sitä, erinomattain siitä syystä, että ne 9 ei ole tulleet takaisin kiittämään Jeesusta. Mitäs nazaretilaiset luulevat voittavansa siitä, että 9 ei tule takaisin? He ovat kuitenkin kerran puhdistetut, sillä Jeesus sanoo: "Eiköstä 10 puhdistettu, kussasta siis 9 ovat?" Ei se ole puhdistajan eikä puhdistuksen syy, että ne 9 menevät maailmaan, mutta se on suruttomain syy, että ne iloitsevat kristittyin lankeemisesta. Riettaan enkeleille tulee ilo sii-

tä, että ne 9 menevät maailmaan. Ei ne raukat ymmärrä, että jota enemmän puhdistettuja menee maailmaan, sen kuumemmaksi tulee helvetti vielä niillekin, jotka ei koskaan puhdistetut ole, sillä ne freistaavat kaikella muodolla, kuinka he saisit kristityitä lankeamaan.

Ne tarjoavat pirun paskaa, ne kiusaavat kristityitä huoruuteen ja keviämielisyyteen, he muistelevat heidän vanhoja juttujansa, ja ne freistaavat kaikella lailla, että he saattaisit pahentaa kristityin omaatuntoa. Ja jos muu konsti ei auta, niin he kantavat kristittyin päälle ja yllyttävät ylimmäiset papit pitämään tutkintoa kirkkolain edessä. Ilmanki nyt on kaikille ihmisille tiettävä, kuinka juutalaiset tehit Stefanuksen kanssa. Ensinnä he tinkaisit hänen kanssansa kristillisyydestä, ja koska juutalaiset ei pitäneet puoltansa tinkaamisessa, veit he Stefanuksen kirkkoraadin eteen ja sanoit: Tämä mies ei lakkaa puhumasta pilkkasanoja lakia ja tätä pyhää sijaa vastaan. Kaikki nämät asiat on jo ennen tapahtuneet Stefanuksen aikana. Mikäs ihme se nyt on, että rietas panee juutalaisia tekemään vielä nytkin samoja töitä. He sanovat: "Emme tahdo kristittyin verta latkia." Ja latkivat kuitenkin niin paljon kuin saattavat.

Ilmanki tämän aikaiset juutalaiset pitää täyttämän mittansa, niin kuin ne entiset ovat täyttäneet mittansa. Ei ne lakkaa latkimasta kristittyin verta, ennen kuin vihollinen tulee ja kaivaa kultarahoja heidän suolistansa. Ahneuden perkele panee muutamia nielemään kulta rahoja, ja koska ne menit ulos peräsuolen kautta, rupeisit he omasta jäljestänsä kaivamaan kultaa. Niin ilmanki tämän

aikaiset juutalaiset häätävät tekemään, koska ahneuden perkele panee heitä ensinnä kantamaan kristittyin päälle, että he tahtovat muuttaa säädyt ja oikeudet, jotka Mooses on heille opettanut, ja sitte valehtelevat Stefanuksen päälle kirkkoraadin edessä: Tämä mies ei lakkaa pilkkasanoja puhumasta lakia ja tätä sijaa vastaan. Viimein koska heidän viinakauppansa ei menesty, täytyy heidän niellä vattaansa niitä rahoja, joita he ovat vääryydellä ja petoksella koonneet. Ja uskottava on, että vihollinen viimein kaivaa niitä rahoja ulos heidän suolistansa. Ja se on tosi, että vihollinen kaivaa ulos niitä rahoja heidän suolistansa, joita he ovat vääryydellä ja viinakaupalla sisällensä nielleet. Mutta ei ne raukat usko, että vihollinen alkaa juuri suolia korjaamaan juutalaisilta.

Jos se on tosi, mitä yksi taitava tohtori on muistellut, että trankki polttaa suolia sioilta, niin se on tosi myös, mitä sama tohtori on muistellut ja koetellut, että paloviina on niin polttanut juomarin suolet, että ne haurastuvat. Onkos kumma, että pirunpaska niitä värkkää ihmisen suolissa. Ei ole tosin juomarilla monta kultarahaa jäljellä, koska vihollinen tulee hänen sieluansa noutamaan, mutta viinaporvarilla kyllä on muutamia kultarahoja, ja niitä vihollinen kaivaa ulos hänen suolistansa. Ja silloin joutuu viinaporvari räökkymään.

O, kauhistavainen esimerkki kaikille juutalaisille, jotka ovat tähän asti vihanneet kristityitä, ja vainonneet Jumalan seurakuntaa. Jos juutalaiset olisit ottaneet ajalla vaarin Kristuksen ja apostolein manauksesta, jos he olisit ottaneet Kristusta vastaan, ei olis heille niin pa-

hoin käynyt. Mutta he tulit vihoja täyteen, koska Kristus puhui heille yhden sanan Nazaretin synagoogassa. Ja tämä viha teki heitä sokiaksi.

Se sama viha on vielä nytkin juutalaisten sydämissä ja tekee heitä sokiaksi, että juoksevat avoimilla silmillä kadotukseen. Voi teitä, te onnettomat sielut, jotka ette vielä ole palttuneet vihamasta ja vainoomasta Jumalan seurakuntaa. Jos te näkisitte, mikä pohjatoini hauta on teidän jalkainne alla, niin rupeisitte tänä päivänä vapisemaan ja huutamaan: "Jeesus rakas Mestari, armahda meidän päällemme." Mutta se on kätetty teidän silmäinne edestä.

Rukoilkaat nyt, te spitaaliset miehet, jotka seisotte taampana. Rukoilkaat te kuitenkin edestänne, koska juutalaiset Nazaretin synagoogassa syöksevät Luojansa pohjattomuuteen. Rukoilkaat te kymmenen, jotka seisotte taampana: "Jeesus rakas Mestari, armahda meidän päällemme ja puhdistu meitä kaikesta spitalisuudesta." Antakoon Jumala armonsa, että minä saisin kuulla kaikki puhdistetut sielut veisaavan uutta virttä Sionin vuorella Jumalan istuimen edessä valkeilla vaatteilla puettettuina joukossa, ja kiittävän Jeesusta ijankaikkisesti puhdistuksensa edestä. Amen.

Jäljennös / P. Raittilan kokoelma / Kuksun jäljennöskirja / Oulun Maakunta-arkisto /

Sentähden niin kuin yhden ihmisen kautta on synti maailmaan tullut, ja synnin kautta kuolema, niin on kuolema tullut kaikkein ihmisten päälle, että kaikki ovat syntiä tehneet.
Room. 5: 12.

Me kuulemme tässä, mistä syystä kuolema on tullut maailmaan, josta myös arvataan, että jos ei synti olisi tullut maailmaan, olisivat Aatamin lapset päässeet ilman kuolemata taivaaseen. Nyt pelkäävät kaikki suruttomat kuolemata. Mutta tämä kuolemanpelko ei tule heille ennen kuin kuolema itse tulee heidän päällensä. Jos he pelkäisivät ennen, tulisi heille ilman epäilemättä joku muutos elämässä, mutta ei tule heille kuoleman pelko, ennen kuin vasta viimeisessä hengen vetämisessä. Ja silloin on hiljainen ruveta huutamaan, koska armon ovi on kiinni pantu.

Kuolemanpelko on usein ensimmäisen heräyksen alku, mutta tämä kuoleman pelko on suruttomilta kaukana, koska he ovat parhaillansa maailman kanssa hääräämässä. Vasta silloin rupeavat he pelkäämään kuolemata, koska he tuntevat, ettei auta enää potkia kuolemata vastaan. Ja silloin aukenee iankaikkisuus heidän silmänsä eteen. He huomaitsevat, että se asia on jäänyt tekemättä, jonka olisi pitänyt tapahtuman ensimmäiseksi, ennen kuin kuolema rupesi heidän rintojansa ahdistamaan.

Suruttomat, sanon minä, lykkäävät sen asian viimeiseksi, jonka pitäisi tapahtuman ensimmäiseksi. He ajattelevat ilmankin, ettei ole niin hoppu sen asian kanssa, ei ole vielä kuolema varsin tulemassa. Ilmankin minä ennätän vielä.

Niin ajattelevat ne suruttomat raukat, jotka tuntevat, etteivät he ole vielä valmiit kuolemaan, mutta luulevat tulewansa valmiiksi ennen kuolemata. Mutta ei kuolema odota siksi kuin suruttomat tulevat valmiiksi, vaan hän tempaa nuoret, vanhat, suuret, pienet, rikkaat, köyhät, lankoinensa lapsinensa, eikä hän kysy, oletkos valmis, suruton raukka seuraamaan (minua) iankaikkisuuteen, vaan hän sanoo: tule, tule ihmisparha, minä vien sinut siihen paikkaan, kussa sinun iäti oleman pitää.

Olettekos nyt tehneet liiton kuoleman kanssa, te suruttomat raukat, jotka ette ole vielä valmiit seuraamaan kuolemata iankaikkisuuteen? Missä Raamatussa olette sen paikan löytäneet, että ihminen tulee valmiiksi kuolemassa? Sen katumuksen päälle te luotate, joka tapahtuu kuolemassa. Olettekos nyt tehneet liiton kuoleman kanssa, ettei pidä hänen tulla, ennen kuin te olette valmiit? Te kuulette, mitä Paavali sanoo: synnin kautta on kuolema tullut. Ei olekaan Jumala pannut kuolemaa ihmisen päälle, vaan synti ja perkele on kuoleman saattanut ihmisen päälle.

Nyt on kuolema ja perkele liitossa. Perkele sanoo kuolemalle: "Sinä olet minun ystäväni, joka autat minua tappaisissa syntisiä." Perkele oli alusta mies-tappaja. Hän tappaa ihmisiä äkkinäisen kuoleman kautta. Muutamia tappaa vihan perkele, koska hän potkii niin kovin sydämässä, että sydän halkee. Muutamia tappaa ahneuden perkele maailman murheen kautta, sillä Paavali sanoo, että maailman murhe saattaa kuoleman matkaan. Muutamia tappaa kunnian perkele, koska hän panee praameudellansa te-

kemään työtä yli voiman ja pilaamaan terveytensä. Muutamia tappaa huoruiden perkele, koska hän panee heitä surmaamaan itseänsä ja lapsiansa. Ja muutamia tappaa omanvanhurskauden perkele, niin kuin esimerkiksi Juudaksen. Sanalla sanottu: Synnin kautta on kuolema tullut maailmaan ja niinmuodoin ei se ole Jumalan syy, että ihmiset kuolevat, vaan se on juuri perkeleen syy, että ihmiset kuolevat. Ja sen tähden olisi paras neuvo, että suruttomat rupeisivat rukoilemaan perkelettä ja sanomaan: "O, rakas perkele, älä minua tapa, ennen kuin minä tulen valmiiksi kuolemaan."

Se katumaton ryöväri rupesi rukoilemaan Vapahtajaa, että hän auttaisi häntä kuolemasta. Mutta se rukous tuli pilkkaamiseksi. Ja niin tulee myös katumattomien syntisten rukous pilkkaamiseksi, koska he kuoleman kivussa tulevat jumaliksiksi, ja rupeavat huutamaan, että Jumala auttaisi heitä kuoleman kivuista. Se olisi paljon parempi, että he rukoilivat perkelettä ja sanoisivat: "O, armollinen perkele, älä minua tapa, ennen kuin minä tulen valmiiksi."

Mutta suruttomat luulevat, että Jumala se on, joka ihmisiä tappaa. Ja siitä uskosta ottavat he väärän lohdutuksen ja sanovat näin: "Jos Jumala olisi minulle suuttunut, ilmankin hän olisi jo aikaa minut paiskannut helvettiin, niin kuin hän muinen vajotti kolme miestä helvettiin, joille hän oli suuttunut, nimittäin Chora, Dathan ja Abiram. Mutta älä sinä, suruton raukka, ota itsellesi yhtään lohdutusta niitten miesten onnettomasta menosta helvettiin, sillä Jumala on kärsivällinen. Hän odottaa parannusta päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, vaik-

ka syntiset pilkkaavat häntä jumalattomalla elämällänsä. Ja koska parannusta ei tule, niin täytyy hänen antaa viimein heitä saatanan haltuun, yhtenä ruumiin ja sielun kanssa.

Yksi ainoa esimerkki on Raamatussa, joka osoittaa, että Jumala on lisännyt armonaikaa kuninkaalle Hiskialle, joka rukoili, että hän saisi vielä elää maailmassa. Olikohan siis tämä kuningas Hiskia kristitty, koska hän ei tahtonut kuolla? Vai olikohan hänellä semmoinen tunto, ettei hän tuntenut itsensä valmiiksi kuolemaan? Emme tiedä, oliko hän juuri vakainen kristitty, vaikka hän oli kiivas Jumalan puolesta, eikä myös profeetta Jesaja ole häntä lykännyt, mutta sen me tiedämme, ettei ole kristitty perkeleen vallan alla, eikä ole siis perkeleellä yhtään valtaa kristityitä tappaa, eli vaivata ruumiillisesti. Mutta jos Jumala sallii, että yksi kristitty vaivataan perkeleeltä, niin kuin esimerkiksi Job, niin kristitty ottaa sen kärsivällisyydellä vastaan ja antaa ruumiinsa saatanan haltuun, että sielu pelastettaisiin.

Mutta suruton ihminen on kokonansa perkeleen hallussa, ei se ole omassa vallassa, ja sentähden saattaa perkele häntä tappaa synnin kautta ennen määrättyä aikaa. Sillä ehkä Jumala on antanut suruttomille hengen, ja ylöspitää ruumiin voimat määrättyyn aikaan asti, jona suruttoman pitää kuoleman sen sisällä olevaisen kuolevaisuuden tähden, mutta ei surutoin ihminen elä niin, että hän pääsisi siihen Jumalalta määrättyyn ikään asti, vaan hän elää niin, että perkele saattaa häntä tappaa ennen määrättyä aikaa. Niin kuin esimerkiksi yksi juomari, joka juopumuksen kautta pilaa terve-

ytensä ja lyhentää ikänsä, ei elä siihen ikään, jonka Jumala luonnon lain jälkeen on hänelle määrännyt, vaan hän kuolee ennen määrättyä aikaa. Onkos se Jumalan syy, että viina tappaa juomarin ennen määrättyä aikaa? Vai onkos se Jumalan syy, että ahneuden perkele tappaa muutamia maailman murheen kautta ennen määrättyä aikaa. Niin kuin Paavali kirjoittaa, että maailman murhe saattaa kuoleman matkaan? Vai onkos se Jumalan syy, että kunnian perkele tappaa muutamia ennen määrättyä aikaa, koska he prameudellansa pilaavat terveytensä nuoruudessa, ja tekevät kilpaa työtä, enemmän kuin mitä ruumiin voima kestää?

Jokainen saattaa kyllä järjelläkin ymmärtää, ettei Jumala ole käsenyt heidän niin elää. Mutta ei suruton raukka usko, että perkele häntä tappaa ennen määrättyä aikaa, vaan hän luulee, että Jumala häntäkin varjelee, ettei perkele saa häntä tappaa. Ja mistäs suruton raukka on sen uskon ottanut, että Jumala häntä varjelee, ettei perkele saa häntä tappaa? Rietas ilmeikään on hänelle semmoisen uskon antanut.

Yksi kristitty, joka on Jumalan Hengen johdattamisen alla, saattaa uskoa, että perkeleellä ei ole valtaa häntä tappaa Jumalan sallimatta. Ja tämä kristittyin usko on Jumalan sanassa perustettu. Mutta suruton, joka ei olekaan Jumalan Hengen johdattamisen alla, vaan on kokonansa perkeleen vallan alla, ei saa omistaa itsellensä niitä Raamatun paikkoja, jotka puhuvat Jumalan armollisesta varjeluksesta. Ne kuuluvat ainoastansa kristityille, jotka ovat ainoastansa Jumalan Hengen johdattamisen alla. Mut-

ta suruttomille kuuluvat kaikki ne paikat Raamatussa, jotka ovat kirjoitetut pakoille. Niin kuin kuningas Farao, joka hukkuu Punaiseen mereen yhtenä joukkonsa kanssa, juutalaiset, jotka vainosivat kristityitä ja hävitettiin.

Eipä moni suruton voi uskoa, että rietas tappaa ihmisiä juopumuksen kautta, huoruuden kautta, ahneuden kautta, ylpeyden kautta ja laiskuuden kautta. Vaikka tämä asia ymmärretään joltisesti luonnollisella järjellä. Mutta että vihan perkele vasiten tappaa muutamia, koska hän rupeaa niin hirmuisesti potkimaan, että sydän halkeaa, sitä ei taida moni suruton uskoa. Eikä myös suruttomat usko, että ahneuden perkele tappaa muutamia maailman murheen kautta. Ei he vielä sitäkään usko, että kunnianperkele vasiten tappaa muutamia koska hän alkaa niin kovin vaivaamaan ihmistä, että se tulee taudiksi.

Mutta onpa meillä yksi esimerkki Raamatussa, joka osoittaa, että kateus ja hengellinen viha tappoi kuningas Antiochuksen, ilman sitä, mitä me olemme kuulleet historiasta, että moni korkea maailman herra on kuollut murheen tähden. Koska kuningas on heitä viralta pois ottanut, niin he ovat kuolleet murheen tähden. Ja kunnianperkele on heitä tappanut. Sen tietävät myös kaikki tohtorit. Mutta suruton ei usko ollenkaan, että perkele häntä tappaa, vaan hän luulee, että Jumala häntä varjelee, ettei perkele saa häntä tappaa. Ja kuitenkin se on yksi järkähtämätön totuus, että perkele tappaa suruttomia ennen määrättyä aikaa. Ja se on juuri harvassa, joka elää siihen Jumalalta määrättyyn ikään. Mutta tämä oppi on niin vas-

tahakoinen suruttomille, että he sanovat vihassansa: Vai niin! Perkelekös meitä tappaa? Eikös Jumalaa olekaan enää? Jos perkeleelle olisi niin suuri valta annettu, ilmankin hän olisi jo aikaa kaikki ihmiset tappanut. - - - (loppu kateissa)

Jäljennös / Iisakki Poromaan jäljennöskirja / Sigge Poromaan hallussa Luulajassa /

Käsikirjoitus katkeaa kesken. Viimeiset sanat, jotka ovat poisjätetyt yllä olevasta tekstistä kuuluvat näin: *Mutta kui-*

Ja kaikki puut maan päällä pitää tietämän, että minä olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun ja teen sen myös.

Herra puhuu profeetta Hesekielin kautta (17: 24) niille, jotka nousevat ylen korkealle, eivätkä tahdo pysyä nöyryydessä. Tämä Jumalan uhkaus on sanottu kaikille, jotka ylpeydessä ovat. Ei ainoastansa niille, jotka luonnon tilassa ylpeät ovat. Sillä luonnollinen ylpeys on kaikille nähtävä ja kaikkien silmien edessä hirveä. Vaikka ylpeä ihminen ei tunne sitä vikaa tykönänsä niin kauan kuin hän on sokea.

Mutta hengellinen ylpeys myös verataan puuhun, joka nousee ylen korkealle ja tahtoo tulla ylimmäiseksi, päämieheksi eli parhaaksi kristityksi niin kuin opetuslapset, jotka riitelivät keskenään siitä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Molemmat ylpeydet, sekä luonnollinen, että hengellinen ylpeys, ovat Jumalan edessä kauhistus. Sen tähden sanoo Herra profeetta Hesekielin kautta 17: 24: "Kaikki puut maan päällä pitää tietämän, että minä Herra olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt."

Me tiedämme, että kova tuuli kaataa ensiksi niitä puita maahan, jotka isoimmat ja pisimmät ovat. Mutta matalat puut, pensaat ja vesat pysyvät pystyssä, vaikka kuinka kova tuuli olisi. Se on nähtävänä kaikille, että pitkä ja paksu puu ei suju, vaan seisoo omalla voimal-

la tuulta vastaan, mutta vehreä vesa sujuu tuulen edessä, jonka tähden tuulen voima menee sivuitse. Tämä on niille esimerkiksi, jotka riitelevät voimallisten kanssa aivan maallisten asiain tähden, luonnollisella ylpeydellä potkivat tutkainta vastaan ja sotivat voimallisten kanssa, niin kuin heillä olisi voimaa ja viisautta kyllin. Mutta maailman tuuli on vielä voimallisempi, kuin joku paksu puu.

Luonnollisessa tarkoituksessa saattaa kristitty antaa myöten maailman lapsille, mitä he tahtovat. Ja se myöten antaminen on kristitylle paljon hyödyllisempi, kuin että ruveta riitelemään voimallisten kanssa ja lakia käymään. Mutta hengellisessä tarkoituksessa täytyy kristityn olla kankea maailman tuulta vastaan. Ei sovi hänen sujua eli myöten antaa maailmanlapsille pienimmästäkään asiassa, joka kuuluu kristillisyyteen. Mutta jos kristitty rupeaa omalla voimalla sotimaan maailman kiusauksia vastaan, niin hän tulee pian voitetuksi. Silloin tapahtuu se, mitä Herra sanoo: "Minä olen viheriäisen puun kuivannut." Daavid sanoo kristityn olevan viheriäisen puun kaltainen, joka on istutettu juoksevan ojan reunalle. Mutta jos se juokseva oja, josta puu saa kastetta, kuivettuu, silloin kuivettuu myös se viheriöitsevä puu.

Jos kristitty lankeaa armon tilasta, niin loppuu kaikki armon neste, ja sydän kuivaa, hartaus loppuu ja kiusaukset katoavat. Rietas peittää myös syntiä. Ja sillä tavalla tulee hän synnittömäksi. Silloin rupeaa hän ylen korkealle nousemaan. Se on omavanhurskaus, joka korottaa häntä. Mutta silloin on

myös lankeaminen liki. Sen kaltaiselle ihmiselle, joka nousee korkealle, joka ei tahdo pysyä nöyryydessä, vaan tahdo enkeliksi tulla, ja ylimmäiseksi kristittyjen seassa, sanoo Herra: “Minä olen korkean puun alentanut ja viheriäisen puun kuivannut.”

Mutta kuiva puu saattaa myös Jumalan suuren voiman kautta viheriäiseksi tulla, niin kuin me nyt kuulemme tässä paikassa. “Minä olen kuivan puun viheriäiseksi tehnyt”, sanoo Herra. Minä Herra olen sen sanonut ja olen sen myös tekevä. Koska nimittäin suruton ihminen herää ja alkaa täydellä todella katumusta ja parannusta tekemään, silloin tekee Herra kuivuneen puun viheriäiseksi ja hedelmälliseksi. Me kuulemme siis, että luonnollinen ja myös hengellinen ylpeys lyödään alas, mutta nöyryys korotetaan.

Ylpeyden tähden lankesi ylimmäinen enkeli ja tuli riettaan enkeliksi. Ylpeyden tähden korkeat herrat maailmassa lankeavat rapakkoon. Ja ylpeyden tähden moni huonompi mies tulee vahinkoon, koska luonnollinen ylpeys yllyttää häntä riitelemään voimallisten kanssa. Mutta hengellinen ylpeys on vielä vaarallisempi, koska ihminen ei saata alentaa itseänsä ja pysyä nöyryydessä. Silloin tulee riita opetuslasten välillä kunnian päältä. Silloin pääsee vihollinen hajottamaan lampaita. Koska ei toinen eikä toinen tahdo laskea itseänsä alle päin. Sen tähden sanoo Herra profeetan Hesekielin kautta: “Minä Herra olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun, ja teen sen myös.”

Älköön suruttomat ottako itsellensä viisiä tästä raamatunpaikasta, sillä he luulevat, että kaikki kristityt ovat korkeat puut, ja että kaikki maailmanlapset ovat matalat puut. Mutta sen uskon ovat suruttomat ottaneet luonnollisen järjen ja vanhan Aatamin kirjasta. Vanha Aatami on nimittäin siveä mies ja kunniallinen raatiherra, joka ei viitsi soimauksia kuulla. Koska hänelle soimataan syntiä, niin hän suuttuu ja kieltää pois, josta hyvin tunnetaan, että hän siveyden tähden ja kunnian tähden on likimmäinen Jumalalle. Mutta sen luonnollisen ylpeyden tähden, maailmankunnian tähden ja vihan tähden kristityitä kohtaan, niin myös juopumuksen tähden, ahneuden tähden, kirouksen tähden, koreuden tähden ja haureuden tähden, on hän likimmäinen maailman ruhtinaalle, joka on suurin herra maailmassa. Ja jonka edessä kaikki suruttomat ja maailmanlapset heitäsä kumartavat.

Ne ovat ne korkeat puut, jotka maailman tuulessa häilyvät siihen asti, että synnin tuulen puuska heitä nostaa juurinsa, ja kaataa maahan. Jumalan sallimisen kautta putoavat paatuneet henget vielä syvempään helvettiin, koska kristityt heitä puhuttelevat ja manaavat. Paatuneet henget suuttuvat niin kuin tuhka kristityille, rupeavat kiroamaan ja sanovat kristityille: “Teidän pitää vastaaman meidän sielujemme edestä, koska ette anna meille omantunnon rauhaa, vaan yllytätte meitä vihaan.

Se olisi parempi, jos suruttomat sanoisivat maailman ruhtinaalle: “Vastaa sinä meidän sielujemme edestä, joka olet meitä yllyttänyt vihaan.” Mutta ei sokea raukka käsitä sitä, että rietas heitä

yllyttää vihaan, vaan he luulevat, että kristityt yllyttävät heitä vihaan.

Koska nimittäin rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, katsovat maailmanlapset kaikki asiat nurin. He katsovat kristityitä perkeleen joukoksi, mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsina. Erinomattain kuolleen uskon tunnustajat, jotka luulevat, että he makaavat Jeesuksen sylissä, koska he makaavat riettaan sylissä, imevät omia rintojansa ja luulevat imevänsä Jeesuksen rintoja. He soimaavat kristityitä hengellisestä ylpeydestä, vaikka he itse ovat semmoiset. He tekevät itsensä alhaiseksi ja nöyräksi suulla, mutta sydän on paksu ja paisunut. Ne ovat myös korkeat puut, joita kristityt tahtoisivat lyhentää, mutta eivät saata, niin kauan kuin he elävät itsepetollisuudessa.

Me ymmärrämme kaikista asianhaaroista, että korkeat puut ovat ylpeät ja suurelliset ihmiset, jotka eivät tahdo taipua oikeaan kristillisyyteen. Matalat puut ovat nöyrät ja katuvaiset sielut, joita Herra on aikonut korottaa. Kuivettuneet puut ovat suruttomat ihmiset, jotka saattavat tulla tuoreeksi ja viheriäiseksi, jos he totisen katumuksen ja parannuksen kautta tulevat kristityiksi. Mutta viheriäiset puut ovat armoitetut sielut, jotka ovat istutetut juoksevan ojan reunalle. Mutta jos he lankeavat armontilasta, niin he tulevat kuivaksi puuksi. "Minä Herra olen korkean puun alentanut ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt. Minä Herra sen puhun ja minä myös sen teen."

Me toivomme ja rukoilemme, että kaikki korkeat puut tulisivat matalam-

maksi, että kaikki matalat puut tulisivat korkeammaksi, että kaikki kuivettuneet puut rupeaisivat viheriöitsemään, että kaikki viheriäiset puut istutettaisiin juoksevan ojan reunalle, ja että he pysyisivät viheriäisyydessänsä syksyyn asti, että he kasvaisivat sen kaltaisia hedelmiä, jotka kelpaavat Istuttajalle, sen armonnesteeseen ja taivaallisen märkyyden kautta, joka viheriäisten puitten sydämessä on. Kuule kaikkien murheellisten sydänten rukous. Isä meidän j. n. e.

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Vapahtaja oli kutsuttu ruoalle yhdeltä fariseusten päämieheltä, joka oli ilmankin tehnyt pidot muille herroille, niin kuin korkeitten herrojen tapana on tehdä. Emme voi uskoa, että tämä korkea herra oli kutsunut Vapahtajan hyväntahtoisuuden tähden, eli rakkauden tähden, koska evankeliumin kirjoittaja ei maininnut mitään hänen kristillisyydestänsä. Eikä se ole uskottavaa, että tämä herra tahtoi tehdä Vapahtajalle kunniaa. Mutta se on paremmin uskottavaa, että fariseukset, jotka aina vartioitsivat Jeesusta, jos he löytäisivät jotakuta syytä hänestä, olivat kutsuneet Jeesuksen vieraaksi viekkauksen tähden, että he saisivat hänet johonkin ansaan, jos hän tekisi eli puhuisi jotakin heidän lakiansa vastaan, että he pääsisivät kantamaan hänen päällensä esivallan edessä.

Me arvaamme sen evankelistan sanoista: he vartioitsivat häntä. Vaikka Jeesus tiesi heidän kavaluutensa, meni hän kuitenkin herrain pitoihin, koska hänet kutsuttiin. Herrat vartioitsivat Jeesusta, mutta Jeesus vartioitsi myös her-

roja. Koska hän näki, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia, rupesi hän puhumaan vertauksen kautta herrain ylpeydestä ja suurellisuudesta, josta meille tulee sovelias tila puhumaan luonnollisesta ja hengellisestä ylpeydestä.

Ensimmäinen tutkistelemus. Koskas häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseksi. Toinen tutkistelemus. Koskas kutsuttu olet, istu alimmaiseen sijaan. Antakoon Jumala armonsa, että kaikki kutsutut vieraat istuisivat alimmaiseen sijaan, että se suuri Herra, joka heitä kutsunut on, taluttaisi heitä ylemmäksi, että sillä tavalla kunnia tapahtuisi heille kutsuttujen keskellä.

Ensimmäinen tutkistelemus. Älä istu ylimmäiseksi. Fariseuksilla on sekä luonnollinen ylpeys että hengellinen ylpeys. Heillä on niin suuri maailman kunnia, että he istuvat ylimmäiseksi häpöydällä. Ensiksi siveyden tähden, toiseksi kuolleen uskon tähden. Koska nimittäin maailman ihmiset kiittävät heitä toimellisuuden tähden, rehellisyyden tähden, kunniallisuuden tähden, vireyden tähden, viisauden tähden ja anteliaisuuden tähden, ovat he hyvässä arvossa pidetyt. Ja luulevat myös olevansa mahdolliset vieraat, koska he koreaksi laittavat itsensä ulkoapäin. Kaunistelevat itseänsä siveyden paidalla. Panevat omanvanhurskauden hameen päällensä. Käärivät silkkihuivin pänsä ympäri. Kurkistelevat sitten maailman ja oman lihansa peilissä, jonka rietas pitää heidän silmiensä edessä.

Koska maailman siveät huorat katsovat kuvaansa maailman ja lihan peilissä, ovat he omissa silmissänsä siveät ja kauniit kuin enkelit, vaikka sydän on

täynnä riettautta, ahneutta, juopumusta, kirousta, kateutta ja murhaa. Tällä haamalla he tulevat häihin ja Herran ehtoolliselle, ja istuvat ylimmäisiksi, valitsevat parhaat istumapaikat seurakunnassa siinä luulossa, että koska maailma heitä kiittää ja ylistää, niin pitäisi heidän kelpaaman myös sille Herralle, joka heitä on kutsunut häihin.

Erinomattain ovat maailman herrat komeat ja koreat, koska he tulevat häihin. Siveys ja maailman kunnia on heissä niin suuri, että he asettavat itsensä ylimmäiseksi häpöydällä. Niin kuin he ovat ylimmäiset maailmassa, luulevat he myös olevansa kelpaavaiset Jumalalle. Eivät he ole muka niin grouvit ja riettaat, kuin muutamat talonpojat. He ovat niin viekkaat peittämään huoruutensa, ahneutensa ja varkautensa maailman silmien edessä, vaikka he ovat siveät huorat, rehelliset varkaat ja raittiit juomarit. Eikä mahdu enää monen siveän herran jumalattomuus kätköön. Niin kuin nyt maailmassa eletään, ovat herrat ylimmäiset riettaan palveluksessa, ja huonompi väki ottaa heistä esimerkin.

Minä pelkään, että koska Isäntä tulee katsomaan vieraita, sanoo hän maailman siveille ja kunniallisille herroille: Istu alemmaksi ja anna tälle katuvaiselle ja murheelliselle sielulle sijaa. Ja niin tulee kaikille siveille huorille, rehellisille varkaille ja raittiille juomareille häpeä, koska heidän täytyy häpeällä mennä alemmaksi istumaan. Ja suurin osa heistä, jotka eivät ole ollenkaan syntiänsä tunnustaneet, taikka rikoksiansa kätuneet, taikka jumalattomuuttansa kauhistuneet, taikka armoa kerjänneet, käsketään mennä ulos häähuoneesta syö-

mään kynsiänsä hukkien ja metsän petojen kanssa. Siellä he saavat oksenuksi-ansa latkia, kaiken sen riettauden, jonka he täällä ovat oksentaneet ulos suustansa kristittyjen päälle. He ovat sylkeneet etikkaa sapella sekoitettuna kristittyjen päälle. Ja se sama myrkyllinen märkä rupeaa viimein karvastelemaan heidän suolissansa. Se kuolleen uskon liiva, joka on vuotanut heidän suustansa. Se vuotava pirun paska, jota he täällä ovat nielleet, koska he menivät suuta antamaan Vapahtajalle, on viimein polttava heidän sisällyksiänsä. Ja silloin täytyy heidän itkeä ja parkua iankaikkisesti.

Toinen tutkisteleminen. Koskas häihin kutsuttu olet, niin mene alimpaan sijaan istumaan, niin että se, joka sinut kutsunut on, tulisi ja sanoisi sinulle: "Ystävänä, nouse ylemmäksi!" Me arvaamme kaikista asianhaaroista, että tämä istuminen alimpaan sijaan merkitsee hengellisessä tarkoituksessa nöyrää ja särjettävää sieluntilaa. Vapahtaja otti ainoastaan vertauksen fariseusten ylpeydestä ja komeudesta, koska heidän sydämensä oli niin paisunut, etteivät he ulkonaisestikaan saattaneet nöyryyttä itseänsä. Eivät he voineet kätkeä luonnollista ylpeyttävänsä maailmankaan silmien edestä. Maailman tavallisuus on kuitenkin se, että hän, joka tuntee itsensä huonommaksi, istuu alimpaan sijaan vieraspidoissa.

Tästä maailman tavallisuudesta otti nyt Vapahtaja esimerkin, kuinka sen pitää oleman hengellisessä tarkoituksessa, että ihminen tuntee itsensä huonommaksi kristityksi. Hän menee alimpaan sijaan istumaan, koska häntä kutsutaan häihin. Hän tuntee

mahdottomuutensa, niin kuin Johannes Kastaja sanoi olevansa mahdottoman päästämään Vapahtajan kengänrihmoja. Mutta kukas on niin nöyrä ja alhainen, muu kuin se, joka tuntee itsensä suurimmaksi syntiseksi.

Mutta tätä mahdottomuuden tuntoa ei ole armonvarkailla, jotka tyhjä suulansa ottavat kaiken maailman synnit päällensä, eivätkä sen tähden tunne yhtään kipua eli vaivaa heidän synneistänsä. He tunnustavat suulla, mitä sydän kieltää. He valehtelevat siinäkin asiassa ja uskottelevat itsellensä, että he ovat muka katuvaist, koska käärmeeen kyyneleet vuotavat heidän silmistänsä, eli koska he pitävät päätänsä kaltossa alttarin edessä. Silloin luulevat he, että he ovat nöyrät ja alhaiset Jumalan edessä.

Mutta älä mene valehtelemaan, armonvaras. Et sinä sen tähden ole ylimmäisessä paikassa istumassa, vaikka sinä teet itsesi murheelliseksi, vaan istu alimpaan sijaan hääpöydällä. Tule ensin murheelliseksi, kipeäksi, sairaaksi, raajarikoksi ja alas painetuksi. Ala ensinnä tuskassa ja omantunnon vaivassa huokaamaan, vaikeroitsemaan, valittamaan, huutamaan, konttaamaan ja kolkuttamaan taivaan oven päälle. Tule ensin niin huonoksi ja niin mahdottomaksi, ettet tohdi enää nostaa silmiäsi taivasta päin.

Silloin vasta olet sinä alimmaisessa paikassa istumassa, kussa kaikki nöyrät, katuvaist, murheelliset ja särjetyt sydämet istuvat. Silloin tulee se, joka sinut kutsunut on ja sanoo: "Ystävänä, nouse ja istu ylemmäksi!" Nouse ja istu ylemmäksi! Tule istumaan Vapahtajan viereen, sinä Herran siunattu! Tule istu-

maan Jeesuksen oikealle puolelle Karitsan häissä. Jeesus, se suuri Isäntä, joka sinut kutsunut on sille suurelle ehtoolliselle, tahtoo sinulle osoittaa kunnian. Silloin tulee katuvaisille kunnia niiden edessä, jotka ynnä hänen kanssansa ovat atrioitsemassa taivaallisissa häissä.

Mutta kenelle tämä kunnia tapahtuu? Ei suinkaan tämä kunnia tapahdu niille, jotka käskemättä ja kutsumatta menevät istumaan ylimmäiseksi siveyden tervallakki päässä, ja omanvanhurskauden kaapu yllänsä, ja luonnollisen ylpeyden pöyhkyrin kanssa, josta karvat lentävät pöydän ympäri ja pilaavat vierasten ruokaa. Joka on vähäsen ihmisen tapoja oppinut, hänellä on tapana aina riisua päällimmäiset matkavaatteet porstuassa, ennen kuin hän menee saliin syömään. Mutta raaka talonpoika, joka ei ole ihmisen tapoja oppinut, ja semmoiset herrat, joilla on suuri ylpeys ja ylenkatse, tulevat turkin kanssa istumaan vieraspiidoissa ja istuvat ylimmäiseksi. Niille sanoo se suuri Isäntä: "Ystäväni, istu alemmaksi ja anna tälle sijaa." Sillä suuri ylpeys ei mahdu ollenkaan taivaan valtakuntaan. Amen.

Alkuperäinen ja jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma
n:ot 19 ja 104 / Kansallisarkisto Helsinki / Molemmat
käsikirjoitukset pahoin turmeltuneita ja vaikealukuisia.

Koskas häihin kutsuttu olet, niin mene ja istu alimmaiseen sijaan, niin että se, joka sinut kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: ystäväni, nouse ylemmäksi. Silloin sinulle tapahtuu kunnia niitten seassa, jotka ynnä kanssas atri-oitsevat.

Nämä sanat löytyvät kirjoitettuna tämän päivän evankeliumissa. Vapahtaja tuli näitä sanoja puhumaan fariseuksille, jotka maailman kunnian tähden valitsivat ylimmäisiä istuimia. Ja se maailman kunnia löytyy vielä nytkin herroissa. Mutta muutamilla on semmoinen väärä nöyryys, että he menevät vasiten alimmaiseen sijaan istumaan pidoissa, ja toiset pyytävät häntä ylös auttaa, että hän ottaisi itsellensä sen kunnian ja istuisi ylemmäksi

Emme voi uskoa, että Vapahtaja on näillä sanoilla kehottanut fariseuksia luonnolliseen nöyryyteen, vaan siinä on jotakin muuta alla, joka ilman epäilemättä kuuluu ja sopii kristillisyyteen. Se kuuluu nimittäin siihen paikkaan, josta Vapahtaja puhutteli opetuslapsiansa, koska he riitelivät keskenänsä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Vaikka he silloin riitelivät sen päältä, kuka heistä pääsisi suurimmaksi herraksi Messiaksen valtakunnassa, on kuitenkin jälkeen päin nähty, että parhaan kristityn kunnia rupesi kristityitä vaivaamaan ensinnä Korintton seurakunnassa. Ja vielä enemmän rupesi parhaan kristityn kunnia vaivaamaan päämiehiä, koska vaino loppui. Ja silloin tuli taas riita opetuslasten välillä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Mutta tämä turha kristityn kunnia vaikutti silloin niin paljon, että paavi

pääsi parhaaksi kristityksi. Ja koska hän pääsi parhaaksi kristityksi, paiskasi hän kristityitä helvettiin ja itse seisoi kannen päällä.

Tämä parhaan kristityn kunnia on vielä suurempi kuin maailman kunnia on. Sillä koska omavanhurskaus tulee kristityksi, niin hän tulee hirmuiseksi. Silloin hän paiskaa kaikki kristityt kattilaan ja itse seisoo kannen päällä. Ja on myös tässä kristillisyydessä ollut muutamia, jotka ovat parhaan kristityn kunnian tahtoneet voittaa, vaikka eivät kristityt ole heille antaneet sitä kunniaa. Ja semmoiset ovat hengellisessä tarkoituksessa istuneet ylimmäiseen sijaan, vaikka ei ole Isäntä heitä istuttanut siihen paikkaan. Ja niille kuuluu tämä Vapahtajan sana: Koskas häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseksi, vaan alimmaiseksi, että se, joka sinut kutsunut on, tulisi ja sanoisi sinulle: ystäväni, istu ylemmäksi. Se on, jos Jumala antaa sinulle parhaan kristityn kunnian, niin nouse sitten ylimmäiseksi. Mutta jos rietas antaa sinulle parhaan kristityn kunnian, niin tulee viimein Isäntä, ja sano: anna tälle sijaa, ja niin menet sinä häpeällä alemmaksi istumaan.

Minä luulen, ettei yksikään kristitty enää mene istumaan ylimmäiseksi, niin kauan kuin kristityt ovat itsensä tuntemisessa. Mutta jos joltakulta itsensä tunteminen loppuu, semmoisen rietas korottaa parhaaksi kristityksi. Eivät kristitytkään usko, että he ovat parhaat kristityt, niin kauan kuin rietas ei pääse heitä korottamaan oman luulonsa kautta. Ja niin kauan kuin rietas heitä kiusaa ja vaivaa, ei hän silloin rupea heitä korottamaan. Sillä hän ottaa muutamilta pois

kaiken uskon ja toivon, etteivät he jaksa uskoa, että Jumala on heille armollinen. Mutta silloin tulee se suuri Ehtoollisen Pitäjä, joka heitä kutsunut on, ja sanoo: ystäväni, istu ylemmäksi, nouse ylös epäuskostasi ja ota armo armosta vastaan. Jos olisit kuinka huonossa paikassa istumassa, nouse kuitenkin ylös, sano se, joka sinut kutsunut on siihen suureen ehtoolliseen ja taivaallisiin häihin, jotka pidetään Siionin vuorella ja Uudessa Jerusalemissa.

Nouse ylös epäuskostasi, ja älä enää sukella epäuskon aalloissa, sinä sattaimeksi¹ tullut pääskysen poika. Nouse ylemmäksi, vaikka kuinka omanvanhurskauden perkele järjen kautta sanoo, ettet sinä ole mahdollinen istumaan ylimmäisessä sijassa siinä suuressa ehtoollisessa ja Karitsan häissä. Nouse ja istu ylemmäksi, sinä maailmalta ja omalta vanhurskaudelta helvettiin paiskattu ihminen. Sinä olet taivaassa, koska sinä olet helvetissä, saati sinä uskot. Mutta jos et usko, niin sinä joudut helvetissä.

Istukaa nyt ylemmäksi, kaikki katuvaiset, murheelliset, raskautetut ja helvettiin alas painetut. Istukaa ylemmäksi, ja älkää olko niin ujot, te epäuskoiiset, koska se suuri Isäntä on teitä kutsunut siihen suureen ehtoolliseen ja taivaallisiin häihin. Istukaa nyt ylemmäksi, te saatanalta tuomitut epäuskon vangit. Istukaa ylemmäksi ja alkakaa syömään semmoista kuin on: rasvaa ja ydintä, viinaa ja rieskaa Siionin vuorella, kussa Karitsan häät pidetään. Sillä kukas tiesi ne päivät tulevat, että te joudutte paastoamaan teidän epäuskonne tähden.

Mutta me rukoilemme sitä suurta Ehtoollisen Pitäjää, että te pian pääsette istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa sen kultaisen pöydän ympärillä, ja syömään taivaan leipää. Kuule, sinä suuri Ehtoollisen Pitäjä, katuvaisten ja epäileväisten huokaus, koska he huokaavat sinun tykösi nöyrällä, katuvaisella ja särjetyllä sydämellä. Armahda heidän päällensä. Taluta heitä alimmaisesta sijasta ylemmäksi istumaan. Isä meidän j. n. e.

Pyhän evankeliumin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katseleman, kuka ylimmäisessä ja kuka alimmaisessa sijassa istuu siinä suuressa ehtoollisessa. 1. Kuka ylimmäisessä sijassa istuu? 2. Kukas alimmaisessa sijassa istuu? Joka itse parhaan paikan valitsee, sen täytyy häpeällä mennä alemmaksi istumaan. Ja joka alimmaisessa sijassa istuu, hänelle sanoo Isäntä: istu ylemmäksi. Ja niin kunnia tapahtuu hänelle niitten seassa, jotka ynnä atrioitsevat.

1. tutkistelemus. Kukas ylimmäiseksi istuu. Niin kuin fariseukset tavallisesti valitsevat parhaita istuimia, koska heidät kutsutaan häihin, niin ovat myös muutamat kristityt valinneet eli itse ottaneet ylimmäiset paikat taivaan valtakunnassa, vaikka eivät ole kaikki siihen korkeaan virkaan eli kunniaan päässeet, jotka ovat sitä tahtoneet.

Sebedeuksen pojat olivat ensimmäiset, jotka tahtoivat ylimmäisiksi istua taivaan valtakunnassa, koska heidän äitinsä rukoili Vapahtajaa, että hänen poikansa saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella hänen valta-

kunnassansa. Mutta toisille opetuslapsille tuli kateus, koska he kuulivat, mitä Sebedeuksen poikain äiti rupesi anomaan. Ei sillä muorilla olleet niin matalat ajatukset itsestänsä ja hänen pojistansa, kuin Daavidilla, joka tahtoi olla ovenvartijana Herran huoneessa. Hän tahtoi olla unilukkarina, että hän pääsisi herättämään niitä, jotka unen kanssa taistelivat. Mutta eipä tällä ajalla enää kelpaa moni ovenvartijaksi ja unilukkariksi Jumalan seurakunnassa, kussa viisaat makaavat ynnä tyhmäin kanssa, eivätkä huiskuta tyhmiä, että he heräisivät ostamaan öljyä, ennen kuin Ylkä tulee noutamaan ulosvalitun morsiamensa iankaikkisiin häihin

Mutta emme sekoita tähän suruttomia, jotka eivät ole koskaan hääsaliin tulleet, vaikka heitä on kutsuttu. He istuvat ylimmäisinä sen suuren maailman ruhtinaan häissä, ja saavat siellä omistaa parhaan perkeleen kunnian, koska se suuri maailman ruhtinas alkaa häitä pitämään. Muutamat suruttomat ja poislangenneet seisovat nyt vahtitolppana helvetin portissa ja freistaavat estää, ettei yksikään kristitty pääsisi taivaan hääsaliin. Mutta me puhumme nyt niistä, jotka ovat totisesti tulleet Karitsan häihin, mutta alkavat siellä katsomaan parhaat paikat itsellensä, eivätkä voi tyytyä siihen, että he saisivat olla ovenvartijana ja unilukkarina taivaan valtakunnassa.

Pietarilla oli taivaan valtakunnan avaimet, mutta Johannes makasi Vapahtajan rinnoilla Herran ehtoollisessa. Jos sinä tahdot maata Johanneksen kanssa Jeesuksen helmassa, niin sinun täytyy olla Johanneksen kaltainen. Mutta jos sinä saisit olla ovenvartijana

Herran huoneessa, niin sinun pitää olla niin kuin Pietari helluntaina, joka laski muutamia sisälle, ja suruttomia ja armonvarkaita sulki ulos taivaasta. Eivät taivaanvaltakunnan avaimet parhaan kristityn kädessä enää vaikuta mitään, sillä paavi pitää itseänsä parhaana kristittynä ja paistaa kristityitä helvettiin, ja itse seisoo kannen päällä. Mutta ei hän jaksanut Lutherusta pidättää helvettissä, vaikka hän sulki hänet ulos taivaasta ja taivaan valtakunnasta, sillä paavilla olivat väärät avaimet. Ja vielä nytkin ovat parhaan kristityn kädessä väärät avaimet. Sen tähden tuli Herra paaville sanomaan: ystäväni, anna tälle miehelle sijaa. Sillä Lutheruksen opin kautta sai koko maailma nähdä, ettei paavi ole ollut paras kristitty, vaikka hän sinä itsensä piti.

Ja niin on täälläkin tapahtunut, että ne, jotka ovat itsensä parhaana kristittynä pitäneet, ovat tulleet huonoimmiksi ja viimein he ovat langenneet rapakoon. Mutta ei se ole opin syy, mutta se on ollut itsensä tuntemattomuus, jonka kautta rietas on päässyt heitä korottamaan parhaaksi kristityksi, sillä he eivät pysyneet alimmaisessa sijassa. Ja he ovat nyt häpeällä menneet alemmaksi istumaan.

2. tutkistelemus. Kukas nyt on istumassa alimmaisessa sijassa? Suruttomat sanovat: emme sano itseämme paremmaksi, kuin me olemme. He uskovat myös, että he ovat alimmaisessa sijassa istumassa. Ja he luulevat, että Jumala heitä viimein korottaa. Mutta se on nyt nähty kuolevaisista, että heidän täytyy viimein tuomita itsensä helvettiin erinomattain silloin, koska he ovat lähte-

mässä maailmasta, joka heille on niin rakas. Ja se omantunnon tuomio ei taida muuttua toisella puolella hautaa. Silloin he seisovat helvetin portissa, jonka he itsekin tuntevat suurella pelolla, koska he tuntevat myös toisaalta, että taivaan ovi on suljettu, vaikka he ovat ennen sanelleet, että se on auki.

Mutta ne ovat alimmaisessa sijassa istumassa, jotka ovat sille määrälle tulleet, kuin opetuslapset olivat pääsiäispäivänä, koska kaikki usko ja kaikki toivo oli loppunut, että heidän täytyi vajota helvettiin, eli kääntää toivonsa sinne. Silloin tuli Jeesus ja käski heidän istua ylemmäksi, koska hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi: Ottakaa Pyhä Henki, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut, ja joille te ne pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.

Ilmankin nyt kristityt muistavat sitä aikaa, koska he olivat istumassa alimmaisessa sijassa ja vaikerivat omantunnon vaivassa ja huusivat suurella äänellä: "Minun Jumalani, miksis minut ylen annoit!" Silloin tuli se Isäntä, joka oli heitä kutsunut häihin, ja sanoi: "Ystävänä, nouse ylemmäksi." Ja he nousivat ja menivät Jeesuksen armon kautta, ja hänen ylösnousemisensa kautta ylemmäksi istumaan.

Mutta ei se ole Jumalan syy, jos muuttamat ovat väärän mahdollisuuden kautta menneet epäuskoon. Eikä se ole Jumalan syy, että muuttamat lankeavat pois taivaasta ja menevät maailmaan, ja maailman kanssa helvettiin. Mutta ei se ole oikea epäusko, koska joku sanoo: "Ei ole uskoa." Ja kuitenkin tyytyy siihen tilaan. Se on yhtä, jos hän sanoisi: "En ole taivaassa, enkä ole helvetissä,

mutta keskipaikassa. Ja siinä minun on hauska olla." Ei ole halua mennä taivaaseen, eikä ole halua mennä helvettiin, mutta keskipaikassa on paras. Siinä ei ole niin suuri ilo, kuin taivaassa, eikä niin suuri tuska, kuin helvetissä, mutta niin kuin keskimäärä. Mutta se on pahempi, että Lutherus on ottanut pois sen puolitaivaan ja puolihelvetin, ja sanonut: "Taivas tai helvetti, ja ei ole koltamatta paikkaa." Jos et ole uskon kautta taivaassa, niin sinä olet helvetissä.

Ja siinä keskimäärässä ovat nyt kahden herran palvelijat riippumassa taivaan ja helvetin välissä. Ja minä pelkään, että oma paino vetää heitä helvettiin, jos vielä Jumalan Henki vetäisi ylöspäin niin paljon, kuin riettaan henki vetää alaspäin. Oma paino tulee maan vetämisestä. Maailma vetää niin voimallisesti epäuskon vankeja, että heidän täytyy vajota. Eivät he pysykään kauan siinä keskipaikassa taivaan ja helvetin välissä.

Jos sinä olisit keskellä maata, siinä alimmaisessa sijassa, niin oma paino loppuisi, ja ylöskäsin olisi joka haaralle. Niin on jokainen, joka on siinä alimmaisessa sijassa. Hänellä on ylöskäsin joka haaralle, koska hän on vajonnut niin syvälle, ettei enää syvemmälle voi vajota. Koska hän on juuri keskipaikassa maata, että kaikki syvyys on loppunut, silloin on ylöskäsin joka haaralle. Jos hän huutaa syvyydestä korkeuteen niin kuin Daavid, niin Herra kuulee hänen rukouksiansa ja vetää häntä ylös niin korkealle, että maa jääpi niin kuin pieni pallo.

Ettekös muista sitä aikaa, koska teillä olivat siivet kasvaneet, te pääskysen pojat? Kuinka te silloin lensitte niin korke-

alle armon ilmaan, että maa jäi niin kuin pallo. Vai jokos nyt olette sattaimeksi tulleet. Jokos rupesitte sukeltamaan, koska ette enää jaksaa lentää? Sukeltaa, sukeltaa, sattaimet! Vaikka te kuinka sukeltaisitte epäuskon aalloissa, ette jaksaa ylen kauan pidättää teidän päätänne veden alla, eli pidättää teidän henkeänne, ennen kuin teidän täytyy tulla ylös puhaltamaan. Mutta sukeltaa, sukeltaa, sattaimet! Ette pääse kyllä henkenne kanssa pakenemaan, ennen kuin teille kasvavat siivet. Silloin te pääsette lentämään lämpimään ilmaan, kussa aurinko paistaa pään päällä, joka on toisella puolella maata. Silloin jääpi tämä maa niin kuin pallo, ja kaikki pienet lintuset pääsevät silloin veisaamaan ja visertämään elävän Viinapuun oksain päällä. Ja he pääsevät laulamaan kiitosta sille suurelle Luojalle, joka heille hengen antanut on.

Ja väsyneet matkamiehet iankaikkisuuteen kuuntelevat mielellänsä, kuinka kauniisti he veisaavat Siionin vuorella uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle ynnä enkeleitten kanssa, ja kaikkien lunastettujen sielujen kanssa, jotka jo ovat kostuneet onnellisesti poikki kuoleman virran, ja siellä odottavat kristin veljet ja sisaret teidän ja meidän tulemista. Ja kaikki taivaan enkelit odottavat teitä, kalliisti lunastettuja sieluja. Ja pian pääsevät Jumalan lapset istumaan pöydässä Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaanvaltakunnassa. Amen

Jäljennös / P. Raittilan kokoelma / Oulun Maakuntaarkisto / Toinen jäljennös SKHS B90 / Kansallisarkisto Helsinki/

¹ sattain: lentämään kykenemätön lintu

Hänelle pitää tuleman synnyttämisen kipu, hän on tyhmä lapsi, sillä ei hän taida sitä aikaa lasten synnyttämässä pysyväinen olla. Mutta minä tahdon päästää heitä helvetin vallasta, ja vapahtaa heitä kuolemasta. Kuolema, minä tahdon olla sinulle myrkky, helvetti, minä tahdon olla sinulle surma! Kuitenkin on se lohduksesi minun silmäini edestä peitetty. Hosea 13: 13 ja 14.

Herra osoittaa tässä profeetta Hosean kautta, että katuvaisille sieluille pitää tuleman synnyttäväisen vaivat. Niinkuin tämä synnytysvaiva mainitaan monessa paikassa, niin on myös tässä selitetty, kuinka katuvainen sielu tekee, koska uuden syntymisen vaivat tulevat; hän on niinkuin tyhmä lapsi, ei hän malta olla yhdessä paikassa sen aikaa, kuin uusi ihminen syntyisi, vaan hän tahtoo synnyttämisen keskellä marssia sinne ja tänne. Kärsimättömyyden tähden panee hän välistä maata, ja välistä hän seisoo polvillansa ja välistä hän marssiskelee.

Vaikka hän on raskas ja pitäisi varomana itseänsä nostamasta raskaita kuormia, ottaa hän yhtä hyvin aikaisia maailman kuormia päällensä, luottain omaan voimainsa päälle. Hän nostaa välistä kymmenen tuhannen leiviskän painon, ajatellen että hän on entisellensä, jolloin hän kantoi kymmenen tuhannen leiviskän painon niinkuin höyhensäkin, eikä tämä paino siihen aikaan tuntunut omantunnon päällä. Rietas ilmankin nosti avuksi ettei kymmenen tuhannen leiviskän paino pitänyt tuntuman omantunnon päällä.

Mutta jos yksi raskas ihminen rupeaa semmoisia raskaita kuormia nostamaan ja kantamaan omalla voimalla, niin minä pelkään että hänelle käypi väärin. Pian raskas ihminen särkyy*, jos hän on ylön rohkea nostamaan ja kantamaan raskaita synnin kuormia omalla voimalla. Ja jos hänellä ei olisi niin suuri rohkeus ja niin suuri luottaminen omaan voimainsa päälle, niin vissimmästi hän rukoilisi suurta Sankaria, joka on kaiken maailman synnit kantanut, tulemaan avuksi kantamaan. Jos, sanon minä, yksi raskas ihminen tuntisi heikkoutensa, vissimmästi hän rukoilisi voimallisemman miehen tulemaan avuksi hänelle.

Mutta me kuulemme nyt profeetta Hosean kirjoituksesta, että syntinen on niinkuin tyhmä lapsi. Ei hän malta olla yhdessä kohti sitä aikaa, kuin uusi ihminen syntyy, vaan hän pyörii sinne ja tänne maailman perässä. Hän ottaa aikaisia maailman kuormia päällensä ja koettaa usein omalla voimalla kantaa kymmenen tuhannen leiviskän painoa, ja omavanhurskaus antaa hänelle semmoisen vauhdin, että hän rupeaa luottamaan omaan voimainsa päälle, ajatellen että hänellä on vielä sama voima kuin silloin nuorempana, koska hän oli vielä yksinkertainen. Silloin hän kyllä nosti selkäänsä kymmenen tuhannen leiviskän painon, niinkuin höyhensäkin, ja kantoi sen kuorman aivan helposti. Eikä tämä paino ollut siihen aikaan raskas, koska hän oli vielä yksinkertainen ja parhaassa voimassa häääämässä maailman kanssa ja riettaan kanssa huvittelemassa. Ei tämä kymmenen tuhannen leiviskän paino silloin tuntunut mitään painavan omantunnon päällä, sillä rietas, joka oli siihen ai-

kaan hänen ylkänsä, nosti synnin kuorman kahden eli kolmen miehen avulla, ettei tämä kuorma tuntunut mitään painavan omantunnon päällä. Ne kaksi miestä, joitten avulla rietas nosti ja kantoi synnin kuorman, oli ensiksi luonnollinen siveys ja toiseksi kuollut usko. Luonnollinen siveys nosti säkin toisesta päästä ja kuollut usko toisesta päästä ja rietas vielä autti keskeltä. Arvattava se on, mikä voima on maailman ruhtinaalla kantamaan synnin kuormaa, koska hän vielä ottaa luonnollisen siveyden ja kuolleen uskon avuksensa. Ne kolme kantavat kyllä kymmenentuhannen leiviskän painon, niinkuin tyhjän.

Mutta koska tämä uuden ihmisen synnyttäjä, joka nyt käypi raskaana uuden ihmisen kanssa, sai toisen Ylkämiehen, niin heitti maailman ruhtinas häntä suosittelemasta, eikä enää auta häntä kantamassa synnin kuormaa, mutta patee vielä kateuden tähden kivet kuorman päälle ja yllyttää häntä vielä oman vanhurskauden kautta itse kantamaan synnin kuormaa, ettei tämä huono ja viheliäinen ihminen, joka nyt on raskas ja vielä syntymävaivassa, pitäisi tuntea omaa heikkouttaan, ja kuinka vaarallinen se on kahdenkertaisen ihmisen raskasta kuormaa omalla voimalla nostaa ja kantaa.

Pian senkaltainen raskas ihminen särkyi, jos hän nostaa jotakin raskasta yli voimainsa. Mutta se on sen viettelijän tarkoitus, että tämä kahdenkertainen ihminen särkyisi ja ettei hänen pitäisi kärsivällisyydellä odottaman syntymäaikaansa. Maailman kunnia tekee myös sen, ettei hän tohdi rukoilla sitä suurta ja vahvaa Sankaria, joka kaiken maailman

synnin kuorman on kantanut, että hän tulisi ja ottaisi pois sen raskaan kuorman, joka hänen omantuntonsa päällä makaa. Sillä katuvainen sielu, jolle synnyttämisen kipu on tullut, on niinkuin tyhmä lapsi, ettei hän taida enään sitä aikaa synnyttämässä pysyväinen olla, ja tosin tämä katuvainen sielu on niin lapsellinen, niin huikentelevainen ja häilyväinen ajatuksissansa, koska uudensyntymisen vaikeat rupeavat päälle käymään, ettei hän taida olla pysyväinen rukouksissa ja huokauksissa ja kärsivällisyydessä, niin kauvan kuin uusi ihminen syntyy, vaan pyörii sinne ja tänne maailman perään. Hän marssii välistä ulkona maailman tuulessa, ja ottaa aikaisia synnin kuormia päällensä, kantaaksensa omalla voimallansa.

Kuitenkin on Jumala luvannut pelastaa hänen helvetistä, niinkuin me kuulemme profeetta Hosean edellä mainituista sanoista. Vapahtaja, joka näki missä tuskassa ja vaivassa tämä huono ja heikko ja viheliäinen ihminen on, tahtoo päästää hänen sielunsa helvetistä. Katuvainen sielu tuntee usein itsensä olevan kuoleman kauhistuksessa. Kuolema kauhistaa häntä niin kovin, että hän vapisee. Mutta Herra sanoo: "Kuolema, minä tahdon olla sinulle myrkkyy, helvetti, minä tahdon olla sinulle surma." Jos vaan katuvainen sielu jaksaisi sen uskoa, että Herra tahtoo hänen sielunsa pelastaa helvetistä ja olla kuolemalle niinkuin myrkkyy, niin hän pääsisi pikemmin syntymävaivasta.

Koska Herra on nyt pannut sinun päällesi synnyttäväisen kivun, sinä katuvainen sielu, niin älä ole niinkuin tyhmä lapsi, joka ei saata olla pysyväinen,

vaan ole hiljaa, ole kärsiväinen ja huuda, koska syntymävaivat rupeavat päällekkäymään. Huuda niin korkealla äänellä, että se kuuluu helvetin syvyydestä taivaaseen asti, notkistain polviasii synnyttäissä ja nojaten päätäs Jeesuksen rintaa vasten, ottain lujasti ympäri hänen polviansa ja huutain, Isän nimeen. Sinä tiedät ilmentin kuka sen uuden ihmisen oikea isä on, koska sinulla on tekemistä ainoastaan yhden kihlatun miehen kanssa, joka sinun on avioliiton lupauksen alla raskaaksi tehnyt sinä yönä, jona hän petettiin maailman huorilta ja joutui itse sinä yönä huokaamaan ja kauhistumaan, verta vuodattamaan ja helvetin vaivaa kärsimään, että hän omalla verellensä nostaisi sinun sielusi vapaaksi sen viettelijän hallituksesta.

Etkös sinä muista, o viheliäinen syntinen, että sinä yönä, jona hän petettiin, otti hän sinun väkisellä riettaan sylistä, ja teki sinun raskaaksi Pyhän Hengen kautta ja avioliiton lupauksen alla, ja aikoi ottaa sinun kirkkoon morsiamen tavalla, niin pian kuin sinä olet synnytysvaivasta terveeksi tullut. Koska sinä siis tiedät, kuka sen uuden ihmisen oikea Isä on, jonka synnyttämisen tähden syntymävaivassa olet, niin huuda, koska tuska käypi usein ylitses, että koko maailma saapi tietää, kuka sen uuden ihmisen oikea Isä on. Sillä hän on luvannut, että hän tahtoo pelastaa sinun sielusi helvetistä. Hän antaa myrkyä kuolemalle, joka sinua kauhistaa ja surmaapi helvetin, joka sinua peljättää.

Kumarra siis polvias Herran Jeesuksen nimeen, sinä, joka raskas olet. Avaa sinun sydämes ja huuda, sinä, joka olet

synnyttämisen vaivassa, nojaten päätäs Jeesuksen rintaa vasten. Ota lujasti hänen polvensa ympäri synnyttäissä ja rukoile, että sinä pian pääsisit synnytysvaivasta, ja että se uusi ihminen, joka syntyvä on, olisi täydellisesti luotu Isänsä kuvan jälkeen, ja että tämän uuden ihmisen Isä ottaisi hänen pian ylös, kylmän lattian päältä.

Me toivomme, että niinkuin Jumala kuuli Ismaelin äänen, koska tämä Abrahamin lapsi parkui maan päällä, kovan janon tähden, niin kuulee myös Jumala niitten vastasyntyneiden ja alastomien ja maailman kylmän lattian päällä itkeväisten lasten parkumisen, koska he nostavat silmänsä ja kätensä taivaaseen päin, ja huutavat: rakas vanhin, nosta meitä ylös kylmän lattian päältä ja kääri meitä puhtaisiin liinavaatteisiin, pese meitä puhtaalla elämän vedellä ja anna meidän imeä armon nestettä Sinun rinnostasi, jotka vuotavat maitoa ja hunajaa. Kuule rakas Vanhin, itkeväisten ja vastasyntyneiden lasten huokaus: Isä meidän, joka olet taivaassa, j.n.e.

Evankeliumi: Matt. 9. luku 1-8 v.

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumista, että halvattu tuotiin Vapahtajan tykö, ja Jeesus sanoi hänelle: "Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan anteeksi sinulle." Sen johdolla pitää meidän tällä hetkellä peräänajattelman: Minkäkaltaisille ihmisille synnit anteeksi annetaan, eli minkäkaltaisessa sielun tilassa ihmisen pitää oleman ennenkuin hän saapi syntinsä anteeksi?

Se halvattu ihminen, joka tuotiin Vapahtajan tykö, oli ilman epäilemättä sai-

ras, sekä sielun että ruumin puolesta. Se tapahtuu välistä, että muutamat ihmiset heräävät tautivuoteella, koska kuolema peljättää heitä luonnollisen taudin kautta. Silloin rupeavat he ajattelemaan ijankaikkisuutta, ja kuinka heidän pitää tuleman aikaan, koska täällä on niin pahoin eletty. Se tapahtuu välistä, että Jumala aukaisee muutaman sokian raukan silmät luonnollisen taudin kautta, että hän rupeaa tuntemaan ja katumaan syntiänsä.

Halvattu ihminen oli ilman epäilemättä alkanut syntiänsä näkemään ja katumaan tautivuoteella, vaikka hänellä ei ollut voimaa puhua siitä asiasta Vapahtajalle. Oli myös, kuka tiesi, maailman kuorma niin suuri, ettei hän kunnian tähden tohtinut tunnustaa syntiänsä Vapahtajalle. Me arvaamme hyvin sen syntisen vaimon katumuksesta, joka itki Vapahtajan jalkain juuressa, eikä yhtähyvin puhunut mitään; hän itki ainoastaan syntiänsä, mutta ei hän saattanut maailman kunnian tähden tunnustaa syntiänsä Vapahtajalle. Ei hän viihtynyt ilmoittaa minkäkaltaiset synnit oli hänen tuntonsa päällä. Mutta hän itki ainoastaan, sillä hänessä oli vielä niin suuri maailman kunnia, ettei hän saattanut julkisesti tunnustaa syntiänsä eli sanoa Vapahtajalle minkäkaltainen synti erinomattain oli alkanut hänen tuntoansa vaivaamaan.

Mutta ainoastaan se itkeminen kaikkein herrain silmiin edessä, osoittaa, ettei maailman kunnia saattanut häntä estää osoittamasta sielunsa tilaa koko maailmalle. Muutamat ihmiset kätkevät hedelmänsä, jota kutsutaan sentähden hengelliseksi huoruudeksi eli huoraksi,

koska he nimittäin salaavat itsensä, eivätkä viihtä maailman kunnian tähden ilmoittaa sielunsa tilaa, vaikka heillä on vähän levottomuutta.

Nyt taisi tämä halvattu ihminen olla siinä tilassa, että hänellä oli totisen katumuksen ainetta, mutta ei hän saattanut ilmoittaa ihmisille, mikä puutos hänellä oli. Ei hän saattanut vielä puhua katumuksestansa mitään. Mutta Vapahtaja näki varsin hänen haamustansa ja hänen silmistänsä, että hän oli epäilyksissä, sentähden sanoo hän: "Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi." Ottakaa nyt tästä esimerkistä vaari, te katuvaiset sielut, jotka omanvanhurskauden tähden olette epäilyksessä, ja katsokaa kuinka Vapahtaja on armollinen katuvaisille.

Tämä esimerkki osoittaa, ettei Vapahtaja tahdo yhdenkään syntisen kuolemaa, vaan se on hänen tahtonsa, että jokainen, jolla on henki ja elämä, kääntyisi hänen puoleensa ja tulisi autuuden tuntemiseen, koska hän sanoi tälle halvatulle miehelle: "Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi." — Muutamat katuvaiset ovat epäuskoiset, eivätkä saata omistaa itselensä näitä ja muita armon lupauksia, he sanovat: "Eivät lupaukset kuulu meille, ne kuuluvat muille, joilla on parempi katumus. Ei meillä olekaan oikeaa katumusta; vaikka Vapahtaja sanoi halvatulle: Ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, ei hän ole sitä sanonut meille, jotka olemme niin suuret syntiset ja joilla ei olekaan oikeaa katumusta; jos meillekin tulisi semmoinen katumus kuin halvatulle, niin me uskoisimme, että Vapahtaja on meille-

kin armollinen; mutta ei meillä ole senkaltainen katumus, joka Jumalan edessä kelpaa.” — Mutta kuulkaat nyt te katuvaiset sielut, mihinkä mutkaan te olette eksyneet. Te tahdotte parempaa katumusta, että te katumuksellanne pääsisitte tienaamaan armoa, kun ette omalla parannuksella saata tienata. Mutta minä sanon teille: Jos te tahdotte katumuksella maksaa teidän syntejänne, niin te saatte mennä helvettiin ja tienata siellä; jos ette tahdo ottaa armoa vastaan ilman tienaamatta, niin te saatte tienata helvetsissä. En minä tiedä muuta neuvoa.

Jopa nyt pistää armonvaras nokkaansa ovenraosta ja sanoo: “Kuulkaa nyt, kuinka hän käskää katuvaisten mennä helvettiin tienaamaan armoa katumuksella. Mutta me emme mene sinne, vaikka kuinka käskettäisiin; me luotamme sen päälle että Jumala on meille armollinen, vaikka kuka sanoisi, että me olemme armon varkaita. Me otamme esimerkin tästä halvatusta miehestä, jolle Vapahtaja antoi synnit anteeksi, vaikka hänessä ei tuntunut yhtäkään katumuksen merkkiä.” — Mistä te tiedätte, että halvatulla oli oikea katumus, koska Vapahtaja antoi hänelle synnit anteeksi, sillä ei ole missään kirjoitettu, että Jumala antaa suruttomille ja katumattomille synnit anteeksi? Mutta armonvarkaat sanovat: “Meillä on oikea katumus, me teemme katumuksen joka päivä”. Mutta kuinka te teette sen katumuksen ja parannuksen, käsilläkö te teette sen, vai suulla, vai ajatuksilla, taikka tahdolla ja järjellä?

Tällä halvatulla miehellä oli semmoinen katumus, ettei hän saattanut sanoa, kuinka sydän oli hänellä kipeä. Mutta

armonvarkaat eivät saata sanoa muuta, kuin että sydän on heillä pehmeä ja rakas Vapahtajalle. He ovat niin rakkaat Vapahtajalle, että he ottaisivat häntä ympäri kaulan, jos hän tulisi näkyville. Mutta katuvaiset ei tahdo tulla Vapahtajan silmäin eteen, ennenkuin hätä käskää, koska he tuntevat itsensä niin huonoiksi, etteivät he jaksakaan käydä, mutta muitten täytyy heitä kantaa Vapahtajan tykö. Sillä niinkuin muut kantoivat tätä halvattua Vapahtajan tykö, niin täytyy vielä nytkin muitten kantaa epäileväisiä sieluja Vapahtajan tykö, koska he eivät itse jaksakaan käydä. Mutta koska armonvarkaat ovat niin heikoiksi tulleet, että heitä olisi muitten täytyneen kantaa Vapahtajan tykö?

Mutta asia on tämä: Että ne, jotka epäilevät Jumalan armosta, ne ovat katuvaiset, ja se ei ole muu kuin omavanhurskaus, joka estää heitä tulemasta Vapahtajan tykö; mutta ne, jotka eivät koskaan epäile Jumalan armosta, ne ovat armonvarkaat, sillä ne ottavat armon, koska vaan he tahtovat. Mutta katuvaisen sielun täytyy odottaa siksi kuin hänelle annetaan. Armonvarkaat eivät ole koskaan epäilleet Jumalan armosta; ja kuinka he saattaisivat epäillä, koska he varastavat armoa joka päivä. Se on mahdoton. Eivät he saata sanoa, kuinka ja koska katumus on tapahtunut, ja yhtä hyvin luottavat he Jumalan armon päälle.

Mutta katuvaiset sielut epäilevät usein Jumalan armosta, sillä se on mahdoton heidän uskoa, ennenkuin usko annetaan heille. Vaikka epäileminen tosin ei ole Pyhän Hengen työ, vaan epäileminen seuraa oikeasta katumuksesta. Se on

merkki siihen, että entinen kuollut usko on loppunut, ja semmoisille katu-
vaisille sieluille, jotka epäilevät Juma-
lan armosta, niille sanoo Jeesus: Poika-
ni, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi
annetaan sinulle anteeksi. Mutta koska
armonvargaat ovat epäilleet Jumalan
armosta? Koska he ovat itkeneet syn-
tiänsä, eli synteinsä paljouden tähden
tulleet halvatuiksi, vihelijäisiksi, ra-
dollisiksi, raajarikoiksi, alaspainetuiksi
ja voimattomiksi, että synnin tuskan ja
omantunnon vaivan tähden kaikki voi-
mat olisivat loppuneet, kaikki usko oli-
si puuttunut ja rakkaus olisi jäähtynyt?
Koska ovat armonvargaat niin hu-
noiksi tulleet kuin tämä halvattu ihmi-
nen, että muitten on täytyntä heitä kan-
taa Jeesuksen tykö?

Minä kuulen aina kuolleen uskon
tunnustajain sanovan, että heillä on us-
koa, heillä on toivoa, heillä on rakkaut-
ta, heillä on hyvät ja pitkät rukoukset,
heillä on kaikki hengelliset tavarat, kun
sitävastoin katuvaiset sielut valittavat.
Ei heillä ole rakkautta, ei heillä ole ruko-
uksen voimaa, ei heillä ole mitään muuta
kuin huokauksia ja kyyneleitä. Eikä ole
joka aika kyyneleitäkään, koska sydän
on niin kova ja niin ilkeä, etteivät he
saata edes itkeäkään. Muutamat katu-
vaiset ja murheelliset sielut luulevat, et-
teivät he ole kelvolliset Vapahtajalle,
koska muilla on kyyneleitä uhrata Vap-
ahtajalle, ja heillä ei ole kyyneleitä-
kään, mutta ainoastansa huokauksia.

Mutta me näemme, että armonvar-
kailla on myös paljon kyyneleitä, joita
he uhraavat kuolleelle Vapahtajalle,
koska niin saarnataan, että luonnolliset
taipumukset liikutetaan. Ja armonvar-

kaat luulevat olevansa oikein kelvalli-
set Vapahtajalle, koska he saattavat it-
keä; mutta ne on yhtä hyvästi kelvalli-
set Vapahtajalle kuin maailman ruhti-
naallekin ja maailman ruhtinaalle kuin
Vapahtajallekin.

Vaikka emme silti sano, että kyyne-
leet eivät ole kelvolliset, koska ne ovat
oikeat katumuksen kyyneleet, hengelli-
sen köyhyyden kyyneleet, elävän rak-
kauden kyyneleet ja kaipauksen kyyne-
leet, niinkuin me kuulemme monessa
paikassa pyhässä Raamatussa mainit-
tavan, esimerkiksi: David on itkenyt,
Maria Magdalena on itkenyt, Pietari on
itkenyt, Johannes on itkenyt ja Jeesus on
itkenyt. Mutta se tulee sen päälle, min-
kätähden ihmiset itkevät. Sillä huorat
myös itkevät, koska he eivät saa lihallis-
ta tahtoansa täytetyksi, varkaat myös it-
kevät kunniansa perään, juomarit itke-
vät, koska paloviina nousee päähän, ja
muutamat itkevät ilman aikojaan.

Me sanomme siis, ettei katumuksen
kyyneleet ole laitettavat, koska katu-
vainen itkee syntiänsä. Mutta eivät
kaikki katuvaiset saata itkeä, vaikka
heidän katumuksensa on vielä katke-
rampi ja raskaampi kuin niitten, jotka
saattavat itkeä. Ne ovat vasta oikein
köyhät, joilla ei ole kyyneleitäkään uh-
rata Vapahtajalle, vaan ainoastaan hu-
kauksia. Mutta juuri senkaltaisille köy-
hille, huonoille, viheliäisille, raadolli-
sille, pieksetyille, alaspainetuille ja sär-
jetyille, joilla ei ole mitään muuta kuin
huokauksia, juuri niille sanoo Jeesus:
"Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun
syntisi annetaan anteeksi sinulle."

Siviöillä on siveyttä ja vanhurskautta
omasta takaa, eivät he kaipaa niin pal-

jon Kristuksen vanhurskautta, koska heillä on vanhurskautta ja siveyttä ja hyviä töitä itsellensä. Armonvarkkailla on uskoa, toivoa ja rakkautta niin paljon, etteivät he tarvitse olla näitä hengellisiä lahjoja paitsi. Eivät he koskaan valita, että heillä on uskon, rakkauden ja rukouksen puutos. He saattavat nimittäin alati luottaa Jumalan armoon, he saattavat myös rukouksia pitää, koska he tahtovat, ja he sanovat aina rakastavansa Jumalaa.

Mutta katuvaisilla ei ole näitä hengellisiä lahjoja, ei heillä ole siveyttä, ei heillä ole vanhurskautta, ei heillä ole uskoa, ei ole toivoa, eikä rakkautta, ei heillä ole rukouksia, jotka kelpaavat Jumalalle, ei heillä ole monesti kyyneleitäkään. Ei heillä ole muuta kuin syntiä ja vääryyttä, ja epäilystä ja rakkauden puutetta, ei heillä ole voimaa rukoilemaan, eivätkä he myös jaksa uskoa. Ne vasta ovat oikein köyhät ja raadolliset lampaat, viheliäiset, maailmalta pois heitettyt ja vihatut, suruttomilta kiroitut, omalattunnolta tuomitut, ijankaikkiseen vauaan poisheitetyt ja helvettiin alapainetut. Mutta semmoisille halvatuille sanoo Jeesus: Ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.

Mutta mitä sanovat fariseukset ja ulkokullatut, koska he kuulevat, että semmoisille halvatuille annetaan synnit anteeksi. Joo, he sanovat: "Tämä pilkkaa Jumalaa." Eivät he usko, että Ihmisen Pojalla on valta synnit antaa anteeksi maan päällä, erinomattain semmoisille halvatuille, jotka eivät kelpaa maailmalle. Mutta tämän sanan kautta tulee tämä halvattu ihminen ylösnostetuksi helvetistä. Samassa kuin hän saapi syntinsä

anteeksi, saapi hän Vapahtajalta senkaltaisen voiman, että hän, joka ennen ei saattanut liikuttaa kättänsä taikka jalkaansa johonkuhun hyvään työhön, hyppää ylös vuoteesta niinkuin peura ja kantaa suurella ilolla ja riemulla hänen vanhoja makauksiansa, joissa hän on sairastanut kauvan aikaa. Ja kaikki totiset kristityt kiittävät Jumalaa, joka antoi ihmisille senkaltaisen vallan ja sen suuren armon, että yksi halvattu ihminen pääsee ylös epäilyksen vuoteesta ja kuoleman kahleista.

Kuulkaat nyt te halvatun ihmisen kantajat, jotka olette saaneet sen voiman ylhäältä, että te jaksatte kantaa halvatuita Jeesuksen tykö, kantakaa heitä sen suuren Vapahtajan Jeesuksen tykö, ennenkuin he kuolevat, että he saisivat kuulla tämän suloisen sanan Jeesuksen suusta: Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Silloin te ynnä niitten kanssa, jotka kiittävät Jumalaa tämän suuren armon edestä, saisitte ilolla nähdä, kuinka halvatut nousevat epäilyksen vuoteesta ja hyppäävät niinkuin peurat, koska he tulevat Jeesuksen tykö Siionin vuorelle ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle, nyt ja ijankaikkisesti. Amen.

Lähdetieto puuttuu / Seppo Leivon valokopiokok. / EA /
Julkaisuja: Sanomia Siionista 1899: 17-22,33-40; III
Postilla /

* Tornionlapin murteessa, n.s. meän kielessä "lapsi särky"-sanonta tarkoittaa keskenmenoä. (Ruots. missfall).

Voi sitä syntistä kansaa! Sitä kansaa suuresta pahasta teosta, sitä pahanilkistä siementä, niitä vahingollisia lapsia, jotka Herran hylkäsivät ja Israelin Pyhän pilkkasivat, ja poikkesivat takaperin. Jesaja 1: 4.

Näin sanoo Herra sille jumalattomalle kansalle, joka ei tee parannusta, vaikka niin paljon on saarnattu. Israelin kansa oli profeetta Jesajan aikana niin paljon pilkannut Jumalaa jumalattomalla elämällensä, että Jumalan viha syttyi palamaan ja koko kansa annettiin vihollisen haltuun, koska heidän valtakuntansa hävitettiin ja heidän kirkkonsa poltettiin. Ja ne, jotka eivät tulleet sodassa tapetuksi, myytiin orjaksi. Eivätkä he vielä sittenkään tehneet parannusta, vaan sanoivat: "Ei Herra tee oikein meidän kanssamme." Ja kun profeetat saarnasivat parannusta, sanoivat he: "Profeetat puhuvat tuuleen. Ei heillä ole Jumalan sanaa."

Nyt saavat kaikki suruttomat ja paa-tuneet kuulla, kuinka heidän uskonsa veljet ovat ennen puhuneet. Koska kristityt varoittavat suruttomia tulevaisesta rangaistuksesta ja Jumalan tuomiosta, niin sanovat suruttomat: "Ei niillä ole Jumalan sanaa. Ne puhuvat tuuleen." Onko sitten suruttomilla Jumalan sana suussa, koska he alkavat vannomaan ja sadattelemaan? Niillä il-mankin on oikea Jumalan sana, koska he huutavat: "Perkele ja saatana viek-köön!" Profeetta Jesaja saarnasi juopu-neita vastaan ja haukkui Israelin tyttä-riä koreudesta ja huoruudesta. On siis juopumus ja huoruus ollut vallan päällä silloin, niin kuin nytkin.

Mutta tämänaikaiset juomarit ja huorat ajattelevat ilmankin: "Ei meille käy pahemmin kuin heille. Jos silloin on ollut juomareita ja huoria, ilmankin me saamme juoda ja huorata." Mutta jos Jumala silloin on hirmuisesti ran-gaissut juomareita ja huoria, kyllä hän vielä nytkin rankaisee. Odottakaa vä-hän aikaa, te juomarit ja huorat, niin te saatte nähdä, mikä rangaistus teille tu-lee. Pilkatkaa hyvin Jumalaa, niin hän antaa teille taivaanvaltakunnan palkak-si! Juokaa, kirotkaa ja tapelkaa, niin te tulette autuaaksi!

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat koetelleet, mikä hir-muinen tuomio tulee katumattomille ju-malanpilkkajaajille, jotka ylenkatsovat sa-nan ja sakramentit, eivätkä tee paran-nusta armon ajassa, saavat kuulla pian huudon kaduilla ja kujilla: "Kaikki ovat valmiit. Tulkaa siihen suureen ehtoolliseen!" Mutta katumattomat ja oman-vanhurskauden palvelijat, jotka eivät ole ottaneet häävaatteita päällensä, sidotaan käsistä ja jaloista, ja heitetään ulkonai-seen pimeyteen.

Mutta se suuri Ehtoollisenpitäjä tulee pian katsomaan vieraita. Ja kun hän tu-lee sisälle häähuoneeseen, niin kumarta-kaa teitänne hänen edessänne ja rukoil-kaa häntä sanoen: Isä meidän, j. n. e.

Evankeliumi Matt. 22: 1 - 14

Mitkä ne ovat, joille Kuningas suut-tui? Juutalaisilla oli semmoinen usko, että Jumala ei saata olla vihainen heille, koska hän oli antanut heille semmoiset lupaukset Aabrahamista saakka. Ja sen tähden sanoivat juutalaiset: "Meillä on

isä, Jumala.” Eivät he niin muodoin uskoneet, että heidän kaupunkinsa hävitetään. Juutalaiset olivat esitarkoituksessa ne suurelliset vieraat, jotka katsoivat ylen Kuninkaan palvelijoita. He katsoivat ylen profeetoita ja kristityitä, jotka tulivat heitä kutsumaan oikeaan katumukseen ja parannukseen.

Mutta ovatkos ainoastaan juutalaiset katsoneet ylen Kuninkaan palvelijoita? Minä näen semmoisia juutalaisia joka paikassa, jotka katsovat ylen, ei ainoastansa kristityitä, vaan myös Jumalan sanaa ja sakramenteja. He katsovat ylen kaikkia varoituksia ja uskovat, ettei Jumala saata olla heille vihainen, vaikka he juovat, kiroavat ja tappelevat, huoraavat ja varastavat. Yhtä hyvin he uskovat, että Jumala on armollinen, ja sanovat: “Kyllä armon ovi on auki meille. Ei Jumala ole niin kova, että hän meitä paistaa helvettiin.”

Mutta onpa juutalaisilla ollut sama usko. Ja kuitenkin oli armon ovi niin suljettu, ettei Jumala enää armahtanut heitä, koska viholliset piirittivät heidän kaupunkinsa. Ja väärät profeetat saarnasivat sokealle kansalle: “Tässä on Kristus. Tässä on Messias.” Miksei Messias tullut heitä auttamaan, koska juutalaisilla oli niin vahva usko hänen päällensä? Sen tähden ei Messias tullut heitä auttamaan, että he lykkäsivät parannuksensa viimeiseen hetkeen asti.

Ja taitaa käydä kaikille niin, jotka lykkäävät parannuksensa viimeiseen hetkeen asti, että Jumala ei kuule heidän rukouksiansa. Tässä on juomareita, tässä on varkaita, tässä on huoria, jotka lykkäävät parannuksensa siihen asti, että armon ovi suljetaan kiinni. Tässä

on armonvarkaita, jotka ilman katumusta omistavat itsellensä Jumalan armollisia lupauksia ja sanovat niin kuin juutalaiset: “Meillä on isä Jumala. Emme ole äpäroitä.” Tässä on omanvanhurskauden palvelijoita, jotka tulevat omilla vaatteilla häähuoneeseen, eivätkä ota häävaatteita päällensä.

Kaikille niille on Kuningas vihainen. “Ei heidän pidä maistaman minun ehtoollistani,” sanoo hän. On tässä myös fariseuksia, joilla on kirkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja. Ne ovat Jeesuksen ristin viholliset. Ne ovat oikeat murhamiehet, joiden kaupungin Kuningas polttaa. On tässä poislangenneita, jotka menivät kokonaan ulos häähuoneesta. Ne ovat suuttuneet Kuninkaan Pojalle ja rupesivat rakastamaan ihmisen poikia. Ne rupesivat huoraamaan maailman kanssa. Mitäs niille raukoille viimein tapahtuu, jotka ennen makasivat Jumalan Pojan sylissä, mutta nyt makaavat riettaan sylissä? Ne taitavat pian saada pitää häitä riettaan kanssa, koska he tulevat naaraspiruksi. Niistäpä vihollinen oikein tykkää. Ja niistä tulevat ne käärmeen siemenet, joita Johannes Kastaja on kauhistunut.

Onkos täällä nyt ketään, joka on mahdollinen istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa? Taivaan Kuningas on tehnyt häät Pojallensa, ja on kutsunut vieraita. Mutta ne kunnialliset vieraat eivät ole tahtoneet tulla. Ainoastansa ontuvat, sokeat ja raajarikot, köyhät ja vaivaiset tulevat. Mutta ne kulkevat hitaasti. Muutammat konttaavat ja muutamat taluttavat toisiansa. Ja halvatuita kannetaan. Ja ne kunnialliset vieraat, jotka katsovat ylen

Kuninkaan palvelijoita, nauravat ja pilkkaavat niitä, jotka ontuvat. He sanovat: “Tuommoisetkos ovat Kuninkaan vieraat? Sokeat, ontuvat ja raajarikot. Jos tuommoiset ovat taivaan valtakunnassa, niin emme tahdo sinne tulla.”

Tehkää, kuinka tahdotte, mutta semmoiset ovat nyt taivaan valtakunnassa. Itse piru nauraa ensinnä, koska hän näkee, että rammatt hyppäävät niin kuin peurat Karitsan häissä. Ja riettaan huora istuu kruunu päässä Jumalan Pojan sylissä. Sitä piru nauraa ja sanoo: “Tuommoinenkos nyt on Jumalan Pojan morsian? Yksi naaraspiru, jonka kanssa minä olen huorannut elinaikani!”

Mutta koska tuo riettaan entinen huora avaa suunsa ja alkaa rietasta haukkumaan, ja muistelee koko maailmalle, mitä rietas on hänen kanssansa värkännyt, silloin suuttuu rietas ja aikoo ruveta kunniansa perään kysymään. Mutta taivaan enkelit tulevat Jumalan Pojan morsianta katselemaan. Ja nekin ihmettelevät, kuinka kauniiksi riettaan huora on tullut, sitten kuin hän rupesi Jumalan Poikaa rakastamaan. Iloitse ja riemuitse, Siionin tytär. Ja koettele kruunuasi, vaan pysy kammiossa siihen asti, kuin häät pidetään. Amen.

1 jäljennös / Kollerin kokoelma n:o 104 / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

2 jäljennös / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

Herra Jumala teki Aatamille ja hänen vaimollensa vaatteet nahasta ja puetti heitä. 1. Moos. 3: 21.

Me kuulemme näistä sanoista, että itse Luoja teki ihmiselle vaatteet nahasta, koska ihminen synnin kautta oli kadottanut viattomuutensa valkeat vaatteet, ja oli tullut alastomaksi Jumalan silmäin edessä. Mutta ei voi kelvata ne vaatteet, jotka Jumala on laittanut alastomille raukoille suojaksi. Useimmat tahtovat peittää alastomuutensa omanvanhurskauden mustilla traasuilla. Ja tämä vika tahtoo usein vaivata niitäkin, jotka näkevät ja tuntevat alastomuutensa. Ne tahtovat usein peittää alastomuutensa omanvanhurskauden mustilla traasuilla, sillä eivät ne viitsi tulla alastomana Jumalan silmäin eteen. Ei Aatami viitsi tulla Jumalan silmäin eteen, koska hän näkee itsensä olevan alasti. Mutta ei auta sinua, Aatami, että lymyät ja menet piiloon, ja freistaat peittää häpeällisiä paikkoja viikunapuun lehtien kanssa. Herra Jumala etsii sinua ja huutaa: "Aatami, missäs olet? Ja kuka on sinulle ilmoittanut, että olet alasti? Etkös ole syönyt kielletyn puun hedelmästä?"

Tule nyt alaston raukka Jumalan silmäin eteen, että Hän saapi tehdä sinulle nahkavaatteet, koska itse olet niin tyhmä, ettet saata tehdä itsellesi suojaa. Tule, tule, alaston raukka. Sinä kuolet viluun, jollet tule, että sinun Luojasi saa sinut puettaa nahkavaatteilla nyt ensinnä. Kukas tiesi Hän antaa sinulle koreat juhlavaatteet, koska Hän tekee häitä Pojallensa, ja kutsuu sinut siihen suureen ehtoolliseen. Silloin tulet sinä oikein koreaksi. Silloin tulee Kuningas katso-

maan vieraita. Silloin saat sinä istua Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa. Ja saat syödä taivaan leipää.

Mutta älä sinä vain tule omilla mustilla traasuilla häähuoneeseen, vaan riisu itsesi alasti ja ota häävaatteet päällesi. Ota Jeesuksen vanhurskauden hame, jonka päälle viaton veri on tippunut. Silloin saat sinä kunnialla istua pöydässä Kuninkaan hääsälissa ja puhua Yljän ja morsiamen kanssa heidän kunniansa päivänä. Kuule taivaan Kuningas, alastomain huokaus. Isä meidän j. n. e.

Koska tässä on muutamia, jotka tuntevat alastomuutensa, mutta ei tohdi tulla Jumalan silmäin eteen alastomuutensa tähden, vaan tahtovat, niin kuin Aatami, mennä piiloon, ja freistaavat itse peittää häpeälliset paikat pois, tahdon minä panna lyhyesti heidän silmäinsä eteen, että alastomat raukat ei saata kelvata vieraaksi Kuninkaan häissä, ennen kuin he ottavat häävaatteet päällensä. Koska Aatamin silmät aukenivat jälkeen synninlankeemuksen, näki hän itsensä alastomaksi. Ja varsin pani rietas hänet pelkäämään, ettei Jumala enää huoli hänestä, koska hän oli niin alastomaksi joutunut. Mutta Jumala huusi: "Aatami, missäs olet?" Ei Jumala torunut Aatamia alastomuuden tähden, mutta synnin tähden Hän nuhteli.

Niin Jumala tänäkin päivänä huutaa kaikkia alastomia raukkoja tykönsä, mutta kunnia panee heidät pakenemaan. He menevät niin kuin Aatami piiloon, eivätkä viitsi alastomana tulla Luojansa tykö. Freistaavat vain itse peittää kaikki häpeälliset paikat pois. Mutta alastomana

sinun täytyy tulla, jos sinä tahdot vaatteet saada. Niin pian, kuin silmät aukenevat näkemään alastomuutesi, niin älä mene piiloon, koska kuulet Jumalan äänen pauhaavan omassatunnossa, vaan tule framille² että Jumala tekee sinulle nahkavaatteet suojaksi ja alastomuuden peitteeksi. Kuka tiesi Hän tekee sinulle paremmat vaatteet, koska Hän tekee häitä Pojallensa. Silloin Hän antaa koreat juhla-vaatteet, niin kuin Josef antoi veljillensä.

Nyt on taivaallinen Kuningas tehnyt häitä Pojallensa. Nyt kuuluu ilo olevan Isän huoneessa, koska traasuperkele eli tuhlaajapoika on tullut takaisin. Kaikki traasuperkeleet, riisukaa nyt itsenne alasti ja menkää Kuninkaan vaatekammariin, ja ottakaa sieltä häävaatteet päällenne.

Kaikki talon koirat ovat vihaiset niille traasuperkeleille, joitten omanvanhurskauden räpäleet rieppaavat polvien ympäri. Riisukaa ne räpäleet pois ja tulkaa alastomana. Kyllä koirat häpeävät, koska tulette alastomana. Ja kyllä on Kuninkaan vaatekammariissa juhla-vaatteita siksi, että kaikille alastomille tulee suoja. Mutta yksi omanvanhurskauden palvelija ei viitsi riisua itseensä alastomaksi ja ottaa häävaatteita päällensä, vaan tulee omilla vaatteillansa, omanvanhurskauden puvulla, ja luulee sillä kelpaavansa Kuninkaan häissä. Mutta koska Kuningas tulee katsomaan vieraita, näkee Hän sen varsin, ja kysyy: "Ystäväni, kuinkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita?" Ja hän vaikenä. Se vieras tuli mykäksi.

Niin käypi kaikille, jotka eivät riisu itseensä alasti ja ota häävaatteita pääl-

lensä. Heiltä sidotaan kädet ja jalat, ja heitetään ulkonaiseen pimeyteen. Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

Nyt on taivaallinen Kuningas tehnyt häitä Pojallensa, ja vaatekammari on täynnä juhla-vaatteita. Kuulettekos, alastomat raukat, Kuningas on tehnyt häitä Pojallensa. Ontuvat, sokeat ja raajarikot, tulkaa häihin. Jo kuuluu speli¹ ja danssi häähuoneessa. Morsiamen piijat, näppärät ja kauniit, danssaavat kultalattian päällä.

Tulkaa tekin, alastomat raukat, ja ottakaa häävaatteet päällenne, että te saisitte kunnialla istua hääsalissa ja katsoa Ylkää ja morsianta kunniankruunussa, ja kuulla, kuinka ne sata ja neljä viidetäkymmentä tuhatta veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Pian tulee Kuningas katsomaan vieraita. Pian tulevat vieraat taivaasta katsomaan, kuinka kaunis Jumalan Pojan morsian on, jonka Hän on omalla verellensä lunastanut perkeleen vankeudesta ja pimeyden luolasta. Amen, Halleluja.

Jäljennös / Kolarin kirkonarkiston kokoelmista / Jäljentänyt Johan Petter Naimakka 1870 /

¹ speli, ruotsiksi spel, soitto.

² framille, ruotsiksi fram, esiin, esille, eteen

Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme. 1. Joh. 3: 20

*Jos me rakastaisimme ainoastans niitä, jotka pitävät meitä kristittynä, mutta vihaissimme niitä, jotka pitävät meitä vääränä profeettana, niin se olis sotivainen Vapahtajan käskyä vastaan, joka sanoo: rakastakaat vihollisianne ja siunatkaat niitä, jotka teitä sadattelevat.

Me tiedämme, että apostoli Johannes, joka oli Jeesuksen rakas opetuslapsi, piti suurinta murhetta niistä, jotka olit langenneet armosta. Ja vaikka hän ei ollut niin kiivas kuin Pietari saarnaamaan evankeliumia, oli hänellä kuitenkin suuri nöyryys ja hiljaisuus, jonka tähden hän oli sovelias asettamaan riitaa seurakunnassa. Sillä jo Johanneksen aikana oli vihollinen viskannut eripuraisuuden siemenet Jumalan seurakuntaan.

Mitä Johannes sanoo sydämen hillitsemisestä, on sangen merkillinen. Hän käskee kristityitä hillitä sydämensä Jumalan edessä, ettei pääsis ihmisen sydän menemään sivuitse Jumalan sanaa. Se tapahtuu vissimmästi, jos yksi kristitty ei sovita sydämensä Jumalan sanan jälkeen, jos hän ainoastans seuraa sydämensä liikutuksia, eikä ota Jumalan sanaa ojennukseksi sekä uskossa että elämässä.

Ihmisen sydän on monessa paikassa petollinen. Ja jos ihminen ainoastans uskoo sitä, mitä hän sydämessäns tuntee, ei hän ole silloin hillitsemässä sydämensä Jumalan edessä. Sen kautta tulevat riidat ja eriseurat, koska yksi sanoo: "Näin minä olen koetellut" ja toinen sanoo: "Niin minä olen koetellut." Ja siitä

tulee tinka, kuka olis oikein koetellut. Mutta jos Jumalan sana otetaan tuomariksi, niin tulee kysymys siitä, kuinkas Vapahtaja on koetellut? Kuinkas Pietari, Paavali ja Johannes ovat koetelleet?

Ja esimerkiksi, kuinka muutamat koettelemukset saattavat olla väärät koettelemukset, ottaa Johannes niitä, jotka ovat siinä sielun tilaisuudessa, että oma sydän tuomitsee. Net ovat epäilyksissä, eikä niin muodoin usko, että Jumalan armo kuuluu heille. Sillä koska omatunto eli oma sydän tuomitsee, uskovat he, että he ovat kadotukseen annetut. He uskovat ainoastans, mitä he sydämessäns tuntevat. Mutta Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän.

Jos nyt ihmisen sydän tuntee ainoastans tuomiota ja kadotusta, ja niin muodoin tuomitsee ihmistä helvettiin, niin silloin on tämä sydämen eli oman tunnon tuomio itsestänsä oikia, sillä ei armonvarkaan sydän tuomitse häntä helvettiin. Mutta siinä on sen ihmisen sydän petollinen, joka aivan tuomitsee, että Jumala tehdään valehtelijaksi, koska semmoinen ei hillitse sydämensä Jumalan edessä, ei sovita sydämensä Jumalan sanan jälkeen. Mutta Paavali sanoo: "Olkoon Jumala totinen sanoisians ja oikia tuomitessans." Kyllä vissimmästi se ihminen tuntee oikein, jonka sydän tuomitsee häntä, mutta hän tuntee väärin siinä, ettei Jumala saata häntä armahtaa.

Nyt sanoo apostoli Johannes: "Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi." Se on: Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, sillä ei Jumala ainoastans tuomitse, vaan Hän armahtaa myös katuvaaisia. Jos me

rupeemme ainoastans sitä uskomaan, mitä sydän tuntee, niin me tulemme petetyksi. Sillä katumattoman ihmisen sydän ei tuomitse häntä koskaan. Ja hän ajattelee siis, ettei tuomio kuulu hänelle, mutta ainoastans armo. Katuvaisen oma sydän tuomitsee aina, ja hän ajattelee siis, ettei olekaan Jumala armollinen, vaan ainoastans vihainen.

Mutta molemmat ovat väärässä, sillä ettei kumpikaan usko muuta kuin mitä oma sydän tuntee. Katumattomat tekevät Jumalan lain valheeksi, ja katuvaiset tahtovat tehdä evankeliumin valheeksi. Tämä tulee siitä, että itse kukin ottaa oman sydämensä tuntemiset ja koettelemukset ojennusnuoraksi, eikä ota Jumalan sanaa ojennusnuoraksi. Mutta Johannes sanoo, että Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, ja ettei auta luottaminen ainoastans oman sydämen päälle. Mutta silloin ovat sydämen koettelemukset oikiat, jos ne sopivat Jumalan sanan kanssa yhteen.

Me kuulemme myös tämän päivän evankeliumista, ettei Vapahtaja pidä ollenkaan somana niitä ihmisiä, jotka ei tahdo uskoa, ellei he näe ihmeitä ja tunnustähtiä. Koska ihminen ei saata hillitä sydämensä Jumalan edessä, menee hän sivuti Jumalan sanaa. Ja koska oma sydän ei tuomitse häntä, tahtoo hän aivan varastaa armoa. Koska taas oma sydän aivan tuomitsee häntä, silloin hän ei tahdo uskoa ennen kuin hän näkee ihmeitä ja tunnustähtiä, että Jumala on armollinen.

Että Vapahtaja yhtä hyvin osottaa armonsa niille, jotka rukoilevat ja pyytävät apua häneltä, vaikka he ovat niin uskottomat, ettei he tahdo uskoa, ennen

kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä, se myös annetaan meille tietäväksi tämän päivän evankeliumissa, joita meidän pitää laviammalta tutkisteleman, koska me ensinnä avuksemme huudamme hänen korkiamman voimansa, ja hänen omalla rukouksella anomme häneltä armoa kaikille murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja alaspainetuille sieluille, että he jaksaisit uskoa, että Jumala on heille armollinen. Kuule, o armollinen Vapahtaja, niitten murheellisten ja alaspainettuin huokaus. Isä meidän j. n. e.

Evankeliumi: Joh. 4: 46-53

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Vapahtaja niitä ihmisiä, jotka ei tahdo uskoa hänen päällensä: "Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko." Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan armon kautta tutkisteleman, minkä tähden ihmiset ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä. Ensimmäinen tutkistelemus. Minkä tähden suruttomat ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä? Toinen tutkistelemus: Minkä tähden heränneet ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä? Katso-kaat uskon alkajan ja päättäjän päälle, te epäuskoiset, ja älkää enää seisoko Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Kuka tiesi, jos Vapahtaja on aina osottamassa teille ihmeitä ja tunnustähtiä.

1. Minkätähden suruttomat ei tahdo uskoa, että he semmoisena ovat kadotukseen tuomitut? Minkäs tähden suruttomat ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä, että heille kuuluu tuomio? Sen tähden ilmanki,

että rietas on antanut heille sen uskon, että he ovat Jumalan lapset kasteesta saakka. Rietas on antanut heille heidän syntinsä anteeksi, ja hän on myös antanut heille sen vakuutuksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille oman-tunnon rauhaa.

Suruttomat uskovat enemmän kuin mitä Jumalan sana sisällensä pitää. He uskovat, että kaikki ihmiset tulevat yhteen paikkaan. Ei he sitä usko, että suruttomat ovat keiturit, joita Paimen panee vasemmalle puolelle ja käskee heidän mennä siihen ijankaikkiseen tuleen, joka perkeleelle ja hänen enkeleillensä valmistettu on. Eikä suruttomat usko, että kristityt ovat Jumalan lapset. Kuinkas he saattavat sitä uskoa, koska rietas on antanut heille sen vakuutuksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei ole ansainneet yhtään armoa. Ei juutalaiset uskoneet, että Vapahtaja oli Jumalan Poika, vaan he pidit häntä kansan häiritsijänä ja vääränä profeettana, jonka piti kärsimän kuoleman rangaistuksen. Samalla tavalla tuomittiin kristityt kuolemaan juutalaisilta ja pakanoilta kristillisyyden tähden.

Mutta ei tämän aikaiset juutalaiset ja pakanat tahdo tunnustaa, että he vihaavat kristityitä, vaan he ovat itse kristityt, ja kristityt ovat villihenget. Sen kaltaisen vakuutuksen on rietas antanut tämän aikaisille juutalaisille ja pakanoille, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, mutta olipa entisillä juutalaisilla sama usko, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Mutta itsensä he pidit kristittyinä. He sanoit myös Vapahtajalle: meillä on Isä, nimittäin Jumala.

Juutalaisilla on siis se usko, että he ovat Jumalan lapset. Mutta ei sen aikaiset eikä tämän aikaiset juutalaiset usko, että he ovat siitä isästä perkeleestä. Ei he sitä usko ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä. Ja vaikka he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä tapahtuvan, ei ne sen tähden usko, että Vapahtajan jumallisen voiman kautta semmoiset muutokset tapahtuvat, vaan he luulevat ja sanovat myös, että Beelsebubin, perkeleitten päämiehen kautta semmoiset ihmeet tapahtuvat.

Muutamatsanoivat, että omantunnon vaiva on riettaan hengen vaikutus. Ja muutamatsanoivat, että hengellinen ilo on riettaalta. Kuinkas he sitte uskoisit, että tämä heräys on Jumalan voiman kautta tapahtunut, koska vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, ja niin kuin Paavali on kirjoittanut, sovaissut uskottomitten taidot, että heidän pitää valheita uskomana.

Ei paatuneet usko, että tämä heräys on Jumalasta, vaikka he näkisit ihmeitä ja tunnustähtiä, vaan he luulevat, että se on yksi perkeleen petos ja villitauti. Niin kuin juutalaiset siihen aikaan sanoit Vapahtajan ulos ajavan perkeleitä Belsebubin voimalla. Niin on myös näinä aikoina vihollinen uskottanut orjiansa, että tämä muutos ihmisten ulkonaisessa ja sisällisessä elämässä on tullut riettaalta, josta he siis päättävät, että se entinen kuollut usko oli Jumalasta, ja se entinen elämä oli oikia elämä.

Koska ihmiset joit ja tappelit, kirosit ja varastit, huoraisit ja pidit viina-kauppaa, silloin olit he kristityt. Koska he teit katumuksen ja parannuksen, ja rupeisitte heittämään pois juopumuksen

ja kirouksen, tappeluksen ja viinakau-
pan, silloin tulit he villihengiksi ja vää-
riksi profeteoiksi. Entinen elämä oli Py-
hän Hengen vaikutus, mutta se muutos,
joka nyt on tapahtunut, se on riettaalta.
Sen tähden suruttomat ei usko, että heil-
le kuuluu tuomio, ja että he siinä surut-
tomuuden tilassa menevät kadotukseen,
jos totinen katumus ja parannus ei tule
ennen kuolemata.

2. Minkä tähden heränneet ei tahdo
uskoa, että Jumalan armo kuuluu heil-
le? Minkä tähden heränneet ei usko,
ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tun-
nustähtiä? Heränneet eivät jaksa uskoa,
koska omavanhurskaus ahdistaa heitä
pois Vapahtajan tyköä. Sillä he luule-
vat, ettei Jumalan armo kuulu heille
niin kauvan kuin heidän sisällinen
olento on niin kolo ja kauhistavainen.
Niitten pahain ajatusten, niin myös ha-
luin ja himoin tähden, joita rietas tuopi
mieleen, heränneet ei jaksa uskoa, että
Vapahtaja ottaa katuvaaisia perkeleitä
vastaan, vaan he odottavat aina, että he
tulisivat vähän paremmaksi.

Mutta koska he tulevat paremmaksi
ja ei paremmaksi, tulee omavanhurs-
kaus ja ryöstää heidän uskonsa. Oma-
vanhurskaus vajottaa heitä epäilyk-
seen. Omavanhurskaus on niin totinen
olevanansa, koska hän muuttaa itsensä
valkeuden enkeliksi, ja lykkää katu-
vaisten mieleen sen kaltaiset ajatukset,
ettei ole riettaan kaltaisena menemistä
Vapahtajan tykö, vaan paremmaksi pi-
tää hänen tuleman, ennen kuin hän kel-
paa Vapahtajalle.

Mutta me olemme nähneet, että itse
pääperkele ei viitsi nähdä semmoisia,
jotka itkevät ja huokaavat. Hän kysyy

varsin: "Mikäs ulvominen se on?" Ei
rietas suutu juomareille, jotka huutavat
kujissa ja välistä ulvovat niin kuin näl-
kähukat, koska he tuntevat veren hajua.
Ei rietas sano siviöille huorille, jotka
itkevät kunniansa perään, että se on
kissan ääni. Kyllä rietas niitä kärsii ja
surkuttelee, että heidän täytyy kärsiä
niin paljon vääryyttä ilman syytä, kos-
ka heitä viattomasti haukutaan. Mutta
jos yksi katuvainen sielu itkee ja hu-
kaa, silloin suuttuu rietas äijä ja sanoo:
"Mikäs ulvominen se on?"

Siitä arvataan, ettei rietas ota vastaan
katuvaisia, jotka itkevät ja huokaavat
synteinsä tähden. Enemmän rietas pilk-
kaa katuvaisten kyyneleet, sillä katu-
vaisten kyyneleet polttavat suruttoman
tuntoa niin, että suruttomat ja armonvar-
kaat häätyvät ulos paeta siitä paikasta,
kussa kristityt ovat omantunnonvaivas-
sa eli ilossa. Koska siis rietas ei viitsi
nähdä semmoisia, jotka itkevät ja hu-
kaavat, niin se on arvattava, että heidän
täytyy mennä Vapahtajan tykö, vaikka
omavanhurskaus ei voi laskea katuvai-
sia Vapahtajan tykö. Mutta mihinkä sit-
ten on turva? Ei suinkaan rietas huoli
heistä niin kauvan kuin het ovat katu-
muksessa. Ehkä hän kateuden tähden ei
sois heidän tulevan armoitetuksi. Sen
tähden hän kiusaa heitä hirmuisesti pa-
hoilla ajatuksilla - - - (Amen)

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma n:o 3 / Kansal-
lisarkisto Helsinki /

Alku ja loppu kateissa. Alun eheyttämiseksi on tekstiä
lisätty *-merkkiin asti, samalla kuin käsikirjoituksen alussa
oleva teksti: *mutta ei työllä ja totuudella. Eli ...* on jätetty
pois.

Viimeisestä tuomiosta, Johanneksen Ilmestys 21: 8: **Mutta pelkureille ja uskottomille, ja hirmuisille ja murhaajille, ja salavuoteisille ja velhoille, ja epäjumalisille ja kaikille valehtelijoille, pitää osa oleman siinä järvessä, joka tulesta ja tulikivestä palaa, joka on toinen kuolema.**

Tämä on hirmuinen tuomio niille, joitten elämäkerta on semmoinen kuin tässä luettiin. Me tiedämme ja näemme joka päivä semmoisia ihmisiä, jotka ovat pelkurit, se on, semmoiset, jotka pelkäävät totuutta ja oikeata kristillisyyttä, sillä heidän työnsä ovat pahat. Muutamat pelkäävät ihmisiä, mutta eivät Jumalaa. He pelkäävät, että pimeyden työt tulevat ilmi. Ja sen tähden he kiertävät ja väijyvät kristityitä. Kuinkas semmoiset tohtivat tulla Jumalan tuomion eteen, jotka pelkäävät ihmisiä?

Uskottomille tulee sama tuomio, nimittäin se tulijärvi, joka tulesta ja tulikivestä palaa. Se on semmoiset uskottomat, jotka eivät usko Jumalan sanaa, vaikka kaikki sanovat uskovansa Jumalan sanaa. Mutta eivät suruttomat usko Jumalan sanaa sillä järjestyksellä kuin oikea armonjärjestys vaatii, vaan he kääntävät ja vääntävät Jumalan sanan väärään mieleen niin kuin rietas sokean järjen kautta heitä skoulaa.

Juutalaisilla oli sama Raamattu kuin meillä, mutta rietas oli kääntänyt heidän silmänsä nurin. Sen tähden he ymmärsivät nurin koko armonjärjestyksen. Ja sen tähden kirjanoppineet ja fariseukset tinkasivat ja vastustivat Kristusta, ja pidit hänen oppinsa vääränä. Jos nimittäin suruttomat uskoisivat Jumalan sanaa,

niin he tekisivät totisesti parannuksen. Mutta eivät he usko, ja sen tähden täytyy heidän mennä siihen tuliseen järveen, joka palaa tulesta ja tulikivestä.

Hirmuisille tulee hirmuinen tuomio, sillä ne ovat hirmuisesti täällä eläneet. Ne ovat juoneet, kironneet, tapelleet, varastaneet, huoranneet ja olleet tuimat, röyhkeät ja ylpeät, ja sentähden he saavat hirmuisen tuomion tulijärvessä, vaikka ne täällä ovat iloiset ja pilkkaavat totuutta.

Murhaajille tulee sama hirmuinen tuomio, sillä murhaajat ovat vuodattaneet ihmisten verta. Ja ne hengelliset murhaajat ovat vuodattaneet kristittyin verta; niin kuin kaikki, jotka kantavat hengellistä vihaa kristityille, ovat murhamiehet. Herra sanoo Ilmestyskirjassa, että niitä juotetaan verellä, jotka ovat kristittyin verta vuodattaneet. Mutta ei kristittyin murhaajat usko, että heille tulee semmoinen tuomio.

Salavuoteisille luetaan sama tuomio, sillä he ovat ylönkatsoneet Jumalan ankaran vanhurskauden ja eläneet maan päällä niin kuin luontokappaleet. Huoruuden perkele on pannut heitä huoramaan ja saastaisuutta harjoittamaan. He ovat eläneet haureudessa ja hekumassa ja ovat lihan himoja täyttäneet. Sen tähden tulee heillekin sama kauhistuksen paikka asumasijaksi tulijärvessä, kussa he saavat huorata perkeleitten kanssa iankaikkisesti. Mutta eivät huorat usko, että heille tulee semmoinen tuomio, vaan he luulevat, että he saavat maata Jeesuksen helmassa taivaan valtakunnassa. Semmoinen usko niillä on, sillä jos ne uskoisivat, että heitä paiskataan tulijärveen eivät he saattaisi niin nuoskasti ja ryötästi elää.

Velhot saavat sen saman kauhistavaisen tuomion kuin kaikki muut, jotka täällä elävät niin kuin luontokappaleet, sillä velhot ja portot ovat hävyttömät huorat, jotka eivät saata huoruuttansa pitää salattuna, mutta pramaavat vielä, kuinka he ovat saattaneet hyvin ryötästi elää. Ei semmoisilla ole enää häpyä. Jos salavuoteiset huoraavat pimeydessä, ja salaavat pahuutensa niin kauan kuin mahdollinen on, niin velhot ja portot huoraavat julkisesti ja pramaavat julkisesti, kuinka monta he ovat saattaneet huoruuteen yllyttää. Semmoiset ovat nyt portot ja velhot, joilta huoruuden rietas on kaiken hävyn ottanut pois. Niille pitää tuleman yksi hirmuinen ulvominen ja parkuminen tulijärvessä, koska huoruuden synti alkaa heidän tuntoansa vaivaamaan.

Epäjumalisille tulee myös osa tulijärvessä murhamiesten kanssa, jos vielä näkyväisiä epäjumalia ei olisi, niin kuin hevosia, eli lehmiä, lampaita ja muuta sen kaltaista, kyllä on näkymättömiä, joita suruton ihminen palvelee, esimerkiksi omavanhurskaus, kunnia ja ahneus, jotka aina vaikuttavat suruttoman sydämessä sen kaltaisia himoja ja haluja tahdossa, jotka luonnollinen ihminen pitää luvallisensa. Ja sen tähden noudattaa niitä himojansa niin, että ne tulevat jollakulla lailla täytetyksi.

Omanvanhurskauden vaikutus on se luonnollinen siveys, ja kunnia siihen lisää tuopi, koska hän varjelee muutamia julkisesta huoruudesta ja julkisesta varkaudesta. Mutta kohtuullisesta juopumuksesta se ei saata varjella, sillä se on kunnia maailman edessä, että hän noudattaa maailman kunniallisia tapoja, pi-

tää myös vatsansa Jumalana ristiäisissä, graviAISissa ja muissa pidoissa.

Tämä on senkaltainen epäjumalanpalvelus, jota yksi luonnollinen ihminen ei pidä syntinä eikä myös ymmärrä, että siinä olisi epäjumalten palvelus, vaikka spörsmälissa sanoo, että hän pitää vatsansa Jumalana. Ei ainoastansa syömäri ja juomari, jotka syövät ja juovat niin paljon, että he oksentavat, mutta myös ne kohtuulliset syömärit ja juomarit ovat sillä lailla epäjumalan palvelijat, koska he kunnian tähden laittavat semmoisia pitoja, jotka eivät tule köyhille, mutta rikkaille avuksi. Ja nyt sanoo tämä raamatunpaikka, nimittäin Ilmestyskirjan 21: 8, että pelkureille, uskottomille ja hirmuisille, murhaille ja salavuoteisille, ja velhoille ja epäjumalisille, ja kaikille valehtelijoille, pitää osa oleman siinä järvessä, joka palaa tulesta ja tulikivestä.

Uskovatkos nyt suruttomat ja armonvargaat, että semmoinen paikka on, vai uskovatko he, että se on pantu ainoastansa pelvoksi lapsille, että lapset eläisivät siivommasti? Maailman viisaat kyllä uskovat, että helvettiä ei ole ollenkaan, eikä perkelettä, muuta kuin ihmisen oma paha tahto. Ja siinä uskossa ovat vielä muutamat talonpojat, ettei perkelettä eikä helvettiä ole, mutta että se on yksi turha juttu, jota papit ovat valehdelleet, että papille maksettaisiin tivunti. Jos ei olisi muutamilla talonpojilla semmoinen usko, niin en minä ymmärrä, kuinka he tohtisivat juoda, kirota, tapella, huorin tehdä ja varastaa. Mutta niillä on juuri semmoinen usko, että perkelettä ei ole, eikä helvettiä. Ja sen tähden he elävät

rohki, ja rohki he menevät iankaikkisuuteen. Muutamat sokeat raukat eivät tunne Jumalan luontoa, ja sen tähden he ajattelevat, että jos hän kieltäisi ihmisen nautitsemasta viatonta iloa, niin hän olisi kokonansa väärä. Maailman jumala ei kiellä juomasta, eikä huoraamasta, ja koska juopumuksen ja huoruuden synty on makea lihassa, sen tähden ei ole maailman jumala kieltänyt sitä viatonta iloa nautitsemasta. Mutta taivaan Jumala on ylen kova, joka semmoisia lihan huvituksia kieltää. Kuitenkin ovat kaikki pakanat uskoneet, että paha ja jumalaton elämä viepi helvettiin.

Eivätköhän tämänaikaiset kastetut pakanat usko sitä, että semmoinen elämä, kuin nyt on suruttomilla, viepi kohdastansa helvettiin, vai onko heillä semmoinen usko, ettei perkelettä eikä helvettiä ole? Se se taitaa olla heidän pääuskonsa ja heidän pääperustuksensa, ettei helvettiä ole, ja niin muodoin he saattavat rohkeasti ja ilman pelkäämättä juoda, tapella, huorin tehdä ja varastaa. Ja jos joku kristitty tahtois semmoisia varoittaa siitä tulevaisesta edesvastauksesta, niin vastaavat perkeleen orjat: "Anna huilata! Sepähän perse lämpenee!"

Meidän pitää tänä päivänä tutkisteleman, löytyykö helvetti ollenkaan, koska tuomio tulee. Mutta ne siunatut, jotka saavat omistaa Isän valtakuntaa, rukoilevat vielä niitten edestä, jotka pilkkaavat totuutta, vaikka Vapahtajan esirukous murhamiesten edestä ei ole vaikuttanut mitään, koska he ovat paatuneet. Niin ei taida kristittyin esirukous enää vaikuttaa mitään paatuneitten parannukseksi, mutta kuitenkin he rukoilevat: Isä meidän, joka olet taivaissa, j. n. e.

Ylimmäinen Tuomari julistaa viimeisen tuomion tämän päivän evankeliumissa ja sanoo niille, jotka vasemmalla ovat: "Menkää pois, te kirottut, minun tyköäni siihen iankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleille ja hänen enkeleillensä!" Seuraavaisesti näitten sanain johduksesta pitää meidän tällä kerralla tutkisteleman, ensiksi: missäs on se iankaikkinen tuli, ja toiseksi: kuttakas sinne joutuvat?

1. Kaikki pakanat ovat uskoneet, että iankaikkinen tuli on valmistettu pahoille ihmisille kuoleman jälkeen. Mutta kastetut pakanat eivät voi enää uskoa, että semmoinen paikka löytyy, kussa pahat ihmiset pitää palaman iankaikkisesti. Kastamattomat pakanat ovat luonnon järjellä arvelleet, että hyvät ja pahat ihmiset erotetaan kuoleman jälkeen, ja että itse kukin pitää saaman sen jälkeen, kuin hän on ansainnut. Kastamattomat pakanat ovat päättäneet niin, että murhaajat, huorat ja varkaat, niin myös valapattoiset eli väärän valan tekijät joutuvat kuoleman jälkeen iankaikkiseen tuleen, mutta ne, jotka olivat siveästi eläneet, piti tuleman autuaalliseen paikkaan.

Semmoinen usko oli Pilatuksella, joka oli täydellinen pakana, ja jolla ei ollut Raamatun tietoa, niin kuin juutalaisilla. Ja me kuulemme Kristuksen piinan historiasta, että Pilatuksella oli parempi tunto kuin juutalaisilla, jotka eivät ole uskoneet, että Aabrahamin lapset piti heitettämän kadotukseen, vaikka kuinka jumalattomasti he eläisivät. Sillä pakanalla Pilatuksella oli kuitenkin se tunto, että hän ei tahtonut väärää tuomiota julistaa, sillä hän tahtoi puhdistaa

tuntonsa kaikesta vääryydestä, koska hän sanoi juutalaisille: “Viaton olen minä tämän vanhurskaan miehen veroon.” Pilatuksella oli siis suurempi pelko siitä tulevaisesta edesvastauksesta, kuin juutalaisilla, joilla oli Raamatun tieto ja ulkonainen jumalanpalvelus. Ei niillä ollut pelkoa Jumalan tuomiosta niin kuin Pilatuksella.

Ja se näyttää niin, kuin olisi pakanoilla suurempi pelko helvetistä kuin tämän aikaisilla suukristityillä, jotka ovat lupauksen kautta sidotut Jumalaan ja kasteen kautta ylös otetut Jumalan armoliittoon, ja ovat lapsuudesta opetetut oikeaan uskoon, mutta elävät kuitenkin pahemmin kuin pakanat. Ei niillä ole sen vertaa tuntoa kuin pakanoilla, jotka luonnostansa tekevät, mitä laki vaatii. Mutta nämä kastetut pakanat eivät tee sitä, vaan he tekevät, mitä rietas vaatii, sillä nämä kastetut pakanat eivät pelkää enää Jumalan tuomiota, eivätkä ne usko helvettiä löytyvän. Pakanat kuitenkin uskovat, että helvetissä on iankaikkinen tuli, ja sen tähden parantavat he elämäntänsä ja freistaavat kaikella muodolla siveästi elää. Eipä nämä juutalaiset pelkää ollenkaan Jumalan tuomiota, sillä heillä näkyy olevan semmoinen usko, ettei helvettiä ole. Taitaa vielä olla muutamilla se usko, että ihminen kuolee niin kuin luontokappale. Ei yksikään Jumala kysy perään, kuinka hän elänyt on.

Semmoinen usko on ilman epäilemättä juomareilla ja huorilla, ettei yksikään Jumala kysy perään, kuinka he elävät. Sama usko näkyy olevan viinaporvareilla, jotka ei tiedä omantunnon laista mitään. Heillä on se usko, että helvettiä ei ole. Eikä ole yhtään Jumalaa, joka

kysyy perään, kuinka ihmiset täällä elävät. Jos juomarit ja viinaporvarit, huorat ja varkaat uskoisivat, että helvetti löytyy, ja että yksi Jumala löytyy, joka kysyy perään, kuinka ihmiset täällä elävät, eivät he tohtisi niin rohkeasti elää, eivät he tohtisi julkisesti pilkata Jumalaa jumalattomalla elämällänsä. Mutta heillä on semmoinen usko, että helvetti on pantu ainoastansa pelvoksi lapsille, ja että papit saisivat tivuntia

Kukas nyt saattaisi viisata, että helvetti löytyy, ja ettei tee yhtä, kuinka ihmiset elävät, eikä tee yhtä, mikä usko niillä on. Ei tosin saata kukaan näyttää, missä helvetti on. Mutta pakanat ovat kuitenkin uskoneet, että helvetti on. Ja tämä pakanain usko on niin muodoin vahvistettu Raamatussa, että helvetti on, ja että monta niitä on, jotka sinne menevät. Mutta Raamattu tekee vielä sen erotuksen, että jokainen, joka ei usko, se kadotetaan. Pakanat ovat tehneet sen erotuksen, että jumalattomat tulevat helvettiin ja siveät tulevat autuaaksi.

Mutta ei tänäaikaikaisilla kastetuilla pakanoilla ole sitä uskoa, että ne tulevat autuaaksi, jotka siveästi elävät, sillä jos niillä olisi semmoinen usko, ilman he sitten tekisivät parannuksen ja heittäisivät pois juopumuksen, kirouksen, tappeluksen, huoruuden ja viina-kaupan. Mutta ei niillä ole sen verran uskoa kuin pakanoilla. Eivät he usko, että helvetti on. Koska he elävät niin kuin luontokappaleet, niin he kuolevat myös niin kuin luontokappaleet. Ilman he saavat nähdä kuoleman jälkeen, löytyykö helvetti eli ei.

Ei tosin yksikään saata paatuneille näyttää, missä helvetti on, mutta jos

helvetti syttyisi palamaan heidän omassatunnossansa, niin he vasta taitaisivat uskoa, että helvetti on. Eivät paatuneet kyllä ennen usko, ennen kuin nahka kuumenee.

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että nekin, jotka ovat tunteneet, mikä vaiva helvetissä on, saattavat niin pian unhottaa, että helvetti on. Ei se ole ihmeellinen, että suruttomat eivät usko, että helvetti on, jotka eivät ole koskaan tunteneet omassatunnossa, mikä vaiva siellä on. Vaikka he paljaalla luonnollisella järjellä saattaisivat arvata, ettei ihminen ole luotu juomaan, kiroamaan ja tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan. Mutta koska nekin, jotka ovat omantunnon vaivassa olleet, ja ovat niin muodoin tunteneet, mikä vaiva siellä on, saattavat niin pian unhottaa sen väivan, se on ihmeellisempi, ja osoitetaan sen kautta, kuinka hirmuisesti rietas saattaa ihmisten lapsia nukuttaa, kuinka pian hän ottaa pelvon pois.

Pakanoilla on ollut semmoinen usko, että kaikki, jotka jumalatonta elämätä pitävät, joutuvat iankaikkiseen tuleen. Ja siinä pelvossa ovat he parantaneet elämäntänsä ja freistanneet siveästi elää. Mutta ei nyt moni suruton enää usko, että helvetti on. Jos suruton ihminen rupeaisi ajattelemaan, ensiksi mitä varten hän on luotu, ja kuinka lyhykäinen tämä armonaika on, ja kuinka pitkä iankaikkisuus on, joka ei lopu koskaan, jos, sanon minä, yksi suruton ihminen rupeaisi ajattelemaan, että yksi Jumala on, joka tulee kysymään perään, kuinka ihmiset täällä elävät, jos, sanon minä, yksi suruton ihminen rupeaisi ajattelemaan perään, kuinka vaivalloinen tämä elämä on,

kuinka huono hän on itseensä auttamaan, ja kuinka pian vielä tämä elämä loppuu, ettei ole moni, joka pääsee 60:een eli 70:ään asti, niin vissimmästi tulisi hänelle joku arvelus, mihinkä hän viimein joutuu. Mutta ei suruton arvele mitään siitä tulevaisesta elämästä, niin kuin sitä ei olisikaan, vaan ajatukset menevät maailmaan niin pian kuin hän saapi silmänsä auki aamulla, ja hiljaiseen iltaan häärää hän maailman kanssa. Ei kuolema ja tuomio tule hänelle mieleen ennen kuin hän tuntee, että kuolema tulee ja pusertaa sydäntä. Sitten vasta muutama huomaitsee, että hänellä on sielu.

Ja muutama ei huoli silloinkaan sielustansa pitää murhetta, mutta arvelee vaan tavarastansa, kuinka se pitää jaettaman, tekee testamenttia ja määrää eteen päin, kuinka hänet pitää haudattaman, ja kutka pitää hänen raatonsa kantaman. Tämäkös nyt on ihmisen päämaali? Sitä vartenkos ihmisen sielu on luotu, että hänen pitää elämän niin kuin luontokappale ja kuoleman niin kuin luontokappale? Onnettomasti on ihminen tähän maailmaan luotu, jos hänen pitää näin elämän ja näin kuoleman, ja ei ole paremmasta elämästä tietoa.

Ruvetkaa nyt ajattelemaan, että helvetti on teidän omassa tunnossanne, jos muualla ei olekaan. Teidän omassatunnossa pitää helvetti löytymän, jos se heräisi kerran, ennen kuin iankaikkisuudessa. Teidän omassa tunnossanne pitää helvetti löytymän, jos muualla ei löydy, koska se mato, joka ei koskaan kuole, alkaa tuntoa kalvamaan. Silloin pitää kaikki suruttomat tietämän, missä helvetti on, ja silloin he vasta uskovat, että helvetti on.

Mutta katsokaamme nyt toiseksi, kutka helvettiin joutuvat. Ei ole tämän päivän evankeliumissa mainittu muuta syytä, minkä tähden ihmiset tuomitaan iankaikkiseen tuleen, muuta kuin armottomuus ja kovuus Vapahtajaa kohtaan. Hän soimaa niitä, etteivät ne ole häntä auttaneet, koska hän oli hädässä. Eikä ne raukat tiedä, koska he ovat nähneet Jeesusta tarvitsevana. Tässä ei ole kysymys huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja viinakaupasta, sillä ne tuomitaan myös pakanoilta helvettiin, jotka semmoisia tekevät.

Mutta luonnosta siveät ihmiset, jotka eivät ole kellekään vääryyttä tehneet, josta muut ihmiset saattaisivat soimata, tulevat Kristukselta tuomituksi sen sydämen kovuuden tähden, etteivät he ole hänen köyhiä veljiänsä auttaneet ja palvelleet, koska he olivat tarvitsemassa. Eivät ne raukat ole kristityitä auttaneet, koska ne joutuivat kristillisyyden tähden vankeuteen ja vajavuutta kärsimään.

Mihinkä ne sitten joutuvat, jotka ovat kristittyin vainoojat ja päällekkantajat, koska nekin pitää menemän kadotukseen, jotka eivät ole tarvitsevaisia kristityitä auttaneet, ja rangaistaan nyt senkaltaisista synneistä, joita he eivät tiedä tehneensä koskaan? Jos Tuomari sanoisi heille: "Te olette huoranneet, te olette varastaneet, te olette juomarit ja kiroilijat ja pilkkaajat", niin täytyisi heidän tunnustaa sitä. Eivät he saattaisi kysyä, koska me olemme huoranneet, ja koska me olemme varastaneet eli koska me olemme päissä olleet, vaikka eivät he tahdo sitäkään muistaa, jotka kuolevat suruttomuudessa.

Mutta koska heitä soimataan sydämen kovuudesta ja armottomuudesta Jeesusta kohtaan, niin he ovat tietämättömät, koska he olisivat nähneet hänet siinä tilassa ja eivät ole häntä auttaneet. Eivät he ota sitä syntiä päällensä. Eivät he muista, koska he olisivat nähneet Jeesusta hädässä.

Siinä nyt on yksi paikka, jota suruttomat eivät ymmärrä, koska Tuomari soimaa heitä siitä synnistä, jota eivät he tiedä tehneensä koskaan. Se tulee juuri viattomaksi soimaukseksi. Eivät he ota sitä syntiä päällensä, että he ovat antaneet Jeesuksen olla auttamatta.

Niin ajatelkaa nyt perään, sokeat raukat, missä paikassa te olisitte nähneet Jeesuksen olevan hädässä, ja ette ole häntä auttaneet. Kuinka usein on Jeesus ollut nälässä, ja ette ole häntä ruokkineet. Kuinka usein on Jeesus ollut janossa, ja ette ole häntä juottaneet. Kuinka usein olette nähneet Jeesuksen alastoinna, ja ette ole häntä vaatettaneet. Kuinka usein on Jeesus sairastanut, ja ette ole häntä puhutelleet. Kuinka usein on Jeesus seisonut oven edessä ja kolkuttanut, mutta ette ole häntä ottaneet suojaanne.

Nyt on Jeesus vielä tänäkin päivänä kolkuttamassa teidän sydämenne oven päälle, mutta ette ota häntä huoneeseen. Kyllä Jeesus saapi nyt teidän tähtenne nälkään ja viluun kuolla. Ei ole tässä monta henkeä, jotka saattaisivat häntä armahtaa. Jeesus kuolee nälkään ja janoon, ja ei löydy monta, jotka armahtaisivat häntä ja ottaisivat hänet huoneeseen. Ainoastansa ne harvat sielut, jotka ovat itse nälässä, janossa ja alastomuudessa, jotka eivät tiedä, mistä heidän pi-

tää saaman muutamia armonmuruja, ne ottavat hänet huoneeseen, ne antavat hänelle valkeat villat suojaksi, sen kaltaiset villat, jotka ovat pestyt ja Jordanin virrassa puhdistetut. Jos he olisivat veriruskeat olleet, niin heidän pitää lumi-valkeaksi tuleman armossa ja rakkauudessa. Amen.

Alkuperäinen / Aunon kokoelma / Kansallisarkisto
Helsinki /

(Ei Nikodeemus sano yhtään)¹... sanaa, ei maailmanherroille eikä Pilatukselle. Sen kaltainen on luonnollisen ihmisen siveys, että hän antaa perkeleitten tappaa Jeesuksen, eikä puhu yhtään sanaa Vapahtajan puolesta. Ja semmoinen nyt pidetään parhaana kristittynä maailmassa, joka ei puhu yhtään sanaa kristittyjen puolesta, mutta antaa perkeleitten tappaa kristityitä, antaa valehdella kristityn päälle.

Koska nyt semmoinen siveä mies on kuolemaisillaan, sanoo hän lapsillensa: "Eläkää siveästi, niin kuin minäkin olen elänyt, niin te tulette autuaaksi." Ja koska maailmanlapset sen kuulevat, sanovat he: "Se oli kaunis kuolema. Hän neuvoi vielä lapsiansa siveästi elämään." Jos joku kristitty epäilee Nikodeemuksen autuaallisesta kuolemasta, niin sanovat kaikki Nikodeemuksen uskonveljet: "Sinäkös kuolleitakin tuomitset? Et anna kuolleillekaan rauhaa. Sinäkös olet elävien ja kuolleitten tuomari?"

Mutta tuomitsevatpa pakanat kristityitä vääräksi profeetaksi ja villihengeksi. Mistäs on pakanoille se oikeus tullut, että he saavat tuomita kristityitä? Ilmankin perkele on antanut heille sen vallan, että he saavat tuomita kristityitä kuolemaan. Ja jos he tuomitsevat kuolemaan, vissimmästi he tuomitsevat myös helvettiin. Sillä ei ole siveän pakanan mielestä mikään ihminen pahempi kuin kristitty, joka häntä haukkuu. Kristityitä on aina pidetty pahimpana ihmishäntinä, mitä maailmassa löytyy. Kristityt ovat villihenget ja pahoilta hengiltä riivatut, saatanan kanssa liitossa, armottomat, ylpeät, irstaat, kapinannostajat ja helvetin lähetysmiehet.

Semmoinen tuomio tulee nyt kristittyjen päälle. Ja sen tähden pitää heidän kuoleman, että he tekevät itsensä Jumalan lapsiksi. Jos siis yksi siveä Nikodeemus on tullut autuaaksi, vaikka hän antoi saatanan hurttien tappaa Vapahtajan ilman puhumatta, kyllä kaikesti muut siveät pakanat myös tulevat autuaaksi, saati he jaksavat riepata Nikodeemuksen rokin helmassa. Mutta jos Nikodeemus on pudonnut helvettiin, niin kuin katumaton Vapahtajan murhaaja, niin täytyy myös kaikkien Nikodeemuksen uskonveljien mennä hänen kanssansa helvettiin, vaikka kuinka siveästi he olisivat eläneet.

3. Katselkaamme vielä kolmanneksi, kuinka armonvaras kuolee. Armonvarkaan elämä ja kuolema on meille maalattu monessa paikassa Raamatussa. Mutta erinomattain Juudaksen esimerkki osoittaa, että armonvaras käy usein Herran ehtoollisella. Antaa pestä jalkojansa, ja antaa myös Vapahtajalle suuta, koska niin sopii. Juudas on käynyt Vapahtajan koulussa. Hän on kuullut Vapahtajan opetuksia. Hänellä on muutamia kristityn koettelemuksia, sillä hän pitää murhetta vaivaisista ja kantaa rahakukkaron kaulassa.

Siinä on armonvarkaan elämänlaatu erilainen kuin Nikodeemuksen, että armonvaras matkii kristittyjen tapoja. Jos muut opetuslapset puhdistavat tuntonsa, niin Juudas myös puhdistaa tuntonsa. Jos muut opetuslapset ylen antavat kaiken, mikä maailmassa on rakas, niin Juudas myös ylen antaa maailman ja seuraa Jeesusta. Jos muut opetuslapset saarnaavat evankeliumia, niin Juudas myös saarnaa: "Tehkää parannus, tai-

vaan valtakunta on läsnä.” Jos muut opetuslapset kysyvät jotakin Jeesukselta, niin Juudas myös kysyy: “Herra, olenko minä pettäjä?” Jos muilla opetuslapsilla on se usko, että Jeesus on Jumalan Poika, niin Juudaksella on sama usko. Ja hänen uskonsa on vielä vahvempi kuin muiden opetuslasten usko, sillä Juudaksella on semmoinen usko, ettei Jeesukselle tule mitään (vahinkoa), vaikka hän pettää (Jeesuksen). Juudaksella on niin vahva usko, etteivät maailmanherrat saata tehdä mitään Jumalan Pojalle.

Ensiksi Juudas erottuu muista opetuslapsista siinä, että hän pitää sen pahan, jos yksi kristitty vaimo vuodattaa kallista Nardusvoidetta Jeesuksen päälle, sillä se on Juudaksen mielestä parempi, että se rahasumma, joka niin turhaan kulutetaan Jeesuksen kunniaksi, annettaisiin vaivaisille. Toiseksi Juudas menee ulos Herran ehtoollisen huoneesta ennen kuin kiitosvirsi on veisattu. Ei hän viitsi kuunnella Jeesuksen erosaarnaa, sillä se perkele, joka menee häneen sen kastetun palan jälkeen, ajaa hänet ulos Herran huoneesta. Kolmanneksi Juudas antaa Vapahtajalle suuta, mitä muut opetuslapset eivät ole uskaltaneet tehdä.

Nämä ovat ulkonaiset armonvarkaan tuntomerkit, jotka erottavat hänet Nikodeemuksesta. Ja Juudaksen uskonveljet ovat vielä nytkin tavoissansa erotetut Nikodeemuksen uskonveljistä. Sillä Nikodeemuksen uskonveljet tulevat yöllä Jeesuksen tykö, mutta Juudas seuraa Jeesusta ja kristityitä julkisesti. Armonvaras tahtoo olla parhaiten kristittyjen seurassa ja varastaa niiden koettelemuksia.

Mutta ei ole Juudas-parka nähnyt Jeesuksen hikoilevan verta. Ei ole Juudas nähnyt Jumalan Pojan kumartavan polviensa yrttitarhassa, missä hänen ja koko maailman synnit vajottivat hänet helvettiin. Ei ole Juudas nähnyt Jumalan Poikaa ristin päällä, vertavuotavana, orjantappuroilla kruunattuna ja maailmalta pilkattuna niin myös Jumalalta ylen annettuna. Paljoa vähemmän on Juudas nähnyt Herran ylösnousemisen jälkeen. Kuitenkin on Juudaksen tunto viimein herännyt, koska hän näki Jeesuksen tuomituksi.

Mutta armonvarkaan tunto herää ylen hiljan. Ja koska tunto herää, niin tulevat ensiksi vääryyden rahat ylen rasakaaksi. Ja koska tämä armonvaras ei viitsi syntiänsä tunnustaa Jeesuksen opetuslapsille, niin menee hän suruttomien pappien tykö, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, ja tunnustaa niille syntiänsä siinä toivossa, että ne antavat hänelle semmoisen lohdutuksen, että hän pääsee omantunnon vaivasta. Mutta eivät Jeesuksen viholliset saata sitä ihmistä lohduttaa, jonka omatunto on oikein herännyt. Sen tähden täytyy hänen tulla omanvanhurskauden kautta hirtetyksi.

Katsokaa nyt, Juudaksen lihalliset veljet ja neppaimet, kuinka onneton kuolema armonvarkaalalle tulee, jos tunto herää ennen kuolemaa. Mutta useimpien armonvarkaitten tunto nukkuu viimeiseen hetkeen asti. Ja silloin he kuolevat niin kuin häpeälliset koirat siinä kuolleessa uskossa. Voi, voi, suruton raukka, kuinka hirmuisesti sinä petät itseäsi sillä kuolleella uskolla. Parempi olisi, jos et koskaan olisi nähnyt kristillisyyttä silmiesi edessä.

4. Katselkaamme nyt neljänneksi oikean kristityn autuaallista kuolemaa. Evankeliumissa on muisteltu, että vanha Simeon oli kauan aikaa odottanut Israelin lohdutusta, ja hän oli myös saanut sen lupauksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin hän oli nähnyt Herran Kristuksen. Tämä Hengen lupaus täytettiin myös kynttilänpäivänä, koska hän sai nähdä sen valkeuden, jonka Herra oli valmistanut kaikille kansoille.

Olettekos te vanhat saaneet sen kaltaisen lupauksen Pyhäältä Hengeltä? Te seisotte nyt haudan partaalla, ja te tiedätte juuri vakaisesti, ettei ole enää monta ajastaikaa jäljellä, ennen kuin se mykkä ja puhumaton vieras tulee teitä noutamaan. Onkos teille annettu se lupaus Hengeltä, ettei teidän pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin te olette nähneet Herran Kristuksen?

Paljon vanhoja oli Simeonin aikana Israelissa, mutta ei muille vanhoille ole semmoista lupausta annettu Hengeltä. Sillä eivät ole muut vanhat sydämen halulla odottaneet Israelin lohdutusta. Eivät muut vanhat ole pyrkinet ja ikävöineet Kristusta nähdä. Eivät muut vanhat ole sydämen hartaudella huoanneet ja rukoilleet sitä suurta Israelin Kuningasta, että he pääsisivät näkemään Herran Kristuksen ennen kuolemaa. Sillä muut vanhat ovat tainneet silloin odottaa lohdutusta viinaflaskusta, mutta ei taivaasta.

Tämä vanha Simeon oli jo kauan aikaa odottanut Israelin lohdutusta. Ja sen odottamisen tähden oli hän saanut tämän lupauksen Hengeltä, ettei hänen pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin

hän näkee Vapahtajan. Mutta ei moni vanha näinä aikoina odota Israelin lohdutusta. Muutamat vanhat eivät odota ollenkaan muuta kuin perkeleen valtakunnan lohdutusta. He odottavat sen kaltaista lohdutusta, että perkele tulisi pian ja tappaisi kaikki kristityt. Niin kuin riettaan enkelit iloitsevat kristityn lankeemuksesta, niin tulee kaikille riettaan orjille ilo, jos he näkisivät perkeleen tappavan kristittyjen ruumiin ja imevän kristityn verta. Siinä taitaa olla muutamille vanhoille paras autuuden perustus näinä aikoina, että he saisivat tehdä makkaroita kristittyjen verestä. Ei ole nimittäin pakanan veri niin makea riettaan suussa, kuin kristityn veri.

Mutta sinä, Simeon, joka olet jo kauan aikaa odottanut Israelin lohdutusta, koska sinä olet saanut sen lupauksen Pyhäältä Hengeltä, joko sinä olet saanut sen autuaallisen toivon, että sinun pitää näkemän sinun Vapahtajasi, ennen kuin sinä kuolet. Niin älä nyt viivyttelä. Älä häärrää maailman kanssa. Älä anna maailmanrakkauden estää sinua tulemasta siihen paikkaan, kussa sinä saisit nähdä sinun Vapahtajasi, ennen kuin sinä kuolet. Mutta jos sinulla on se toivo, että sinun ei pidä maistaman kuolemaa, ennen kuin sinä olet nähnyt Herran Kristuksen, niin tule usein Hengen vaikutuksesta temppeleihin.

Tule nyt, koska kynttilät vielä palavat seurakunnassa, kynttilänpäivänä. Mitä maks siellä on se puhdas neitsyt Maria Poikansa kanssa uhraamassa kyyhkysen poikia Herralle. Tule nyt, Simeon ja Hanna profetissa, katselemaan, kuinka Jumalan äiti kantaa Jumalan Pojan sylissänsä Herran temppeleihin ja uhraa sy-

dämensä lahjoja Herralle. Ja silloin sinä saat nähdä Jumalan Pojan puhtaan neitseeseen helmassa. Niin ota häntä syliisi ja siunaa häntä sanoen: "Herra, nyt sinä lasket sinun palvelijasi rauhaan, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka valmistanut olet kaikelle kansalle." Totisesti mahdat sinä ilolla kuolla, Simeon, koska sinä olet nähnyt Jeesuksen ja kantanut häntä sylissäsi.

Mutta tänäaikaisilla vanhoilla on kankeat jalat. Eivät he jaksu tulla Jumalan temppeliin. Heillä on huonot silmät. Eivät he saata erottaa kuitenkaan, kuka on Jumalan Poika. Heillä on huonot korvat. Eivät he jaksu kuulla, mitä vanha Simeon puhuu siitä lapsesta, joka jouluna syntyi ja kynttilänpäivänä kannettiin temppeliin. Ja muutamilla on niin kankea ja paatunut sydän, ettei ole yhtään hengen vaatimusta tulla temppeliin.

Mutta ne harvat vanhat, jotka ovat saaneet sen taivaallisen vakuutuksen Pyhältä Hengeltä, ettei heidän pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin he ovat nähneet Jeesuksen, tulevat Hengen vaatimisesta katselemaan hänen valkeuttansa. Ja sitten he saattavat ilolla kuolla näillä sanoilla: "Nyt sinä lasket sinun palvelijasi rauhaan menemään, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka valmistanut olet kaikelle kansalle."

Ja nyt, sinä vanha Simeon ja sinä Hanna profetissa, joka olet saanut sen vakuutuksen, ettei sinun pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin sinä olet nähnyt Herran Kristuksen, ja sinä Maria, Jeesuksen äiti, joka olet tullut Herralle uhraamaan sydämesi lahjoja, koska sinä olet puhdistettu. Nyt saattaisit sinä ilolla

kuolla, vaikka miekka kävisi sinun sydämesi lävitse. Simeon, Hanna ja Maria. Tulkaa ja katselkaa Jumalan Poikaa, ennen kuin te kuolette pois.² Jos ette saa nähdä Jumalan Poikaa ennen kuolemaa, niin ei teidän autuutenne ole päälleluotettava. Mutta nyt, koska te näitte hänet, niin on teidän autuutenne täydellinen.

Pyrkikää siis, te harvat sielut, joille on se Hengen vakuutus annettu, ettei teidän pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin te olette nähneet Herran Kristuksen. Pyrkikää Hengen vaatimisesta niin lähelle, että te tulisitte näkemään Jumalan Pojan makaavan äitinsä sylissä ja ihantelevan. Ja kysykää Jumalan äidiltä, saammeko me ottaa tämän taivaallisen lapsukaisen syliin. Ja hän on vastaava: "Saatte kyllä ottaa, saati ette loukkaisi häntä, saati ette saattaisi häntä itkemään, saati ette tekisi häntä murheelliseksi, saati ette pudottaisi häntä lattialle, koska ette ole kukaties harjaantuneet kantamaan Jumalan Poikaa sylissäanne.

Niin ottakaa nyt Jumalan Poika syliin, Simeon ja Hanna. Ja katsokaa, häntä, että te pääsisitte ilolla kuolemaan, ja kuoleman lähetessä veisaamaan: "Nyt sinä Herra lasket sinun palvelijasi rauhaan menemään, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka kaikelle kansalle valmistanut olet. Amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma 62f / Kansallisarkisto Helsinki /

1 Alku kadonnut. Sulkumerkein erotetut sanat lisätty tähän eheyden vuoksi

2 Tästä kohdasta on käsikirjoituksessa revennyt pala pois. Muutama sana siis puuttuu.

Ja kahden viikon perästä seitsemättäkymmentä surmataa Kristus, ja ei enää ole... Mutta hän monelle liiton vahvistaa yhdessä viikossa. Dan. 9: 26, 27.

Jumala osoitti profeetta Danielille, mitä tulisi tapahtumaan Kristuksen aikana, nimittäin, että maailma tappaisi Kristuksen... [1/3 sivusta puuttuu] ... kristillisyyks on vähän aikaa. Kaiken tämän Daniel näki näyssä noin 600 vuotta ennen Kristuksen tuloa maailmaan, ja sanat ovat kirjoitetuina profeetta Danielin kirjassa, 9. luvun 26. ja 27. jakeessa. Jumala on myös muiden profeettojen kautta osoittanut, kuinka maailma ottaisi vastaan Vapahtajansa ja totisen kristillisyyden, nimittäin nurjuudella, vihalla ja... [1/3 sivusta puuttuu] ...maailma on kaikkina aikoina vihannut Kristusta ja totista kristillisyyttä, jonka Kristus perusti? Se tuntuu nyt meistä aivan käsittämättömältä. Minkä tähden juutalaisten piti ristiinnaulitseman Kristuksen ja vainoaman kristityitä?

Jos Kristus olisi ilmestynyt pakanoiden keskuudessa, joilla ei ole mitään tietoa totisesta Jumalasta, se näyttäisi vähemmän ihmeelliseltä, sillä kun apostoli Paavali saarnasi Ateenan pakanoille tuntemattomasta Jumalasta, niin he pilkkasivat häntä ja sanoivat: "Mitä tämä lipilaari tahtoo sanoa?", ja muutamat sanoivat: "Hän näkyy tahtovan outoja jumalia ilmoittaa" (Apt. 17: 18).

Paavali tahtoi nimittäin saarnata pakanoille aivan uutta oppia, jota he eivät olleet koskaan ennen kuulleet. Eikä voinut olla kovin kummallista, että pakanat eivät tahtoneet kuulla uu-

desta opista, jota he pitivät vääränä oppina.

Mutta Vapahtaja ei saarnannut uutta oppia juutalaisille, vaan hän saarnasi samaa oppia kuin ylimmäiset papit, mutta vain sillä erotuksella, että hän ei selittänyt kirjoituksia aivan samalla tavalla kuin ylimmäiset papit. Ja kuitenkin Vapahtajaa vihattiin ja pilkattiin, vaikka hän ei saarnannut uutta oppia vaan ainoastaan selitti Raamattua vähän toisella tavalla kuin kirjanoppineet ja fariseukset. Minkä tähden juutalaisten sitten piti vihaaman Vapahtajaa? Niin! Sen tähden, että hän tuomitsi heidät, sillä ellei hän olisi tuominnut heitä, niin ei kukaan olisi vihannut häntä. Mutta kun hän tuomitsi heidät ja tahtoi heidän tekevän totisen parannuksen, silloin nousi omavanhurskaus heidän päkalloonsa. Silloin he halusivat hävittää hänet, koska he uskoivat, että hän oli väärä profeetta ja villihenki, joka saarnasi väärää oppia ja johdatti ihmisen väärälle tielle.

Mutta nyt moni on valmis sanomaan, että jos Kristus olisi elänyt meidän keskuudessamme, me emme olisi vihanneet häntä, me olisimme ottaneet hänet avosylin vastaan. Me olisimme uskooneet häneen, juuri niin kuin me nytkin uskomme häneen, vaikkemme näe häntä silmillämme. Mahtaisikohan monikaan uskoa häneen, jos hän tulisi tuomitsemaan meitä? Sillä vaikka me olemme mielestämme eläneet niin jumalisesti ja kristillisesti, ettei Kristuksella olisi mitään syytä tuomita meitä, niin voisi kuitenkin olla niin, että Kristuksella olisi kirikkaammat silmät kuin meillä näkemään jumalatonta elämäämme, ja silloin hänen täytyisi tuomita meidät. Ja

silloin mekin olisimme valmiit huutamaan: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse". Sillä eivät juutalaiset ole suinkaan olleet meitä suurempia syntisiä, vaikka me olemme hyvin taipuvaisia pitämään juutalaisia suurimpina syntisinä, koska he ovat ristiinnaulinneet Vapahtajan. Mutta me olisimme epäilemättä tehneet samoin, jos hän olisi tullut palvelijan hahmossa tai ympärikulkevaisena lukijaissaarnaajana. Me olisimme heti ottaneet hänet kiinni ja syyttäneet häntä maaherran edessä, jos hän olisi rohjennut kutsua meitä nurjaksi ja huorintekijäin sukukunnaksi tai jos hän olisi kutsunut meitä kyykäärmeiden sikiöiksi. Me olisimme huutaneet vielä kovemmin kuin juutalaiset: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse".

Ja juuri sen tähden, että hän tuomitsi kunniallisia ihmisiä, juuri sen tähden häntä vihattiin ja vainottiin. Juuri sen tähden häntä syytettiin maaherran edessä, koska hän oli kulkenut ympäri maata saarnaamassa ja tuomitsemassa kunniallisia ihmisiä. Tämän Jumala osoitti Danielille ja muille profetoille 400, 500, 600, 700 vuotta aikaisemmin, jotta Jeesuksen opetuslapset ja muut totiset kristityt uskoisivat häneen, että hän on luvattu Vapahtaja. Koska hänen kävi niin kuin profeetat olivat ennustaneet, sen tähden Danielin 9. luvun 26. jakeessa lukee: "Ja kahden viikon perästä seitsemättäkymmentä surmataan Kristus, ja ei enää ole".

Tämän päivän evankeliumissa vanha Simeon julistaa samaa Kristuksesta, nimittäin että hänet on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle ja merkiksi, jota vastaan sanotaan, toisin sa-

noen he eivät tahdo ottaa häntä vastaan, ja tämä Simeonin profetia toteutuu vielä tänäkin päivänä. Sillä missä ikänä Kristusta tai oppia Kristuksesta, toisin sanoen totista kristillisyyttä saarnataan, siellä nähdään, että maailman suruton joukko hylkää hänet. Hänestä tulee silloin merkki, jota vastaan sanotaan. Se merkitsee: maailman suruton joukko hylkää hänet kokonaan ja väittää kuten juutalaiset, että se on väärä oppi ja että hän viettelee kansaa. Mutta kun Kristuksesta saarnataan niin kuin juutalaiset saarnasivat Messiaasta eli luvatussa Vapahtajasta, että hän on tuleva, mutta ei niin kuin Jeesus Nasaretilainen vaan aivan eri hahmossa, suurena maallisena kuninkaana, auttajana ruumiillisesta häädystä, silloin sokea joukko uskoo, että se on oikea oppi. Sillä siihen aikaan kun Kristus tuli maailmaan ei kukaan valittanut hengellistä hätää, mutta ruumiillista hätää tunsivat monet.

Ainoastaan vanha Simeon ja ehkä Hanna profetissa ja muutamat harvat heidän lisäksi, joilla oli armon nälkä, tunsivat hengellistä hätää. Niin lienee asianlaita nytkin. Onko täällä joku, joka on hengellisessä hädässä, onko täällä joku hengellisesti köyhä tai hengellisesti murheellinen, joka kaipaa Israelin lohdutusta? Onko täällä joku, joka on saanut parannuskamppailun aikana vakuutuksen Pyhäältä Hengeltä, ettei hänen pidä maistaa kuolemaa ennen kuin hän on saanut nähdä Herran Kristuksen? Tulkoon hän tänään Hengen kehotuksesta temppeliin. Ehkä hän saa siellä katsella Herran Voideltua, ehkä hän saa siellä ottaa Jumalan Pojan syliinsä ja painaa hänet sydäntään vasten, ja tuntee

itsensä autuaaksi ja valmiiksi kuolemaan. Tule, Simeon, sinä joka olet sie-lunhädässä, epäuskossa ja epätoivossa ja juuri sen tähden odotat Israelin lohdu-tusta, odotat sitä autuaallista hetkeä, jos-ta olet saanut aavistuksen, kun saat näh-dä Jumalan lapsen ja ottaa sen syliin. Ja sinä, Hanna profetissa, älä sinäkään vii-vyttele vaan tule kiireesti Jumalan py-häkköön ja vuodata palavasta sydämes-täsi rukous: Isä meidän jne.

Pyhän evankeliumimme johdatuk-sella pitää meidän tällä hetkellä tutkis-tella, kuinka Kristus on pantu lankee-miseksi ja nousemiseksi monelle Isra-elissa ja merkiksi, jota vastaan sano-taan. Tutkistelumme ensimmäinen osa osoittaa: kuinka Kristus on pantu lan-keemiseksi katumattomille ja paatu-neille. Tutkistelumme toinen osa osoit-taa, kuinka Kristus on pantu nousemi-seksi katuvaisille. Kolmas osa osoit-taa, kuinka Kristus on pantu merkiksi, jota vastaan tämän maailman viisaat sanovat. Mutta että Jumala antaisi Henkensä ja voimansa Sanan kanssa, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

1. Että Kristus olisi pantu lankeemi-seksi monelle Israelissa, sitä ei kukaan uskonut siihen aikaan, eikä nytkään voi kukaan muu uskoa tätä kuin se, joka on nähnyt omilla silmillään, että elävän kristillisyyden kautta moni lankeaa sy-venemmälle paatumukseen kuin hän luon-nostaan oli. Juutalaisista saattoi huoma-ta, että he tulivat Kristuksen saarnan kautta seitsemän kertaa pahemmiksi kuin he ennen olivat. Sillä mitä enem-män Kristus saarnasi heille totisesta pa-rannuksesta, sitä kiukkuisemmiksi ja vi-

haisemmiksi ja kiivaammiksi he tulivat Kristusta kohtaan. Sillä kun Kristus tah-toi ajaa nuhdesaarnallaan omanvanhurs-kauden perkeleen ulos, silloin omanvan-hurskauden perkele rupesi nousemaan kahdelle jalalle kuin karhu ja potkimaan vastaan kaikin voimin.

Toisilla perkeleillä oli vähemmän voimaa sotimaan Jumalan henkeä vas-taan, joka vaikutti Vapahtajan sanojen kautta, esimerkiksi paloviinan perke-leellä, joka oli jo Johannes Kastajan nuhdesaarnojen kautta lähtenyt enim-mäkseen ulos seurakunnasta, sillä evan-gelistat eivät kerro missään, että Kristus tai hänen apostolinsa olisivat tavanneet jonkun juovuksissa kaduilla.

Mutta omanvanhurskauden perkele-pä ei tahtonut lähteä ulos fariseuksien sydämistä, vaan hän potki vastaan kai-kin voimin ja irvisteli aivan hirmuisesti Kristusta vastaan, sillä kristillinen oppi opetti, että omanvanhurskauden piti läh-teä ulos ihmisestä ja Kristuksen van-hurskauden tulla sijaan. Mutta omavan-hurskaus ei tahtonut lähteä ulos kirjanop-pineista ja fariseuksista. Sen tähden heistä tuli kristillisyyden kiukkuisimmat viholliset. He eivät voineet saada oman-tunnonrauhaa ennen kuin he saivat pois tieltä tuon vihatun lukijaissaarnaajan, joka häiritsi omantunnonrauhaa.

Tähän tuli lisäksi kateus, joka ei voi-nut kärsiä, että kansa uskoisi Kristuk-seen. Tämä musta henki, nimittäin kate-us, hallitsi heitä, kun he sanoivat: "Tämä mies tekee monta ihmettä. Jos annamme hänen olla, niin kaikki usko-vat häneen ja roomalaiset tulevat ja otta-vat pois maamme ja kansamme." He luulottelivat, että esivaltakin sekaantuisi

asiaan. Huomaamme siis selvästi, että juutalaiset ja varsinkin kirjanoppineet ja fariseukset tulivat seitsemän kertaa kiukkuisemmiksi kuin he olivat ennen, ja tämä johtui juuri Kristuksen nuhdesaarnoista.

Mutta mikä tapahtui Kristuksen aikana, tapahtui myös hänen kuolemansa jälkeen, kun Kristuksen opetuslapset alkoivat saarnata samalla tavalla kuin heidän Mestarinsa, nimittäin lakia katumattomille eli suruttomalle joukolle ja evankeliumia heränneille, minkä kautta Jumalan Henki sai sijaa joidenkin ihmisten sydämissä. Silloin kirjanoppineissa ja fariseuksissa heräsi viha ja kiivaus kristityitä kohtaan, kuten kertomus Stefanuksesta osoittaa meille. Fariseukset ja kirjanoppineet, jotka istuivat kirkkoneuvostossa, suutuivat niin Stefanuksen nuhdesaarnasta, että he kiristelivät hampaitaan vihasta ja tukitsivat korvansa, etteivät he kuulisi sellaista pilkkaa ja sellaista koiranhaukuntaa kuin he mielestään kuuluivat Stefanuksen nuhdesaarnassa.

Kas, tällä tavalla Kristus on pantu lankeemiseksi monelle Israelissa eli kristikunnassa. He tulivat nimittäin seitsemän kertaa kiukkuisemmiksi kristillisyyden kautta, ja tämän vanha Simeon näki, kun hän otti siunatun lapsen syliinsä. Hän näki hengessä, että moni Israelissa pahentuisi tästä uudesta opista, mikä ei kuitenkaan ollut uusi oppi, vaan se oli sama vanha oppi, jota Mooses ja profeetat olivat saarnanneet. Mutta juutalaisten korvissa kuulosti ikään kuin Kristus ja hänen apostolinsa tahtoisivat saarnata uutta oppia, sillä he olivat aikaa sitten vajonneet kuolleeseen uskoon.

Juutalaisilla oli siihen aikaan vahva kuollut usko pääkallossa, ja tämä kuollut usko oli niin luja, että he olivat valmiita menemään kuolemaan isiensä uskon puolesta.

Ja kuitenkin kuolleessa uskossa piili pelkkä omavanhurskaus. Tämä perkeleiden päämies muutti itsensä valkeuden enkeliksi heidän mielikuvituksessaan. He kuvittelivat, että kristillisuus oli väärä ja kerettiläinen oppi, joka tahtoi tehdä Mooseksen valehtelijaksi, ja sen tähden Paavali kirjoittaa juutalaisista: "Heillä on kiivaus Jumalan puoleen, mutta ei taidon jälkeen" (Room. 10: 2). Kenellä oli suurempi kiivaus vanhan opin puolesta kuin juutalaisilla, ja kuitenkin tämän kiivauden oli herättänyt vain oman vanhurskauden perkele.

Ja kenellä oli suurempi kiivaus vanhan opin puolesta kuin paavilaisilla: kun Luther alkoi saarnata totisesta kristillisyydestä, silloin nousi paavi Lutheria vastaan kuin karhu ja tahtoi polttaa tuhaksi suuren lukijaissaarnaajan, joka häiritsi suruttoman joukon omantunnon rauhaa. Eiköhän niin voisi käydä tänäkin päivänä? Jos Jumalan Henki herättää jonkun miehen (suruttomasta) joukosta totiseen murheeseen sielustaan, jos hänen täytyy pitää vakava nuhdesaarna sokealle joukolle, joka kulkee kuin lampaat, joilla ei ole paimenta, niin sokea joukko joutuu heti silmittömän vihan valtaan sellaista miestä vastaan, joka häiritsee suruttoman joukon omantunnon rauhaa.

He ovat heti valmiita kiristelemään hampaitaan ja tukkimaan korviaan. Yksi sanoo: "Tuletko sinä tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä!" Toinen sa-

noo kuten Ateenan pakanat: "Hän näkyy tahtovan outoja jumalia ilmoittaa." Kolmas sanoo kuten juutalaiset Kastajasta: "Hänellä on perkele" (Luuk. 7: 33). Tällä tavoin syntyy hengellinen viha sokeassa joukossa, joka juuri totisen kristillisyyden tähden tulee seitsemän kertaa pahemmaksi kuin se oli ennen.

Ja tässä tapauksessa Kristus on pantu lankeemukseksi monelle Israelissa, toisin sanoen kristikunnassa nousevat kaikki perkeleet sellaista parannusaarnaajaa vastaan: paloviinan perkele, huoruuden perkele, kunnian perkele ja varsinkin omanvanhurskauden perkele, joka on kaikkien näiden serkku. Siitä seuraa hengellinen viha, ja tämä tekee heidät sokeiksi, niin että he näkevät totisessa kristillisyydessä vain kerettäläisyyttä ja haaveilua, sillä omavanhurskaus ei voi sietää, että joku tulee tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä. Katso, tällä tavoin Kristus on pantu lankeemiseksi monelle Israelissa. Moni pahentuu niin, että tahtoo sammuttaa vihansa Kristusta kohtaan kristittyjen veressä.

2. Katselkaamme nyt toiseksi, kuinka Kristus on pantu nousemiseksi monelle Israelissa. Evankelistojen kertomuksista voimme nähdä, ketkä ihmiset tulivat nostetuiksi kadotuksesta Kristuksen kautta: publikaanit ja syntiset, toisin sanoen suuret ja törkeät syntiset, heräsivät katumukseen ja murheeseen synneistään Johannes Kastajan ja Kristuksen nuhdesaarnojen kautta. Ja vaikka tämä heräys publikaanien ja syntisten joukossa ei ollut kovin vakava, ennen kuin Pietari piti helluntaipäivänä voimallisen nuhdesaarnansa kevytmieliselle joukolle, joka pilkkasi Pyhän Hengen vaikutuksia, sil-

loin vasta he saivat pistoksen sydämeensä, mutta tämä suuri heräys ei olisi tapahtunut yhden nuhdesaarnan kautta, jollei heidän omatuntonsa olisi tullut jo ennen valmistetuksi Johannes Kastajan ja Kristuksen saarnojen kautta.

Mutta joka tapauksessa me näemme, että muutamat harvat sielut olivat vakavasti heränneitä jo Kristuksen saarnatesa, esimerkiksi Sakkeus ja se halvattu mies, jonka Jeesus paransi ja jolle hän sanoi: "Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi" (Mark. 2: 5). Mutta erinomattain se vaimo, joka itki Jeesuksen jalkojen juuressa, oli vakavasti herännyt ja etenkin huoruuden synty painoi raskaasti hänen tuntoaansa. Onko täällä joku sellainen vaimo, jonka omatunto on pakkottanut hänet pesemään kyynelillään Jeesuksen jalkoja ja kuivaamaan niitä päänsä hiuksilla? Onko täällä joku halvattu, joka tahtoo antaa kantaa itsensä Jeesuksen luo ollessaan omantunnon vaivoissa ja sydämen ahdistuksessa?

Täällä on kyllä kaikkina aikoina ki-roilijoita, tappelijoita, juomareita, huoria ja huorimiehiä, jotka ovat valmiita huutamaan: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse." Täällä on kyllä myös omavanhurskaita fariseuksia ja ulkokullatuita, jotka ovat valmiita syyttämään kristityitä maaherran edessä. Täällä on juutalaisia, jotka sanovat: "Meillä on Isä, nimittäin Jumala" mutta pyytävät kuitenkin tappa Kristuksen, koska heillä on kuollut usko pääkallossa.

Johanneksen evankeliumin 8. luvun 30. jakeessa lukee, että monet juutalaiset uskoivat häneen. Mutta millainen usko heillä oli, kun he alkoivat heti väitellä hänen kanssaan ja vastustaa hänen

oppiaan. Koko seuraavissa jakeissa kuvastusta keskustelusta käy ilmi, että näillä juutalaisilla oli kuollut usko, vaikka he uskoivat Kristukseen, Mutta ei kuollut usko voi tehdä ihmistä autuaaksi. Kuollut usko on kuin pumpuli sydämen ympärillä, mutta tämän kuolleen uskon alla on perkele piilossa sydämen kuopassa. Siellä on vielä viha ja vaino totista kristillisyyttä kohtaan, siellä on riita ja kiivaus totisia kristityitä kohtaan. Jos siihen aikaan oli juutalaisia, jotka uskoivat Kristukseen ja kuitenkin riitelivät Kristuksen kanssa, niin on nykyäänkin sangen monta juutalaista, jotka uskovat Kristukseen ja vihaavat silti elävää kristillisyyttä sydämen pohjasta.

Mutta täällä ei ole luultavasti monta, jotka itkevät Jeesuksen jalkojen juuressa, ei monta Sakkeuksen kaltaista, jotka tahtovat maksaa vääryydellä saadun tavaran nelinkertaisesti takaisin, ei monta halvaantunutta, joiden täytyy antaa kantaa itsensä Kristuksen tykö, kun he ovat sielunhädässä. Ja kuitenkin sellaisille katuvaisille, murheellisille, särjetyille, epätoivoisille sieluille Kristus on pantu nousemiseksi. Sellaisille hän sanoo: "Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Hän rakasti paljon, sen tähden hänelle annetaan paljon anteeksi." (Luuk. 7: 47)

Katsokaa nyt, te murheelliset, te särjetyt, te epätoivoiset sydämet, katsokaa, että teidän tähtenne Kristus on hikoillut verta yrttitarhassa. Teidän tähtenne hän on huutanut ristillä, teidän tähtenne hän on myös noussut kuolleista, ja teidän sielujenne nostamiseksi epätoivon syvyyksistä hän on saarnannut evankeliumia köyhille ja teidän edestänne hän rukoilee Isältään armoa

ja armahdusta, mutta maailman edestä hän ei rukoile.

3. Kolmanneksi Kristus on pantu merkiksi, jota vastaan sanotaan. Tätä merkkiä, nimittäin Kristusta ja hänen oppiaan vastaan on sanottu paljon kaikkina aikoina. Eivät ainoastaan tämän maailman viisaat, joilla on paljon huomautettavaa itse oppia vastaan, vaan myös oppimattomat ovat sanoneet paljon totista kristillisyyttä vastaan, missä ikänä se on ilmestynyt ihmisten keskuuteen. Kun totinen kristillisuus ensin tuli maailmaan, juutalaiset pitivät sitä vääränä oppina ja pakanat pitivät kristillisyyttä hirveänä haaveiluna. Niin muodoin Kristus ja hänen oppinsa saivat vastustusta joka taholta. Tämä on nyt merkki, jota vastaan sanotaan. Mutta me kuulemme vielä paljon sanottavan tätä merkkiä vastaan. Sillä heti kun joku ihminen herää jossakin seurakunnassa, perkeleen seuraajat ovat valmiit sanomaan vastaan ja pilkkaamaan. Heränneitä pidetään kaikkialla kerettiläisinä, haaveilijoina ja villihenkinä. Heillä ei ole odotettavanaan armoa perkeleeltä ja maailmalta. Mutta ne jotka pilkkaavat ja ivaavat tällä tavoin pyhiä asioita, saavat kerran nähdä, ketä he ovat pistäneet.

Perkeleen seuraajilla, jotka sanovat tätä merkkiä vastaan ja pilkkaavat Kristuksen Hengen työtä ihmissydämessä, näillä perkeleen seuraajilla ei ole, sanon minä, kovin pitkää iloa. Vaikka he tänään ja huomenna ja ylihuomenna kiroavat urhoollisesti ja juovat urhoollisesti ja tanssivat ja huvittelevat maailman tavalla, niin heidän täytyy kuitenkin pian astua siihen pimeään luolaan, jota kutsutaan haudaksi, pohjattomuudeksi, hel-

vetiksi. Silloin he saavat kenties liian myöhään havaita hulluutensa ja katua, mutta ilman toivoa lunastuksesta. Sillä mitä enemmän ihminen vastustaa ja pilkkaa niitä, jotka ovat murheellisia, sitä suuremman velan hän saa niskoilleen tuomiopäivänä, sitä useammat perkeleet pilkkaavat häntä pohjattomassa syvyydessä ja sanovat: "Oletko lukijainen? Oletko haaveilija? Oletko katuvainen? Oletko pyhimys? Ehkä aiot astua yksin ylös taivaaseen?"

Sellaista pilkkapuhetta katuvainen syntinen saa kuulla usein maailmassa. Ja jos hän on päässyt sinne asti kristillisyydessään, että hän tohtii tunnustaa uskonsa Kristukseen ja sanoo olevansa Jumalan lapsi. Silloin vasta maailma hämmästyä, niin kuin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa ihmetellessään Nasaretilaisen hengellistä ylpeyttä, kun hän julkesi korottaa itsensä kaikkien muiden ihmisten yläpuolelle tunnustamalla olevansa Jumalan Poika.

Mutta niin korkealle täytyy kristityn kiivetä taivaan portailla eli niin kovasti täytyy hänen kolkuttaa taivaan portille, että se avataan. Silloin hän voi pelkäämättä tunnustaa maailmalle olevansa Jumalan lapsi, eikä silloin tee mitään, että maailma pilkkaa häntä. Kutsukoon maailma häntä kerettiläiseksi, haaveilijaksi tai villihengeksi tai hengellisesti ylpeäksi, se ei liikuta häntä, kun hän vain saa sen autuaallisen vakuutuksen, että hän on Jumalan lapsi.

Vanha Simeon oli kauan aikaa odottanut Israelin lohdutusta ja saanut sisällisen vakuutuksen eli autuaallisen toivon Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pidä maistaman kuolemaa ennen kuin hän on

nähty Herran Kristuksen. Tämä hänen sydämellinen kaipauksensa ja autuaallinen toivonsa täyttyi, kun Maria, Jeesuksen äiti, kantoi Poikansa temppeeliin. Silloin vasta hän tunsi olevansa valmis kuolemaan, kun hän sai nähdä Herran Kristuksen.

Niinpä ei kukaan, joka odottaa vakavasti Israelin lohdutusta, kukaan herännyt tai katuvainen syntinen ei voi olla valmis kuolemaan ennen kuin hän saa nähdä Herran Kristuksen ja painaa hänet sydäntään vasten. Sinne asti sinun täytyy kilvoitella, sinä vanha Simeon, että saat ensin lupauksen Pyhältä Hengeltä ja sitten odotat kärsivällisesti ja nöyrästi sydämellisellä kaipauksella ja rukouksella sitä autuaallista hetkeä, jolloin saat nähdä Herran Kristuksen. Sillä et sinä voi kuolla autuaallisella kuolemalla, jollet saa nähdä Herran Kristusta ja syleillä häntä. Se merkitsee: sinun täytyy tuntuvasti kokea armon voimaa sydämässäsi ennen kuin voit sanoa: "Nyt sinä Herra lasket palvelijasi rauhaan menemään sanasi jälkeen, sillä minun silmäni ovat nähneet Sinun autuutesi, jonka Sinä valmistit kaikkien kansain eteen valkeudeksi valistamaan pakanoita, ja Sinun kansasi Israelin kunniaksi." Amen.

Minä saatan sinulle paljon tuskaa, koska raskaaksi tulet. Sinun pitää synnyttämän lapsia kivulla.

1. Moos. 3: 6

Nämä sanat puhui Herra Jumala meidän ensimmäiselle äidillemme Eevalle heti syntiinlankeemuksen jälkeen, sillä hän oli käärmeen kavaluuden kautta syönyt kielletyn puun hedelmästä ja antanut myös miehellensä, ja hänkin söi. Tällä suurella rikoksella Jumalaa vastaan, tuotti ihminen itsellensä, ei ainoastansa ajallista ja hengellistä kuolemaa, mutta myös iankaikkisen kuoleman. Tästä syystä Jumala närkästyi hänen ankarassa vanhurskaudessaan ja sanoi nämä yllämainitut sanat: "Minä saatan sinulle paljon tuskaa, koska raskaaksi tulet. Sinun pitää synnyttämän lapsia kivulla." Niin kuin hän tahtoisanoa: "Sinä olet minun äänelleni kovakorvainen ollut, ja tottelematon minun sanalleni, niin sinun pitää kipua ja vaivaa kärsimän, koska ihmisiä tuotat maailmaan synnyttämisen kautta." Ja Herra Jumala sanoi vielä: "Sinun tahtosi pitää sinun miehesi alle annettu oleman, sillä hänen pitää sinun herranasi oleman."

Tämä seuraa siitä, että vaimo saattoi rikoksen matkaan Jumalaa vastaan ja saattoi miehensä osalliseksi samasta rikoksesta. Sen tähden sai hän tämän orjuuden päällensä, että hänen pitää miehen tahdon alle annettuna oleman. Mutta että nyt vaimo on matkaan saattanut rikoksen ja kuoleman synnin kautta, niin on myös vaimon kautta tullut pelastus ja lunastus, nimittäin vaimon siemenen pitää rikki polkeman käärmeen pään, se tahtoo sanoa, maailman Vapahtaja, Jee-

sus Kristus, on syntyvä, joka on kukistava perkeleen vallan ja voiman, synnin, kuoleman ja helvetin. 1. Moos. 3: 15.

Tämä on ensimmäinen evankeliumin saarna Kristuksesta, jonka Herra Jumala julisti ihmisille Edenin paratiisissa sen jälkeen, kun he olivat rikkoneet häntä vastaan. Ja tämän evankeliumin on Aatami uskonut, ja kaikki pyhät vanhassa testamentissa. He ovat autuaaksi tulleet tämän lupauksen kautta Kristuksesta. Eikös meillä paremmin olisi syytä uskoa, koska lupaukset ovat täyttyneet, jotka julistettu on Moosekselta ja profeetoilta? Mutta tutkistelkaamme nyt luonnollisen synnyttämisen ja hengellisen synnyttämisen välillä, vanhan ja uuden ihmisen välillä, ulkonaisen ja sisällisen ihmisen välillä.

Koska luonnollisessa synnyttämisessä on suuri tuska vanhimmalla, eikä myös mahda olla suuri tuska vanhalla ihmisellä, ennen kuin uusi ihminen syntyy? Jos jollakin on kovempi tuska siinä luonnollisessa synnyttämisessä, kuin toisella, jos yksi äiti synnyttää helpommalla, kuin toinen, niin myös uusi ihminen, joka Jumalan jälkeen luotu on totisessa vanhurskaudessa ja pyhyudessa, saattaa helpommalla syntyä yhdellä kuin toisella. Jos esimerkiksi se ihminen, joka on saattanut itsensä varoa kylmästä, ettei maailman kylmä tuuli ole saanut pilata hänen ruumiinsa ja sielunsa rakennusta siinä määrin, että hän kokonansa turmeltu sen jälkeen, kuin hän on hedelmälliseksi tullut siitä turmelemattomasta siemenestä, niin saattaa hän vähemmän hautumisen kautta synnyttää vähemmällä vaivalla kuin toinen.

Mutta yksi, joka on nuoruudesta asti elänyt kaikessa irstaisuudessa, kaikessa rivossa ja kaikessa synnillisessä teossa ja menossa, vaikka Jumalan Henki on monta kertaa hänessä tehnyt työtä siinä määrin, että hän olisi joskus seisahtanut synninjuoksussa, mutta ei sinne asti, että hän olisi pyörtänyt takaisin kadotuksen tieltä ja syntiensä kanssa tullut Jeesuksen tykö, vaan yhä enemmän ja enemmän syntiä tehnyt Jumalan armon päälle, ja tuottanut päällensä suuremman edesvastauksen, koska hän on Herran ääntä kuullut, mutta ylenkatsonut, niin tulee suurempi tuska sen vuoksi, että omanvanhurskauden perkele tahtoo hätyyttää mahdottomuuden kanssa, sekä synnintunnustuksessa että uskontunnustuksessa.

Siihen tulee sekä ahneuden- että myös kunnianperkele omanvanhurskauden perkeleelle avuksi, jotka rakentavat risuaidan, jonka tähden katuvainen ja synnin kanssa taistelevainen ihminen joutuu suureen prässäiin, että hän kohta menettää, ei ainoastansa sen hengellisen, mutta myös luonnollisen tiedon ja ymmärryksen, ennen kuin nämä yllä mainitut viholliset laskevat hänet syntiänsä tunnustamaan ja sydämensä uhraamaan Jeesukselle totisen katumuksen, parannuksen ja elävän uskon kautta.

Mutta ei hän sitten enää muista vaivaansa, koska perkeleet ovat ulos ajetut Jeesuksen voiman kautta, vaan hän iloitsee ja riemuitsee siitä, että uusi ihminen on syntynyt, että Jeesus on elävänä hänen sydämessänsä, ja että hän saa nyt olla sen kanssa, joka kuolleista ylösnoussut on. Sillä se mies, jossa legioona perkeleitä ollut oli, seurasi nyt halulla

Jeesusta, ja meni ilolla Jeesuksen käsystä saarnaamaan hänen naapureillensa ja kyläläisillensä, mitkä suuret rakkauten työt Jumala on tehnyt häntä kohtaan. Luuk. 8: 39. Mark. 5: 10. Niin tulivat monet kaupungit liikkeelle siitä, mitä hän sanoi.

Tämä on silloin tapahtunut luonnollisesti, mutta nyt se tapahtuu hengellisesti, koska perkeleet ajetaan ulos ihmisen sydäimestä evankeliumin saarnan kautta. Koska Pyhä Henki nuhteli maailmaa apostolien suun kautta helluntaipäivän jälkeen, ja jotka silloin saivat pistoksen sydämeen, rupesivat kysymään: Te miehet ja veljet, mitä meidän pitää tekemän, että me autuaaksi tulisimme? Siihen vastasivat saarnaajat: Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois. Ja jokainen teistä antakoon itsensä kastaa Jeesuksen nimeen syntien anteeksi saamiseksi, ja teidän pitää saaman Pyhän Hengen lahjan. Ap. t. 2: 58. Sillä Jeesuksen nimeen pitää saarnattaman parannusta ja syntien anteeksi antamista kaikissa kansoissa, ruveten Jerusalemissa. Luuk. 24: 47.

Ja koska Pietari saarnasi Korneliuksen huoneessa, niin lankesi Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka puheen kuulivat ja ottivat vastaan, niin ei ole enää yhtään erotusta juutalaisten ja kreikkalaisten välillä, mutta kaikki ne ovat yksi Jeesuksessa Kristuksessa, jotka uskovat, ja ovat tulleet ahtaan portin lävitse uuden syntymisen kautta, kuten opetuslapsille tapahtui Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemisen kautta, niin kuin Jeesus heille edelläpäin sanoi: Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheellisiksi,

mutta teidän murheenne käännetään iloksi.

Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli. Mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enää muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Niin on myös teillä nyt murhe, mutta minä tahdon teitä jälleen nähdä, ja teidän sydämenne on iloitseva, ja ei kenkään ota teidän iloanne teiltä pois. Joh. 16: 20 - 22. Silloin Herran lunastetut palajavat ja tulevat sen kautta riemulla Siiioniin, ja iankaikkinen ilo on oleva heidän päänsä päällä, ilon ja riemun he käsittävät, ja murhe ja huokaus pitää pakeneman. Jes. 35: 10.

Silloin rammat hyppäävät niin kuin peurat ja mykkäin kieli pakahtuu kiitokseen, sillä korvessa on vedet vuotava ja virrat erämaassa. Jes. 35. Ja Jumala on pyyhkivä kaikki kyyneleet heidän silmistänsä, ja ei yhtään itkua pidä silleen oleman, ei myös kuolemaa pidä silleen oleman, ei myös kipu eikä huuto enää ole, sillä se ensimmäinen on mennyt. Ilm. 21: 4. Jes. 25: 8.

Koska me yhden ihmisen kautta kaikki olemme syntisiksi tulleet, ja synnin kautta on kuolema tullut kaikkien ihmisten päälle, koska kaikki ovat syntiä tehneet, niin on myös yhden ihmisen kautta iankaikkinen elämä tullut kaikille, jotka uskovat, sillä jokainen, joka uskoo Jeesuksen päälle, hän elää, vaikka hän olisi kuollut. Niin olemme siis Aatamin kautta syntiseksi tulleet, ja iankaikkisen kuoleman alaisiksi perisyntin kautta. Mutta Kristuksen kautta olemme perineet iankaikkisen elämän. Niin emme saa syyttää esivanhempiamme

tottelemattomuuden tähden, koska olemme Kristuksen kuuliaisuuden kautta lunastetut iankaikkisesta kuolemasta. Iloitkaamme ja riemuitkaamme lakkaamatta. Amen.

Jäljennös / Lars Petter Jakobsson, Palohuornas 1863 /
P. Raittilan kokoelma / Oulun Maakunta-arkisto /

Kuningas Daavid on ensimmäinen, joka on tuntenut Messiaan eli sen luvattun Vapahtajan Jumalan Pojaksi, koska hän kirjoittaa Hengen ilmoituksen jälkeen 2. psalmissa 7. värssyssä, kuinka Jumala, Isä, sanoi Pojallensa: **“Sinä olet minun rakas Poikani. Tänä päivänä minä sinut synnytin.”**

Kaikki kristityt ovat jo kolme sataa ajastaikaa Vapahtajan maailmaan syntymisen jälkeen uskoneet, että Poika on syntynyt Isästä ennen iankaikkisuutta. Mutta tämä kristittyjen usko on suuri salaisuus, jota ei yksikään järjellensä käsittää taida, vaikka maailman viisaat ovat kaiken viisautensa ulos panneet ja järjellensä ajatelleet, kuinka tämän Jumalan Pojan syntymisen Isästä olisi pitänyt tapahtuman.

Muutamat maailmanviisaat ovat sanoneet, että Jumala, Isä, ajatteli toisen samankaltaisen, kuin hän itse oli, ja siitä ajatuksesta tuli Poika. Hän ajatteli vertaisensa, ja siitä ajatuksesta tuli toinen samankaltainen Jumala, kuin hän itse oli. Mutta ei tämä ole muu, kuin järjen sotku. Me tiedämme, ettei yksikään ihminen synny toisen ajatuksen kautta, vaan siihen syntymiseen kuuluu luonnon vaikutuksen jälkeen yksi aine, joka on valmistettu ihmisen verestä. Raamatun todistuksen jälkeen on sekä miehellä että vaimolla siemen, josta uusi ihminen saa alkunsa.

Ei ole siis Poika syntynyt Isän ajatuksesta, mutta hän on syntynyt Isän olenosta. Mutta koska luonnollinen syntyminen on suuri salaisuus, joka on kaikelta ymmärrykseltä kätkeyty, niin kuka sitten saattaa ymmärtää Jumalan Pojan

syntymisen Isästä? Kuka saattaa järjellä käsittää Jumalan Pojan siittämisen Marian kohdussa? Se on mahdoton näitä yliluonnollisia asioita järjellensä tutkia, vaan ne pitää uskottaman. Lutherus on sanonut: “Joka tahtoo järjellä uskonkappaleita käsittää, niin ei siitä tule mitään.” Siinä on rietas pannut maailmanviisaat säkkiin, koska he tahtovat järjellä tutkia niin korkeita asioita, ja sitten vasta saattavat uskoa, mitä he järjellensä käsittävät. Ja mitä järki ei voi käsittää, sitä he eivät usko. Ja kuitenkin on luonnossa niin paljon vaikutuksia, joita ei yksikään maailman viisas ole järjellä käsittänyt, mitkä meidän täytyy uskoa.

Mutta jos maailmanviisaat tahtovat ymmärtää ensin, ja sitten vasta uskoa, niin tahtovat epäuskon vangit tuntea ensin ja sitten vasta uskoa. Jos sinä nyt tahtoisit tuntea ensin, kuinka Jumalan Poika on syntynyt Isästä, ja kuinka hän on siinnyt neitseeseen kohdussa ilman miehen apua, niin sinä saisit olla ilman uskoa ikäpäiväsi. Mutta jos sinä uskot, mitä maailman viisaat eivät usko, että Jeesus on Jumalan Poika. Jos sinä uskot, että hän on syntynyt Isästä ennen iankaikkisuutta Raamatun jälkeen. Että hän on syntynyt neitsestä Mariasta Raamatun jälkeen. Että hän on kuollut ja ylösnoussut Raamatun jälkeen. Jos sinä uskot, että hän nyt istuu Jumalan oikealla kädellä Raamatun jälkeen. Että hän on tuleva pian tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, niin et sinä tosin vielä sillä uskolla pääse perkeleen vallan alta, sillä perkeleet myös uskovat, että Jeesus on Jumalan Poika, vaikka he vapisevat.

Mutta Jumala vaatii kuitenkin, että kaikkien, jotka tahtovat autuaaksi tulla,

pitää uskoman niitä raamatunpaikkoja ensin, ennen kuin hän saattaa uskoa, että hän on lunastettu ja perkeleen vallan alta päästetty. Pietari oli ensimmäinen, joka rupesi uskomaan, että Jeesus on Jumalan Poika. Mutta eivät juutalaiset uskoneet sitä, eikä Nikodeemus uskonut, että hän on Jumalan poika. Juutalaiset uskoivat, että Jeesus on Joosefin poika. Ja sama usko on vielä nytkin maailmanviisailla, että Jeesus nazarenuus on Joosefin poika.

Mutta ehkä nyt Pietari tunnusti uskovansa, että Jeesus on Jumalan Poika, ei hän vielä sillä uskolla ainoastansa olisi tullut autuaaksi, mutta se oli kuitenkin oikean uskon alku. Ja sen vuoksi häntä kiitettiin autuaaksi, että se oli oikean uskon alku. Sillä ilman tätä Pietarin uskoa ei kukaan saata uskoa, että hän on lunastettu. Sillä ei kukaan ole niin houkka, että hän uskoo, että Joosefin poika kelpaa Vapahtajaksi. Mutta ei tämä usko ole vielä autuaaksitekeväinen, sillä perkeleet myös uskovat, että Jeesus on Jumalan Poika, mutta eivät he usko, että he ovat lunastetut. Niin myös uskottomat, eli epäuskon vangit uskovat, että Jeesus on Jumalan Poika, mutta eivät he usko, että he ovat lunastetut.

Siinä nyt on se paikka, jossa uskotomat erkaantuvat kristityistä. Koska nyt tänä päivänä saarnataan Jumalan Pojan siittämisestä puhtaan neitseen kohdussa, niin meidän täytyy se yksinkertaisesti uskoa, niin kuin neitsyt Maria on sen yksinkertaisesti uskonut, ja sen uskon kautta tullut iloiseksi. Jospa nyt kaikki puhtaat ja puhdistetut neitset uskoisivat, että Jumalan Poika on sinnyt ja syntynyt, ja eläväksi tullut il-

man lihallista tahtoa, että he pääsisivät iloitsemaan, niin kuin neitsyt Maria on iloiseksi tullut, koska hän tuli lankonsa Elisabetin tykö. Meidän toivomme on, että se siunattu vaimon siemen musertaa käärmeen pään, joka kavaluudellansa petti vaimon, ja yllytti häntä syömään kielletyn puun hedelmästä. Hän sai kuoleman itsellensä, ja olisi sen kautta tullut iankaikkiseksi ajaksi onnettomaksi, jos ei se siunattu vaimon siemen olisi rikkimuserthanut käärmeen päätä. Kuule, sinä siunattu vaimon siemen, katuvaisten ja uskovaisten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Jumalan Pojan siittämisestä ja syntymisestä puhtaan neitseen kautta on paljon kirjoitettu Raamatussa sekä ennen että jälkeen Vapahtajan syntymisen. Ja maailmanviisaat ovat paljon järkeänsä vaivanneet tutkistelllessansa, kuinka tämän asian olisi pitänyt tapahtuman. Mutta ei tämä tutkistelu ole auttanut heitä, eikä muita. Vaan niin kuin luonnollinen sikiäminen ja syntyminen on itsestäänsä käsittämätön ja kaikelta ymmärrykseltä kätkeyty salaisuus, kuinka paljon enemmän mahtaa Jumalan Pojan syntyminen olla maailmanviisailta kätkeyty?

Me otamme ainoastaan yhden hyödyllisen ja ylösrakentavaisen esimerkin neitsyt Marian uskosta, koska me tällä kerralla katselemme, kuinka Jumalan ja Marian Poika on se siunattu vaimon siemen, joka on rikkimuserthanut käärmeen pään. Ensimmäinen tutkistelemus. Minkätähden neitsyt Maria katsottiin mahdolliseksi kantamaan Jumalan Poikaa sydämensä alla? Toinen tutkistelemus. Minkätähden Maria tuli iloiseksi, koska

hänen lankonsa Elisabet häntä puhuttele? Antakoon Jumala armonsa, että kaikki neitset tulisivat hedelmällisiksi Pyhän Hengen voiman kautta ja synnyttäisivät uuden ihmisen, joka on Isän kaltainen.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Minkätähden neitsyt Maria katsottiin mahdolliseksi kantamaan Jumalan Pojan sydämensä alla? Emme tiedä, mitä erinomaista pyhyyttä hänessä löydettiin. Emme tiedä, oliko hän parempi eli siveämpi tai puhtaampi kaikkia muita Siionin tyttäriä, jotka ennen ja jälkeen häntä ovat eläneet maailmassa. Mutta sen me kuulemme evankeliumista, että hän oli armoitettu. Sillä ei enkeli sanonut hänelle: "Terve, siveä neitsyt," eli "terve, pyhä neitsyt," eli "terve, puhdas neitsyt," vaan hän sanoi: "Terve, armoitettu!" Se on kuitenkin kauniimpi ja kunniallisempi nimi, kuin "siveä" ja "kunniallinen" neitsyt. Se on vielä kauniimpi, kuin "pyhä neitsyt," jonka nimen paavilaiset antavat Marialle.

Paavilaiset sanovat, että Maria on pyhä neitsyt, ja pysyvät lujina siinä käsityksessään, että Maria oli puhdas neitsyt sekä ennen, että jälkeen Vapahtajan syntymisen. Nyt on mitämaks joku siveä ja kunniallinen, mutta ei ole moni enää puhdas neitsyt. Ja pyhää ei löydy yhtäkään koko maan päällä. Mutta sen pahempi, ei ole moni neitsyt armoitettu, vaikka niin paljon on herännyt ja surutomuuteen mennyt.

Me kuulemme evankeliumista, että Maria oli armoitettu, sillä enkeli sanoi hänelle: "Terve, armoitettu!" Ja siihen suureen päämaaliin pitäisi kaikkien, sekä kunniallisten että kunnianttomien, pyrkimän, että he tulisivat armoitetuiksi,

jollei niin ole, että he ovat armoitetut ja armossa seisovaiset.

Mutta nyt tulee toinen kysymys: Olikos Maria armoitettu pyhyytensä tähden, vai olikos hän armoitettu sen siunatun siemenen tähden, joka hänestä tuleva oli? Koska ensimmäiselle vaimolle annettiin se armollinen lupaus, että vaimon siemenen pitää rikki musertaman käärmeen pään, silloin luuli se ensimmäinen vaimo, että hänestä tulee se siunattu siemen. Mutta se oli hänellä turha luulo, koska hän ei arvannut, että pahasta verestä tulee paha siemen. Olikohan sitten Marialla parempi veri kuin Eevalla?

Me uskomme, että armoitetulla on puhtaampi veri, kuin ei-armoitetulla. Me uskomme, että Marialla oli luomisen armosta annetut erinomaiset luonnonlahjat, niin kuin hiljaisuus, kärsivällisyys, nöyryys ja kuuliaisuus, alistuminen Jumalan tahdon alle, niin myös raskasmielinen luonto, jonka kautta Pyhä Henki pääsi vaikuttamaan hengellistä murhetta omasta ja muitten sielujen autuudesta. Mutta ei sen tähden Maria ole armoitettu luomisen armon kautta ainoastaan, mutta sen siunatun siemenen tähden, jonka piti rikki musertaman käärmeen pään. Niin kuin Herra sanoi Aabrahamille: "Sinun siemenessäsi pitää kaikki kansat maan päällä siunatuksi tuleman."

Tämä siemen meni Aabrahamista Daavidiin asti. Ja Daavidista Mariaan asti. Se pyhä aine meni salatulla tavalla polvesta polveen Mariaan asti. Ja hänessä tuli tämä siemen eläväksi Pyhän Hengen voiman kautta, koska Sana, joka oli alusta Jumalan tykönä, tuli lihaksi.

Tässä loppuu nyt kaikki tieto, kaikki taito, kaikki ymmärrys ja kaikki järki. Mutta Johannes sanoo: "Sana tuli lihaksi." Nimittäin se sana, joka oli alussa Jumalan tykönä, tuli lihaksi. Kristityt ovat joskus ajatelleet, kuinka Sana tuli lihaksi, koska Jumalan sana tuli eläväksi sydämessä. Minkäkaltaiset tuntemiset ja vaikutukset silloin tulivat? Eiköhän tämä ole yksi vertaus, joka osoittaa, kuinka Sana tuli lihaksi. Ja tämä sana kutsuttiin Johannekselta kreikan kielellä "Logos", mutta latinaksi "Idea".

2. Katselkaamme nyt toiseksi, minäkätähden Maria tuli iloiseksi, koska hän tuli lankonsa Elisabetin tykö. Jos Marialle olisi jäänyt joku salainen epäily Jumalan Pojan siittämisestä, koska enkelin lupaukset olivat kokonaan hänen järkeänsä vastaan sotivaiset, niin lopuivat kaikki ne epäilykset, koska yksi kristitty, Elisabet, puhutteli häntä ja vakuutti häntä Kristuksen, eli sen luvatus Vapahtajan, lihaan tulemisesta. Elisabet täytettiin Pyhällä Hengellä varsin, kun Maria tervehti häntä. Ja Henki sanoi nyt Elisabetille, että Jumalan äiti oli nyt tullut häntä tervehtelemään. Elisabet tuli liikutuksiin ja huusi suurella äänellä, ja sanoi Marialle: "Siunattu olet sinä vaimoin seassa, ja siunattu on sinun kohtusi hedelmä. Ja mistä se tulee, että minun Herrani äiti tulee minun tyköni? Ja autuas sinä, joka uskoit!"

Tästä Elisabetin puheesta tuli Maria iloon ja rupesi kiittämään Jumalaa, sanoen: "Minun sieluni suuresti ylistää Herraa, ja minun henkeni iloitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani!" Tässä näet, sinä murheellinen, katuva ja epäileväinen sielu, kuinka Jumala saat-

taa toisen kristityn kautta vahvistaa epäileväisten uskoa ja vaikuttaa niin paljon, että murheelliset tulevat iloon. Syytä on iloita, Maria, Joosefin kihlattu emäntä, koska sinä et tiedä miehestä mitään, ja kuitenkin olet siittänyt. Sinussa on se siunattu siemen, joka vaimon siemeneksi kutsutaan. Sinussa on se siunattu vaimon siemen, joka rikki musertaa käärmeen pään. Sinä olet armoitettu, et siveytesi etkä pyhyytesi tähden, etkä puhtauden etkä nöyryyden tähden, mutta sen siunatus siemenen tähden, joka sinussa on.

Ja meidän uskomme on, että kaikki Marian lapsen katsojat tulevat osalliseksi tästä siemenestä, ja tulevat sen kautta siunattuun tilaan, koska he tulevat Pyhän Hengen voiman kautta raskaaksi. Mutta he pääsevät myös iloon, koska joku kristitty lanko vakuuttaa heitä siitä, että se siunattu siemen, joka heissä on, ei ole huorain siemen, mutta se siunattu vaimon siemen, joka rikki musertaa käärmeen pään. Iloitse sinä, joka raskas olet Pyhän Hengen voiman kautta. Kaikki sukukunnat maan päällä pitää sinut autuaaksi tunnustaman, joka olet uskonut enkelin lupauksia. Ja sinun pitää itsekin tuntemaan, että sinä olet autuas ajassa ja iankaikkisuudessa, koska sinä uskoit enkelin lupaukset. Amen.

Jäljennös / Laestadiana 1 Ag:1 (Iisakki Rovon kopiokirja) / Oulun maakunta-arkisto /

Luetun päiväsaarnan tekstin johdosta meidän pitää tällä hetkellä tutkistella Pyhän Hengen vaikutuksia oikeassa kristillisessä seurakunnassa.

Meidän täytyy kuitenkin puhua ensin pahan hengen vaikutuksista ja verrata niitä Jumalan Hengen vaikutuksiin, ennen kuin voimme ymmärtää, mitä Pyhän Hengen vaikutukset ovat. Pahan hengen vaikutuksista puhutaan monessa paikassa Pyhässä Raamatussa. Ne, jotka olivat pahojen henkien riivaamia, huusivat, repivät vaatteet päältään, henki heitti heitä tuleen ja toisinaan veteen. Näitä onnettomia ihmisiä kutsutaan tavallisesti raivopäiksi, hulluiksi, järjettömiksi, mielipuoliksi ja riivatuiksi, ja juutalaisilla sekä apostoleillakin oli se usko, että kaikki hullut olivat pahojen henkien riivaamia. Jos tämä luulo olisi johtunut taikauskosta, olisi Vapahtaja kyllä valistanut heitä asiain oikeasta tilasta. Mutta hän vahvisti heidän uskonsa, kun hän sanoi eräästä nuoresta miehestä, jolla oli kaatumatauti, että tämän lajin henget eivät lähde ulos muutoin kuin paastolla ja rukouksella.

Tämä oppi pahoista hengistä ja niiden vaikutuksista ihmisruumiissa sotii kokonaan maailman viisasten oppia vastaan, jotka väittävät, ettei pahoja henkiä ole olemassakaan, ja jos niitä olisikin, ei niillä ole mitään tekemistä ihmisen kanssa. Sen tähden kuulee hirtittäviä kirouksia kaduilla ja toreilla, missä perkeleen orjat ovat koossa. He eivät usko, että perkele on olemassa, vaikka heillä on monia tuhansia perkeleitä sisällään, joita he huutavat avuksi. Jos he voisivat kuvitella, että perkele

hallitsee sekä heidän ruumistaan että sieluaan, niin he rukoilisivat epäilemättä Jumalaa, että hän vapahtaisi heidät perkeleen vallasta.

Jos eivät juuri kaikki ihmiset ole suorastaan pahojen henkien riivaamia, niin kaikki kääntymättömät ja uudestisyntymättömät ovat kuitenkin perkeleen hallussa, niin että perkele hallitsee kaikkia heidän ajatuksiaan, sanojaan ja tekojaan. Ihminen ei liikuta itse itseään, hänellä ei ole vapaata tahtoa hengellisissä asioissa, hänen täytyy palvella jompaa kumpaa niistä näkymättömistä valloista, jotka häntä hallitsevat. Kun ihminen suuttuu ja hän esimerkiksi antaa vihansa puhjeta ulos, niin hän on kokonaan perkeleen hallussa. Pahan hengen vaikutukset pakottivat kirjanoppineet ja fariseukset kiristelemään hampaitaan vihas-ta, kun Stefanus sanoi heille totuuden.

Pahan hengen vaikutukset ovat monenlaisia, kuten esimerkiksi kaikenlaiset paheet ja rikokset, joita ihminen tekee. Kaikki pahat ajatukset, sanat ja teot ovat perkeleen työtä ihmisessä. Mutta luonnollinen ihminen ei tunne, että hän on perkeleen hallussa. Hän ei tiedä, että perkele hallitsee häntä. Hän ei tunne yhtään perkelettä, ei sisällään eikä ulkopuolellaan.

Mutta heti kun Pyhä Henki alkaa vaikuttaa ihmisessä sanan kautta, silloin alkavat kaikki perkeleet liikkua sydämen pohjassa. Hän alkaa silloin tuntea pahoja ajatuksia, synnillisiä himoja ja pahoja haluja, joita hän ei ole koskaan aikaisemmin tuntenut. Jos nyt Pyhä Henki saa vaikuttaa voimallisemmin sanan kautta, silloin ihminen herää, ja silloin hän saa tuntea yhä enemmän, kuinka

hirmuisesti perkele ahdistaa häntä. Nyt tulee hirmuinen sota ihmisessä toisaalta Pyhän Hengen ja toisaalta perkeleiden välillä. Perkele herättää kaikenlaiset pahat himot ja halut, hän haluaa ajaa ihmisen suuttumaan, varastamaan, valehtelevaan ja pettämään, tekemään huorin, ahnehtimaan ja kitsastelevaan, ylpeilemään, juomaan paloviinaa, ja niin edelleen.

Kaikkea sellaista hän teki luonnollisessa tilassaan, sillä perkele oli silloin sekä ruumiin että sielun herra. Ihmisen täytyi luonnollisessa tilassaan tehdä kaikkea, mikä oli perkeleelle mieleen. Yksi joi, toinen huorasi, kolmas varasti, neljäs tappeli, viides myi paloviinaa, kuudes oli ahne, seitsemäs oli ylpeä, kahdeksas pelasi korttia, yhdeksäs kävi tansseissa, kymmenes halusi koreilla, yhdestoista halusi olla kunniallinen ja maksaa ystäviensä puolesta. Kaikki nämä perkeleet, joita kutsutaan tavallisesti ihmisen kotosynneiksi eli helmasynneiksi, hallitsevat luonnollista ihmistä, yksi enemmän, toinen vähemmän, sen mukaan kuin yksi tai toinen perkele on saanut ihmisen valtaansa.

Kun nyt Pyhä Henki tulee ajamaan näitä perkeleitä ulos ihmisestä, silloin tulee hirmuinen sota perkeleen ja Pyhän Hengen välillä. Paha henki ei tahdo lähteä ulos ihmisestä. Hän ahdistaa ja vaivaa ihmistä kaikilla mahdollisilla tavoilla ennen kuin lähtee ulos hänestä. Niin kertovat evankelistat Matteus, Markus ja Luukas, että pahat henget kiusasivat kauheasti näiden henkien riivaamia ennen kuin Vapahtaja ajoi ne ulos. Pahat henget huusivat riivatun suun kautta, eli paha henki pakotti riivatun huutamaan.

Mutta nyt sanovat maailman ihmiset, jotka eivät tunne Hengen vaikutuksia, että ihminen, jolla on omantunnonvaiva, on pahojen henkien riivaama. He väittävät, että perkele herättää omantunnonvaivan. He pitävät ensin itsestään selvänä, että kaikki, jotka ovat kasteessa luopuneet perkeleestä, on myös vapautettu perkeleen vallasta, mutta joka joutuu omantunnonvaivaan, on uudelleen joutunut perkeleen haltuun. Ja perkele, joka näin ahdistaa ihmistä, täytyy ajaa uudelleen ulos, joko noitakeinoilla tai paloviinan avulla. Ja jos sokea joukko saisi elää ja kuolla siinä uskossa, että perkele ahdistaa ihmistä omantunnonvaivan kautta, niin ei monikaan sielu tulisi autuaaksi.

Mutta nyt me olemme saaneet Jumalan Sanan kautta paremman selityksen omantunnonvaivoista kuin koskaan aiemmin. Me tiedämme nyt, että omantunnonvaiva on tosin pahojen henkien vaikutus, jotka olivat aiemmin hallinneet ihmistä mutta joiden täytyi lähteä ulos ihmisestä Pyhän Hengen armovaiikutusten kautta. Sen tähden juuri, että niiden täytyi lähteä ulos, ne vaivaavat ihmistä hirmuisesti. Pahat henget pakkottavat ihmisen huutamaan, aivan kuten evankelistat kertovat niistä, jotka olivat pahojen henkien riivaamia. Nyt on tapahtunut usein, että monet ovat juuri näiden omantunnonvaivojen aikana saaneet tuntea armonmerkin. Se merkitsee juuri, että Vapahtaja repi juuri siinä silmänräpäyksessä pahan hengen ulos ja ihminen tuli sovinnon kautta vapaaksi perkeleen vallasta.

Mutta on merkillepantavaa, että moni ei saa kovaa omantunnonvaivaa,

vaan heillä on ainoastaan levoton omatunto monta Herran vuotta ilman että he pääsisivät sen pidemmälle herätyksessä ja synnin katumuksessa. Muutamilla on ainoastaan paha omatunto ole-matta silti heränneitä. Joka tapaukses-sa paha omatunto ja levoton omatunto on myös Pyhän Hengen muistutus aja-tella autuuttaan eikä syöksyä villipedon lailla pohjattomuuteen.

Mutta ihminen on useimmiten itse syyppä siihen, että omatunto pääsee uu-destaan nukkumaan, tai että hän unoh-taa kaiken ja muuttuu yhtä iloiseksi ja hilpeäksi kuin ennen, eli kevytmielisyy-s ja suruttomuus saavat yliotteen, ja sel-laisesta ihmisestä tulee seitsemän kertaa pahempi kuin hän on ennen ollut. Sillä entisessä luonnollisessa tilassaan hän palveli tosin perkelettä, mutta hän ei tiennyt vielä hengellisestä vihasta ennen kuin hän tuli kosketuksiin elävän kristil-lisyyden kanssa. Silloin vasta alkoi per-kele oikein potkia kristillisyyden vihol-lisissa, kun he saivat nähdä kristillisyy-den eli Pyhän Hengen vaikutuksia. Juu-talaisilla oli hengellinen viha Vapahtajaa kohtaan, ja he kiristelivät hampaitaan vihasta, kun Stefanus nuhteli heitä, että he seisovat Pyhää Henkeä vastaan.

Juuri niin ilmenee perkeleen viha kristityitä kohtaan uskottomien sydä-messä. Kun Pyhä Henki nuhtelee heitä synnistä kristittyjen suun kautta, silloin kihisee käärmeenmyrkkä kaikkien niiden suonissa, jotka vihaavat elävää kris-tillisyyttä. Se viilsi heidän sydämiään, kun Stefanus sanoi heille, että he seisoi-vat Pyhää Henkeä vastaan. Ja niin kuin kuninkaan huora ei voinut saada oman-tunnonrauhaa ennen kuin Kastajan pää

tuotiin vadilla, eivät tänänaikaiset vi-hollisetkaan voi saada omantunnonrau-haa ennen kuin he saavat tyydyttää ve-renjanonsa ja huuhtoa janoista kurkkuaan kristittyjen verellä. Niin on käynyt kaikkina aikoina, että missä ikinä elävä kristillisyyden ilmestynyt, on perkeleen joukko ollut vimmoissaan hengellisestä vihasta kristityitä kohtaan.

Pyhä Henki ilmestyi helluntaipäivänä yliluonnollisena voimana, joka antoi apostoleille kyvyn puhua vierailta kielil-lä, ja tämä ihmeellinen kyky ei ole nyt-kään täysin loppunut. Mutta kansaan vaikutti varsinkin se voimallinen nuhde-saarna, jonka Pietari piti helluntaipäivä-nä. Vapahtaja sanoo nimenomaan, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomi-on tähden. Tämä on Pyhän Hengen var-sinainen virka, nuhdella maailmaa, mut-ta tätä Pyhän Hengen virkaa maailma ei voi sietää. Perkeleen joukko joutuu suunniltaan, kun Pyhä Henki nuhtelee heitä, ja sama perkeleen joukko ei voi saada omantunnonrauhaa ennen kuin se saa laskea verta kristittyjen suonista.

Kristillisessä seurakunnassa Pyhän Hengen virka on lohduttaa. Pyhä Henki antaa kristityille voimaa ja rohkeutta so-timaan lihaa, saatanaa ja maailmaa vas-taan. Pyhä Henki virvoittaa kristittyjen uskon, rakkauden, kärsivällisyyden ja toivon. Hän valaisee heitä ja opettaa heitä ymmärtämään oikein Jumalan Sa-naa. Nämä ovat nyt tärkeimmät Pyhän Hengen vaikutukset, mutta maailman sokea joukko tyhmistyy peräti, kun se saa nähdä Pyhän Hengen vaikutuksia. Se ei käsitä aluksi, mikä voima täyttää kristittyjen sydämet. Se alkaa pilkata

Pyhän Hengen vaikutuksia. Osa arvelee, että kristityt ovat täynnä makeaa viinaa. Mutta tämä näköharha ei kestä kauan.

Kun suruton joukko saa kuulla Pietarin nuhdesaarnan, se saa pistoksen sydämeensä ja alkaa kantaa huolta sielunsa autuudesta. Mutta kun kristillisyyden alkaa levitä laajemmalle, se alkaa herättää ylimmäisten pappien huomiota. Nämä eivät voi pitää Pyhän Hengen vaikutuksia muuna kuin kerettillisyytenä ja hurmahenkisyytenä. Suuri maailma vihaa ja vainooa siis kristityitä, ja ylimmäiset papit ovat kristillisyyden kiukkuisimmat viholliset. Ensin, ennen kuin vaino oli päässyt alkuun, Pietarin ja Johanneksen oli saatava nuhteet suurelta kirkkoneuvostolta. Heitä kiellettiin ankarasti saarnaamasta ristiinnaulitusta Jeesus Nasaretilaisesta. Mutta kun he eivät kuitenkaan lakanneet saarnaamasta samalla tavalla kuin ennen, silloin täytyi perkeleen ja hänen kätyreidensä tarttua kiviin tai kirveeseen ja miekkaan hävittääkseen kristillisyyden heti alkuunsa.

Mutta mitä enemmän kristityt kärsivät vainoa Jeesuksen nimen tähden, sitä rohkeampia heistä tulee menemään kuolemaan uskonsa tähden. Pyhä Henki on siis antanut kristityille rohkeutta ja voimaa kärsimään vainoa ja pilkkaa Jeesuksen nimen tähden. Ja me toivomme, ettei Pyhä Henki ole vielä hylännyt niitä harvoja sieluja, jotka rukoilevat oikeassa ja elävässä uskossa Vapahtajaa.

Mutta voi miten harvoja ne ovat verrattuna maailman suureen joukkoon, joka tekee pilkkaa kristittyjen varoituksesta ja kyynelistä. Maailman suuri joukko teki jo ensimmäisenä helluntaina pilkkaa Pyhän Hengen vaikutuksista, ja

niin on käynyt kaikissa paikoissa, missä Pyhä Henki on alkanut vaikuttaa muu-
tosta ihmissydämessä. Maailma on ivannut, pilkannut, vihannut ja vainonnut Pyhää Henkeä, ja kristittyjen täytyi maksaa verellään uskonsa ja rakkautensa Vapahtajaa kohtaan. Täyttäköön nyt totuuden ja armon henki kristinuskovaisten sydämet uskolla, toivolla ja kärsivällisyydellä loppuun asti, ja antakoon meidän tuntea Pyhän Hengen voimaa lohduttaa haavoitettuja sydämiä ja johdattaa meitä kaidalla tiellä, joka vie elämään. (Amen).

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Huutavan ääni on korvessa; valmistakaat Herran tietä, tehkäät tasaiset polut erämaassa meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot pitää korotettaman ja kaikki vuoret ja kukkulat pitää alennettaman; ja mitä on tasoittamatta, pitää tasoitettaman ja koliat silitettämän. Jes. 4: 34.

Profeetta Jesaia näki hengessä seitsemänsataa ajastaikaa ennen, kuinka kristillisyyden aika rupesi tulemaan maailmaan, koska huutavan ääni rupesi huutamaan korvessa niin kovin, että laaksot rupesivat nousemaan ja vuoret ja kukkulat alenemaan. Ja koliat olisivat myös silitytyiksi tulleet, jos ei maailman jumala olisi kateudesta estänyt huutavaisen ääntä korvessa huutamasta valmistamassa Herralle tietä.

Me tiedämme, että tämän maailman jumala on sängen vihainen niille, jotka huutavat korvessa, ja tämän huutamisen kautta valmistavat Herralle tietä. Ei maailman ruhtinas viitsi kuulla semmoista huutoa. Sillä ei ainoastaan Johannes Kastaja, joka oli ensimmäinen huutaja korvessa, saanut kantaa maailman jumalan vihaa, koska hän huutamisellaan rupesi valmistamaan Herralle tietä, vaan jokainen, joka hänen jälkeensä on alkanut huutamaan maailman korvessa, on saanut koetella, kuinka suuret kukkulat rietas on nostanut ylös siinä paikassa, kussa huutavan ääni korvessa on alkanut valmistamaan Herralle tietä.

Rietas tietää hyvin, että jos huutaja saapi niin kauvan huutaa korvessa, että laaksot rupeavat nousemaan ja kukkulat alenemaan, niin tulee Herralle tie valmistetuksi. Sentähden on maailman ju-

mala nostanut vuoret ja kukkulat maan päälle, että ne, jotka valmistavat Herralle tietä, tulisivat estetyiksi, jonka tähden myös tämän tien valmistus käypi niin hitaasti, ettei tien tekijä saa monta kyyrää päivässä valmiiksi. Jos tien valmistaja rupeaa vuoren alta kaivamaan, saapi hän varoa henkeään, ettei vuoret ja kukkulat vierivät hänen päälleen. Ja se on arvattava, että koska vuoret ja kukkulat rupeavat vierimään, niin ne lankeavat aika vauhtia pohjattomaan mereen.

Se on nähty Johanneksen aikana, koska hän rupesi valmistamaan Herralle tietä, että maailman vuoret ja kukkulat rupesivat vierimään helvettiin, mutta laaksot nousivat ylemmäksi. Ja niin se on joka paikassa huomattu, että kussa tie valmistetaan Herralle, laaksot korotetaan joltisesti, koska tien valmistaja vedättää lantaa, santaa ja multaa niitten päälle, vaikka ei tämäkään tule mahdolliseksi ilman suuretta vaivatta, sillä laaksossa on niin paljon rapakkoa ja muuta roskaa, joka on veden kanssa vuotanut alas vuorilta ja kukkuloilta. Tien tekijällä on suuri vaiva ennenkuin kaikki kuopat ja rapakkojätkät tulevat täytetyiksi sannalla.

Mutta vuoret ja kukkulat eivät alene leikin, se näkyy jo Johanneksen aikana. Ja kuinkas ne alenevat, joita itse rietas on korottanut ja nostanut, vaikka tässäkin korvessa, kussa me olemme huutamassa ja tietä valmistamassa, ei ole kuin kolme, neljä vuotta, jotka isompain tuntein suhteen eivät ole paremmat kuin sontatunkiot; yhtä hyvin ovat nekin niin lujasti maailman perustuksessa kiinni, etteivät ne liiku paikaltaan. Tien valmistajan täytyy siis semmoisia kiertää ja

tehdä vireämmästi työtä laaksoissa, kussa joku kyynärä päivässä saattaa tulla valmiiksi. Ja minä luulen nyt, että jokainen, jolla on korvat auki, kuulee mitä profeetta tarkoittaa, koska hän sanoo tämän päivän epistolassa, että laaksot pitää korotettaman ja vuoret ja kukkulat pitää alennettaman. Vuoret ja kukkulat ovat maailman herrat, joita maailman jumala on korottanut maailman kunnian kautta ja paisuttanut ylpeyden kautta, etteivät ne tahdo leikin alentaa itseään; mutta laaksot ovat huonompi väki, joka ei ole maailmassa missään korkeassa arvossa.

Me kuulemme myös evankeliumin historiassa, että koska huutavan ääni korvessa, nimittäin Johannes Kastaja, rupesi valmistamaan Herralle tietä, kuunteli huonompi kansa hänen oppiaan ja tuli hänen kauttaan tie Herralle valmistetuksi monen ihmisen sydämässä. Mutta maailman herrat olivat kovin vastaan ja sanoivat Johanneksella olleen perkeleen. Myöskin jälkeen, koska Vapahtaja itse saarnasi evankeliumia, rupesi yksi osa huonommasta kansasta uskomaan Hänen päälleen, mutta herrat ei ollenkaan. Herrat sanoivat keskenään: "ei yksikään ylimmäisistä ole uskonut Hänen päälleen, mutta tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu". Nämät herrat tahtovat sanoa, että yhteinen kansa on niin hullu, että se uskoo semmoisen kansan häiritsijän päälle.

Ja koska Vapahtajan ylösnousemisen jälkeen ensimmäiset kristityt ilmestyivät, ei ollut niitten seurassa yhtään ainoaa herraa, mutta ainoastaan yksinkertaisia ja talonpoikia. Siitä nähdään, että maailman herrat, joita profeetat kutsuvat vuoriksi ja kukkuloiksi, eivät tahdo

ollenkaan alentaa itseään, vaikka laaksot eli matalampi kansa korotetaan kristillisyyden kautta. Kristityt korotetaan sillä tavalla, että he kelpaavat papeiksi ja hengellisiksi tuomareiksi, niin kuin Pietari kirjoittaa kristityille: he ovat kuninkaat ja papit; ja Paavali myös kirjoittaa kristityille, että heidän pitää tuomitseman maailmaa.

Mutta suruttomat raukat antavat herrain pettää itsensä ja tulevat sen kautta ei ainoastaan synnin orjiksi, vaan myöskin saatanan orjiksi. Sillä talonpojat matkivat herrain tapoja. Jos herrat elävät kuinka jumalattomasti, niin suruttomat talonpojat elävät samalla tavalla. Jos herrat kiroavat, niin talonpojat myös kiroavat; jos herrat juovat, niin talonpojat myös juovat; jos herrat rakentavat komeita rakennuksia, niin talonpojat myös rakentavat; jos herrat laittavat itsensä koreaksi, niin talonpojat samoin; jos herrat pitävät huoria, niin talonpojat myös; jos herrat pitävät viinakauppaa, niin talonpojat myöskin pitävät viinakauppaa; jos herrat käyvät lakia, niin talonpojat myös käyvät lakia; jos herrat tanssivat, niin talonpojatkin tanssivat; jos herroilla on komeat hevoset, niin talonpojilla myöskin pitää olla komeat hevoset, että kaikki tulisivat herrain kaltaisiksi. Sanalla sanottu, kaikki, mitä syntiin ja maailman turhuuteen tulee, oppivat suruttomat talonpojat herroilta.

Mutta älä huoli, jos joku herra kääntyisi kristillisyyteen ja rupeaisi huutamaan niinkuin Johannes korvessa, niin sanovat herrat edellä ja suruttomat talonpojat perässä niinkuin Juudalaisten herrat sanoivat Johannekselle: "Jaa, sillä miehellä on perkele; ei se ole niin-

kuin muut herrat, se haukkuu kunniallisia ihmisiä, huoriksi ja kyykäärmeen sikiöiksi”.

Koska me siis tiedämme, että vuorilla ja kukkuloilla ymmärretään korkeampaa säätyä ja laaksoilla alhaisempaa säätyä, niin on myös keveä ymmärtää, mitä profeetta tarkoittaa sanoessaan, että vuoret ja kukkulat pitää alettaman ja laaksot korotettaman. Muutamat puoliherrat, jotka tahtoisivat itse ylimmäisiksi herroiksi tulla, ja sitä herruutta voitaakseen yllyttävät raakaa kansaa tekemään kapinaa esivaltaa vastaan, että he sen kautta pääsisivät muka vapaiksi kaikesta verosta ja maallisesta rasituksesta. Semmoiset herrat selittävät tämän paikan näin: kaikki laaksot pitää korotettaman, se on: kaikki koijarit ja viinaporvarit pitää tuleman virkamiehiksi, tuomareiksi ja maaherroiksi; ja kaikki vuoret pitää alettaman, se on: kaikki korkeat virkamiehet pitää hävitettämän ja virkansa kadottaman, ja mitä on tasoittamatta pitää tasotettaman, se on: ei tarvitse yhtään esivaltaa olla, vaan olkoon esivalta ja alamaiset tasaiset.

Mutta vaikka tämmöinen Raamatun selitys sopii hyvin vanhalle Aadamille, joka tahtoi vapaaherrana olla eikä totella yhtään esivaltaa niinkuin juudalaiset, joille tuli vaivaksi maksaa veroa keisarille ja olla pakanallisen esivallan alamaisina, he sanoivat Vapahtajalle: “me olemme vapaina syntyneet, emmekä ole kenenkään orjat olleet,” niin emme saata kumminkaan selittää tätä Raamatun paikkaa sillä tavalla, että esivalta pitää pois pantaman. Sillä kristitty tietää hyvin, että esivalta on tarpeellinen ja ettei maailma pysyisi koossa ollen-

kaan, jos ei esivaltaa olisi, joka estää surutointa kansaa pahaa tekemästä, jonka tähden myös kaikki apostolit, erinomaan Pietari ja Paavali, neuvoivat kristittyitä kaikella muotoa kuuliaisesti olemaan esivallalle kaikissa, joka ei sodi kristillisyyttä ja omaatuntoa vastaan. Mutta profeetan sanat tämän päivän epistolasessa pitää ymmärrettämän niin, että elävä kristillisuus tasottaa herrat ja talonpojat hengellisessä tarkoituksessa niin ettei yksikään herra, joka on kääntynyt kristillisyyteen, pidä itseään parempana niitä, jotka ovat huonommasta säädystä; vaan joku köyhä talonpoika ja joku kerjäläinen, joka käypi ryysyissä, pidetään suuremmassa arvossa kristittyin keskellä, kuin joku korkea herra, koska kerjäläisellä on oikeat kristillisyyden hedelmät.

Mutta mitäs nämät sokeat raukat käsittävät, jotka eivät tiedä mitään oikeasta kristillisyydestä, vaan luottavat sen kuolleen uskon päälle, kussa sekä herrat, että talonpojat makaavat loassa ja yllyttävät toinen toistaan pahuuteen. Jos joku maailman herra eli surutoin pappi tulee, niin talonpojat ottavat lakin päästään ja aukaisevat suunsa. Jos herra sitten kaataa pirun paskaa suuhun, niin se vasta on hyvä herra, mutta jos se kysyy jotakin kristillisyydestä, niin sanovat sekä herrat että talonpojat: “ei se ole oikea herra, sillä on perkele, se haukkuu ihmisiä.”

Meidän toivomme on, että niinkuin Johannes Kastaja oli se huutavan ääni korvessa, joka oli lähetetty Vapahtajalle edellä ajajaksi valmistamaan Herralle Jeesukselle tietä ihmisten sydämiin, pitäisi meidänkin sen huonon voiman ja ymmärryksen jälkeen kuin meille on an-

nettu, vuovaaman sitä samaa työtä tekemään, ehkä tämän tien valmistaminen on raskas ja vaivalloinen, koska muutamissa paikoissa vuoret ja kukkulat on tiellä, muutamissa paikoissa kivet, isot kalliot ja kaatuneet puut, muutamissa paikoissa rapakkojänkät ja sammalet, niin että tuskin kyynärän verran päivässä tulee tietä tehdyksi. Kuitenkin Jumalan avulla ja sen työväen kanssa, jonka taivaan Isäntä on palkannut, toivomme ja uskomme Herralle Jeesukselle valmistavamme tietä, että hän pääsee jonkun ihmisen sydämeen. Mutta ei se tie tule niin leveäksi eikä niin sileäksi, sillä itse Herra on sanonut: "Se portti on ahdas ja tie kaita, joka viepi elämään."

Rukoilkaat kaikki ne harvat sielut, jotka ovat sen tien päällä, jonka Johannes Kastaja on valmistanut, että Herra Jeesus pääsee kulkemaan niitten sydämiin, jotka ovat ahtaassa portissa ja siellä kolkuttavat taivaan oven päälle, että se aukenisi heille ja vielä muillekin, jotka ulkona seisovat. Kuule armollinen Kuningas murheellisten, katuvaisten ja ahdistettuin huokaukset. Isä, meidän, j.n.e.

Evankeliumi. Luuk. 1: 57 - 80.

Koska ei ainoastaan evankeliumissa mutta myös tämän päivän epistolassakin on mainittu tien valmistaminen Herralle, pitää meidän Jumalan armon kautta tällä hetkellä peräänajatteleman, kuinka huutavan ääni korvessa valmistaa Herralle Jeesukselle tien.

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitäs huutavan ääni korvessa huutaa? Toinen tutkistelemus: Kuinka tämän huutamisen kautta tie valmistetaan Herralle?

Antakoon armollinen Herra Jeesus huutajalle voimaa huutamaan niin korkealla äänellä, että laaksot rupeavat nousemaan ja vuoret ja kukkulat rupeavat lankeemaan, että kaikki korkeat ja kankeat puut rupeavat kaatumaan, että kaikki hukat ja metsän pedot peljästyivät ja lähtisivät pakenemaan, että juhanuksen aurinko pääsisi paistamaan tämän pikkuisen peltopalasen päälle, johon siemenet ovat kylvetyt, siinä toivossa, että joku osa niistä itäisi ja kantaisi siunatun hedelmän.

Ensimmäinen tutkistelemus: Mitä huutavan ääni korvessa huutaa? Hän huutaa: "Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt." Mutta tähän huutoon ei vastaa yksikään muu, kuin vaarat, kalliot ja sakeat metsät. Vaarat ja kalliot vastaavat niin, että huutavan ääni tulee takaisin huutavaisen korvaan. Huutavaisen ääni huutaa: "Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt," mutta seinät ja pahdat vastaavat: "On läsnä." Ei siitä huutamisesta ensin lähde mitään; sillä korvessa, kussa hän huutaa ei ole muita eläviä kuin repoja, hukkia ja pissihaukkoja, jotka suuttuvat kovin sille huutajalle, joka ei anna heille rauhaa korvessakaan.

Jos vielä korvessa olisikin joku tietäinen, joka niinkuin yksinäinen lintu oksalla, visertää yksinäiselle kulkijalle, ei sen tietäisen ääni paljon kuulu sen kiljunan, ulvomisen ja räökkymisen tähden, joka kuuluu joka suunnalta. Niin pian kuin huutavan ääni rupeaa huutamaan parannuksesta, rupeavat myös hukat ulvomaan, karhut ärjymään ja äpäret räökkymään, niin että tietäisen ääni ei kuulu ollenkaan siihen paikkaan, kussa tämä

ihmeellinen ääni kuuluu. Sinne tulevat myös käärmeet, liiskot ja sammakot, ja niille sanoo huutavan ääni: "Te kyykäärmeen sikiöt! Kuka teitä neuvoi välttämään tulevaista vihaa? Ja kuivuneille puille, jotka ovat siinä korvessa kussa hän huutaa, sanoo hän tällä tavalla: "Jokainen puu, kuin ei hyviä hedelmiä kannan, hakataan pois ja tuleen heitetään. Jo myös on kirves pantu puitten juureen, j. n. e." Kuuroille ja mykille hän huutaa, mutta ei kuivuneilla puilla ole korvia. Ainoastaan seinät ja pahdat vastaavat: "Hakataan pois ja heitetään tuleen!" Huutavan ääni huutaa vielä: "Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on läsnä." Vaan koska huutavan ääni niin huutaa, tulee myös joku riekko nauramaan, joku pissihaukka kurkistelemaan ja joku yölintu lentämään.

Näille metsän pedoille, jotka ennen eivät ole kuulleet ihmisen ääntä, kuuluu tämä huutavan ääni korvessa niin oudolta, vaikka ne eivät ymmärrä yhtään sanaa parannuksen huudosta, vaan vääntelevät päätänsä ja pitävät sen suurena ihmeenä, että nyt katumuksesta ja parannuksesta saarnataan; heille käypi niinkuin maailman viisaille pakanallisessa kaupungissa Ateenassa. Koska Paavali rupesi heille saarnaamaan tuntemattomasta Jumalasta, kokoontuivat he hänen ympärilleen ja sanoivat: "Mitä tämä lipilaari tahtoo sanoa? Hän näkyy utoja jumalia meille ilmoittavan."

Niin tapahtui myös niille maailman herroille, joille Johannes Kastaja rupesi saarnaamaan parannuksesta, että se saarna kuului heidän korvissaan niinkuin koiran haukkuminen. Koska hän kutsui heitä kyykäärmeen sikiöiksi, sa-

noivat he viimein, että hänellä on perkele.

Mitähän tänänaikaiset herrat sanoisivat, jos joku senkaltainen mies, kuin Johannes Kastaja, rupeaisi huutamaan korvessa: "Tehkää parannus?" He sanoisivat vissimmästi: "Ei se ole muu kuin haukkuminen; sillä miehellä on perkele." Niin sanovat herrat ja niin sanovat suruttomat talonpojat: "Sillä miehellä on perkele, sillä hän haukkuu kunniallisia ihmisiä." Muutamat kysyvät häneltä: "Oletko sinä Vapahtaja, oletko sinä Kristus, vai oletko profeetta? Eli mikä mies sinä olet, koska sinä olet alkanut niin kovin saarnaamaan parannusta ja tuomitsemaan ihmisiä?"

Vanha Aadami on nimittäin niin kranttu, että hän tahtoo ensin tietää mikä mies se on, joka häntä tuomitsee. Niinkuin hän on harjaantunut maallisessa oikeudessa apleeraamaan korkeampaan ja korkeampaan oikeuteen, vaikka hän olisi kuinka väärässä, niin hän tahtoo myös tehdä hengellisissä asioissa. Koska hänelle julistetaan Jumalan ankara vanhurskaus ja tuomio, sanoo hän: "Oletkos Kristus?" Ja koska Kristus tuli ja julisti suruttomille saman kovan tuomion, sanoivat maailman herrat: "Oletkopa sinä Jumala, ja miksi sinä itsesi teet?" Viimein saavat suruttomat apleerata perkeleen tuomioon eli perkeleen oikeuteen. Ja se maailman suuri ruhtinas sanoo varsin orjilleen: "Tappakaat pois semmoisia, jotka teitä haukkuvat ja tuomitsevat! Imekää kristittyin verta!"

Perkeleen orjat ajattelevat näin: "Meillä on isä, nimittäin Jumala; me olemme siveät ja kunnialliset ihmiset; ei ole vielä yksikään pappi soimannut mei-

tä vääryydestä. Pitäisikö tuommoisen lipilaarin saarnaaman meille tuomiota. Hän näkyy tahtovan ilmoittaa meille outoja jumalia, mutta meillä on laki,” — nimittäin vanhan Aadamin laki — “ja meidän lakimme jälkeen pitää hänen kuoleman, sillä hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi.”

Koska siis juudalaiset ja pakanat apelleeraavat perkeleen oikeuteen, silloin tulee tällöinen tuomio, että Johannes Kastaja kadottaa kaulansa yhden huoran tähden; Jeesus tuomitaan ristipuuhun niinkuin Jumalan pilkkaaja, väärä opettaja ja kansanhäiritsijä; Jeesuksen opetuslapsia vihataan, vainotaan ja poljetaan kristinuskon tähden; ja kaikkein niitten päälle, jotka meinaavat jotakin puhua kristillisyydestä, pitää kannettaman maaherralle Pontius Pilatukselle, että hän opettaa ihmisiä väärin ja että hänellä on perkele, koska hän ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Toinen tutkistelemus: Kuinka huutavan ääni korvessa valmistaa Herralle Jeesukselle tien ihmisten sydämiin? Vaikka maailman lapset niinkuin pilkkaamisen vuoksi kysyvät Johannekselta: “oletkos Kristus?” ei hän kuitenkaan sano olevansa muu kuin huutavaisen ääni korvessa ja että hänen virkansa on valmistaa Herralle tietä. Mutta tätä tietä valmistessa kohtaa häntä ei ainoastaan vuoret ja kukkulat, jotka pitäisi alennettaman, vaan myös laaksot ja kuopat, jotka pitäisi korotettaman, niin myös kalliot, jotka pitäisi silitettämän. Luonnollisen ihmisen sydämessä on väärät perustukset, joita tien tekijän pitäisi pois saaman ennenkuin tie aukenee ihmisen sydämeen. Nämät väärät perustukset ovat

ensinnä luonnollinen siveys, joka estää häntä tulemasta niin suureksi syntiseksi, että hänen täytyisi mennä kadotukseen, jos Vapahtaja ei pääse sydämeen. Tämä väärä perustus tunnetaan siitä, että koska surutointa ihmistä soimataan vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, nousevat varsin vanhan Aadamin korvat pystyyn. Vanha Aadami kieltää varsin häpeällisiä töitä, joita hän on tehnyt, ja kaunistelee niitä syntejä, joissa hän on kiinni. Ei vanha Aadami ole huora, ei varas eikä ryöväri; mutta vanha Aadami on niin siveästi elänyt, ettei kenenkään tarvitse tulla häntä soimaamaan vääryydestä.

Toiseksi on suruttomilla vielä kuollut usko, jolla hän ottaa ja omistaa itselleen Jumalan armolupauksia, vaikka totinen katumus ja parannus ei ole koskaan tapahtunut. Näin pettää hän itsensä väärällä luulolla, että hän on Jumalan lapsi, vaikka hän on kokonaan riettaan hallussa. Niin tekivät myös juudalaiset, jotka sanoivat: “Meillä on isä, nimittäin Jumala.” Kyllä vissimmästi joka surutoin ihminen kantaa salaisesti niitä kunniallisia ajatuksia itsestään, että hän on Jumalan lapsi. Rietas paisuttaa varsin hänen sydämensä, jos joku kristitty sanoo, että suruton ihminen on isästä perkeleestä. Senkaltaisia saarnaajoina hän ei viitsi kuullakaan. Kuinkapa hän saattaa tuntea, että hän on isästä perkeleestä, koska hän on siivosti elänyt, vieläpä uskoo Vapahtajan päälle ja on tullut Jumalan lapseksi kasteessa, vieläpä käypi hän kirkossa ja Herran ehtoollisellakin.

Koska nyt huutavan ääni korvessa rupeaa huutamaan parannusta ja sanoo maailman siveille huorille: “Te kyykkär-

meen sikiöt, kuka teitä on neuvonut välttämään tulevaista vihaa?” Niin suutuu vanha Aadami huutajalle ja kysyy: “Oletko sinä Kristus?” Ja viimein sanoo hän: “Sillä miehellä on perkele; ei sillä miehellä ole täysi järki; sillä miehellä on joku vika noussut päähän, koska hän niin hävyttömästi haukkuu kunniallisia ihmisiä”.

Nyt tahtoisivat tämänaikaiset Juudalaiset kysyä, minkätähden Johannes Kastaja niin kovin haukkui seurakunnan parhaita miehiä? Senkaltaisella haukkumisellako hän valmisti tien Herralle? Jaa, juuri haukkumisen kautta hän valmisti tien Vapahtajalle. Arvaattekos, minkätähden hän haukkui? Jaa, sentähden, että surutoin ihminen ei hauku itseään koskaan. Jos te tuomitsitte itsenne, niin ei teitä tuomittaisi, sanoo Paavali. Ja Vapahtaja sanoo Juudalaisille: “En minä teitä tuomitse, mutta yksi on, joka teitä tuomitsee, nimittäin Mooses, jonka päälle te luotate”. Koska ihminen ei kärsi tuomiota, niin se merkitsee, ettei hän pidä itseään tuomion alaisena. Ja Mooses eli se Jumalan laki, joka Mooseksen kautta on annettu, pitää viimein tuomitseman häntä, koska omatunto rupeaa kantamaan hänen päälleen, ettei hän ole pienintäkään käskyä täyttänyt.

Tämänaikaiset Juudalaiset lukevat oman tuomionsa joka sunnuntai, koska he synnin tunnustuksessa tunnustavat, että he ovat ansainneet iankaikkisen kadotuksen. Mutta kuollut usko pistää nyt nokkansa niinkuin varas keituri seinän raosta lammashuoneeseen ja sanoo: “Ilmankin Jumala on armollinen, ei Hän ainakaan paiskaa siveitä ihmisiä helvet-

tiin koska he uskovat Vapahtajan päälle”. Joo, se on kyllä tosi, että Jumala on armollinen, mutta kenelle hän on armollinen? Semmoisilleko Hän on armollinen, jotka eivät kadu syntejään koskaan? Vai niillekö Hän on armollinen, jotka varastavat Hänen armoaan ja omistavat Hänen armolupauksiaan, mutta eivät tahdo kumminkaan parantaa elämäänsä tahi luopua vanhoista kotosynneistään, ei tahdo tehdä kumpakaan, ei katumusta eikä parannusta? He uskovat Vapahtajan päälle, ja elävät niinkuin pakanat. He ovat niin rakkaat Vapahtajalle, että he antaisivat Hänelle suuta. Mutta maailma ja viinapullo on vielä rakkaampi. He uskovat siis, että Jumala on armollinen siveille huorille ja rehellisille varkaille, raittiille juomareille ja kunniallisille viinaporvareille.

Mutta katuvaiset huorat, katuvaiset varkaat ja katuvaiset juomarit eivät jaksaa uskoa mitään, ennenkuin heille annetaan uskon ja rakkauden voima. Mutta siveät huorat kyllä uskovat, että Jumala on armollinen, rehelliset varkaat kyllä uskovat, raittiit juomarit myös uskovat, ja kunnialliset viinaporvarit erinomattain uskovat, että Jumala on armollinen heille, mutta ei niille, jotka huokaavat, eikä niille ollenkaan, jotka haukkuvat. Sentähden sanoivat myös Juudalaiset, että Johanneksella on perkele. Samoin sanoivat he myös Vapahtajalle. Sama usko on tämänaikaisilla Juudalaisilla ja viinaporvareilla, että niillä on perkele, jotka soimaavat syntiä ja vaativat oikeaa katumusta; mutta juomareilla ja viinaporvareilla on Pyhä Henki.

Niillä on perkele, jotka huutavat korvessa: “Tehkää parannus!” Mutta niillä

on Pyhä Henki, jotka itkevät kirkossa, ja nauravat kirkon takana; ovat siveät kirkossa ja huoraavat kirkon takana; ovat raittiit kirkossa ja päissään kirkon takana; tekevät jumalisuuden kauppaa kirkossa ja viinakauppaa kirkon takana.

Koska nyt huutavan ääni korvessa soimaa ihmisiä synnistä ja jumalattomasta elämästä, silloin kysyvät armonvarkaats: "Oletko sinä Kristus? Tämällä haukkumisellakos tie valmistetaan Vapahtajalle?" Joo, niin valmistetaan tie Vapahtajalle, että ihmisiä soimataan synneistä. Ja jos ihminen ei tule sen soimauksen kautta syntiseksi, niin menee hän siveänä helvettiin, mutta siveät ja armonvarkaats luulevat, että ihminen paatuu haukkumisen tähden. Niin se pitää oleman, että jotka jo ovat paatuneet, heidän pitää paatuman vielä enemmän.

Olikohan se Vapahtajan syy, että Juudalaiset paatuivat, jota enemmän heitä soimattiin ulkokullaisuudesta? Taisi olla Vapahtajan syy, että Juudas hirtti itsensä, ja että Juudalaisilla oli niin suuri hengellinen viha Vapahtajalle ja kristityille. Taisi olla kristittyin syy, että pakanat ja paavilaiset ovat paistaneet kristityitä. Jos ihminen ei tule semmoisia syntejä tuntemaan, joita rietas on häneltä kätkenyt suruttomuuden tilassa, niin hän ei tule niin suureksi syntiseksi, että hän tuntee vajoavansa kadotukseen jos apua ei tule. Ihmisen pitää tuleman riettaan kaltaiseksi ennenkuin hän tulee kerjäläiseksi.

Maailman herrat sanoivat, että Johanneksella oli perkele ja Vapahtajalla oli perkele; ja pakanat sanoivat, että kristityt olivat pahoilta hengiltä riivatut. Ja joka vielä nytkin rupeaisi niin hauk-

kumaan siveitä ja kunniallisia ihmisiä kuin silloin kun Johannes ja Vapahtaja haukkui heitä huoruuden sukukunnaksi, kyykäärmeen sikiöiksi ja valkeaksi sivutuiksi seiniksi, niin kyllä sanottaisiin: "Sillä miehellä on perkele". Maailman siveät huorat ja kunnialliset viinaporvarit kysyvät ainakin: "Tuolla tavallakos tie valmistetaan Vapahtajalle?" Sillä tavalla juuri. Ja joka muulla tavalla valmistaa tien Vapahtajalle, kuin kovan lain kautta, hän valmistaa riettaalle tien. Maailman suruttomat ihmiset sanovat vielä: "Ei ole apostolit niin saarnanneet. Eivät he ole niin hävyttömästi haukkuneet kristityitä, kuin täällä haukutaan."

Jaa, ne ovat vielä pahemmin haukkuneet suruttomia ja pakanoita, niinkuin esimerkiksi Pietari soimasi surutointa kansaa Helluntaina: "Te tapoitte kunnian Herran". Ja Stefaanus soimasi Juudalaisia: "Te seisotte aina Pyhää Henkeä vastaan niinkuin teidän isänne, niin myös tekin". Niin myös Paavali haukkui pakanoita hirmuisesti Ateenassa. Ja erälle miehelle, joka oli kristillisyyttä vastaan, sanoi hän: "O, sinä perkeleen poika, täynnä kaikkea vilppiä ja petosta, ja kaiken vanhurskauden vihamies! Et sinä lakkaa väännelemästä Herran oikeita teitä".

Katso, niin haukkui Paavali semmoisia, jotka sanoivat kristillisyyden vääräksi. Ja sen haukkumisen tähden olivat Juudalaiset ja pakanat vihaiset hänelle. Mutta koska apostolit kirjoittavat kääntyneille kristityille lähetyskirjojaan, silloin he panevat enemmän evankeliumia kuin lakia, puhuvat enemmän Jumalan armosta kuin Jumalan vihasta, sentähden, että ne kristityt

olivat heränneitä ja armoitettuja sieluja. Mutta nyt tahtovat suruttomat ja kastetut pakanat omistaa itselleen sen, mitä apostolit ovat kirjottaneet kääntyneille kristityille.

¹Suruttomat luulevat, että he ovat kristityt, ja että kaikki, mitä Raamatussa puhutaan uskosta, armosta ja Jumalan laupeudesta, se kuuluu heille. Mutta lakia, tuomiota ja Jumalan vihaa eivät suruttomat omista itsellensä. Suruttomat sanovat heränneille ja armoitetuille: "Ilmankin Jumala on niin armollinen meille, kuin teille." Mutta Jumala ottaa pikemmin katuvaaisia perkeleitä vastaan, kuin siveitä ja hurskaita, jotka eivät parannusta tarvitse.

Ja jos täälläkin olisi aivan kristityitä, niin meidän saarnamme kuuluisi erilaihin. Mutta kussa on paljon suruttomia ja armonvarkaita, siinä ei tarvitse niin paljon evankeliumia saarnata. Ja kristityt tosin tuntevat lain saarnan olevan tarpeellisen, niin kuin laki on niiden kurittaja Kristukseen, joiden omatunto on herännyt. Ja jos Johannes Kastaja ei olisi kovan lain kautta valmistanut Herralle Jeesukselle tietä ihmisten sydämeen, olisivat nekin harvat sielut, jotka silloin uskoivat Vapahtajan päälle, tulleet armonvarkain, sillä Johannes Kastaja osoitti heränneille sieluille Vapahtajan, ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnit."

Ja meidän tarkoituksemme on, että näyttää Vapahtaja katuvaisille, murheellisille ja alaspainetuille, jotka totisesti armoa tarvitsevat, jotka eivät jaksaa elää, jos Jumala ei anna heidän syntiänsä anteeksi. Niin kuin myös Johannes Kastajan isä tämän päivän evankeliumissa en-

nustaa hengessä, kuinka hänen poikansa Johannes oli kutsuttu ylimmäisen profeetaksi, käymään Herran kasvojen edessä, valmistamaan hänen teitensä ja antamaan autuuden tunnon hänen kansallensa, heidän syntiänsä anteeksimiseksi. Niin on kaikki heränneet opettajat pantu valmistamaan Herralle Jeesukselle tietä ihmisten sydämeen. Mutta riettaan palvelijat, joiden sydämeen on valmistettu tie tämän maailman jumalalle, suuttuvat kovin jokaiselle saarnamiehelle, joka ei anna heille oman tunnon rauhaa.

Meidän toivomme on, että ne harvat sielut, joiden sydämeen on valmistettu tie Herralle Jeesukselle, rupeavat seuraamaan Jeesusta yrttitarhasta Golgatan mäelle seuraten hänen verisiä askeleitaan Golgatan mäelle, että he viimein pääsisivät Siionin vuorelle veisaamaan uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle sen suuren voiton edestä, jonka se suuri Sotasankari on voittanut synnin, kuoleman ja perkeleen ylitse, koska hän vaelsi niitä raskaita ja verisiä askeleita yrttitarhasta Golgatalle. Kuule, sinä suuri Ristinkantaja, kaikkien murheellisten ja alaspainettujen huokaus, koska he seuraavat sinun askeleitasi. Amen

Jäljennös (loppulehti) / Kollerin kokoelma 62g / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennös (alkurivit) P. Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto / Teksti pääosalta Uudesta Postillasta /

¹ Kollerin kokoelman loppulehti alkaa tästä

Ääni sanoo: saarnaa. Ja hän sanoi, mitä minun pitää saarnaaman: Kaikki liha on ruoho, ja hänen hyvytensä niin kuin kedon kukkanen. Ruoho kuivuu ja kukkanen lakastuu, sillä Herran henki puhalsi siihen. Kansa tosin on ruoho. Ruoho kuivettuu, ja kukkanen lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti. Jesaja 40: 6 - 8.

Mitä profeetta Jesaja päivän epistollassa puhuu ruohosta ja kukkasista, kuuluu hengellisiin niin hyvin kuin maallisiin. Ei ainoastansa ihmisen ruumis ja ulkonainen kauneus ole niin kuin ruoho, joka pian kuivettuu, vaan myös hänen hyvytensä on niin kuin kedon kukkanen, joka lakastuu.

Jos profeetta hyvyyden kanssa ymmärtää maallisen hyvyyden, niin se menee pois ja lakastuu niin kuin kukkanen. Jos profeetta ymmärtää tässä paikassa hengellisen hyvyyden, niin sen pitäisi pysymän enemmän aikaa. Jos ei kesä olisi niin lyhykäinen pohjan maalla. Mutta vihollinen tahtoo viedä sekä maallisen että hengellisen hyvyyden, jos ihminen ei valvo sen hyvyyden ylitse. Vihollinen panee hänet pian haaskaamaan Jumalan armoa, jos tuhlaajapoika ei pysy Isän huoneessa, vaan menee vieraalle maalle. Mutta on uskottavaa, että ihmisen hyvyyden kanssa ymmärretään maallista hyvyttä, niin kuin ruokaa, juomaa, terveyttä ja ruumiin voimia ja muuta sen kaltaista. Kaikki nämä vertaukset ovat itsestänsä selvät, eivätkä tarvitse niin paljon selitystä, sillä jokapäiväinen koettelemus todistaa, että ihmisen

hyvyys on niin kuin kedon kukkanen, joka pian katoaa.

Ja jos nyt kaikki ihmiset ajattelisivat nuoruutensa aikana, että heidän hyvytensä on niin kuin kukkanen kedolla, joka Juhannuksen aikana on kauneimmassa kukoistuksessa, mutta on jo elokuussa lakastunut, niin he mahtaisivat Juhannuksen aikana hakea iankaikkisuuden kukkasia, jotka eivät muuta väriänsä. Katsokaa, kuinka pieni lapsukainen ihastelee katsellessaan ensimmäisiä kevätkukkasia. Hän tekee niistä kruunuja ja kranseja, mutta raavas ihminen paskantaa niiden kukkasten päälle, eikä pidä niistä mitään, sillä hänen sydämensä on tarttunut maailmaan. Hän katsoo sen koreuden päälle, jonka maailman konstimestarit ovat tehneet vaatteitten päälle. Ei hän ymmärrä enää siitä koreudesta mitään, jonka Jumala on maallannut viheriöitävän niityn päälle. Katsokaa kukkasia kedolla, kuinka ihanasti he leitsottavat. Eivät he kudo eivätkä kehää. Kuitenkin Salomo, se suuri herra, ei ollut yhdenkään niiden vertainen kaikessa kunniassansa.

Mutta kukkanen lakastuu. Kukkasten kauneus ja koreus katoaa pian. Niin myös ihmisen kauneus ja koreus loppuu pian. Ei ole monta kymmentä ajastaikaa kulunut, ennen kuin nuoruuden kauneus ja miehuus on loppunut. Jos ei uskovaisilla olisi parempaa elämää odotettavana, kuin tämä lyhykäinen ja vaivalloinen elämä, niin olisi paras Jobin kanssa sanoa: Ihminen on luotu onnettomuuteen, niin kuin lintu lentämään. Eli niin kuin Paavali todistaa: Jos meillä ainoastaan tässä elämässä olisi toivo Kristuksen päälle, niin me olisimme viheliäisem-

mät kaikkia muita luontokappaleita. Sil-
lä ei suinkaan kristityillä ole hauskaa
maan päällä, joidenka pitää oleman alin-
omaisessa sodassa ja kilvoituksessa per-
keleen, maailman ja oman lihan kanssa.

Mutta, Jumalan kiitos, kristityillä on
se toivo ja uskallus Jumalaan, että ian-
kaikkisuuden kukkasat kasvavat heidän
hautansa päällä, jos he vireästi poimi-
vat niitä ja istuttavat ne iankaikkisuu-
den ihanalle rannalle. Jos he, niin kuin
pienet lapsukaiset, tekevät iankaikki-
suuden kukkasista kruunuja ja seppe-
leitä. Maallinen kukkanen lakastuu. Ih-
misen kauneus ja miehuus loppuu,
mutta ne kukkasat, jotka kasvavat ian-
kaikkisuuden ihanalla rannalla, eivät
varise eivätkä muuta väriänsä. Etsikää,
etsikää, lapsukaiset, hakekaa iankaikki-
suuden kukkasia. Koska te tulette ko-
tia, saatte tehdä kruunuja niistä ja pan-
na ylös korkean katon alle Johannek-
sen syntymäpäivänä.

Johanneksen kukat ja Pietarin kukat
kasvavat vielä pohjan maalla. Ja orjan-
tappuran punaiset ruusut näkyvät siellä
ja täällä enon rannalla kuivassa paikas-
sa. Orjantappurakruunu on tehnyt luke-
mattomat haavat Jeesuksen päähän,
joista veri on vuotanut. Siitä tulevat ne
punaiset ruusut, jotka orjantappuran
ruusuiksi kutsutaan. Ja koska nyt Juh-
nuksen aikana kaikki kukkasat ovat
puhkeamaisillaan, vaikka kylmyys tah-
too niitä estää kasvamasta, pitäisi mei-
dän rukoileman, että Herra antaisi arm-
mollisen aurinkonsa paistaa niitten pääl-
le, ja antaisi kastetta taivaasta, että Jo-
hanneksen kukat kasvaisivat ja orjan-
tappuran ruusut levittäisivät punaiset
ruusut, ja iankaikkisuuden kukkasat,

jotka eivät muutu, istutettaisiin meidän
hautamme päälle, koska kaikki maalli-
set kukat lakastuvat. Kuule, orjantappu-
roilla kruunattu Kuningas, murheellis-
ten, katuvaisten ja alaspainettujen ruko-
us. Isä meidän j. n. e.

Me kuulimme meidän pyhästä evan-
keliumistamme, kuinka Sakaria täytet-
tiin Pyhällä Hengellä ja ennusti, mitä
varten Johannes oli syntynyt maail-
maan, nimittäin valmistamaan tietä Her-
ralle, ja antamaan autuudentunnon kan-
salle heidän syntiensä anteeksisaami-
seksi, ja valaisemaan niille, jotka pime-
ässä ja kuolon varjossa istuvat. Seuraa-
vaisesti siitä pitää meidän tällä armon
hetkellä perään ajatteleman ja tutkistele-
man ensiksi, kuinka Johannes valmistaa
tietä Vapahtajalle. Toiseksi, kuinka hän
antaa autuuden tunnon syntien anteeksi-
saamisen kautta. Kolmanneksi, kuinka
hän on tullut valaisemaan niille, jotka
pimeässä ja kuolon varjossa istuvat.
Herra antakoon voimaa ja väkevyyttä
tienvalmistajalle, autuudentunnon anta-
jalle ja kuolemanvarjon hajottajalle.

1. Kuinka Johannes valmistaa tien
Vapahtajalle? Profeetat olivat ennen
vanhassa testamentissa valmistaneet
tien Vapahtajalle, mutta maailman
tuisku ja rajuilma oli ottanut tämän
tien pois, ettei tuntunut enää tolaa. Jo-
hanneksen syntymän aikana ei ollut
monta sielua, jotka noudattivat tätä to-
laa. Iankaikkisuuteen matkustavaiset
olivat eksyneet pois ja vaelsivat aivan
vääriä teitä. Muutammat harvat sielut,
esimerkiksi vanha Simeon ja Hanna
profetissa, Josef ja Maria, tunnusteli-
vat jaloillansa tätä vanhaa tolaa, mutta

hidas oli niiden kulkeminen ja matkustaminen.

Johannes tuli nyt tätä tietä valmistamaan. Mutta raskaalla tunnolla täytyi hänen valmistaa tätä tietä, sillä rietas oli vierittänyt tien päälle isoja kiviä, kantoja, hirsiä ja juurakoita. Vuoret ja kukkulat olivat molemmin puolin tietä, joista kaikenlainen roska, lika ja loka oli vierinyt laaksoihin. Siihen vielä rapakkojänkät, joissa ihminen vajoaa mutaan, kussa ei pohjaa ole. Niitten täyttämiseksi tarvitaan monta sataa kuormaa kiviä, ennen kuin ne rupeavat kantamaan.

Tässä on työtä, ja tässä on vaivaa tien valmistajalle. Tuskin hän saa kahta kynnärää päivässä valmiiksi. Johanneksen täytyi ensinnä saarnata lakia omantunnon heräykseksi. Ja ne, jotka hänen saarnansa kautta heräsivät, kastoï hän Jordanin virrassa, ja he tunnustivat syntinsä. Mutta vuoret ja kukkulat rupesivat vastaamaan. Ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset kysyivät Johannekselta: "Kukas olet? Oletkos Kristus?" Maailman herrat rupesivat varsin moittimaan Johanneksen kovia saarnoja, koska hän tuomitsi heitä, ja haukkui heitä kyykkäärmeen sikiöiksi. He sanoivat, että Johanneksella on perkele. Hän on hengellisessä ylpeydessä.

Mutta tietä hän kuitenkin valmisti Herralle Jeesukselle lain saarnaamisen kautta. Ja niille, jotka heräsivät laista, osoitti hän sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Mutta luuletteko, että niitä oli paljon, jotka silloin heräsivät? Siinä kansanpaljoudessa olisi pitänyt olla monta tuhatta herännyttä. Mutta me kuulemme, ettei ollut enempi kuin 500, jotka saivat näh-

dä Vapahtajan hänen ylösousemisensa jälkeen. Ja ne 500 olivat ilman epäilemättä seuranneet Jeesusta Galileasta. Jos ne ovat kaikki heränneet Johanneksen lakisaarnoista, se on meille tietämätöntä. Mutta sen me arvaamme varsin kaikista asian haaroista, että ne, jotka ovat oikein heränneet, eivät ole saattaneet mennä muualle kuin Jeesuksen tykö.

Muutamat olivat jo takaisin menneet ja heittäneet seuraamasta Jeesusta, koska hän puhui heille muutaman kovemman sanan. Ja niin se näkyy vielä nytkin tapahtuvan, että moni, joka on alkanut seuraamaan Jeesusta, kääntää hänelle selkänsä, koska kovemmat kiusaukset kohtaavat. Eivät ne raukat jaksa luopua maailmasta. Eivät ne jaksa kilvoitella. Ei ole valvominen, ei ole itsensä kieltäminen, ei ole sota ja kilvoitus. Niille tulee pitkäksi ja vaivalloiseksi tämä matkustaminen maailman korvessa.

Niin pian kuin huoruuden perkele rupeaa liikkumaan lihassa, ylen antavat he taivaallisen Ylkämiehensä ja tarttuvat maailmaan. Ei ole siis monta sielua, jotka kostuvat ylösastumisen vuorelle. Katsokaa perään, te harvat sielut, jotka vielä seuraatte Jeesusta ja hänen opetuslapsiansa, kuinka te kostuisitte ensinnä ylösousemisen mäelle, kussa Jeesus on ristiinnaulittu, ja sitten taivaaseen astumisen vuorelle, kussa enkeleitten lupaus on annettu niille, jotka katsovat ylös taivaaseen.

Te Galilean miehet! Mitäs te katsotte ylös taivaaseen. Tämä Jeesus, joka on teiltä ylös otettu taivaaseen, on tuleva, niin kuin te hänen menevän näitte. Te Galilean miehet, jotka nyt olette erotetut Jeesuksen näkyväisestä näkemisestä.

Ovatkos enkelit sanoneet teille, ettei sovi teidän katsoa ylös taivaaseen? Ovatkos enkelit teille sanoneet, että teidän pitää katsoman alas maahan? Eivät ole enkelit sanoneet: Älkää katsoko ylös taivaaseen, vaan he ovat kysyneet: Mitä te katsotte ylös taivaaseen? Enkelit ovat luvanneet, että Jeesus on sieltä tuleva, niin kuin te hänen menevänkin näitte. Uskokaa, te Galilean miehet, että hän on sieltä tuleva, ja tulee pian noutamaan omiansa pois. Pyörtäkää ylösastumisen vuorelta ilolla ja riemulla Jerusalemiin, ja saarnatkaa evankeliumia, odottaen joka päivä, joka hetki, että Jeesus tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

2. tutkisteleminen. Johannes on tullut antamaan autuuden tunnon kansalle syntien anteeksisaamisen kautta. Koska Johannes on valmistanut tietä ihmisen sydämeen kunnian Herralle kovan lakisaarnan kautta, josta muutamat ovat heränneet synnin unesta, ja ovat alkaneet murhetta pitämään heidän sieluistansa, silloin ovat myös synnit tulleet raskaaksi tunnon päällä. Ja nämä synnit painavat heränneitä helvettiin, jos ei tule lupaus syntien anteeksisaamisesta. Ei tule heränneille autuuden tunto, jos he eivät saa syntejä anteeksi. Mutta kukas niille nyt synnit anteeksi antaa, koska ylimmäiset papit, kirjanoppineet ja fariseukset eivät anna heränneille syntejä anteeksi, mutta suruttomille ja armonvarkailla kyllä antavat synnit anteeksi.

Jos ihmisen Poika maan päällä vakuuttaa katuvaaisia, murheellisia ja epäileväisiä syntien anteeksisaamisesta, jos ihmisen Poika sanoo halvatuille: sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, niin papit, kirjanoppineet ja fariseukset sa-

novat: Tämä pilkkaa Jumalaa. Kenen siis pitää antaman halvatuille synnit anteeksi, jos ei ihmisen Poika, joka on tullut syntisiä vapahtamaan ja autuaaksi tekemään?

Johannes ei tullut syntisiä paiskamaan helvettiin, mutta hän on tullut antamaan kansallensa autuudentunnon syntien anteeksisaamiseksi. Niin pian kuin synnit rupeavat vaivaamaan ja tulemaan raskaaksi tunnon päälle, osoittaa Johannes sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit. Ja ne Johanneksen opetuslapset, jotka tämän osoittamisen jälkeen rupeavat seuraamaan Jeesusta, saavat syntinsä anteeksi ja pääsevät autuudentuntoon. Mutta ne onnettomat sielut, jotka eivät seuraa Jeesusta, vaan menevät yhdeksän spitalisen kanssa maailmaan, eivät saa syntejensä anteeksi, vaikka he vielä uskoisivat, niin kuin juutalaiset, että Jumala on heidän Isänsä.

Monta on niitä tällä ajalla, jotka uskovat, että Jumala on heidän Isänsä, vaikka he eivät ole tulleet autuuden tuntemiseen syntien anteeksisaamisen kautta. Ja moni, joka on kerran saanut syntinsä anteeksi, on jälkeen ottanut synninkuorman päällensä ja alkanut itse kantamaan. Ja monta on myös alkanut syntiä tekemään Jumalan armon päälle, joidenka synnit eivät ole anteeksi annetut, mutta pidetyt.

Ne ensin mainitut ovat armonvarkaat, jotka eivät koskaan ole syntejensä anteeksi saaneet, vaikka he niin luulevat. Ne eivät tykkää ollenkaan Johanneksen lakisaarnoista, sillä ne sanovat, että Johanneksella on perkele. Ne erottavat itsensä opetuslasten seurasta. Eivät

ne seuraa Johannesta, eivätkä ne seuraa Kristusta. Ne sopivat parhaiten maailman kanssa, ja riitelevät Kristuksen kanssa ja sanovat: Meillä on Isä, nimittäin Jumala. Mutta Kristus sanoo heille: Te olette siitä isästä perkeleestä.

Mutta toinen joukko, jotka ovat ottaneet synninkuorman kantaakseen, on epäuskon vangit, jotka istuvat kuoleman varjossa, eivätkä tahdo katsoa Jumalan Karitsan päälle, joka pois ottaa maailman synnit, vaan he katsovat omanvanhurskauden päälle, joka panee kiviä kuorman päälle ja ahdistaa katuvaaisia sieluja metsään, niin etteivät he tohdi ollenkaan katsoa uskon alkajan ja päättäjän päälle. Siitä syystä omavanhurskaus väsyttää heitä, niin etteivät he jaksa enää kantaa Jeesuksen ristiä. Nämä epäuskon vangit istuvat tosin kuoleman varjossa, eivätkä näe elävien maata.

Mutta jos joku ihmisen Poika sanoisi halvatulle: sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, niin eivät he usko. Johannes Kastaja ei ole tullut niitä haukkumaan, vaan antamaan niille autuudentunnon syntien anteeksisaamiseksi. Ja meidän toivomme on, että he rupeavat viimein seuraamaan Jeesusta ja katsomaan sen Ristiinnaulitun päälle, eli sen Jumalan Karitsan päälle, joka pois ottaa maailman synnit, jonka Johannes on näyttänyt murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja raskasta synninkuormaa kantavaisille.

Katsokaa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, te epäileväiset, epäuskoiset, omanvanhurskauden kanssa taistelevaiset, synnin kuormalta alas painetut. Jumalan Karitsa pois ottaa maailman synnit. Kantakaa teidän kuormanne Jeesuksen ristin juu-

reen ja älkää kantako sitä lohikäärmeen ristin juureen. Ne, jotka ovat puhdistetut lohikäärmeen veressä, ovat kantaneet kuormansa lohikäärmeen ristin juureen. Mutta ne eivät ole tulleet autuuden tuntemiseen, eivätkä tule tässä eikä tulevaisessa maailmassa autuuden tuntemiseen.

3. tutkisteleminen. Johannes on tullut valaisemaan niille, jotka pimeässä ja kuoleman varjossa istuvat. Suuri pimeys oli maan päällä, koska Johannes tuli saarnaamaan parannusta. Ei ainoastansa väärä autuuden järjestys, joka papeilta edespantiin kansalle, jonka kautta kansa oli niin opetettu luottamaan oman pyhyytensä päälle, ettei syntisenä pidetty muita kuin portot ja publikaanit, joilla oli tosin karkea ja jumalaton elämä, mutta ei kuitenkaan niin hillitön jumalattomuus kuin täällä monessa paikassa nähdään.

Eivät portot ja publikaanit ole juomarit olleet, eikä sapatin rikkojat, niin kuin täällä, kussa pyhäpäivänä palloa lyödään, ja korttia. Ei pidä sinun löytämän semmoisia turhuuden välikappaleita nimitettynä Raamatussa. Se synnillinen kauppa, jota pidettiin temppelein ympärillä, oli vastoin lakia. Sen tähden otti Vapahtaja ruoskan, ja ajoi ulos temppeleistä kaksijalkaisia ja nelijalkaisia luontokappaleita. Mutta tunnossa oli myös hirmuinen sokeus, koska ei ollut yhdelläkään tunto herännyt. Kaikki papit saarnasivat omasta tekopyhydestä, mutta he eivät saarnanneet katumuksesta mitään. Kristuksesta eli tulevaisesta Vapahtajasta saarnattiin harvoin, mutta sillä lailla, että hänen piti tuleman maalliseksi Vapahtajaksi ja

paneman kaikki valtakunnat allensa. Kaikki tosin odottivat tulevaisen Vapahtajan tulevan niihin aikoihin, mutta he luulivat, että hänen piti lunastaman juutalaisia roomalaisten alta, mutta ei perkeleen vallan alta. Sillä eivät he tunteneet, että koko ihmisen sukukunta oli perkeleen vallan alle joutunut.

Koska nyt Johannes Kastaja lakisaarnan kautta rupesi herättämään ihmisiä ylös synnin unesta, kuuluivat Johanneksen kovat lakisaarnat, niin kuin koira olisi haukkunut. Se oli niin outo ääni, että papit rupesivat kysymään Johannekselta: "Kukas olet? Oletkos Kristus, vai oletkos Elias?" Ja viimein he sanoivat: "Johanneksella on perkele. Hän on hengellisessä ylpeydessä." Se on arvattavaa, että Johannes ei saattanut yhtä haavaa ylösvalaista koko kansaa. Mutta ne harvat sielut, jotka heräsivät Johanneksen lakisaarnoista saivat ylösvalaistuksen. Ne sielut, sanon minä, jotka istuivat hengellisessä pimeydessä, saivat semmoisen ylösvalaistuksen, että he rupesivat syntiänsä tunnustamaan. Pimeyden työt tuotiin valkeuteen. Ne rupesivat parannusta tekemään. Ja ne, jotka kuoleman varjossa olivat, nimittäin epäileväiset sielut, eli epäuskon vangit, niille hän näytti sormellansa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnit.

Mutta eivät kaikki epäuskon vangit ja kuoleman varjossa olevaiset viitsi katsoa hänen päällensä, vaan he katsovat enemmän syntiänsä paljouden päälle, ja oman huonoutensa päälle, kuin Jumalan Karitsan päälle, jonka verisuonia he ovat avanneet synnin te-

rävällä puukolla, eivätkä viitsi kuitenkaan korjata Jumalan Karitsan verta saastaiseen astiaan, mutta puhtaaseen astiaan voisivat he korjata. Moni arvelee näinäkin aikoina, että synti siitä taitaa tulla, jos luontokappaleen veri vuotaa maahan. Mutta eivät ne tunne, kuinka suuri synti siitä tulee, että Jumalan Karitsan veri hukkaan juoksee maahan.

On täälläkin semmoisia kuoleman varjossa istuvaisia, joilla ei ole turvaa taivaaseen eikä maailmaan. Jotka eivät viitsi korjata Jumalan Karitsan verta saastaiseen astiaan. Mutta puhtaaseen astiaan voisivat he korjata. Te kuoleman varjossa istuvaiset ja epäileväiset sielut! Kuinka kauan te tahdotte istua kuoleman varjossa epäuskon vankina, kussa ette saa nähdä armon auringon valoa? Eiköpä Johannes ole näyttänyt teille sormellansa Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit? Kuinka kauan te tahdotte istua kuoleman varjossa, te Jumalan Karitsan teurastuspaikasta kaukana olevaiset? Nyt ovat viimeiset pisarat hänen verisuonistansa tippumassa. Pian veri jättää hänet. Pian Jeesus kuolee kristittyjen sydämissä. Jos he eivät korjaa Jumalan Karitsan verta, ennen kuin hän kuolee, niin he jäävät ilman sovintoverta.

Peskää kätenne Karitsan veressä, te morsiamen piiat, jotka olette kutsutut Karitsan häihin. Ei yhdelläkään ihmisellä ole niin valkeat kädet, kuin niillä, jotka pesevät kätensä veressä. Peskää kätenne Karitsan veressä, te morsiamen piiat. Pian tulevat Karitsan häät. Pian tulevat vieraat taivaasta. Antakaa pestä teidän jalkojanne, te opetuslap-

set, sillä puhtaat jalat pitää olla niillä, jotka ovat mahdolliset tanssimaan taivaan puhtaalla lattialla. Te olette kahlanneet maailman rapakossa. Mustat jalat eivät kelpaa ollenkaan niille, jotka ovat kutsutut Karitsan häihin. Ne mustuttavat taivaan puhtaan lattian, jos ne tulevat mustilla jaloilla. Antakaa siis pestä teidän jalkojanne, ennen kuin te menette Karitsan häihin. Ja ottakaa häävaatteet päällemme ja valmistakaa teidän lampunne. Katsokaa, jos teillä on öljyä lampussa.

Nyt Juhannuksen aikana, koska vielä valkeus on maailmassa, pitäisi kaikkien iankaikkisuuteen matkustavaisten vaeltaman ja poimiman iankaikkisuuden kukkasia, jotka kasvavat iankaikkisuuden ihanalla rannalla ja orjantappuran punaisia ruusuja, jotka kasvavat Siionin vuorella, sillä monta niistä, jotka nyt ovat näkemässä tämän valkeuden, joka Juhannuksen aikana valaisee niille, jotka pimeässä ja kuoleman varjossa istuvat, ovat jo mullalla peitetyt, ennen kuin Johanneksen muistopäivää toiste pidetään.

Rukoilkaa Siionin Kuningasta, jolle Johannes tuli tietä valmistamaan, että hän varjelisi niitä harvoja sieluja, jotka vielä ovat seuraamassa Kristusta, että he jaksaisivat valmistaa tietä Herralle Jeesukselle, että Siionin Kuningas pääsisi kulkemaan ylhäältä alas päin, että joku sielu tulisi pelastetuksi tästä surun laaksosta, ja saisi nähdä Johanneksen taivaan valtakunnassa iloitsevan Yljän kanssa nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen, (paloja hukassa) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

/ Kopio / P. Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Alkuperäisessä olevat aukkopaidat täydennetty kopiosta. Painettu Uudessa Postillassa.

Ja suuri sota tapahtui taivaassa. Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen kanssa, ja lohikäärme soti ja hänen enkelinsä. Ja se suuri lohikäärme, se vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, heitettiin ulos, joka koko maan piirin viettelee. Hänet heitettiin maan päälle, eikä heidän sijaansa enää löydetty taivaassa. Ilm. 12: 7 - 9

Tämä suuri sota, jonka Johannes näki tapahtuvan taivaassa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, on vielä nytkin olemassa, vaikka lohikäärmeellä on nyt eri haamu kuin silloin, koska Johannes näki hänen kamppailevan Mikaelin kanssa. Silloin oli vielä lohikäärmeen päällä se vanha esinahka, jossa hän liikkui pakanallisen haamun kanssa. Hän oli silloin julma sotimaan Mikaelin kanssa, mutta ei hän silloin voittanut mitään, vaikka hän imi paljon kristittyin verta. Mutta nyt hän on muuttanut nahkansa. Hän tulee nyt vanhan kristityn haamussa. Ja hän onkin nyt siinä haamussa julma sotimaan Mikaelin kanssa. Mutta me toivomme, että hänet heitetään ulos taivaasta maan päälle.

Tämä suuri sota taivaassa tapahtuu kolmella tavalla. Ensiksi sotii Mikael ja hänen enkelinsä lohikäärmeen kanssa kunnian valtakunnassa. Toiseksi sotivat he armonvaltakunnassa. Ja tämä suuri sota soi joka päivä kristittyin sydämessä. Koska nimittäin Mikael tulee ihmisen sydämeen ajamaan ulos lohikäärmeen siemeniä, eli niitä seitsemää perkelettä, jotka ovat seitsemän kuoletta-vaista syntiä, silloin tekee lohikäärme kovan vastuksen, eikä tahdo lähteä ulos

ihmisen sydäimestä, vaan puikii ja potkii siellä hirmuisesti, ja tekee sydämen kiipeäksi, kovaksi, ja välistä myös paisuttaa sen. Suruttomat ja armonvargaat eivät * tiedä siitä sodasta mitään, sillä rietas antaa heille rauhan. Mutta heräneessä ja myös armoitetussa tilassa tuntuu kyllä tämä sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Lohikäärme nostaa kiusaukset ja pahat ajatukset, ja tahtoo niitten kautta ahdistaa Mikaelin pois. Mutta Mikael myös sotii ja heittää ulos sen vanhan lohikäärmeen siitä taivaasta, joka on kristityn sydämessä.

Mutta lohikäärme sotii myös kolmanneksi luonnon valtakunnassa pahain ihmisten kautta, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, joista muutamat koettavat kivillä, niin kuin juutalaiset, muutamat kepillä ja halolla, muutamat nyrkillä ja sauvalla, tappaa kristityitä. Muutamat lain voimalla ja muutamat väärän opin kauhistuksella koettavat niitä hävittää. Mutta ei ole se vanha mato voittanut paljon mitään ulkonaisen vainoamisen kautta, sillä mitä julmemmasti hän kävi niitten päälle vainolla ja verenvuodatuksella, sitä suurempi voima annettiin myös kristityille kärsimään kaikkinaiset vaivat.

Johannes näki ilmoituksessa, että kristityt voittivat Karitsan verellä ja hänen sanansa todistuksella, sillä eivät he rakastaneet henkeänsä kuolemaan asti. Mutta mitä hän ei voittanut vainoamisella ja veren vuodatuksella, sen hän voitti väärän opin kauhistuksella, koska hän sai muutamia kristityitä nousemaan hengelliseen ylpeyteen. Silloin tuli niitten välillä iso riita, ei toinen eikä toinen antanut itseänsä alle päin. Eivät he py-

syneet nöyryydessä, vaan nousivat aina oman vanhurskauden kautta ylemmäksi ja ylemmäksi. Silloin pääsi vihollinen hajottamaan kristityitä, kun monta päämiestä tuli seurakuntaan. Viimein nousi niistä paavi, joka sekä maallisen että hengellisen lain voimalla vainosi kristityitä. Hän katsoi oikeat kristityt vääräksi profeetaksi, ja ulkokullatuita hän tunnusti oikeaksi.

Ei siihen aikaan ollut kysymys oikeasta katumuksesta ja parannuksesta. Ei silloin ollut kirkossa armonpenikoita vinkumassa, mutta aivan siveät huorat ja rehelliset varkaat, eli tekopyhät kaikki. Ei paavin seurakunnassa tarvinnut yhdenkään tunnustaa syntiänsä julkisesti seurakunnan edessä eikä sovittaa lähimmäistensä. Mutta siellä oli aivan salarippi. Ja kaikki, jotka asuvat paavin valtakunnassa, bruukaavat vielä nytkin salarippiä. Paavi oli sanonut: Ei tarvitse kenenkään maailmalle huutaa syntiänsä, mutta tunnustakoon paavin edessä kahden kesken. Tuosta tuli viimein helppo sisälle astuminen taivaan valtakuntaan. Joka antoi paaville rahaa, se pääsi varsin taivaan valtakuntaan. Ja silloin oli lohikäärme parhaillansa, koska hän vanhan kristityn haamussa saattoi hallita koko maailman.

Lutherus tuli hänelle vähäisen esteeksi, koska hän rupesi vaatimaan oikean katumuksen ja parannuksen, niin myös elävän uskon ja kristillisen rakkauden. Mutta Lutheruksen usko muuttui pian kuolleeksi uskoksi. Nyt pääsi lohikäärme taas isännäksi maailmassa sen kuolleen uskon kautta, josta ei tule yhtään sydämen ja mielen muutosta, eikä elämän parannusta. Nyt saattavat

armonvarkaat olla jumaliset kirkossa ja jumalattomat kirkon takana. He saattavat veisata kirkossa ja ulvoa kirkon takana. He saattavat olla siveät kirkossa ja huorata kirkon takana. He saattavat siunata kirkossa ja kirota kirkon takana. He saattavat juoda Vapahtajan verta kirkossa, ja pirun paskaa kirkon takana. Ja kyllä rietas antaa heidän uskoa, että he ovat siveät ja hurskaat, saati hän saa hallita sydäntä.

Koska nyt joku herää synnin unesta ja rupeaa pakenemaan henkensä kanssa Vapahtajan tykö, varsin suuttuu vihollinen ja rupeaa maalaamaan sokean raukan silmäin eteen, että tämä heräys ei ole muu kuin hengellinen ylpeys ja villitauti. Heränneet ovat muka väärät profeetat, mutta armonvarkaat ne ovat kristityt. Ja koska rietas on saanut orjansa uskomaan, että heränneet ovat väärät profeetat, silloin ei ole työläs nostaa vihaa ja vainoa maailmanjoukon kautta, että hän pääsisi taas makkaroita tekemään kristittyin verestä.

Ja tämä suuri sota, jonka Johannes näki tapahtuvan taivaassa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, käy nyt heränneitten ja suruttomain välillä, eikä taida niin pian loppua, ennen kuin lohikäärme heitetään ulos taivaasta maan päälle, pitäen suurta vihaa tietäen itsellensä vähän aikaa olevan. Koska nyt lohikäärme on muuttanut nahkansa ja tulee vanhan kristityn haamussa sotimaan Mikaelin ja hänen enkeliensä kanssa, niin on tarpeellinen rukoilla Jumalalta voimaa ja väkevyyttä, että Mikaelin enkelit jaksaisivat hänen enkeleittensä kanssa sotia, että se suuri lohikäärme, se vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan,

joka koko maanpiirin viettelee, tulisi ulosheitetyksi taivaasta. Nimittäin ensin siitä näkymättömästä taivaasta eli kunnan valtakunnasta, ja toiseksi armon taivaasta eli uskovaisten sydämistä, ja viimeiseksi ulkonaisesta seurakunnan hallituksesta eli luonnon valtakunnasta. Rukoilkaamme siis, Mikaelin enkelit, sitä suurta Ristinkantajaa, että hän lainaisi heille sen kaltaisia sota-aseita, joilla he saattaisivat vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet, sillä vihollinen käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien, ketä hän saisi ylösniellä.

Mutta seisokaa perkelettä vastaan, niin hän pakenee. Ja pukekaa päällemme hengelliset sota-aseet, joilla te saattaisitte vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet. Ottakaa uskon kilpi ja autuuden rautalakki ja hengen miekka. Urhoollinen Herran Jeesuksen sotamies ei saata rauhaa tehdä vihollisen kanssa. Ei vihollinen anna rauhaa muille, kuin omille palvelijoillensa. Ei hän niitä kiusaa, jotka häntä uskollisesti palvelevat. Mutta niitten päälle hän käy julmasti, jotka häntä vastaan seisovat.

Pyytäkää siis, anokaa ja rukoilkaa, te Mikaelin enkelit, että Mikael, se suuri Sotasankari, antaisi teille voimaa ja väkyyttä sotimaan lohikäärmeen ja hänen enkeliensä kanssa. Hakkaa päätä hengen miekalla. Pistä lohikäärmeen sydämeen. Kumarra polviasia, sinä uskollinen sotamies, ja huuda niin kuin Daavid syvyydestä korkeuteen. Me tiedämme, että Mikael, se suuri sankari, kuulee niitten huudon, jotka haavoitetulla tunnolla ja vertavuotavalla sydämellä huu-tavat hänen tykönsä: Sinä suuri Sotasankari, tule meille avuksi tässä suuressa

sodassa, ja auta niitä, jotka hädässä ovat! Amen. Isä meidän j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Ensimmäinen tutkistelemus: Joka on suurin, se on pienin. Toinen tutkistelemus: Joka on pienin, se on suurin. Me rukouksemme sitä taivaallista Kuningasta, että kaikki suuret tulisivat niin pieniksi, että he mahtuisivat sisälle, ja että kaikki pienet tulisivat niin suureksi, etteivät he pääsisi enää ulos.

1. Joka on suurin, se on pienin. Opetuslapset tulivat usein tämän kysymyksen kanssa Vapahtajan tykö, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Ensin tulivat Sebedeuksen pojat ja pyysivät Vapahtajalta, että he saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa, mutta Vapahtaja kysyi heiltä takaisin, jos he saattaisivat juoda sen kalkin, jonka hänen piti juoman. Se merkitsee: jos he saattaisivat kärsiä sen suuren vaivan, jonka hän kärsi. Siitä me kuulemme, että se, joka tahtoo istua oikealla eli vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa, hänen pitää juoman sen kalkin, jonka Vapahtaja on juonut. Mutta se kalkki tulee monelle niin karvaaksi, että hän lykkää sen pois ja sanoo: Tämä on paljas myrkky, kuinka minä saatan sen juoda? Jos minä muutoin en pääse taivaan valtakuntaan, ellen minä tätä kalkkia juo, niin se saa jäädä.

Vapahtajan kalkki on vanhalle Aatamille niin karvas, että hän oksentaa paljasta sappea, koska hän siitä vähäisen

maistanut on. Siinä kalkissa on sekä synnin myrkky, joka Vapahtajan on täytnyt juoda pohjaan asti, koska syntiset eivät jaksaneet sitä juoda, mutta siinä kalkissa on myös maailman viha ja pilkka. Joka Vapahtajan kalkista juo, se tulee pilkattavaksi ja vihattavaksi maailmalta. Se tulee kunniattomaksi. Ja sen tähden ajattelee moni, joka siitä vähän maistanut on: Tämä kalkki olisi soma perkeleelle antaa, mutta ei ihmisille. Kuitenkin täytyy kristityn juoda siitä kalkista, jos hän tahtoo taivaan ilosta osalliseksi tulla, sillä Vapahtaja sanoi Sebedeuksen pojille: Sitä kalkkia pitää teidän totisesti juoman, mutta istua oikealla eli vasemmalla puolella minun valtakunnassani, ei ole minun vallassani antaa, vaan jolle Isä on määrännyt.

Kuinkas nyt kävi teille, te Sebedeuksen pojat, ette päässeetkään suurimmaksi taivaan valtakunnassa, vaikka te lupasitte juoda sen kalkin, jonka Vapahtaja on juonut? Toisen kerran tulivat taas opetuslapset kysymään, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin asetti Vapahtaja heidän silmiensä eteen yhden lapsukaisen ja sanoi: "Ellette käännny ja tule lapsen kaltaiseksi, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan." Tästä vertauksesta arvataan nyt, ettei vanha Aatami mahdu taivaan valtakuntaan niin suurena ja paksuna, kuin hän on luonnon tilassa. Vanha Aatami on niin suuri ja paksu, ettei hän mahdu kirkon ovista sisälle, erinomattain pakkasen aikana, koska hän on pannut päällensä kaiken sen koreuden ja siveyden, kuin hänellä on. Vanha Aatami pelkää, että häneltä riisutaan pois kunnialliset silkkivaatteet ja siveyden verkavaatteet,

jos hän menisi siihen kirkkoon, jossa muutamat parkuvat ahtaassa portissa niin kuin sika. Koska yksi parkuu hengen hädässä, niin se parkuminen tekee toiselle pahaa. Ja se, joka on irti, pakenee henkensä kanssa edemmäksi. Niin tekee myös vanha Aatami. Toisen parkuminen hengen hädässä tekee hänelle pahaa, joka ei ole vielä missään hädässä ollut. Ja mikäs asia se on, joka tekee muutamia niin paksuksi, etteivät he mahdu kirkon ovista sisälle? Se on maailman kunnia, joka paisuttaa hänen sydämensä. Se on siveyden verkaturkki, joka ottaa niin paljon sijaa. Ja kuolleen uskon silkkihuvit pääkallossa. Oman vanhurskauden silkkihame. Kaikki nämä maailmankunnian, siveyden, oman vanhurskauden ja kuolleen uskon koreat päällysvaatteet tekevät muutaman vanhan Aatamin niin paksuksi, ettei hän mahdu kirkkoon. Ja kuinkas semmoinen paksu ihminen mahtuu taivaan valtakuntaan, joka on niin komea, suuri ja paksu, ettei hän mahdu kirkkoon?

Ei se ole ainoastansa luonnollinen ylpeys, siveys ja tavara, joka paisuttaa häntä, vaan myös maailman kunnia ja hekuma tekee vanhan Aatamin niin paksuksi. Siihen tulee lihallinen mielen huvitus, maailman ilo ja makea pirun paska, jota vanha Aatami ei tahdo hyljätä. Siihen vielä ahneus ja maailman rakkaus, joka ei laske muutamia kirkkoon, ja sitten taivaan valtakuntaan. Niin suurena ja komeana luulee kuitenkin vanha Aatami pääsevänsä taivaan valtakuntaan. Vaikka Vapahtaja on sanonut, että se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat, jotka sen löytävät.

Kuinka pitää vanhan Aatamin tuleman niin pieneksi, että hän mahtuu ahtaasta portista sisälle? Ei se ole mahdollinen, että vanha Aatami pääsisi siitä ahtaasta portista sisälle nahkoineen ja karvoineen, vaan kaikki värkit pitää riisuttaman pois: Siveyden silkkivaatteet, kunnian verkavaatteet pois. Oman vanhurskauden hame pois. Ylpeyden paksu pöyhkyri pois. Ahneuden musta paita pois. Koreuden kultavitjat, kauheuden korvarenkaat pois. Juopumuksen viinapullo pois. Maailman ilo ja huorain tanssi pois.

Kaikki nämä pahennuksen aineet pitää riisuttaman pois. Ja vielä sittenkin vanhan Aatamin sisuskalut, eli ne seitsemän kuolinsyntiä, joista yksikin vie helvettiin, nimittäin: ylpeys, maailman kunnia, ahneus, varkaus, huoruus, juopumus, kateus. Nämä ovat ne seitsemän perkelettä, joista yksikin paisuttaa sydämen ja tekee ihmisen paksuksi, ettei hän suinkaan mahdu ahtaasta portista sisälle. Nämä kaikki pitää ajettaman pois, ennen kuin ihminen tulee niin pieneksi, että hän mahtuu taivaan valtakuntaan.

Mutta me kuulemme, kuinka riettaan henget huusivat, koska Vapahtaja ajoi niitä ulos ihmisistä. Ne huusivat ja valittivat ihmisen suun kautta: Oletkos tullut vaivaamaan meitä ennen aikaa, sinä Jumalan Poika? Eivät ne silloin huutaneet niin surkeasti, koska he saivat olla rauhassa ihmisen sydämessä. Mutta silloin ne huusivat surkeasti, koska heidän täytyi lähteä ulos ihmisestä. Ja vielä nytkin huutavat riettaan henget surkeasti, koska heidän pitää pakeneman heidän luolistansa. Mutta tämä huutaminen tekee toisille riettaan hengille pahaa. Koska

he kuulevat, että toinen on hädässä, niin toiset, jotka eivät ole vielä meinaamassakaan ulos lähteä sen ihmisen sydäimestä, kussa he asuvat, ajavat orjansa kantamaan heitä ulos. Riettaan henget, sanon minä, ajavat muutamia ulos kirkosta. Ja se ihminen, joka on riettaan hallussa, valittaa, että se huutaminen ja parkuminen tekee heille pahaa.

Mutta ne, joitten sydämistä riettaan henget ovat ulos ajetut, ne sielut, joissa Pyhä Henki on asumassa, iloitsevat, koska riettaan hengille tulee hätä. He tietävät, että siinä ihmisessä on Pyhä Henki, joka huutaa omantunnon vaijassa. Mutta ei se ole ihminen itse, joka niin huutaa, vaan se on rietas, joka on hädässä, koska häntä ajetaan ulos taivaasta, ja hän pitää suurta vihaa, tietäen itsellensä vähän aikaa olevan. Niin todistavat evankelistat, että rietas henki huusi ihmisen suun kautta, koska hänen piti ulos menemän ihmisestä. Mutta ei suinkaan ihminen muutoin tule niin pieneksi, että hän mahtuu taivaan valtakuntaan, vaan riettaan henget, jotka paisuttavat sydäntä ja tekevät hänet suureksi ja paksuksi, ne pitää ajettaman ulos.

Ja tämä on nyt oikea syy, jonka tähden muutamat eivät mahdu kirkkoon. Rietas on paisuttanut sydäntä, etteivät he mahdu. Ei rietas laske semmoiseen kirkkoon, kussa Jumalan Henki liikkuu. Rietas pelkää, että hänelle tulee vaiva siitä, kun toiset ovat hädässä. Kyllä rietas laskee semmoiseen kirkkoon, kussa kaikki istuvat kuurona ja mykkänä. Sillä rietas itse tulee kuuroksi ja mykäksi, koska häneltä kysytään: "Ystäväni, kuinkas tänne tulit, ja ei siinulla ole häävaatteita?"

Mutta koska yksi sika on hädässä, niin toiset pakenevat, sillä se parkuminen tekee heille pahaa. Niin myös, koska yksi riettaan henki on hädässä, niin toiset pakenevat. Eivät he kärsi kuulla, kuinka toinen hädässä parkuu, sillä se tekee hänelle pahaa. Ja sen tähden panee rietas muutamia menemään ulos kirkosta, että he pääsisivät kuulemasta. Ja muutamia ei laske rietas ollenkaan kirkkoon, eikä siihen paikkaan, kussa kristityt ovat koossa rukouksissa, kussa Jumalan henki liikkuu.

Nyt pitää meidän likemmin katseleman, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Koska Sebedeuksen pojat tahtoivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa, silloin määräsi Vapahtaja heitä juomaan siitä kalkista, jonka hänen piti juoman. Mutta tämä kalkki on se hirmuinen vaiva, jonka Vapahtaja on kärsinyt. Mutta jokainen, joka Vapahtajan kalkista on vähäisen maistanut, tuntee, ettei hän jaksu sitä tyhjentää. Ja kuinkapa ihminen jaksaisi sitä kalkkia tyhjentää, koska Vapahtajan täytyi rukoilla: jos mahdollinen olisi, että tämä kalkki menisi pois minulta.

Eivät Sebedeuksen pojat sillä lailla pääse suurimmaksi taivaan valtakunnassa, että he juovat Vapahtajan kalkista, sillä vaikka heidän pitää siitä kalkista maistaman, mutta ei he kuitenkaan jaksu sitä tyhjentää. Sillä Vapahtajan täytyi juoda Jumalan vihan malja juuri tyhjäksi. Ei olisi hänen tarvinnut sitä tehdä, jos Sebedeuksen pojat olisivat jaksaneet sen vihan maljan tyhjentää. Kuitenkin pitää jokaisen kristityn maistaman Vapahtajan kalkista. Muutoin eivät riettaan

henget mene hänestä ulos. Sillä Vapahtajan kalkissa on synnin myrkky, joka karvastelee hirmuisesti ihmisen tunnossa. Siitä varoittavat riettaan henget itsensä, etteivät ne joutuisi omantunnon vaivaan. Koska nimittäin ihminen maistaa Vapahtajan kalkista, tulee hänelle omantunnon vaiva. Ja sen kautta tulee riettaan enkeleille hätä. Heidän täytyy ulos mennä siitä ihmisestä, joka on maistanut Vapahtajan kalkista.

Mutta joku pääsee sen kautta suurimmaksi taivaan valtakunnassa, koska hän on maistanut vähän Vapahtajan kalkista, mutta ei kylliksi, että rietas olisi joutunut ulos pakenemaan. Hän juo enemmän toisesta kalkista, jossa on paljon armona. Ja sen varastetun armon kautta pääsee ylpeyden henki korottamaan itsensä kristityn haamussa. Semmoinen alkaa sitten heränneitä polkemaan ja sanomaan: Ei teillä ole uskoa sinapin siemenen vertaa, mutta minulla on niin vahva usko, ettei rietas tohdi minua liikuttaa. Mutta mikäs sinua paisuttaa, koska heränneet käyvät sen päälle, että sinä olet armonvaras? Uskoko sinua paisuttaa? Minä luulen, että ylpeyden henki sinua paisuttaa. Ja se sama ylpeyden henki tekee sinut suurimmaksi taivaan valtakunnassa.

Koska opetuslapset tahtoivat tietää, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, silloin asetti Vapahtaja heidän keskellensä yhden lapsukaisen ja sanoi: ellette käänny ja tule niin kuin lapset, niin ette suinkaan tule taivaan valtakuntaan. Kuinkas nyt kävi teille, jotka luulitte, että Vapahtaja nimittäisi jonkun teistä suurimmaksi taivaan valtakunnassa? Ylpeyden henki pani teitä kysymään,

kuka teistä on suurin taivaan valtakunnassa, mutta ette ole vielä tulleet lapseksi. Sillä koska taas kolmannen kerran tuli opetuslasten keskellä riita, kuka heistä näkyisi suurin olevan, sanoi Vapahtaja: Se on suurin, joka on pienin. Mutta ei hän tulekaan pieneksi ennen kuin hän on ensin maistanut Vapahtajan kalkista, ja toiseksi alentanut itsensä niin kuin lapsi, ja kolmanneksi mennyt kokoon, että hän on tullut pieneksi.

2. Joka on pienin, se on suurin. Eivät opetuslapset tulleet pieniksi ennen kuin Vapahtaja kuoli ristin päällä. Silloin rupesivat opetuslapset itkemään ja parkumaan, ja silloin loppui myös se vanha kuollut usko, joka ennen oli ylläpitänyt ylpeyden hengen heissä. Mutta eipä heillä jälkeinpäin tullut riitaa, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Ei yksikään kysynyt jälkeinpäin, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Koska Pietari, joka ennen oli aikainen uskon sankari, lankesi syntiin ja tuli sen kautta tuntemaan viheliäisen sydämensä, silloin loppui se riita, koska he joutuivat kaikki suruun ja murheeseen. Niin he kaikki tulivat pieniksi, koska Pyhä Henki vaikutti sen kaltaisen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Ja varmaankin tulisivat kaikki pieniksi, jos Jumalan Henki pääsisi heissä vaikuttamaan sen kaltaisen surun ja murheen, että he alkaisivat itkemään ja parkumaan niin kuin lapset.

Mutta tämä suru ja murhe on vielä kaukana niistä, joitten pääkallossa kuollut usko ylläpitää sen ylpeyden hengen, jonka perustus on omassa vanhurskaudessa. Sillä ei armo korota ketään, mutta omavanhurskaus, koska se pääsee ar-

mon eteen. Jos omavanhurskaus pääsee armon eteen, silloin ihminen ei kärsi tuomiota. Me tiedämme vakaan, että armoitettu kristitty kärsii kyllä tuomiota, sillä hän on sen turmeluksen kautta, joka hänessä on, tuomion alainen. Ei oikea kristitty pääse koskaan pyhäksi tulemaan, vaikka omavanhurskaus panee hänet välistä vuovaamaan. Mutta niin kauan kuin omatunto on valvomassa, täytyy hänen olla suurena syntisenä, ja juuri riettaan kaltaisena täytyy hänen kerjätä armoa. Ja siinä tilassa tuntee hän itsensä tuomion alaiseksi, jos ansion jälkeen häntä tuomittaisiin. Mutta armon kautta taas tuntee hän itsensä Jumalan lapseksi. Hän on tuomion ansainnut sen turmeluksen tähden, kuin hänessä on. Ja sen tähden hän kärsii kyllä tuomion.

Mutta armonvargaat eivät kärsi tuomiota sen tähden, että omavanhurskaus on päässyt armon eteen. Ja tämä tunteminen, mikä on armosta ja mikä on ansiosta, on välistä niin himmeä, etteivät armoitetutkaan saata joka aika erottaa ansiota armosta. Muutamille yksinkertaisille tulee välistä hätä sen omanvanhurskauden kanssa. Kun heitä ajattelemattomasti tuomitaan, niin pistää omanvanhurskauden rietas nuoliansa sydämeen ja lykkää tämän kaltaiset ajatukset mieleen: Minuakos vielä kristityt tuomitsevat, vaikka minä olen Jumalan lapseksi tullut jo aikaa. Mutta veikkoisen henki! Etpä sinä enää muista, millä tavalla sinä olet Jumalan lapseksi tullut. Oletkopa sinä ansiosta Jumalan lapseksi tullut? Mutta jos olet armosta Jumalan lapseksi tullut, niin ei kukaan saata sinua niin tuomita kuin sinä olet ansainnut. Sillä jos ansion jälkeen sinua tuo-

mittaisiin, niin sinä joutuisit helvettiin. Sinä luet kuitenkin itse sen tuomion synnintunnustuksessa joka sunnuntai. Mutta jos armosta on tapahtunut sinulle laupeus, niin mitä sinä tuomiosta huolit? Sinä olet tuomion ansainnut ansion jälkeen, mutta omavanhurskaus ei kärsi tuomiota ollenkaan.

Omavanhurskaus sanoo: "Kuka sinut pani tuomariksi meidän päällemme? Siinäkö tulet minua tuomitsemaan, vaikka itse olet saman tuomion alainen? Sinä teet itsesi hurskaaksi, koska sinä muita tuomitset." Omavanhurskaus ottaa vielä viisiä Raamatusta ja sanoo: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi." Mutta sama mies on sanonut: "Joka ei usko, se on jo tuomittu." Omavanhurskaus ottaa vielä toisesta paikasta viisiä, ja sanoo: "O, ihminen, et sinä taida itseäsi syyttömäksi tehdä, vaikka kuka sinä olet, joka tuomitset, sillä siinä, jossa sinä toista tuomitset, siinä sinä itsesi tuomitset. Siinä sinä itsesi tuomitset, että sinä niitä teet, kuin sinä tuomitset." Ja tästä Raamatunpaikasta saa omavanhurskaus sen vakuutuksen, ettei ole lupaa tuomita.

Mutta sama mies, nimittäin Paavali, joka on niitä sanoja kirjoittanut juutalaisia vastaan, jotka tuomitsivat pakanoita, eivätkä sen tähden olleet itse paremmat, se sama Paavali kirjoittaa taas toisessa paikassa: "Hengellinen ihminen tuomitsee kaikki, eikä tule yhdeltäkään tuomitukseksi." Se merkitsee, että hengellinen ihminen ei huoli tuomiosista. Ei tuomio tee hänelle pahaa, sillä hän tuntee, että ansion jälkeen hän on tuomittu, mutta armon jälkeen hän on tuomion alta päässyt. Niin muodoin ottaa jokainen kristitty mielellänsä tuo-

miota vastaan, niin kauan kuin hän on armossa. Mutta jos omavanhurskaus pääsee armon eteen, silloin tekee tuomio hänelle pahaa. Ja jos omavanhurskaus on päässyt armon eteen, silloin tulee hän suureksi taivaan valtakunnassa. Mutta jos hän pysyy armossa, silloin hän tulee pieneksi. Omavanhurskaus korottaa, mutta armo alentaa.

Olkaa pienet niin kuin lapset, niin kuin tiaiset, niin kuin pääskysset, sillä ette muutoin mahdu elävän Viinapuun rakoihin. Koska ukkonen kovin pauhaa, niin mihinkä te pääsette pakenemaan, jos ette ole niin pieniksi tulleet, että te mahdutte elävän viinapuun rakoihin? Ei niin kuin jänis, joka pistää päätänsä pensaaseen ja luulee, että hän on kätkeyty, vaan niin kuin tiaiset, jotka mahtuvat kokonaan Viinapuun rakoihin. Ja silloin olette te suuret taivaan valtakunnassa,* koska te olette pienet. Mutta suuret ovat pienet ja pienet ovat suuret. Sillä joka on pienin, se on suurin, ja suurin on pienin. Muistakaa, te pikku tiaiset. Jos rietas tahtoisi teitä suureksi tehdä, että pienin on suurin taivaan valtakunnassa. Amen.

Jäljennös / Alku ja loppu kateissa / P. Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

*- merkkiä välinen alue käsikirjoitusjäljennöksen mukaan. Muut alueet Uuden Postillan mukaan.

Simon! Katso, saatana on pyytännyt seuloaksensa teidän sielujanne niin kuin nisuja, mutta minä rukoilin sinun edestäsi, ettei sinun uskosi puuttuman pitäisi. Luuk. 22: 31, 32

Me kuulemme näistä sanoista, mitä saatana värkkää ihmisten kanssa. Hänen tarkoituksensa on, että hän synnin ja kiusausten kautta pääsisi seulomaan heidän sielujansa niin kuin nisuja. Erinomattain tahtoo hän niiden sieluja jauhoksi tehdä, jotka tulevat muitten opettajiksi. Pietari oli se vahva pahta, jonka päälle Vapahtaja aikoi rakentaa seurakuntansa. Tämän pahdan tahtoi saatana kukistaa, ennen kuin se pääsisi vahvistumaan. Sen tähden pani saatana häntä menemään kiusausten valkiaan, ja oli myös tekemässä Pietarin sielusta jauhoja, joista hän aikoi puuron keittää itsellensä.

Jos Vapahtaja ei olisi rukoillut Pietarin edestä, niin olisi saatana vissimmästi tehnyt jauhoja hänen sielustansa ja saattanut hänet epäilykseen sen lankeemuksen jälkeen, jonka hän teki, koska hän kielsi Vapahtajan. Jos Vapahtaja ei olisi rukoillut hänen edestänsä, olisi vissimmästi Pietarin usko puuttunut, niin kuin se oli jo puuttumallansa, koska kaikki hänen toivonsa meni hukkaan Jeesuksen kuoleman kautta.

Pietari oli ylenantanut kaiken maallisen elatuksen siinä tarkoituksessa, että hän tulisi herraksi, koska Jeesus tulee kuninkaaksi. Mutta koska hän näki, kuinka Vapahtajan kanssa kävi, mistänsi eli menetti hän kaiken toivon. Se kuollut usko, joka oli pääkallossa, loppui kokonansa Jeesuksen kuoleman kautta.

Niin pitää kuollut usko loppuman, ennen kuin elävä usko saattaa tulla. Mutta elävä usko on harvoin sinapin siemenen vertaa kiusauksen ajalla. Se on välistä niin heikko, että Vapahtajan täytyi rukoilla Pietarin edestä, ettei tämä uskon kipinä peräti sammuisi. Koska nimittäin saatana alkaa seulomaan ihmisten sieluja sisällisten ja ulkonaisten kiusausten kautta, lykkää hän jälistä päin epäilyksen kristityn mieleen ja sanoo: Et sinä olekaan Jeesuksen oma, koska näin paljon kiusauksia tulee eli tuntuu vielä. Sinä olet juuri riettaan hallussa, koska sinulla on niin paljon kiusauksia ja pahoja ajatuksia.

Jos vihollinen saa kristityn ensinnä kieltämään kristillisyytensä maailman edessä, ja sitten vielä uskomaan, ettei Vapahtaja enää huoli hänestä, koska niin paljon syntiä ja kiusauksia vielä tuntuu hänessä, niin pääsee vihollinen tekemään hänen sielunsa jauhoksi, ja pieksisi vielä puuron niistä sielun jauhoista, jos Jeesus ei olisi aina rukoilemassa sen viheliäisen sielun edestä, ettei hänen uskonsa puuttuisi. Sillä kristityn usko on usein niin heikko, että se on kohta puuttumallansa, jos se armollinen Vapahtaja ei olisi rukoilemassa hänen edestänsä.

Ei ole nimittäin elävä usko niin vahva, kuin kuollut usko. Kuolleen uskon tunnustaja on välistä niin rohkea, että hän aikoo ottaa Vapahtajaa ympäri kaulan ja antaa hänelle suuta, vaikka pirun paska haisee hänen pahasta hengestänsä, ja kuolleen uskon liiva vuotaa hänen suustansa. Kuitenkin hän menee, niin kuin Juudas, suuta antamaan Vapahtajalle, koska sitä vastaan kristitty, jolla on elävän uskon kipinä, vaikka se ei ole

sinapin siemenen vertaa, tuskin tohtii hänen jaloillensa suuta antaa, hän pyyhkii vielä päänsä hiuksilla ne saastaiset kyyneleet, jotka putosivat Vapahtajan jalkain päälle, sillä hän tuntee, etteivät hänen kyyneleensä ole mahdolliset puutoamaan Vapahtajan jalkain päälle.

Mutta kuollut usko, jonka suusta piron paska haisee, ja jonka suusta kuolleen uskon liiva vuotaa, se uskaltaa mennä Vapahtajalle suuta antamaan. Sillä kuolleen uskon tunnustajalla ei olekaan kiusauksia, niin kuin kristityllä. Ei vihollinen kiusaa niitä ollenkaan, jotka palvelevat häntä uskollisesti. Minkäs tähden hänen pitäisi niitä kiusaaman, jotka palvelevat häntä juopumuksella, kirouksella ja viinakaupalla? Ei hän kiusaa omiansa koskaan, sillä he palvelevat häntä uskollisesti. Mutta niitä hän freistaa keittää ja paistaa, jotka ovat pääsemässä hänen kynsistänsä.

Ei hän kiusaa niitä, joilla luonnollinen siveys on autuuden perustuksena. Hän antaa heidän elää rauhassa siinä uskossa, että he ovat siveät, ja että he siveytensä kautta tulevat autuaaksi. Ei hän myös ryöstä uskoa pois niiltä, jotka ovat kuollessa uskossa. Hän antaa heidän uskoa, että he ovat Jeesuksen omat. Mitäpä hän huolii siitä, että kuollut usko on pääkallossa, saati hän saa sydämen hallita.

Mutta kristityiltä hän tahtoo ryöstää myös sen uskon kipinän, joka heillä on. Koska hän ensinnä nostaa hirmuisen sodan kiusausten kautta, lykkää heidän sydämeensä palavat nuolet, ylös herättää pahat ajatukset ja sisälle antaa semmoiset kauhistavaiset peljästykset, niin myös, koska hän muutamaksi ajaksi on

kiusannut pahain ajatusten, pahain haluin ja himoin kanssa, lykkää hän taas epäilyksen sen viheliäisen ihmisen mieleen ja sanoo: Et sinä kelpaa Vapahtajalle, koska sinussa on näin paljon riettautta ja saastaisuutta, sinä olet juuri riettaan hallussa, koska sinussa on niin paljon syntiä. Ei kannata yrittääkään tulla Vapahtajan tykö tämmöisessä tilassa. Tämän kaltaisilla ajatuksilla freistaa vihollinen ahdistaa Jeesuksen lampaita epäilykseen, etteivät he pakenisi Paimenen tykö.

Tämä kristityn sota lohikäärmeen kanssa on maalattu tämän päivän epistolassa, kussa Vapahtaja osoittaa, kuinka Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen kanssa. Tämä suuri sota taivaassa tapahtuu ensiksi kristityn omassa povessa, toiseksi näkyväisesti maailmassa, kolmanneksi yliluonnollisesti taivaassa. Rietas tahtoo nimittäin kukistaa uskovaisen sielun armontilasta niitten palavain nuolten kautta, joita hän ampuu kristityn sydämeen. Mikaelin enkelit ovat kristityt, joita rietas eli lohikäärme tahtoo pois ajaa taivaasta, eli armontilasta, kiusausten kautta, ja epäilyksen kautta. Hän on kristittyjen päällekkantaja, koska hän sisälle lykkää kristityn sydämeen senkaltaiset ajatukset, ettei se kelpaa Vapahtajalle ollenkaan, jolla on niin paljon syntiä. Mutta tämä perkeleen päällekkantaminen ja uhkaaminen tulee mitättömäksi, koska kristitty elävän uskon kautta pakenee Vapahtajan helmaan. Kristitty voittaa perkeleen kiusauksia Karitsan verellä ja Hengen todistuksen kautta.

Sitten heitetään lohikäärme maan päälle. Se on: koska riettaalle ei löydy

enää sijaa kristityn sydämessä, sitten kun se Karitsan verellä ja sovinnon kautta on puhdistettu, täytyy hänen paeta siitä taivaasta, joka sovitetun sydämessä on, ja laskea itsensä alaskäsin maahan eli ihmisen lihaan, kussa hän vielä pitää suurta vihaa lihan kiusaus-ten kautta, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan. Tämä on se näkymätön hengellinen sota, joka tapahtuu taivaassa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, ja siitä sodasta eivät maailman ihmiset tiedä mitään.

Toinen sota taivaassa tapahtuu näkyvällä tavalla kristittyjen ja maailmanjoukon välillä. Koska nimittäin maailman suruttomat ihmiset eivät saa oman-
tunnon rauhaa kristittyjen manausten tähden, niin yllyttää lohikäärme jouk-
konsa vihaamaan kristityitä. Käärmeen
siemenet puikivat sydämen juuressa, koska maailman joukko rupee vihaamaan kristityitä tulella ja miekalla, eli vankeudella ja sakolla. Ja tämä vaino kristityitä kohtaan alkoi varsin, kuin oikea kristillisuus ilmestyi maailmaan. Maailmanlapsilla on niin suuri viha kristityille, että he janoavat kristittyjen verta. Maailmanlapset pesevät sielujansa puhtaaksi kristittyjen verellä, niin kuin Pilatus.

Mutta eivät maailmanlapset tunne sitä vihaa, joka heissä on. He sanovat, ettei se ole viha, mutta omatunto vaatii heitä niin tekemään. Omatunto vaatii heitä kantamaan kristittyjen päälle, jotka ovat väärät profeetat, jotka neuvovat ihmisiä väärälle tielle, jotka ovat Jumalan pilkkaajat, jotka ylenkatsovat maailman jumalia, jotka ryöstävät ihmisiltä heidän vanhan uskonsa ja saattavat ihmisiä

epäilemään heidän autuudestansa, eivät-
kä anna kunniallisille ihmisille oman-
tunnon rauhaa.

Kaiken tämän tähden pitää kristitty-
jen kärsimän rangaistusta maailman lain
jälkeen. Ja koska tämä suuri sota tapah-
tuu taivaassa kristittyjen ja maailman-
lasten välillä, silloin voittavat kristityt
Karitsan verellä ja heidän todistuksensa
sanan kautta. He voittavat uskollansa,
kiivaudellansa ja rohkeudellansa tunnus-
tamaan Jeesuksen voimaa, niin myös ur-
hoollisuudellansa ja rakkaudellansa, et-
teivät he rakastaneet henkeänsä kuole-
maan asti. Koska kristittyjen usko ja
rakkaus vahvistetaan sen ulkonaisen vai-
noamisen kautta, ettei vihollinen pääse
enää hajottamaan Jeesuksen lampaita
keskinäisen riidan kautta, silloin heite-
tään lohikäärme ulos taivaasta eli kris-
tittyjen seurakunnasta. Eikä ole enää
saatanalla sijaa taivaassa. Se on hengel-
lisessä tarkoituksessa: kristittyjen kes-
kellä. Ei hän saata kristittyjen sieluille
vahinkoa tehdä, vaikka hän vielä tappai-
si heidän rumiinsa. Mutta silloin heite-
tään hänet maan päälle, eli maailmanih-
misten sydämiin, ja siellä hän pitää
suurta vihaa. Siellä maailman joukossa
nostaa hän hirmuisen elämän, tietäen
hänellensä vähän aikaa olevan.

Nyt on perkele heitetty maan päälle.
Nyt on saatana päässyt irti maailmassa.
Ei kuulu muuta, kuin kapina, riita ja
keskinäinen sota ja veren vuodatus joka
paikassa. Jos joku muutos ei tule ihmis-
ten uskossa ja elämässä, niin lopettaa
saatana koko maailman, vaikka me, jot-
ka olemme ulkonaisessa maailman lou-
kossa, saamme nyt rauhassa olla, vaikka
emme tiedä, kuinka kauan. Jos tämä

kristittyjen päällekantaja saa vähän silmäin väliä, kyllä hän tarkalla silmällä katsoo meidänkin päallemme. Hänellä on tarkka silmä näkemään vikoja kristittyjen elämässä. Jos hän löytää jonkun laillisen syyn, kyllä hän pian kantaa kristittyjen päälle maaherran, Pontius Pilatuksen, edessä, että he tekevät hänelle rettelöitä, estävät hänen viinakauppansa, tekevät hänen juomakumppaninsa hulluiksi, etteivät he ota enää pirun paskaa vastaan hänen kädestänsä, viettelevät hänen lapsensa luopumaan vanhempiansa vanhasta uskosta, ja saattavat rauhattomuuden matkaan seurakunnassa, etteivät kunnialliset ihmiset enää saa omantunnon rauhaa kirkkotien päällä. Kaiken tämän rauhattomuuden tähden aikoo Jumalan lasten päällekantaja kysyä kunniansa perään maallisessa oikeudessa, sillä hän pitää nyt suurta vihaa, tietäen hänellensä vähän aikaa olevan.

Tämän päivän evankeliumissa osoittaa meille meidän kallis Vapahtajamme, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, ja opettaa kristityitä välttämään niitä kiusauksia, joidenka kautta viattomat sielut yllytetään syntiin. Antakoon se armollinen Vapahtaja siunauksensa kaikille vanhemmille, etteivät he kävisi lastensa edellä pahoilla esimerkeillä, ja kaikille opettajille, että he jakaisivat totuuden sanat sanankuulijoille sen jälkeen, kuin itse kukin tarvitsee, ja kaikelle esivallalle, ettei kristillisyyden puhdas oppi tulisi heidän kauttansa estetyksi. Sillä maailmassa on nyt niin paljon pahennusta, turhuutta, väkivaltaa ja murhaa, että jokainen saa varoa henkeänsä.

Jos joku muutos ei tule maailmanihmisille sekä uskossa että elämässä, niin

ei taida maailma enää kauan pysyä koossa. Semmoiset ajanmerkit rupeavat nyt näkymään, jotka Vapahtajan ennustuksen jälkeen ovat viimeisen ajan merkit. Rukoilkoon siis kaikki heränneet ja armoitetut sielut, että se armollinen Herra Jeesus varjelsi meitä maailman kiusauksista ja maailman yllytyksistä, ja lainaisi meille kärsivällisyyden kantamaan hänen ristiänsä aina viimeiseen hengenvetämiseen asti, että ne harvat ulosvalitut sielut, eivät tulisi vietellyksi eli yli voimainsa kiusatuksi, ennen kuin Ylkä tulee noutamaan ulosvalitun morsiamensa murheen laaksosta taivaaseen. Amen. Isä meidän j. n. e.

Meidän pyhän evankeliumimme johdatuksesta pitää meidän tällä pyhällä hetkellä perään ajatteleman: Kuka on suurin taivaan valtakunnassa?

Ensimmäinen tutkistelemus: joka on pienin, se on suurin. Toinen tutkistelemus: joka on suurin, se on pienin. Antakoon se taivaallinen Herra Jeesus, että kaikki suuret tulisivat niin pieniksi, että he mahtuisivat siitä ahtaasta portista sisälle, ja että kaikki pienet tulisivat niin suuriksi, etteivät he mahtuisi enää helvetin portista sisälle tulla. Amen!

Ensimmäinen tutkistelemus: joka on pienin, se on suurin taivaan valtakunnassa. Me kuulemme evankeliumin muisteluksista, että opetuslapset kysyivät usein Vapahtajalta, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Silloin jo, koska Sebedeuksen pojat pyysivät Jeesukselta, että he saisivat istua toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa, oli heidän tarkoituksensa, että he pääsisivät ylimmäiseksi taivaan

valtakunnassa. Mutta silloin tuli muille opetuslapsille paha mieli ja kateus, että Sebedeuksen pojat tahtoivat päästä ylimmäiseksi sivuitse heitä. Mutta Vapahtaja pani Sebedeuksen pojille tämän kysymyksen jälleen: Saatattekos te juoda sen kalkin, jonka minun juoman pitää? Saatattekos te kärsiä sen vaivan, jonka minun pitää kärsimän? Josta me arvaamme, että sen, joka tahtoo tulla suurimmaksi taivaan valtakunnassa, pitää juoman sen kalkin, jonka Vapahtaja on juonut, eli kärsimän sen vaivan, jonka Vapahtaja on kärsinyt. Ja vaikka Sebedeuksen pojat luulivat saattavansa semmoisen vaivan kärsiä, ei hän kuitenkaan luvannut heille sitä suurta kunniaa, että istua oikealla ja vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa.

Toisen kerran tulivat he taas kysymään Vapahtajalta, kuka on suurin taivaan valtakunnassa? Silloin asetti Jeesus yhden lapsukaisen heidän eteensä, ja käski heidän tulla niin pieneksi, kuin se lapsi. Kolmannen kerran rupesivat opetuslapset riitelemään keskenänsä, kuka heistä näkyisi suurin olevan. Silloin sanoi Vapahtaja sen suuremmaksi, joka oli nuorin. Vaikka me nyt hyvin ymmärrämme, että he riitelivät kunnian päältä, ja vaikka Vapahtaja antoi heille sen kaltaiset vastaukset, että heidän pitäisi lakkaaman kunnian perään pyrkimästä, kuitenkin tahtoi tämä kunnianpyyntö seurata heitä Vapahtajan kuolemaan asti.

Jos me nyt tahtoisimme ymmärtää, mitä tämä kysymys tarkoittaa: Kuka on suurin taivaan valtakunnassa, niin meidän täytyy ensinnä kääntää tämä kysymys näin: Kuka on paras kristitty? Niin ymmärretään Vapahtajan ensimmäisestä

vastauksesta Sebedeuksen pojille, että suurin ristinkantaja, se on paras kristitty. Joka on suurimman vaivan kärsinyt kristillisyytensä tähden, hän on paras kristitty. Mutta kukas nyt tohtisi tulla Jumalan silmien eteen ja sanoa: "Minä olen suurimman vaivan kärsinyt kristillisyyden tähden." Koska se kova vaino tuli kristittyjen päälle heidän uskonsa tähden, silloin pidettiin se parhaana kristittynä, joka oli eniten haavoja saanut kristillisyyden tähden. Mutta nyt ei ole yksikään vielä haavoja saanut kristillisyyden tähden. Ja sen tähden emme saata tämän tuntomerkin jälkeen arvata, kuka olisi paras kristitty.

Toinen vastaus tämän kysymyksen päälle, kuka on suurin taivaan valtakunnassa, annetaan Vapahtajalta tämän päivän evankeliumissa, koska hän asetti yhden lapsen heidän eteensä, ja käski heidän tulla lapsen kaltaiseksi. Joka nyt tahtoo parhaaksi kristityksi tulla, hänen pitäisi tuleman lapsen kaltaiseksi. Pieni lapsi on sen vuoksi suurin taivaan valtakunnassa, ettei hänellä ole niin paljon syntiä, kuin raavaalla ihmisellä. Mutta kukas nyt on se ihminen, joka tohtii sanoa, ettei hän ole tehnyt enemmän syntiä, kuin vastasyntynyt lapsi? Olemme me kuulleet muutamien siveitten ihmisten pramaavan, ettei Jumalan tarvitse soimata heitä tekosynteistä. Ja ne taitavat olla oikein pyhät, jotka saattavat niin puhdistaa itsensä kaikista tekosynteistä. Mutta minä pelkään, että rietas peittää heidän syntinsä ja kaivaa heidän riettautensa maahan.

Vapahtaja käskää meidän tulla lapsen kaltaiseksi nöyryydessä ja alentamisessa. Raavaalla ihmisellä on nimittäin suuri it-

sekkyys ja suuri kunnia, omavanhurskaus ja maailmanrakkaus. Mutta vastasyntynyt lapsi on vapaa näistä kotosynneistä, jotka tekevät raavaan ihmisen niin suureksi ja niin paisuneeksi, ettei hän mahdu ollenkaan ahtaasta portista sisälle, ennen kuin nämä riettaan hengen siemenet puserretaan ulos hänen sydämensä. Ei hän mahdu siitä portista sisälle, ennen kuin sydämen paisumukset puserretaan, pieksetään ja rikki muserretaan sen murheen kautta, joka Jumalan mielen jälkeen on.

Vastasyntynyt lapsi, jolla on ainoastansa perisynti, saattaa sen tähden ilman tuskatta ja ilman vaivatta uudestisyntyä sen yhteisen armon kautta, joka Vapah-tajan ansion kautta tapahtunut on. Joka tahtoo lapsen kaltaiseksi tulla, hänen pitää tuleman niin siveäksi, että hän saattaa sanoa: En ole minä koskaan syntiä tehnyt. Ei minussa ole maailman kunniaa. Ei minulla ole omaavanhurskautta. Ei minulla ole maailmanrakkautta. Ei minussa ole ylpeyttä, eli vihaa, eli kateutta, taikka lihanhimoa. Niin synnittömäksi tulee ihminen, koska rietas kääntää silmät nurin ja peittää kaikki synnit. Mutta jolla silmät auki ovat, täytyy hänen tunnustaa Jobin kanssa, että ihminen juo vääryyttä niin kuin vettä.

Koska opetuslapset riitelivät keskenänsä siitä, kuka heistä näkyisi suurin olevan, annettiin heille se vastaus Vapah-tajalta, että nuorin on suurin. Jos me nyt tämän tuntomerkin jälkeen tahtoisimme koetella, kuka on paras kristitty, niin me löydämme varsin, että nuorin on se, joka tuntee itsensä huonoimmaksi kristittyjen seassa, eli jolla on se sisällinen vakuutus, että kaikki muut ovat pa-

remmat häntä. Joka tuntee itsensä mahdolltomaksi kristityn nimen kantamaan.

Paavali tunnusti itsensä suurimmaksi syntisten seassa ja luki itsensä mahdolltomaksi apostolin virkaa pitämään, sen tähden, että hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa. Tästä kristittyjen vainoamisesta ei ole paljon yksikään vapaa. Joka on kristittyjen soimausten kautta herännyt, vissimmästi hän on luonnollisessa tilaisuudessaan suuttunut niille, jotka häntä soimaavat vääryydestä. Mutta ei tämäkään synti tule kaikille niin suureksi vaivaksi omantunnon päälle, kuin Paavalille, joka vielä armontilassa katui sitä, että hän oli kristityille vihainen ollut.

Me kuulemme kaikista asianhaaroista, että pienin on suurin taivaan valtakunnassa. Se on: Suurin syntinen on paras kristitty. Joka tuntee itsensä huonoimmaksi, hänet luetaan parhaaksi Jumalan edessä. Joka tuntee itsensä mahdolltomaksi kristittyjen seurassa olemaan, hänet luetaan mahdolliseksi. Joka nuorin on, se olkoon vanhin. Joka on hyvin nöyrä ja alhainen, hän on ylimmäinen. Joka on poljettu ja ylenkatsottu, hän on korotettu. Joka on kunniaattomaksi tullut, hän on kunnian saanut. Joka on huono ja kelvoton, se on voimallinen ja väkevä. Joka on alas painettu, se on ylös nostettu. Joka on sairas, se on terve. Joka on murheellinen, se on iloinen. Joka itkee, se nauraa. Joka on raajarikko, se hyppää niin kuin peura. Joka on huonoin kaikista, se on paras kaikista.

Toinen tutkistelemus: Mutta suurin on pienin. Opetuslasten pyrkiminen kunnian perään ja kilpaan juokseminen on tahtonut seurata kristityitä aina tähän päivään asti. Ja jota huonommat ihmiset

ovat olleet kristillisyydessä, sitä suu-remmaksi on heidän kunniansa korotettu maailmassa, niin että paavi, joka on hengellisessä ylpeydessä suurin, mutta kristillisyydessä huonoin, on itsetehdyn nöyryyden kautta kasvanut ylimmäiseksi maailman kunniasa.

Paavi kutsuu itsensä kaikkein orjain orjaksi, mutta oli yhden aikaa korottanut itsensä kaikkein herrain herraksi, niin että kaikki kuninkaat ja keisarit antoivat hänen kengillensä suuta. Hän sulki ulos taivaan valtakunnasta kaikki, jotka eivät nöyryyttäneet itseänsä hänen edessänsä. Yhden keisarin täytyi seisoa polvillaan ja avojalkaisin kolme vuorokautta paa-
vin ikkunan edessä, ennen kuin hän sai syntiänsä anteeksi. Ja mistäs oli paavi saanut sen vallan, että tuomita kaikkia helvettiin, jotka eivät kumartaneet häntä? Hän oli ottanut sen vallan Raamatus-
ta väärän selityksen kautta.

Rietas oli kääntänyt hänen silmänsä nurin hengellisen ylpeyden kautta. Ja ihmiset olivat niin hullut, että ne uskoivat hänen päällensä, niin kuin Jumalan päälle. Jos nyt kristityt, jotka ensinnä olivat huonoimmat kaikkien ihmisten seassa, ylenkatsotut, alaspainetut, vihatut ja poisheitetyt, kasvaisivat niin suureksi maailman kunniasa, että kaikki maailman herrat rupeaisivat heitä palvelemaan ja kunniasa pitämään, niin olisi rietas kääntänyt heidän silmänsä nurin. Ja he olisivat vielä huonommat Jumalan edessä, kuin julkiset huorat ja varkaat.

Mutta tässä on kysymys siitä, kuka on suurin taivaan valtakunnassa. Opetuslapset riitelivät keskenänsä kunnian päältä ja tahtoivat tietää, kuka on paras kristitty. Ja tämä riita ei ole vielä peräti

loppunut. Maailmassa pidetään se parhaana kristittynä, joka on siivo mies, ja kunniallinen mies, ja hyvin kiitetty kaikilta. Mutta kristityt luulevat, että se on paras kristitty, joka on suurin syntisten seassa. Joka on huora, varas ja ryöväri. Joka on suurimmassa tuskassa ja vai-
vassa ollut syntiensä tähden. Joka itkee, huokaa ja valittaa. Joka haukkuu kunniallisia ihmisiä. Joka soimaa maailman ihmisiä vääryydestä. Joka on vihattu ja ylenkatsottu maailman ihmisiltä. Joka maailmassa pidetään vääränä profeettana, ja muuta senkaltaista.

Mutta siihen liittoon eivät mene maailman siveät ihmiset ollenkaan, eivätkä myöskään kuolleen uskon tunnustajat. Maailman siveät ihmiset tuumaa-
vat niin, että ne, jotka itkevät ja huokaa-
vat, ovat ulkokullatut, ja ne, jotka hauk-
kuvat ja soimaavat, tekevät itsensä hurs-
kaaksi, pitävät itsensä parempana, ovat hengellisessä ylpeydessä, pitävät itsensä kristittynä ja katsovat muita ihmisiä ylen. Kuolleen uskon tunnustajat luule-
vat, että ne ovat väärät profeetat, mutta eivät kristityt, jotka eivät anna enää kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Ja niiden, jotka tahtovat hävittää sen vanhan kuolleen uskon, sanotaan painavan ihmisiä epäilykseen.

Mutta tässä on nyt kysymys, kuka on suurin taivaan valtakunnassa? Paavi pitää itseänsä parhaana kristittynä, joka suulla tunnustaa itsensä kaikkein orjain orjaksi, mutta sydämässä pitää itsensä kaikkein pyhimpänä. Ja sen hengellisen ylpeyden tähden, joka hänessä on, tuomitsee kaikki sielut helvettiin, jotka eivät kumarra häntä. Luonnollinen siveys, jolla on maailmallinen viisus ja iso järki

pääkallossa, pitää sen parhaana kristittynä, joka elää siveästi, joka on kunniaissa ja suuressa arvossa pidetty maailmassa.

Lutherus, joka on itse omantunnon vaivassa ja epäilyksessä maannut kaksi ajastaikaa, vaatii oikean katumuksen ja elävän uskon kristityiltä, ja sanoo sen olevan parhaan kristityn, jolla on vahva usko Vapahtajan päälle, jos tämä usko osoittaa itsensä eläväksi kristillisen rakkauden kautta. Mutta kristillinen rakkaus osoittaa itsensä siinä, että kristitty rakastaa veljiänsä, ei ainoastansa ruumiin, vaan myös hengen puolesta. Auttaa tarvitsevaisia, jos hänellä on varaa, mutta manaa ja neuvoo myös suruttomia, jos he tahtovat häntä kuulla, eli ei.

Jos nyt kristitty tämän manaamisen ja neuvomisen tähden tulee vihatuksi, vainotuksi, pilkatuksi ja ylenkatsotuksi maailman sokealta joukolta, jos hänet totuuden tähden viedään lakiin, pannaan vankeuteen, ajetaan pois maanpalkolaisuuteen, eli piinataan ja tapetaan, jos hän siinä ylenkatsotussa tilassaan rukoilee niitten onnettomien sielujen edestä, jotka häntä vihaavat ja vainoavat, jos hän itkee ja rukoilee niitten onnettomien sielujen tilan ylitse, jotka niin huonossa, viheliäisessä ja surkultavassa tilassa ovat, koska he hänen rakkaimmat manauksensa pilkalla ja vihalla vastaanottavat. Ja koska häntä näin vihataan ja vainotaan Jeesuksen nimen tähden, silloin on hänelle luvattu suuri palkka taivaassa. Ei sen vuoksi, että hän pitää itseänsä parhaana kristittynä, mutta sen suuren armon kautta, sen uskon ja rakkauden tähden, jolla hän on freistannut ihmisten sieluja voittaa taivaan valtakunnalle.

Ja siitä arvataan nyt, että opetuslasten keskinäinen riita: kuka heistä näkyisi suurin olevan, pitäisi loppuman, koska he saavat kuulla Vapahtajan suusta, että joka suurin on, hän olkoon niin kuin nuorin. Joka tahtoo parhaaksi tulla, hän olkoon huonoin, joka tahtoo ylimmäiseksi tulla, hän olkoon alimmainen. Joka tahtoo ensimmäiseksi tulla, hän olkoon viimeinen. Joka tahtoo korkealle nousta, hän astukoon alas. Joka tahtoo kuorissa istua, hän seisokoon oven vieressä. Joka tahtoo kunniaa voittaa, hän hävetköön. Ja päätös tästä on, että se joka pienin on, hän on suurin. Eli joka suurin on, hän on pienin. Eli joka pitää itsensä parhaana kristittynä, hän on huonoin. Ja joka pitää itsensä huonona ja mahdottomana kristittyjen seassa, hän on paras.

Opetuslasten riita loppui Vapahtajan kuoleman jälkeen, koska kaikki heidän kunniansa kääntyi ja muuttui murheeksi. He jäivät itkemään ja parkumaan, koska heidän turvansa otettiin pois. Mutta silloin pääsi vasta maailman puoli iloitsemaan. Kuitenkin vaikutti tämä ero niin paljon, että opetuslapset pysyivät paremmin koossa. Kaikki kilpaa juokseminen ja tinka loppui. Heidän täytyi olla niin kuin lampaat, joilla ei Paimenta ole. Ja jos heidän murheensa tuli suuremmaksi sen eron tähden, niin tuli myös heidän hartautensa Jeesuksen perään, niin myös heidän keskinäinen rakkautensa, palavammaksi. Kyyneleet ja huokaukset tulivat tiheämmiksi. Kaipaus Jeesuksen perään tuli suuremmaksi. Ja opetuslapset ihastuivat taas, koska he näkivät Herran. Amen

...skat. Eivät he ymmärrä saarnaa, mutta kerran he tulevat palavan kosken alimmaiseen korvaan. Siellä on yksi pappi, joka opettaa heitä ymmärtämään saarnaa.

Koska meidän Vapahtajamme piti vuorisaarnaa, ei tainnut olla monta, jotka olisivat ymmärtäneet saarnaa. Sillä siinä joukossa, joille tämä vuorisaarna saarnattiin, oli ilman epäilemättä monta, jotka hoipertelivat viinassa. Vaikka ei ole tosin mainittu koko Uudessa Testamentissa, että yksikään olisi päässä ollut Vapahtajan aikana. Mutta maailman, eli sen hengellisen hukan nisistä ei ole moni päässyt eli vieraantunut, joka silloin tuli vuorisaarnaa kuuntelemaan. Vielä nytkin tahtoo maailma olla rakas niille, jotka kokoontuvat kuuntelemaan Jeesuksen vuorisaarnaa. Jopa sitten ne, jotka eivät tule ollenkaan kuuntelemaan. Niillä taitaa olla eri Jumala palavan kosken alimmaisessa korvassa, joka pitää vuorisaarnaa punssilasissa.

Nyt pitäisi meidän rukoileman niiden edestä, jotka tulevat kuuntelemaan Jeesuksen vuorisaarnaa, että korvat aukenisivat. Että he kuulisivat, mikä autuuden järjestys sillä miehellä on, joka saarnaa korkean katon alla isossa kirkossa, kussa seinät eivät ole vastaa-massa. Mutta koska neljän seinän sisällä saarnataan, vastaavat seinät niin kovin, että ääni ei pääse ulos kuulumaan. Profeetat välistä saarnasivat vuorille ja kukkuloille, mutta meidän täytyy välistä saarnata seinille ja penkeille, koska ihmiset eivät ole kuulemassa.

Ja nyt, sinä korkea katto, kuule, koska ihmiset eivät ole kuulemassa, mitä Henki saarnaa seurakunnille, että kivien

pitää huutaman, jos lapset lakkaavat huutamasta: "Hoosianna Daavidin Pojalle!" Me toivomme, että Jumalan lasten pitää huutaman: "Hoosianna Daavidin Pojalle," niin kauan, kuin henki heissä on. Mutta kuoleman jälkeen ei yksikään huuda, jos ei helvetissä, jotka viinassa hoipertelevat. Kuule sinä korkea ja ylistetty, joka korkean katon alla saarnaat. Kuule, jos joku nöyrä ja katu-vainen sielu huutaa: Isä meidän j. n. e.

Tämän päivän evankeliumi on otettu Jeesuksen vuorisaarnasta, joka pidettiin taivaan alla monen tuhannen ihmisen läsnäollessa. Siinä oli pakanoita koossa, jotka eivät ymmärtäneet monta sanaa siitä saarnasta. Eivätkä ne, jotka eivät ole Jeesuksen oikeita opetuslapsia, ymmärrä vielä nytkään.

Me olemme ennen saarnanneet monesta autuudesta, jotka tästä vuorisaarnasta löytyvät, mutta nyt me saarnaamme yhdestä autuudesta, että jos pakanat kuulisivat yhden autuuden, joka on muiden perustus ja alkua, niin me toiste saarnaisimme toisesta autuudesta. Jos tämä kirkko silloin olisi seisomassa, ja me olisimme silloin elämässä, ja muut olisivat elämässä, jotka tässä Herran huoneessa ovat istumassa. Mitäpä auttaa kuolleille saarnata. Eivät ne kuule kuitenkaan. Koska Daavid sanoo: "Kuka kiittää sinua tuonelassa?" niin hän ymmärtää vissimmästi sen kaltaisia kuolleita, jotka ovat vajonneet niin syvälle tuonelaan, etteivät he kuule enää, eivätkä näe, missä reikä olisi pohjattomuuden avarassa katossa, kusta he pääsisivät ylös valkeuteen.

Ensimmäinen tutkistelemus. Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset, sillä heidän

on taivaan valtakunta. Tässä paikassa puhuu Vapahtaja ensimmäisestä autuudesta armonjärjestyksessä. Ei niin, kuin siinä olisi kyllä, että yksi ihminen on hengessä vaivainen ja toinen murheellinen, kolmas siveä. Vaan tämä armonjärjestys on niin ymmärrettävä, että hengellinen köyhyys on heräyksen alku, jonka jälkeen tulee murhe. Ja sen jälkeen seuraa siveys. Se on yksi nöyrä ja alle annettu mielenlaatu, joka tulee sen hengellisen murheen perästä.

Eikä ole tämä armonjärjestys sillä lailla ymmärrettävä, että hengellinen vaivainen on jo koko armonjärjestyksen läpi käynyt, vaan hänen pitää kaikki nämä askeleet läpi käymän, ennen kuin hän saattaa omistaa itsellensä iankaikkisen elämän. Mutta hengellinen köyhyys on ensimmäinen askel elämän tiellä. Siinä on jo riisuttu pois kaikki oma hyvyys. Mutta siitä ensimmäisestä askeleesta pyörtää moni herännyt ihminen maailmaan.

Koska nimittäin tuhlaajapoika oli Isänsä hyvyyden haaskannut, tuli hän hengessä köyhäksi. Mutta ei hän sen tähden mennyt Isän tykö, vaikka kaikki oma hyvyys oli loppunut, vaan hän meni yhden porvarin tykö siinä maakunnassa, ja rupesi sen porvarin palveluksessa sikoja paimentamaan. Se merkitsee, että omavanhurskaus otti hänet rengiksi ja pani hänet sikoja paimentamaan. Se on hengellisessä tarkoituksessa ne hirveät ja sikalaatuiset ajatukset, joitten kanssa herännyt ihminen taistelee. Ei omavanhurskaus ilmoita itseänsä heränneille niin kuin yksi rietas, joka on heidän sielujensa murhaaja, vaan hän ilmoittaa itsensä niin kuin

yksi kunniallinen ja rikas porvari, jolla on paljon tavaraa. Ja vaikka tämä porvari on niin ahne, ettei hän anna tuhlaajapojan mitään syödä sikain kanssa siitä ruuhesta, josta he särpivät, yhtä hyvin luulee tämä tuhlaajapoika, että hän nyt sillä lailla saapi ravintonsa, että hän paimentaa sikoja. Se on hengellisessä tarkoituksessa: herännyt ihminen luulee saavansa omantunnon rauhan, koska hän taistelee niitten pahojen ja sikaluontoisten ajatusten kanssa.

Mutta ei omavanhurskaus anna hänelle omantunnon rauhaa, vaan hän lykkää mieleen: "Ei Isä ota sinua vastaan tämän kaltaisena traasuperkeleenä, ennen kuin sinä olet tienannut sen verran, että sinä saatat kunniallisesti osoittaa itsesi Isälle. Me arvaamme hyvin, että Isä olisi ottanut hänet vastaan, jos hän olisi varsin mennyt Isänsä tykö, koska hän tuli köyhäksi. Mutta ei tuhlaajapoika mennytkään Isän tykö, vaikka hän oli tullut köyhäksi, vaan hän meni ensinnä sen porvarin tykö tienamaan jotakin.

Niin tekee myös herännyt ihminen, koska hengellinen köyhyys tulee päälle. Ei hän mene varsin Vapahtajan tykö niin huonona ja viheliäisenä, kuin hän on, vaan hän menee ensin omanvanhurskauden porvarin tykö. Ja tämä porvari panee hänet sikoja paimentamaan. Se on: omavanhurskaus panee häntä taistelemaan niitten sikaluontoisten ajatusten kanssa, niin myös himoin ja haluin kanssa. Hengessä köyhä ihminen luulee sillä tienavansa omantunnon rauhan.

Mutta tuo porvari on niin ahne, ettei hän annakaan tuolle tuhlaajapojalle sitä ruokaa, jota siat syövät. Ei anna omavanhurskaus heränneille omantunnon

rauhaa, vaikka he kuinka paimentaisivat sikoja ja taistelisivat ajatusten, himojen ja halujen kanssa. Ei hengessä köyhä ihminen saa omantunnon rauhaa omalla parannuksella. Omavanhurskaus tahtoo estää sinua tulemasta Isän tykö. Hän tahtoo nälyttää sinua. Hän tahtoo tappaa sinut nälkään.

Sinä tunnet kyllä, että sinä olet huonossa tilaisuudessa, koska kaikki oma hyvyys on loppunut. Kaikki siveys on loppunut. Usko on loppunut. Rakkaus on loppunut. Rukouksen voima on loppunut. Ei ole mitään jäljellä siitä hengellisestä tavarasta, jota sinä olet saanut Isältä. Kauas olet raukka eksynyt maailmaan, vieraalle maalle. Ja niin kauas kaitunut pois Taivaallisen Isän talosta, ettei rakas Vanhin kuule enää sanomiakaan tuhlaajapojasta. Ei hän tiedä, onko tämä raukka enää elämässä, vai onko hän jo kuollut.

Mutta ehkä kuinka huonossa ja viheellisessä tilassa sinä olet, niin et sinä onneton raukka sen tähden mene Isän tykö, vaan sinä menet sen porvarin tykö. Ja tämä porvari panee hänet sikoja paimentamaan. Kuinkas kauan sinä aiot paimentaa sikoja, ennen kuin sinä menet Isän tykö ja sanot: "Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen sinun lapseksi kutsuttaa. Mutta anna minun olla niin kuin yksi huonoin sinun palvelijoistasi."

Moni herännyt ihminen on vielä paimentamassa sikoja. Moni on jo monta ajastaikaa ollut omanvanhurskauden orjuudessa. Moni on jo nälkään kuolemassa sikolätissä. Ja vaikka omavanhurskaus ei anna mitään palveluspalkasta, eivät he kuitenkaan mene taivaallisen Isän

tykö, vaan jäävät paimentamaan sikoja siihen asti, että hengellinen kuolema tulee. Eivätkä nämä raukat, jotka omanvanhurskauden palveluksessa paimentavat sikoja, kuole tietämättömyyden tähden eli sokeuden tähden, mutta juuri oman huolimattomuutensa tähden, etteivät he mene Isän tykö, koska he vielä jaksavat käydä, vaan paimentavat sikoja niin kauan, että hengellinen nälkä taptaa. Omavanhurskaus on niin ahne, ettei hän anna semmoisille sian ruokaa, sillä hän pelkää, että nämä nuoskat luontokappaleet kupsottelevat.

Me ymmärrämme tästä tuhlaajapojan elämän laadusta, ettei hengellinen köyhyys, vaikka se on heräyksen alku ja ensimmäinen askel elämän tiellä, saata kurittaa ja alas painaa ihmisen omaavanhurskautta, sillä moni on tosin tullut hengessä köyhäksi, mutta eivät kaikki hengessä köyhät ole vielä menneet Isän tykö. He ovat aina paimentamassa sikoja. Omavanhurskaus on saanut sen kaltaisen voiman, että hän panee heitä väkisin paimentamaan sikoja. Ja nämä nuoskat luontokappaleet ovat lihan himot ja halut, huoruuden kiusaukset, ahneuden kiusaukset, maailmanrakkaus ja vanha Aatami, joka on pilannut heidän kristillisyytensä. Kuusi perkelettä käy hirmuisesti heränneen ihmisen päälle ja raataa hänen tuntoansa, niin kuin hukat raatavat lampaita. Mutta seitsemäs perkele muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja sanoo: "Näitä sikoja pitää sinun kaitseman. Näitten likaisten himojen ja halujen kanssa pitää sinun taisteleman. Niitten kanssa pitää sota oleman. Jos et sodi niiden kanssa, niin ne syövät kaiken sinun kristillisyytesi."

Ja se on ihmeellistä, että vaikka herännyt ihminen näkee Jumalan sanasta, ettei sillä tule autuaaksi, että hän omalla voimalla ja omalla parannuksella taistelee niitten sikaluontoisten ajatusten kanssa, kuitenkin hän taistelee niitten kanssa ja luulee sillä tienavansa omantunnon rauhan. Sota pitää oleman niitten perkeleitten kanssa, mutta ei sillä mielellä, että hän sillä jotakin tienaa.

Omavanhurskaus panee usein heränneitä tienamaan autuutta omalla parannuksella. Ja koska he eivät tienaa sillä mitään, niin panee omavanhurskaus muutamia tienamaan paremmalla katumuksella ja suuremmalla omantunnon vaivalla. Mutta minä sanon: "Joka tahoo autuuden voittaa tienamisella, hän saa mennä helvettiin tienamaan. Ei ihminen saata omantunnon vaivalla lunastaa sieluansa. Mutta omantunnon vaivassa pitää sinun yhtä hyvin oleman, vaikka et mitään tienaa. Sinun pitää ..."

Jäljennös / Kolarin kirkonarkisto /

Alku ja loppu kateissa.

Aamusaarnan teksti 3. Joh. 1: 11: **”Älä seuraa pahaa, vaan hyvää. Joka hyvin tekee, se on Jumalasta, mutta joka pahoin tekee, ei se ole nähnyt Jumalaa”.**

Luetun pyhän tekstimme johdosta meidän pitää tällä pyhällä hetkellä ajatella, mitä eroa on pahalla ja hyvällä.

On selvää, mistä syystä Johannes joutui kirjoittamaan sanat, jotka on otettu nyt tämän vuoden ensimmäisen rukouspäivän aamusaarnan tekstiksi. Apostoli kirjoitti Pergamukselle, kristitylle, joka oli yksi seurakunnan vanhimmista. Tämä mies oli saanut toisilta matkustelevilta kristityiltä hyvän todistuksen vieraanvaraisuudesta ja alttiudesta majoittaa sellaisia matkustavaisia, jotka kulkevat ympäri maata edistämässä kristillisyyttä, ja myös niitä, joiden täytyy paeta pakanoita, koska pakanat olivat hyvin vihamielisiä kristityille. Kaikkein eniten pakanat vihasivat sellaisia matkustelevia saarnaajia, joiden uskottiin viettelevän kansaa ja saattavan heitä lankeemukseen vanhasta opista. Sillä pakanoillakin on oma uskonsa ja oppinsa, jota he puolustavat kaikin voimin.

Sitä pidettiin siis todistuksena kristillisestä rakkaudesta, kun jossakin kaupungissa taikka kylässä oli joku, joka majoitti matkustelevia kristityitä saarnaajia. Sillä, joka ottaa kristityitä saarnaajia rakkaasti ja ystävällisesti kotiinsa, täytyy epäilemättä itsellään olla jonkinlaista rakkautta kristityitä kohtaan, vaikkei hän itse olekaan kristitty. Sellainen mies oli Gaius. Hän otti kristityitä kotiinsa ja palveli heitä rakkaasti

ja ystävällisesti, mistä apostoli kiittää häntä kristittyjen puolesta.

Mutta samassa seurakunnassa oli myös toinen kirkon esimies, joka oli kiinni maailmassa, vaikka hänellä oli kristityn nimi. Tämä Diotrefes ei tahtonut ottaa vastaan matkustelevia kristityitä saarnaajia kotiinsa, koska hän oli luultavasti ahne ja saita, vaikka hän halusi, että häntä pidettäisiin oikeana kristittynä. Tämä ei estänyt Diotrefesta sopimasta hyvin yksin pakanoiden kanssa, jotka olivat hänen ystäviään ja tuttaviaan, joiden kanssa hän saattoi pitää kestejä, koska pakanat olivat hänen vanhoja juomaveljiään ja heillä oli samat synnilliset tavat kuin hänellä itsellään ja he rakastavat samoja synnin himoja kuin hän itse. Sen tähden apostoli Johannes uhkasi häpäistä hänet kristittyjen edessä: ”Jos minä tulen”, hän kirjoittaa Gaiukselle, ”niin minä tahdon ilmoittaa hänen työnsä, joita hän tekee, joka pullikoitsee meitä vastaan pahoilla sanoilla.”

Tämä Diotrefes oli siis kristittyjen panettelija, niin kuin kaikki ulkokullatut ovat, jotka tunnustavat itsensä kristityiksi tuntematta silti kristillisyyden voimaa ja sisällistä olemusta, koska he itse asiassa vihaavat kristillisyyttä, jota he pitävät haaveiluna. Semmoisia suukristityitä on ollut kaikkina aikoina, jotka kyllä ulkonaisesti tunnustavat itsensä kristityiksi, koska he ovat tarttuneet kristillisyyden oppiin mutta vihaavat kuitenkin kristillisyyttä sydämen pohjasta, kun tulee kysymys kristillisyyden vaatimuksista ja sovittamisesta heihin itseensä. Apostoli Johannes kirjoittaa tästä Diotrefeestä: ”Ei hän itse veljiä korjaa, estää myös muita, jotka niitä

korjata tahtovat, ja ajaa heitä pois seurakunnasta”. Sellaista väkeä on vielä kaikkialla, jotka tunnustavat itse kristillisyyttä ja tahtovat, että heitä pidetään kristittyinä sen tähden, että heidät on kastettu ja he käyvät kerran vuodessa ehtoollisella mutta elävät kuin pakanat ja tahtovat ajaa totisia kristityitä seurakunnasta. — Tästä hengellisestä vihas- ta totisia kristityitä kohtaan apostoli varoittaa vanhan majapaikkansa isännää Gaiusta, kun hän kirjoittaa lyhyen kirjeensä 11. värssyssä: ”Minun rakkaani, älä seuraa pahaa, vaan hyvää; joka hyvin tekee, se on Jumalasta; mutta joka pahoin tekee, ei se ole nähnyt Jumalaa.” Koska me olemme nyt oppineet ymmärtämään, minkä vuoksi Johannes kirjoittaa sellaisia sanoja vanhan majapaikkansa isännälle, pitäisi meidän myös oppia ymmärtämään, kuinka nämä sanat voidaan sovittaa meidän aikaamme ja mistä syystä nämä Raamatun sanat on valittu ensimmäisen rukouspäivän aamusaarnan tekstiksi.

Ensiksi meidän pitää ymmärtää, että armollinen kuninkaamme on tahtonut muistuttaa rukouspäivän julistuksessa alamaisiaan Jumalan hyvistä töistä, joiden pitäisi houkuttaa kaikkia parannukseen, mutta muistuttaa myös alamaisia, ettei heidän pidä unohtaa omia puutoksiaan ja syntejään. Ja minä arvelen, että kaikki, jotka eivät ole unohtaneet omia syntejään ja puutoksiaan, ottavat sellaisen esivallan muistutuksen kiitollisina vastaan, niin kuin myös kuninkaan puheen armosta täytyy olla tervetullutta kaikille totisesti katuvaisille syntisille, jotka isoavat ja janoavat Kristuksen vanhurskautta.

Sillä kuninkaallisen majesteetin armollisessa kuulutuksessa neljästä rukouspäivästä sanotaan: ”Nöyryyttäkää myös sydämenne hänelle ja antakaa sen avautua hänen armolleen”. Näistä sanoistahan seuraa välttämättä, että ihmisen sydän on suljettu armolta, jollei hän avaa sydäntään Jumalan armolle. Mutta katumattoman syntisen sydän on aina suljettuna armolta, sen tähden tähän lisätään sanat: ”niin ettette unohda omia puutoksianne ja syntejänne”. Mutta jokainen, jolla ei ole syntiä omalatlunnollaan, on varmasti unohtanut puutoksensa ja syntinsä, eikä hänellä siis ole syntiä katumavertaa.

Se, jolla on nyt totinen katumus, ottaa kiitollisena vastaan esivallan muistutuksen alamaisten synneistä ja puutoksista hyvin tietäen, että katumaton ihminen unohtaa varsin helposti syntinsä ja puutoksensa mutta muistaa kyllä hyvät tekonsa. Mutta se, jolla ei ole katumusta synneistään, ei pidä lainkaan semmoisesta esivallan muistutuksesta. Röyhkeästä ja katumattomasta syntisestä tuntuu turhalta, että esivallan pitää muistuttaa alamaisia heidän synneistään ja puutoksistaan ja että heidän pitää avata sydämensä Jumalan armolle.

Jos kuninkaan alamaiset olisivat avanneet sydämensä Jumalan armolle, niin hänen ei tarvitsisi muistuttaa heitä siitä, että on välttämätöntä antaa niiden avautua Jumalan armolle. Mutta koska alamaisten sydämet eivät ole ennen avautuneet Jumalan armolle, niin hän kehoittaa nyt heitä, että he antaisivat niiden avautua Jumalan armolle.

Tässä seurakunnassa on ainakin tunnettua, että monet sydämet ovat avoimia

tämän maailman koreudelle ja turhuudelle, mutta sangen harvat sydämet on avattu Jumalan armolle. On tunnettua, että monet sydämet on avattu ahneudelle, kateudelle, maailmanrakkaudelle ja Jumalan Sanan ylenkatseelle. Monet sydämet on avattu helvetin juomalle, paloviinalle. Monet viettävät rukouspäivän juovuksissa viinapullo kädessä. He avaavat suunsa ja sydämensä viinan saastaiselle hengelle, jolla he murhaavat sielunsa.

Sellaiset alamaiset eivät varmasti muista syntejään rukouspäivänä, jonka esivalta on säättänyt paasto-, katumus- ja rukouspäiväksi. Ja ensi sijassa niille apostoli sanoo: ”Älä seuraa pahaa vaan hyvää.” Kuningas kehottaa hyvään kuuluksessa rukouspäivien vietosta, kun hän sanoo: ”Nöyryyttäkää myös Herralle teidän sydämenne, ja antakaa niiden avautua hänen armolleen, niin ettette unohda omia puutoksianne ja syntejänne”. Tämä on kaunis katumussaarna kaikille kuninkaan alamaisille. Saapa nähdä, kuinka moni kuulee tänään tätä esivallan käskyä. Saapa nähdä, kuinka moni sydän avautuu tänään Jumalan armolle. Minä pelkään, että useammat sydämet avautuvat tänään viinan saastaiselle hengelle kuin vastaanottamaan armoa. Minä pelkään myös, että niitä, jotka seuraavat pahaa, on enemmän kuin niitä, jotka seuraavat hyvää. Me tiedämme varmasti, ettei kukaan voi seurata hyvää, jollei hän ole herännyt synnin unesta. Suruton joukko ei voi seurata hyvää, koska ihmisen sydämen aikomus on paha nuoruudesta asti.

Suruton joukko arvelee, että ihminen voi vielä kääntymättömässä tilassaan

seurata hyvää, mutta tämä on luonnolliselle ihmiselle aivan mahdotonta. Hän ei voi parhaalla tahdollaan seurata hyvää, koska todellinen hyvä on häneltä aivan kätkeyty ja salattu. Luonnollinen ihminen ei voi erottaa oikein pahaa hyvästä. Useimmiten luonnollinen ihminen hapuilee pimeydessä ja tietämättömyydessä todellisesta hyvästä, niin että hän pitää pahana ja vahingollisena sitä, mikä on kaikkein parasta, nimittäin totinen katumus ja elävä usko, palava rakkaus, mikä näyttää pakanasta hirveältä haaveilulta. Siltä on totinen ja elävä kristillisyyden näyttämäntä pakanasta ensimmäisellä ja toisella vuosisadalla, ja niin näyttää totinen kristillisyyden vieläkin kas- tetuista pakanasta hirveältä haaveilulta, mutta väärää kristillisyyttä ja kuollutta uskoa kristillisyyden vihaajat pitävät hyvänä. Sitä paitsi moni pitää juopumusta korkeimpana hyvänä, ja sen tähden tässä seurakunnassa on myös monia, jotka viettävät rukouspäivää viinalasissa. Moni lukee kirouksia synnintunnustuksen sijasta rukouspäivänä. Moni lukee korttipeliä rukouspäivänä, ja moni on mitaamassa paloviinaa rukouspäivänä. Ja tämä kaikki tapahtuu tämän maailman jumalan kunniaksi.

Nyt on apostoli sanonut: ”Älä seuraa pahaa vaan hyvää.” Tämä sana sotii kokonaan ihmisen pahaa luontoa vastaan, koska lastenopissamme lukee, että ihminen on taipuvainen kaikkeen pahaan ja kykenemätön kaikkeen hyvään. Kuinka luonnollinen ihminen voi seurata hyvää, kun hän on taipuvainen kaikkeen pahaan ja kyvytön kaikkeen hyvään? Mutta hengellisenkin ihmisen täytyy kokea ja tuntea samoin, sillä apostoli Paa-

vali sanoo: ”Sillä hyvää, jota minä tahdon, en minä tee, vaan pahaa, jota en minä tahdo, teen minä” (Room. 7: 19).

Uskotteko sitten, että apostoli oli niin tyhmä ja yksinkertainen, että hän vietti rukouspäivää viinalasissa ja korttipelissä? Vai oliko hän niin tyhmä, että hän luki kirouksia Isä meidän -rukouksen sijasta? Vai oliko hän niin ahne ja saita, että hän mittasi paloviinaa rukouspäivänä? Ei suinkaan. Sitä pahaa, jota hän ei tahtonut tehdä, hän teki ajatuksilla, tahdolla, sydämellä, ja juuri sen tähden hänen täytyi valittaa pahaa luontoaan ja syntiturmelustaan. Hänen täytyi valittaa, kuinka laki herätti hänessä kaiken himon, kuinka synty sai tilan käskystä ja otti hänet vangiksi synnin laissa ja tappoi sillä tavalla hänet, kun hänen täytyi toisinaan langeta epätoivoon.

Mutta milloin on kuultu luonnollisen ihmisen valittavan ja huutavan toivottamana: ”Minä viheliäinen ihminen! Kuka päästää minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7: 24). En ole koskaan kuullut yhdenkään suruttoman ihmisen valittavan viheliäistä tilaansa tai huutavan toivottomana: ”Minä viheliäinen ihminen!” En ole koskaan kuullut yhdenkään armonvarkaan valittavan saatanan ahdistuksia, niin kuin Luther valitti. En ole koskaan kuullut yhdenkään juomarin epäilevän autuudesta, sillä vaikkei hän voisi tunnustaa olevansa Jumalan lapsi ja totinen kristitty, niin ei hän voi myöntää sitäkään, että hän on saatanan orja. Hänen täytyy siis olla Jumalan lapsen ja perkeleen lapsen välimuoto. Hänen täytyy olla taivaan ja helvetin välissä eli kiirastuksessa, jonka Luther otti pois.

Lutherin opin mukaan ei ole välitilaa taivaan ja helvetin välissä. Ei ole välimuotoa Jumalan lapsen ja saatanan orjan välillä, vaan jompikumpi ihmisen täytyy olla, joko Jumalan lapsi tai perkeleen lapsi. Hänen täytyy olla joko taivaassa tai helvetissä, sillä yksikään jänis ei voi hypätä sen kuilun yli, joka on rikkaan miehen ja Lasaruksen välissä. Ja juuri tähän kuiluun, joka on pohjattomuus, ei kukaan halua pudota, sillä tämä kuilu eli pohjattomuus voi olla vielä syvempi kuin itse vaivan sija. Ainakaan kukaan ei voi myöntää olevansa tässä kuilussa.

Se, joka on vaivan sijassa, valittaa hirmuista tuskaa liekeissä; sitä, joka on Aabrahamin helmassa, lohdutetaan; mutta se, joka on taivaan valtakunnan ja helvetin välillä, ei tunne tuskaa. Hänellä ei ole omantunnonvaivaa, ei sydämen ahdistusta, muttei hänellä ole lohdutustakaan, ei taivaan iloa ja riemua. Semmoinen ei voi avata sydäntään armolle, eikä hänellä ole kauhua vaivan sijaa kohtaan. Mutta juuri tässä kuilussa ja tässä välipaikassa on nyt suruton joukko, jolla ei ole lainkaan kauhua vaivan sijaa kohtaan eikä esimakua taivaan ilosta.

Mutta usko varmasti, että Luther oli kuitenkin oikeassa, kun hän otti pois kuilun eli välitilan, jota paavikunnassa kutsutaan kiirastuleksi. Sillä vaikka suruttomalla joukolla ei ole tuskaa tässä välipaikassa, täytyy sen kuitenkin viimein kolkuttaa helvetin porteille päästäkseen sisään, ja tämän täytyy tapahtua kuoleman hetkellä, kun omatunto herää, syyttää ja tuomitsee ja omavanhurskaus sanoo: nyt on myöhäistä kolkuttaa taivaan portille.

Monen suruttoman on täytynyt näinä aikoina tuomita itsensä kuolinvuoteella ja sanoa: "Minä olen huonolla tiellä, mutta ei auta enää." Muutamat kuolevat kuolleessa uskossa ja arvelevat, ettei ole vaaraa sielulle, ja nämä ovat surkuteltavimpia, sillä itsepetos paljastuu vasta iankaikkisuudessa. Katsokaa, katsokaa nyt kaikki täällä, kuinka surkeaa on elää tässä itsepetoksessa, tässä pimeydessä ja tässä sumussa, joka nousee maanalaisista luolista, joissa ei pohjaa ole. Suruton joukko ei voi nähdä tämän sumun lävitse pilkahnustakaan taivaasta, ei pilkahnustakaan helvetistä. Ja armonvaras, joka kuvittelee olevansa jo Aabrahamin helmassa, joutuu häpeällisesti petetyksi, kun sumu hälvenee, ehkä vasta iankaikkisuudessa, missä ei aikaa enää ole.

Röyhkeä syntinen, joka elää sumussa ja humussa, ei tahdo lainkaan olla ulkokullattu tai villihenki. Hän ei tahdo kuulla puhuttavan parannuksesta tai uudestisyntymisestä. Hän haluaa vain omantunnonrauhan ajassa, ja sen tähden hänellä ei voi olla omantunnonrauhaa iankaikkisuudessa, eikä hän tahdo kuulla puhuttavan kuolemasta ja tuomiosta, sillä semmoinen on hänelle vain unikuivia ja pappien valheita. Taivas ja helvetti ovat hänelle yhdentekeviä, sillä hän ei välitä kummastakaan. Semmoista on kyllä aikaa mietiskellä helvetissä.

Toisin on armonvarkaan laita, jolla on kuollut usko pääkallossa. Hän lukee, rukoilee, veisaa, siunaa, mutta vihaa kuitenkin totisia kristityitä, koska nämä vaativat totisen katumuksen, parannuksen, uudensyntymisen, ja siihen ei armonvaras voi päästä, koska hän on niin kiinni maailmassa, ettei hän voi kieltää

itseään ja ottaa Kristuksen ristiä päälensä. Suruton joukko ylistää armonvarkaan kristillisyyttä, koska armonvaras ei häiritse maailman omantunnonrauhaa. Armonvaras antaa kaikkien vanhojen ystäviensä mennä rauhassa iankaikkisuuteen, sillä hän ei tahdo loukata maailmaa. Jollei armonvaras juo ja huoraa, niin hän on kuitenkin joustava, kun tulee tehdä vanhoille ystävilleen mieliksi. Jollei armonvaras kiroa ja tappele, niin hänellä on kuitenkin salainen karte totisia kristityitä kohtaan, joita hän pitää hengellisesti ylpeinä ja villihenkinä. Armonvaras ylpeilee suurella rakaudellaan Vapahtajaa kohtaan, niin kuin Pietari ennen lankeemusta. Hän käy usein ehtoollisella, hän lukee, rukoo ja veisaa ja siunaa, mutta kaiken tämän ulkonaisen kristillisyyden alla hänellä on kuitenkin käärmepovessaan.

On vielä kolmas laji fariseuksia, jolla on omavanhurskaus autuuden perustuksena. Nämä omavanhurskaat elävät hyvin siivosti, siveästi, kunnollisesti ja rehellisesti. Heistä ei löydä törkeitä syntejä eikä paheita. Heillä on myös usko, että Jumala varjelee heitä päihtymyksestä, juoppoudesta, haureudesta, varkaudesta, tappelusta ja kirouksista. He voivat siis sanoa: "Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka myös niinkuin tämä publikaani" (Luuk. 18: 11).

Mutta kaiken tämän siveyden ja jumalisuuden alla on kuitenkin kätkeytynä hengellinen viha totista kristillisyyttä kohtaan. Omavanhurskaus tekee heistä hyvin tarkkanäköisiä, niin että he näkevät kristittyjen viat paremmin kuin ku-

kaan muu. Osa näistä omanvanhurskauden palvelijoista menee harvoin tai ei milloinkaan ehtoolliselle, koska he pitävät itseään mahdottomana, mutta eivät ymmärrä, että kaiken tämän mahdottomuuden varjolla he ylenkatsovat armon välikappaleita. Kuolinvuoteella omavanhurskaat voivat sanoa lapsilleen: "Jos te elätte niin jumalisesti, siveästi ja rehellisesti kuin minä olen elänyt, niin te voitte pitää kunnianne Jumalan ja ihmisten edessä."

Kaikki nämä vihaavat totista kristillisyyttä, sekä röyhkeä syntinen, joka ei välitä taivaasta eikä helvetistä, armonvaras, joka ei tahdo paljastaa sydäntään kenellekään, ja omanvanhurskauden palvelija, joka luottaa siveyteensä ja rehelliseen vaellukseensa. Kukaan näistä ei tahdo mennä sisälle ahtaasta portista ja syntyä uudesti. Jos nyt apostolin sanoja rukouspäivän aamusaarnan tekstissä sovitettaisiin näihin, niin kukaan heistä ei voisi seurata hyvää, jota tässä tarjotaan heille, kukaan heistä ei voi avata sydäntään armolle, koska heidän sydämensä ovat suljetut Jumalan armon vaikutuksilta.

Jumalaton syntinen ei voi avata sydäntään armolle ja niin muodoin seurata hyvää, koska hänen sydämensä on avattu kaikille saastaisille hengille, se ei ole avoinna ainoastaan paloviinan saastaiselle hengelle vaan myös vihan ja siveettömyyden saastaisille hengille. Armonvarkaan sydän ei voi avautua armolle, koska tämä sydän on avoinna itsepetoksen väärälle hengelle, joka uskottelee armonvarkkaalle, että hän on jo Jumalan armossa, siitä huolimatta että hänellä voi olla monia salaisia syntejä

omallatunnollaan. Hänellä voi olla monia rikoksia lähimmäistään kohtaan, joita hän ei tahdo tunnustaa ja hyvittää, ja hengellistä vihaa kristityitä kohtaan hän ei voi tuntea, sillä sen suhteen hän on hengellisesti sokea.

Omanvanhurskauden palvelija ei voi avata sydäntään armolle, koska semmoinen ei muista ollenkaan omia vikojaan ja puutoksiaan, mutta hyveet hän muistaa kyllä. Hän voi sanoa kristityille: "Minä olen tehnyt enemmän hyvää köyhille kuin te". Kuka siis voi avata sydämensä armolle ja seurata hyvää? Ei kukaan muu kuin se, joka rukouspäivän julistuksen selvän kehotuksen mukaan ei unohda omia vikojaan ja puutoksiaan, joita hänen täytyy katua ja tulla totisen katumuksen kautta särjetyksi, sillä näin sanoo armollinen esivaltammekin rukouspäivän julistuksessa: "Nöyryyttäkää myös sydämenne Herralle, ja antakaa niiden avautua hänen armolleen, niin ettette unohda omia puutoksianne ja syntejänne".

Tämä on meidänkin tarkoituksemme, mutta kuinka moni nyt tahtoo viettää ensimmäistä rukouspäivää, niin kuin Jumala ja kuningas tahtovat sitä vietettävän, nimittäin totisessa katumuksessa ja parannuksessa, nöyryydessä, synnin surussa, sydämen avaamisessa armolle?

Moni viettää rukouspäivää viinalaisissa; moni viettää rukouspäivää ylen- syömisessä ja juoppoudessa ja haureudessa, maailmallisissa huvituksissa ja ajanvietteissä, maailmallisissa puuhissa, niin, jopa kirouksissa ja tappelussa, pannelussa ja lähimmäisen halventamisessa, vihassa ja katkeruudessa, unessa ja kevytmielisyydessä. Tätä päivää kut-

sutaan paasto-, parannus- ja rukouspäiväksi. Mutta useimmiten siitä tulee juomapäivä ja syntipäivä, jolloin maailman orja rakentaa ruumistaan ylensyömisellä, juoppoudella ja haureellisella elämällä, ja syntiin vajonnutta sielua hän rakentaa synnillisillä huveilla ja ajanvietteillä. Nuoriso riehuu, pelaa korttia ja laiskottelee rukouspäivänä. Mies juo päänsä täyteen ja nukkuu koko rukouspäivänsä. Sillä tavalla lyhyt, arvaamaton armonaika kulutetaan, haaskataan, hukkaan käytetään, jotta synnin mitta tulisi pian täytetyksi.

Jos on joku kristitty sielu, joka tekee totista katumusta ja parannusta nöyryydessä ja sydämen köyhyudessa, häntä kevytmielinen joukko ylenkatsoo, pilkkaa, häväisee. Jos on joku katuvainen, nöyrä ja särjetty syntinen vaimo, joka itkee Jeesuksen jalkojen juuressa ja pyyhkii synnin saastuttamat kyyneleensä päänsä hiuksilla, semmoista osoittavat sormellaan omavanhurskaat fariseukset, jotka eivät pidä uskottavana, että semmoinen syntinen vaimo on mahdollinen lähestymään Vapahtajan persoonaa.

Mutta älä välitä siitä, Maria, mitä fariseukset sanovat sinusta, vaan itke niin kauan kuin sinulla on kyynelten lähde. Itke Jeesuksen jalkojen juuressa ja kastele kyyneleilläsi hänen pyhiä jalkojaan, kunnes saat kuulla Jumalan Pojan suusta suloiset armon sanat: ”Tämä syntinen vaimo on rakastanut paljon, sen tähden hänelle paljon anteeksi annetaan.” Minä uskon varmasti, että tämä syntinen vaimo menee keveämmällä sydämellä Jeesuksen jalkojen juuresta kuin Herodias, joka sai Johanneksen pään vadille. Sillä tälle naiselle oli suuri ilo saada Kastajan

pää vadille, mutta vaimo, joka itki Vapahtajan jalkain juuressa, sai toisenlaisen ilon, ja tämä ilo kestää kaikessa iankaikkisuudessa, mutta Herodiaan ilo ei ollut pitkäaikainen. Hän sai oman tunnonrauhan omalla tavallaan, mutta se oli väärä rauha.

Pyhä tekstimme kuuluu näin: ”Älä seuraa pahaa, vaan hyvää.” Jos täällä on joku, joka tahtoo seurata hyvää, hän seuratkoon katuvaisen vaimon esimerkkiä. Yrittäköön hän vain pestä Vapahtajan jalkoja kyyneleillään siihen hetkeen saakka, kun hän saa tämän vakuutuksen: ”Tämä rakasti paljon, ja paljon hänelle annetaan anteeksi”. Tässä on juuri salaisuus, jota enkelitkin himoitsevat nähdä. Hän rakasti paljon, ja paljon hänelle annetaan anteeksi. Amen!

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Aamusaarnan teksti 1. rukouspäivänä 1857 Könkäisen kirkossa:

“Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: parantakaat elämänne ja menonne, ja minä tahdon antaa teidän asua tässä paikassa” Jeremia 7: 3

Luetun pyhän tekstimme johdosta meidän pitää Jumalan armon kautta esittää totisen parannuksen välttämättömyys kaikille syntisille. — Koska esivalta on valinnut nämä parannuksen sanat tutkistelun aiheeksi ensimmäisenä rukouspäivänä, niin esivalta on havainnut välttämättömäksi muistuttaa alamaisiaan parannuksen tarpeellisuudesta. Ja kaikki profeetat ovat jo Vanhassa testamentissa harjoittaneet oppia parannuksen tarpeellisuudesta, mutta jumalaton kansa ei ole välittänyt näistä parannuksen huudoista, koska kansa ei ole mielestään tarvinnut parannusta. Ihmiset ovat jo Vanhassa testamentissa ylenkatsoneet profeettojen parannussaarnaa.

Muutamit arvelivat, etteivät he tarvitse parannusta, koska he olivat mielestään eläneet rehellisesti ja siveästi, ja kun profeetat uhkasivat näitä paatuneita Jumalan rangaistustuomioilla, silloin he alkoivat vihata ja vainota profeettoja. Jumalattomat ihmiset sanoivat, että profeetat puhuvat tuuleen. Nämä paatuneet sanoivat edelleen, että profeetat eivät saarnanneet Jumalan Sanaa, koska he tulivat uhaten Jumalan rangaistustuomioilla. Nämä profeettojen suun kautta julistetut rangaistustuomiot vaikuttivat ainoastaan katkeruutta ja vihaa niitä kohtaan, jotka julistivat nämä rangaistustuomiot, sillä he eivät olleet mielestään ansainneet niin kovaa rangaistusta.

Vasta sitten, kun nämä julistetut rangaistustuomiot olivat täyttyneet, alkoivat muutamit tunnustaa: me olemme tehneet syntiä isäimme kanssa, me olemme eläneet jumalattomasti, me olemme vihoittaneet Herran. Mutta kuinka kauas parannus ulottui? Totiseen parannukseenhan kuuluu, että ihminen alkaa tuntea syntivelkansa, mutta Israelin kansa ei muistanut kauan synnin rangaistusta, joka oli kohdannut heitä heidän tottelemattomuutensa tähden Herraa kohtaan. He alkoivat ehkä Babylonin vankeuden jälkeen tehdä ulkonaista parannusta. He eivät palvelleet näkyviä epäjumalia, mutta näkymättömät epäjumalat tulivat sitä rakkaammiksi, esimerkiksi ahneus, ylpeys, haureus, keskinäinen viha, valhe ja petos ja varsinkin omavanhurskaus, joka oli saavuttanut huippunsa Vapahtajan aikana. Sillä huurille ja publikaaneille eli niille, jotka olivat eläneet törkeissä synneissä ja paheissa, tuli jo Johannes Kastajan parannussaarnan kautta kysymys sielujensa autuudesta, ja he ottivat sen tähden vastaan kasteen Jumalan suomana armonvälineenä parannukseen. He tekivät parannuksen lupauksia ja tunnustivat entisiä paheitaan ja rikoksiaan.

Mutta omanvanhurskauden palvelijat, kirjanoppineet ja fariseukset, jotka olivat mielestään täyttäneet kaikki velvollisuutensa Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan, eivät anna lainkaan kastaa itseään, koska Johannes kutsui heitä kyykäärmeiden sikiöiksi. He eivät tarvinnut mielestään parannusta, ja sen tähden he sanoivat Johannes Kastajasta: ”Hänellä on perkele” (Matt. 11:18), se on: hän on paisunut hengellisestä ylpey-

destä. Ja eiköpä tänäkin päivänä ole samanlaisilla ihmisillä kuin fariseukset sama ajatus jokaisesta totisesta parannussaarnaajasta: "Hänellä on perkele, hän on paisunut hengellisestä ylpeydestä." Ja juuri sen tähden, että perkele oli uskotellut heille, että Johanneksella oli perkele, juuri sen tähden he eivät voineet uskoa, että hän oli Jumalasta.

Nyt me näemme, että kaikki profetat, kaikki apostolit ovat alkaneet parannussaarnalla, mitä parannussaarnaa useimmat ovat ylenkatsoneet, kuten useimmat meidän aikanamme ylenkatsovat jokaista, joka saarnaa totisesta parannuksesta. Ehkä jokunen tunnustaa meidän aikanamme, että parannus on tarpeellinen, mutta useimmat lykkäävät parannuksen siihen asti, että on myöhäistä tehdä parannusta. Kun Jumala julisti profeetta Jeremian kautta Israelin kansalle, että heidän pitäisi tehdä parannus, jos he tahtoivat välttää Jumalan kovat rangaistustuomiot, niin oli tosin tarkoitus, että he tekisivät semmoisen parannuksen, joka lähtee sydäimestä, ei ainoastaan ulkonaisesti. Mutta juuri semmoista parannusta katumattomat eivät nyt tahdo tehdä, koska itsensä ja maailman kieltäminen koskee lihaan ja vereen.

Jos joku tekee semmoisen parannuksen, jonka Jumala vaatii, niin hän joutuu heti maailman pilkkaamaksi, vihaamaksi ja ylenkatsomaksi. Omat sukulaiset vihaavat häntä, jos hän alkaa varoittaa eksyväisiä veljiään. Häntä kutsutaan kerettiläiseksi ja villihengeksi, jos hän tohtii puhua parannuksesta. Ja tätä Kristuksen ristiä, nimittäin maailman pilkkaa ja vihaa, ei moni tahdo nykyään kuulla.

Sitä, joka pitää itsensä erossa synnillisistä huveista ja synnillisistä ajanvietteistä, pidetään jo perkeleen riivaamana ihmisenä, joka ei voi pitää kanssakäymistä kunniallisten ihmisten kanssa, mutta sitä, joka lausuu sanankaan jumalattomille Jumalan ankarasta vanhurskaudesta, pidetään heti haaveilijana ja villihenkenä, jolla on perkele. Hän on siis hengellisessä ylpeydessä, koska hän pitää itseään täydellisenä ja tuomitsee muita. Juuri saman läksyn Vapahtaja sai kuulla fariseuksilta: "Miksikäs sinä itseteet? Oletko sinä parempi kuin Abraham, joka kuollut on?"

Mutta maailma sanoo: "Eikö parannusta voi tehdä tuomitsematta muita?" Ja siihen vastaa Raamattu: "Ei". Sillä kukaan koko Vanhassa ja Uudessa testamentissa ei ole tehnyt totista parannusta hiljaisuudessa tai salaisesti, niin ettei joku suruttomasta maailman joukosta olisi pahentunut ja loukkaantunut parannuksen tekijään. Mooseksen ajasta tähän päivään asti kukaan ei ole tehnyt totista parannusta saarnaamatta maailmalle parannuksesta. Sillä kukaan ei voi tehdä totista parannusta ilman Pyhää Henkeä, mutta jokaisen, joka on saanut Pyhän Hengen, täytyy nuhdella maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Jos on niin, että tahdot tehdä totisen parannuksen ja tulla totiseen ja elävään uskoon, niin sinun täytyy ensin tuomita itsesi ja sitten sinun täytyy julistaa myös sama tuomio toisille, jotka ovat synnin suruttomuudessa ja epäuskossa, koska totiseen parannukseen kuuluu aina tuomio, että joka tahtoo tulla pelastetuksi synnistä, kuolemasta ja perkeleen val-

lasta, hänen täytyy ensin tunnustaa to- tuus maailmalle. Hänen täytyy sääliä ek- syväisiä veljiään, niin että hän varoit- taa heitä ja sanoo heille totuuden, sillä jos hän vain tekee parannuksen omasta puolestaan ja antaa eksyväisten veljien- sä mennä rauhassa onnettomaan ian- kaikkisuuteen, niin hän on syypää hei- dän kadotukseensa, niin kuin Jumala osoittaa profeetta Hesekielin kautta: ”Kuin minä sanon jumalattomalle: si- nun pitää totisesti kuoleman, ja et sinä varaa häntä etkä sano hänelle sitä, että jumalaton lakkais jumalattomasta me- nostansa ja sais elää, niin pitää sen ju- malattoman kuoleman synteinsä tähden, mutta hänen verensä tahdon minä vaatia sinun kädestäs. Mutta jos sinä varaat sitä jumalatoiminta, ja ei hän käänny jumalatto- masta tiestänsä, niin hänen pitää syntein- sä tähden kuoleman, mutta sinä olet sie- lus vapahtanut.” (Hesekiel 3: 18 - 19).

Tässä te kuulette nyt kaikki, että ei ole kylliksi, että teette parannuksen omasta puolestanne ja annatte veljienne mennä rauhassa kadotukseen, vaan tei- dän täytyy varata heitä eli varoittaa heitä suuresta onnettomuudesta, joka on hei- dän edessään, jolleivät he paranna ju- malatonta elämäänsä. Mutta juuri tätä Kristuksen ristiä ei yksikään voi kantaa, joka ei ole saanut Pyhää Henkeä. Sillä kukaan, joka ei ole saanut totista valais- tusta Pyhältä Hengeltä, ei tahdo saada osakseen maailman vihaa ja vainoa Kristuksen tähden. Katuvainen ryöväri- kin nuhteli kohtalotoveriaan, vaikkei hän ollut vielä saanut vakuutusta Vapah- tajalta syntiensä anteeksiantamuksesta. Katumaton ryöväri olisi varmaan voinut sanoa katumattomalle: ”Sinä olet itse

kadotuksessa ja tulet nyt tuomitsemaan minua. Sinun pitää ensin lakaista oman ovesi edusta, ennen kuin tulet saarnaamaan parannusta muille.”

Semmoista saa kuulla kaikilta oman- vanhurskauden palvelijoilta, jotka eivät voi kärsiä kuulla parannussaarnaa, kos- ka omavanhurskaus on mielestään teh- nyt kaiken, mikä totiseen parannukseen kuuluu. Ja sen tähden hän pitää kaikkia parannussaarnaajia hengellisesti ylpei- nä, tai niin kuin juutalaiset sanoivat Jo- hannes Kastajasta: ”Hänellä on perkele, hän on mieletön.” Ja kuitenkin meidän täytyy saarnata parannuksesta, koska päivän teksti juuri antaa aiheen siihen. Sillä rukouspäivän teksti on kuninkaan valitsema, ja näyttää siis olevan kunin- kaan tahto, että tänä päivänä pitää saar- nata parannuksesta.

Mutta kuinka saarnataan parannuk- sesta niille, jotka eivät tarvitse paran- nusta? Täällä on valitettavasti aivan vä- hän niitä, jotka uskovat, että heidän tar- vitsee tehdä parannus. Sillä jokaisen, joka uskoo tarvitsevansa todella paran- nusta, täytyy tosissaan ryhtyä toimeen, jos hän muutoin on tosissaan sanoes- saan, ettei hän voi semmoisena periä Ju- malan valtakuntaa. Mutta moni tunnus- taa nykyään suullaan, että hänen tarvit- see tehdä parannus, mutta ajattelee tai uskoo aivan muuta sydämessään. Muu- tamilla voi tosin olla sellainen todistus omassatunnossaan, että heidän tarvitsee todella tehdä totinen katumus ja paran- nus, mutta heillä ei ole mielestään voi- maa siihen, koska he tuntevat, että per- keleen voima on liian suuri. He tunte- vat mielestään, että synnin voima on lii- an suuri, niin että heidän täytyy epäillä,

onko mahdollista ajatellakaan asiaa. Mutta ne, jotka ajattelevat niin, tuntevat jo voimattomuutensa, ja heidän pitäisi sen tähden rukoilla Jumalalta voimaa ja apua. Heidän pitäisi myös ahkerasti käyttää Jumalan Sanaa ja olla kanssakäymisessä totisten kristittyjen kanssa.

Mutta monella on paha omatunto, joka syyttää silloin tällöin salaisesti, mutta he eivät tottele omantunnon ääntä vaan tekevät syntiä Jumalaa ja omaatuntoaan vastaan, vaikka omatunto sanoo heille, ettei heidän pitäisi toimia niin. Sellaisten on aika lailla vaikeaa tehdä parannus, sillä mitä enemmän he tekevät syntiä omaatuntoaan vastaan, sitä paatuneemmiksi he tulevat ja sitä suuremman vallan synti ja perkele saavat. Jos he kuitenkin tahtoisivat ajoissa ajatella, mikä heidän rauhaansa sopii, voisivat hekin saada avun korkeudesta.

Jos he eivät antaisi kuolevaisia jäseniään synnin palvelukseen, tulisi Jumalan voima heille avuksi, sillä kukaan niistä, jotka tekevät syntiä omaatuntoa vastaan, ei voi sanoa: ”Minun on pakko juoda, kirotta, tehdä huorin. Minun on pakko tapella ja varastaa.” — Ei! Niin pieni valta kuin sinulla on perkeleeseen sydämässäsi, niin suuri valta sinulla on jäseniisi, sillä et voi sanoa, että perkeleellä on valta kieleesi, käteesi, jalkaasi. Ei! Sinulla itsellä on valta kieleesi, käteesi ja jalkaasi. Sinun ei ole siis juuri pakko tavoitella kädelläsi lasia, etkä voi myöskään sanoa, että sinun on pakko liikuttaa kieltä kiroamaan. Ja sen tähden on oma syysi, jos liikutat jäseniäsi pahaan. Mutta kun sinulla on nyt valta jäseniisi, miksi annat sitten jäsenesi synnin palvelukseen? Miksi tavoittelet kädelläsi lasia tai miksi liikutat kieltäsi valheeseen ja kirouksiin? Jos tahdot todella tehdä parannuksen, niin sinun täytyy käyttää sitä valtaa, joka sinulla on vielä jäljellä jäseniisi. Ja tästä tulee tosin sota perkelettä ja synnin himoa vastaan, mutta siitä tulee sellainen sota, missä voit viimein voittaa perkeleen, jos huudat Jumalalta armoa ja apua.

Tällä tavalla ihmisen täytyy alkaa ulkonaisesta parannuksesta, jos hän tahtoo saada apua ja armoa Jumalalta tekemään sisällisen parannuksen, jossa on totinen katumus ja murhe synnistä ynnä muuta. Mutta vaikeinta on niillä, joilla on nukkuva omatunto, se on, sellainen omatunto, joka ei koskaan soimaa heitä mistään synnistä. Heille on synti luvallinen. Heille ei ole synti juoda, kirotta, huorata, tapella ja pitää viinakauppaa, sillä perkele on uskotellut heille, että on oikein ja aivan Jumalan tahdon mukaista olla maailman kaltainen. Se on heille aivan välttämätöntä, sillä kunnian perkele on uskotellut heille, että se on oikein, ja mikä on oikein, senhän täytyy olla Jumalasta.

Perkele oli niin muodoin uskotellut juutalaisille, että oli oikein ristiinnaulita Vapahtaja, ja sama perkele, nimittäin hengellinen viha, oli uskotellut heille, että oli oikein vainota kristityitä. Ja mikä muu kuin perkele on uskotellut juomarille, että on oikein juoda itsensä humalaan. Onkopa kukaan muu kuin perkele uskotellut viinaporvarille, että on oikein mitata paloviinaa hengellisille sioille, oli sitten pyhä tai arki? Kaiken tämän on perkele uskotellut heille, ja tämä hengellinen pimeys tulee siitä, että he hylkäävät kaikki Jumalan ilmoitta-

mat sanat, ja viimein heidän täytyy pitää koko Raamattua pappien valheina. Sillä kaikkea, mitä perkele uskottelee heille, heidän täytyy pitää jumalallisen totuutena, mutta Jumalan Sanaa he pitävät valheena.

Maailman laita ei olisi niin pahoin, jos ei perkele olisi uskotellut maailmalle, että elävä kristillisyys on hirveää haaveilua. Sillä kun totinen kristillisyys näyttää sokeasta maailman joukosta hirveältä haaveilulta, niin maailma ei voi uskoa, että totisen kristillisyyden pitää olla juuri sellainen kuin se on totisten kristittyjen joukossa. Sillä maailma kutsuu totisia kristittyjä lukijaisiksi, kerettiläisiksi, haaveilijoiksi, villihengiksi ja ulkokullatuiksi. Niin kuin maailma kutsui Jumalan Poikaa Beelsebubiksi, niin uskoivat pakanatkin, että kristityt olivat pahojen henkien riivaamia, kun he olivat hengellisissä liiketuksissa ja vaipuivat näkyihin.

Kuinka sitten maailman sokea joukko voi tehdä semmoisen parannuksen, jonka Jumala vaatii, kun se pitää totista kristillisyyttä hirveänä haaveiluna? Maailmanhan täytyy pitää omaa katumattomuuttaan totisena parannuksena. Vaikka yksi ja toinen sanoo, että niin kuin nyt elän, en voi tulla autuaaksi, niin ei hän kuitenkaan usko, että joku muu voi tulla autuaaksi. Hän ei usko siis, että nykyisillä kristityillä on Jumalan Henki. Hän ei usko, että he julistavat Jumalan Sanan oikein. Niin kuin juutalaiset sanoivat: ”Profeetat puhuvat tuuleen, ei heillä ole Jumalan Sanaa” (Jer. 5: 13), niin suruttoman joukonkin täytyy sanoa: ”Ne, jotka pitävät itseään kristittyinä, ovat petäjiä, he eivät julista Jumalan Sanaa oi-

kein. He pitävät itseään täydellisinä ja tuomitsevat muita.”

Juuri sen tähden ei moni voi tehdä nykyään parannusta, koska he näkevät niin monia vikoja kristittyjen elämässä. Vasta kun kuolema tulee, tuntee moni, että on liian myöhäistä tehdä parannusta. Hänen omatuntonsa tuomitsee häntä, ja omavanhurskaus tuomitsee hänet kokonaan. Silloin täytyy monen, joka terveyden päivinä on vihannut kristityitä ja pilkannut heitä tai ylenkatsonut heidän parannuksen huutoaan, kutsua kristityitä tykönsä ja rukoilla heiltä anteeksi, mutta tämä ei auta. He eivät voi saada omantunnon rauhaa, kun perkele sulkee heidät ulos Vapahtajan sovinnosta. Heidän täytyy tuomita itsensä ja sanoa: ”Nyt on liian myöhäistä. Ei sinulle ole armoa!”

Olemme nyt saarnanneet lyhykäisesti totisesta parannuksesta, koska rukouspäivän aamusaarnan teksti puhuu parannuksesta. Mutta täällä ei ole monta sielua, jotka ovat vakuuttuneita siitä, että heidän tarvitsee tehdä parannus, sillä useimmat ovat mielestään eläneet niin, ettei heidän tarvitse mielestään tehdä parannusta. Jos olisi joku, joka sydämensä syvyydessä tuntisi syntivelkansa, niin saarnaisimme armosta Kristuksessa. Me saarnaisimme silloin oikein katuvaistulle sovinnosta, vanhurskauttamisesta ja pyhityksestä. Jos täällä olisi totisesti armoa janoavaisia sieluja, jotka tekevät työtä ja pyrkivät eteenpäin parannuksen kilvoituksessa, niin me saarnaisimme päivän tekstin jälkimmäisestä osasta, jossa on armonlupaus niille, jotka tekevät totisen parannuksen. Me saarnaisimme silloin niille, jotka ovat

epätoivossa, että Jumala tahtoo asua heidän tykönään tässä huoneessa. He saisivat silloin tuntea Jumalan laupeutta ja armoa sydämissään, he saisivat silloin tuntea sen autuuden esimakua, jonka Jumala suo särjetyille sydämille. Jumala asuisi silloin heidän tykönään tässä huoneessa, Hän täyttäisi heidän sydämensä sillä autuudella, joka käy yli kaiken ymmärryksen. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö.
Ps. 43: 3

Luetusta pyhästä tekstistämme kuulemme, että Daavid etsii valkeutta ja totuutta. Epäilemättä kuningas Daavidilla oli pimeät hetkensä, jolloin hän ei nähnyt tietä, joka vie elämään. Niin kuin jokaisella kristityllä on pimeät hetkensä, kun hän joutuu tietämättömyyteen ja epäilykseen siitä, mikä hänen tilansa on Jumalan suhteen, kun tieto omasta sisäisestä tilasta pimenee, niin ettei hän tiedä oikein, kuinka hänen sielunsa laita on, onko hän armontilassa vai ei.

Kun hän tuntee, että häneltä puuttuu kyky koetella itseään ja tutkistella sydäntään, näinä pimeinä hetkinä hänen täytyy sanoa: "Tutki minua, Jumala, ja koettele minun sydämeni. Kiusaa minua, ja ymmärrä, kuinka minä ajattelen, jos minä pahalla tiellä lienen" (Ps. 139: 24). Tämä epäily omasta sieluntilasta tuli toisinaan Daavidille, ja Luther valittaa samaa. Daavidin täytyi joskus huudahtaa: "Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minun hyljäsit?" (Ps. 22: 1). Ja Vapahtaja huusi samalla tavalla kuolemanhädässä: "Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylönnöit?" (Matt. 27: 46).

Sellainen heikkouden ja hylättynä olemisen tunne ei herää koskaan suruttomassa ihmisessä. En ole ainakaan koskaan kuullut, että joku suruttomasta joukosta olisi valittanut sitä, että hän on Jumalan hylkäämä. Armonvaras sanoo: "Armon ovi on auki minulle, niin kuin se voi olla suljettu niiltä, jotka pitävät it-

seen kristittyinä". Niin vain! Lavea portti on aina auki kaikille, jotka tulevat hoiperrellen taivaan valtakuntaan, mutta ahdas portti ei ole koskaan auki, niin, ei edes raollaan. Sen joka tahtoo päästä sisälle ahtaasta portista, täytyy aina koluttaa sille, ennen kuin se avataan. Ja kuitenkin sanotaan: "Monta on, jotka pyytävät mennä sisälle, ja eivät taida." (Luuk. 13: 24)

Kaikkea tätä sai Daavid kokea pimeinä hetkinään, ja sellaisessa sieluntilassa hän oli silloin, kun hän kaipasi valkeutta pimeydessä. Silloin hän rukoili, kuten sanat kuuluvat päivän tekstissä: "Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan". Epävarmuus on vaiva niille, jotka häilyvät tietämättöminä lopullisesta kohtalostaan. Kuoleman vangin on mahdotonta olla iloinen niin kauan kuin hän häilyy epätietoisena lopullisesta kohtalostaan. Hän etsii silloin totuutta, nimittäin sitä totuutta, että hän tahtois tietää, koska tuomio on tullut, hän tahtoo tietää, onko hänet tuomittu kuolemaan vai armahdettu. Tätä totuutta Daavidkin etsi, kun hän oli epätietoinen lopullisesta kohtalostaan. Sen tähden hän rukoilee päivän tekstissä: "Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö."

Mutta nyt suruttomat huomauttavat, että ne, jotka pitävät itseään kristittyinä, sanovat olevansa valmiita astumaan Jumalan tuomion eteen. Ja nyt heillä on sellainen oppi, että he häilyvät epätietoisuudessa ja epäilevät autuudestaan. Eikö tämä ole täysin ristiriitaista? Niin! Siltä näyttää järjelle, joka ei voi yhdistää kokonaisuudeksi sitä, mikä tuntuu risti-

riitaiselta. Mutta juuri sellaisia vastakohtaisuuksia kristitty saa kokea itsessään. Kun Daavid huusi hengellisessä hädässään: “Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minun hyljäsit?”, silloinhan hän oli epätoivossa. Toisen kerran hän oli niin varma asiastaan, että hän saattoi sanoa: “Vaikka vielä ruumis ja sielu vaipuisivat, Sinä olet kuitenkin lohdutukseni ja osani”. Kristus saattoi huutaa kuolemanhädässä: “Minun Jumalani, minun Jumalani! Miksis minun ylönannoit?” Ja vähän sen jälkeen hän saattoi sanoa: “Sinun käsiis minä annan henkeni.” Paavali saattoi sanoa: “Minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7: 24). Ja samalla hetkellä hän saattoi sanoa: “Minä kiitän Jumalaa Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta.”

Sellaisia vastakohtaisuuksia kristitty saa usein tuntea sydämessään, ja sen tähden hän voi olla toisinaan iloinen ja toisinaan langeta epätoivoon. Sellainen oli Daavidin koko elämä, mutta niin ei ole armonvarkaan laita, jolla ei ole koskaan pimeitä hetkiään eikä koskaan lankea epäilykseen autuudestaan. Mutta hän ei tunne koskaan itseään valmiiksi astumaan Jumalan tuomioistuimen eteen. Koskaan ei armonvarkaalla ole hengellistä surua, koskaan hänellä ei ole hengellistä iloa. Koskaan hän ei ole helvettissä, koskaan hän ei ole taivaan valtakunnassa. Jos hän ei voi koskaan sanoa olevansa kristitty, ei hän voi kuitenkaan koskaan myöntää, että hän ei ole kristitty. Hän ei ole niin muodoin kristitty eikä ei-kristitty.

Samalla tavoin on omanvanhurskaiden palvelijan laita. Hän ei voi kokea

mitään tuntuva sisäistä muutosta, vaan sellainen kuin hän oli eilen, hän on myös tänään, ja huomenna hän on samanlainen. Hän antaa elämän mennä menojaan ja hän sanoo sen menevän omalla painollaan. Mutta minne hän putoaa? Mahtaako hän päästä hoiperrellen taivaan valtakuntaan? Mutta kun puhumme Daavidin elämästä ja vaeluksesta, meidän täytyy ensin muistaa, että Daavid oli herännyt, kun hän kirjoitti totuudesta ja valkeudesta. Sillä suruton ihminen ei puhu koskaan totuudesta ja valkeudesta.

Juuri heränneessä tilassa Daavidilla oli pimeät hetkensä. Silloin hän ei voinut olla selvillä sisäisestä tilastaan. Silloin hän ei tiennyt, oliko hän armontilassa vai ei. Ja näinä pimeinä hetkinä täytyi hänen vaipua rukoukseen ja etsiä valkeutta pimeydessä: “Herra, lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö.” Koskaan ei ole kuultu, että joku suruton ihminen etsii jotakin hengellistä valkeutta. Suruton ihminen on aina pimeydessä ilman tietoa Jumalasta, ilman tietoa perkeleestä, ilman tietoa itsestään ja tilastaan Jumalaan nähden. Sen tähden Vapahtajamme sanoo, että ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olivat pahat.

Ja kuinka suruton ihminen voi kaivata valkeutta, koska hän ei ole koskaan nähnyt valkeutta, kun hänellä on se usko, että luonnollinen pimeys, jossa hän on, on oikea valkeus? Kun sellainen ihminen saa nähdä valkeuden, hän tulee heti umpisokeaksi eli auringon so-kaisemaksi. Hengellinen valkeus näyt-

tää hirveältä pohjattomuuden virvatulelta. Se tuli, jota Vapahtaja tuli sytyttämään maan päälle, näyttää pohjattomuuden liekiltä luonnollisen ihmisen umpisokeassa järjessä. Hän ei näe muuta kuin ulkokullaisuutta, haaveilua ja taikuutta jokaisessa hengellisen tulen kipinässä, joka leimahtaa tai syttyy siellä ja täällä maan päällä. Kun Daavidilla oli pimeät hetkensä, silloin hän kaipasi valkeutta pimeydessä. Mutta luonnollinen ihminen ei kaipaa mitään valkeutta, sillä hän näkee mielestään oikein hyvin pimeydessä.

Onko täällä joku sielu, jolla on halu rukoilla Daavidin kanssa: "Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö". Minä tarkoitan, että sen, joka istuu pimeydessä, pitäisi pyrkiä valkeuteen. Mutta sokea ei näe valkeutta eikä pimeyttä. Hänestä on aivan samantekevää, palaako tuli vai sammuuko se. Vain se, joka on ollut näkevä, voi mahdollisesti muistaa, millainen valkeus oli. Jos hän nyt muistaa, millainen valkeus oli, jos hän muistaa, millainen pimeys oli, jos hän muistaa, millainen tuli oli palaessaan, jos hän muistaa, millainen tulesta tullut lämpö oli, jos hän muistaa, millainen kylmyys oli tulen sammuttua, jos hän muistaa kaiken tämän, niin hänen pitäisi myös tietää, onko hän kylmä vai lämmin, vai onko hän penseä." "O, joskas kylmä taikka palava olisit! Sen tähden, että penseä olet, ja et kylmä etkä palava, rupean minä sinua minun suustani oksentamaan ulos" (Ilm. 3: 15 - 16). Ja voi jospa kylmä taikka palava olisit! Minä arvelen, että täällä saattaa olla joku, joka on ollut

lämmin mutta nyt on kylmä kuin jää. Minä ajattelen, että täällä pitäisi olla jonkun, joka on ollut lämmin ja nyt on penseä. Täällä voi myös mahdollisesti olla joku, joka on nähnyt valkeuden mutta nyt istuu pimeydessä. Niin ikään täällä voi olla joku, joka on ollut näkevä mutta nyt on tullut sokeaksi.

Joka tapauksessa, olitpa sokea taikka näkevä, olitpa kylmä taikka lämmin, istuitpa valkeudessa taikka pimeydessä, muista, että aika rientää kuin tuulenpuuska, että sinä olet muukalainen maan päällä, että sinulla ei ole pysyväistä sijaa täällä maailmassa, että sinun täytyy, halusitpa tai et, ryömiä siihen pimeään luolaan, jota kutsutaan haudaksi, pohjattomuudeksi, helvetiksi, jollet ole varma asiastasi, jollet tiedä varmasti, että Kristus on valmistanut sinulle asuinsijan Isänsä huoneeseen.

Voi jospa sydämesi olisi kuin suitsevainen kynttilänsydän, jota Herra ei sammuta, jos Hän lähettää Henkensä, joka puhaltaa sen liekkiin. Kun lamppu sammuu, ehkä Herran Henki puhaltaa sen liekkiin. Näin voi kuitenkin sanoa vain niistä, joilla on öljyä lampuissaan, sillä ei kuiva sydän voi palaa, jollei ole öljyä. Ei viisailla neitseillä ole enempää öljyä kuin he itse tarvitsevat, jotta lamput palaisivat, kun Ylkä tulee. Heillä ei valitettavasti ole ylimääräistä öljyä, kun Ylkä tulee, koska he eivät ole valvoneet vaan torkkuneet. Nyt on sen tähden korkea aika rukoilla Daavidin kanssa: "Herra, lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö."

Herran pyhä vuori ja asuinsija on Siionin vuori, se autuas asuinsija, jonne

Daavid ja kaikki kristityt kaipaavat. Mutta nykyisin ei moni kaipaa sinne. Sillä pimeydessä asuvat eivät tiedä, missä Siion on, ja toiset, jotka näkevät sen kaukaa, väsyvät tielle ennen kuin he ehtivät sinne, toisilla on ahdas rinta, niin etteivät he voi kiivetä ylös Siionin vuorelle. Ainoastaan ne harvat valitut, jotka kilvoittelevat ja pyrkivät, tekevät työtä ja näkevät vaivaa, voivat päästä sinne, kun he päättävät vaelluksensa, kun he ovat kilvoitelleet pyhän kilvoituksen, kun he ovat päässeet perille. Se, joka voittaa, hän saa asua iankaikkisesti Siionin vuorella, autuaassa asuinsijassa. (Amen).

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Paavalin epistola Hebrealaisten tykö 12: 7: **Jos te kurituksen kärsitte, niin Jumala taritsee teille itsensä, niin kuin lapsillensa, sillä kuka on se poika, jota ei Isä kurita.**

Pyhä Paavali kirjoittaa siitä Isän kurituksesta, jonka kautta hän tarjoaa itsensä niin kuin lapsillensa. Ja hän ottaa vielä esimerkin luonnollisesta vanhemmas-ta, joka tahtoo kurituksen kautta kasvat-taa lapsiansa ihmiseksi. Me tiedämme, että kaikki lapset tarvitsevat kuritusta. Ja taivaallinen Vanhin on jo vanhassa testamentissa freistannut kurittaa Israelin lapsia, joita hän oli ottanut ja valin-nut omaksensa sivuitse pakanoita. Mut-ta hänen täytyy valittaa, etteivät he ota kuritusta vastaan.

Usein hän katui jälleen, että hän oli niitä Israelin lapsia niin kovin kurittan-nut, mutta Jumalan täytyi heitä kurittaa välistä sodalla, välistä taudin kautta ja välistä nälän kautta. Mutta ei ole moni tämän ulkonaisen kurituksen kautta tul-lut paremmaksi. Ainoastansa muutamat tulivat tämän kurituksen kautta nöyrem-mäksi ja tunnustivat syntiänsä.

Koska me katselemme, kuinka Ju-mala on vanhassa testamentissa johdat-tanut Israelin lapsia, niin me mahdam-me ihmetellä, kuinka vastahakoiset ja pahankuriset nämä Israelin lapset oli-vat. Mutta ei taitaisi nytkään ulkonai-nen kuritus vaikuttaa muuta, kuin paa-tumusta niiden sydämissä, jotka eivät tottele sanaa. Me näemme, että tässä-kin seurakunnassa on monta, joita Ju-mala on kurittanut köyhyydellä ja sai-raudella, mutta eivät köyhät tule tämän kurituksen kautta niin nöyryytyeksi,

että he antaisivat suuta Isän vitsalle ja kerjäisivät armoa, vaikka köyhyys ei ole monella Jumalan asetuksen kautta, vaan rietas on tehnyt heitä köyhäksi.

Mutta köyhillä on semmoinen usko, että Jumala teki heitä köyhäksi. Miksei köyhät siis ota Jumalan kuritusta vas-taan? Ei niillä ole parempi uskallus Ju-malaan, kuin rikkailla. Mutta kun Juma-la on nyt nähtävästi alkanut kurittamaan maailmaa, ei ainoastansa näljällä ja kal-liilla ajalla, mutta myös taudilla ja so-dalla, niin pitäisi niitten harvojen sielu-jen, jotka vielä jaksavat uskoa, että tämä isällinen kuritus on muistutus kristityil-lekin tämän maailman katoavaisuudes-ta, rukoileman taivaan ja maan suurta Hallitsijaa, että tämä vaiva valittujen tähden lyhennettäisiin.

Me saamme kuulla tämän rukous-päivän ehtoosaarnan tekstissä, kuinka profeetta Jeremias selittää Jumalan tar-koitukset kurituksellansa, nimittäin, et-tä ihmiset tämän rangaistuksen kautta muistaisivat syntiänsä ja tekisivät katu-muksen. Vaikka suruttomat eivät kui-tenkaan tee katumusta, vaikka kuinka kovin Jumala heitä kurittaa. Eivät su-ruttomat tosin ajattele: Tämän rangais-tuksen olemme me hyvin ansainneet. Eivätkä suruttomat ajattele eli usko, että tämän kautta Jumala muistuttaa meitä tämän maailman katoavaisuudes-ta ja vetää meitä parannukseen.

Mutta kristityt saavat kyllä uskoa, että Jumala ulkonaisen ja ruumiillisen puutoksen kautta tahtoo repiä sydämet irti maailmasta, joka kovin pakkaa kristittyjen sydämiin, ja tahtoo lopettaa heidän uskonsa. Koska Jumala rankai-see maailmaa sodalla, näljällä ja taudil-

la, silloin saavat myös kristityt kärsiä puutosta ja vajavuutta suruttomien tähden. Mutta meidän toivomme on, että nämä vaivan päivät valittujen tähden lyhennettäisiin.

Rukoilkaa taivaan ja maan suurta Hallitsijaa, että hän antaisi teille voimaa ja väkevyyttä kärsimään ja kantamaan Jeesuksen ristiä, ja kilvoittelemaan kallemmassa uskossanne, että te jaksaisitte vastaan seisoa kaikkia sen ruman palavia nuolia. Sillä tämän maailman vaivat eivät kuitenkaan ole verrattavat siihen kunniaan, joka teitä odottaa tämän valloisen elämän perästä. Pian pääsevät teidän väsyneet luonne lepäämään. Pian pääsette Vanhemman syliin, koska hän kerkeää kaikista hänen töistensä.

Antakaa nyt suuta Isän vitsalle, koska hän teitä kurittaa teidän tottelemattomuutenne tähden, ja rukoilkaa, että hän suuresta armostansa antaisi teille anteeksi teidän rikoksenne. Kuule, armollinen Isä taivaan, murheellisten, katuvaisten ja alaspainettujen huokaus. Isä meidän j. n. e.

Ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitetuna profeetta Jeremian valitusvirsiä 1: 14 ja kuuluvat sanat, niin kuin seuraa: Minun raskaat syntini ovat ylös heränneet Herran rangaistuksen kautta.

Ylösluetun tekstin johduksesta pitää meidän Jumalan armon kautta katselemaan, jos synnit ylös herätetään Jumalan rangaistuksen kautta. Profeetta Jeremian edellä mainitun sanan jälkeen pitäisi syntien tuleman tunnon päälle Jumalan rangaistuksen kautta. Mutta ne tekstin sanat, jotka ruotsalaisessa Raamatussa kuuluvat näin: Minun raskaat

syntini ovat ylös heränneet Jumalan rangaistuksen kautta. Ne samat sanat kuuluvat suomalaisessa Raamatussa näin: Minun syntini ies on sidottu. Näistä sanoista kuuluu, niin kuin profeetta Jeremia olisi tuntenut, että hänen syntinsä olisit sidotut hänessä, ettei hän voi päästä niistä erinänsä. Arvattava se on, jos synnit heräävät ylös ja tulevat omantunnon päälle, niin täytyy ihmisen olla omantunnon vaivassa ja katumuksen tehdä. Mutta jos synnit ovat sidotut, eivät pääse ne synnit sitten liikkumaan, vaan ne ovat, niin kuin Paavali sanoo: kuolleet.

Ja sille ihmiselle eivät tule synnit tunnon päälle, jonka synnit ovat kuolleet. Paavali sanoo: Ilman laitta oli synti kuollut, mutta koska käsky tuli, virkosi synty jälleen. Jos nyt synnit sidotut ovat, niin eivät ne tule tunnon päälle. Ja niin muodoin saattaisimme suomalaisesta Raamatusta saada sen käsityksen, että profeetan tarkoitus on ollut, että Israelin lasten synnit ovat niin sidotut heissä kiinni, että ei kukaan saata heitä päästä.

Emme saata ajatella, että profeetan tarkoitus olisi ollut, että synnit olisivat Jumalan armon kautta niin sidotut, ettei pääse liikkumaan. Sillä nämä sanat, joita profeetta panee tykö: synnit astuvat minun kaulani päälle. Ne sanat osoittavat, ettei synnit olleet anteeksiannetut ja Jumalan armon kautta sidotut, ettei pääse hallitsemaan. Semmoiset sanat kuin ruotsalaisessa Raamatussa kuuluvat: Minun raskaat syntini ovat ylös heränneet Jumalan rangaistuksen kautta. Ne antavat meille sen ymmärryksen, että profeetan tarkoitus on ollut, että Israelin

seurakunta on herännyt Jumalan rangaistuksen kautta, mutta suomalaisessa Raamatussa kuuluvat sanat, niin kuin paatumus olisi tullut Jumalan rangaistuksen kautta. Koska nyt toinen Raamattu tulee toista vastaan, niin emme tiedä enää, mikä profeetta Jeremian tarkoitus on ollut. Sen me tiedämme ainoastansa, että suuri rangaistus oli tullut Israelin seurakunnan päälle siihen aikaan, koska Jeremia kirjoitti valitusvirrensä. Heidän kirkkonsa oli silloin vasta poltettu, ja ihmiset olivat tulleet vangiksi, ja vietiin pois syntymämaaltansa pakanan maahan.

Mutta mitäs nyt koettelemus todistaa? Heräävätkös ihmiset Jumalan kurituksen kautta? Tämä on kysymys, johon me saatamme joltisesti vastata, koska me tiedämme, etteivät suinkaan nekään ihmiset ole heränneet, jotka Jeremian aikana niin kovin rangaistiin Jumalalta, vaan enemmän ne paatuivat. Eivät juutalaiset ole heränneet silloinkaan, koska jälkimmäinen hävitys tuli heidän päälensä, vaan paatumus tuli suuremmaksi sen hävityksen kautta.

Eivätkä ihmiset vielä nytkään herää Jumalan kurituksen kautta, vaikka kuinka pieksettäisiin ja vaivattaisiin näljällä ja kalliilla ajalla. On ainoastansa joku harva sielu, joka herää tautivuoteella, koska kuolema alkaa kovia rintoja ahdistamaan. Mutta muutoin ei herää kukaan ulkonaisen rangaistuksen tähden, mutta enemmän paatuvat, jota enemmän vaivaa he joutuvat kärsimään. Ja siitä arvataan, ettei ole profeetta Jeremias päivän tekstisanoilla tarkoittanut heräystä, vaikka kuinka raamatunselittäjät punoisivat hänen sanojansa. Mutta paa-

tumuksesta hän on puhunut, että Israelin kansan synnit olivat sidotut niin kuin ies heidän kaulaansa, josta ei kukaan herää irti päästäkseen.

Koska nyt kristityt saavat kärsiä synninrangaistusta pakanain tähden, niin tulee toinen kysymys. Kuinkas he saattavat kärsivällisyydellä tämän kurituksen vastaanottaa? Profeetta Jeremias tuli suruttomien tähden kärsimään vankeutta ja orjuutta ynnä heidän kansansa, mutta ei ole kuulunut, että hän olisi suuttunut Jumalalle tämän asian tähden, eli valittanut, että Jumala teki väärin, joka ei häntäkään pelastanut Baabelin vankeudesta.

Ja minä uskon, että oikeat kristityt ottavat kärsivällisyydellä sitä kuritusta vastaan ja antavat suuta Isän vitsalle, vaikka (ihminen) pitää somattomana kärsiä pakanain tähden. Kyllä olisi kristityillä hausempi, jos he saisivat kärsiä Kristuksen tähden. Mutta että heidän pitää kärsimän pakanain tähden, se on kohta luonnolle vastahakoinen. Kuitenkin sai profeetta Jeremias kärsiä, ei Kristuksen, mutta pakanain tähden. Mitäs te nyt arvelette? Luulettekos jaksavanne kärsiä ruumiin puolesta vajavuutta, nälkää ja alastomuutta juuri pakanain tähden?

Mutta minä uskon kuitenkin, että kristityt jaksavat kärsivällisyydellä ottaa Isän kuritusta vastaan, ehkä minä puolittain pelkään, että moni pahenee ja kukaties vielä suuttuu Jumalalle, koska hän kuulee, että hän saa kärsiä, ei Kristuksen tähden, mutta pakanain tähden. Tämä rangaistus, joka tapahtui Jeremian aikana, on niin kuin vanhin, jolla on kymmenen lasta, joista yhdeksän ovat

rangaistuksen ansainneet, mutta kymmenes on viaton, jos vanhin pieksäisi vielä senkin, joka on viaton, yhtenä pahankuristen kanssa, sanoisivat kaikki ihmiset, ettei se ole oikea Isä, joka pieksää viattomia ynnä viallisten kanssa.

Katso, näin nyt Jumala teki ensimmäisen hävityksen aikana. Ei siinä taitanut olla muita kristityitä kuin Jeremias ja Daniel ja kaksi muuta miestä. Ja ne saivat kärsiä samankaltaisen rangaistuksen, kuin kaikki muut suruttomat ja pakanat. Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat saaneet kärsiä pakanain tähden, jaksavat paremmalla tunnolla ottaa Isän kuritusta vastaan. Kukaties Jumala tällä lailla vetää ja repii heitä paremmin irti maailmasta, koska he saavat näkyväisesti ja tuntuvasti koetella tämän maailman katoavaisuutta.

Paha on kristityn sydän tarttumaan maailmaan, koska ei ole minkään kaltaista ristiä pantu heidän päällensä. Mutta Jumala tahtoo koetella heidän uskonsa ja heidän kärsivällisyytensä, että he tämän koettelemuksen kautta paremmin tulisivat tuntemaan tämän maailman katoavaisuutta. Ottakaa siis kärsivällisyydellä, nöyryydellä ja kiittollisuudella Isän armollista kuritusta vastaan, ja antakaa suuta Isän vitsalle. Ja muistakaa, että tämän maailman vaivat pian loppuvat. Ei ole pitkä aika, ennen kuin te pääsette pois tästä vaivalloisesta elämästä. Pian pääsevät teidän väsyneet luonne lepäämään. Pian pääsette näkemään sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuningaan, joka itse on ollut köyhyydessä, nälässä ja alastomuudessa tässä

maailmassa, ja istuu nyt Isän oikealla kädellä valmistuen köyhille matkamiehille sijaa.

Hän rukoilee Isää niitten edestä, jotka raskaassa työssä ovat ja turvaavat häneen. Jos te siis joudutte vajavuutta kärsimään pakanain tähden tässä maailmassa, niin muistakaa, että te pääsette pian siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajaa vuotaa. Niin antakaa suuta Isän vitsalle ja riestäkää vanhemman syliin. Ei teillä muuta turvapaikkaa ole. Ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa. Amen.

Alkuperäinen / Lähde- ja arkistotieto puuttuu / Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

Katso, autuas on se ihminen, jota Jumala kurittaa. Sentähden älä hylkää kaikkivaltiaan kuritusta. Job 5: 17

Näin puhui yksi Jobin ystävästä, joka oli tullut häntä lohduttamaan, vaikka hän puhutteli Jobia niin kuin yhtä ihmistä, joka oli hengellisessä ylpeydessä. Ilmankin tämä Jobin ystävä ajatteli, ettei Job ole niin hurskas, vaikka hän tekee itsensä hurskaaksi. Aivanpa vanhat ystävät tahtovat nähdä vikoja kristittyjen elämässä, erinomattain semmoiset ystävät, jotka perustavat autuutensa omanvanhurskauden päälle. Mutta kyllä sen tähden tämä Jobin ystävä puhui oikein muutamissa paikoissa, vaikka hänellä oli väärä tarkoitus.

Tämä sana: "Autuas on se ihminen, jota Jumala kurittaa," on itsestensä oikea puhe. Mutta koska Jobin ystävä sanoi: "Älä hylkää Jumalan kuritusta," niin se kuuluu, niin kuin Jobin ystävillä olisi ollut se usko, että Job ei ota Jumalan kuritusta vastaan. Usein on kannettu kristittyjen päälle, että he korottavat itsensä ja pitävät itsensä hurskaana. Mutta jos omanvanhurskauden palvelijat tietäisivät, kuinka vähän kristityt saattavat kerskata omasta vanhurskaudesta, niin saisivat omanvanhurskauden palvelijat tuta, että he ovat itse ylpeydessä.

Kristityt kerskaavat Kristuksen vanhurskaudesta, josta omanvanhurskauden rakentajat eivät tiedä mitään. Mutta se sana: "Autuas on se ihminen, jota Jumala kurittaa," on yksi vastaansanomaton totuus, sillä muut raamatunpaikat sopivat myös siihen, vaikka se on lihalle ja verelle raskas kärsiä Jumalan armollista kuritusta. Mutta jos ihminen

ottaa Jumalan kuritusta vastaan ja antaa itsensä sen kautta taluttaa nöyryyteen ja alle antavaisuuteen Jumalan tahdon alle, niin se Jumalan kuritus vaikuttaa parannuksen autuudeksi, olkoon hengellinen eli maallinen kuritus. Mutta maallinen kuritus ei ole monessa paikassa vaikuttanut totista parannusta ja katumusta.

Jumala rankaisi Vanhassa Testamentissa Israelin lapsia näljällä, sodalla ja vankeudella, mutta eivät ne ottaneet Jumalan kuritusta vastaan. Mutta hengellinen kuritus on joskus vaikuttanut totisen parannuksen, esimerkiksi apostolien aikana. Ja joka paikassa, kussa heräys on tapahtunut, ja heränneet ovat joutuneet omantunnonvaivaan, siinä on Jumalan kuritus totisen katumuksen ja parannuksen vaikuttanut muutamissa, mutta ei kaikissa. Mutta moni on jo unohtanut tämän armollisen kurituksen. Moni on unohtanut, että hän on käynyt helvetissä.

Ja nyt on Jumala alkanut rankaisemaan maata näljällä ja kalliilla ajalla. Nyt saavat myös kristityt kärsiä jumalattomain tähden. Ottakaa vaarin ajanmerkeistä, te matkustavaiset iankaikkisuuteen. Koska ihmiset paatuvat, vaikka niin paljon on saarnattu parannuksesta, silloin ovat Jumalan kostonpäivät läsnä. Rukoilkaa, että nämä murheen päivät lyhettäisiin ulosvalittujen tähden, niin kuin meidän toivomme on, että Herra kuulee katuvaisten ja usko-vaisten huokaukset. Isä meidän j. n. e.

Jobin 10: 14: "Jos minä pahaa teen, niin sinä kohta havaitset, ja et jätä minun pahaa tekoani rankaisematta."

Tämä teksti kuuluu olevan siitä laadusta, että se sopii myös heränneille. Job ajatteli tuskassansa, minkä tähden Jumala oli hänet niin ylenantanut vihollisen haltuun, että vihollinen sai häntä niin hirmuisesti vaivata. Vaikka ei Job sen tähden epäillyt autuudestansa. Mutta siinä tuskassa tuli hänelle kärsimättömyys, joka ei suinkaan ole kaukana kristityistä. Ja hän rupesi siinä tuskassa ajattelemaan, mitä hän olisi rikkonut Jumalaa vastaan.

Ne ystävät, jotka olivat tulleet häntä lohduttamaan, kävivät aivan sen päälle, että Job oli salainen pahantekijä, vaikka hän maailman edessä oli hurskaan miehen nimen saanut. Jobin ystävät olivat siinä uskossa, ettei Jumala sillä tavoin kurita kristityitä ilman syytä. Mutta Jumala oli ainoastansa tahtonut osoittaa saatanalle, ettei oikea kristitty sen tähden luovu uskostansa, vaikka hän joutuu paljon kärsimään tässä maailmassa. Sen tähdenpä Pietari neuvoo kristityitä ottamaan esimerkin Jobin kärsivällisyydestä.

Nyt, koska kovat ajat ovat nähtävästi edessämme, ja kristitytkin saavat kärsiä jumalattomien ja paatuneitten tähden, sopii kyllä ajatella, niin kuin Job, ettei Jumala jätä syntiä rankaisematta, jos vielä olisivatkin anteeksiannettut. Me uskomme, että huoruuden synty oli annettu anteeksi Daavidille, koska Nathan vakuutti häntä Jumalan puolesta syntien anteeksisaamisesta. Mutta yhtä hyvin tuli Daavidille rangaistus Jumalalta, niin kuin Herra Nathanin suun kautta oli uhannut, että Daavid saa paljon kärsiä omista lapsistaan.

Ja niin saavat myös kristityt tässä maailmassa kärsiä paljon vajavuutta ja

murhetta sekä omien että lasten syntien tähden, vaikka heillä on se vakuutus, että heidän syntinsä ovat anteeksiannettut. Eivät kristitytkään ole muuta ansainneet, kuin rangaistusta. Ja koska Jumala panee kristityille jonkun vaivan eli kärsimisen maailmassa, niin se tapahtuu heidän uskonsa koettelemukseksi, että he pääsisivät paremmin irti maailmasta. Ei niin kuin Jobin ystävät ja muut omanvanhurskauden palvelijat luulevat, että kristityt ovat salaiset pahantekijät, ja sen tähden saavat kärsiä. Sillä omanvanhurskauden palvelijat aina hakevat vikoja. Ja kyllä niissä on syytä. Ei Jumala ilman syytä rankaise ketään. Mutta ei se ole niin kuin omanvanhurskauden palvelijat luulevat, vaan se on kokonansa eri järjestys Jumalalla. Niin kuin me näemme Jobin kirjasta, että omanvanhurskauden palvelijat luulivat, että Jobin tunnon päällä olivat salaiset synnit, ja Jumala sen tähden rankaisee häntä.

Mutta saatanalla oli semmoinen usko, että Job luopuu uskostansa, koska hän joutuu vaivaa kärsimään maailmassa. Emme tiedä, oliko saatana niin tyhmä, vai oliko hänellä ainoastansa halu kiusata Jumalaa. Mutta saatana ei voitanut päämaaliansa. Ja omanvanhurskauden palvelijat joutuivat häpeään. Mutta ainoastansa se kärsimättömyyden synty tuli Jobille, jonka tähden hän kirosi syntymäpäivänsä, mutta ei kuitenkaan luopunut uskostansa.

Niin me myös uskomme, ettei kristityt luovu uskostansa, vaikka kuinka kiussattaisiin perkeleeltä ja hänen orjiltansa. Mutta tuo kärsimättömyyden synty tahtoo usein vaivata kristityitä heidän tuskassansa ja maailman vaivoissa, jonka

tähden heitä syystä nuhdellaan. Ja ei kristityt sano itseänsä syyttömäksi. Mutta sitä syntiä he eivät ota päällensä, jota omanvanhurskauden palvelijat panevat heidän päällensä.

Nyt kaikki kristityt, iloitkaa, koska te näette, kuinka Jumala koettelee kristittyjen uskoa ja sallii vihollisen kiusata häntä, että hän pääsisi paremmin irti maailmasta. Ja eivät kristityt sen tähden luovu uskostansa, vaikka he kuinka kiusattaisiin perkeleeltä ja hänen orjiltansa. Kristityt tietävät, ettei tämän maailman vaivat ole mitään sen suuren kunnian suhteen, joka heille ilmoitetaan, jotka kalliimmassa uskossansa pysyvät loppuun asti.

Siinä on teille se suuri päämaali, johon teidän pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän. Siinä on se paikka, jossa teidän pitää asuman iankaikkisesti. Siinä on se suuri kunnia, joka teidän pitää saaman. Siinä on se korkea päämaali, joka teidän pitää voittaman, jos te jaksatte vielä katkaista tämän viimeisen puolineljänneksen. Ja minä uskon, että se suuri Sotasankari nostaa väsyneet kädet ja vahvistaa nääntyneet polvet, että te vahvistuisitte sisällisen ihmisen puolesta.

Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian tulee Ylkä noutamaan köyhän ja maailmalta ylenkatsotun morsiamensa, ja vie hänet korkeaan linnaan, kussa kaikki taivaan enkelit tulevat katsomaan hänen kauneuttansa ja koreuttansa, koska hän kunniankruunua kantaa, ja pitää Karitsan häitä nyt ja iankaikkisesti, amen.

1. Jäljennös / Kuoksen jäljennöskirja / P. Raittilan koelma / Oulun maakunta-arkisto /

2. Jäljennös / Sopperon jäljennöskirja / P. Raittilan koelma / Oulun maakunta-arkisto /

Päiväsaarnan teksti Apostolien tekojen 13: 38. **Sentähden olkoon teille tiettävä, rakkaat veljet, että teille tämän kautta ilmoitetaan syntien anteeksiantamus.**

Luetusta pyhästä tekstistämme voivat sekä katuvaiset että katumattomat syntiset omistaa itselleen Jumalan armon ja syntien anteeksiantamuksen. Katumattomien syntisten ei ole ensinkään vaikea uskoa armolliseen Jumalaan, koska katumattomat eivät ole tehneet mitään paha. Ainakaan heidän omatuntonsa ei syytä heitä huoruudesta, murhasta, varkaudesta tai muista törkeistä synneistä ja paheista. Ei heidän omatuntonsa syytä heitä ahneudesta tai kateudesta. Se ei syytä heitä ylpeydestä, ylensyömisestä ja juopumuksesta. Omatunto ei syytä heitä tottelemattomuudesta vanhempia ja isäntiä kohtaan. Se ei syytä heitä mistään rikoksesta, joka voisi saattaa heitä epätoivoon. Katumattomien on siis helppo omistaa itselleen Jumalan armo ja syntien anteeksiantamus.

Mutta katuvaiset syntiset eivät voi niin helposti uskoa, koska omatunto syyttää heitä ja perkele tuomitsee heitä. Omatunto syyttää heitä rikoksista kaikkia Jumalan käskyjä vastaan. Se syyttää heitä itserakkaudesta ja maailmanrakkaudesta, mikä on epäjumalanpalvelusta eli rikos ensimmäistä käskyä vastaan. Se syyttää heitä kirouksesta ja Jumalan nimen turhaan lausumisesta, mikä on rikos toista käskyä vastaan. Omatunto syyttää heitä lepöpäivän häpäisemisestä, mikä on rikos kolmatta käskyä vastaan. Se syyttää heitä tottelemattomuudesta vanhempiaan kohtaan, mikä on rikos

neljättä käskyä vastaan. Se syyttää heitä vihasta, katkeruudesta, torasta ja tappe- lusta, mikä on rikos viidettä käskyä vas- taan. Omatunto syyttää heitä haureudes- ta ja irstaasta elämästä, mikä on rikos kuudetta käskyä vastaan. Se syyttää heitä varkaudesta, mikä on rikos seitse- mättä käskyä vastaan. Se syyttää heitä valheesta ja panettelusta, mikä on synti kahdeksatta käskyä vastaan. Se syyttää heitä ahneudesta ja kateudesta, mitkä on kielletty yhdeksännessä käskyssä. Se syyttää heitä kaikkinaisista synnillisistä himoista ja haluista, joita heränneet tun- tevat sisällään.

Perkele herättää pahat ajatukset, pa- hat himot ja synnilliset halut, kuten vi- han, katkeruuden, ahneuden ja kateu- den, huoruuden himon, ylpeyden, kunn- anhimon ja omanvanhurskauden. Kun kaikki nämä perkeleen ahdistukset tule- vat katuvaiselle syntiselle, silloin hän ei voi uskoa, että Jumala on armollinen ja että Hän antaa synnit anteeksi, sillä omavanhurskaus tuomitsee nyt katuvai- sen syntisen ja sanoo: Sinä et voi tulla Vapahtajan tykö, koska olet niin suuri syntinen. Sinun täytyy ensin koettaa tehdä parannusta. Sinun täytyy ensin tulla paremmaksi sisällisesti. Jos Juma- la vielä antaisikin sinulle anteeksi eh- dolliset syntisi, joita olet tehnyt ennen maailmassa, niin et voi olla Jumalan lapsi, koska teet vieläkin joka päivä syn- tiä ajatuksilla. Sinulla on melkein aina pahoja ajatuksia, pahoja himoja ja syn- nillisiä haluja. Kuinka sinä, jota perkele alinomaa kiusaa, voit olla Jumalan lap- si? Ei, sanoo omavanhurskauden perke- le. Sinä et voi tulla Vapahtajan tykö ka- tuvaisena perkeleenä, vaan sinun täytyy

tulla ensin vähän perkelettä paremmaksi ennen kuin voit uskoa, että Jumala on armollinen.

Jos nyt Vapahtaja itse sanoo, että Hänen täytyy armahtaa katuvaaisia perkeleitä, niin ei omavanhurskauden perkele salli katuvaisen uskoa, että Vapahtaja ottaa vastaan ja armahtaa katuvaaisia perkeleitä. Omavanhurskaus herättää semmoisia ajatuksia murheellisessa ja katuvaisessa sielussa, että Vapahtaja ei voi armahtaa katuvaista perkelettä, sillä omavanhurskaus sanoo: "Niin kauan kuin syntinen on paha kuin perkele, hän ei voi tulla Vapahtajan tykö".

Mutta suruton joukko ei epäile koskaan autuudestaan. Se, jolla on kuollut usko pääkallossa, voi elää kuin pakana, eikä hän kuitenkaan epäile koskaan Jumalan armosta. Omavanhurskaus herättää armonvarkaassa hyviä ajatuksia itsestään. Armonvaras ajattelee näin: "En minä ole suurin syntinen. En minä ole pahin. Maailmassa on monia, jotka ovat olleet minua jumalattomampia. Daavid teki sekä huorin että murhan, ja kuitenkin hänet luettiin Jumalan lasten joukkoon, mutta minä en ole tehnyt huorin enkä murhannut, miksi minun sitten pitäisi mennä helvettiin. Ei, helvettiin en joutu koskaan." Niin ajattelee armonvaras. "Minä olen elänyt siveästi ja rehellisesti maailmassa enkä ole koskaan ansainnut joutuvani helvettiin. Jos Jumala tuomitsee minut helvettiin, niin hän on väärä. Onko Jumala luonut ihmisen palamaan helvetissä?" Niin ajattelee se, jolla on siveys autuuden perustuksena.

Hänellä on sama usko kuin Nikodeemuksella, ettei vanha ihminen voi uudestisyntyä. Nikodeemus oli kunnialli-

nen ja jumalapelkääväinen mies, mutta ei hän uskonut, että vanha ihminen voi uudestisyntyä. Ei hän uskonut myöskään, että Jeesus Nasaretilainen oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Nikodeemus lausui uskontunnustuksensa tullessaan yöllä Jeesuksen tykö: "Mestari, me tiedämme, että sinä olet Jumalasta opettajaksi tullut" (Joh. 3: 2). Se usko oli Nikodeemuksella, että Jeesus oli hengellinen opettaja, että Jumala oli lähettänyt hänet maailmaan opettamaan ihmisiä, kuinka heidän pitäisi elää voittaakseen autuuden, mutta että Jeesus Nasaretilainen olisi Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja, sitä Nikodeemus ei uskonut. Ja maailman siveyden esikuvilla on vielä nykyään se usko, että Vapahtaja ei ole Jumalan Poika vaan epätavallinen ihminen, joka on varustettu suuremmilla lahjoilla kuin muut ihmiset. Maailman siveyden esikuvat väittävät, että Jeesuksella oli suurempi ymmärrys kuin muilla ihmisillä, mutta maailman siveät ihmiset eivät voi koskaan uskoa, että hän on Jumala, joka on luonut maailman. Sitä eivät maailman siveät ihmiset voi koskaan uskoa.

Sen tähden väittävät myös kaikki maailman siveyden esikuvat, että Vapahtajan hengellisellä ja ruumiillisella kärsimisellä, jota me kutsumme Kristuksen ansioksi, ei ole voimaa sovittaa meitä Jumalan kanssa. Vapahtaja ei siis ollut sovintouhri maailman syntien edestä. Hän ei ole kärsimisellään lunastanut ketään kuoleman ja perkeleen valasta, mutta opillaan ja esikuvallaan hän on niin kuin joku muu hengellinen opettaja osoittanut meille tietä taivaaseen. Jos parannamme elämäämme ja elämme

siveästi, niin Jumalan täytyy antaa meille syntimme anteeksi, ei Jeesuksen Kristuksen kärsimisen ja kuoleman tähden, vaan sen tähden, että me olemme parantaneet elämäämme ja eläneet jumalisesti ja siveästi parannuksen jälkeen. Jumala unohtaa entisen jumalattoman elämämme, jos parannamme itseämme ja tästedes vaellamme siveyden tiellä ja vietämme pyhää elämää. Sellainen usko on nyt Nikodeemuksella ja hänen uskonveljillään.

Mutta katuvainen syntinen ei voi nyt saada omantunnonrauhaa omalla parannuksella. Hän saa tehdä työtä niin paljon kuin haluaa oman ja toisten sielujen parannukseksi, mutta vanha synninvelka pysyy silti aina maksamatta. Palvelija, joka oli Herralleen velkaa 10 000 leiviskää, ei voinut koskaan maksaa syntivelkaansa, vaikka omavanhurskaus herätti hänessä väärän luulon, että hän pystyisi maksamaan, jos vain saisi aikaa. Sen tähden hän rukoili: “Ole kärsivällinen minun kanssani, minä tahdon kaikki maksaa sinulle” (Matt. 18: 29). Mutta millä hän ajatteli maksaa suuren synninvelkansa? Luultavasti hän ajatteli maksaa suuren synninvelkansa omalla parannuksella, mutta katuvainen syntinen, jonka omatunto on herännyt, ei voi saada omantunnonrauhaa oman parannuksen kautta. Hänen täytyy mennä koko siveytensä ja koko jumalanpelkonsa kanssa helvettiin ja maksaa velka siellä, jollei hän saa anteeksi täällä armonajassa.

Mutta totisesti heränneen ei ole helppo uskoa Jumalan armoon. Heränneellä ihmisellä ei ole pelkästään vanha synninvelka omallatunnolla, vaan myös

uusi synninvelka, josta apostoli valittaa: “Minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja ottaa minut vangiksi synnin laissa”. (Room. 7: 23). Herännyt tuntee, että hän tulee pahemmaksi eikä paremmaksi oman parannuksen kautta. Perkele tulee päivää päivältä kiukkuisemmaksi. Hän herättää kaikenlaiset synnilliset himot ja halut, joita ihminen ei ole tuntenut koskaan suruttomuuden tilassa.

Sen tähden apostoli sanoo, että laki herätti minussa kaikkinaisen himon, toisin sanoen laki herättää heränneessä omassatunnossa oikean synnintunnon. Laki osoittaa, kuinka monta pahaa ajatusta ihmisellä on, kuinka monta synnillistä himoa ja halua hänen sisällään on, ja kun herännyt ihminen ei pääse irti näistä pahoista ajatuksista, hänen täytyy viimein langeta epätoivoon, koska hän havaitsee, ettei ihminen voi millään tavoin ansaita Jumalan armoa ja syntien anteeksiantamusta. Omavanhurskaus nousee kuin muuri katuvaisen syntisen ja Vapahtajan väliin. Kun apostoli sanoo päivän tekstissä, että Kristuksen kautta teille julistetaan syntien anteeksiantamus, niin ... (loppu kaiteissa)

Lähde- ja arkistotieto puuttuu / Suomennos / Seppo Leivon valokopiokokoelma /EA/

Aamusaarnan teksti Room. 4: 8.

Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue.

(alku ja loppu kateissa) ... kuvittelua, vaan hän oli kokenut sen voimaa sydämessään. Daavidilla oli nimittäin ollut syvä synnin katumus, sellainen katumus, joka ei ollut vilpillinen eikä teeskennelty, sillä hän valittaa itse katumuspsalmeissaan, että hän kasteli yösi-jansa kyyneleillä, että hän oli väsynyt huokauksista, että hänen kasvonsa olivat vanhentuneet. Hän näytti siis riutuneelta synninsurun tähden, joka kulutti häntä sisällisesti. Ja niin muodoin voi olla varma, että Daavidin katumus ja synninsuru oli totinen ja vilpitön.

Mutta nyt sanovat tämän ajan ulkokullatut ja fariseukset, jotka perustavat toivonsa epävarmoihin rikkauksiin: ”Me uskomme kyllä, että Daavidilla on ollut vakava ja vilpitön katumus tekemistään synneistä, mutta ne, jotka nyt sanovat, että heillä on vakava katumus synnistä, näyttävät ulkokullatuilta ja hulluilta: he ulvovat kuin hukanpenikat ja vaikerovat kuin ulisijat ja välistä huokaavat kuin luontokappaleet. Ei kai sentään kuningas Daavid olisi käyttäytynyt näiden hullujen tavoin.”

Niin vain. Daavid käyttäytyi kuin hullu, kun hän hyppäsi ja tanssi arkin edessä. Hänen ylhäinen puolionsa, joka oli kasvatettu kuninkaanlinnassa, arveli, ettei sellainen hyppääminen ja tanssiminen voinut olla soveliasta kuninkaalle, ja eniten Daavidin kuningatar pahentui siitä, että Daavid meni tavallisen kansan sekaan, ettei hän ottanut paremmin huomioon kuninkaallista arvoaan.

Mutta Daavidilla oli silloin hengellinen ilo, ja sen tähden hän ei tuntenut maailman kunniaa, joka muutoin pakkaa vaivaamaan parempaa kansaa ja varsinkin niitä, jotka ovat korkeassa asemassa maailmassa. Sellaiset suuret herrat eivät voi saada hengellistä iloa, koska he ylenkatsovat Daavidin synninsurua ja halveksivat Daavidin valitusta heti, kun se ilmenee jossakin katuvaisessa syntisessä, joka valittaa omantunnon vaivassa.

Mistä kuningas Daavid oli nyt saanut sen vakuutuksen, että autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue? Jollei Daavidilla olisi ollut katumusta synnistä, hän ei olisi koskaan kokenut sellaista autuutta, jonka Jumala lahjoittaa uskovaisille. Sillä Daavid ei ollut ulkokullattu, kun hän vaikeroi omantunnonvaivassa, mutta se voi pikemminkin olla ulkokullattu, joka juo, huoraa, kiroaa ja tappelee, ja kuitenkin menee ehtoolliselle, vaikka moni ei kai nykyään mene ollenkaan Herran pöytään, koska hän pelkää, että hänen täytyy uudistaa siellä kasteensa liitto ja luvata parannusta.

Moni elää nyt kuin turkkilainen ja pakana, vaikka hänellä on kristityn nimi kasteesta saakka. Mitä hyötyä kasteesta olisi, jollei siitä seuraisi mitään parannusta? Niin kuin jotkut menevät päistikkaa helvettiin, jotka eivät välitä vähäkään kristillisyyden vaatimuksista vaan elävät pahemmin kuin turkkilaiset ja pakanat, niin monet menevät takaperin helvettiin, jotka tekevät ainoastaan ulkonaisen parannuksen ilman totista katumusta ja synninsurua.

Samoin myös monen katuvaisen syntisen täytyy vähitellen vajota alas pohjattomuuteen, jollei hän huuda Daa-

vidin tavoin syvyydestä korkeuteen. Sillä ainoastaan silloin hän voi sanoa kuten Daavid päivän tekstissä: ”Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue”, kun hän huokaa ja kaipaa ja huutaa ja rukoi-lee niin kauan, että hän saa tuntuvalla tavalla armon ja syntien anteeksiantamuksen. Mutta valitettavasti täytyy katuvaisen sielun usein taistella epätoivon kanssa, kun perkeleen ahdistukset ja kaikkinaiset hirmuiset kiusaukset tulevat, mutta tämä on juuri oikean kristityn oikea tuntomerkki, että hänen täytyy kestää näitä hirmuisia sielunvihollisen hyökkäyksiä, jotka tahtovat kokonaan tuhota hänet ja upottaa hänet epätoivon syövereihin.

Se, jolla on kuollut usko pääkallossa, ei tunne koskaan näitä perkeleen ahdistuksia, joista Luther valittaa. Sillä perkele ei voi ahdistaa uskollisia palvelijoi-taan, jotka palvelevat häntä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Kuinka perkele voi ahdistaa viinaporvaria, joka kookaa niin monta juomaria pimeyden valtakuntaan? Kuinka perkele voi ahdistaa juomaria, joka elää sumussa ja humussa viimeiseen hetkeen asti? Juomari on perkeleen uskollisin palvelija, koska juomari voi kiroilla, hän voi tapella, hän voi laulaa huoralauluja ja juomalauluja. Hän voi elää epäsovussa puolionsa kanssa, hän voi huorata, hän voi tehdä juovuspäissään kaikkea, mitä perkele tahtoo. Hän voi jopa itkeä ja olla jumalinen juovuspäissään. Hän voi mennä joskus ehtoolliselle juovuspäissään, ja silloin perkele voi parhaiten vakuuttaa häntä Jumalan armosta ja syntien anteeksiantamuksesta. Mutta myös huora ja huoripukki voivat olla vapaita perke-

leen ahdistuksista, kunhan vain huuruuden himon voi tyydyttää. Ja jos maailman orja, saituri, joka tekee yötä päivää työtä maallisen voiton tähden, ajattelee harvoin sielunsa autuutta, niin hän on myös vapaa kaikista perkeleen ahdistuksista.

Koskaan ei kuule jumalattoman joukon valittavan perkeleen hyökkäyksiä, ei koskaan, sillä he elävät rauhassa perkeleen kanssa. Ja jos joku kysyy suruttomalta ihmiseltä: ”Onko perkele koskaan kiusannut ja ahdistanut sinua?”, niin hän vastaa tavallisesti: ”Minulla ei ole mitään tekemistä perkeleen kanssa”. Mutta Vapahtajalla oli paljon tekemistä perkeleen kanssa. Kaikki Vanhan testamentin pyhät ovat valittaneet perkeleen ahdistuksista, ja Uudessa testamentissa kaikkein eniten. Sillä kaikki turkkilaiset ja pakanat ovat väittäneet, että kristityt olivat pahojen henkien riivaamia, koska he valittivat perkeleen kiusauksista. Ja se onkin vastaansanomaton totuus, että kaikki turkkilaiset ja pakanat, kaikki viinaporvarit ja juomarit, kaikki varkaat ja huorat, kaikki kiroilijat ja tappelijat, kaikki ahneet ja maailman orjat, kaikki, jotka elävät suruttomuudessa, ovat vapaita perkeleen ahdistuksista, koska he ovat perkeleen parhaita ystäviä.

Mutta kristittyjen täytyy olla perkeleen ahdistamia. Jeesuksen omat opetuslapset ovat perkeleen kiusattavina. Sen tähden Vapahtaja sanoi Pietarille: ”Simon, Simon, katso, saatana on teitä pyytänyt seuloaksensa niinkuin nisuja” (Luuk. 22: 31). Mutta Pietari ei tuntenut vielä, kuinka voimakas sielunvihollinen on, hän ei tuntenut saatanan ahdistuksia, ja sen tähden hän lankesi kiusauksen

hetkellä. Vielä vähemmän tunsi Juudas, että saatana oli mennyt häneen.

Mutta Pietari tunsi paremmin perkeleen ahdistuksia, kun hän kirjoitti kristityille, että perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura ja etsii, kenet hän nielisi (1. Piet. 5: 8). Kun perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura ja etsii saalista, tämä merkitsee juuri, että hän on nälkäinen, hän janoaa kristittyjen verta. Kun hän ei voi seuloa kristittyjen sieluja kuin nisuja, niin hän haluaa ainakin syödä heidän ruumiinsa, ja sen tähden kristityn täytyy kärsiä pilkkaa ja vainoa maailmassa, koska hän ei ole tästä maailmasta. Ja koska sielunvihollinen ahdistaa tällä tavalla jokaista kristittyä sekä sisällisesti että ulkonaisesti, niin kristitty tahtoo usein langeta epätoivoon, varsinkin kun omavanhurskaus karkaa hänen päälleen. Hän ei voi uskoa, että Jumala on hänelle armollinen, koska omavanhurskaus vaivaa häntä ja tahtoo vajottaa hänet epätoivoon. Kuitenkin hänen täytyy huutaa ja rukoilla hengellisessä hädässään, kunnes apu tulee ylhäältä.

Daavid oli saanut kokea katumuksessaan ja synninsurussa, että synti ja perkele tahtoivat painaa hänet alas pohjattomuuteen, ja sen tähden hänen täytyi huutaa hengellisessä hädässään Herran tykö: ”Herra, älä rankaise minua vihassas, ja älä kurita minua hirmuisuudessa!” (Ps. 38: 1). Ja kun hän sai kokea armon ja syntien anteeksiantamuksen sydämessään, hän huudahti päivän tekstissä: ”Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue”. Sellaisina hetkinä, jolloin kristitty saa maistaa armon makeutta, hän tuntee itsensä autuaaksi.

Koska Jumala vaatii elävän uskon kristityiltä, niin myös apostoli Paavali on asettanut uskon autuuden perustukseksi kaikille, jotka tahtovat tulla autuaaksi. Mutta kristityn usko on usein heikko. Se on kuin kipinä, ja sitä verrataan suitsevaiseen kynttilänsydämeen, jota Herra ei tahdo sammuttaa. Kristityn uskoa verrataan myös lamppuun, joka sammuu, jos siinä ei ole öljyä pitämässä tulta yllä. Kymmenen neitsyttä, joiden olisi pitänyt valvoa, tulivat kaikki uneliaiksi, kun Ylkä viipyi, ja tämän unen aikana olivat lamput sammuneet. Kuitenkin oli viisaiden neitseiden lampuissa vielä öljyä, mutta tyhmien neitseiden lampuissa ei ollut öljyä, vaan lamput heillä oli.

Tässä kuvataan nyt kuollutta uskoa, joka turvaa nukkuvalle omallatunnolla Jumalan armoon ja syntien anteeksiantamukseen. Emme voi kuvitella, että ihminen, joka ei ole koskaan herännyt synnin unesta, rupeaa odottamaan Yljän tuloa, koska sellainen ihminen on aivan välinpitämätön eikä hänellä ole yhtään murhetta sielunsa autuudesta.

Tyhmillä neitseillä oli luultavasti ollut öljyä lampuissaan. Heillä oli ollut elävä usko, mutta synninunen aikana kaikki öljy oli palanut loppuun tai valunut ulos, ja kun huuto ”Nyt tulee Ylkä” herätti heidät uudelleen, he eivät voineet uskoa vaan lankesivat epätoivoon. Ja ne viisi viisasta, joilla oli vielä öljyä lampussa, eivät voineet antaa heille yhtään lohdutusta, sillä usein kristityillä ei tosin ole antaa lohdutusta epäileväiselle, koska hän itse on epäileväinen. Hän on usein epäileväinen, ja hänen täytyy valittaa Daavidin tavoin: ”Minun Ju-

malani, minun Jumalani, miksis minun hyljäsit?” (Ps. 22: 1).

Kuitenkaan lamppu ei sammu hänen valvoessaan, vaikka pimeyden henget usein puhaltavat hänen kynttilänsä sammuksiin, niin että ainoastaan suitsevainen sydän eli heikko toivo jää jäljelle. Tämä kynttilänsydän voi kuitenkin syttyä taas Jumalan armon ja syvyydestä nousevan palavan rukouksen kautta. Olkoon tämä nyt varoitukseksi niille, jotka torkkuvat armon varassa. Kun synnin uni voittaa heidät, silloin lamppu sammuu ja öljy valuu ulos. Kun huuto kaikuu, “Nyt tulee Ylkä, täytyy kaikkien, jotka ovat torkkuneet armon varassa, herätä uudelleen.

Mutta silloin joutuvat muutamat epätoivon valtaan eivätkä voi valitettavasti saada elävää uskoa jälleen, koska he ovat haaskanneet kalliin armon ajan nukkuvalla omallatunnolla. He eivät ole olleet valveilla voidakseen tuntea omaa sydäntään ja sen pahoja taipumuksia. Ja se, jolla on vielä öljyä lampussaan, ei voi antaa toisille öljyään. Hän ei voi vuodattaa elävää uskoa epäileväisen sydämeen vaan ainoastaan kehottaa eli neuvoa häntä menemään niiden tykö, jotka myyvät, siis Vapahtajan tykö. Mutta koska omatunto herää liian myöhään, ehkä kuolinvuoteella, niin semmoinen ei voi kiireessä hankkia uskon öljyä, ja sen tähden hän tulee liian myöhään häähuoneeseen.

Ajatelkaa nyt tätä vaarallista tilaa, te jotka olette ennen tunteneet jotakin ennättäväisestä armosta. Jos te olette joskus voineet sanoa Daavidin kanssa: ”Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue”, jos te olette sitten panneet

maata armon päälle, jos te luotatte nukkuvalla omallatunnolla edelleen siihen autuuteen, jota te silloin koitte, jos maailmanrakkaus saa vallan teidän sydämissänne, kuinka helposti voikaan öljy valua synninhorroksen aikana ulos, kuinka helposti voikaan lamppu sammua. Ja kun huuto kuuluu: ”Katso, Ylkä tulee”, te alatte liian myöhään harpoida elävää uskoa, joka voi kadota valvomattomuuden kautta.

Vaikka Herra on sanonut heikosta uskosta: ”Suitsevaista kynttilänsydäntä en minä sammuta, ja särjettyä ruokoa en minä mureenna” (Jes. 42: 3), niin tätä ei ole sanottu niistä, jotka torkkuvat armon varassa, vaan niistä, joilla on heikko toivo muttei luottamusta. Tämä on sanottu niistä, jotka ovat lankeamaisillaan epätoivoon, mutta tätä ei ole sanottu niistä, joilla on jo ollut elävä usko ja jotka ovat valvomattomuuden kautta langenneet taas kuolleeseen uskoon. Vielä vähemmän tätä on sanottu semmoisista armonvarkaista, joilla ei ole koskaan ollut elävää uskoa: heillä ei ole koskaan ollut synninsurua, mutta he uskovat silti ilman katumusta ja ilman parannusta, tai jos heillä olisikin ollut jonkin aikaa heräys ja synninsuru, he eivät kuitenkaan ole koskaan tulleet armontilaan vaan he ovat langenneet jälleen takaisin samaan suruttomuuteen. Niillä ei voi olla lainkaan heikkoa uskoa, koska heidän uskonsa on luja kuin vuori, kun vaaraa ei ole näkyvissä, mutta se, jolla on heikko usko, ei voi tehdä itselleen uskoa.

Niin kuin suitsevainen kynttilänsydän ei voi itse sytyttää itseään, niin ei epäileväinen sielukaan voi tehdä itselleen uskoa tai herättää itsessään elävää

uskoa, vaan Herra, joka sanoo: ”Suitsevaista kynttilänsydäntä en minä sammuta ja särjettyä ruokoa en minä mureenna”. Hän yksin voi puhaltaa kynttilän liekkiin ja vuodattaa lisää öljyä sammuvaan lamppuun, (antaa) uutta (voimaa) suitsevaiselle kynttilänsydämelle, jota Herra ei sammuta, ja särjetylle ruo’olle, jota Herra ei mureenna.

Sinä särjetty ruoko, hyvä on, että olet vielä suitsevainen, että se pieni tuli, joka sinussa vielä on, ei ole vielä kokonaan sammunut. Mutta kuinka kauan aiot olla suitsevainen, kuinka kauan luulet, sinä suitsevainen kynttilänsydän, että pieni tulesi näkyy huoneessa, ennen kuin se sammuu kokonaan? Suitsevainen kynttilänsydän sammuu pian, jollei sitä heti puhalleta taas liekkiin. Jos suitsevainen kynttilänsydän kytee kauan huoneessa, se alkaa käretyä ja se täytyy sammuttaa kokonaan tai puhaltaa jälleen liekkiin. Muista, suitsevainen kynttilänsydän, että sinut täytyy puhaltaa jälleen kirkkaaseen liekkiin, muutoin sinä sammut. Muista, sinä suitsevainen kynttilänsydän, että sinusta tulee vain käryä huoneeseen, jos kydet liian pitkään etkä sammuta tai ala palaa uudelleen.

Ja sinä särjetty ruoko, sinun on hyvä tietää, ettei Herra mureenna sinua. Mutta jos maailman tuuli ajaa sinua sinne tänne, niin et ole nimesi veroinen. Ja muista, sinä särjetty ruoko, että olit kerran Suuren ristinkantajan kädessä. Sinulla Vapahtaja lyötiin veriseksi ja siniseksi. Sinun tähtesi täytyi Vapahtajan vuotaa verta. Oi särjetty ruoko! Ehkä tulit silloin särjetyksi, kun saatanan joukko käytti sinua työkaluna lyödäkseen

tappuroilla kruunatun Kuninkaan päätä. Muista, särjetty ruoko, että sinä olet verellä priiskotettu mutta sinä olet myös valtikka Kuninkaan kädessä. Sinä olet valtikka, jolla hän hallitsee pakanoita. Ja muista, sinä särjetty ruoko, ettei Herra mureenna sinua.

Saatanan joukko on käyttänyt monia särjettyjä ruokoja työkaluna lyödäkseen niillä verisen ja orjantappuroilla kruunatun kuninkaan päätä. Silmät sidottuina täytyi Vapahtajan ottaa vastaan sinun lyöntisi, sinä särjetty ruoko. Mutta silloin et ollut vielä särjetty, kun saatanan joukko käytti sinua työkaluna lyödäkseen veristä Kuningasta. Ehkä juuri siinä tulit särjetyksi niistä kovista lyönneistä. Siinä sinut ainakin priiskotettiin Vapahtajan verellä, sinä särjetty ruoko. Mutta muista nyt, sinä särjetty ruoko, ettei Herra mureenna sinua. Se on sydämellisen suloinen armolupaus sinulle, sinä särjetty ruoko, ettei Herra mureenna sinua. Tätä armonlupausta Herra ei ole antanut ruo’olle, jota tuuli heiluttaa sinne tänne, eikä Herra ole antanut tätä lupaa ruo’olle, joka ei ole särjetty. Ainoastaan särjetty ruoko on saanut tämän... (lupauksen, amen.)*

Suomennos / Lähde- ja arkistotieto puuttuu / Seppo Leivon valokopiokokoelma /EA/

* loppu kateissa

Mitä se auttaa, rakkaat veljet, jos joku sanoo itsellensä uskon olevan, ja ei kuitenkaan hänellä ole töitä? Tai taako usko hänet autuaaksi saattaa?
Jaak. 2: 14

Koska pyhä Paavali vaatii uskoa, mutta Jaakob vaatii töitä, niin se kuuluu, niin kuin Jaakobilla olisi eri armonjärjestys kuin Paavalilla. Paavali sanoo, että Aabraham tuli vanhurskaaksi uskosta, mutta Jaakob sanoo, että Aabraham tuli vanhurskaaksi töistä. Tästä nyt ottaa luonnollinen järki eripuraisuuden ainetta ja sanoo: "Eivätpä ne apostolitkaan puhu yhteen laihin." Mutta joka oikein tutkii Raamattua ja sovittaa ne raamatunpaikat, jotka kuuluvat yhteen, pitää löytämän, että molemmat apostolit sopivat yhteen, ja molemmilla on sama tarkoitus, vaikka se luonnollisen ihmisen korvissa kuuluu niin, kuin olisi toinen apostoli puhunut toista vastaan.

Mutta me kuulemme kaikista asiahaaroista, että Paavali puhuu elävästä uskosta, josta hyvät työt välttämättömästi vuotaman pitää, mutta Jaakob puhuu kuolleesta uskosta, josta ei tule yhtään muutosta, ei elämässä eikä sydämessä. Sillä se ihminen, jolla on kuollut usko pääkallossa, elää niin kuin hän on elänyt ennen. Eivät kristityt eivätkä maailmanlapset tunne hänessä muutosta missään paikassa. Jos semmoinen ihminen on ollut juomari, niin hän juo vielä nytkin. Jos hän on ollut kiroilija, niin hän kiroaa vielä edespäin. Jos hän on ennen tapellut, niin hän tappelee vielä edespäin. Jos hän on ollut viinaporvari, niin hän pitää viina-kauppaa vielä nytkin. Jos hän on ollut

ylpeä, niin hän on vielä nytkin ylpeä. Sanalla sanottu. Yksi ihminen, jolla on kuollut usko, on samankaltainen uskossa, elämässä ja töissä, kuin hän on ollut, eikä yksikään tunne hänessä jotakuta muutosta, ei ulkonaisessaakaan, jopa sitten sisällisessä elämässä.

Tämä tulee siitä, että kuollut usko ei taida kenenkään sydäntä muuttaa. Ja koska sydän ei ole muuttunut, niin ei tule elämässä muutosta. Sentähden sanoo apostoli Jaakob, että usko ilman töitä kuollut on. Nyt osoittaa Jumalan sana, että ihmisen kanssa pitää välttämättömästi yksi sydämen ja mielen muutos tapahtuman, joka kutsutaan kääntymiseksi, parannukseksi ja uudeksi syntymiseksi. Se seisoo myös spörs-mälissa, että semmoinen muutos pitää tapahtuman. Mutta senkaltainen muutos ei taida niin keveästi ja niin havaitsematta tapahtua, ettei ihminen havaitsisi, kuinka ja koska se olisi tapahtunut.

Mutta, jolla on kuollut usko, se ei saata selvää tehdä siitä muutoksesta. Ei hän saata sanoa, kuinka ja koska se on tapahtunut. Jos hän kokoaisi kaikkien kristittyjen koettelemukset ja panisi niistä kokoon pitkän muisteluksen, ei hän saattaisi kuitenkaan niin valehdella, ettei häntä saavutettaisi. Mutta pahempi on se tuntea, jolla on ollut totinen muutos ja oikeat koettelemukset, mutta on sitten jälkeen pysähtynyt ensimmäisiin armonmerkkeihin ja heittänyt pois valvomasta ja pyrkimästä edemmäksi pyhityksessä. Hän saattaa mitämaks pettää muutamia kevyt-uskoisia, että hän on vielä pysymässä armossa, vaikka hän muistelee ainoas-tansa niitä entisiä koettelemuksia.

Niin kuin yksi ihminen, jolla on nuorempana ollut palava rakkaus morsiamena, vaikka se entinen rakkaus on jo aikaa sammunut, saattaa muistossa pitää niitä entisiä aikoja. Mutta ei siitä seuraa, että vanhalla ämmällä olisi niin palava rakkaus, kuin nuorella morsiamella. Mutta niin kuin luonnollinen rakkaus loppuu iän päälle, niin saattaa myös se ensimmäinen hartaus kristillisyydessä sammua ja loppua, jos ihminen lakkaa valvomasta, rukoilemasta ja pyrkimästä eteenpäin. Ja sillä tavalla saattaa elävä usko muuttua kuolleeksi uskoksi.

Siinä tilaisuudessa luottaa ihminen entisten armonmerkkien päälle ja ajattelee niin, että koska hän on kerran armoitettu, ei hänen tarvitse enää epäillä, ettei hän tule autuaaksi. Mutta eivät asiat ole niin, vaan se seisoo, että joka vahvana pysyy loppuun asti, se tulee autuaaksi. Mutta joka lankeaa armontilasta, eli ottaa itsellensä suruttomuuden ainetta armonmerkistä, se tulee petetyksi. Ja se tapahtuu erinomattain niille, jotka unohtavat sen viimeisen pykälän armonjärjestyksessä, nimittäin pyhityksen eli jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen.

Apostoli Jaakob sanoo, että usko ilman töitä kuollut on. Ja me kuulemme myös, minkä kaltaisia hyviä töitä hän vaatii. Hän vaatii ensinnä, että meidän pitää auttaman vaivaisia. Se näkyy Jaakobin epistolasta, että ne kristityt, jolle hän kirjoitti, tekivät pahan erotuksen ihmisten välillä. He antoivat rikkaille suuremman kunnian, kuin vaivaisille. He puhuttelivat kyllä niitä vaivaisia ystävällisesti, mutta eivät ne tahtoneet auttaa heitä. Mutta mistäs pitää tuleman

vaivaisille apu, jos vaivaiset ovat laiskat, ja kristityt myös ovat laiskat työtä tekemään? Jos vaivaiset makaavat ja syövät silloin, kun heillä on, niin tulevat pian kaikki tyynni vaivaisiksi. Kukas sitten pitää ruokkiman heitä? Laiskat lapset sanovat: "Ruokkikoon vanhemmat. Jos ne eivät jaksa, niin ruokkikoon talolliset. Me lähdemme taloja myöten kulkemaan. Jos niiltä loppuu ruoka, niin ruokkikoon maakunta. Jos maakunta ei jaksa, niin ruokkikoon kruunu."

Mutta minä pelkään, että kruunulla on ilmankin tekemistä, jos hän ensinnä jaksaisi ruokkia niitä, jotka luonnollisen (sairauden eli vamman tähden ovat vaivaisiksi tulleet. Kuinka esivalta sitten jaksaisi ruokkia niitä, jotka laiskuuden,) huoruuden, juopumuksen, koreuden, varkauden ja ylpeyden tähden eivät saa yhtään otollista palveluspaikkaa, ja siitä syystä lähtevät kulkemaan maantietä myöten? Semmoisia on nyt joka pirtti täynnä, jotka nuorempana eivät ole saaneet yhtään otollista palveluspaikkaa. Ylpeyden tähden, näpistelemisen tähden, laiskuuden tähden, juopumuksen tähden, eli huoruuden tähden ei ole yksikään isäntä tohtinut ottaa heitä palvelukseen. Ja nyt he vaativat, että kristityitten pitää heitä ruokkiman? Minkä hyvän työn edestä pitää kristityitten heitä ruokkiman? Sen edestä ilmankin, että he ovat nuorempana juoneet, varastaneet, huoranneet ja laiskana maanneet ja ylpeilleet, ja sen kautta joutuneet olemaan ilman palvelusta ja ilman työtä.

Nyt taitavat kristityt kanssa ruveta laiskana makaamaan ja herrastelemaan, ja taloja myöten kulkemaan siinä luulossa, että kristitty mistantaa kristillisyy-

tensä, jos hänen pitää ruumiin työtä tekemän ja suruttomain orjana oleman. Mutta minä pelkään, että se on yksi vanhan Aatamin mutka. Koska nimittäin vanha Aatami ei saa rauhassa nukkua oikealla puolella, niin kääntää hän itsensä vasemmalle puolelle ja sanoo: "Tästä en liiku, vaikka tapettaisiin!" Koska vanha Aatami ei ole saanut rauhaa ahneuden, juopumuksen ja luonnollisen ylpeyden puolella, käänsi hän itsensä laiskuuden puolelle ja pani sen syyksi, että kristillisyyks menee hukkaan, jos hänen pitää raskasta työtä tekemän. Mutta jos kristityt heittävät työtä tekemästä, millä pitää heidän tienaan elatusta itsellensä ja vaivaisille?

Tee niin hyvin, herra vanha Aatami, ja kumarra selkäsi työhön, ja älä herrastele, sillä ei ole Vapahtaja laiskuuden esimerkkiä antanut, joka palveli vanhempiansa 30 ajastaikaa, ennen kuin hän rupesi ihmisiä neuvomaan. Ei ole Paavalikaan laiskuuden esimerkkiä antanut. Ei yksikään opetuslapsista ole sentähden laiskana maannut, mutta kukaties Juudas, joka vähällä vaivalla tahtoi ison voiton saada.

Kyllä voi taas tämä hävytön haukkuminen pilata monen kristillisyyden, mutta minä en malta olla haukkumatta, kussa minä näen jonkun vian. Ehkä vanha Aatami on sangen kranttu siitä haukkumisesta. Hän on niin kranttu, ettei hän paljon kärsi nimeänsä mainittavan. Mutta enpä minä ole enää niin kauan haukkumassa teitä. Te pääsette nyt pian minusta. Ja silloin saa kukaties vanha Aatami rauhassa olla. Herra vanha Aatami pääsee sitten toivotettavaan lepoon.

Minun ainoa lohdutukseni on, että kaikki ne, jotka tämän haukkumisen kautta eivät ole saaneet nukkua rauhassa, ei pidä haukkuman minua tuomiopäivänä, että minä olen antanut heidän sielunsa mennä rauhassa helvettiin. Ja jos joku tämän haukkumisen kautta olisi totisesti herännyt synnin unesta, hänen pitää viimein kiittämän minua siitä haukkumisesta, sanoen: "Jos se koira ei olisi haukkunut, niin olisimme me kaikki nukkuneet iankaikkiseen uneen. Ja siitä iankaikkisesta unesta varjelkoon meitä se Siionin muurin vartija, joka valvoo, koska muut nukkuvat, ja soittaa vaskitorvella: "Nouskaa ylös unesta ja hankkikaa teille valkeuden sota-aseet, sillä vihollinen seisoo portin edessä."

Ne harvat sielut, jotka tämän huutamisen kautta ovat heränneet, rukoilkoon Siionin muurin Vartijaa, joka valvoo, koska muut nukkuvat, että hän varjelisi heränneitä nukkumasta, ja armoitetuita lankeamasta suruttomuuteen. Kuule, Israelin Paimen, kaikkien murheellisten, viheliäisten ja alaspainettujen rukous. Isä meidän j. n. e.

Me olemme usein puhuneet heräämisestä, katumuksesta, parannuksesta ja uskosta, mutta harvoin on puhuttu niistä hyvistä töistä, jotka uskosta vuotavat. Me tahdomme siis tällä kerralla tutkinnon alle ottaa pyhittämisen, joka on viimeinen pykälä armonjärjestyksessä. Pyhittämiseen kuuluvat ne hyvät työt, jotka tulevat uskosta. Me erotamme tässä paikassa ensiksi ne hyvät työt, joita ihminen tekee omantunnon vaatimisesta ja toiseksi ne työt, joita ihminen tekee uskosta, ja kolmanneksi ne

työt, joita ihminen tekee rakkaudesta. Antakoon se armollinen Herra Jeesus armonsa, että me saattaisimme niin sovittaa meidän elämämme Jumalan lain jälkeen, ettemme tekisi Kristusta synnin palvelijaksi, ja ettemme vasta uudesta ristiinnaulitsisi häntä, eli saattaisi Pyhää Henkeä murheelliseksi meidän huolimattomuutemme kautta.

1. Tutkikaamme nyt ensinnä ne työt, jotka tulevat omantunnon vaatimisesta. Pyhässä Raamatussa puhutaan paljon uskosta ja hyvistä töistä, mutta joka paikassa pannaan usko ensimmäiseksi ja hyvät työt jälkimäiseksi. Siitä seuraa, että usko käy hyvien töitten edellä. Sentähden on Lutherus opettanut, että hyvät työt pitää vuotaman uskosta. Lutherus sanoo myös, että hyvät työt pitää välttämättömästi tehtämän, ettei se ole yksi ja sama, jos ihminen tekee hyviä töitä eli antaa ne olla tekemättä. Kristitty on siis velvollinen tekemään hyviä töitä, vaikka hän niillä ei tienaa mitään. Eivät ne hyvät työt saata rauhoittaa heränneen ihmisen omaatuntoa.

Sen on Lutherus omasta koettelemuksesta tullut tuntemaan, koska hän oli omantunnon levottomuudessa ja freistais kaikella muotoa tienata Jumalan armon jumalisuudella, omalla parannuksella ja rukouksilla. Mutta ei hän millään tavalla saanut omantunnon rauhaa, vaikka hän erotti itsensä maailmasta, heitti pois sen maallisen työn ja pakeni yhteen luostariin, jossa oli aivan jumalisia ihmisiä, jotka vuovaisit kaikella muodolla jumalisesti elää. Mutta ei Lutherus sielläkään saanut omantunnon rauhaa. Viimein hän suuttui Jumalalle, jonka vanhurskaus oli niin kova

ja ankara, ettei se tyydy ollenkaan ihmisen omaan tekoon. Vaikka ihminen freistais kuinka parantaa elämänsä ja elää jumalisesti, vaikka hän myisi kaiken omaisuutensa ja antaisi vaivaisille, vaikka hän olisi syömättä ja piiskaisi itseänsä, niin kuin muutamat ovat tehneet, vaikka hän pakenisi maailmasta ja rukoilisi Jumalaa yötä ja päivää, ei tyydy Jumalan ankara vanhurskaus vielä siihen.

Herännyt ihminen tuntee myös, niin kuin Lutherus on tuntenut, ettei ihmisen jumalisuus saata omantunnon rauhaa hänelle antaa, eikä ihmisen oma parannus, eli siveys, eli katumus, eli mikä se olla mahtaa ihmisen omassa voimassa, jota hän saattaa itse tehdä ja matkaan saattaa. Mikään sellainen ei voi häntä lunastaa helvetistä, eli antaa hänelle omantunnon rauhaa. Mutta herännyt omatunto vaatii kuitenkin, että ihmisen pitää hyviä töitä tekemän. Se vaatii, että ihmisen pitää heittämän niitä entisiä kauhistavaisia töitä. Herännyt omatunto vaatii, ei ainoastansa sitä ulkonaista parannusta, jota ihminen saattaa tehdä, mutta herännyt omatunto vaatii vielä semmoisia töitä, joita ihminen ei jaksaa omasta voimastansa täyttää.

Niin esimerkiksi vaatii herännyt omatunto uskoa ja rakkautta, vaikka semmoiset lahjat eivät ole ihmisen vallassa, ennen kuin ne annetaan. Herännyt omatunto vaatii myös, että ihmisen pitää hävittämän kaikki pahat ajatukset. Mutta ei ihminen jaksaa kuitenkaan niitä hävittää. Herännyt omatunto kaipaa myös kaikkien pahojen himojen ja halujen pois poistamisen, mutta ei ihminen saata niitäkään pois poistaa.

Koska nyt ihminen saattaa olla heränneessä tilassa muutaman ajan ennen kuin hänelle annetaan elävä usko, niin meidän täytyy erottaa niitä hyviä töitä, joita ihminen tekee omantunnon vaatimisesta, ja katsella niitä hyviä töitä erinänsä, jotka vuotavat uskosta. Me tiedämme nimittäin, että ihmisen elämä tulee varsin erilaiseksi, koska omatunto herää. Ei hän ole niin rohkea pilkkaamaan Jumalaa, kuin suruttomuuden tilassa.

Suruttomuuden tilassa saattaa ihminen juoda, kirotta, tapella, huorin tehdä ja varastaa. Hän saattaa silloin viina-kauppaa pitää ja vääryydellä omistaa toisen ihmisen omaa. Ja vaikka hän senkaltaisia kauhistavaisia töitä tekee, ei kuitenkaan omatunto soimaa häntä. Mutta koska omatunto herää, tulevat ne entiset työt hirmuiseksi ja kauhistavaksi. Hänen täytyy myös heittää se entinen ja pahentavainen elämä, ja ruveta parannusta tekemään. Mutta hän tuntee myös, että jos hän vielä saattaisi sen ulkonaisen elämän joksikin määräksi parantaa, ei hän saata kuitenkaan sydäntänsä parantaa.

Tämä ulkonainen parannus tapahtuu siis omantunnon vaatimisesta, mutta ei herännyt ihminen sen tähden saa omantunnon rauhaa, vaikka hän tekee parannuksen, sillä omatunto vaatii vielä enemmän. Se vaatii myös sen sisällisen parannuksen. Omatunto vaatii, että kaikki pahat ajatukset pitäisi loppuman. Se vaatii, että ihmisen pitäisi pääsemän kaikista lihan himoista ja kiusauksista. Omatunto kaipaa myös uskoa ja rakkautta. Mutta herännyt ihminen, joka ei ole vielä päässyt armoon, ei jaksa uskoa, eikä saata rakastaa Jumalaa eikä ihmisiä.

2. Katselkaamme toiseksi, mitkä hyvät työt tulevat uskosta. Koska ihminen on ainoastansa herännyt, täytyy hänen omantunnon vaatimisesta tehdä se ulkonainen parannus, ja olisi kyllä halu sydämensäkin parantaa, mutta voimaa puuttuu. Armoitetussa tilassa tuntee hän uskon voimaa. Ja niin kauan kuin armontunto on elävä, tuntee hän rakkauden kipinä sydämessänsä. Mutta koska armontunto vähenee, tulevat taas kiusaukset ja epäilykset. Ihminen tahotoisi mielellänsä tulla enkeliksi. Ja koska oma paha sydän ei laske häntä enkelin virkaan, rupeaa hän taas epäilemään, ettei hän taida olla oikealla tiellä, ja muuta sellaista, joita omavanhurskaus panee hänet ajattelemaan. Sillä se kustantaa kovin vanhan Aatamin päälle, että olla pahana ja syntisenä, ja senkaltaisena armoa kerjätä.

Jos nyt armontunto olisi aina niin elävä, että hän pääsisi irti kaikista kiusauksista, kaikista haluista ja himoista, ja kaikista maailman ajatuksista, niin tulisivat hänen työnsä uskosta. Sillä koska armontunto on ylenpalttinen, mistantaa omatunto päällekkantajan viran, jonka tähden Paavali sanoo, että "Kristus on lain täyttämys ja loppu niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat." Ja jos armon-tunto olisi joka aika niin ylenpalttinen, olisi se mahdollista, että kaikki sen ihmisen työt tulisivat ainoastaan uskosta. Mutta koska myös armoitetut sielut uskon heikkouden tähden tuntevat kiusauksia ja niiden tähden mistantavat uskonsa, ruveten epäilemään, että he ovat langenneet armosta, koska armontunto ei ole joka aika ylenpalttinen, silloin nousee taas omavanhurskaus päähän ja

tu epäilyksen. Ne hyvät työt, joita omatunto vaatii, eivät tule tehdyksi, koska sydän on paha. Ja sillä tavalla pilataan meidän kristillisyytemme.

Koska nimittäin vanha Aatami ei pääse enkeliksi tulemaan, ja omavanhurskaus ei laske ihmistä riettaan kaltaiseksi tulemaan ja semmoisena kerjäämään armoa, niin ajattelee muutampi. "Jos minä kuinka vuovaisin, en tule koskaan niin hyväksi, että omatunto lakkaisi haukkumasta. Mitäs auttaa minun hyvää tehdä, koska minä hyvillä töillä en ansaitse mitään? Jos minä rupeaisin raskasta työtä tekemään ja suruttomia palvelemaan, en minä sen kautta ansaitse taivaan valtakuntaa. Minulle tulee sen kautta suurempi kiusaus. Jos minä rupeaisin kauppaa tekemään, niin minua haukuttaisiin ahneeksi. Jos minä menisin suruttoman tykö, niin haukutaan minua siellä vääräksi profeetaksi."

Viimein päättää vanha Aatami niin, että paras on olla kristityitten seurassa ja arvella niiden kanssa, kussa minua pidetään kristittynä. "Mutta minä en mene kauas pakanain riikkiin palvelemaan ja ruumistani vaivaamaan. Hauskempi on olla sukulaisten ja tuttavain keskellä." Mutta kukas tiesi, kuinka kävisi sinun kristillisyytesi kanssa, jos turkki eli pakana tulisivat ottamaan sinut vangiksi ja veisivät sinut kauas pakanain riikkiin, kussa et enää näkisi yhtään kristinuskovaista sielua, etkä kuulisi enää yhtään Jumalan sanaa? Ja sinut pantaisiin vielä maan alle kaivamaan kiveä maan povesta. Mitähän vanha Aatami sitten rupeaisi tuumamaan? Ilmankin vanha Aatami panisi maata, ja antaisi itsensä kuoliaaksi

piestä siinä toivossa, että hän pääsisi pikemmin tästä ruumiin vaivasta pois.

Minä ajattelen kuitenkin, että jos kristitty rupeaa ylen paljon herrastelemaan, eikä raaski ruumistansa vaivata työllä, vaan säästää vanhaa Aatamia, niin pääsee vanha Aatami lihomään ja kasvaa viimein niin suureksi herraksi, että hän rupeaa, niin kuin muutkin maailman herrat, vaatimaan, että muitten pitää häntä palveleman ja ruokkiman ilman. Kyllä vissimmästi herra vanha Aatami pitää sen hyvänä, että muut tekevät raskasta työtä. Mutta se on toinen kysymys, jos tämä herrasteleminen on kristillisyyden merkki. Jos se tulee oikeasta uskosta. Sillä ne, jotka ovat paavin uskossa, luulevat, että ruumiillinen työ estää heidän kristillisyytensä. Ja sentähden he erottavat itsensä maailmasta ja menevät semmoiseen yksinäiseen paikkaan, ja pitävät siellä kokouksia, ja lukevat ja veisaavat. Ja pitävät rukouksia, ja ovat naimatta. Ja luulevat sillä jumalisuudella tienaavansa autuutta. Semmoiseen paikkaan pakeni myös Lutherus, koska omatunto oli herännyt, siinä toivossa, että hän siellä tulisi kristityksi. Mutta jälkeen huomasi hän, että se, joka erottaa itsensä maailman työstä ja ruumiin vaivasta voittaaksensa parempaa kristillisyyttä, tulee vissimmästi petetyksi.

3. Katselkaamme nyt viimein minkä kaltaiset hyvät työt tulevat rakkaudesta. Me luulemme vissimmästi, että se on paras rakkauden merkki, jos joku ottaa kristityitä ympäri kaulan ja itkee heidän kaulassansa. Mutta se on tietämätöntä, kuinka pysyväinen semmoinen rakkaus on. Minusta se olisi paras rakkauden merkki, joka saattaisi vähäisen vaivaa

kärsiä lähimmäisen tähden. Ja menisi opettamaan tyhmiä lapsia, eli menisi ruumiillista työtä tekemään ja tienamaan jotakin, että olisi varaa vaivaisia auttaa. Muutoin tulee meidän rakkautemme, niin kuin entinen maailmanrakkaus, koska viinassa riiputtiin toinen toisensa kaulassa, ja olivat mielestensä rakkaat keskenänsä. Mutta koska kysymys tuli vaivaisten auttamisesta, niin sanottiin: “Ei ole varaa.” Jos jonkun piti jotakin tekemän lähimmäiselle, niin kysyttiin: “Paljonkos tulee siitä vaivasta?” Jos joku tuli paloviinan kanssa kylään, se sai apua. Jos joku köyhempi tuli, vaikka oli hinta kädessä, se ei saanut mitään.

Senkaltainen on ollut se entinen rakkaus. Jos nyt kristittyjen rakkaus osoittaa itsensä ainoastansa syleilemisessä ja suunantamisessa, mutta ei tarvitsevaisten auttamisessa, niin ei se ole paljon parempi, kuin se entinen rakkaus. Älköön Jumala niin paljon rangaisko ihmisen sukukuntaa, että jolla ennen on ollut varaa juoda ja koreita kantaa, ja komeat talot rakentaa, vaikka ei ole ollut varaa vaivaisia auttaa, tulevat viimein itse vaivaiseksi. Paljon on jo vaivaisia, jotka ovat ennen koreita kantaneet, mutta nyt kulkevat kerjäämässä. Muutamat ovat omansa haaskanneet juopumuksen kautta. Muutamat ovat laiskuuden ja ylpeyden kautta vaivaisiksi tulleet. Ja muutamat luottavat nyt siihen, että kristityitten pitää heitä ruokkiman. Jos kristityt eivät jaksa kaikkien peräsuolta täyttää, niin he sanovat: “Kristittykökös sekin on?” Eipä se auta tarvitsevaisia.”

Taitaa viimein käydä, niin kuin Vapahtaja on sanonut: “Me olemme spe-

lanneet¹, mutta ette ole tanssineet. Me olemme murhelauluja laulaneet, ja ette ole itkeneet.” Kristillinen rakkaus vaatii, että jokaisen, jolle on annettu terve ruumis, pitää niin työtä tekemän, ettei hän tulisi muille ihmisille vaivaksi.

Sen osoitti myös Paavali omalla esimerkillä, joka teki käsityötä, ja saattoi niin muodoin sanoa: En ole yhdenkään hopeaa eli kultaa pyytänyt, vaan te itse tiedätte, että nämä kädet ovat minua tarpeessani palvelleet. Kaikki olen minä teille osoittanut, sanoo Paavali, että niin pitää työtä tehtämän ja muistettaman Herran Jeesuksen sanoja, kuin hän sanoi: “Autuaampi on antaa, kuin ottaa.”

Jospa nyt se armollinen Herra Jeesus herättäisi henkensä voimalla kaikki vaivaiset, että he rupeaisivat paremmin tuntemaan hengellisen köyhyyden, että he näkisivät, kuinka he ovat sielun tavarat ynnä ruumiin tavarain kanssa haaskanneet ja tuhlanneet, että he tulisivat kerjäläiseksi Jumalan edessä. Niin meidän ei tarvitsisi katua, että me olemme heitä haukkuneet parannukseen. Amen

1. Jäljennös (osittain vaurioitunut) / Kollerin kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

2. Jäljennös Tiberigin jäljennöskirja / Laestadiana-kokoelmat / Oulun maakunta-arkisto /

¹ soittaneet, ruotsiksi spela

Aamusaarnan teksti toisena rukouspäivänä 1856 on otettu kuningas Daavidin 39. psalmin 8. ja 9. jakeesta, ja kuuluu näin: **“Ja nyt, Herra, mihinkä minä luotan? Sinuun minä toivon. Vapahda minua kaikista synneistäni.”** Anna Sanasi valaista meitä niin, ettemme kulje pimeydessä, mutta tämän murheen laakson halki, j.n.e.

Juhlapäivän aamusaarnan teksti on otettu sellaisesta psalmista, joka selvästikin kuvaa kristityn kokemuksia. Ja vaikka nämä kokemukset ovat vieraita suruttomalle joukolle, jolla ei ole kokemuksia muusta kuin siitä, mikä tekee hyvää tai paha ruumiille, niin emme voi kuitenkaan vaieten sivuuttaa 39. psalmia, josta rukouspäivän teksti on otettu. Sillä kristitylle on tärkeää tietää, millaisia kokemuksia kuningas Daavidilla on ollut, voidakseen verrata omia kokemuksiaan hänen kokemuksiinsa. Sillä vaikka Daavidilla oli monia viholisia, jotka vihasivat ja vainosivat häntä, niin hän on kuitenkin saanut monia ystäviä varsinkin kuolemansa jälkeen.

Jopa Vapahtajaa kutsuivat hänen aikalaisensa Daavidin pojaksi, koska Daavidin jälkeen eläneet profeetat eivät voineet löytää arvokkaampaa kantaisää Messiaalle kuin juuri saman kuningas Daavidin, jota kaikki totiset kristityt sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa pitivät kaikista hänen vi-oistaan ja puutteistaan huolimatta totisena kristittynä, vaikka perkeleen liit-tolaiset ovat väittäneet, että Daavid oli huorapukki eikä voi suinkaan olla totisen kristillisyyden esikuva. Kuitenkin Daavid on saanut kiitosta itseltään Ju-

malalta, sillä Herra sanoo Daavidista: “Minä löysin miehen minun sydämeni jälkeen” (Apt. 13: 22). Ja tämä Jumalan todistus Daavidista merkitsee enemmän kuin kaikki maailman pilkka. Juuri sen tähden että Daavid oli mies Jumalan mielen jälkeen, kristitylle maksaa vaivan tutkia Daavidin kristillisyyttä ja verrata hänen kokemuksiin toisten kristittyjen kokemuksiin.

39. psalmissa Daavid alkaa kuvata sotaa, joka hänellä oli itsensä ja maailman välillä. Toisessa jakeessa hän sanoo: “Minä tahdon pitää vaarin minun teistäni, etten minä tekisi syntiä kielelläni. Minä hallitsen minun suuni suit-silla, niin kauan kuin minä näen jumalattoman edessäni.” Tästä moni saattaa ajatella, että Daavid oli riidanhaluinen, että hän riiteli kuin juomari kaikkien ihmisten kanssa, että hän panetteli kunniallisia ihmisiä tai että hän pilkkasi kaikkia ihmisiä vihasta ja kiukusta ja että näitä pilkkasanoja, kirouksia ja sadatuksia hän katui sanoessaan: “Minä tahdon pitää vaarin minun teistäni, etten minä tekisi syntiä kielelläni”. Mutta me emme ole kuulleet, että Daavid olisi tehnyt syntiä kielellään muuta kuin kerran, kun hän uhkasi kostaa Naabalille, mutta tätä uhkausta hän katui jälkeinpäin ja siksi ei uhkaus myöskään tullut täytetyksi.

Sitä vastoin hänen puheensa jumalatomille parannuksesta, kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä tuntui hänestä vaivalloiselta, rasittavalta ja vastenmieliseltä, koska se vaikutti niin vähän, koska jumalattomat pullikoitsivat vastaan eivätkä halunneet kuulla oikealla korvalla. Hän ajatteli silloin, ettei mak-

sa vaivaa puhua enempää jumalattomille parannuksesta, kääntymyksestä ja totisesta mielenmuutoksesta. Sen tähden perkele tahtoi pidätellä hänen suutaan kuin suitsilla, kun hän näki jumalattoman edessään, sillä mikään ei voi pahentaa niin perkelettä ja hänen liittolaisiaan kuin kristityn puhe parannuksesta. Mutta jos kristitty puhuu maailmasta, kyllä hän silloin saa maailman joukolta vastauksen puheisiinsa.

Daavid sanoo kolmannessa jakeessa: "Minun murheeni lisääntyi". Se merkitsee: minun täytyi niellä harmini, kuten sananparsa kuuluu. Kun kristitty näkee jumalattoman edessään ja tuntee, ettei hänellä ole voimaa toimittaa Pyhän Hengen virkaa, niin hän pelästyy. Hänen murheensa lisääntyy, niin ettei hänellä ole voimaa puhua ja hänen täytyy olla mykkänä vihollistensa edessä. Daavid sanoo toisessa psalmissa: "Minun täytyy olla mykkänä vihollisteni edessä". Vapahtajankin täytyi olla mykkänä vihollistensa edessä, kun perkele karkasi hänen päälleen koko hirvittävällä voimallaan, mutta tämän maailman tuomari Pilatus suuttui, kun oletettu rikollinen ei halunnut vastata hänen kysymyksiinsä: "Etkös tiedä, että minulla on valta sinua ristiinnaulita, ja valta sinua päästää?" (Joh. 19: 10)

Mutta vaikka kristitty tulee joskus siihen tilaan että hänen murheensa lisääntyy, niin me näemme kuitenkin Daavidin sanoista 39. psalmissa, että hänen täytyi puhua, kun Jumalan henki pakotti hänet siihen. Daavid oli kai joskus päättänyt olla puhumatta jumalattoman kanssa, kun hän havaitsi eli ymmärsi, ettei maksanut vaivaa puhua.

Kuitenkin hän sanoo neljännessä jakeessa: "Minun sydämeni on palava minussa, ja kuin minä sitä ajattelen, niin minä sytyn. Minä puhun minun kielelläni." Tästä kuulemme, ettei David voinut olla puhumatta, kun hänen sydämensä tuli palavaksi. Hän syttyi silloin Jumalan valtakunnan kiivaudesta, mutta juuri tätä kiivautta jumalattomat pitävät suurena rikoksena. Jumalaton syttyy myös taitamattomasta kiivaudesta puolustamaan väärää oppiaan, ja kun jumalaton ei voi varjella sydäntään raamatunlauseilla, jotka hän vääntää ja kääntää omaksi kadotukseksi, silloin täytyy hänen libertiinien kanssa syyttää Stefanusta rikoksesta pyhäkköä kohtaan, jota hänen arvellaan hävähänsen.

Niin on käynyt kaikkina aikoina sielä, missä totinen kristillisuus on ilmestynyt. Kristityiden on täytynyt maksaa nenäkkyytensä verellään. Perkeleen ja hänen liittolaistensa täytyy hankkia maallisen lain voimalla itselleen omantunnon rauha. Puhuessaan 39. psalmissa kokemuksistaan hän ryhtyy tutkistelemaan kuolevaisuuttaan ja puhuu kuudennessa jakeessa suruttoman joukon pyrkimyksistä ja ponnisteluista: "Kuinka aivan turhat ovat kaikki ihmiset, jotka kuitenkin niin suruttomasti elävät. He tekevät heillensä hukkaan suuren murheen: he kokoavat ja ei tiedä, kuka sen saa." Tästä kuulemme, mitä Daavid ajatteli niistä, jotka elävät synnin suruttomuudessa. He tekevät itselleen hukkaan suuren murheen, se on: heillä on suuri huoli ajallisesta elatuksestaan, he kokoavat aarteita eivätkä tiedä, kuka ne saa.

Kun hän on kuudennessa ja seitsemännessä jakeessa puhunut suruttoman

joukon maailmanmurheesta ja maailmanhuolista puhuttuaan sitä ennen kuolevaisuudestaan, hän esittää yhdeksännessä jakeessa rukouksen Jumalalle sanoen: "Vapahda minua kaikista synneistäni, ja älä anna minun tulla hulluin pilkaksi." Nämä sanat: "Vapahda minua synneistäni" osoittavat Daavidin tunneen syntivelkansa. Synnit olivat raskaina hänen omallatunnollaan, vaikka tässä ei ole mainittu erityisiä syntejä.

Mutta me tiedämme varmasti, että Daavidilla oli monia syntejä omallatunnollaan, joita hänen täytyi katua ja valittaa, ei pelkästään ehdollisia syntejä, joita hän oli tehnyt ja joiden tähden hänen vihollisensa saattoivat syystä pilkata häntä, esimerkiksi huoruus ja murha, vaan myös sisällisiä syntejä, esimerkiksi pahoja ajatuksia, pahoja himoja, joita hän sai tuntea vasta heräyksen jälkeen eli sitten kun hänen omatuntonsa oli herännyt. Sillä suruton joukko tuntee tuskin ehdollisia syntejään, paljon vähemmän suruton tuntee sisällisiä syntejään, joita hän tekee ajatuksilla, haluilla ja taipumuksilla.

Suruttomalla joukolla ei ole oikeastaan mitään syntiä omallatunnollaan, ja sen tähden heille ei voi tulla katumusta synneistään. Suruton joukko pitää melkein kaiken luvallisena, niin kuin juoppouden, päihtymyksen, haureuden, kiroukset, pikku varkaudet, ahneuden, valheen ja panettelun, ylpeyden ja koreuden, kevytmielisyyden ja varsinkin vihan kristityitä kohtaan, ja tämä viha ilmenee saatanallisessa vahingonilossa, kun kristitty lankeaa johonkin syntiin tai muutoin kärsii ruumiillisesti.

Daavid oli jo nuorena valittu Israelin kuninkaaksi. Profeetta Samuel voiteli

hänet salaa kuninkaaksi paljon ennen kuin hän tuli kuuluisaksi Israelissa voitettuaan Goljatin. Jo silloin hän osoitti, että hänellä on vahva usko Herraan, ja vielä enemmän hän osoitti vahvan uskonsa Jumalaan vainon aikana. Mutta vaikka Daavidin viholliset olivat täynnä kiukkua häntä kohtaan ja tahtoivat tappaa hänet, he eivät voineet sillä tavoin täyttää toivettaan.

Mutta kun Daavid lankesi syntiin, silloin tuli perkeleelle ja hänen liittolaisilleen suuri vahingonilo, koska silloin he saattoivat sanoa: "Onko Daavid kristitty, joka huoraa ja murhaa?" Ja koska siihen aikaan juuri Daavid nuhteli jumalattomia, niin oli luonnollista, että nämä jumalattomat saisivat vettä myllyynsä, kun Daavid lankesi syntiin. He saattoivat sanoa kuten Siimei Geeran poika: "Ulos, verikoira" (2. Sam. 16: 7). Ei ollut ihmeellistä, että Siimei Geeran poika kutsui Daavidia verikoiraksi eli verenimijäksi, kun Daavid oli todella tehnyt murhan eli järjestänyt niin, että viaton mies tapettiin sodassa hänen tähtensä. Emme myöskään tahdo yrittää puolustella Daavidia tässä asiassa, sillä Daavid oli parempi kristitty vastoinkäymisessä kuin myötäkäymisessä. Hänen omatuntonsa oli nukahtanut myötäkäymisessä, kun hän oli voittanut ruumiilliset vihollisensa ja oli maallisen onnensa kukkuloilla. Juuri silloin Daavid oli heikoimmillaan sodassa hengellisiä vihollisiaan vastaan. Saatana, joka asui hänen lihassaan ja veressään, sai silloin tilaisuuden langettaa hänet, ja sen tähden hänen vihollisensa pilkkasivat häntä.

Tämän Daavidin lankeemuksen kautta perkele ja hänen liittolaisensa pääsi-

vät pilkkaamaan häntä, vaikka he eivät tohtineet julkisesti oksentaa sappeaan ja käärmeenmyrkkyyään hänen päälleen niin kauan kuin hän oli vielä vallassa, mutta kun hän pakeni jumalatonta poikaansa Absalomia, silloin tuli käärmeenmyrkkyy ulos. Silloin hänen vanha vihollisensa Siimei Geeran poika oli valmis kutsumaan Daavidia verikoiraksi, ja kaikista hänen vihollisistaan, siis kaikista jumalattomista tuli silloin Daavidin julkisia vihollisia. Sillä meidän on mahdotonta uskoa, että joku kristitty oli Absalomin puolella, mutta jumalattomat, jotka olivat Daavidin salaisia vihollisia, antoivat vihansa purkautua heti kun Daavid menetti valtansa.

Siitä nähdään nyt, kuinka perkele leikittelee jumalattoman ja suruttoman joukon kanssa. He saivat tyydyttää vahingonilonsa kaksinkertaisesti. Ensin he saivat toteuttaa ruumiillisesti kostonsa Daavidille, jonka täytyi nyt paeta jumalatonta poikaansa, ja toiseksi he saivat hengellisesti pilkata, ivata ja herjata häntä, ja tämän Daavid tiesi oikein hyvin. Sen tähden hän rukoili, ettei hän tulisi hullujen pilkaksi. Rukoillessaan näin Jumalalta syntiensä anteeksiantamusta hän rukoili myös kunniansa palauttamista. Ja voisi ajatella, että jos tämä rukous sovitetaan myös Kristukseen, niin kuin useimpia kuningas Daavidin psalmeista pidetään profetioina Kristuksesta, niin voisi ajatella, että Kristus, Jumalan Poika, oli vähemmän tarkka kunniastaan kuin Daavid, joka ei tahtonut menettää kunniansa maailmassa. Mutta toisaalta näemme siitä, miten Daavid suhtautui vihollisiinsa, ettei hän laskenut vihollistensa pilkkasa-

noja niin kovasti sydämelleen, sillä kun Siimei Geeran poika pilkkasi Daavidia ja kutsui häntä verikoiraksi, niin ei Daavid loukkaantunut, koska hän tiesi hyvin, että hänellä oli parempi todistaja taivaassa, joka antaisi hänelle kunnian taivaassa, vaikka häntä pilkattaisiin maan päällä.

Toisaalta havaitsemme Pyhästä Raamatusta, että Herra ei anna kunniansa vieraalle. Sillä niin kuin siinä on Jumalan kunnia, että perkele pilkkaa Häntä, niin oli Kristuksenkin kunnia siinä, että perkeleen liittolaiset pilkkasivat, ilkkuivat ja häväisivät häntä. He luulivat saavuttaneensa täyden voiton tuosta viettelijästä, mutta vajosivat sen kautta syvemmälle pohjattomuuteen, koska juuri näiden pilkkasanojen kautta he paatuivat yhä enemmän.

Niinpä kristitty joutuu ajattelemaan niin kuin Daavid, kun viholliset pilkkasivat häntä: "Ehkä Herra on sanonut: sinun pitää pilkata Daavidia. Ehkä Herra tahtoo tällä tavoin koetella Daavidin uskoa ja kärsivällisyyttä. Ehkä Daavidille on hyödyllistä tulla kunnianttomaksi maailman edessä." Niinpä kristitty voi saada voimaa uskolleen juuri siitä, että maailma pilkkaa ja ivaa häntä, koska silloin hän tietää ainakin, ettei hän ole maailman ystävä, ja hän voi Jobin tavoin ottaa rohkeasti Jumalan todistajaksi, ettei hän ole syyllinen mihinkään semmoiseen rikokseen, josta maailma häntä syyttää.

Mutta voiko myös rehellinen varas ottaa Jumalan todistajaksi viattomuudesta? Ja voiko siveä huora ottaa Jumalan todistajaksi siveydestään? On nähty, ettei kukaan ota niin rohkeasti Ju-

malaa todistajaksi viattomuudestaan kuin rehellinen varas ja siveä huora. Kukaan ei ole niin tarkka kunniastaan kuin rehellinen varas ja siveä huora, jotka voivat itkeä krokotiilinkyyneleitä kunniansa ja maineensa tähden. Yhtä pahalta tuntuu juomarista, jos joku julkeaa kutsua häntä oikealla nimellä. Maailmankunnia ja omavanhurskaus ovat niin lähellä toisiaan, että jokainen, jolla on omavanhurskaus autuuden perustuksena, tulee aivan epätoivoiseksi, jos joku julkeaa halventaa hänen kunniaansa.

Perkele itse tahtoo, että kaikki ihmiset antaisivat hänelle kunnian. Hän tahtoo, että häntä pidettäisiin rehellisenä ja kunniallisena miehenä, hän tahtoo, että häntä pidettäisiin oikeana ja kunniallisena miehenä. Hän ei siedä, että joku kutsuu häntä perkeleeksi ja saatanaksi, vaan Lucifer hän haluaa olla. Sen tähden juuri rehellinen varaskin tahtoo, että häntä sanotaan rehelliseksi, koska hän arvelee tekevänsä kaikille oikein, ja tämä on juuri omanvanhurskauden puhetta: "Kun minä teen oikein kaikille, niin ei minun tarvitse pelätä seurauksia".

Tämmöinen on juuri omanvanhurskauden ydinlause. Ja tällä pakanallisella autuuden perustuksella ovat nykyisin useimmat siveyden esikuvat: "Kun teen oikein kaikille, niin ei minun tarvitse pelätä seurauksia". Mutta mistä tiedät tekeväsi oikein kaikille, kun omatuntosi on turtunut? Jos omatuntosi heräisi, saisit kohta nähdä, kuinka paljon teet oikein kaikille, ja kukapa ei olisi mielestään tehnyt oikein kaikille? Viinaporvari on tehnyt mielestään oikein kaikille, kun hän mittaa paloviinaa sunnuntaina.

Juomari on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän menee ehtoollispöydästä kapakkaan. Huorapukki on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän kärsii viattomasti. Kiroilija on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän opettaa lapsiaan kiroilemaan ja käskee lähimmäisensä mennä helvettiin. Tapelupukari on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän antaa veljelleen korvapuustin. Pettäjä on mielestään tehnyt oikein kaikille, kun hän vie toisen omaisuuden lain ja oikeuden varjolla. Kuka sitten tekee väärin? Ei kukaan. Ja Jumala on väärä tuomari, jos hän tuomitsee sellaisia siveyden esikuvia.

Mutta kuinka nyt on parannuksen ja synninkatumuksen laita, joita Jumala vaatii kaikilta, siveimmältäkin? Sillä, joka on tehnyt oikein kaikille, ei ole syntejä, joita katua. Kuinka on kääntymisen, uudensyntymisen ja pyhityksen laita, joita kaikki kristillisyyden kirjat vaativat kaikilta? Sen, joka on tehnyt oikein kaikille, ei tarvitse kääntyä ja uudestisyntyä, hän on hyvä semmoisena kuin on. Tuosta kääntymyksestä ja uudestisyntymisestä on varmastikin kirjoitettu ainoastaan törkeille rikollisille, se on, varkaille ja kelmeille, mutta ei kunniallisille ihmisille.

Vai kuinka meidän pitäisi ymmärtää tämä asia, että Jumala vaatii kääntymisen ja uudestisyntymisen kaikilta, niin, Nikodeemukseltakin, joka oli kuitenkin suuri siveyden esikuva. Kukaan siveä ja rehellinen mies ei ole koskaan voinut tuomita Nikodeemusta. Kaikkien siveyden esikuvien täytyy ottaa Nikodeemus mukaansa taivaan valtakuntaan, vaikka hän osoitti taipumusta haaveiluun tul-

lessaan Jeesuksen tykö yöllä vaan ei koskaan päivällä. Kukaan, joka on itse omanvanhurskauden perustuksella, ei voi tuomita Nikodeemusta tai epäillä hänen autuudestaan, mutta paljon enemmän täytyy omanvanhurskauden palvelijoiden epäillä, oliko Daavid kristitty, kun hän lankesi omanvanhurskauden lain mukaan niin törkeästi. Jos nimittäin joku, joka ei ole herännyt, viettelee toisen miehen vaimon sellaiseen rikokseen, jonka Daavid teki, niin maailma on niin laupias ja armollinen sellaista kohtaan, että nauraa koko jutulle. Mutta jos kristitty tekee sellaisen rikoksen, niin maailma on heti valmis tuomitsemaan hänet ja sanomaan: "Sellaisia ne ovat, jotka kutsuvat itseään kristityiksi; he ovat vain ulkokullatuita, haaveilijoita ja villihenkkiä." Ja oikein maailma langettaa tuomion niistä, jotka elävät ehdollisissa synneissä, että he ovat ulkokullatuita.

Mutta mitä sitten, jos joku tulee sanomaan jälkeensä: "Daavid on nyt taas kristitty kaduttuaan rikostaan ja saatuaan synnit anteeksi"? "Vai niin", sanoo maailma, "eipä siitä ole pitkä aika kun hän vietteli toisen miehen vaimon huoruuden syntiin. Kuka hänet nyt on tehnyt kristityksi?" "Niin, Naatan on antanut hänelle Jumalan puolesta synnit anteeksi." "Vai Naatan", sanoo maailma, "kyllä hän on silti verikoira, niin sanoo ainakin Siimei Geeran poika, ja monilla muilla on sama käsitys Daavidista".

Daavid on kuitenkin kristitty samassa kun hän on tehnyt totisen katumuksen ja parannuksen ja saanut syntinsä anteeksi. Tämä usko on kaikilla kristi-

tyillä Daavidista, että hän on ollut ja on totinen kristitty lankeemuksenkin jälkeen, kun hän on saanut syntinsä anteeksi. Mutta Daavidille ei ollut helppoa ottaa vastaan syntien anteeksiantamusta lankeemuksen jälkeen, sillä hänen täytyi olla viikkokausia omantunnonvaivassa, ja tämän katumuksen ja parannuksen aikana hän kirjoitti seitsemän katumuspsalmiaan. Ja koska hän arveli puhuneensa liian vähän jumalattomille totisesta parannuksesta, niin tämä leväperäisyyskin tuli hänen tuntolleen ja hän teki sen päätöksen parannuskamppailunsa aikana, että hän opettaisi jumalattomille Jumalan teitä, jotta he kääntyisivät Herran tykö.

Mutta juuri tämä Daavidin katumus, hänen mietiskelynsä, hänen omantunnonvaivansa, hänen kyyneleensä, hänen huokauksensa ja surkea ulkomuotonsa, katso, ne ovat maailman mielestä vain haaveilua ja sielun sairaaloinen tila, joka täytyy estää tai parantaa palo-viinaryypyllä. Ja Daavidin lupausta opettaa jumalattomille Jumalan teitä, jotta he kääntyisivät, sitä maailma pitää aivan tarpeettomana, niin, jopa semmoisena syntinä, jota maailma ei voi antaa anteeksi. Sillä maailma ajattelee näin: Daavidilla on kylliksi tekemistä itsensä kanssa, hänen ei tarvitse tulla opettamaan muita.

Katso, sellaisia kokemuksia Daavidilla on ollut, joista hän on puhunut myös 39. psalmissa, josta päivän teksti on otettu. Mutta jos semmoinen mies kuin Daavid olisi elänyt meidän aikamme, niin hänet olisi aikaa sitten pantu hullujenhuoneeseen, sillä valistuneena aikanamme ei haaveilija kelpaa talli-

rengiksi, puhumattakaan siitä että Daavidin kaltainen haaveilija kelpaisi kuninkaaksi. Minä sanon teille, että kuningas Daavidia olisi meidän ajanamme pidetty haaveilijana ja siitä syystä hänet olisi pantu hullujenhuoneeseen.

Pikemmin tai mahdollisesti jotenkin siedettävämpi valistuneena ajanamme olisi kuningas Hiskia, sillä hän ei ollut haaveilija sanan varsinaisessa merkityksessä, vaikka hän oli hyvin kiivas ulkonaisessa jumalanpalveluksessa. Hän puhdisti temppelin ja poisti kaikki epäjumalankuvat Jumalan huoneesta. Hän olisi luultavasti pannut ison sakon niille, jotka juovat, kiroavat ja pelaavat korttia sunnuntaina. Mutta sellaisia pilkkasanoja kuin Daavid sai vastaanottaa Siime Geeran pojalta ei Hiskia voinut kärsiä, sillä Hiskialle teki pahaa, kun Assyrian mahtava kuningas pilkkasi häntä. Hän meni heti temppeliin valittamaan kärsimäänsä vääryyttä Herran edessä, ja niin tekevät kaikki siveät ihmiset vielä tänäkin päivänä. Kun heitä pilkataan, he valittavat kärsimäänsä vääryyttä Jumalan ja ihmisten edessä, mutta kuningas Daavidpa ei valittanut, kun tuo viheliäinen Siime Geeran poika pilkkasi häntä. Sillä Daavid ajatteli näin, että se joka on tullut kunniattomaksi maailman edessä, ei voi odottaa maailmalta muuta kuin pilkkaa, ja siksi hän sanoi ystävilleen: "Ehkä Herra on sanonut: sinun pitää pilkata Daavidia".

Kumpi on nyt lähempänä Jumalaa pyhyudessa ja vanhurskaudessa: se joka voi kärsiä pilkkasanoja loukkaantumatta vai se joka ei voi kärsiä pilkkasanoja? Epäilemättä siveä on sitä mieltä, että se joka voi kärsiä pilkkaa, valhetta ja pa-

nettelua, on jo menettänyt kaiken ihmisarvonsa. Hän ei pane paljoa arvoa kunnialleen.

Jos nyt asettaa Daavidin Hiskian rinnalle ja kysyy maailman siveyden esikuvilta, kumpi oli parempi kristitty, niin täytyy maailman siveyden esikuvien ehdottomasti osoittaa Hiskiaa, joka ei ollut tehnyt tieteen mitään ehdollista syntiä, kun taas Daavid jää varjoon, ensiksi siksi, että hän oli niin suuri syntinen, että maailma voi tuomita hänet, mutta ennen kaikkea täytyy maailman siveyden esikuvien tuomita Daavid hänen mietiskelynsä tähden, hänen hulluutensa tähden, joka ilmeni omantunnon tuskassa ja sydämen ahdistuksessa. Sillä juuri tätä hurmahenkisyyttä maailman on mahdotonta sietää.

Jos katselemme Daavidin kristillisyyttä ja Hiskian kristillisyyttä sinä ratkaisevana hetkenä, jolloin molempien usko joutui koetukselle, niin näemme, että Daavid oli iloinen tautivuoteellaan tietoisena Jumalan armosta ja syntien anteeksiantamuksesta, mutta Hiskia ei ollut valmis kuolemaan. Sillä kun kuningas Hiskia makasi sairaana, profeetta Jesaja tuli sanomaan hänelle Jumalan puolesta: "Toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman" (Jes. 38: 1). Silloin Hiskia alkoi itkeä ja parkua, sillä hän tunsii, ettei hän ollut valmis kuolemaan, ja nyt hän alkoi toden teolla rukoilla Jumalaa sydämen pohjasta.

Mutta mitä hän rukoili? Rukoiliko hän Jumalaa, että Jumala antaisi armosta anteeksi hänelle kaikki hänen syntinsä ja antaisi hänelle autuaallisen lopun? Ei, hän pyysi Jumalaa muistamaan, kuinka paljon hyvää hän, kuningas Hiskia, oli toimittanut täällä maailmassa.

Hän oli ollut kiivas oikean jumalanpalveluksen puolesta, hän oli puhdistanut temppelein, hän oli siis toimittanut paljon hyvää täällä maailmassa, eikä hän kuitenkaan ollut valmis kuolemaan.

Ajattele sitä asiaa, sinä omanvanhurskauden palvelija. Jos nyt kuoleman sanoma tulisi teille tänään tai huomenna, kuinka moni olisi silloin valmis kuolemaan. Me olemme nähneet, kuinka täällä maailmassa käy. Kun joku sairastuu kovasti ja tuntee elämänlangan kuluvan loppuun, niin yksi kutsuu lääkärin, toinen kutsuu papin, kolmas, joka ei pidä mitään lukua omastatunnostaan, ei välitä papista vaan tekee testamenttinsa, tilaa ruumisarkun ja määrää, mikä paita hänellä pitää olla päällä haudassa. Hän sanoo jälkeenjääville, mihin paikkaan hänet pitää haudata, kuinka hänen hautakivensä pitää pystyttää, sillä jos hän on paremmasta säädystä, ei hän suinkaan tahdo maata samassa haudassa lappalaisten ja talonpoikien kanssa. Katso, näin toimittaa siveä talonsa, kun hän tuntee kuoleman lähestyvän. Voi viheliäisyyttä ja surkeutta, että sontaisen ylpeyden pitää seurata ihmistä hautaan saakka!

Ja nyt sinä suuri ja kolmiyhteinen Jumala, joka näet korkeudesta pohjattomuuden syvyyteen, kuinka viheliäinen näiden olentojen tila on, jotka ryömivät tomussa eivätkä voi kohottaa itseään puolen tuuman vertaa maasta ylös. Ei ainoatakaan huokausta, ei jumalista kaipausta iankaikkisen elämän perään nouse jumalattomasta joukosta, vaan ainoastaan kirouksia, juopumusta, haureutta, ahneutta, kateutta, vihaa, kevytmielisyyttä, naurua, lörpöttelyä, valhetta ja takapuhetta.

Katsokaa toukkaa, joka kiipeilee puun oksistossa, kuinka se kohottaa ainakin puoli ruumistaan ylös ilmaan tarttuakseen kiinni jostakin oksasta, joka on sen pään yläpuolella. Miksi te ette nosta puolta ruumistanne ylöspäin tarttuaksenne johonkin totisen viinapuun oksaan? Toukasta, joka kiipeilee oksilla, tulee lopulta korea perhonen. Se saa imeä mettä kukkasista, mutta mitä niistä viheliäisistä maan madoista tulee, jotka eivät koskaan kohota itseään ylös hiekasta? Niin, niistä tulee varisten ruokaa. Voi, sinua, viheliäinen maan mato! Muista, mitä Daavid sanoo 39. psalmissa: "Kuinka aivan turhat ovat kaikki ihmiset, jotka kuitenkin niin suruttomasti elävät. Vaan he menevät pois niinkuin varjo, ja tekevät heillensä hukkaan suuren murheen: he kokoovat ja ei tiedä, kuka sen saa." Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Virsikirjan numero 27, kolmas värsy. **Jumalattoman rukous on Herralle suuri kauhistus, sillä pyhyys omi kädessäs, ei paha pysy edessäs.**

Nämä sanat ovat otetut suomalaisesta virsikirjasta 27. virrestä. Niin kuin me kuulemme, on virsikirjan tekijä muistanut, mitä David ja Salomo ovat kirjoittaneet Raamatussa jumalattoman rukouksesta, että se on kauhistus Jumalalle. Mutta minkä tähden jumalattoman rukous on suuri kauhistus Jumalan edessä? — Joo, sen tähden, että jumalaton ihminen rukoilee semmoisia, joita Jumala ei saata hänelle antaa. Niin kuin esimerkiksi katumaton ryöväri, joka rukoili, että Kristus päästäisi hänet ristiltä pois, se rukous tuli pilkkaamiseksi sillä lailla, että se oli tyhmä anomus, koska sillä katumattomalla ryövärillä ei ollut sitä uskoakaan, että Jeesus oli Kristus, Jumalan Poika. Ei hänellä ollut semmoinen uskokaan, että Jeesus totisesti saattaa sen tehdä, jos hän tahtoo.

Jos se katumaton ryöväri olisi rukoillut tällä lailla: “Minä uskon totisesti, että sinä olet Jumalan Poika, ja että sinulla on se voima, että sinä saatat päästää minua kuoleman vaivoista, jos sinä näkisit sen soveliaaksi, mutta minä tunnen, etten ole vielä valmis kuolemaan, sen tähden rukoilen minä sinua, että sinä päästäisit minua tällä kerralla kuolemasta, että minä saattaisin oikean katumuksen tehdä ja tulla valmiiksi kuolemaan, jos armon aikaa lisättäisiin.”

Jos, sanon minä, se katumaton ryöväri olisi sillä lailla rukoillut, totta hän olisi jonkinlaisen vastauksen saanut. Mutta

koska hän ei uskonut, että Jeesus, se ristiinnaulittu, oli Jumalan Poika, niin se tuli pilkkaamiseksi koko se rukous, jos vielä ei pilkkaamamieli olisi ollutkaan. Meidän on työläs uskoa, että ihminen, joka varmasti tietää, että hänen pitää kahden eli kolmen tunnin sisällä kuoleman, jaksaisi enää pilkata ketään.

Mutta jos me vielä olettaisimme, ettei sillä ryövärillä ollut pilkkaamamieli, niin hänen rukouksensa tuli kuitenkin pilkkaamiseksi, koska hän ei uskonut, että Jeesus on Jumalan Poika. Niin tulee monta kertaa jumalattoman sanat pilkkaamiseksi, vaikka heillä itsellä ei olisi-kaan pilkkaamamieli. Sillä se on välistä tyhmä anomus ja mahdoton asia, jota he anovat. Jumalaton ihminen rukoilee välistä pahaa lähimmäiselleen, ja välistä hän rukoilee semmoisia, jotka ovat hänelle itselleen vahingolliset.

Opetuslapset rupesivat koston pyynnöstä anomaan, että tuli tulisi taivaasta polttamaan kaupungin asuvaisia, jotka eivät antaneet heille ruokaa rahan edestä. Vaikka nyt Jumala kerran kuuli Joo-suan rukouksen, ettei aurinko laskisi ennen kuin kaikki pakanat tapettaisiin. Ja koska profeetta Elia sanoi: “Tulkoon valkia taivaasta polttamaan viisikymmentä miestä”, niin se tapahtui niin, sillä Herra Sebaot osoitti silloin kiivautensa, koska pakanat eivät uskoneet sanaa. Ne rangaistukset tapahtuivat silloin muille pakanoille esimerkiksi ja varoitukseksi, että he rupeisivat tuntemaan Jumalan vihaa, ja pelvonkaan tähden lakkaisivat vainoamasta profetoita. Vaikka eivät pakanat sen tähden tee parannusta, jos vielä mitä näkisivät, kuinka toisille pakanoille on käynyt.

Mutta Uudessa Testamentissa ei ole yksikään kristitty rukoillut kosta pakanoilta. Mutta pakanat kyllä rukoilevat, että kristityille kävisi väärin, niin kuin muutamat pakanat vielä tällä ajalla meidän muistoon ovat rukoilleet Jumalaa, että raittiuden saarnaaja tulisi juomariksi. Ja semmoiset pakanat, joihin tulee ilo kristittyjen vahingosta, mitäs ne rukoilevat muuta kuin aivan pahaa. Erinomattain ne riettaan enkelit, jotka iloitsevat kristityn lankeamisesta, ne soisivat kyllä, että kristityitä paiskattaisiin kattilaan ja itse he seisoisivat kannen päällä.

Muutamat pakanat eivät välitä, vaikka tapettaisiin, saati vain kristityt tulisivat vahinkoon. Muutamat pakanat eivät välitä, vaikka he itse menisivät helvettiin, saati he saisivat kristityitä pois maasta. Niin esimerkiksi juutalaiset huusivat: "Tulkoon Jeesuksen, Nazarenuksen veri meidän päällemme." Ja Herra on antanut sen asian tapahtua, niin kuin juutalaiset silloin huusivat kosta taivaasta itse päällensä ja lastensa päälle.

Niin on myös kosto tullut heidän päällensä ja heidän lastensa päälle. Ja se Jumalan rangaistus ja kosto on tullut heidän päällensä Jerusalemin hävityksen aikana, koska koko heidän valtakuntansa loppui. Mutta heidän lastensa päälle on Jumalan rangaistus tullut sillä lailla, että he ovat niin kuin muukalaiset maan päällä, ettei heillä yhtään isänmaata ole, ja ovat vielä sittenkin niin paatuneet, etteivät he viitsi kuulla Kristuksesta mitään, jonka esivanhemmat tappoivat, vaan he odottavat aina sitä maallista messiasta, joka heitä korjaa iankaikkisiin majoihin.

Eikä niittenkään rukous ole muu kuin kauhistus Jumalan edessä, jotka rukoilevat, että Jumala varjelsi heitä ja heidän lapsiansa niin hulluiksi tulemasta, kuin nämä heränneet ovat. Siinä on vanha faari opettanut lapsiansa oikein rukoilemaan. Ja jos Jumala semmoisia rukouksia kuulisi, niin he menisivät kaikki helvettiin yhdessä läjässä. Mutta meidän toivomme on, ettei Jumala kuule kaikkia jumalattoman rukouksia, vaikka kuinka Baalin papit huutaisivat: "Baal, kuule meitä!" Sillä heidän jumalansa taitaa olla kuuro ja mykkä, vai onko hän nukkumassa?

Mutta meidän toivomme on, että Israelin Jumala kuulee, mitä oikeat Israelin lapset rukoilevat hengessä ja totuudessa. Sillä näkyväisesti on Jumala varjellut Israelin lapsia pakanain päällekkäisyydestä, vaikka nyt pakanat ajavat teitä takaa Punaisen meren rannalle. Onpa Jumala antanut teidän päästä poikki Punaista merta kuivilla kengillä. Ja viholliset ovat hukkuneet Punaisen meren aalloissa. Ja te Israelin lapset, olette veisanneet kiitosvirttä Herralle toisella puolella merta. Ja Herra on luvannut, että hän tahtoo johdattaa teitä siihen luvattuun maahan, josta rieskaa ja hunajaa vuotaa, jos ei kärsimättömyys tulisi teidän päällenne tässä korvessa, ja te kärsimättömyyden tähden kuolette korvessa, niin kuin muutamat teistä ovat jo kuolleet.

Rukoilkaa nyt, Israelin lapset, että se suuri Sotasankari, joka teidän edestänne sotii, ja on tähän asti varjellut teitä, ettei pakanat ole saaneet teitä tappaan, rukoilkaa, että se suuri Israelin Paimen varjelsi teitä vielä tästedes, että te jaksaisitte

tämän korven läpi mennä ilman napise-matta. Kuule, Israelin Paimen, Israelin nöyrä rukous, koska hän painiskelee sen tuntemattoman kanssa koko yön siihen asti, että aamurusko koittaa. Isä meidän j. n. e.

Toisen rukouspäivän korkean mes-sun teksti löytyy kirjoitettuna Luukkaan evankeliumin 11. luvussa 9. värssyssä, ja kuuluvat sanat näin: “Anokaat, niin teille annetaan, etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaat, niin teille avataan.”

Koska tämän päivän tekstissä kaikki on pantu anomisen päälle, etsimisen päälle ja kolkuttamisen päälle, niin pitäisi meidän katseleman, kutka ne ovat, jotka totisesti anovat, etsivät ja kolkuttavat. Ensimmäinen tutkistelemus: Anovatkos suruttomat Jumalalta mitään? Toinen tutkistelemus: Anovatkos armoitetut Jumalalta mitään?

Ensimmäinen tutkistelemus. Anovatkos suruttomat Jumalalta mitään? Joo! He anovat, mutta se on usein maailman Jumala, jolta he anovat, sillä suruttomat eivät tunne oikein, minkä kaltainen taivaan Jumala on. Usein sanovat pakanat tuntevansa, minkä kaltainen Jumala on, mutta Paavali todistaa, etteivät he ole pitäneet Jumalaa tunnossa. Sen tähden saarnasi hän pakanoille Ateenassa siitä tuntemattomasta Jumalasta. Ja koskapa suruttomat pitävät Jumalaa tunnossa? Jos heillä olisi Jumala mielessäkään, niin he voisivat välttää niitä suurempia syntejä. Mutta ei heillä ole Jumala mielessäkään, jopa sitten tunnossa. Sen tähden on myös Jumala suruttomille tuntematon. Eivät suruttoman ajatukset ole Jumalan päällä, mutta maailmaan ne

menevät. Sitä saapi myös herännyt ihminen tuta, kuinka usein ajatukset menevät maailmaan, kuinka ne lentävät yhdestä paikasta toiseen, ja harvoin saapi se nuhteleva henki tunnossa niitä ajatuksia pysähtymään Jumalan päälle.

Kuinka siis suruton ihminen saattaa anoa Jumalalta, jota hän ei tunne? Ei hän tunne Jumalan ankaraa vanhurskautta, kuinka hän saattaa armon tuta? Koska siis suruton ihminen anoo jotakin Jumalalta, niin hän anoo semmoisia, joita Jumala ei saata hänelle antaa sen tähden, että ne ovat hänen sielullensa vahingolliset. Rikkaat luulevat usein, että Jumala teki heitä rikkaaksi, ja koska kristitty tutkii rikkaan pakanan elämää Jumalan sanan valkeudessa, niin havaitaan, että vääryydellä hän on rikastunut. Ahneuden perkele on opettanut häntä ottamaan köyhiltä niin paljon kuin hätäiset ovat joutuneet antamaan hänelle, kun heillä on ollut tarve ostaa häneltä jotakin.

Eikä nukkunut omatunto ole koskaan jälistäpäin soimannut armottomuudesta, vaan hän lohduttaa itseään sillä oman vanhurskauden konstilla, että hän on oikean laskun tehnyt kaikille. Kyllä varmaan oikea lasku saattaa olla pääkallossa, mutta heränneen omantunnon mukaan semmoinen juutalainen ei ole koskaan tehnyt oikeaa laskua. Mitäs nyt semmoinen juutalainen anoo Jumalalta, jos Jumala joskus johtuisi hänelle mieleen? Hänen pyyntönsä on, että hän enemmän ja enemmän voittaisi, ja se kuin ihmisen suurin halu on, se on myös hänen rukouksensa.

Mitäs esimerkiksi juomari anoo Jumalalta? Olisikohan juomarin anomus semmoinen, että viinaporvari ei panisi

hänelle yhtään piiskaa, vaikka kuinka surkia jano olisi? Me olemme nähneet, että juomarin suurin halu on, että hän saisi sitä juotavaa, vaikka kuinka paljon maksaisi. Eikä yksikään kristitty saata niin suurella hartaudella ja kauniilla rukouksilla anoa Jumalalta hengellistä viinaa, kuin juomari anoo viinaporvarilta niitä polttavaisia riettaan pisaroita: "O, rakas Jeesuksen ystävä, anna yksi pisara vuotaa minun suuhuni!" Voi, voi, jos kristityt olisivat niin suuressa hartaudessa kuin juomari, koska hän on rukoilemassa viinaporvaria, niin he saisit olla juovuksissa joka päivä.

Tässä näette nyt suruttoman ihmisen anomuksia. Ne ovat semmoiset anomukset, että rietas saattaa heitä parhaiten auttaa. Mitäs esimerkiksi huora anoo Jumalalta. Onko se hänen anomuksensa, että Jumala herättäisi kaikki huorakumppanit, että he tulisivat häntä haukkumaan ja soimaamaan entisestä huoruudesta? Minä luulen, että suruttomatkin saattavat todistaa, että se ei ole huoran rukous, että kaikki nuoret miehet rupeisivat häntä soimaamaan koreudesta ja huoruudesta, sillä semmoinen anomus sotii kokonansa hänen luontoansa vastaan. Mutta se on tavallisesti huoran rukous ja sydämellinen halu, että se eli se poika tulisi hänen tykönsä.

Semmoiset ovat suruttomain rukoukset. Ne ovat semmoiset, että rietas saattaa heitä paremmin auttaa kuin Jumala. Jos he etsivät jotakin, niin se on joku maallinen huvitus eli maailman ilo. Jos he kolkuttavat, niin se on joku ovi, jonka takana viinaporvari makaa, eli semmoinen ovi, jonka takana huora makaa. Armon oven päälle armonvargaat ei-

vät kolkuta, sillä he sanovat, että armon ovi on auki heille.

Toinen tutkistelemus. Mitäs heränneet anovat Jumalalta? Se on kysymys, jota meidän pitäisi laveammalta selittämän. Heränneet tuntevat Jumalan ankaran vanhurskauden, ja sen tähden he pitävätkin Jumalaa tunnossansa. Mutta muutamat heränneet luulevat, etteivät he tunne vielä Jumalan vanhurskautta oikein. Sen tähden he rukoilevat, että Jumala antaisi heidän vielä paremmin ja kovemmin tuta sitä ankaraa vanhurskautta. He tahtovat tuntea suurempaa tuskaa ja omantunnon vaivaa. He luulevat, ettei omatunto ole vielä oikein herännyt, vaikka se tuomitsee heitä helvettiin. Siinä tilassa eivät heränneet ymmärrä anoa Jumalalta armoa, vaan aivan tuomiota ja omantunnon vaivaa. Se on niin kuin lapsi sanoisi vanhemmille: Isä, äiti, piiskaa minua, minä olen tehnyt pahaa. Mutta vanhemman sydän on semmoinen, ettei hän piiskaa, vaikka tuo hulliainen tahtoo, vaan vanhin piiskaa, koska hän tuntee, että lapsi on sen ansainnut.

Jos nyt vanhin tekisi sen hulliaisen anomuksen jälkeen, niin hän sais piiskata tuota kaksi, kolme kertaa peräsiltään. Ei tosin moni lapsi sano: "Äiti, piiskaa, minä olen tehnyt pahaa." Mutta nuo hulliaiset, joita me heränneeksi kutsumme, ne sanovat kyllä niin: "Jospa Jumala minua oikein kurittaisi, että minä tulisin pahuuttani oikein tuntemaan." Tosin on pyhä Paavali niin kirjoittanut, että Hän kurittaa sitä, jota Hän rakastaa. Mutta ei Jumala sitä tee niitten hulliaisten anomuksen jälkeen, vaan sen jälkeen Hän piiskaa, kuin Hän näkee niiden tarvitse-

van. Ja tavallisesti kurittaa vanhin pahankurista lasta siihen asti, että ylpeys hänessä alenee. Jos vanhin on piiskanut yhtä pahankurista lasta kolme kertaa yhtä perää, eikä ylpeys ole vielä alentunut, ei vanhin enää saata neljättä kertaa piiskata, sillä ei vanhemmalla ole enää sitä toivoa, että tuon lapsen ylpeys sillä keinolla alenee.

Moni herännyt ihminen on tosin tämän heräyksen alussa sanonut: "En usko vielä, että minun tuntoni on oikein herännyt." Ja sen tähden he rukoilivat, että Jumala herättäisi heidän tuntosensa vielä paremmin, vaikka tunto oli jo monta kertaa tuominut helvettiin. Mutta jota enemmän heränneet rupesivat tuntemaan armonjärjestystä, sitä enemmän he huomasivat, että omavanhurskaus oli seurassa, koska he rupesivat vaatimaan suurempaa tuskaa ja omantunnon vaivaa. Omavanhurskaus panee ensin heränneitä oman parannuksen tielle. Ja koska he tunsivat, että he tulevat pahemmaksi, mutta eivät paremmaksi, silloin pani omavanhurskaus toiselle kyljelle ja sanoi: "Et sinä ole vielä oikein herännyt."

Emme tiedä, kuinka kauan joku tuhlaajapoika olisi jo sikoja paimentanut, mutta sen me tiedämme, että jollei tuhlaajapoika nouse ylös ja mene Isän tykö, niin hän kuolee nälkään. Kuinkas on nyt sinun kanssasi, sinä tuhlaajapoika? Etkö vielä ole väsynyt paimentamasta sikoja? Eikös tule hätä siinä vieraassa maassa, kussa sinä onneton raukka olet paimentamassa sikoja? Eikös tule mieleen tämä tarpeellinen ajatus: Kuinka monella palvelijalla Isän huoneessa on parempi tila kuin sinulla. Älä enää paimenna sikoja,

sinä tuhlaajapoika, vaan nouse ylös ja mene Isän tykö, ja sano: "Isä! Minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen sinun lapseksi kutsuttaa, mutta annan minun olla niin kuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi." Minä luulen, tuhlaajapoika, että Isä odottaa sinua, ja on odottanut jo kauan aikaa. Ja minä luulen, että Isä ottaa sinua ilolla vastaan ja tekee vielä häitä, koskas tulet.

Ne heränneet, jotka ovat omanparannuksen tiellä ja paimentavat sikoja, rukoilevat kyllä Jumalaa, että hän tulisi avuksi siinä suuressa sodassa. Mutta heidän anomuksensa ei ole aina sovelias. Sillä se palvelija, joka oli kymmenen tuhatta leiviskää velkaa, rukoili väärin, koska hän sanoi: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä tahdon kaikki maksaa." Tämä palvelija oli kyllä herännyt, koska hän oli tullut tuntemaan, kuinka suuri synnin velka oli. Mutta omavanhurskaus oli pannut häntä oman parannuksen tielle, koska hän luuli saattavansa synnin velkaa maksaa, jos hänelle lisättäisiin armon aikaa.

Ja niitä on monta, jotka seuraavat sen saman palvelijan askeleita. He tekevät sitä omaa parannusta ja rukoilevat: "Herra, ole kärsivällinen meidän kanssamme ja me tahdomme kaikki maksaa." Erinomattain silloin, koska heidät kutsutaan tilintekoon, eli koska kova tauti heitä ahdistaa ja kuolema peljättää. Silloin he tosin rukoilevat: "Herra, ole kärsivällinen meidän kanssamme, ja me tahdomme kaikki maksaa, me tahdomme tästedes totisen parannuksen tehdä, jos Herra lisäisi meille armon aikaa." Mutta semmoiset lupaukset, jotka teh-

dään tautivuoteella, ovat kyllä totiset, mutta ne unohdetaan pian.

Muutamat saavat vielä synnin velan anteeksi, koska he tuntevat armonmerkkiä, ja yhtä hyvin tulevat he jälistäpäin armonvarkaiksi, koska ei ole valvominen, ja alkavat kiristelemään kanssapalvelijaansa kurkusta. Mutta ei se ole Jumalan syy, että semmoiset tulevat armonvarkaiksi, vaan se on oma syy, koska he eivät valvo. He luottavat sen entisen päälle ja ajattelevat: Ei Jumala ota armoansa takaisin, vaikka kuinka armotomat olisimme lähimmäistä kohtaan.

Kolmas tutkisteleminen. Mitäs kristityt eli armoitetut sielut anovat Jumalalta? Niin kuin kristitty tuntee, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka viekas vihollinen on vetämään ja houkuttelemaan armoitetuita sieluja maailmaan, osittain luvallisuuden kautta, osittain uhkausten kautta, ja vielä niitten sisällisten kiusausten kautta, niin täytyy kristityn olla joka päivä anovainen ja kerjäläinen.

Koska armonvarkaats sanovat: "Meille on armon ovi auki," ja epäuskoiset sanovat: "Armon ovi on suljettu," niin täytyy kristityn sanoa: "Ei armon ovi aukene ilman kolkuttamista." Mitä armonvarkaats sanovat, että ovi on auki, ei ole muu kuin itsepetollisuus, sillä niille on helvetin portti auki, mutta ei taivaan ovi. Mutta katuvaisille avataan armon ovi, koska he kolkuttavat sen päälle.

Ja niin kuin kristityt tuntevat syntiänsä joka päivä, niin he ovat myös joka päivä katuvaiset. Ja koska rietas tahtoo joka päivä sulkea heiltä armon ovea, niin heidän täytyy myös joka päivä kolkuttaa armon oven päälle siihen asti,

että se aukenee. Armonvarkaitten ei tarvitse kolkuttaa, jotka sanovat: "Armon ovi on auki." Epäuskon vangit ei jaksaa kolkuttaa, ja sen tähden he sanovat: "Armon ovi on suljettu." Mutta katuvaiset ja uskovaiset, ne kolkuttavat siihen asti, että armon ovi aukenee. Eikä muutoin hyvin kävisi, jos he lakkaisivat kolkuttamasta.

Nyt me olemme siis osoittaneet, mitä suruttomat anovat, mitä heränneet anovat ja mitä kristityt anovat. Suruttomat nimittäin anovat Jumalalta, mitä heidän sydämensä halu on, kaikkea hyvää maailmassa: rikkautta, iloa, lihan huvitusta, maailman kunniaa ja hekumaa, komeat rakennukset, komeat hevoset, kauniit ja koreat tyttäret, ja mitä muuta mieleen tulee. Semmoiset asiat ovat suruttoman mielessä yötä päivää. Mutta suruton ihminen ei muista aamusta iltaan asti, mikä hänellä on ollut mielessä, eli mitä hän olisi päivän mittaan ajatellut.

Mistä hän sitten tietää, mitä hänellä sydämessä on? Sydäimestä tulevat pahat ajatukset, sanoo Vapahtaja. Mutta suruton ei paljon huomaa, mitä hän ajattelee. Kuitenkin on se yksi paikka, josta kaikki ne joutavat ajatukset tulevat. Ja tämä paha paikka on suruttomalle tuntematon. Kuitenkin hän anoo ja rukoilee sitä, mitä hän sydämessänsä haluaa ja rakastaa. Ei se ole ihmisen rukous, mitä hän suullansa lukee, mutta se on ihmisen oikea rukous, mitä hän sydämellensä haluaa ja rakastaa.

Herännyt ihminen tuntee kaikki nämä pahat ajatukset, himot ja halut pahaksi, ja sotii kaikesta voimasta niitä vastaan. Mutta ei hän kuitenkaan pääse niistä erilleen, niin ettei ne tule ja tuki.

Kuitenkin sotii hän niitä vastaan ja rukoilee, että hän pääsisi niistä vapaaksi. Mutta kun herännyt ihminen sotii paljon omalla voimalla perkeleitten kanssa, tulee hän usein voitetuksi niiltä ja lankeaa epäilykseen. Silloin tulee myös mahdottomuus, ettei hän jaksaa uskoa. Ei hän jaksaa omistaa Kristuksen vanhurskautta, ja hän sanoo: "Ei armon ovi ole auki." Ja niinpä se tuntuu monesti, ettei ole armon ovi auki.

Mutta niillepä on tämän päivän tekstissä kirjoitettu: Anokaa, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Niin sanoo Jeesus. Teille hän sanoo, te katuvaiset, murheelliset ja raskautetut, te epäileväiset, jotka seisotte oven takana ja katsotte toistenne päälle, te jotka huokaatte, te joilla on totinen halu autuaaksi tulla, mutta ette tohdi tehdä väkivaltaa taivaan valtakunnalle: älkää seisoko ahtaatan portin takana laiskana ja huolimattomana, vaan kolkuttakaa niin kovin, että taivas ja maa tärisee, että kaikki koirat heräisivät haukkumaan.

Minä luulen, että ovenvartija on vielä valvomassa, että hän kuulee, koska köyhä matkustavainen tulee kaukaa huutamaan ja kolkuttamaan. Minä luulen, että hän tulee ulos kysymään: "Kukas olet, joka niin kovin kolkutat taivaan oven päälle?" — Minä olen köyhä matkustavainen, pitkän matkan päästä kulkevainen, väsynyt matkamies, monta vaarallista vaellan retkeä, ja minä rukoilen, että te laskisitte minut sisälle lämpimään lepäämään.

Ja ovenvartija huutaa sotaherralle: "Yksi väsynyt matkamies on tullut tänne kolkuttamaan ja tahtoo sisälle tulla.

Lasketaankos häntä sisälle?" Niin sotasankari vastaa ja sanoo ovenvartijalle: "Mitä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaassa. Laske sisälle ne väsyneet matkamiehet, jotka kolkuttavat armon oven päälle. Laske sisälle ontuvat, sokeat ja raajarikot, jotka häihin kutsutut ovat. Laske sisälle ne murheelliset, raskautetut, katuvaiset, epäileväiset ja kolkuttavaiset, jotka totisesti ovat isooavaiset ja janoavaiset, heikkomielliset, maailmalta ylönkatsotut."

Mutta ylpeät, komeat maailmassa, ja vihollisen sotasankarit, jotka pyrkivät maailman tavaran ja kunnian perään, jotka sanovat, että armon ovi on auki, ne saavat mennä siihen valtakuntaan, jossa portit aina ovat auki, josta mahtuu se suuri maailman ruhtinas ynnä joukkoinensa, hevosmiehet, ratsasmiehet, juomamiehet ja pallomiehet, korttimiehet, verkamiehet, silkkihuorat, nokiperkeleet, hattarat ja mettän perkeleet, jotka saattavat hyvin komeasti elää, saattavat juoda, kirotta, tapella, pilkata katuvaisia ja vastustaa. Kaikille niille on armon ovi auki siinä alimmaisessa taivaassa, kussa maailman ruhtinas herrana istuu. Ja maailman viisaat, maailman rikkaat ja kunnialliset raatiherrat istuvat pöydän ympäri ja nauravat omaa hulluuttansa. Mutta huokaavaiset, murheelliset, katuvaiset, itkeväiset ja maailmalta ylönkatsotut ajetaan pois pimeyden valtakunnasta. Niille sanoo, ei ainoastaan ahneuden perkele ja huoruuden perkele, vaan myös kunnian perkele ja siveyden perkele: "Mene pois tästä huokaamasta ja ulvomasta, muutampi ulkokullattu!"

Mihinkäs paikkaan te nyt menette, te murheelliset, itkeväiset ja parkuvaiset

opetuslapset, koska Jeesus on kuollut ja te olette jääneet niin kuin orpolapset, koska vanhin kuolee? Jokohan te menette yksinäisyyteen lukittujen ovien taakse juutalaisten pelvon tähden itkemään ja parkumaan? Vai menettekös hautaan katselemaan, onko tosi, mitä Maria Magdalena on teille muistellut, että Jeesuksen ruumis on viety pois?

Minä luulen, että kuolleen uskon haudassa ei löydy mitään muuta, kuin käärinliinat ja hikiliinat. Mutta minulla on se toivo, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas tulee pian murheellisten opetuslastensa tykö. Ja Maria Magdalena, joka istuu haudan partaalla ja vuodattaa rakkauden ja kaipauksen kyyneleitä, saa ensimmäiseksi nähdä Jeesuksen, ja muut opetuslapset saavat myös pian nähdä ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuningaan elävänä. Ja he ihastuvat, koska he näkevät Herran. Viimein hän osoittaa haavojansa Tuomaalle, joka ei vielä usko. Pistä nyt, Tuomas, sormesi naulain reikään. Pistä nyt, Tuomas, kätesi kylkeen, jos tohdit. Eli pane kätesi suun eteen ja mene loukkoon häpeämään, eli sano: "Minun Herrani ja minun Jumalani." Amen!

Aamusaarna Kōnkäisen kirkossa toisena rukouspäivänä 1858

Teksti psalmi 5: 3 “Ota vaari minun huudostani, minun kuninkaani ja minun Jumalani, sillä sinua minä rukouilen.”

Kuningas Daavid oli usein hengellisessä ja ruumiillisessa hädässä, ja sen tähden hänen täytyi huutaa Herran tykö. Mutta sen, joka ei ole koskaan ollut hädässä, ei tarvitse huutaa Herran tykö. Kun kuningas Daavid kirjoitti viidennen psalminsa, hän oli hengellisessä hädässä. Koska hänen entinen jumalaton elämänsä oli langennut raskaana hänen omantuntonsa päälle, hän valittaa paljon omaa ja toisten jumalantonta olemusta. Jumalan ankara vanhurskaus tuli hänen silmiensä eteen, ja hän tunsikin lain kirouksen sydämessään. Tässä hengellisessä hädässä hänen täytyi huutaa Herran tykö, mutta hän arveli, että Herra oli vihainen hänelle ja että Jumala ei voinut suuren vihansa tähden kuulla hänen rukouksiaan.

Sen tähden hän sanoo päivän tekstissä: “Ota vaari minun huudostani, minun kuninkaani ja minun Jumalani, sillä sinua minä rukouilen”. Meidän täytyy nyt ensiksi huomauttaa, että sielunhädässä oleva ihminen tuntee todella sydämessään Jumalan vihan ja lain kirouksen. Hän tuntee olevansa matkalla pohjattuuteen. Hän tuntee, että kaikki toivo on menetetty. Mutta suruton ihminen ei tunne onnettomuuttaan, ja sen tähden hänen ei tarvitse huutaa Herran tykö, sillä hän ei ole sielunhädässä. Mutta Daavid oli usein sielunhädässä, ja sen

tähden hänen täytyi huutaa. Daavid oli omantunnonvaivassa, ja sen tähden hänen täytyi rukoilla. Daavid oli toisinaan epätoivossa, ja sen tähden hänen täytyi vuodattaa sydämensä Herran edessä.

Nyt sanoo armonvaras: “Mitä se minua liikuttaa, onko Daavid ollut omantunnon vaivassa? Mitä se minua liikuttaa, onko Daavid ollut epätoivossa? Minun ei tarvitse sen tähden epäillä autuudestani vaan uskon tulevani autuaaksi vähemmällä metelillä ja parkumisella. — Vai niinkös luulet? Mistäs olet saanut sen uskon? Ehkäpä perkele on uskotellut sinulle, että tulet autuaaksi ilman katumusta, ilman parannusta, ilman murhetta, joka on Jumalan mielen jälkeen. Juuri tämä luulo tekee sinut niin varmaksi, ettei sinun tarvitse koskaan pelätä kuolemaa ja tuomiota. Kun sinulla on kuollut usko pääkallossa, silloin voit olla varma autuudestasi. Tämän uskon varassa voit elää niin jumalattomasti kuin vain tahdot. Voit juoda, varastaa, huorata, kirotta ja tapella, voit elää humussa ja sumussa, voit ylenkatsoa Jumalan Sanan ja sakramentit. Sen sijaan että kuulisit, lukisit ja tutkisit Jumalan Sanaa sapattina, voit juoda itsesi humalaan ja kuluttaa aikaasi synnillisissä huvituksissa ja ajanvietteissä. Voit vetelehtiä sunnuntaina tai pelata korttia tai lyödä palloa sunnuntaina. Kaikki tämä ei vaikuta mitään autuuteen, niin arvelee synnin orja, mutta ei siitä ole vahinkoakaan, koska Lutherin opin mukaan ei autuaaksi tuleminen riipu töistä vaan uskosta. Niin, yksin uskosta. Mutta milloin olet tullut uskoon?”

Jos katsomme Daavidin elämää, niin havaitsemme, ettei häntä voi suinkaan

pitää kristittynä siksi, että hänellä olisi ollut pyhä elämä, sillä hänen elämänsä ei ollut niin nuhteetonta kuin tämän maailman siveyden esikuvat vaativat. Daavid oli luonnostaan varustettu suurilla luonnonlahjoilla sekä ruumiin että sielun puolesta. Jo paimentaessaan lampaita hän osoitti semmoista ruumiinvoimaa ja rohkeutta, jota moni voisi kutsua uhkarohkeudeksi, mistä hänen vanhempat veljensä nuhtelivat häntä, kun hän tuli leiriin ja sai nähdä Goljatin. Hänen veljensä arvelivat, että hän oli tullut leiriin uteliaisuudesta tai kerskuakseen rohkeudellaan ja jänteveydellään.

Ylpeyden synty seuraa tosin monia tämänaikaisia nuorukaisia, niin että he tahtovat kerskua voimallaan ja rohkeudellaan, mutta nyt ei kukaan voi todistaa Daavidin tyhmänrohkeutta ja uhkarohkeutta, sillä Daavid käytti voimaansa vain pakkotilanteessa. Hän ei kerskunut voimallaan tämänaikaisten nuorukaisten tavoin, joista monet nykyisin kerskailevat ensi alkuun ja menettävät terveytensä keski-ässä. Mutta Daavid käytti voimiaan hätätapauksessa, ja hänen vanhempansa olivat opettaneet häntä panemaan kaiken uskalluksensa ja luottamuksensa Jumalaan. Kun ympärileikkaamaton filistealainen pilkkasi elävän Jumalan sotajoukkoa, silloin hän halusi vaarantaa henkensä Jumalan kunniaksi. Ja kaikessa tässä eivät omanvanhurskauden palvelijat voi havaita mitään synnillistä tai moitittavaa.

Ei suinkaan Daavid ollut sellainen nuorukainen, joka juoksi tyttöjen perässä tai oli pahassa seurassa juomaveikkojen joukossa. Ei suinkaan hän laulanut huoralauluja tai juomalauluja, vaan hän

veisasi virsiä ja ylisti Jumalaansa harpulla. Kaikessa tässä maailma ei voi havaita mitään moitittavaa. Ja jos Daavid olisi koko ajan elänyt niin siveästi ja kunniallisesti kuin hän eli nuoruudessa, niin olisivat kaikki maailman siveyden esikuvat pitäneet häntä pyhimyksenä.

Mutta nyt Daavid joutui ahdinkoon. Kun hän oli tullut kuuluisaksi urhoollisuudestaan ja rohkeudestaan, jumalaton kuningas Saul alkoi vainota häntä. Hänen täytyi silloin paeta talosta ja kodista. Tällä pakomatalla hänen täytyi turvautua valheeseen pelastaakseen henkensä. Jos Daavid ei olisi tullut jälkeensä kristityksi, nimittäin sellaiseksi kristityksi, joka nuhtelee maailmaa synnistä, ei maailma olisi sanonut sanaakaan Daavidin valheista. Ja koska nämä valheet ovat senlaatuaisia, ettei yksikään totinen kristitty voi puolustella niitä, täytyy Daavidin tulla maailman maalitauluksi.

Maailma ei voi arvostella kristittyä muutoin kuin hänen elämänsä perusteella, ja jos Daavid olisi antanut maailman mennä vapaasti helvettiin, maailma olisi voinut antaa Daavidille anteeksi hänen vikansa ja puutoksensa. Mutta juuri sen tähden että Daavidista tuli kristitty raskaan lankeemuksensa jälkeen, juuri sen tähden maailman täytyy tuomita hänet valheista, niin kuin kaikki hänen vihollisensa tuomitsivat hänet. Sillä he sanovat: "Olikos semmoinen kristitty, joka liikkuu valheiden kanssa".

Ja kun vanha Aatami nousi Daavidissa, niin että hän uhkasi hävittää Naabalin huoneen, silloin maailma löysi uuden tahrän hänestä. Onkos se kristitty, joka uhkaa kostaa kärsimänsä vääryy-

det? Iso asia maailman orjien omassa murhanhimosssa. Heille on vanha Aatami luvallinen ja jopa kunniallinen. Heille ei ole synti juoda, kirota ja tapella. Mutta kristitylle on jokainen harha-askel kuolemansynti, joka antaa maailmalle aiheen pilkata, tuomita, ivata, ruokkia hengellistä vihaa. Ei ole ihme, että Daavidin viholliset kutsuivat häntä verikoiraksi ja heittelivät kiviä hänen peräänsä, kun hän joutui onnettomuuteen. Emme voi alkaa puolustaa Daavidia maailman edessä, emme voi peittää hänen vikojaan ja puutoksiaan. Kaikkien täytyy nyt tunnustaa, että Daavid oli suuri syntipukki, kun hän meni Batseban tykö, kun hän teki huorin, kun hän järjesti murhan, kun hän liikkui valheidensa kanssa, kun hänellä oli vanha Aatami. Ja ylpeyden henki nousi hänessä, että hän antoi lukea kansan. Tätä kaikkea ei totinen kristitty voi puolustella.

Mutta nyt tulee juuri se osa Daavidin elämästä, jota maailma kutsuu haaveiluksi, kerettilyisyydeksi, eksytykseksi ja ulkokullaisuudeksi. Daavidin katumusta maailma ei voi käsittää. Hänen oman tunnonvaivaansa maailman täytyy suhtautua ylenkatsoen tai säälien, tai sitten maailman täytyy kutsua sitä hirveäksi haaveiluksi. Oppineimmat miehet pakanain joukossa ovat väittäneet, että kristillisuus oli hirveää haaveilua. Kaikki tämä haaveilu olisi voinut kuitenkin olla siedettävää, jollei siihen olisi liittynyt sietämätön hengellinen ylpeys, joka ilmenee tuomitsemisena, sillä tuomitsemista maailman on mahdotonta kärsiä. Daavid voi siis saada luvan huoata, vaikka maailman joukko sanoo, että heränneet huokaavat kuin luontokappa-

leet. Daavid voi saada kastella yösijansa kyynelillä, vaikka sellaista surua, joka on Jumalan mielen jälkeen, kutsutaan haaveiluksi ja turhaksi mietiskelyksi. Mutta jos hän rupeaa tanssimaan hengellisessä ilossa arkin edessä, silloin hänen oman korkea-arvoisen puolisonsa kunnia tulee häväistyksi maailman silmissä. Hän on sitä mieltä, että Daavid on häpäissyt kuninkaallisen arvokkuutensa, kuninkaallisen majesteettinsa, kun hän alkaa hyppiä ja tanssia kuin hupsu tavallisen kansan keskellä.

Mitä siis Jumala näki Daavidissa, kun hän lähetti profeetta Samuelin voitelemaan hänet Israelin kuninkaaksi? Mikä Daavidissa oli Herralle otollista? Ei Jumala nähnyt hänessä siveyttä ja pyhää vaellusta, sillä Daavid oli suuri syntinen jopa maailman silmissä. Mitä hyvää Daavidissa oli, kun Jumala valitsi hänet kuninkaaksi Israelin kansalle? Niin, oli jotakin, mikä oli aivan kätkeyty maailmalta. Oli jotakin, mitä ei edes profeetta Samuel tuntenut, ja tämä Daavidissa oleva hyvä oli juuri sitä, että Daavidilla oli syvä ja vakava katumus harha-asteleistaan. Tätä ei Samuel voinut tietää etukäteen, että Daavid tulisi lankeamaan törkeisiin synteihin ja paheisiin ja tulisi sen jälkeen tuntemaan syvää katumusta harha-asteleistaan.

Mutta juuri tämä katumus ja nämä omantunnon vaivat ja tämä syvä epätoivo ovat jotakin aivan käsittämätöntä maailmalle. Maailma ei voi käsittää, että katumus, omantunnonvaiva ja epätoivo kuuluisivat kristillisyyden todelliseen olemukseen. Totta on kyllä, ettei ihminen voi ansaita autuuttaan omantunnonvaivalla ja epätoivolla. Mutta

me näemme Kristuksen piinan historias-
ta, että opetuslastenkin täytyi langeta
epätoivoon ennen kuin he voivat saada
Pyhän Hengen. Kuolleen uskon täytyi
lähteä pääkallosta.

Väärä luottamus Jumalan armoon il-
man katumusta ja parannusta nukuttaa
ihmisen suruttomuuteen. Ihmisellä, jolla
on kuollut usko, ei ole murhetta sielus-
taan. Hän ei voi saada elävää uskoa en-
nen kuin kuollut usko varisee kokonaan
pois. Daavidillakin oli kuollut usko, kun
hän lankesi syntiin, vaikka hänellä oli-
kin elävä usko nuoruudessaan, niin
tämä usko oli myötäkäymisessä muuttu-
nut kuolleeksi uskoksi. Ja juuri siinä on
perkeleen viekkaus, että hän voi muut-
taa elävän uskon kuolleeksi uskoksi, jol-
lei uskovaisella ole valvova omatunto.

Daavidilla oli siis nukkuva omatun-
to, kun hän joutui huoruuden perkeleen
valtaan, ja sellaista lankeemusta maail-
ma nauraa. Sillä maailma ei pidä huor-
uutta minään syntinä, kunhan se vain
tapahtuu salassa. Daavid yritti myös
pitää huoruudenrikoksensa salassa,
mutta Jumala tahtoi, että se tulisi julki
koko maailmalle. Ja jollei profeetta
Naatan olisi tullut Jumalan käskystä
koiranhaukunnallaan ahdistamaan nuk-
kuvaa Daavidia, Daavid olisi luultavasti
nukkunut ikuisesti. Mutta Jumala tah-
toi, että hänet herätettäisiin synnin unes-
ta. Ja sitä hän tahtoo vieläkin, että kaik-
ki nukkuvat syntiset heräisivät synnin
unesta, mutta perkele on nukkuttanut hei-
dät synnin uneen, niin että he eivät he-
rää ennen kuin iankaikkisuudessa, missä
heidän täytyy herätä, mutta liian myö-
hään. Siellä he saavat kuulla sekä ulvo-
mista että koiranhaukuntaa.

Daavid heräsi armonajassa sen koi-
ranhaukunnan avulla ja kautta, jolla
Naatan hyökkäsi hänen kimppuunsa.
Sillä Daavidin omantunnon haavat eivät
olleet täysin parantuneet ja kun hän nyt
lankesi omantunnonvaivaan ja epätoi-
voon, silloin hänen täytyi huutaa Herran
tykö ja kun hän ei saanut heti vastausta,
hänen täytyi sanoa: "Ota vaari minun
huudostani, minun kuninkaani ja minun
Jumalani, sillä sinua minä rukoilen."

Tämä oli päivän teksti. Mutta on sel-
vää, ettei niin voi rukoilla kukaan muu
kuin se, joka on todellisessa sielunhä-
dässä. Ja sellaisessa sielunhädässä ei voi
olla kukaan muu kuin se, joka on todella
herännyt. Suruttoman joukon ei tarvitse
huutaa niin kuin Daavidin: "Minun Ju-
malani, minun Jumalani, miksis minun
hyljäsit?" (Ps. 22: 2). Sillä suruton jouk-
ko ei tunne koskaan itseään Jumalan
hylkäämäksi. Koska perkele vahvistaa
heitä heidän kuollessa uskossaan, niin
eivät he voi tulla koskaan hylätyiksi, he
eivät voi koskaan langeta epätoivoon tai
joutua sielunhätään.

Mutta opetuslapset olivat todella sie-
lunhädässä heti Vapahtajan kuoleman
jälkeen. He olivat todella langenneet
epätoivoon, ja tämä oli heille aivan vält-
tämätöntä, koska heidän sydämensä juu-
ri sen kautta valmistettiin vastaanotta-
maan armoa ja iankaikkisen ilon esima-
kua ylösnousemisen päivänä. Vapahtaja
oli sanonut heille ennen: "Se on tarpeel-
linen teille, että minä menen pois, sillä
ellen minä mene pois, niin ei Lohduttaja
Pyhä Henki tule" (Joh. 16: 7). Tästä nä-
emme, että Vapahtajan poismeno oli ai-
van välttämätön, koska opetuslasten
täytyi tämän poismenon kautta tulla val-

mistetuiksi ottamaan vastaan Pyhän Hengen. Mutta kuinka nyt heidän sydämensä valmistettiin vastaanottamaan Pyhän Hengen? Niin, murheen, pelon, omantunnonvaivan, epätoivon kautta. Ja tätä murhetta maailma pitää turhana mietiskelynä. Maailma ei voi käsittää, että murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, vaikuttaa parannuksen autuudeksi, jota ei yksikään kadu. Hengellisen murheen kautta opetuslapset kiskottiin joltisesti irti maailmasta. Heille tuli kysymys pelastuksestaan. Kun he lankesivat epätoivoon, silloin vasta he tunsivat onnettoman tilansa. Silloin vasta he tunsivat olevansa Jumalan ja ihmisten hylkäämiä. Niin muodoin täytyy aina murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, käydä elävän uskon edellä, sillä Vapahtaja sanoo: ”Suuren vaivan kautta pitää ihmisen elämään sisälle menemän.”

Missä ovat nyt murheelliset, missä ovat nyt katuvaiset? Missä ovat ne, jotka huutavat Herran tykö hengellisessä hädässään? Missä ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta? Missä ovat murheelliset opetuslapset, jotka itkevät ja parkuvat tuntiessaan olevansa Vapahtajan hylkäämiä? Missä on Maria Magdaleena, joka itkee Vapahtajan haudalla?

Heitä ei näy. He ovat kadonneet. Turkkilaiset ja pakanat tallaavat nyt Lunastajan hautaa. Eikö täällä ole yhtään Kristuksen murehtivaa opetuslasta, joka tuntee olevansa Jumalan ja ihmisten hylkäämä, kun hän näkee hävityksen kauhistuksen ulkopuolellaan, (ja) sisäpuolellaan, murhetta, vaivaa, kurjuutta, yksinäisyyttä ja hylättynä oloa, kun Vapahtaja makaa kuolleena ja haudattuna

hänen sydämessään suuren epäuskon, penseyden, maailmanrakkauden, maallisten ja ruumiillisten huolien tähden.

Niiden harvojen sielujen, joilla ei ole halua istua siellä, missä pilkkaajat istuvat, täytyy tuntea sisällään kiusauksia, ahdistuksia, ulkopuolellaan maailman joukon pilkkaa, ylenkatsetta ja ivaa, kun se irvistelee orjantappuroilla kruunatulle Kuninkaalle ja pitää pilkkaamaan opetuslapsia, kun he puhuvat Jumalan suurista töistä. — Ne harvat sielut, jotka ovat jättäneet kaiken ja alkaneet seurata Kristusta, tietäkööt Jumalan auttavan niitä, jotka Häneen turvaavat.

Vaikka Daavidin täytyy joskus tuntea olevansa Jumalan hylkäämä, niin hän huutaa kuitenkin Herran tykö sielunhädässään ja saa vastauksen korkeudesta, hänen rukouksensa tulee kuuluksi ja hän tulee lohdutetuksi. Niin saavat murehtivat opetuslapset nähdä ylönousseen Vapahtajan, ja he ihastuvat. He saavat myös Pyhän Hengen ja tulevat lohdutetuksi. He saavat voiman korkeudesta saarnaamaan evankeliumia kaikille luoduille, ja viimein he saavat iloita ja riemuita Jumalassa. Sillä Kristus sanoo: “Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee. Te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi, eikä kenenkään pidä teidän iloanne teiltä ottaman pois.” (Amen)

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Aamusaarnan teksti: Ps. 57: 2

Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen; sillä sinuun minun sieluni uskaltaa, ja sinun siipeis varjon alle minä turvaan siihen asti, että ahdistukset ohitse käyvät.

Aamusaarnamme pyhä teksti on sana kuningas Daavidilta, josta on tullut esimerkki kaikille katuvaisille syntisille.

Kuninkaallinen korkeus ei voinut varjella häntä synnistä. Mutta kun toiset korkeat herrat pitivät tekojaan luvallisina, niin Daavid ei voinut ajatella, että hänen syntinsä olivat luvallisia. Hänen täytyi sen tähden katua katkerasti vikaan. Ja muistutus, jonka hän sai Herralta profeetta Naatanin kautta, herätti hänet synnin horroksesta. Hänen katumuspsalminsa todistavat syvistä oman tunnonvaivoista ja vakavasta katumuksesta. Joka lukee Daavidin katumuspsalmeja mietiskellen, havaitsee, että Daavidilla oli samat tuntemiset, joita jokainen muukin katuvainen syntinen saa kokea. Ja Daavidista on juuri sen tähden tullut esikuva kaikille katuvaisille sieluille, mistä he voivat koetella, onko heidän katumuksensa vilpiton.

Meidän aikamme siveät ihmiset eivät tunne katumusta synneistään, ja kun he saavat nähdä heränneen ihmisen olevan omantunnonvaivassa, väristys kulkee heidän kaikissa suonissaan. He kuvittelevat, että omantunnonvaiva on itsensä perkeleen työ. Jolla on kuollut usko pääkallossa, se sanoo, että Jumala on armollinen: Hän ei voi rangaista lapsiaan omantunnonvaivalla ja sydämenahdistuksella. Perkele ajaa ihmisen epäuskoon omantunnonvaivan kautta. Oman-

tunnonvaiva ei suinkaan ole Pyhästä Hengestä. Niin puhuvat kaikki armonvarkaat. Ja kun he saavat nähdä katuvaisen syntisen itkevän syntejään, niin armonvarkaat kysyvät: "Onko se kissan naukumista?" Kun armonvarkaat saavat nähdä katuvaisen sielun itkevän Jeesuksen rintaa vasten, niin armonvarkaat kysyvät: "Mikä ulvominen tämä on? Eikö taivaan valtakuntaan pääse ulvomatta kuin hukanpenikka?"

Näin maailman sokea joukko pilkkaa sinun kyyneleitäsi, katuvainen sielu. Näin maailman käärmeenmyrkky myrkyttää sydämen jaloimmat tuntemiset. Kun katuvainen syntinen kastelee Vapahtajan jalkoja katumuksen kyyneleillä ja pyyhkii ne pois päänsä hiuksilla, silloin siveät fariseukset alkavat kuiskutella toisilleen ja sanoa: "Tämä on syntinen nainen. Kuinka Jeesus Nasaretilainen voi kärsiä, että semmoinen huora kohtelee häntä sillä tavalla." Mutta Jumalan kiitos, Jeesus Nasaretilainen ei ole tullut maailmaan pilkkaamaan katuvaisen kyyneleitä, vaan hän on tullut lohduttamaan heitä, hän on tullut pyyhkimään pois katuvaisen kyyneleet.

Juuri nämä katumuksen kyyneleet, joita perkeleen kannattajat pitävät kissan naukumisena ja koirien ulvomisena, ovat aitoja helmiä katuvaisen sielun kruunussa. Ei yksikään näistä helmistä putoa turhaan maahan; ne on kaikki luettu taivaassa. Saapa viimein nähdä, kuinka maailman sokean joukon käy, joka pilkkaa ihmissydämen jaloimpia tunteita ja ivaa katuvaisen kyyneleitä. Saapa nähdä, kuka viimein saa kuulla kissan naukumista ja koirien ulvomista?

Kuningas Daavidin omantunnonvai-
van ja sydämenahdistuksen maailman
siveät ihmiset selittävät näin: "Daavid
oli suuri syntinen, hän oli tehnyt suuria
vääryyksiä ja rikoksia. Hänhän oli hu-
orimies ja murhaaja. Ei siis ollut ihme,
että hän joutui omantunnonvaivaan.
Mutta ei siveiden ihmisten sovi harjoit-
taa kissan naukumista. Ei kunniallisten
ihmisten sovi ulvoa kuin nälkäisten hu-
kanpenikoiden. Omantunnonvaiva voi
sopia suurille rikollisille muttei ollen-
kaan kunniallisille ihmisille. Mitä hul-
luutta on olla omantunnonvaivassa, sa-
noo armonvaras. Luuletko, että voit an-
saita autuuden ulvomisella ja kissan
naukumisella? Luterilainen oppimme-
han opettaa, että ihminen tulee autuaaksi
uskon kautta ilman tekoja. Usko, niin
tulet autuaaksi! Kuinka voit sitten kuvi-
tella tulevasi autuaaksi omantunnonvai-
van ja sydämenahdistuksen kautta, tai ul-
vomisen ja kissan naukumisen kautta?"

Mutta hyvä armonvaras! Sinä olet to-
sin vanha ja kunniallinen kristitty. Sinä
olet varmasti ollut kristitty lapsuudesta
asti, ja sinun pitää siis päästä esteittä tai-
vaan valtakuntaan. Voitko sanoa minulle,
miten on mahdollista, että Lutherilla oli
omantunnonvaiva? Sinä arvelet, ettei ole
niin ihmeellistä, jos Daavidilla oli oman-
tunnonvaiva, sillä hän oli suuri pahante-
kijä, mutta Luther ei ollut semmoinen
suuri pahantekijä ja kuitenkin hänen täy-
tyi olla pitkän ajan omantunnonvaivassa,
ennen kuin hän saattoi tulla elävään us-
koon. Miksi Lutherilla oli omantunnon-
vaiva? Miksi hänen täytyi mietiskellä?
Ei Luther ollut huorimies eikä murhaaja,
kuten Daavid, ja kuitenkin hänen täytyi
mietiskellä. Kuinka se on mahdollista?

Niin, sanoo armonvaras, se ei liikuta
minua, onko Luther mietiskellyt, vaan
minä pidän vakaasti kiinni siitä luteri-
laisen opin osasta, joka kuuluu: "Usko,
niin tulet autuaaksi!" En ole myöskään
elänyt niin jumalattomasti, että minun
tarvitsee mietiskellä. Ja siveä maail-
mankansalainen sanoo: "Minä olen
vaeltanut kunniallisesti ja rehellisesti
läpi maailman ja uskon sen tähden, et-
ten ole ansainnut mitään kadotusta.
Jos Jumala ei tahdo päästää kunnialli-
sia ja rehellisiä ihmisiä taivaan valta-
kuntaan, niin hän on väärä. Niin! Ju-
malan täytyy itse vastata sieluistamme,
jos niiden täytyy joutua kadotukseen.
Mikä Jumala se on, joka ei tahdo pääs-
tää kunniallisia ihmisiä taivaan valta-
kuntaan? Onko tarkoitus, että kaikki,
jotka eivät ulvo ja paru kuin nämä hul-
lut, menevät helvettiin?"

Niin, siveä sanoo: "Minä luulen, että
kaikki ne, jotka ulvovat ja parkuvat kuin
nälkäiset hukanpenikat, ovat itse helve-
tissä". Ja armonvaras sanoo: "Minä luu-
len, että helvetissä ei voi olla pahempaa
kissan naukumista kuin täällä niin kut-
suttujen heränneiden joukossa. Ei, Ju-
mala varjelkoon minua ja lapsiani moi-
sista hullutuksista." Niin, totta totisesti!
Jumala varjelee varmasti sinua oman-
tunnon vaivasta ja sydämen ahdistuk-
sesta tässä maailmassa, nimittäin tämän
maailman jumala, joka on sokaissut us-
kottomien sydämet, että heidän pitää us-
koa valheen, sanoo apostoli Paavali.

Tämän maailman jumala varjelee
kyllä uskolliset palvelijansa omantun-
nonvaivasta ja sydämen ahdistuksesta,
sillä hän tietää hyvin, että omantunnon-
vaiva ja sydämen ahdistus tai totinen

synninsuru opettavat ihmistä tuntemaan syvän syntiturmeluksensa. Totinen synninsuru valmistaa sydäntä vastaanottamaan armon ja sovinnon, ja siten tehdään perkeleen valta ihmisessä tyhjäksi. Tämän maailman jumala koettaa kaikin tavoin varjella uskolliset palvelijansa omantunnonvaivasta ja sydämen ahdistuksesta, sillä hän tietää sangen hyvin, että se, jolla on omantunnonvaiva, voi pian tulla sovitetuksi Jumalan kanssa ja niin muodoin tulla Jumalan lapseksi.

Nyt aivan ensimmäiseksi heränneen sielun on välttämättä tultava vakuuttuneeksi siitä, että Daavidin omantunnonvaiva ja Lutherin mietiskely ei ollut perkeleen teko vaan Jumalan teko ihmisessä. Hengellisesti köyhälle ja murheelliselle sielulle on jo suuri lohdutus tietää olevansa oikealla tiellä. Silloin ei se voi loukata hänen hellää sydäntään, että maailman sokea joukko pilkkaa hänen parannuksen kyyneleitään, että kyykäärmeiden sikiöt kutsuvat hänen nyyhkytyksiään Jeesuksen rintaa vasten kissan naukumiseksi ja nälkäisten hukanpenikoiden ulvomiseksi. Katuvainen syntinen on aina ollut maailmalle suuri hulluus, ja maailman siveät ihmiset eivät voi sietää sitä, että katuvainen syntinen tiputtaa parannuksen kyyneleitä Jeesuksen jaloille.

Suuremmat epäilykset vaivaavat herännyttä, mutta herännyt ei epäile sitä, onko totinen katumus välttämätön syntiselle, vaan sitä herännyt epäilee, onko hänen katumuksensa vilpiton ja vakava. Minun katumukseni, ajattelee herännyt, ei ole niin vilpiton ja vakava kuin Daavidin katumus. Minun katumuksenkyyneleeni eivät ole niin vuolaita kuin katu-

vaisen vaimon Jeesuksen jalkojen juuressa. En ole itkenyt niin katkerasti kuin Pietari lankeemuksen jälkeen. Synninkatumukseni ei taida siis olla niin vakava ja vilpiton, että sydän voi tulla särjetyksi; siksi en voi saada armoa.

Vaikka nyt semmoiset ajatukset nousevat usein heränneissä ja tuntuvat olevan puhtaita kuin kulta, täytyy meidän kuitenkin tutkia lähemmin, mistä nämä ajatukset tulevat. On kyllä totta, että Jumala vaatii totisen ja vilpittömän katumuksen, mutta on myös totta, että ihminen ei voi ansaita armoa synninkatumuksella. Omavanhurskaus tahtoo kuitenkin ansaita jollakin tapaa. Jollei hän voi ansaita omalla parannuksella, niin hän tahtoo ansaita syvemmillä katumuksella tai suuremman omantunnonvaivan kautta.

Mutta koko armonjärjestys osoittaa, että joka tahtoo ansaita armon, ei saa sitä koskaan. Sinun täytyy ottaa armon lahja lahjana ja ilmaiseksi. Jollet tahdo ottaa armoa lahjana, niin saat mennä helvettiin ja ansaita armon siellä. Jos siis heränneellä syntisellä, joka ei ole vielä armoitettu, on mielestään syytä epäillä katumuksensa vakavuutta, jos, sanon minä, herännyt ihminen arvelee tuntevansa, että synnin katumus ei ole vakava ja vilpiton, jos semmoinen haluaa suuremman omantunnonvaivan, silloin on varmasti omavanhurskaus mukana leikissä. Ja tämä musta henki on niin hieno, ettei herännyt tunne sitä itse.

Nyt meidän pitää kuulla, kuinka Daavid huusi Herran tykö sielunhädässään: ”Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen; sillä sinuun minun sieluni uskaltaa, ja sinun siipeis varjon

alle minä turvaan siihen asti, että ahdistukset ohi käyvät.” Näistä Daavidin sanoista kuulemme, että hänen täytyi kääntyä Herran tykö hädässään. Kaikki toivo ei siis ollut vielä silloin menetetty. Ja kenen tykö murheellinen sielu kääntyisi, jollei Herran tykö? Suruttomuuden tilassa ihmisellä ei ole hätää. Hänen ei tarvitse kursailla Jumalaa eikä ihmisiä. Mutta heränneessä tilassa ihminen alkaa tuntea sielun ahdistuksensa. Hänen täytyy silloin kääntyä Jumalan tykö rukouksessa ja huutaa Daavidin kanssa: ”Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen.”

Mutta herännyt tuntee usein, ettei hänellä ole voimaa rukoilla, kun hänellä ei ole kauniita rukouksia esitettävänä Herralle. Katumaton fariseus lukee pitkät ja kauniit rukoukset. Minä olen myös nähnyt armonvarkaan nousevan keskellä yötä rukoilemaan, mutta totisesti katuvaisen on niin vaikeaa rukoilla, koska hänestä tuntuu, että hänen sydämensä on niin kova, niin kylmä ja tunteeton, ettei maksa vaivaa rukoilla. Ja kuitenkin, mikä muu kuin omavanhurskaus voi estää herännyttä rukoilemasta? Mutta armon täytyy viimein pehmittää hänen selkensä. Jollei hän nöyry Heran edessä, hänen täytyy mennä helvettiin ja oppia siellä nöyräksi. On tosin kova sana, että katuvaisen syntisen täytyy mennä helvettiin oppimaan nöyräksi, mutta on kuitenkin helpompaa mennä täällä armonajassa helvettiin kuin joutua perkeleiden joukon pilkkaamaksi siitä syystä, että itkee ja huokaa nojaten Jeesuksen rintaa vasten.

Katuvainen syntinen ei ole tervetullut helvettiin, sillä perkele ja hänen

kannattajansa eivät siedä sitä, että joku on katuvainen ja itkee syntejään. Jos joku itkee ja nyyhkyttää sitä, että on menettänyt parhaan lehmänsä tai kauniin hevosensa, niin perkele ryhtyy lohduttamaan häntä ja sanoo: ”Älä ole siitä asiasta huolissasi. Jos lankeat maahan ja rukoilet minua, niin annan sinulle koko maailman ja sen kunnian.”

Mutta jos katuvainen syntinen tulee perkeleen tykö ja valittaa: ”Minä olen tehnyt väärin, että olen pettänyt viattoman veren”, niin perkeleen kannattajat vastaavat: ”Mitä se meihin koskee? Katso itseäsi. Jollei sinulla ole muuta valitettavaa kuin syntisi, niin saat miehilyvin mennä takaisin taivaan valtakuntaan. Täällä helvetissä ei ole tilaa katuvaisille perkeleille. Me emme voi sietää kissan naukumista emmekä nälkäisten hukanpenikoiden ulvomista. Mene taivaaseen ja ulise siellä, jos tahdot. Ei kannata koskaan ilveillä helvetissä.” Sillä jos perkeleen kannattajat saavat kuulla, että joku katuvainen sielu nyyhkyttää Jeesuksen rintaa vasten nojaten, niin he kysyvät heti: mikä ihmeellinen ääni tämä on? Onko se kissan naukumista?

Sinä kuulet siis, katuvainen sielu, ettei helvetissä ole sinulle armoa. Joko sinun täytyy tehdä niin kuin Juudas, kun hän ei voinut saada lohtua ylimmäisiltä papeilta, tai sinun täytyy huutaa niin kuin Daavid: ”Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen”, ja hän lisää: ”että ahdistukset ohitse käyvät”. Vaikka Daavid oli oman tunnonvaivassa, hänellä oli tosin se toivo, että tämä vaiva menisi ohitse, ja tämä toivo täytyy kaikilla heränneillä

olla, sillä muutoin vaiva tulisi aivan sietämättömäksi. Mutta toivo, että ahdistus menee Jumalan armon kautta ohi, ylläpitää horjuvaa sielua. Ja toivon ei pidä häpeään tulla.

Niin toivo ja kannaa vaivasi kärsivällisesti ja nöyrästi. Toivo, sinä väsynyt matkamies, että päivä koittaa ja aamurusko nousee, ja huuda kuitenkin niin kuin Daavid: Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen, Jeesuksen Kristuksen tähden. Älä anna syntisen hukkaa viheliäisyydessään. Lohikäärme näyttää nyt veripunaisen kintansa ja tahtoo heti niellä uuden ihmisen, joka on syntyvä maailmaan.

Mutta Jumala, joka on hullujen hoolloija, ja orjantappuroilla kruunattu kuningas, suuri Ristinkantaja ottaa kuitenkin tykönsä uuden ihmisen, joka itkee syntymähetkellensä, kun hän putoaa alastomana maailman kylmälle lattialle, mutta nauraa sille, joka on synnyttänyt hänet tuskalla ja kivulla, kun hän on imenyt lohdutuksen rinnoista. Silloin uuden ihmisen oikea Isä ilmoittaa nimensä. Ei hänen pidä oleman orpolapsi. Amen.

”Ja suuri ihme ilmestyi taivaassa: vaimo oli puetettu auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päässänsä kruunu kahdestatoistakymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas, ja huusi synnyttäissänsä, ja hänellä oli suuri vauva synnyttää. Ja toinen ihme näkyi taivaassa, katso: suuri ruskea lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja hänen päissänsä seitsemän kruunua... Ja lohikäärme seiso vaimon edessä, joka oli synnyttämällensä, että kuin hän olis synnyttänyt, se olisi syönyt hänen lapsensa.” (Ilm. 12: 1 - 4)

Tämä merkillinen näky on kirjoitettu Ilmestyskirjan 12. luvun ensimmäisessä ja seuraavissa jakeissa. On yritetty [selittää tätä näkyä niin, että raskaana oleva vaimo on oikea uskovainen] kristillinen seurakunta. Aurinko] hänen [ympärillään on] Jumalan Sana, [oikein] ymmärrettynä, eli hengellinen valkeus, joka valaisee ihmisen elämän tiellä. Kuu on luonnollinen järki, joka kristityn täytyy polkea jalkainsa alle. Lohikäärme on saatanan voima, joka tahtoi hävittää kristillisyyden alkuunsa pakanallisten pappien kautta. Vaimon tuska ja huuto synnytystvaivassa merkitsee hengellistä murhetta, jota kristillisen seurakunnan ja jokaisen yksityisen kristityn täytyy tuntea ja kokea itsessään synnin ja kiusausten tähden ja ulkonaisen vainon tähden.

Sillä lohikäärme janoaa aina kristittyjen verta. Hän tahtoo hävittää uuden ihmisen heti, kun hän on syntynyt. Tämän oli jo Vapahtaja lapsena [kokenut]. Verenhimoisen tyrannin Herodeksen [kautta] kuparinvärinen lohikäärme

tahtoi heti hävittää Vapahtajan. Mutta hän ei onnistunut siinä silloin.

Suunnilleen sata vuotta sen jälkeen sielunvihollinen alkoi sammuttaa janoaan kristittyjen verellä. Ja suurin piirtein siihen aikaan Johannes näki hänet näyssä. Ja me voimme juuri nyt nähdä hänet samassa asemassa, yhtä murhanhimoisena ja vihamielisenä totisia kristityitä kohtaan. Perkele oli uskotellut pakanoille, että kristillisyyden oli kauheaa taikauskkoa tai hirveää haaveilua. Jokaista, joka oli kääntynyt pakanuudesta kristillisyyteen, pidettiin siis haaveilijana.

Nyt ovat asiat melkein samalla lailla. Kuolleen uskon kannattajat pelkäävät aivan kauheasti tuota vaimoa, joka huutaa synnytystuskissa. Perkele kuvaa uudensyntymisen tuskan ja kivun perkeleen keksinnöksi. Pakanat tekivät niin jo Johanneksen aikana, he kuvittelivat, että kristityt olivat pahojen henkien riivaamia. Niin hirveältä näytti kristillisyyden pakanoiden silmissä. Ja vieläkin rietas kuvaa kristillisyyden vaikutukset itsensä perkeleen työksi. Kun kuolleen uskon kannattajat eivät saa omantunnonrauhaa kristittyjen parannussaarnoilta, niin hengellinen viha kääntää kuolleen uskon kannattajien silmät nurin. He kuvittelevat, että heidän oma luonnollinen ja kääntymätön tilansa on kristillisyyttä. Sen tähden heidän täytyy pitää kristillisyyttä hirveänä haaveiluna.

Kuinka nyt on, auringolla puetettu vaimo, jolla on kuu jalkain alla, kruunu päässä ja risti rinnassa? Onko sinulla rohkeutta synnyttää uusi ihminen juuri lohikäärmeen kasvojen edessä? Onko sinulla rohkeutta huutaa syntymävaivas-

sasi, vaikka lohikäärme pilkkaa kyynelitäsi ja uhkaa niellä heti sikiösi? Jos sinä muutoin tiedät, kuka uuden ihmisen oikea isä on, niin ei sinun pidä pelkäämään lohikäärmettä ja hänen joukkiotaan. Jos perkeleen joukko pilkkaa syntymävaivaasi ja kutsuu sinua haaveilijaksi, eihän se merkitse mitään, niin kauan kuin sinulla on toivo, että Taivaallinen Ylkä on uuden ihmisen oikea Isä.

Hengellisessä merkityksessä vanha käärme yrittää tappaa uuden ihmisen heti syntymän jälkeen. Kun hän ei voi hävittää uutta ihmistä sisällisillä kiusauksilla ja ahdistuksilla, hänen täytyy yrittää ulkonaisilla vainoilla hävittää kristityitä. Hänen täytyy tappaa ruumis, kun hän ei voi tappaa sielua. Johannes näki hänen seisovan vaimon edessä, joka huusi synnytyksessä. Mutta vanha käärme on nyt ainoastaan vaihtanut nahkaa. Kun Johannes näki hänet, hänellä oli vanha pakanallinen nahkansa. Mutta nyt hän tulee vanhana kristittynä ja tahtoo hävittää jokaisen elämän kipinän kristillisyydestä.

Kuinka on, auringolla puetettu vaimo, jolla on kuu jalkaisi alla ja kruunu päässäsi? Onko sinulla rohkeutta synnyttää uusi ihminen juuri lohikäärmeen kasvojen edessä? Onko sinulla rohkeutta näyttää hänelle sielunhätäsi, vaikka hänen kannattajansa pilkkaavat sinun kyynelitäsi? Onko sinulla rohkeutta tunnustaa uuden ihmisen oikea Isä lohikäärmeen ja maailman edessä?

Sinä auringolla puetettu vaimo, jolla on kuu jalkaisi alla ja kaksitoistatähtinen kruunu päässäsi, voitko pelkäämättä lohikäärmettä huutaa Taivaalliselle Isäl-

le syntymävaivassasi, sillä uusi ihminen temmataan Jumalan tykö ja lohikäärmeen hampaat saavat kyllä murskata vanhan ihmisen.

Ne harvat katuvaiset sielut, jotka tänään kumartavat sydämensä ja polvensa Jeesuksen pöydän ääressä, tunnustakoot syntinsä Herran edessä ja rukoilkoot suurta Ristinkantajaa, että hän ottaa syntikuormanne päällensä. Hän on uuden ihmisen oikea Isä. Kenenkään ei pidä hävetä hedelmällistä tilaansa. Kenenkään ei pidä häpeän tähden arkailla näyttää itseään lohikäärmeen ja maailman edessä syntymävaivassa eli katuvaaisessa tilassa. Perkele ja hänen kannattajansa eivät voi kärsiä katuvaisten huokauksia ja kyynelitä, mutta nämä kyyneleet on, niin toivomme, luetu taivaassa. Niin tunnustakaa siis teidän syntinne Herran edessä ja sanokaa: Minä vaivainen (syntinen ihminen j.n.e)

Alkuperäinen (2 alkulehdessä pala pois) / SKHS Kollerin kokoelma n:o 58 / Kansallisarkisto Helsinki /

Käsikirjoituksen alussa katkoksia. Hakasuluissa olevat täydennykset on tehty Siionin Sanomissa v. 1891 julkaistun suomennoksen avulla.

Aamusaarnan teksti Ps. 110: 3. **Sinun voittos päivänä palvelee sinun kansas sinua mielellänsä pyhissä kaunistuksissa: sinun lapses synnytetään sinulle niinkuin kaste aamuruskosta.** Votum.

Daavidin 110. psalmi on kokonaan profetia Vapahtajasta, vaikka se kaikkien profetioiden tavoin näyttää vaikealta ymmärtää varsinkin niille, jotka eivät tunne kristillisyyden oikeaa olemusta. Daavid puhuu nimittäin siitä, että messiaanisen valtakunnan alku ja olemus ovat Vapahtajan persoonassa. Hän osoittaa, kuinka Vapahtaja kurittaa vihollisinaan eli kristillisyyden vastustajia, ja kolmannessa värssyssä hän osoittaa, kuinka oikeat kristityt rukoilevat Herraa hänen saatuaan voiton pakanoista sekä että Vapahtaja saa paljon lapsia eli paljon niitä, jotka kutsuvat häntä Isäksi.

Nyt on huomattava, että Vapahtaja itse on käyttänyt tätä psalmia todisteena, kun hän väitteli juutalaisten kanssa Kristuksesta. Jumaliset juutalaiset tahtoivat väittää, että luvattu Vapahtaja polveutuisi ruumiillisesti Daavidista, mutta he eivät voineet käsittää, kuinka Daavidin poika saattoi olla Daavidin Herra ja päämies eli Luoja. Daavid tunsikin, että Kristus oli hänen Herransa ja Luojansa, ja sen tähden hän uskoi tulevaan Vapahtajaan. Mutta juutalaiset eivät uskoneet, että Jeesus oli Jumalan Poika, koska hän esiintyi palvelijan hahmossa eikä kuninkaana.

Nyt meidän pitäisi ensiksi selittää ensimmäinen värssi 110. psalmista, josta tekstimme on otettu. Siinä sanotaan nimittäin: ”Herra sanoi minun Herralleni:

istu oikealle kädelleni, siihen asti kuin minä panen sinun vihollises sinun jalokais astinlaudaksi.” Se merkitsee, että Isä Jumala sanoi Vapahtajalle: ”Istu oikealle kädelleni, siihen asti että kristillisyyden vihamiehet tulevat nöyryytetyiksi”. Nyt me olemme kuulleet kirkkohistoriasta, että kristillisyyden sai monia vihamiehiä. Me olemme nähneet siitä, mitä sen jälkeen on tapahtunut, että oikea kristillisyyden saa nykyäänkin paljon vihamiehiä. Sillä jokaisen, joka ei itse ole kristitty, täytyy vihata kristillisyyttä ja pitää sitä haaveiluna ja taikauskona sekä kristityitä ulkokullattuina, tekopyhinä ja hengellisesti ylpeinä, koska he pitävät itseään Jumalan lapsina ja tuomitsevat muita. Juutalaiset luulottelivat, että kristillisyyden oli vahingollinen eksytys, joka pitäisi hävittää tulella ja miekalla. Pakanat sanoivat, että kristillisyyden oli vahingollinen eksytys ja hirveää haaveilua, joka oli erittäin vahingollista valtion olemassaololle. Ja vielä myöhemmin monet vapaa-ajattelijat ovat väittäneet, että kristillisyyden oli suurinta hulluutta, mitä kukaan oli saattanut keksiä. Maailma, sanovat he, olisi ollut paljon onnellisempi, jos kristillisyyden ei olisi tullut pahennukseksi.

On kyllä totta, että kristillisyyden on tullut maailmaan pahennukseksi, sillä missä kristityitä on, siellä eivät maailman lapset saa mennä rauhassa helvettiin. Mutta missä ei kristillisyyttä ole, siellä jokainen saa elää niin kuin haluaa. Me voimme vieläpä myöntää, että maailma olisi ollut maallisesti paljon onnellisempi, jollei kristillisyyttä olisi ollut olemassa. Sillä yksikään kristitty ei ole voinut sanoa, että hänellä on ollut haus-

kaa maailmassa tai että hän on elänyt onnellisen elämän maan päällä. Päin vastoin, juuri kristityt ovat saaneet kärsiä eniten maailmassa. Heidän täytyy kärsiä vainoa ja pilkkaa maailmalta. Sen tähden myös apostoli Paavali sanoo: ”Jos meillä ainoastaan tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä” (1. Kor. 15: 19). Kristitty ei voi sen tähden kerskua mistään maanpäällisestä onnesta tai ilosta. Sen lisäksi että muut ihmiset ylenkatsovat ja vainoavat häntä, hänen täytyy myös kärsiä suunnattomasti sisällisesti, niin että kristityllä on harvoin sisällistä iloa, koska sielunvihollinen ahdistaa häntä jatkuvasti.

Mutta sanotaan, että niiden joukossa, jotka pitävät nyt itseään kristittyinä, on monta tekopyhää, monta ulkokullattua, monta haaveilijaa, jotka kulkevat ympäriinsä saarnaamassa ja elävät kuitenkin julkisissa paheissa. Ja sen tähden, sanovat he, en tahdo tulla tuommoiseksi ulkokullatuksi, vaan ennemmin elää niin kuin olen elänyt tähän asti. Jos en ole kristitty, niin en ole ainakaan ulkokullattu. Mutta etkö näe nyt, kuinka solmit itsesi omilla puheillasi? Jottei sinusta tulisi ulkokullattua, et tahdo myöskään tulla kristityksi vaan tahdot mieluummin elää kuin pakana. Mutta nyt kristittyjen joukossa on aina ollut ulkokullattuja. Vapahtajan omien opetuslasten joukossa oli ainakin yksi ulkokullattu, Juudas. Mutta tarkoittiko tämä sitä, että Vapahtajan saarnaama kristillisuus ei ollut jumalallinen? Vai tahdotko väittää, että koko oppi oli väärä ja kaikki olivat ulkokullattuja sen tähden, että yksi meni ja hirtti itsensä? Samariassa monet oli-

vat kääntyneet kristillisyyteen, mutta siellä oli myös yksi ulkokullattu, nimittäin noita Simon, joka Pietarin täytyi tuomita, mutta tahdotko sanoa, että samarialaisten kristillisuus oli kelvoton sen tähden, että heidän joukossaan oli myös yksi ulkokullattu.

Niin, vieläpä Jerusalemissa, missä kristillisuus ensin ilmaantui, oli kaksi ulkokullattua, joita Pietarin täytyi nuhdella. Mutta tahdotko väittää sen tähden, että kristillisuus oli jo alussa väärä, koska kristittyjen joukossa oli myös ulkokullattuja? Etkö näe, kuinka piruttunut järki pettää sinua? Jos panet päähäsi silmälasit, niin saat varmaan pian nähdä, että kaikki kristityt ovat ulkokullattuja, niin, vieläpä itse apostoli Pietari oli ulkokullattu, koskapa Paavalin täytyi kerran nuhdella häntä ulkokultaisuudesta. Mutta eikö olisi paljon parempi, että näkisit ensin vaivaa oman kristillisyytesi kanssa. Ja kun olet itse tullut kristityksi, voisit nähdä vikoja kristityissä. Silloin voisit paremmin erottaa, ketkä ovat ulkokullattuja ja ketkä ovat totisia kristityitä.

Mutta nyt meidän pitäisi ensin osoittaa, kuinka Daavid näki Hengessä, että kristillisyyden viholliset tulivat nöyryytetyiksi ja heidän täytyi tulla Vapahtajan astinlaudaksi. Tämä on tapahtunut sillä tavalla, että niiden, jotka olivat kerran kristillisyyden katkerimpia vihamiehiä, on täytynyt lopulta taipua ikeen alle, niin kuin esimerkiksi Paavalin. Hän oli alussa kristillisyyden katkerin vihamies, mutta hänestä tuli lopulta kristillisyyden innokkain puolustaja. Niin on käynyt myös monille pakanoille, joilla oli alussa hengellinen viha kristityitä kohtaan, että heidän täytyi viimein rakastaa heitä.

Ja tämä ei ole tapahtunut oman voiman kautta, sillä ihminen ei ole oma herransa missään asiassa. Ihmisen täytyy aina taipua korkeamman vallan alle. Jos hän on perkeleen hallussa, niin hänen täytyy totella perkelettä ja elää hänen tahtonsa mukaan. Jos hän on Jumalan hengen johdatuksessa, niin hänen täytyy toimia hengen innoittamana. Sen tähden apostoli sanoo: ”Ette tee, mitä te tahdotte” (Gal. 5: 17).

Mutta tästä ei seuraa, ettei ihmisellä ole valtaa jäseniinsä. Sillä apostoli ei puhu ulkonaisista teoista vaan hän puhuu ajatuksista ja haluista, joihin kristityllä ei ole valtaa. Mutta jäseniinsä ihmisellä on sen verran valtaa, että hän voi olla juomatta, kiroilematta, huorauttamatta, tappelematta, valehtelematta ja pettämättä. Hän voi olla ostamatta korreutta, hän voi olla kostamatta, mutta vihaa hän ei voi voittaa omalla voimallaan, eikä hän voi omalla voimallaan tehdä tyhjäksi pahoja ajatuksia ja synnillisiä himoja. Hän ei voi hallita sydäntään, ja sen tähden ihmisen oli välttämättä synnyttävä uudesti ja tultava uudeksi luontokappaleeksi. Hänen oli välttämättä tultava totisen katumuksen ja parannuksen sekä elävän uskon kautta sovitetuksi Jumalan kanssa ja siten pelastetuksi perkeleen vallasta, synnin rangaistuksesta ja herruudesta. Sillä luonnollinen ihminen on kokonaan perkeleen vallassa sekä sielun että ruumiin puolesta, päästä jalkoihin. Hänen täytyy siis tehdä kaikki perkeleen tahdon mukaan, hän ei voi vastustaa synnillisiä himojaan ja halujaan, vaan hänen täytyy ajatella ja tehdä kaikki, mitä perkele lykkää hänen mieleensä.

On semmoisiakin, joita kutsutaan puolikristityiksi. He hylkäävät osan entisistä jumalattomista töistään mutta eivät voi repiä itseään irti maailmasta, he eivät halua joutua huonoihin väleihin maailman kanssa ja tulla hulluiksi. Heidän täytyy siis olla maailman kaltaisia vaatetuksessa ja ulkonaisissa elämäntavoissa, vaikka Vapahtaja on sanonut: ”Ette voi palvella kahta herraa”. Ja apostoli Jaakob on kirjoittanut kristityille: ”Joka siis tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihämieheksi.” (Jaak. 4: 4) Mutta sellainen kristillisyyss ei voi kestää Jumalan edessä.

Me sanoimme täällä aikaisemmin, että kristillisyyss sai monia vihämiehiä heti, kun se ilmaantui maailmassa. Tämä vihamielisyys on vallinnut myös siellä, missä kristillisyyss on saanut jalansijaa kristittyjen sydämissä. Kristittyjä pidettiin haaveilijoina, kerettiläisinä, jotka tahtoivat hävittää vanhan opin ja tehdä tyhjäksi oikean jumalanpalveluksen. Juutalaiset uskoivat olevansa Jumalan lapsia, sillä he sanoivat Vapahtajalle: ”Emme ole äpärinä syntyneet: meillä on yksi isä, Jumala” (Joh. 8: 41). Ja mistä juutalaiset olivat saaneet sen uskon, että Jumala oli heidän isänsä? Sen uskon he olivat saaneet arvattavasti perkeleeltä, sillä Vapahtaja sanoi heille: ”Te olette isästä perkeleestä” (Joh. 8: 44).

Niinpä nytkin monella voi olla usko, että Jumala on hänen isänsä, vaikka hän ei koskaan tiedä, kuinka ja koska hänestä on tullut Jumalan lapsi. Juutalaisetkin luottivat ulkonaiseen jumalanpalvelukseensa ja olivat sen tähden mielestään lähinnä Jumalaa pyhyudessa ja vanhurskaudessa, koska he ottivat vaa-

rin kaikista säädöksistä, jotka kuuluivat ulkonaiseen jumalanpalvelukseen. He olivat myös hyvin hartaita jumalanpalveluksessaan mutta tahtoivat kuitenkin tappaa Vapahtajan. Heillä oli siis hengellinen viha Vapahtajaa kohtaan. Eikö-pä nyt kävisi samalla tavalla, jos Vapahtaja esiintyisi kuljeskelevana lukijaisaarnaajana ja alkaisi kutsua kunniallisia ihmisiä ulkokullatuiksi ja kyykäärmeiden sikiöiksi?

Niin, eipä nykyisiä katumattomia ihmisiä voi juurikaan kutsua ulkokullatuiksi, sillä he elävät pahemmin kuin pakanat ja uskovat kuitenkin olevansa valmiita astumaan taivaan valtakuntaan. Vapahtajan kävisi samalla tavalla kuin siihen aikaan, että ylipapit ja kirjanoppineet syyttäisivät häntä kerettiläiseksi ja haaveilijaksi, joka kulkee ympäriinsä saarnaamassa väärää oppia. Kaikki siiveät huorat huutaisivat: ”Pois kerettiläinen!” Kaikki raittiit juomarit huutaisivat: ”Ristiinnaulitse petturi!” Kaikki viinaporvarit huutaisivat: ”Helvettiin parannussaarnaaja!” Juuri niin kävisi Vapahtajalle, jos hän esiintyisi samassa hahmossa kuin silloin, kuljeskelevana lukijaisaarnaajana.

Nykyiset oikeat luterilaiset syyttäisivät häntä rauhanhäiritäjäksi, kiihottajaksi, joka häiritsee omantunnon rauhaa, herättää levottomuutta ja eripuraisuutta aviopuolisoiden ja talonväen välillä. Vaikka Vapahtaja on sanonut, että hän ei ole tullut rakentamaan rauhaa vaan eripuraisuutta, nykyiset oikeat luterilaiset eivät voi kuitenkaan muuta kuin vihata semmoista ihmistä, joka häiritsee omantunnonrauhaa ja tuomitsee kunniallisia ihmisiä.

Ei ollut siis ihme, jos kristillisyyttä sai jo alussa monta vihamiestä, ja maailma on nyt yhtä vihamielinen kuin silloinkin. Perkele ei voi kärsiä, että joku tulee häiritsemään hänen yörauhaansa. Hän tahtoo olla rauhassa pesässään. Hän saa uskolliset palvelijansa kuvittelemaan, että elävän kristillisyyden valkeus on hirveä loiste pohjattomuudesta, joka täytyy sammuttaa kristittyjen verellä.

Mutta vaikka maailma on aina vihanut kristillisyyttä, monet ovat kuitenkin tulleet nöyryytetyiksi ja astinlaudaksi Vapahtajan jalkain alle. Korkeampi voima on viimein kukistanut kristillisyyden katkerimmat viholliset, ja perkeleen on täytynyt ryömiä ulos luolastaan. Tämän Daavid näki tuhatkunta vuotta ennen Kristuksen syntymää, ja sen tähden hän sanoo 110. psalmissa: ”Herra sanoi minun Herralleni: istu oikealle kädelleni, siihen asti kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi”. Saman psalmin 3. värssyssä on aamusaarname pyhä teksti, joka kuuluu näin: ”Sinun voittoa päivänä palvelee sinun kansas sinua mielellänsä pyhissä kaulistuksissa: sinun lapses synnytetään sinulle niin kuin kaste aamuruskosta”.

Kristittyjen voitonvirsi on Ilmestyskirjan 12. luvun 10. värssyssä. Kristillisyyttä voitti kyllä pakanuuden, mutta pakanuuden sijaan ilmaantuivat pian paavikunnan eksytykset, ja harvoja paavikunnassa olleita kristittyjä vainottiin ja vihattiin. Kristillisyyttä sai kyllä uuden voiton suuren uskonsankarin Lutherin kautta, mutta ne, jotka nyt kutsuvat itseään oikeiksi luterilaisiksi, ovat aikaa siten langenneet Lutherin opista ja pitävät nyt kuollutta uskoa kristillisyytenä, mut-

ta elävän uskon ilmauksia he pitävät haaveiluna ja taikauskona.

Mistä johtuu, että kaikkia heränneitä pidetään haaveilijoina ja villihenkinä? Se johtuu siitä, että kuollut usko ei voi sietää elävää uskoa. Kuolleen uskon kannattajat tahtovat hävittää kokonaan elävän uskon lain voimalla. Ja kuitenkin on nähty, että kristillisyyden vihollisten täytyy asettua astinlaudaksi Vapahtajan jalkain alle. Heidän täytyy vastoin tahtoaan taivuttaa niskansa kristillisyyden ikeen alle. Ja ne, jotka Vapahtaja on tällä tavoin voittanut, uhraavat mieluisesti sydämensä Herralle pyhissä kunnistuksissa ja veisaavat voitonvirttä.

On tosin vielä siellä täällä muutamia vakavia kristittyjä, jotka pyytävät edistää elävää kristillisyyttä, mutta siinä suuressa pimeydessä, joka nyt vallitsee koko maailmassa, nämä harvat sielut eivät voi saada paljoa aikaan. Heitä pidetään haaveilijoina ja villihenkinä, he joutuvat suruttoman joukon ylenkatsoviksi ja pilkkaamiksi, maailma vihaa ja vainooa heitä.

Niinpä Daavidin ennustusta kristillisyyden voitosta ei voi tällä hetkellä sovitaa meidän aikaamme, sillä meidän aikamme on hirmuisen pimeä ja kauhea aika. Kristillisyyden valkeus on tipotiessään. Aurinko on pimennyt, ja ne harvat valopilkut, jotka loistavat siellä täällä, eivät voi valaista maailmaa, sillä sokea joukko ei voi nähdä valkeutta. Valkeus tuli maailmaan, ja pimeys ei voinut sitä käsittää.

Me emme voi tällä hetkellä iloita kristillisyyden nopeasta leviämisestä, sillä pimeyden vallat ovat sammuttaneet ne harvat valot, jotka oli sytytetty. Daa-

vid sanoo kylläkin tekstissämme: ”Sinun lapses synnytetään sinulle niinkuin kaste aamuruskosta”. Tämä ennustus tarkoittaa tosin kristillisyyden nopeaa leviämistä apostolien aikana.

Saamme toivoa, että se aika tulee vielä kerran, kun elävä kristillisyyks leviää nopeasti yli maan, sen jälkeen kun kaikki iilimadot ovat saaneet imeä itsensä täyteen kristittyjen verta. Ehkä sokeain silmät ja kuuroin korvat aukevat vielä kerran, että he ajattelisivat, mitä heidän rauhaansa sopii. Kuitenkin täytyy niiden harvojen sielujen, jotka kaipaavat valkeutta, istua valvomassa ja rukoilemassa heikosti valaisevan lampun himmeässä loisteessa, siinä toivossa, että aamurusko pian koittaisi armon taivaalla ja että suuri auringonpimennys, joka nyt on vallalla koko maailmassa, loppuisi pian.

Kointähti on jo koittanut täällä pohjolassa, mutta tätä päivän airutta ei pidetä minään eivätkä ne, jotka istuvat pimeydessä ja kuoleman varjossa, näe sitä. Se, joka on harjaantunut oleskelemaan pimeydessä, tulee sokaistuksi, kun valkeus äkisti koittaa. Sen tähden pimeyden lapset eivät voi sietää valkeutta, koska valkeus tekee kipeää heidän silmissään, kun se lankeaa kaihisen mustalle verkkokalvolle.

Niiden harvojen sielujen, jotka kaipaavat valkeutta, täytyy nyt istua valvomassa ja rukoilemassa yölampun himmeässä loisteessa katse suunnattuna auringon koittoon. Heidän täytyy huoata ja rukoilla: Herra, anna valkeutesi pian koittaa. Amen.

Minä kävin sinun ohitses ja näin sinun veressäs makaavan, ja sanoin sinulle: Sinun pitää elämän, koska sinä niin sinun veressäs makasit.

Hesekiel 16: 6

Näin sanoo Herra Siionin tyttärelle profeetta Hesekielin kautta. Ja tämä sana on vissimmästi puhuttu hänelle muistutukseksi, missä surkeassa tilassa hän oli syntyessään, kuinka hän silloin makasi veresssä ja oli niin kelvoton, ettei hän saattanut auttaa itseänsä. Mutta silloin kävi Herra hänen ohitsensa ja sanoi: Sinun pitää elämän.

Tämä vertaus on otettu luonnollisesta syntymisestä. Mutta se merkitsee hengellisessä selityksessä, että Siionin tytär on vielä syntymisen jälkeen sangen huono ja kelvoton. Hän makaa veresssä. Se on: Veripunaiset synnit ovat hänen kanssansa vuotaneet vanhan ihmisen kohdusta, ja siinä veressä makaa Siionin tytär siihen asti, että Herra armahtaa häntä ja sanoo: Sinun pitää elämän.

Mutta Herra osoittaa myös, minkä tähden Siionin tytär on niin surkeassa tilassa syntymisensä jälkeen. Hän sanoo nimittäin Hesekielin kirjassa 16: 4: "Sinun sukusi ei ole sinulta napaa leikannut, koska synnyit." Ja kuinka hän sitten pääsee vanhasta ihmisestä erinänsä, koska napaa ei ole leikattu? Ja ne sukulaiset ovat huolimattomat, jotka eivät ymmärrä napaa leikata varsin syntymisen jälkeen. Ja laveammalta sanoo Herra: "Niin et sinä myös ole saunotettu vedellä, että olisit puhtaaksi tullut."

Tässä taitaa nyt oikea syy olla, minkä tähden Siionin tytär ei ole vielä oikein puhtaaksi tullut syntymisen jäl-

keen. Ei häntä ole saunotettu elämän vedellä. Ja taitaa myös olla sukulaisten syy, etteivät ne ole laittaneet saunavettä. Herra sanoo vielä Siionin tyttärelle: "Et ole suoloilla tahvottu etkä kapaloihin kääritty." Kaanaan maalla on brukkattu vastasyntyneitä suoloilla hieroa. Mutta täällä ei ole sitä maan tapaa ollut. Kuitenkin saattaisi olla uudestisyntyneillekin terveellinen, jos heitä hierottaisiin suolalla, vaikka se taitaisi karvastella heidän nahassansa, jos heitä hierottaisiin suoloilla, kun heidän nahkansa on vielä sangen ohukainen.

Mutta kaikkea mikä on vastasyntyneille terveellistä, pitäisi meidän freistaaman, ettei hengellinen kuolema tulisi kahden eli kolmen viikon sisällä vastasyntyneitten päälle ja tappaisi heitä. Sillä me näemme, että hengellinen kuolema tahtoo niitä usein tappaa, jotka varsin syntymisen jälkeen eivät ole saunotetut eikä suolalla tahvotetut, eikä kapaloihin käärityt. Me olemme nähneet, kuinka vastasyntyneet kynsivät itseänsä ja parkuvat siitä syystä, koska kädet eivät ole kapaloihin käärityt.

Nyt ovat sen vastasyntyneen Siionin tyttären sukulaiset olleet huolimattomat, etteivät ne ole häneltä leikanneet napaa, koska hän syntyi, eivätkä ole laittaneet saunavettä, että häntä olisi saunotettu, eivätkä ole suolalla hieroneet eli kapaloihin käärineet. Ja se taitaa nyt olla hiljan ruveta vanhoja lapsia saunottamaan ja heiltä napaa leikkaamaan, koska sitä ei ole varsin syntymisen jälkeen tehty.

Nyt, koska hengellinen kuolema on alkanut niitäkin lapsia tappamaan, jotka kerran ovat syntyneet, ei auta enää sa-

noa heille: "Sinä et ole syntynytkään." Sillä niin kuin tämä syntymisen asia edes pannaan profeetta Hesekielin 16. luvussa, ei ole epäilystä siitä, onko Siionin tytär syntynyt eli ei. Mutta siitä ainoastansa on kysymys eli arvelus, kummoiseksi Siionin tytär on tullut syntymisen jälkeen. Hän rupesi nimittäin luottamaan kauneutensa päälle, niin kuin sanat kuuluvat: "Mutta sinä uskalsit sinun kauneutesi, ja että niin ylistetty olit, teit sinä huorin." Siionin tytär rupesi nimittäin tykkäämään itsestensä, koska Herra oli hänet kauniiksi tehnyt. Ei hän muistanut enää, missä surkeassa tilassa hän oli, koska Herra löysi hänet veressänsä makaavan. Eikä hän muistanut, mitä hyvää työtä Herra teki häntä kohtaan, koska hän otti hänet ylös hänen verestänsä, pesi hänet puhtaaksi, antoi hänelle kauniit vaatteet, sormukset käteen ja käädyt kaulaan, korvarenkaat korvaan ja kunnian kruunun päähän, niin kuin Herra lulettelee Hesekielin 16. luvussa kaikki ne kaunistukset, joita hän oli Siionin tyttärelle antanut. Ja viimein sanoo Herra: "Mutta sinä uskalsit kauneutesi."

Näistä sanoista kuuluu nyt, mikä Siionin tyttären suurin vika on. Hänessä on nimittäin omarakkaus ja omavanhurskaus. Hän rupesi tykkäämään itsestensä ja uskaltamaan kauneutensa. Omarakkaus lykkäsi hänelle mieleen tämän kaltaisia ajatuksia: "Kyllä minä nyt saan vaikka minkä kaltaisen miehen, koska minä näin kaunis olen." Mutta muistatko sinä, onneton raukka, kuka sinulle oli tämän kauneuden antanut? Sinun sukusi ei ole sinulta napaa leikannut, koska synnyit, sillä ei kenkään sinua surkutellut, että hän olisi armahtanut sinua. Mutta sinut

heitettiin kedolle. Niin ylenkatsottu oli sinun sielusi, koska sinä synnyit. Mutta minä kävin sinun ohitsesi ja näin sinun veressäsi makaavan, ja sanoin sinulle: Sinun pitää elämän. Ja minä kävin ohitsesi ja katsoin päällesi. Ja katso, sinä olit täysikasvuinen. Niin minä hajoitin hameeni liepeen sinun ylitsesi ja peitin sinun häpeäsi. Ja minä annoin itseni liittoon sinun kanssasi, sanoo Herra, Herra, että sinun piti minun oleman.

Kuuletkos nyt, Siionin tytär, minkä tähden Herra on sinua armahtanut ja korjannut, koska sinä makasit veressäsi? Hän on sinua armahtanut sitä varten, että sinun piti hänen omansa oleman ja hänen kanssansa avioliittoon menemän. Mutta sinä rupesit uskaltamaan sinun kauneutesi ja tykkäämään itsestäsi. Sinä rupesit ajattelemaan näin: Kyllä minä saan vaikka minkä kaltaisen miehen tällä kauneudella. Ja sitten otit sinä sinun kunnialuistasi, jotka minä sinulle minun kullastani ja hopeastani antanut olin, ja teit niistä miehen kuvat itsellesi, ja teit huorin niitten kanssa, nimittäin, sinä annoit omallerakkaudelle ja omallevanhurskautelle yhden osan Jumalan armosta, ja ne miehet eivät leikin anna takaisin, mitä he kerran saaneet ovat.

Ja koska nyt Siionin tytär on kohta paljastettu kaikista entisistä kaunistuksista, niin pääsevät riettaan huorat häntä pilkkaamaan ja sanomaan: Jo yksi korea morsian kaadettiin. Riettaan huorilla on niin suuri kateus, että he iloitsivat kristityn lankeemuksesta ja sanovat: Jopa me arvasimme, että niin se pitää käymän. Mutta älkää ylen varhain nau-rako, te riettaan huorat. Ei teille tule pa-

rempi tila sen tähden, vaikka kaikki kristityt lankeaisivat penseyteen. Kyllä te vielä ulvotte helvetissä, vaikka Vapahtajan morsian olisi kaiken koreutensa mistantanut eli kadottanut.

Mutta se on pahempi, että taivaalliselle Vanhemmalle tulee iso murhe niistä lapsista, jotka niin käyttävät itsensä, että vihan suopa pääsee heidän päällensä kantamaan ja sanomaan: Kauniitpa sulla on lapset, huorat ja varkaat. Se vihollisen soimaus käy niin kuin miekka Vanhemman sydämeen. Ja jos hänen lapsensa eivät ota paremmin vaarin armon ajasta, kuin tähän asti on otettu, niin vissimmästi pääsee vihollinen iloitsemaan heidän lankeemuksensa ja sanomaan: Katso, tuommoiset ovat kristityt. He rupesivat ensinnä meitä tuomitsemaan, mutta nyt he ovat itse tuomion alaiset.

Paras olisi, Siionin tytär, että sinä muistaisit, missä huonossa ja viheliäisessä tilassa sinä olit silloin, koska sinä makasit veressäsi, koska Herra otti sinut ylös maasta, kussa sinä makasit alastomana ja surkuteltavana. Siinä mielessä hän silloin armahti sinua, että hän saisi sinut omaksi morsiameksi, mutta ei siinä mielessä, että sinä rupeaisit tykkäämään itsestäsi ja uskaltamaan kauneutesi. Sinä olet kuitenkin hirveä itsestäsi. Eikä ole Herra sinua valinnut kauneutesi tähden, mutta armosta hän otti sinut ylös maasta, koska sinä makasit veressäsi.

Muista nyt sitä aikaa, sinä uskon morsian, äläkä ollenkaan luota sinun kauneutesi, joka on sula petos. Et sinä ole kaikissa kauhistuksissasi ja huoruudessa ajatellut nuoruutesi aikaa, kuin-

ka paljas ja alaston sinä olit, ja makasit veressäsi, joka tapahtui kaiken sinun pahuutesi jälkeen. Voi, voi, sinua, sanoo Herra, Herra!

Muista nyt nuoruutesi aikaa, sinä Siionin tytär, ja ajattele perään, mitä hyvää työtä Herra teki sinulle, koska sinä makasit veressäsi ja Herra otti sinut ylös maasta, ja peitti sinun häpysi, ja pesi sinut puhtaaksi, ja kaunisti sinut kullalla ja hopealla, ja puki sinut kalliilla liinavaatteilla, ja pani kunniankruunun päähäsi. Muista nyt nuoruutesi aikaa ja kumarra sinun polvesi hänen jalkojensa juureen, joka veripunaisissa vaatteissa polkee Jumalan viinakuurnan yksinänsä, että hän vielä armahtaisi sinua ja ottaisi sinut ylös maasta, kussa sinä makaat penseydessäsi ja huolimattomuudessa, valvomattomuudessa ja pimeydessä. Kuule, sinä suuri Ristinkantaja, köyhän morsiamen anomukset ja rukous, ja huokaus, joka nöyrästä ja katuvaisesta sydäimestä lähtee. Isä meidän j. n. e.

Teksti psalmissa 97: 11. Vanhurskaille koittaa valkeus, ja ilo hurskaille sydämille. 1. Kuinka vanhurskaille koittaa valkeus? 2. Kuinka ilo tulee hurskaille sydämille?

Tässä paikassa puhuu Daavid siitä vanhurskaudesta, joka on tullut kääntyneille ja uudestisyntyneille kristityille armontuntemisesta. Ei Daavid puhu siitä vanhurskaudesta, jonka luonnosta siiveät ihmiset omistavat itsellensä, eikä siitä vanhurskaudesta, jonka armonvarkaat omistavat Kristuksen vanhurskaudesta, vaikka oikea katumus ja parannus ei ole heissä koskaan tapahtunut. Niillä

ei ole yhtään valkeutta eli tietoa, ei katumuksesta eikä armontuntemisesta eli omantunnon puhdistuksesta. Vaan he vaeltavat aina hengellisessä sokeudessa ja pimeydessä, eivätkä niin muodoin tiedä, mikä oikea kristillisyyden on.

Se valkeus, joka koittaa vanhurskaille, ei ole se maailman viisus, jonka luonnollinen järki on ulos ajatellut. Sillä luonnollinen järki on aina perkeleen palveluksessa, vaikka kuinka suuri viisus sillä olisi. Koska perkele on kokonansa hallitsijana luonnollisen ihmisen lihassa, niin saa järki sieltä voimansa ajattelemaan ja tutkimaan hengellisiä asioita aivan nurin. Ja heränneille tahtoo myös järki olla neuvonantajana, ja on niin muodoin suurena esteenä kristillisyyden asiassa. Jos herännyt ihminen ei usko enemmän Jumalan sanaa, kuin mitä järki selittää eli sisälle antaa, niin hän eksyy pois oikealta tieltä.

Se valkeus eli se ylösvalaistus, jonka Daavid sanoo koittavan vanhurskaille, on siis erilainen valkeus, kuin se kuuluisa maailman viisus, jonka rietas antaa orjillensa. Rietas antaa orjillensa sen kaltaisen ylösvalaistuksen, että oikea ja elävä kristillisyyden on perkeleestä. Koska nimittäin maailman orjat katselevat sitä valkeata, jonka Vapahtaja tuli syyttämään maan päälle, niin se näyttää heidän silmissänsä, niin kuin se olisi rietaan hengen tuohusvalkea. Ja tämän ylösvalaistuksen ovat maailman orjat saaneet helvetistä, että kristillisyyden on villitauti ja rietaan hengen petos.

Joka paikassa, kussa oikea kristillisyyden on ilmestynyt, ovat juutalaiset ja pakanat katsoneet sen vääräksi. Ja myös paavilaiset ovat pitäneet Lutheruksen

uskon vääränä. Ja nyt, koska ne, jotka ovat muka Lutheruksen uskossa opetetut, ovat menneet kuolleeseen uskoon, katsovat he tämän kristillisyyden vääräksi erinomattain siitä syystä, etteivät kristityt anna suruttomille pakanoille omantunnon rauhaa.¹

Sillä se vanhurskaus, joka koittaa vanhurskaille ei seiso ainoastansa liikutuksissa ja tuntemisissa, vaan myös omantunnon kirkkaudessa ja valvomisessa, Jumalan sanan tutkimisessa ja oikeassa ymmärryksessä, niin ettei se paikka jäisi vaille, joka kutsutaan pyhitykseksi ja uskon hedelmäksi. Jos jollakulla olisi paljon liikutuksia, ja tunto olisi niin himmeä, ettei hän saattaisi erottaa, mikä on vanhasta ja mikä uudesta ihmisestä, niin semmoinen tekee syntiä armon päälle, vaikka hän ei itse tiedä. Ylpeyden henki tulee jälleen, vaikka hän ei itse huomaa.

Minkälainen kristitty se on, joka näyttää ylpeytensä varsin, kuin häntä nuhdellaan? Tämä tulee nyt monelle penseälle kristitylle, jonka omatunto on päässyt nuokkumaan, joka ei valvo sydämensä ja ajatustensa ylitse. Ja minun täytyy sanoa totuus. Jos oikea valvomisen puuttuu, niin naakii rietas niiden päälle, joiden tunto oli kerran herännyt, ja olisivat vielä armontilaan tulleet, jos he rupeavat sen entisen päälle rakentamaan, eivätkä ole alati valvomassa. Ja pian muuttuu elävä usko kuolleeksi uskoksi, eikä semmoinen ihminen huomaa itse, missä paikassa hän on, ennen kuin vihollinen panee hänet makkaroita tekemään kristittyjen verestä.

Mutta jos omavanhurskaus pääsee jutamaan armon eteen, silloin tulee hän

hirmuiseksi kristityksi, joka ei ainoastansa tuomitse kaikkia muita kristityitä helvettiin, vaan myös korottaa itsensä parhaaksi kristityksi, eikä silti tahdo juoda sitä kalkkia, jonka Vapahtaja osoitti Zebedeuksen pojille, jotka tahtovat istua oikealla ja vasemmalla puolella hänen valtakunnassansa.

Semmoinen kristitty oli paavi, joka tuomitsi kaikki helvettiin, jotka eivät tahtoneet häntä palvella eli hänen uskoonsa tulla. Mutta koska paavi tuomitsi myös Lutheruksen helvettiin, silloin menivät taivaanvaltakunnan avaimet poikki. Ei yksikään enää mennyt helvettiin, vaikka paavi tuomitsi. Ja siitä ajasta saakka annettiin nämä avaimet kristilliselle seurakunnalle, jolla nyt on valta sulkea ovi katumattomille ja avata katuvaisille, ja kellä nöyrä ja särjetty sydän on.

Me näemme Jumalan sanasta, ettei sillä ole nöyrä ja särjetty sydän, jonka suusta ylpeät sanat tulevat, koska kristitty nuhtelee häntä eli soimaa häntä jostakusta synnistä. Eikä sillä ole nöyrä ja katuvainen sydän, joka on nöyrä silmien edessä, mutta takana päin puhuu, mitä itse arvaa. Sille ei ole vielä koittanut se valkeus, joka vanhurskaille koittaa. Mutta sillä pitäisi oleman nöyrä ja särjetty sydän, jossa Jumalan sana tulee eläväksi; johon Jumalan sana koskee niin, että sydän särkyy, että se tuntee hyvin, että armon ja rakkauden Henki siinä liikkuu, vaikka ei vielä päällennäköisesti liikutus olisi.

Kuitenkin havaitaan nyt, että rietas liittää pian särjetyn sydämen kappaleet kiinni, jos armoitettu sielu ei ole aina valvomassa ja rukoilemassa, että se ar-

mollinen Vapahtaja seisoi aina oven vartijana sydämen oven edessä, ettei omanrakkauden ja omanvanhurskauden, ylpeyden, maailmankunnian, keveämielisyyden, uneliaisuuden eli vihan ja maailmanrakkauden perkele pääsisi jostakusta raosta sisälle ja turmelisi Pyhän Hengen työtä. Silloin tulevat sen ihmisen viimeiset pahemmaksi kuin ensimmäiset.

2. Meidän pitäisi nyt viimeiseksi katseleman, kuinka ilo tulee hurskaille sydämille. Koska Daavid kirjoittaa siitä ilosta, joka tulee hurskaille sydämille, niin hän kirjoittaa vissimmästi omasta koettelemuksestansa. Ei ole tosin kristityllä usein ilo maan päällä, osittain sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden, osittain maailman vihan ja vainon tähden, joka on yksi osa Jeesuksen rististä. Kuitenkin antaa se armollinen Vapahtaja joskus tuta sen ilon ja riemun, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy. Niin kuin Daavid oli iloinen, koska hän hypäsi arkin edessä, ja Maria oli iloinen, koska hän sanoi: Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Herrassa. Ja opetuslapset ihastuivat, että he näkivät Herran.

Mutta tämä ilo, joka joskus hurskaille sydämille tapahtuu, on ainoastansa yksi esimerkki taivaan ilosta. Ja Herra tahtoo tämän ilon kautta ilahduttaa uskovaisten sielut, että he paremmin uskoisivat, ettei ole turha se lupaus, jonka Herra on antanut niille uskovaistalle, jotka pysyvät vahvana loppuun asti. Mutta tämä ilo, joka tulee hurskaille sydämille, ei ole aina yhdenkaltainen, vaan se on välistä annettu kovan murheen ja epäilyksen jälkeen tuta. Välistä annetaan myös murheen kalkki ilon jälkeen muis-

tutukseksi ristinkantajalle. Sillä kristittyjen sydämässä käy ilo ja murhe vuorottain. Jos kristitty aina olisi ilossa, niin kuin hänen halunsa on, unohtaisi hän pian, että hän on velkapää ristiä kantamaan Jeesuksen jälissä.

Pietari tuli niin iloiseksi * kirkastamisen vuorella, että hän unohti koko maailman, mutta se loppui pian, kun hän avasi silmänsä eikä nähnyt enää ketään muuta, kuin ainoastaan Jeesuksen yksinänsä. Etköpä sinä, Pietari, mahdattu tytyä siihen, että olet kerran nähnyt Herran kirkastettuna, ja saat viimein nähdä hänet verisenä, haavoitettuna ja orjantappuroilla kruunattuna ristin päällä? Saat vielä nähdä hänet ylösnousemisen jälkeen ja taivaaseen astumisen vuorella. Siihen näkemiseen sinun pitää tyytymän, Pietari, sillä niin on Herra määrännyt, että sinut pitää vielä lihasi puolesta ristiinnaulittaman. Sinun pitää kärsiä pilkkaa, vihaa ja vainoa Jeesuksen tähden. Sinun pitää kantaman hänen ristiänsä. Ja Herra on ilmoittanut sinulle, millä kuolemalla sinun pitää kunnioittaman Jumalaa.

Muistakaa nyt, Pietari, Jaakob ja Johannes, että te olette olleet kirkastamisen vuorella ja siellä nähneet Herran kunnian. Muistakaa, Pietari, Jaakob ja Johannes, kuinka suuri kunnia ja kirkkaus odottaa teitä ollessanne suuressa tuskassa ja kilvoituksessa, kun perkele ja maailma joukkoinensa käy julmuudella kimppuunne. Kun kuolema näyttää teille hampaitansa, ja kun Jumalan lasten päällekkantaja syyttää teitä, että Jumala ja ihmiset ovat hyljänneet teidät. Silloin teidän pitää muistaman, ettei ole turha se kunnia, mikä on luvattu niille,

jotka pysyvät lujina uskossa kuolemaan asti. Muistakaa silloin Kristuksen kirkkautta, ja mitä hän on sanonut: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala kirkastaa hänet pian." Siitä kunniaasta ja kirkkaudesta teidänkin pitää tuleman osallisiksi, kun seuraatte hänen verisiä askeleitansa yrttitarihasta Golgatalle.

Ja me toivomme, että se suuri Ristinkantaja antaa voimaa ja väkevyyttä sotimaan ja kilvoittelemaan siinä suuressa kilvoituksessa siihen asti, että teidät kirkastetaan ynnä hänen kanssansa Siionin vuorella, kussa kaikki Jumalan lapset saavat nähdä sen suuren kunnian ja kirkkauden iankaikkisesti ja loppumatta. Silloin saatte rakentaa hänelle iankaikkiset majat ja sanoa: "Tässä meidän on hyvä olla." Siellä kaikki uskolliset työntekijät Herran viinamäessä saavat levätä, ja jotka monta opettavat vanhurskauteen, paistavat niin kuin aurinko heidän Isänsä valtakunnassa. Amen.

Jäljennös / P. Raittilan kokoelma / A. Kanervan kopio-kirja / Oulun maakunta-arkisto /

¹ tästä välistä puuttuu ainakin yksi lehti. Seuraavat käsikirjoituksessa olevat sanat kuuluvat tähän väliin: *Vanha Aatami, joka noja... - - - ...minen taivaan oven päälle, joka ilman epäilemättä aukenee niille, jotka ovat kiivaat rukoilemaan ja kolkuttamaan.*

* käsikirjoitus loppuu tähän. Loppu III P:n mukaan

Apostoli Jaakob kirjoittaa sellaisille kristityille, jotka kristillisyyden varjon alla rupesivat huoraamaan: "Te huorintekijät ja huorat, ettekö te tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihamieheksi." Jaak. 4: 4

Tässä kuulevat ensiksi kaikki armonvarkaats, mitä maailman ystävyys matkaan saattaa, nimittäin Jumalan vihan ja kirouksen. Toiseksi kuulevat myös huorintekijät ja huorat, mikä tuomio heitä odottaa, nimittäin Jumalan viha ja kirous jokaisen päälle, joka pahaa tekee. Emme tiedä, minkä tähden apostoli Jaakob oli niin kiivas haukkumaan huoria ja maailman ystäviä, mutta se on tosi, että Mooseksen aikana oli myös yksi mies, joka pisti yhden huoran kuoliaaksi juuri veroksen työn päältä. Ja Jumala lupasi sille miehelle papin viran siitä syystä, että hän oli kiivas Jumalan puolesta huoria ja huorimiehiä hävittämään.

Huoruuden synty on kauhistus Jumalan silmään edessä. Ja me tiedämme, että huoruuden synty käy kovin vanhemman kunnian päälle. Niin että suruttomat vanhemmat eivät kärsi kovin paljon vilppiä, ennen kuin he ajavat pois huoria ja huorimiehiä talostansa. Ja maailman herrat ajavat usein lapsensa pois talosta jalkasikiön tähden. Miksi Vapahtaja on haukkunut koko sen suruttoman kansan huoruuden sukukunnaksi, vaikka ei tosin kaikki ole huoranneet? Ja Paavali määräsi yhden huorimiehen ruumiin saatanalle, että sielu pelastettaisiin.

Ei ole tosin huoruuden synty hirveä maailman edessä, saati se pysyy joltisesi salattuna. Ja maailman herrat nauravat vaan, koska he puhuvat keskenänsä näistä retkistänsä. Mutta Jumala ei nauranut, koska hänen vihansa syytti Israelin lapsille huoruuden tähden. Silloin surmattiin neljä kolmatta kymmentä tuhatta Israelin lapsista huoruuden tähden. Olikos Jumala väärä, joka niin kovin rankaisi huoria ja huorimiehiä? Paras on, että kaikki huorat ja huorimiehet heittäisivät pois toivomasta Jumalan päälle, sillä ei ole Jumala huorain Jumala, vaan niitten Jumala hän on, jotka pitävät astiansa puhtaana.

Mutta huorat luottavat sen päälle, että Vapahtaja on heille armollinen, koska hän ei ole tuominnut sitä huoraa, jolla fariseukset rupesivat häntä kiusaamaan. Ja tuovat vielä senkin paikan Raamatussa, että portot ja publikaanit käyvät fariseusten edellä taivaan valtakuntaan. Miksei, jos huorat rupeavat totisen katumuksen ja parannuksen tekemään. Mutta se sana ei ole puhuttu hävyttömille huorille, eikä myös siveille huorille, mutta katuvaisille huorille, jotka itkevät hänen jalkainsa juuressa, niin kuin se syntinen vaimo spitalisen Simonin huoneessa.

Se taisi olla Maria Magdalena, yksi vanha huora, jonka myös fariseukset olivat pitäneet huorana. Jos, sanon minä, jos semmoinen katumus tulisi muille huorille, kuin sille vaimolle, joka pesi Jeesuksen jalat katumuksen kyöneleillä ja kuivasi ne päänsä hiuksilla, niin semmoinen huora pääsee kyllä pikemmin taivaan valtakuntaan, kuin ne omavanhurskaat fariseukset, jotka itsensä pitävät puhtaana.

Mutta nyt sanoo Jaakob, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan. Tässä on paljon niitä, jotka maailman ystävyuden tähden vihaavat Jumalaa, vaikka he luulevat rakastavansa häntä. Mutta heidän vihansa Jumalaa kohtaan tulee ulos kristityitä vastaan, joille he kantavat hengellistä vihaa.

Sillä ei Vanhin pidä sitä pahana, että vihollinen häntä pieksää ja haavoittaa. Mutta jos hänen lapsiinsa kosketaan, silloin suuttuu vanhin. Ei hän suo, että narrit tulevat hänen lapsiansa kiusaamaan ja vainoamaan. Niin suuttuu myös vihollinen hirmuisesti, jos joku kristitty tulee hänen lapsiansa vaivaamaan parannuksen huudolla. Ei vihollinen kärsi, että kristityt tekevät hänen lapsillensa rauhattomuutta. Se näkyi jo Vapahtajan aikana, kuinka hirmuisesti vihollinen silloin suuttui, koska vihollisen lapset eivät saaneet nukkua rauhassa.

Mitä nyt Jaakob sanoo maailman ystävydestä, se on totisesti niin tapahtunut, että kaikki ne, jotka tahtovat maailman ystävät olla, tulevat Jumalan vihamiehiksi. Kuinka monta on jo maailman ystävyys vienyt helvettiin? Moni on maailman ystävyuden tähden häätynyt juomaan punssia herrain seurassa. Eivät he ole tahtoneet loukata maailman herrain ja hyväin ystävään mieltä. Sen verran on maailmanmielisyys vaikuttanut, että moni on sen kautta menettänyt kristillisyytensä. Ei ainoastansa sen kautta, että hän on vastoin omaatuntoa pirun paskaa maistanut, vaan myös, koska omatunto on vaatinut puhumaan totuuden, ei ole maailman kunnian tähden tohtinut. Ei ole maailman ystäviä tahtonut loukata, eli vastoin heidän mieltänsä tehdä.

Ja semmoinen ihminen, jonka täytyy vastoin omaatuntoansa maailman ystävyyttä noudattaa, tulee pian Jumalan vihamieheksi, alkaa vastustamaan kristityitä, ja viimein paatuu niin, että hänen täytyy tuomita itsensä helvettiin. Tämä maailman ystävyys on saattanut monta kristittyäkin horjumaan ja molemmin puolin ontumaan. Te huorintekijät ja huorat, ettekös tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan. Joka tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihamieheksi.

Moni ihminen on näinä aikoina huomannut, että hänen elämänsä ei ole oikea elämä, ja olisi kyllä halu tulla parempaan elämään, mutta maailman rakkaus ja maailman ystävyys on niin suuri, ettei hän raaski erkaantua maailmasta ja ruveta seuraamaan Kristusta. Maailman ystävät pidättävät häntä hännästä ja peräsuolesta. Jos maailman seuramiehiä ei olisi, niin rupeaisi moni seuraamaan Jeesuksen opetuslapsia. Mutta maailma on niin rakas, ettei hän raaski jättää sitä rakasta maailmaa.

Vaikka nyt moni on vakuutettu siitä, ettei maailma auta häntä kauas, kuitenkin on maailma mielessä ja sydämessä, ettei hän saata jättää maailmaa. Ja vaikka Jumalan sana todistaa, että ne, jotka maailmaa rakastavat, ne maailman kanssa hukkuvat, niin kuitenkin on maailma voimallisempi voittamaan sydämen ja vetämään suruttomuuteen.

Ajatelkaa nyt perään, te suruttomat, te sokeat raukat, te huorat ja huorintekijät, kuinka hauska teillä on erkaantua maailmasta, koska kuolema tulee puserutamaan teidän sydämiänne ja painaa silmät umpeen kylmällä kädellänne. Sil-

loin te taidatte katua teidän hulluuttanne, ettette ole ennen alkaneet maailman ystäville sanomaan hyvästiä, ennen kuin viimeisessä silmänräpäyksessä. Silloin kyllä täytyy teidän kalvavalla omallatunnolla jättää kaikki, mikä kallein ja rakkain on tässä maailmassa.

Kuka tietää, mikä teitä kohtaa viimein iankaikkisuudessa! Ei ole tietoa, auttaako teitä enää maailman ystävyys ja maailman hekuma. Koska ihmisen sukukunnan piti niin onnettomaksi tuleman, että hänen piti joutuman sen suuren kelmin ja viettelijän haltuun, joka osoittaa kaikille suruttomille maailman hyvyttä kauniiksi ja toivottavaksi, eikä anna kuitenkaan muuta kuin onnettomuutta palkaksi, niin olisi paras neuvo, että kaikki ihmiset, jotka ovat tulleet tuntemaan onnetonta tilaisuuttansa niin kauan kuin he ovat vihollisen hallussa, rupeaisivat Jumalan armon kautta kiskomaan itseänsä irti maailmasta ja rukoilemaan, että se suuri Sotasankari, joka on maailman voittanut, pelastaisi heidän sielunsa perkeleen ja maailman orjuudesta, että he pääsisivät irti maailmasta, niin kuin lintu ansasta, koska maailma näyttää niin kuin hän olisi kokonansa saatanan haltuun annettu.

On kuitenkin vielä muutamia harvoja sieluja, joiden tähden maailmaa vielä vähän aikaa säästetään. Ja niiden harvojen sielujen, jotka odottavat Israelin lunastusta, pitää löytämän Herransa. Ei heidän pidä kuolemaa maistaman, ennen kuin he näkevät Herran Kristuksen. Kuule, rakas taivaallinen Isä, murheellisten ja alaspainettujen sielujen rukous. Isä meidän j. n. e.

Kolmannen rukouspäivän korkean messun teksti Paavalin lähetyskirjasta roomalaisten tykö 12. luvussa ja 1. ja 2. värssyssä: “Niin neuvon minä teitä, rakkaat veljet, Jumalan sydämellisen laupeuden kautta, että te antaisitte teidän ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, joka on teidän toimellinen jumalanpalveluksenne. Ja älkää sovittako teitä tämän maailman muodon jälkeen, vaan muuttakaa teidän teidän mielenne uudistuksen kautta, että te koettelisitte, mikä Jumalan hyvä, otollinen ja täydellinen tahto olisi.”

Tämä meidän ylösluettu tekstimme on kirjoitettu kristityille, jotka uhraavat ruumiinsa Jumalalle, eivätkä sovita itseänsä tämän maailman muodon jälkeen. Mutta koska pakanat elävät vastoin tätä Paavalin manausta, ensiksi uhraavat ruumiinsa saatanalle, ja toiseksi asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen, pitää meidän tällä hetkellä suruttomain ylösrakennukseksi perään ajatteleman, kuinka pakanat uhraavat ruumiinsa saatanalle ja asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen.

Pakanat uhraavat ruumiinsa ensiksi juopumuksen perkeleelle. Koska he nimittäin täyttävät himonsa juopumuksen kautta, uhraavat he ruumiinsa juopumuksen perkeleelle. Ruumis on ensimmäinen, joka saa kärsiä juopumuksen tähden, sillä kaikki väkevä juoma polttaa juomarin suolia ja turmelee hänen vertansa. Juomari tulee jälistä päin nuopeaksi ja sairaaksi, niin kuin hän olisi paskaa syönyt. Ja mikäpä paloviina on muu kuin vuotava pirun paska, jota itse piru on opettanut ihmisiä keittämään pimeyden ruhtinaalle makeaksi hajuksi.

Koska pirun paskaa keitetään, täytetään koko maailma semmoisen hajun kanssa, joka on makea ja hyvänhajuinen pirun nokassa. Mutta muutoin on se niin myrkyllinen, että se on pilannut koko tämän ilman. Se on turmellut monta sataa tuhatta ihmistä. Se on ottanut muutamilta järjen pois ja nostanut manalaisia valtajuomarien päälle.

Kaikki sidotut perkeleet ovat paloviinan kautta irti päässeet. Erinomattain vihan perkele, huoruuden perkele, prameuden perkele. Paloviinan kautta teki ylpeyden perkele köyhän rikkaaksi. Se teki traasuperkeleen suureksi herraksi. Se teki voimattoman voimalliseksi. Se teki muutamia jumaliseksi ja totiseksi. Mutta se teki myös monta siveätä miestä jumalattomaksi, niin että he rupesivat viinassa kiroamaan, riitelemään ja tappelemaan, vaimojansa pieksämään, ihmisiä murhaamaan. Niin meni monen siveän miehen siveys ja hiljaisuus hukkaan paloviinan kautta. Nämä onnettomat sielut uhrasivat ruumiinsa saatanalle, pilasivat terveytensä, haaskasivat omaisuutensa ja tulivat traasuperkeleeksi jo tässä maailmassa. Mitäs sitten mahtaa tulla iankaikkisuudessa?

Suruttomat uhraavat myös huoruuden perkeleelle ruumiinsa, koska he nuoruuden iässä juoksevat huorain perässä ja elävät niin kuin luontokappaleet. Ensiksi kaikki huorat panevat kaikeksi tienauksensa koreuteen, että he paremmin kelpaisivat maailmalle ja huorapukille. Sitten tekevät he jalkalapsia ja naivat tyhjän päälle, eli heittävät lapsiansa vieraalle. Ja sillä tavalla saavat lapset kärsiä vanhempain syntein tähden, ei ainoastansa tässä, mutta myös tulevai-

nessa maailmassa. Koska lapsilla ei ole oikeat vanhemmat, jotka kasvattaisivat heitä ihmiseksi, tulevat semmoiset huoraksi ja varkaaksi. Niin kuin vanhemmat, samoin myös lapset. Yksi kaunis joukkokunta, kun he tulevat Jumalan tuomion eteen. Siellä he saavat seisoa, niin kuin riettaan morsiamet, ja hävetä iankaikkisesti.

Miksi Vapahtaja on haukkunut koko sukukunnan huoruuden sukukunnaksi? Miksi Jumala niin hirmuisesti rankaisi Israelin lapsia, koska he rupesivat pakanain kanssa huoraamaan? Se on yksi kauhistavainen ja häpeällinen synti, se sama huoruuden synti, että kunnian perkelekin kääntää silmänsä pois huorain joukosta. Viimein vanhat huorat tulevat pirun paskan kantajaksi ja ylenkatsottavaksi kaikilta.

Pakanat uhraavat ruumiinsa kunnian perkeleelle, koska he nuoruuden iässä prameuden tähden raatavat ruumistansa ja tulevat keski-iässä kivulloseksi. Muutamat painiskelevat, muutamat nostavat raskaita kuormia, muutamat hypivät ja taittavat jäseniänsä. Muutamat juoksevat kilpaa ja muutamat tekevät työtä enemmän, kuin ruumis kestää. Ja kaikki tämä turha kunnia on pilannut monen ihmisen terveyden. Ei ole ihme, että ihmisen sukukunta polvesta polveen tulee huonommaksi sekä sielun että ruumiin puolesta. Ihmisen sukukunta on niin turmeltu ja niin huono, ettei ole sanomista.

Pakanat uhraavat myös ruumiinsa ahneuden perkeleelle. Koska nimittäin ahneuden perkele pääsee oikein hallitsemaan, silloin ei ole pakanoilla yön lepoa eikä paljon syömärauhaa. Ja mitä

ahneuden perkele kokoaa, sitä kunnian ja huoruuden perkele haaskaa. Ahneuden perkele saattaa myös suurta maailman murhetta matkaan, niin että muutama ei saata nukkua yölläkään maailman murheen tähden. Ja Paavali kirjoittaa, että maailman murhe saattaa kuoleman matkaan. Maailman orja vanhenee ennen aikaansa. Ja jota vanhemaksi ihminen tulee, sitä suuremmaksi tulee ahneus kokoamaan. Huoruuden perkele vanhenee iän mukana, niin ettei hän jaksakaan enää huorain kanssa fästätä, mutta ahneuden perkele tulee suuremmaksi. Ja koska suruton ihminen seisoo haudan partaalla, silloin on hänellä suurin murhe maailmasta ikään kuin hän olisi tässä maailmassa iankaikkista majaa rakentamassa.

Pakanat uhraavat myös ruumiinsa vihan perkeleelle. Koska he vihassansa rupeavat tappelemaan, silloin tulee moni riidassa ja tappeluksessa raajarikoksi ja murhatuksi. Ja mitkäs ne ovat muut, kuin ylpeyden, kunnian ja vihan perkeleet, jotka hallitsevat maailmaa, koska niin monta miljoonaa ihmistä tapetaan sodassa. Ei suinkaan Jumala ole käskenyt ihmisten tappaa toinensa. Mutta viha, kateus, ylpeys, kunnia ja ahneus, ne ovat sodan, riidan ja tappeluksen pääherrat.

Katsokaa nyt maailmaa kristillisyyden valkeudessa. Katsokaa ihmisiä maailmassa. Katsokaa, kuinka ne elävät, niin kuin kissat ja koirat, niin kuin järjettömät, ja pahemmin vielä kuin järjettömät, sillä hukat elävät paremmin sovussa, kuin ihmiset. Eivät hukat raada vertaisiansa muutoin kuin suurimmassa hädässä. Näin uhraavat suruttomat ja

pakanat ruumiinsa saatanelle. Nimittäin juopumuksen perkeleelle, huoruuden perkeleelle, kunnian ja ahneuden perkeleelle, kateuden ja vihan perkeleelle. Ei ole yksikään niistä vapaa.

Katselkaamme nyt, kuinka suruttomat asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen. Koska nuori väki asettaa itsensä maailman muodon jälkeen koreudessa, isännät ja emännät komeudessa noudattavat maailman turhuutta, rakentavat komeat huoneet, ostavat komeat hevoset, pitävät ristiäisiä, graviaisia ja häitä, kantavat verkavaatteita ja silkkihuiveja, siinä he asettavat itsensä tämän maailman muodon jälkeen. Vaikka ei ole pitkä elämän aika, vaikka hän ei ole kauan olemassa tässä surun ja murheen laaksossa, kuitenkin hän rakentaa maan päälle iankaikkisia majoja, niin kuin hän tässä olisi olemassa monta tuhatta ajastaikaa.

Hän kaivaa maata kynsillensä ja luulee sieltä löytävänsä aarnihaudan, eikä tiedä raukka, mitä siinä aarnihaudassa on. Voi, surkeaa maailman tilaisuutta, kuinka hänen pitää oleman tyhjä ja tomppeli uskomaan, mitä ennen kirjoitettu on entisen maailman turhuudesta ja katoavaisuudesta. Kuinka suurimmat ja voimallisimmat valtakunnat ovat rauenneet tyhjään. Suurimmat rakennukset maan päällä ovat hävitetyt. Ja suurin maailman kunnia on muuttunut häpeäksi.

Koska me katselemme maailmaa kristillisyyden valkeudessa, muuttuu hän ryövärien luolaksi. Ja se näyttää nyt, niin kuin olisi koko maailma annettu saatanan haltuun. Eivätköhän nyt pakanat mahda ymmärtää, että maail-

man loppu lähestyy. Sitä odottavat kaikki Jeesuksen opetuslapset. He odottavat sen suuren ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tulevan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. He odottavat, koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan viinapuun oksat. He odottavat, koska hän tulee sotkemaan vihansa viinakuurnan, niin että veri juoksee kuudenkymmenen vakomitan päähän. He odottavat, koska iankaikkinen päivä valkenee. He odottavat, koska Jumalan Poika tulee taivaan pilvissä pelastamaan köyhän morsiamensa, jonka hän omalla verellensä on maasta ostanut. Sillä tässä maailmassa, missä suruttomat ja pakanat uhraavat jäseniänsä saatanalle, tässä ei ole suinkaan hauska kristityillä asua, pilkkaajien ja vainoojien keskellä, vaan ylös, ylös, freistaa ja ikävöitsee Vapahtajan morsian. Ylös, ylös, nostaa hän käsiänsä ja huokaa, koska se autuaallinen aika tulee, jona kaikki kristityt pääsevät siirtymään surun laaksosta taivaaseen.

Meidän toivomme on, ettei ole enää niin pitkä aika, ennen kuin se suuri Riskantaja tulee korjaamaan omiansa, jos he vaan kärsivällisyydellä odottavat sitä autuaallista hetkeä, ja pysyvät kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Autuas on se, joka voittaa. Hänen pitää syömän mannaa, joka taivaasta sataa, ja elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. Ja Jumala pyyhkii heidän kyynelensä pois, ja antaa heille iankaikkisen rauhan. Silloin saavat kaikki lihan orjat nähdä, että sen, joka lihassansa kylvää, pitää myös lihastansa turmeluksen niittämän. Mutta joka hengessä kylvää, hänen pitää hengessä siunauksen niittämän. Amen

Lähteet:

1. Jäljennös / SKHS Kollerin kokoelma n:o 113 (alkulehti vajaa) / Kansallisarkisto Helsinki /
2. Sanomia Siionista 1902, 193 - 203

Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa. Vaeltakaat niin kuin valkeuden lapset.

Luetun pyhän aamusaarnan tekstimme johdosta jokainen voi ymmärtää, että suuri muutos oli tapahtunut Efesossa siinä pienessä seurakunnassa, joka oli kääntynyt kristillisyyteen apostoli Paavalin saarnaamisen kautta. Kun apostoli tuli ensimmäistä kertaa Efesoon, hän oli menossa pakanoiden revittäväksi, koska he eivät voineet kärsiä, että heidän kaupungissaan saarnattaisiin uutta oppia. Efesolaiset uskoivat erityisesti yhteen metsänjumalattareen tai metsänhaltijaan, ja tätä metsänhaltijaa kutsuttiin Dianaksi. Tälle metsänhaltijalle efesolaiset olivat rakentaneet suuren temppelin, joka oli kuuluisa koko maailmassa.

Kun nyt Paavali tuli Efesoon ja alkoi saarnata toista oppia, nimittäin evankeliumia uskosta Kristukseen, silloin efesolaisissa syttyi hirvittävä kiivaus isiensä uskon puolesta ja sen vanhan opin puolesta, jota he pitivät ainoana autuaaksitekevänä. He halusivat siitä syystä tehdä pikaisen lopun uudesta saarnaajasta ja hänen opistaan, mutta maaherra tuli väliin ja esitti kiivailijoille, että semmoisella metelillä voisi olla vakavat seuraukset. Maaherra muistutti heitä laista ja oikeudesta ja käski vihaisen väen mennä kunkin omaan kotiinsa. Etupäässä muutamat kultasepät kiihottivat pakanallista kansaa, koska nämä kultasepät pelkäsivät, että heidän ansionsa pienenis, jos heidän jumalattarensa ja hänen temppelinensä joutuisi huonoon huutoon uuden opin kautta. Tästä

nähdään, kuinka kiivaita pakanat ovat varjelemaan Jumalansa kunniaa, vaikkei heidän Jumalansa ollut muuta kuin metsänpeikko. Mahtavatko ne, jotka tunnustavat olevansa kristittyjä, olla niin kiivaita jumalanpalveluksessaan kuin pakanat? Raamatun perusteella ei näytä siltä.

Kastetut pakanat ovat tosin hyvin kiivaita puolustamaan kuollutta uskoaan, joka on puoliksi sekoitettu heidän omalla mielikuvituksellaan, jonka perkele on herättänyt heidän aivoissaan pimeän järjen kautta. Se on saanut väärän valituksen sen tulen kautta, jonka omavanhurskaus, omanvoitonpyyntö, maailman kunnia, hengellinen viha ja paloviina ovat sytyttäneet heidän sydämissään. Nämä palavat halut, joita tavallisesti kutsutaan ihmisen kotisynteinä eli helmasynteinä, olivat sytyttäneet hengellisen kiivauden Efeson pakanoissa puolustamaan isien uskoa ja vanhaa oppia, jota he pitivät oikeana oppina. Kun Paavali tuli Efesoon ja saarnasi toista oppia, silloin heissä syttyi hengellinen viha, joka ilmeni heissä pyhänä kiivauteena hävittää kristillinen haaveilu.

Samoin ovat paavit ja piispat paavikunnassa vainonneet luterilaisia heidän väitetyn kerrettiläisyytensä tähden, koska Lutherin oppia pidettiin hirveänä haaveiluna. Paavilaiset tahtoivat puolustaa isiensä uskoa tulella ja miekalla, vaikka paavin oppi oli väärä oppi. Silloin perkele voi kääntää kannattajiensa silmät nurin, että väärä oppi näyttää oikealta ja oikea oppi näyttää väärältä.

Kuulkaamme nyt, millainen suuri muutos efesolaisissa oli tapahtunut heidän kääntymyksen kristillisyyteen. Paavali kirjoittaa efesolaisille tämän päivän

tekstissä: ”Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa.”

Emme tiedä, onko tämä teksti valittu rukouspäivän tekstiksi sen tähden, että esi-isät maassamme ovat alun alkaen haparoineet pakanallisessa pimeydessä monta tuhatta vuotta, ja kun vihdoinkin kristinoppi tuli Ruotsiin suunnilleen 800 vuotta sitten ja Suomeen noin 600 vuotta ennen meidän aikaamme, niin esi-isämme ovat haparoineet paavillisessa pimeydessä. Mitä me nyt tiedämme varmasti, on varmaa ja totta, että pakanalliset esi-isämme eivät eläneet likimainkaan niin jumalattomasti kuin heidän jälkeläisensä nyt elävät. Voidaan selkeästi osoittaa historian todisteilla, että pakanalliset esi-isämme olivat rehellisiä, niin että heidän vedonlyöntinsä painoi enemmän kuin pyhimät valat nykyisin. He eivät tunteneet paloviinaa, joka on perusteellisesti turmellut heidän jälkeläisensä ja tehnyt suuren osan ihmismassasta luontokappaleiksi, niin pahemmiksi kuin luontokappaleet. Sillä luontokappale täyttää nykyäänkin tarkoituksensa paremmin kuin ihminen, sillä luontokappaleella ei ole järkeä tai omaatuntoa, kuten ihmisellä.

Sen tähden luontokappale ei voi tuntea Luojaansa muutoin kuin tunteen kautta, joka ilmenee huokaamisessa tyrannin, ihmisen, tähden. Mutta ihminen on saanut sekä tahdon, järjen että omantunnon, ja jos hän kuulisi omantunnon ääntä ja seuraisi järjen johdatusta, hänen pitäisi siis elää paremmin kuin hän elää, koska apostoli Paavali sanoo, että pakanat, joilla ei lakia ole, ovat itse itsellensä laki. Heillä on Jumalan laki omassatunnossa, ja monet pakanat ovat eläneet tä-

män lain mukaan paremmin kuin nykyiset kristityt, jotka elävät pahemmin kuin turkkilaiset ja pakanat.

Pakanoilla oli nimittäin usko, että jokainen, joka elää siveästi, säädyllisesti ja kunnollisesti, pääsee parempaan elämään tämän perästä, mutta varkaat, pettäjät, huorimiehet, juomarit, valapattoiset, kiroilijat ja tappelijat joutuvat helvettiin. Jos kastetut pakanamme uskoivat, että ne, jotka elävät siveästi, kunnollisesti, rehellisesti, raittiisti ja säädyllisesti, pääsevät parempaan elämään tämän perästä, niin he eivät eläisi niin jumalattomasti kuin he elävät, mutta meidän aikamme kastetut pakanat eivät usko, että helvettiä on olemassakaan. He eivät usko, että on olemassa taivaan valtakunta. He uskovat tuskin, että Jumalakaan on olemassa.

Eikä teidän pidä suinkaan uskoa, että Efeson pakanat elivät jumalattomammin kuin kääntymättömät elävät täällä. He elivät ehkä tietämättöminä Jumalan sanasta ja kristillisyydestä, mutta he eivät olleet saaneet parempaa valistusta, ennen kuin Paavali tuli sinne saarnaamaan evankeliumia. Ei ollut siis ihme, jos he elivät juoppoudessa, ylpeydessä, haureudessa ja maailmallisissa huveissa.

Mutta kuinka nyt tämän maan kastetut pakanat elävät, joille on opetettu Jumalan sanaa lapsuudesta saakka? Elävätkö he niin siveästi ja säädyllisesti kuin siveämmät pakanat? Varmasti eivät. Kreikassa oli pakanoita, jotka eivät pelänneet kuolemaa, vaikka heidän uskonsa perustui omaanvanhurskauteen, koska he eivät tunteneet Vapahtajaa. He uskoivat saavansa pyhän ja siveän vaelluksen kautta omantunnonrauhan

iankaikkisuudessa. Tämä oppi oli tosin väärä oppi, ja kristitty piispa Augustinus löi sen kokonaan nurin, sillä Augustinus osoitti, että pakanoiden hyveet ovat ainoastaan loistavia paheita.

Mutta joka tapauksessa kristityn vanhurskauden pitää olla paljon enemmän kuin kirjanoppineiden ja fariseusten vanhurskauden. Mutta useimmat, joilla on nyt kristityn nimi, ovat luvanneet juhlallisesti vieläpä Jumalan ja koko seurakunnan edessä, eivät ainoastaan kasteessa vaan myös ensimmäisellä ehtoolliskäynnillään, vaeltaa jumalisesesti ja kristillisesti. Mutta kuinka he ovat pitäneet tämän lupauksen? Ne, jotka kutsuvat nyt itseään kristityiksi mutta eivät itse asiassa ole muuta kuin kastetuita pakanoita, elävät nyt kuin luontokappaleet, niin, paljon pahemmin kuin luontokappaleet, sillä luontokappaleet eivät kiusaa toisiaan, kuten ihmiset tekevät. Ne eivät syö kaltaisiaan, niin kuin ihmiset tekevät. Luontokappaleiden joukossa ei kuule juoppoutta, tappelusta ja kirouksia, kuten nykyisin kuulee ihmisten keskuudessa.

Ei voi sanoa niille, jotka nyt elävät kristikunnassa pahemmin kuin pakanat, niin kuin apostoli Paavali kirjoitti Efeson kristityille: ”Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa.” Ainoastaan sitä, joka on kääntynyt pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö, voidaan kutsua valkeudeksi Herrassa. Mutta kuinka monta niitä nyt on, joiden voi sanoa kääntyneen pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö? Maailma ei tunne vaan ylenkatsoo sitä, joka on kääntynyt ja uudestisyntynyt. Semmoista pidetään haaveilijana ja kerettiläisenä ja

villihenkenä ja vääränä profeettana ja rauhanhäiritsijänä, koska hän häiritsee suruttoman joukon omantunnonrauhaa.

Totista kristillisyyttä on aina pidetty hirveänä haaveiluna. Maailma on aina vihannut ja vainonnut totisia kristittyjä. Kristittyjä on aina pidetty saatanan ros-kajoukkona, joka kuuluu polttaa. Ja millaiset ihmiset vihasivat eniten kristityitä? Niin, viinaporvarit, juomarit ja huorat, kiroilijat ja tappelijat, sapatinrikkojat, valehtelijat, ylpeät, korvankuiskuttelijat, saiturit ynnä muut, jotka vaeltavat suoraa päätä kadotuksen lavealla tiellä. Juuri semmoisia ihmisiä ne ovat, jotka vihaavat kristityitä sydämen pohjasta. Arvattavasti he pitävät itseään totisina ja elävinä kristittyinä, kun omavanhurskaus ja hengellinen viha kihisevät kuin käärmeenmyrkkä kaikissa heidän suonissaan. Semmoisille kristityille, jotka juovat, kiroilevat, tappelevat ja juoksevat huorien perässä, ei kukaan voi sanoa: ”Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa”.

Muutoin meillä on myös hyvä neuvo suukristityille, jotka salaavat kristillisyytensä maailmalta ja pitävät sitä hengellisesti ylpeänä, joka kehottaa suruttonta joukkoa tekemään parannuksen ja julistaa suruttomille ja katumattomille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion, vaikka Pyhän Hengen virka on nuhdella maailmaa synnistä. Mutta juuri nämä Johannes Kastajan ja Vapahtajan nuhdesaarnat vaikuttivat karvaana suolana suruttomien sydämissä. Totuus on nimittäin myrkkä käärmeen siemenelle.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: ”Jos te kuulette minun sanani, teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää

teitä vapahtaman” (Joh. 8: 31-32). Mutta heti nousi omavanhurskaus niiden juutalaisten päähän, jotka olivat uskoviin Vapahtajaan. He sanoivat: “Emme ole kenenkään orjana olleet, me olemme vapaana syntyneet.” Näillä juutalaisilla oli usko, että kaikki, jotka ympärileikkauksen ja pääsiäislampaan syömisen kautta oli otettu Jumalan liittoon, oli jo vapautettu perkeleen vallasta eikä heidän siis tarvinnut ripittäytyä kenellekään.

Ja sama usko on myös tämän ajan armonvarkailla. He ovat mielestään vakaasti matkalla taivaaseen, kun heidät on kastettu, kun he käyvät muutamia kertoja vuodessa kirkossa ja ehtoollisella ja noudattavat tiettyjä tapoja, jotka kuuluvat ulkonaiseen säädyllyisyyteen. Mutta Jumalan Sanasta ei kuulu, että ulkonainen jumalanpalvelus merkitsisi jotakin Jumalan edessä, kun sydän on täynnä käärmemyrkyä, omaavanhurskautta ja hengellistä vihaa kristityitä kohtaan.

Sillä ellette käänny ja tule niin kuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan. (Matt. 18: 3). Mutta kääntymiseen ja uuteensyntymiseen kuuluu jotakin enemmän kuin ulkonainen säädyllyisyys. Ulkonainen jumalanpalvelus vaikuttaa enemmän kadotukseksi kuin hyödyksi, kun siitä ei seuraa parannus, ei katumus, ei itsetutkistelu, ei armontunteminen, ei varmuus Jumalan armosta ja syntien anteeksiantamisesta, ei sota ja taistelu perkelettä ja maailmaa vastaan, ei ero maailmasta ja synnin tavoista. Totisen kristityn on täytynyt tuntea ja kokea kaikkea tätä, ennen kuin hän voi omistaa Kristuksen ansion.

Armonvaras uskoo, että Kristuksen ansio on yleinen ja tarjotaan kaikille,

sekä katuvaisille että katumattomille, sekä koville että särjetyille sydämille, sekä heränneille että nukkuville omille tunnoille, sekä katuville että paatuneille syntisille. Mutta tämä oppi, jonka kaikki armonvargaat hyväksyvät, oli tavallinen uskottomien juutalaisten keskuudessa, jotka eivät uskoneet, että kukaan muu kuin ympärileikkaamattomat pakannat tulisi tuomituksi. Ja siitä seuraa, että kaikkien pitäisi tulla autuaaksi, jotka on ympärileikkauksen tai kasteen kautta otettu Jumalan armoliittoon.

Mutta se oppi ei kelpaa juutalaisille eikä pakanoille, joka kuuluu näin: Tehkää parannus ja kääntykää. Tule ensin katuvaiseksi syntiseksi, tule nöyrällä ja särjetyllä sydämellä armoistuimen tykö ja seuraa murheellisten opetuslasten jalanjalkia. Kulje samaa tietä kuin opetuslapset helluntaipäivään asti, niin saat nähdä, että valkeuden ja pimeyden, saatanan vallan ja Jumalan välillä on taivaan levyinen ero.

Kuinka monta sielua nyt on, joista voidaan sanoa: Muinoin te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa? Ehkä yhtä monta kuin Efesossa. Siellä oli ehkäpä yksi sadasta kääntynyt pimeydestä valkeuteen, saatanan vallasta Jumalan tykö. Oi jospa täälläkin olisi yksi sadasta, niin ei Vapahtaja olisi kärsinyt aivan turhaan, silloin olisi kuitenkin muutamia sieluja, jotka vaeltavat valkeudessa, ja nämä harvat sielut voivat toivoa, ettei pimeys käsitä heitä, jos he vaeltavat totisen kristillisyyden valkeudessa loppuun asti. He saavat viimein nähdä valkeuden kirkkaudessaan ja loistossaan. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Jussilan kok. OMA /

Herra kääntyy ja armahtaa meitä ja polkee alas meidän pahat tekomme ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää. Miik. 7: 19.

Luettu pyhä tekstimme sisältää semmoisia puheenparsia, jotka eivät ole käytännössä nykyaikana. Profeetta Miika käyttää monessa paikassa kirjassansa epätavallisia puheenparsia, joihin nykyaikana loukkaannuttaisiin. Joko hän oli tahallaan valinnut semmoisia kummallisia puheenparsia, ollakseen niiden kautta muita opettajia merkillisempi, tai myös hän ei huolinnut pitää koreita ja kauniita saarnoja, jotka eniten kelpaavat kansalle, vaan hän puhui suoraan, kuten sanat sattuvat. Hän oli ennustanut niitä rangaistustuomioita, jotka tulisivat kohtamaan jumalatonta kansaa. Hän oli osoittanut heille sitä kauheata kurjuutta, mihin he joutuisivat jumalattoman elämänsä tähden.

Mutta jumalattomat eivät pitäneet semmoisista uhkauksista siitä syystä, että he luulivat eläneensä parhaimman ymmärryksensä ja omantuntonsa mukaan, kun he tappelivat, juopottelivat ja tekivät huorin sekä harjoittivat kaikenlaista varkautta, tietystikin hienolla ja kunniallisella tavalla, ettei laki voisi päästä kruununvarkaiden kimppuun. Juopoteltiin ja vietettiin iloista elämää. Ylenkatsottiin Jumalan sanaa ja viskattiin kirja penkin alle, mutta viinapullo ja pelikortit tuotiin pöydälle. Kirouksia ja hullutuksia saatiin kuulla ja nähdä, mihin ikänä tultiin. Jumalan nimeä käytettiin väärin noituuteen, taikaukseen ja muihin loihutukeinoihin. Kore-

us ja ylpeys pukineissa oli yleistä. Eniten oli ahneus ja keinottelu valloillansa.

Nyt profeetta oli Jumalan käskystä julistanut Hänen rangaistustuomioitansa, mutta ennustaa kuitenkin parempia aikoja, sitten kun kansa oli kärsinyt hyvin ansaitun rangaistuksensa ja päässyt vapaaksi Baabelin vankeudesta. Silloin Herra olisi heittävä heidän syntinsä meren syvyyteen. Kuulostaa vähän kummalliselta korvissamme, että synnit heitetään meren syvyyteen. Mutta se, jonka omaatuntoa synnit raskauttavat, halajaa ja rukoilee, että synnit heitettäisiin meren syvyyteen. Hän toivoo, että hänen syntinsä haudattaisiin unhotuksen syvyyteen. Mutta syntejä ei niin helposti haudata unhotuksen syvyyteen, niiden tultua ihmisen omalletunnolle. Hän ei voi yhtä helposti päästä vapaaksi syneistänsä, kuin hän on niitä tehnyt. Suruttomalla ihmisellä ei oikeastaan ole mitään syntejä omallatunnollansa syystä, että perkele jo aikoja sitten on haudannut ne unhotuksen virtaan.

Pakanoilla oli se usko, ettei yksikään ihminen voinut saada omantunnon rauhaa toisessa maailmassa, ennen kuin hän oli juonut unhotuksen virrasta. Ihmisen piti juoda niin paljon unhotuksen virrasta, että hän unhotti kaikki tyynni. Hänen pitäisi unhottaa ei ainoastaan kaikki syntinsä, vaan myöskin hänen olisi unhotettava koko maallinen elämänsä. Hänen olisi unhotettava kaikki, mitä oli rakastanut maailmassa. Hänen ei ikinä olisi muistettava, että hän on ollut maailmassa. Silloin vasta hän olisi saava omantunnon rauhan.

Mutta tämä unhotuksen virta on nyt peräti kuivunut, niin ettei liene mahdol-

lista unhoittaa vihaa eikä rakkautta, iloa eikä surua, huvia eikä tuskaa. Kaikki, mitä ihminen on tuntenut, ajatellut, puhunut tai tehnyt, täytyy hänen muistaa iankaikkisuudessa, tahtoipa tai ei. Ja siinä on juuri kirous, ettei ihminen voi unhoittaa mitään siitä, mitä hän täällä maailmassa on ajatellut, puhunut ja tehnyt, koska sekin, mitä hän ei ikinä tiedä tehneensä, asetetaan hänen eteensä ja luetaan hänelle viaksi, esimerkiksi niille, jotka ovat olleet armottomia kristityitä kohtaan ja vihanneet heitä sitä itse tietämättä. Heidät tuomitaan tuomion päivänä semmoisista synneistä, joita eivät ikinä tiedä tehneensä. He kysyvät Vapahtajalta: "Herra, koska näimme sinun isoavan, janoavan, outona tai alastonna taikka sairaana taikka vankina, emmekä sinua palvelleet?" Nämä tuomitut vetoavat viattomuuteensa. He eivät tiedä koskaan olleensa armottomia Vapahtajaa kohtaan, ja kuitenkin heidät tuomitaan synneistä, joita eivät ikinä tiedä tehneensä.

Kuinka sitten on käypä sellaisten syntien, joihin he tietävät olevansa syyllisiä? He eivät ikinä voi niitä unhoittaa. Ja siinä on juuri kirous, ettei siellä ole mitään unhotuksen virtaa, joka voisi poistaa muistin. Jos olisi joku, joka voisi heittää heidän syntinsä meren syvyyteen, niin he saisivat omantunnon rauhan. Mutta siellä helvetissä ei ole ketään, joka voisi heittää heidän syntinsä meren syvyyteen. Mutta täällä armonajassa on yksi, joka voi heittää raskautettujen tuntojen synnit meren syvyyteen. Ja juuri Herra voi sen tehdä. Mutta ne, joita synnit eivät rasita, ne eivät tarvitse mitään Vapahtajaa, sillä syntien rangaistus ei vaikuttanut Israelin kan-

saan. He tekivät parannuksen ainoastaan ulkonaisessa suhteessa. He eivät palvelleet näkyväisiä epäjumalia Baabelin vankeuden jälkeen, mutta heistä tuli sen sijaan suuria tekopyhiä, tarkkoja ulkonaisessa jumalanpalveluksessa, mutta ei mitään sisällistä sydämen muutosta tapahtunut. Ainoastaan muutamia harvoja sieluja rupesi heidän syntinsä raskauttamaan. Ja juuri näistä profeetta puhuu päivän tekstissä.

Tosin useat nykyaikana arvelevat, ettei profeetan ennustuksia ole otettava kirjaimellisesti, ettei Vanhassa Testamentissa ollut monta, jotka uskoivat elämää olevan tämän elämän perästä, ettei Jumala voi olla niin väärä, että Hän sallii jonkun maksaa ajallisen rikoksen loppumattomilla rangaistuksilla. Niin arvelevat ne, jotka selittävät Raamattua järkensä mukaan, ettei meillä ole mitään varmaa tietoa ihmisen tilasta kuoleman jälkeen. Ihmisen on siis valittava varma epävarman sijasta, se on, hänen tulee nauttia tämän elämän iloja, käyttää voimansa, tahtonsa ja ymmärryksensä tehdäkseen tämän elämän niin onnelliseksi kuin suinkin mahdollista, sillä Jumala ei voi olla niin ankara, että Hän kieltää viattomia huvituksia, joihin myöskin kuuluu ylensyöminen, ylenjuominen, haureus, tanssi, kortinlyönti, ilveily, ylpeys, koreus ja kiroukset. Kaikki tämä kuuluu tämän elämän viattomiin huvituksiin. Tämä ei ole mitään syntiä, saati vain muuten ollaan rehellisiä ystäviä kohtaan ja eletään siveästi säätynsä mukaan.

Tämmöistä järjellistä puhetta saadaan nykyaikana kuulla. Ja kuitenkin tämän maailman viisaimmat miehet ovat koettaneet todistaa sielun kuole-

mattomuuden ja elämän olemassaolon kuoleman perästä, sekä että tilinteon täytyy seurata siitä, kuinka ihminen on käyttänyt ruumiinsa ja sielunsa tässä elämässä. Tämän maailman viisaat väittävät, että on sängen vähän ihmisiä, jotka ovat oppineet käyttämään järkeään oikein, ja näiden harvojen seassa, jotka ovat oppineet käyttämään järkeään oikein, voivat ainoastaan ne toivoa parempaa elämää, jotka ovat saavuttaneet siveyden korkean perikuvan.

Tämä oppi on jotakin kokonaan toista kuin se oppi, jota nykyajan vapaaajattelijat julistavat, että näet ihminen on luotu nauttimaan kaikkea, mikä on nautittavissa, sillä ei muka kumminkaan tiedetä mitään varmaa ihmisen tilasta kuoleman jälkeen, ja se vähä, mitä siitä tiedämme, on niin himmeää, käsittämättöntä, ja niin kerrassaan vastoin kaikkia järjellisiä mielikuvituksiamme Jumalan vanhurskaudesta, että järjen täytyy kauhistua, kun puhutaan iankaikkisista rangaistuksista, jotka seuraavat ajallista rikosta. Sen tähden ei yksikään suruton ihminen usko olevan mitään helvettiä. Niin, eipä kukaan, joka ei itse ole ollut helvetissä, usko olevan mitään helvettiä. Ja jos on olemassa jokin helvetti, niin sen täytyy olla perkeleitä varten, mutta ei kunniallisia ihmisiä varten.

Jos katselemme Raamattua ja Lutheria, niin huomaamme, että helvetin täytyy olla ei vain perkeleille, vaan myöskin kaikille kunniallisille ihmisille, jotka eivät ole kääntyneet ja uudestisyntyneet. Luther ja hänen seuraajansa tuomitsevat kaikki, joilla ei ole sama usko kuin heillä oli, ja tämän tuomitsemisen vallan Luther oli omistanut itsellensä Jumalan

sanan ja oman kokemuksensa nojalla. Luther oli näet ollut helvetissä ja tiesi siis omasta kokemuksesta, että helvetti oli hänen omassa povessansa. Kun hän oli tunnon tuskissa, silloin hän tunsu, että oli olemassa helvetti. Sen tähden hänen täytyi haaveilla ja mietiskellä kyläkin kauan, kuinka hän tulisi pelastetuksi tästä helvetistä. Ja jollei Luther olisi haaveillut, niin olisimme paavilaisuudessa vielä tänäkin päivänä.

Nykyaikana useimmilla on Lutherin usko ainoastaan pääkallossa, mutta ei sydämessä. Heillä ei ole semmoisia kokemuksia kuin Lutherilla, he eivät ole kokeneet armonjärjestystä sydämessä, vaan ainoastaan paperilla. Sen tähden he eivät tiedä mitään herätyksestä, kääntymisestä ja uudesta syntymisestä, mutta pyhityksen oppia he julistavat kaikella voimalla, ei itsensä tähden, vaan kristittyjen tähden. Vähät siitä, kuinka he itse elävät, kun he väittävät itsellensä olevan oikeuden pitää vapautensa, nimittäin sen vapauden, minkä tämän maailman jumala on antanut heille. Tämän maailman jumala luulee olevansa vapain kaikista olennoista, hän kun on pudistanut yltänsä kaikki siteet, eikä hän usko olevansa minkään korkeamman vallan alainen. Saman lihallisen vapauden luulevat hänen uskolliset palvelijansakin itsellensä olevan, sillä he sanovat kuten juutalaiset: "Me olemme vapaina syntyneet, emme ole kenenkään orjina olleet." Ja missä on sitten tämä vapaus? Se on juuri hengellisessä orjuudessa.

Nyt profeetta sanoo päivän tekstissä: Herra on heittävä kaikki meidän syntimme meren syvyyteen. Ja tämän armolupauksen omistavat nyt itsellensä kaikki

armonvarkaat. He arvelevat, että Jumala on heittänyt kaikki heidän syntinsä meren syvyyteen. Mutta juuri tämän maailman jumala on heittänyt kaikki heidän syntinsä unhotuksen virtaan. He eivät koskaan muista syntejensä. He eivät koskaan ajattele entistä elämäänsä. Heistä tuntuu, ikään kuin Jumala olisi ne unhotanut syystä, että itse ovat ne unhottaneet. Mutta Jumalalla ei ole niin huono muisti kuin armonvarkailla. Eivät he ainakaan koskaan muista, kuinka he ovat menetelleet Vapahtajaa kohtaan, kun hän tuomiopäivänä nuhtelee heitä kovuudesta ja armottomuudesta häntä kohtaan. He eivät sano koskaan nähneensä Vapahtajaa missään hädässä, ja kuitenkin hän tuomitsee heidät niistä rikoksista, joita he eivät koskaan tiedä tehneensä.

Nyt tarkoittaa profeetta katuvaaisia, parannukseen kääntyneitä, murheellisia, kun hän päivän tekstissä kirjoittaa: Herra kääntyy ja armahtaa meitä ja polkee alas meidän pahat tekomme ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää. Mutta murheellisia on nykyään harvassa. Niitä ei ole pilkkaajien seassa, jotka vihaavat ja vainoavat kristityitä ja luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen siinä, että tappavat Kristuksen opetuslapsia. Emme löydä katuvaaisia kapakoitsijain ja juomarien seasta. Emme löydä särjetyitä sydämiä huorintekijäin ja huorain seasta, jotka rakastavat hekumaa enemmän kuin Jumalaa. Emme löydä murheellisia Jeesuksen opetuslapsia suuren joukon seasta, joka huutaa: ristiinnaulitse, ristiinnaulitse! Heitä ei löydetä Nikodeemuksen ystävien seasta, jotka eivät puhu sanaakaan, kun Vapahtajan henki on vaarassa.

Ainoastaan niiden seasta, jotka itkevät ja parkuvat, löydetään heidät niiden murheellisten opetuslasten seasta, jotka näkevät Ristiinnaulitun vuodattavan verensä ristillä heidän syntiensä tähden, ja jotka kuulevat hänen huutavan: “Minun Jumalani, minun Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Näiden murheellisten opetuslasten seasta löydämme totisen kristillisyyden aineita, ja heitä profeetta tarkoittaa, sanoessansa: “Herra kääntyy ja armahtaa meitä ja polkee alas meidän pahat tekomme ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää.”

Kuinka on nyt teidän laitanne, murheelliset Jeesuksen opetuslapset? Uskoteko Herran tahtovan armahtaa teitä? Jos tahdotte autuaaksi tulla, niin teidän täytyy uskoa, että Herra on heittänyt kaikki teidän syntinne meren syvyyteen. Semmoisen uskon opetuslapset saivat helluntaipäivänä, kun he saivat Pyhän Hengen.

Maria Magdaleena istuu vielä itkemässä Kristuksen haudalla. Hän ei usko, että hänen taivaallinen ystävänsä on elossa ja että hän on hänen edesssänsä. Mutta kohta hänen silmänsä aukenevat. Hän on tunteva hänet äänestä. Hän saa syleillä hänen polviansa. Hän saa nähdä hänet kirkastettuna. Hän saa nähdä hänen astuvan Isänsä tykö. Hän saa nähdä hänet Siionin vuorella kirkastettuna niissä viidesä haavassa, jotka hän on saanut rakkautensa tähden. Siellä Maria Magdaleena saa kiittää, ylistää ja kunnioittaa häntä, kun hän on ylen heikko ylistämään häntä täällä. Hän saa nauttia autuaallista näkemistä iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen.

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Mutta ei heitä sanan kuulo mitään auttanut, koska he eivät niitä uskoneet, mitä he kuulivat.

Pyhä Paavali puhuu juutalaisista, jotka eivät uskoneet, vaikka he niin paljon kuulivat Kristuksesta. Ja sen tähden sanan kuulo ei heitä auttanut. Jos me tahoisimme ymmärtää, minkä tähden juutalaiset eivät uskoneet Kristusta oikeaksi, vaikka he niin paljon kuulivat ja näkivät, niin meidän täytyy päättää, että sama este niillä oli, kuin nyt on suruttomilla, että he paatuivat sanan kuulemisesta. Ja koska he näkivät niin paljon viikoja Kristuksessa, eivät he uskoneet hänen oppiansa oikeaksi.

Nyt sanovat muutamat: "Kyllä oppi oikea on, mutta heidän elämänsä ei ole oikea." Ja muutamat sanovat suoraan: "Ei ole oppikaan oikea, koska elämä ei ole oikea." Mutta mistäs perkeleen orjat tietävät, mikä oikea oppi on? Jos he tuskin ymmärtävät, mikä oikea elämä on, niin vielä vähemmin he ymmärtävät, mikä oikea oppi on. Siihen tarvitaan Pyhän Hengen ylösvaistus. Me kuulemme, etteivät opetuslapset ymmärtäneet paljon mitään Vapahtajan opista ja elämästä, ennen kuin hän avasi heidän ymmärryksensä kirjoituksia ymmärtämään.

Mitä saattaa suruton ihminen ymmärtää Jumalan sanasta? Koska vihollinen on kääntänyt ympäri heidän silmänsä, niin näkee hän taivaan helvetissä ja kadotuksen taivaassa. Väärän uskon hän pitää oikeana, ja oikean opin vääränä. Niin kuin yksi profeetta kirjoittaa: "He vihaavat sitä, joka oikein opettaa." Tämän sokeuden tähden ja paatumuksen tähden ei auta sanan kuulo juutalaisia

mitään. Eikä auta myös tämän aikaisia juutalaisia, vaikka he kuulisivat kuinka paljon, koska he eivät usko.

Mutta joku sanoo: "Ei se ole oikea oppi, joka paaduttaa ihmisiä. Miksi ei saarnata evankeliumia, niin me uskosisimme? Miksi ei, jos Mooses ja profeetat olisivat saarnanneet evankeliumia, ja jos Johannes ja Vapahtaja olisivat saarnanneet evankeliumia paatuneille, niin me myös saarnaisimme evankeliumia. Mutta koska Mooses ja profeetat eivät ole saarnanneet evankeliumia muille kuin niille, joilla nöyrä ja särjetty henki on, niin emme mekään tohdi saarnata evankeliumia muille, kuin semmoisille, joilla nöyrä ja särjetty henki on. Ja kun Jeesus ei ole saarnanut evankeliumia muille, kuin ainoastansa köyhille, niin emme tohdi saarnata evankeliumia muille, kuin köyhille.

Mutta paatuneille ei pidä muuta saarnattaman, kuin mitä Mooses ja profeetat ovat saarnanneet, jos he kuulevat eli eivät. Sillä semmoinen ihminen ei huoli laista, eikä myös evankeliumista. Jos he polkevat Jumalan lain jalkojensa alle, niin he myös polkevat evankeliumin. Jos he ylenkatsovat Jumalan ankaran vanhurskauden, niin he myös ylenkatsovat Jumalan ja Jumalan laupeuden. Ja Jumala on sanonut Moosekselle: "Niitä minä vihaan, jotka minua vihaavat. Ja niitä minä rakastan, jotka minua rakastavat."

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, minkäkaltainen elämä niillä on, jotka vihaavat Luojaansa, ja minkäkaltainen ihmisten ylimmäinen pappi Kristus on. Mutta se suuri Israelin Paimen, joka on antanut henkensä lammasten

edestä, tukekoon ja vahvistakoon heikkomieliisiä, että he jaksaisivat seisoa siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa loppuun asti. Kuule, sinä ylimmäinen pappi, katuvaisten ja murheellisten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Sillä ei meillä ole se ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän heikkouttamme armahtaa, vaan se, joka kaikissa kiusattu on, niin kuin mekin, mutta kuitenkin ilman syntiä. Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille ja sanoo: "Ei meillä ole se ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän heikkouttamme armahtaa." Ja niistä Paavalin sanoista arvataan, että Kristus on kristittyjen ylimmäinen pappi. Mutta kuka siis on suruttomain ylimmäinen pappi?

Suruttomat tahtovat tehdä Kristuksen kuninkaaksi, mutta ei hän saata olla suruttomain kuningas. Kuinka hän saattaa olla suruttomain ylimmäinen pappi, koska he tallaavat hänen verensä ja pilkkaavat hänen kyöneleitänsä? Hänen verensä on tosin kaikkien edestä vuodatettu. Sovintoveri on tippunut sotamiesten päälle, mutta se veri pitää oleman todistuksena, että he ovat Vapahtajan murhaajat. Kaikki heidän vaatteensa, muotonsa ja kätensä ovat verissä, koska he tulevat helvettiin. Eikä se veri lähde, vaikka he kuinka pesisivät itseänsä tulijärvessä lipeällä ja saippualla. Se veri, joka on murhamiesten päälle tippunut, on paras todistus heitä vastaan, että he ovat sen murhatyön tehneet. Kaikki suruttomat ovat Vapahtajan murhaajat, sillä Pietari saarnasi helluntaina: "Te tapoitte Kunian Herran!" Mutta harvat saivat pis-

toksen sydämeen siitä Pietarin soimauksesta.

Nyt ovat suruttomat kuulleet täällä sen soimauksen monta kertaa, mutta eivät he ole vielä saaneet pistosta sydämeen. Eivät he ole vielä saaneet sitä syntiä tuntuksensa päälle. Eivät he ymmärrä, kuinka he olisivat siinä synnissä osalliset. He ovat viholliset ymmärryksen puolesta, niin kuin Saulus, joka vainosi kristityitä, eikä ymmärtänyt, että hän olisi vainonnut Jeesusta, ennen kuin silmät aukenivat Damaskon tiellä. Siellä hän sai kuulla tämän soimauksen: "Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat." Itse siveyden perkele tuomitsee huoria ja varkaita, mutta kristittyjen vainoojat pääsevät vapaaksi kaikesta edesvastauksesta omanvanhurskauden oikeudessa, sillä perkeleen orjat antavat kristittyjen vainoojille passin ja todistuksen, että he saavat vihata ja vainota niitä. Sillä perkele vihaa kristityitä juuri vereen asti. Mutta huoria ja varkaita hän ei vihaa, vaikka he tekevät isänsä kunniamaksi maailmassa. Mutta kunnian perkele ei tahdo juuri kunniamaksi tulla. Sentähden hän moittii niitä, jotka ovat ylen ryötät, niin kuin huorat ovat. Mutta niitä ei perkele vihaa ollenkaan, jotka ahdistavat kristityitä lain voimalla, sillä hän on saanut sen ylösvalaistuksen helvetistä, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget.

Tässä on nyt sotamiehiä, jotka ovat Kristuksen verta vuodattaneet, ja sovintoveri on tippunut heidän päällensä. Annas nähdä, millä lailla he saattavat pestä itsensä puhtaiksi siitä verestä, ennen kuin he tulevat oikeuden eteen, sillä sovintoveri on paha tarttumaan tuntoon,

vaikka he freistaisit puhdistaa tuntoansa lohikäärmeen verellä. Tässä on pilkkaajat ja Jeesuksen ristin viholliset, jotka vääntelevät päätänsä ja pilkkaavat sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunnattua Kuningasta. Tässä on armonvarkaat, jotka luulevat, että Kristus on heidän ylimmäinen pappinsa. Ja tässä on maailman joukko, joka panee Jeesuksen ristin ristinkantajan päälle. Tässä on yhteinen suruton kansa, joka tulee silmiänsä huvittamaan siinä katsannossa. Ei ole tietoa, onko monta, jotka lyövät rintoihinsa, koska he näkevät, minkäkaltaisella huudolla Jumalan Poika kuolee.

Koska Jumalan Poika ei saata olla suruttomien ylimmäinen pappi sen tähden, että he pilkkaavat häntä jumalattomalla elämällensä, niin täytyy hänen olla kristittyjen ylimmäinen pappi, joka meidän heikkouttamme armahtaa. Kristityillä on paljon heikkoutta, jota Kristus armahtaa, koska he tuntevat heikkoutensa. Niin kuin minä uskon, että kristityt tuntevat heikkoutensa, että he tarvitsevat joka päivä armahtamista. Meillä ei ole senkaltainen ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän heikkouttamme armahtaa.

Maailman ylimmäiset papit eivät armahda kristittyjen heikkoutta, vaan suruttomia he armahtavat. Huoria ja varkaita he korjaavat taivaan valtakuntaan, mutta meidän ylimmäinen pappimme korjaa katuvaisia, murheellisia ja maailmalta ylenkatsotuita. Meidän ylimmäinen pappimme korjaa riettaan huoria, koska he katuvaisella ja särjetyllä sydämellä tulevat hänen tykönsä. Meidän ylimmäinen pappimme on uhrannut itsensä sovintouhriksi meidän edestämme

ja manaa hyvää sanomattomilla huokauksilla meidän edestämme. Ja hän tulee katsomaan missä siivossa morsian on. Amen.

1. Jäljennös / Naimakan jäljennöskirja / Kolarin kirkonarkisto /

2. Jäljennös / Lainion museon jäljennöskirja (alku puuttuu) /

Apostoli Jaakob kirjoittaa kristityille uskosta ja töistä, ja osoittaa, että usko ilman töitä kuollut on, jonka tähden muutamat raamatunselittäjät luulevat, että Jaakob on kirjoittanut Paavalin oppia vastaan. Koska nimittäin Paavali on kirjoittanut, että Aabraham tuli vanhurskaaksi uskosta, niin kirjoittaa Jaakob, että Aabraham tuli vanhurskaaksi töistä.

Mutta ei se ole niin, kuin maailmanviisaat luulevat, että toinen apostoli on ollut toista vastaan. Koska kuollut usko jo silloin rupesi ilmoittamaan itsensä kristittyjen seassa, sen tähden apostoli Jaakob on niin kova vaatimaan töitä. Nimittäin semmoisia töitä, jotka uskon hedelmäksi kutsutaan. Jos me nyt tutkimmme, minkäkaltaisia töitä Jumala vaatii uskovaisilta, niin me näemme siitä samasta epistolasta, jossa Jaakob kirjoittaa siitä kuolleesta uskosta, että Aabrahamin usko on vaikuttanut hänen töissensä, ja että usko on töistä täydelliseksi tullut.

Tässä paikassa osoittaa nyt Jaakob, että Aabrahamin työt ovat seuranneet hänen uskostansa. Ei ole nimittäin Aabraham perustanut uskoansa töihin, mutta työt ovat seuranneet uskosta. Kaikki omanvanhurskauden palvelijat perustavat paljon töittensä päälle, ja mitä puuttuu siveydestä, sen he makaavat armolla. Mutta armonvarkaats omistavat itsellensä armonlupauksia ilman totista katumusta, ilman sydämen ja mielen muutosta. Ja ne ovat suurimmat armonvarkaats, jotka rakentavat autuutensa toivon tulevaisen katumuksen päälle. He tietävät kyllä, että katumus on tarpeellinen, mutta lykkäävät sen

kuolemaan saakka. Ja silloin he tuntevat, että se on hiljainen.

Ei ole apostoli kirjoittanut semmoisille armonvarkaille, jotka lykkäävät katumuksensa tulevaiseksi ajaksi. Sillä ne ovat törki suruttomat, jotka elävät kaikenlaisissa ehdollisissa synneissä, niin kuin juopumuksessa, huoruudessa, varkaudessa, kirouksessa, tappeluksessa, ahneudessa ja muissa lihan töissä, joita Paavali luettelee ja tuomitsee, todistaen, että semmoisten ei pidä Jumalan valtakuntaa perimän. Mutta apostoli Jaakob kirjoittaa semmoisille kristityille, joissa maailmanrakkaus oli valan päällä.

Tämä onkin pahin vihollinen, joka jonkun luvallisuuden alla tahtoo tulla kristittyjen päälle, niin pian kuin omatunto nuokkuu, eikä ole valvomassa. Pian maailma varastaa sydämen ja hengellinen elämä sammuu. Ja me olemme jo ennen saarnanneet, kuinka kristityille käy, koska viisaat makaavat tyhmin kanssa, että kuollut usko siitä pian tulee. Niin Jaakob oli huomannut, koska hän kirjoitti kristityille siitä kuolleesta uskosta, joka silloin jo rupesi tuntemaan kristityissä. Ei ole Jaakob ilman syytä nuhdellut kristityitä, vaan hän on nähnyt, että elävä usko rupesi kuolleeksi uskoksi muuttamaan.

Semmoinen uskon muutos tapahtuu havaitsematta, koska viisaat rupeavat makaamaan ynnä tyhmin kanssa. Ja silloin ei ole uskossa vika, mutta tunnossa on vika. Valitettavasti tahtoo moni kristitty, niin kuin Jaakobin seurakunnassa, tulla tunnottomaksi. Ja koska tunto loppuu, niin jää kyllä usko, mutta siinä ei ole enää uskon hedelmät,

niin kuin Jaakob kirjoittaa, että usko ilman töitä kuollut on.

Ei ole asiat hyvin kristittyjen kanssa, jos tunto nukkuu. Ei hän enää tunne oikein syntiä, eikä kärsi nuhdetta. Ei hän enää muista, että Jumala saattaa niin hyvin vihainen olla, kuin hän armollinen on. Muistakaa, kuinka Daavid teki, koska omatunto oli nukkunut. Hän rupesi kauhistavaisia töitä tekemään, ja kuitenkin uskoi, että Jumala on armollinen, vaikka kaikki synnintunto oli loppunut.

Ei ole enää monta sielua, jotka jaksavat valvoa ja kilvoitella kalliimmassa uskossansa ja seisovaiset olla siinä suuressa sodassa perkelettä, maailmaa ja omaa lihaa vastaan. Moni on alkanut Hengessä ja päättänyt lihassa. Rukoilkaa te harvat sielut, jotka vielä jaksatte ylhäällä olla, että se suuri Ristinkantaja varjेलisi teitä, ettei vihollinen pääsisi teitä nukuttamaan siihen asti, että öljy lampusta loppuu, ja sitten iankaikkiseen uneen painamaan. Kuule, sinä ensimmäinen Herättäjä, katuvaisten ja usko-vaisten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Teksti: Ef. 2: 8: ”Sillä armosta te olette autuaaksi tulleet uskon kautta, ja ette itse teistänne. Jumalan lahja se on.”

Pyhä Paavali kirjoittaa kristityille, kuinka Jumala oli heidät ensinnä herättänyt ja uskoon saattanut. Sen tähden nämä sanat eivät kuulu pakanoille, eikä niillekään, jotka ovat uskosta pois langenneet. Mutta etteivät kristityt omistaisi itsellensä Jumalan Hengen töitä, niin kuin se olisi heidän oman voimansa kautta tapahtunut, muistuttaa apos-

toli heitä, että Jumalan armo se on ollut, mutta ei oma teko. Katselkaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka paljon kristillisyydessä on omaa tekoa, ja mikä on armosta.

Me olemme usein puhuneet ihmisen omasta voimasta, eli kuinka paljon luonnollisella ihmisellä on omaa valtaa parantamaan itsensä, ja olemme Luthe-ruksen kanssa päättäneet, ettei ole ihmisellä omaa valtaa kristillisyyden pääasiassa. Ei ihminen saata omalla voimalla parantaa sitä pahaa sydäntä. Ei hän saata omalla voimalla uskoa Kristuksen päälle eli hänen tykönsä tulla, vaan Pyhä Henki on siihen kutsunut ja lahjoillansa valaissut. Ei hän saata omalla voimalla vaikuttaa itsellensä jumalanpelkoa eli rakkautta Jumalaa kohtaan.

Sanalla sanottu, mitä pääasiaan tulee kristillisyydessä, ei hän saata vaikuttaa mitään: ei murhetta eikä katumusta, ei uskoa, eikä rakkautta, vaan kaikki nämä asiat ovat Pyhän Hengen työ. Ja sen tähden sanoo Paavali rukouspäivän tekstissä: ”Armosta te olette autuaaksi tulleet uskon kautta, ja ette itse teistänne. Jumalan lahja se on.” Tämä nyt kuuluu kristityille, mutta suruttomille ei ole Jumalan armo vielä tapahtunut. Eli jos muutamille olisi tapahtunut, niin he ovat sen armon tuhlanneet, ja vetäneet suuremman tuomion päällensä. Mutta tämä kuuluu suruttomille, mitä Paavali kirjoittaa roomalaisille (Room. 1: 18): ”Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkien ihmisten jumalattomuuden ja vääryyden tähden, jotka totuuden vääryydessä pitävät.” (Room. 2: 9): ”Murhe ja vaiva kunkin ihmisen sielun päälle, joka pahaa tekee.”

Onkos sitten suruttomilla oma valta? Vai onkos kaikki jäsenetkin annetut saatanan haltuun? Ei, mutta he antavat itse jäsenensä saatanan haltuun. Suruttomilla on vielä oma valta jäsentensä päälle. Eivät he ole pakotetut juomaan, kiroamaan, tappelemaan, huorin tekemään ja varastamaan, mutta he ovat itse antaneet jäsenensä saatanan haltuun, ja sen tähden he vetävät suuremman tuomion päälensä. Jos suruttomat tekisivät ulkonaista parannusta, niin tulisi Jumala heille avuksi. Mutta eivät he tee sitä, vaikka Johannes Kastaja saarnasi: "Tehkää parannus! Taivaan valtakunta on läsnä."

Ja joka ei tee ulkonaistakaan parannusta, hänellä ei ole halua autuaaksi tulla. Niin kuin suruttomat tällä ajalla elävät, juovat, kiroavat, tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Se ei ole luonnollisen ihmisen elämä, vaan se on juuri riivatun ihmisen elämä.

Paremmiin kastamattomat pakanat elävät, sillä niillä on pelko, että heidän jumalansa suuttuu, jos ne ylen paljon pilkkaavat häntä. Mutta näillä ei ole pelkoa ollenkaan Jumalasta, että hän rankaisee heitä. Vaan jota enemmän Jumala rankaisee kalliilla ajalla, sen enemmän he yltyvät ja paatuvat. Jumalan sanaa he katsovat ylen. Ja kristityitä, jotka heitä varoittavat sielunvaarasta, niitä he pilkkaavat. Koreus ja huoruus sekoittavat järjen, etteivät he ymmärrä tätä maallistakaan elämää toimittaa, että he tulisivat aikaan tässä maailmassa.

Siitä on tullut se köyhäin paljous, jotka nyt tahtovat toisen vaivasta elää. Sillä synti rankaisee itsensä jo tässä maailmassa, ja vielä laveammalta rangaistaan. Jotka nuoruudessa ovat käy-

neet verassa ja silkissä, tulevat pian traasuperkeleeksi. Eikä vielä kukaan tule viisaammaksi, vaikka he näkevät, kuinka niille on käynyt, jotka ennen nuorempana ovat koreita kantaneet. Kaikki nämä maalliset vaivat tulevat synnin orjille jo tässä elämässä, jos parannusta ei tule. Ja kaikki nämä suruttomat ovat vielä niin ylpeät, että he aikovat itse vastata, jos vahinko tulee sielulle. Vaikka he nyt jo ovat niin huonot, etteivät he jaksa itse vastata siitä vahingosta, kuin on tullut ruumiille koreuden kautta, ylpeyden kautta, juopumuksen ja huoruuden kautta.

Tämän päivän evankeliumi ei kuulu ollenkaan suruttomille, mutta armoitetuille sieluille se kuuluu: Armosta te olette autuaaksi tulleet, uskon kautta, ja ette itse teistänne. Jumalan lahja se on. Näistä Paavalin sanoista kuuluu, niin kuin olisivat kristityt tahtoneet itse omistaa itsellensä yhden osan Pyhän Hengen vaikutuksista. Niin kuin he olisivat itsekin vaikuttaneet jotakin omaksi parannukseksi. Ja kyllä on omarakkaus valmis omistamaan jotakin Pyhän Hengen vaikutuksista, jos omavanhurskaus pääsee jutamaan armon eteen.

Mutta tämän päivän tekstissä ottaa Paavali pois kristityiltä kaiken oman ansion, kaiken oman hyvyden. Ja minä luulen, että kaikki kristityt, jotka itsensä tuntevat, eivät saata omistaa mitään Pyhän Hengen vaikutuksista, eli ajatella, että he olisivat itse vaikuttaneet heräyksen, katumuksen, uskon, rakkauden eli mikä ikänensä mahtaa olla, kuin totiseen kristillisyyteen kuuluu, vaan kaikki on Jumalan lahja. Kaikki on annettu ilman. Mutta eivät kaikki tahdo lahjaksi

ottaa. Muutamat tahtovat tienata autuutta omalla parannuksella ja paremmalla katumuksella. Ja he tienaaavat niin kauan, että he viimein saavat tienata helvetissä, jos he eivät rupea syntisenä ja riettaan kaltaisena uskomaan Herran Jeesuksen päälle.

Älkää tienatko. Ei tule ansiosta mitään, vaan Jumalan lahja se on. Ja ottaa Jumalan lahja vastaan kiitollisuudella. Tänä päivänä on hän vielä tarjoamassa apunsa murheellisille ja katuvaisille sieluille. Tänä päivänä hän vielä osoittaa haavojansa uskottomille. Tänä päivänä hän vielä hakee kadonneita lampaita Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Tänä päivänä hän vielä huutaa: Tulkaa minun tyköni, jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja minä tahdon virvoittaa teitä. Tänä päivänä hän vielä kysyy: Eikö kymmenen puhdistettu, kussasta yhdeksän ovat?

Vielä tänä päivänä se rakas Vanhin hakee sinua, tuhlaajapoika, joka olet eksynyt Isän talosta vieraalle maalle, missä ei sinulle anneta rapaakaan ruuaksi. Rientäkää Vanhimman tykö tänä päivänä. Kuka tietää, jos hän huomenna on tarjoamassa teille armoansa. Kukaties huomenna on hän mennyt niin kauas, ettei silmä näe, eikä korva kuule. Silloin pitää teidän huutaman, eikä yksikään vastaa. Teidän pitää kolkuttaman, eikä yksikään avaa.

Ne harvat sielut, jotka tuntevat, että se autuus, jonka Jeesus, Jumalan Poika, on heille ansainnut viattomalla piinallansa ja kuolemallansa, on Jumalan lahja. Ja tuntevat myös niin kauan, kuin jaksavat valvoa ja kilvoitella heidän

kalliimmassa uskossansa, he tuntevat, sanon minä, että armosta ja ilman ansiota on Jumalan Poika heitä armahtanut, ja suurella tuskalla ja vaivalla heidän syntinsä maksanut, piinallansa ja kuolemallansa heidän sielujansa helvetistä lunastanut, taivaaseen astumisellansa heidän uskonsa vahvistanut, esirukouksellansa Isän tykönä suojellut ja vanhurskaudellansa heidän syntinsä peittänyt. Nyt hän on astunut ylös taivaaseen valmistamaan opetuslapsillensa sijaa Isän majassa.

Olettekos nyt ottaneet häntä edesvastaajaksi Isän tykönä, koska se kavalalla päällekantaja aina seisoo sen päälle, että te olette huorat ja varkaat, ja vaatii, että Jumalan pitää tuomitseman teitä ansion jälkeen? Kukas nyt teidän edestänne vastaa Isän tykönä, koska se kavalalla Jumalan lasten päällekantaja seisoo Jumalan istuimen edessä kantainyötä ja päivää teidän päällemme, että te teette syntiä joka päivä, ja sanoo, ettei semmoiset ole kristityt, jotka niin paljon syntiä tekevät?

Kukas pitää teidän edestänne vastaaman siinä suuressa oikeudessa, jos ette ole ottaneet sitä suurta Ristinkantajaa edesvastaajaksi Isän tykönä? Ette te taida itse vastata, niin kuin suruttomat, jotka aikovat itse vastata. Paras neuvo on, että kaikki katuvaiset ottavat Jumalan Pojan edesvastaajaksi, joka saattaa päällekantajan suun kiinni tukkia. Te näette, että tämä elämä on lyhykäinen ja vaivalloinen. Ja koska se paras on ollut, niin se on tuska ja vaiva ollut. Ei teillä täällä ole pysyväistä kaupunkia, vaan te olette kulkijat ja pakevaiset iankaikkisuutta kohti.

Jeesuksen opetuslapset ovat vihatut ja vainotut tässä maailmassa. Ei heillä ole tässä viheliäisessä maailmassa mitään hauskaa, vaan he ovat niin kuin muukalaiset vieraalla maalla. Mutta maailma iloitsee ja riemuitsee siinä surkeassa sokeudessa. Mutta pian muuttuu maailman ilo murheeksi. Mutta opetuslasten murhe kääntyy iloksi, eikä yksikään ota heidän iloansa pois. Silloin pääsevät kalliisti lunastetut sielut iloitsemaan Karitsan häissä. Ne jotka täällä ovat olleet murheessa ja ahdistuksessa uskonsa tähden. Silloin saavat he katsella sitä suurta Ristinkantajaa ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, joka seisoo Siionin vuorella, ja kaikkia pyhiä enkeleitä hänen kanssansa. Silloin saavat he kuulla niiden sadan ja neljän viidettä kymmentä tuhannen veisaavan uutta virttä Karitsan istuimen edessä valkeilla vaatteilla puettujen joukossa. Silloin saavat ne, jotka voittavat, elämän kruunun kantaa.

Siinä on se suuri päämaali, johon teidän pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän. Koska pääskysen pojille kasvavat siivet, silloin pääsevät he lentämään korkeaan ilmaan. Ja maailman pitää jäämän niin kuin pallo. Ja kaikki tiaiset, pääskysset ja satakielet pääsevät pian siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko paistaa pään päällä. Kussa kaikki kyneleet pyyhitään pois. Ja kaikki huokaukset loppuvat. Siellä saavat pienet lintuset istua elävän Viinapuun oksain päällä ja laulaa kiitosta sille suurelle Luojaalle, joka heille hengen antanut on. Ja lapset huutavat siinä uudessa Jerusalemissa: Hoosianna Daavidin Pojalle. Amen.

Lähteet:

1. Jäljennös (kokonainen) / Kuksun kopiokirja / P. Raittilan kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /
2. Jäljennös (1 sivu) / Aunon kokoelma / SKHS / Kansallisarkisto Helsinki /

Mutta tämä on tuomio, että valkeus tuli maailmaan. Ja ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä, kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olivat pahat.
Joh. 3: 19

Te olette ilman epäilemättä kuulleet, että koska Jeesus tuli maailmaan ja rupesi opettamaan ihmisiä, kuinka heidän piti elämän, jotta he välttäisivät kadotuksen, niin he suuttuivat hänelle. He vihastuivat hänelle, koska hän tahtoi nuhdella heidän pahoja tekojansa. Jos hän olisi luvannut heille hopeaa tai kultaa, niin he olisivat mielellänsä uskooneet hänen päällensä. Jos hän olisi luvannut heille maailman kunniaa ja hyviä päiviä, niin he olisivat mielellänsä ottaneet hänet vastaan.

Ja senkaltaista Vapahtajaa he odottivat, joka ruokkisi heitä ilman. Senkaltaista Lunastajaa he odottivat, joka tekisi heitä rikkaiksi ja herroiksi maan päällä. Mutta koska nyt Jeesus ilmestyi köyhyydessä, eikä luvannut kellekään maailman tavaraa ja kultaa, iloa ja hekumaa, vaan sitä vastaan soimasi heitä vääryydestä, ja tahtoi, että heidän pitää parantaman heidän elämäänsä, silloin he rupesivat häntä vihaamaan ja ylenkatsomaan. Ja viimein he tappoivat hänet niin kuin murhamiehen. Senkaltaisen lopun hän näki jo edeltä päin, ja että koko maailma oli häntä vihaava, niin kuin he myös vihasivat häntä. Sen tähden sanoo hän Nikodemukselle: Valkeus tuli maailmaan, mutta ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olivat pahat. - - - (katkos käsikirjoituksessa) - - - vaaria, vaikka koko ihmisen meno ja elämäkerta on niissä

vertauksissa ikään kuin maalattu heidän silmänsä eteen. Koska hän näki, sanon minä, etteivät ihmiset huolineet hänen manauksistansa, vaikka hän välistä itki heidän sokeutensa ja kovakorvaisuutensa yli, silloin täytyi hänen ruveta soimaamaan heitä. Hän sanoi heille kohdastansa totuuden. Mutta silloin vasta he suuttuivat hänelle, ja tahtoivat juuri hengen päälle käydä, niin kuin he myös tekivät. Erinomattain herrasväki oli kovin vihassa hänelle, koska hän ilmoitti heidän pahuutensa yhteiselle kansalle ja nuhteli heitä heidän komeutensa ja vääryytensä tähden. Eikä yhteinen kansakaan pitänyt hänestä mitään, niin kuin me näemme heidän huudostansa maaherralle: "Ristiinnaulitse!"

Mutta luuletteko te nyt ihmisten paremmin vastaanottavan Jeesuksen persoonaa, jos hän nähtävästi rupeaisi vaeltamaan meidän keskellämme, ja näkisi meidän elämämme, ja rupeaisi soimaamaan yhtä ja toista heidän vääryytensä tähden? Ei suinkaan, vaan pahemmin he vielä vihaisivat häntä, kuin juutalaiset ovat vihanneet. Sillä kuinka ja koska luonnollinen ihminen kärsii soimauksia kuulla? Hän, joka mielestensä on niin hyvä ja kunniallinen mies, ettei kukaan mahda olla hänen vertaisensa. Hänenkö pitää kärsiä kuulla soimauksia yhdeltä mieheltä, joka ei ole minkään väarti, ja joka käy ympäri maata, niin kuin kerjäläinen, ja noituedellansa parantaa muutamia sairaita. Ja Belsebubin avulla ajaa perkeleitä ulos.

Minä luulen, että jos senkaltainen mies nyt ilmestyisi maailmaan ja nuhtelisi tämän maailman ihmisiä heidän jumalattoman elämänsä tähden, niin he

vihaisivat häntä vielä enemmän, kuin juutalaiset vihasivat Jeesusta. Sillä ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä, kuin valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat.

Jos tulisi maailman suuri herra, joka hyvin syöttäisi ja juottaisi heitä, ja kiittäisi heitä kunniallisiksi miehiksi, niin sinä näkisit, kuinka maailmanlapset juoksisivat hänen peräänsä ja kiittäisivät häntä hyväksi. Sillä senkaltaista miestä he tahtoisivat mielellänsä kunnioittaa. Se olisi heille soma kuninkaaksi, joka ei ainoastansa ruokkisi heitä ilman, vaan antaisi heidän elää, niin kuin he itse tahtoisivat.

Mutta jos tulisi kiivas opettaja, joka ei ainoastansa soimaa ihmisiä heidän jumalattomasta elämästänsä, vaan myös uhkaa Jumalan rangaistuksella ja ennustaa heille pahaa, niin sinä näkisit, kuinka maailman suuret herrat, rikkaat ja maailman vuoksi kunnialliset miehet rupeaisivat ylenkatsomaan ja vihastumaan hänelle, ja etsimään tilaa saadaksansa hänet kiinni jossakussa asiassa, jotta he pääsisivät kantelemaan hänen päällensä lain edessä, ja saisivat hänet hengiltä pois.

Senkaltaiset ovat ihmiset aina olleet niitä kohtaan, jotka tahtovat heitä neuvoa ja nuhdella. Niin tekivät juutalaiset Jeesukselle. Niin he vielä nytkin tekisivät Vapahtajalle, jos hän olisi elävänä vaeltamassa meidän keskellämme. Sillä ei meidän tarvitse uskoa, että juutalaiset olivat pahemmat muita ihmisiä. He pitivät samankaltaista elämää, kuin muutkin maailmanihmiset pitävät. He luulivat olevansa hyvät ja kunnialliset miehet, niin kuin mekin. He luulivat tule-

vansa autuaaksi, niin kuin mekin. Ainoastansa he välttäisivät niitä julmempia rikoksia, jotka Mooseksen laissa olivat kielletyt. Heillä oli myös pappeja ja kirkkoja ja kirjoja, niin kuin meilläkin. He tahtoivat olla vapaat kaikesta raskautuksesta ja ulosteesta, niin kuin mekin. Ja he pitivät sen sangen pahana, että he olivat joutuneet pakanallisen esivallan alle ja odottivat aina senkaltaista Vapahtajaa, joka päästäisi heitä siitä vallasta, ja tekisi heitä ylimmäiseksi kansaksi koko maan päällä.

Koska nyt Jeesus ilmestyi suuressa köyhyydessä, ja tahtoi vapahtaa heitä, ei maallisesta, vaan hengellisestä orjuudesta, ja rupesi vielä päälliseksi soimaan heitä, ja nuhtelemaan heidän joutavan elämänlaatunsa, niin he suuttuivat hänelle ja kävivät hänen henkensä päälle. Mutta luuletteko te tänäaikaisten ihmisten paremmin kuuntelevan Jeesuksen oppia eli opetuksia, jos hän olisi vaeltamassa meidän keskellämme ja näkisi, kuinka tänäaikaiset ihmiset elävät, ja nuhtelisi heitä heidän jumalattomuudestansa, soimaisi yhtä ja toista heidän vääryydestänsä ja uhkaisi heitä Jumalan rangaistuksella, jotta he heittäisivät pois heidän joutavat ajatuksensa, joilla he vaivaavat heidän ruumistansa ja sieluansa kelvottomissa asioissa?

Minä luulen, että nekin, jotka luulevat olevansa Jeesuksen parhaat ystävät, suuttuisivat hänelle ja sylkisivät häntä vasten suuta, jos hän rupeaisi sanomaan heille, niin kuin Nikodeemukselle: Sinä olet mestari Israelissa, etkä tiedä vielä näitä, kuinka uusisyntyminen tapahtuu. Et tiedä vielä, että jokaisen ihmisen, joka tahtoo autuaaksi tulla, pi-

tää uudesti syntymän, pitää muuttaman elämänlaatunsa ja tuleman kokonansa toiseksi ihmiseksi.

Tämän päivän pyhässä tekstissä annetaan meille tiettäväksi, kuinka Jumala vapahtaa hänen lapsiansa pimeyden vallasta, ja saattaa heitä hänen rakastetun Poikansa valtakuntaan. Siitä tulee meille sovelias tila perään ajattelemaan: Mikä ihmeellinen muutos pitää tapahtuman ihmisen kanssa, ennen kuin hän pääsee pimeyden vallasta, ja pääsee vapaaksi synnin orjuudesta. Mutta Jumala, joka meitä kaikkia kutsunut on valkeuden osallisuuteen meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, tehköön meidän sydämemme soveliaaksi vastaanottamaan ja nautitsemaan sitä valoa ja sitä autuutta, joka meille tarjotaan hänen armonsa kautta, että me viimein näkisimme sen totisen valkeuden valon taivaassa. Kuule meitä, o, rakas Isä meidän, joka olet taivaissa!

Teksti. Kolossilaisten 1: 12, 13. "Kiittäkää Isää, joka on meitä soveliaaksi tehnyt osalliseksi tulemaan pyhään perintöosasta valkeudessa, joka meitä pimeyden vallasta päästänyt on, ja saattanut hänen rakastetun poikansa valtakuntaan." Meidän pyhässä tekstissämme kuulemme me, kuinka apostoli kehottaa sanankuulijoitansa kiittämään Isää, joka oli pelastanut heitä pimeyden vallasta, ja saattanut hänen rakastetun Poikansa valtakuntaan.

Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta: Kuinka yksi oikea kristitty kiittää Jumalaa pelastuksensa edestä pimeyden vallasta. Koska me olemme ottaneet aineeksi tutkistellaksemme: Kuin-

ka yksi oikea kristitty kiittää Jumalaa pelastuksensa edestä pimeyden vallasta, niin tulee meidän ensiksi perään ajatella: Mitä pimeyden vallan kanssa ymmärretään? Pimeydeksi kutsutaan kaikki se, kuin ottaa pois valon eli ymmärryksen, tiedon ja taidon ihmisten järjestä ja rakkauden ihmisen sydäimestä. Se on tyhmyys, taitamattomuus, hulluus, mikä pyhässä Raamatussa kutsutaan pimeydeksi, niin kuin oikea tieto ja ymmärrys autuudenopissa kutsutaan valkeudeksi.

Mutta ei se ole ainoastansa taitamattomuus ja hulluus, joka kutsutaan pimeydeksi, vaan koko ihmisen turmeltu luonto ja paha halu kutsutaan myös pimeydeksi, sen vuoksi, että tyhmyys ja taitamattomuus tulee ihmisen turmeltuneesta luonnosta. Niin muodoin kaikki, mitä luonnollinen ihminen tekee, puhuu ja ajattelee, kutsutaan pimeydeksi, ja on pimeys. Se on niin suuri pimeys, että senkaltainen ihminen, jonka halu, tunto ja ymmärrys on kääntynyt maailman perään, ei näe mitään, eikä tunne mitään siitä autuuden valosta, joka loistaa hänen päänsä ylitse. Senkaltaisessa hengellisessä pimeydessä ei ihminen tiedä mitään Jumalasta eikä autuuden järjestyksestä. Eikä hän tahdo tietää, sillä hän pelkää, että se tulisi hänelle suureksi vaivaksi, jos hänen pitäisi ruveta lukemaan ja ajatuksiansa vaivaamaan senkaltaisissa asioissa, jotka hänen mielestensä ovat ylen korkeat asiat, ja joista kuitenkin ei tule yhtään maallista voittoa.

Mikäs siitä lähtee, että minä luen Raamattua ja muita hengellisiä kirjoja, joista ei minulle tule yhtään voittoa?

Lukekoon papit ne kirjat. Jos minä tulen kirjanoppineeksi, en tule kuitenkaan sen kautta autuaaksi. Mutta kukaties suurempi edesvastaus tulee, jos minä luen paljon, enkä saata kuitenkaan tehdä sen jälkeen. Ilmankin Jumala saattaa minut autuaaksi tehdä vähemmällä lukemisella. Jos minä rupean korttia lyömään, koska minulla on hyvää joutoa, niin minä saatan voittaa jonkun skillingin. Jos minä pidän hauskemaksi juominkeja muutamana iltana hyvien ystävien kanssa, niin minä tiedän, että aika pikemmin kuluu. Mutta lukemisesta ei lähde mitään. Niin tekee, puhuu ja ajattelee luonnollisesti mieltynyt ihminen, joka ei tiedäkään muuta iloa, kuin mitä maailma antaa.

Mutta ei se ole ainoastansa tämä luonnollinen tyhmyys ja taitamattomuus hengellisissä asioissa, joka kutsutaan pimeydeksi, vaan myös koko sen luonnollisen ihmisen taipumukset, sanat, puheet, himot ja halut, tarkoitukset ja pyrkimiset, ovat Raamatun jälkeen pimeys. Sillä oppinut mies on myös pimeydessä, kun hän seuraa luonnollisia taipumuksiansa, eikä pidä vaaria itsestänsä ja opistansa, vaan tekee ja elää niin kuin maailma elää, vaikka hän tietää hyvin, että senkaltainen elämä on kohdastansa sotivainen Jumalaa ja oikeaa kristillisyyttä vastaan.

Yhdellä sanalla sanottu: Jokainen, joka ainoastansa seuraa luonnollisia taipumuksia, olkoon rikas eli köyhä, viisas eli tyhmä, korkea taikka alhainen, hän on pimeydessä. Hän on pimeyden valtakunnassa ja pimeyden vallan alla, niin kauan, kuin hän tekee ja elää ainoastansa oman mielensä jälkeen. Sillä senkal-

tainen ihminen ei hallitse itseänsä. Jos hänellä on halu koreuteen, niin ilmoittaa hän korkeat ajatuksensa koreissa vaatteissa. Jos hänellä on halu juopumukseen, niin hän juo. Jos hänellä on halu haureuteen, niin hän täyttää lihallisen himonsa joka aika, kuin tila annetaan. Jos hänellä on halu tavaraan, niin hän kokoaa ja etsii voittoa kaikella muotoa. Sanalla sanottu: Kaikki, johonka halu on, ilmoittaa senkaltainen ihminen sekä sanoissa että töissä. Ja tämä luonnollisten himojen ja halujen täyttäminen eli seuraaminen ja juovattaminen on juuri se pimeyden valta, josta tämän päivän tekstissä saarnataan.

Nyt tahtoisi apostoli, että meidän pitää kiittämän Jumalaa, joka on meitä vapahtanut senkaltaisesta pimeyden vallasta. Mutta kuinka moni on se, joka saattaa sanoa, että hän on vapaa synnin vallasta? Sillä jos me katselemme nykyistä elämänlaatua ihmisten seassa ja panemme heitä niitten kristittyjen rinnalle, joille apostoli kirjoitti, niin meillä on syytä kyllä epäillä, jos yksi löytyy tuhannen seassa, joka on oikein vapaa synnin orjuudesta. Kuitenkin me sen asian tähden työtä teemme Jumalan seurakunnassa, että ihmiset tulisivat vapaaksi pimeyden vallasta. Sen asian tähden me saarnaamme. Ja sen asian tähden me huudamme, että ihmiset lakkaisivat pilkkaamasta Jumalaa ja häväisemästä Vapahtajan nimeä heidän jumalatomalla elämällänsä.

Mutta vaikka me pyydämme meidän voimamme ja taitomme jälkeen ylösraakentaa Jumalan temppelin, että pimeyden valta vähenisi ja Jumalan valtakunta kasvaisi, kuitenkin näkyy tämä työ

sangen hitaasti käyvän, sillä pimeyden valta on sangen suuri maan päällä. Ja se tulee siitä, että ihmiset rakastavat enemmän pimeyttä, kuin valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat.

Jos ihmisillä olisi sen verran huolta ja murhetta heidän sieluistansa, että he saattaisivat repiä itsensä irti siitä hirmuisesta lihan orjuudesta, jossa he makaavat vangittuna ja alaspainettuna, niin me saattaisimme apostolin kanssa sanoa: "Kiittäkää Isää, joka meitä pimeyden vallasta päästänyt on." Mutta tänäaikaisilla ihmisillä näkyy olevan senkaltainen epätieto, ettei olekaan tarpeellinen sotia lihallisia himojansa vastaan, vaan ainoastaan välttää niitä julmempia rikoksia, niin kuin varkautta ja murhaamista, ettei ihminen tulisi niiden tähden viedyksi maallisen rangaistuksen alle.

Monella näkyy olevan senkaltainen usko, että murhaaminen on suuri synti, mutta joka muutoin riitelee ja tappelee ihmisten kanssa, se ei ole mitään. Muutamilla näkyy myös olevan se usko, että varkaus on suuri synti, mutta joka muutoin petollisella kalulla vie muitten omaa allensa ja pettää sekä kuningasta että isänmaata, se ei ole mitään. Muutamilla on taas se ajatus, että väärä vala on suuri synti, mutta joka muutoin ilman aikaansa kiroaa ja ikään kuin pilkkaa Jumalaa kirouksilla ja sadatuksilla, se ei ole mitään. Sillä tavalla tulee Jumalan pyhä nimi pilkatuksi. Jumalan pyhä päivä väärinkäytetään juopumuksella ja pahentavaisella elämällä. Köyhät ja vaivaiset ylenkatsotaan, ja vanhemmat heitetään lapsiltansa maantien päälle.

Ja onkos ihme, että senkaltaiset suukristityt, jotka ovat hyvin rohkeat pilkkaamaan Jumalaa, niin kauan kuin he ovat voimain päällä tulevat viimein pelkuriksi, koska kuolema rupeaa ahdistamaan heidän kovia sydämiänsä? Ja silloin vasta, koska he tuntevat, ettei auta enää potkia tutkainta vastaan, rupeavat he pelkäämään henkensä kanssa ja epäilemään autuudestansa. Silloin vasta rupeavat he tunnustamaan, ettei heidän elämänsä ole juuri soma ollut. Mikseivät he ole ennen sitä huomanneet? Mutta niin se käy jokaiselle, joka on ylen rohkea pilkkaamaan ja ylenkatsomaan Jumalan ja ihmisten manauksia, että rohkeus viimein katoaa, koska totuus tulee eteen.

Eikös se olisi parempi, että ihminen niin käyttäisi itsensä, että hän saattaisi ilolla ja uskalluksella lähteä pois maailmasta? Mutta siihen tarvitaan toisenlaatuinen elämä ja toisenlainen usko, kuin mitä nyt tavallisesti kohdataan. Joka pitää oleman rohkea kuolemassa, ei saa olla niin rohkea pilkkaamaan ja häväisemään Jumalaa, kuin maailmanlapset bruukaavat olla. Joka tahtoo olla rohkea kuoleman hetkellä, täytyy olla vähän nöyrempi ja hiljaisempi. Hänen täytyy olla poiskätkettynä maailmalta. Hänen täytyy ottaa vaaria itsestensä ja töistänsä ja punnita joka sanan, jonka hän suustansa päästää.

Maailma ja hänen oma lihansa ovat ne viholliset, joidenka kanssa hänen täytyy olla alinomaisessa sodassa. Se pimeyden valta, se rietas henki, joka käy ulos pahain ihmisten seuraan, pitää ylitse voitettaman. Ja silloin vasta tuntee hän itsensä vapaaksi pimeyden vallasta, kos-

ka ei maailma, eikä hänen oma lihansa voi häntä yllyttää johonkuhun syntiin eli ehdollisesti rikkomaan valansa ja lupauksensa Vapahtajalle.

Me olemme tosin kaikki vannoneet yhden kalliin valan, ettei meidän koskaan pidä hylkäämään Jumalaa eli ylen antaman meidän sielujamme pimeyden vallan alle. Me olemme tehneet kalliit lupaukset, ettei meidän pidä koskaan ehdollisesti rikkoman sitä taivaallisen Kuninkaan valaa. Mutta nämä valat ja uskollisuuden lupaukset rikotaan monelta heti varsin, kuin he pääsevät ulos kirkosta ja ovat kääntyneet selin alttarilta. Mitäpä siis maksavat nämä valat ja pyhät lupaukset, jotka tehdään Jeesuksen alttarin vieressä, jos me voitetaan ensimmäiseltä kiusaukselta ylen antamaan Jeesusta ja seuraamaan maailmaa?

Onkos senkaltainen elämä muu, kuin pilkkaaminen, jos me alttarin edessä annamme uskollisuuden lupauksia, ja varsin samana päivänä seuraamme maailman esimerkkiä? Jos me menemme kirkosta krouviin ja jumalanpalveluksesta tappeluun. Eli jos me kirkossa luemme ja siunaamme, mutta ulkona kiroidemme. Maksaako senkaltainen jumalanpalvelus mitään? Mutta senkaltainen on maailman tapa. Ja se on juuri se pimeyden valta, josta kristitty pyytää kaikella muotoa itsensä varoittaa. Ja jos hän Jumalan armon kautta voittaa kaikki maailman kiusaukset, niin hän kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että Jumala on varjellut häntä saastuttamattomana maailmalta. Sillä siinä seisoo juuri se oikea kristillisyyden, että ihminen uskon ja rakkauden kautta tulee oman lihansa herraksi ja seisoo miehuullisesti

kaikkia maailman kiusauksia vastaan. Senkaltainen ihminen seisoo, niin kuin kallio eli vuori, rumien henkien keskelä, eikä pelkää mitään, olisiko se maailman viha eli maailman pilkka, eli maailman uhkaukset. Sillä hän tietää, minkä päälle hän luottaa, ja on vahva siitä, ettei elämä, eikä kuolema, eikä enkelit eli korkeudet, eikä vallat eli väkevyydet pidä erottaman häntä siitä rakkaudesta, kuin Jeesuksessa on.

Katso! Senkaltainen on oikea kristitty, joka on tullut vapaaksi pimeyden vallasta. Hän ei huoli siitä, että maailmanihmiset häntä haukkuvat, pilkkaavat ja ylenkatsovat. Sillä hän tietää, ettei ole niin pitkä aika, ennen kuin pilkkaajat purevat hampaitansa ja ulvovat pimeyden avaruudessa. Jos pimeyden valta on suuri maan päällä, niin on pimeyden valtakunta vielä suurempi. Sinne mahtuvat kyllä sekä suuret että pienet pilkkaajat, jotka täällä haukkuvat, vihaavat ja ylenkatsovat Jumalan köyhää seurakuntaa, ja tahtovat turmella totuuden tunnustajia.

“Syököön!” Niin sanoi yksi urhoolinen totuuden tunnustaja, koska häntä väkivallalla temmattiin rakkaan vaimon ja itkeväisten lasten helmasta pakanalliselta pyöveliltä mestauspaikalle Jeesuksen uskon tähden, ja Jeesuksen rakkauden tähden. “Syököön perkeleen joukko minun ruumiini! Repiköön, raadelkoon ja polttakoon perkeleen joukko minun jäseniäni. Minä tiedän, että minun Vapahtajani elää. Minun henkeni on vapaa. Ja minun pitää näkemän minun Jumalani minun lihassani.” Katso! Niin elää ja kuolee yksi oikea kristitty, joka luottaa Jumalan päälle.

Mutta maailman orjat, jotka tahtovat lihallista vapautta, vaikka he itse ovat oman lihansa orjat. Koska he ovat voimain päällä, ovat he rohkeat pilkkaamaan Jumalaa kirousten, juopumuksen, haureuden ja tappeluksen kautta. He ovat suuret pelkurit, koska kuolema saavuttaa ja alkaa pusertamaan heidän sydämiänsä kylmällä kädellensä. Silloin he pelkäävät ja vapisevat, itkevät ja parkuvat. Heidän omatuntonsa herää ja alkaa jo täällä kalvamaan. He pelkäävät kuolemaa ja iankaikkisuutta. Ja pelkäävät, ettei siellä ole niin hauskaa, kuin täällä. Ja miksi he pelkäävät? Mikseivät he ole niin rohkeat pilkkaamaan ja kiroamaan, ja häärräämään maailman kanssa, kuin ennen? Mitä maks on rohkeus ja pilkkaamalysti silloin jo muuttunut kauhistukseksi. Niin se käy niitten kanssa, jotka täällä ovat ylen rohkeat pilkkaamaan ja häväisemään, ja huutamaan perkeleen nimeä ja "ristiinnaulitse!"

Mutta sinä, Jeesuksen ystävä, sinä urhoollinen sankari, joka tunnet Pyhän Hengen todistuksen sinun sydämessäsi, että sinä olet vapaa ja pimeyden vallasta pelastettu, lihan ja maailman orjuudesta vapautettu. Iloitse ja riemuitse sinun sydämessäsi. Sinun ilosi ei ole maailmassa, eikä lihan synnillisissä huvituksissa, vaan sinun ilosi on Jumalassa ja Jeesuksessa Kristuksessa, ja hänessä ristiinnaulitusessa.

Anna maailmanlasten nauraa, iloita ja pilkata. Ei ole heidän ilonsa niin pitkäallinen. Se loppuu aivan äkkiä, ja muuttuu viimein itkuksi. Mutta sinun ilosi, rakas Jeesuksen ystävä, sinun ilosi on iäti pysyväinen. Vaikka sinun täytyy vähäksi aikaa kärsiä vihaa ja ahdistusta

maailmanlapsilta, jotka eivät kärsi totuutta kuulla, niin sinä kuitenkin olet iloinen, koska sinä tiedät, että Jeesus on sinun puolestasi, jonka asiaa sinä olet ajanut, jonka nimeen sinä olet maailmanlapsia neuvonut ja manannut ja kutsunut takaisin kadotuksen tieltä ja pimeyden vallasta.

Ole iloinen, sinä rakas Jeesuksen ystävä, ja riemuitse Jumalassa sinun Vahtaajassasi, joka sinua kutsunut on valkeuden perintöosallisuuteen taivaassa, ja pelastanut pimeyden vallasta ja saattanut hänen rakastetun Poikansa valtakuntaan. Siinä pitää jokaisen rehellisen miehen, joka on täällä rakastanut totuutta ja tehnyt työtä autuuden tähden, saaman palkkansa sen jälkeen, kuin hän ansainnut on, ja oleman iäti vapaa. Amen.

Alkuperäinen (1 lehti) / Kollerin kokoelma n:o 62 / Kansallisarkisto Helsinki /

Jäljennös (alku kateissa) / Miettisen kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

Huom!

Saarnan lopussa L. L. Laestadiuksen omakätinen huomautus: "Tämä saarna on saarnattu Kaaresuvannossa sairauden jälkeen, ja on ensimmäinen kova saarna, joka on Kaaresuvannossa kuulunut. Mutta ei silloin vielä ollut heränneitä."

Sen pitää oleman Jessen juuren, joka on nouseva pakanoita hallitsemaan, jonka päälle pakanat toivoman pitää. Room. 15: 12

Koska Paavali tahtoo osoittaa, kuinka Kristus hallitsee pakanoita, ottaa hän yhden paikan Raamatusta, jossa profeetta Jesaja puhuu Jessen juuresta, ja osoittaa, että profeetta siinä paikassa puhuu Vapahtajasta, joka on Jessen juuresta nouseva pakanoita hallitsemaan. Tämä Jessen juuri on kuningas Daavid, joka oli Jessen poika. Ja siitä samasta Daavidin suvusta oli myös Vapahtaja syntynyt, jonka tähden Vapahtaja kutsuttiin Daavidin pojaksi.

Me kuulemme siis, että tämä Jessen juuresta nouseva mies oli Kristus. Mutta kuinkas meidän pitää ymmärtämän, että Kristus hallitsee pakanoita? Juutalaiset ymmärtävät tämän raamatunpaikan niin, että Kristus, eli se Jessen juuresta nouseva Vapahtaja tulee maalliseksi kuninkaaksi, joka sodalla voittaa kaikki pakanat ja ottaa kaikki pakanain valtakunnat allensa. Mutta tämä raamatunselitys ei sovi muille, kuin juutalaisille, jotka aina odottavat sitä tulevaista Vapahtajaa.

Kaikki ne pakanat, jotka uskovat, että Vapahtaja on jo tullut maailmaan, ymmärtävät tämän raamatunpaikan sillä tavalla, että Kristus hallitsee pakanoita sen kristillisyyden kautta, joka nyt on maailmassa. He sanovat, että pakanoille on tullut suuri muutos kristillisyyden kautta. Esimerkiksi, etteivät he palvele enää näkyväisiä epäjumalia, että he lukevat Jumalan sanaa, että heillä on puhdas evankeliumin oppi, etteivät he uhraa lapsiansa epäjumalille, että he ovat kas-

tetut vedellä, että he palvelevat Jumalaa kirkossa. Ja tämän ulkonaisen palveluksen pitää vaikuttaman niin paljon, että he tulevat autuaaksi.

Semmoinen usko on kastetuilla pakanoilla, että Kristus hallitsee nyt pakanoita tämän ulkonaisen kristillisyyden kautta. Mutta me tiedämme, ettei ole vielä enempää kuin kolmas osa pakanoista kääntynyt kristillisyyteen. Ja vaikka ne, jotka ovat kääntyneet kristillisyyteen koettavat opettaa ja neuvoa niitä pakanoita, jotka eivät ole vielä kääntyneet, on rietas kuitenkin estänyt tämän kääntymisen työn, niin että pakanat, jotka luottavat sen päälle, että heidän vanha uskonsa on oikea usko, vihaavat kovin kristityitä, jotka eivät anna pakanoille omantunnon rauhaa. Sillä pakanat luulevat, että kristillisyyden on ihmeellinen taikaus. Jos joku kristitty tulee pakanoitten tykö siinä tarkoituksessa, että muka neuvoa heitä kristillisyyteen, niin suuttuvat pakanat kovin kristityille ja pieksävät muutamia kuoliaaksi, ja uhkaavat kantaa kristittyjen päälle esivallan edessä.

Muutamit pakanat, jotka olivat siinä synkeässä pakanain maassa, tulivat ulos huoneistansa katsomaan kristityitä. Pakanat katsovat kristittyjen päälle isoilla silmillä. He kurkistelevat ja ihmettelevät niin kuin pissihaukat, jotka ennen eivät ole nähneet ihmisiä. Pakanat irvistelevät ja pilkkaavat kristityitä, ja muutamit pakanat suuttuvat niin kovin kristityille, että he purevat hampaitansa niin kuin juutalaiset tekivät Stefanukselle, näppäävät kiviä maasta niin kuin juutalaiset, koska Vapahtaja puhutteli heitä. Ja koska joku kristitty puhuu muutaman

sanan pakanoille parannuksesta ja katumuksesta, suuttuvat muutamat pakanat niin kovin, että he vapisevat.

Muutamat villipakanat kokoontuvat yhteen joukkoon pilkkaamaan kristityitä, ja silloin antaa rietas heille oikean rohkeuden. Niin kuin hukat, koska heitä on monta kymmentä yhdessä tokassa, eivät pelkää ihmisiä, sillä he luottavat silloin paljoutensa päälle. Niin tekevät myös villipakanat, koska he kokoontuvat pilkkaamaan ja kiroamaan kristityitä. Mutta yksinäiset pakanat kiertävät kristityitä, eivätkä tohdi mennä siihen huoneeseen, kussa kristityt asuvat.

Muutoin ovat pakanat koreat ulkoa päin. Heillä on kalliit verkavaatteet ja silkkihuvit, korvarenkaat, niin myös komeat rakennukset ja komeat hevoset. Heillä on myös kirkkoja ja pappeja. Ja kirkossa ovat kyllä pakanat jumaliset ja siveät. Mutta koska he tulevat ulos kirkosta, rupeavat he juomaan, kiroamaan ja tappelamaan, niin myös huorin tekemään, sillä huoruus, juopumus ja tappeleminen ei ole heidän mielestensä synti.

Koska nyt profeetta Jesaja sanoo, että Jessen juuresta on nouseva se mies, jonka pitää hallitseman pakanoita, niin ymmärtää Paavali tämän raamatunpaikan sillä tavalla, että Kristus hallitsee pakanoita kristillisyyden kautta. Mutta ei ole Kristus vielä tullut kaikkien pakanoitten hallitsijaksi, koska tuskin kolmas osa pakanoista on kääntynyt kristillisyyteen. Raamatussa on myös kirjoitettu, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla. Me arvaamme hyvin, että tämä rautainen ruoska, jolla Kristus hallitsee pakanoita, on Vapahtajan risti, jota kaikki oikeat kristityt kantavat.

Mutta muutamilla pakanoilla on niin paatunut nahka, etteivät he tunne Isän vitsaa. Vaikka taivaallinen Isä kurittaa heitä rautaisella ruoskalla, eivät he ota kuritusta vastaan. Paatunut ihminen ei pakene ollenkaan, vaikka taivaallinen Isä kurittaa häntä rautaisella ruoskalla. Sillä luontokappale pakenee, koska häntä hyvin piiskataan. Ja semmoinen luontokappale on juuri harvoissa paikoissa, joka ei tunne ruoskaa. Mutta paatunut ihminen ei tottele ollenkaan, vaikka taivaallinen Isä kurittaa häntä rautaisella ruoskalla. Sen tähden valittaa Herra jo Vanhassa Testamentissa: "Minä olen kasvattanut lapsia, mutta eivät ne ota kuritusta vastaan." Ja taas sanoo hän profeetta Jesajan kautta: "Härkä tuntee isäntänsä, mutta Israel ei tunne minua."

Kuinka pakanat pakenisivat taivaallisen Vanhimman tykö, koska he ovat niin paatuneet, etteivät he tunne Isän kuritusta? Jos Kristus kurittaa heitä rautaisella ruoskalla, niin he tekevät vastuksen. Jos Jumala rankaisee heitä nälällä ja kalliilla ajalla, niin myös sodalla ja verenvuodatuksella, niin he napisevat. Mutta eivät he sen kurituksen tähden tee parannusta.

Mutta se rautainen ruoska, jolla Kristus hallitsee pakanoita, on erinomattain Jeesuksen risti, eli se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen. Se on hengellinen murhe, eli omantunnon vaiva, joka kuuluu totiseen katumukseen. Koska taivaallinen Isä kurittaa lapsiansa hengellisellä ruoskalla, silloin ne pakanat, jotka ottavat Isän kuritusta vastaan, joutuvat pakenemaan Vapahtajan tykö. Ja silloin sanotaan, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla, nimit-

täin rakkauden rautaruoskalla Hän hallitsee niitä, jotka isällisen kurituksen kautta tekevät parannuksen: "Sillä ketä Hän rakastaa, sitä Hän myös kurittaa."

Tämä sana on niille sieluille ojenukseksi ja ylösrakennukseksi, jotka ovat murheelliset, jotka itkevät ja huokaavat kantaessaan Jeesuksen ristiä. Niin kauan, kuin taivaallinen Isä teitä kurittaa, ei Hän ole vielä hyljännyt teitä, sillä Paavali sanoo: "Kuka on se isä, joka ei kurita lapsiansa, joita hän rakastaa?" Mutta ne pahankuriset lapset, jotka ovat niin paatuneet, etteivät he ota kuritusta vastaan, niille ei saata Vanhin mitään tehdä. Ei suinkaan pakana tule ihmiseksi ilman kuritusta.

Koska siis Raamattu sanoo, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla, niin se merkitsee, että hän hallitsee niitä hengellisen surun ja murheen kautta, jotka eivät tunne ruoskaa. Mutta niitä pakanoita hän hallitsee, jotka ottavat Isän kuritusta vastaan. Mutta tämä rautainen ruoska on rakkauden ruoska. Taivaallinen Vanhin kurittaa lapsiansa rakkaudesta, että hän tämän kurituksen kautta saisi heitä ihmisiksi.

Älkää siis ajatelko, te murheelliset ristinkantajat, että taivaallinen Vanhin on teille vihainen, koska hän murheella vähäisen koettelee teidän uskoanne, sillä te ette arvaa, kuinka hyvää Vanhin suo teille, koska hän vähäisen kurittaa teitä. Jos te tämän kurituksen kautta tulisitte niin nöyriksi, että te antaisitte suuta Isän vitsalle, niin hän ottaisi teitä varsin syliinsä ja painaisi teitä rintojansa vasten, ja antaisi niitten raukkojen, jotka nälässä itkevät, imeä armoa vuotavaisia rintojansa.

Rukoilkaa siis, te murheelliset ristinkantajat, että se armollinen Vapahtaja hallitsisi teitä rakkauden rautaruoskalla, että te tulisitte niin nöyriksi hänen isällisen kurituksensa kautta, että te antaisitte suuta Isän vitsalle. Sillä ei suinkaan Vanhin suo teille pahaa, vaan hyvää, koska hän kurittaa.

Kuule siis, o taivaallinen Vanhin, kaikkien murheellisten ja itkeväisten ja parkuvaisten lasten valitusta, koska he rukoilevat sinua nöyrällä ja katuvaisella sydämellä, ja anovat anteeksi heidän rikoksiansa sanoen: "Rakas Vanhin! Anna anteeksi! Anna anteeksi!" Älä lyö niin kovin rautaisella ruoskalla niitä heikkoja, murheellisia ja alas painetuita, vaan kuule, rakas Vanhin, koska he huutavat: "Anna anteeksi, anna anteeksi!" Isä meidän, joka olet taivaassa, j. n. e.

Rukouspäivän ehtoosaarnan teksti: Psalmi 116: 10. "Herra on kuningas iankaikkisesti, sinun Jumalasi, Siion, loppumatta. Halleluja! Kristus on Siionin Kuningas."

Ensimmäinen tutkisteleminen: Ketkä ovat alamaiset Kristuksen valtakunnassa? Toinen tutkisteleminen: Ketkä ovat alamaiset perkeleen valtakunnassa?

1. Kristuksen alamaiset ovat ne harvat sielut, jotka kantavat Jumalan lasten merkkiä heidän otsissansa. Ja siitä merkistä he tuntevat toinen toisensa, vaikka olisi kuinka pimeää. Koska he ovat sotimassa vihollistensa kanssa, tuntevat he aina siitä merkistä, ketkä ovat Kristuksen alamaiset. Ja tämän Jumalan lasten merkin ovat he saaneet taivaalliselta Sotaherralta, koska heidät puetettiin vanhurskauden sota-aseilla. Koska heille

annettiin hengen miekka, uskon kilpi ja autuuden rautalakki. Koska he vannoiivat sen kautta, joka elää iankaikkisesti, että heidän pitää varjeleman Isän maata hengellä ja verellä. He ovat vannoneet Kuninkaalle valan ja antaneet hänelle sen kalliin lupauksen, että heidän pitää uskolliset oleman Kuninkaalle, ja urhoollisesti sotiman Kuninkaan puolesta, eikä säästämän henkeänsä viimeiseen pisaraan asti.

Nyt on iso sota maan päällä niiden välillä, jotka sotivat Kuninkaan puolesta, ja niiden välillä, jotka sotivat vihollisen puolesta. Vihollinen on nostanut joukkonsa sotimaan totuutta vastaan. Hän on yllyttänyt orjiansa vihaamaan Kristuksen alamaisia. Hän voitelee heidän sielujansa vuotavalla pirun paskalla antaaksensa heille suuremman rohkeuden. Kuningas Daavid kirjoittaa: "Heidän kurkkunsa on avoin hauta." Ja silloin ne huutavat täydellä kurkulla "perkele" ja "saatana", joka on heidän isänsä, jota he ovat uskollisesti palvelleet siitä saakka, kuin he rupesivat konttaamaan.

Ja koska käärmeen siemenet rupeavat puikimaan sydämen juuressa, oksentavat he ulos myrkkynsä kristittyjen päälle, niin kuin Johannes näki Ilmestyskirjassa, kuinka se ruskea lohikäärme oksensi ulos suustansa yhden muikean ja myrkyllisen märkyiden sen vaimon perään, joka huusi syntymävaivassa. Niin oksentavat myös kyykäärmeen sikiöt kristittyjen päälle myrkyllisen märkyiden sapella ja pirun paskalla sekoitettuna, jolla he muka tahtovat kuolettaa niitä sieluja, jotka sotivat Kristuksen puolesta. Mutta heidän omissa suolis-

sansa pitää tämän myrkyllisen sekoituksen karvasteleman, koska pimeyden ruhtinas viimein kaataa heidän suuhunsa tulikiven liekkiä, joka polttaa heidän sisällyksiänsä iankaikkisesti.

Kristuksen alamaiset tuntevat myös omiansa äänestä ja puheesta. Koska he nimittäin sotivat riettaan ja hänen joukkonsa kanssa pimeyden laaksossa, täytyy heidän välistä puhua uusilla kielillä, jota vihollisen sotamiehet eivät ymmärrä. Vihollisen orjat ovat niin paljon syöneet sitä vuotavaa pirun paskaa, että he ovat paskakieliseksi tulleet. Sen tähden kuulevat Kristuksen alamaiset ensimmäisestä sanasta, mistä he ovat kotoisin. Sillä jokainen, joka syö pirun paskaa, tulee paskakieliseksi. Sen tähden on paskakielisten mahdoton lausua sitä sanaa "risti". Kuinka he saattavat lausua sen kalliin sanan, koska he ovat Jeesuksen ristin viholliset?

Vihollinen on myös kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin että he katsovat kaikki asiat nurin. He lukevat ensin kirjaa nurin, ja käsittävät kaikki Jumalan sanat väärin. Suruttomat omistavat niitä sanoja itsellensä, jotka kuuluvat heränneille. He kääntävät kristityille niitä sanoja, jotka kuuluvat suruttomille. Koska Raamattu sanoo "älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi", niin luulevat suruttomat, että nämä sanat kuuluvat heränneille, vaikka se kuuluu suruttomille, jotka vihassa ja kiukussa tuomitsevat lähimmäistensä helvettiin.

Koska Raamattu sanoo, että "Jumala on armollinen", niin omistavat suruttomat tämän sanan itsellensä, vaikka ei se kuulu muille kuin katuvaisille. Koska Raamattu puhuu vääristä profeetoista,

niin luulevat suruttomat, että tämä sana kuuluu heränneille, vaikka suruttomat ovat itse väärinä profettoja.

Ja koska rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, niin katsovat he kaikki hengelliset asiat nurin. Pyhän Hengen vaikutus on heidän mielestensä perkeleen vaikutus. Mutta viinahengen vaikutus, se on heidän mielestensä Pyhän Hengen vaikutus. Koska muutamat tulevat jumaliksi viinassa, itkevät, ruokoilevat ja veisaavat viinapäissä, se on heidän mielestensä varmasti Pyhän Hengen vaikutus. Mutta jos katuvaime syntinen valittaa ja huokaa omantunnon vaivassa, se on riettaalta, eli itse ne tekevät itsensä semmoisiksi.

Koska siis suruttomat katsovat kaikki hengelliset asiat nurin, niin se on myös arvattava, että he kuulevat väärin, eivätkä niin muodoin ymmärrä, mitä kristityt puhuvat. Sillä luonnollinen ihminen ei ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat, vaan ne ovat hänelle hulluus. Paavalia itseään pidettiin hulluna, ja sanottiin jo silloin, että ylen paljosta lukemisesta hän oli hulluksi tullut. Niin katsotaan myös kristityt hulluiksi kaikilta maailman viisailta, jotka seuraavat luonnollisen järjen viisautta. He luottavat sen päälle, että luonnollinen järki osoittaa heille tien taivaaseen. Mutta luonnollinen järki osoittaa kyllä maailmanorjille tien kadotukseen, vaikka he luulevat, että luonnollinen järki osoittaa heille, mistä tie menee taivaaseen. Paavali sanoo, että maailman viisaus on hulluus Jumalan edessä. Ja Lutherus sanoo, että järjeltä pitäisi kaula väännettämän poikki. Mutta kristittyjen paras tuntomerkki on risti rinnassa.

Koska nimittäin Vapahtaja sanoo: "joka ei ota ristiänsä päällensä ja seuraa minua, ei hän ole minulle sovelias," niin arvataan siitä, että kaikki Jeesuksen Kristuksen sotamiehet ovat myös Jeesuksen ristin kantajat. Mutta tämä Jeesuksen risti ei ole tehty kullasta niin kuin tämänaikaiset piispat pitävät ristin kullasta. Vaan Jeesuksen risti on, ei ainoastansa perkeleen kiusaukset, pahat ajatukset, lihan himot, epäusko ja epäily, joilla perkele kiusaa sekä heränneitä että myös armoitetuita sieluja, ja niistä kiusauksista tulee kristityille raskas murhe ja suuri heikkous, niin että ristikantajat luulevat välistä kuolevansa voimattomuuden tähden, mutta Jeesuksen ristiin kuuluvat myös maailman viha, kirous, pilkka ja ylenkatse, joilla maailmanlapset kohtelevat kristityitä, koska kristillinen rakkaus ja herännyt omatunto vaatii kristityitä manaamaan suruttomia parannukseen. Mutta tämä ulkonainen viha ja vainoaminen ei ole niin raskas kristityille, kuin ne sisälliset kiusaukset, se suuri hengellinen sota, joka tuntuu kristittyjen rinnassa. Näitten kiusausten tähden, murheen ja epäilyksen tähden, tulee kristityn vaellus niin raskaaksi ja niin vaivalloiseksi, että hän luulee usein olevansa Jumalalta ja ihmisiltä hyljätty.

Mutta älä kuitenkaan väsy kilvoittelemasta, sinä murheellinen sielu. Älä lakkaa kolkuttamasta, huutamasta ja ruokoilemasta sitä suurta Ristikantajaa, että hän auttaisi sinua tätä Jeesuksen ristiä kantaessa. Koska synninkuorma tulee niin raskaaksi ja niin vaivalloiseksi, että polvet nääntyvät kuorman alla, koska sinä rupeat huokaamaan niin ras-

kaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä taivaaseen asti. Silloin tulee enkeli taivaasta ja virvoittaa sinua. Älä ajattele, että sinä olet sen tähden hyljätty Vapahtajalta, että sinun täytyy kantaa hänen ristiänsä, vaan ajattele paremmin, että sinun uskosi sen kautta koetellaan. Ja muista, että kaikki oikeat kristityt ovat kantaneet tätä Jeesuksen ristiä ennen sinua, ja että tämä ristin kantaminen merkitsee, että sinä olet oikealla tiellä, vaikka et ole vielä kostunut paikalle. Sillä itsepä Herra Jeesus on sanonut, että "suuren vaivan kautta täytyy ihmisen elämään sisälle mennä."

Eipä suruttomat tiedä mitään tästä Jeesuksen rististä. He ovat iloiset ja nauravat omaa onnettomuuttansa, koska heidän pitäisi itkemän. He pilkkaavat ja kiroavat, koska heidän pitäisi siunaa-man. He tanssivat ja rallattavat, koska heidän pitäisi murheessa oleman. He juovat paloviinaa, koska heidän pitäisi juoman siitä kalkista, jonka Jeesus on juonut. He pitävät huoria, koska heidän pitäisi lesken yksinäisyydessä oleman. Se on yksi todistus annettu Ilmestyskirjassa niille, jotka Isänsä merkin kantavat otsissansa, jotka veisaavat Siionin vuorella, etteivät he ole saastuttaneet itseensä vaimoväen kanssa. Mutta se on myös kirjoitettu samassa Ilmestyskirjassa, että "koirat ja velhot heitetään ulos taivaan valtakunnasta." Se on: kiimakoirat saavat ulvoa ulkoisella puolella yhtenä varkaitten ja juomareitten kanssa. Ja siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

Toinen tutkisteleminen. Ketkä ovat perkeleen alamaiset? Me olemme edellisessä osassa osoittaneet, millainen tuntomerkki niillä on, jotka ovat Kristuk-

sen alamaiset, nimittäin, että heillä on merkki heidän otsissansa ja risti rinnassa. Että he kantavat Jeesuksen ristiä ja puhuvat semmoisia, joita perkeleen alamaiset eivät ymmärrä. Nyt meidän pitäisi muisteleman, millainen merkki perkeleen alamaisilla on, että hekin tulisivat tuntemaan itsensä oikein.

Perkeleen alamaisilla on myös polttomerkki otsassa. Mutta jos kristityn merkki on yksi kirkas armon merkki, yksi kointähti, jonka Jeesus Ilmestyskirjassa antaa niille, jotka voittavat, niin on suruttomain merkki yksi musta kirjain otsassa, jonka musta rautio on polttoraudalla siihen sisälle polttanut. Musta kirjain on niin kuin **V** ja niin kuin **H** ja niin kuin **J**, ja kaikille niille on pantu käärmeen merkki kirkonkirjaan. Mutta eivät nämä sokeat raukat tiedä, että heillä on semmoinen hirveä merkki, vaan he luulevat, että heillä on kunnian merkki otsassa. Mutta niin kuin itse perkele tahtoo olla kunniallinen maailmassa, vaikka hän on itse rietas, niin tahtovat myös hänen orjansa olla kunnialliset maailmassa, vaikka he ovat huorat ja varkaat. Ja jota rumemmin he ovat eläneet, sitä julmemmin he suuttuvat, jos joku kristitty sanoo heille, minkä kaltaiset he ovat.

Eivät nekään ole huoria ja varkaita, joille on pantu käärmeen merkki kirkonkirjaan. Kunnian tähden kieltävät he ja peittävät pahoja tekojansa. Ja kunnian tähden tahtovat he olla siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit. Se merkitsee, että huora tahtoo olla siveä maailman edessä, vaikka kaikki ihmiset tietävät, että hän on huora. Varas tahtoo olla rehelli-

nen ja vakaa maailman edessä, vaikka kaikki ihmiset tietävät, että hän on varas. Juomari tahtoo samassa arvossa ja kunniaossa olla, niin kuin muutkin ihmiset. Viinaporvari tahtoo myös kunniallinen olla, vaikka viinakauppaa pidetään huonona virkana.

Mutta kaikki nämä siveät huorat, rehelliset varkaat, raittiit juomarit ja kunnialliset viinaporvarit löytävät nyt paljon syntiä kristittyjen vaelluksessa, niin kuin juutalaiset löysivät vikoja Vapahtajan ja opetuslasten elämässä, että jos kristityt eivät heitä pois soimaamasta kunniallisia ihmisiä vääryydestä ja jumalattomasta elämästä, täytyy viimein maailman kunniallisten ihmisten kantaa maaherralle Pontius Pilatukselle, että nämä kristityt, jotka nyt ovat ilmestyneet, ovat kansanhäiritsijät, väärät profeetat ja villihenget, jotka eivät anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa. Samankaltaiset kanteet tulisivat sitten heränneitten päälle. Pakanat ovat ennen kantaneet ensimmäisten kristittyjen päälle, että he ovat Jumalan pilkkaajat, että he ovat Jumalan ja ihmisten viholliset, että he makaavat sekaisin miehet ja vaimot, että he ovat pahoilta hengiltä riivatut, että he näkevät riettaan hengen ilmestyksiä, että heidän uskonsa on ihmeellinen taikus, että jos semmoinen taikus pääsee leviämään, niin ei valtakunta pysyisi koossa. Ja mitä pakanat ovat ennen kantaneet kristittyjen päälle, sitä ne kantavat vielä nytkin, että he saisivat imeä kristittyjen verta. Että he saisivat omantunnon rauhan, koska he ovat latkineet kristittyjen verta. Tämä on nyt se kunnian merkki, jota perkeleen orjat kantavat otsissansa.

On myös riettaan orjilla risti rinnassa. Mutta tämä risti on maailman murhe. Se on vatsanmurhe. Koska heille tapahuu joku vahinko ruumiin puolesta, tulevat he murheelliseksi ja itkevät käärmeen kyyneleitä. He itkevät myös harmista, etteivät he jaksaa kaikkia kristityitä hävittää. He lukevat itsensä marttyureiksi, koska heidän täytyy muka uskonsa tähden kärsiä soimauksia. Muutamille tulee paha mieli ja levoton omatunto, koska he eivät saa enää juoda, kirota ja tapella rauhassa niitten kristittyjen koirien tähden, jotka haukkuvat joka paikassa. Niin muodoin tulevat myös suruttomat ristinkantajiksi. Mutta siitä rististä he pääsevät pois pian. Koska he taas voitelevat suoliansa pirun paskalla, ovat he taas iloiset niin kuin ennenkin.

Saarnaavat myös maailmanorjat heidän kielellänsä. Mutta ei se ole uusi kieli, vaan se on vanha pakanallinen kieli, kussa kiroukset ja sadatukset ovat ensimmäinen ja viimeinen kirjain. Juomalaulut ja huoralaulut ovat keskimäiset kirjaimet siinä vanhassa kielessä. Kreikankielessä on A ensimmäinen kirjain ja O viimeinen kirjain. Mutta vanhan Aatamin kielessä on P ensimmäinen ja S viimeinen kirjain. Ja tätä kieltä ymmärtävät kaikki niin pian, kuin he rupeavat konttaamaan.

Nyt me olemme lyhyesti maininneet, millaiset alamaiset ovat Kristuksen valtakunnassa ja millaiset alamaiset ovat perkeleen valtakunnassa. Meidän pitäisi myös katseleman, kuinka nämä kahden valtakunnan miehet sotivat keskenänsä. Kristityt sotivat Hengen miekalla ja heidän päänsä päällä on autuuden rautalakki. Heillä on myös uskon kilpi, jolla he

vastustavat kaikki sen tuliset nuolet, joita se ruma vihollinen ampuu sydäntä kohti. Mutta perkeleen sotamiehillä on ensiksi hampaat, joilla he purevat, niin kuin juutalaiset purivat hampaitansa. Toiseksi kynnet, joilla he kynsivät kristityitä veriin. Kolmanneksi keituripukin sarvet, joilla he puskevat, niin kuin heidät maalataan Danielin näyssä ja Ilmestyskirjassa. Neljänneksi kivet, joilla juutalaiset kivittivät Stefanusta. Viidenneksi hiilloskahveli, joilla rietas kohentaa kekäleitä helvetissä.

Ja koska riettaan enkelit eivät jaksanut muutoin sotia, täytyy heidän kantaa kristittyjen päälle, että he ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka pilkkaavat Jumalaa, koska he tunnustavat itsensä Jumalan Pojiksi. Niin kuin juutalaiset, jotka sanoivat: "hän pilkkasi Jumalaa", koska Jeesus tunnusti itsensä Jumalan Pojaksi. Ja niillä Jeesuksen ristin vihollisilla on kirkkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja. Mutta me kuulemme Johanneksen Ilmestyskirjasta, kuinka Jumalan lapset veisasivat kiitosvirttä Jumalalle, koska heidän veljiensä päällekkantaja heitettiin taivaasta, joka kantoi heidän päällensä yötä ja päivää. Kukas on tämä kristittyjen päällekkantaja muu, kuin se suuri ruskea lohikäärme, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, ja hänen joukkonsa, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää?

Me kuulemme myös siinä samassa Johanneksen Ilmestyskirjassa, kuinka suuri sota nousi taivaassa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Ja tämä sota tapahtuu nyt kristittyjen ja suruttomien välillä. Mutta eivät suruttomat usko, että he ovat se suuri saatanan joukko, joka

sotii Jumalan lasten kanssa ja latkii kristittyjen verta. Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että se suuri Sotaseppä, joka on voittanut siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, pitää tekemän Kristuksen sotamiehiä urhoollisiksi, voimallisiksi ja väkeviksi hengessä, että he jaksaisivat sotia sen suuren joukon kanssa, joka tahtoo hävittää joka ainoan sielun maasta, kuin Kristuksen puolesta sotii. Jos nämä Kristuksen sotamiehet pysyvät heidän kalleimmassa uskossansa loppuun asti, niin on heille luvattu kunnian kruunu ja kiiltävä tähti rintaan. Ja heidän kyyneleensä pyyhitään pois.

Ottakaa siis autuuden sota-aseet: uskon kilpi, jolla te voisitte vastustaa kaikki sen ruman tuliset nuolet, ja autuuden rautalakki ja hengen miekka, joka on Jumalan sana. Että te olisitte mahdolliset seisomaan siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa, ja saamaan kunnian merkin rintaan, ja veisaamaan voiton virttä toisella puolella Punaiselta merta, koska kaikki viholliset, jotka ajavat Israelin lapsia takaa, hukkuvat Punaisen meren aaltoihin. — Kuule, sinä suuri Israelin Kuningas, kaikkien häntäntyneitten ja suuressa sodassa olevaisten huuto, koska he huutavat sinun tykösi. Nosta väsyneet kädet ja tue nääntyneet polvet, ja virvoita heitä punaisella viinala, ja voitele heidän haavojaan hunajan pisaroilla. Sido haavoitetuita, ja vie heitä sinun pyhiesi asumasiin, kussa he saavat kuulla voiton virttä ja veisata: amen halleluja, kiitos, kunnia, ja ylistys sille ainoalle kuolemattomalle Jumalallemme nyt ja iankaikkisesti. Amen!

Jäljennös / P. Raittilan kokoelma / A. Kanervan jäljennöskirja / Oulun maakunta-arkisto /

Syntiinlankeemuksen jälkeen Herra sanoi käärmeelle: ”**Minä panen vainon sinun ja vaimon välille, ja sinun siemenes ja hänen siemenensä välille; sen pitää rikki polkeman sinun pääs, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.**” (1. Moos. 3: 15)

Tässä Jumalan uhkauksessa on kolme kohtaa: ensiksi viha käärmeen siemenen ja vaimon siemenen välillä, toiseksi käärmeen pään rikkipolkeminen ja kolmanneksi pistos kantapäähän.

Jos me nyt ensiksi tarkastelemme vihaa, joka on käärmeen siemenen ja vaimon siemenen välillä, niin on varma ja tosi, että tämä viha on sangen suuri, sillä käärmeen siemen eli käärmeen poikaset avaavat aina suuren kitansa auki, kun joku vaimon siemenestä tulee liian lähelle heitä. Käärmeen poikaset sihisevät ja työntävät ulos terävän kielensä, kun joku vaimon siemenestä tulee käärmeen soitimelle.

Mutta toisaalta ei kukaan vaimon siemenestäkään voi mennä käärmeen siemenen ohi ilman inhoa. Vaimon siemen tuntee aina tiettyä inhoa käärmeen poikasia kohtaan, ja sen tähden vaimon siemenen täytyy polkea rikki käärmeen pää. Tämä viha on niin suuri, että jokaiselle, joka saa nähdä käärmeen, tulee halu lyödä käärme kuoliaaksi.

Mutta käärme ilmaisee vihansa vaimon siementä kohtaan sillä tavalla, että hän ojentaa ensin jäykän niskansa ylös, sitten hän avaa suuren kitansa, sitten hän työntää ulos terävän kielensä ja sen jälkeen hän sihisee. Jos vaimon siemen polkee nyt käärmettä, niin se pistää häntä kantapäähän eli puree myrkyllisillä

hampaillaan, sillä käärmeenmyrkkyy on kätkössä hampaiden alla. Me tiedämme nyt varsin hyvin, mitä tapahtuu käärmeen pistämälle ihmiselle. Ensin hän paisuu kuin tukki, ja kun käärmeenmyrkkyy kihisee kaikissa hänen suonissaan, hänen kasvonsa tulevat sysimustiksi. Jos käärmeen pistoksen saanut ihminen ei hae ajoissa lääkettä myrkkyyä vastaan, niin häntä kohtaa kauhea kuolema.

Täällä on nyt monta käärmeen pistoksen saanutta ihmistä, jotka alkavat paisua heti, kun käärmeenmyrkkyy on ehtinyt sydämeen. Vanha käärme on päässyt vuodattamaan tappavaa myrkkyyä käärmeen pistoksen saaneitten sydämiin, niin että käärmeenmyrkkyy kihisee kaikissa heidän suonissaan. Näitä onnettomia ihmisiä ei voi pelastaa kuolemasta, jolleivät he hae ajoissa lääkettä myrkkyyä vastaan. Mutta valitettavasti on monta käärmeen pistämää ihmistä, jotka eivät hae lääkettä myrkkyyä vastaan vaan antavat käärmeenmyrkyä levitä koko ruumiiseen. Ja kun käärmeenmyrkkyy alkaa kihistä kaikissa heidän suonissaan, silloin on myös kuolema lähellä.

Me olemme myös kuulleet Pyhästä Raamatusta, kuinka vaimon siemen polkee rikki käärmeen pään. Mutta käärme on sitkeähenkinen olio, ei hän kuole, vaikka pää on murskattu rikki. Hän liikuttaa vielä pyrstöä, ja tällä pyrstöllä hän on vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Sitä paitsi hän on vielä raskaana olevan vaimon edessä, joka huutaa syntymävai-vassa. Hän haluaa nielaista poikalapsen, jonka tämä Vapahtajan morsian on synnyttämässä. Tämä vaimo on puettu auringolla, ja kuu on hänen jalkainsa

alla, ja hänen päässänsä on kruunu kahdestatoista tähdestä. Ja kun vanha käärme ei saanut syödä poikalasta, jonka Vapahtajan morsian synnytti, niin hän oksensi kuolleen uskon liivaa vaimon päälle hukuttaakseen hänet.

Kaiken tämän on vanha käärme nyt tehnyt, ja valitettavasti ovat kaikki käärmeen pistämät ihmiset hukkuneet kuolleen uskon liivaan, jota käärme oksensi mahastaan. Vanha käärme kietoo ensin pitkän pyrstönsä sen onnettoman ympärille, joka sattuu hänen tielleen. Murskattuaan luut pyrstöllään hän valuttaa liivaa uhrin päälle, ja sen jälkeen hän hotkaisee koko ihmisen.

Vapahtajan morsianta hän ei voinut syödä, sillä Jumala varjeli häntä, ja hän pakeni korpeen. Mutta ei hänellä ole aina niin hauskaa korvessa, missä hänen täytyy olla toisinaan villien eläinten joukossa ja toisinaan käärmeen pistämien ihmisten joukossa, jotka vihaavat häntä sydämen pohjasta. Sillä heti kun Vapahtajan morsian tulee raskaaksi, kokoontuvat kaikki siveät huorat tutkimaan häntä kiireestä kantapäähän. He löytävät niin monta puutosta ja niin monta vikaa Vapahtajan morsiamesta: milloin hän on ruma maailman silmissä, milloin hän on köyhä, milloin hän on laiska ja kelvoton työhön; milloin hän on ilkeä ja juro, milloin hän on siivoton ja suttuinen. Ei hänellä ole korvarenkaita, ei hänellä ole koreita vaatteita. Kun hän huutaa syntymävaivassa, kaikki siveät huorat sanovat: tämä huttaminen kuulostaa kissan naukumiselta!

Mutta hän ei ole kuulevinaan, mitä maailma ajattelee ja sanoo hänestä, vaan hänen sydämelleen on kylkiksi, kun hän

tietää, että hänen Ylkänsä ei petä häntä, ei hylkää häntä, ei torju häntä. Hengellisessä hädässään hän huutaa: ”Jumala on tämän lapsen isä, jonka käärme tahtoo syödä. Se, jota minun sieluni rakastaa, tulee pian noutamaan morsiamensa.” Ylkä panee morsiamen päähän kruunun, jossa on kaksitoista tähteä, ja kihlasormuksen hänen sormeensa ja ristitähden rintaan. Ja kaikki maailman siveät huorat töllistelevät ihmetellen ja sanovat: ”Onko tämä Vapahtajan morsian, joka on niin ilkeä, että hän haukkuu kunniallisia ihmisiä? Kuinka hän sitten haukkuukaan, kun hän menee naimisiin, kun hän on jo morsiamena niin hullu, ja Jumala varjelkoon sitä miestä, joka saa semmoisen noita-akan.”

Vapahtajan morsian ei välitä siitä, että maailma kutsuu häntä huoraksi tai noita-akaksi, kun hän on vain vakuuttunut siitä, ettei hän ole tullut kylmämieliseksi ja uskottomaksi taivaalliselle Yljälleen. Siitä hän voi aina olla vakuuttunut, että hänen Ylkänsä rakastaa häntä vilpittömästi, ettei hän, niin kuin Joosef, aio salaa hylätä köyhää morsiantaan sen tähden, että hän on tullut raskaaksi. Sillä Vapahtaja rakastaa uskotonta morsiantaan, jos hän vain ei anna egyptiläisten huorimiesten enää puristella rintojaan.

Valitettavasti Vapahtajan täytyy usein valittaa uskottoman morsiamensa kylmämielisyyttä ja rakkaudettomuutta. Hänen täytyy usein seistä ovella kolkuttamassa, mutta uskoton morsian ei päästä rakastajaansa sisään, kun hänellä on sisällä joku muu rakastaja, jota hän rakastaa enemmän kuin Vapahtajaa. Taivaallisen Yljän täytyy viimein mennä

murheellisenä uskottoman morsiamensa ovelta, koska tämä rakastaa maailmaa enemmän kuin häntä.

Voi (sinua), sinä uskon Kristuksen morsian! Kuinka usein sinun rakastajasi onkaan kolkuttanut sydämesi ovelle, mutta sinä et ole avannut, koska maailma oli sinulle rakkaampi? Kuinka kauan tahdot olla uskon häntä kohtaan, joka on antanut verensä vuotaa sinun tähtesi? Eikö olisi parempi sielullesi, että hylkäisit petollisen maailman ja kastelisit Vapahtajan jalkoja katumuksen kyynelillä ja rukoilisit häntä särjetyllä sydämellä, että hän antaisi kevytmieliselle morsiamelleen hänen uskottomuutensa anteeksi?

Katso, tämä sinun pitää tehdä tänään, ennen kuin armon ovi suljetaan. Me toivomme, ettei hän hylkää uskontonta morsiantaan, jos hän tunnustaa, katuu ja anoo anteeksi rikoksensa.

Sinä olet pyhä, joka asut Israelin kiitoksessa. Ps. 22: 4.

Juhlapäivän aamusaarnan teksti on otettu kuningas Daavidin psalmeista. Koska kuningas Daavid on saanut todistuksen Herralta, että hän oli mies Jumalan sydämen jälkeen, koska meidän Vapahtajamme on toisinaan ottanut Daavidin psalmeja todistukseksi sekä esittänyt Daavidin tekoja totisen kristillisyyden esikuvana, vaikka luonnollinen järki ei voi käsittää, kuinka sellainen mies kuin Daavid voisi olla Jumalalle otollinen, voimme kuitenkin olla vakuuttuneita siitä, että Daavid tunsu Jumalan pyhyiden ja oman rikollisuutensa, vaikkei Daavid ollut siveyden esikuva.

Me voimme sen tähden tutkistella Jumalan pyhyttä ja ihmisen rikollisuutta, sillä kristillisyyden riippuu nyt siitä, että ihminen tuntee oikein Jumalan pyhyiden ja oman rikollisuutensa. Kuningas Daavidilla oli herännyt ja arka omatunto, kun hän kirjoitti psalminsa, ja me voimme olla sen tähden vakuuttuneita siitä, että hän tunsu syvän syntitelmeluksensa, että hänellä oli oikea katumus synneistään. Sen tähden Daavid tunsu myös Herran pyhyiden ja ankaran vanhurskauden. On kyllä totta, että Daavidilla oli nukkuva omatunto, kun hän teki huorin ja murhan, mutta hänen omatuntonsa heräsi myös perinpohjin, kun Naatan tuli soimaamaan häntä hänen kauheasta synnistään. Hänelle tuli omantunnonvaiva, ja hän mietiskeli jonkin aikaa niin kovasti, että hänen kasvonsa laihtuivat ja kuihtuivat.

Mutta juuri tätä omantunnonvaivaa moni pitää nyt perkeleen vaikutuksena, vaikka apostoli Paavali vakuuttaa, että se murhe, joka on Jumalan mielen jälkeen, vaikuttaa katumuksen autuudeksi, jota ei yksikään kadu (2. Kor. 7: 10). Mutta maailman viisaat pitävät hulluutena sellaista tilaa, jossa Daavid oli parannuskamppailunsa aikana. He sanovat, että se on turhaa mietiskelyä. Muutamamat väittävät, että se on sielun sairaus. Toiset väittävät, että perkele aiheuttaa ihmiselle omantunnonvaivan. He kuvittelevat, että Jumala on niin armollinen ja laupias, ettei hän voi tuomita ketään helvettiin. He sanovat, että Jumala ei ole luonut ihmistä heittääkseen hänet pohjattomuuteen. Niin, muutamamat jopa väittävät, että Jumala olisi väärä, jos hän tuomitsisi jonkun ihmisen pohjattomuuteen.

Jos siis ihminen alkaa mietiskellä ja joutuu omantunnonvaivaan, niin ei Jumala aiheuta ihmiselle omantunnonvaivaa vaan perkele. Muutamat myöntävät, että ainoastaan suurille ja törkeille rikollisille voi tulla omantunnon vaiva, niin kuin murhaajille, valapattoisille ja ryöväreille, mutta siveiden ja jumalaa pelkäävien ei tarvitse mietiskellä.

Kuitenkin me tiedämme nyt, että Lutherillakin oli omantunnonvaiva, vaikkei hän ollut niin suuri syntinen kuin Daavid. Luther mietiskeli kauan, ennen kuin hän sai omantunnonrauhan, mutta tämän ajan luterilaiset väittävät, että Lutherin mietiskely oli turhaa, vaikka on varmaa, että luterilainen oppi sai alkunsa Lutherin mietiskelystä. Sillä jos Luther ei olisi mietiskellyt, niin me olisimme vielä tänäkin päivänä paavikunnassa. Mutta tämän maailman viisaat sanovat: "Ei meidän tarvitse mietiskellä sen tähden, että Luther on mietiskellyt. Lutherin mietiskely oli vain hänen hulluuttaan."

Kuitenkin me näemme nyt Daavidin esimerkistä, että ihmisen täytyy mietiskellä, jos hän tahtoo tulla kristityksi. Hänellä täytyy olla oikea katumus synneistään tullakseen osalliseksi armosta Kristuksessa. Kyllä moni uskoo, että Jumala ei ole turhan tarkka ihmisen viroista. Ja sitä paitsi armonvarkaat sanovat: et sinä voi ansaita armoa mietiskelyllä ja omantunnonvaivalla. Jos voisit itkeä verta, niin et tule siitä sen paremmaksi. On paljon parempi, että uskot Jumalan olevan armollinen, niin tulet autuaaksi. Mutta kenelle Jumala on armollinen? Onko hän armollinen paatuneille ja katumattomille syntisille? Ei.

Onko hän armollinen siveille ja jumalille ihmisille, jotka ovat eläneet rehellisesti ja jumalisesti koko ikänsä?

Ei, semmoiset ihmiset eivät tarvitse armoa, sillä ainoastaan rikolliset tarvitsevat armoa. Mutta kenelle Jumala on sitten armollinen? Niin, Daavidille, jolla oli omantunnonvaiva, Manasselle, joka rukoili, Pietarille, joka meni ulos itkemään, syntiselle vaimolle, joka itki Jeesuksen jalkojen juuressa, Maria Magdaleenalle, jossa oli seitsemän perkelettä. Jos sinusta tulee kuin yksi heistä, silloin vasta voit toivoa Jumalan olevan armollinen. — Mutta eikö Jumala armahda semmoista, joka on ollut siveä ja jumalinen koko ikänsä? — Ei, semmoinen ei tarvitse armoa, eihän hän ole tehnyt mitään rikosta. Semmoisen ei tarvitse pelätä Jumalan vihaa, kuten Daavidin ja Lutherin. Ei hänen tarvitse katua syntejään, eihän hän ole tehnyt syntiä. Ei hänen tarvitse pyytää Jumalalta anteeksi, eihän hän ole tehnyt mitään paha.

Niin mutta, sanoo armonvaras, jolla on kuollut usko pääkallossa, maan päällä ei ole yhtään ihmistä, joka on niin viaton, ettei hän olisi tehnyt jotakin syntiä. Sen tähden uskon, sanoo armonvaras, että Jumala on armollinen ja antaa syntini anteeksi Jeesuksen Kristuksen ansion tähden. Sinä uskot siis, että Jumala on armollinen katumattomille syntisille, joilla ei ole koskaan ollut oikeaa katumusta synneistään, joilla ei ole koskaan ollut murhetta Jumalan mielen mukaan, joilla ei ole koskaan ollut omantunnonvaivaa ja sydämen ahdistusta, jotka eivät ole koskaan heränneet synnin unesta, joilla ei ole koskaan ollut vakavaa huolta sielunsa autuudesta.

Mistä olet saanut uskon, että Jumala on armollinen katumattomille syntisille? Eiköpä perkele ole uskotellut sinulle, että Jumala on armollinen kaikille, jotka elävät jumalattomasti. Arvatavasti hän on armollinen viinaporvareille ja juomareille, varkaille ja huorille, kiroilijoille ja tappelijoille, valapattoisille ja sapatinrikkojille, ihmissyöjille ja saitureille.

Ja tee vain vapaasti syntiä, kunhan vain uskot! Saat siis tehdä huorin, kunhan vain uskot, saat juoda itsesi päihin, kunhan vain uskot, saat myydä paloviiinaa ja pitää kapakkaa, kunhan vain uskot, saat kirotta ja tapella, kunhan vain uskot, saat valehdella ja pettää ihmisiä, kunhan vain uskot, saat tehdä huorapenikoita ja varastaa, kunhan vain uskot. Kun sinulla vain on oikea usko, niin tulet autuaaksi. Sinun ei tarvitse mietiskellä tai murehtia syntejäsi, niin kuin Daavidin ja Manassen, vaan usko vain äläkä mietiskele, sillä Kristus on täyttänyt ja maksanut kaiken.

Kuinka niin, sanoo armonvaras. Enkö saa omistaa Kristuksen ansiota? Enkö saa uskoa, että Jumala on armollinen, jollen mietiskele, itke, murehdi, huokaa tai antaudu omantunnonvaivaan ja sydämen ahdistukseen? Ei, minä uskon, sanoo armonvaras, että Jumala on armollinen, että hän antaa kaikki syntini anteeksi Kristuksen ansiota tähden ja sulasta armostaan, ei minun itkemiseni, valittamiseni tai ulvomiseni tähden eikä omantunnonvaivani ja sydämeni ahdistuksen tähden. Sillä sellaisella katumisella ja valittamisella tai huokaamisella ja mietiskelemisellä en ansaitse mitään.

Ja vielä vähemmän, sanoo armonvaras, ansaitseen autuutta sillä, että alan kulkea ympäri kyliä saarnaamassa. Haukkumalla kunniallisia ihmisiä ja tuomitsemalla heitä helvettiin voin pikemmin ansaita helvetin kuin taivaan valtakunnan.

Niin puhuu armonvaras, ja tämän uskon nojalla hän on valmis hirttämään itsensä heti, kun omatunto alkaa tuomita häntä. Sillä armonvaras ei tunne Jumalan pyhyttä eikä ankaraa vanhurskautta. Hänen mielestään Jumala on yhtä laupias kuin lepus vanhemmat, jotka eivät näe lastensa vikoja vaan antavat heidän riehua valtoimenaan, kunnes he käyvät vanhempiansa kimppuun. Armonvaras ei usko, että hän on syössyt Luojansa pohjattomuuteen ja ristiinnaulinnut siten Vapahtajan, vaan hän uskoo, että Jumala on silti armollinen, vaikka hän huoraa, juo ja kiroaa, tappelee ja metelöi kuin matruusi tai pitää viina-kauppaa ja nauraa kaikille, jotka puhuvat parannuksesta, tai käy tukkaan kiinni ja kiskoo ulos niitä, jotka vaativat vakavan katumuksen ja parannuksen.

Mutta semmoista uskoa ei ollut Daavidilla, sillä hänelle tuli heti omantunnonvaiva, kun profeetta Naatan soimasi häntä jumalattomasta elämästä. Hän ei vihastunut Naatanille, eikä hän ajanut Naatania ulos sen syyn tähden, että hän tuli puhumaan parannuksesta. Mutta olemme kyllä kuulleet, että juutalaiset suuttuivat Johannes Kastajalle, koska hän haukkui heitä ja kutsui heitä kyykäärmeiden sikiöiksi, niin kuin kuninkaan huora ei voinut saada omantunnonrauhaa, ennen kuin Johannes Kastajan pää tuotiin vadilla. Eivätkä juutalai-

set voineet saada omantunnonrauhaa, ennen kuin suuri lukijaissaarnaaja Jeesus Nasaretilainen oli naulattu ristiin.

Tämä hengellinen viha on suurin synty, jonka juutalaiset ja pakanat voivat tehdä Jumalaa ja Vapahtajaa kohtaan, että he vihaavat ja vainoavat kristityitä, vaikka he uskovat tekevänsä Jumalalle palveluksen tappamalla Jeesuksen opetuslapsia. Jos he tunsivat Jumalan pyhyiden niin kuin Daavid ja Jumalan ankaran vanhurskauden niin kuin Luther, he tunsivat myös oman tuomionsa.

Mutta suruton joukko ei tunne Jumalan ankaraa vanhurskautta, koska omatunto on nukkumassa. Omatunto ei tuomitse heitä. Eivät he tunne omaa jumalattomuuttaankaan, ja sen tähden se tekee pahaa, kun joku tulee muistuttamaan heitä kuolemasta ja tuomiosta. He eivät voi kärsiä, että joku ihminen tulee tuomitsemaan heitä, koska he eivät usko ansaitsevansa iankaikkista tuomiota, vaikka he lukevat suulla: "Minä väiväinen syntinen ihminen tiedän ansainneeni iankaikkisen kadotuksen." Kaikki jumalaiset armonvargaat lukevat tämän synnintunnustuksen suulla, mutta sydämessä he lukevat kirouksen jokaiselle, joka uskaltaa asettaa Jumalan ankaran vanhurskauden heidän silmiensä eteen.

Daavid ei voinut kantaa hengellistä vihaa Naatania kohtaan, koska Daavidin sydän tuli särjetyksi Naatanin sanoista. Mutta juutalaiset eivät tulleet särjetyksi Vapahtajan sanoista vaan he suuttuivat. Ja nyt sanoo moni juutalainen: "Sellainen nuhdesaarna, josta ihminen suuttuu, ei ole voinut tulla hyvästä sydäimestä. Profeettojen, Johannes Kastajan ja Vapahtajan nuhdesaarnat olisivat siis tul-

leet pahasta sydäimestä, koska useimmat kuulijat suuttuivat näistä saarnoista.

Eiköpä viha ole perkeleen työ? Ja eiköpä Daavidin omantunnonvaiva, joka oli seuraus Naatanin nuhdesaarnasta, ole ollut Pyhän Hengen työ, joka vaikutti saarnatun sanan kautta oikean katumuksen synnistä? Mutta nykyisin eivät oikeat luterilaiset tahdo kuulla lain nuhdesaarnoja, koska he ovat eläneet niin jumalisesti ja ovat niin pyhiä, ettei heidän tarvitse katua vikojaan tai rukoilla Jumalalta anteeksi syntejään. Nykyiset oikeat luterilaiset väittävät, että profeettojen ja Johannes Kastajan ankarat nuhdesaarnat eivät sovi tämän ajan siveille ja jumalisille ihmisille. Tämän ajan oikeat luterilaiset eivät ole mielestään ansainneet mitään soimauksia, eivät tempelissä eivätkä kotona.

Mutta Daavid, joka oli kuningas, otti nöyrästi vastaan Naatanin soimauksen, koska Daavidin omatunto ei ollut kokonaan paatunut, vaikka se oli nukkumassa. Hän heräsi Naatanin nuhdesaarnasta. Jumalan Henki vaikutti sanan kautta totisen katumuksen Daavidin sydämessä. Hänelle tuli murhe, joka oli Jumalan mielen jälkeen, ja tämä murhe vaikutti hänessä parannuksen autuudeksi.

Suokoon Jumala, että kaikki, jotka vielä makaavat suruttomina synnin unessa, heräisivät horroksestaan, että he ajattelisivat, mikä heidän rauhaansa sopii, ennen kuin armon ovi suljetaan iankaikkisesti. Tänä päivänä, jos kuulet Herran äänen, älä paaduta sydäntäsi, sillä Jumala ei anna itseään pilkata. Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. (Amen)

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Koska Israelin lapset pääsivät poikki Punaisen meren, veisasivat he kiitosvirren Herralle, sanoen: Jalontyön hän teki. Hevosien ja miehen hän upotti meren syvyyteen.

Tämä kiitosvirsi veisataan aina Israelin lapsilta, koska he näkevät, kuinka viholliset hukkuvat Punaisen meren aalloissa. Mutta Israelin lapset ovat epäuskoiset. Koska viholliset ahdistavat heitä joka haaralta, rupeavat he sanomaan Moosekselle, että hän on villinnyt heitä lähtemään ulos Egyptin pakanallisesta maasta. He luulevat, että Mooses on tämän tehnyt, mutta ei Mooses ole tehnyt muuta, kuin mitä Herra on käsenyt.

Koska Egyptin lihapadat johtuvat mieleen ja viholliset ahdistavat Israelin lapsia, rupeavat he epäuskon tähden riitelemään Mooseksen kanssa ja sanovat: "Eiköpä hautoja ollut Egyptissä? Miksi sinä rupesit meitä johdattamaan korpeen kuolemaan? Eikö tämä ole se, kuin me puhuimme sinulle sanoen: Anna meidän olla, että me palvelisimme egyptiläisiä, sillä meidän olisi parempi palvella egyptiläisiä, kuin kuolla korvessa?"

Ja se on sangen merkillinen asia, että Israelin lapset rupesivat niin pian katumaan, että he olivat lähteneet ulos orjuuden huoneesta. He katuvat sitä, ei ainoastansa tällä puolella Punaista merta, missä viholliset ahdistavat heitä hirmuisesti. Mutta myös toisella puolella Punaista merta, missä he syövät mannaa, rupeavat he katumaan, että he ovat ylen varhain lähteneet pois orjuuden huoneesta. He katuvat, koska he näkevät, kuinka suuren vaivan kautta heidän pitää vaeltaman, ennen kuin he

kostuvat Kaanaan maalle. He katuvat, että he lakkasivat ylen varhain palvelemasta vihollista.

Mutta minä sanon teille, te huikentelevaiset ja epäuskoiset Israelin lapset: Jos teille on tullut halu pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen, niin ette pääse Kaanaan luvatulle maalle. Onko pa Mooses teille luvannut, että te ilman vaivatta ja ilman sodatta pääsette siihen maahan, jossa voita ja hunajaa vuotaa? Eikös ole Herra jo sanonut teille, että hän paaduttaa vihollisten sydämet, että he tulevat niin sokeiksi, että he uskaltavat astua Punaiseen mereen? Ja vielä niillä on vahvempi usko ja suurempi rohkeus astumaan Punaiseen mereen, kuin Israelin lapsilla.

Onkos Jumala antanut vihollisille semmoisen rohkeuden, että he uskaltavat astua Punaiseen mereen ilman vapiseematta? Niin he luulevat, että Jumala se on, joka heidän uskonsa vahvistaa. Saati se ei ole maailman Jumala, joka heille on antanut senkaltaisen rohkeuden, että he astuvat Punaiseen mereen. Israelin lapset eivät usko pääsevänsä, ennen kuin Mooses nostaa sauvaansa meren yli. Mutta kyllä viholliset uskovat. Eivät suinkaan viholliset epäile, etteivätkö he pääse poikki Punaisen meren, vaikka he ajavat Israelin lapsia ulos huoneistansa ja ahdistavat heitä joka lailla. Eivät viholliset sen tähden pelkää, että heille taitaa väärin käydä, jos he astuvat Punaiseen mereen, sillä tämän maailman jumala on tehnyt heitä sokeaksi. Maailman jumala on antanut heille niin vahvan uskon, etteivät he epäile ollenkaan, ja sen tähden he hukkuvat Punaisessa meressä. Silloin pääsevät Israe-

lin lapset veisaamaan kiitosvirttä sanoen: “Minä veisaan Herralle, sillä Hän on jalon työn tehnyt”.

Mutta miksi Israelin lapsille tuli niin suuri halu pyörtämään takaisin orjuuden huoneeseen? Sen tähden ilmankin, etteivät he päässeet Kaanaan maalle ilman vaivatta ja ilman sodatta. Jos he olisivat varsin päässeet Kaanaan maalle, koska he pääsivät poikki Punaisen meren, niin olisivat he ehkä olleet tyytyväiset. Mutta koska heidän täytyi vaeltaa niin monta ajastaikaa tämän maailman korvessa, ja siellä olla niin monessa hädässä ja puutoksessa, niin silloin tuli kärsimättömyys ja napiseminen. Toisinaan ei ole ruokaa mieltä myöten, toisinaan puuttuu elämän vesi, toisinaan käärmeet pistävät. Silloin tulee kohta halu pyörtämään takaisin. Emme saata sanoa, että he ovat jo kaikki pyörtäneet. Mutta sen vaivalloisuuden tähden, kuin tiellä on, ja sen kärsimättömyyden tähden, kuolevat kaikki vanhat matkalla. Ainoastansa muuttamat vanhat, nimittäin Joosua ja Kaleb pääsevät Kaanaan maalle.

Israelin lapset ovat tosin Mooseksen johdattamisen kautta lähteneet ulos orjuuden huoneesta palvelemaan Jumalaa. Ja sillä uskalluksella he ovat lähteneet matkaan, että he pääsisivät siihen siunattuun maahan, josta voita ja hunajaa vuotaa. Mutta kärsimättömyys tahtoo tulla, koska he eivät pääse varsin siihen luvattuun maahan. Sillä vaikka he ensin Jumalan voiman kautta pääsivät poikki Punaisen meren ja näkivät myös, kuinka Egyptin pakanat hukkuivat Punaisessa meressä, koska he olivat niin rohkeat, että he siihen astuivat. — Vaikka he vi-

haavat Israelin lapsia, ja ajavat heitä ulos huoneistansa, kuitenkin tahtovat muuttamat Israelin lapset pyörtää takaisin, koska matkustaminen tulee ylen pitkäksi ja vaivalloiseksi. He tahtovat väsyä matkalla. Ja silloin tulee vielä muutamille halu pyörtää takaisin entiseen elämään, koska Egyptin lihapadat johtuvat mieleen. Mutta sitten vasta tulisi pakanoille ilo, jos Israelin lapset pyörtäisivät takaisin. He sanoisivat: “Jopa me arvasimme, että niin se piti käymän. Ja kukas käski lähteä pois Egyptistä tuntemattomaan maahan?”

Muuttamat rupesivat jo katumaan, että he ovat ylen varhain lähteneet pois pakanain maasta. Ja tämä halu vetää heitä takaperin. Se vaikuttaa niin paljon, että he saavat matkustaa edestakaisin korvessa. Toisinaan he matkustivat edeskäsin ja välistä takaisin. Mutta tämä matkustaminen edestakaisin on rangaistus heille heidän tottelemattomuutensa tähden. Siitä syystä myös kaikki vanhat kuolevat tien päälle, sillä heidän sydämensä ovat niin tarttuneet Egyptiin, ettei heillä ole halua saapua siihen maahan, josta voita ja hunajaa vuotaa. Muutamilla taitaisi olla halu, mutta he luulevat pääsivänsä ilman vaivatta. Ja koska matkustaminen tulee pitkäksi ja vaivalloiseksi, väsyvät he tien päälle ja kuolevat.

Muistakaa kuitenkin, te Israelin lapset, että te olette orjuuden huoneessa olleet ja palvelleet epäjumalia. Muistakaa, että Herra on suurella voimalla johdattanut teitä ulos pakanain maasta poikki Punaista merta. Silloin te olette veisanneet Herralle kiitosvirren sen suuren armon edestä. Pitäisikö teidän nyt pyörtämän takaisin, että pakanat

pääsisivät pilkkaamaan teitä ja sanomaan: "Eivätpä ne päässeetkään perille. Jopa me arvasimme, että semmoisen hourauksen pitää häpeällisen lopun saaman."

Te Israelin lapset, jotka olette lähteneet pakanain maasta matkustamaan ja isänmaata etsimään, josta maitoa ja hunajaa vuotaa! Kuinkas te luulette kostuvanne isänmaalle, koska te kärsimättömyyden tähden vaellatte edestakaisin korvessa? Ja joka kerta, kuin joku vastus tulee, olette valmiit sanomaan: "Ei-köpä hautoja ollut Egyptissä?" Tahdottekos nyt pyörtää takaisin, että te pääsisitte kuolemaan pakanain maassa?

Kyllä siellä on hautoja, mutta eivätpä pakanat ole saaneet hautaa, koska he hukkuivat Punaisessa meressä. Sillä ne pakanat, jotka ajoivat Israelin lapsia ulos huoneistansa, hukkuivat Punaisessa meressä. Jos te, Israelin lapset, pyörrätte takaisin, niin teille käy niin kuin pakanoille: Te hukutte Punaisen meren aaltoihin. Ei teidän luunne pidä makaaman kuolleen uskon haudassa, vaan pohjattoman meren syvyydessä ympärileikkamattomien kanssa.

Niin koettakaa kuitenkin pyrkiä edes-käsin, että te viimein saapuisitte isänmaalle. Koska nälkä tulee, niin syökää mannaa. Koska jano tulee, niin juokaa siitä pahdasta, joka on Kristus. Ja älkää napisko Moosesta vastaan, vaan paremmin rukoilkaa, että teidän isienne Jumala suuresta armostansa olisi kärsivällinen teidän kanssanne ja säästäisi teitä siihen päivään asti, että te pääsette poikki Jordanin. Kuule Israelin Jumala, murheellisten ja väsyneitten matkamiesten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Neljännän rukouspäivän pyhä teksti Psalmi 105: 3. "Ylistäkää hänen pyhää nimeänsä. Niiden sydän iloitkoon, jotka etsivät Herraa."

Koska kuningas Daavid on veisannut Herralle sekä murheellisia katumusvirsiä, että myös iloisia kiitosvirsiä, niin pitäisi meidän esimerkin tähden tutkisteleman Daavidin elämäkertaa ja katseleman ensiksi, minkä tähden Daavid oli välistä niin murheellinen? Toiseksi. Minkä tähden hän välistä oli iloinen?

Se kuuluu hänen sanoistansa tämän päivän tekstissä, että hän on ollut iloinen, mutta muissa paikoissa ja erinomattain katumusvirssissään on hän ollut murheellinen. Tämä Daavidin murhe ja ilo on ollut hengellinen murhe ja hengellinen ilo, josta suruttomat eivät tiedä mitään. Kyllä niilläkin raukoilla on välistä kova ikävä. Mutta ei tämä ikävöittäminen tule siitä, että he kaipaavat Herran armoa, vaan heille tulee ikävä, koska vastoinkäymiset kohtaavat heitä maailmassa. Niin esimerkiksi juomarille tulee ikävä, koska viina loppuu. Varkaalle tulee ikävä, koska hänet otetaan kiinni ja pannaan rautoihin. Huoralle tulee ikävä, koska huorakumppani heittää hänet ja alkaa toisen kanssa huoramaan. Maailman orjalle tulee ikävä, koska hän kadottaa jonkun osan tavarastansa ja niin edespäin.

Mutta Paavali kirjoittaa, että maailman murhe saattaa matkaan kuoleman. Muutama maailman orja tulee murheelliseksi kateuden tähden, niin kuin Eesau, joka itki sen siunauksen tähden, jonka hänen veljensä Jaakob oli saanut isältänsä. Paha vaimo itkee myös niitä käärmeen kyyneleitä, koska hänen paha

tahtonsa ei tule täytetyksi. Muutamat riettaan orjat tulevat murheelliseksi, koska heidän paha aikomuksensa ei tule täytetyksi. Niin kuin kuningas Antiokus, joka tuli sairaaksi murheesta, koska hän ei jaksanut kaikkia kristityitä hävittää.

Mutta minä luulen, että maailman jumala on semmoisille katuvaisille armollinen. Maailman jumala pitää pahana, että hänen palvelijansa eivät jaksaa kaikkia kristityitä tappa. Ja koska tämä synti maailman jumalaa vastaan tulee rasakaaksi heidän tuntonsa päälle, saavat he tunnonrauhan, niin pian kuin joku kristitty tulee tapetuksi. Niin sai esimerkiksi se kuninkaallinen huora omantunnonrauhan, niin pian kuin Johanneksen kaula oli leikattu. — Maailman jumala antaa semmoisille katuvaisille heidän syntinsä anteeksi, saati he uskovat. Minä luulen, että maailman jumala antaa vielä niillekin anteeksi heidän syntinsä, jotka itkevät kunniansa perään, koska heitä viattomasti soimataan. Niiden synnit rietas myös antaa anteeksi, jotka katuvat, etteivät he antaneet paremmin kristityille selkään. Ja semmoiset katuvaiset tulevat ilmankin autuaaksi helvetissä, saati he uskovat.

Koska nyt maailman orjain murhe ja katumus on semmoinen, että se kelpaa maailman jumalalle, niin se on hyvin arvattava, että maailman orjan ilo kelpaa maailman jumalalle. Esimerkiksi huoran ilo tanssittuvassa, juomarin ilo krouvituvassa, ja varkaan ilo siitä varastetusta kalusta. Semmoinen ilo on maailman jumalalle otollinen, mutta riettaalla on erityisesti ilo kristityn lankeemuksesta. On siitakin riettaan orjalle suuri ilo, että kristitylle käy väärin. Jos kristitty jou-

tuu kärsimään maailman vihaa ja vainoa kristillisyyden tähden, niin tulee riettaan orjalle suuri ilo siitä. Mutta erityisesti tulee riettaan orjalle ilo kristityn lankeemuksesta, sillä ei riettaan orja soisi ainoankaan sielun tulevan autuaaksi. Mutta jos kaikki olisivat riettaan kaltaiset, sitten vasta olisi riettaan orja tyytyväinen.

Nyt me olemme katselleet maailman orjan murhetta ja maailman orjan iloa. Meidän pitäisi myös sen rinnalle paneaman kristityn murheen ja kristityn ilon, koska me otamme hyödyllisen ja rakentavaisen esimerkin Daavidista, joka oli välistä omantunnon vaivassa syntiensä tähden, ja välistä suuressa ilossa Jumalan armon tuntemisesta. Vaikka maailman siveät ihmiset sanovat Daavidin olleen huonon kristityn, joka ensinä teki huorin ja vielä miehen tappoi. Semmoisetkos nyt ovat kristityt? Semmoisetkos ovat kristityn hedelmät? Niin kysyvät siveät huorat, rehelliset varkaat ja raittiit juomarit.

Armonvarkaat taas ottavat semmoisen väärän lohdutuksen Daavidin lankeemuksesta ja ajattelevat näin: Jos Daavid on saanut armon Jumalalta, miksi minun ei pitäisi saaman, joka en ole huora eli murhaaja. Mutta älä huoli, armonvaras! Kyllä sinä saat armon viholliselta, jos sinä jaksat hyvin pilkata katuvaisia ja nähdä vikoja kristityn elämässä. Ei sinun tarvitse parempaa katumusta tehdä, kuin pilkata kristityitä. Ja kun sinä näet niiden vikoja, niin sinä tulet itse kristityksi, ja kristityt tulevat villihengiksi.

Ilmankin profeetta Naatan oli hengellisessä ylpeydessä, koska hän tuli soi-

maamaan Daavidia huoruudesta? Ja profeetta Elias oli myös hengellisessä ylpeydessä, koska hän tuli haukkumaan kuningasta, sanoen: Samassa paikassa, missä koirat nuolivat Naabotin veren, pitää koirain sinunkin veresi latkiman.”

Mutta siinä oli suuri erotus katuvaisen ja katumattoman välillä. Daavid sai varsin pistoksen sydämeen Naatanin soimauksesta. Mutta toiselle kuninkaalle ei tullut katumusta, vaikka Elias soimasi. Hän suuttui vaan ja sanoi: “Viholliseksi minut olet löytänyt?” Tämä katumaton kuningas ajatteli, niin kuin tämänaikaiset paatuneet henget: viholliseksi minut olet löytänyt, koska et anna minulle omantunnon rauhaa? Ja oletkos sinä Jumala, koska sinä tulet tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä?

Niin sanoivat myös juutalaiset, että Johannes Kastajalla oli perkele. Ja Vapahtajalle: sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele. Mutta eivät tämänaikaiset suruttomat vielä ymmärrä, että heidän haamunsa on ennen jo maalattu Raamatussa. Ja vielä heidän sanansa ovat ylöskirjoitetut, niin kuin pakanat ja Jeesuksen ristin viholliset ovat ennen puhuneet, niin puhuvat suruttomat ja armonvarkaavat vielä nytkin. He luulevat, että ei ennen ole niin haukuttu ja tuomittu, kuin nyt. Mutta vielä kovempi laki ja tuomio on silloin saarnattu. Sen haukkumisen tähden ovat myös profeetat ja entiset kristityt tapetut pakanoilta ja juutalaisilta. Ja samat käärmeen siemenet puikivat vielä sydämen juuressa, koska Jumalan ankara vanhurskaus pannaan heidän silmiensä eteen.

Nyt on meillä semmoiset esimerkit Raamatussa, että muutamat heräävät,

koska heille soimataan syntiä, mutta muutamat paatuvat. Daavidin tunto heräsi Naatanin soimauksesta, mutta Aahab paatui Eliaksen soimauksesta. Aahab teki itsensä katuvaiseksi ja kävi kumarruksissa. Mutta ei se katumus kauan kestänyt. Ilmankin semmoinen elämä tuli vanhalle Aatamille vaivaksi. Ja sen tähden hän heitti pois koko sen katumuksen, niin kuin moni nytkin heittää ja ajattelee: koira kantakoon tätä ristiä, jos vähemmällä vaivalla en tule autuaaksi, niin se saa jäädä.

Mutta Daavidille tuli oikea katumus siitä Naatanin soimauksesta. Ja jos Naatan ei olisi soimannut häntä, niin olisi hänen tuntosensa nukkunut iankaikkisesti. Mutta siitä soimauksesta tuli Daavidille kova tuska ja omantunnon vaiva. Niin että hänen täytyi itse valittaa katumusvirsissä: “Minä olen väsynyt huokauksista. Minä kastelen leposijani kyyneleilläni, ja minun muotoni on vanhentunut murheesta.” Tässä kuulevat nyt suruttomat, kuinka oikea katumus tapahtuu. Mutta he ajattelevat ilmankin: Ei meidän tarvitse niin huoata. Sillä maailman herrat sanovat: nämä heränneet huokaavat niin kuin luontokappaleet.

Mutta ei maailman herrojen tarvitse huoata, sillä ei heillä ole mitään huokaamista. Mutta Daavid ja publikaani, ja muut katuvaiset tarvitsevat huoata ja niiden huokaukset on Herra kuullut, ja antanut heidän tuta iloa heidän murheessansa. Paavali myös kirjoittaa, että luontokappaleet huokaavat ja odottavat Jumalan lasten ilmoitusta. Mutta suruton ihminen ei huokaa. Ja mitäpä hänellä on huokaamista? Koska luonnollinen siveys kantaa synninkuormaa toi-

sesta päästä, kuollut usko toisesta päästä, ja rietas keskeltä.

Kuinkapa semmoinen kuorma tulee raskaaksi? Vaikka olisi kymmentuhatta leiviskää siinä kuormassa, niin ei tarvitse suruttoman ihmisen sen tähden huoata, sillä hän uskoo vaan, että Jeesus on kaikki maksanut. Mutta Jumalan sana näyttää, että kaikki suruttomat ja armonvargaat saavat huoata helvetissä.

2. Me kuulemme Daavidin huutavan syvyydestä korkeuteen. Ja me toivomme, että Herra on kuullut hänen huokauksiansa. Niin myös publikaanin huokaus on kuultu Herralta. Ja kaikkien, jotka huokaavat niin raskaasti, että huokaukset kuuluvat syvyydestä korkeuteen, pitää saaman virvoitusta särjetylle sydämelle. Jumalan sana näyttää, että Daavidin ilo on tullut Jumalan armon tuntemisesta, niin myös neitsyt Marian, koska hän sanoo: "Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani."

Katuvainen ja murheessa olevainen sielu kaipaa Jeesuksen armollista läsnäoloa. Ja koska Jeesus ilmoittaa itsensä murheellisille opetuslapsille, silloin tulee heille ilo, sillä opetuslapset ihastuivat, koska he näkivät Herran. Sen tähden kirjoittaa myös Paavali kristityille: "Iloitkaa Herrassa." Mutta tämä kristityn ilo ei ole aina pysyväinen, sillä vihollinen karkaa usein kristittyjen päälle kiusausten kanssa ja tahtoo heidän uskonsa ryöstää. Mutta kristityn murhe on usein tarpeellisempi kuin kristityn ilo, sillä se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, saattaa parannuksen autuudeksi, jota ei ihminen kadu.

Näin täytyy siis kristityn tuta sekä iloa että murhetta. Ja jos murhe loppuu, niin ei ole hyvin asiat. Mutta jos ilo loppuu, niin täytyy hänen huutaa syvyydestä korkeuteen. Hänen täytyy kolkuttaa armon oven päälle. Hänen täytyy kontata armoistuimen eteen ja rukoilla sitä suurta Ristinkantajaa, että hän suuresta armostansa kääntäisi armollisen kasvonsa katuvaisen ryövärin puoleen ja antaisi hänelle armollisen vastauksen, että hänen pitää oleman sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan kanssa paratiisissa.

Ole siis iloinen, sinä murheellinen Maria Magdalena, koska se ristiinnaulittu Rabbi osoittaa itsensä eläväksi sinulle. Olkaa iloiset, te murheelliset opetuslapset, koska te näette Herran. Tämä ilo tulee silloin, koska heille annetaan. Mutta maailman lapset ottavat itse ilon, koska he juovat ja rallattavat. He nauravat narreuttansa. Ja kamalat muistelukset nostavat heissä naurun. Onkos tämä nyt se ilo, joka teitä odottaa helvetissä, te maailman orjat? Ilmankin maailman jumala antaa teille vuotavaa pirun paskaa helvetissä, että te pääsisitte iloitsemaan helvetissä.

Turkki uskoo, että taivaan valtakunnassa on viinaa ja kauniit tyttäret. Ja katumattomat huorat uskovat, että he saavat maata Vapahtajan sylissä. Ja juomarit uskovat, että heille annetaan makeaa viinaa taivaan valtakunnassa. Ja viinaporvarit uskovat, että he pääsevät kellarimestariksi taivaan valtakunnassa.

Mutta Daavid ja publikaani, jotka täällä huokaavat, niin kuin luontokappaleet, mihinkäs ne joutuvat? Ja mihinkäs profeetat ja Johannes Kastaja jou-

tuvat, jotka haukkuvat kunniallisia ihmisiä? Ilmankin heidän täytyy kumartaa polviensa huorien, juomarien ja viinaporvarien edessä, ja anoa julkisesti anteeksi, että he ovat viattomia ja kunniallisia ihmisiä haukkuneet! Pietarin, joka meni ulos porstuaan itkemään, täytyy seisoa helvetin porstuassa ja hävetä, koska hän on haukkunut juutalaisia Vapahtajan murhaajiksi. Sen vaimon, joka itki Jeesuksen jalkain päällä, ja kuivasi kyyneleet päänsä hiuksilla, täytyy ilmankin parkua helvetissä.

Mutta se on nähty, ettei maailman Jumala viitsi nähdä niitä, jotka itkevät ja huokaavat. Hän sanoo niille, jotka itkevät: "Mikäs ulvominen se on?" Ja niille, jotka parkuvat, niin kuin opetuslapset parkuivat, sanoo rietas: "Se taitaa olla kissan ääni." Ja niille, jotka huokaavat, niin kuin Daavid ja publikaani, sanoo hän: "Vielä ne huokaavat niin kuin luontokappaleet." Koska siis rietas ei viitsi semmoisia nähdä, jotka itkevät ja parkuvat, niin se on arvattava, että hänen täytyy ajaa heitä ulos helvetistä ja sanoa: Mene pois tästä itkemästä ja huokaamasta, muutama ulkokullattu ja villihenki.

Mihinkä paikkaan teidän pitää pakeneman, te katuvaiset, te itkeväiset ja parkuvaiset, te murheelliset ja huokaavaiset? Mihinkäs paikkaan pitää teidän pakeneman, koska maailman herrat ja maailman jumala ajavat teitä pois helvetistä ja käskää teidän mennä taivaan valtakuntaan itkemään ja huokaamaan? Teidän täytyy mennä sen suuren Ristin kantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö, joka on ennen auttanut, korjannut ja parantanut hädässä olevai-

sia, sairaita, pitaalisia, sokeita, ontuvia, raajarikkoja ja halvatuita, ja on rakkautella vastaanottanut sen syntisen vaimon, joka itki hänen jalkainsa päällä, ja leppyisesti katsoi sen katuvaaisen ryövärin puoleen ristin päällä, ja rukoilla, että hän suuresta armostansa vastaan ottaisi kaikkia murheellisia, katuvaaisia ja huokaavaisia sieluja, että ne armoitetut, ulosvalitut ja murheesta ylösnostetut, saisivat lohdutuksen ja virvoituksen särjetylle sydämellensä, ja viimein pääsisivät iloitsemaan hänen armostansa täällä, ja viimein taivaassa iankaikkisesti. Iloitkaa ja riemuitkaa, Daavid, Pietari ja Manasse, ja sinä murheellinen Maria Magdalena, ja sinä Maria, Jeesuksen äiti! Iloitse ja riemuitse sanoen: Minun henkeni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani nyt ja iankaikkisesti, amen.

Lähteet:

Jäljennös (osittain) / Kollerin kokoelma n:o 113 / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

Uusi Postilla (alku puuttuu)

”Meidän apumme on Herran nimessä, joka taivaan ja maan tehnyt on.” (Ps. 124: 8)

(Kun jumala)ton ihminen uskoo, että Jumala ohjaa hänen kohtaloitaan, niin hän pettää itseään suuresti. Ensiksi jumalaton ihminen ei ole Jumalan Hengen johdatuksessa. Hän ei anna Jumalan Hengen johtaa siihen, mikä on hyvää, vaan paha henki eli perkele ohjaa hänen kohtaloitaan ja johtaa häntä siihen, mikä on pahaa ja vahingollista.

Kuinka varas ja huora voivat uskotella, että Jumala auttaa häntä hädässä? Ei varasta ja huora auta Jumala vaan perkele. Ja jos varas joutuu johonkin häntään varkaautensa tähden, niin hän pyytää Jumalaa auttamaan häntä hädästä. Hän pyytää Jumalaa varjelemaan, ettei häntä huomattaisi, ettei hän jäisi kiinni. Hän pyytää Jumalaa varjelemaan häntä häpeäpaalusta. Niin! Hän voi jopa luvata riksien kirkolle, jos Jumala varjelee häntä varkausretkellä, ettei häntä huomattaisi. Mutta jos hänen kuitenkin käy onnettomasti, niin hän uhkaa kostaa kaikille, jotka ilmiantavat hänet tai todistavat häntä vastaan. Jumalako nyt auttaa varasta hädästä, ettei häntä oteta kiinni ja piestä? Jos joku Jumala auttaa häntä varkaudesta, niin sen täytyy varmasti olla tämän maailman Jumala, johon kaikki varkaat toivovat.

Ja mikä Jumala auttaa huora huoruuden himossa? Hän rukoilee Jumalaa, ettei hän tulisi raskaaksi huorivuo-teestaan, ja jos Jumala ei kuule hänen rukouksiaan, niin hän yrittää ainakin salata raskautensa viimeiseen saakka. Hän rukoilee Jumalaa, että hän pääsisi

eroon sikiöstään, mutta jos Jumala ei kuule hänen rukouksiaan, niin hän uhkaa syyttää kaikkia, jotka sanovat häntä huoraksi. Jos hän joutuu sitten köyhyyteen ja kurjuuteen huoruutensa tähden, niin hän panee syyn kaikesta Jumalan päälle ja sanoo: ”Niin, Jumala ei ole tehnyt kaikkia ihmisiä rikkaiksi. Jumala on syypää minun köyhyyteeni. Hän on johtanut kohtaloni niin, että minä tulisin köyhäksi.”

Juomarillakin on vahva usko Jumalan kaitselmukseen. Hän rukoilee Jumalaa paloviinanhäädässään, että hän saisi sammuttaa paloviinanjanonsa. Kyyneleet silmissä hän pyytää viinaporvaria armahtamaan häntä, ja jos viinaporvarilla ei ole aina halua auttaa häntä, niin hän voi laskeutua polvilleenkin viinaporvarin edessä ja pyytää häntä sentään armahtamaan häntä. Kuinka paloviinanjumala voi olla niin armoton, ettei hän armahtaisi juomari-raukkaa ja sammuttaisi hänen paloviinanjananoaan? Mutta mitä tapahtuu? Kun juomari tulee rutiköyhäksi juopumuksensa kautta, niin hän sanoo: ”Niin, Jumala ei ole tehnyt kaikkia ihmisiä rikkaiksi. Minun kohtalona oli tulla köyhäksi. Jumala on johtanut kohtaloitani niin, että joutuisin köyhyyteen.”

Jumala on siis syypää varkaan, huoran, juomarin ja laiskurin köyhyyteen ja kurjuuteen. Mutta viinaporvari on varmaankin Jumalan kaitselmuksessa ja Jumalan Hengen johdatuksessa. Varmaankin häntä johtaa Pyhä Henki, kun hän armahtaa köyhää juomaria ja sammuttaa hänen polttavan janonsa tilkalla elämän vettä. Epäilemättä kaikilla viinaporvareilla ja juomareilla on vahva

usko Jumalaan. Viinaporvarin on mahdotonta ajatella, että perkele johtaa hänen kohtaloitaan, kun hän rikastuu köyhien juomareiden kustannuksella. Viinaporvari voi astua hyvällä omallatunnolla Herran huoneeseen ja sanoa: "Minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä. Minä annan kymmenykset kaikista, mitä minulla on." (Luuk. 18: 11, 12). Minä olen ansainnut jok'ikisen rovon, jonka omistan. En ole nylkenyt taikka pettänyt ketään.

Mutta jos varas, juomari ja huora eivät voi uskoa, että perkele johtaa heidän kohtaloitaan niin että he tulevat rutiköyhiksi ja kerjäläisiksi, niin vielä vähemmän taitaa viinaporvari voida uskoa, että perkele johtaa hänen kohtaloitaan niin että hän rikastuu köyhän kustannuksella. Vielä vähemmän voi viinaporvari vakuuttua siitä, että perkele voi varjella luonnollista ihmistä synnistä.

Mutta on kuitenkin varma ja tosi, että perkele voi varjella luonnollista ihmistä törkeistä paheista ja rikoksista. Kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele on varjellut monia varkaudesta. Sama kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele on varjellut monia siveitä huoria huoruuden rikoksesta. Se on myös varjellut raittiita juomareita juomasta itseään humalaan. Mutta vaikka kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele varjelevat siveitä huoria ja raittiita juomareita törkeistä paheista ja rikoksista, se ei voi kuitenkaan varjella rehellisiä varkaita viinakaupasta, koska viinaporvarin ammattia pidetään luvallisena, vaikkei se olekaan kovin kunniallista. Kuitenkin on kaikilla viinaporvareilla ja

juomareilla vakaa usko ja vahva luottamus Jumalaan, sillä viinaporvari on mielestään tehnyt oikein, kun hän on armahtanut kaikkia köyhiä juomareita. Ainakaan hänellä ei omasta mielestään ole syytä juomarin surkeaan köyhyyteen ja ruumiilliseen onnettomuuteen.

Viinaporvari ei välitä siitä, että juomarin vaimo ja lapset saavat itkeä ja nähdä nälkää viinaporvarin tähden. Hän uskoo, ettei hän joudu vastaamaan siitä. Kun nyt kaikki siveät huorat, kaikki rehelliset varkaat, kaikki raittiit juomarit ja kaikki armolliset viinaporvarit toivovat Jumalan apuun ja luottavat Herraan arvellen, että Jumala johtaa heidän kohtaloitaan niin, että yksi tulee köyhäksi ja toinen rikkaaksi, niin tahtoisimme ottaa heiltä pois tämän väärän lohdutuksen ja osoittaa heille, että tämän maailman jumala heidän kohtaloitaan johtaa ja antaa heille väärän lohdutuksen.

Jumala on tosin luomisessa antanut jokaiselle ihmiselle hengen ja tietyn määrän ruumiin ja sielun voimia, ja siinä merkityksessä Jumala tosin ylläpitää luonnollisen ihmisen hengen. Mutta nytpä luonnollinen ihminen ei käytä ruumiinsa ja sielunsa voimia Jumalan kunniaksi ja lähimmäisensä parhaaksi, vaan hän käyttää niitä Jumalan pilkkäämiseksi, omaksi turmiokseen ja lähimmäisensä vahingoksi. Suurin osa ihmisistä lyhentää elämäänsä, yksi juopumuksen kautta, toinen haureuden kautta, kolmas maailman murheen ja turhan huolehtimisen kautta, neljäs ylpeyden ja laiskuuden kautta, viides kerskailun ja ahneuden kautta. Ahneus viettelee monen tekemään työtä yli kykynsä, hän ei anna maailman orjalle päivän eikä yön

rauhaa. Toinen taas tekee työtä kerskailun tähden ja pilaa terveytensä nuoruudessa. Kuitenkin kaikki uskovat, että Jumala johtaa heidän kohtaloitaan, vaikka perkele johtaa ja hallitsee kaikkia heidän toimiaan. Me uskomme sitä vastoin, ettei Jumalan armolliseen tukeen ja apuun voi luottaa kukaan muu kuin se, joka on välittömästi Jumalan Hengen johdatuksessa. Mutta kuinka moni antaa nyt Jumalan Hengen johtaa itseään?

Herra valittaa jo ennen vedenpaisuudesta: "Ihmiset eivät tahdo antaa minun Henkeni nuhdella heitä, sillä he ovat liha". He ovat siis lihallismielisiä. Perkele raivoaa lihassa, ja sen tähden lihallismieliset ihmiset eivät anna Jumalan Hengen nuhdella heitä. Vapahataja sanoo, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, mutta heti kun Pyhä Henki alkaa nuhdella maailmaa synnin tähden, niin kaikki perkeleet sylkevät vastaan. Ahneuden perkele nousee heti kahdelle jalalle ja sanoo: "Etkö sinä suo minulle pientä ansiotani paloviinakaupasta?" Huoruuden perkele on samassa juonessa ja sanoo: "Ei se kuulu teille, kuinka minä elän. Itse minä vastaan töistäni."

Paloviinan perkele sylkee viinanhiemossaan ja sanoo: "Tuletko sinä kutsuamaan Jumalan siunausta perkeleen kuseksi?" Kunnian perkele tulee kasvoiltaan punaiseksi kuin kukko ja sanoo: "Minä olen elänyt sovussa kunniallisten ihmisten kanssa. Minä en ole tottunut kuulemaan koiran haukkumista kirkossa enkä kapakassa. Jos minä olen varas ja huora, niin sinä olet vielä pahempi. Jos minä olen viinaporvari ja juomari, niin se ei kuulu teille." Oman

vanhurskauden perkele nousee kahdelle jalalle ja sanoo: "Minä olen elänyt siveästi ja rehellisesti ja toivon, ettei Jumala jätä sellaista pahanpuhujaa rankaisematta, joka julkeaa tuomita kunniallisia ihmisiä." Hengellinen viha eli vihan perkele nousee kuin karhu pesästään ja sanoo: "Minä haluan omantunnonrauhan. En kärsi sitä, että joku tulee tuomitsemaan minut helvettiin."

Pyhän Hengen täytyy siis mennä pois murheellisena, koska kaikki perkeleet ovat Pyhää Henkeä vastaan. Jopa kuollut usko, joka on muutoin olevinaan kristitty, pahentuu Pyhän Hengen nuhteisiin ja sanoo: "Minä uskon Jumalan Poikaan. Minä en halua joutua lain alle. Minä en halua olla missään tekemisissä semmoisten kanssa, jotka saarnaavat lakia ja tuomitsevat kunniallisia ihmisiä, sillä he ovat rakastamattomia ja hengellisesti ylpeitä."

Niin puhuu se, jolla on kuollut usko pääkallossa. Hän on armonvaras, ja siitä syystä hän ei tahdo joutua huonoihin väleihin maailman kanssa. Hän tahtoo olla nöyrä kristitty ja siivo kristitty, hän ei tahdo kuulla maailman uhkauksia ja vainoa. Hän tahtoo olla sovussa maailman ja Jumalan kanssa, vaikka Jumalan Sanassa sanotaan, että joka tahtoo olla maailman ystävä, se tulee Jumalan vihamieheksi, ja lihan halu on viha Jumalaa vastaan. Juuri tämä lihallinen mieli tekee luonnollisen ihmisen kapinalliseksi Luojaansa kohtaan, mutta tämä vaino tulee vasta silloin näköksille, kun luonnollinen ihminen joutuu kosketuksiin kristillisyyden kanssa. Silloin käärmeen siemen avaa suuren kitansa vaimon siementä

vastaan, kyykäärmeen sikiöt alkavat sihistä, käärmeenmyrky kihisee heidän kaikissa suonissaan, he oksentavat myrkyä ja sappea vaimon siemenen päälle.

Hengellinen viha ilmenee ensin pilkana; uskottomat tekevät pilaa totisesta kristillisyydestä ja nauravat omalle onnettomuudelleen. Sen jälkeen tulee verenhimmo esiin. Uskoton joukko tahtoo huuhdella janoista kurkkuaan kristittyjen verellä. Niin on käynyt kaikkina aikoina ja kaikissa paikoissa maailmassa, missä totinen ja autuaaksi tekevä usko on ilmestynyt. Mutta sitä, jolla on kuollut usko, ei maailma koskaan vihaa eikä vainoa. Häntä maailman joukko pitää jopa kristittynä, sillä ei hän vaivaa kenenkään omaatuntoa, hän antaa kaikkien mennä rauhassa helvettiin.

Kuinka paljon apua luonnollinen ihminen voi nyt odottaa Herralta, kun hän ei pelkää eikä rakasta Häntä? Hän uskoo tosin, että Jumala johtaa hänen kohtaloitaan, mutta perkele hänen kohtalostaan johtaa siihen asti, että hän herää synnin unesta. Silloin vasta hän tulee Jumalan Hengen johdatukseen, ja silloin hän voi odottaa apua Herralta hengellisessä ja ruumiillisessa hädässään. Sillä se, joka on Jumalan Hengen johdatuksessa, antaa Jumalan Hengen nuhdella itseään. Hän ottaa nöyrästi vastaan Herran kurituksen. Hän ei heittäydy myöskään uhkarohkeasti vaaraan. Hän ei lähde sokkona sinne, minne perkele häntä ajaa.

Sen saattoi nähdä Daavidista, kun hän pakeni poikaansa Absalomia. Hän tunsu turmeltuneen ihmisluonnon ja ne välineet, jotka vaikuttaisivat voimakaimmin ihmissydämeen. Kun hän leik-

kasi palan Saulin hameesta, hän näki edeltä käsin, että Saul tulisi lyödyksi Daavidin jaloudesta. Ja kun hän ei kostonut mitättömimmälle viholliselleen, joka kutsui Daavidia verikoiraksi, niin hän tiesi, että tämä jalous vaikuttaisi enemmän alamaisten vakaumukseen kuin Absalomien valheelliset lupaukset.

Mutta kun Daavid ei ollut Jumalan Hengen johdatuksessa, silloin hän oli yhtä surkea ja heikko kuin muut ihmiset. Silloin hän teki semmoisia tyhmyyksiä, joita hän sai katkerasti katua, niin kuin esimerkiksi, kun hän meni Batseban tykö ja kun hän antoi lukea kansan. Ja näiden tyhmyyksiensä tähden hän joutui hengelliseen hätään. Mutta tämä juuri osoittaa, että Daavid antoi Herran Hengen nuhdella itseään. Hän sai omantunnonvaivan, kun profeetta Naatan tuomitsi hänet huoruuden synnistä. Jos hänellä olisi ollut yhtä lihallinen mieli kuin Herodeksella, hän olisi kaiketi heittänyt Naatanin vankilaan ja sanonut: "Tuommoisen lukijaissaarnaajan ei pidä tulla tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä, mutta minäpä opetan hänet tietämään huutia."

Kun Johannes nuhteli Herodesta huoruudesta, Herodes antoi heti heittää hänet vankilaan, sillä Herodes ei kärsinyt, että tuommoinen lukijaissaarnaaja tulisi tuomitsemaan kunniallisia ihmisiä. Ja nyt te näette, miten luonnollisella ihmisellä on väärä luottamus Jumalan armoon...

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kollerin kokoelma n:o 59 / Kansallisarkisto Helsinki /

alku ja loppu kateissa

Päiväsaarnan teksti Psalmi 34:18. **“Koska vanhurskaat huutavat, niin Herra kuulee ja pelastaa heitä kaikista tuskistansa.”**

Luetun pyhän tekstimme johdosta meidän pitää tällä pyhällä hetkellä ajatella, kuinka Herra auttaa vanhurskaita kaikista tuskista, kun he huutavat Hänen puoleensa. Ensiksi: kuinka Herra auttaa hengellisestä hädästä. Toiseksi: kuinka Herra auttaa ruumiillisesta hädästä.

Kuningas Daavid, jonka 34. psalmista pyhä tekstimme on otettu, on ollut hengellisessä ja ruumiillisessa hädässä. Hän on kokenut paljon maailmassa, hän on ollut sekä nuori että vanha, sekä köyhä että rikas. Hän on ollut hengellisessä ja ruumiillisessa hädässä ja tietää siis omasta kokemuksesta, että Herra auttaa vanhurskaita kaikista tuskista, kun he huutavat hänen tykönsä.

Ensimmäinen tutkistelemus. Herra auttaa vanhurskaita hengellisestä hädästä, kun he huutavat hänen tykönsä. Jumalattomat eivät tunne hengellistä hätää, koska hengellinen elämä on heiltä aivan salattu. He eivät tunne hengellistä murhetta, jota Daavid sai kokea. Jumalattomat eivät tunne sitä epätoivoakaan, jota Daavid valittaa. He eivät tunne perkeleen kiusauksia ja ahdistuksia, joita Luther sai kokea, sillä perkele ei ahdistu uskollisia palvelijoitaan, jotka palvelevat häntä ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Sielunvihollinen ei tahdo turhan päiten pelottaa parhaita ystäviään helvetistä ja pohjattomuudesta.

Mutta vanhurskaita hän vaivaa usein kiusauksilla ja ahdistuksilla. Hän tahtoo syöstä heidät epätoivoon. Daavidin

tavoin vanhurskasten täytyy huutaa Herran tykö hengellisessä hädässään. Sillä ei jumalaton tunne hengellistä hätää. Ainakaan ei ole koskaan kuultu jumalattoman valittavan hengellistä hätäänsä. Koskaan hänen ei ole kuultu valittavan saatanan ahdistuksia. Koskaan ei jumalattoman ole kuultu huutavan tai valittavan Daavidin tavoin: “Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?” (Ps. 22: 2). Mutta vanhurskaan täytyy usein huutaa Herran tykö ja valittaa Daavidin tavoin: “Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?” Kun Daavid lankesi epätoivoon, kun hän oli syvimmässä sielunhädässä, silloin hänen täytyi huutaa Herran tykö: “Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?” Kun hän oli omantunnon tuskassa, silloin hänen täytyi valittaa: “Syvyydessä minä huudan sinua, Herra” (Ps. 130: 1).

Mutta jumalaton ei huuda koskaan hengellisestä syvyydestä, eikä hän tunne koskaan olevansa Jumalan hylkäämä, kuten Daavid ja Kristus. Daavid tunsii toisinaan, eikä niin harvoinkaan, olevansa Jumalan hylkäämä, mutta ei hän ruumiillisessa hädässä tuntenut olevansa Jumalan hylkäämä. Sillä ruumiillisessa hädässä hän osoitti olevansa aivan peloton, koska Jumala vahvisti häntä ja antoi hänelle rohkeutta ja toivoa, mutta hengellisessä hädässään hän tunsii olevansa Jumalan hylkäämä, niin kuin Kristuksen täytyi huutaa hengellisessä hädässään: “Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?” (Matt. 27: 46). Vaikka Vapahtajaa ei saattanut sielunhätään epätoivo omasta autuudesta vaan epätoivo jumalattomista ihmi-

sistä, mikä vaivasi häntä. Jumalattoman sukukunnan synninvelka lankesi niin raskaana hänen tunnolleen, ensin Getsemanessa ja sitten ristillä. Tänä hetkenä hän tunsu olevansa Jumalan hylkäämä, koska hänellä oli epätoivo ihmissuvusta. Hän epäili, kuinka voisi olla mahdollista, että yksikään sielu voitaisiin pelastaa pohjattomuudesta. Mutta Daavidpa epäili oman sielunsa pelastuksesta. Hän epäili, kuinka voisi olla mahdollista, että niin suuri syntinen voisi saada armon, ja juuri silloin hän oli sielunhädässä, kun hän lankesi epätoivoon oman sielunsa pelastuksesta. Ja sellaisina hetkinä hän tunsu olevansa Jumalan hylkäämä, ja silloin hän huusi: ”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun hylkäsit?” Kuitenkin näemme päivän tekstistä, että Daavid ei huutanut turhaan hengellisessä hädässään.

Mutta kuinka jumalaton nyt huutaa, kun hän joutuu johonkin hätään? Niin, hän huutaa enimmäkseen perkelettä, hän rukoo jumalaansa kirouksilla. Hengelliseen hätään jumalaton ei voi joutua, sillä hänellä ei ole koskaan ollut hengellistä elämää, niin että hän voisi pelätä hengellistä eli iankaikkista kuolemaa. Koskaan hänellä ei ole ollut hengellistä rikkautta, niin että hän voisi pelätä hengellistä köyhyyttä. Sitä paitsi jumalaton ei lankea koskaan epätoivoon, sillä hänen paras ystävänsä perkele pitää kyllä huolen siitä, että jumalaton ei ala mietiskellä ja epäillä autuudesta.

Kun tämän maailman jumala on soikaissut uskottomain mielet, niin että he uskovat valheita, sanoo Paavali, niin hän vaikuttaa heidän sydämissään ni-

den armonvälineiden kautta, joita hänellä on tarjottavana, nimittäin palovina, tanssi, soitto ja muut maailmalliset hovit, niin kuin huoralaulut, juomalaulut, joutava puhe ja lörpöttely, mutta erityisesti hän vaikuttaa vatsanmurheen ja kristittyihin kohdistuvan hengellisen vihan kautta. Hän vaikuttaa, sanon minä, jumalattomien sydämessä sellaisen suruttomuuden ja kevytmielisyyden, että he eivät epäile koskaan sielunsa autuudesta, ja sen tähden he eivät voi koskaan tulla totiseen katumukseen. Sillä jos Jumalan Henki saisi joskus sen verran sijaa heidän sydämissään, että he alkaisivat vakavasti ajatella kuolemaa ja tuomiota, tai suurta edesvastausta iankaikkisuudessa, niin tulee kevytmielisyyden perkele sanomaan: ”Mitä sinä mietiskelet sitä asiaa? Kyllä sinä tulet autuaaksi vähemmällä mietiskelemisellä, saati vain uskot.”

Ja mitä tämän maailman jumala tahtoo jumalattoman uskovan? Niin, hän tahtoo jumalattoman uskovan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman kääntymistä, ilman uutta syntymistä, ilman pyhitystä, ilman vanhurskauttamista, ilman sovintoa. Näillä ehdoilla hän antaa heidän uskoa, mutta ei muutoin, sillä jos joku alkaa mietiskellä, hän sanoo heti hyvästit: ”En tahdo olla missään tekemisissä semmoisen kanssa, joka tekee itsensä jumaliseksi ja huokaa ja pelkää ja murehtii”. Ja viimein sanoo hän, että suurin synty on epäillä armosta. On suurempi synty epäillä armosta kuin tehdä syntiä armon päälle. Ja nyt epäilijälle tulee hoppu kapakkaan tai tanssitupaan tai leikkitupaan tai muihin synnillisiin hu-

veihin ja synnillisiin ajanvietteisiin, niin ettei hänellä ole aikaa ajatella ainoaa tarpeellista.

Martta ryhtyy taas talousaskareisiinsa ja pitää pahana, että Maria istuu joutilaana Jeesuksen jalkojen juuressa. Niin, hän valittaa Jeesukselle, että Maria on niin laiska ja huolimaton: "Herra, etkös tottele, että minun sisareni jätti minun yksinäni askaroitsemaan?" (Luuk.10:40).

Tässä näemme kuvan maailmallisesta taloustoimesta, joka aina valittaa Vapahtajalle, että Maria on niin laiska ja huolimaton työtä tekemään, ja tätä valitusta saamme kuulla vieläkin päivittäin. Ajatella, jos nyt Martta saisi Jeesus Nasaretilaisen vieraaksi, kuinka hän silloin hyörisi ja pyörisi ja leipoisi kaikenlaisia kakkuja ja leivoksia. Mutta, Martta, Martta! Sinulla on huolta monenlaisista, mutta yksi on tarpeellinen. Juuri tätä ainoaa tarpeellista Martta kuuluu vähiten ajattelevan, mutta on hänellä kyllä paljon halua moittia sisartaan Mariaa, joka on niin laiska ja huolimaton talousaskareissaan. Nämä talousaskareet ovat kuitenkin esteenä suruttomalle ja katumattomalle Martalle, ettei hänellä ole aikaa kuunnella Jeesuksen opetuksia.

Toinen este on juuri tämä napina ja kärsimättömyys Mariaa kohtaan, jota hänen täytyy syyttää laiskuudesta ja huolimattomuudesta maallisissa tomissaan. Martan täytyy vihastua sisarelleen. Hän on jo saanut kirkkaat silmät näkemään vikoja Mariassa. Kuka tiesi, onko Marian hartaus oikea. Martta on saanut fariseusten terävän näön. Hän näkee Mariassa vikoja, joita Vapahtaja ei näe. Kuinka on tämän asian laita? Marialle on tullut murhe

ainoasta tarpeellisesta. Hän istuu nyt laiskottelemassa ja kuuntelemassa tarkoin Jeesuksen katumus- ja parannussaarnaa. Katso, tätä Martta ei voi kärsiä. Mutta kuka tietää, kuinka Marian viimein käy, ehkä hänen täytyy viimein mennä itkemään Jeesuksen jalkojen juureen. Ehkä hänen täytyy viimein tulla niin katuvaiseksi, että hänen täytyy itkeä juuri fariseusten edessä.

Kas, niin pitkälle ei Martta voi koskaan päästä talousaskareineen. Koskaan hän ei voi tulla niin houkaksi, että hän alkaa katua syntejään juuri siveiden fariseusten edessä. Niin paljon kunniaa on Martalla aitassa, ettei hän voi koskaan katua syntejään maailman edessä, sillä hänellä on kuitenkin usko, että hän tulee autuaaksi, vaikka hän ei itke ja parun maailman edessä. Hänellä ei ole sitä paitsi korvia sellaiselle katumus- ja parannussaarnalle, jota Maria kuuntelee. Hänellä on niin monia talousaskareita, ettei hänelle voi tulla totista, oikeaa ja vakavaa murhetta ainoasta tarpeellisesta. Ja kun hän lisäksi näkee vikoja toisessa, niin hän tulee kärsimättömäksi, hän suuttuu, hengellinen viha tekee hänet tarkkanäköiseksi.

Ja niin kuin perkele on Jumalan lasten syyttäjä yötä ja päivää, niin täytyy Martankin jo täällä ajassa, vieläpä kauan aikaa ennen kuin Maria on tullut oikeaan synnin katumukseen, Martan, sanon minä, täytyy tulla sisarensa syyttäjäksi Kristuksen edessä, että hän on laiska ja huolimaton työssään. Kuinka Martta voi tehdä katumuksen ja parannuksen, kun hänen aikansa kuluu ensi sijassa kaikenlaisissa talousaskareissa, ja toiseksi hänen täytyy moittia Mariaa,

joka on niin laiska ja huolimaton toimissaan? Ja sen tähden Martalla ei ole aikaa kuunnella katumus- ja parannussaarnaa, eikä hän voi niin muodoin tulla myöskään niin hulluksi, että hän joutuu niin syvään katumukseen, että hän alkaa itkeä syntejään juuri maailman silmissä. Martta ei voi koskaan joutua sielunhätään, ja sen tähden hänen ei tarvitse myöskään esiintyä niin kuin Maria.

Ehkä Martta ei ole ollut myöskään sellainen huora kuin Maria. Sen tähden ei Martan tarvitse katua huoruuden syntejään. Hän uskoo pääsevänsä taivaan valtakuntaan ilman katumusta, ilman parannusta, ilman murhetta, ilman oman tunnon vaivaa. Katso tuossa, rakas Marttani, tuossa sinulle ruokakomeron avain, joka vie sinut pimentoon ja pois valosta synnilliseen maailman pimeyteen. Tuossa sinulle avain viinikellariin, joka on täynnä jäätä, joka jäädyttää sydämesi. Tuossa sinulle avain leivinuotiin, jossa hapatus on käymässä. Se käy ylitse. Sinulla ei ole happamatonta leipää laittaa pöydälle, kun saat niin harvinaisen vieraan. Tuossa sinulle avain maitokammariin, missä piimä käy yli äyräiden, niin ettei sinulla ole makeaa kermaa tehdäkseksi leivoksia, kun olet saanut niin harvinaisen vieraan. Tuossa sinulle avain ruokakaappiin, missä taloushuolet odottavat sinua, niin ettet voi kuunnella katumus- ja parannussaarnaa, jota nyt saarnataan sinulle.

Ja sen tähden sinulle ei voi koskaan tulla semmoista katumusta kuin Marialle tuli juuri sen tähden, että hän oli harras kuuntelemaan Vapahtajan parannussaarnaa. Sinä Martta ja koko sinun touhusi tämän maailman taloustoimen

kanssa ei ole mitään muuta kuin katumattomien este. Kirkkaat silmäsi näkemään vikoja Mariassa ovat aivan sokeat nähdäkseksi itsesi. Ja valituksesi Marian huolimattomuudesta on este, jonka tähden et voi kuunnella muusta kuin ruokakomerosta, leivinuodista, viinikellarista, maitokammarista, ja mikä muu voi olla sydämelläsi, niin kuin navetta, kana ja sikala ym. Sen tähden on sydämesikin tullut sikalaksi, jossa hengellisiä sikoja syötetään.

Mutta Herra kuulee vanhurskaita, kun he huutavat, ja pelastaa heitä kaikista tuskistansa. Daavid huusi Herran tykö hengellisessä hädässään ja sai anteeksi. Maria itki hengellisessä hädässään Jeesuksen jalkojen juuressa ja sai anteeksi. Mutta suruton joukko ei voi koskaan joutua sielunhätään, ja sen tähden sen ei tarvitse koskaan huutaa apua, vaan tämän maailman jumala auttaa kylä heitä ilman huutoa heidän kauhussaan ja paloviinan janossa.

2. Herra pelastaa vanhurskaita kaikista tuskistansa, sanoo Daavid, siis myös ruumiillisesta hädestä. Viholliset vihaavat ja vainoavat vanhurskasta, niin kuin Saul vihasi ja vainosi Daavidia siitä syystä, että hän oli lyönyt 10 000 vihollista. Hengellinen viha piilee ja itää vihollisten sydämissä, ja sen tähden vanhurskaatkin voivat joutua ruumiilliseen hätään, kuten Daavid. Mutta siinä näemme, että Herra saattoi auttaa hädestä, sillä Daavid huusi Herraa avuksi ruumiillisessa hädässään, ja sen tähden hän sai rohkeuden lyödä valehtelevan vihollisensa aivan hänen silmiensä edessä. Samoin kuin Daavidin hengelliset ja ruumiilliset viholliset vainosivat häntä

aivan syyttömästi, niin ei kristitty voi nytkään odottaa muuta kuin vihaa ja vainoa maailmalta, joka ei voi kärsiä totuutta. Ja sen tähden kristityn täytyy valmistautua ruumiilliseen hätään, sillä kristillisyyden viholliset eivät voi saada omantunnonrauhaa ennen kuin he ovat saaneet huuhdella janoista kurkkuun kristittyjen verellä.

Saulin paha henki vaivaa heitä jatkuvasti. Hengellinen viha kristityitä kohtaan itää jatkuvasti heidän sydämissään. Käärmeenmyrkky kihisee heidän kaikissa suonissaan niin kauan kuin Daavid on vielä elämässä. Sen tähden kristityn täytyy olla valmis nälkään, maanpakolaisuuteen ja ruumiilliseen kärsimiseen, mutta juuri silloin, kun hätä on suurin, vanhurskaan täytyy huutaa Herran tykö, ja Daavid on saanut kokea useammin kuin kerran, että kun vanhurskaat huutavat, Herra kuulee ja pelastaa heitä tuskista.

Mutta jumalattoman rukous on kauhistus Herran edessä. Tämän syyn tähden vanhurskaat huutavat nyt Herran tykö ja toivovat, että Herra pelastaa heitä kaikista heidän tuskistansa. Jos suuri lohikäärme avaa hirmuisen kitansa ja uhkaa niellä pikkuisen poikalapsen, jonka syntymävaivassa huutava vaimo synnyttää maailmaan kivulla ja tuskalla, niin vanhurskaat huutavat Herran tykö, ja Hän kuulee vanhurskaan äänen ja auttaa häntä kaikista tuskista, mutta jumalattoman ääntä Hän ei kuule, sillä jumalattoman rukous on Herralle kauhistus, ja sen tähden saavat myös kaikki kristillisyyden vainoajat palkkansa, (amen).

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma
/ Oulun maakunta-arkisto /

Alussa oli sana, ja se sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se sana. Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on. Joh. 1: 1

Evankelista Johannes kirjoittaa evankeliuminsa ensimmäisessä luvussa, että kaikki on Jumalan sanan kautta tehty, niin kuin myös Mooses todistaa, että Jumala sanoi, ja sen sanan jälkeen tuli kaikki valmiiksi. Mutta tässä paikassa ymmärretään sanalla se sana, joka on itse Jumala. Ja muista apostoli Johanneksen kirjoituksista ymmärretään, että se sana on erinomattain Jumalan Poika, eli toinen persoona Jumaluuden olennessa.

Me emme saata enää niin vakaisesti ymmärtää, minkä tähden Jumalan Poika Johanneksen evankeliumissa kutsutaan Sanaksi, mutta me olemme kuulleet, että Johanneksen aikana olivat muutamat maailman viisaat alkaneet tutkimaan, mistä tämä maailma oli alkunsa saanut. Ja ne arvelivat, ettei ole ylimmäinen Jumala maailmaa luonut, koska maailmassa ja maailman rakennuksessa on niin paljon asioita ja tapauksia, joita luonnollinen järki ei pidä oikeana ja hyvänä. Niin kuin esimerkiksi, että maailmassa löytyy niin paljon petoja, kuten hukka ja käärme. Ja vahingollisia aineita, niin kuin esimerkiksi myrkkyy.

Näitä ajatellessansa päättivät muuttamat maailman viisaat, ettei ole paras Jumala luonut tätä maailmaa, vaan joku muu alimmainen Jumala, jonka he luulossansa kutsuivat maailman tekijäksi ja välistä myös Jumalan vii-

saudeksi, eli Sanaksi. Tätä väärää oppia vastaan, joka oli myös muutamille kristityille tarttumassa, luullaan Johanneksen alkaneen evankeliuminsa tällä tavoin: "Alussa oli sana, ja Jumala oli sana." Hän tahtoo niin paljon sanoa: Ei ole muu kuin yksi Jumala luonut tämän maailman, ja se Jumala on sana, se olevainen totuuden ja viisauden sana, joka on tullut lihaksi, ja on Jumalan Poika.

Koska maailman viisaat järjellensä tutkivat luonnon suuria tekoja, tekevät he sen päätöksen, ettei ole Luoja tehnyt niin somaksi kaikki, kuin hänen olisi pitänyt tekemän, jos hän olisi paras Jumala ollut. Ja kyllä vanhalla Aatamilla on välistä semmoinen ajatus kuin Israelin lapsilla, jotka sanoivat: "Ei Jumala tee oikein meidän kanssamme." Vanha Aatami arvelee, koska hän panee järjellensä kokoon sen järjestyksen, jonka jälkeen Jumalan olisi pitänyt tekemän tämän maailman: koska Jumala teki lampaista, niin ei olisi hänen pitänyt tekemän hukkia, jotka kiskovat ja raatavat lampaista. Ja koska Jumala teki ihmisen, niin ei olisi hänen pitänyt tekemän käärmeitä, jotka pistävät ihmistä kantapäähän. Ja koska Jumala teki hunajaa, niin ei olisi hänen pitänyt tekemän myrkkyyä.

Mutta kukaties, jos ihminen olisi pysynyt viattomuuden tilassa, olisikohan sitten hukka repinyt lampaista? Jos ihminen olisi pysynyt viattomuuden tilassa, olisikohan käärmeen myrkkyy paisuttanut häntä? Me kuulemme, mitä Vapahataja sanoi opetuslapsille: "Käärmeet pitää teidän ajaman ulos, ja jos he jotakin myrkkyyä juovat, ei se heitä vahingoita." Me arvaamme siis näistä asianhaaroista,

ettei olisi myrkkykään vahingollinen ihmiselle, jos sana tulisi lihaksi hänessä. Mutta synty ja epäusko on se käärme, joka paisuttaa häntä ja tekee kaikki vahingolliseksi hänelle. Jos sana tulisi niin eläväksi meissä, että se tulisi lihaksi, niin ei taitaisi käärmeen myrkkyy vaikuttaa mitään, vaikka hän vielä pistäisi. Tätä asiaa eivät maailman viisaat ole arvanneet tutkia, ja sen tähden he päättävät järjellensä niin, ettei Jumala ole kaikkea tehnyt somaksi.

Me kuulemme Mooseksen kirjasta, että maa tuli kirotuksi ihmisen tähden. Koska Jumala ei raaskinut kirotta ihmistä, niin hän kirosi maan. Niin kuin inhimillinen vanhin, koska joku lapsi loukkaa itsensä pahoin terävällä veitsellä, viskaa hän sen menemään, hävittää eli polttaa koko sen välikappaleen, josta eli jonka kautta tämä vahinko tuli lapselle. Niin myös taivaallinen Vanhin, koska hän ei raaskinut kirotta ihmistä, joka Vanhemman kirouksen kautta olisi tullut iankaikkisesti kirotuksi, kirosi hän maan, joka tämän kirouksen kautta tuli huonommaksi, niin ettei maa enää kanno hedelmää sen jälkeen kuin hänen olisi pitänyt kanta-man, jos se ei olisi kirotuksi tullut.

Maa on Herralta kaksi kertaa kirottu. Ensimmäisen kerran kirosi Herra maata varsin syntiinlankeemuksen jälkeen, ja toisen kerran kirosi Herra maata, koska Aabelin veri rupesi huutamaan maasta. Mitäs ihminen olisi tehnyt, jos Herra ei olisi kironnut maata? Hän olisi paisunut vain Jumalan viljasta, niin kuin me näemme nyt monessa paikassa tapahtuvan. Koska Jumala antaa hyvän vuoden, silloin paisuu maakunta Jumalan viljasta.

Ihmiset rupeavat tulemaan niin ylpeäksi, etteivät he palvele ketään. Kaikki palvelijatkin tahtovat tulla friiherroiksi, koska he saavat halvemmalla hinnalla ruokaa.

Mutta jos huono vuosi tulee ja elatusainetta ei ole kaikilla laiskoilla niin helppo saada, jo täytyvät vapaaherrat alentaa itsensä ja ruveta palvelemaan. Ja niin se on myös ennen ollut kaikkien muiden ihmisten kanssa, sekä herrain että talonpoikain, että koska hyvä vuosi on tullut, silloin on juotu, tanssittu ja kirottu. Enkä tiedä, ovatko nyt ihmiset paremmat kiittämään, eli muistavatko he paremmin Jumalaa, koska hyvä vuosi on tullut. Pitäisi kuitenkin kristittyjen kiittämän Luojaa, joka on tämän viljan antanut.

Mutta siitä esimerkistä, kuin me äsken sanoimme, ja on kaikkien koettelemuksessa, ja kaikki saattavat sen muistaa ja todistaa, kuinka maakunta on paisunut Jumalan viljasta, koska hyvä vuosi on tullut. Siitä esimerkistä arvataan hyvin, kummoiseksi ihmisen sukukunta olisi tullut, jos Jumala ei olisi kironnut maata. Se olisi tullut niin ylpeäksi, ettei se olisi muistanut Jumalaa ollenkaan. Vaikka vähän sen tähden suruttomat muistavat Jumalaa, ehkä kummoinen kova nälkä olisi. Suuttuvat vaan Jumalalle ja sanovat: "Ei Herra tee oikein meidän kanssamme." Mutta eivät he silloinkaan muista syntiänsä eli sano, niin kuin Faraon palvelija: "Minä muistan tänä päivänä minun syntini." Eivät suruttomat tee katumusta, vaikka kuinka Jumala rankaisisi näljällä ja kalliilla ajalla.

Mutta kristittyjen pitäisi kuitenkin kiittämän Jumalaa sen maallisen siuna-

uksen edestä, niin hyvin kuin hengellisen siunauksen edestä. Jumala vetää nyt voimallisesti ihmisiä hyvyytensä kautta perään ajattelemaan sitä entistä, nykyistä ja tulevaista. Me saatamme sanoa vakaasti, että kristillisyyden kautta tulee ihmisille parempi terveys ja parempi siunaus kaikin puolin. O, jos ihmiset saattaisivat kiittää Jumalaa sen edestä. Mutta kiittämättömyys on suuri maan päällä, ja sananlasku sanoo: "Ei kannata raskaampaa kuormaa, kuin kiittämättömyyttä ihmistä!"

Jos sana tulisi lihaksi, jos Jumalan sana tulisi eläväksi ihmisen sydämessä, vissimmästi Jumalan Henki varjelisi häntä käärmeen myrkystä ja monenlaisesta taudista. Niin kuin kaikki entisetkin juomarit saattavat todistaa, että heidän ruumiinsa on paljon terveemmäksi tullut, kun he lakkasivat juomasta pirun paskaa. Niin on myös kaikkein kristittyjen koettelemus semmoinen, että useimmat on suruttomuuden tilassa pilanneet terveytensä ja prameudellansa raataneet ruumistansa, josta moni on keski-iässä tullut kivulloseksi; sen tietävät nyt kaikki ihmiset todistaa. Onko he siinäkin Jumalan kunniaa voittaneet?

Se sama Apostoli Johannes, joka on nähnyt taivaan valtakunnan rakennuksen, on myös nähnyt neljä kolmatta kymmentä vanhaa, jotka lankesivat maahan ja ylistivät Jumalaa, joka oli kaikki luonut. He kiittivät Jumalaa luomisen armon edestä. Mutta me olemme niin ymmärtämättömät siinä paikassa. Me emme ymmärrä paljon kiittää Jumalaa sen edestä, että hän on kaikki kappaleet luonut, koska me olemme niin tyhmät, ettemme ymmärrä, emme-

kä käsitä, mitä varten Jumala on luonut hukkia, käärmeitä ja myrkkyyä. Mutta me uskomme, että Jumala on viisauksensa katsonut nekin tarpeelliseksi, vaikka me emme ymmärrä, miksi ne olisivat tarpeelliset. Tuskin me jaksamme ymmärtää, että Jumala on luonut ruohot luontokappaleille ruuaksi, ja viljan hän on luonut ihmisille ruuaksi, mutta ei ole moni muistanut kiittää Jumalaa sen edestä, että hän kaikki nämä elatuksen aineet on alusta luonut.

David on monessa paikassa hänen psalmissansa tutkinut luonnon suurta tekoa, ja tätä tutkiessansa tuli hän niin pieneksi, että hän ihmetteli, kuinka Jumala vielä pitää ihmisen pojasta vaaria. Erityisesti kahdeksannessa psalmissa on hän tullut hyvin pieneksi omissa silmissänsä. Jospa nyt kaikki, jotka Jumalan tahdosta luodut ovat, katselisivat taivasta ja maata sillä mielellä, että he tulisivat niin pieneksi, että he mahtuisivat vanhemman sydämeen, silloin olisi heille jotakin hyödytystä luonnon ja armon valtakunnan katselemisesta.

Katselkaa taivasta ja maata kuinka suuret ne ovat, ja kuinka pieni ihminen on niitten suhteen. Miksi ihminen on niin pieneksi luotu? Sen tähden on ihminen niin pieneksi luotu, että hän mahtuisi vanhemman sydämeen. Eivät isot mullit mahdu vanhemman sydämeen eikä raavaat lapset, mutta pienet, jotka itkevät ja parkuvat, koska vanhin laskee heitä sylistä pois, ja panee heitä istumaan kylmän lattian päälle. Kuule siis sinä suuri Luoja, niitten huokaukset, jotka niin pienet ovat, että he mahtuvat vanhemman syliin. – Isä meidän, joka olet taivaassa!

Neljännän rukouspäivän teksti löytyy kirjoitettuna Ilmestyskirjassa 4: 11 värssyssä ja kuuluvat sanat näin: “Herra sinä olet mahdollinen saamaan ylityksen, kunnian ja voiman, sillä sinä olet kaikki luonut ja sinun tahdostasi ne luodut ovat”.

Me kuulemme tästä luetusta tekstistä, että neljä kolmatta kymmentä vanhinta lankeavat Jumalan istuimen eteen ja kiittävät Jumalaa sen edestä, että hän on kaikki kappaleet luonut. Nämä neljä kolmatta kymmentä vanhinta ovat neljä kolmatta kymmentä profeettaa, jotka Jumalan istuimen edessä ovat, niin kuin kristittyjen puolesta lautamiehenä istumassa, ja niitten kiitos luomisesta tapahtuu ilman epäilemättä kaikkien kristittyjen puolesta, vaikka me emme ole niin ymmärtäneet kiittää Jumalaa sen edestä, että hän on kaikki kappaleet luonut, sillä kristityt saattavat paremmin kiittää lunastuksen armon edestä, kuin luomisen armon edestä.

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka kristittyjen lautakunta kiittää Luojaansa luomisen armon edestä. Me toivomme, että kaikki kristityt, jotka ovat luomisen ja lunastuksen armosta osallisiksi tulleet, kiittävät myös sitä suurta Luojaan luomisen armon edestä, vaikka ei kaikki ole lautakunnassa istumassa. Sillä Johannes näki lukemattomia kieliä ja kansoja taivaan valtakunnassa, ja ilman epäilemättä olivat ne neljä kolmatta kymmentä vanhaa, joita Johannes näki istuvan Jumalan istuimen edessä, kaikkien kristittyjen edestä, niin kuin lautakunta on koko seurakunnan puolesta tuomitsemassa. Mutta että heitä oli neljä kolmatta kymmentä merkit-

see, että neljä kolmatta kymmentä profeettaa on vanhassa testamentissa, jotka ovat Jumalan puolesta julistaneet ihmisille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion. Me tiedämme, että suruttomat eivät usko, että Jumalan lautakunnalla on oikeus tuomita, mutta eipä maalliseenkaan tuomari tule ilman lautakunnatta aikaan. Ja Vapahtaja on sanonut apostoleille: “Teidän pitää istuman istuimilla ja tuomitseman kaksi toistakymmentä Israelin sukukuntaa.” Niin me siis uskomme, että ne neljä kolmatta kymmentä vanhaa, joita Johannes näki istuvan Jumalan istuimen ympäri, oli Jumalan lautakunta, ja ne olit ihmiset, jotka kiittivät ja kunnioittivat Jumalaa.

Meidän pitäisi myös kiittämän Jumalaa sen edestä, että hän on kaikki luontokappaleet luonut, mutta ensiksi me olemme niin taitamattomat ja tyhmit, ettemme voi ymmärtää mitä varten ne kaikki on luotu. Jumala toi tosin Aatamin tykö kaikkinaiset eläimet ja kaikkinaiset taivaan linnut, että hän näkisi, kuinka hän ne nimittäisi, ja Aatami antoi kullekin karjalle ja taivaan linnuille ja eläimille heidän nimensä. Mutta ei ole kirjoitettu, onko Aatamilla ollut semmoinen ymmärrys, että hän olisi saattanut käsittää, mitä varten kaikki nämä luontokappaleet olivat luodut, ja mihinkä itse kukin oli kelvollinen.

Nyt on kyllä nimi annettu kaikille luontokappaleille, mutta emme voi ymmärtää, mitä varten ne kaikki ovat luodut, ja mihinkä itse kukin kelpaa. Sen tähden olemme myös niin laiskat kiittämään Jumalaa sen edestä, että hän on kaikki kappaleet luonut. Emme voi kiittää Jumalaa sen edestä, että hän on

luonut hukkia, käärmeitä ja myrkkyä. Tuskin moni muistaa kiittää Jumalaa sen edestä, että hän on luonut ruohoa maan päälle eläimille ruuaksi, ja jyviä ihmisille ruuaksi, ja luontokappaleita, joista ihmiset saavat elatuksensa. Mutta se on suuri kiittämättömyys, koska ihmiset eivät tahdo kiittää Luojaansa hänen hyvien töittensä edestä. Kuinka me nyt saatamme kiittää Jumalaa sen edestä, että hän on hukkia luonut, koska emme saata kiittää sen edestä, että hän on lampaita luonut. Ja kuinka me saatamme kiittää Jumalaa sen edestä, että hän on myrkkyä luonut, koska emme saata kiittää sen edestä, että hän on veden luonut?

Ja toisaalta, jos me taitaisimme ymmärtää mitä varten hukka ja käärme on luotu, niin taitaisi tämä tieto paisuttaa meitä. Paavali sanoo, että tieto paisuttaa, niin kuin maailman viisaat paisuvat heidän tiedostansa. Mutta jos me saattaisimme niin tutkia luonnon suurta tekoa, että me sen kautta tulisimme pieneksi, että me mahtuisimme Vanhimaan syliin, että me tulisimme tuntemaan Jumalan hyvyttä hänen teoistansa, että me saattaisimme nöyryyttää itseämme hänen edesssänsä, että kaikki luotamus oman voiman ja viisauden päälle loppuisi, silloin me saattaisimme myös paremmin kiittää ja ylistää Jumalaa hänen hyvien töittensä edestä.

Koska Daavid katseli taivasta ja maata, koska hän katseli aurinkoa, kuu- ta ja tähtiä, silloin hän sen katselemisen kautta tuli hyvin pieneksi, nöyräksi ja mahdottomaksi omassa silmissänsä. Mutta maailman viisaat paisuvat vaan sen tietonsa kautta, koska he nyt luulevat

tietävänsä ja ymmärtävänsä kaiken. Jota suurempi oppi ja ymmärrys tulee maailmaan, sen ylpeämmäksi tulee maailma. Ihminen oli ensinnä niin tyhmä, ettei hän ymmärtänyt tehdä itsellensä vaatteita. Jumalan täytyi silloin tehdä Aatamille ja Eevalle nahkavaatteet. Mutta nyt kyllä kaikki ymmärtävät laittaa itsensä koreaksi, että he kelpaisivat maailmalle ja riettaalle. Jos nyt Jumala rupeaisi tekemään maailman herroille ja rouville nahkavaatteita, niin ei ne heille kelpaisi. Ei Jumala kelpaisi ollenkaan räätäliksi niille koreille traasuperkeleen tyttärille. He sanoisivat varsin Jumalalle, emme huoli enää semmoisista vaatteista, me saatamme tehdä itse paremmat vaatteet.

Eipä voi kaikille kristityille tyttärillekään enää kelvata ne vaatteet, joita Jumala on heille tarjonnut heidän alastomuutensa peitteeksi. Katsokaa perään, te koreat tyttäret, ettette jää viimein alastomaksi. Kuka tiesi Herra rankaisee vielä niin Siionin tyttäriä koreuden tähden, että hän paljastaa heidän häpynsä, ja tekee heidän päänsä rupiseksi, niin kuin hän uhkaa profeetta Jesajan kautta. Kukas tiesi kuinka kauan tyttäret tässä koreilevat? Saavat viimein huorata kassakkain kanssa enemmän, kuin ruumis kestää. Niin se kävi silloin Siionin tyttärille, että Herra paljasti heidän häpynsä egyptiläisille ja kaldealaisille, ja saattaa Herra vielä nyt rangaista kaikkia koreita tyttäriä, että hän paljastaa heidän häpynsä kasakoille, jos ette rupea ajalla parannusta tekemään ja rukoilemaan Jumalaa, että hän varjelisteita senkaltaisesta kauhistuksesta.

Nyt koska Jumala hyvyidellensä vetää ihmisiä parannukseen, vaikka su-

ruttomat eivät pidä siitä vaaria, pitäisi kristittyjen kiittämän sen maallisen siunauksen edestä, jolla Jumala vetää meitä tykönsä, ettemme tulisi niitten kaltaisiksi, jotka katsovat ylen Jumalan hyvyden ja pitkämielisyyden rikkautta. Ei Jumalan hyvyys ole saattanut vaikuttaa mitään suruttomassa kansassa, vaan jota enemmän Jumala on antanut elatuksen ainetta, sitä enemmän on maakunta paisunut ylpeydessä. Silloin on juotu, kirottu ja tanssittu, hevosia on pidetty jumalana. Ja semmoisesta ylellisestä elämästä on tullut tauti. Mutta ei ole kukaan silloin uskonut, että rietas tappaa ihmisiä ennen aikaa ylellisyyden kautta, niin kuin myös juopumuksen, huoruuden ja kunnianpyynnön kautta. Moni huora on palavissaan lähtenyt ulos tanssittuvasta kylmään ilmaan, ja on sen kautta vetänyt päällensä kuolemantaudin. Ja ei yksikään ole kysynyt perään, tuliko hän autuaaksi, koska hän kuoli. Mutta kuin yksi kuoli, niin toiset tulivat juomaan pirunpaskaa hänen hautansa päällä ja iloa pitämään, tuskin maltoivat olla tanssimatta graviashuoneessa.

Semmoinen elämä on ennen ollut, koska Jumala antoi vuoden, eikä ole vielä niin pitkä aika siitä, kuin niin on eletty, ettei ihmiset hyvin muista, kuinka ja millä lailla silloin on Jumalaa kiitetty ruuan edestä, niin kuin kirjoitettu on: "Kansa istui syömään ja nousi mässämään". Nyt pitäisi kristittyjen ajatteleman perään, mistä kadotuksesta he ovat pelastetut, heidän pitäisi muistaman, kuinka Jumalan viljaa silloin on haaskattu turhissa pidoissa. Ei suinkaan ole säästetty köyhäin lasten kouluttamiseksi

ja vaivaisten auttamiseksi eli Jumalan kunniaksi. Mutta on syöty ja juotu ja ilossa eletty. Eiköhän olisi mahdollisempi, että kristityt välttäisivät kaikkea ylellisyyttä ja säästäisivät omaansa, että liikenisi jonkun killingin antaa tarvitseville ja köyhäin lasten kouluttamiseksi. Sillä se on hyvin nähtävä, että köyhyys on tullut erinomattain siitä jumalattomasta elämästä, niin kuin juopumuksesta, huoruudesta, prameudesta, komeudesta, koreudesta ja ylellisyydestä, sekä vaatteissa että käytöksissä.

Koska emme nyt saata kiittää Jumalaa, niin kuin meidän pitäisi Jumalaa kiittämän sen edestä, että hän on näitä elatuksen aineita luonut, josta sekä ihmiset että luontokappaleet saavat ravintonsa, pitäisi meidän kuitenkin muistaman, että Jumalan hyvyden ja pitkämielisyyden rikkaus kutsuu meitä parannukseen. Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, ettemme ole niitä maallisia kappaleita niin kauan nautitsemassa, ettei meidän sydämemme niitten kautta tarttuisi maailmaan, vaan niin kuin pyhä Paavali kirjoittaa kristityille: "Pitäen maallista niin kuin emme pitäisi, niin kuin köyhät, mutta kuitenkin monta rikkaaksi tekeväiset, niin kuin ne, joilla ei mitään ole, ja joitten kuitenkin kaikki omat ovat; niin kuin viettelijät, ja kuitenkin vakaat, niin kuin kuolevaiset ja katso me elämme."

Meidän uskomme on semmoinen, että kaikkien panettelijoitten pitää häpeään tuleman. Jotka kristityitä panettelevat ja tuomitsevat vääräksi profetaaksi ja villihengiksi, pitää itse tulla vääräksi, jos silmät aukenisivat sen verran, että he näkisivät vääryytensä.

Mutta ei ole tietoa aukenevatko enää niitten silmät, jotka kristillisyyden tähden ovat sokeaksi tulleet, sillä Jeesus on sanonut: "Minä tulin tuomiolle tähän maailmaan, että ne, jotka näkevät, pitää sokeaksi tuleman, ja ne, jotka eivät näe, pitää näkeväiseksi tuleman." Monen silmät ovat tämän kristillisyyden kautta tulleet niin sokeaksi, etteivät he näe taivasta eikä maata, eivätkä myös maan alle.

Mutta ne harvat sielut, jotka tämän kristillisyyden kautta ovat näkeviksi tulleet, pitäisi nyt katselemaan taivasta ja maata, että he tämän katselemisen kautta tulisivat niin pieniksi, että he mahtuisivat Vanhemman syliin. Sillä sitä varten on ihminen niin pieneksi luotu, että hän mahtuisi Vanhimman syliin, vaikka raavaat lapset eivät mahdu enää Vanhemman syliin, mutta pienet kuitenkin mahtuvat, jotka eivät ole vielä vieraantuneet hänestä. Ja nepä vielä ilolla katselevat taivaan tähtiä, ja ilolla kuuta, ja ilolla katselevat kukkasia kedolla, ja ilolla katselevat taivaan lintuja, mutta raavas ihminen ei pidä niistä mitään.

Katselkaa nyt lapsukaiset taivasta ja maata, ja kaikkia mitä siinä on, että te saattaisitte neljän kolmatta kymmenen vanhimman kanssa kumartaa polvianne Jumalan armoistuimen eteen, ja kiittää sitä suurta Luoja, niin kuin pääskysset kiittävät ensimmäisen säteen edestä, joka herätti heitä heidän pesissänsä, niin pitäisi luonnon pienet lapsukaiset myös kiittämän Luojaansa, joka on kaikki kappaleet luonut, ja odottaman uutta taivasta ja uutta maata, jossa vanhurskaus asuu. — Siellä saavat kaikki luontokappaleet kiittää, ylistää ja kun-

nioittaa iankaikkisesti Luojaansa, joka kaikki kappaleet on luonut, ja vielä nytkin voimassa pitää suurimmasta pienimpään. Amen!

Jäljennös (alkulehti) / Kollerin kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

Julkaisuja: Siionin Sanomat Calumet 1893 / Sanomia Siionista 1903

Kuningas Daavid kirjoittaa kuudennessa psalmissa: “Kuka kiittää sinua tuonelassa?” Ps.6: 6.

Tämän sanan on Daavid kirjoittanut, koska hän oli katumuksessa. Hän tunsikin silloin, koska hän oli omantunnon vaivassa, ettei hän saattanut kiittää siinä tilassa Jumalaa. Ja kaikki, jotka ovat omantunnon vaivassa, he tuntevat ja tietävät, ettei kukaan siinä tilassa saata kiittää. Ja tämän koettelemuksen kautta arvasi kuningas Daavid, ettei kukaan saata kiittää Jumalaa tuonelassa, kussa kaikki ovat omantunnon vaivassa, sillä se on kirjoitettu Ilmestyskirjassa, että he kiroavat Luojaansa, vaikka he purevat kieltänsä tuskan tähden.

Onkos täällä nyt yksikään, joka saattaa uskoa, että ihmiset tuonelassa kiittävät Jumalaa? Daavid on ollut omantunnon vaivassa. Ja siinä helvetissä, siinä tuonelassa, on hän tuntenut, ettei yksikään tuonelassa saata kiittää Luojaansa. Mutta ne, jotka ovat tuonelan päällä, kiittävätkös ne Jumalaa? Ei ole kuultu, että nekään kiittäisivät Jumalaa, sillä niillä on se usko, etteivät he joudu tuonelaan. Ja ne, jotka ovat tuonelassa, huutavat omantunnon vaivassa. Mutta ne, jotka ovat tuonelan päällä, eivät huuda omantunnon vaivassa, vaikka he seisovat ohukaisen jään päällä. Sillä heillä on semmoinen väärä toivo, etteivät he putoa tuonelaan, vaikka he näkevät, kuinka ihmiset sinne putoavat molemmin puolin. He putoavat niin kuin rakeet putoavat taivaasta, mutta yhtä hyvin jaksavat toiset uskoa, etteivät he putoa sinne. Jos joku sielu rannalla varottaa matkusta-

vaisia iankaikkisuuteen, ja huutaa: “Älkää olko ylen rohkeat ohukaisen jään päällä vaeltamaan, kuka tiesi te putoatte tuonelaan!”, niin he vastaavat: “Pitkää kukin vaari itsestänne, kyllä tämä jää kantaa. Ei ole vaarallinen!”

Jos joku olisi niitten matkassa, jotka rupesivat koettelemaan jäätä, niin sanovat toiset narrit: “Arkapa sinä olet. Miksi et vaella rohki, niin kuin mekin?” Ja muutamat ovat niin rohkeat purjehtimaan tämän maailman lainehtivalla merellä, että he huutavat niille, jotka ovat hukumassa: “Auta itseäsi ja meitä, jos sinä olet Jumalan Poika!” Muutamat pilkkaavat niitä, jotka ovat omantunnonvaivassa, ja sanovat: “Itse olet helvetissä ja tulet meitä neuvomaan.” Mutta ne, jotka ovat koetelleet jäätä ja tuntevat, että he ovat huonon jään päällä seisomassa, eivät tohdi niin rohkeat olla pohjattoman järven päällä. Ne seisovat synnin juoksusta ja arvelevat, kumpaan päin heidän nyt pitää kääntymän. Eivätkä sen tähden pyörrä rohki takaisin rannalle. Mutta siinä he seisovat ja arvelevat siihen asti, että jää taittuu. Ja silloin he huutavat niille, jotka seisovat rannalla: “Auttakaa, auttakaa!”

Semmoiset ovat ne oman parannuksen tekijät, joittenka tunto on vähäisen herännyt, mutta ei sinne asti, että heillä olisi hoppu pyörtämään takaisin kadotuksen lavealta tieltä. Eivät nekään saata kiittää Jumalaa tuonelassa. Sillä omalla voimalla he ovat niitä törkeimpiä syntejä heittäneet pois. Ja kuitenkin pysyy hengellinen viha heidän sydämessänsä. Muutamat ovat niin hullut, että he kuolleella uskolla luulevat seisovansa vahvan perustuksen päällä. Ja

kuitenkin menevät tuonelaan, jossa ei yksikään kiitä Jumalaa. Sillä näin on Daavid kirjoittanut: "Herra, kuka kiittää sinua tuonelassa?" Ja tämän asian on Daavid koetellut, koska hän oli omantunnon vaivassa, ettei saata yksikään kiittää siinä tilassa.

Mutta jos ihminen ei saata kiittää Herraa tuonelassa, vielä vähemmän hän saattaa kiittää, koska omatunto on nukumassa. Sillä ehkä muutampi varas kiittää Jumalaa sen edestä, ettei kukaan ollut näkemässä häntä, koska hän oli varastamassa, emme tiedä, onko semmoinen kiitos Jumalalle otollinen. Ja jos muutampi huora kiittää Jumalaa sen edestä, ettei tullut kukaan näkemään häntä huoruuden työssä, niin se on tietämätöntä, jos semmoinen kiitos on Jumalalle otollinen. Niin myös fariseus kiittää Jumalaa, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset, nimittäin ryöväri, väärä eli huorintekijä. Mutta kukatiesi onko fariseuksen kiitos otollinen Jumalalle? Armonvarkaatsat myös kiittävät Jumalaa kauniilla rukouksilla, mutta se on tietämätöntä, mikä jumala se on, joka semmoisia rukouksia kuulee.

Koska nyt Daavidin koettelemuksen jälkeen ei yksikään saata kiittää Jumalaa tuonelassa, niin pitäisi kaikkien ihmisten kiittämän Herraa armon ajassa, että he pääsisivät viimein kiittämään häntä taivaissa. Mutta suruttomat kiittävät enemmän tämän maailman Jumalaa kirouksilla ja sadatuksilla, kuin että he kiittäisivät taivaan Jumalaa siunauksilla ja rukouksilla. Maailmanlapset jaksavat vielä pilkata Luojaansa jumalattomalla elämällensä, juopumuksella ja kirouksella, ylpeydellä, ahneudella, koreudella

ja komeudella. Jos Jumala vielä rankaisisi näljällä ja kalliilla ajalla, eivät ylpeät henget sentähden alene, että he antaisivat Jumalalle kunnian, ja tunnustaisivat: "Tämän rangaistuksen olemme hyvin ansainneet jumalattoman ja pahentavaisen elämämme kautta." Ilmankin nyt suruttomat pääsevät sanomaan, että kristittyin tähden Jumala rankaisee maailmaa. Eli ottavatkos nyt suruttomat itse syyn päällensä ja tunnustavat tämän rangaistuksen kyllä ansainneensa?

Emme ole vielä nähneet, että suruttomat olisivat alkaneet ajattelemaan, minkä synnin tähden Jumala niin rankaisee maailmaa. Sillä muutamat jyvajuutalaiset räknäävät ainoastansa sen voiton, mikä heille tulee. Ja suruttomat köyhät luottavat aivan talollisten päälle, että heidän pitää kaikki huorasikiöt ruokkiman. Ei suinkaan moni suruton ajattele, että tämä on tapahtunut meille kaikille meidän pahuutemme jälkeen. Jumala on ennen pyytänyt vetää hyvyydellensä ihmisiä tykönsä. Nyt hän pyytää kurituksella paatuneita taivuttaa parempaan elämään. Mutta ne, jotka paisuvat ylpeydessä, koska Jumala ruokkii runsaasti taivaasta, suuttuvat Jumalalle, koska hän vitsalla kurittaa.

Ajatelkaa perään, mitä Daavid on kirjoittanut, ettei yksikään kiitä Herraa tuonelassa. Me olemme kaikki matkustavaiset iankaikkisuuteen. Me olemme kaikki seisomassa sen huonon jään päällä, joka pian taittuu, jos emme ajalla koettele jäätä, kuinka luja se on, ja minkä verran se kestää.

Ne harvat sielut, jotka ovat hyvin araksi tulleet, kun he kerran olivat putoamassa sulaan, pyörtävät hopusti ta-

kaisin rannalle, vaikka toiset pilkkaavat, nimittäin ne, jotka ovat rohkeat vaeltamaan pohjattomaan järveen. Eivät ne huoli enää pilkkaamisesta, jotka ovat kerran palttuneet, vaikka muutamat eivät muista kauan aikaa, kuinka ihmeellisesti Jumala silloin veti ylös sulasta, koska he olivat putoamassa.

Muistakaa, te harvat sielut, kuinka vaarallinen se on, ja rukoilkaa sitä suurta Ristinkantajaa, joka seisoo iankaikkisuuden ihanalla rannalla, että hän varjelsi teitä menemästä sen jään päälle, jossa pohjaton järvi on. Kaikki, joilla jäniksen sydän on, paetkaa sen suuren Sankarin tykö, koska vihollinen tahtoo ahdistaa avoimeen sulaan, kussa ei pohjaa ole. Ottakaa kiinni Jeesuksen jaloista, niin kuin Pietari, koska hän epäuskonsa tähden rupesi vajoamaan, ja huutakaa: "Herra, auta meitä, meidän sielumme on hukkumassa iankaikkisesti." Isä meidän j. n. e.

Neljännän rukouspäivän korkean messun teksti löytyy kirjoitettuna kuningas Daavidin psalmissa 57 ja 10 - 11 värssyissä, ja kuuluvat sanat näin: "Herra, sinua minä tahdon kiittää kansain seassa ja veisata pakanain seassa. Sillä sinun armosi on suuri hamaan taivaisiin asti, ja sinun totuutesi pilviin asti."

Se kuuluu näistä Daavidin sanoista, että hän on silloin ollut armontunteimisessä, koska hän on näitä sanoja kirjoittanut. Mutta koska tällä maailman ajalla ei ole monta sielua, jotka olisivat nyt armontunteimisessä, jotka jaksaisivat Daavidin kanssa kiittää Herraa kansain seassa, ja veisata pakanain seassa, niin se on paras neuvo, asettaa paka-

nain silmäin eteen nämä Daavidin sanat muistutukseksi, että Daavid saattoi kiittää kansain seassa ja veisata pakanain seassa sen tähden, että hän oli pelastettu tuonelasta. Mutta pakanat eivät ole pelastetut tuonelasta.

Daavid oli pelastettu ja päästetty synnistä, kuolemasta ja perkeleen valtan alta. Daavidin sydämässä oli tapahtunut suuri muutos siitä ajasta saakka, koska hän kirjoitti ne ensimmäiset sanat katumuksessansa: "Herra, kuka kiittää sinua tuonelassa?" Mutta pakanain sydämässä ei ole yhtään merkillistä muutosta tapahtunut. Jos niillä pakoilla tunto heräisi, että he saattaisit todistaa Daavidin kanssa, niin saattaisivat he viimein ruveta huutamaan niin kuin Daavid, syvyydestä korkeuteen, että he saattaisivat viimein seurata Daavidin nuottia, koska hän veisaa pakanain seassa.

Nyt on sen sijaan huora- ja juomalaulut opetetut nuorelle kansalle. Ja niitä pakanat pian oppivat veisaamaan. Ei tarvitse monta päivää lukkarin opissa käydä, ennen kuin he oppivat veisaamaan huora- ja juomalauluja. Mutta ei ole vielä moni oppinut seuraamaan Daavidin nuottia, koska hän veisaa pakanain seassa. Ja kuulkaa nyt, kaikki pakanat, kuinka Daavid veisaa pakanain seassa! Hän ylistää: "Herran armo on suuri hamaan taivaaseen asti, ja sinun totuutesi pilviin asti."

Ei ole Daavid sanonut: "Herran armo on niin suuri, että se ulottuu helvettiin asti." Jos nimittäin Daavid olisi veisannut pakanain seassa, että Herran armo ulottuu helvettiin asti, niin olisivat pakanat saattaneet sanoa näin: "Ei se ole niin

vaarallinen, että me täällä olemme iloiset maailmassa. Jos me vielä putoamme helvettiin, niin ulottuupa Herran armo helvettiin asti.” Mutta nyt on Daavid veisannut pakanain seassa niin, että Herran armo on suuri hamaan taivaaseen asti. Niin muodoin kuulevat kaikki pakanat, joitten seassa Daavid veisaa, ettei Herran armo ulotu helvettiin asti, vaan hamaan taivaaseen asti Herran armo ulottuu.

Ja mistäs Daavid on alkanut mittaamaan Herran armoa? Ilman epäilemättä on hän alkanut mittaamaan Herran armoa maasta. Koska Daavid katseli taivasta ja maata, tuli hän pieneksi omissa silmissänsä ja rupesi siitä tuntemaan itsensä mahdottomaksi asumaan maan päällä, koska hän sanoi kahdeksannessa psalmissa: “Mikä on ihminen, että häntä muistat, ja ihmisen poika, että häntä etsiskelet?” Tästä luonnon katselemisesta tuli Daavid ensinnä nöyryytetyksi, ja piti ihmeenä, ettei Herra ole jo aikaa paikkannut häntä helvettiin.

Mutta ei pakana katso sen päälle, mitä Jumala on tehnyt, että hän tulisi tuntemaan huonoutensa ja mitättömyytensä, vaan pakanat katsovat oman koreutensa päälle, levittävät hameensa ja katselevat silkkihuiiviansa, jotka matoon paskat ovat, ja ihmettelevät niitten kauneutta, mikä panee heitä tykkäämään itsestänsä. Ja niin kaunistetut maailman turhuudella, tulevat he Herran huoneeseen näyttämään itseänsä ja koreuttansa ja kauneuttansa maailmalle.

Miksi ette paremmin mene pirun huoneeseen näyttämään koreuttanne, että se katselisi teidän rintojanne, sillä Herran huoneessa ovat kovat rinnat

kaikilla niillä, jotka maailman turhuutusta kantavat?

Daavid on veisannut pakanain seassa, että Herran armo on suuri hamaan taivaaseen asti. Saattavatkos juomarit ja viinaporvarit veisata, että Herran armo on suuri hamaan taivaaseen asti? Minä luulen heidän saattavan veisata maailman ruhtinaalle juomalauluja ja huoruuden lauluja, että hänen armonsä on suuri hamaan helvettiin asti, ja hänen totuutensa pimeyden höyryyn asti. Sillä he rakastavat pimeyttä ja vihaavat valkeutta, sillä heidän työnsä ovat pahat.

Suuri muutos pitää tapahtuman niitten tykönä, jotka tahtovat veisata Daavidin kanssa pakanain seassa Jumalan armosta. Ei ainoastansa, että heidän pitäisi ensinnä vaeltaman helvetissä ja oleman omantunnon vaivassa, niin kuin Daavid. Ja sitten pitäisi heidän huutaman syvyydestä korkeuteen, niin kuin Daavid on huutanut. Sitten pitäisi heidän tuleman Herran kartanoihin ja kiittämän itsensä onnelliseksi, jos he saisivat olla ovenvartijana Herran huoneessa. Sitten pitäisi heidän oleman nöyryytetyt Herran edessä, niin kuin Daavid oli, koska hän tunsu itsensä olevan mahdottoman maan päällä asumaan. Sitten pitäisi heidän käymän Pyhän Hengen koulussa, että he rupeaisivat sanomaan ja saarnaamaan pakanoille parannusta, ja katuvaisille evankeliumia, niin kuin Daavid sanoi: “Minä tahdon väärille ilmoittaa sinun ties, että he palajaisivat sinun tykösi, Herra.”

Mutta ennen kuin semmoinen suuri muutos saattaa tapahtua pakanoille, täytyy heidän ylpeytensä aleta, heidän täytyy lakata juomasta ja huoraamasta, ja

pilkkamasta totuutta. Heidän täytyy heittää pois koreus, heidän täytyy herätä ylös synnin unesta ja ruveta toiseen laihin elämään, kuin tähän asti on eletty. Se pakanallinen elämä, joka tähän asti on ollut keskellä kristikuntaa, ei ole kelvannut siveyden ja omanvanhurskauden perkeleelle, jopa sitten taivaan Jumalalle.

Siveät pakanatkin moittivat kovin sitä jumalatonta menoa, jota täällä harjoitetaan, niin kuin juopumus, kirous ja varkaus, ylpeys, ahneus ja koreus, Jumalan sanan ylenkatse, kristillisyyden pilkkaaminen. Nuoret oppivat kiroamaan, korttia lyömään, ja pallon ja huorain perässä juoksemaan, ja kaikkea narreutta harjoittamaan. Vanhat käyvät pahalla esimerkillä lasten edellä. He katsovat ylen Jumalan sanan ja Herran huonetta, pilkkaavat ja vastustavat kristityitä. Täytyy heidän tuomita itsensä helvettiin. Jos suruttomat senkaltaisella elämällä tulevat autuaaksi, niin tulevat kaikki perkeleet helvetissä autuaaksi.

Mitäs meidän pitää sanoman niille, jotka ovat ennen tunteneet Jumalan voimaa ja nyt tuskin tuntevat perkeleen voimaa? Jotka ovat ennen maanneet Jeesuksen helmassa, ja nyt makaavat perkeleen helmassa? Onkos nyt yhtään toivoa, että he nousevat lankeemuksentansa? Ei ole paljon toivoa, että he nousevat, sillä muutamat ovat itsekin kadottaneet kaiken toivon, jonka tähden he valmistavat itseänsä helvettiin, mutta ei taivaaseen. Muutamat kantavat sitä turhaa toivoa, että he pääsevät vielä nousemaan, jos ei ennen, niin haudan partaalla viimein. Mutta he tahtovat ensinnä nautita tämän maailman hyvyyttä, ettei

jäisi mitään vaille kaikesta siitä ilosta ja huvituksesta, jota maailma antaa. Ja siinä maailman toimituksessa kuluu kyllä armon aika siihen asti, että kuolema tulee heidän päällensä, niin kuin varas yöllä. Ja silloin he tuntevat, että he seisovat paljastettuna kaikesta koreudesta, jota he ovat ennen kantaneet. Kaikki Ruotsin verka tulee silloin halvaksi, kaikki silkkihuvit tulevat silloin madon paskaksi, kaikki elämän koreus, nuoruus ja kauneus tulee silloin raiskaksi.

Missäs ovat nyt ne valkeat vaatteet, joita te olette ennen kantaneet, te uskotomat Jeesuksen morsiamet? Missäs ovat ne avioliiton sormukset, joita te olette silloin kantaneet, koska te olitte Jeesuksen helmassa, ja nojaten päätänne Jeesuksen rintaa vasten, katsoitte rakkaudella sen suuren Ristinkantajan päälle, joka oli punaisissa vaatteissa, ja sotki viinakuurnan yksinänsä? Missäs on se kultakruunu, jonka se Taivaallinen Ylkä antoi köyhälle morsiamellensa siihen aikaan, koska hän kaunis oli Herran edessä, niin kuin punainen ruusu orjantappurain keskellä? Missäs on se kointähti, jonka Kuningas antoi uskolliselle työntekijällensä Herran viinamäessä? Missäs on se kunnian merkki, joka silloin oli niin kirkas kuin aurinko sinun rinoissasi, Siionin tytär?

Kaikki sinun kaunistuksesi, jonka Herra sinulle antoi, koska hän kävi sinun ohitsesi ja näki sinun veressäsi makaavan, ja otti sinut ylös maasta, ja sanoi: "Sinun pitää elämän?" Kaikki nämä kaunistukset olet viskannut menemään, sinä uskon morsian. Ja mitäs olet sen sijaan saanut maailmalta, koska sinä sen ensimmäisen rakkauden heitit

pois, ja rupesit seuraamaan maailmaa? Muutaman silkkihuivitraasun, joka läpi paistaa. Muutaman toppihameen, joka tekee sinun hirveäksi. Ja mustat kenkät, jotka parkuvat sinun onnettoman raukan ylitse, koska sinä poljet tätä syntistä maata sinun jaloillasi. Sen sinä olet saanut palkaksi, koska sinä rupesit rakastamaan maailmaa. Ja haudan parthaalla vasta viskaisit näitä turhia takaisin maailmalle ja riettaalle, jos saisit ne kaunistukset takaisin. Mutta kukas tiesi, kuinka keveä se on nousta ylös haudasta? Daavid valittaa näin: "Minun sieluni on vajonnut syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole."

Nyt sinun pitäisi nouseman, koska vielä aika on! Nyt sinun pitäisi ruveta konttaamaan armoistuimen eteen, ennen kuin kaikki voima loppuu, ennen kuin maailma mustuu, ennen kuin veri ja ruumis jäähtyy, ennen kuin viimeiset huokaukset nousevat rinnoistasi, ennen kuin kuolleenkantajat tulevat ja vievät sinut hautaan. Amen.

Jäljennös / Iisakki Huhtasaaren jäljennöskirja / Soukolojärveltä Erik Wahlbergilta saatu /

Päiväsaarnan teksti Psalmi 89: 2. **“Minä veisaan Herran armoja iankaikkisesti, ja sinun totuuttas ilmoitan suullani suvusta sukuun.”**

Tämän pyhän tekstin johdatuksella meidän pitää Jumalan armon kautta tutkistella ja ajatella, kuinka kristitty ylistää Jumalan armoa ja julistaa Hänen totuuttaan suvusta sukuun. Meidän täytyy kuitenkin valittaa kuningas Daavidin kanssa: “Auta, Herra, sillä pyhät ovat harvat”, ja juuri sen tähden, että pyhät ovat harvat, meidän täytyy ottaa kuningas Daavid esimerkiksi osoittaaksemme, kuinka kristitty ylistää Jumalan armoa, koska väärä kristillisuus tahtoo myös tunkeutua esiin ja julistaa Jumalan totuutta, kun se joutuu sotaan totisen kristillisyyden kanssa. Väärä kristillisuus on olevinaan oikea kristillisuus ja arvelee, että se, joka on olevinaan kristitty, on ulkokullattu ja hengellisesti ylpeä, mutta se, joka kieltää Kristuksen valalla ja kirouksilla, hän on oikea kristitty. Ja sen tähden kaikki armonvargaat väittävät, että Pietari oli oikea kristitty, sekä ennen että jälkeen lankeemuksen.

Mutta kuinka oli Daavidin kristillisyyden laita ennen lankeemusta? Kun vertaamme psalmeja, niin kuin niissä on nyt luettavana Raamatussa Daavidin elämäkertaa, niin havaitsemme, että Daavidin psalmit on kirjoitettu eri aikoina. Muutamia psalmit Daavid on veisannut nuoruudessaan, ja muutamia psalmeja hän on veisannut vanhuudessaan, mutta psalmit eivät ole nyt siinä järjestyksessä kuin Daavid ne veisasi. Sen tähden emme voi saada hänen psal-

meistaan varmaa tietoa ajasta, milloin hän veisasi ne ensimmäisen kerran. Me voimme ainoastaan päätellä sisällöstä, missä sielutilassa Daavid oli, kun hän veisasi sen taikka sen psalmin.

89. psalmin, josta päivän teksti on otettu, on kirjoittanut Daavidin lukkari Etan, joka kirjoitti monta psalmia Daavidin aikana, ja psalmi puhuu erityisesti siitä armosta, jota Jumala oli osoittanut Daavidille ruumiillisessa tarkoituksessa. Vaikuttaa siltä, että tämä psalmi on laulettu temppelissä, kun Daavid oli vielä elossa ja makasi tautivuoteellaan, tai heti sen jälkeen kun Salomo oli kruunattu kuninkaaksi. Daavid ylisti Jumalaa, joka oli antanut hänen elää niin kauan, että hän sai nähdä poikansa Salomon istuvan Daavidin istuimella, valittuna Israelin kuninkaaksi. Tämä Daavidin ilo Salomon kuninkaaksi korottamisesta oli jotakin sellaista, mikä ei oikeastaan kuulu kristillisyyteen. Mutta kristitty tunnustaa kyllä mielellään, että hän saa kiittää Jumalan armoa maallisesta onnestaan, ja Daavid piti suurena onnena, että hän sai ennen kuolemaansa nähdä poikansa Salomon istuvan Israelin valtaistuimella.

Kuningas oli saanut elämästä kyllikseen, niin kuin Raamatussa sanotaan, hänellä ei ollut enää mitään toivottavaa tai odotettavaa maailmalta. Hän valmistautui lähtemään täältä ja tulemaan kootuksi isiensä tykö, täysin tietoisena Jumalan armosta. Hänellä ei ollut myöskään murhetta lapsistaan, jotka olivat täysikasvuisia ja tulivat jo itse toimeen. Salomo oli myös ainoa pojista, jonka Jumala Daavidin mielestä oli valinnut, sillä toiset pojat olivat juma-

lattomia ja vanhemmilleen tottelemattomia. Ja kun kuningas Daavid oli jo vanha ja sairas, niin hän ei jaksanut itse veisata. Sen tähden hän antoi lukkarinsa Etanin kirjoittaa Jumalan kunniaksi kiitoslaulun siitä suuresta armosta, joka hänelle oli tapahtunut, kun hän oli saanut lupaavan pojan seuraajakseen Israelin valtaistuimelle. Sillä tavoin suunnitteen 89. psalmi on syntynyt, sikäli kuin voimme päätellä psalmin sisällöstä.

Mutta toinen kysymys on, miten tämä psalmi liittyy Daavidin kristillisyyteen. Luonnollinen ihminen ajattelee, että kuoleva isä voi tuntea itsensä iloiseksi ja onnelliseksi, kun hän jättää jälkeensä pojan, joka voi vastata talosta ja täyttää kuolevan isän viimeisen tahdon. Siihen luonnollinenkin ihminen panee suurimman painon, että hänen viimeinen tahtonsa maallisessa eli ruumiillisessa tarkoituksessa tulee täytetyksi jonkun jäljellejäävän lapsen kautta. Hänellä on suurin murhe lapsistaan, että he saisivat hyvän elatuksen ja tulisivat hyvin toimeen maailmassa.

Mutta tämä ei ole ymmärrettävä niin, että kuningas Daavidilla olisi ollut tautivuoteella suurin huoli lastensa ja alamaistensa ruumiillisesta menestyksestä, vaan Daavidilla oli suurin huoli lastensa ja alamaistensa jumalanpelosta ja kristillisyydestä. Hän oli itse ollut eläessään tarkka alamaistensa jumalanpelosta ja kristillisyydestä. Hän oli ollut kiivas oikean jumalanpalveluksen puolesta, koska hän tunsu sen totuuden syvällä sydämessään, että Herran pelko on totinen ja oikea perustus ihmisen autuudelle ajassa ja iankaikkisuudessa.

Sen tähden hän oli myös saanut lupauksen Jumalalta, että Kristus olisi yksi hänen jälkeläisistään, joka istuisi Daavidin istuimella ja hallitsisi pakanoita rautaisella ruuskalla. Ja sen tähden hän on veisannut niin monta psalmia Kristuksesta. Mutta ei Daavid voinut olla niin yksinkertainen, että hän olisi uskonut Jumalan lupauksen Messiaasta eli Kristuksesta täyttyneen jo hänen pojassaan Salomossa. Ei Daavid uskonut, että Salomo oli se mies, joka vapahtaisi Israelin kansan synneistään, mutta Daavidilla oli se toivo, että hänen poikansa Salomo täyttäisi kuolevan isän viimeisen tahdon ulkonaisen jumalanpalveluksen suhteen, mikä voisi edistää kansan jumalanpelkoa tulevaista Vapahtajaa odoteltaessa.

Kuningas Daavid oli myös saanut lupauksen Jumalalta, että hänen poikansa Salomo rakentaisi Herran temppelin, johon kansa saisi kokoontua yhteiseen jumalanpalvelukseen. Siitä kuoleva isä iloitsi, että Jumala oli valinnut hänelle semmoisen pojan, joka voisi täyttää hänen viimeisen tahtonsa niissä asioissa, jotka kuuluivat totiseen jumalanpelkoon. Tästä suuresta Jumalan armosta Daavid ylisti Herraa ja sanoi: "Kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala, joka tänäpänä on antanut vielä yhden istuvan minun istuimellani, että minun silmäni sen nähneet ovat!" (1. Kun. 1: 48).

Me kuulemme siis, että Daavidin ilo tautivuoteella oli hengellinen ilo. Hän ylisti Jumalan armoa, joka oli antanut hänelle sellaisen pojan, joka voisi täyttää kuolevan isän viimeisen tahdon kansan jumalanpelon ja kristillisyyden suhteen. Juuri tässä on ero totisen ja väärän kristillisyyden välillä. Totisen kristilli-

syiden tunnustajat iloitsevat Jumalan valtakunnan kasvusta, samoin kuin Kristus riemuitsi Hengessä nähdessään, että saarna vaikutti totisen katumuksen, parannuksen ja elävän uskon. Sitä vastoin hän tuli murheelliseksi hengessään nähdessään, kuinka vastahakoinen ja suruton kansa kohteli häntä pilkalla ja vihalla. Vapahtaja itki Jerusalemin paatunutta kansaa, joka ylenkatsoi kaikki varoitukset ja parannuksen huudon.

Mutta väärän kristillisyyden tunnustajat eivät voi olla murheellisia omasta eivätkä toisten ihmisten iankaikkisesta onnettomuudesta. Kuolleen uskon tunnustajat eivät välitä toisten ihmisten menestyksestä, sillä he eivät usko, että heidän kristillisyytensä laita olisi huonosti. Heillä on suloinen kuvitelma, että Jumala on armollinen katumattomille, ja tämän kuvitellun armon nojalla he tekevät syntiä aivan röyhkeästi. Heillä on usko, joka tuntuu lujalta kuin vuori, ja tämän kuolleen uskon nojalla he elävät kuin pakanat. He juovat ja uskovat, he kiroilevat ja uskovat, he tekevät vääryyttä lähimmäiselleen ja uskovat kuitenkin, että Jumala on armollinen. Sillä perkele uskottelee heille, ettei semmoinen elämä ole synti. Sen tähden nähdään, että armonvaras ylenkatsoo sen, mikä on kaikkein tärkeintä kristillisyydessä.

Daavidin katumus saattoi olla tarpeellinen Daavidille ja muille samanlaisille törkeille rikollisille, mutta ei kunniallisille ihmisille. Publikaanin huokaamista he pitivät ulkokultaisuutena. Syntinen vaimo Jeesuksen jalkojen juuressa ei ollut parempi kuin muut ihmiset sen tähden, että hän itki. Se saattoi ehkä

olla tarpeellista hänelle, joka oli yleinen huora, mutta ei se sovi kunniallisille ihmisille. Saattoi ehkä olla tarpeellista Pietarille, joka oli kieltänyt Kristuksen, että hän meni ulos ja itki katkerasti, mutta eihän armonvaras ole koskaan kieltänyt Kristusta, eikä hänen sen tähden tarvitse itkeä niin kuin Pietarin. Ei tarvitse armonvarkaan mietiskelläkään, niin kuin Luther mietiskeli. Kaikki semmoinen mietiskely, sanoo armonvaras, on turhaa mietiskelyä.

Mutta kuinka nyt armonvarkaan käy, kun kuolema tulee? Voiko hän Daavidin tavoin ylistää Jumalaa siitä armosta, mikä hänelle on tapahtunut? On nähty, että vahva usko, joka ei koskaan epäile, muuttuu usein epäilyksi kuoleman lähestyessä. Monen silmät avautuvat kuolinvuoteella. Moni kuolevainen alkaa epäillä juuri sillä hetkellä, kun hän on valmis matkustamaan iankaikkisuuteen. Ja mistä sitten tämä epäily ja kuolemankauhu tulee? Joo. Se tulee siitä, että armonvaras on tehnyt syntiä armon päälle. Hän ei ole koskaan tullut kristityksi eläessään, eikä hän voi tulla kristityksi kuollessaan, koska silloin on liian myöhäistä.

Semmoinen ihminen ei ole koskaan herännyt synnin unesta. Koskaan ei semmoinen ihminen ole mietiskellyt. Koskaan ei semmoinen ihminen ole langennut epätoivoon. Koskaan hän ei ole huoannut, niin kuin publikaani. Koskaan hän ei ole tuntenut saatanan valtaa ja lain kirousta. Koskaan hän ei ole tuntenut Jumalan vihaa. Koskaan hän ei ole pelännyt kuolemaa ja tuomiota. Koskaan hän ei ole ollut sielunhädässä. Mutta kun hän joutuu kuole-

man käsiin, silloin vasta putoavat suomukset silmistä. Silloin hän näkee kauhulla, että hän on huonolla tiellä. Silloin hänen täytyy tuomita itsensä ja sanoa: “Minä olen huonolla tiellä”. Ihminen, mieti tarkoin, ennen kuin matkustat umpimähkään iankaikkisuuteen. Älä ajattele niin kuin hullu: “Kyllä on aikaa mietiskellä iankaikkisuudessa”.

Nykyaikana on monta, jotka sanovat: “Meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen, ja kuin ihminen on kuollut, niin on hän peräti loppunut, ja ei ole ketään tunnettu, joka on kuolemasta palannut. Niin tulkaat siis, ja eläkäämme hyvin, niin kauan kuin me taidamme ja nautitkaamme elämäämme niin kauan kuin me nuoret olemme. Me tahdomme täyttää meitämme parhaalla viinalla ja voiteella. Älkäämme unhottako kevätkukkasia.” (Viis. 2: 1, 6 - 8). Se merkitsee: me tahdomme juoda ja huvitella, niin kauan kuin olemme nuoria.

Näin puhui suruton joukko jo Salomon aikana. Tämä villi joukko ei uskonut ollenkaan parempaan elämään tämän perästä. Joukko, joka täytti itseään parhaalla viinalla ja voiteella, piti parhaana elää ylellisesti ja pitää hauskaa, niin kauan kuin on nuori. Ja ne, jotka kuuluvat siihen joukkoon, tekevät pilkkaa niistä, jotka mietiskelevät. He ylenkatsovat kaikki varoitukset parannukseen. Heidän korkein pyrkimyksensä ja halunsa on pitää hauskaa. Sen tähden he huvittelevat, he tyydyttävät synnillisii himojaan ja halujaan, missä ja miten vain voivat. He juovat, lyövät palloa ja pelaavat korttia, ja elävät ylellisesti ja ajattelevat näin: “Kyllä on aikaa mietiskellä iankaikkisuudessa”.

Kuinka semmoisille ihmisille käy, kun kuolema tulee heille aivan odottamatta? Niin! Kun kuolema tulee, heidän täytyy tuomita itsensä ja sanoa: “Minä olen huonolla tiellä. Jumala ei kuule rukouksiani.”

Toiset arvelevat: “Ei pidä elää niin ylellisesti. Pitää parantaa elämäänsä ja olla siveä, pitää tehdä oikein jokaiselle ja elää siivosti. Mutta se ei kelpaa, että pitäisi alkaa mietiskellä ja huoaata, pelätä, haaveilla ja olla raskasmielinen. Kyllä autuaaksi tulee vähemmällä mietiskelyllä.” — Vai niin! Miksi Luther sitten mietiskeli monta vuotta, ennen kuin hän tuli uskoon? Oliko Lutherin mietiskely turhaa? Vai uskotteko te, että Luther on mietiskellyt kylliksi meidän kaikkien puolesta, niin ettei meillä tarvitse olla mitään murhetta siitä, kuinka pääsemme taivaan valtakuntaan? Ehkäpä meidän tarvitsee ainoastaan uskoa, että Luther on mietiskellyt kylliksi puolestamme, niin tulemme kai autuaaksi. Mutta minä ajattelen, että jokaisen pitää mietiskellä ennen kuin hän voi päästä samaan uskoon, mikä Lutherilla oli.

Mutta ennen kuin ihminen voi alkaa mietiskellä, täytyy omantunnon herätä. Nukkuvalla omallatunnolla ei kenelläkään voi olla oikeaa murhetta sielunsa autuudesta. Mutta kuinka semmoisen ihmisen omantunto voi herätä, joka vasiten turruttaa omantuntonsa ryypäämisellä, juomisella, juhlimisella tai kaikenlaisilla synnillisillä huveilla ja ajanvietteillä, jotka ajavat pois kaiken murheen. Kuinka semmoisen ihmisen omantunto voi herätä, joka uskoo olevansa jo kristitty ilman katumusta, ilman kääntymystä, ilman parannusta, ilman uutta

syntymistä? Ihminen, joka ei ole koskaan herännyt, tai jos hän on joskus herännyt mutta ei ole koskaan tullut uskoon, tai jos hänellä on vieläpä ollut elävä usko mutta on langennut armosta, semmoinen ihminen kuvittelee, että Jumala on armollinen, ja varastetulla armolla hän tekee syntiä ja elää, niin kuin suruttomat elävät. Semmoisen ihmisen täytyy langeta epätoivoon, kun kuolema tulee. Tässä ei auta pullikoida vastaan, vaan sinun täytyy seurata mukana, sillä kuolema ei kumartele ketään.

Tämän sinä tiedät, oi ihminen! Sinä tiedät, että sinun täytyy lähteä täältä, mutta et tiedä lopullista kohtaloasi, jos sinulle ei ole käynyt niin kuin Paavalille. Kun hän luuli tekevänsä Jumalalle palveluksen vainoamalla kristityitä, hänet otettiin kiinni synnin juoksusta. Hän sai kuulla, että hän vainosi Jeesusta, kun hän vainosi kristityitä. Hän kuvitteli, että kristityt olivat haaveilijoita ja villihenkiä, jotka piti hävittää maallisen lain voimalla. Kuinka Paavali saattoi olla niin sokea, hän joka oli oppinut mies ja oli käynyt koulua kirjanoppineen Gamalielin luona? Eiköhän perkele ollut lyönyt häntä sokeudella? Ja kuitenkin sanovat kaikki suruttomat ja armonvargaat: "Kyllä me tiedämme, millainen totisen kristityn pitää olla, mutta me emme tee sen mukaan kuin me tiedämme."

Mutta kuinka oli sitten mahdollista, että Paavali oli ennen kääntymistään niin sokea, ettei hän tiennyt muuta kuin että totinen kristillisuus oli hirveää haaveilua? Eiköhän sama sokeus vallitse vieläkin niiden joukossa, jotka vihaavat kristityitä ja pitävät heitä haaveili-

joina, kerettiläisinä ja villihenkinä, jotka pitää hävittää tulella ja miekalla tai maallisen lain voimalla. Juuri siinä on sokeus, että väärä kristillisuus näyttää sokean joukon silmissä totiselta kristillisyydeltä, mutta oikea kristillisuus näyttää maailman silmissä haaveilulta, ulkokultaisuudelta, taikuudelta ja hengelliseltä ylpeydeltä. Jollei maailma olisi niin saatanan sokaisema, se heräisi varmasti ja tulisi totiseen kristillisyyteen. Mutta koska maailma on sokeuden vallassa samalla lailla kuin Paavali ennen kääntymistään, juuri sen tähden maailman sokean joukon täytyy vihata, ylenkatsoa ja pilkata kristityitä, missä ikänä he ilmestyvät maailmalle. Mutta semmoisia kristityitä, jotka vaikenevat ja suostuvat kaikkeen, mitä maailma tekee ja sallii, semmoisia kristityitä ei kukaan vihaa.

Me olemme nyt edellä osoittaneet Daavidin sanoilla, kuinka kuoleva kristitty ylistää Jumalan armoa, kun hänen viimeinen tahtonsa täyttyy kristillisyyden menestyksen suhteen. Mutta tätä ei voi tehdä se, joka ei ole kristitty vaan on kiinni maailmassa elämänsä viimeiseen hetkeen saakka. Luonnollisella ihmisellä on suurin murhe aarteistaan, kun hänen pitää erkaantua täältä, ja jos hänellä ei ole muuta kuin riepua, niin hänellä on murhe niistä, etteivät ne joutuisi hajalleen.

Voi, miten surkeasti on sen ihmisen laita, joka ei ole saanut taivaallisia aarteita, koska hän ei ole etsinyt niitä armonajassa. Hän on surkea ja viheliäinen jo täällä elämässä, kun hän on ilman Jumalaa, mutta kaikkein surkein hän on, kun hänen pitää erkaantua

täältä ilman toivoa, ilman uskallusta, ilman varmuutta paremmasta elämästä tämän perästä. Etsikää sen tähden vakavasti, että löytäisitte sen minkä Daavid löysi, nimittäin iankaikkisen rauhan. Ja älkää antako maailman lumota teitä, joka tarjoaa teille aarteitaan ja petollista ihanuuttaan, sillä maailma teidän täytyy pian jättää.

Mutta se on autuas, joka voi jättää maailman ilolla ja riemulla turvaten suureen Ristinkantajaan, Sovittajaan ja orjantappuroilla kruunattuun Kuninkaanseen, joka on lunastanut vaivaiset vangit kuolemasta ja perkeleen vallasta. Mutta niillä, jotka pudistavat päätään ristinjurella ja pilkkaavat häntä jumalattomalla ja katumattomalla elämällään, niillä ei ole osaa eikä arpaa hänen valtakunnassaan. Heidän täytyy mennä häpeällä pois ja saada palkkansa perkeleeltä ja maailmalta, joiden perään he ovat pyrkineet. Heidän täytyy saada palkkansa iankaikkisissa vaivoissa, kun he vähän ajan perästä menettävät kaiken, rakkaimman ja kalleimman, mitä he ovat rakastaneet maailmassa. Sillä jo se on vaiva, että menettää kerralla rakkaimman, mitä omistaa. Lisäksi tulevat iankaikkiset omantunnon soimaukset siitä, että he ovat ylenkatsooneet sekä Jumalan Sanan että kristittyjen varoitukset armonajassa. Kaiken tämän täytyy langeta raskaana katumattomien päälle, kun he viimein huomaavat, että he ovat väärällä tiellä.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat seuranneet Daavidin, profeettojen, opetuslasten ja Kristuksen jalanjalkia katumuksessa synneistään, ristissä ja murheessa, itsensäkieltämisessä ja kärsiväl-

lisyydessä, oikeassa uskossa ja luottamuksessa siihen, joka on kärsinyt kuoleman meidän syntiemme tähden, heidän viimeinen tahtonsa tulee täytetyksi. He saavat nähdä Jumalan ja sen, jonka Hän on lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. Heidät kootaan isiensä tykö ilossa ja riemussa, ja Herra pyyhkii pois heidän kyyneleensä ja antaa heille elämän kruunun. (Amen).

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Kuningas David kirjoittaa 115. psalmissa: “Miksi pakanat sanovat, kussa on nyt heidän Jumalansa?” Nimittäin Israelin lasten Jumala.

Koska Israelin lapsille tapahtui vastoinikäymisiä maailmassa, niin pakanat olivat varsin valmiit pilkkaamaan ja sanomaan: “Kussa on nyt heidän Jumalansa?” Ja niin pilkkaavat vielä nytkin pakanat kristityitä, koska kristityille joku vahinko tulee, ja sanovat: “Kussa on nyt heidän Jumalansa?” Sitä on Daavid monessa paikassa ihmetellyt, että jumalattomat niin paljon menestyvät tässä maailmassa. Mutta hän on myös osoittanut, missä kristityn turva on, koska hän sanoo edellä mainitussa paikassa: “Mutta meidän Jumalamme on taivaassa. Mitä ikänä hän tahtoo, sen hän tekee.” Siinä paikassa hän osoittaa, että kristittyjen Jumala on taivaassa.

Vaikka kristityt saavat usein kärsiä tässä maailmassa, niin on kuitenkin heidän Jumalansa taivaassa. Mutta missäs pakanain jumala on? Daavid sanoo samassa psalmissa 4. värssyssä: “Vaan heidän epäjumalansa ovat hopea ja kulta, ihmisten käsillä tehdyt. Heillä on suu, ja ei puhu. Heillä ovat silmät, ja ei näe. Heillä on korvat, ja ei kuule. Heillä on sieraimet, ja ei haista.” Näin kirjoittaa nyt Daavid pakanain jumalista. Ne ovat kelvottomat jumalat, jotka eivät saata mitään vaikuttaa.

Mutta ovatkos nyt pakanain jumalat paremmat kuin Daavidin aikana? Silloin oli pakanoilla näkyväiset epäjumalat, nimittäin kuvat kullasta, hopeasta, vaskesta, puusta, savesta eli muusta aineesta. Nyt ovat viinaflasku, koreat vaatteet,

komeat rakennukset, maalatut reet, lehmät, hevoset ja lampaat näkyväiset jumalat. Sillä Lutherus sanoo: “Mitä ihminen eniten rakastaa, se on hänen Jumalansa.” Näiden tavarain päälle pakanat enimmäiten luottavat, ja me saatamme sanoa niistä pakanain epäjumalista niin kuin Daavid: “Heillä on suu, eikä puhu. Heillä on korvat, eikä kuule.” He ovat nimittäin mykät ja avuttomat jumalat, jotka eivät saata auttaa, koska hätä tulee. Mutta ne näkymättömät jumalat ovat epälukuiset, ja niitä pakanat enimmäiten palvelevat, niin kuin huoruuden perkele, kunnian perkele, ahneuden perkele, vihan perkele, juopumuksen perkele, ylpeyden perkele, valheen henki, kateuden henki, jotka kaikki ovat pakanan sydämessä hallitsevaiset.

Juomarin paras jumala on se näkyväinen vuotava paloviina eli rommi, eli mikä mahtaa olla hänen nimensä, jota me kutsumme pirun paskaksi. Sillä piru opetti ihmisiä pilaamaan Jumalan viljaa ja tekemään sen vahingolliseksi ruumiille ja sielulle. Ne ihmiset, jotka sitä juovat, tulevat luontokappaleeksi. Ja mikäs on viinaporvarin paras jumala? Ei suinkaan muu kuin se ympyriäinen viinatynnyri, jonka päällä viinaperkele istuu kahden reisin, niin kuin pakanat hänen ovat maalanneet heidän kuviinsa. Mikäs on huoran paras jumala? Se, jota hän eniten rakastaa. Joku huorapukki, joka hänet pettää ja tekee luontokappaleeksi. Mikäs on maailmanorjan paras jumala? Kultalimppu, eli raha, tavara, omaisuutta, komeat rakennukset, komeat hevoset, eli muu maailman turhuus, joka ei auta mitään kuolemassa. Kaikki nämä katoavaiset kappaleet ovat paka-

nain jumalat. Muutamat pitävät myös vatsansa jumalana. Syömärit ja juomarit ovat epäjumalain palvelijat, sillä he pitävät vatsansa jumalana.

“Mutta meidän Jumalamme on taivaassa,” sanoo Daavid. Ei se ole vatsassa eikä maksassa ja pernassa, tai sapessa ja suolissa. Ja koska pakanat pilkkaavat kristityitä, niin kuin David todistaa, ja sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” niin me myös mahdamme sanoa pakanoille: “Kussa ovat heidän Jumalansa?” Taitavat olla viinaflaskussa. Taitavat olla navetassa eli aitassa. Taitavat olla huorain huoneessa. Taitaa olla joku naaraspiru heidän jumalansa, niin kuin efesolaisten Diana. “Mutta meidän Jumalamme on taivaassa,” sanoo Daavid, vaikka pakanat pilkaten Israelin lapsia sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” Niin kuin tämänaikaiset pakanat pilkaten kristityitä sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” “Mutta meidän Jumalamme on taivaassa.” Niin todistaa Daavid kristittyjen puolesta. Vaikka pakanat luulevat, että kristittyjen Jumala on samassa paikassa kuin pakanain jumala, nimittäin viinaporvarin talossa, eli huorain huoneessa. Mutta ei se ole niin. Kristittyjen Jumala on taivaassa, ja pakanain jumala on viinaflaskussa ja huorain huoneessa.

Meidän pitää tänä päivänä katseleman, missä pakanain jumalat ovat, ja kelle he kunnian antavat. Mutta ennen kaikkia pitää meidän rukoileman taivaan Jumalaa, että hän antaisi kaikille pakanoille oikean ylösvalaistuksen, että he tulisivat tuntemaan heidän jumaliansa, kuinka kelvottomat he ovat auttaamaan palvelijoitansa, koska hätä tulee.

Kaikki kristityt, jotka ennen ovat niin kuin pakanat, palvelleet tämän maailman jumalaa, mutta ovat nyt tulleet tuntemaan, kuinka kelvottomat ne pakanain jumalat ovat, tunnustakoon julkisesti, niin kuin Daavid, koska pakanat pilkkaavat kristityitä ja sanovat: “Kussa on heidän Jumalansa?” Niin saavat kristityt tunnustaa, niin kuin Daavid: “Meidän Jumalamme on taivaassa.” Ja vaikka pakanat eivät usko, että kristittyjen Jumala on taivaassa, pitää heidän viimein sen näkemän ja tunnustaman, koska he rupeavat tuntemaan, että ne kuurot ja mykät jumalat eivät auta enää. Mutta kristittyjen Jumala on taivaassa, ja hän kuulee murheellisten, katuvaisten ja alaspainettujen rukoukset. Sillä profeetta sanoo: “Joka silmät teki, eikö hän näe? Joka korvat teki, eikö hän kuule?” Ja totisesti hän näkee ja kuulee niiden huokaukset, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä rukoilevat: Isä meidän, joka olet taivaissa.

Korkeanmessun teksti neljäntenä rukouspäivänä löytyy kirjoitettuna 115. Daavidin psalmissa, ja kuuluvat sanat näin: “Ei meille Herra, ei meille, vaan sinun nimellesi anna kunnia, Herra, sinun armosi ja totuutesi tähden.”

Meidän pyhän tekstimme johdatuksesta pitää meidän tällä hetkellä katseleman, kelle kunnia pitää annettaman. Ensiksi, kelles pakanat antavat kunnian? Toiseksi, kelles kristityt antavat kunnian? Mutta ei meille, Herra, vaan sinun nimellesi anna kunnia.

Ensiksi. Kelles pakanat antavat kunnian? Koska kuningas Daavid sanoo: “Ei meille, Herra, vaan sinun nimellesi

anna kunnia”, niin se kuuluu, niin kuin Daavidilla olisivat olleet semmoiset kiusaukset, että hän olisi tahtonut itsellensä kunnian Jumalalta, mutta huomasi varsin, ettei sovi hänen saada kunniaa Jumalalta, vaan paremmin Jumala antakoon nimellensä kunnian. Sillä eivät ihmiset kuitenkaan anna Jumalalle kunniaa. Juutalaiset kuitenkin olivat mielestensä kiivaat Jumalan kunnian puolesta, koska he sanoivat Vapahtajalle: “Anna Jumalalle kunnia.” Ja pakanat myös ovat tahtoneet, että kristityt antaisivat kunnian pakanain jumalille.

Mutta eivät kristityt ole antaneet pakanain Jumalalle kunniaa. Koska me tiedämme, millaiset ne pakanain jumalat ovat, nimittäin komeat rakennukset, komeat hevoset, koreat vaatteet, maalattut reet ja muuta sen kaltaista, niin ei saata kristityt antaa semmoisille kuuroille ja mykille jumalille kunniaa. Mutta pakanat kyllä antavat niille kunnian. Ne tahtovat, ja ne luulevat, että muitten pakanoitten pitää antaman heille kunnia, koska he näyttävät koreutensa, kauneutensa ja tavaransa, ja kysyvät: “Eikös tämä ole kaunis, eikös tämä ole korea?” “On kyllä”, sanovat toiset pakanat. “Ja jospa minulla olisi semmoinen.” Siinä nyt pakanain kunnia on, että he ottavat kunnian toinen toiselta.

Vapahtaja sanoo juutalaisille: “Kuinka te saatatte kunnian antaa Jumalalle, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne?” Maailman herrat antavat myös kunnian toinen toiselle. Pilatus antoi sen kunnian Herodekselle, että hän on parempi tuomari ja viisaampi tutkimaan vankia ja saamaan heitä tunnustamaan. Siinä mielessä lähetti Pilatus Jeesuksen Hero-

deksen tykö. Mutta Herodes taas antoi sen kunnian Pilatukselle, että hän on parempi tuomari. Ja kunnian osoituksen tähden tulivat Herodes ja Pilatus ystäviksi. Ja millä lailla nyt pakanat luulevat voittavansa kunnian maailmalta? Joo, komeudella, koreudella vaatteissa, rakennuksissa, kalaasissa, juomingeissa. Muutamat pramaavat voimallansa ja luulevat sen kautta voittavansa kunnian. Muutamat osoittavat koreutensa ja kauneutensa toisille pakanoille ja luulevat sen kautta saavansa kunniaa. Muutamat ajavat kilpaa, ja luulevat hevosten kautta voittavansa kunnian. Muutamat juovat kilpaa kunnian tähden. Mutta moni pakana on siinä freistingissä ja kunnian pyynnössä syttynyt palamaan.

Semmoinen nyt on pakanain kunnia. Jos ei moni usko sitä, että Jumalakin antaa juomarille kunnian, eli huoralle ja varkaalle, kyllä he sitä vaan uskovat, että maailma kuitenkin antaa heille kunnian. Maailma kuitenkin kiittää ja ylistää heidän koreuttansa, heidän komeutensa ja kauneutensa. Ja mitäpä maailma tekee muuta, kuin kunnian antaa, ei ainoastaan ihmisille, mutta myös hevosille ja koirille. Ja pirulle he antavat suurimman kunnian, koska he huutavat hänen nimeänsä kirouksilla ja sadatuksilla. Mutta onkos vielä se usko pakanoilla, että Jumala on antanut heille kunnian? Minä olen kuullut ja nähnyt, kuinka pakanat suuttuvat, koska kristityt sanovat, että piru on antanut heille kunnian. Siitä arvataan, että pakanoilla on vielä nytkin se usko, että Jumala on antanut pakanoille kunnian.

Mutta missä Raamatussa se on kirjoitettu, että Jumala on antanut paka-

noille kunnian? Ei ole Jumala antanut monelle ihmiselle kunniaa, sillä kaikki ihmiset ovat jo aikaa kunniattomiksi tulleet syntiinlankeemuksen kautta. Ja kuitenkin rakastavat kaikki pakanat maailman turhaa kunniaa. Ja siveät huorat, rehelliset varkaat ja armolliset viinaporvarit kysyvät vielä kunniansa perään oikeudessa. Ja se pitää teidän tietämän, että Jumala ei ole antanut pakanoille kunniaa, mutta piru se on antanut pakanoille kunnian. Se on antanut huoralle kunnian. Se on antanut varkaalle kunnian. Se on antanut viinaporvarille kunnian. Sen tähden antavat he pirulle kunnian, koska he huutavat hänen nimeänsä yötä ja päivää. Ja nyt me tiedämme, kelle pakanat antavat kunnian. He antavat kunnian pirulle ja maailmalle, ja itsellensä erinomattain omistavat he suuren kunnian.

Toiseksi. Kelles kristityt antavat kunnian? Koska Daavid sanoo: "Ei meille, Herra, ei meille, mutta sinun nimellesi anna kunnia," niin hän vissimmästi on ennen tuntenut kunnian vaikutuksia, mutta huomasi varsin, ettei hänelle sovi se kunnia, joka kuuluu yksin Jumalalle. Vaikka Jumala antoi Daavidille sen kunnian, että hän profetaan suun kautta antoi hänelle synnit anteeksi ja sanoi: "Minä olen löytänyt yhden miehen minun mieleni jälkeen," se olisi suurin kunnia, jota Jumala kiittää. Ja semmoinen ihminen, jota Jumala kiittää, saattaisi sanoa, että Jumala on hänelle kunnian antanut. Mutta ei Daavid ole niin elänyt, että hän olisi saattanut omistaa itsellensä kunnian. Sen tähden sanoi hän: "Ei meille, Herra, ei meille, vaan sinun nimellesi anna kunnia."

Se on yksi ainoa ihminen maan päällä ollut, jolle Jumala on antanut kunnian, se on Jumalan Poika, meidän Vapahtajamme. Mutta kaikki muut ovat saaneet kunnian perkeleeltä. Erinomattain ne, jotka omistavat itsellensä kunnian. Olkoon sitten maailman kunnia, eli parhaan kristityn kunnia. Eivät kristityt tosin tahdo maailman kunniaa voittaa. He nyt siksi ovat jo opetetut Jumalalta, että maailman kunnia on turha.

Mutta tuo parhaan kristityn kunnia tahtoo vielä muutamissa riippua. Ja Sebedeuksen poikain rukous, kuka pääsisi oikealle ja vasemmalle puolelle Vapahtajan valtakunnassa, eli kuka pääsisi niin kuin likimmäiseksi Vapahtajalle. Se tahtoo olla kristittyjen mielessä. Mutta jos Vapahtaja nuhteli Sebedeuksen poikia siitä, että he tahtoivat parhaan kristityn kunnian itsellensä, kyllä meidän on täytynyt panna sama paikka niille eteen, jotka parhaan kristityn kunnian tahtovat omistaa, ehkä tässä kristillisyydessä ei ole monta, jotka temppelein harjalle ovat kiikkuneet. Mutta niitä on monta, jotka väen tähden eivät pääse Jeesusta näkemään, mutta kuin he kiikkuvat elämän puuhun, niin kuin Sakkeus, siinä he saavat häntä nähdä, ja semmoisten tykö tahtoo Jeesus tulla vieraaksi.

Te, jotka väen paljouden tähden ette pääse näkemään Jeesusta, ja olette niin lyhykäiset, että ette ylety katsomaan yli muita, kiikkukaa elämän puuhun, niin te saatte nähdä Jeesusta. Kuka tiesi hän tekee teille sen kunnian, että hän tulee teille vieraaksi, ja siinä on teille kunniaa kyllä. Mutta jos nyt olisi lapsia niin paljon Jeesuksen ympärillä, nimittäin semmoisia lapsia, joita hän siunasi, ja te

niitten tähden ette pääsisi ollenkaan liki Vapahtajaa, jokoohan te lykkäisitte lapsia pois tieltä, että pääsisitte itse likimmäiseksi? Minä luulen, että ne kristityt, jotka ovat itsensä tuntemiseen tulleet, eivät saattaisi lykätä lapsia, vaan seisoisivat siellä taampana ja huutaisivat: "Jeesus, Daavidin poika! Armahda meidän päällemme!"

Mutta niitten, jotka tahtovat kunnian antaa Jeesukselle, niitten täytyy ensin nä tulla maailman tunkioksi, sillä ei maailman kunnian kanssa pääse yksikään taivaan valtakuntaan. Mutta kristityillä olisi monta kertaa halu antaa Jeesukselle kunnia, kiitos ja ylistys, mutta ei ole voimaa. Heidän täytyy siis osoittaa Jeesukselle kunniaa niin kuin se vaimo, joka rakkaudesta vuodatti kallista nardusvoidetta Jeesuksen päälle, eli niin kuin se samarialainen, joka lankesi Jeesuksen jalkain juureen ja kiitti Jumalaa.

Mutta erinomattain kuolemallansa on moni kristitty kunnioittanut Jumalaa, niin kuin esimerkiksi Pietari, jolle Vapahtaja ilmoitti edeltäpäin, millä kuoleamalla hänen piti Jumalaa kunnioittaman. Kuolemallansa saattavat kristityt vielä nytkin kunnioittaa Jumalaa, koska pakanat saavat nähdä, kuinka suuren uskon voiman Jumala antaa heille, että he jaksavat ilolla ja riemulla mennä kuolemaan, koska sitä vastaan pakanat ja pois langenneet menevät niin kuin häpeälliset koirat helvettiin.

Muutamat tuomitsevat itsensä kuolinvuoteella. Muutamat valittavat, ettei Jumala kuule heidän rukouksiansa. Muutamat sanovat: "Koska ennen ei ole kaivettu, saa nyt olla kaivamatta."

Ja muutamat eivät puhu yhtään sanaa. Eivät ne sano hyvästikään ennen kuin he lähtevät. Muutamat houraavat ja ki-roavat kuolinvuoteella. Muutamat käskivät monia tuhansia perkeleitä tulla korjaamaan heidän raatoansa. Sillä lailla saa kyllä rietas henki suuren kunnian heidän kuolemastansa, mutta minkä kaltaisen kunnian he saavat häneltä? Ja jos pakanat uskoisivat, että rietas on antanut heille kunnian, niin he viskaisivat hänen kunniansa hänelle takaisin tässä armon ajassa. Mutta eivät pakanat usko sitä, että rietas on antanut heille kunnian.

Kristityt antavat Jumalalle kunnian, koska he tunnustavat itsensä Jumalan lapseksi, niin kuin Kristus tunnusti itsensä Jumalan pojaksi. Mutta siinä tulee suuri riita perkeleen kanssa, sillä omanvanhurskauden perkele sanoo näin: "Joka itsensä tunnustaa Jumalan lapseksi, se korottaa itsensä, mutta joka ei tunnusta itsensä Jumalan lapseksi, se on nöyrä kristitty. Se antaa Jumalalle kunnian. Mutta joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, se ottaa itsellensä kunnian."

On siinä jo suuri riita perkeleen kanssa, koska jonkun katuvaisten pitää tunnustaman syntiänsä maailman edessä, ei ainoastaan Jumalan edessä. Mutta siinä tulee vielä suurempi riita rietaan kanssa, koska katuvaisten pitää tunnustaman itsensä Jumalan lapseksi. Siinä kauhtuu omanvanhurskauden perkele ja saarnaa siellä järjessä: "Jaa, vai niin! Sinäkös olet Jumalan lapsi? Ja olet niin musta ja ruma, kuin itse rietas!" "Älä sinä vaan tunnusta itseäsi Jumalan lapseksi," sanoo omavanhurskaus. "Jos sinä niin korkealle kiikut, niin minä paiskaan sinut helvettiin. Vai

niin! Sinäkös olet Jumalan lapsi! Jos sinä tunnustat itsesi Jumalan lapseksi, niin sinä pilkkaat Jumalaa!”

Moni katuvainen on siinä paikassa antanut riettaalle kunnian ja sanonut: “En ole Jumalan lapsi.” Jos nyt rietas tulee kysymään sinulta, katuvainen perkele: “Oletkos Jumalan lapsi?” niin sinä vastaat: “En ole.” Silloin sanovat kaikki omanvanhurskauden palvelijat: “Se on nöyrä kristitty. Ei se kiiku niin korkealle kuin nämä villihenget, jotka pilkkaavat Jumalaa tunnustuksellansa. Ne tekevät itsensä pyhäksi. Mutta miksi siis juutalaiset sanovat Jeesukselle: “Anna Jumalalle kunnia, ja sano meille, oletkos Kristus sen siunatun poika?” Olipa siis heillä se usko, että Jeesus antaa Jumalalle kunnian,* jos hän tunnustaa itsensä Jumalan Pojaksi, vaikka he jälkeen sanovat: “Nyt kuulit-te hänen pilkkansa.”

Mutta äsken he sanoivat: “Sinä annat Jumalalle kunnian.” Sillä se joka uskoo, että hän on Jumalan lapsi, eikä tohdi tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi, hän totisesti pilkkaa Jumalaa siinä, että hän valehtelee oman sydämensä päälle. Mutta se joka tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, hän antaa Jumalalle kunnian, joka hänet on ottanut lapseksensa, ja sen tunnustuksen kautta tulee maailman jumala pilkatuksi. Mutta nyt sanovat kaikki katuvaiset ja omanvanhurskauden kanssa taistelevaiset: “En minä jaksa uskoa, että minä olen Jumalan lapsi, kun- kas minä saatan tunnustaa? Minä tulisin valehtelijaksi, jos minä tunnustaisin itseni Jumalan lapseksi, ja en kuitenkaan ole. Ja minä tiedän vakaisesti, etten ole Jumalan lapsi.”

Tämä on yksi omanvanhurskauden mutka, johon hän ahdistaa katuvaisia sieluja, mutta minä sanon: jos sinä, katuvainen perkele, et usko, että sinä olet Jumalan lapsi, niin sinun täytyy uskoa, että sinä olet perkeleen lapsi, sillä jommankumman lapsi sinä olet. Jos et ole Jumalan lapsi, niin sinä olet perkeleen lapsi. Niin anna nyt Jumalalle kunnia, sinä katuvainen perkele, ja tunnusta riettaalle harmiksi, että sinä olet Jumalan lapsi, sillä siveä perkele ei saata tunnustaa itseänsä Jumalan lapseksi. Mutta ei siveä perkele saata tunnustaa itseänsä perkeleen lapseksi. Sen tähden saattaa yksi katuvainen perkele tunnustaa itsensä Jumalan lapseksi, että hän ei tohdi olla perkeleen lapsi, koska hän tuntee, kuinka hirmuisesti perkele häntä vaivaa.

Tunnusta siis, katuvainen perkele, että sinä olet Jumalan lapsi. Ja sinä olet Jumalan lapsi varsin, kuin uskot ja tunnustat sen. Sinä olet Jumalan lapsi, katuvainen perkele, sinä olet, vaikka omanvanhurskauden perkele saarnaa, ettet ole. Mutta Jumala sanoo sanassansa: Sinä olet Jumalan lapsi. Ja sinä olet. Sydämen uskolla ihminen vanhurskaaksi tulee, ja suun tunnustuksella autuaaksi. Amen.

Alkuperäinen (loppu puuttuu) / Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki

Jäljennös (josta loppuosa on otettu) / Iisakki Poromaan jäljennöskirja / Junosuvanto

* tähän asti Puhtaat Saarnat (1984) -kirjassa. Saarna julkaistaan nyt kokonaisuena, kun loppuosa löytyi Iisakki Poromaan jäljennöskirjasta 1990 -luvulla.

Kolmen miehen kiitosvirsi tulla on pantu meille esimerkiksi, kuinka koko elävä luonto kiittää Herraa, koska ihmiset eivät jaksakaan kiittää.

Ne kolme miestä olivat Sadrak, Mesak ja Abednego, joita kuningas Nebukadnezar oli käskenyt heittävä palavaan uuniin, koska he eivät totelleet kuningatarta, joka oli heitä käskenyt palvelemaan epäjumalaa. Mutta Jumalan enkeli varjeli heitä tulen kuumuudesta, ettei se kuuma valkea tehnyt heille mitään. Silloin rupesivat ne kolme miestä veisaamaan kiitosvirttä. Ja ne ovat esimerkiksi niille pyhille marttyyreille, jotka jälkeen ovat veisanneet voitonvirttä taivaassa. Mutta ne kolme miestä saattavat myös olla esimerkkinä kaikille kristityille, joita Herra on pelastanut helvetin valkean kuumuudesta, jotka kiittävät Herraa keskellä valkeaa, vaikka hekin tuntevat, etteivät he jaksakaan kiittää niin, kuin heidän pitäisi kiittämän. Ne kolme miestä, jotka valkean kuumuudessa rupesivat veisaamaan kiitosvirttä, tunsivat myös, ettei heidän kuolevainen kielensä jaksanut ulospuhua sitä kiitosta, jota sydän oli täynnä. Sen tähden he panit kaikki luonnolliset kappaleet kiittämään heidän edestänsä.

Jos nyt kristityt panisivat kaikki luontokappaleet kiittämään heidän edestänsä, koska he tuntevat, etteivät he jaksakaan kiittää niin kuin heidän pitäisi kiittämän, niin me tiedämme, että koko elävä luonto kiittää niitten luonnollisten sielujen edestä, niin kuin myös luontokappaleet Paavalin todistuksen jälkeen huokaavat niitten tyrannien ylitse, jotka heitä piinaavat. Mutta jos

nyt luontokappaleet huokaavat niitten onnettomien sielujen ylitse, jotka menevät kadotukseen, vissimmästi he kiittävät myös Luojaansa luomisen armosta ja lunastuksen edestä, niin kuin Raamatussa on edespanttu, erinomattain Ilmestyskirjassa, kussa Johannes kuuli neljän eläimen kiittävän Luojaansa. Ja mitäpä ne tekevät, ne pääskysket ja pääskysen pojat, jotka alkavat visertämään varsin, kun aurinko nousee. Ne kiittävät Luojaansa ensimmäisen säteen edestä, joka herättää heitä heidän pesissänsä. Ja tiaiset ja satakieliset, jotka niin monenkaltaisella äänellä ylistävät Luojaansa. Ja rakkaus vaatii heitä niin tekemään.

Mutta ihmisen kieli on kankea siihen. Eivät pakanat kiitä ollenkaan, ei luomisen armosta, eikä lunastuksen armosta. Kristityt tahtoisivat kyllä kiittää, jos ei kieli olisi niin kankea. Sen kankeuden tunsivat ne kolme miestä valkeassa, koska he panivat kaikki luontokappaleet, kaikki kivet ja puut, kiittämään heidän edestänsä. He tunsivat, sanon minä, että kieli oli kankea kiittämään sen lunastuksen edestä, kuin heille oli tapahtunut, koska he hirmuisen suuren valkean kuumuudessa eivät tunteet mitään kipua. Ja kristityt myös tuntevat, että he ovat lunastetut helvetin valkean kuumuudesta, jonka lunastuksen edestä heillä olisi halu kiittää, jos heillä ei olisi niin kankea kieli.

Pankaa nyt tiaiset, pääskysket ja satakieliset kiittämään edestänne, koska teillä itsellä on kankea kieli. Menkää kuuntelemaan, koska aurinko nousee, kuinka pääskysket visertävät. Menkää kuuntelemaan, koska aurinko paistaa,

kuinka monenkaltaisella äänellä satakielinen panee, koska hän näkee rakastetun puolison. Menkää kuuntelemaan, kuinka muut tiaiset kiittävät Luojaansa luomisen armosta, ja sen hengen edestä, jossa he liikkuvat ja elävät. Mutta ihminen on niin kuin puu ja kanto. Jos hän meni syömään, niin hän meni niin kuin luontokappale. Vaikka lehmät ammuttavat kuitenkin, koska he kuulevat, että heille annetaan ruokaa. Ja kaarneen pojat ääntävät, koska he löytävät raadon. Mutta ihminen on kankea kiittämään myös ruoan edestä.

Koska me näemme, kuinka luontokappaleet kiittävät, siitä me näemme ja ymmärrämme, ettei ihminen ole luotu tyhjä syömään ja paskantamaan. Mutta nyt se on turha arvelus, että ihminen saattaisi enää täyttää päämaaliensa, mitä varten hänet on luotu. Nyt ei ole muuta, kuin tämä autuaallinen toivo ja uskallus, että hän saattaa paremmin kiittää Luojaansa, koska hän pääsee irti tästä kuolevaisesta ruumiista ja pääsee lentämään ylös korkeuteen, niin kuin pääskyeset välistä lentävät korkealle, kussa he löytävät ruokaa. Rukoilkaa nyt taivaan Kuningasta, että hän opettaisi teitä kiittämään sydämellä, koska kieli on niin kankea kiittämään. Ja pankaa tiaiset, pääskyeset ja satakieliset kiittämään, koska itsellä on kankea kieli. Kuule uskovaisten Jumala meidän rukoustamme. Isä meidän, joka olet taivaassa, j. n. e.

Neljännän rukouspäivän ehtoosaarnan teksti löytyy kirjoitettuna Johanneksen Ilmestyskirjassa 19: 1, ja kuuluvat sanat näin: “Autuus ja ylistys ja kunnia

ja voima olkoon Herralle, meidän Jumalallemme.” Apostoli Johannes kuuli suuren äänen, niin kuin paljolta kansalta kiittävän Jumalaa sen suuren Babylonin lankeemuksen edestä, kussa niin paljon kristityitä oli tapettu. Babylonin kanssa ymmärretään ensiksi se suuri pakanallinen kaupunki, joka vanhassa Testamentissa oli niin voimallinen ja jossa oli Danielin aikana kuningas Nebukadnezar, joka rupesi elävältä polttamaan kristityitä, nimittäin ne kolme miestä, Sadrak, Mesak ja Abednego, jotka eivät tahtoneet hänen epäjumaliensa palvella.

Tämä suuri Babylon oli jo aikaa langennut eli hävitetty, koska kuningas Kores eli Cyrus antoi Israelin lapsille luvan uudestaan Jerusalemin kaupungin ylös rakentaa. Ja oli ilman epäilemättä syytä iloita sen suuren Babylonin lankeemuksesta, joka oli niin paljon Israelin lapsia vaivannut heidän uskonsa tähden. Mutta Ilmestyskirjassa ymmärretään Babylonin kanssa roomalaisten pääkaupunki, jossa niin hirmuisesti paljon kristityitä oli tapettu. Tämä roomalaisten pääkaupunki oli vielä suuressa voimassa Johanneksen aikana. Se oli koko maailman pääkaupunki, jossa niin paljon jumalattomuutta harjoitettiin, ja niin paljon kristittyjen verta vuodatettiin.

Johannes näki hengessä tämän suuren kaupungin lankeemuksen, joka tapahtui vasta puolen viidettä sataa ajast-aikaa jälkeen. Ja se sama Johannes kuuli suuren äänen taivaassa, niin kuin paljolta kansalta, huutavan: “Autuus ja ylistys ja kunnia ja voima olkoon meidän Jumalallemme!” Se kuuluu niin, kuin olisi tullut ilo taivaassa sen suuren Babylonin lankeemuksen ylitse. Mutta

nyt on kysymys tämä, mitkä kansat, eli mikä kansan paljous se oli, jonka Johannes kuuli kiittävän Jumalaa sen suuren Babylonin lankeemuksen edestä. Roomalaiset olivat sodalla voittaneet kaikki kansat allensa ja olivat kovuudella ja ankaruudella hallinneet pakanoita. Erinomattain olivat ne julmat pedot, keisari Nero ja Caligula ja muut tyrannit, paljon verta vuodattaneet, ei ainoastaan kristittyjen verta, vaan myös pakanain verta olivat ne tyrannit vuodattaneet.

Sen tähden saattaa joku lykätä sen kysymyksen eteen, oliko se kansanpaljous kristityt, joitten Johannes kuuli kiittävän Jumalaa sen edestä, että tämä tyrannien luola ja valta oli loppunut. Vai olivatkos ne pakanalliset kansat, jotka kiittivät Jumalaa sen edestä, että heidän vainoojansa viimein saivat ansaitun palkkansa? Jos se kansanpaljous, jonka Johannes kuuli kiittävän, olivat kristityt, niin saattaa kyllä omanvanhurskauden perkele kysyä: "Saakos kristitty kiittää Jumalaa, koska kristittyjen vainooja saa onnettoman lopun tässä maailmassa, ja hänen sielunsa menee helvettiin?" Se suuri kristittyjen vainooja oli langennut ja saanut onnettoman lopun, ja hänen sielunsa meni helvettiin. Saakos kristitty kiittää Jumalaa sen lankeemuksen edestä?" Niin saattaa kyllä omanvanhurskauden perkele kysyä.

Mutta minä ajattelen kuitenkin, että se kansanpaljous on olleet kristityt, ja ne ovat kiittäneet Jumalaa, ei sen tähden, että tuo kristittyjen vainooja sai onnettoman lopun ja putosi helvettiin, vaan sen tähden ne ovat kiittäneet, että tuo maailman viettelijä, joka veti koko maailman perässängänsä helvettiin, jo viimein tuli

pois. Koska Jumalalle ei ole yhtään iloa jumalattoman kuolemasta, niin ei taida kristityillekään olla iloa vainoojan onnettomasta kuolemasta. Mutta kristityillä on semmoinen toivo, että maailman viettelijän kuoleman jälkeen ne pakanat, jotka hänen kauttansa vietellyt ovat, saattavat paremmin kuunnella Jumalan sanaa ja ruveta uskomaan kristittyjen puheita, koska heidän, nimittäin pakanain, viettelijä kuoli pois.

Niin kuin se suuri Babylon sekä vanhassa että uudessa Testamentissa veti pakanoita perässängänsä helvettiin, niin löytyy myös joka paikassa joku Baabelin portto, joka juottaa pakanoita huoruuden viinalla ja suostuttaa heitä puoleensa, osoittaa heille kauneutensa, paljastaa heille rintojansa, jonka tähden ne rupeavat hänen perässängänsä juoksemaan, että he saisivat himojansa täyttää. Jos tuommoinen portto kuolisi, niin saattaisivat kyllä kristityt hyvällä tunnolla kiittää Jumalaa, joka otti pois semmoisen kauhistuksen, joka niin paljon sieluja hukutti ja veti perässängänsä kadotukseen.

Joka seurakunnassa ja joka kylässä löytyy semmoinen viettelijä, jonka päälle pakanat uskovat, ja kristityt eivät saata itkeä, jos semmoinen portto joutuu istumaan leopardin päällä, joka ei ole ainoastansa kristittyjen vainooja, mutta myös maailman viettelijä, jonka perässängänsä pakanat juoksevat.

Olkoon tämä vastaukseksi omalle vanhurskaudelle, joka kysyy: "Onko se oikein, että kristityt kiittävät Jumalata lähimmäisensä lankeemuksen edestä?" Oikein se on, koska semmoinen Baabelin portto lankeaa, joka maailman viettelee ja vetää pakanoita myötängänsä ja pe-

rässänsä helvettiin. Oikein se on, että kristityt sen lankeemuksen edestä kiittävät Jumalaa. Mutta nyt ei ole vielä kristityillä mitään kiittämistä, koska se Baabelin portto, joka täällä on, ei ole vielä langennut. Se juottaa vielä pakanoita huoruuden viinalla ja viettelee pakanoita, ja vetää heitä kadotukseen. Mutta kristityillä olisi kyllä syytä kiittää sen edestä, ettei ole vielä Baabelin portto jaksanut kaikkia hukuttaa ja kadotukseen vetää. Kristityt saavat kyllä kiittää Jumalaa sen suuren armon edestä, että täällä on muutamia sieluja, jotka eivät ole vielä suuta antaneet Baalille.

Kyllä on tosin monta langennut pois ja mennyt maailmaan, ja alkanut Baabelin porttoa rakastamaan. Mutta kuitenkin on meillä se toivo, että merkittyjen luku täytetään, ja että harvojen sielujen, jotka kantavat Jumalan lasten merkin heidän otsissansa, pitää kilvoitteleman kalliimmassa uskossansa ja pysymän vahvana loppuun asti. Silloin pääsevät he kiittämään Jumalaa, ei ainoastansa luomisen armosta, mutta myös lunastuksen armosta, sillä eivät kristityt tällä ajalla lihan heikkouden tähden saata kiittää Luojaansa luomisen armosta, niin kuin me kuulemme heidän kiittävän taivaassa myös luomisen armosta.

Täällä saattavat luontokappaleet paremmin kiittää luomisen armosta kuin ihmiset, jotka ovat kohta niin kuin Luojan päällekkantajat, joka on muka saattanut meitä tähän onnettomaan maailmaan. Mutta ei ole se Jumalan syy, joka on luonut, vaan se on vihollisen syy, joka on synnin kautta syössyt onnettomuuteen. Mutta ihmisen kieli on niin kankea kiittämään luomisen armosta, et-

tei moni kristitty ole saattanut kiittää niin, kuin hänen pitäisi kiittämän. Meidän täytyy panna luontokappaleita kiittämään meidän edestämme, niin kuin ne kolme miestä palavassa pätsissä.

Kiittäkää siis luomisen armosta, kaikki tiaiset ja pulmukaiset, pääskysel ja satakieliset! Kiittäkää sen suuren armon edestä, että tämä pikkuinen valkeus on tullut maailmaan, koska armon aurinko on noussut taivaan reunalla. Kiittäkää, kaikki tiaiset ja pääskysel ja satakieliset! Pian te pääsette siirtymään lämpimään ilmaan, kussa aurinko ei laske. Pian pääsette visertämään ja laulamaan elämänpuun oksan päälle. Pian pääsette veisaamaan voiton virttä Jumalalle ja Karitsalle Siionin vuorella. Amen, Halleluja! Amen.

Alkuperäinen (alku puuttuu) / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki

Jäljennös: Iisakki Huhtasaaren kopiokirja. Erik Wahlbergilta saatu.

Päiväsaarnan teksti Ps. 43: 5. ”**Mitäs murehdit, minun sieluni, ja olet minussa niin levotoin? Turvaa Jumalaan, sillä minä vielä nytkin häntä kiitan, että hän on minun kasvoini apu ja minun Jumalani.**”

Luetussa pyhässä tekstissämme on taas vuodatus Daavidin pimeistä hetkistä, joista olemme usein puhuneet, sillä koko 43. psalmi on surumielistä valitusta saastaisesta kansasta, valitusta salaisista ja julkisista vihollisista, jotka vihaavat häntä ja väijyvät hänen henkeään. Daavidilla oli valitettavasti monta vihollista, jotka vihasivat häntä sydämen pohjasta hänen kristillisyytensä tähden, jota hänen vihollisensa pitivät ulkokultaisuutena. Jumalattomat vihasivat häntä, koska hän nuhteli heitä jumalattomasta elämästä.

Samalla tavalla jumalaton kansa, joka ei tahtonut kuulla nuhdesaarnoja, vihasi profeettoja. Samasta syystä juutalaiset ja pakanat vihasivat ja vainosivat kristityitäkin, sillä he eivät voineet olla äänettämiä eli mykkiä koiria, jotka eivät hauku. Alussa kukaan ei välittänyt opetuslapsista, niin kauan kuin he pysyivät lukittujen ovien takana, mutta kun he alkoivat saarnata ylösnoussesta Kristuksesta, epäuskoinen joukko alkoi heti ahdistella heitä.

Mutta aina ei ole siedetty semmoisiakaan kristityitä, jotka pysyvät lukittujen ovien takana. Usein on semmoisiakin vihattu, vaikka he eivät ole häirinneet omantunnonrauhaa. Sillä maailma ei voi sietää totista kristillisyyttä, ilmaantuipa se sitten missä muodossa tahansa.

Daavid valittaa 43. psalmissa saastaisen kansan tähden, joka ei tahdo kuulla puhuttavan mistään parannuksesta. Kun nimittäin Daavidia pidettiin aikanaan ulkokullattuna, niin ei saastainen kansa voinut kärsiä hänen nuhdesaarnojaan, sillä he arvelivat, että sen, joka tahtoo opettaa muita, pitää ensin lakaista oman ovensa edusta puhtaaksi, toisin sanoen: ”Parantaja, paranna itsesi.” (Luuk.4: 23), niin kuin Kristus puhuu matkiessaan suruttomien ihmisten sananlaskua.

Johannes Kastajaa fariseukset eivät voineet nuhdella synnistä, koska hänellä oli niin ankara elämäntapa, mutta sen sijaan häntä syytettiin hengellisestä ylpeydestä, koska hän tuomitsi muita ja korotti itsensä. Samalla tavalla Kristustakin syytettiin hengellisestä ylpeydestä, kun hän tuomitsi kunniallisia ihmisiä. Sillä fariseusten puhe Johannes Kastajasta: ”Hänellä on perkele” (Luuk. 7: 33), merkitsee juuri: ”Hänellä on ylpeyden perkele sisällään”, ja samaa sanottiin Kristuksesta: ”Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele” (Joh. 8: 48). Se merkitsee: ”Sinä olet hengellisesti ylpeä. Sinä pidät itseäsi muita parempana.” Semmoista puhetta sai Daavidkin kuulla vihollisiltaan, ja vielä nykyään saa kyllä kuulla saman puheen maailman joukolta: ”Hänellä on perkele. Hän on hengellisen ylpeyden pöhöttämä. Hän tuomitsee muita ja kehuu itseään.”

Jumalaton kansa vihasi kuningas Daavidia, kuten muita profeettoja, opetuslapsia ja kristityitä. Hän valittaa sen vuoksi monessa paikassa psalmeissaan vihollistensa kateuden, katkeruuden ja takapuheitten tähden. Hän sanoo eräässä psalmissa: ”Minun vihollisiani on enem-

män kuin minun päässäni hiuksia, ja niitä, jotka minua ilman syytä vihaavat, on enemmän kuin santaa meressä”. Mutta juuri sen tähden, että hän nuhteli muita, hän sai perkeleestäkin vihollisen, sillä perkele ei kärsi, että joku uskaltaa häiritä väärää omantunnonrauhaa. Kuningas Daavidia ahdisteli siis tosiaankin perkele, ja siitä tuli hänen levottomuutensa, hänen murheensa, hänen pelkonsa, hänen omantunnonvaivansa ja sydämen ahdistuksensa. Hänellä ei voinut olla rauhaa sielussaan, kun omavanhurskaus vaivasi häntä. Emmekä voisi sanoa varmuudella tätä, jollemme tietäisi, että Lutherkin valitti perkeleen ahdistuksia.

Me voimme kyllä syystä sanoa, että Jumalan Henki herättää katuvaisissa murheen, joka on Jumalan mielen jälkeen, mutta Jumalan Henki ei vaivaa ketään omantunnonvaivalla ja sydämen ahdistuksella, vaan omanvanhurskauden perkele oikeastaan vaivaa heränneitä omantunnonvaivalla ja sydämen ahdistuksella. Sellaista Daavid sai kokea usein, mutta yhtä varmaa on myös, että perkele ei ahdistaa ketään suruttomasta joukosta, joka palvelee häntä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Vaan ainoastaan heränneitä perkele ahdistaa ja vaivaa omantunnonvaivalla ja sydämen ahdistuksella. Ja tässä tilassa hän oli, kun hän kirjoitti 43. psalmin.

Tämä oli yksi niitä pimeitä hetkiä, joita kristitty saa usein kokea. Daavidkin tunsu mielestään silloin, että hänen sielunsa oli levoton ja murheellinen. Sen tähden hän sanoo päivän tekstissä: “Mitäs murehdit, minun sieluni, ja olet minussa niin levoton?” Hänen sielunsa tuntuu hänen tietoisuudessaan eri

persoonalta kuin hän itse. Hän puhuu sielunsa kanssa kuin toisen henkilön kanssa ja pyytää häntä turvautumaan Jumalaan.

Mikä siis tekee heränneen ihmisen sielun levottomaksi? Hirmuinen taistelu ja sota Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, sota Pyhän Hengen ja pahan hengen välillä. Se on sotaa elämästä ja kuolemasta hengen valtakunnassa. Tämä sota on käsittämätöntä sille, jota Jumalan Henki ei ole herättänyt. Suruton ihminen ei voi käsittää Daavidin sielun levottomuutta eikä hän voi käsittää, mitä Luther tarkoittaa saatanan ahdistuksilla. Sillä suruton ihminen ei välitä Jumalasta, taivaasta eikä helvetistä vaan kulkee laveaa tietä suoraan eteenpäin, kunnes kaatuu. Hän huvittelee aistillisissa nautinnoissa ja synnillisissä ajanvietteissä. Mikä maistuu lihassa hyvältä, sitä hän tavoittelee, niin kuin päihtymys, juopumus, haureus, koreus ja ylpeys, tanssi, musiikki ja kortinpelu. Hänen täytyy tyydyttää kaikki lihalliset himonsa ja halunsa niin paljon kuin vain mahdollista. Ja kun hän elää näin sumussa ja humussa, ei hän tunne saatanan ahdistuksia. Omantunnonvaivat tai sydämen ahdistukset eivät vaivaa häntä, sillä perkele ei ahdistaa ketään ystävistään, jotka palvelevat häntä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Mutta Daavid oli herännyt, hänellä oli toisinaan omantunnon vaiva ja sydämen ahdistus, hänen sielunsa oli levoton, hänen täytyy ikään kuin kehottaa omaa sieluaan turvaamaan Jumalaan. Tämä Daavidin keskustelu oman sielunsa kanssa kuulostaa tosin korvissamme omituiselta, mutta se johtuu siitä, että

Daavid tarkoitti sielulla jotakin aivan muuta kuin me ymmärrämme sielun olevan. Daavidin sielun asuinsija oli nimittäin sydämessä, mutta meidän sielumme on enimmäkseen päässä, missä järki hallitsee. Ja tämä suuri järki, jonka kaikki kääntymättömät ihmiset ottavat neuvonantajaksi hengellisissä asioissa, on sokaistu ja johtaa väärälle tielle. Mutta heti kun ihminen herää, hän saa tuntea, että hänellä on toinen sielu kuin se, joka sijaitsee pääkallossa.

Jos täällä olisi nyt joku sielu, joka tuntee itsensä levottomaksi kuten Daavid, hän tietäköön, että Jumalan Henki ja maailman henki ovat sodassa hänen sydämessään. Se on sotaa Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Ja ne harvat sielut, jotka tuntevat tämän sodan sisällään, toivokoot, että suuri lohikäärme heitetään ulos armon taivaasta. Mutta ne, joilla ei ole sotaa perkeleen, maailman ja oman lihansa kanssa, ovat yhtä kaukana autuudesta kuin maa on taivaasta.

Oi ihminen, ajattele tarkoin ennen kuin menet leikkimään tulella, joka palaa omassa sydämessäsi. Ja ajattele tarkoin ennen kuin menet leikkimään pyhällä tulella, jota Kristus tuli sytyttämään maan päälle. Näiden kummankin tulen kanssa on vaarallista leikkiä. Mutta se, joka pimeydessä vaeltaa, ei näe niitä. Sen tähden hän menee kuin kärpänen suoraan tulenliekkiin ja makaa sitten parkumassa ja potkimassa selälään siivet kärventyneinä. (Amen).

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

(loppuu luultavasti kesken)

Päiväsaarnan teksti Ps. 90: 14. **“Täytä meitä pian armoillas, niin me riemuitsemme ja iloitsemme kaikkena meidän elinaikanamme.”**

Luetun pyhän tekstimme johdatuksella meidän pitää tällä Herralle pyhiteyillä hetkellä ajatella näiden sanojen oikeaa merkitystä: “Täytä meitä pian armoillas.”

90. psalmi puhuu tämän elämän katoavaisuudesta ja on otsikon mukaan Mooseksen kirjoittama, ja koska Jumala rankaisee vihassaan ihmistä kuolemalla synnin tähden, niin psalmin kirjoittaja esittää tämän rukouksen Herralle: “Täytä meitä pian armoillas.” Ja sana ”pian” tarkoittaa ”varhain” eli nuoruudessa, ennen kuin pahat päivät tulevat ja vuodet lähestyvät. Mooses oli myös kokenut, kuinka vaikeaa vanhan ihmisen on ottaa vastaan tarjottua armoa.

Mooses oli jo 80 vuotta vanha, kun hän sai kuulla Jumalan äänen palavasta pensaasta. Siinä hän osoitti kuten muut kääntymättömät ihmiset tottelemattomuutensa ja vastahakoisuutensa Jumalaa kohtaan. Mooses ei tahtonut lainkaan mennä sinne, minne Herra käski hänen mennä. Mooses ajatteli, että oli hauskeempaa ja helpompaa kaita karjaa kuin johdattaa Israelin lapsia Egyptin orjuudesta. Hän tiesi hyvin, että suruton joukko aiheuttaisi hänelle paljon murhetta. Milloin hän väitti, että hänellä on niin hiljainen ääni, ettei suuri seurakunta kuulisi hänen sanojaan, milloin hän väitti taas, että Israelin lapset eivät uskoisi hänen sanojaan. Mutta kun Herra suuttui, niin täytyi Mooseksen totella, ja Jumalan voimallisten ihmeiden kautta

Mooses johdatti Israelin lapset onnellisesti luvatuille maalle.

Ei tiedetä tarkalleen aikaa, milloin Mooses kirjoitti psalmin, jonka kuningas Daavid otti virsikirjaansa. Mutta on todennäköistä, että Mooses kirjoitti tämän psalmin vanhuudessaan, kun hän tunsi kuoleman lähestyvän. Hän tunsi silloin, että jos hän olisi jo nuoruudessaan tullut täytetyksi Jumalan armolla, hän olisi voinut käyttää paremmin lyhyen ja korvaamattoman armonajan. Siinä psalmissa, josta päivän teksti on otettu, puhutaan paljon tämän elämän lyhyydestä ja katoavaisuudesta. “Opetä meitä ajattelemaan, että meidän pitää kuoleman, että me ymmärtäväisiksi tulisimme” (v. 12). Mutta se, joka elää synnin suruttomuudessaan, ei ajattele kuolemaa, vaan rientää sokeasti eteenpäin turmeluksessa, vaikka hän tietää hyvin, ettei hän voi välttää kuolemaa. Ei ole nykyään monella sitä vakuutusta, että hän tulee autuaaksi, kun hän kuolee.

Useimpien ihmisten täytyy myöntää, että he eivät tule autuaaksi semmoisella elämällä kuin heillä nyt on. Mutta perkele uskottelee heille, että eiköhän löydy jokin neuvo, kun kuolema tulee. Mutta Mooses ei voinut kuvitella, että löytyy jokin neuvo, kun kuolema tulee, vaan hän rukoilee: “Täytä meitä pian armoillas”. Hän ei voinut luottaa parannukseen, joka tapahtuu kuoleman hetkellä, ja sen tähden hän ei voinut lykätä parannustaan kuolinhetkeen, vaan kun Herra kutsui häntä, niin hän meni, vaikkakin aluksi vastahakoisena. Ja niin tekivät myös Daavid ja profeetat. He kaikki estelivät, kun Jumala käski heidän mennä saarnaamaan jumalattomalle

kansalle, mutta heidän täytyi kuitenkin tehdä niin kuin Jumala oli käskenyt. Ja kuinka kävi profeetta Joonalle, joka ei tahtonut saarnata Niiniven pakanoille? Hän tahtoi kätkeytyä Jumalan kasvojen edestä, ettei hänen tarvitsisi saarnata pakanoille. Ja minkä tähden hän ei tahtonut saarnata pakanoille? Niin! Hän pelkäsi, että pakanat löisivät hänet kuoliaaksi, jos hän julistaisi Jumalan käskystä lähellä olevaa tuomiota eli kaupungin hävitystä.

Sillä katso, pakanat eivät tahdo kuulla puhuttavan mistään tuomiosta, koska heillä on se luulo, että he eivät ole ansainneet mitään tuomiota. Pakanat väittävät, että Jumala ei voi tuomita heitä, kun he tekevät jokaiselle oikein. Jos pakanat voisivat saada sen vakuutuksen, että Jumalan täytyy tuomita kaikki, jotka eivät ole kääntyneet ja uudestisyntyneet oikeassa järjestyksessä, olivatpa he tehneet jokaiselle oikein tai eivät. Jos he vain voisivat saada sen vakuutuksen, että kaikkien kääntymättömien ja uudestisyntymättömien täytyy tulla tuomituiksi, niin pakanat tekisivät parannuksen, niin kuin Niiniven pakanat tekivät parannuksen, kun he kuulivat, että he hukkuisivat pian.

Sillä katso, Niiniven pakanat uskoivat, että Joonas saarnasi oikein heille, vaikkei hänen hirmuisessa nuhdesaarnassaan ollut muuta kuin uhkauksia lähellä olevasta tuomiosta. Ja juuri sen tähden he tekivät parannuksen säkissä ja tuhkassa, toisin sanoen ylpeys ja koreus pois, juoppous ja huoruuden menot pois, synnilliset hovit ja ajanvietteet pois. Ei ollut aikaa pelata korttia eikä lyödä palloa sunnuntaina, ja tämän pa-

rannuksen tähden Jumala säästi suuren kaupungin. Mutta profeetta Joonas vihastui Jumalalle, koska Hän oli niin laupias pakanoita kohtaan.

Mutta nyt uskovat katumattomatkin pakanat, että Jumala säästää heidät. He arvelevat, että koska Jumala säästi katuvaiset pakanat, niin Hän säästää katumattomatkin pakanat, jotka eivät tee parannusta. Ja mistä katumattomat pakanat ovat saaneet sen uskon, että Jumala on armollinen ja laupias heillekin? Niin, perkele on uskotellut heille, ettei Jumala ole suinkaan niin ankara, että Hän tuomitsee niitä, jotka tekevät jokaiselle oikein. Mutta siinä he pettivät itseään suuresti, sillä Jumala ei anna itseään pilkata. Jumala vaatii, että kaikkien pakanoiden, olivatpa he kastetuita tai kastamattomia, pitää kääntyä ja tehdä parannus, ja mitä pikemmin tämä tapahtuu, sen parempi. Sillä mitä pidemmälle tämän asian lykkää, sitä vaikeammaksi se tulee.

Parannuksen pitää tapahtua nuoruudessa. "Ajattele Luojaas nuoruudessas, ennen kuin pahat päivät tulevat, ja vuodet lähestyvät, koskas olet sanova: ei ne minulle kelpaa" (Saarn. 12: 1). Ja Mooses rukoilee päivän tekstissä: "Täytä meitä pian armoillas, niin me riemuitsemme ja iloitsemme kaikkena meidän elinaikanamme". On tosin totta, että ihminen ei voi omalla voimallaan tulla kristityksi, mutta ulkonaisen parannuksen hän voi tehdä. Hän voi lakata juomasta ja kiroilemasta, hän voi lakata varastamasta, hän voi lakata huoraamasta, hän voi lakata ylpeilemästä, hän voi lakata keimailemasta kaikenlaisella koreudella, hän voi lakata pelaamasta kort-

tia ja lyömästä palloa, hän voi lakata valehtelemasta ja pettämästä lähimmäistään, hän voi lakata viinakaupasta, sanalla sanoen: hänen ei ole pakko antaa kuolevaisia jäseniään synnin palvelukseen. Mutta sillä ei kaikki vanhurskaus ole vielä täytetty. Sillä vaikka hän tekee ulkonaisen parannuksen, niin vielä puuttuu kaikki, mikä kuuluu totiseen kristillisyyteen, totinen katumus, elävä usko, jota hän ei voi tehdä itse, sillä siihen vaaditaan Pyhän Hengen apu.

Nyt ajattelee moni pakana: "Mitä se auttaa, että teen ulkonaisen parannuksen, kun minun täytyy silti mennä helvettiin? On parempi, että minä juon, huoraan, kiroan, näpistelen, koreilen, pelaan korttia ja pidän hauskaa. Jos luovun kaikesta tuosta enkä kuitenkaan voi tulla autuaaksi, niin ulkonainen parannukseni ei ole muuta kuin ulkokultaisuutta, ja vielä suurempi ulkokullattu minusta tulee, jos teen itseni katuvaiseksi, kuljen ja huokaan tai olen allapäin ja parun, ei, katso, sitä minä en tee."

Niin ajattelee ja puhuu suruton ihminen, joka menee mieluummin suoraa päätä helvettiin kuin kääntyy ja pysähtyy synnin juoksussa. Mutta siitä, kuinka Jumala hallitsee ihmissukua, huomaamme, että sen, joka tahtoo autuaaksi tulla, täytyy aloittaa ulkonaisesta parannuksesta ja tehdä parannukseksi kaikki, minkä voi.

Sillä Johannes Kastaja saarnasi: "Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt. Ja minä kastan vedellä, mutta minun jälkeeni tulee se, joka kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella." Ja sillä hän tarkoittaa Pyhää Henkeä, jota ihminen ei voi ottaa, vaan

se annetaan. Kaikki ne, jotka Johannes kastoi vedellä parannukseen, tulivat sittemmin täytetyiksi Pyhällä Hengellä. Ja sama armonjärjestys meillä on vieläkin. Ihmisen täytyy ensin herätä ja heräyksen kautta tulla totiseen katumukseen, ja sen jälkeen hänen täytyy saada elävä usko. Sen tähden Mooses rukoili: "Täytä meitä pian armoillas, niin me riemuitsemme ja iloitsemme kaikkena meidän elinajanamme." Amen! Onko nyt ketään, joka tekee parannuksen? Onko ketään, joka todella tuntee, että ilman katumusta, parannusta ja uskoa hänen täytyy tulla ikuisesti onnettomaksi? (Amen).

Alkuperäinen ruotsinkielinen / A. Merikallion kokoelma / Oulun maakunta-arkisto /

Saarna näyttää loppuvan kesken.

Koska kuningas Daavid katseli taivasta ja maata, ja kaikkia, mitä niissä oli, tuli hän pieneksi omissa silmissään ja veisasi: “Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat, ja ihmisen poika, ettäs häntä etsiskelet?” Psalmi 8: 5.

Tästä me kuulemme, että Daavidilla oli nöyrä ja särjetty sydän. Sen tähden saattoi hän katsella Jumalan suuria tekoja nöyrällä sydämellä. Ei Daavid ole katsellut maata ja taivasta, niin kuin maailman viisaat, jotka luulevat ymmärtävänsä, kuinka taivas ja maa on tullut. Ja jota enemmän he luulevat ymmärtävänsä, sitä enemmän he paisuvat miellesänsä. Viimein he tulevat niin viisaaksi kuin itse Jumala.

Mutta yksinkertainen ihminen ei ymmärrä niistä paljon mitään, nimittäin taivaan ja maan rakennuksesta. Kuitenkin täytyy kristityn ihmetellä Jumalan suurta voimaa ja viisautta, joka on tehnyt taivaan ja maan, ja kaiken, kuin siinä on. Koska Paavali todistaa, että pakanoidenkin pitäisi tuntemaan Jumala hänen teoissansa, etteivät he taida itseänsä syyttömäksi sanoa. Mutta pakanat käyvät niin kuin naudat maan päällä, eivätkä niin muodoin tutki Jumalan suurta voimaa ja viisautta, jonka hän on ilmoittanut sekä luomisen että sanansa kautta.

Vapahtaja sanoi juutalaisille: “Taivaan merkit te ymmärrätte, mutta ajan merkkejä ette ymmärrä.” Johannes Kastaja ymmärsi ajan merkit, koska hän sanoi: “Jo on kirves pantu puitten juureen. Jumalan rangaistus on aivan liki.” Mutta juutalaiset eivät uskoneet sitä, vaan pitivät heidän elämänsä siihen asti, että loppu tuli. Ja koska suruttomat näkivät

taivaan merkkejä, eivät he uskoneet, että se oli pantu heille varoitukseksi, vaan he selittivät sen merkin sillä tavoin, ettei se ennusta mitään pahaa heille. Kristityt vaan uskoivat, että se merkitsee valtakunnan loppua, ja sen tähden he pakenivat pois valtakunnasta.

Koska nimittäin ajanmerkit ja taivaanmerkit molemmat näkyvät, silloin täytyy ihmisten uskoa, että Jumalan rangaistus tulee. Ajanmerkit ovat ensiksi se jumalaton elämä suruttomassa kansassa, ja toiseksi kristittyjen lankeaminen. Ja semmoisista merkeistä päättävät kristityt, niin kuin Johannes Kastaja, että kirves on pantu puitten juureen, että pian tulee loppu.

Mutta suruttomat eivät usko, että loppu tulee, vaikka kaikki kristityt ovat odottaneet läpi ajan, että Jumalan Poika tulee pian tuomiota pitämään. Ja sama usko on vielä nytkin kristityillä, että Jumalan Poika tulee pian. Sillä ei kristityillä ole mitään hauskaa tässä maailmassa. Mutta suruttomilla näkyy olevan hauskaa. Heidän täytyy etsiä kaikenlaista iloa maailmassa, koska heillä ei ole mitään iloa odotettavissa taivaassa. Mutta pian loppuu heidän ilonsa. Pian he saavat ulvoa helvetissä.

Mutta kristityn murhe maailmassa muuttuu viimein iloksi, eikä yksikään ota heidän iloansa pois, sillä heillä on edesvastaaja Isän tykönä, ja he saavat pian omilla silmillä katsella sitä suurta Ristinkantajaa ja niitä enkeleitä, jotka huutavat: “Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot!” Niin rukoilkaa, te harvat sielut, jotka vielä jaksatte kilvoitella teidän kalliimmassa uskossanne, että Jumalan Poika pian tulisi hänen kunniansansa

tuomitsemaan maailmaa. Kuule, sinä Pyhä, katuvaisten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Neljännän rukouspäivän korkeanmessun teksti, Jesajan 6: 3: "Ja he huusivat toinen toisellensa ja sanoivat: Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot. Kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa!"

Ne enkelit, jotka näin huusivat, olivat Kerubit ja Serafit. Ne olivat niin kuin enkelit luontonsa puolesta, mutta heidän haamunsa oli ihmeellinen. Profeetta Hesekiel kutsuu niitä eläimiksi, vaikka niillä oli ihmisen kasvot. Ei semmoisia löydy maan päällä. Mutta se on arvattava, että Kerubit, joilla oli kuusi siipeä, ovat kaikkien luontokappaleitten uutiset, ja etuisimmat, jotka kiittävät Jumalaa yötä ja päivää, koska ihmiset ovat kiittämättömät.

Tutkikaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka luontokappaleet kiittävät Luojaansa. Kerubit, jotka huusivat toinen toisillensa: pyhä, pyhä, pyhä, ja niin edespäin, eivät olleet ihmisiä, vaan ne olivat niin kuin Hesekiel sanoo, eläimiä. Niin kuin myös Johannes näki Ilmestyksessä samankaltaisia eläimiä. Koska siis eläimet, eli luontokappaleet kiittävät Luojaansa, mutta ihminen ei kiitä, niin se on tapahtunut ihmisille häpeäksi, jonka olisi pitänyt kiittää paremmin, kuin luontokappaleet.

Jumala osoittaa tässä paikassa profeetta Jesajalle, kuinka luontokappaleet huutavat: pyhä, pyhä, pyhä, koska ihmiset ovat niin kiittämättömät. Ja mistäs se tulee, että luontokappaleet paremmin kiittävät Luojaansa, kuin ihminen? Sen tähden ilmankin, että koska ihminen on

langennut syntiin, on hänellä kankea kieli ja hidas puhe. Kolmen miehen kiitosvirsi osoittaa, että heillä ei ollut voimaa kiittämään, koska he käskivät luontokappaleitten kiittää edestänsä. Ja myös kristityt, koska heillä on halu kiittää, tuntevat, etteivät he jaksaa niin kiittää, kuin heidän pitäisi.

Mutta kyllä pakanat jaksavat kiittää tämän maailman jumalaa, koska he huutavat saatana ja perkele. Niillä ei ole kankea kieli eikä hidas puhe, koska he alkavat kiittämään vihollista kirouksilla ja sadatuksilla. Ja jos kristityt kiittäisivät Jumalaa niin paljon kuin pakanat kiittävät heidän herraansa, totta tulisi kiitos ja kunnia Jumalalle, eikä tarvitsisi luontokappaleitten kiittää. Pakanat palvelevat maailman ruhtinasta suurella hartaudella ja vireydellä. He kiittävät häntä korkealla äänellä, niin että kirous ja sadatus kuuluu helposti alimmaiseen taivaaseen asti. Sen tähden se suuri saatana myös antaa heidän imeä pirun paskaa siihen asti, että suolet syttyvät palamaan.

Ja koska nyt pakanat kiittävät vihollista niin paljon, ja kristityt harvoin kiittävät taivaan Jumalaa, niin täytyy luontokappaleitten kiittää Luojaansa, itse kunkin kielellänsä, niin kuin Kerubit ja Serafit, jotka ovat luontokappaleitten haamussa. Niin myös tiaiset ja satakieliset alkavat varsin, kuin aurinko nousee, visertämään ja laulamaan kiitosta sille suurelle Luojalle, joka heille hengen antanut on.

Ihminen makaa niin kuin nautaa, ja on mykkä, koska koko luonto kiittää Luojaansa. Eikös ole tämä ihmisen kiittämättömyys merkillinen asia ja vakaa to-

distus siitä, että ihminen on synnin kautta tullut huonommaksi kaikkia muita luontokappaleita, koska hän ei voi enää korottaa ääntänsä kiittämään ja kunnioittamaan Luojaansa. Mutta kyllä suruton ihminen korottaa äänensä vihollista kunnioittamaan kirouksilla ja sadatuksilla, vaikka kristityt eivät jaksakaan kiittää eikä kunnioittaa taivaan Jumalaa siunauksilla, rukouksilla ja kiitoksilla.

Luonnon esikoiset, Kerubit ja Serafit, jotka ovat luontokappaleitten haamussa, huutavat suurella äänellä Jumalan istuimen edessä: pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot. Se merkitsee, että luontokappaleet paremmin tuntevat Luojansa pyhyyttä, kuin ihminen. Ja koska Paavali on todistanut, etteivät pakanat saata itseänsä syyttömäksi sanoa, sillä Jumalan luonto tunnetaan hamasta luomisesta, ja nähdään hänen teoistansa. Mutta eivät pakanat tutki Jumalan luontoa hänen teoissansa, vaan ne tutkivat ja koettelevat enemmän viinapullojansa, huoriansa ja koreuttansa, ja pitävät heidän iloansa, niin kuin se viisas Salomo muistelee. Koska heillä ei ole toivoakaan paremmasta elämästä kuoleman jälkeen, sanovat he: "Nauttikaamme meidän elämäämme niin kauan, kuin me nuoret olemme. Täyttäkäämme itsemme parhaalla viinalla ja voiteella, ja älkäämme unohtako kevät-kukkasia. Ja älköön yksikään olko osaton meidän röyhkeydestämme."

Tässä paikassa on suruttomien elämä maalattu meidän silmiemme eteen, niin kuin se olisi tänä päivänä tapahtunut. Mutta ei suruttomien ilo sen tähden kestä kauan, ennen kuin se muuttuu murheeksi ja mielikarvaudeksi. Ei-

vätäkään kristityt kadehdi heidän iloansa, sillä kristityt tietävät, että suruttomat hopittavat itsellensä kuoleman ja kadotuksen.

Nyt, koska viimeisen ajan merkit ilmestyvät, ja vielä ajanmerkit osoittavat, ettei tämä maailma enää pysy koossa niin kuin se nyt on, niin pitäisi niitten harvojen sielujen, jotka vielä jaksavat valvoa ja kilvoitella heidän kalliimmassa uskossansa odottaen Jumalan Pojan tulemistä, niitten harvojen sielujen, sanon minä, jotka ovat valmistaneet lampunsa siinä mielessä, että he menevät ulos Ylkää vastaan, koska huuto tulee, heidän pitäisi katsoman perään, onko enää öljyä lampussa, ettei heille kävisi niin kuin niille tyhmille neitseille, joilla ei ollut öljyä lampussa, koska huuto tuli.

Älkää ajatelko, että Ylkä viipyy ylen kauan, sillä Pietari kirjoittaa kristityille, ettei Herra viivytä tulemistansa, niin kuin muutamat luulevat. Tyhmät ne niin luulevat, että Ylkä viipyy, ja sen tähden he makaavat. Opetuslapset makasivat, koska Herra käski heidän valvoa ja rukoilla hänen kanssansa. Kolme kertaa hän herätteli heitä ja sanoi: "Simon, makaatkos?" Niin ette voineet valvoa yhtään hetkeä minun kanssani. Ja kaikki Jeesuksen opetuslapset ovat saaneet koetella, mitä se makaaminen ja unen rakastaminen vaikutti. Se vaikutti niin paljon, että kaikki pahenivat hänessä.

Ovatkos nyt Jeesuksen opetuslapset paremmin valvomassa yrtitarhassa, kuin silloin? Meidän toivomme on, että muutamat harvat sielut ovat vielä valvomassa, vaikka on kirjoitettu, että he tulivat kaikki uneliaiksi ja makasivat, koska Ylkä viipyi. Ja koska huuto tuli,

heräsivät kaikki, sekä tyhmet että viisaat. Mutta tyhmillä ei ollut öljyä lampussa. Eikä ollut viisaillakaan niille antamista. Tuskin heillä itsellä on sen verran, että lamput syttyvät palamaan.

Niin valmistakaa nyt lamppujanne, te viisaat neitseet. Valmistakaa lamppujanne, sillä pian tulee huuto. Pian pääsette vastaanottamaan Ylkäanne. Pian tulevat Karitsan häät. Ja ne, jotka ovat valmiit, pääsevät pian juopumaan viinasta ja pitämään häitä iankaikkisesti. Siellä morsiamen piit hyppäävät niin kuin peurat ja veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle. Amen, halleluja!

Alkuperäinen (vajaa) / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki / Kolkuttaja 1900, 17 - 22 /

Me kuulemme apostolien teoissa, viidennessä luvussa, kuinka vaino rupesi tulemaan kristittyin päälle varsin, kun kristillisyyden rupeesi levemään.

Ylimmäiset papit olivat jo ottaneet muutamia opetuslapsia kiinni ja panneet (heidät) yhteiseen vankihuoneeseen, mutta Herran enkeli johdatti heitä ulos sieltä. Ja he seisoivat varhain aamulla Herran temppelissä ja saarnasivat kansalle. Ja koska he sen kuulivat, veivät he apostolit raadin eteen, ja ylimmäinen pappi kysyi heiltä sanoen: “Emmekö me ole kovasti kieltäneet teitä puhumasta kansalle tähän nimeen? Ja katso, te olette Jerusalemin täyttäneet teidän opetuksellanne.” Opetuslapset vastasivat: “Enempi tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä.” Mutta koska he nämä kuulivat, kävi se lävitse heidän sydämensä, ja (he) pitivät neuvon tappaaksensa heitä.

Niin suuri viha oli siis ylimmäisillä papeilla, kirjanoppineilla ja fariseuksilla, etteivät he saattaneet hallita itseänsä. Mutta eivät nämä sokeat raukat tunteet sitä, että heillä oli sen kaltainen viha sydämessä. Sillä se hengellinen viha oli tehnyt heidät sokeaksi. Niin kuin Salomo kirjoittaa yhdessä paikkasissa, että heidän pahuutensa tekee heidät sokeaksi. Mutta eivät nämä raukat tunteet, että viha oli sydämessä. Se sana, kuin kävi läpi heidän sydämensä oli se, kuin apostolit sanoivat, että “enempi tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä,” ja että “Jumala oli korottanut Jeesuksen ja pannut (hänet) Päämieheksi oikealle kädellensä.” Ja miksi sen sanan piti käymän

läpi heidän sydämensä? Sen tähden, että ylimmäisillä papeilla oli hirvittävä viha Jeesusta kohtaan.

Mutta siinä raadissa oli yksi mies, jonka sydämessä ei ollut niin suuri viha, kuin toisilla. Vaikka ei hänkään tuntenut Jeesuksen voimaa, mutta luonnollinen järki oli hänellä selvempi kuin muilla. Tämän miehen nimi oli Gamaliel. Hän antoi toisille sen neuvon, että heidän piti antaman apostoleille rauha. Ja hänen neuvonsa tuli silloin toisilta otetuksi vastaan. Hän saattoi muutamalla sanalla estää perkeleen aivoitukset, niin ettei sillä kerralla tullut vaino kristittyin päälle.

Näin ihmeellisesti saattoi Jumala varjella Jeesuksen opetuslapsia verenvuodatukselta yhden luonnollisen ihmisen kautta. Vaikka se sama Gamaliel ei tiennyt mitään kristillisyydestä. Ja meidän pitäis uskomon, että Jumala saattaa vielä nytkin varjella Jeesuksen opetuslapsia jonkun ihmisen kautta, joka ei ymmärrä, onko tämä kristillisyyden Jumalasta eli ei, mutta jättää kuitenkin koko sen asian Jumalan tuomion alle.

Te tiedätte, rakkaat veljet, että se vanha Simeon on sanonut, koska hän otti sen siunatun lapsen, Jeesuksen, syliinsä: “Katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.” Ja se Simeonin sana tuli myös täytetyksi, ei ainoastaan Vapahtajan aikana, vaan myös jälkeen. Koska elävä kristillisyyden tuli maailmaan, tuli se sama lapsi lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa. Sillä muutamat lankesivat kristillisyyden kautta paatumukseen, ja muutamat tulivat kristillisyyden kautta

ylösnostetuksi helvetistä. Ja sen pitää oleman teille merkiksi, jota vastaan sanotaan, että joka paikassa, kussa elävän kristillisyyden merkki ilmestyy, siinä tulee paatumus maailmanlapsille. Siinä tulee myös viha ja vaino.

Ja ne harvat sielut, jotka ovat Jeesuksen voimaa tunteneet sydämissänsä, saavat myös tuta perkeleen voimaa sekä sisältä kiusausten kautta, ja ulkoa päin vihaa ja vainoa maailmanlapsilta, joitten silmät rietas on kääntänyt nurin, että heidän pitää näkemän Pyhän Hengen vaikutukset riettaan hengen vaikutukseksi. Niin on ollut kristillisyyden alusta, ja niin pysyy maailman viha loppuun asti. Eivätkä ne raukat tunne, kuinka syvään paatumukseen he vajoavat, jotka kristillisyyttä vastaan sotivat ja kristityitä vainoavat. Ne luulevat tekevänsä Jumalalle palveluksen, jotka Jeesuksen opetuslapsia tappavat. He luulevat raukat, että he tienaa sen kautta autuuden. Mutta hirmuisen vaivan helvetissä he tienaa.

Nyt on tämä lapsi, Jeesus, pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan. Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin myös nytkin tapahtuu, todistaa Paavali. Mutta mitäs sanoo Raamattu? Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan pojan kanssa. Niin kuin Paavalin aikana palkkavaimon poika tahtoi periä sen vapaan kanssa, niin tahtoo vielä nytkin palkkavaimon poika periä paljon Isän tavarasta, vaikka hän ei ole perillinen. Palkkavaimon poika on äpärä, jonka äiti Agar

on viskannut pensaan alle. Ja vaikka hänen äitinsä on sanonut: “En viitsi nähdä, että lapsi kuolee janoon,” ei hän kuitenkaan ota lastansa syliin ennen kuin enkelin ääni kuuluu taivaasta: “Ota poika ja tue häntä kädelläs.” Minä luulen, että Agarin poika kuolee janoon, ellei Jumala aukaise hänen silmiänsä, että hän näkee vesikaivon, josta elämän vesi vuotaa.

Tämä Agarin poika on tässä kristillisyydessä tehnyt paljon usaakaa¹ vapaan pojalle. Saara näki sen Agarin pojan pilkkaajaksi. Ja pilkkaajaksi hän tulee, ellei hän tule pois ajetuksi Isän huoneesta. Sillä vaikka hän on Abrahamin siemen, ei pidä hänen perimän Isän tavarasta mitään, sillä hän on äpärä. Ajakaa pois palkkavaimo poikinensa, ja älkää antako hänelle sijaa. Minä tiedän, että kaikki vapaat tuntevat tämän pojan, että hän tekee heille usein suuren hädän. Hän tahtoo heiltä ottaa sen siunauksen, jonka Iisakin oikea Isä on heille antanut. Hän tahtoo omalla vanhurskaudella tulla iankaikkisen elämän perilliseksi. Mutta ei hänen pidä perimän vapaan kanssa.

Ja koska nyt se aika on läsnä, että meidän uskomme pitää tuleman koetuksen alle, niin kuin silloin apostolien aikana, koska heidät tuotiin ylimmäisen raadin eteen. Jos joku pantais vankeuteen Jeesuksen nimen tähden, niin pitäis meidän muistaman, kuinka Jumalan seurakunta rukoili Pietarin edestä, koska hänet oli vankeuteen heitetty kristillisyyden tähden, ja Jumala kuuli heidän rukouksensa ja lähetti enkelinsä pelastamaan Pietaria. Niin ne harvat sielut, jotka ovat tunteneet Jeesuksen suurta voi-

maa ja kunniata, rukoilevat niitten edestä, joita kristillisyyden tähden vihataan ja vainotaan, että he jaksaisivat pysyväiset olla heidän kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Sillä ette vielä ole hamaan vereen asti kilvoitellen syntiä vastaan olleet, sanoo Paavali.

Mutta tästedes kukaties alkaa se Tai-vaallinen Vanhin kurittamaan lapsiansa ja koettelemaan heidän uskoansa. Koska moni on tullut niin raavaaksi, ettei mahdu enää Vanhimman syliin. Ja moni on luopunut pois hänestä. Ja moni Tai-vaallisen Vanhimman lapsista on karannut mettään. Ja moni on alkanut vasta uudesta ristiinnaulitsemaan Jeesusta. Kukaties, kuinka moni hänen lapsistansa olisi halullinen seuraamaan hänen verisiä askeleitansa turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle.

Jeesuksen opetuslapset ovat ennen riidelleet, kuka heistä näkyis suurin olevan. Ja yrttitarhassa, kussa heidän pitäis parhaiten valvoa, pakkaa uni tulemaan. Mutta siinä suuressa murheessa ristin kohdalla, kussa opetuslapset katselevat sitä suurta ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, ei tule enää riitaa näitten välillä. Ei siinä tule kysymystä siitä, kuka olis paras kristitty. Vaan siinä katsannossa täytyy kaikkien tulla niin pieneksi, että he mahtuvat Vanhimman sydämeen.

Mutta ei tässäkään ole kaikki niin pienet, että he mahtuisivat Vanhimman sydämeen. Sillä muutamat (ovat) Jeesuksen ristin viholliset ja oikeat sotamiehet, joitten päälle Vapahtajan veri priiskuu aivan kadotukseksi. Muutamat ovat pilkkaamista varten tulleet Jeesuksen ristin tykö. Muutamat ovat Nikodee-

muksen kaltaiset. Ja muutamat seisovat niin kaukana ristikä, etteivät he näe Vapahtajan haavoja. Muutamat lyövät rintoihinsa ja menevät kotia. Mutta ei niillä ole murhe pysyväinen. Sen tähden he pian unohtavat Vapahtajan vaivat.

Mutta muutamat eivät mene ollenkaan sinne katselemaan Ristiinnaulittua. Ainoastansa Jeesuksen oikeat opetuslapset seisovat murheellisella ja särjetyllä sydämellä ristin kohdalla, katsellen sitä ristiinnaulittua ja orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, kuinka hän sotii kuoleman kilvoituksessa perkeleen ja hänen joukkonsa kanssa. Tämä opetuslasten murhe vaikuttaa niin paljon, että maailmanrakkaus ajetaan pois. Keveämielisyys ja joutavat ajatukset ajetaan pois. Maailmankunnia ajetaan pois tämän murheen kautta. Ja palava halu ja kaipaus Jeesuksen perään nousee opetuslasten sydämissä.

Ainoastaan epäusko vielä vaivaa Jeesuksen murheellisia opetuslapsia, niin kauan kuin Jeesus makaa haudassa. Mutta pian tulee se aika, että se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas nousee ylös haudasta ja osoittaa itsensä eläväksi murheellisille opetuslapsille. Ja he saavat nähdä Herran. Silloin tulee murheellisille opetuslapsille ilo ja riemu sydämeen.

Olkaa nyt yksimielisesti koossa, te murheelliset Jeesuksen opetuslapset, ja rukoilkaa, että se armollinen Herra Jeesus tulis pian lohduttamaan teitä teidän murheessanne. Ja koska te Pyhän Hengen voimalla puetetut saarnaatte evankeliumia Ristiinnaulitusta, josta nousee maailman viha ja vaino, niin olkaa urhoolliset vastaamaan ja todistamaan,

että Jeesus, jonka juutalaiset ovat tappa-
neet, nousi ylös kuolleista, ja on käske-
nyt teidän saarnata evankeliumia kaikil-
le luoduille.

Jos maailma tämän saarnaamisen
tähdän pahenee ja teitä kristillisyyden
tähdän viedään raadin eteen, niin on se
suuri Kuningas Henkensä kautta vahvis-
tava teidän uskonne, että te jaksatte tun-
nustaa totuuden maailman edessä. Vaik-
ka vihollinen tahtoo hävittää kaikki, jot-
ka Jeesuksen nimeä tunnustavat, ja uh-
kaa ylimmäisten pappien, kirjanoppi-
neitten ja fariseusten kautta hukuttaa
joka ainoan sielun, joka Jeesuksen suur-
ta voimaa ja kunniata ilmoittaa.

Kuitenkin on se meidän toivomme ja
uskalluksemme Jumalaan, että hän aut-
taa köyhää kristikuntaansa ja kuulee
seurakuntansa rukoukset, ja lähettää en-
kelinsä pelastamaan niitä, joita kristilli-
syyden tähden vainotaan. Kuule, sinä
suuri Israelin Paimen, särjettyjen sydän-
ten huokaukset, sillä vanhurskaan ruko-
us voi paljon, koska se totinen on.
Amen!

1. Jäljennös / Kollerin kokoelma n:o 115 / SKHS Kan-
sallisarkisto Helsinki /

2. Jäljennös / Iisakki Poromaan jäljennöskirja Ju-
nosuando /

¹ usaakaa = rettelöitä

Jumala sanoi profeetalle Hesekielille: Sinä ihmisen poika! Sinun kansasi lapset puhuvat sinua vastaan siellä ja täällä, seinillä ja oven edessä, ja toinen sanoo toiselle: käykäämme kuulemaan, mitä Herra sanoo. Ja he tulevat tykösi seurakuntaan, ja istuvat sinun edessäsi niin kuin minun kansani, ja kuuntelevat sinun sanaasi, mutta ei he ensinkään tee sen jälkeen. Ja katso, sinun täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja soittavat.

Tässä raamatunpaikassa, nimittäin Hesekielin 30: 32 on Jumala sanonut profeetalle, kuinka suruttomat tekevät hänen kanssansa. He puhuvat sinua vastaan siellä ja täällä, seinillä ja oven edessä. Niin kuin suruttomien tapa on seisoa oven edessä, koska profeetta saarnaa. Ja siellä he puhuvat seinillä, mutta sanovat kuitenkin keskenänsä: "Käykäämme kuulemaan, mitä Herra sanoo." Eivät he malta olla kuulematta, vaikka he puhuvat vastaan. Ja he tulevat sinun tykösi seurakuntaan, ja istuvat sinun edessäsi niin kuin minun kansani. He istuvat seurakunnassa ja kuuntelevat saarnaa, mutta toista he ajattelevat. He kuuntelevat kyllä, mutta eivät he tee sen jälkeen.

Tässä on suruttoman kansan haamu oikein maalattu meidän silmiemme eteen juuri niin kuin olisi se asia tänä päivänä tapahtunut. He puhuvat kyllä vastaan kaikki, mitä profeetta sanoo, mutta tulevat kuitenkin kuulemaan. Sama luonto kuuluu olevan suruttomilla vanhassa kuin uudessa testamentissa, että he puhuvat vastaan kaikki, mitä

opettaja sanoo. He puhuvat seinillä. En tiedä puhuvatko he pirtin seinillä, eli kirkon seinillä, mutta seinillä he puhuvat ja oven edessä, ja sanovat taas keskenänsä: "Käykäämme taas kuulemassa, mitä taas saarnataan." Ja he kuulevat kyllä, mutta eivät he tee sen jälkeen. Jopa sitten olisi koko maailma kääntymässä, jos he rupeaisivat tekemään sen jälkeen, kuin heille saarnataan. Mutta eivät he tule sillä mielellä, että he tekisivät sen jälkeen, vaan he tulevat sillä mielellä, että he pääsisivät nauramaan, niin kuin heidän tapansa on.

Mutta he istuvat profeetan edessä, niin kuin Jumalan kansa. Se merkitsee, että he istuvat siivosti ja kuuntelevat, niin kuin muutkin vanhat kristityt, vaikka pahanilkisyys ei anna kaikille rauhaa, että he istuisivat rauhassa saarnan aikana. Profeetta Hesekielin aikana ovat suruttomat istuneet niin kuin Jumalan kansa. Mutta tällä ajalla ei voi suruttomilla olla rauhaa saarnankaan aikana, sillä he marssivat ulos ja sisälle, niin kuin rauhattomat henget ja puhuvat keskenänsä omia jaarituksiansa, että he pääsisivät kuulemasta, mitä saarnataan.

Koska rietas seisoo vartijana sydämen oven edessä ja varjelee sydäntä, ettei yksikään sana pääsisi siihen koskemaan, silloin hän lennättää heidän ajatuksiansa ympäri maailman, etteivät he kuulekaan, mitä saarnataan. Sillä tämänaikaiset suruttomat menevät rohki helvettiin. Eivät he tahdo ulkokullaisuudella mennä kadotukseen, ettei rietas pääsisi heitä soimaamaan ja sanomaan: "Sinä muutampi ulkokullattu istut tässä ja kuuntelet saarnaa. Ja mitä sinä niitä loruja kuuntelet?"

Niin saarnaa rietas tänänaikaisille suruttomille: “Mitäs sinä istut tässä ja kuuntelet niitä saarnoja, joiden kautta ihmiset tulevat hulluksi. Sitten vasta tulet oikein ulkokullatukseksi, jos teet niitten jälkeen ja rupeat huokaamaan niin kuin luontokappale, ja ulvomaan niin kuin nälkähukka. “Pakene pois,” sanoo se toinen rietas, joka ei viitsi semmoista ulkokullaisuutta nähdä. “Ja pakene pois tästä hullujen huoneesta ja mene viinaporvarin tykö. Hän tietää paremmin, kuin nämä heränneet, mistä tie menee taivaaseen. Eli mene korttia ja palloa lyömään. Se on parempi Jumalan palvelus, kuin noitten heränneiden huokaaminen ja huutaminen, eli mene huorain huoneeseen. Ne opettavat sinua koreilemaan.” Niin saarnaa rietas tänänaikaisille suruttomille, jotka palvelevat häntä uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Mutta eivät kaikki tohdi niin rohki mennä helvettiin. Profeetta Jeremian aikana he tulivat kuuntelemaan saarnaa ja istuivat siellä niin kuin Jumalan kansa, niin kuin vanhat kristityt. Mutta eivät he tehneet sen jälkeen. On ilman epäilemättä näinäkin aikoina muutamia ulkokullatuita, jotka istuvat kirkossa niin kuin Jumalan kansa ja kuuntelevat Jumalan sanaa, mutta se menee sisälle yhdestä korvasta ja toisen kautta ulos. Ei se tule sydäntä kohti koskaan. Semmoisilla armonvarkailta on olevinansa huolta sielun autuudesta, mutta he varoittavat sydäntänsä, ettei totuuden sana pääsisi siihen koskemaan, että he ymmärtäisivät totuuden, ja totuus tekisi heidät vapaaksi. Niistä on myös sanottu edellä mainitussa paikassa: “He kuulevat sinun sanaasi, mutta eivät he tee ensinkään

sen jälkeen.” Ja laviammalta sanoo Herra profeetalle: “Katso, sinun täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja soittavat.”

Tämä Jumalan sana on täytetty vielä tänäkin päivänä. Profeetan täytyy olla pilkkaajien ilovirtenä. He tekevät hänestä häpeällisiä lauluja, joita he päissä laulavat pilkkaamisen vuoksi. Ja silloin ovat pilkkaajat mielestäänsä viisaat, koska profeettaa pilkataan, haukutaan ja häväistään. He puhuvat hänestä seinillä ja oven edessä, koska he eivät viitsi puhua silmien edessä. Semmoinen on suruttoman kansan esimaalaus Hesekielin 33: 32. Siinä on pilkkaajille peili, jossa heidän haamunsa on maalattu.

Mutta katselkaamme, mitä profeetta Jeremias saarnaa heränneille: “Minä tiedän, Herra, ettei ihmisen tie ole hänen voimassansa, eikä yhdenkään miehen vallassa, kuinka hän vaeltaisi ja käymisensä ojentaisi. Kurita minua, Herra, kuitenkin kohtuudella, ja ei sinun julmuudessaasi, ettei minua peräti hukutettaisi.” Tässä kuulevat nyt heränneet sielut, ettei profeettakaan tuntenut itsessäänsä voimaa vaeltamaan elämän tiellä, niin kuin tämä elämän tie ei ole ihmisen omassa vallassa, eikä se ole myöskään jonkun muun ihmisen vallassa, vaikka ihmiset ovat niin kuin välikappale Jumalan kädessä, että ne, joiden silmät Herra on avannut, saattavat johdattaa eksyväisiä matkamiehiä oikean tien päälle, ja johdattaa eli taluttaa väsyneitä, ja nostaa langenneita.

Mutta niin kuin heränneillä on semmoinen ajatus, että Herra heitä oikein kurittaisi tuskalla ja omantunnon vaijalla, niin kuuluu myös olevan profee-

talla Jeremialla semmoinen toivotus, että Herra häntä kurittaisi hänen hitautensa tähden. Niin myös Daavid rukoili Jumalaa, että Herra häntä koettelisi, koska hän sanoi: “Tutki minua, Jumala, ja koettele minun sydämeni, jos minä pahalla tiellä lienen.”

Me kuulemme, että on vanhassakin testamentissa ollut tällainen arvelus itsestänsä, ja epäily, koska he ovat tunteet, että heidän katumuksensa on ollut hidas. He ovat alkaneet rukoilemaan, että Herra kurittaisi heitä tuskalla ja omantunnon vaivalla. Mutta emme tiedä, onko Jumala sen tähden kurittanut heitä heidän anomuksensa jälkeen, sillä he ovat saattaneet olla tietämättömyydessä, mitä omavanhurskaus heissä on vaikuttanut, kuinka se panee katuvaisia tienaamaan armoa suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla. Vaikka Jumalan sana osoittaa, ettei saata yksikään syntiänsä maksaa omalla vaivallansa.

Jos katuvainen sielu alkaa toivottamaan itsellensä suurempaa tuskaa ja omantunnon vaivaa, niin se merkitsee, että omavanhurskaus on matkassa, joka panee katuvaisia tienaamaan armoa omalla parannuksella eli suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla. Sillä omavanhurskaus tahtoo kaikki omalla vaivallansa tienata ja ansion jälkeen saada, ei armosta mitään.

Koska siis profeetta Jeremia rukoilee: “Kurita minua Herra, mutta kuitenkin kohtuudella, ettei minua peräti hukutettaisi,” niin se kuuluu, niin kuin lapsi sanoisi vanhemmalle: “Piiskaa minua pahankurisuuden tähden, mutta älä niin kovin pieksä, että minä kuolen.” Jokohan vanhin rupeaa tuota piiskaa-

maan hänen anomuksensa jälkeen? Minä luulen, että vanhemman sydän on senkaltainen, että hän kurittaa lasta, koska hän näkee sen tarvitsevan, mutta ei hulliaisten anomuksen jälkeen. Olkoon nyt tämä ojennukseksi niille katuvaisille, jotka rukoilevat, että heille tulisi suurempi tuska.

Profeetta on myös saarnannut niille poislangenneille tällä tavalla: “Herra kutsui sinun nimesi viheriäiseksi, kauniiksi, hedelmälliseksi öljypuuksi, mutta nyt hän on suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sen ympärille, niin että sen oksat pitää hävitetyksi tuleman, sillä Herra Sebaot, joka sinut on istuttanut, uhkasi sinulle pahaa.” Tässä kuulet sinä kuivettunut öljypuu, kuinka Herra aikoo sytyttää valkian sinun ympärillesi, että kaikki oksat pitää palaman. Herra kutsui sinun nimesi viheriäiseksi, kauniiksi ja hedelmälliseksi öljypuuksi, mutta nyt hän on suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sinun ympärillesi. Nyt palavat kaikki kauniit oksat sinussa. Kaikki kukkaset varisevat sinusta. Kaikki lehti sinussa muuttuu ja kellastuu. Ei sinusta jää muu kuin ranka, ettet ole hedelmällisyydessä pysynyt, koska Herra istutti sinua viinamäkeen ja odotti sinun kantavan punaisia viinamarjoja, mutta sinä rupeisit aivan karvaita marjoja kantamaan.

Herra sanoi sen saman profeetan Jeremian kautta (2: 2): “Minä ajattelin sitä hyvää työtä, joka sinulle tapahtui nuoruudessaasi, ja sitä rakkautta, jonka minä sinulle osoitin, koskas kaunis olit, ja minua korvessa seurasit, koska Israel oli Herran pyhä, ja hänen ensimmäinen hedelmänsä.” Näin sanoo Herra: “Mitä

vääryyttä teidän isänne löysivät minussa, että he erkanivat minusta ja menivät turhuuteen ja tulivat turhaksi, ja ei ensinkään ajatelleet, kussa se Herra on, joka meitä vei ulos Egyptin maalta, joka johdatti meitä korvessa, autiossa ja erämaassa, kuivassa ja kuoleman varjon maassa?” “Ja mitä vääryyttä te olette löytäneet minussa?” sanoo Herra niille poisluopuneille lapsille, jotka eivät pysyneet liitossansa, mutta menivät maailman turhuuteen ja vihollisen taloon, kussa heitä kaikkeen pahuuteen opetetaan.

Kuinka monta kertaa pitää vanhimman vetämän teitä tukasta vihollisen talosta? Kuinkas monta kertaa pitää hänen huutaman teitä ja noutaman teitä, ennen kuin hän väsyä juoksemasta teidän perässänne? Palaja kuitenkin, sinä poisluopunut ja vastahakoinen lapsi! Nouse vielä, sinä tuhlaajapoika, ja mene Isän tykö, vaikka olet haaskannut kaiken tavaran, jonka saanut olet Isältä. Nouse, nouse, sinä viheliäinen tuhlaajapoika, ja älä ole enää sikopaimenena maailman vieraassa maassa, kaukana Isän majasta.

Profeetta Jeremias kirjoittaa myös armoitetuille tällä tavalla (17: 7): “Mutta se mies on siunattu, joka luottaa Herraan. Ja Herra on hänen turvansa. Hän on niin kuin se puu, joka veden reunalle on istutettu, ja ojan viereen juurtunut. Sillä jos vielä palavuus tulee, niin ei hän kuitenkaan pelkää, vaan sen lehdet pysyvät viheriäisenä, ja kantaa hedelmän ilman lakkaamatta.”

Kuule nyt, sinä hedelmällinen puu, jonka lehti ei varise vehmall', joka et pelkää, vaikka kuiva vuosi tulee. Ovatkos nyt sinun marjasi kypsyneet sinussa, että sinä kelpaisit Herralle? Onkos si-

nussa niin monta marjaa, kuin sinussa on ollut kukkasia Johanneksen aikana? Meidän pitää toivoman, että vaikka sinussa ei ole niin monta marjaa, kuin kukkasia oli Johanneksen aikana, että jos Herra antaa kastetta taivaasta, ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa, sinun marjasi, jotka sinussa ovat, pitää tuleman punaiseksi viinamarjaksi elokuussa. Ja pitää tapahtuman, että viinamäen rakentaja, joka sinun ympärillesi on gravia kaivanut, ja sinun juurtasi sonnittanut, pitää sammuttaman janonsa, koska hän tulee niitä marjoja poimimaan.

Ja koska vieraat tulevat taivaasta, saa hän panna muutamia punaisia viinamarjoja pöydälle, ja viinamäen rakentaja sanoo niille vieraille: “Maistakaa tekin niitä viinamarjoja, jotka pohjan maalla kasvaneet ovat.” Ja koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan viinapuun oksat maan päältä, silloin pannaan kaikki punaiset viinamarjat viinakuurnaan ja puserretaan, että se punainen ja makea viina, joka niissä on, rupeaa ylitse vuotamaan, että se suuri viinamäen rakentaja saisi itsekin maistaa hedelmän työstänsä. Silloin kaikki työmiehet viinamäessä ynnä Hänen kansansa pääsevät iloitsemaan ja riemuitsemaan iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Uppsalan yliopiston kirjasto /

Jumala sanoo profeetalle, Hesekielille: **“Sinä ihmisen poika. Sinun kansasi lapset puhuvat sinua vastaan siellä ja täällä, seinillä ja oven edessä. Ja toinen sanoo toiselle: “Käykäämme kuulemaan, mitä Herra sanoo.” Ja he tulevat sinun tykösi seurakuntaan ja istuvat sinun edessäsi, niin kuin minun kansani. Ja he kuulevat sinun sanaasi, mutta eivät he ensinkään tee sen jälkeen. Ja katso, sinun täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja soittavat.”**

Tässä raamatunpaikassa, nimittäin Hesekielin 30. luvussa ja 32. värssyssä on Jumala sanonut profeetalle, kuinka suruttomat tekevät hänen kanssansa. He puhuvat sinua vastaan siellä ja täällä, seinillä ja oven edessä. Niin kuin suruttomien tapana on seisoa oven edessä, koska profeetta saarnaa, ja siellä he puhuvat seinillä, mutta sanovat kuitenkin keskenänsä: “Käykäämme kuuntelemaan, mitä nyt saarnataan.” Eivät he malta olla kuuntelematta, vaikka he puhuvat vastaan, ja tulevat sinun tykösi seurakuntaan ja istuvat sinun edessäsi, niin kuin minun kansani. He istuvat seurakunnassa, niin kuin Jumalan kansa, ja kuuntelevat saarnaa, mutta toista he vaan ajattelevat. He kuuntelevat kyllä, mutta eivät he tee sen jälkeen.

Tässä on suruttoman kansan haamu oikein maalattu meidän silmiemme eteen. Juuri niin kuin olisi se asia tänä päivänä tapahtunut. He puhuvat kyllä kaikkea vastaan, mitä profeetta saarnaa, mutta tulevat kuitenkin kuuntelemaan. Mutta eivät he kyllä tee sen jälkeen. Sama tunto kuuluu olevan suruttomilla

Vanhassa Testamentissa, kuin Uudessa Testamentissa, että he puhuvat kaikkea vastaan, mitä opettaja saarnaa. He puhuvat seinillä. En tiedä, puhuvatko he kirkon seinillä eli pirtin seinillä, mutta seinillä he kuitenkin puhuvat, ja oven edessä. He puhuvat, niin kuin heidän tapansa on, ja saarnaavat taas keskenänsä: “Käykäämme kuulemaan, mitä taas saarnataan.” Ja he kuuntelevat kyllä, mutta eivät he tee sen jälkeen. Jopa sitten olisi maailma kokonansa kääntymässä, jos he rupeaisivat tekemään sen jälkeen, kuin heille saarnataan.

Mutta eivät he tulekaan sillä mielellä profeetan tykö, että he nyt tekisivät sen jälkeen. Vaan he tulevat sillä mielellä, että he pääsisivät taas oven edessä vastaan puhumaan ja nauramaan, niin kuin heidän tapansa on. Mutta että he istuvat profeetan edessä, niin kuin Jumalan kansa, se merkitsee, että he istuvat siivostisesti ja kuuntelevat niin kuin muutkin vanhat kristityt. Vaikka pahankurisuus ei anna kaikille rauhaa, että he saattaisivat istua rauhassa ja kuunnella.

Profeetta Jeremian aikana ovat suruttomat istuneet profeetan edessä, niin kuin Jumalan kansa. Mutta näinä aikoina eivät voi suruttomat olla rauhassa sillä aikaa, kun saarnaa luetaan. Sillä he marssivat ulos ja sisälle saarnan aikana, ja puhuvat keskenänsä, mitä kutakin, että he pääsisivät kuulemasta saarnaa, ettei joskus joku sana tarttuisi mieleen. Koska rietas seisoo ovenvartijana sydämen oven edessä ja varjelee sydäntä, ettei yksikään sana pääsisi siihen koskemaan. Sillä tämänaikaiset suruttomat menevät rohki helvettiin. Eivät he tahdo ulkokullaisuudella mennä helvettiin, et-

tei rietas pääsisi heitä soimaamaan ja sanomaan: “Sinä, muutampi ulkokullattu, istut tässä ja kuuntelet saarnaa. Ja mitä sinä siellä niitä paskoja kuuntelet!”

Niin saarnaa rietas tämänaikaisille suruttomille: “Mitä sinä istut tässä ja kuuntelet noita saarnoja? Koirantauti niistä vielä tarttuu sydämeen, niin kuin niille heränneille on tarttunut. Sitten vasta tulet oikein ulkokullatuksi. Rupeat huokaamaan niin kuin luontokappaleet ja ulvomaan niin kuin nälkähukka.”

“Pyytele pois,” sanoo se totinen rietas, joka ei viitsi semmoista ulkokullaisuutta nähdä. “Pyytele pois henkesi kanssa tästä kuolleitten huoneesta ja mene pois tästä kuolleitten huoneesta. Ja mene maailmanviisasten tykö, jotka paremmin ymmärtävät, kuinka ihmisen pitää menestymän maailmassa. Mene viinaporvarin tykö, jos mieli menee pahaksi kuoleman muistutuksista. Mene viinaporvarin tykö puoskaroimaan sydäntäsi, jos siinä olisi joku vaiva. Se mies tietää paremmin, kuin tämä väärä profeetta, mistä tie menee taivaaseen.”

Katso, näin sanoo rietas tämänaikaisille suruttomille, jotka kaikesta sydäimestä ja mielestä häntä palvelevat uskollisesti ajatuksilla, sanoilla ja töillä. Mutta eivät kaikki tahdo mennä rohki helvettiin. Profeetta Jeremian aikana tulivat he kuuntelemaan profeetan saarnaa, ja istuivat siellä, niin kuin Jumalan kansa. Niin kuin vanhat kristityt. Mutta eivät he tehneet sen jälkeen. On epäilemättä näinä aikoina muutamia ulkokullatuita, jotka istuvat profeetan edessä, niin kuin Jumalan kansa, ja kuuntelevat mielestensä Jumalan sanaa. Mutta se menee yhdestä korvasta sisälle ja toisen

korvan kautta ulos. Ei se tule sydäntä kohti koskaan.

Semmoisilla armonvarkailla on olemassa huolta heidän sielunsa autuudesta. Vaan he vartioivat sydäntänsä, ettei totuuden sana pääsisi siihen koskemaan, että he ymmärtäisivät totuuden, ja totuus tekisi heidät vapaaksi. Niistä on myös sanottu edellä mainitussa paikassa: “He kuulevat sinun sanaasi, mutta eivät he tee ensinkään sen jälkeen.” Ja laveammalta sanoo Herra profeetalle: “Katso, sinun täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja soittavat.” Onkos tämä saarna valhe? Eikö tämä Jumalan sana ole täytetty vielä näinäkin aikoina? Profeetan täytyy olla pilkkaajien ilovirsi. He tekevät hänestä häpeällisiä lauluja, joita he päissä laulavat, ja pilkkaamisen vuoksi. Ja silloin ovat pilkkaajat mielestensä viisaat, koska profeettaa pilkataan, haukutaan ja häväistään. He puhuvat hänestä seinillä ja oven edessä, koska ei moni viitsi silmien edessä puhua. Semmoinen nyt on jumalattoman kansan esimaalaus Hesekielin 33. luvussa 32. värssyssä. Siinä on pilkkaajille peili, jossa heidän kuvansa on maalattu.

Mutta katselkaamme nyt, mitä profeetta Jeremia puhuu (10: 23): “Minä tiedän, Herra, ettei ihmisen tie ole hänen voimassansa, eikä yhdenkään vallassa, kuinka hän vaeltaisi ja käymisensä ojentaisi. Kurita Herra minua, mutta kuitenkin kohtuudella, ja ei sinun julmuudessasi, ettet minua peräti hukuttaisi.” Tässä kuulevat nyt heränneet sielut, ettei profeettakaan tuntenut itsessänsä voimaa elämän tiellä. Niin kuin tämä elämän tie ei ole ihmisen omassa vallassa,

eikä myös ole jonkun muun ihmisen vallassa. Vaikka ihmiset ovat niin kuin välikappaleet Jumalan kädessä, että ne, joitten silmät Herra on avannut, saattavat johdattaa eksyväisiä matkamiehiä oikealle tielle, ja johdattaa eli taluttaa väsyneitä, ja nostaa langenneita.

Mutta niin kuin heränneillä bruukaa olla semmoinen ajatus, että Herra heitä oikein kurittaisi tuskalla ja omantunnon vaivalla, niin kuuluu myös olevan profeetta Jeremialla semmoinen toivotus, että Herra häntä kurittaisi hänen hitautensa tähden. Niin myös Daavid rukoili Jumalalta, että Herra häntä koettelisi, koska hän sanoi: "Tutki minua, Jumala, ja koettele minun sydämeni, jos minä pahalla tiellä lienen." Me kuulemme, että on Vanhassakin Testamentissa ollut tällainen arvelus ja epäily itsestänsä. Koska he ovat tunteneet, että heidän katumuksensa on hidas, niin he ovat alkaneet rukoilemaan, että Herra kurittaisi heitä tuskalla ja omantunnon vaivalla. Mutta me emme tiedä, onko Jumala sentähden kurittanut heitä sillä tavoin, kuin he ovat Jumalalle määränneet, sillä he ovat saattaneet olla tietämättömydessä, mitä omavanhurskaus heissä on vaikuttanut, kuinka se panee katuvaaisia tienaamaan armoa suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla.

Vaikka armonjärjestys osoittaa, ettei saata yksikään syntiänsä maksaa omalla vaivallansa. Jos katuvaainen sielu alkaa toivottamaan itsellensä suurempaa tuskaa ja omantunnon vaivaa, niin se merkitsee, että omavanhurskaus on matkassa, joka panee katuvaaisia tienaamaan armoa omalla parannuksella, tai suuremmalla tuskalla ja omantunnon vaivalla.

Sillä omavanhurskaus tahtoo kaikki omalla vaivallansa tienata ja ansion jälkeen saada autuuden, mutta ei armosta mitään.

Koska siis profeetta Jeremia rukoili: Kurita, Herra, minua, mutta kuitenkin kohtuudella, ettei minua peräti hukutettaisi, niin se kuuluu, niin kuin lapsi sanoo vanhemmalle: "Rakas vanhin, piiskaa minua pahankurisuuden tähden, mutta älä sentähden ylen kovin pieksä." Mutta jokohan nyt vanhin rupeaa tuota piiskaamaan, koska lapsi niin vaatii. Minä luulen, että vanhemman sydän on senkaltainen, että hän piiskaa lastansa, koska hän näkee sen tarpeelliseksi, mutta ei lapsen oman tahdon jälkeen. (Jos lapsi sanoo:) "Rakas vanhin, piiskaa minua." Niin vanhin ei sitä tee sen hulliaisen anomisen jälkeen, vaan sanoo lapselle: "Ole vaiti! Älä houraa!" Jos hän vielä kysyisi lapselta, oletkopa sinä tehnyt pahaa, ja lapsi sanoisi: "Olen." Eikä vielä sittenkään piiskaa juuri sen tähden, että tuo hulliainen tahtoo. Olkoon tämä nyt ojennukseksi niille katuvaaisille, joita omavanhurskaus on pannut rukoilemaan: "Herra, kurita minua, mutta kuitenkin kohtuudella, ettei minua peräti hukutettaisi."

Profeetta on myös saarnannut niille poislangenneille tällä tavalla: "Herra kutsui sinun nimesi viheriäiseksi, kauniiksi, hedelmälliseksi öljypuuksi. Mutta nyt on hän suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sen ympärille, niin että sen oksat pitää hävitetyksi tuleman. Sillä Herra, Sebaot, joka sinut on istuttanut, uhkasi sinulle pahaa." Tässä kuulet, sinä kuivettunut öljypuu, kuinka Herra aikoo sytyttää valkean sinun ympärille-

si, että kaikki oksat pitää palaman. Herra kutsui sinun nimesi viheriäiseksi, kauniiksi, hedelmälliseksi öljypuuksi. Mutta nyt hän on suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen sinun ympärillesi. Nyt palavat kaikki kauniit oksat sinussa. Kaikki kukkaset varisevat sinusta. Kaikki lehti sinussa muuttuu ja tulee keltaiseksi, vaikka ne ovat ennen viheriäiset olleet. Ei sinusta jää muuta kuin ranka. Et ole ennen hedelmälliseksi tullut, koska Herra Sebaot istutti sinut viinämäkeensä ja odottaa sinun hyviä hedelmiä ja punaisia viinamarjoja kantavan. Mutta sinä rupesit aivan karvaita raakamarjoja kantamaan.

Herra sanoo sen saman profeetan kautta (2: 2): “Minä ajattelin sitä hyvää työtä, joka sinulle tapahtui sinun nuoruudessasi, ja sitä rakkautta, jonka minä sinulle osoitin, koska kaunis olit ja minua korvessa seurasit, koska Israel oli Herran pyhä ja hänen ensimmäinen hedelmänsä. Näin sanoo Herra: “Mitä vääryyttä teidän isänne minussa löysivät, että he erkanivat minusta ja menivät turhuuteen, ja tulivat turhaksi, eivätkä ensinkään ajatelleet, kussa se Herra oli, joka meitä vei ulos Egyptin maasta. Joka johdatti meitä korvessa, autiossa ja erämaassa, kuivassa ja kuoleman varjon maassa. Ja mitä vääryyttä te olette minussa löytäneet, sanoo Herra niille poislangenneille lapsille, jotka eivät pysyneet taivaallisen Vanhemman huoneessa, mutta menivät maailman turhuuden perään vihollisen taloon, kussa heitä kaikkeen pahuuteen ja pahanilkisyyteen opetetaan. Kuinka monta kertaa pitää vanhemman vetämän heitä tukasta vihollisen talosta? Kuinka monta kertaa

pitää hänen noutaman teitä, ennen kuin hän väsy juoksemasta teidän perässänne? Palaja kuitenkin, sinä poislangennut ja vastahakoinen lapsi. Nouse vielä, sinä tuhlaajapoika, ja mene Isäsi tykö, vaikka olet haaskannut niitä kalliita armon tavaroita, joita sinä sait Isältä. Nouse, nouse, sinä viheliäinen tuhlaajapoika, äläkä enää ole sikopaimenena maailman vieraassa maassa, kaukana Isän majasta.

Jeremias puhuu myös armoitetuille sieluille tällä tavalla: “Mutta se mies on siunattu, joka luottaa Herraan, ja Herra on hänen turvansa. Hän on niin kuin se puu, joka veden rannalle on istutettu, ja ojan vierelle juurtunut. Sillä jos vielä palavuus tulee, niin ei hän kuitenkaan pelkää, vaan sen lehdet pysyvät viheriäisinä, eikä murehdi, vaikka kuiva vuosi tulee. Mutta kantaa hedelmän ilman lakkaamatta.

Kuule nyt, sinä hedelmällinen puu, jonka lehti ei varise vehmall', joka et pelkää, vaikka kuiva vuosi tulee. Ovatkos nyt sinun marjasi kypsyneet sinussa, niin (että) sinä kelpaisit Herralle? Onkos sinussa niin monta marjaa, kuin sinussa on ollut kukkasia Johanneksen aikana? Meidän pitää toivoman, että vaikka sinussa ei ole niin monta marjaa, kuin kukkasia oli Johanneksen aikana, että jos Herra antaa kastetta taivaasta ja antaa armollisen aurinkonsa paistaa, sinun marjasi, joka sinussa on, pitää tuleman punaiseksi viinamarjaksi elokuussa. Ja pitää tapahtuman, että viinämäen rakentaja, joka sinun ympärillesi on gravia kaivanut ja sinun juurtasi sonnittanut, pitää paneman niitä punaisia viinamarjoja pöydälle, koska vieraat tulevat taivaasta. Koska kuoleman enkeli tulee

leikkaamaan viinapuun oksat, silloin pannaan kaikki semmoiset viinamarjat viinakuurnaan ja puserretaan, että se punainen ja makea viina, joka niissä on, ylitsevuotaa, että se suuri viinämäen rakentaja saisi itsekin nauttia hedelmän työstänsä, koska hän on sanonut: “Ei minun pidä maistaman sitä kuin viinapuun hedelmästä tullut on, siihen asti, kuin minä sen uudesta juon minun Isäni valtakunnassa.”

On myös profeetta Jeremia puhunut muutamia sanoja itsestänsä, jotka myös sopivat tähän aikaan, sillä hän sanoo (11: 19): “En minä tiennyt, että he olivat pitäneet neuvoa minua vastaan ja sanoneet: Turmelkaamme puu hedelminensä, temmatkaamme häntä ylös juurinessa elävien maasta, ettei hänen nimeänsä enempi muistettaisi. Mutta sinä Herra Sebaot, sinä oikea Tuomari. Sinä, joka tutkistelet munaskuut ja sydämet. Anna minun nähdä sinun kostosi heidän päällessä, sillä minä olen antanut minun asiani sinun haltuusi.”

Näin saarnaa profeetta Jeremias itsestänsä. Ja te tiedätte, että niin on tapahtunut näinäkin aikoina. Sillä en minä tiennyt, että he olivat pitäneet neuvoa minua vastaan. Mutta minä olen antanut asiani Jumalan haltuun hyvin tietäen, että Israelin Kuningas saattaa minua pelastaa, ja on Daavidin rukouksen jälkeen Akitofelin neuvot särkenyt ja tyhjäksi tehnyt, jonka edestä kaikki Daavidin oikeat ystävät iloitsevat ja kiittävät Jumalaa. Amen.

Alkuperäinen / Uppsalan yliopiston kirjasto /

Tämä saarna poikkeaa edellisestä sängen vähän, mutta on kuitenkin kokonaan Leastadiuksen käsialaa niin kuin edellisenkin.

Ja suuri sota tapahtui taivaissa. Mikael ja hänen enkelinsä sotivat ja lohikäärme soti ja hänen enkelinsä. Ilm. 12: 7

Tämän suuren sodan näki Johannes tapahtuvan taivaissa, ja me olemme myös nähneet, kuinka tämä sota käy Mikaelin ja lohikäärmeen välillä. Mikaelin enkelit sotivat Jumalan sanalla ja omalla verellensä, mutta lohikäärmeen enkelit sotivat nyrkillä ja sauvalla. Koska he muutoin eivät pidä puoliansa, niin he koettavat myös pilkalla ja pahanilkisyydellä sotia. Mutta se sota-ase on kelvoton. Viimein koettavat lohikäärmeen enkelit lain voimalla kaataa kristillisyyttä, mutta eivät siinäkään paikassa ole lohikäärmeen enkelit saattaneet vahingoittaa kristityitä. Kun tämä sota käy taivaassa, niin viskataan lohikäärme viimein maan päälle, ja siellä hän pitää suurta vihaa tietäen itsellensä vähän aikaa olevan.

Koska lohikäärme ei jaksa kristillisyyttä kaataa, niin hän suuttuu hirmuisesti kristityille ja alkaa sitten ampumaan nuoliansa kristittyjen sydämiä kohti. Hän ylösnostaa sitten omanvanhurskauden kautta suuren epäilyksen ja raataa heidän tuntoansa. Mutta maan päällä hän kiljuu hirmuisesti. Hän yllyttää pakanoita tekemään kapinata esivaltaa vastaan, että hän pääsisi ainakin makkaroita tekemään. Vapahtaja sanoo, että hän on alusta ollut miestappaja. Kun hän ei pääse makkaroita tekemään kristittyjen verestä, niin hänen täytyy pakanain verestä tehdä makkaroita. Kun pakanat rupeavat sotimaan keskenänsä, silloin rietas iloitsee, mutta kyllä olisi kristittyjen veri makeampi hänen suussansa. Mitäs nyt sanovat riettaan enkelit, koska kristillisyyks ei ole vielä kaatunut maahan? He is-

tuvat ilmankin niin kuin hukanpenikat luolissansa ja irvistelevät siellä.

Meidän täytyy puhua siitä suuresta sodasta, jonka Johannes näki tapahtuvan taivaissa. Tämä sota ei ole vielä loppunut. Lohikäärmeen enkelit sotivat aina, ja iloitsevat hengessä, odottaen kristittyjen vainoa. Mutta ei ole vihollinen voittanut mitään vihalla ja vainoamisella. Enemmän hän on tullut tappioon sen kautta. Mitä enemmän hän on imenyt kristittyjen verta, sitä enemmän on kristillisyyks kasvanut. Mutta sen konstin on hän nyt havainnut, että hän ensinnä hajottaa lampaita ja panee heidät riitelemään heinätukon päältä. Sitten hän sanoo: "Lampaat myös puskevat, eivät ainoastansa keiturit." Mutta mikä apu siitä tulee keiturille, että lampaat riitelevät heinätukon päältä? Eri karsinassa he kuitenkin ovat. Vasemmalle puolelle kuitenkin keiturit erotetaan.

Taitavat keiturit ajatella, että he nyt pääsevät syömään lammasten ruokaa. Mutta siinä toivossa tulevat keiturit surkeasti petetyksi. Keituri on keituri. Ja keiturin paimen, joka heidän kanssansa makaa sonnassa, saattaa heitä ruokkia. Mutta lammasten Paimen ei rupea heitä ruokkimaan. Muuta hän ei saata heille antaa, kuin risuja, vaikka kuinka määkisivät. Älkää ylen varhain iloitko, riettaan enkelit. Älkää ylen varhain iloitko kristityn lankeemuksesta. Ilmankin teille tulisi autuaaksitekeväinen usko, jos nyt kaikki kristityt lankeaisivat rapakkoon. Ilmankin teille tulisi ilo, jos kaikki kristityt rupeaisivat tappelemaan. Mutta se on vielä tietämätöntä, jos kristityt rupeaisivat laulamaan voiton virttä niin kuin Israelin lapset toisella puolella merta. Mitäs pakanat sitten tekisivät meren pohjalla? Koska Pu-

naisen meren aallot lyövät, silloin joutuvat pakanat juomaan niin paljon vettä, että he läkähtyvät.

Meidän pitäisi vielä puhuman siitä suuresta sodasta, joka on Mikaelin ja lohikäärmeen välillä, kuinka lohikäärme heittää maan päälle. Kuinka hän siellä pitää suurta vihaa tietäen itsellensä vähän aikaa olevan. Lohikäärme on semmoinen elävä, joka kiskoo ja raataa kaikki, kuin hänen eteensä tulee. Koska hän ei pääse kristittyjen verta imemään, alkaa hän pakanoita kehottamaan sotaan. Ja nyt on se aika, että kansa nousee kansaa vastaan. Nyt on se aika, että hirmuinen tappelu ja verenvuodatus tulee. Nyt on siinä suuressa maailmassa kristillisyyden aurinko tullut mustaksi, niin kuin karvasäkki ja kuu on tullut punaiseksi, ja lohikäärme on vetänyt kolmannen osan taivaan tähdistä maan päälle. Ei ole enää monta tähteä taivaissa, jotka kelpaisivat ojennukseksi ja ylösvalaistukseksi yksinäiselle matkamiehelle. Kukas tiesi, jos vielä tämä pikkuinen valkeus sammuu, joka on koittanut ylhäältä valkeuden Isältä. Silloin tulee suuri pimeys maan päälle, niin kuin Egyptissä. Ainoastansa Israelin lapsille paistoi aurinko. Vapahtaja sanoo: "Vaeltakaa niin kauan kuin valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi."

Puhuisin myös niille, joitten kynttilä ei ole palamassa, mutta ainoastaan suitsevainen, että jos Herra ei saata puhaltaa ylös sitä suitsevaista kynttilän sydäntä, niin se pian sammuu, ja sitten tulee musta pimeys. Mutta Herra on sanonut: Suitsevaista kynttilän sydäntä hän ei tahdo sammuttaa, jos muutoin tämä kynttilän sydän ei olisi kastunut. On myös semmoisia nautoja, jotka putoavat levään, joita ei yksikään jaksa ylös vetää. Ne ovat semmoiset lais-

kat naudat, jotka eivät liikuta jalkaansa ollenkaan, että he pääsisivät ylös. Mutta ne makaavat siellä rapakkojänkässä. Niitä täytyy toisen vetää ylös pään puolesta, ja toisen täytyy piiskata.

Herra saarnaa Daavidin ja profeettojen suun kautta, että Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla. Mutta pakanat eivät muista kauan, että heitä on rautaisella ruoskalla piiskattu. Muutamat pakanat eivät tottele ollenkaan, vaikka heitä piiskataan. Muutamat eivät muista kauan Jumalan armollista kuritusta. Jos pakanat tulisivat niin nöyriksi, että he antaisivat suuta Isän vitsalle, niin saattaisivat muutamat tulla ihmiseksi. Mutta muutamat ovat niin pahankuriset, että he potkivat vastaan ja kynsivät vanhemman silmiä, ja sanovat vanhemmalle: Haas, tule lyömään, jos tohdit. Ilmankin vanhemmalle on tullut ilo niistä lapsista, joita hän on ruokkinut ja ylöskasvattanut, joitten edestä hän on valvonut ja polvillansa rukoillut. Niin me kuulemme hänen valittavan jo Vanhassa Testamentissa: Minä olen kasvattanut lapsia, mutta ne ovat kovakorvaisiksi tulleet. Eivät ne ota kuritusta vastaan.

Koska Kristus hallitsee pakanoita rautaisella ruoskalla, niin hän rakkauden rautaisella ruoskalla piiskaa niitä, jotka ovat ottaneet kuritusta vastaan. Mutta ne paa-tuneet lapset, jotka eivät ota kuritusta vastaan, niitä ei saata Vanhin enää piiskata. Jos Vanhin on piiskannut yhtä pahankurista lasta kolme kertaa, eikä vielä ylpeys alene, niin täytyy vanhemman lakata piiskaamasta. Mutta ne lapset, jotka ovat vähän nöyremmäksi tulleet, ja joiden ylpeys on vähän alentunut siitä, kun Vanhin on vähäisen kurittanut heitä, saavat nyt välistä kuitenkin istua vanhemman sylissä,

ja Vanhin painaa niitä rintojansa vasten ja antaa heidän imeä armoa vuotavaisista rinnoista, ja pyyhki heidän kyyneleensä, koska he itkevät vanhemman perään.

Mutta muutamat ovat semmoiset griinalapset. Eivät ne tyydy ollenkaan, koska Vanhin panee heitä istumaan kylmän lattian päälle, vaan he tahtovat aina vanhemman sylissä istua, eivätkä salli vanhemman laittaa ruokaa muillekaan lapsille. Muutamat griinalapset itkevät niin paljon, että heille tulee napavika. Onkos se vanhemman syy, että muutamat griinalapset itkevät niin paljon, että heille tulee napavika? Eivätkä muutamat griinalapset katso sen perään, ettei vanhemmalla ole joka aika joutoa pitää heitä sylissänsä.

Muutamat ovat vaihdetut, joita maahisen tyttäret ovat vaihtamisen kautta tuoneet maan alta ja jättäneet murheelliselle vanhemmalle kauhistukseksi ja mielikarvaudeksi. Niillä on niin suuri vatsa, ettei Vanhin jaksa heitä ruokkia. Ja he ovat kiittämättömät. Eivät he kiitä koskaan, vaikka he saavat. Ja vasemmalla kädellä he tervehtelevät, ja vasemmalla kädellä he särpäävät, ja vasemmalla kädellä he ottavat takaisin, mitä he oikealla antavat.

On vielä muutamia äpäroitä, jotka räykkvät pimeyden aikana ja kaipaavat kristityn nimeä, mutta ei yksikään elävä ihminen saata niille kristityn nimeä antaa, sillä se lapsi, jonka vanha ihminen on tappanut, tulee äpäräksi. Ja semmoinen tulee vielä kauhistavaiseksi eläville ihmisille. Mutta ne, jotka ovat Jumalan armon kautta oikealla tavalla syntyneet ja uudensyntymisen peson kautta puhdistetut, joita Vanhin on ottanut syliinsä ja joiden Vanhin on antanut imeä armoa vuotavaisista rinnoistansa, niitten edestä on Vanhin polvillansa

rukoillut ja itkenyt, ja verta vuodattanut. Mutta ei kaikilla ole semmoinen tunto, että nämä vanhemman kyyneleet vaikuttaisivat lasten sydämessä katumusta eli sen kaltaista murhetta, joka Jumalan mielen jälkeen on. Muutamat lapset ovat niin paatuneet, että he pilkkaavat vanhemman kyyneleet ja tallaavat hänen vertansa jaloillansa. Jos Vanhin aukaisee rintojansa ja osoittaa paatuneille haavojansa ja sanoo: katsokaa, onnettomat raukat, minkä kaltaisia haavoja te olette saattaneet vanhemmalle, niin sylkevät paatuneet henget vanhempansa kasvoihin ja sanovat: "Et suinkaan meidän tähtemme ole niitä haavoja saanut. Itse ilmanikin olet kynsinyt itseäsi." Muutamat lapset ovat jo raavastuneet. Kaikki murhe vanhemman perään on jo loppunut. Eivät he muista enää vanhemman vaivoja.

Ja nyt he riitelevät vanhemman tavaran päältä, vaikka vanhemman Testamentissa on kirjoitettu: Aja pois palkkavaimo poikiensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan pojan kanssa. Mutta vanhan Aatamin kiipeä muori heittää jalkalapsensa pensaan alle, että tämä lapsi kuolee janoon. Miksi olet heittänyt jalkalapsesi pensaan alle, sinä Aabrahamin jalkavaimo? Miksi et ota häntä syliin ja anna rintaa. Eihän sinulla, Hagar, ole äidin sydän, koska sinä olet lapsesi heittänyt pensaan alle. Vai jokos on kaikki huoran maito loppunut sinun nisistäsi, koska et anna lapsellesi rintaa? Vai siitkö sinulla, Hagar, on paha mieli, että sinun poikasi ei pidä perimän vapaan kanssa? Se tulee siitä, että sinun poikasi on niin ylpeä ja niin pahankurinen. Ei se anna vapaan pojalle rauhaa. Kuinkas semmoinen mahuu vanhemman sydämeen, joka aina kynsii ja tukistelee toista? Se Hagarin poika on

niin ylpeä ja niin pahankurinen, että hän kysii ja tukistelee Vanhimman nuorinta lasta, joka vielä on vanhemman rintoja imemässä. Sillä niin on Paavali kirjoittanut: "Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se vielä nytkin tapahtuu." Ja sen tähden sanoo vapaan äiti: "Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan kanssa."

Nyt sinä olet ajettu pois Isännän talosta, Hagar, yhdessä poikasi kanssa. Ei sinun poikasi pidä perimän vapaan kanssa. Tämä kova tuomio tulee siitä, että sinun poikasi on niin ylpeä ja niin pahankurinen. Hän kysii ja tukistelee pikkuveljeänsä, joka on vanhemman rintoja imemässä. Miksi et kurittanut poikaasi, Hagar? Nyt sinä olet paennut pois sen hyvän Isännän talosta. Nyt sinä olet heittänyt poikasi pensaan alle ja sanonut: En viitsi nähdä, että lapsi janoon kuolee. Miksi et anna sille jalkalapsellesi rintaa? Jokos nyt huoruuden maito on loppunut sinun nisistäsi, Hagar? Sinä olet orja, ja orjana sinun täytyy pois lähteä Isännän talosta, jos sinun poikasi on ylpeyden tähden perinnöttömäksi tullut. Sinun poikasi on suuri narri ja kelmi, joka kysii ja tukistelee, ja tekee kaikkea pahaa vanhemman nuorimmalle pojalle, joka vielä vanhemman rintoja imee. Sen tähden sinun poikasi ajetaan pois vanhemman talosta. Sen tähden on hän perinnöttömäksi tullut. Mutta se nuorin poika, joka vielä vanhemman rintoja imee, hänen pitää perimän isänsä tavaran ja omaisuuden, ja hän on Aabrahamin siemen.

Johannes on sanonut, että Jumala saattaa herättää Aabrahamille siementä näistä kivistä. Ja tosin onkin Jumala he-

rättänyt Aabrahamille siementä näistä kivistä, jotka rakennusmiehiltä hyljättiin. Ne kivet ovat nurkkakiveksi tulleet, ne lapsukaiset, jotka taivaallinen Vanhin on suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Jotka ovat vielä niin pienet, että he mahtuvat Vanhimman syliin, odotakoon siellä siksi, kuin Vanhin aukaisee rintojansa ja antaa heidän imeä virvoituksen rinnoista.

Mutta muutamat ovat griinalapset, jotka eivät pysy ollenkaan kehossa sillä aikaa, kuin Vanhin valmistaa ruokaa toisille. Ja Vanhin välistä tuskaantuu niille griinalapsille. Se on kuitenkin meidän toivomme, että ne harvat sielut, jotka pysyvät heidän kalleimmassa uskossansa loppuun asti, pitää saaman elämän kruunun. Ja heidän pitää syömän hedelmää elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa. Amen.

Alkuperäinen / Lähde- ja arkistotieto puuttuu /
Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

Opetuslapset kysyivät kerran Jeesukselta: “Ovatko ne harvat, jotka autuaaksi tulevat?” Jeesus vastasi ja sanoi heille: “Pyytäkää ahtaasta portista sisälle mennä, sillä minä sanon teille, monta on, jotka pyytävät, mutta eivät voi.”

Tässä paikassa osoittaa meidän kallis Vapahtajamme, että niiden, jotka tahtovat autuaaksi tulla, pitää menemään ahtaasta portista sisälle. Mutta me kuulemme myös, ettei moni pääse niistäkään, jotka vuovaavat, sillä tällä ajalla ei ole monta, jotka pyytävät. Sillä muuttamat ovat niin sokeat, etteivät he näe, missä ahdas portti on. Niiden joukossa ovat kaikki, jotka juovat, kiroavat, varastavat ja huoraavat.

Samassa sokeudessa ovat myös Nikodeemuksen uskonveljet, jotka elävät siveästi, mutta eivät usko, että vanhan ihmisen tarvitsee uudestisyntyä. Kaikki, jotka vihaavat, pilkkaavat ja ylenkatsovat kristityitä ja katsovat niiden vikoja, ovat niin sokeat, etteivät he näe, missä se ahdas portti on. Niiden silmät on rietas kääntänyt nurin, niin että he katsovat helvetin taivaassa ja taivaan helvetissä.

Niin me sanomme siis todella, että tällä ajalla ei ole monta, jotka vuovaavat ahtaasta portista sisälle mennä. Mutta mitkäs ne ovat, jotka vuovaavat, ja eivät voi? Minä luulen niiden olevan semmoisia, jotka tekevät mielestänsä katumuksen, mutta eivät sinne asti, että tunnustaisivat syntejensä, eli sovittaisivat pahoja tekojansa. Eivät semmoiset anna itseänsä kristittyjen johdatuksen alle. Heillä on niin paljon tekemistä maailman kanssa, etteivät he jouda tulemaan

siihen paikkaan, kussa Jumalan sana saarnataan ja selitetään.

Niin muodoin kuuluu tämä armonaika hukkaan siinä maailman hääringissä siihen asti, että kuolema tulee heidän päälensä. Silloin seisovat he ahtaasta portin takana, eikä ole silloin voimaa kolkuttaa sen päälle niin kovin, että se aukenisi. Eivät he jaksakaan niin kovin kolkuttaa, että ovenvartija kuulisi. Jos joku ylimmäisen papin tuttava puhuttelisi ovenvartijaa, että hän laskisi tuon portin takana seisovaisen Pietarin sisälle katsomaan, mitä nyt maailman herrat tekevät Jeesukselle, niin tuo häälyväinen ja huikentelevainen uskossansa kieltää Jeesuksen. Maailmankunnian tähden ja ihmispelon tähden hän valehtelee, vaikka hän on jo ulkonaisen muodon jälkeen tuntevanansa Jeesusta. Mutta ei hän viitsi, ei hän voi tohtia maailmankunnian tähden ja maailmanrakkauden tähden tunnustaa, että hän on sen villihengen opetuslapsia.

Sinun täytyy vielä langeta epäilykseen, koska sinä näet, että Jeesus kuolee sinun syntiesi tähden ja sinun epäuskosi tähden. Sinun täytyy vielä itkeä ja parkua, ennen kuin sinä pääset ahtaasta portista sisälle. Sinun täytyy vielä langeta epäilykseen ja kadottaa kaikki usko ja kaikki toivo, ennen kuin sinä pääset näkemään, että Jeesus on vielä elämässä. Kaiken uskon ja kaiken toivon pitää loppuman, ennen kuin sinä tulet tuntemaan iloa Jeesuksen ylösnousemisesta. Tämä on se tie, jota kaikki murheelliset opetuslapset ovat vaeltaneet ja koetelleet, ennen kuin he ovat ahtaasta portista sisälle tulleet. Ja sitä samaa tietä täytyy jokaisen vaeltaa, jos hän tahtoo autuaaksi tulla. Pyytäkää siis ahtaasta portista

sisälle tulla, sillä minä sanon teille: Moni pyytää, ja ei voi, niin kauan kuin omanvanhurskauden räpäleet tartuttavat häntä ovenrakoon.

Ei tällä ajalla moni vuovaakaan ahtaasta portista sisälle mennä. Ja niiden seassa, jotka vuovaavat, täytyy monen pyörtää takaisin ja sanoa: "Ei ne minulle kelpaa." Ja niitä on monta tällä ajalla, jotka eivät pysy taivaanvaltakunnassa, koska he kurkistelevat ovenraosta ja katselevat, minkäkaltainen maailma on. Ja siinä kurkistelemisessa he rupeavat katselemaan maailman kauneutta ja alkavat hänestä tykkäämään. Vihollinen osoittaa heille kaiken maailman tavaran ja kunnian, jonka kauneudesta he tulevat vimmatuksi ja alkavat rietasta palvelemaan.

Älkää katsoko ovenraosta maailmaan, te katuvaiset ja uskovaiset. Pian vihollinen panee teidät tykkäämään maailmasta. Tämä naaraspiru osoittelee kauneuttansa ja näyttää koreutensa ja paljastaa rintojansa, ja herättää himon, niin että moni katuvainen tulee hänestä vimmatuksi ja alkaa maailman ja Baabelin porton kanssa huoraamaan. Älkää kääntäkö selkäänne taivaanvaltakunnalle, vaan kääntäkää selkänne maailmalle. Ja kääntäkää kasvojanne Siionin vuorelle, jossa se ristiinnaulittu ja orjantappuroilla kruunattu Kuningas seisoo punaisissa vaatteissa, joka kunniankruunun kantaa. Ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa odottavat matkustavaisia, jotka tulevat sillattoman virran kautta iankaikkisuuden ihanalle rannalle, jossa morsiamen piijat poimivat iankaikkisuuden kukkasia ja tekevät koreita kruunuja niille odottavaisille ja tulevaisille us-

konveljille ja -sisarille, jotka Jeesuksen ristiä kantavat maailmassa, ja saavat pilkan ja häväistyksen Jeesuksen nimen tähden.

Iloitkaa ja riemuitkaa, te morsiamen piijat, joiden lamput syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Pian pääsette näkemään sen suuren Ristinkantajan, joka tulee Edomista punaisissa vaatteissa ja kunniankruunun kantaa. Pian tulee orjantappuroilla kruunattu Kuningas noutamaan köyhän ja maailman ylenkatsoman morsiamensa. Pian tulevat vieraat taivaasta katselemaan morsiamen kauneutta ja koreutta. Pian pääsevät morsiamen piijat hyppäämään ja tanssimaan kultalattian päällä, ja pitämään Karitsan häitä iankaikkisesti. Mutta koirat ja velhot ovat ulkona. Amen.

Alkuperäinen / Mikrofilmi Uppsalan yliopistonkirjasto /

Minulla on halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen puolesta, mutta minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja ottaa minut vangiksi synnin laissa, joka sotii minun mieleni lakia vastaan. Room. 7: 22 - 23.

Tässä paikassa puhuu pyhä Paavali omasta koettelemuksesta siitä sodasta, joka on hänellä lihan kanssa. Hänellä oli halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen puolesta. Hän olisi tahtonut tulla vapaaksi niistä kiusauksista ja niistä pahoista ajatuksista, joitten kanssa herännyt ihminen taistelee. Mutta ei hän päässyt niistä vapaaksi, vaikka hänellä oli halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen puolesta.

Sisällisen ihmisen puolesta tahtoi hän elää Jumalan lain jälkeen ja täyttää sen. Mutta se toinen laki, joka oli hänen jäsenissänsä, nimittäin synti, teki aina vastuksen ja sodan mielen lakia vastaan, ja otti hänet vangiksi synnin laissa. Sen tähden tunsu hän omasta koettelemuksesta, ettei Jumalan laki tullut häneltä täytetyksi. Hänen täytyi aina olla lain rikkojana, vaikka hänellä oli halu Jumalan lakiin sisällisen ihmisen puolesta.

Ja kuka on se herännyt ihminen, joka ei ole koetellut sitä samaa, kuin pyhä Paavali tässä on koetellut? Nimittäin se koettelemus, että olisi halu täyttää Jumalan laki. Olisi halu päästä vapaaksi niistä pahoista ajatuksista ja niistä pahoista himoista, jotka kiusaavat heränneitä yötä ja päivää. Mutta herännyt ihminen tuntee, ettei hän jaksa niitä pahoja ajatuksia voittaa, vaikka halu olisi tulla niin puhtaaksi, ettei olisi enää niitä

pahoja ajatuksia ollenkaan. Sillä se toinen laki, eli synti, jonka myös pyhä Paavali tunsu jäsenissänsä, sotii aina mielen lakia vastaan ja ottaa vangiksi synnin laissa, niin että heränneellä ihmisellä ei ole enää valta niin kuolettaa vanhan Aatamin liikutuksia, että hän pääsisi kaikista kiusauksista vapaaksi, ehkä hänellä on Jumalan armon kautta voima sotia kiusauksia vastaan, etteivät ne pahat ajatukset, eivätkä ne pahat himot ja halut, joita hän tuntee tykönsä, pääsisi hallitsemaan ja ehdolliisiin synteihin saattamaan.

Mutta moni ottaa ja selittää noita Paavalin sanoja nurin. Paavali on nimittäin puhunut roomalaisten 7. ja 8. luvussa omasta koettelemuksesta. Mutta armonvargaat ovat sanoneet, ettei Paavali ole siinä paikassa puhunut niitten tilaisuudesta, jotka ovat armoitetut, vaan niitten sieluin tilaisuutta hän on muka maalannut, jotka vielä ovat lain alla. Nämä armonvargaat seisovat siis sen päälle, että kaikki mitä Paavali on puhunut roomalaisten 7. ja 8. luvussa, se kuuluu niille, jotka ovat lain alla, mutta ei armoitetuille.

Lähde- ja arkistotieto puuttuu / Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

“Minä tahdon väärille opettaa sinun tiesi, että syntiset tykösi palajaisivat”.

Tämän lupauksen teki Daavid ahdistuksessansa, ennenkuin hän oli saanut vakuutuksen syntein anteeksisaamisesta. Me kuulemme siitä, että kaikille katuvaisille on sama velvollisuus päälle pantu, että heidän pitää väärille opettaman Jumalan teitä, vaikka ei olisi vielä itsellensä yhtään vakuutusta annettu syntein anteeksisaamisesta. Mutta paatuneet ei ota neuvoa vastaan, vaikka itse Jumala taivaasta tulisi heitä neuvomaan, sillä ylpeyden perkele on niin suuri, ettei hän alene, ennenkuin nahka kuumenee. Kuitenkin on se niinhyvin katuvaisen kuin kristitynkin velvollisuus opettaa väärille Jumalan teitä, niinkuin Daavid teki päätöksen, koska hän oli katumuksessa, ennenkuin hän oli saanut vakuutusta syntein anteeksisaamisesta. Hän teki päätöksen: “Minä tahdon väärille opettaa sinun tiesi, että syntiset tykösi palajaisivat”. Ps. 51.

Mutta ei suruttomat viitsi näitä Daavidin sanoja kuulla, sillä he sanovat: “Itsekullakin on tekemistä itsestään, pitköön kukin vaarin itsestään, emme tarvitse kenenkään opetusta, kyllä me näemme itse kirjasta kuinka autuaaksi tullaan.” Jos Daavid tekee katumuksessansa sellaisen päätöksen: “Minä tahdon väärille opettaa Sinun tiesi, että syntiset tykösi palajaisivat,” niin sanovat ne väärät: “Daavid on itse huora ja murhaaja, ei hänen tarvitse tulla väärää neuvomaan eli opettamaan, Daavidilla on itsestänsä tekemistä.” Jos Mooses tahtoo riidan asettaa, niin sanoo se vä-

rä: ”Kuka sinun asetti tuomariksi meidän päällemme?” Jos rikas mies helvetistä tahtois tulla veljiänsä neuvomaan ja varottamaan, niin he vastaisivat varmaankin: ”Itse olet helvetissä ja tulet meitä neuvomaan.” Niin suurellisia ja ylpeitä ovat ne väärät, etteivät he salli kenenkään heitä opettaa, sillä he luulevat parhaiten tietävänsä, mistä menee tie taivaaseen, vaikka ovat juoksemasa päätänsä myöten helvettiin.

Mutta katuvaiset kuitenkin tuntevat sen tarpeelliseksi, mitä Daavid sanoi: “Minä tahdon väärille opettaa sinun tiesi, että syntiset tykösi palajaisivat.” Hän tuns tunnossaan sen tarpeelliseksi, että hänen pitäisi väärille opettaa Jumalan tie, joko he ottavat sen vastaan tai ei. Ja tämä Daavidin tunto oli oikea tunto, että hänen piti opettaa Jumalan tie väärille, joko he sen kuulevat tai ei. Mutta tämä opettaminen pitää tapahtua ei ainoastaan siinä mielessä, että hän vapahtaa tuntonsa ja jättää siihen, vaan siinä mielessä pitää hänen opettaa Jumalan tietä väärille, että hän vapahtaisi toisen sielun, eli voittaisi syntisen sielun taivaan valtakuntaan.

Me tiedämme, että siinä on suuri vaikeus katuvaisilla ja kristityillä, kun heidän pitää opettaa väärille Jumalan tietä, sillä väärät ei ota vastaan opetusta, vaikka itse Jumala taivaasta tulisi heitä opettamaan, niinkauvan kuin he ovat siinä paatumuksessa, jossa nyt ovat. Mutta sittenkin pitää heitä opettaman niinkauvan kuin armonaikaa on, etteivät he tulisi iankaikkisuudessa kantamaan, ettei heitä ole neuvottu ja opetettu. Sillä Vapahtaja itse opetti kaikkia ja sanoi opetuslapsillensa: ”Menkää kaikkeen

maailmaan ja opettakaa kaikkia kansoja, ja kastakaa heitä nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen.” Mutta Hän otti myös Juudaksen kouluun, vaikka tiesi, ettei hänestä tule mitään, ettei olisi hänelläkään mitään soimaamista iankaikisuudessa. Niin myös te katuvaiset ja armoitetut sielut, koska te näette suruttomien ja paatuneitten eksyvän väärälle tielle, jossa he surkeasti hukkuvat, älkää sittenkään väsykö, vaikka teidän työnnö ja vaivanne näyttää hukkaan menevän. Sillä kuka tietää, mitä teidän sananne vaikuttavat vielä kuolemanne jälkeen, sillä ette ole heitä kauvan opettamassa, ennenkuin teille valmistetaan vuode maan povessa, jossa väsyneet luut saavat levätä siihen asti kun aurinko nousee. Älkää sanoko itsellenne, ei se maksa vaivaa puhua niille, jotka ovat paatuneet. Mistä te tiedätte, missä paikassa ja millä ajalla teidän puheenne vaikuttavat?

Taivaan valtakunta on perheen isännän vertainen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa ja meni pois, söi ja nukkui yöllä ja päivällä ja siemen puhkesi ulos ja kasvoi silloin kuin ei hän tieninytkään. Mark. 4: 26. Sillä maa kasvoi itsestensä hedelmän, ensin oraksen, sitten tähkämpään ja niin täyden jyvän tähkämpäässä. Nyt on tämä maa, niinkuin te itse näette, kasvanut ensin oraksen, ja kaikki orjantappurat ovat myös kasvaneet niin paljon, että tuskin orasta näkyy pellossa. Mutta siementen Herralla oli silloin jo toivo, että tässä pellossa valmistuu joku nisunjyväkin. Onko hänen toivonsa mennyt hukkaan? Minä arvelen, ettei ole kylväjän vaiva peräti hukkaan mennyt, vaikka nämä siemenet,

jotka ensin kylvettiin, olivat hitaat itämään. Vaikka ohdakkeet seisoivat kuin kuusimetsä pellossa, vaikka aurinko harvoin pääsi paistamaan pellon päälle, niin kumminkin rupesi maa kantamaan itsestään tähkämpäitä ja viimein täyden jyvän tähkämpäässä. Ja me toivomme, että Herra on jo saanut koota muutamia nisunjyviä aittaansa. Näette siis, ettei ole teidän vallassanne päättää, mitä siemen vaikuttaa maassa, millä ajalla se itää ja milloin tulee valmiiksi.

Mutta nyt seisovat ohdakkeet niinkuin rangat pellossa. Ilmankin ovat elomiehet niitä vasiten jättäneet tulevaksi vuodeksi, jolloin he kääntävät maata ja alanen puoli kääntyy ylös, silloin joutuvat nämä rangat maan alle ja siellä mätänevät, mutta nisunjyvät kootaan Hänen aittaansa. Orjantappurat ja ohdakkeet saavat kuulla, mitä Herra sanoo profeetta Esaiaksen kautta: “O jos minä pääsisin sotimaan heidän kansansa, niin minä polttaisin heidät kaikki tyyni”. Kuuletteko nyt orjantappurat ja ohdakkeet, mikä tuomio teitä odottaa? Herra aikoo sotia teidän kanssanne ja polttaa teidät.

Koska nyt vihollinen on kylvänyt ohdakkeita nisujen sekaan, tahtoisivat palvelijat temmata ne ylös, mutta Herra sanoo: “Sallikaa molempain kasvaa elon aikaan asti. Ja elon aikana sanon minä elomiehille: Kootkaa ensin ohdakkeet ja sitokaa lyhteisiin poltettaa, mutta nisut kootkaa minun aittaani.” Tässä kuulevat taas ohdakkeet, mikä tuomio heille tulee, mutta ei ne raukat usko, että heidät poltetaan, vaan he luulevat, että heidät myös kootaan aittaan. Mutta älkää luulko ohdakkeet, että teidät kootaan ait-

taan. Te seisotte nyt täällä pellossa niin kuin rangat, ja jokainen teidät erottaa pellostani eli nisuista, ettei siemenetkään ohdakkeista tule aittaani kootuiksi.

Mutta täällä on yksi ruoho, joka on nisun kaltainen. Ensiksi kun se nousee ylös maasta, on vaikea erottaa sitä oraasta, mutta kun se täydeksi tulee, on siinä tyhjä kuori. Ja niin vähän ruokaa siinä on, ettei maksa vaivaa ruveta sitä riiehessä pitämään. Se sama ruoho, joka on näöltään nisun kaltainen, kasvaa pellon pyörtänöllä ja niitetään eläinten ruuaksi. Mutta se on vahingollinen ruoho, jos se pääsee pellossa juurtumaan, sillä on pitkät juuret ja näyttää ensin maasta nousemista oikealta oraalta, mutta tähtäpäällä on tyhjä kuori. Sentähden sen ruohon siemenet putoavat ruumenien sekaan, kun ihmiset ovat riittä perkaamassa.

Meidän pitäisi nyt katsella toista osaa Daavidin katumuksessa, kun hän sanoo Ps.51:19: "Ne uhrit, jotka Jumalalle kelpaavat, ovat murheellinen henki, ahdistettua ja särjettyä sydäntä et sinä Jumala hyljää". Tässä kuulevat katuvaist sie-lut, joilla on murheellinen henki ja ahdistettu ja särjetty sydän, mikä uhri Herralle kelpaa. Ei Daavidikaan tuntenut muuta Herralle kelpavaa, kuin murheellisen hengen ja ahdistetun sydämen, eivätkä muuta katuvaist voi muuta lahjaa Herralle tuoda kuin tämän. Sillä jos he toisivat Herralle muuta hyvää, niinkuin esimerkiksi hartautta, niin se ei ole pysyväistä, tai jos he toisivat hyviä töitä, niin ne ei ole mitään muuta, kuin mitä he ovat velvolliset tekemään.

Kun profeetta Esaias sanoi kuningas Hiskialle: "Toimita talosi, sillä sinun pi-

tää kuoleman", niin tunsikin kuningas Hiskia, ettei hän ollutkaan valmis kuolemaan, vaikka hän oli mielestään uskollisesti palvellut Jumalaa, eikä hän sen vuoksi tohtinut kuolla, sillä hän oli vielä osaton Jumalan armosta, vaikka rukoili hartaasti ja muistutti rukouksissaan Jumalaa, kuinka hän oli ollut kiivas Jumalan puolesta puhdistamaan Jumalan templiä ja laittamaan oikeaa jumalanpalvelusta lain jälkeen. Ei kuitenkaan tämä hyvyys vielä riittänyt antamaan hänelle hyvää omaatuntoa ja rohkeutta kuolemaa vastaan. Mutta hänen sydämeellisen rukouksensa tähden lisäsi Herra hänelle armonaikaa, että hän saattaisi paremmin valmistaa itsensä kuolemaa vastaan. Älkää te suruttomat ajatelko, että Herra teillekin niin tekee kuin tälle kuningas Hiskialle, joka oli kaikesta sydämeestä palvellut Jumalaa. Hän oli kokenut toimittaa kaikki mitä ulkonaiseen jumalanpalvelukseen tulee.

Mutta milloinkaan suruttomat ovat kaikesta sydämeestä Jumalaa palvelleet, että Jumala sentähden kuulisi heidän rukouksensa, kun he kuoleman hädässä huutavat Herraa avuksensa ja rukoilevat, että hän vielä säästäisi heitä ja lisäisi heille armonaikaa? Tämä armo tapahtui ainoastaan kuningas Hiskialle, joka tosin oli kaikesta sydämeestä palvellut Jumalaa. Mutta ei vielä riittänyt hänenkään hyvyytensä ja rakkautensa siihen, että olisi voinut ilolla kuolla. Kun ei ollut elävä usko niin kuolema peljätti häntä. Sentähden hän tarvitsi vielä lisää armonaikaa.

Kuinka nyt suruttomat saattavat toivoa, että heille lisättäisiin armonaikaa, jotka palvelevat rietasta kaikesta sydä-

mestä elinaikansa ja vasta kuoleman hädässä rukoilevat Jumalaa, niinkuin se katumaton ryöväri, vaikka ei tosin kaikki suruttomat rukoile Jumalaa, vaikka makaavat tautivuoteessa ja ovat kohta menemässä iankaikkisuuteen. Muutamat vielä houraavat ja kiroavat tautivuoteella ja käskevät monta tuhatta perkelettä tulla noutamaan heidän sieluansa.

Taitaa tässäkin olla semmoisia, jotka niin kauvan palvelevat rietasta ja maailmaa, että he viimein saavat kirotta itsensä ja lapsiansa kuolinvuoteella. Tässä istuu monta onnetonta sielua, jotka eivät ole ottaneet vaaria tästä lyhyestä ja kalliista armonajasta, jotka eivät ole seuranneet Jeesusta yrttitarhasta Golgatan mäelle. Tässä on monta, jotka ovat nauraneet, kun Jeesuksen opetuslapset ovat itkeneet. Tässä on monta, jotka ovat kirouksella vastanneet siunauksen ja pilkalla totuuden; he raukat saavat kerran nähdä ketä he pistäneet ovat. Tässä on myös monta, jotka eivät ole vastustaneet totuutta, vaan ei ole heille itselleen kuitenkaan totuus tullut sydämeen; sentähden heidän täytyy kuolinvuoteella tuomita itsensä helvettiin.

On myös niitäkin, jotka ovat kaikesta sydäimestä kokeneet palvella Jumalaa, mutta eivät sittenkään ole valmiit kuolemaan. Heidän täytyy ruveta rukoilemaan Jumalaa, että hän lisäisi heille armonaikaa, niinkuin tekivät kuningas Hiskia ja se palvelija, joka oli velkaa kymmenentuhatta leiviskää; hän rukoili: "Herra, ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa." Tässä paikassa on maalattu niiden sielujen tila, jotka ovat kyllä heränneet, niin että

tuntevat velkansa, mutta eivät ole päässeet armontilaan, vaan tahtovat omalla parannuksella kelvata Jumalalle, niinkuin Paavali kirjoittaa: "Muutamat eivät ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan tahtovat omaa vanhurskautta rakentaa." He eivät ole valmiita kuolemaan, ja semmoiset eivät rukoile tautivuoteella niinkuin Elias, Israel ja Topias, että Herra korjaisi pian heidän sielunsa iankaikkisiin majoihin, vaan he rukoilevat niinkuin Hiskia, että Herra lisäisi vielä armonaikaa, ja sanovat: "Herra ole kärsivällinen minun kanssani ja minä tahdon kaikki maksaa".

Mutta älä veikkonen henki puhu maksusta mitään, vaan lankea Herran jalkain juureen ja sano niinkuin tuhlaajapoika: "Isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole mahdollinen sinun lapseksesi kutsuttua, vaan anna minun olla, niinkuin yksi sinun huonoimmista palvelijoistasi". Tässä rukouksessa ei ole kysymystä maksusta, vaan armosta.

Ja minä kehotan kaikkia heränneitä sieluja, jotka vielä taistelevat oman vanhurskauden kanssa ja epäilevät Jumalan armosta, että he nyt pian lankeisivat Herran jalkain juureen ja konttaisivat armoistuimen eteen, se on Jeesuksen ristin juureen, että joku pisara kalliista sovintoverestä tipahtaisi heidän päällensä, ennenkuin Jeesus kuolee. Nyt on kukatiesi viimeiset pisarat tippumassa hänen haavoistansa, nyt ovat kukatiesi viimeiset armon sanat kuulumassa kuolevaisen Vanhimman suusta, joka kutsuu tykönsä murheellisia, epäileväisiä, työtätekeväisiä ja raskautettuja sieluja, joitten hengen edestä

hän on sotinut ja verta hikoillut. Nyt ovat kukatiesi viimeiset silmänräpäykset; kiiruhtakaa ja rientäkää nyt pian katuvaiset ja epäileväiset sielut korjamaan Jumalan Karitsan verta, ennenkuin viimeiset pisarat hänen verestänsä maahan hukkaan vuotavat.

Ja sinä murheellinen Maria Magdalena, joka olet seisomassa ristin kohdalla, muista kuolevaisen Vanhimman viimeiset sanat, kun hän sanoi katuvaiselle ryövärille: "Totisesti sanon minä sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa". Kummarra polvesi Jeesuksen ristin juureen sinä kuolevainen matkamies, joka olet lähtemässä tästä maasta iankaikkisiin majoihin, ja sano niinkuin katuvainen ryöväri: "Herra muista minua, koska tulet valtakuntaasi." Pian tämä¹ armon aika loppuu. Pian tulevat vieraat taivaasta noutamaan omiansa pois tästä surun laaksosta. Pian tulee Herra Jeesus murheellisia opetuslapsia siirtämään uuteen Jerusalemiin. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat maan päällä.

Pysykää siis vahvana loppuun asti teidän kalleimmassa uskossanne, te armoitetut sielut. Älkääkä lakatko uskosta, rukoilemasta ja kilvoittelemasta siihen asti, että se suuri Voitonsankari nostaa teidät ylös maasta ja vapauttaa sielun tästä kuolevaisesta ruumiista, hyvien tietäen, että teidän sotimisenne aika on lyhykäinen ja loppuu pian. Jos vielä tämä olisi viimeinen kerta, kuin me olemme tässä armon ajassa yhdessä huoneessa, vissimmästi on jo moni vähän ajan perästä siirtynyt pois toiseen maailmaan, ennen kuin toiste kinkarit

pidetään. Mutta kilvoitelkaamme niin, että jos emme enää näe toisiamme tässä katoavaisessa maailmassa, me tulisimme yhteen iankaikkisuuden ihanalla rannalla. Amen.

Alkuperäinen (loppulehti) Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

Pääasiallinen lähde: Armonsanoma 1910, 145-154

¹ Alkuperäinen käsikirjoitus alkaa tästä

Tulkaat, te pakanat, ja kuulkaat! Kansat ottakaat vaari. Maa kuulkaan ja mitä siinä on, maan piiri ja kaikki, mitä siinä syntyy! Sillä Herra on vihainen kaikille pakanoille, ja on närkästynyt kaikelle heidän joukollensa. Hän on heitä kiroava, ja antaa teurastaa heitä. Jes. 34: 1, 2

Tässä kuulevat nyt pakanat, että Herra on vihainen heille ja kaikelle heidän joukollensa. Mutta pakanat eivät usko, että Jumala on heille vihainen, vaan he luulevat, että Jumala on heille armollinen, vaikka he kuinka pilkkaisivat häntä jumalattomalla elämällensä. "Mutta kristityille on Jumala vihainen," niin luulevat pakanat. Koska pakanat ei tunne Jumalaa, niin luulevat he, että kristityt ovat Jumalan ja ihmisten viholliset. Pakanat tuntevat osittain, että he vihaavat kristityitä, ja päättävät niin muodoin omasta koettelemuksesta, että Jumala on vihainen kristityille, koska pakanat vihaavat kristityitä.

Ja me olemme myös nähneet sen, että pakanain jumala on suuttunut kristityille, sillä pakanain jumala asuu alimmaisessa taivaassa, ja siellä hänen henkensä vaikuttaa pakanain lihassa ja veressä juopumuksen, kirouksen, ahneuden, haureuden, koreuden, vihan, eripuraisuuden. Ja nämä kaikki ovat sen jumalan vaikutukset, joka asuu alimmaisessa taivaassa.

Mutta kuin pakanat eivät tunne Jumalan Hengen vaikutuksia, vaan ainoastansa sen alimmaisesta jumalan vaikutuksista he tuntevat heidän lihassansa, niin luulevat pakanat, että nämä alimmaisesta jumalan hengen vaikutukset pakanain

lihassa ja veressä ovat oikean Jumalan hengen vaikutuksia. Koska esimerkiksi pakanat tuntevat vihan vaikutukset lihassansa, luulevat he, että se on Totuuden Henki, joka niin vaikuttaa. Vihan vaikutukset tulevat siis ulos totuuden varjon alla. Ja koska siis pakana suuttuu, alkaa hän kiroamaan ja torumaan, ja vihassa haukkumaan lähimmäistensä. Hän oksentaa ulos sappensa kristittyin päälle ja sanoo: "Tämä on Jumalan totuus," sillä viha on niin hänen tunnossansa, niin kuin se olisi Jumalan Henki. Mutta se on perkeleen henki.

Pakanat tuntevat kyllä huoruuden vaikutuksia lihassa. Ja koska he tuntevat niitä huoruuden vaikutuksia lihassansa, luulevat he, että se on rakkauden henki, joka niin vaikuttaa. Ja sen tähden muuttuu huoruus rakkaudeksi pakanain tunnossa. Viha muuttuu totuudeksi pakanain tunnossa. Pirun paska muuttuu lääkitykseksi pakanain tunnossa. Koreus muuttuu ruumiin suojaaksi pakanain tunnossa. Tämä itsepetollisuus tulee siitä, että rietas on kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he näkevät Jumalan helvetissä ja perkeleen taivaassa. Mitä rietas vaikuttaa heidän lihassansa, se tuntuu niin kuin Jumalan Henki olisi sen vaikuttanut.

Koska siis pakanat pilkkaavat kristityitä, niin luulevat he, että Jumala kansa pilkkaa heitä. Ja koska pakanat vihaavat kristityitä, niin luulevat pakanat, että Jumala kans vihaa niitä. Ja sen tähden on totisesti pakanoilla se usko, että Jumala on vihainen kristityille, mutta armollinen pakanoille. Meidän täytyy siis panna sen edellä mainitun profeetan Jesajan sanat pakanain silmään eteen:

“Kuulkaat, te pakanat! Herra on vihainen kaikille pakanoille. Hän on närkästynyt kaikelle heidän joukollensa. Hän on heitä kiroava, ja antaa teurastaa heitä.” Mutta nyt sanovat kaikki kastetut pakanat: “Se on mahdollista, että Jumala on vihainen pakanoille. Mutta ei täällä ole yksikään pakana. Me olemme kaikki kastetut kristityiksi. Ei sovi kristityitä haukkua pakanoiksi!”

Joo! Te olette kaikki kastetut kristityiksi, mutta ei sovi kristittyinä elää niin kuin pakanat. Jos ei sovi kristityitä haukkua pakanaiksi, niin ei sovi kristittyinä elää niin kuin pakanat. Miksi siis kristityt elävät niin kuin pakanat, ja pahemmin vielä kuin pakanat? Me tahtoisimme tietää, minkä tähden kristityt elävät pahemmin kuin pakanat. Nimittäin semmoiset kristityt, jotka ovat kastetut kristityiksi, eivätkä ole kastetut Pyhällä Hengellä ja tulella. Me puhumme semmoisista, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, ja huoraavat ja katsovat Jumalan sanaa ja sakramenttia ylen, ja kuitenkin kantavat kristityn nimen kasteesta saakka. Lienevätkö semmoiset oikeat kristityt, jotka sillä lailla elävät? Me rupeamme nyt kaipaamaan kristityn hedelmät semmoisilta, jotka ovat kasteesta saakka kantaneet kristityn nimen.

Missäs nyt ovat uskon hedelmät, te suukristityt, eli nimikristityt? Ilmankin nyt puu hedelmästä tutaan! Jos Jumala on vihainen niille kastamattomille pakanoille, niin ei se ole ihmeteltävä, sillä kastamattomat pakanat eivät ole parannuksen lupauksia tehneet. Eivät ne ole luvanneet luopua pois perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa. Eivätkä ne ole luvanneet rakastaa Jumalaa. Mutta

te kaikki, jotka olette tässä huoneessa, ja vielä nekin, jotka oven takana seisovat, te olette kaikki tehneet semmoisia lupauksia, että teidän pitää luopuman perkeleestä ja kaikesta hänen menostansa. Ja muutamat ovat vielä luvanneet rakastaa Jumalaa kaikesta sydäimestä, kaikesta mielestä ja voimasta.

Mutta ovatkos ne luopuneet Perkeleestä, jotka jaksavat vielä juoda ja kirotta, ja tapella? Ja rakastavatkos ne Jumalaa, jotka rakastavat huoria? Onkos niillä Jeesuksen vanhurskauden hame, jotka silkkihuoraksi kutsutaan? Jotka silkkihuivia kantavat ja verka-vaatteita, niin kuin rikas mies vaatetti itsensä purppuralla ja kalliilla liina-vaatteilla, ja putosi koreuden tähden helvettiin? Moni silkkihuora saa nyt syödä kynsiänsä sen tähden, että hän on nuorempana kantanut silkkihuivia, jotka ei ole muu kuin madon paskat, ja niiden kanssa koreillut siihen asti, että hän rupesi huoraamaan ja pirunpaskaa kaivamaan. Jos häntä soimataan huoruudesta, vastaa hän ylpeydellä: “En ole minä yksin siinä tilassa. Moni muu on huora, en ainoastansa minä!” Se nyt oli huoralle paras lohdutus, että niitä on paljon, jotka menevät helvettiin!

Ja sama autuuden perustus on juomarilla, että niitä on monta, jotka samaa kadotuksen tietä vaeltavat. Ilmankin on hauska helvetissä, koska ihmiset putoavat sinne, niin kuin rakeet putoilevat taivaasta kaljaman päälle. Jos Jumala on vihainen pakanoille, en usko minä, että hän on armollinen semmoisille kristityille, jotka kiroavat, tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Ja semmoisia täällä on, juuri semmoisia kristityitä, jotka

ovat kastetut kristityksi ja ovat kristityn nimen kantaneet kasteesta saakka. Ja entiset papit ovat semmoisille saarnanneet: "Rakkaat kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät!" Ovatkopa juomarit ja viinaporvarit koskaan moittineet, että heitä kristityksi on kutsuttu? Ovatkopa huorat ja varkaat moittineet, että pappi heille sanoi: "Rakkaat Jeesuksen ystävät!" Eivät suinkaan huorat eivätkä varkaat, eivätkä juomarit ole moittineet sitä, että heitä on kristityksi nimitetty. En tiedä, mitä he nyt tekevät. Tahtovatko nyt omistaa kristityn nimen, koska he ovat tulleet tuntemaan, ettei ole niin helppo kristityksi tulla kuin armonvarkaat luulevat.

Armonvarkaat ovat semmoiset, jotka ilman katumusta, ilman parannusta, ilman kääntymystä ja ilman uutta syntymistä omistavat itsellensä kristityn nimen. Semmoiset kutsuttiin Vanhassa Testamentissa äpäriksi. Me tiedämme, että äpärit rääkkyvät kuin lapset. Mutta juutalaiset eivät tahtoneet omistaa tätä nimeä, vaikka kohta kaikki profeetat haukkuvat heitä äpäriksi. Mutta he sanoivat Vapahtajalle: "Emme ole äpärit." Ja vielä Uudessa Testamentissa tahtovat äpärit sanoa niin kuin juutalaiset: "Emme ole äpärit."

Tässä maakunnassa kutsutaan erinomattain semmoiset äpäriksi, joita vanha ihminen on surmannut varsin syntymisen jälkeen. Semmoiset huoran tappamat lapset kutsutaan äpäriksi, ja niiden sanotaan kaipaavan kastetta ja kristityn nimeä. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata kristityn nimeä niille antaa. Mutta manalaiset pitävät äpäroitä kristittyinä.

Ja tässä on muutamia semmoisia, joita profeetat ennen maailmassa ovat äpäriksi haukkuneet. Ne ovat semmoiset armonvarkaat, jotka ovat vähäsen heränneet ja vähäsen armosta tunteet, ja siitä ovat varastaneet itsellensä lapsen oikeutta. Mutta vanha ihminen on päässyt uuden ihmisen alkua tappaamaan, ja nyt niillä on vahva usko niin kuin pahta. Kukatiesi, kestäneeköhän heidän uskonsa kuolemassa?

Ja koska semmoiset armonvarkaat eivät sovi kristittyin kanssa, niin siitä me tiedämme vakaisesti, että ne ovat äpärit. Aabrahamin poika Ismael oli äpäri, sillä hän oli syntynyt lihan jälkeen jalkavaimosta. Ja tämä äpäri ei saattanut sopia Iisakin kanssa, joka oli perillinen. Sen näki Aabrahamin vaimo Saara, ja sen tähden sanoi hän Aabrahamille: "Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä hänen ei pidä perimän vapaan kanssa!" Paavali kirjoittaa äpäristä: "Niin kuin silloin se, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin vielä nytkin tapahtuu", sanoo Paavali. Ja koskapa äpäri sopii sen kanssa, jolla on lapsen oikeus?

Kuka nyt on äpäri? Niin kuin se, joka on lihan jälkeen syntynyt, vihaa sitä, kuin hengen jälkeen on; joka ei sovi kristittyin kanssa, vaikka hän kristityn uskon kantaa; semmoinen nyt on äpäri. Hän tunnustaa itsensä kristityksi ja ei sovi kristittyin kanssa, niin kuin ne juutalaiset, jotka uskoivat Jeesuksen päälle. Ne uskoivat kyllä, niin todistaa Johannes kahdeksannessa luvussa evankeliumissa. Mutta millainen oli tämä juutalaisten usko, koska heille tuli riita Kristuksen kanssa? Se oli ilman epäile-

mättä semmoinen usko, kuin armonvarkailla bruukaa olla, jotka sanovat uskovansa, mutta tinkaavat kristittyin kansa. He sanovat uskovansa Kristuksen päälle, mutta vihaavat kristityitä. Katso, niitten sieluja on rietas saanut oikein jauhoksi tehdä. Niitten sieluja on hän seulonut niin kuin nisuja. Semmoiset armonvarkaat eivät huomaa tällä puolella hautaa, kuinka nokkelasti vihollinen on pettänyt heitä. Mutta kyllä ne kerran huomaavat, mutta ylen hiljan. Kyllä silmät kerran avataan, koska ei näy muuta kuin tulta ja tulen liekkiä.

Me kertaamme vielä, mitä profeetta Jesaja kirjoittaa 34: 1, 2: "Tulkaat te pakanat ja kuulkaat, kansat ottakaat vaari, sillä Herra on vihainen kaikille pakanoille ja närkästynyt kaikelle heidän joukollensa. Hän on heitä kiroava ja antaa teurastaa heitä." Mutta pakanat eivät usko sitä, että Herra on heille vihainen, vaan pakanat luulevat, että kristityille on Jumala vihainen, mutta ei pakanoille. Jaksavatkos kristityt uskoa, että Jumala on heille armollinen?

Katuvaiset tuntevat, että Jumala on vihainen niin hyvin kuin hän armollinenkin on. Mutta kuin Jumalan lasten päällekkantaja alkaa kantamaan yötä ja päivää Jumalan lasten päälle, ettei lähde heidän katumuksestansa mitään, silloin tulee katuvaisille semmoinen pelko, ettei taida Jumala olla armollinen enää, koska riettaan kiusaukset eivät vähene, mutta tulevat raskaammaksi ja raskaammaksi, jota enemmän he kulkevat katumuksen tiellä. Silloin tulee myös katuvaisille sieluille semmoiset epäilykset ja väärät arvelukset, lieneekö tämä kristillisuus oikea, jossa niin paljon on riet-

taan kiusauksia ja niin paljon epäilyksiä ja niin raskas ristin kantaminen, ja niin suuri sota ja kilvoitus, että kaikki polvet rupeavat nääntymään.

Mutta koska me toisaalta katselemme entisten kristittyin koettelemuksia, esimerkiksi Davidin, Paavalin ja Lutheruksen, niin me löydämme, että niillä on olleet samankaltaiset koettelemukset ja samankaltaiset kiusaukset kuin meillä. Siitä saatamme päättää, että tämä kristillisuus on oikea, koska samankaltaiset koettelemukset seuraavat.

Usein olen minä mielessäni tutkinut tätä armonjärjestystä, jonka kautta heräys on tullut monelle, ja jonka kautta moni on tullut armon tilaan, ja moni on päässyt ilolla pois maailmasta lähtemään. Yhtä hyvin on rietas saanut välistä arvelemaan, lieneekö tämä kristillisuus oikea, koska siinä on niin paljon kiusauksia ja niin suuri sota, ja koko maailma tuomitsee tämän kristillisyyden vääräksi, villitykseksi ja hengelliseksi ylpeydeksi. Ja erinomattain armonvarkaat sanovat, että kristityt ovat lain alla.

Mutta kuin me katselemme Daavidin, Paavalin ja Lutheruksen koettelemuksia, jotka sopivat näitten kristittyin kanssa yhteen, niin me löydämme siinä yhden vahvan todistuksen sen päältä, että tämä evankeliumi, jonka me olemme saarnanneet, on oikea evankeliumi. Ja saatamme sanoa Paavalin kanssa: "Jos enkeli taivaasta tulisi saarnaamaan muuta evankeliumia kuin mitä me olemme saarnanneet, niin olkoon kirottu!"

Että kaikki pakanat, kaikki siveät ja kaikki armonvarkaat vihaavat kristityitä, se on toinen vahva tuntomerkki, että

tämä kristillisyyden on oikea. Ja kolmas vahva tuntomerkki on se, että ne harvat sielut, jotka tätä armonjärjestystä ovat seuranneet loppuun asti, ne ovat saattaneet ilolla ja riemulla ja suurella uskon rohkeudella pois lähteä maailmasta. Koska sitä vastaan kaikki vastustajat, jotka ovat tätä kristillisyyttä vastaan seisoneet, ovat menneet niin kuin häpeälliset koirat iankaikkisuuteen.

Siitä hedelmästä tuntekaa puuta, sillä Paavali kirjoittaa kristityille: "Jos meillä ainoastansa tässä maailmassa olisi turva Kristukseen, niin me olisimme viheliäisemmät kaikkia muita luontokappaleita." Mutta koko maailma saisi kyllä pilkata kristityitä ja sylkeä heidän päälleen, jos kristityillä ei olisi toivo paremmasta elämästä tämän vaivalloisen elämän perästä. Jumalan kiitos, katuvaisilla ja uskovaisilla on se autuaallinen toivo ja uskallus*, että he saavat kerran periä paremman maan ja paremman taivaan tämän elämän perästä, jos he jaksavat kilvoitella kalliimmassa uskossansa loppuun asti. Amen.

Alkuperäinen /Aunon kokoelma / SKHS Kansallisarkisto Helsinki /

(Pala pois koko vihkosta, aukko paikat täytetty päättelemällä siten, että 3 henkilöä täydensivät saarnan toisistaan riippumatta lähes sanatakkasti yhtäpitäväisesti.)

* Käsikirjoitus loppuu tähän. Loppulause lisätty, jotta saarnasta tulisi kokonainen.

Voi suruttomia Siionissa. Näin sanoo Herra profeetta Aamoksen kautta 6: 1.

Aamos on niitä pienempiä profeetoita, jotka eivät ole niin paljon kirjoittaneet, kuin isommat profeetat. Mutta he ovat kuitenkin saarnanneet juutalaisille totuuden ja varoittaneet suruttomia siitä tulevaisesta onnettomuudesta. Profeetta Aamos oli kiivas haukkumaan suruttomia. Mutta koska hän näki, etteivät suruttomat totelleet häntä, eivätkä tehneet parannusta, rupesi hän voivottelemaan heitä ja sanoi: "Voi suruttomia Siionissa!"

Siion merkitsee ensiksi sitä vuotta, jonka päälle Jerusalemin temppeli oli rakennettu. Ja sitten se merkitsee temppelinä ja seurakuntaa, joka siinä temppelessä oli. Minkäs tähden profeetta Aamos voivottelee suruttomia Siionissa? Sen tähden, että he olivat senkaltaisessa seurakunnassa, jossa Jumalan sanaa oli jo monta ajastaikaa saarnattu. Eivät suruttomat Siionissa ole niin kuin kastamattomat pakanat, jotka eivät ole Jumalan sanaa kuulleet, vaan suruttomat Siionissa ovat Jumalan sanaa kuulleet. Heidät on opetettu kirjalle. Heillä on siis parempi tieto, kuin kastamattomilla pakanoilla, jotka eivät ole Jumalan sanaa kuulleet. Sen tähden on suruttomilla Siionissa suurempi edesvastaus, kuin villipakanoilla, jotka eivät tiedä Jumalasta mitään. Sen suuren vaaran tähden voivottelee profeetta Aamos niitä ja sanoo: "Voi suruttomia Siionissa!"

Pitääkös meidän voivotteleman niitä raukkoja, jotka nyt ovat suruttomat Siionissa? Vai pitääkös meidän kiittämän

heitä onnellisiksi, ettei heillä ole niin raskas elämä, kuin heränneillä ja kristityillä, jotka usein ovat hädässä ja ahdistuksessa. Suruttomilla on hauska elämä tässä maailmassa, jotka juovat ja koreita kantavat ja huoraavat. Niillä on totisesti hauskaa niin kauan, kuin tämä ilo kestää. Mutta pian loppuu heidän ilonsa. Pian puuttuu tämä ilo ja tämä hauska elämä. Pian muuttuu heidän ilonsa murheeksi, koska suolet rupeavat hoikkumaan ja lapset alkavat parkumaan. Silloin ei ole suruttomilla hauska tässä maailmassa. Ja koska kuolema tulee, niin ei ole turvaa taivaaseen eikä maailmaan, mutta heidän täytyy kääntää toivonsa helvettiin. Ja sinne on keino¹ kaikilla suruttomilla, jotka eivät tee parannusta armonajassa.

Herra sanoo myös kansalle sen saman profeetan Aamoksen kautta: "Neitsyt Israel on langennut niin, ettei hän voi enää nousta ylös. Hänet on kukistettu maahan, eikä kenkään häntä auta ylös." Tässä kuulevat nyt kaikki, jotka ovat armosta pois langenneet ja menneet suruttomuuteen. He kuulevat nyt, kuinka syvään kuoppaan he ovat langenneet. He ovat niin langenneet, etteivät he voi enää nousta ylös. Ja mistä semmoisille langenneille tulisi se voima, että he jaksaisivat ylösnousta, koska heillä itsellä ei ole haluakaan ylösnousta? Ja se on vielä pahempi, kun Herra sanoo, että neitsyt Israel on kukistettu maahan, eikä kenkään auta häntä ylös.

Ja kukapa jaksaa häntä ylös nostaa, koska hän on niin kankeaksi tullut, että hän on tantistunut, eikä liiku enempää kuin puu ja kanto? Mutta tämä neitsyt luottaa ilmankin siihen, mitä Salomo on

kirjoittanut: "Jos vanhurskas lankeaa seitsemän kertaa, niin hän nousee ylös jälleen." Pankaa vielä lisäksi "päiväsä", niin tulee nouseminen hopusti ja ilman vaivaa. Niin kuin langenneet nyt ovat, eivät he voi nousta ylös yhden lankeamisen jälkeen, jopa sitten, jos seitsemän kertaa olisivat langenneet.

Niille suruttomille ja armosta pois langenneille sanoo Herra sen saman profeetan Aamoksen kautta: "He vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja kauhistuvat sitä, joka heitä oikein opettaa." Tämä asia on suruttomien oikea tuntomerkki, että he vihaavat niitä, jotka oikein opettavat, mutta sitä ne eivät vihaa, joka opettaa heitä juomaan, kiroamaan ja huoraamaan ja koreita kantaamaan. Semmoisia suruttomat enemmän rakastavat, kuin omaa vanhinta. Ja se on totinen sana, että suruttomat lapset tällä ajalla enemmän rakastavat huoria ja huorimiehiä, kuin vanhempiansa.

Herra sanoo myös epäuskon vangeille Aamoksen suun kautta: "Etsikää Herraa, niin te saatte elää." Tässä panee Herra etsimisen päälle. Ei nimittäin Jumala saata väkisin temmata epäuskon vankia kadotuksen kuopasta, vaan hän tahtoo, että ihmisen pitää jotakin vuovaaman oman sielunsa ylösrakennukseksi. Vaikka ei uskon saata itseänsä auttaa, saattaa hän kuitenkin omanvanhurskauden voimalla sotia vastaan, koska Jumala sanansa ja sakramenttien kautta tarjoaa hänelle armonsa.

Niin kuin tässäkin seurakunnassa on paljon niitä, jotka katsovat ylen Jumalan sanaa ja armonvälikkappaleita. Vaikka he sanovat itsensä mahdolltomaksi käymään Herran ehtoollisella. Onkos se oi-

kea mahdollisuus, joka panee muutamia ylenkatsomaan Jumalan sanaa ja Herran ehtoollista? Ei se ole mahdollisuus, mutta ylpeys, joka estää heitä etsimästä Herraa. Sen tähden sanoo hän: "Etsikää Herraa, niin te saatte elää." Ja minä uskon, että Herra kuulee niiden huokaukset, jotka huutavat ja kolkuttavat armon oven päälle siihen asti, että ovenvartija kuulee.

Herra sanoo myös kristityille sen saman Aamoksen suun kautta viimeisessä luvussa: "Katso, se aika tulee, sanoo Herra, että yhtä haavaa kynnetään ja niitetään. Ja yhtä haavaa viinamarjat sotketaan ja kylvetään, ja vuoret makeata viinaa tiukkuvat, ja kaikki mäet ovat hedelmälliset."

Nämä merkilliset sanat kuuluvat niille, jotka uskollisesti tekevät työtä Herran viinamäessä, että viimeisinä aikoina tulee niin hoppu kaikille työntekijöille Herran viinamäessä, että he heräävät uneliaisuudestaan ja armoitetaan yhtä haavaa, ja että suurempi hartaus tulee, koska kuoleman enkeli tulee leikkaamaan viinapuun oksat maan päältä.

Silloin vuoret makeata viinaa tiukkuvat. Se on: Kovatkin sydämet sulavat. Ja kaikki mäet pitää hedelmällisiksi tuleman. Se on: Niidenkin, joidenka sydän on kovanlainen ollut, niin kuin mäki, pitää silloin hedelmän kantaman. Nimitään niiden sydämet, jotka ovat oikein heränneet, pitää kuoleman edellä sulaan ja makeata viinaa edestuoiman.

Mutta se ei tule niille, jotka vasta kuolinvuoteella heräävät. Vaan niille se kuuluu, jotka ovat oikein heränneet ja katumuksen murheessa ovat. Ja niillä on suuri halu autuaaksi tulla. Niille se

suuri armo tapahtuu, että yhtä haavaa viinamarjat sotketaan ja kylvetään. Yhtä haavaa kynnetään ja niitetään. Sydämen särkyminen ja elävä usko tulevat yhtä haavaa.

Katsokaa nyt, te harvat sielut, jotka olette totisella sydämellä alkaneet seuraamaan Kristuksen verisiä askeleita siinä autuaallisessa toivossa, että te pääsisitte pian tästä vaivalloisuudesta pois. Teidän työnne ja vaivanne ei pidä turha oleman, jos te vielä tämän viimeisen puolineljänneksen jaksatte katkaista.

Pian tulee se suuri Viinamäen Rakentaja panemaan punaisia viinamarjoja viinakuurnaan, ja hän pusertaa niitä, että se makea viina, joka niissä on, rupeaa ylitsevuotamaan. Silloin vuoretkin rupeavat makeata viinaa tiukkumaan, ja mäetkin tulevat hedelmälliseksi. Silloin kaikki vieraat iloitsevat Karitsan häissä, ja rammatt hyppäävät niin kuin peurat, koska se suuri enkeleitten joukko ja sata neljä viidettä kymmentä tuhatta veisaavat uutta virttä. Amen, halleluja!

Alkuperäinen (mikrofilmi) / Uppsalan yliopistonkirjasto /

¹ keino (lapinkieltä) = tie

Mutta he vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja sitä he kauhistuvat, joka oikein opettaa.

Aamos 5: 10.

Tämä profeetta Aamoksen kirjoitus sopii hyvin tämänaikaisille suruttomille, jotka vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa. Sama luonto on tämänaikaisilla juutalaisilla, kuin niillä entisillä, jotka vihasivat profetoita. Koska nimittäin profeetta Aamos nuhteli senaikaisia suruttomia heidän jumalattoman elämänsä tähden, niin he rupesivat vihaamaan häntä.

Niin tapahtuu vielä nytkin. Koska joku kristitty tahtoo nuhdella suruttomia synnistä, alkavat he vihaamaan sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja kauhistuvat sitä, joka oikein opettaa. Meidän Vapahtajamme panee suruttomille yhden tuntomerkin, josta heitä hyvin tunnetaan. Nimittäin semmoisen tuntomerkin, että he vihaavat ja vainoavat Jeesuksen opetuslapsia ja pieksevät heitä synagoogissansa. Niin kuin myös tämänaikaiset suruttomat tekevät kristityille. Muutamat vetävät kristityitä ulos rukoushuoneesta, sillä se rietas henki, joka suruttomissa vaikuttaa, ei kärsi Jumalan Hengen vaikutuksia. Jos Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden, niin suuttuu rietas ja vaikuttaa vihaa suruttomien sydämessä. Mutta heidän pahuutensa tekee heitä sokeaksi, etteivät he tunne, että heillä on viha sydämessä.

Nyt on saarnattu suruttomille parannusta monta ajastaikaa. Mutta jota

enemmän heille saarnataan, sitä enemmän he paatuvat, niin kuin juutalaiset paatuivat Johanneksen ja Kristuksen saarnaamisesta. Johannes sanoi niille paatuneille: "Jo on kirves pantu puitten juureen. Jokainen puu, joka ei kannu hyviä hedelmiä, hakataan pois ja heitetään tuleen." Mutta he katsoivat ylen semmoisia uhkauksia ja sanoivat, että Johanneksella on perkele. Niin he myös katsoivat ylen Vapahtajan tuomion ja sanoivat: "Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele."

Viimein ilmestyi yksi viimeisen ajan merkki taivaassa. Miekankaltainen pyrstötähti seisoi kaupungin päällä koko vuoden, mutta suruttomat selittivät sen merkin heidän oman tahtonsa jälkeen. Eivät he uskoneet, että se oli viimeisen ajan merkki heille, jotka olivat niin kauan sotineet Pyhää Henkeä vastaan. Meille on myös pantu yksi viimeisen ajan merkki taivaaseen, jonka kaikki ovat nähneet. Mutta ei ole tullut pakanoille pelko ja ahdistus, vaikka meidän Vapahtajamme sanoo, että pelko ja ahdistus tulee pakanoille niiden tähden, kuin maanpiirin päälle tuleva on.

Tämänaikaiset pakanat eivät huoli taivaan merkistä, vaikka kallis aika ja nälkä on ollut sen merkin jälkeen. Ja tulee vielä haikeammaksi tästedes, jos ihmiset eivät ota ja tee parannusta vielä ulkonaisessa ja maallisessa elämässä. Mutta ei kuulu vielä mitään pelkoa eli ahdistusta suruttomien seassa. Eivät ne usko, että semmoiset merkit taivaassa ovat viimeisen ajan merkit. Eivät ne usko, että Jumalan vihan maljat vuodatetaan maan päälle. Mutta kristityillä on se usko, että Jumala näitten merkki-

en kautta muistuttaa ihmisiä maan päällä siitä tulevaisesta tuomiosta. Kristityt päättävät ajan merkistä, että viimeiset ajat ovat tulemassa. Sen tähden täytyy heidän pelolla ja vapistuksella tehdä työtä sen päälle, että he autuaksi tulisivat.

Olettekos ottaneet vaaria viimeisen ajan merkistä, te matkustavaiset iankaikkisuuteen? Olettekos nähneet, kuinka Jumala näitten merkkien kautta tahtoo varottaa teitä maailmanrakkaudesta ja elämän heikumasta. Jumala tahtoo opettaa teitä pakenemaan pois Baabelista, ettette huku Baabelin porton kanssa. Koska viimeisen ajan merkit osoittavat, että maailman loppu lähenee, silloin sanoo Jeesus opetuslapsillensa: "Nostakaa päätänne ylös, sillä teidän lunastuksenne lähestyy." Nostakaa päätänne ylös, te Jeesuksen opetuslapset, ja katsokaa, kuinka pahuus ja jumalaton elämä tulee päivä päivältä kauheammaksi. Katsokaa, kuinka maailma paatuu pahuudessa ja yltyy jumalattomuudessa.

Nämä ovat ne ajanmerkit, joista Jeesus puhuu. Mutta koska nämä viimeisen ajan merkit rupeavat tapahtumaan, silloin sanoo Jeesus: "Nostakaa päätänne ylös, sillä teidän lunastuksenne lähestyy." Sillä maailmassa on teillä tuska, mutta olkaa hyvässä turvassa, Jeesus on voittanut maailman. Nostakaa siis päätänne ylös, te Jeesuksen veljet ja sisaret, älkääkä pitäkö päätänne kaltossa, niin kuin ne, joilla ei yhtään toivoa ole. Nostakaa päätänne ylös, sillä teidän lunastuksenne lähestyy. Ja katsokaa niitä tähtiä, jotka auringonkoitosta nousevat ylös. Siellä on se kointähti, joka annetaan niille, jotka voittavat. Siellä idässä

on Vapahtaja ensinnä ilmestynyt. Ja sinne päin me kuljemme, mistä aurinko nousee. Sieltä päin me odotamme lunastusta ja pelastusta. Amen.

Alkuperäinen (mikrofilmi) / Uppsalan yliopistonkirjasto

Sentähden kumarran minä polveni meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isän puoleen, joka kaikkein oikea isä on, jotka taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan, että hän antaisi teille voimaa kunniansa rikkauden jälkeen, että te hänen Henkensä kautta väkeviksi tulisitte sisällisessä ihmisessä, ja että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne. Ef. 3: 14 - 17.

Näitä sanoja kirjoitti pyhä Paavali niille kristityille, jotka olivat vahvistuneet kristillisyydessänsä, vaikka hän ensin, epistolan alussa, kääntää heidän muistua, että he olivat pakanat olleet ja muukalaiset Israelin kyläkunnasta, ja olivat ilman Jumalaa maailmassa olleet. Mutta sitten, kun he Paavalin saarnan kautta olivat kääntyneet pakanallisesta elämästä ja tulleet osallisiksi Jumalan armosta, eivät he enää olleet vieraat ja muukalaiset, vaan pyhäin kylämiehet ja Jumalan perhe.

Näitä hän kirjoitti Efesiläisten kolmannessa luvussa, ja viimein hän sanoo: "Sentähden kumarran minä polveni meidän Herran Jeesuksen Isän puoleen, joka kaikkein oikea Isä on, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan." Ei hän ole siis pakanain Isä, vaan niitten, jotka taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan, vaikka pakanat luulevat, että Jumala on kaikkein Isä. Niin luulevat myös juutalaiset, jotka sanovat Vapahtajalle: "Meillä on Isä Jumala!" Mutta ei hän ole juutalaisten eikä pakanain Isä, vaan hän on niitten Isä, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan.

Kastetut pakanat bruukaavat usein röstää armoa Jumalalta sillä tavalla,

että he omistavat itsellensä luomisen armon, vaikka ei se ole niin, että Jumala on luonut ainoastaan pakanoita, vaan myös perkeleitä. Mutta mitä auttaa heitä se usko, että Jumala on heitä luonut, koska he ovat Jumalasta pois luopuneet, ja niin kauas joutuneet hänestä, etteivät he tunne häntä?

Pakanat sanovat: "Ei ole perkeleitä ylläpitämässä, Jumala on se, kuin meitäkin ylläpitää." Mutta mitäs se usko heitä auttaa, että Jumala heitä ruumiin puolesta ylläpitää, koska se on perkele, joka heitä hallitsee? Se on tosi, että Jumala on antanut luomisessa luonnollisen ja ylläpitäväisen hengen pakanoille, jonka kautta he elävät maailmassa. Mutta perkele ottaa vielä tämän hengen pois ennen määrättyä aikaa, koska hän opettaa heitä pilaamaan terveytensä.

Niinmuodoin ovat pakanat puoleksi osattomat luomisen armosta sen vuoksi, että rietas tappaa heitä ennen määrättyä aikaa, osittain maailmanmurheen kautta, jonka Paavali sanoo kuoleman matkan saattavan, osittain juopumuksen kautta. Ja kunnianperkele tappaa muutamia ennen määrättyä aikaa. Ja huoruuden perkele muutamia korjaa. Niin myös vihanperkele ja ahneudenperkele.

Kaikki nämä riettaat lyhentävät pakanain elämän ja saattavat heitä helvettiin ennen määrättyä aikaa, vaikka pakanat luulevat, että Jumala heitä ylläpitää määrättyyn aikaan asti. Mutta ei se ole niin. Jumala on antanut itsekullekin ihmiselle luonnollisen ja ylläpitäväisen hengen, joka olisi ihmisen ruumiissa pysyväinen, jos ei perkele tappaisi häntä ennen määrättyä aikaa. Eikä se ole Jumalan syy, että he kuolevat, vaan se

on perkeleen syy, joka synnin kautta teki ihmisen kivulloseksi ja kuolevaiseksi. Ei se ole Jumalan syy, joka heitä ylläpitää. Siis on perkele ottanut vielä puolittain luomisen armon pakanoilta pois, vaikka he sanovat, "että on siis Jumala sallinut, että perkele saa heitä tappaen ennen määrättyä aikaa." Mutta ei ole Jumala sallinut, koska hänen tahtonsa ei ole ollut niin, että ihmisen pitää tuleman perkeleen vallan alle. Vaan koska ihminen on antanut itsensä vihollisen haltuun, niin se on tapahtunut juuri vastoin Jumalan tahtoa.

Nyt on Paavali kirjoittanut, että Jumala on niitten Isä, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan. Ei hän siis ole pakanain Isä, jotka eivät ole Jumalan lapsiksi tulleet. Ei hän ole myös juutalaisten Isä, vaikka heillä on se väärä usko, että Jumala on heidän Isänsä. Mutta Vapahtaja on sanonut, että he ovat siitä isästä, perkeleestä. Paavali rukoo kristittyin edestä, että Jumala antaisi heille voimaa ja väkevyyttä, että he hänen henkensä kautta väkeviksi tulisivat sisällisessä ihmisessä. Tämä sisällinen ihminen on se uusi ihminen, jonka pitäisi kasvaman ja vahvistuman armonsa ja rakkaudessa. Mutta jos maailman rakkaus pääsee kristittyin sydämeen, kukas tiesi, kuinka paljon sisällinen ihminen kasvaa. Sisällinen ihminen on sangen suurella vaaralla, jos ei ulkonainen ihminen ole kurituksen alla.

Paavali on useassa paikassa puhunut sisällisestä ihmisestä, joka on se uusi ihminen. Ja ulkonainen ihminen on se vanha ihminen, joka pitää ristiinnaulittaman, ja jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta kuolettaman.

Vanha ihminen tahtoo usein tappaen sen uuden ihmisen. Se tulee vanhalle ihmiselle vaivaksi, että hänen pitää kantaman sen uuden ihmisen, ja olla alaimainen. Vanha ihminen tahtoo ensinnä nukkuttaa sen uuden ihmisen, ja koska hän ei saa sitä nukkumaan, niin tuskaantuu vanha ihminen, ja tahtoo sen uuden ihmisen tappaen. Jos uusi ihminen ei ole valvomassa, niin tulee vanha ihminen ja tappaa hänet.

Valitettavasti on jo vanha ihminen tappanut monta. Ja muutamia on vanha ihminen väsyttänyt, etteivät he jaksaa valvoa ja rukoilla. Maailmanrakkaus ja maailmanmurhe raskauttaa sen uuden ihmisen. Siihen tulee kärsimättömyys ja tyytymättömyys. Viimein tulee keveämielisyys, erinomattain nuorille. Huoruuden perkele ja ahneuden perkele tekee armonajan pitkäksi, kuolema koiuu edemmäksi. Ei ole kuolema niin liki, kuin silloin, koska vanha ihminen oli syntymävaivassa. Silloin oli kuolema aivan liki. Kuinka pitää uuden elin sisällisen ihmisen kasvaman ja vahvistuman, koska vanha ihminen tahtoo häntä nukkuttaa ja tappaen? Pitääkö aina olla vaskitorvi vartijan suussa, joka huutaa? Pitääkö aina oleman unilukkari, joka kolkuttaa Mooseksen sauvalla, ettei pääsisi nukkumaan?

Minä, sanoo Paavali, kumarran polveni meidän Herran Jeesuksen Isän puoleen, joka on kaikkein oikea Isä, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan, että hän antaisi teille voimaa hänen kunniansa rikkauden jälkeen, että te hänen kauttansa väkeviksi tulisitte sisällisessä ihmisessä. Ja että Kristus uskon kautta asuisi teidän sydämissänne.

Tätä samaa taivaallista onnea minä myös toivotan teille, jotka olette ennen pakanat olleet, ja muukalaiset Israelin kyläkunnasta, ja olitte ilman Jumalaa maailmassa, niin kuin te itse hyvin muistatte teidän entisen elämänne.

Mutta minä näen, että maailma tahtoo monelta varastaa sydämen ja kadottaa sen ensimmäisen rakkauden. Saataako Kristus aina asua uskon kautta siinä sydämessä, jossa maailmanrakkaus on hallitsemassa? Minä näen Jumalan sanasta, että Kristus tahtoo yksin olla kristittyin sydämessä. Ei hän saata maailman rakkauden kanssa sopia yhteen, eikä muitten perkeleitten kanssa. Mutta jos maailma hallitsee sydämessä, niin täytyy Kristuksen paeta pois.

Minä toivon, että Kristus asuisi uskon kautta muutamain sydämessä. Mutta ei hän kauan asu siellä, sillä maailma tulee rakkaaksi ja armon aika pitkäksi, ja kuolema koituu kauas, jos kristityt tulevat laiskoiksi valvomaan ja rukoilemaan, ja huoruuden ja ahneuden perkele saa vallan. Silloin tulee Jumalan Henki murheelliseksi ja pakenee pois kristittyin sydämestä. Minä toivotan teille, niin kuin Paavali, että Kristus uskon kautta asuisi teidän sydämissänne, sillä ilman uskoa on mahdoton kelvata Herralle.

Ja te tiedätte myös, että meidän elämämme on lyhykäinen ja vaivalloinen. Ja jos usko ei ole elävä, mihinkä sitten sielu joutuu? Mutta kuinka usko olisi pysyväinen, kussa kristillisyyden puuttuvainen ja häilyväinen? Välistä tulee joku puhallus Jumalan Hengestä, koska joku sanassa ja opissa koeteltu kristitty painaa elävän sanan sydämeen. Välistä

taas, koska ei ole sitä, joka pullaa heille valmiiksi, niin ollaan kohta suruttomuudessa ja maailmassa. Siitä tulee se huikentelevaisuus kristillisyydessä ja molemmiin puolin ontuminen.

Maailmanrakkaus ja omavanhurskaus tekevät liiton keskenänsä ja ryöstävät pois sen elävän uskon monelta, niin että moni, joka on ennen kantanut kristityn uskon sydämessänsä, tulee ja sanoo muutaman ajan perästä: "On minulla ollut ennen kristityn usko, mutta nyt en voi jaksaa uskoa," eikä sentähden ole tietoa, kuinka ja koska he olisivat uskosta pois langenneet. Jos uskottomuuden tilassa kuolee, mihinkä joutuu uskon sielu, koska hän sanoo: "Ilman uskoa on mahdoton kelvata Herralle?"

Minä en vaadi sitä, että teidän uskonne pitäisi oleman niin kuin armonvarkaan usko, joka ei lopu koskaan. Joka on aina yhtä vahva, olkoon hyvä tai paha elämä. Armonvaras sanoo aina olevansa Jeesuksen ristin juurella, vaikka hän on perkeleen ristin juurella. Mutta kristitty ei saata aina olla niin vahva uskossansa sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden, sen hirmuisen sodan ja kilvoituksen tähden perkeleen ja maailman kanssa, joka on kristityn virka.

Mutta sitä minä ihmettelen, kuinka kristitty saattaa olla murheeton, kun hän on kadottanut uskonsa, eikä tiedä kuitenkaan, millä hetkellä Herra tulee häntä noutamaan. Apostoli Paavali sanoo: "Koetelkaa itseänne, jos te olette uskossa." Mutta usko ei ole ihmisen omassa vallassa, vaan se jää kerjäämiseen, jos Herra sen antaa. Apostoli Jaakob sanoo: "Jos joltakulta puuttuu viisautta, hän rukoilkoon sitä Herralta, että se hä-

nelle annettaisiin.” Ja varmasti täytyy kristityn olla kerjäläisenä erinomattain silloin, kun usko loppuu, sillä Paavali sanoo: “Vanhurskas elää uskostansa.” Ja koska kristitty tuntee, että usko loppuu, vaikka hän on kerran vanhurskaaksi tullut, niin täytyy hänen ruveta kilvoittelemaan, niin että hänelle annettaisiin voimaa uskomiseen, muutoin täytyy hänen hukkuu uskottomuudessaan.

Ja koska nyt on niin lyhykäinen armon aika, ja ei ole tietoa, koska kuolema tulee, niin pitäisivät uskossa kilvoitella nekään harvat sielut, jotka ovat huomanneet, kuinka vaarallinen tämä maailma on, ja kuinka pian tämä armon aika menee ohitse. Ruvetkaa nyt kilvoittelemaan, pyrkimään ja ikävöitsemään, ettei vihollinen pääsisi maailmanrakkauden kautta varastamaan sydäntä ja omanvanhurskauden kautta ryöstämään teidän uskoanne, sillä minä näen ja tunnen, että suuren vaivan kautta täytyy ihmisen elämään sisälle mennä. Pietari kirjoittaa myös: “Jos hurskas tuskalla tulee autuaaksi, missä sitten jumalaton ja syntinen näkyy?”

Jos nekin harvat sielut, jotka ovat alkaneet uskossa kilvoitella, luopuvat pois heidän kalliimmasta uskostansa ja menevät maailmaan, niin taitavat riettaan enkelit saada ilon kristittyin lankeemuksesta, niin kuin he ovat jo saaneet ilon monesta. Heillä on kirikkaat silmät näkemään kristittyjen vikoja, ja jos kristitty horjahtaa, niin ovat he varsin valmiit huutamaan maailmalle: “Ka, semmoiset ovat kristityt! Mutta omia syntejensä he kaivavat maan syvyyteen. Ei ole turhaan kirjoitettu Ilmestyskirjassa, että rietas on Jumalan lasten päällekan-

taja yötä ja päivää. Ja sama luonto on hänen orjillansa. He ovat Jumalan lasten päällekantajat, ja sen tähden on vihollinen saanut niin suuren vallan heidän ylitsensä, etteivät he saata parannusta tehdä. He ovat paatuneet, ja rietas on heitä tehnyt sokeiksi, ettei heidän pidä näkemän, vaikka he näkisivät, eikä kuuleman, vaikka he kuulisivat, sillä he ovat kovakorvaisiksi tulleet.

Mutta meidän toivomme on, että ne harvat ulosvalitut, jotka ovat kutsutut siihen ihmeelliseen valkeuteen ja autuuden tuntemiseen, ne meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta pyrkivät ja rientävät edeskäsin, ettei vihollinen saisi heidän kalliisti lunastettuja sieluja hukuttaa ja iankaikkiseen pimeyteen upottaa. Niin kuin se suuri Ristinkantaja on luvannut auttaa niitä, jotka hänen tykönsä tulevat hädässä. Ei ole niin pitkä aika olla tässä surun laaksossa. Ristinkantaja, joka noudattaa Jeesuksen verisiä askeleita Golgatan mäelle, vaikka hän joutuu kantamaan hänen ristinsä turmeluksen kaupungista Golgatalle, ja siinä vaelluksessa tulee maailman joukon pilkkaamaksi ja vainoamaksi, on hänen nimensä kuitenkin mainittu elämänkirjassa. Ja me toivomme, että se suuri Ristinkantaja ja verellä priiskoitettu Kuningas vahvistaa hänen voimansa, ettei hän vaipuisi tien päälle.

Sen tähden sanoo Paavali: “Minä kummarran polveni meidän Herran Jeesuksen Isän puoleen, joka kaikkein oikea Isä on, kuin taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan, että hän antaisi teille voimaa hänen kunniansa jälkeen, että te hänen Henkensä kautta väkeviksi tulisitte sisällisessä ihmisessä, ja että Kristus us-

kon kautta asuisi teidän sydämissänne, että te olisitte rakkauden kautta juurtuneet ja perustetut, että te selkeästi käsittäisitte kaikkein pyhain kanssa, mikä pituus, leveys, syvyys ja korkeus Jumalan rakkaudesta on, ja Kristuksen rakkauden tuntisitte, joka kaiken tuntemisen ylitse käy, että te olisitte kaikella Jumalan täydellisyydellä täytetyt. Mutta, joka kaikki ylenpalttisesti voi tehdä, kaiken senkin ylitse, kuin me rukoilemme taikka ymmärrämme, sen voiman jälkeen, joka meissä vaikuttaa, hänelle olkoon kunnia seurakunnassa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa kaikkiin aikoihin, iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen!

Jälennös / Olga Palton kokoelma / Oulun maakuntaarkisto /

Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: “Te teette teidän isänne tekoja.” Niin he sanoivat hänelle: “Emme ole äpäränä syntyneet. Meillä on isä Jumala.” Joh. 8: 41.

Johannes muisteli kahdeksannessa luvussa, että Vapahtaja puhui juutalaisille kuolemastansa, ja soimasi heitä, että he tahtoivat hänet tappaa. Mutta he kielsivät, että he tahtoivat hänet tappaa. Silloin Jeesus puhui taas juutalaisille kuolemastaan ja ylösnousemisestaan. Ja muutamat juutalaisista rupesivat viimein uskomaan hänen päällensä. Mutta ei Johannes ole sanonut, minkälainen usko heillä oli. Ja hän kirjoittaa (8: 31), että Jeesus rupesi sanomaan niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: “Jos te pysytte minun puheessani, niin teidän pitää ymmärtämän totuuden, ja totuus tekee teitä vapaaksi”. Mutta juutalaiset vastasivat: “Me olemme Aabrahamin siemen, emmekä koskaan ole kenenkään orjana olleet. Kuinka siis sinä sanot, että teidän pitää vapaaksi tuleman?”

Näistä sanoista kuuluu, että he pitivät pahana, että totuuden pitää heitä tekemän vapaaksi. Sillä he eivät ymmärtäneet, että Vapahtaja puhuu heille hengellisestä orjuudesta. Eivät juutalaiset tiedä, että he ovat synnin orjat, vaikka he uskovat Vapahtajan päälle. Kuinkas nämä juutalaiset saattoivat uskoa, vaikka he olivat synnin orjat? Sillä Jeesus sanoi heille: “Totisesti sanon minä teille: “Jokainen, joka syntii tekee, se on synnin orja.”

Me kuulemme siis näistä sanoista, että hän tahtoi soimata heitä, että he oli-

vat synnin orjat, vaikka he uskoivat hänen päällensä. Mutta me kuulemme heidän jälkimäisestä vastauksestansa, etteivät he tahtoneet tunnustaa itseänsä synnin orjaksi. Sillä koska Vapahtaja sanoi heille: “Te teette teidän isänne tekoja, “ vastasivat he: “Emme ole äpäränä syntyneet. Meillä on isä, nimittäin Jumala.”

Ilmankin johtui heille mieleen se raamatunpaikka, jossa profeetat Jesaja, Hesekiel ja Hoosea olivat haukkuneet Israelin lapsia äpäräksi ja huoran sikiöksi. Mutta me olemme kuulleet, että senaikaisten ihmiset suuttuivat profetoille sen haukkumisen tähden. Eivät he viitsineet kuulla, että he olivat äpäret. Ja myös juutalaiset suuttuivat Vapahtajalle sen haukkumisen tähden. He sanoivat nimittäin: “Meillä on isä Jumala.”

Nyt meidän pitäisi lyhyesti tutkisteleman ensiksi, mikä on se äpära. Ja toiseksi, minkä tähden äpäret eivät tahdo nimeänsä kuulla. Me tiedämme nimittäin, että Raamatussa soimataan Israelin lapsia äpäräksi monissa paikoissa. Erinomattain profetta Jesaja (57: 3), koska hän sanoo: “Tulkaa tänne edes, te noitain lapset, te huorintekijöitten ja porttoin siemenet.” Ja profetta Hoosean toisessa luvussa soimaa Herra Israelin lapsia siitä samasta hengellisestä huoruudesta, koska hän sanoo: “Riidelkää teidän äitinne kanssa, sillä ei hän ole minun emäntäni, enkä minä ole hänen miehensä, että hän heittäis pois haureutensa kasvoistansa ja huoruutensa rinnoistansa.”

Tässä tunnustaa Herra, ettei hän ole sen hengellisen huoran mies, vaikka huora tahtoi uskoa, että hän on Herran emäntä. Israelin lapsilla oli nimittäin se

huoran usko, että Jumala rakasti heitä, vaikka he makasivat riettaan sylissä ja antoivat riettaan pusertaa heidän rintojansa. Niin ajattelee luonnollinen huora, ettei ole miehellä yhtään syytä valittaa eli soimata häntä huoraksi, vaikka hän makaa toisen miehen kanssa, koska oma mies ei ole kotona. Ja me kuulemme nyt, että se hengellinen huora, Israel, tahtoi omistaa itsellensä Jumalan huoneen, vaikka hän makasi riettaan sylissä niin pian, kuin hänen oikea rakastajansa käänsi selkänsä.

Riidelkää nyt teidän äitinne kanssa, sanoo Herra, että hän panisi pois hau-reuden kasvoistansa ja huoruuden rinoistansa, sillä te olette huoran lapset. Hengellisessä tarkoituksessa tämä Herran soimaus merkitsee, että Israelin lapset, joilla oli se väärä luulo, että Jumala oli heidän isänsä, ja että he olivat seurakunta, joka kutsuttiin Jumalan valituksi morsiameksi, ja oli myös morsiamen tavalla otettu kirkkoon siihen aikaan, kun Israelin seurakunta eli Siionin tytär oli kaunis Herran silmien edessä. Tämä Israelin tytär oli muka hänen äitinsä. Sen tähden he sanoivat Vapahtajalle: “Emme ole äpäranä syntyneet. Meillä on isä Jumala.”

Tämä Herran soimaus profeetan toisessa luvussa merkitsee, että se ihminen, joka antaa riettaan pusertaa rintojansa, ei ole muu, kuin maailman huora. Ja se uusi ihminen, joka hänestä syntyy, on äpära, jonka isä on perkele, ja hänen äitinsä on Baabelin portto, jonka Johannes näki ilmestyksessä ratsastavan leopardin päällä. Mutta semmoinen äpära ei tahdo uskoa, että hän on siitä isästä perkeleestä, ja että hänen

äitinsä on Baabelin portto, joka lapsiansa tappaa. Me olemme kuulleet vanhojen muistelevan, että huoran sikiöt tulevat äpäroiksi, koska huora surmaa sikiönsä ilman kastetta.

Äpära rääkyy, niin kuin lapsikin rääkyy pimeyden aikana, ja kaipaa kastetta. Äpära kaipaa kristityn nimeä, mutta ei yksikään elävä ihminen saata äpäralle kristityn nimeä antaa, sillä hän on kummitus ja kauhistus, jota kaikki elävät ihmiset pelkäävät, koska he luulevat, että hän on sillä lailla tullut äpäräksi, että vanha ihminen on yksinäisyydessä hedelmänsä tappanut. Koska vanha ihminen pääsee uuden ihmisen alkua surmaamaan, tulee senkaltainen äpära kauhistukseksi ja kummitukseksi, ja peljästykseksi kaikille, joilla elävä henki on. Ja niin hän rääkyy niin kuin ihmisen lapsi.

Ja me kuulemme nyt, kuinka juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: “Emme ole äpärat. Meillä on isä Jumala.” Niin rääkyy jokainen hengellinen äpära. Ja mitäs hän rääkyy? Jaa. Niin hän rääkyy: “Emme ole äpärat olleet. Jumala on meidän isämme.” Mutta mistäs äpärat tietävät, kuka on heidän isänsä? Onkos heidän äitinsä heille sanonut, että Jumala on heidän isänsä? Heidän äitinsä on huora ja valehtelija. Niin myös heidän isänsä on valheen isä. Jos äpärat uskovat, mitä heidän äitinsä on sanonut, niin he tulevat petetyksi.

Se olisi parempi, että äpärat uskoisivat, mitä profeetat todistavat, että he ovat sen hengellisen huoran lapset, jotka ovat maanneet riettaan sylissä ja antaneet riettaan pusertaa heidän rintojansa. Ja tämä huora on tappanut heidät varsin

syntyessä. Vanha ihminen on tappanut uuden ihmisen alun, sillä vanha ihminen ei viitsinyt vaivaa nähdä. Vanhalle ihmiselle olisi tullut suuri vaiva, jos uusi ihminen olisi saanut elää. Mutta nyt on vanhalla huoralla paljon helpompi elämä maailmassa, koska hän on tappanut sen uuden ihmisen, ja kielen leikannut saksilla, ettei äpärä saattaisi sanoa, kuka hänet on surmannut. Mutta yhtä hyvin räähkyvät äpärrät niin kuin Vapahtajan aikana ja sanovat: “Emme ole äpärrät. Meillä on isä Jumala.”

Niin ne raukat luulevat, että Jumala on heidän isänsä, vaikka Vapahtaja on sanonut heille: “Te teette teidän isänne tekoja.” Mutta eivät ne raukat tiedä, kuka heidän isänsä on. Ja sitä kristityn nimeä he kaipaavat, sillä he tuntevat, etteivät he ole saaneet kastetta. Mutta ei yksikään elävä ihminen saata heille kristityn nimeä antaa.

Vaikka äpärrät kyllä kaipaavat kristityn nimeä, mutta ei suinkaan elävä ihminen saata äpärrälle kristityn nimeä antaa. Mutta hattarat ja metsän perkeleet antavat äpärrälle kristityn nimen ja sanovat: “Jaa. Ka se on kristitty, se on Jumalan lapsi.” Ja niin äpärrät uskovat itse, koska he sanovat: “Emme ole äpärrät. Meillä on isä Jumala.” Mutta se olisi parempi, että äpärrät uskoisivat, mitä Vapahtaja sanoo: “Te olette siitä isästä perkeleestä.” Niin heille tulisi halu mennä äitinsä kohtuun ja syntyä jälleensä. Sillä jos heidän pitää äpärränä oleman ja aina pimeyden aikana räähkyvän, niin tulee viimein heidän isänsä ja pistää tervasutin suuhun, ja sanoo: “Ime nyt, koska et ole äidin rintoja imenyt, että lakkaisit räähkymästä ja

kristityn nimeä kaipaamasta.” Me kuulemme, kuinka äpärrät sekä Vanhassa että Uudessa Testamentissa ovat räähkyneet. Ja se taivaallinen Vanhin on lakanut heitä kuulemasta, sillä he ovat kuitenkin äpärrät, vaikka kuinka he sanoisivat: “Emme ole äpärrät.”

Mutta hauskempi olisi kuulla yhden vastasyntyneen lapsukaisen ääntä, ehkä alastoman, parkuvan tämän maailman kylmän lattian päällä. Jonka ääni kuuluisi taivaaseen, niin kuin Ismaelin ääni, vaikka hän oli palkkavaimosta syntynyt. Mutta hänen isänsä Aabrahamin tähden armahti Herra häntä, koska hän kuuli hänen parkuvan janon tähden.

Kuinka paljon enemmän kuulee taivaallinen Isä niiden vastasyntyneiden raukkain ja maailman kylmän lattian päällä parkuvaisten äänen, jotka vastasyntyneet ovat, joitten äiti on syntymävaivassa kumartanut polviensa Herran Jeesuksen nimeen ja tunnustanut, kuka sen uuden ihmisen oikea Isä on. Hänellä on se toivo, että hän tulee kerran otetuksi morsiamen tavalla (kirkkoon), ja että se taivaallinen Ylkä, joka sen uuden ihmisen oikea Isä on, antaa ulosvalitulle morsiamellensa uudet vaatteet ja kihlasormuksen käteen, ja ristitähden rintaan, että hän ... (katkos käsikirjoituksessa) ...ulosvalittujen kanssa veisaamme ilosta ja riemusta, niin kuin neitsyt Maria: “Minun sieluni iloitsee ja riemuitsee Jumalassa, minun Vapahtajassani.” Vaikka hänelle tulee vaiva siitä uudesta ihmisestä, ja siitä poikalapsesta, jonka se ruskea lohikäärme tahtoo niellä. Kuitenkin toivomme me, että Herra, joka sen uuden ihmisen oikea isä on, ottaa sen alastoman raukan ylös tämän maailman

kylmän lattian päältä, ja käärii hänet puhtaisiin liinavaatteisiin, ja antaa hänen imeä armoa vuotavaisia rintojansa siihen asti, että tämä uusi ihminen mujahtaa synnyttäjällensä, ja ottaa ensimmäisen askeleen (pyhityksen tiellä).

O, rakas Vanhin. Varjele sen uuden ihmisen henki tämän maailman kylmäästä ilmasta. Lämmitä häntä sen pyhän valkean edessä, jonka olet sytyttänyt. Ja varjele häntä, jos joku kipinä helvetin valkeasta lentäisi hänen silmiinsä. Ja koska pimeys tulee, niin valvo hänen ylitsensä, ja ota hänet vi... (katkos käsi-kirjoituksessa) siihen asti, kuin iankaikkinen päivä valkenee. Amen

Lähde- ja arkistotieto puuttuu / Seppo Leivon valokopio-koelma / EA /

Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme, ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme.

Room. 10: 10

Tässä me kuulemme apostoli Paavalin kirjoittavan roomalaisille, että suun tunnustuksella* tulee ihminen autuaaksi. Jos nimittäin ihmisellä on oikea ja autuaaksi tekeväinen usko sydämessä, niin hän tunnustaa myös suulla, mikä usko hänellä on. Ei saata ihminen olla tunnustamatta, jolla sydän on täynnä armosta. Hänen täytyy tunnustaa muille syntisille, mikä suuri armo hänelle on tapahtunut. Mutta se ihminen, jolla on kuollut usko, ei puhu paljon Jumalan armosta, vaan hän puhuu kaupasta, ilmasta, maanbruukista, hän arvelee paljon lehmistä, poroista ja lampaista. Hänen täytyy puhua semmoisista, joita hän rakastaa ja tavaranansa pitää.

Mutta sen, jolla elävä usko on sydämessä, täytyy myös suun tunnustuksen kautta ilmoittaa, mikä usko hänellä on sydämessä, että muut syntiset myös tulisivat tuntemaan, mikä suuri erotus on kuolleen ja elävän uskon välillä. Sen tähden sanoo nyt pyhä Paavali roomalaisten 10: 10: "Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme, ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme."

Ennen näitä aikoja ei ole moni tässä seurakunnassa puhunut mitään uskosta, mutta on kyllä paljon lapparia puhuttu. Maailman juttuja on paljon puhuttu, ilmasta ja säästä on paljon sanottu. Moninaiset puheet ja arvelukset ovat olleet maallisista asioista, mutta siitä ainoasta tarpeellisesta, nimittäin sielun autuudesta, ei ole paljon mitään puhutuksi tullut,

josta se on arvattava, että kuollut usko on ennen näitä aikoja ollut ihmisten pääkallossa. Ja siitä kuolleesta uskosta ei tule suun tunnustus, niin kuin apostoli tässä paikassa vaatii. Apostoli vaatii nimittäin, että sydämen uskosta pitää myös suun tunnustus tuleman.

Mutta tämä suun tunnustus ei ole kuulunut monessa paikassa. Kuolleen uskon tunnustajat luulevat, ettei tarvitse kukaan suun tunnustuksella ilmoittaa uskoansa. Mutta me kuulemme nyt näistä apostolin sanoista, että suun tunnustuksella me tulemme autuaaksi. Jos nimittäin ihminen tahtoo pitää uskonsa salattuna, eikä tohdi suun tunnustuksen kautta ilmoittaa, mikä usko hänellä on, niin on hänen uskonsa ilman epäilemättä kuollut. Kuinkas se ihminen saattaa suun tunnustuksen kautta ilmoittaa, mikä autuuden perustus hänellä on, koska sydän on täynnä niitä joutavia ajatuksia? Koska sydän on kokonansa liikkumatta, täynnänsä turhuutta ja ahneutta ja riettautta.

Jos ihminen, jolla kuollut usko on pääkallossa, rupeaa puhumaan uskonsa, niin tuntee kristitty varsin kahdesta eli kolmesta sanasta, mihinkä paikkaan sydän on tarttunut. Se käy kuolleen uskon tunnustajalle niin kuin Pietarille, että hänen puheensa ilmoittaa hänet. Kuolleen uskon tunnustaja pettää itsensä surkeasti sillä kuolleella uskolla, joka on tarttunut hänen päähänsä lapsuudesta saakka. Koska hän luulee, että hänellä on oikea ja autuaaksi tekeväinen usko, niin menee hän myös sen uskon kanssa Herran ehtoolliselle ja vahvistaa siellä kuolleen uskonsa. Hän ottaa itsellensä kuolleen uskon ainetta Herran ehtoollis-

sesta. Hän sekoittaa Herran ruumista ja verta sen myrkyä ja riettauden kanssa, jota hän on imenyt äitinsä maidolla, ja sitten jälkeen särpinyt ja juonut, ei lusikalla, vaan rautakauhalla.

Koska Job sanoo, että ihminen juo vääryyttä niin kuin vettä, niin oli hänen omatuntonsa herännyt. Omantunto soimasi häntä, että hänen elämänsä ei ollut oikea elämä, vaikka hän oli vanhurskaan miehen nimen saanut. Mutta kuolleen uskon tunnustajan omantunto ei soimaa häntä koskaan vääryydestä, sillä hän nukuttaa omantuntonsa sen kuolleen uskon kanssa, jonka hän vielä vahvistaa Herran ehtoollisessa. Hän uskottelee itselleen, että hän on täydellinen kristitty, vaikka hän on täydellinen pakana. Koska hän kääntää selkänsä alttarille, on hän valmis juomaan, kiroamaan, tappelemaan ja joutavia saarnaamaan. Onko sekin merkki siihen, että mahdollisesti on käyty Herran ehtoollisella?

Ja niin on eletty ennen tässä seurakunnassa, ja niin eletään vielä nytkin, paitsi niitä harvoja sieluja, jotka suun tunnustuksella ovat alkaneet uskonsa ilmoittamaan. Nämä harvat sielut tuntevat nyt todeksi, mitä apostoli Paavali kirjoittaa, että "sydämen uskolla me tulemme vanhurskaaksi, ja suun tunnustuksella me tulemme autuaaksi." Nämä apostolin sanat kuuluvat ainoastansa niille, jotka totisen katumuksen kautta ovat päässeet armon alle, ja ovat niin muodoin sovitettut Jumalan kanssa.

Mutta vastaheränneet sielut eivät saata vielä tuntea sitä, että sydämen uskolla ihminen tulee vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella autuaaksi. Sillä vas-

taherännyt ihminen tuntee ainoastaan Jumalan ankaraa vanhurskautta ja iankaikkisen kuoleman kauhista, mutta ei hän tunne vielä sovintoveren voimaa sydämessänsä. Ei hän saata uskoa ennen kuin rukouksen voima annetaan hänelle ylhäältä. Mutta kuolleen uskon tunnustaja, kyllä hän saattaa uskoa. Ja luonnosta siveä ihminen uskoo myös, että hän tulee autuaaksi, vaikka hän ei tiedä mitään katumuksesta. Ei hän tiedä mitään elävästä uskosta. Ei hän tiedä mitään siitä muutoksesta, joka pitää ihmisen kanssa tapahtuman.

Tänä päivänä on tullut rippivieraat idästä ja lännestä, etelästä ja pohjoisesta. Ja niiden välillä taitaa olla niin suuri erotus, kuin neljän ilman välillä. Yksi osa on niitä siveitä, jotka eivät ole pahaa tehneet. Eivät he ole kuitenkaan siinä määrin tehneet pahaa, että se karvastelisi heidän omassatunnossansa. Nämä siveät vieraat. En tiedä minä, mitä varten he tulevat Herran pöydälle. He tulevat syömään, vaikka ei ole nälkä. He tulevat juomaan, vaikka ei ole jano. He tulevat lääkityksiä hakemaan, vaikka he ovat terveet.

Siltä varalta he ilmankin tulevat lääkityksiä hakemaan, että jos he tulisivat sairaaksi, niin olisi lääkitys. Siltä varalta ilmankin syövät, ettei pidä tuleman nälkä. Siltä varalta ilmankin juovat, ettei pidä tuleman jano. Siltä varalta ilmankin hakevat lääkityksiä, ettei pidä tarttuman heille tauti.

Kuitenkin pelkään minä, että joka syö, vaikka ei ole nälkä, hän tulee niin raskaaksi, ettei hän jaksakaan enää liikkua mihinkään käsin, ja häätyy viimein oksentamaan ulos kaikki, mitä hän on syö-

nyt. Joka juo, vaikka ei ole jano, hän tulee nuopeaksi ja uneliaaksi. Joka laskettaa verta, ennen kuin pistos tulee, hän tulee voimattomaksi. Joka lääkityksiä nielee, vaikka sydän ei ole kipeä, hänelle tarttuu yhtä hyvin tauti. Mutta niin tekevät luonnosta siveät ihmiset. He syövät, vaikka ei ole nälkä, he juovat, vaikka ei ole jano.

Toinen osa rippivieraista on kuolleen uskon tunnustajia, jotka usein tekevät itsensä isoovaiseksi ja janoovaiseksi. He tekevät itsensä kipeäksi. Pitävät päätänsä kaltossa. Itkevät myös lohikäärmeen kyyneleitä, vaikka heidän itkustansa ei ole paljon tietoa. Eivät he kuitenkaan itke kauan, ennen kuin he ovat nauramassa. Eivät he ole kauan murheelliset, ennen kuin he ovat iloiset maailman kanssa. Niistä emme tiedä, minkä syyn tähden he tulevat Herran pöydälle. Ilmankin on heillä se tarkoitus, että hekin pääsisivät vahvistamaan heidän kuolleen uskonsa. Ei heillä ole kuitenkaan hätä, sillä heillä on kyllä usko, että he saattavat muillekin pakata heidän kuolleen uskonsa. Ei se ole siis uskon puutos, joka heitä pakottaa Herran pöydälle. He sanovat myös rakastavansa Jumalaa. Ei ole siis rakkauden puutos, joka heitä ajaa Herran pöydälle. Heillä on myös monet rukoukset. Ei se ole siis rukouksen voima, joka heiltä puuttuu. En saata minä arvata, minkä tähden he tulevat Herran pöydälle, mutta tänne he kuitenkin pakkaavat. Saati he eivät söisi ja joisi itsellensä kuolemaa.

On vielä kolmas osa niitä rippivieraita, jotka ovat tosin murheelliset ja tuntevat itsensä niin mahdottomaksi, ettei he tohdi paljon mennä Herran pöydälle. Ja

ne ovat vissimmästi mahdolliset, jos heillä olisi uskoa sinapin siemenen verran. Mutta oikein katuvaisilta puuttuu usein usko. Heiltä puuttuu rakkaus. Heiltä puuttuu siveys. Heiltä puuttuu kaikki. Ei heillä ole muuta kuin nöyrä ja särjetty sydän. Siihen tulevat katuvaisen sydämen lahjat, nimittäin kyyneleet ja huokaukset.

Mutta semmoiset rippivieraat eivät mene kirkosta krouvitupaan. Eivät he mene ripittämään itseänsä toisen keran viinaporvarien tykönä. Eivätkä he naura varsin kun he kerkeävät itkemästä. Eivät he rupea kiroamaan ja tappelemaan varsin kirkon takana.

Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaa, että murheelliset sielut saavat lohduksen, että he tulevat tuntemaan Jeesuksen leivän murtamisesta. Ja ne, jotka ovat jo armon alla, ymmärtävät paremmin asioitansa, kuin minä saatan selittää. Joka on Vapahtajan koulussa käynyt ja Jeesuksen ristiä kantanut, hän saattaa itse ottaa Jumalan sanasta kaikki, mitä hän tarvitsee.

Jospa nyt Herra Jeesus tänä päivänä herättäisi muutaman nukkuvaisen rippivieraan suruttomuudestansa, että hän tulisi huomaamaan, että hän on sokeana syntynyt ja sokeudessa vaeltanut. Jos Herra Jeesus ottaisi pois sen väärän autuuden perustuksen, jonka päälle luonnosta siveät ihmiset ja kuolleen uskon tunnustajat luottavat. Jos se sama Ristiinnaulittu ottaisi murheellisia ja katuvaisia sieluja helmaansa ja tiputtaisi yhden armonpisaran heidän särjettyyn sydämeensä, että Herra Jeesus pitäisi niitä sieluja armontilassa, joita hän on armahtanut ja päästänyt epäilyksen syvy-

destä. Niin kuin meidän toivomme on, että Herra Jeesus aina kaitsee köyhiä lampaitansa, ettei se hengellinen hukka pääsisi heitä repimään ja raatelemaan, ja jauhoksi tekemään.

Vihollisen tarkoitus on, että hän aina pääsisi kiskomaan ja raatelemaan tätä köyhää seurakuntaa, niin kuin hän ennen on kiskonut ja raadellut ja jauhoksi tehnyt niitten sieluja, jotka vaeltavat eksyksissä ja erämaassa niin kuin lampaat, joilla ei Paimenta ole. Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että se armollinen Herra Jeesus ei ylen anna hänen köyhiä lampaitansa, jotka ovat ruvenneet hänen ääntänsä ymmärtämään ja hänen haavojansa nuolemaan, ja hänen polviensa syleilemään, ja hänen jalkojansa kastelemaan katumuksen kyyneleillä. Amen.

Alkuperäinen. SKHS Kollerin kokoelma n:o 45. Alku-lehti puuttuu.

* Käsikirjoitus alkaa tästä. Alku lisätty tähän eheyden vuoksi.

Ylimmäisen papin palvelijat pilasivat vissimmästi hänen kristillisyytensä, koska [he] rupesivat häntä [tutkim]aan sanoen: Sinä olet galilealainen, ja sinun puheesi [il]moittaa sinut.

Silloin rupesi Pietari kiroamaan [- -] niin [Pietari teki] väärän [valan, koska h]än va[nnoi - - -]ä, ettei [hän tunne] Jeesusta, mu[tta henge]llisessä tarkoit[uksessa oli] se Pietari[n todistus] to[ntinen - - - ei hän tu]ntenutkaan [Jee]susta oikein. Ja mistäpä hän tuns i Vapahtajaa oikein, koska hän ei tuntenut itseänsä oikein? Hän luuli olevansa semmoinen uskon sankari, että hän olis val[mis kuol]emaan Vapah[tajan kan]ssa. Mutta se [oli itse]p[etollisuus ja [kuollu]t usko. Vasta nyt [- - -]la jälke[en ma] - -]nsä. M[utta ei hän tunten]ut Vapa[htajaa oikein], sillä [hän luu]li Vapahtajan [tulevan] maalliseksi kuninkaaksi. Sen tähden van[noi] hän hengellisessä [tar]koituksessa oikein. Mutta luonnollisessa tarkoituksessa vannoi hän väärin.

Me näemme nyt yhden esimerkin, kuinka ylimmäisen papin palvelijat saattavat pilata yhden van[han] kristityn uskoa ja rakkaut[ta, vaikka] vanhat kris[tityt] ovat vahvat rakkaudessa, ja joilla [on] niin suuri rakk[aus], että he sano[vat oleva]nsa valmiit [kuolema]an Vapahtaj[an kans]sa, ovat usein [val]miit kiroamaan ja sadattelemaan, koska ylimmäisen papin palvelijat rupeavat kysymään perään, ovatko he oikiat Jeesuksen opetuslapset. Yhtä hyvin, vaikka kiroukset tulevat ulos heidän suustansa, sanovat he: Mistäs te tunnette toisen ihmisen ajatukset? [Vapah]taja sanoo, että

[ajatukse]t tulevat [sydäm]estä, ja sydämen kyllyydestä suu puhuu.

Mutta [ei] vanhat kri[sti]tyt [usko], että sydämessä [on] perkele, koska kiroukset tulevat ulos suusta. Ja vaikka ylimmäis[en] papin palvelijat sanovat heille: Sinä olet galilealainen ja sin[un] puhees ilmoittaa sinut. Ei vanhat kristityt usko vielä, että suu on sydämen tulkki. He ovat niin sokeat, etteivät he ymmärrä, että heidän sydämensä ilmoitetaan puheen kautta. Koska ylimmäisen [papin] palvelijat s[anovat: sinä] olet galilea[lainen] ja sinun puhees ilmoittaa sinut, rupeavat he kiroamaan [ja] sadattelemaan. [Mutta yh]tä hyvin sa[no]vat he: Mistäs tiedätte, että me olemme galilealais[et?] Ylimmäisen papin palvelijat kuulevat puheesta, kutka ovat galilealaiset. Koska galilealaiset rupeavat kiroamaan ja sadattelemaan, silloin kuulevat ylimmäisen papin palvelijat, että nämä kiroilijat ovat galilealaiset. Mutta ei galilealainen itse huomaitse sitä [ennen kuin] kukko on [laulanut]. Eikä vielä sii[täkään hu]joma, että [hän on] kieltänyt Jeesuksen [ja] tehnyt väärän valan, ennen [ku]in itse Herra Jeesus k[ää]ntää itsensä, ja ka[tsoo h]änen päällensä.

[Ajate]lkaat nyt te galilealaiset, jotka olette tulleet katsomaan, mitä maailman sokea joukko tekee Vapahtajalle. [Ei]kös ole kukko jo monta kertaa laulanut, ja ette vielä ole huomanneet siitä kukon laulamisesta, kuinka monta kertaa te olette kieltäneet Jeesuksen, ei ainoastaan suulla, kirouksilla ja sadatuksilla, mutta myös jumalattomalla elämällä? Eikös ole m[yös Va]p[ah]taja katso[nut] vihaisesti teid[än pääl]lenne ja kääntänyt itsensä teidän puoleen[ne], koska

hän on antanut teidän tuta, että hän on niin [hyvin v]ihainen, kuin [hän] on armollin[en]. Mutta ette ole vielä menneet ulos porstuaan itkemään. Te näette, kuinka Pietari oli elänyt itsepetollisuudessa ja luullut olevansa paras kristitty, koska hänellä oli niin vahva usko ja niin suuri rakkaus Vapahtajaa kohtaan, että hän uskalsi mennä [kuolema]an Vapahtajan kanssa. Mutta [rieta]s oli peittänyt [häne]n sydämensä, ja pääsi vasta kiusauksen ajalla seulomaan hänen sieluansa niin kuin nisuja, koska hän [rupesi] kiroamaan ja [sad]attelemaan. K[uiten]kin huomasi [Pie]tari Herran ka[ts]annosta ja kukon laulamisesta, että hän oli väärälle tielle eksynyt, mutta tämän aikaiset galilealaiset, joiden puhe ilmoittaa, mistä he ovat kotoisin, eivät vielä tule tuntemaan itseänsä, että heillä on yksi kuollut usko pää[kallossa], joka on vah[va niin] kuin pahtako[skä] kiusausta ei ole, mutta puuttuu kokonansa kiusausten aikana.

Silloin [ru]peavat vanhat [kr]istityt kiroama[an] ja sa[da]ttelemaan, koska ylimmäisen papin palvelijat kysyvät p[er]jään, jos armon varkaat ovat Jeesuksen opetuslapset. Sillä armon varkaat rakastavat Jeesusta, mutta ei edemmäksi kuin maailman rakkaus myöten antaa. Armon varkaat [rupeava]t kiroamaan [ja sadatte]llemaan, koska ylimmäisen papin [palv]elijat [rupeavat] koettelemaan [hänen us]koansa, minkä [pää]lle [se on] perustettu, ja koska galilealaisen puhe ilmoittaa, mistä hän on kotois[in], luulee hän, ettei yksikään tiedä, mikä hänen sydämessänsä asuu. Ei hän usko, että ylimmäisen papin palvelijat tuntevat puheesta ja äänestä, että hän

on galilealainen. Pietari oli käynyt Jeesuksen koulussa kolme eli puolen neljättä ajastaikaa, eikä vielä tuntenut omaa heikkouttansa paremmin. Hän oli kyllä mielestänsä rakas Vapahtajalle, ja sen rakkauden vuoksi piti hän itsensä parhaana kristittynä, mutta oma r[akkaus] oli hänessä suu[rempi kuin] Jeesuksen rakk[aus, ja sa]massa itsepe[tollisuudes]sa elävät [- - -] vanhat kristityt, jotka omassa mielessään ovat niin rakkaat Vapahtajalle, että [he] ottaisivat häntä ympäri [ka]ulan ja antaisivat h[än]jelle suuta. Ne uskaltavat kyllä sanoa, että he ovat valmiit kuolemaan Vapahtajan kan[ssa], mutta koska kius[aus] tulee, kieltävät he Jeesusta pois. He sanovat, etteivät he tunne Jeesusta. He tunnustavat sitten vastoin tietoaansa ja vastoin tahtoaansa, etteivät he ole kristityt, vaikka he mielessään ajattelevat, että he ovat jo aikaa kristityksi tulleet.

Ja sen kaltainen kristillis[y]den kieltäminen kiusa[uksen aika]n[a] on aina ol[lut kuolleen] uskon tun[nustajilla]. He] pelkäävät [ilmankin], että heitä otetaan [- - -] jos he tunnu[staisivat itse]nsä kristityksi. [Mutta siin]ä kieltämisessä on puoli [to]tuus ja puoli valhe. Se [on] totuus, etteivät he tunne [Jeesus]ta, koska he kiel[tävät h]änet. Mutta se on myös valhe, koska he luulevat tuntevansa Jeesuksen, ja yhtä hyvin kieltävät sen tunnon pois. Siinä itsepetollisuudessa elävät nyt kaikki armon varkaat, jotka eivät ole vielä tulleet tuntemaan sydäntänsä. Eivät he tiedä, eivätkä he usko, että sydän on niin petollinen. Mutta Pietari huomasi viimein Herran päälle katsannosta ja kukon laulamisesta, että vihollinen oli seulomassa hänen sieluansa niin kuin

nisuj[a. Silloin] meni hän [- - - pors-
tu]aan ja itki k[atkerasti].

Mutta tämän [aikaiset] armon var-
kaat eivät [huoma]a vielä, että [heidän]
uskonsa ja rakka[uten]sa on ainoastansa
its[ep]etollisuus. Heränneet sielut tunte-
vat, ettei h[eil]lä ole uskoa eikä rakkaut-
ta. He ovat us[ei]n murheessa ja epä-
lyksessä. Eivät he jaksaa uskoa, että Va-
pahtaja on heille armollinen. Mutta kyl-
lä armon varkaat jaksavat uskoa, että
Jumala on heille armollinen, vaikka he
kieltävät Vapahtajansa turhalla ja juma-
lattomalla elämällensä. He osoittavat
elämällensä, että heillä on perkeleen
usko sydämessä, vaikka Jeesuksen usko
on suussa. [Vaikka he] juovat, [kiroavat
ja] tappelevat, [huorin te]kevät ja
vara[stavat, yht]ä hyvin luule[vat he],
että Vapahtaja [on armolli]nen. Ja tämän
luu[lon ka]nssa menevät he [Herran] eh-
toolliselle ja ottavat sieltä suruttomu-
den [ain]etta. Tulevat kyllä ro[hkea]ksi
syntiä tekemä[än Herr]an ehtoollisen
jä[lkeen] ja sillä muodolla syöv[ät] he ja
juovat itsellensä tuomion ja kadotuksen.

Kuinka monta kertaa olette jo kieltä-
neet teidän Vapahtajanne, te armon var-
kaat? Kuinka monta kertaa on kukko
laulanut, ja ette ole vielä ottaneet armon
ajasta vaaria? Kuinka monta kertaa on
Herra kääntänyt itsensä teidän puoleen-
ne ja katsonut terävillä silmillä teidän
pää[lle]ne ja ette] ole vielä m[uistaneet
Herran] sanat: Enn[en kuin] kukko kah-
[desti laulaa] sinä kolmas[ti minut] kiel-
lät. Ei si[veä m]aailman joukko o[ta]
teitä kiinni, koska te ki[ell]ätte Jeesuk-
sen, mutta se on [vi]elä pahempi, ettei
tai[da tulla armon]varkaille katu[mus],
vaikka kukko la[ul]jaa. [Ei] taida tulla

heille katumus, ennen kuin vasta ian-
kaikkisuudessa.

Muutamat suruttomat sanovat: ”Saipa
Pietari syntinsä anteeksi, vaikka hän kiel-
si Jeesuksen. Sai myös Daavidi anteeksi,
vaikka hän oli huora ja murhaaja.” Mutta
ei armon varkaat muista minkä kaltainen
katumus tuli Daavidille [ja Pietarill]e.
Armon [varkaat arve]levat, että [heille
kuu]luu se armo, [joka on ka]tuvaisille
sie[luille] luvattu. Ja vielä [he pe]ttävät
itsensä, että he [om]istavat armoa
its[ell]ensä, vaikka he ovat suruttomat ja
kat[um]attomat. Ja mu[uta]mat luottavat
se[n pä]älle, että katuv[at k]uoleman
vuoteella. Mutta me tiedämme, että rietas
antaa katumattomille synnit anteeksi, ja
uskottelee heille, että Jumala on heille
armollinen. Kyllä rietas sallii heidän us-
koa, että Jumala on armollinen heille,
saati hän saapi sydämen hallita.

Juokaa siis, kiroilkaa ja tapelkaa hy-
vin, tehkää salaisesti huorin ja varasta-
kaa [niin hän] antaa teille [kaikki] syn-
nit anteeksi. [- - -] Hänen pappin[sa ja-
kaa] teille rippiä [- - -] siitä vuotavas[ta
pi]run paskasta, pu[hdistaa] katumatto-
mien [omantunnon] kaikista synneistä,
ja antaa [- - - ar]mon var[kaille sen] va-
kuutuksen [- - -] että kaikki synnit ovat
anteeksi annetut.

Mutta sinä, katuvainen Pietari ja sinä
Maria Magdalena. Teille on rietas suut-
tunut, koska te tulitte niin hulluiksi, että
te rupesitte itkemään ja huokaamaan.
Teille on maailman ruhtinas vihainen.
Miksette antaneet hänelle omantunnon
rauhaa? Rupesitte vielä haukkumaan
[kunnialli]sia ihmi[siä], jotka ovat häntä
[us]ko[lli]sesti palvelleet [ja] hänen pas-
kojansa [korjanne]et. Sinä katu[vainen]

Pietari ja sinä m[urheelli]nen Maria Magdalena. Te olette teh[neet r]iettaalle rauh[attomuuden. Se]n tähden o[n h]än [suutt]unut teille [ja te saa]tte korvapuusti[n, elle]tte anna hänelle oman tunnon rauhaa. Hän ahdistaa teitä [ep]äilyks[en] kautta ja oman [van]hurskau[den] kautta hän ruoskii teidän sielujanne. Hän vajottaa teitä niin syvään epäilykseen, ettei teidän pitäisi enää uskomaa, että Vapahtaja ottaa teitä vastaan semmoisena, nimittäin syntisenä ja riettaan kaltaisena. Hän tahtoo teitä tehdä enkeliksi ja sitten vasta an[taa teille] luvan m[ennä Vapah]tajan tykö.

[Älkää] uskoko ka[tu]vaiset sielut, että [te tulette] enkeliksi. Kos[ka vi]hollinen on teh[nyt tei]ttä riettaan k[altaiseksi, n]iin täytyy t[eidän rie]ttaan kaltais[ena mennä] Vapahtaj[an tyk]ö ja uskoa si[tä] myöten kuin Jumala voiman antaa, e[tt]ä Vapahtaja ottaa katuvaaisia perkeleitä vastaan. Sillä ei suinkaan rietas semmoisia viitsi nähdä, jotka ovat murheelliset, jot[ka] itkevät niin kuin Pietari ja Magdalena. Eikä rietas viitsi semmoisia nähdä, jotka huokaavat niin kuin Daavidi, joka oli raskas huoka[uksista - - -]än kärsiä [semmoisia], joilla on [- - -] murheellinen [mieli, si]llä hän pelkää, [että se o]n tarttuvainen [tauti, ja] sen vuoksi sy[ö]vät [- - -] riettaan [palvelijat] pirun [pa]skaa, [ett]ei tämä katum[us ja] parannus tauti tart[tuisi], sillä ei r[ie]ttaan palvelijat tahdo tässä maailmassa niin hulluksi tulla, että he rupeaisivat totisen katumuksen ja parannuksen tekemään.

Mutta me olemme nähneet, että vaikkakin rietas ei viitsi semmoisia nähdä, jotka itkevät ja huokaavat, on kuitenkin se

armo[llinen] Herra Jeesus luvannut], että hän ott[aa sellai]sia vastaan, joita rietas ei viitsi [nähdä]. Ja sen tähden [- - -] minä san[on kaikille] murheellisille, alas[painetuille ja niille], jotka t[änä] päivänä itkevät ja katuvat syntiänsä, että heille on valmistettu yksi suuri ehtoollinen, jonka vertaa maailman lapset eivät saata valmistaa. Siinä on maitoa ja voita ja hunajata, ja happamato[n] leipä ja punainen viina, ja pääsiäislammas, joka [on tapettu] meidän [edestämm]e, ja uudet [häävaattee]t, joita [- - -] antaa; ja [kultasor]mus, anneta[- - -] morsiamellen[sa - - - r]akkauden [merkiksi, kun]nian kruunu päässä, kori[- - -] ja kiiltävä risti tähti rinnassa. Semmoisen koreuden antaa Vapahtaja riettaan huoralle, koska hän tulee hänen tykönsä alastomana, haavoissa, raajarikkona, köyhänä, pilkattuna, jonka päälle kaikki maailman herrat sylkevät. Sen ottaa Vapahtaja morsiam[eksi itsellen]sä, ja rak[astaa häntä] myötä ja vastoin käymisessä. Mutta maailman koreat ja siveät huorat saavat olla ulkona, koska [häähuo]ne on suljettu. Ne saavat spela-ta ja danssata j. n. e.¹

Kolkuttakaa siis taivaan oven päälle, kaikki murheellis[et], katuvaaiset ja alas painetut. Kolkuttakaa ennen kuin ovi suljetaan ja sanokaa: Minä vaivainen [syntinen ihminen].

Alkuperäinen. Kollerin kokoelma 62b / SKHS / Kansallisarkisto Helsinki / (Seppo Leivon valokopiokokoelma)

Hakasuluissa olevat täydennykset ovat Seppo Leivon tekemiä. Käsikirjoitus on pahoin turmeltunut. Osa aukoista on täydennetty päätteleyllä, joka Seppo Leivon mukaan on paikoin hyvinkin epävarmaa. Hakasulut osoittavat tekstiin lisätyt osat tai siinä olevat aukkopaidat. Ensimmäisestä lehdestä on revennyt alkuosa pois.

¹ =soittaa ja tanssia

Mutta minä sanon, niin kuin jokainen teistä sanoo: Minä olen Paavalin, minä olen Apollon, minä olen Keefaksen ja minä olen Kristuksen. Lieneekö Kristus jaettu? Lieneekö Paavali ristiinnaulittu teidän tähtenne, vai onko teidät kastettu Paavalin nimeen? 1. Kor. 1: 12, 13.

Apostoli Paavali oli saanut kuulla huhujen ja matkustavien veljien kertomuksista, että Korintin kristityt olivat hajonneet lukuisiin puolueisiin, koska yksi piti itseään viisaampana kuin toinen, koska muutamat olivat kuulleet Paavalin saarnaavan ja pitivät niin ollen eniten hänestä. Toiset olivat kuulleet Apollon saarnaavan ja toiset taas olivat kuulleet Pietarin saarnaavan, ja lopulta oli myös muutamia, jotka olivat kuulleet itsensä Vapahtajan saarnaavan.

Nyt tapahtui Korintin kristityille aivan niin kuin usein on tapana käydä vielä meidänkin aikoinamme, että yksi pitää enemmän siitä saarnaajasta, ja toinen siitä saarnaajasta, koska toinen saarnaaja ei ole aivan samanlainen kuin toinen ilmaisuiltaan ja puhetavoiltaan. Kuten myös silloin yksi opettaja ei ollut aivan samanlainen kuin toinen sananparsiltaan ja sanakäänteiltään, vaikka he kaikki tekivät työtä samalla perustuksella, ja saarnasivat samasta asiasta, nimittäin ristiinnaulitusta Kristuksesta. Siitä Korintolaiset ottivat aiheita repiä itsensä puolueiksi ja sanoa: "Minä olen Paavalin, minä olen Apollon, minä olen Keefaksen, minä olen Kristuksen." Niin kuin vieläkin tapahtuu, kun kristityt pois reväistyinä hengen yhteydestä alkavat punnitsemaan

sanoja ja hieromaan kirjainta. Silloin ilmestyy puolueita ja hajaannuksia seurakunnassa. Niin on tapahtunut aina Paavalin ajasta asti, ja tapahtuu vielä tänäkin päivänä.

Mutta Paavali osoittaa nyt Korintin kristityille, että sellainen hajaannus opissa ei voi sopia yhteen totisen kristillisyyden kanssa, ja sen vuoksi hän matkii heidän sanojaan ja sanoo lopulta: "Lieneekö Paavali ristiinnaulittu teidän tähtenne, vai onko teidät kastettu Paavalin nimeen?" Ja hänen kuvailtuun, kuinka hän ilman maailmallisen viisauden sekoittamista asiaan oli saarnannut ainoastaan Kristusta ja häntä ristiinnaulittuna, suurimmassa nöyryydessä ja yksinkertaisuudessa, niin hän sanoo edelleen kolmannen luvun kolmannessa jakeessa: "Sen tähden te olette vielä lihallisia, sillä koska teidän keskuudessanne on kiivaus ja riita, ja eripuraisuus, ettekös te ole lihalliset ja vaella ihmisten tavalla? Se oli suurin onnettomuus, minkä viekas sielunvihollinen saattoi aiheuttaa kristilliselle seurakunnalle, että se lihallinen eripuraisuuden henki, joka jo Paavalin aikana ilmestyi Korintolaisten keskuudessa, tuli jo pian apostolien ajan jälkeen yhä yleisemmäksi ja yleisemmäksi niitten keskuudessa, jotka kuitenkin kaikki uskoivat etsivänsä vakavasti armoa Kristuksessa.

Vielä suuren vainon aikana, kun kristittyjen veri virtasi pakanain piilukirveen alla, oli olemassa aika monta erityistä lahkkoa ja puoluetta, joista yksi uskoi olevansa parempi kuin toinen, vaikka he kaikki taistelivat saman asian puolesta. Ja vielä enemmän puolueita syntyi

vainojen jälkeen. Silloin erityiset puolueet alkoivat tuomita, nimittämään kerettiläiseksi ja vainoamaan toisiaan. Yksi sanoi: "Minä olen oikeassa." Toinen sanoi: "Minä olen oikeassa." Ja niin edelleen, kolmas ja neljäs: "Minä olen oikeassa." Kuka oli oikeassa? Minä luulen, että se oli oikeassa, joka ei koskaan sekoittanut itseään tuonkaltaisiin sanariitoihin, vaan piti yksinkertaisesti kiinni Kristuksesta kirjoitetun sanan mukaisesti. Usein riideltiin hirmuisesti vihalla ja kiukulla yhdestä ainoasta kirjaimesta, joka oli kirjoitettuna uskonkappaleeseen. Kuka oli oikeassa? Ehkä se, joka vähiten punnitsi sanoja, ja joka kaikkein vähiten oli hieromassa kirjainta.

Ja vielä tänäkin päivänä on olemassa äärettömän monia puolueita itsessään luterilaisessa seurakunnassa, jotka kaikki luulevat olevansa oikeassa: herrnhutilaiset, kveekarit, metodistit, pietistit. Kuka on oikeassa? Kun yksi tuomitsee toistaan, kuka on oikeassa? Ehkä se, joka vähiten huutaa ja kerskaa uskonopistaan. Sillä oikea kristillisyys ei koostu tyhjästä sanoista. Se koostuu hengestä ja totuudesta. Se koostuu sisäisestä ihmisestä, joka on Jumalan mielen jälkeen hengen yhteydessä. Tässä oikeassa kristillisyydessä ei ole kysymys yhdestä kirjaimesta enemmän tai vähemmän ulkonaisessa tunnustuksessa, vaan tässä on kysymys sydämen sisäisestä elämästä yleisessä sovintoarmossa ja yleisen sovintoarmon kautta Kristuksessa.

Jos olet juutalainen, jos olet kreikkalainen, jos olet luterilainen, jos olet katolilainen tai reformoitu, taikka pietisti, taikka herrnhutilainen tai kveeka-

ri, tai uuslukija, tai vanhalukija, eli mikä lienetkin, uskotko sinä, että se kuollut kirjaimen usko, jota sinun isäsi ovat tavanneet ennen, ja sinä tavaat perästä, vapahtaa sinun sielusi kadotuksesta siksi, että sinä luulet itselläsi olevan oikean kirjaimellisen tunnustuksen, ilman että sinulla on oikea henki ja elämä sydämen sisäisessä kätkeyssä ihmisessä, joka ilmoittaa itsensä pakottavassa armossa uskon yhteyden kautta rakkaudessa? Vai oletko sitä mieltä, että Jumalan Henki antaa kahlita ja sitoa itsensä kuolleen kirjaimen puomien ja lukkojen taakse?

Kiitos ei, ystävänä! Kristillisyys ei anna itseään sidottavan kiinni siihen eli siihen uskontunnustukseen, joka kuitenkin on ihmistekoa, olkoonpa se kuinka puhdasoppinen tahansa. Vaan totinen kristillisyys on itse vapaa, ja tekee vapaaksi, niin kuin Henki, joka herättää totisen kristillisyyden, on vapaa. Se vapauttaa kirjaimen pakosta. Sillä teidät on vapautteen kutsuttu, ei lihalliseen vapauteen, jota maailman lapset ylistävät, ja jota he tavoittelevat, vaan Hengen vapauteen, joka on itse elämä kristillisyydessä. Sillä kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi.

Siksi ei ollut outoa, että apostolin piti nuhdella Korintin kristityitä, että he kavahtaisivat sellaisia turhia sanariitoja, jotka eivät saattaneet aikaansaada mitään hyvää, vaan päinvastoin turmeli ja tukahdutti itse hengen ja elämän kristillisyydestä. Siksi hän sanoo: "Ettekö te vielä ole lihalliset, koska yksi sanoo: "Minä olen Paavalin, minä olen Apollon, minä olen Keefaksen ja minä olen Kristuksen?" Lieneekö Kristus jaettu,

eli lieneekö Paavali ristiinnaulittu teidän tähtenne?”

Ja vielä tänäkin päivänä voi olla tarpeellista toistaa ja selittää samat sanat, kun kristillisyys ei ole ainoastaan sekoitettu ja poljettu monien puolueitten ja lahkosten kautta, jotka ovat niin kuin sidottu nauta kirjaimen pakon alla, ja sanovat: “Minä olen kalvinilainen, minä olen luterilainen, minä olen pietisti, minä olen kveekari, minä olen herrnhutilainen, minä olen uuslukija, minä olen vanhalukija. Luuletkos Jumalan Hengen antavan sitoa itsensä kirjaimen tai ulkonaiseen tunnustukseen? Luuletkos, että oikea kristitty antaa sitoa itsensä kiinni kuolleeseen kirjaimen, niin kuin koira sidotaan kiinni muurintolppaan?”

Luuletko, että Jumala ei voi herättää turkkilaista ja pakanaa, yhtä hyvin kuin hän herättää luterilaisen tai kveekarin hirveästä synnin unesta vakavasti etsimään armoa. Minä sanon teille, että Jumala on voimallinen herättämään Aabrahamille lapsia näistä kivistä. Niin Johannes sanoi juutalaisille, jotka myös luulivat olevansa oikeassa opissa lain ja kirjaimen pakossa. Ja jos Paavali nousisi ylös tänä päivänä kristillisyyden kirkaasta aamusta, eli jos Johannes Kastaja heräisi kristillisyyden ensimmäisestä liekistä, eli jos yksi Luther nostaisi päänsä pian sammuneesta kristillisyyden iltahämärästä, arvaattekos, mitä näillä miehillä olisi sanottavaa, kun he saisivat nähdä koko kristikunnan rikki hajonneena niin moniin eri lahkoihin ja puolueisiin, joista kaikki ja joka ainoa uskovat olevansa oikeassa opissa? He varmaankin valittaisivat enemmän kuin yhden keran, ja vuodattaisivat katkeria kyyneleitä

sen hirmuisen sokeuden tähden, ja sen järkyttävän pimeyden tähden, jolla sie-lunvihollinen on ympäröinyt ja pettänyt koko sokean maailmanjoukon, joka vaeltaa niin kuin sikalauma, jota sudet ajavat takaa alas pohjattomuuteen, eli vangittuna ja kiedottuna saatanan verkoihin, kuolleen kirjaimen raskaan rautaikeen alle. En tahdo sanoa kaikkea, mitä ajattelen siitä hirmuisesta orjuudesta, jonka alla viekas vihollinen pitää ihmisraukkojen omiatuntoja painettuna kirjaimen pakon alle. Siitä tulee iankaikkinen orjuus.

Juuri tässä saatanan orjuudessa moni, jolla on hellä omatunto, näivetty, koska hän ensimmäisen heräyksen jälkeen alkaa punnita sanoja ja hieroa kirjainta. Silloin syntyy puolueita. Silloin tulee lahkosta ja hajaannuksia opissa. Silloin tulee ydin kristillisyydestä hävitetyksi. Elämä ja henki sammuu. Elävä usko tulee kuolleeksi kirjaimen uskoksi. Rakkaus Jumalaan tulee teeskentelijän kaavuksi. Hengellinen ylpeys, sietämätön saatanan haju ja löyhky, joka saastuttaa kalliisti lunastetun sie-lun ulkokullaisuuden myrkyllä.

Kun hypätään armonjärjestyksen yli ja pudotaan päistikkaa lihallisesta suruttomuudesta hengelliseen suruttomuuteen. Katso, silloin Perkele nauraa niin hyvin, koska hän on voittanut pelin. Silloin on saastainen henki tullut sisälle teeskentelijän sydämen eteiseen seitsemän muun hengen kanssa, jotka ovat seitsemän kertaa pahemmat, kuin hän itse. Silloin hän ja hänen mustat kumppaninsa saavat hallita vapaasti ja raivota niin kuin raatelevainen susi lammashuoneessa, repii ja raadella rik-

ki kurjat suojattomat lampaat teeskentelijän kalvon kanssa, joka kasvaa kuten lohikäärmeen suomukset viekkaitten silmäluomien päälle. Hän näyttää verenhimoiset hampaansa jokaiselle, joka ei vapaaehtoisesti tahdo ryömiä verenpunaiseen kitaan.

Rakkaat lapset! Varokaa näitä susia lammasten vaatteissa, jotka tahtovat niellä teidän sielunne elävältä. He tulevat hiipien kauniilla sanomilla, ja tahtovat houkutella teitä pois yksinkertaisuudesta Kristuksessa, tuoden verukkeenaan sisäisen hengellisen valon, jota ei löydy sanassa. Mutta kun tulee kysymykseen, että he osoittaisivat uskonsa ja rakkautensa Jumalaan ja lähimmäiseen muutamilla pienillä maallisten etujen uhrauksilla, silloin he hiipivät pois ja vetävät häntänsä koipien väliin niin kuin häpeälliset koirat. Varokaa, he näyttävät paisuneilta sammakoilta. He ovat hengellisen ylpeyden paisuttamia. He ryömivät armonjärjestyksen yli, ja tahtovat myös pettää muita tekemään samoin. Mutta hedelmistä te tunnette heidät, sillä suurin teeskentelijä tulee lopulta suurimmaksi kelmiksi.

Tämän varoituksen katson olevan mitä tarpeellisimman tässä seurakunnassa, missä yksi joukko on vajonneena lihallisen suruttomuuden hirvittävään pimeyteen. Toinen joukko on painettuna kirjaimen pakon alle, saanut vaikeasti avattavan solmun omalletunnon, mitä ei yksikään ihminen voi avata, jos ei Jumala, joka on niin armollinen hyvää tarkoittavia, mutta eksyväisiä sieluja kohtaan, avaa tätä vaikeaa solmua, ja päästä näitä herkkiä omiatuntoja kirjaimen pakon alta, ja

anna heidän maistaa hengellisen vapauden elämää ja ydintä. Sillä onhan täällä myös monta, jotka tarkoittavat täyttä totta vakavasti tutkiessaan sanaa, etsiessään armoa, rukoillessaan kätkeytyssä hiljaisuudessa salaisilla huokauksilla ja rukouksilla yövuoteellaan.

Mutta keskellä susilaumaa, joka huutaa ja ulvoo ympärillä, vakavasti etsivän sielun ei ole helppo löytää oikeaa keskitietä, ahdasta porttia, joka johtaa päämäärään. Sillä he huutavat kaikki täyttä kurkkua toinen toistaan pahemmin. Tuolla yksi suurkapakoitsija. Tuolla yksi suurjuomari. Tuolla yksi suurteeskentelijä. Tuolla yksi tappelija. Tuolla yksi saituri. Tuolla yksi huorapukki. Tuolla yksi tanssimestari. Tuolla yksi verenimijä eli verikoira.

Kun kaikki nämä kirjavat eläimet, jotka nousevat ylös merestä ja pohjattomuudesta juoksevat toinen toistensa ohi, yksi imelyydellään, toinen kraakkumisellaan, kolmas ulvonnallaan ja haukkumisellaan, neljäs noidan säveleillään ja synnillisillä kuiskauksillaan, houkutellen yksinäistä, armoa etsivää, taivaan ahtaalle portille kilvoittelevaa sielua, silloin se kuulostaa ikään kuin ulvonnalta ja meteliltä pohjattomuudesta, ja on oleva suuri Jumalan ihme, jos yksinäinen, vakavasti armoa etsivä sielu ei eksy jäljiltä ja kadota sitä kaitaa tietä, joka lopulta johtaa taivaan ahtaalle portille.

Rakas sielu! Sinä, joka vakavissasi etsit armoa ja olet pyrkimässä kohti taivaan ahdasta porttia. Älä eksy tieltä! Älä anna synnin kauniitten kuiskausten vietellä sinua siltä kaidalta polulta. Älä kuuntele korvaankuiskuttelijan sanoja,

joka vääntää ja väärentää Jumalan selvintä sanaa omaksi kadotukseksen, vaan pitäydy lujasti sanaan. Pidä ankurista kiinni, äläkä irrota otettasi autuuden kalliosta Kristuksesta. Älä päästä näköpiiristäsi sitä tähteä, joka johdattaa Betlehemiin, luvattuun maahan. Sillä jos kadotat sen näköpiiristäsi, silloin olet iankaikkisesti kadotettu.

Se tähti on nimeltään Jumalan ilmoitettu sana. Ja jos tahdot löytää Kristuksen, niin seuraa sitä tähteä, muutoin et löydä häntä. Silloin sinä olet oma pappisi ja oma kuninkaasi. Mutta minä en sano enempää. Se jolla on pikku hitunen kokemusta armonteistä, hän ymmärtää minua hyvin. Se, jolla ei ole, hän ei ymmärrä mitään. Sillä hän on sokea ja saatanan sokaisema.

Jumala suokoon, että ne harvat yksinäiset, vakavissaan armoa etsiväiset sielut, jotka ovat tässä seurakunnassa ja vaeltavat niin kuin lampaat, joilla ei paimenta ole, jotka yksinäisyydessään ja hengellisessä köyhyydessään etsivät uutterasti, vakavasti ja rehellisesti autuaksi tekevää armoa uskon ja rakkauden kautta Herraan Jeesukseen Kristukseen, Jumala antakoon heille armonsa ja rauhansa ja iankaikkisen autuuden Jeesuksen Kristuksen tähden. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / Laestadiana 1. Bk. 5 / Oulun maakunta-arkisto /

Saarna on pidetty noin pari viikkoa sen jälkeen, kun rovasti Laestadius oli tavannut Lapin Marian Åselessa uudenvuodenpäivänä vuonna 1844.

Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupeuteen, jonkas palvelijalles osoittanut olet. 1. Moos 32: 10

Nämät ovat vanhan Israelin sanat, koska hän Jordanin virran tykönä painiskeli sen Tuntemattoman kanssa, ja sai siunauksen Häneltä. Israel tuli silloin pakanallisesta maasta ja Laban ajoi häntä takaa ja soimasi häntä, että Israel oli varastanut hänen jumalansa. Mutta Israelilla oli silloin elävän Jumalan tunto, ettei hänen tarvinnut varastaa pakanallisen miehen jumalia.

Ja me luulemme, ettei jonkun vanhan kristityn tarvitse varastaa jonkun pakanallisen miehen jumalia siinä tarkoituksessa, että hän niitä palvelisi. Mutta jos yksi kristitty saattaa kukistaa pakanallisen miehen jumalia maahan, niin hän tekee sen mielellänsä, sillä niin pian kuin pakana menettää jumaliansa, suuttuu hän hirusuisesti, niin kuin Laban, se pakanallinen mies, joka matkusti monen päivän matkan Jaakobin perään, ja oli suuressa vihassa ja aikoi hävittää Israelin.

Koska sillä pakanallisella miehellä oli semmoinen epäluulo Israelista, että hän oli varastanut hänen jumaliansa, sillä ei pakanakaan saata olla ilman jumalia. Ja usein hän luulee, että kristitty on varastanut hänen jumaliansa. Mutta ei yhden kristityn tarvitse varastaa jonkun pakanan jumalia, vaan jos hän saattaa, niin hän ottaa ja hävittää niitä pakanan jumalia.

Niin olen minä myös freistannut hävittää teidän jumalianne, joita te ennen olette palvelleet. Sillä minun täytyy nyt

teille sanoa niin kuin Paavali kirjoittaessaan kristityille Korinton seurakunnassa: Muistakaa, että te olette pakanat olleet ja käyneet niiden mykkäin epäjumalain tykö, niin kuin te viedyt olitte. Tahdottekos nyt suuttua minulle ja soimata, että minä olen varastanut teidän Jumalianne ja hävittänyt niitä? En ole saattanut minä sitä omasta voimastani tehdä, vaan sen suuren voiman kautta, joka heikoissa väkevä on. Ja niiden miesten avulla, joita Jumala on ensinnä lähettänyt tähän seurakuntaan, jotka tulivat hävittämään ja kukistamaan teidän jumalianne, joita te silloin olette palvelleet, koska pimeä ja sumu oli.

Muistakaa sen tähden, että te olette pakanat olleet ja käyneet niiden mykkäin epäjumalain tykö. Ja muistakaat myös, koska te tulette Jordanin virtaan, että teidän veljenne lihan puolesta tulevat suurella vihalla ja tahtovat teitä hävittää, niin kuin Jaakobin veli Esau tuli Jaakobia vastaan suurella vihalla ja hirusuisuudella. Mutta Jaakobin rukoukset vaikuttivat niin paljon, että yksi suuri muutos tapahtui Esaun sydämessä. Niin on myöskin teidän vihamiestenne sydämissä tapahtuva yksi suuri muutos, jos te painiskelette rukouksissa ja anomisissa, että se suuri sydämen kääntäjä ottais ja käännäyttäisi heidän tahtonsa, että teidän vihamiehenne joutuisivat itkemään teidän kaulassanne, niin kuin Esau itki Jaakobin kaulassa.

Mutta jos vihamiehet tulevat teidän päällenne suurella hirusuisuudella hävittämään teitä, silloin täytyy teidän sanoa niin kuin vanha Israel: Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupeuteen, jonkas palvelijalles osoittanut olet.

Toiseksi pitäisi yhden kristityn tunnustaman itsensä mahdottomaksi kaikkeen siihen armoon ja laupeuteen, jonka Herra hänelle tehnyt on, jos hän muutoin tuntee itsensä oikein. Mutta oikea itsensä tunteminen puuttuu monelta. Itse saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja tahtoo uskovaisia sieluja eksyttää pois Jeesuksen tuntemisesta. Hän tahtoo niitä sieluja viedä maailmaan, jotka kerran olivat pääsemässä maailmasta.

Jaakob oli matkustamassa vanhempainsa tykö, mutta sillä tiellä kohtasi häntä monta vastoinkäymistä. Ensiksi rupesi se pakanallinen appi, Laban, ajamaan häntä takaa, soimaten Jaakobia, että hän oli hänen jumaliansa varastanut. Ja kun hän tuli lähemmäksi Kaanan maata, tuli hänen veljensä suurella hirmuisuudella häntä vastaan.

Niin tapahtuu kaikille, jotka lähtevät matkustamaan Isän maalle, että muuttamat pakanat ajavat (heitä) takaa ja soimaavat kristityitä, että he ovat varastaneet heidän jumaliansa. Ja muutamat tulevat suurella hirmuisuudella vastaan, soimaten kristityitä, että he ovat varastaneet pakanain siunausta. Siinä ahdistuksessa täytyy yhden kristityn painiskella tällä puolen Jordania sen Tunteottoman kanssa, ja tunnustaa: ”Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupiuteen, jonka Herra tehnyt on.”

Kuinkas luulette, jos te olisitte saaneet palvella teidän jumalianne, joita te olitte palvelemassa muutampia vuosia tätä ennen? Mitäs te olisitte muuta voittaneet, kuin iankaikkisen onnettomuuden, koska vuotava pirun paska oli paras Jumalan siunaus? Mitäs se olisi vai-

kuttanut teidän sydämissänne muuta, kuin tulikivistä tulta?

Onkos nyt teidän seassanne yhtään, joka katuu, että hän on ylen varhain herännyt? Vai onkos teidän seassanne yhtään, joka on katumassa, että hän ylen varhain pääsi ylös helvetistä? Jos joku teistä katuu että hän on ylen varhain herännyt, niin pankoon nyt maata. Ei jos joku teistä katuu, että hän pääsi ylen varhain ylös helvetistä, niin astukoon nyt alas helvettiin ja maistakoon pirun paskaa.

Minä luulen, että te olette kylliksenne saaneet pirun paskasta, joka pirun perseestä vuotanut on. Minä luulen, että teidän pitäisi nyt muistaman, että te olette olleet pakanat ja käyneet myrkäin epäjumalain tykö, sekä ne sielut, jotka ovat tällä puolella Jordania taistelemassa sen tunteottoman kanssa rukouksissa sanoen: En minä päästä sinua, ennen kuin minä sinulta saan siunauksen. Ja myös niitten sielujen, jotka ovat päässeet poikki Jordanin, pitäisi sanoa: Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon ja laupeuteen, jonka palvelialles tehnyt olet.

Mikä olisi tullut meille raukoille, jos me olisimme saaneet vaeltaa meidän sokeudessaamme iankaikkisuuteen? Mikä olisi tullut muu, kuin palava ja vuotava pirun paska juomaksi? Ja te näette, mikä onnettomuus olisi teidät saavuttanut, jos Jumala olisi antanut teidän kuolla teidän synneissänne? Ja vaikka nyt pakanat ajavat Israelia takaa ja soimaavat häntä: ”Sinä olet varastanut meidän jumaliamme”, ja lihalliset veljet tulevat suurella julmuudella vastaan, soimaten, että ”sinä olet varastanut meidän siunauk-

semme”, niin että ahdistus tulee molemmin puolin. Kuitenkin täytyy Israelin taistella ja painiskella sen tuntemattoman kanssa Jordanin virran tykönä ja sanoa: ”En laske minä sinua, ennen kuin siunaat minua.”

Mene nyt, Israel suuremmalla uskalluksella vaellustasi jatkamaan Isän maata kohti. Sinun vaimosi ja lapsesi käyvät edelläsi, ja sinä tulet perässä, vaikka sinun lihallinen veljesi tulee sinua vastaan suurella joukolla, ja on aikonut hävittää sinut. Kenties sinun rukouksesi vaikuttaa niin paljon, että hänen täytyy itkeä sinun kaulassasi. Ja silloin saatat sinä ilolla ja uskalluksella vaeltaa Isän maata kohden, ja sinä löydät vanhempasi elämässä Kaanan maalla, joka sinut on suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, ja verta vuodattanut ja rukoillut sinun edestäsi, ettei sinun uskosi pitäisi puuttuman.

Hän on sinun vanha Isäsi ja Vanhempasi, joka sinulle hengen antanut on. Hänelle ainoalle olkoon kunnia ja ylistys, nyt ja iankaikkisesti, amen!

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma n:o 62 (1. sivu, sekin lähes kokonaan tuhoutunut) / Kansallisarkisto Helsinki /
Siionin Sanomat, Calumet 1895 130 - 132
Kolkuttaja 1911, 307 - 311

Muistakaa, että te olette pakanat olleet ja käyneet mykkäin epäjumalain tykö, ja olitte muukalaiset Israelin kyläkunnasta.

Pyhä Paavali muistuttaa kristityitä, että he ovat pakanat olleet ja käyneet mykkäin epäjumalten tykö. Ja sitä tarvitsee kyllä kristityn muistaa, että hän on pakana ollut ja palvellut epäjumalia, ettei hän kerskaisi Kristusta vastaan. Jos kristitty unhottaa, kummoinen hän on ollut, saattaisi hän pian unhottaa Jumalan armon, jonka kautta hän on pelastettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Ilmankin te muistatte, että te olette pakanat olleet ja käyneet epäjumalten tykö. Te muistatte, jos tahdotte muistaa, kuinka te olette ennen eläneet juopumuksessa, ahneudessa, haureudessa ja hekumassa. Te muistatte, kuinka te olette silloin houranneet viinapäissä ja kironneet, tapelleet ja varastaneet. Te muistatte, jos te tahdotte muistaa, kuinka te olette silloin palvelleet kah-ta herraa: Käyneet kirkossa ja krouvituvassa. Ja olette olleet jumaliset kirkossa, ja jumalattomat kirkon takana. Olette veisanneet kirkossa, ja ulvoneet kirkon takana. Olette siunanneet kirkossa, ja kironneet kirkon takana. Olette juoneet Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä.

Nyt te olette Jumalan armon kautta kääntyneet toisaalle. Olette alkaneet parempaa elämää etsimään. Ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki, sillä Jeesus tietää kyllä pettäjänsä. Mutta Paavali kirjoittaa kristityille: Muistakaa, että te olette pakanat olleet, ja käy-

neet mykkäin epäjumalten tykö, ja olitte muukalaiset Israelin kyläkunnasta.

Jos nimittäin kristitty unhottaa, millainen hän on ollut, unhottaa hän myös Jumalan armon, jonka kautta hän on pelastettu. Hänelle käy niin kuin kymmenele spitaliselle miehelle, jotka tulivat puhtaiksi käydessänsä, mutta yhdeksän meni maailmaan, eivätkä he tulleet takaisin kiittämään Jeesusta. Ja vissimmästi on jo moni mennyt takaisin maailmaan ja kääntänyt selkensä Jeesukselle. Moni on unhottanut, että hän Vapahtajan armosta on pelastettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta.

Kukas tiesi, kuinka niille käy, jotka menevät takaisin maailmaan ja rupeavat unta rakastamaan? Eiköhän rietas ole niitä pistänyt säkkiin? Muutamille tulee synty luvalliseksi. Yksi pikkuinen ryyppy tulee luvalliseksi. Koreus tulee luvalliseksi. Ahneus tulee luvalliseksi. Porvarin ja friherran¹ virka tulee luvalliseksi. Kaikki entiset synnit tulevat viimein luvalliseksi.

Muistakaa, että te olette ennen pakanat olleet ja palvelleet epäjumalia. Pankaa entinen elämä silmienne eteen, ja katsokaa, mikä elämä teillä on ollut. Ja katsokaa pakanoita, kuinka he elävät, että te kauhistuisitte, ettei tulisi varsin halu pyörtämään takaisin maailmaan. Vaikka nyt moni elää uskosta, niin kuin kirjoitettu on: vanhurskas elää uskostansa, mutta meille on näytetty niin monta esimerkkiä, kuinka moni myös lankeaa uskosta ja armonliitosta, koska ei ole oikea valvominen. Jos omatunto silmänräpäyksen nukahtaa, niin on rietas vienyt uskon, ja jää paha omatunto monille. Ja muu-

tamille jää kuollut usko, eli luottaminen entisten armonmerkkien päälle.

Kuinka tarkka pitää ihmisen oleman valvomisessa, nähdään siitä, että painavimmat paikat kristillisyydessä jäävät katselematta ja koettelematta unen kanssa taistellessa yrttitarhan maalla, niin kuin opetuslasten makaaminen yrttitarhassa vaikutti niin paljon, että taivaallisen Vanhimman vaivat ovat niin kuin unen kautta nähdyt, vaikka evankelista sanoo: ja hän löysi heidät murheen tähden makaamasta. Mutta ei sillä ole niin sydämellinen murhe, joka jaksaa nukkua. Jos niillä olisi ollut oikea murhe, niin ei olisi niillä niin makea unilut. Mutta ei suinkaan niillä ollut hätää, koska he jaksoivat unen kanssa taistella.

Niin se on vielä nytkin, että synnin uni pakkaa monelle, koska heidän pitäisi valvoman ja rukoileman, etteivät he joutuisi kiusaukseen. Moni on tosin herännyt näinä aikoina sen huutavaisen äänen kautta, joka on huutanut korvessa. Ja moni on tullut Johanneksen tykö ja antanut itsensä kastaa. Ja moni on alkanut seuraamaan Jeesusta. Mutta moni on myös kääntänyt selkensä Jeesukselle niitten kovain sanain tähden. Ja muutamat ovat palmusunnuntaina huutaneet: hoosianna Davidin pojalle, mutta pitkänäperjantaina ovat he huutaneet: ristiinnaulitse!

Ja niin se käy monelle, joka kurkistelemisen tähden on alkanut seuraamaan Jeesusta. Koska joku kovempi sana tulee rintaa kohti, kääntävät he selkensä ja menevät tiehensä. En minä puhu niistä, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset, sillä ne ovat jo aikaa kuulleet heidän tuomionsa. Emme tällä kerralla puhu

Juudaksesta, joka on pois vilpistynyt Jeesuksen seurasta. Emme puhu fariseuksista, jotka ovat pahimmat Jeesuksen ristin viholliset ja sen ylösvalaistuksen saaneet helvetistä, että tämä kristillisyyden on väärä. Kyllä vielä semmoisia löytyy, jotka vartioitsevat kristittyjen vikoja. Ja niillä on terävät silmät katsomaan kristittyjen vikoja. Emmekä tällä kerralla puhu sotamiestä, jotka aina lyövät rautanauvoja Jeesuksen käsiin ja jalkoihin, ja pistävät keihään sydämeen.

Ne verenpisarat, jotka putoavat sotamiesten päälle, eivät auta heitä helvetistä. Vaikka sotamiesten kädet ovat veressä, eivät he kuitenkaan tule puhdistetuiksi, vaan ne verenpisarat, jotka putoavat sotamiesten päälle, ne tarttuvat ja kuivuvat käsiin, ja ovat tuomiopäivänä polttavaiset. Ne ovat parhaat vieraat miehet, jotka todistavat heitä vastaan, sillä he ovat tallanneet Jumalan Karitsan verta jaloillansa. Se on vielä kauheampi, kuin kaikki muut synnit, joilla he ovat Jumalan Poikaa haavoittaneet. Sotamiehet ovat tosin merkityt, sillä Jeesuksen veri on priiskunut käsiin ja kasvoihin. Se veri on tarttunut heidän nahkaansa, joka on paatunut. Ja se veri on kuivettu siihen. — Eivät viattoman Karitsan veren pisarat lähde, vaikka he ottaisivat saippuaa helvetistä ja pesisivät itsensä lipeällä, joka on keitetty käärmeen kuusta ja tulijärven tuhkasta. Ne verenpisarat, jotka ovat priiskuneet sotamiesten päälle, pitää oleman parhaat vieraat miehet tuomiopäivänä, jotka todistavat, että he ovat ristiinnaulinneet Kunnian Herran, että he ovat häntä pistäneet keihäällä kylkeen, ja vielä tallanneet hänen vertansa jalkoihinsa, eikä vielä ole tämä

viaton veri alkanut heidän tuntoansa vaivaamaan.

Jos Juudas olisi herännyt ennen kuin Jeesus oli tuomittu, jos hän olisi silloin kantanut ne väärät rahat takaisin, kun hän meni Herran ehtoollisen huoneeseen, olisi hän vielä saanut nähdä taivaallisen Vanhemman vaivoja yrttitarhassa. Mutta Juudaksen tunto ei herännyt, ennen kuin Jeesus oli tuomittu. Mitäs auttoi se synnintunnustus, jonka hän teki semmoisten pappien edessä, jotka ovat Jeesuksen ristin viholliset? Mitä auttoi häntä tämmöinen synnintunnustus: "Minä pahasti tein, että minä viatto- man veren petin." Se synnintunnustus ei auttanut häntä mitään. Koska viaton veri, jonka hän oli pettänyt, rupesi hänen tuntoansa polttamaan, täytyi hänen mennä ulos hirttämään itsensä.

Mutta sotamiesten tunto ei taida herätä, ennen kuin vasta helvetissä. Ja siellä tulevat ne verenpisarat, jotka ovat täällä armon ajassa pudonneet Jeesuksen haavoista heidän päällensä, siellä ovat nämä verenpisarat niin palavaiset katumattoman ihmisen tunnossa, että heidän täytyy huutaa iankaikkisuudessa: "Jumalan Karitsan veri polttaa!"

Ja niin kuin juutalaiset ovat huutaneet Pilatukselle: "Hänen verensä tulkoon meidän, ja meidän lastemme päälle!" Niin on myös tapahtunut. Ja niin on myös tästedes tapahtuva, että kaikki, jotka huutavat: "Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle," saavat myös koetella, että hänen verensä tulee hirmuisella tuskalla ja vaivalla heidän päällensä. Heidän huoneensa poltetaan. Heidän ruumiinsa raadellaan jo täällä armon ajassa.

Muistakaa nyt, kaikki pilkkaajat, kaikki Jeesuksen ristin viholliset, kaikki sotamiehet. Muistakaa, että teidän aikanne on lyhykäinen, että Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkien niitten päälle, jotka pilkkaavat Jumalan totuutta. Ja he saavat viimein nähdä, ketä he ovat pistäneet.

Mutta ne harvat sielut, jotka ovat silloin jo tulleet murheellisiksi, koska Herra sanoi: "Yksi teistä on minut pettävä," ja ovat seuranneet Jeesusta yrttitarhaan, ja yrttitarhasta Golgatan mäelle. Ja jotka ovat murheellisella ja vertavuotavaisella sydämellä seisonet ristin kohdalla, ja ovat Jeesuksen kuoleman tähden olleet murheessa ja epäilyksessä, ja ovat itkeneet hänen hautansa päällä, niin kuin Maria, ne saavat pääsiäispäivänä tietää, että Jeesus on vielä elämässä.

Ne harvat sielut, jotka ovat seuranneet Jeesusta Galileasta, saavat myös seurata hänen verisiä askeleitansa turmeluksen kaupungista Golgatan mäelle. He saavat myös nähdä, kuinka maailman siveät miehet, Josef ja Nikodemus, panevat hänet kuolleen uskon hautaan. Ne samat murheelliset vaimot, joitten sydän palaa rakkaudesta Jeesusta kohtaan, saavat nähdä, kuinka enkeli taivaasta tulee, niin kuin pitkäisen tuli ja vierittää siveyden kiven haudan ovelta. Ne saavat nähdä, kuinka sotamiehet menevät kuoliaaksi. Ne saavat nähdä sen ristiinnaulitun ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan kirkastettuna ylösnousemisen vuorella. Viimein he saavat seurata Kunnian Kuningasta Siionin vuorelle, kussa sata ja neljä viidettä kymmentä tuhatta veisaavat uutta virttä Jumalalle ja Karitsalle nyt ja iankaikkisesti.

Mutta puhtaat jalat pitää oleman niillä morsiamen piioilla, jotka saavat tanssia Karitsan häissä. Puhtaat jalat pitää oleman morsiamen piioilla, joitten lamput syttyvät palamaan, koska huuto tulee. Antakaa pestä teidän jalkojanne, Siionin tyttäret! Koska te joka päivä olette kahlanneet maailman rapakossa, niin mustuvat jalat, ja maailman rapakin on tarttunut jalkoihin. Antakaa siis pestä teidän jalkanne, että te olisitte kokonansa puhtaat, koska te tulette hääsaliin istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Siinä on se suuri päämaali, johon teidän pitää pyrkimän, rientämän ja ikävöitsemän, ettette väsyisi tien päälle.

Kuule, sinä suuri taivaan Kuningas, murheellisten opetuslasten huuto ja nöyrä rukous, ja tule niille avuksi, jotka väsyvät. Nosta väsyneet kädet ja vahvista nääntyneet polvet, ja kannaa haavoitetuita ja raadollisia sylissä. Vuodata kuolevaisten suuhun viinaa ja rieskaa. Virvoita niitä, jotka raskautetut ovat, ja vie eksväiset lampaat laumasi tykö. Varjele heitä hukan hampaista ja raatelevaisista susista, että he saisivat rauhassa olla nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Alkuperäinen / Lähde- ja arkistotieto puuttuu / Seppo Leivon valokopiokokoelma / EA /

¹ vapaaherran

Paavalin epistola roomalaisten tykö 6. luku, ja 6. värssy: ”Hyvin tietten, että meidän vanha ihminen on ristiinnaulittu hänen kanssansa, että synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme tästedes syntiä palvelisi.”

Näistä Paavalin sanoista kuuluu hänen tarkoituksensa olevan, että meidän vanha ihminen on ristiinnaulittu Kristuksen kanssa, että synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme tästedes syntiä palvelisi. — Meidän täytyy nyt selittää teille, kuinka me olemme näitä Paavalin sanoja käsittäneet. Vanhan ihmisen kanssa ymmärretään ei ainoastans vanha aatami, joka on kärsimättömyys ja viha, vaan myös ahneus eli maailman rakkaus, joka monen luvallisuuden varjon alla tahtoo ulos tulla, niin myös keveämielisyys, joka on nuoressa väessä ulos loistava, ja maailman kunnia, joka ilmoittaa itsensä ei ainoastaan maailman muodon jälkeen itsensä asettamisessa, vaan myös siinä, että kristityt eivät puhu totuutta, mutta ovat mykät, ja maailmasta saarnaavat paljon. Siihen tulee myös huoruus, joka ilmoittaa itsensä nuoressa väessä koreuden kautta; ja lihallinen vapaus, joka ilmoittaa itsensä siinä, ettei kukaan tahtoisi olla toisen ihmisen vallan alla. — Kaikki nämät synnit, jotka tahtovat vähitellen ilmi tulla tässä kristillisyydessä, joka meillä nyt on, ne kutsutaan vanhaksi ihmiseksi, joka pitää ristiinnaulittaman Kristuksen kanssa, sillä Paavali ilmoittaa monessa paikassa, ettei hän pidä niitä kristittyinä, jotka vielä palvelevat syntiä. Ja minun täytyy myös sanoa tuntoni, että minä en saata niitä pitää oikeina kristittyinä, jotka monen luvallisuuden kautta osottavat van-

han ihmisen tapoja. Kussa nimittäin synti puhkeaa ulos sanoihin ja töihin, siinä ei ole vanha ihminen ristiinnaulittu.

Jos vanhan aatamin häntä heiluu hampaan raossa eli jos kärsimättömyyden sanat pääsevät vapaasti ulos. Siinä ei ole sota syntiä vastaan. Jos huoruus ilmoittaa itsensä koreudessa, siinä ei ole itsensä kieltäminen maailmasta, eli jos lihallinen vapaus tulee niin luvalliseksi, että kaikki tahtovat vapaaherrana olla, siinä ei ole itsensä kieltäminen. Eli jos keviämielisyys tulee luvalliseksi, jonka kautta vihollinen on jo tappanut sen murheen, joka Jumalan mielen jälkeen on. Silloin on lankeaminen armontilasta aivan liki.

Minun täytyy siis muistuttaa teitä Paavalin sanoilla, että vanha ihminen pitää ristiinnaulittaman Kristuksen kanssa, sillä synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme tästedes syntiä palvelisi. Me olemme alkaneet ankaralla tuomiolla ja vanhurskaudella herättämään teidän tuntoanne, koska te vaelsitte suruttomuudessa tämän maailman muodon jälkeen, koska te olette palvelleet vihollista juopumuksella, kirouksella, viinakaupalla, petollisuudella, varkaudella, Jumalan sanan ylenkatsomisella. Niin kuin te hyvin muistatte, kummoiset te olette olleet ennen kuin tämä heräys tuli.

Mutta jos me näemme, että muuttamat synnit tulevat luvalliseksi kristillisyyden varjon alla, niin kuin esimerkiksi koreus, keviämielisyys, maailmanrakkaus, lihallinen vapaus ja herraskristillisyyys, silloin meidän täytyy panna Jumalan ankara vanhurskaus evankeliumin rinnalle ja Paavalin sanoilla osoittaa, että vanha ihminen pitää ristiinnaulitta-

man ja synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme enää syntiä palvelisi.

Kuinka ja millä lailla pitää synnin ruumis turmeltaman? Ei sillä lailla, kuin paavilaiset, jotka vaivaavat ruumistansa piiskaamisella, eivätkä anna ruumiillensa tarpeellista ravintoa, jolla he luulevat tienäänsä jotakin autuutta, vaan sillä lailla pitää synnin ruumis turmeltaman, ettemme anna synnille valtaa. Ettemme anna meidän kuolevaisia jäseniämme synnin palvelukseen. Silloin pian kasvaa elävästä uskosta kuollut usko, jos ei ole alinomainen valvominen ja sota syntiä vastaan.

Emme ole oikeat kristityt, jos me olemme toisen vuoron liikutuksissa ja toisen vuoron huoraamassa. Eli jos me olemme toisinaan Pyhän Hengen hartaudessa ja toisen vuoron vanhan aatamin hartaudessa, eli jos me olemme toisen vuoron palavassa rakkaudessa ja toisen vuoron ahneudessa ja maailman rakkaudessa kiinni. Tätä kahdenkertaista elämätä vastaan me olemme jo kymmenen ajastaikaa tätä ennen saarnanneet ja saarnaamme vielä nytkin, ettei saa kristityillä kahdenlainen elämä olla, niin kuin kaksimielisuus ja kaksikielisyys. Eri tarkoitus kaupassa ja eri tarkoitus kirkossa. Eri puheet kristittyin selän takana ja eri puhe silmäin edessä. Vaan kristityillä pitää oleman yksi ja sama päämaali silmäin edessä, joko hän on koulussa eli markkinoilla, joko hän on valvomassa tahi nukkumassa, joko hän on kulkemassa tahi makaamassa, joko hän on palvelija tahi isäntä.

Ja en minä semmoista oppia teille saarnaa, että teidän pitää nyt heittäman uskomasta ja aivan lakia noudattaman

vanhurskaudeksi, vaan minä saarnaan teille semmoista oppia, että teidän pitää niin paljon uskomon Kristuksen päälle, että te jaksaisitte sotia syntiä vastaan, ettei Kristus tulisi teidän tähdenne pilkatuksi pakanain seassa. Sillä ei laki saata tosin eläväksi tehdä, mutta Jumalan vanhurskaus ja Jumalan rakkaus ovat yhtä voimalliset molemmat, niin ettei Jumala rakkautensa tähden unhota vanhurskauttansa, eikä Jumala vanhurskautensa tähden unhota rakkauttansa. Sillä Jumalan rakkaus ja Jumalan vanhurskaus ovat yhtä voimalliset molemmat. Koska hän sanoo, että Jumala saattaa niin hyvin olla vihainen kuin hän armollinen on, niin se merkitsee, että Jumalan vanhurskaus ei saata rakkautta lopettaa, eikä saata rakkaus hänen vanhurskauttansa tyhjäksi tehdä.

Niin, minun rakkaani, vaeltakaa varoituksella elämän tiellä, ja etsikää pelvolla ja vapistuksella, että te autuaaksi tulisitte, ettette eksyis oikealle taikka vasemmalle puolelle. Ei ole minulla tällä kerralla suruttomille paljon sanomista, sillä minä tiedän, että ne on jo saatannan haltuun annetut, niin kuin entisen maailman ihmiset, joille Jumala antoi sata ja kaksikymmentä ajastaikaa parannuksen ajaksi, ja eivät kuitenkaan parannusta tehneet, vaikka vanhurskauden saarnaaja Noa varoitti siitä tulevaisesta edesvastauksesta. — Toistakymmentä ajastaikaa on jo täälläkin saarnattu suruttomille parannusta, ja eivät ole vielä ottaneet vaaria tästä lyhyestä ja kalliista armonajasta. He saavat nyt syyttää itseänsä, jos kuolema tulee valmistamattoman päälle ja elämän langan katkaisee heiltä, ennen kuin he itse luulevatkaan.

Mutta (minä sanon) heränneille, jotka omanvanhurskauden rautahäkissä istuvat epäuskon vankina ja eivät koskaan pääse irti niistä saatanan kahleista, joilla omanvanhurskauden perkele on heitä vanginnut ja niin kovin ahdistanut, etteivät he saata katsoa sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan päälle ilman kauhistumatta; ja sen tähden he kääntävät toivonsa helvettiin, etteivät he saata katsella sitä suurta Ristinkantajata ilman vapisematta. Teillä on yksi raskas ja painava kuorma seljässä, jota ette jaksa pitkälle kantaa, jos ette tule pian kuormanne kanssa Golgatan mäelle, jossa sekä ensimmäiset että viimeiset ristinkantajat ovat ristin alta päässeet, koska se suuri Ristinkantaja otti itse ristin päällensä.

Minä sanon teille, te omanvanhurskauden ristinkantajat, jotka ette pääse rohki maailmaan ja helvettiin, ettekä myös pääse rohki taivaaseen. Tiedätkös minkä tähden teidän kuormanne on niin raskas kantaa, ja minkä tähden teidän elämänne on niin vaivalloinen, ettei ole rauhaa missään, ei taivaassa eikä maan päällä, eikä maan alla? Teillä on suurempi paino perkeleen ristikistä kuin Jeesuksen ristikistä, sillä Jeesus on sanonut: Minun ikeeni on suloinen ja minun kuormani on keveä. Mutta omanvanhurskauden risti, se on raskas kantaa ja sen tähden ette pääse rohki taivaaseen, ettekä pääse rohki helvettiin, sillä rietas panee semmoisille ristinkantajille raskaan kuormansa päälle. Mutta viskatkaa jo perkeleen risti päältänne ja kantakaa ainoastaan Jeesuksen ristiä, niin te saatte tuta, että Hänen ikeensä on suloinen ja hänen kuormansa on keviä.

Mutta armoitetuille minä sanon näin: Älkää ajatelko, että rietas nukkuu monta minuuttia, niin kuin te välistä nukutte yrttitarhassa ja makaatte yhtenä tyhmäin neitseitten kanssa. Kukas tiesi, jos teillä on niin paljon öljyä lampussa, että teillä olisi varaa antaa tyhmille neitsille teidän öljyistänne, jos nyt huuto tulisi: Katso, Ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan! Minä ajattelen, ettei ole teillä niin paljon öljyä jakamiseen, koska tekin makaatte yhtenä tyhmäin kanssa. Sen tähden valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen!

Kuka tiesi pian tulee huuto, pian tulee Ylkä, pian tulee loppu, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat, jos viinamarjat on kypsyneet ja nisujyvät valjenneet. Pian tulee kuoleman enkeli peltoa leikkaamaan.

Me toivomme, että ne harvat maitojyvät, jotka Herran pellossa viheriöitsevät, pitää kasvaman ja kypsymän, jos Herra antaisi enemmän kastetta taivaasta ja sen kasteen päälle antaa armollisen aurinkonsa paistaa, niin me toivomme, että siementen Herra saapi muutampia nisujyviä koota aittaansa. Mutta sillä ajalla kuin me toivotamme, rukoilkaamme elon Herraa, että Hän varjelijä tätä peltopalaista lumisateesta, rakeista ja rajuilmasta ja pakkaisesta, että ne harvat maitojyvät pääsisivät valmistumaan elokuussa, koska Hän silloin lähettää uskolliset työntekijänsä peltoonsa, jotka sitovat ohdakkeita lyhteisiin, vaan nisut kokoavat he hänen aittaansa, sanoo Herra, amen!

(alku kateissa) **Tämä seurakunnan enkeli oli hylännyt ensimmäisen rakkautensa.** Epäilemättä tällä seurakunnan enkelillä oli ollut lämmin rakkaus Vapahtajaa kohtaan nuoruudessa ja luultavasti jonkin aikaa sen jälkeenkin. Mutta maailmanrakkaus voi tunkeutua [helposti] lämpimimpäänkin sydämeen, ja silloin ihminen hylkää ensimmäisen rakkautensa. Hän alkaa rakastaa maailmaa ja niitä, mitkä maailmasta ovat.

Jos minä [oikein] muistan, monella tässä seurakunnassa on ollut lämpimämpi rakkaus nuoruudessa. Monella on ollut enempi murhetta sielunsa autuudesta nuoruudessa. Monella on ollut suurempi kiivaus ja suurempi vakavuus kristillisyydessä kuin nyt, mutta moni on hylännyt [kokonaan] ensimmäisen rakkautensa ja tullut penseäksi kristillisyydessä. Moni on tullut välinpitämättömäksi ja langennut pois ensimmäisestä rakkaudestaan. Semmoisille Vapahtaja osoittaa puheensa Ilmestyskirjan 2. luvun 5. värssyssä, kun hän pyytää apostoli Johannesta kirjoittamaan Efeson seurakunnan enkelille: "Minulla on sinua vastaan, että sinä sinun ensimmäisen rakkautes annoit ylös. Muista siis, kusta lankesit pois, ja tee ensimmäisiä töitä; vaan jos et, niin minä tulen sinulle pian ja syöksen kynttiläjalkas pois sijaltansa, ellet sinä tee parannusta."

[Saattaa olla niin, että] Vapahtajalla [on] paljon syytä kirjoittaa [eli kirjoituttaa] tämän seurakunnan [enkelille], jos täällä on joku enkeli, jolle kirjoittaa. Jollei ole, niin kirjoitus täytyy osoittaa niille, jotka tätä ennen ovat olleet seurakunnan enkeleitä eli niille, jotka ovat nuoruudessa olleet heränneitä ja armoi-

tettuja, niille, jotka ovat olleet ensimmäisen rakkauden aikana innokkaita saarnaamaan toisille, jotka ovat olleet kiivaita [ilmoittamaan toisille, mitä] he itse ovat tunteneet ja kokeneet ensimmäisen rakkautensa aikana. Heille Herra kirjoittaa apostoli Johanneksen kautta: "Minulla on sinua vastaan, että sinä sinun ensimmäisen rakkautes annoit ylös. Muista siis, kusta lankesit pois, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä töitä."

Sillä nyt on aika herätä synnin unesta. Nyt on aika hankkia öljyä lamppuihin. Nyt on aika mennä ulos Ylkää vastaan, sillä nyt on Jumala kaatamassa [vihansa] maljoja maan päälle, vaikka sokea ei näe mitään eikä kuuro kuule mitään. Ei ole mitään hyötyä puhua täällä kuuroille ja mykälle, jollaisia useimmat nykyään ovat. Mutta niille, jotka eivät ole vielä kokonaan saatanan sokaisemia, niille meidän täytyy osoittaa sana ajallaan. Niille, jotka tutkistelevat Jumalan kaitselmusta ja johdatusta, pitää nyt olla selvää, että Jumala tahtoo rangaista maailmaa nälällä ja kalliilla ajalla, koska suuri joukko on elänyt ylellisyydessä ja jumalattomuudessa.

Suuri joukko [on] käyttänyt Jumalan lahjoja [väärin] omaksi vahingokseen, ruumiin ja sielun turmioksi. Kukaan suuresta joukosta ei ole ajatellut tulevaisuuttaan, ei ruumiillisessa eikä hengellisessä suhteessa. Moni on tuhonnut terveytensä juopumuksen, haureuden, laiskuuden, huoruuden kautta. Moni on hävittänyt työansionsa turhaan koreuteen ja ylpeään elämään [ja nyt tulee Herra vihansa maljain kanssa].

[Moni, joka on ennen nuoruudessaan kulkenut koreudessa, kulkee nyt] ryy-

syissä vanhuudessa. Moni, joka on elänyt ylellisesti nuoruudessa, saa nyt nähdä nälkää vanhuudessa.

Monella, joka on kulkenut koreana nuoruudessa, on tuskin ryysyjä, joilla peittää itsensä ja lapsensa vanhuudessa. Monella, joka on nuoruudessa kantanut silkkiä ja [samettia], on nyt joukko nälkäisiä lapsia ympärillään, jotka [huutavat leipää. Ja monilla köyhillä vanhemmilla ei ole antaa mitään nälkäisille lapsille elatuksesi. Tämä kaikki johtuu siitä, että he ovat] nuoruudessa eläneet ylellisesti ja haaskanneet työansionsa turhaan korskaan, ylpeyteen ja koreuteen, juoppouteen ja ryyppäämiseen, haureuteen ja laiskuuteen.

Nämä eivät ole lainkaan ajatelleet tulevaisuuttaan, eivät tässä eivätkä tulevaisessa maailmassa. Nyt Herra tulee [vihansa maljain] - - - kanssa [sillä niin on] Jumala [Vanhan] testamentin [aikana rankaissut] luopuneita Israelin lapsia, jotka elivät jumalattomasti hyvänä aikana, eivät myöskään välittäneet profeettojen parannushuudosta vaan hylkäsivät Jumalan lähettämiä ja vihasivat heitä. Kun Jumala rankaisi heitä nälällä, sairauksilla ja sodalla, niin he sanoivat ylimielisesti: "Jumala ei tee oikein meille". Saammepa nähdä nyt, kun köyhyys ja kurjuus tulevat maahan, [kieltävätkö he itsensä], nöyrytyvätkö he, tekevätkö he parannuksen ja [sanovat: "Me] olemme syntiä tehneet [isiemme kanssa"] vai [sanovatko he: "Herra ei tee oikein] meille. Me [emme ole] ansainneet [tätä rangaistusta synneistä!"]].

Ajattele nyt, äiti, jolla [on] parvi nälkäisiä lapsia ympärilläsi, jotka huutavat leipää eikä heillä ole mitään nälän sam-

muttamiseksi. Mutta ajattele nuoruuttasi ja muista, kuinka olet elänyt nuorena ja maailma leikkitteli silmissäsi, kun kuljit koreana ja sinulla oli korvarenkaat, silkkihuivit ja kultasydän. Ajattele nyt, oletko siihen aikaan käyttänyt ruumiisi [ja] sielusi voimat [Jumalan] kunniaksi ja itsesi [ja lähimmäisesi] parhaaksi. [Ajattele] nyt, oletko nuoruudessasi etsinyt Jumalan valtakuntaa [ja] sen vanhurskautta, silloin olisi kaikki tämä maallinen tullut osaksesi.

Ajattele sinäkin, monen lapsen isä, joka nyt huudat leipää, ajattele, oletko elänyt niin nuoruudessasi, että olet kaikessa käyttänyt oikein Jumalan lahjoja. Ehkä olet [juonut] monet [rahat], mitkä olisivat nyt tarpeellisempia sinulle ja köyhille lapsillesi. Saapa nähdä, otetaanko Jumalan ankara kuritus vastaan nöyrästi ja taipuen Jumalan tahtoon. [Sillä nyt on] käynyt niin, että rikkain tuli köyhäksi eikä köyhällä ole enää mitään apua odotettavanaan siltä, joka oli ennen rikas.

Sellainen synninrangaistus ei ole miesmuistiin kohdannut maailmaa. Eikö tämä mahda olla muistutuksena sekä rikkaalle että köyhälle, että kumpikaan ei ole ajatellut tulevaisuuttaan. Kumpikaan ei ole ajatellut Luojaansa nuoruudessaan. Kumpikaan ei ole etsinyt Jumalan valtakuntaa ja sen vanhurskautta. Kumpikaan ei ole pelännyt, että Jumala voi [olla yhtä] vihainen kuin hän on armollinen. Nyt kun köyhyys ahdistaa, nyt täytyy vatsanmurheen tulla yhä pahemmaksi, niin että monella ei juuri vatsanmurheen tähden ole aikaa ajatella sielunsa autuutta. Niin on käynyt Vanhassa testamentissa, kun Jumala rankaisi kansaa sodalla ja [taudilla] ja nälänhä-

dällä - - - (yksi lehti kateissa) - sanoi kansa: Herra ei tee oikein meille.

Samarian jumalaton kuningas uhkasi profeetta Elisaa kuolemalla siitä syystä, että tunnoton äiti söi nälkäänsä oman lapsensa. Ja jumalaton kuningas Aahab sanoi profeetta Eliaalle: ”Etkö sinä ole se, joka Israelin villitset?” (1. Kun.18: 17). Siitä nähdään, [että] mitä [enemmän] Jumala rankaisi kansaa nälällä, sitä paatuneempia heistä tuli. Niin kävi myös Jerusalemin hävityksen aikana. Saapa nähdä, parantaako kansa, jota nyt rangaistaan, ylellistä elämäänsä.

Ainakin pitäisi olla muutamia harvoja sieluja, jotka ottavat rangaistuksen nöyrästi vastaan Jumalan kurituksena totiseen katumukseen, parannukseen, kääntymiseen ja uuteensyntymiseen. Kun Jumala rankaisee maailmaa jumalattomasta elämästä, silloin on yksinäisen iankaikkisuuteen kulkevaisen aika ottaa vaarin ajan merkeistä. Jos te otatte vaarin taivaan merkeistä, niin on paljon parempi ottaa vaarin ajan merkeistä. Nämä ajan merkit alkavat nyt tulla ennustajan nähtäviksi.

Ne ajan merkit, joista juutalaisten olisi pitänyt ottaa vaarin Kristuksen aikana, olivat sangen kirkkaita ja selkeitä, mutta suruton joukko ei voinut nähdä näitä ajan merkkejä. Mutta Johannes Kastajapa näki nämä ajan merkit, kun hän saarnasi kansalle: ”Jo on kirves pantu puiden juurelle.” (Matt. 3: 10). Koko valtakunta, koko Juudan kansa kallistui tuhoaan kohti. Ja tuho oli niin lähellä kuin puu on lähellä kaatamistaan, kun kirves on pantu puun juurelle. Nämä ajan merkit Johannes Kastaja näki, ja kaikki totiset kristityt ovat otta-

neet vaarin näistä ajan merkeistä. He ovat ottaneet vaarin maailman jumalattomasta elämästä, suuresta turmeluksesta, joka vie maailmaa lähemmäksi tuhoaan. Kaikki totiset kristityt ovat odottaneet viimeistä tuomiota. Kun he näkevät merkit auringossa, kuussa ja tähdissä, kun [ihmiset] eli uskonon joukko alkavat pelätä, mitä tuleman pitää, silloin Jeesuksen opetuslapset nostavat silmänsä ylös, koska silloin heidän lunastuksensa lähestyy.

[Nyt] ajan merkit näkyvät jo. Jumalan vihan maljat vuodatetaan maan päälle. Hengellinen aurinko on pimentynt. Armon aurinko on menettänyt paisteensa, ja kuu eli järki on verenkarvainen. Tähdet eli [opettajat], joiden tulisi [loistaa] pimeässä yksinäiselle kulkijalle, [niitä] tähtiä on suuri lohikäärme vetänyt pyrstöllään alas armon taivaasta maan päälle. Kuinka yksinäinen kulkija löytää nyt kaidan tien, kun aurinko on menettänyt paisteensa ja kuu on muuttunut vereksi ja tähdet ovat pudonneet alas taivaasta? Kuinka löydät nyt tien taivaaseen, sinä väsynyt matkamies, kun armon aurinko on [menettänyt] paisteensa eikä taivaan [kannella ole yhtään] tähteä, joka voi johdattaa sinut Beetlehemiin?

Voi! Huokaa ja rukoile Herraa yksinäisyydessäsi, että armon aurinko saisi taas paisteensa, että joku tähti näyttäytyisi taivaankannella tutkivalle silmällesi, ettet eksyisi kokonaan tieltä, joka vie luvattuun maahan, joka on toisella puolen Jordania, uuteen Jerusalemiin, missä aurinko paistaa alati ja [tähdet] tuikkivat [iankaikkisesti]. Amen.

Alkuperäinen, ruotsinkielinen / SKHS Kansallisarkisto / Hakusulkeissa olevat täydennykset on tehty Siionin Sanomissa v. 1893 julkaistun suomennoksen avulla.

Kuningas Salomo sanoi, koska Jerusalemin temppeli vihittiin: ”Luu-lettekos Jumalan maan päällä asuvan? Katso, taivaat ja taivasten taivaat ei voi sinua käsittää. Kuinka siis tämä huone, jonka minä rakensin, sen tekis? Niin käännä siis sinuas sinun palvelijas rukoukseen ja anomiseen, Herra, minun Jumalani, että kuulisit minun kiitokseni ja rukoukseni, jonka sinun palvelijas tänä päivänä rukoilee sinun edessä: Että sinun silmäs avoi olis tämän huoneen puoleen yöllä ja päivällä ja siinä paikassa, jostas sanonut olet: Minun nimeni pitää oleman siellä, että kuulisit sen, jonka sinun palvelijas rukoulee tässä paikassa.”

Me kuulemme ensimmäisessä Kuningasten kirjassa ja 8. luvussa, kuinka kuningas Salomo piti yhden painavan ja sydämellisen rukouksen, koska ensimmäinen kirkko maailmassa vihittiin. Me sanoimme, että Jerusalemin temppeli, jonka kuningas Salomo rakensi, oli ensimmäinen kirkko, joka oli taivaan Herralle rakettu. Sillä pakanain maassa on paljon kirkkoja epäjumalille rakettu, mutta pakanat ei tunne sitä elävää Jumalata, niin kauvan kuin he palvelevat heidän epäjumalitans.

Vaikka pakanat rakentavat kirkkoja ja käyvät välistä kirkossa, joka tapahtuu harvoin, ei niillä sentähden ole yhtään iloa eli hartautta kirkossa, sillä heidän silmänsä ja ajatuksensa pyöriivät ympäri maailmaa. Välistä heidän silmänsä lentävät vaimoväen päälle, jossa he katselevat niitä kauniita silkkihuivia, joita siivät huorat kantavat päällänsä. Välistä

he katselevat niitä kuvia, joita pakanat pitävät kirkossansa. Ja välistä he katsovat kattoon. Muutamat rakastavat unta kirkossa, ja muutamat ei käy kirkossa ollenkaan. Ja muutamat istuvat krouvituvassa ja lyövät korttia kirkon aikana.

Mutta kuningas Salomo osottaa edellämämainitussa paikassa, nimittäin Kuningasten ensimmäisessä kirjassa ja 8. luvussa, että Jumala ei mahdu niihin huoneisiin, jotka käsillä raketut ovat. Mutta kuitenkin, vaikka Hän asuu korkeudessa ja pyhydessä, ja niiden tykönä, joilla yksi nöyrä ja särjetty henki on, tahtoo Hän henkensä lähettää niitten päälle, jotka nöyrällä ja katuvaisella sydämellä häntä rukoilevat Jumalan temppelissä. Sillä niin sanoo kuningas Salomo: että Sinun silmäs avoi olisit tämän huoneen puoleen yöllä ja päivällä. Ja niin me myös toivomme ja rukoulemme, että Jumala valvoo tämän huoneen ylitse, että varkaat ei pääsisi mitään varastamaan tästä huoneesta, että mykät koirat ajettaisiin pois, että armon penikat saisit tässä huoneessa muutampia muruja, jotka putoavat Herran pöydältä; että kaikki, jotka tässä huoneessa rakastavat unta, heräisit unestansa.

Vaikka tämä pikkuinen huonet ei ole verrattava siihen Jumalan temppeliin, joka Uudessa Jerusalemissa rakettu on. Kuitenkin jos tässäkin huoneessa joku katuvainen publikaani huokaa niin raskaasti, että huokaus kuuluu taivaaseen, niin me toivomme, että hän menee kotiansa hurskaampana kuin fariseus. Sillä emme saata estää, ettei joku fariseus myös tulis tänne rukoulemaan hänen rukouksiansa. Kyllä publikaanin huokaukset sentähden kuuluvat edemmäksi kuin

fariseuksen kauniit rukoukset. Emme saata estää siveitä huoria tulemasta tähän kirkkoon kurkistelemaan ja kau-neuttansa näyttämään maailmalle. Mut-ta Jumala varjelkoon, ettei tulis ostajia ja myyjiä, jotka rahojansa helisyttävät Herran huoneessa, joiden vaihetuspöytiä Jeesus on kaatanut maahan.

Jumala varjelkoon temppeleinsä pirun paskan ilkiästä hajusta, vaikka ennen on pirun paska haissut Herran huoneessa. Ja ennen on juotu Herran kalkista ja per-keleen kalkista yhtenä päivänä. Mutta Herran silmät kääntyvät tämän huoneen puoleen, ja Herran silmät vartioitsevat, jos joku tulee varastetulla kalulla, jos joku tulee päätänsä nojaamaan rintapuuhun, jos joku tulee silmiänsä iskemään, jos joku tulee kurkistelemaan, jos joku tulee nauramaan tässä huoneessa, hän olkoon kirottu.

Mutta jos joku tulee itkemään, hänen kyyneleensä pyyhitään pois. Jos joku tulee huokaamaan, hänen huokauksensa kuuluu korkiaan kattoon. Jos joku tulee murheellisella sydämellä, hänen pitää saaman lohdutusta. Jos joku tulee katu-mattomalla sydämellä, hän saakoon pistoksen sydämeen ja lyököön rintojansa. Jos joku tässä huoneessa muistaa, että hän on väärin vannonut Herran alttarin edessä, ja se väärä vala vaivaa hänen tuntoansa, hän menköön oikein vannomaan. Jos joku tässä huoneessa surki-asti vaivataan perkeleeltä, hän huuta-koon: Jeesus Daavidin poika, armahda minun päälleni.

Jos joku tulee murheellisella ja särje-tyllä sydämellä tämän alttarin eteen kumartaen polviansa rukoilemaan, että Jeesus antais hänelle hänen syntinsä an-

teeksi, että sinä kuulisit, Taivaallinen Kuningas, kaikkien murheellisten ja alaspainettuin huokaukset. Niin, jos joku tulee raskautetulla sydämellä tähän huoneeseen ja vuodattaa sydämensä Herran alttarin eteen, hänen rukouksen-sa pitää kuuluman taivaassa.

Jos joku tulis kylmällä sydämellä Herran huoneeseen, ja alkaa sen kyl-myyden tähden vapisemaan, niin me us-komme, että se lämmin aurinko, joka paistaa Johanneksen aikana taivaan lael-ta, pitää sulattaman jäätä sydämen ym-päriltä. Se Pyhä Henki, joka kovat rinnat pehmittää, särkeköön ja rikki murenta-koon kovat sydämet, että he sulaisit niin kuin vaha auringon paisteessa. Kuule suuri Isäntä tässä huoneessa parkuvais-ten lasten ääni, koska he huutavat sinun tykö ”hoosianna Daavidin Pojalle!”

Ja jos lapsia ei olis enää, jotka huuta-vat hoosianna Daavidin Pojalle, niin pi-tää kivet huutaman, sillä mahdollinen on, että se aika tulee, jona lapset lakkaa-vat huutamasta, koska niin paljon lapsia kuolee, ettei ole moni enää, joka imee vanhemman rintoja. Kukas tiesi, kuinka moni lapsi silloin huutaa hoosianna Daavidin Pojalle. Kuitenkin pitää kivien huutaman ja todistaman jälkeentulevai-sille, että siihen aikaan, koska se armol-linen Herra Jeesus on istunut temppeleis-sä ja saarnannut armovuoden Siionin tyttäreille, joka leskeksi jääpi, kuka tiesi pian. Silloin ovat lapset Jumalan temp-pelissä huutaneet hoosianna Daavidin Pojalle; ja fariseukset ovat siitä huuta-misesta pahentuneet.

Mutta me luulemme, että silloin, koska lapset lakkaavat huutamasta, sil-loin makaavat meidän luumme haudas-

sa. Ja jos ne viimeisen kerran kannetaan
Herran huoneeseen, veisatkoon lapset,
veisatkoon Taivaallisen Vanhimman rin-
talapset viimeisen värssyn: Jo nyt kaikk´
täytett´ on. Amen!

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkis-
to Helsinki

Mutta kuhunka kaupunkiin te tullette sisälle, ja ei he teitä ota vastaan, niin menkää ulos sen kaduille ja sanokaat: Tomunkin, joka teidän kaupungistanne tarttui meihin, me pudistamme teille. Kuitenkin, se tietäkää, että Jumalan valtakunta oli teitä lähestynyt. Minä sanon teille: Sodomalle pitää sinä päivänä huokiampi oleman kuin sille kaupungille. Luuk. 10: 10 - 12.

Näin neuvoi Vapahtaja niitä seitsemääkymmentä opetuslasta, joita hän asetti, ja lähetti saarnaamaan ja ilmoittamaan, että Jumalan valtakunta oli lähestynyt. Tästä ottavat nyt suruttomat itsellensä puolustusta saadakseen rauhan kristityiltä elää suruttomuudessa ja jäävätkänsä kristityitä, jotka eivät anna heidän rauhassa mennä helvettiin. Mutta niille, jotka eivät ota vastaan kristillisyyden saarnaa parannuksesta ja uskosta Jeesuksen päälle, taikka niin kuin Johannes saarnasi: Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt, niille on Vapahtaja kovan ja hirmuisen tuomion julistanut sanoen: Huokiampi pitää oleman Sodomalle tuomiopäivänä kuin sille kaupungille.

Me näemme, kuinka myös tämänaikaiset ihmiset vähän huolivat semmoisesta saarnasta. He sanovat parannuksen saarnaajille ja niille, jotka ilmoittavat taivaan valtakunnan lähestyneen: ”Vapahtaja sanoo: Missä ei teitä vastaanoteta, niin lähekkää pois semmoisille saarnaamasta.”

Mutta eivät he puhu mitään siitä tuomiosta, jonka Vapahtaja on semmoisille julistanut, että huokiampi pitää oleman

Sodomalle tuomiopäivänä kuin teille, jotka ette huoli parannuksen saarnasta. Me tiedämme, että Sodomän synty oli ylpeys ja haureus ja kristittyin vaivaaminen. He vaivasivat sitä hurskasta Lothia joka päivä, mutta Jumala antoi heidän päällensä sataa tulta taivaasta ja tulella hukutti heitä kaikkia. Ainoastans se hurskas Loth pelastettiin.

Kuinka huokian te vastahakoiset ihmiset nyt ajattelette olevan Sodomalle, joita Jumala on elävänä tulella polttanut tuomiopäivänä? Jokos te tyytyisitte siihen tuomioon, jonka he saavat, jos te sillä pääsisitte? Minä ajattelen, ettei yksikään vastaanseisojista luule heille niin pahoin käyvän kuin Sodomalle. Mutta vielä kovempi vaiva tulee kristillisyyden vastaanseisojille kuin Sodomalle.

Jollette paranna teitä, niin te kaikki niin hukkaan tullette, sanoo Vapahtaja. Ajatelkaa perään, te kristillisyyden vastaanseisijat, älkääkä kieltäkö kristityitä saarnaamasta teille parannuksesta ja Jumalan valtakunnan lähestymisestä. Se on vissi asia, ettei Jumalan valtakunta saata tulla sinne, missä ei siitä edeltäkäsins ole saarnattu ja ilmoitettu. Niin kuin Vapahtaja lähetti edellensä ne 70 miestä joka paikkaan, mihinkä hän itse oli tuleva, kaksin ja kaksin, niin tarvitsee se vieläkin saarnaajat olla edeltäkäsins, ennen kuin Vapahtaja saattaa sinne tulla.

Mutta missä ei semmoista saarnaa oteta vastaan, turhaan siellä Jeesusta odotetaan ja toivotaan, sillä Paavali sanoo: Niin tulee siis usko kuulosta, mutta kuulo Jumalan sanasta. Mutta missä Jumalan sana ylenkatsotaan, siellä ei saata Jumala uskoa vaikuttaa. Mutta se on

kuitenkin kaikkien sokiain ja suruttomain ihmisten tapa, että ylenkatsoa Jumalan sanaa, vaikka ei he itse sitä niin pidä. He sanovat: ”Kyllä me Jumalan sanan uskomme, emme me sanaa katso ylen. Mutta eivät kristityt ole Jumalan sana. Sen tähden ei ole se synti, jos me niitä katsomme ylen.”

Mutta se on vissi, joka sanan uskoo, se uskoo myös kristityitä, sillä Vapahtaja sanoo: ”Joka teitä kuulee, se kuulee minua.” Niinmuodoin on Jumala antanut sanansa ainoastans kristityille. Mutta mikä on kristitty, muu kuin se, joka uskoo sydämellä, että Jeesus on Kristus Jumalan Poika, ja hän vielä tunnustaa koko maailman ja perkeleitten edessä, vaikka ne eivät tämmöistä tunnustusta kärsi, vaan kiroavat ja häväisevät, ja pilkkaavat sitä pahimpana vääräuskaisuutena ja villityksenä, on se kuitenkin ainoa autuaaksitekeväinen usko ja oppi, niin kuin Pyhä Paavali siitä sanoo: ”Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme.” Ja toisessa paikassa: ”Jos sinä suullas tunnustat Herran Jeesuksen ja vahvasti uskot sydämessäs, että Jumala on hänet kuolluista herättänyt, niin sinä tulet autuaaksi.

Ja antakoon Jumala, että ne, jotka näin ovat alkaneet uskomaan, olisivat pysyväiset myös sen uskon tunnustuksessa, etteivät he pahentuisi maailman sokian joukon vihasta ja vainosta, niin että Jumalan Poika saattais heitä tunnustaa Isänsä edessä lapsiksi ja hänen kansaperillisiksi j.n.e.

Aamusaarnan teksti murhepäivänä 14. elokuuta 1859 on kirjoitettuna kuningas Daavidin psalmissa 39: 3, ja sanat kuuluvat näin: **Minä tulin mykäksi, vaikenemisella vaikenin hyvästä; mutta minun murheeni lisääntyi.**

Luettu pyhä tekstimme voi antaa aihetta moniin tutkisteluihin. Jos katsoimme 39. psalmin johdantoa, jossa puhutaan kristillisestä elämästä ja autuaallisesta kuolemasta, niin voimme tämän päivän merkityksen suhteen puhua ainoastaan edesmenneen kuninkaan kristillisestä elämästä ja autuaallisesta kuolemasta. Mutta jos katsomme psalmin todellista sisältöä, niin havaitsemme, että Daavid ilmoittaa tässä psalmissa murheelliset ja surumieliset tuntemisensa jumalattomien menestyksestä. Me kuulemme toisesta jakeesta, että Daavid oli päättänyt vaieta, eikä puhua enempää jumalattoman kanssa. Kolmannessa jakeessa, joka on päivän teksti, hän sanoo, että hänen murheensa lisääntyi, nimittäin murhe siitä, että hänen täytyy nyt vaieta, jottei hän innoissaan puhuisi liikaa ja niin muodoin tekisi syntiä kielellään.

Näyttää siltä, että Daavid on kirjoittanut psalmin siihen aikaan, kun hänen oma poikansa Absalom vainosi häntä, minkä voi nähdä 9. jakeesta, jossa hän rukoilee Jumalaa ja sanoo: ”Vapahda minua kaikista synneistäni, ja älä anna minun tulla hulluin pilkaksi.” Muutoin hän puhuu samassa psalmissa kuolevaisuudestaan ja kuvaa tämän elämän lyhyttä ja katoavaisuutta, valittaa synnin suruttomuudessa nukkuvia ihmisiä, jotka tekevät itsellensä hukkaan suuren

murheen kootakseen tavaraa, vaikkeivät he tiedä, kuka siitä saa hyödyn. Jos me katsoisimme päivän tekstin hengellistä merkitystä, ottaen huomioon 39. psalmin sisällön ja tarkoituksen, niin joutuisimme ylen kauas tämän päivän aiheesta, joka viittaa alamaisten kaipaukseen ja murheeseen kuninkaan kuolemasta. Me voimme niin muodoin murhepäivän merkityksen johdosta puhua siitä kaipauksesta, mikä alamailla on kuninkaan kuoleman tähden.

1. Ruumiillisen rauhan ystävät kaipaavat edesmennyttä kuningasta.
2. Omantunnonrauhan ystävät kaipaavat häntä vielä enemmän. Ymmärtäkööt jälkeenjääneet pitää rauhan siunausta arvossa sekä ruumiillisessa että hengellisessä merkityksessä.

1. Ensimmäinen tutkistelumuksemme osoittaa, kuinka ruumiillisen rauhan ystävillä on aihetta kaivata poisnukkunutta kuningasta. Jos on onni maalle, että sillä on kuningas, joka ymmärtää pitää rauhan etuja arvossa, niin pitää kaikkien rauhan ystävien saattaa edesmennyttä kuningasta kaipauksella haudata, sillä hän oli todella rauhan ystävä. Hän pyrki ylläpitämään rauhaa kaikkien ulkovaltojen kanssa, vaikka hänen murheensa monta kertaa lisääntyi eli hänen täytyi tuntea salaista murhetta sen vastahakoisuuden tähden, jota hänen salaisilla vihollisillaan oli häntä kohtaan.

Me tiedämme hyvin, että Herra antoi Vanhassa Testamentissa muutamille Israelin tuomareille ja kuninkaille käskyn rangaista sodalla sellaisia pakanoita, jotka tahtoivat vietellä Jumalan kansaa epäjumalan puoleen, mutta tämä ei voi päteä yleisenä sääntönä. Emme voi

näistä niin sanotuista pyhistä sodista tehdä sitä johtopäätöstä, että Jumalan tahto on, että niin kutsutut kristityt valtakunnat sosisivat keskenään, vaan se on pikemminkin perkeleen tahto, että ne, jotka kutsuvat itseään kristityiksi, hyökäsivät toistensa kimppuun.

Perkele oli alusta miehentappaja, sillä pohjattomuuden ruhtinaalle täytyy olla todellinen ilo vaivata ihmissukua sodalla ja verenvuodatuksella. Perkele juuri herättääkin vallanpitäjien sydämissä ylpeyden, kunnianhimon ja omanvoitonpyynnön, ja heidän kunnianhionsa tähden alamaisten veren täytyy vuotaa virtanaan.

Koko luonnossa ei ole esimerkkiä siitä, että luontokappaleet, jotka ovat samaa lajia, kokoontuvat suurina laumoina yhteen tappelemaan, vaikkakin yksittäiset härät puskevat toisiaan. Miksi sitten ihmissuvun pitäisi olla koko eläinkunnan julmimman lajin? Sota ihmisten kesken on järjettömin tapa teurastaa kaltaisiaan.

Mutta kuningas Oskarin hallituksen aikana on ainakin meidän maamme ollut vapaa sodan kauhuista; höyryävät verivirrat eivät ole vuotaneet hänen kunnianhionsa tähden. Orvot ja lesket eivät ole huoanneet menetettyään sodan tähden puolionsa tai lapsensa. Vanhemmat eivät ole menettäneet poikiaan sodan tähden rauhaa rakastaneen kuninkaan hallituksen aikana. Kukaan ei voi valittaa nälkää ja kallista aikaa, joka olisi johtunut sodasta. Rauhaa rakastanut kuningas kykeni välttämään sodan. Ja näiden rauhan siunausten tähden, joita Korkein Hallitsija on suonut rauhaa rakastaneen kuninkaan

kautta maallemme, meidän kaikkien pitäisi ylistää Herraa, kuten myös kaikkien, jotka ymmärtävät pitää arvossa rauhan etuja, tulee saattaa kuninkaansa kaipauksella hautaan.

Epäilemättä kuninkaan rauhallinen mielenlaatu perustui hellempään tunteeseen. Hän, jonka uskotaan kirjoittaneen pienen kirjan murhaajan armahtamisesta kuolemanrangaistuksesta, vaikka hän tulkitessaan maallista lakia joutui allekirjoittamaan kuolemantuomion, hän ei voinut koskaan sopia niiden kanssa, jotka tahtoivat yllyttää häntä sotaan. Sillä maassamme ei ollut puutetta sellaisista ihmisistä, jotka huusivat sotaa, vaikka ne, jotka katsoivat pidemmälle maailman nykyistä tilannetta, ymmärsivät menestyksen mahdollisuudet vähäisiksi.

Viime aikojen kokemuksesta havaitaan, ettei ole viisasta luottaa mahtaviin liittolaisiin, jotka käyvät sotaa omanvoitonpyytöisten tunteidensa tai kunnianhionsa puolesta, vaan eivät ensinkään pysyvän rauhan saavuttamiseksi.

Arvattavasti kuningas ei pyrkinyt ylläpitämään rauhaa yksinomaan inhimillisyyden vaan myös viisaan pitkänäköisyyden vuoksi, sillä ilman aihetta aloitettu sota voisi päättyä onnettomasti. Joka tapauksessa on ollut maalle parasta, että sota on voitu onnellisesti välttää. Ja siksi kaikilla rauhan ystävillä on syytä kiittää Jumalaa, joka rauhaa rakastaneen kuninkaan kautta varjeli isänmaan kaikilta sodan kauhuilta. Kaikki ruumiillisen rauhan ystävät, jotka ymmärtävät pitää arvossa rauhan etuja ja rauhan siunausta, saattavat kaipauksella rauhaa rakastaneen kuninkaan hautaan.

2. Tutkistelumme toisen kappa-
leen tulisi osoittaa, kuinka niillä, jotka
rakastavat omantunnon rauhaa, on syy-
tä kaivata edesmennyttä kuningasta.
Jos niillä, jotka rakastavat ruumiillista
rauhaa, on aihetta kaivata poismennyttä
kuningasta, niin omantunnonrauhan
ystävillä on vielä suurempi syy kaivata
häntä, sillä kuningas Oskar oli ensim-
mäinen Ruotsinmaan kuningas, joka
tahtoi todellisella vakavuudella edistää
omantunnonrauhaa valtakunnassaan.
Sen hyväksi hän työskenteli innokkaas-
ti elämänsä loppupuolella.

Mutta tässä kristillisessä pyrkimyksessä häntä vastustivat omantunnonrauhan viholliset, jotka rakastavat väärää omantunnonrauhaa. He ovat väittäneet, että lukijat ja pietistit häiritsevät omantunnon rauhaa maassamme, ja vaativat sen tähden, että lakeja pitää tiukentaa heitä kohtaan. Mutta juuri se kova vastarinta, joka kuningasta kohtasi hänen ponnistellessaan niin sanotun uskonnonvapauden aikaansaamiseksi, osoittaa, ettei hänellä ollut tarkoituksena edistää väärää omantunnonrauhaa, jota kaikki suruttomat ja sielunsa onnesta välinpitämättömät ihmiset rakastavat, vaan kuninkaan todellisena tarkoituksena oli säätää semmoinen laki, joka suojelisi kaikkia uskonnontunnustajia, niin ettei ketään vainottaisi uskonsa tähden, olipa hän turkkilainen tai pakana, paavilainen tai luterilainen.

Kuninkaan tarkoitus oli, sanon minä, että jokainen saisi harjoittaa vapaasti uskontoaan, toisin sanoen, että jokainen saisi pitää vapaasti uskonsa, eikä maallinen laki syyttäisi tai tuomitsi ketään hengellisen vakaumuksensa

vuoksi. Tämä oli oikea omantunnonrauha, jonka kuningas on luvannut kuninkaanvalassaan pitää, perustuslain mukaisesti, jossa sanotaan: "Kuninkaan ei pidä vaivata tai antaa vaivata kenenkään omaatuntoa." Se merkitsee: kuninkaan ei pidä maallisen lain kautta pakottaa ketään kieltämään uskoaan tai muuttamaan vakaumustaan sielun autuutta koskevissa asioissa.

Meillä ei valitettavasti ole ollut omantunnonvapautta vuonna 1593 pidetystä Uppsalan kokouksesta lähtien, sillä niin kuin paavikunnassa vainotaan kaikkia eri uskon tunnustajia uskonsa tähden, niin on Ruotsissakin vainottu eri uskon tunnustajia, ei ainoastaan katolisia vaan myös reformoituja, vaikka itse pääasiassa ei ole suurta eroa luterilaisen ja reformoidun opin välillä. Mutta erityisesti se seikka on herättänyt ulkomailla kaikkien oikeamielisten kristittyjen ihmetyksen, että oikeat luterilaiset ovat joutuneet vahingossa paavilaisten sijaan; juuri niitä, jotka ovat tunnustaneet luterilaista oppia, on vainottu Ruotsissa luterilaisen uskonsa tähden. Kuolleen uskon tunnustajat, jotka tunnustavat luterilaista oppia suullaan, ovat panneet toimeen vainoja niitä vastaan, jotka ovat halunneet omaksua luterilaisen opin sydämeensä, jotka eivät ole tyytyneet siihen, että Lutherin usko on pääkallossa, vaan ovat toivoneet, että luterilainen oppi toteutuisi sydämessä. Heitä on vainottu Ruotsissa eniten, erittäinkin lukijain ja pietistien nimellä.

Ei tarvittu muuta kuin että muutamat henkilöt kokoontuivat johonkin huoneeseen lukemaan ja pitämään rukousta,

niin jo seurakunnan pappi lähetti nimismiehen tai viskaalin heidän kimpunsa ja antoi haastaa heidät oikeuteen luvattomien kokousten pidosta. Mutta missä kaksi tai kolme olivat koossa perkeleen nimessä juomassa ja pelaamassa korttia, siellä ei näkynyt papin lähettämää viskaalia haastamassa heitä oikeuteen. Juomaveljiä ja kortinpelaajia pidettiin oikeina luterilaisina, vaikka he olisivat kokoontuneet kapakkaan samaan aikaan kun kirkossa oli jumalanpalvelus. Tämä epäoikeudenmukainen laki herätti suurta huomiota ulkomailla, niin että sekä hallitus että kansa joutuivat huonoon huutoon.

Nyt ei ole tiedossa, mikä mahtoi olla oikea syy tai vaikutin kuninkaan menettelyyn, oliko se huuto ulkomailla vai kuninkaan vala, jonka kuningas ymmärsi toisin kuin edelliset hallitsijat, vai vaikuttiko luonnollisen oikeuden ja kohtuuden tunto hänessä päätöksen muuttaa vanha epäoikeudenmukainen laki, joka kieltää kokoontumisen hartaudenharjoituksiin, ja valmistella lakiehdotus, josta seuraisi yleinen uskonnonvapaus. Se merkitsee, että jokaisella olisi oikeus pitää vapaasti uskonsa, ettei ketään vainottaisi uskonsa tähden, että jokainen saisi pitää omantunnonrauhan, ettei ketään pakotettaisi muuttamaan vakaumustaan.

Mutta tässä kristillisessä pyrkimyksessä kuningasta vastustivat väärän omantunnonrauhan rakastajat, jotka toivovat helposti ymmärrettävistä syistä, ettei maassa olisi uskonnonvapautta eli omantunnonrauhaa. Yksin tämän lakiehdotuksen valmistelu oli jo kuluttanut kuninkaan sielunvoimia, koska hänen

kerrotaan työskennelleen sen puolesta yötä päivää. Mutta vielä enemmän hyvän kuninkaan sielunvoimat heikkenivät, kun hän ymmärsi, etteivät säädyt hyväksyisi tätä lakiehdotusta. Raskas vastarinta tuotti kuninkaalle huolta, ja hänen murheensa lisääntyi, samoin kuin Daavidin. Niin, se joka elää, saa kuulla, kun kaikki tulee ilmi, että kuninkaan murhe todella lisääntyi.

Muuan omantunnonrauhan vastustaja lausui valtiopäiväsälissa, kun kysymystä uskonnonvapaudesta käsiteltiin, että "Hänen majesteettinsa on mietiskeltyt niin paljon uskonnonvapautta, että hän on itse tullut hulluksi". Mistä vapaa-ajattelijana sen tiesi? Ja kuinka hän uskalsi esittää tämän hävyttömän lausunnon, jos hänellä ei ollut mitään perustetta puheelleen? On yleisesti tunnettua, että kuninkaan sielunvoimat heikkenivät näihin aikoihin huomattavasti, ja yhtä yleisesti tunnettua on myös, että murhe ja huoli heikentävät ihmisen ruumiinvoimia. On niin muodoin luultavaa, että se murhe, joka lisääntyi kuninkaassa, aiheutti hänen enenaikaisen kuolemansa. Sitä täytyy jokaisen rauhan ystävän murehtia, mutta syytä suruun on erityisesti niillä, jotka rakastavat omantunnonrauhaa.

Tämän rauhan puolestahan kuningas työskenteli, ja tämä työ heikensi hänen sielun- ja ruumiinvoimiaan. Hän tahtoi maan parasta, mutta hänen hyvää tarkoittavat aikeensa käsitettiin väärin, niitä ylenkatsottiin ja pilkattiin. Sillä maailma pitää hulluna jo sitä, joka kiihaille uskonnonvapauden ja omantunnonrauhan puolesta. Sen tähden, niin kuin omantunnonrauhan ystävät saattavat ku-

ninkaan kaipauksella hautaan, niin he toivovat myös, että hän olisi siellä löytänyt sen rauhan, jota hän etsi turhaan maailmasta. Ja omantunnon rauhan vihollisista, jotka tuottivat kuninkaalle sydäntä raastavaa surua ja aiheuttivat niin muodoin hänen ennenaikaisen kuolemansa, niistä sanotaan, kun kaikki tulee ilmi: "Te olette lyöneet ensimmäisen naulan kuninkaan ruumisarkkuun".

Tämä on maassamme käytetty sananparsi, johon sisältyy suuri ja tärkeä toisuus. Sananparsi on tullut sellaisten vanhempien suusta, joilla ovat jumalattomat lapset, jotka tuottavat vanhemmilleen mielikarvautta ja surua. Heille mu-rehtivat vanhemmat sanovat: "Sinä olet lyönyt ensimmäisen naulan ruumisarkkuuni". Ja tämän saman sananparren vanha Israel sanoi jumalattomille lapsil-leen: "Te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan" (1. Moos. 42:38).

Kuningas on maan isä: hänen täytyy valvoa alamaistensa menestystä. Ja sen täytyy murehduttaa häntä, sen täytyy haavoittaa hänen sydäntään, sen täytyy aiheuttaa hänelle suurta surua, kun hän ei saa vaivastaan ja työstään muuta kuin vastustusta, vastahakoi-suutta, kiittämättömyyttä ja pilkkaa palkaksi. Mutta me toivomme kuitenkin, että kaikki omantunnonrauhan ystävät saavat viimein omantunnonrauhan, vaikkakin suuren sodan ja kilvoituksen perästä. Mutta omantunnonrauhan viholliset ja väärän omantunnonrauhan rakastajat eivät saa koskaan omantunnonrauhaa, eivät tässä eivätkä tulevaisessa maailmassa. (Amen)

Murhepäivää 14. 8. 1859 vietettiin Ruotsin kuningas Oskar I:n (1799-1859) muistoksi.

Ensimmäinen Kuningasten kirja 5: 4.
Mutta nyt on Herra minun Jumalani antanut levon ympäristölläni, niin ettei vihollista eli pahaa estäjää ole.

Tämän saattoi kuningas Salomo sanoa itsestään, kun hänen tarkoituksenaan oli rakentaa temppeli Jumalan kunniaksi. Ja samaa voi sanoa rauhallisesta, eläessään rauhaa rakastaneesta kuningas Oskarista, jonka muistopäivää tänään vietetään.

Jos on onni maalle, että sillä on rauhaa rakastava kuningas, niin ei ole vähäisempi onni, että sillä on viisas ja varovainen kuningas, joka ajattelee ennen kuin päättää ja toimii. Nämä molemmat ominaisuudet yhdistyivät edesmenneessä kuninkaassa. Hän rakasti rauhaa. Verivirrat eivät vuotaneet hänen kunnianhimonsa tähden. Orvoilla ja leskillä ei ole syytä valittaa sodan kauhujä. Yhtään kaupunkia ei ole hävitetty kuningas Oskarin hallituksen aikana. Kukaan ei voi valittaa sodan aiheuttamaa nälkää ja kallista aikaa. Koko elinaikansa kuningas Oskar rakasti rauhaa. Ja sen tähden pitäisi kaikkien jälkeijääneiden kiittää Jumalaa siitä ruumiillisesta hyvästä, mikä rauhasta seuraa.

Kuningas Salomon sanat 1. Kuningasten kirjan 5. luvun 4. jakeessa voidaan täydellä syyllä sovittaa edesmenneeseen kuninkaaseen: Herra minun Jumalani on antanut levon ympäristölläni, niin ettei vihollista eli pahaa estäjää ole. On ymmärrettävää, että kuningas Salomo tarkoittaa tässä vihollisilla ulkonaisia eli ulkomaalaisia vihollisia. Sillä omassa valtakunnassaan ei Salomoltakaan puuttunut vihollisia eli

vastustajia, jotka tuottivat kuninkaalle huolta. Sillä kuninkaalta, jonka pitää hallita jumalatonta kansaa, ei varmasti puutu vastustajia, jotka kääntävät kaiken pahimmin päin. Samaa voidaan sanoa kuningas Oskarista, että hänellä oli vastustajia omassa maassaan. Hänellä oli vastustajia, jotka asettuivat hänen aikeitaan vastaan, ja tämä tuotti hänelle surua, ja ehkä tämä suru saattoi hänet ennen aikaansa hautaan. Niin kuin hän rakasti rauhaa ulkonaisessa eli ruumiillisessa mielessä, samoin hän rakasti myös omantunnonrauhaa, ja elämänsä lopulla hän mietiskeli enimmäkseen, kuinka hänen maansa ja valtakuntansa voisi saada omantunnonrauhan.

Mutta kysymys ei ollut väärästä omantunnonrauhasta, jota kaikki suruttomat ja sielunsa pelastuksesta välipitämättömät ihmiset rakastavat eniten, vaan edesmennyt kuningas rakasti eniten sellaista omantunnonrauhaa, ettei kenenkään omaatuntoa pakotettaisi maallisella lailla eli että ketään ei vainottaisi uskonsa tähden. Sitä kuningas Oskar mietiskeli kaikkein eniten, kun hän kuulemma jopa valvoi öitä valmistellessaan henkilökohtaisesti sellaista lakiehdotusta, joka edistäisi ja suojelisi kaikkien ihmisten omantunnonrauhaa maassamme, niin että jokainen saisi ajatella ja puhua vapaasti hengellisistä asioista; jotta ketään, olipa hän turkkilainen, pakana tai kristitty, ei vainottaisi uskonsa tähden.

Mutta ne, jotka eniten rakastavat väärää omantunnonrauhaa, asettuivat kuninkaan aikeita vastaan. Niistä, jotka rakastavat väärää omantunnonrauhaa, tuli kuninkaan vastustajia, ja tämä tuotti

hyvälle kuninkaalle niin suurta murhetta, että hänen sielunvoimansa alkoivat selvästi heikentyä, kun hän havaitsi, että omantunnonrauhan vastustajat eivät hyväksyisi hänen ehdotustaan sellaiseksi omantunnonlaiksi. Se, joka elää, saa nähdä sen todeksi sitten, kun totuus tulee julki.

Muutoin ovat omantunnonrauhan vastustajat pilkanneet edesmennyttä kuningasta hänen hyvien aikeidensa vuoksi, kun he lausuiivat julkisesti uskonnonvapautta käsitelleissä erityisissä neuvotteluissa: "Hänen majesteettinsa on mieltiskellyt niin paljon uskonnonvapautta, että hän on tullut itse hulluksi". Mitä omantunnonrauhan vastustajat ovat sanoneet näin herjaten edesmennyttä kuningasta, voi ajan mittaan muuttua historialliseksi totuudeksi, kun kaikki tulee ilmi. Kaikilla, jotka rakastavat totista omantunnonrauhaa, on niin muodoin syytä valittaa rauhaa rakastaneen kuninkaan ennen aikaista kuolemaa. Mutta kaikki ne, jotka rakastavat väärää ja vihaavat oikeaa omantunnonrauhaa, toisin sanoen ne, jotka järjestävät uskonnonvainoja, saavat pian kuulla historian puolueettoman tuomion: te olette lyöneet ensimmäisen naulan kuningas Osokarin ruumisarkkuun.

Jokainen, joka rakastaa sekä ruumiillista että hengellistä rauhaa, toivottaa ja rukoilee varmaankin nyt Jumalaa, että kuningas Salomon sanat toteutuisivat, nimittäin nämä sanat: "Nyt on Herra minun Jumalani antanut levon ympäristölleni, niin ettei vihollista eli pahaa estäjää ole". Ja näiden sanojen hengellisen merkityksen vahvistukseksi luemme: Isä meidän.

Kuninkaan tälle murhepäivälle erityisesti määräämä teksti on kirjoitettuna profeetta Aamoksen kirjan 8. luvussa ja 8. jakeessa, ja sanat kuuluvat näin: "Eikö maan sentähden pitäisi vapise-man, ja kaikki sen asuwait murehtiman? Ja pitää nouseman kaiken sen päälle niinkuin virta, vietämän pois ja upotettaman niinkuin Egyptin virralla."

Tässä tekstissä kerrotaan vavistuksesta ja murheesta, jonka pitäisi tulla maalle kansan jumalattomasta menosta, sillä 8. luvun edellisissä jakeissa kansaa rangaistaan ankarasti synneistä, joita alinoma tehtiin, ja nämä synnit luettelaaan kukin nimeltään, nimittäin sapatirikos ja köyhien sorto, sekä Jaakobin ylpeys, jota Herra aikoo rankaista. Tekstin jälkiosassa mainitut Jumalan uhkaavat rangaistustuomiot täytyivät myös, kun ylivoimaiset viholliset valloittivat maan ja veivät kansan orjuuteen.

Koska meille on tietämätöntä, miksi tälle päivälle on valittu tutkistelun aiheeksi tällainen teksti, jossa puhutaan Jumalan uhkaavista rangaistustuomioista, jotka tulevat tottelemattomalle kansalle, niin meidän täytyy sivuuttaa valitun tekstin tarkoitus, joka on meille tuntematon, ja puhua maan vavistuksesta ja murheesta, joka kansalla on edesmenneen kuninkaan ennen aikaisesta kuolemasta. Tutkistelumme ensimmäinen kappale käsittelee niiden murhetta, jotka rakastavat maallista rauhaa ja ymmärtävät pitää rauhan etuja arvossa. Tutkistelumme toinen kappale käsittelee niiden murhetta, jotka rakastavat omantunnonrauhaa. Valaiskoon Jumalan Henki sydämemme, ettemme haparoiisi pimeydessä ja tietämättömyydessä Jumalan

hallinnon aikomuksista, että tuntisimme, mikä sopii sekä ruumiilliseen että hengelliseen rauhaamme.

1. Niiden murheesta, jotka rakastavat maallista rauhaa. Sellainen murhe rauhaa rakastaneen kuninkaan ennenaikaisesta kuolemasta voi olla sekä teeskennelty että todellinen. Epäaito eli teeskennelty murhe on niillä, jotka eivät ymmärrä pitää rauhan etuja arvossa, eivät välitä siitä, kuinka maailmassa käy, eivät ajattele, kuinka monta ihmistä sota tekee onnettomaksi, eivät käsitä, miten sota ja taistelu tuottavat maalle sairautta ja ruumiillista hättää. Ajatelkaa, kuinka monta kyyneltä orvot ja lesket vuodattavat sodan tähden.

Edesmennyt kuningas rakasti rauhaa, ja meidän pitäisi kiittää Jumalaa siitä siunauksesta, jota olemme saaneet ottaa vastaan Herralta rauhaa rakastaneen kuninkaan hallituksen aikana. Kukaan ei ole itkenyt menetettyä puolisoa, poikaa tai ystävää, joka on kaatunut sodassa, kukaan ei ole huoannut hätäänsä sodan tähden. Kukaan ei ole nähnyt maataan veren tahrimana tai värjäämänä sodan tähden. Niin kauan kuin rauhaa rakastava kuningas oli elossa, ei kenenkään tarvinnut pelätä, että hänen poikansa viedään väkisin veriselle temmellyskentälle, missä ihmishenki ei merkitse enempää kuin luontokappaleen henki. Ruhtinaiden ylpeydestä ja kunnianhimmista ovat useimmat sodat maailmassa syntyneet, ja heidän omahyväisyytensä tähden on alamaisten veren täytynyt vuotaa virtanaan.

Mutta kaikilta näiltä kauhuilta olemme säästyneet nyt edesmenneen kuninkas Oskarin rauhallisen hallituksen ai-

kana. Ja sen tähden pitäisi nyt kaikkien rauhan ystävien ylistää Herraa, niin kuin he murehtivat kaipauksella sitä, että rauhanruhtinas laskettiin hautaan ennenaikaisen kuoleman kautta. Vaikka asumme kaukana sotien tapahtumapaikoilta, meidän pitää silti muistaa, että koko maa saa kärsiä sodasta ja taistelusta. Sotaa seuraa usein tauti ja nälänhätä. Mutta jumalaton ei voi kiittää Jumalaa rauhasta. Niin kuin jumalaton ei välitä siitä, kuka hänen ruumiillisesta elatuksestaan huolehtii, yhtä vähän hän voi kaivata rauhaa rakastanutta kuningasta, tai murehtia hänen kuolemaansa.

Kun nyt useimpia kuninkaita, keisareita ja ruhtinaita kutsutaan kristityiksi, niin ei heidän kesken pitäisi syttyä sotaan, vaan tämän maailman ruhtinas aiheuttaa sodan ja taistelun. Ja Jumala sallii sen, koska se on synnin rangaistus, jonka kautta Herra kurittaa ja rankaisee jumalaton kansaa, minkä voi nähdä Pyhästä Raamatusta.

Jumala sallii miehentappajaperkeleen koota maan kuninkaat yhteen kuin teurastuspäiväksi. Sillä pohjattomuuden ruhtinaalle on todellinen ilo vaivata maailmaa sodalla ja taistelulla, mutta muutoin sellainen verenvuodatus on järjettömintä, mitä kuvitella saattaa. Sillä eihän ihmistä luotu teurastettavaksi luontokappaleen lailla, vaan hänet luotiin ylistämään, rakastamaan ja kunnioittamaan Luojaansa. Ja siitä voi ymmärtää, että sota on järjettömin tapa teurastaa ihmisiä.

Sen tähden voi pitää onnellisena sitä maata, jonka ei tarvitse nähdä veren vuotavan virtanaan, jonka ei tarvitse kuulla valitushuutoja ja vaikerointia.

Tämä kurjuus on tullut estetyksi tämän edesmenneen kuninkaan kautta. Ja sen tähden pitää kaikkien rauhan ystävien ylistää Herraa, niin kuin he myös saattavat vainajan murheella ja kaipauksella leposijaansa.

2. Tutkistelumme toisen osan tulisi osoittaa, kuinka omantunnon rauhan ystävät kaipaavat ja murehtivat edesmennyttä kuningasta. Jos ruumiillisen rauhan ystävillä on suuri syy kaivata edesmennyttä rauhanruhtinasta, niin omantunnon rauhan ystävillä on vielä suurempi syy kaivata häntä, sillä hän oli ainoa Ruotsinmaan kuninkaista, joka erittäinkin elämänsä loppupuolella valvoi omantunnonrauhaa. Ei ole sanottu, että kaikki rauhan ystävät rakastavat omantunnonrauhaa, sillä luonnollinen ihminen ei tiedä, mikä Jumalan Hengelle sopii, eikä voikaan. Luonnollinen ihminen voi olla tyytyväinen ruumiilliseen hyvinvointiinsa. Hän voi olla tyytyväinen, jos saa nukkua rauhassa ja syödä rauhassa ja juoda rauhassa. Hän voi olla tyytyväinen siihen, että saa tyydyttää luonnolliset viettinsä, tapahtuipa se sitten luvallisella tai luvattomalla tavalla. Sen tähden voivat luonnollisen rauhan ystävät olla omantunnonrauhan vihollisia. Sen olemme nähneet omassa maassamme.

Me voimme syystä väittää, että meidän maassamme ei ole kristinuskon alusta alkaen ollut omantunnon rauhaa, niin, siitä ajasta alkaen, kun luterilainen oppi tuotiin maahamme. Omantunnonrauhaa on häiritty lukuisia kertoja, missä ikinä totisen ja elävän kristillisyyden kipinä on tullut näkyviin maailmalle. Heti kun kipinä pyhästä tulesta, jonka

Kristus tuli sytyttämään maan päälle, tuli näkyviin maailmalle, ovat pimeyden henget olleet valmiita sammuttamaan sen hautaamalla sen tuhkan alle, koska pimeyden henget pelkäsivät tulta, joka heidän arveluksensa mukaan voisi sytyttää koko maailman ilmiliekkiin.

Mutta maailma ei ole koskaan ollut ilmiliekeissä siitä tulesta, jonka Kristus tuli sytyttämään maan päälle, mutta maailma on usein ollut ilmiliekeissä siitä tulesta, jonka pimeyden henget ovat lainanneet pohjattomuudesta. Tämä tuli on palanut roviolla paavikunnassa, ja luterilaisuudessakin on tämä tuli palanut, jos ei juuri roviolla, niin kuitenkin uskonnonvainoojan sydämessä. Ja nämä pohjattomuuden liekit ovat usein olleet veripunaisia, esimerkiksi Ranskassa, missä ei ainoastaan kristittyjen veri ole vuotanut virtanaan, esimerkiksi Pärtylin yönä, vaan myös muiden kansalaisten veri on vuotanut virtanaan Jumalan vihan viinakuurnassa, josta veri vuotaa 60 vakomitan päähän ja ulottuu orhitten suitsiin, niin kuin on kirjoitettu Ilmestyskirjassa (Ilm. 14: 20).

Ja kuka sotkee Jumalan vihan viinakuurnaa järjen valtakunnassa? Missä ihmisveri on kuohunut virtanaan? Onkos se Suuri Ristinkantaja, joka hikoilee verta yrttitarhassa? — Ei suinkaan, sillä hän sotkee viinakuurnan yksin, eikä yksikään kansasta ole hänen kanssaan. Mutta järjen valtakunnassa Jumalan vihan viinakuurnaa sotkee varmasti tämän maailman ruhtinas, jolla tuulessa valta on. Herra antaa hänen sotkea vihansa viinakuurnan, ja tämä on rangaistukseksi niille, jotka ovat vuodattaneet kristittyjen verta. Sillä mitä enemmän vallan-

pitäjät ja omantunnonrauhan viholliset vainoavat kristityitä, sitä villimmäksi suruton joukko tulee. Kun villiintynyt joukko nousee omaa laillista esivaltaansa vastaan, silloin ei säästetä herraa eikä pappia järjen valtakunnassa. Ja tällä tavoin kostetaan kristittyin veri. Se on ikuisen oikeudenmukaisuuden kierto-kulku. Meidän maassamme ei ole vielä menty niin pitkälle kuin muissa maissa, mutta meidänkin maassamme voi tulla koston päivä, ja ehkä hiekka on jo pian valunut loppuun tiimalasistamme.

Kuka on häirinnyt omantunnon rauhaa maassamme? Lukijat ja pietistitkö ovat nostattaneet uskonnonvainoja Ruotsissa? Niin arvelevat omantunnonrauhan viholliset, että kirottu lukijajoukkio häiritsee omantunnonrauhaa maassamme. Eivät papit, nimismiehet ja viskaalit häiritse omantunnonrauhaa maassamme, vaan lukijat omantunnonrauhaa häiritsevät. Jos perkele saa kääntää ihmisten silmät nurin ja puhkaista ne, niin voi tosin tapahtua, että omantunnonrauhan viholliset saattavat uskotella uskonveljilleen ulkomailla ja kotimaassa, että lukijat ja pietistit häiritsevät omantunnonrauhaa.

Mutta tässä merkityksessä ei yksikään järjellinen ihminen eikä varsinkaan nyt edesmennyt kuningas ole voinut käsittää sanaa rauhanhäiritsijä, sillä kaikki, jotka ovat ajatelleet ja kirjoittaneet omantunnonvapaudesta, ovat käsittäneet sanan siinä merkityksessä, että kaikki uskontunnustajat saisivat uskoa rauhassa ilman että pappi, nimismies tai viskaali saisi häiritä omantunnon rauhaa maallisen lain voimalla. Sellaisen lain kuningas Oskar tahtoi säätää, ja sitä hä-

nen sanotaan mietiskelleen toden teolla, niin että hän työskenteli jopa öisin uskonnonvapautta käsitelleen lakiehdotuksensa puolesta.

Mutta hänen hyvä aikeensa epäonnistui, ja kerrotaan, että omantunnonrauhan vihaajien vastarinta on tuottanut hänelle paljon murhetta. Sillä siitä saakka, kun hän käsitti, ettei hänen omantunnon- eli uskonnonvapautta koskenutta lakiehdotustaan hyväksyttäisi, alkoivat hänen sielunvoimansa riutua. Aiheuttiko tämä kova vastarinta niiden taholta, jotka eivät suoneet kansalle omantunnonvapautta, tai oikeammin pelkäsivät uskonnonvapautta sillä verukkeella, että he pelkäsivät paavikuntaa, aiheuttiko tämä kova vastarinta kuninkaalle niin suuren murheen, että se laski hänet ennen aikaansa hautaan?

Oikea syy hänen sielunkärsimyksensä tulee varmaankin aikanaan julki. Mutta siltä näyttää niistä, jotka kaipeavat oikeaa omantunnonrauhaa. Sillä sitä ei voi kieltää, että kuningas työskenteli innokkaasti tämän uskonnonvapautta koskeneen lakiehdotuksen hyväksi. Mutta tätä lakiehdotusta ei hyväksytty valtiopäivillä. Ja ketkähä asettuivat sellaista lakia vastaan? Ketkähä muut kuin ne, jotka vihaavat omantunnonrauhaa, toisin sanoen sellaiset, jotka rakastavat väärää omantunnonrauhaa, eli sellaiset, jotka väittävät, että lukijat ja pietistit häiritsevät omantunnonrauhaa.

Niin, on totta, että nämä ylenkatsot, maailman vihaamat ja vainoamat lukijat häiritsevät omantunnonrauhaa, mutta juuri tätä häiritsemistä oikean omantun-

nonrauhan vastustajat eivät esittäneet syyksi vastustukseensa, vaan he väittivät, että koko Ruotsinmaassa avataan ovi paavilaisuudelle, jos sellainen laki hyväksytään, että jokainen saa pitää rauhassa uskonsa, ettei kenenkään pidä häiritä omantunnon rauhaa, toisin sanoen: kukaan ei saa järjestää vainoa uskonnollisia toisinajattelijoita kohtaan.

Jokainen saa pitää vapaasti uskonsa. Sellaisen lain kuningas Oskar halusi antaa kansalleen, mutta omantunnonrauhan vastustajat asettuivat vastaan. Jos on niin, että tämä vastustus vaikutti murhetta kuninkaan sydämessä ja tämä murhe laski hänet ennen aikaansa hautaan, silloin voi hyvin ottaa päivän tekstin kirjaimellisesti ja sanoa profeetan kanssa: "Eikö maan sentähden pitäisi vapiseman, ja kaikkien sen asuvaisten murehtiman?" Niin, kaikkien maan asukkaiden tulee itkeä, jos on totta, mitä muuan vapaa-ajattelijalla lausui herjaten kuningasta: "Kuninkaallinen majesteetti on mietiskellyt omantunnonvapautta niin kauan, että hän tuli itse hulluksi"?

Mistä vapaa-ajattelijalla tiesi, että hänen majesteettinsa oli mietiskellyt? Luultavasti vapaa-ajattelijalla on täytyntä olla jokin peruste väitteelleen, koska hän uskalsi lausua sellaista jopa valtiopäiväsalissa. Mutta tästä hävyttömästä lausunnosta näkee ja ymmärtää, että maailman pilkan saa jo siitä, jos kaipaa omantunnonvapautta.

Mutta aika tulee pian osoittamaan, onko totta, että kuninkaallinen majesteetti mietiskeli uskonnonvapautta. Vai tuleeko meidän kiinnittää huomiota päivän tekstin jälkiosaan, missä sano-

taan, että kaikki pitää upotettaman niinkuin virralla. Sikäli kuin tunnemme kuningas Oskarin viimeistä työtä, on aivan varmaa ja totta, että hän työskenteli uskonnonvapauden puolesta ja että hänen hyvää aikomustaan vastustivat ne, jotka eivät halua omantunnonvapautta, ja sen tähden itkekööt kaikki omantunnonrauhan ystävät.

Ehkä tänään lasketaan hänen maalliset jäännöksensä hautaan, ja sinne häntä saattaa omantunnonrauhan ystävien kaipaus ja murhe. Mutta tästedes hän ei kohtaa yhtään pahaa estettä. Ja omantunnon rauhan ystävät toivovat, että omantunnonrauha saavutetaan, vaikka suuren sodan ja kilvoituksen kautta, amen!

Alkuperäinen. Göteborgin yliopiston kirjasto: P. Wieselgrenin kokoelmat.

Katso, ne päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, että minä lähetän nä-län maan päälle. Ei nälkää leivän perään, eli janoa veden perään, vaan Herran sanan kuulemisen jälkeen, niin että heidän pitää juokseman yhdestä merestä niin toiseen, pohjasta niin itään. Heidän pitää juoksenteleman etsimään Herran sanaa, ja ei kuitenkaan pidä löytämän.

Aamoksen 8: 1

Näin puhuu Herra profeetan Aamoksen suun kautta, ja ne sanat kuuluvat erinomattain niille, jotka katsovat ylen Jumalan sanan silloin, kuin se on tarjona. Ne, joille tulee nälkä Jumalan sanan perään, eivät mahda olla umpisuruttomat, jotka eivät suinkaan juokse yhdestä merestä niin toiseen Jumalan sanan kuulemisen tähden, vaan ne ovat heränneet, joille tulee nälkä Jumalan sanan perään. Niin on ollut nälkä Herran sanan kuulemisen perään Vapahtajan aikana, ja apostolien aikana, ja Lutheruksen aikana, ja myös alkuheräyksessä tässä seurakunnassa. Ja joka paikassa, kussa muutamille sieluille on tullut senkaltainen murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on, siinä on myös tullut heränneille sieluille nälkä Jumalan sanan perään. Ja ne ovat kyllä juosseet yhdestä merestä niin toiseen Jumalan sanan kuulemisen tähden.

Mutta se on pahempi, että semmoisen ajan pitää tuleman profeetan Aamoksen ennustuksen jälkeen, ettei heidän pidä oikeata Jumalan sanaa löytämän, vaikka he sitä niin kaukaa etsivät. Kuinkas luulette, te heränneet, joilla ensiheräyksessä on ollut suuri nälkä ja jano Jumalan sanan perään, vaikka te

nyt olette kohta kyllääntyneet Jumalan sanan kuulemisesta, kuinkas luulette, jos teille vielä tulisi semmoinen nälkä Jumalan sanan perään, että te juoksisitte pohjoisesta itään, hakemaan Jumalan sanaa, ja ette kuitenkaan löytäisi sitä? Milläs lailla silloin tulisi teidän nälkänne Jumalan sanan perään sammutetuksi?

Me näemme, että semmoisen ajan pitää tuleman, etteivät Jumalan sanan perään isoavaiset saa kuulla yhtään oikeata Jumalan sanaa, vaan aivan järjen sotkua he saavat kuulla, jolla heränneet ja Jumalan sanan perään isoavaiset ja janoavaiset eivät tule ravituksi. Kukas silloin ruokkii Jeesuksen karitsoita ja kaitsee Jeesuksen lampaita, sillä ne hajaantuvat kuitenkin ilman paimenta? Niin kuin nyt jo nähtävä on, että Jeesuksen lampaat juoksevat korvessa ja erämaassa sienen perässä, eivätkä voi tulla kokoon, vaikka Paimen huutaa Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla, ja Jordanin virran tykönä.

Koska sieni loppuu tämän maailman korvessa, silloin taitaa vielä muutamille tulla nälkä Jumalan sanan perään, niin kuin profeetta Aamos on ennustanut. Mutta sen pahempi, ei silloin pidä oikeata Jumalan sanaa löytymän yhdeksän meren takaa ja puolen kymmenettä. Kyllä suruttomat sanovat niin, että Jumalan sana löytyy joka kirkossa ja joka kirkon nurkassa, mutta ei ole heränneillä niin asiat, jotka eivät saata syödä järjen sotkua sikaruudesta. Eivät isoavaiset ja janoavaiset tule aikaan ravalla, jota siat syövät ruuhesta ja polkevat jaloillansa, vaan isoavaiset ja janoavaiset tarvitsevat puhdasta ruokaa ennen kuin he tulevat ravituksi. Kyllä tosin tuhlaa-

japoika pyysi ravita itseänsä ravalla, jota siat söivät, mutta ei kenkään antanut. Se on tosi, että maailman kauppamiehet eivät anna tuhlaajapojalle ravastakaan, etteivät siat kupsottelisi, sillä he ruokkivat sikojansa hyvin, että ne lihoisivat siksi kuin teurastuspäivät tulevat. Niin myös lihavat lampaat, ja teuraslampaat, joita profeetta Sakariaan piti kaitseman, niille kelpaa kyllä kaikenlainen ruoka. Mutta raadolliset lampaat eivät saata syödä muuta kuin rieskaa.

Rukoilkaa nyt, te raadolliset lampaat, te vapisevaiset ja hukan haavoittamat karitsat, että se suuri Israelin Paimen panisi eli lähettäisi jonkun hengellisen paimenen ruokkimaan Jeesuksen karitsoita ja kaitsemaan Jeesuksen lampaita, etteivät he kuolisi nälkään. Sillä ilman paimenta ne raukat hajaantuvat ja eksyvät korpeen. Kuule, sinä suuri Israelin Paimen isoavaisten ja janoavaisten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Ehtoosaarnan teksti, joka on erityisesti täksi päiväksi asetettu, kuin on murhepäivä eli valituspäivä kuningasvainajan jälkeen, löytyy kirjoitettuna kuningas Daavidin 68. psalmissa 21. värssyssä ja kuuluvat sanat, niin kuin seuraa: "Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa."

Näistä tekstisanoista kuulemme me, että kuningas tarjoaa alamaisillensa lohdutusta, koska hän näitten sanain kautta kehottaa heitä uskomaan Jumalan päälle, joka kuolemasta vapahtaa. Koska aamusaarnan teksti ja korkean messun teksti puhuu aivan murheesta, joka pitäisi oleman alamaisilla, entisen

kuninkaan kuoleman tähden, niin puhutaan ehtoosaarnan tekstissä uskosta Herran päälle. Tämän tekstin osoituksen jälkeen pitää meidän saarnaaman uskosta Herran päälle, joka kuolemasta vapahtaa.

Koska Daavid kirjoitti sen virren, josta tämä teksti on otettu, oli hän täytetty Pyhällä Hengellä. Niin kuin myös raamatunselittäjät luulevat, on hän siinä psalmissa kirjoittanut Kristuksesta, ja hänen voimastansa syntisiä kuolemasta pelastamaan. Me uskomme myös, että Daavidilla oli elävä usko sen tulevaisen Messiaksen päälle, mutta koska Daavid kirjoittaa omia koettelemuksiansa, sopivat ne, ei ainoastansa Kristuksen, vaan myös kaikkien kristittyin koettelemuksen kanssa.

Ja sillä muodolla löytyvät aina Daavidin psalmissa semmoiset koettelemukset, jotka myös Kristus on koetellut. Daavidille on usein niin tapahtunut kuin Kristukselle on tapahtunut. Sillä lailla saatamme me ymmärtää, minkä tähden evankelistat kirjoittavat, että Raamattu täytettäisiin. Mutta nykyiset raamatunselittäjät luulevat, ettei Daavid ole itse koetellut, mitä hän on kirjoittanut Kristuksesta, vaan Jumalan Henki on hänelle tulevaisia asioita ilmoittanut.

Daavid on kirjoittanut 68. psalmissa koettelemuksiansa, jotka ovat kaikkien kristittyjen koettelemukset. Jumalattomain kauhistavainen elämä vaikutti hänessä semmoisen kiivauden, että hän psalmin alussa 12. värssyssä rukoilee, että Jumala hajottaisi vihollisiansa, mutta kolmannessa ja neljännessä värssyssä kehottaa hän Jumalan lapsia iloitsemaan ja veisaamaan kiitosta Jumalalle, kaik-

kein hänen hyvien töittensä edestä luonnon, armon ja kunnian valtakunnassa. Kahdennessatoista värssyssä puhuu hän evankelistaista, jotka saarnaavat evankeliumia. Kolmannessatoista värssyssä osoittaa hän, kuinka kuninkaat kristillisyyden kautta sopivat. Ja seuraavaisissa värssyissä osoittaa hän, että valkeus on tullut, kussa ennen pimeys on ollut, koska Jumala panee kuninkaita hallitsemaan. Kuudennessatoista värssyssä Jumalan vuoresta Siionista, jossa Jumala tahtoo asua. Yhdeksätoista värssy kuuluu Kristukseen: "Sinä astuit ylös korkeuteen, sinä olet vankeuden eli helvetin vangiksi ottanut, sinä olet lahjoja saanut ihmisille, myös poislangenneille." Kahdennessakymmenenessä värssyssä sanoo hän: "Kiitetty olkoon Jumala joka päivä, sillä hän on pannut kuorman meidän päällemme, mutta hän auttaa myös." Sitten vasta tulee tämän päivän ehtoosaarnan teksti: "Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa."

Nyt tulee ainoastansa kysymys siitä, missä tarkoituksessa nämä Daavidin sanat ovat tutkintoaineeksi valitut tälle päivälle, koska edelliset tekstisanat tarkoittavat aivan murhetta, ja tämä ehtoosaarnan teksti kehottaa uskomaan Herran päälle, joka kuolemasta vapahtaa. Jos olisi se tarkoitus, että kuningasvainaja on nyt kuolemasta pelastettu, eli jos olisi se tarkoitus, että alamaisten pitää uskomman, että Jumala heitä vapahtaa kuolemasta. Mutta kuningas Daavidin tarkoitus on ollut, että uskovaiset ja vanhurskaat ovat kuolemasta vapahdetut Kristuksen kautta, joka astui ylös korkeuteen, ja otti vankeuden, se on helvetin,

vangiksi, ja toi lahjoja ihmisille, nimitäin armon lahjoja hän ansaitsi kuolemallansa katuvaistalle ja uskovaisille.

Daavid on siinä 68. psalmissa tehnyt semmoisen erotuksen jumalattomain ja kristittyin välillä, ettei ole mahdollinen ajatella, että kaikille sopivat tekstisanat, koska ainoastansa kristityt saattavat sydäimestä uskoa, että Herra Kristus on heitä iankaikkisesta kuolemasta pelastanut. Mutta meidän täytyy valittaa Daavidin kanssa, että vanhurskaat vähenevät ja uskovaiset harveneavat. Moni on kristityksi tullut, mutta harvat ovat ulosvalitut. Ei moni jaksa kieltää itseänsä maailmasta. Ja koska Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päällä.

Ei se ole Jumalan syy, eikä kuningasvainajan syy, että kristityt menevät maailmaan, että he luopuvat pois uskosta ja tarttuvat maailmaan. Ajatelkaa perään, te molemmin puolin ontuvaiset, ajatelkaa perään, kuinka pian tämä maailma loppuu. Ja muistakaa, että maailma on katoavainen ja turha, ja koska maailmassa paras ollut on, niin se on tuska ja työ ollut.

Kuninkaan kuoleman pitäisi oleman kaikille kuolevaisille muistutukseksi, että kuolema ei säästä ketään, ottaa väkisin korkeat ja alhaiset, vanhat ja nuoret, rikkaat ja köyhät, voimalliset ja voimattomat, tyhmät ja viisaat, hyvät ja pahat, nöyrät ja ylpeät. Kaikki hän kaataa, ja vie siihen paikkaan, kussa heidän iäti oleman pitää. Ja koska me menemme pois, niin ei tulla jälleen. Mutta vanhurskas elää uskostansa.

Kuningasvainaja on tahtonut edesauttaa uskon vapautta, mutta voimalliset miehet maailmassa sotivat uskonva-

pautta vastaan. Ja koska maailma ei tahtonut ottaa kuninkaan hyvää tarkoitusta vastaan, niin tuli kuningas murheelliseksi ja raskasmieliseksi, ja heikkomielliseksi. Ja kuka tiesi tämä kuninkaan murhe ja heikkomiellisyys vaikutti vielä hänessä ruumiin heikkoutta, ja saattoi ajattoman kuoleman matkaan. Kukas tiesi, kuinka tästedes käy kristityille, koska uskonvapaus ei tullut aikaiseksi edellä mainittujen suruttomain esteitten tähden. Jos maailma rupeaa kristityitä vainoamaan heidän uskonsa tähden. Kuinkas sitten heidän uskonsa kestää siinä suuressa sodassa ja kilvoituksessa? Puolisot temmataan pois ja viedään vankeuteen.

Mutta meidän toivomme on, että ne harvat sielut, jotka ovat alkaneet kaikesta sydämestä seuraamaan Jeesuksen verisiä askeleita, seuraavat aina Golgataan asti, niin kuin entiset kristityt ovat seuranneet. Jos he vain jaksaisivat niin valvoa yrttitarhassa, ja katsella Taivaallisen Vanhimman vaivoja, ettei uni tulisi heidän päällensä, ja he joutuisivat kieltämään Kristusta ylimmäisen papin kartanolla.

Ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ovat aina olleet pahimmat vainoamaan Kristusta ja hänen opetuslapsiansa. Ja se suuri maailman joukko on huutanut: "Ota pois, ristiinnaulitse!" Kukas tiesi, jos Jumala olisi viisaudessansa katsonut tarpeelliseksi koetella kristittyin uskoa jollakulla vainoamisella maailman puolelta, ja sen kautta herättää ylös nukkuvaisia ahkerampaan kilvoitukseen, koska hän näkee, että maailmanrakkaus tahtoo naakia heidän päällensä ja tehdä heitä uneliaiksi.

Ei ole ensimmäisessä kristillisyydessä maailman viha ja vaino ollut vahingollinen, vaan suuremmaksi on heidän hartautensa tullut, ahkerammaksi on kilvoitus tullut. Jumala on niin vahvistanut heikkomiellisten uskon, että he ovat suurella uskonrohkeudella jaksaneet saarnata Kristuksesta vielä ristin päällä. Ja meillä on se toivo ja uskallus, että hän vielä nytkin suuresta armostansa vahvistaa kristittyjen uskoa, että he jaksavat tunnustaa Kristusta maailman edessä, ja uskonrohkeudella vastaanottaa kaikki vaivat, joita maailmanjoukko sokeudessaan panee ristinkantajan päälle. Jeesus on sanonut: "Minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä."

Ristinkantajat! Maailmanjoukko on pannut Jeesuksen ristin ensimmäisen ristinkantajan päälle, ja maailmanjoukko panee vielä Jeesuksen ristin viimeisen ristinkantajan päälle, että hänen pitää sen kantaman, ja seuraaman hänen verisiä askeleitansa Golgatan mäelle. Me uskomme, että ristinkantajan nimi on kirjoitettu elämäkirjaan. Me uskomme, että kaikkien, jotka Jeesuksen ristiä kantavat, pitää näkemän sen suuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan Siionin vuorella, kussa kaikki enkelit ja kalliisti lunastetut sielut huutavat Hoosianna, ja saavat kuulla sata ja neljä viidettä kymmentä tuhatta veisaavan uutta virttä Jumalan ja Karitsan edessä. Nekin, jotka eivät saata heidän nuottiansa seurata, saavat kuulla sen uuden virren.

Siinä on kaikille kristityille se suuri päämaali, johon heidän pitää pyrkimän, rientämän ja kiistassa juokseman, että he ennättäisivät saada sen luvattun pal-

kan, nimittäin elämän kruunun. Niin kilvoitelkaa siis, te harvat sielut, jotka olette alkaneet seuraamaan Kristusta ja hänen verisiä askeleitansa noudattamaan. Pian tulee tästä maailmasta loppu. Pian tulevat vieraat taivaasta. Pian tulee huuto: “Katso, Ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan!”

Autuas on se palvelija, jonka Herra löytää valvomasta, koska hän tulee. Ja silloin ne taitavat neitseet, joilla öljy on lampussa, johdattavat Ylkää hääsaliin. Siellä hyppäävät morsiamen piiat punaisissa orjantappuraruusuissa, valkeissa vaatteissa, ja palmut heidän käsissänsä. He hyppäävät ja tanssivat kultatattian päällä. Kaikki, joitten jalat Jeesus on pessyt, paitsi Juudasta, saavat siellä iloita ja riemuita nyt ja iankaikkisesti, amen.

Jäljennös / Iisakki Huhtasaaren jäljennöskirja / Erik Wahlbergilta Soukolojärveltä /

- - kiinni; mutta ne oksat, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhun, eivät voi pysyä hänessä, koska ei ainoastans vihollinen tahdo niitä oksia pois hakata, niin kuin hän hakkais sen tuoreen puun, koska se oli tiellä, että hän pääsis paremmin vedättämään niitä kuivia puita. Niin tahtoo myös vihollinen hakata pois ne hedelmälliset oksat viinapuusta, että hän pääsis niitäkin polttamaan, kuin hän kuivia puita polttaa. Ja ilman epäilemättä hän myös polttaa niitä oksia, joita Jeesuksen Isä karsi pois. Net on semmoiset oksat, jotka ei kanna hedelmätä. Net ovat olevanansa puussa, mutta ei net ilmankaan ole nestettä ja märkyyttä imemässä viinapuusta, koska net ei kanna hedelmätä.

Semmoisia oksia on Isä karsiva pois, sillä net on tiellä. Ei pääse aurinko paistamaan niitten oksain päälle, jotka ovat hedelmälliset. Ne taitavat olla semmoiset oksat, jotka kantavat lehtiä ja kukkaisia, mutta ei kanna marjoja. Met olemma nähneet, ettei kaikki oksat ole hedelmälliset, vaikka he Johanneksen aikana kantavat lehtiä ja kukkaisia. Kaikki tuoreet oksat ovat tosin istutetut siihen totiseen viinapuuhun, mutta ei kaikki kanna hedelmätä. Ja mistäs se tulee, ettei kaikki kanna hedelmätä? Se tulee siitä, ettei (ne) ole niin kiinni viinapuussa, kuin heidän pitäis oleman. Maailman kylmä tuuli myös puhaltaa heidän päällensä. Viinapuun kukkaset varisevat, koska maailman kylmä tuuli puhaltaa heidän päällensä. Ei tule niin muodoin kaikista viinapuun oksista hedelmä, vaikka on Johanneksen aikana kauniit kukkaiset.

Kylmyys paljon pilaa puuta täällä pohjanmaalla. Mistäpä tulee niin paljon honkia mettässä muusta kuin kylmyydestä ja pakkaisesta? Ja mistä tulevat ne kuivat oksat viinapuussa, muusta kuin pakkaisesta? Niin myös kukkaiset viinapuussa, joita niin paljon on ollut Johanneksen aikana, ne varisevat pakkaisen tähden, ja maailman kylmä tuuli ja rajuilma niitä on pilannut, niin ettei ole niin paljon marjoja elokuussa, kuin on ollut kukkaisia keväällä ja Johanneksen aikana. Mutta ehkä viinamäen Isäntä ei saa niin paljon vaivansa edestä, kuin hänen pitäis saaman, on kuitenkin meillä se toivo, että hän saapi muutampia viinamarjoja viinapuusta, koska vieraat tulevat taivaasta.

Mutta katselkaamme nyt ensinnä, kuinka hän korjaa niitä hedelmällisiä oksia. Muutamat luulevat, että ne hedelmälliset (oksat) ei tarvitse yhtään korjausta. Mutta ei se ole niin. Hedelmälliset oksat tarvitsevat kyllä korjausta, sillä niin on se Taivaallinen viinamäen rakentaja sanonut: Jokaisen oksan minusa, joka hedelmän kantaa, hän korjaa, että se runsaamman hedelmän kantais.

Älä usko veikkoinen oksa, että sinä et tarvitse korjausta. Sinä tarvitset kyllä, ja kuka tiesi nyt tällä hetkellä hän on tullut korjaamaan sinua. Nyt tällä hetkellä on viinamäen Isäntä tullut korjaamaan sinua, että sinä tulisit oikein puhdistetuksi, että kantaisit runsaamman hedelmän. Nyt on viinamäen Isäntä tullut hakemaan hedelmätä viinapuun oksista. Nyt on Jeesuksella nälkä ja jano, koska hän on vaeltanut ne monet ja raskaat askeleet Israelin vuorilla, etsien ja huutaen niitä eksyneitä ja kadonneita

lampaita sekä Israelin vuorilla, Jordanin virran tykönä ja Punaisen meren rannalla. Nyt on Jeesuksella nälkä ja jano, koska hän on kaivanut gravia¹ hedelmättömän puun ympäri ja sotkenut viinakuurnan yksinensä.

Nyt on se Taivaallinen viinamäen rakentaja tullut fiikunapuun tykö ja hakee hänestä hedelmätä. Hän on tullut panemaan muutampia viinamarjoja viinakuurna. Hän on tullut niitä puserimaan, että se makia viina, joka niissä on, rupeis ylitse vuotamaan. Ja siinä viinakuurnassa on yksikin viinamarja, joka puserretaan ennen kuin toinen, ja ei hänestä tule se makia viina, joka hänessä on, ennen kuin häntä puserretaan viinakuurnassa.

Kasvakaat ja kypsykää, te punaiset viinamarjat. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat mäen päällä. Kasvakaat ja kypsykää, te harvat marjat. Kukastiesi ketä hän ensinnä leikkaa. Tänäpäni yhden, huomenna toisen. Ja koska vieraat tulevat taivaasta, saapi se viinamäen rakentaja panna muutampia punaisia viinamarjoja pöydälle ja sanoa: Tässä on muutampia punaisia viinamarjoja, jotka pohjanmaalla kasvaneet ovat. Ja koska nyt se taivaallinen viinamäen rakentaja on tullut korjaamaan sinua, veikkoinen oksa, joka olet ennen istutettu siihen totiseen viinapuuhun, niin anna siis sinun rukoukset ja sisällinen huokaukset olla ainoastansuuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö, joka on sinun edestäs hikoillut verta, ja ei ole säästänyt yhtään ainoata verenisaraa, jota hän ei ole antanut ulos vuotaa sinun sielun lunastukseksi.

Hän on se taivaallinen Vanhin, joka on sinua suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt ja kantanut käsi-varrellansa, ja on antanut sinun monta kertaa imeä armosta vuotavaisia rintojansa, vaikka sinä vaivainen lapsi olet monta kertaa purrut hänen rintojansa. Nyt hän on tullut kukaties korjaamaan sinun sielusi iankaikkisiin majoihin. Ota kiinni hänen jaloistansa ja painiskele, painiskele, ja sano niin kuin se vanha Israel: En minä päästä sinua ennen kuin sinä siunaat minua. Jos sinä uskot, niin sinä saat pian nähdä Ihmisen Pojan kirkastettuna istuvan Jumalan oikialla kädellä, ojetuilla käsillä, valmiina ottamaan sinua vastaan.

O, kuolevainen sielu! Sinä pääset nyt pian tästä maan tomusta. Sinä pääset pian tästä surun laaksosta. Sinä pääset pian iankaikkisiin majoihin. Pian tulevat vieraat taivaasta sinua noutamaan. Niin kumarra siis sinun sydämes armoistui-
men puoleen ja huuda niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen: Minä olen matkustavainen, minä olen maailmasta pois lähtevä, minä olen pian tuleva siihen oikiaan Isän maahan, minä olen . . . (loppu kateissa).

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ = ojaa

- - kiinni; mutta ne oksat, jotka ovat istutetut siihen totiseen viinapuuhun, eivät voi pysyä hänessä, koska ei ainoastans vihollinen tahdo niitä oksia pois hakata, niin kuin hän hakkais sen tuoreen puun, koska se oli tiellä, että hän pääsis paremmin vedättämään niitä kuivia puita. Niin tahtoo myös vihollinen hakata pois ne hedelmälliset oksat viinapuusta, että hän pääsis niitäkin polttamaan, kuin hän kuivia puita polttaa. Ja ilman epäilemättä hän myös polttaa niitä oksia, joita Jeesuksen Isä karsi pois. Net on semmoiset oksat, jotka ei kanna hedelmätä. Net ovat olevanansa puussa, mutta ei net ilmankaan ole nestettä ja märkyyttä imemässä viinapuusta, koska net ei kanna hedelmätä.

Semmoisia oksia on Isä karsiva pois, sillä net on tiellä. Ei pääse aurinko paistamaan niitten oksain päälle, jotka ovat hedelmälliset. Ne taitavat olla semmoiset oksat, jotka kantavat lehtiä ja kukkaisia, mutta ei kanna marjoja. Met olemma nähneet, ettei kaikki oksat ole hedelmälliset, vaikka he Johanneksen aikana kantavat lehtiä ja kukkaisia. Kaikki tuoreet oksat ovat tosin istutetut siihen totiseen viinapuuhun, mutta ei kaikki kanna hedelmätä. Ja mistäs se tulee, ettei kaikki kanna hedelmätä? Se tulee siitä, ettei (ne) ole niin kiinni viinapuussa, kuin heidän pitäis oleman. Maailman kylmä tuuli myös puhaltaa heidän päällensä. Viinapuun kukkaset varisevat, koska maailman kylmä tuuli puhaltaa heidän päällensä. Ei tule niin muodoin kaikista viinapuun oksista hedelmä, vaikka on Johanneksen aikana kauniit kukkaiset.

Kylmyys paljon pilaa puuta täällä pohjanmaalla. Mistäpä tulee niin paljon honkia mettässä muusta kuin kylmyydestä ja pakkaisesta? Ja mistä tulevat ne kuivat oksat viinapuussa, muusta kuin pakkaisesta? Niin myös kukkaiset viinapuussa, joita niin paljon on ollut Johanneksen aikana, ne varisevat pakkaisen tähden, ja maailman kylmä tuuli ja rajuilma niitä on pilannut, niin ettei ole niin paljon marjoja elokuussa, kuin on ollut kukkaisia keväällä ja Johanneksen aikana. Mutta ehkä viinamäen Isäntä ei saa niin paljon vaivansa edestä, kuin hänen pitäis saaman, on kuitenkin meillä se toivo, että hän saapi muutampia viinamarjoja viinapuusta, koska vieraat tulevat taivaasta.

Mutta katselkaamme nyt ensinnä, kuinka hän korjaa niitä hedelmällisiä oksia. Muutamat luulevat, että ne hedelmälliset (oksat) ei tarvitse yhtään korjausta. Mutta ei se ole niin. Hedelmälliset oksat tarvitsevat kyllä korjausta, sillä niin on se Taivaallinen viinamäen rakentaja sanonut: Jokaisen oksan minusa, joka hedelmän kantaa, hän korjaa, että se runsaamman hedelmän kantais.

Älä usko veikkoinen oksa, että sinä et tarvitse korjausta. Sinä tarvitset kyllä, ja kuka tiesi nyt tällä hetkellä hän on tullut korjaamaan sinua. Nyt tällä hetkellä on viinamäen Isäntä tullut korjaamaan sinua, että sinä tulisit oikein puhdistetuksi, että kantaisit runsaamman hedelmän. Nyt on viinamäen Isäntä tullut hakemaan hedelmätä viinapuun oksista. Nyt on Jeesuksella nälkä ja jano, koska hän on vaeltanut ne monet ja raskaat askeleet Israelin vuorilla, etsien ja huutaen niitä eksyneitä ja kadonneita

lampaita sekä Israelin vuorilla, Jordanin virran tykönä ja Punaisen meren rannalla. Nyt on Jeesuksella nälkä ja jano, koska hän on kaivanut gravia¹ hedelmättömän puun ympäri ja sotkenut viinakuurnan yksinensä.

Nyt on se Taivaallinen viinamäen rakentaja tullut fiikunapuun tykö ja hakee hänestä hedelmätä. Hän on tullut panemaan muutampia viinamarjoja viinakuurna. Hän on tullut niitä puserimaan, että se makia viina, joka niissä on, rupeis ylitse vuotamaan. Ja siinä viinakuurnassa on yksikin viinamarja, joka puserretaan ennen kuin toinen, ja ei hänestä tule se makia viina, joka hänessä on, ennen kuin häntä puserretaan viinakuurnassa.

Kasvakaat ja kypsykää, te punaiset viinamarjat. Pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinapuun oksat mäen päällä. Kasvakaat ja kypsykää, te harvat marjat. Kukatiesi ketä hän ensinnä leikkaa. Tänäpäni yhden, huomenna toisen. Ja koska vieraat tulevat taivaasta, saapi se viinamäen rakentaja panna muutampia punaisia viinamarjoja pöydälle ja sanoa: Tässä on muutampia punaisia viinamarjoja, jotka pohjanmaalla kasvaneet ovat. Ja koska nyt se taivaallinen viinamäen rakentaja on tullut korjaamaan sinua, veikkoinen oksa, joka olet ennen istutettu siihen totiseen viinapuuhun, niin anna siis sinun rukoukset ja sisällinen huokaukset olla ainoastansuuren Ristinkantajan ja orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö, joka on sinun edestäs hikoillut verta, ja ei ole säästänyt yhtään ainoata verenisaraa, jota hän ei ole antanut ulos vuotaa sinun sielus lunastukseksi.

Hän on se taivaallinen Vanhin, joka on sinua suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt ja kantanut käsi-varrellansa, ja on antanut sinun monta kertaa imeä armosta vuotavaisia rintojansa, vaikka sinä vaivainen lapsi olet monta kertaa purrut hänen rintojansa. Nyt hän on tullut kukaties korjaamaan sinun sielus iankaikkisiin majoihin. Ota kiinni hänen jaloistansa ja painiskele, painiskele, ja sano niin kuin se vanha Israel: En minä päästä sinua ennen kuin sinä siunaat minua. Jos sinä uskot, niin sinä saat pian nähdä Ihmisen Pojan kirkastettuna istuvan Jumalan oikialla kädellä, ojetuilla käsillä, valmiina ottamaan sinua vastaan.

O, kuolevainen sielu! Sinä pääset nyt pian tästä maan tomusta. Sinä pääset pian tästä surun laaksosta. Sinä pääset pian iankaikkisiin majoihin. Pian tulevat vieraat taivaasta sinua noutamaan. Niin kumarra siis sinun sydämes armoistui-
men puoleen ja huuda niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen: Minä olen matkustavainen, minä olen maailmasta pois lähtevä, minä olen pian tuleva siihen oikiaan Isän maahan, minä olen . . . (loppu kateissa).

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ = ojaa

... makais veressäns siihen asti, että se armollinen Samaritanus armahti häntä ja nosti häntä ylös maasta ja päni häntä juhtansa päälle vei häntä majaan. Tämä ryöväriltä haavoitettu ihminen on hengellisessä tarkoituksessa (samassa tilassa) jossa Paavali oli (ollut roomalaisepistolan 6. luvun mukaan): ”Koska synti otti tilan käskystä ja herätti minussa kaiken himon ja otti minun kiinni synnin lain alla ja tappoi minut sen kautta; minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minun tästä synnin ruumiista?”

O, viheliäinen ihminen, hengelliseltä ryöväriltä haavoitettu ja puolihenkien pieksetty. Siinä sinä makaat veressä haavoitettuna ja puolikuollunna. Jaksatko vielä huoata Paavalin kanssa: ”Minä viheliäinen ihminen, kuka minun päästää tästä kuoleman ruumiista? Jaksatko vielä huoata: O, armollinen Samaritanus, tule pian auttamaan tätä viheliäistä ihmistä, joka makaa veressäns? Tule pian nostamaan häntä juhtasi päälle. Vuodata hänen haavoihinsa viinaa ja öljyä ja vie häntä majaan, kussa isäntä korjaa häntä. Kyllä armollinen Samaritanus maksaa kaikki mitä isäntä kustantaa hänen päällensä. Kuule armollinen Samaritanus, kuinka tämä viheliäinen ihminen huokaa. Isä meidän, joka olet taivaissa j.n.e.

Pyhän evankeliumin johdatuksesta pitää meidän Jumalan armon kautta puhuman siitä viheliäisestä ihmisestä, joka ryövärien käsiin langennut oli, ja siitä armollisesta Samaritanuksesta. Olkoon lainoppinut sinänsä, joka kiusaa Jeesusta. Pappi ei taida armahtaa sitä viheliäistä ihmistä, joka ryövärillen käsiin lan-

gennut oli, eikä myös leviitta, joka oli yksi kyykkäärmeen palvelija. Ensimmäiseksi, kukas on se ihminen, joka ryövärillen käsiin langennut oli? Toiseksi, kukas on se armollinen Samaritanus? Että Jumala sanans kanssa lainais meille oikean ymmärryksen, kuule meitä, laupias Herra Jumala.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Kukas on se ihminen, joka ryövärillen käsiin langennut oli? Ne Raamatun selittäjät, jotka luulevat, että se armollinen Samaritanus on hengellisessä tarkoituksessa itse Vapahtaja, täytyvät myös myöten antaa, että se ihminen, joka ryövärillen käsiin langennut oli, on hengellisessä tarkoituksessa yksi herännyt ihminen, joka hengellisten ryövärillen käsiin langennut oli, koska ihmiseltä on pois ryöstetty kaikki oma hyvyys, joka kaikilla suruttomilla on vielä tallella.

Silloin on tämä viheliäinen ihminen surkiassa tilaisuudessa. Matkustavainen iankaikkisuuteen makaa silloin veressäns, niin kuin Siionin tytär (Hes. 16), joka on heitetty kedolle, ja ei yksikään surkuttele häntä siinä tilassa, nimittäin lain orjuuden ja kirouksen alla. Ei ole vielä napaa leikattu, että hän pääsis vanhasta ihmisestä eli omasta vanhurskaudesta irti. Ei hän ole vielä elämän vedellä saunoitettu, että hän tulis puhtaaksi siitä liivasta, joka on tartunut vanhan ihmisen kohdusta ihoon. Mutta ei hän ole vielä kapaloihin kääritty, että hän pysyy rauhassa, vaan hän kysii itsensä synnin terävillä kynsillä ja silloin hän parkuu.

Se ihminen, joka makaa lain kirouksen alla, haavoittaa omaatuntoansa ilman tietämättä himoillansa, joita laki on

hänessä herättänyt Paavalin koettelemuksen jälkeen Roomalaisten 7. luvussa, jossa hän kirjoittaa: ”Mutta synti otti tilan käskystä ja kehoitti minussa kaiken himon.” Se on: koska omatunto heräis laista, silloin rupeisit vasta väkevät himot tuntumaan. Minä elin muinen ilman lakia, sanoo Paavali. Hän oli silloin surutoin, koska hän ei tiennyt himoista mitään. Siinä tilassa hän oli vihainen kristityille. ”Koska siis käsky tuli, niin synti taas virkois ja minä kuolin. Synti otti tilan laista ja petti minun, ja tappoi sen kautta.”

Tässä nyt makaa se viheliäinen ihminen hengellisen kuoleman kahleissa verisenä, haavoitettuna ja puolikuolleena, jonka oma hyvyys oli ryöstetty pois heräyksen kautta. Mutta ei Paavalilla ollut semmoiset koettelemukset, koska hän eli ilman laitta. Silloin oli synti hänessä kuollut. Hänellä oli silloin omaa hyvyyttä paljon, koska hän vainosi Kristuksen seurakuntaa. Silloin hän luuli tekevänsä Jumalalle palveluksen, koska hän tappoi Jeesuksen opetuslapsia.

Eikö nyt ole samat koettelemukset suruttomilla ja armonvarkaila, kuin Paavalilla olit ennen heräystä? Ei hän tuntenut silloin kiusauksia. Ei surutoinkaan tunne niitä, niin kuin heränneet tuntevat. Suruttomat ovat vihaiset kristityille, niin kuin Paavali ennen heräystä. Eiköhän nyt suruttomat ja armonvargaat mahda tuta itsensä niistä Paavalin tunto-merkeistä? Ei Paavali suruttomuuden tilassa ole pitänyt kristityitä kristittyinä, mutta villihenkenä hän on niitä pitänyt. Ja niin vielä nytkin on.

Mutta katselkaamme, kuka armahtaa tätä viheliäistä miestä, joka makaa ve-

ressänsä. Jos tässä ainoastansa olis kysymys luonnollisesta auttamisesta, niin taitais paavilainen olla ensimmäinen, joka auttais häntä, sillä paavilainen perustaa niin paljon köyhäin ja vaivaisten auttamisen ja holhoamisen päälle, että hän luulee sillä tienavansa autuutta. Mutta Lutherus otti pois tämän väärän perustuksen ja sanoi: Ei hyvillä töillä ihminen tienaa autuutta. Ja mitä ei lähde uskosta, se on synti.

Mutta koska tässä on kysymys hengellisistä, niin paavilainen ei tohdi tulla likikään sitä viheliäistä ihmistä, joka omantunnon vaivassa huutaa. Mutta kuinka tekee yksi pappi, joka on Lutheruksen uskossa kasvatettu, vaikka ei olekaan hänellä Lutheruksen koettelemuksia. Hän näkee yhden ihmisen parkuvan omantunnon vaivassa. Minä olen kuullut muutaman sanovan, että se on pahan hengen riivaama, ei suinkaan Jumala tuolla lailla lapsiansa vaivaa. Muutama pappi sanoo, että se on ylen paljosta lukemisesta hulluksi tullut. Muutamat sanovat, ettei näinä aikoina yksikään ole pahoilta hengiltä riivattu. Se on ollut ainoastansa Vapahtajan aikana. Mutta nämä villihenget käyvät ja tuomitsevat viattomia ihmisiä, ja siitä pelvosta tulevat muutamat hulluksi... (loppu kateis-
sa).

Jäljennös. Kolarin kirkonarkisto / Oulun maakunta-arkisto /

Meidän kristillisyytemme sisar, Maria Pietarin tytär Mattila, joka on jättänyt tämän katoovaisuuden maailman menneenä keskiviikkona, joka oli yhdeksäs päivä toukokuussa 1849, ja on antanut meille yhden merkillisen esimerkin, kuinka yksi kristitty, joka on saanut sen vakuutuksen, että hänen syntinsä ovat anteeksi annetut, saattaa ilolla ja riemulla kuolla, koska maailman lapset sitä vastoin lähtevät pois kauhistuksella epäilemisen kautta.

Se on merkittävä, että tämä meidän kristillisyytemme sisar, jonka kirkastettu henki nyt on paremmassa ilmassa, oli nuoruudessa niin kuin Maria Magdaleena himoilta ylitse voitettu ja maailman perään ankara, että hän tähän seurakuntaan tultuansa ei tiennyt mistään muusta hyvästä, kuin ainoastansa siitä, mitä maailma antaa. Ja sitä maailman hyvyttä freistas hän monella tavalla voittaa, ehkä ei hänen kauppansa tahtonut menestyä, sillä hän on itse omalla suullansa tunnustanut jälkeen, että viina-kauppa veti enemmän takaisin ja että hän tämän kalun tähden sai kärsiä monta surua ja mielikarvautta.

Mutta tämä luonnollinen köyhyys ja luonnollinen vastoinkäyminen, joka maailman ristiksi kutsutaan, ei saattanut vielä taivuttaa hänen sydäntänsä etsimään parempaa tavaraa ennen kuin näinä viimeisinä vuosina rupesi Jumalan sana tunkemaan hänen sydämeensä ja siellä vaikuttamaan yhden hengellisen surun, joka on Jumalan mielen jälkeen. Koska hän rupeis tuntemaan syvän turmeluksensa ja täydellä todella katumaan syntiänsä, heitti hän pois sen entisen viinakaupan, joka tuli hänelle

kauhistukseksi ja rupeis huokauksilla ja kyynelillä kolkuttamaan taivaan oven päälle. Ja se armollinen Vapahtaja, joka ei heitä ketään pois tykönsä, jotka hänen tykönsä tulevat särjetyllä sydämellä, antoi hänen tuta sen kaltaisia armon merkkejä, joista hän sai sen autuaallisen vakuutuksen, että hän oli armoitettu. Ei hän kuitenkaan saattanut välttää sitä epäilystä, joka tulee monelle armon merkkien jälkeen.

Kuitenkin oli hänen sydämessänsä suuri hartaus ja ihmeellinen vahva luottamus Vapahtajan päälle, niin että hänen rukouksensa kuuluivat taivaaseen asti, vaikka hän niin kuin David olis huoannut helvetin syvyydestä. Ja tästä ihmeellisestä rukouksen voimasta hän sai myös tuta ihmeellisiä ja voimallisia armon liikutuksia, niin että sydän hypäsi ilosta, ja hän tuli ruumiillisen heikkouden alla vahvistetuksi hengessä.

Usein ilmoitti Vapahtaja hänelle tulevaisen maailman voimaa ja makeutta monenkaltaisella armon merkillä, joita met emme tarvitse luetella, sillä ei maailman ihmiset usko kuitenkaan, että yksi armoitettu kristitty näkee ihmeellisiä tapauksia ja ilmoituksia, joitten kautta Jumala vahvistaa hänen uskonsa. Mutta muut kristityt, joille semmoiset korkiat armonliikutukset ei ole annetut, saattaisit kukatiesi ruveta epäilemään, ettei he ole oikialla tiellä, koska niin suuret armonliikutukset ei ole heille suotu.

Mutta me mahdamme ainoastaan kiittää sitä suurta Ristinkantajaa, joka jakaa itsekullekin sen kuin hän jaksaa kantaa. Jaksaisitkopa kaikki kantaa niin voimalliset armon liikutukset, niin kor-

kiat ilmoitukset, niin äkkinäiset sydämen muutokset kuin tämä kristillisyytemme sisar, jonka sydän tuli viimein heikoksi ruumiin puolesta, jota vahvemmaksi hän tuli hengen puolesta? Niin kuin muitten kristittyin usko tulee vahvemmaksi, jota likemmäksi he tulevat taivaan porttia, niin tuli sen kirkastetun hengen usko viimein niin vahvaksi, että ei hän huolinut koko maailmasta. Ja koska monilla luonnollisilla vanhemmilla on murhe niistä pienistä lapsista, jotka vanhemman kuoleman jälkeen jäävät orvoiksi ja turvattomiksi, ei kuitenkaan tämä korkeammasti armoitettu sielu pitänyt vähintäkään murhetta niistä pienistä lapsista, jotka nyt ovat jääneet orvoiksi vanhemman kuoleman kautta. Niin vahva oli hänen uskalluksensa Jumalaan, että hän pitää parhaiten murheen lapsista, joka hengen antanut on.

Ole siis kiitetty, rakas vanhin! Sinä suuri Ristinkantaja, joka olet antanut meidän elää siihen päivään asti, että me olemme silmillämme saaneet nähdä, kuinka yksi kristitty kuolee. Ole kiitetty, rakas Vanhin, joka niin runsaasti olet vuodattanut armos yhden köyhän ja maailmalta ylönkatsotun vaimon päälle, että me hänessä olemme saaneet nähdä elävän uskon tuntomerkit.

Ja sinä kirkastettu henki! Ennen olet sinä huoannut, nyt sinä levität sydämes ilosta. Ennen olet sinä kontannut maan tomussa. Nyt sinä olet päässyt lentämään. Ennen olet sinä itkenyt. Nyt olet sinä ilossa ja riemussa sinun Armahtajas, sinun Lunastajas tykönä, jonka jalkoja sinä viheliäisyyden tilassa halannut olet, ja kastellut katumuk-

sen kyyneleillä. Hän on nyt pyyhkinyt sinun kyynelees. Et sinä, rakas sielu, enää kaipaa sinun pieniä lapsias ja puolisoas, joitas olet jättänyt tänne itkemään ja kaipaamaan äitiänsä. Kyllä sinä rukoilet kuitenkin heidän edestänsä.

O, kirkastettu henki! siinä suuressa avaruudessa, siinä kirkkaassa ilmassa, kussa nyt veisaat kiitosta ja ylistystä sinun Vapahtajalles. Mutta me vaivaiset madot ja matkamiehet. Me olemme vielä huokausten ja kyynelten ilmassa. Me olemme vielä konttaamassa maan tomussa. Emme ole vielä viimeisen kilvoituksen siunauksia kuulleet. Kuitenkin on meillä se toivo ja uskallus Jumalaan, että me viimein kostumme, jos me ainoastansa pyrimme, riestämme ja ikävöitsemme, huudamme, ahkeroitsemme, huokaamme ja rukoilemme, että rauhan Jumala antais meille voiman kilvoittelemaan urhoollisuuteen, kärsimään, hartauteen, rukoilemaan voimaa uskomaan, että me elämme Vanhemman turvissa! Amen.

Lähde: Aikakautemme Wanhinten Kirjoituksia, Calumet, Mich. 1898.

Elämäkerta, jonka on ylöskirjoittanut L. L. Laestadius. Tämä on ensimmäinen kristitty, joka on kuollut Laestadialaisesta heräyksestä, toukokuun 9 p. v. 1849.

Ilmestyskirjan 18: 18:

Ja toinen enkeli tuli alttarin alta, jolla voima oli tulessa, ja hän huusi korkialla äänellä sille toiselle enkelille, jolla se terävä sirppi oli kädessä, ja sanoi: "Leikkaa sirpilläs viinapuun oksat maan päältä, sillä hänen marjansa ovat kypsyneet."

Me kuulemme tässä paikassa valkian enkelin huutavan enkelille, jolla on se terävä sirppi kädessä: "Leikkaa sirpilläs viinapuun oksat, sillä heidän marjansa ovat kypsyneet." Ja kuoleman enkeli leikkais viinapuun oksat, pani marjat viinakuurnaan. Ei ole tässä paikassa mainittu minkä kaltaiset marjat ne olit, jos ne olit muikiat eli makiat. Mutta me kuulemme Johanneksen evankeliumista, mitä Vapahtaja sanoi opetuslapsillensa: "Minä olen se totinen viinapuu ja te olette oksat." Jos oksat imevät nestettä viinapuusta, niin pitäis heidän kantaman hedelmän ja siitä hedelmästä pitäis makiat marjat tuleman, jotka kelpaavat viinamäen isännälle. Mutta jos oksat ei ime nestettä siitä totisesta viinapuusta, niin kantavat ne karvaita marjoja. Jos ne karvaat marjat pannaan Jumalan vihan viinakuurnaan ja puserretaan siellä hirmuisesti. Johannes näki, että ne karvaat marjat kannettiin Jumalan vihan viinakuurnaan, joka oli kaupungin eli sen uuden Jerusalemin ulkoisella puolella. Ja veri vuosi siitä viinakuurnasta niin paljon, että se nousi hevoisen kuolaimiin asti.

Nyt on se enkeli, jolla on se terävä sirppi kädessä, hän on taas leikannut yhden oksan, joka oli istutettu siihen

totiseen viinapuuhun ja niin kuin me toivomme, oli tämä viinapuun oksa tullut hedelmälliseksi keväällä. Ja syyspuoleen kypsyit marjat, niin kuin Vapahtaja sanoi opetuslapsillensa: "Jokaisen oksan minussa, joka hedelmän kantaa, hän puhdistaa, että se runsaamman hedelmän kantais." Niin oli tosin viinamäen isäntä puhdistanut tämän nuoren oksan, joka oli keväällä otettu metsästä, ja istuttanut viinapuuhun puhdistuksen kautta, jolloin pääsi paremmin aurinko paistamaan hänen päällensä, ja sen kautta rupesit viinamarjat hänessä kasvamaan. Ja aivan hopusti kypsyit nämät marjat, niin että valkia enkeli huusi kuoleman enkelille, jolla se terävä sirppi oli kädessä: "Leikkaa sinun sirpilläs tämä viinapuun oksa, sillä hänen marjansa ovat kypsyneet." Mutta siitä oksasta puhkeis vielä yksi pikkuinen oksa, ja sen marja kypsyi vielä pikemmin.

Arvatkaa nyt, te viinapuun oksat, kumpiko näistä kahdesta viinapuun oksasta on paremman hedelmän kantanut. Arvatkaa, te punaiset viinamarjat, kumpiko marja on makiampi viinamäen isännän suussa, se joka ennen on kypsynyt eli se joka jälkeen. Me toivomme, että molemmat on makiat. Me toivomme, että ei kumpikaan näistä marjoista ole viskattu Jumalan vihan viinakuurnaan. Me toivomme, että se kuoleman enkeli, joka näitä oksia on leikannut, ei ole eroittanut toinen toisestansa. Me toivomme, että pieni oksa on yhdistetty isomman kanssa, ja että se enkeli, joka niitä on poiminut, on kantanut molemmat taivaallisen Vanhimman tykö, kussa hän näyttää

kaksi punaista viinamarjaa taivaalliselle Vanhemmalle ja sanoo: "Katso, rakas vanhin, tässä minä olen löytänyt kaksi punaista viinamarjaa sinun viinamäestä, jotka ovat näin pian kypsyneet. Maista, rakas vanhin, kumpiko näistä on makiampi." Ja vanhin ottaa ne marjat enkelin kädestä ja panee niitä auringon paisteeseen ja sanoo: "Nämät punaiset viinamarjat ovat ensimmäiseksi kypsyneet siinä viinamäessä, jonka minä olen istuttanut Pohjanmaalle." Ei ne ole tosin niin makiat kuin ne viinamarjat, jotka ovat kasvaneet Kaanan maalla, mutta on se kuitenkin outoa, että sen vertaiset marjat ovat kasvaneet Pohjan maalla, kussa on niin lyhykäinen kesä, ja niin harvoin aurinko paistaa, ja niin kylmä tuuli puhalttaa maailmasta.

Katsokaa tekin, Siionin tyttäret, kuinka kaunis kuori on jäänyt niistä kahdesta viinamarjasta, joita kuoleman enkeli on leikannut varhain, että he niin pian kypsyneet ovat. Tämä on meidän kristillisyyden sisar Maria Isakin tytär Mikko, jonka Herra on katsonut mahdolliseksi kantamaan elämän kruunua. Hän on ollut niin kuin muut ihmiset, pimeydessä siihen asti, että tämä pikkuinen valkeus tuli maailmaan. Silloin rupeis hänkin näkemään sokeutensa. Me olemme hänen omasta suustaan vastaanottaneet sen tunnustuksen, että hän oli keväällä tuntenut merkkiä Jumalan armosta. Hän myös valitti tautivuoteellansa, että nuokkuminen oli tullut kesällä, mutta koska nyt käsky tuli ylhäältä, että hänen piti pois lähtemän tästä murheen laaksosta, rupeis hän suuremmalla ahkeruudella

valmistamaan lamppuansa. Ja Herra kuuli myös hänen huokauksensa, niin että hän Herran Ehtoollisen jälkeen tuli tuntemaan Jeesusta leivän murtamisessa ja sai sen autuaallisen paikan, jonka Herra oli hänelle valmistanut ijankaikkiseksi majaksi.

Mutta meidän toivomme on, että hänen kirkastettu henkensä näkee nyt lakkaamatta sen suuren kirkkauden, jonka Herra hänelle näytti. Ja se pikkuinen vesa, joka hänestä puhkeis, jonka kuoleman enkeli oli ennen leikannut, makaa nyt hänen rinnoillansa ja iloitsee äidin kanssa ijankaikkisesti.

Niin on siis tämä meidän kristillisyyden sisar päättänyt sen hyvän kilvoituksen. Mutta me vaivaiset olemme vielä jääneet tänne itkemään ja parkumaan, ei kateuden tähden, mutta meidän oman viheliäisyyden tähden, ettemme vielä ole mahdolliset näkemään sitä suurta kirkkautta, jonka Herra on valmistanut niille, jotka vahvana pysyvät loppuun asti. Me vaivaiset olemme vielä vaeltamassa ijankaikkisuuteen, ja meidän vaelluksemme on niin hidas, että me tuskin konttaamisella pääsemme armoistuimen eteen.

Jos nyt huuto tulis: "Katso, Ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan," niin olis monella uneliaisuuden tähden lamppu valmistamatta. Valmistakaa lamppunne, te morsiamen tyttäret ja älkää nuokkuko. Kukastiesi pian tulee huuto: "Menkää ulos häntä vastaan!" Amen.

Lähde: Aikakautemme Wanhinten kirjoituksia, Calumet 1898, ss. 33 - 36

Mikon Maria kuoli lapsivuoteeseen Pajalassa v. 1850

Ja suuri ihme ilmestyi taivaassa: vaimo oli puetettuna auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päässänsä kruunu kahdestatoista kymmenestä tähdestä. Ja hän oli raskas ja huusi synnyttämisen vaivassa. Ilmestyskirjan 12: 1.

Tämän vaimon näki Johannes taivaassa. Ei hän ollut enää maan päällä. Hän on puetettu auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla. Me tiedämme, että kuu saapi valonsa auringosta. Kuu on itsestäänsä pimeä, mutta koska aurinko paistaa hänen päällensä, antaa hän vähän valoa. Sen verran juuri, että ihminen näkee vaeltavaa tiehen. Mutta sitä kaitaista tietä ei näe kuutamolla kukaan kulkea. Sen tähden täytyy sen, joka on puetettu auringolla, polkea kuu jalkainsa alle.

Mutta kruunu oli myös hänen päässänsä. Ja siinä kruunussa oli 12 tähteä. Tämä vaimo oli siis yksi kruunattu morsian. Mutta hän oli raskas ja huusi synnyttämisen vaivassa. Ei se ole usein kuulunut, että raskas morsian kantaa kunniankruunua, mutta tämä vaimo kantoi kunnian kruunua, vaikka hän oli raskas. Tämä suuri kunnia ei ole tapahtunut muille, kuin juuri kuninkaan morsiamelle, joka kantaa kruunun, vaikka hän on raskas, ja vielä jälkeen, kun hän on synnyttänyt pojan.

Se on yksi kuninkaallinen tapa itäisellä maalla, että kuninkailla on monta sataa vaimoa, mutta ei yksikään muu saa kantaa kruunua kuin se, joka tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, sitten kun hän on kuninkaan vieressä maannut. Tämä vaimo korotetaan sitten kunin-

kaan morsiameksi ja ulosvalituksi trottingiksi¹, ja hänelle annetaan kunniankruunu merkiksi, että hän on ulosvalittu muitten vaimoin seasta. Kyllä vissimmästi muut vaimot makaavat vuorottain kuninkaan vieressä, mutta sille ainoastansa annetaan kruunu, joka tulee raskaaksi ja synnyttää pojan.

Tämmöinen vaimo se oli, jonka Johannes näki taivaassa. Se oli kuninkaan ulosvalittu morsian. Ja minkä tähden se oli ulosvalittu? Sen tähden, että hän oli raskas ja synnytti pojan. Ja sen tähden hän sai kantaa kunniankruunun. Muut kuninkaan vaimot, jotka olivat hedelmättömät, saivat olla ilman kruunua. Sen tähden sanotaan Korkeassa Veisussa: "Kuusikymmentä on trotninkia ja kahdeksan kymmentä vaimoa, ja neitseet ovat epälukuiset. Mutta yksi on minun kyyhkyläiseni. Yksi on äitinsä rakain ja synnyttäjänsä valittu."

Minä luulen tämän esipuheen sopivan sille Vapahtajan kruunatulle morsiamelle, joka nyt on taivaassa iloitsemassa Karitsan häissä. Joka ensimmäiseksi on tullut raskaaksi muitten Jerusalemin tytärien ja vaimoin seassa, ja on ensimmäiseksi synnyttänyt poikalapsen, eli uuden ihmisen Kuninkaalle, jonka tähden hän on ulosvalittu muitten vaimoin seassa, ja katsottiin mahdolliseksi kunnian kruunua kantamaan, nimittäin meidän, autuaallisen kuoleman kautta pois mennyt kristillisyyden sisar, Krekulan Leena Tärännöstä, joka kovan ja pitkällisen sairastamisen jälkeen on nukkunut menneenä tiistaina.

Vapahtaja sanoi murheellisille vanhemmille: "Ei hän ole kuollut, vaan hän makaa." Kristittyin kuolema kutsutaan

Raamatussa nukkumiseksi. Ei hän ole kuollut, mutta hän nukkuu. Ja jos hän nukkuu, niin vissimmästi hän nousee ylös jälleen.

Kuningas Salomo on kirjoittanut paljon siitä ulosvalitusta Vapahtajan morsiamesta korkeassa Veisussa. Tämä ulosvalittu sanoo itsestensä siinä mainitussa paikassa: "Minä olen musta, mutta sangen otollinen. Jerusalemin tyttäret, älkää sitä katsoko, että minä niin musta olen." Vapahtajan ulosvalittu on tosin musta maailman edessä. Ja sen hengellisen Jerusalemin tyttäret ihmettelevät, kuinka yksi musta tataraisen tytär saattaa olla otollinen kuninkaalle. Sen tähden sanoo hän: "Te Jerusalemin tyttäret, älkää katsoko sitä, että minä niin musta olen."

Vielä laviammalta sanoo tämä Vapahtajan morsian itsestensä: "Minun äitini lapset vihaavat minua." Se merkitsee, että hänen äitinsä lapset ovat pakinat. Sen tähden he suuttuvat hänelle. Hän sanoo vielä itsestensä siinä mainitussa paikassa: "He ovat asettaneet minut viinamäen vartijaksi." Ja tämä meidän kristillisyyden sisar oli tosin pantu viinamäen vartijaksi, niin kauan kuin hän oli terveenä. Mutta kun hän tuli sairaaksi rakkaudesta, täytyi hänen sanoa, että "en minä viinamäkeäni varjellut."

Meidän autuaallisesti poisnukkunut kristillisyyden sisar oli usein sairas rakkaudesta, ja Jumalan Henki vaikutti hänessä voimallisesti. Hän sanoi silloin kaikille metsävuohille, että aika on tullut heidän pyörtää takaisin kadotuksen tieltä. Minä vannotan teitä metsävuohien kautta, sanoo kuningas ulosvalituille Jerusalemin tyttärille. Mutta metsävuohet jäsivät verta, ja ei maitoa. Sen täh-

den ei kukaan saata heitä kiinni ottaa. He ovat nopsat juoksemaan metsässä ja ympäri vaaroja. Sen tähden, kun he ovat harjaantuneet aina vaarain ympäri juoksemaan, ei kukaan saa heitä kiinni, ennen kuin vihollinen ampuu heitä kuoli-aaksi. Nyt hän on lakannut metsävuohia paimentamasta.

Hän on mennyt Ylkämiehen kanssa hääsaliin ja on jättänyt terveisiä kaikille Jumalan lapsille, että he olisivat ahkerat pyrkimään ja valvomaan, että he voitaisivat elämän kruunun. Hän on myös jättänyt terveisiä suruttomille, että jos he uskoisivat, kuinka suuri ilo on Jumalan lapsilla, niin he tekisivät varsin katumuksen. Ja kaikilla jälkeen eläväsillä, jotka nyt seuraavat häntä lepokammioon, on se usko hänestä, että hänen kirkastettu henkensä katselee taivaallisen Vanhemman kasvoja. Siellä hän rukoulee murheellisen puolisonsa ja orpolasten edestä, että hekin kostuisivat hänen perässensä taivaalliseen iloon, amen.

Aut Jeesu, ett' valmiit olisim' ja vahvas Uskos' sun tulemistas' odottaisim' kuin tahdot, Meit' tykös viedä Ja oikiaa tietä, Niin iankaikkiseen iloon viedä Ja amen.

Alkuperäinen / SKHS Kollerin kokoelma / Kansallisarkisto Helsinki/

Lopussa kirjoitus: "Krekulan Leena on hautattu 7 päivänä syyskuuta 1851."

Jäljennös (arkistoviite puuttuu)

Lopussa kirjoitus: "Rekullaan Emändä on 7 päivä sys kuusa 1851 kirjoitettu Juhon piedisä ja nyt muodos lompollosa 7 päivä helmen kuusa 1859 omistaja Johan Jonas son mudos-lommel"

¹ trotningi, ruotsiksi drottning = kuningatar

Hietasen Heikin elämäkerta ja viimeiset sanat, jotka hän on puhunut kuolinvuoteellansa jälkeen eläville varoitukseksi.

Koska he näkivät, että hän sen kaltaisella huudolla henkensä antoi, peljästyivät he suuresti, kunnioittivat Jumalaa ja sanoivat: Totisesti oli tämä hurskas ihminen ja Jumalan poika.

Me otamme näistä sanoista kun evankelista muistelee yhden ylösrakentavaisen esimerkin, joka osottaa, kuinka suruton kansa pelästyy, koska hän näkee kuinka Jumalan poika kuolee, vaikka ei sen tähden tämä suruton kansa uskonut ennen eikä jälkeen, että se maailmalta vihattu, ylenkatsottu ja villihenkänä pidetty Natsarenus oli totisesti Jumalan poika. Ainoastansa hänen kuolemansa hetkellä he sanoit niin, koska he näkivät, että hän sen kaltaisella huudolla henkensä antoi.

Ei ole nimittäin se suruton kansa nähnyt, kuinka yksi hurskas kuolevainen ja vanhurskas ihminen on Jumalan lapsi, vaan ovat pitäneet häntä vääränä profeettana ja villihenkänä, ja ovat sanoneet: “Sinä olet samarialainen ja sinulla on perkele.” Ja vaikka he silloin juuri sanovat, kun he kuulevat, että hän sen kaltaisella huudolla henkensä antoi: “Totisesti tämä oli hurskas ihminen ja Jumalan poika.” Ei se kuitenkaan pysy kauan muistossa, mitä tämäkin kuolevainen on puhunut eläissänsä suruttomille varoitukseksi.

Yksi nuorukainen, nimeltä Henrik Henrikin poika Hietanen, on kuolinvuoteellansa puhunut paljon jälkeen eläville varoitukseksi. Hänen sanansa ovat

niin merkilliset, että ne ansaitsevat laiveammalta tulla tutuiksi, sillä mitä yksi kuolevainen ihminen puhuu, — ei se ole nimittäin uskottava, että yksi kuolevainen ihminen saattaa olla ulkokullattu, vaan koska kuolema on juuri tuossa oven edessä — silloin täytyy jokaisen puhua totuuden juuri tuntuksensa jälkeen.

Se mainittu nuorukainen, joka tänä päivänä lasketaan maan poveen, oli ennen herännyt kun tauti hopitti häntä, mutta kun hän toivoi parantumista, kääntyi hän maailmaan ja lankesi penseyteen, niin kuin esimerkiksi menneenä kesänä. Viimein tuli kuoleman sanansaattaja tänä vuonna kesällä. Kun hän tunsu loppunsa lähenevän, täytettiin hän Pyhällä Hengellä erinomattain kuolemapäivänensä, ja saarnasi voimallisesti uskosta kaikille yhteisesti ja itsellekin erinäisesti.

Minä luulen olevan kaikille hyödyllistä kuulla, kuinka yksi kuolevainen ihminen saarnas kuolinvuoteellansa. Näin kuuluvat hänen sanansa sinä päivänä, jona hän antoi henkensä. Ensiksi sanoi hän: “Nyt tulevat Sionin matkavirret veisattaviksi.” Ja hän rupesi hyräilemään. Vielä sanoi hän: “Viinamäen aita on lahonnut ja kaatunut maahan. Se merkitsee, että ne, jotka aittaa rakentavat viinamäessä, eivät jaksu hollata lampaita aidan sisällä, ja pukit ja keiturit pääsevät lahonneesta aidasta viinamäkeen, kussa he syövät viinamäen puun oksia ja puskevat lampaita.”

Ja kuolevainen sanoi: “Haluatteko ruveta rakentamaan viinamäen aittaa, vai tahdotteko ruveta kasvattamaan ohdakkeita, jotka nisuja turmelevat?” O, Jesu elämän Herra, anna sanas paistaa

vielä kerran. Tässä paikassa ei ole muu kuin Jumalan huone ja taivaan ovi.” Ja hän puhui niistä tikapuista, jotka ulottuvat maasta taivaaseen, joita myöten enkelit kävivät ylös ja alas. “Jakob paineli tuntemattoman miehen kanssa, että hänen jäsenensä horjahtui.” — Ja se kuolevainen varotti siitä suuresta koreudesta, joka nyt on maailmassa. Ja laveamalta sanoi hän: “Minä olen käynyt Sionissa, ja minä halpa mies olen pantu näitä saarnaamaan, joita Jeesus itse puhui. Minun nimeni on elämän kirjassa kirjoitettu ja Jeesuksen verellä vahvistettu, sinetillä ja sormuksella lukittu, jota ei muut ymmärrä kuin kristityt.”

Ja kuolevainen kutsui tykönsä vaarin (yksi sokea äijä siinä talossa) ja sanoi: “Tule tänne, sinnä kallio, että minä saan sinua neuvoa. Sinä asut korkean kallion päällä siinä laivassa, josta pohja on rikki keskeltä pohjaa.” Ja isänsä sanoi hän purjehtivan siinä laivassa, josta pohja on rikki ja Jumalan sanan varjolla peittää hän pahoja töitänsä ja opetuslasten tunnon hän kirveen terällä halkasee ja siinä laivassa on perkele tyrmannina. Hänen isänsä ei ollut silloin kotona, mutta kuolevainen käski sanoa hänen isällensä terveisiä, että hänen köyhä poikansa on näitä puhunut kuolinvuoteellansa.

Sitte näki hän neljä kultapatsasta ja kauniin viheriäisen rannan, ja hän söi hengellistä ruokaa ja sanoi, että se on hengellinen ruoka kuolemata vastaan. Hän näki kaksi enkeliä vieressänsä ja sanoi: “Nyt Mamertus istuu kuoleman juhlavaunuun, vaikka se ei ole minun nimeni, mutta syntymäpäiväni. Nyt hopeaside katkee ja kulturalähde juoksee

ulos.” Kuolevainen istui, kun hän näitä puhui, ja käski laskea hänen maahan antamaan henkensä. Hän pani kädet taas ristiin ja sanoi: “Isä, käsiis annan minä henkeni.” Vielä sanoi hän: “Nyt alkaa ijankaikkinen uusi vuosi.” Mutta hän sanoi taas ja nousi istumaan: “Vielä on niinkuin silkki lanka olisi pidättämässä.” Taas sanoi hän: “Isä, jos sinun tahtosi on, niin kosketa miekan terällä.” Ja sitte sanoi hän: “Jo nyt katkesi.” Sitte käski hän olla hiljaa ja rupesi antamaan henkeänsä.

Nämät olivat nyt sen kuolevaisen nuorukaisen viimeiset sanat. Pankaa ne muistoonne, nuorukaiset, jotka juoksette suruttomuudessanne kadotuksen lavealla tiellä, ylpeydessä, koreudessa, maailman ilossa ja turhuudessa, hekumassa, haureudessa, irstaisuudessa, tanssissa, pallon ja kortin lyömisessä, kristittyin pilkkaamisessa ja Jumalan lasten ylenkatsomisessa. Kuka tiesi mitä teillä on sanomista, kun te kostutte haudan partaalle, antaneeko Pyhä Henki teille puhumavoimaa niin kuin tälle nuorukaiselle, joka täytettiin Pyhällä Hengellä kuolinvuoteellansa. Kuka tiesi ovatko teidän sananne niin voimalliset, että jälkeen eläväiset saavat niistä ylösrakennusta. Ne suruttomat, jotka tällä ajalla ovat kuolleet, eivät ole jaksaneet kuolinvuoteella puhua mitään, josta ympäri seisovat olisivat ymmärtäneet, että heillä on elävä usko, mutta sitä vastaan ovat useimmat sanoneet: “Ei Jumala kuule minun rukouksiani ja huonolla tiellä minä olen, paratkoon Jumala.” Ja muutamat sanovat: “Se on hiljainen, koska ei ennen ole haettu.”—Kuulkaa nyt suruttomat, minkä kaltaisen

tuomion teidän uskonne veljet langettavat itse päällensä kuolinvuoteella. Omatunto tuomitsee heitä helvettiin. Ja tämä omantunnon tuomio ei taida muuttua kuoleman jälkeen, sillä “mihinkä puu kaatuu, siinä se makaa.”

Kuulkaa tekin vanhat kuolevaisen viimeiset sanat! “Tule tänne kallio, että minä saan sinua neuvoa”, sanoi hän sille sokealle äijälle, joka makaa yöt ja päivät kuolinvuoteella, eikä ole vielä alkanut pelätä kuolemaa, tuomiota ja ijankaikkisuutta. Niin sanoi hän, jonka silmät aukenivat näkemään neljä kultapat-sasta ja viheriäisen rannan ja tikapuita taivaaseen. “Tule tänne kallio, että minä saan sinua neuvoa.” Mutta ottavatko vanhat kalliot kuolevaisen nuorukaisen neuvosta vaaria? Minä luulen, ettei vanhat kalliot taida liikkua paikaltansa.

Kuulkaa tekin puoliheränneet kuolevaisen viimeiset sanat: “Sinä istut siinä laivassa, josta pohja on rikki. Jumalan sanan varjolla sinä peität syntiäs, ja opetuslasten tunnon sinä halkaset kirveen terällä.”

Kuulkaa tekin murheelliset ja epäileväiset sielut kuolevaisen nuorukaisen viimeiset sanat. Mitkä ovat ne tikapuut, jotka ulottuvat maasta taivaaseen, joita myöten enkelit käyvät ylös ja alas? Eikö muut kuin enkelit käy näitä tikapuita myöten taivaaseen? Minä luulen, että ne on pantu matkustavaisille ijankaikkisuuteen turvaksi. Jakob näki niitä tikapuita, koska hän pakeni vanhemman veljensä vihan tähden, koska hänen täytyi jättää rakkaat vanhemmat ja paeta pois siitä rakkaasta maailmasta, joka oli kotona luonnollisten vanhempain tykönä. Silloin Jumala osotti hä-

nelle ne tikapuut, joita myöten murheelliset, katuvaiset ja epäileväiset pääsevät kiikkumaan ylös, koska maailman lapset rupeavat heitä vihaamaan sen siunauksen tähden, joka heille on luvattu, nimittäin: kaste taivaasta ja maan lihavuudesta, ja valta veljesten ylitse. Teitä varten on ne tikapuut ylös nostettu, jotka olette matkustavaiset ijankaikkisuuteen, jotka olette jättäneet maalliset vanhemmat ja sytymäpaikkanne sen vanhemman veljen vihan tähden, joka uhkaa teitä hävittää. Kiikkukaa hopusti taivaaseen, ennen kuin te heräätte tähän maailmaan ja ne tikapuut ei näy enää.

Kristityt, teille ovat kuolevaisen nuorukaisen viimeiset sanat ylösrakennukseksi, jos te seuraatte Jeesuksen verisiä askeleita Golgataan asti. Mutta muistakaa nämä sanat: “Viinamäen aita on lahonnut ja kaatunut. Tahdotteko ruveta rakentamaan viinamäen aita? Vai tahdotteko ruveta kasvattamaan ohdakkeita, jotka nisuja turmelevat? O Jesu elämän herra,” niin huokasi hän, “anna sanas paistaa vielä kerran. Tässä paikassa ei ole muu kuin Jumalan huone ja taivaan ovi.” Hän näki neljä kultapat-sasta ja kauniin viheriäisen rannan, johon kaikki uskovaiset pyrkivät, rientävät ja ikävöitsevät, että he kostuisivat siihen ijankaikkisuuden ihanalle rannalle, koska “hopeaside katkee ja kultalähde juoksee ulos.” “Nyt alkaa ijankaikkinen uusi vuosi, ja jos sinun tahtos niin on, kosketa miekan terällä.”

Kuolevaisen viimeiset sanat pitää julistettaman hänen muistoksensa. Amen.

Lähde: Aikakautemme Wanhinten kirjoituksia, Calumet 1898

Davidin psalmissa 32: 5

”Sentähden minä tunnustan sinun edessä syntini, ja en peitä pahoja tekojani. Minä sanoin: minä tunnustan Herralle pahat tekoni; niin sinä annoit anteeksi syntini vääryyden, Sela!”

Tämä Davidin koettelemus osoittaa, että synnintunnustus on ensimmäinen askel parannuksen tiellä, ehkä moni maailman orja sanoo: ”Ei tarvitse syntiänsä maailmalle huutaa.” Se sama tarkoitus oli myös Davidilla yhden aikaa, ettei tarvitse maailmalle huutaa, mutta koska Nathan tuli häntä soimaamaan synnistä, silloin aukenit oman tunnon vanhat haavat, jotka kiskottiin auki. Synti rupesi karvastelemaan hänen tunnossans, ja silloin hänen täytyi avata sydämensä, koska hän tuli omantunnon vaivaan. Ei auta enää peittää eikä salata niitä. Sen tähden kirjoittaa hän 32. psalmissa: ”Koska minä tahdoin peittää syntiäni, muserruit minun luuni.” Ja siinä samassa psalmissa kirjoittaa hän: ”Minä sanoin: minä tunnustan Herralle pahat tekoni; niin sinä annoit anteeksi syntini vääryyden, Sela!”

Niin kuin tämä synnin tunnustus on tapahtunut Davidille, niin se on tapahtunut monelle, joka on tahtonut kunnian tähden peittää syntiänsä, että kunnia on tahtonut pusertaa hänen luitansa ja kokonansa musertaa siihen asti, että hänen on täytynyt tunnustaa syntiänsä, ei ainoastansa Jumalan edessä, mutta myös maailman edessä. Niin kuin te tiedätte tapahtuneen sille miehelle, jonka ruumista me tänä päivänä saatamme hautaan. Meidän tarkoituksemme on, että meidän pitää niin saattaman kirkkoher-

ran ruumista hautaan, että se tulis kaikille kuolevaisille ylösrakennukseksi, sillä me tiedämme vakaisesti, että emme ole kaukana haudasta yksikään, vaikka emme tiedä vielä, kenenkä vuoro nyt toiste tulee seurata häntä ijan-kaikkisuuteen.

Niin kuin te tiedätte, on kirkkoherra vainaja ollut suruttomuuden aikana ja hänen oman tunnustuksensa jälkeen on hän ollut monelle pahennukseksi ja pahuuden esimerkiksi, niin ettei ole saattanut kappa ja kraji¹ varjella häntä ehdollisista synneistä, vaikka hän on pyytänyt niitä pahempia paikkoja välttää. Mutta koska kuoleman enkeli tuli leikkaamaan valjennutta peltoa, täytyi hänen, niin kuin Davidin, avata sydämensä, ei ainoastans Jumalalle, vaan myös kristityille, joille hän on ilmoittanut koko hänen elämänsä, kuinka ruma ja kauhistava se on ollut, jonka kautta hän tuli tuntemaan itsensä suurimmaksi syntiseksi. Mutta sai myös armon tuntea syvyyden, leveyden, korkeuden ja pituuden Jumalan äärettömästä rakkaudesta, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy.

Tämä kirkkoherran synnintunto ja tunnustus taitaa olla monelle tässä seurakunnassa suureksi ylösrakennukseksi, kuin hänen entinen elämänsä on ollut pahennukseksi, vaikka se olis ollut toivotettava, että yksi opettaja olis ensinnä alkanut itse vaeltaa parannuksen tiellä ja sitte johdattaa muita elämän tielle. Mutta Jumala on nähnyt viisaudessansa tarpeelliseksi, että heidän opettajansa piti ylistämän Jumalata kuoleman kilvoituksessa, että muut synnin orjat ottaisit hänestä yhden hyödyllisen ja ylösrakentavaisen esimerkin, kuinka voimallinen

Jumala on tempaamaan kekäleitä valkeasta, koska omatunto herää.

Kirkkoherra on ennen kuolematansa, ei ainoastansa huutanut syntiänsä maailmalle, vaan myös tuntenut vapaan tykökääntymisen Jumalan tykö, ja on päässyt armoistuimen tykö, ja on kuolemallansa enemmän vaikuttanut kristillisyyden ylösrakennukseksi, kuin elämällensä. Kaikki kristityt ovat saattaneet sydämestänsä antaa hänelle kaikki entiset pahat esimerkit anteeksi, koska he ovat saaneet sen vakuutuksen, että hän on saanut Jumalalta anteeksi. Kaikki entiset kirkkoherran vihamiehet saavat nyt lukea siunauksen hänen hautansa päällä, jos heillä on semmoinen tunto, että he tahtovat itse siunatuksi tulla.

Emme me saata, niin kuin muutamilla tapa on, emme saata luetella sen kuolleen kirkkoherran hyviä töitä, jotka ei kelpaa autuuden perustukseksi, mutta sitä suurta armoa, joka on hänen kansansa tapahtunut, pitää julistettaman kaikille, sekä suruttomille että heränneille, sekä epäileväisille että uskovaisille, armottomille ja armoitetuille, että Jumala tulis sen kautta kunnioitetuksi, sillä ei Jumalalle tule sen kautta kunnia, että vaivaiset Häntä kiittävät, mutta sen kautta tulee Jumalalle kunnia, että Hän on niin suurta syntistä armahtanut.

Me tiedämme, että suruttomat ottavat vielä siitäkin suruttomuuden ainetta itsellensä ja ajattelevat näin: ”Kyllä me toivomme tulevamme armoitetuiksi, jos ei ennen, niin kuolinvuoteella kuitenkin, koska David sai syntinsä anteeksi, joka oli huora ja murhaaja. Ja koska kristityille on jäänyt semmoinen toivo, että kirkkoherra-vainajalle on annettu kaikki

synnit anteeksi kuolinvuoteella, emme metkään tarvitse epäillä Jumalan armosta. Kyllä Jumala on meillekin armollinen, niin hyvin kuin teille.” Näin ajattelevat muutamat suruttomat ja armonvarkaavat, koska he näkevät, kuinka Jumala katuvaisia armahtaa.

Mutta älkää uskoko, armonvarkaavat, että teille niin tapahtuu, kuin Daavidille, sillä te rakennatte autuutenne toivon sen katumuksen päälle, joka teille pitää kuolinvuoteella tapahtuman, ja senkaltaisella toivolla te pilkkaatte Jumalan pitkämielisyyttä. Te pilkkaatte Jumalan pitkämielisyyden rikkautta, joka tänä päivänä kutsuu teitä parannukseen. Ei ole tietoa, jos huomenna on autuuden päivä. Ei ole tietoa, jos huomenna olis jo katumuksen armo pois otettu.

Ei Jumala anna itseänsä pilkata, vaan niin kuin Noan aikana katumuksen armo loppui sinä päivänä, jona ovi pantiin kiinni Noan arkissa, niin on se yksi määrätty aika, jona taivaan ovi kiinni pannaan, etteivät pääse enää suruttomat eivätkä armonvarkaavat sisälle, vaikka vielä kolkuttaisit, niin kuin tyhmit neitseet hääsalin oven päälle. Siellä he huutavat: ”Herra, Herra, avaa meille!” Mutta Hän on sanova: ”En minä teitä tunne.” Niin kolkuttakaat nyt armon oven päälle, kaikki ulkona olevaiset, kaikki epäuskon vangit, koska vielä aika on.

Ja koska te tänä päivänä saatatte teidän entistä opettajaanne hautaan, niin muistakaat, mitä vanhuuden viisas mies on kirjoittanut: ”Ajattele sinun Luojaas nuoruudessa, ennen kuin pahat päivät tulevat ja vuodet lähestyvät, joinas olet sanova, ei ne minulle kelpaa. David on

ennen aikaa sanonut: ”Minä lyön paimenta, ja lampaat laumasta hajaantuvat.” Tämä on tosin puhuttu Israelin Suuresta Paimenesta, jonka lampaat hetkeksi hajaannuit, koska Jumala löi Paimenta. Mutta me saatamme muutamassa tarkoituksessa sanoa, että Jumala on lyönyt Paimenta, ja lampaat laumasta hajaantuisit, jos ei olisi meillä se toivo, että se suuri Israelin Paimen itse ruokkii lampaitansa, ja veis heitä parhaalle laitumelle.

Me tiedämme vakaisesti, että se suuri Israelin Paimen vaeltaa niitä verisiä ja vaivalloisia askeleita huutaen eksyneitä ja kadonneita lampaita Siinain vuorella, Punaisen meren rannalla ja Jordanin virran tykönä. Mutta ne eksyväiset lampaat ovat araksi tulleet, ettei he vastaa, koska Paimen huutaa: ”Missäs olette, te eksyväiset lampaat?” Se suuri Israelin Paimen huutaa korvessa. Hän huutaa Israelin vuorilla ja Saaronin laaksossa, mutta ei kuulu vastausta. Ainoastansa ne harvat sielut, jotka eivät tule ilman Paimenta aikaan, vastaavat: ”Me olemme raadolliset lampaat. Susi meitä kiskoo ja raataa. Vihollinen tahtoo meitä hävittää, mutta armahda meidän päällemme, sinä suuri Israelin Paimen, ja lähetä meille sen kaltainen sieluin Paimen, joka etsii eksyneitä ja ruokkii isoovaisia, ja johdattaa janoovaisia vetten tykö, ja sitoo haavoitettuja, ja kaitsee teuraslampaita raadollisten lammasten tähden.

Kuule sinä suuri Israelin Paimen, raadollisten lammasten surkia valitusääni, koska he tänä päivänä saattavat maallista paimenta ijankaikkiseen leposijaan sillä toivolla ja sillä uskalluksella Jumalaan, että se suuri Israelin Paimen

on häntä armahtanut ja antanut hänelle ijankaikkisen elämän kruunun, jossa kaikki raadolliset lampaat, ja ne harvat sielut, jotka ovat Jumalan Karitsan verellä puhdistetut, saavat häntä kohdata ijankaikkisuuden ihanalla rannalla, jossa uskolliset sieluin paimenet kaitsevat Jeesuksen lampaita nyt ja ijankaikkisesti, sen suuren Israelin Paimenen, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, amen.

Jäljennös SKHS Kollerin kokoelma C 174 n:o 74 / Kansallisarkisto Helsinki /

¹ kraji = krage (ruotsia) = kaulus

Gustaf Ericsson kaunisvaaran lapsen ja Anna-Greta Iisakintytär Lahden elämäkerta, jotka hukkuivat Pajalan koskeen. Kirjoittanut L. L. Laestadius

Daavid sanoo, että hurskaat temmataan pois onnettomuudesta, ja me saatamme nyt uskoa, että hurskaat temmataan pois onnettomuudesta, sillä kristityillä ei ole mitään hauskaa maailmassa, jonka tähden heidän pitäis elämän täällä. Kaikki vastoinkäymiset ja vaivat kohtaavat heitä täällä. Ei ainoastaan jokapäiväiset kiusaukset ruumiin puolesta, joita yksi kristitty ei saata välttää enemmän, kuin surutoinkaan, vaan erinomattain ne sisälliset kiusaukset, joista tulevat hengellinen murhe, risti ja vaiva. Sitte vielä se katkera sappi, jonka maailma oksentaa kristittyin päälle: viha, kiukku, vaino, häväistys. Kaikki nämä vaivat maailmassa vaikuttavat niin paljon, etteivät he löydä yhtään iloa maailmassa, ja sen tähden saatamme nyt totisesti uskoa, että hurskaat temmataan pois onnettomuudesta, koska he vielä nuorena kuolevat.

Tämä suuri onni on tapahtunut kahdelle kristikunnan jäsenelle viimeisenä pyhä-iltana, koska Herra viisaudessansa on katsonut soveliaaksi temmata pois onnettomuudesta ensiksi Gustaf Ericsson Kaunisvaaran nuorimman pojan, joka oli vasta ristitty, ja talonpojan tyttären, Anna-Greta Isakin tytär Lahti, joka oli täysi-ikänen ja tuttu seurakunnalle. Se ensin mainittu lapsukainen oli niin nuori, ettei hän tiennyt vielä mitään maailman vaivalloisuudesta, ja jos kristityt epäilevät kastamattomain

lasten autuudesta, niin täytyy heidän epäilyksensä muuttua uskoksi, että tämä lapsukainen on temmattu pois onnettomuudesta, ja istuu Jeesuksen sylissä, ynnä muitten lasten kanssa, joita Jeesus muinen siunasi, sillä tämän lapsukaisen kaikki kristityt Enkelit kantavat taivaan valtakuntaan.

Eikös ole syytä iloita, rakas vanhin, koska sinä näet nuorimman lapses istuvan Jeesuksen sylissä? Katso nyt, rakas vanhin, kuinka Jeesus panee kätensä hänen päällensä ja siunaa häntä. Hän on nyt päässyt paremman isän tykö, hän on nyt saanut paremman maan ja taivaan, jossa vanhurskaus asuu. Jos murheelliset vanhimmat saattaisit niin kilvoitella, että he pääsisit siihen autuaalliseen paikkaan, jossa heidän lapsensa nyt on, ja kiittää sitä taivaallista Isää, joka on pelastanut lapsen onnettomuudesta.

Kilvoitelkaat nyt, vanhemmat, että te pääsisitte autuaalliseen paikkaan, kussa lapsi nyt on. Mutta se jälkeen mainittu, joka myös äkkinäisen kuoleman kautta temmattiin pois onnettomuudesta, ja samalla kerralla, kuin se edellä mainittu lapsukainen meni pois ja jätti vanhemmat, jätti veljet ja sisaret, parhaalla nuoruuden iällä, koska kaikki ihmiset tahtovat elää maailmassa ja olla onnelliset. Pitääkö meidän murehtiman sitä, eli pitääkö meidän iloitseman hänen kuolemastansa?

Jos me katsoisimme ainoastansa luonnon vaikutuksia meillä olis kyllä syytä murehtia tätä meidän kristillisyytemme sisarta, joka niin varhain ja vastoin luontoa erotettiin meidän kanssakäymisestäämme. Meidän mielestämme olis vielä hauska ollut kuulla hänen

laulavan Herran kartanoissa, niin kuin hän lauloi Johanneksen päivänä, koska hän kumartaen viimeisen kerran vastaanotti Herran ruumista ja verta, sillä ei hän elänyt monta tiimaa jälkeen.

Jos, sanon minä, vanhemmat, veljet ja sisaret seuraavat ainoastansa luonnon vaikutuksia, niin heillä olis syytä kyllä murehtia, itkeä ja parkua, sillä niin tekevät ne, joilla ei toivoa ole. He murehtivat kuolleita ja surkuttelevat niin kuin Jerusalemin tyttäret surkutellut Jeesusta, eivätkä muistaneet surkutella itseänsä ja heidän lapsiansa.

Mutta jos me katselemme hengen vaikutuksia, niin meidän on syytä iloita, sillä tämä kristillisyytemme sisar on nyt veisaamassa voiton virttä Sionin vuorella. Ei hän taida enää kaivata vanhempiansa, veljiä ja sisaria, jotka jäit hänestä, odottamaan sitä autuaallista hetkeä, jona hekin pääsevät siirtymään lämpimään ilmaan ja uuteen Jerusalemiin, kussa kaikki kristin uskovaiset kohtaavat lapsiansa, veljiänsä ja sisariansa, jos he kilvoittelevat loppuun asti heidän kalliimmassa uskossansa.

Sillä me uskomme, että tämä meidän kristillisyytemme sisar on temmatu pois onnettomuudesta, sillä me olemme suurimmassa vaarassa, me jotka emme tiedä, mitä edessäpäin tulee. Katsokaat, hyvät ihmiset, kuinka monta sielua on mennyt hukkaan, koska kuolema ei ole varsin tullut noutamaan, kun he pääsit avioliittoon Vapahtajan kanssa. Jos he olisit päässeet varsin nuorena kuolemaan, ei olis heille semmoinen onnettomuus tapahtunut, kuin nyt on tullut niitten päälle, jotka ovat armon liitosta langenneet pois.

Älkääät murehtiko häntä, te vanhemmat, veljet ja sisaret, vaan itkekääät itse teitänne ja teidän lapsianne, sillä katso, päivät tulevat, joina he sanovat: Autuaat ovat ne hedelmättömät, ja ne kohdut jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet. Sillä jos nämät tapahtuvat tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?

Katsokaa tekin, maailman joukko, jotka tulitte kurkistelemaan, kuinka kuolema tempaisi yhden kristityn onnettomuudesta. Mitäs te tulitte katsomaan? Ruokoako, joka tuulelta häälytetään, vai mitä te läksitte katsomaan? Jos se oli ruoko, niin se oli särjetty ruoko, jota Herra ei ole aikonut murentaa. Jos se oli kukkainen, niin se oli sen kaltainen kukkainen, josta Daavid on laulanut. Jos hän oli tiainen, niin hän oli sen kaltainen, joka istuu elämän puun oksalla, laulaa niitä lauluja, joita tiaiset ainoastansa ymmärtävät.

Usein on tämä tiainen laulanut Herran kartanoissa ja kristittyin kokouksissa. Usein on hän halannut niiden jalkoja, jotka ruokit hänen sieluansa rieskalla. Usein on hän huoannut niitten ylitse, jotka ei ole etsikkoaikaansa tunteneet. Jos hän on ollut huikentelevainen, niin se on annettu anteeksi. Jos hän on ollut häilyväinen, niin hän on vahvistunut hengessä. Ei pidä riettaan enkelillä oleman iloa hänestä, mutta enemmän häpiätä. — Jos he nyt ymmärtäisit kurkistella hautaan, koska Johanneksen kukka, niin kuin minä luulen, pian kasvaa hänen hautansa päälle. Ja kaikki tyttäret, jotka koreita kantavat, pitäisit kurkistella hautaan, jos siellä löytyy pohjaa, eli jos siellä löytyy koreutta.

Nuku nyt rauhassa, sinä entinen sielun saviastia. Nuku siihen asti, että Herra herättää sinut, koska Hän tulee pasuunan äänellä soittamaan.

Kaikki vanhemmat, veljet ja sisaret, tutut ja tuntemattomat, sukulaiset ja langot, saatte kastella hänen multansa ilon kyyneleillä, sillä hän odottaa teitä. Hän rukoilee teidän edestänne. Hän nojaa nyt päätänsä Jeesuksen rintaa vasten. Hän haluaa Hänen jalkojansa, niin kuin Maria Magdalena. Hänen sielunsa on ollut meille rakas eläissänsä, eikä ole kuollessansa unhotetuksi tullut, sillä hän on monta kertaa laulanut, niin kuin lintu oksan päällä yksinäiselle matkamiehelle, ja nyt hän laulaa korkeudessa. Viimeisen kerran lauloi hän Johanneksen päivänä, joka oli aivottu hänelle kuolemapäiväksi ylhäältä, vaikka vielä tämä laulamisen ääni kuuluu suruttoman korvissa, niin kuin kissan ääni, mutta kyllä het saavat kuulla kissan äänen viimein helvetissä, ja siellä kysyä toinen toiseltansa: Mikä ulvominen tämä on?

Meidän uskomme on, että tämä meidän kristillisyytemme sisar, joka lauloi Johanneksen päivänä, veisaa nyt uutta virttä Sionin vuorella, valittuin joukossa iankaikkisuudessa. Amen.

Käsinkirjoitettu jäljennös vuodelta 1868 / SKHS Kollerin kokoelma C175 n:o 106:4 / Isac Jacobsson Palohuornasen jäljentämä /

Aikakaudessamme alkoi Provasti Laestadius vaikuttamaan ensin Tornion lapinmaassa samoten kuin Johannes Kastaja Judean korvessa, hän alkoi lakisanoilla herättämään suruttomia syntisiä, asettain kansan puheen parren jälkeen heidän elämänsä heidän silmänsä eteen; vieläpä osoittaa saarnoissansa, että semmoinen elämä viepi helvetin kadotukseen jos ei tapahdu sydämen ja mielen muutos, parannuksen, katumuksen ja elävän uskon kautta Herran Kristuksen päälle. Tämä oppi vaikutti ensin vihan suurimmassa osassa, Lapissa ja Pajalan seurakunnassa; vieläpä Suomen ja Tornion rannoilla saivat korvapistoksen Laestadiuksen äänestä. Eipä ihmet, että semmoinen kansa sai sappi vian, sillä kaikki huorat, varkaat, juomarit, viinaporvarit ja tappelus miehet olit luottamassa Jumalan armon päälle ilman parannusta: sentähdenpä eivät kärsi, eikä tahdo kuulla parannuksen saarnoja. Viina kauppamiehet sanoit ensin Karesuannon seurakunnassa, että “jos niin saarnataan, niin kirkko tulee tyhjäksi,” mutta kuin kaksi vuotta oli saarnattu, niin kansaa kokoontui muistaki pitäjistä, ettei kansa mahtunut kirkkoon. Sillä kaikki, joita Jumala sanans ja hengens kautta herätti, tunsit voiman ja tulit valaistuksi Provasti Laestadiuksen opin ja saarnain kautta, vaikka ei ole kaunistetuilla sanoilla saarnattu. Silläpä luonnosta siveät ihmiset suuttuvat, sekä herrat että talonpojat, kuin heiltäki Pyhän Raamatun mukaan vaaditaan seuraavaisissa saarnoissa uutta syntymistä “vaikka se olis jo pitänyt tapahtuman lapsena, kasteessa.” Vieläpä osoitetaan, ettei oma vanhurskaus kelpaa au-

tuuden perustukseksi: tätä ei kärsi sivistynyt maailma, joka luottaa rehellisyytensä päälle. Sepä oli suurin syy että maailman herrat ja paloviina porvarit kannoit hänen päällensä, sentähdenpä sai Laestadius kiukkuisia vihamiehiä, kuin ei kiertänyt maailman herroja, eikä suruttomia pappeja. — Huomaa tästä lukia, että hän on vainottu, niin kuin kaikki vanhurskauden saarnaajat ovat vainotut: ja Herramme Jeesus julistaa autuuden kaikille, jotka vanhurskauden tähden vainotaan. Tästä tiesi hän sanoa minulle silloin kuin ei vielä moni tienynyt seuraavaisesta muutoksesta, että vaino seuraa. Sillä väärä lahkokunta saattaa ilmestyä oikean rinnalle; niin kuin se tapahtuiki Koutokeinossa, josta Norjan Piispat suurella innolla tahdoit syyttää Laestadiusta. Mutta ei se ollut Laestadiuksen syy, sillä ei hänellä ollut semmoisia miehiä siihen aikaan, joita hän olis lähettänyt Koutokeinon oikealla ajalla kuin vielä olis saatettu ojentaa. Minun hän lähetti, ja asetti pitämään kouluja Jukkasjärven ja Gellivaaran seurakuntiin, joissa lapin kansa oli siihen aikaan viina tulvassa ja kaikessa irstaisessa elämässä hukkumallansa ajalliseen ja ijankaikkiseen kadotukseen, niin kuin Karesuannon seurakunnassaki.

Nyt on jo kulumassa seitsemästoista vuosi Provasti Laestadiuksen kuoleman jälkeen, ja vielä nytki kauniisti viheriöitsee Jumalan pelto Tornion ja Luulajan Lapinmaassa, Tornion rannoilla, Suomessa, Norjassa; ja Amerikkaan asti on Laestadiuksen aljettu työ ja hengellinen liike leventynyt; ja suuri paljous on jo ilolla päivänsä päättänyt. Me sanoimme ylempänä, että vihan vaikutit ensin Laestadiuksen kirkko saarnat monen

sydämessä, mutta kuin heräisit, niin viha muuttui rakkaudeksi, ja he tunnustit syntiänsä ja anoit anteeksi, ja ovat väärintekojansa maksaneet. Seuranto siitä on, että vielä tänäki vuonna on paljon takaisin maksettu väärintekoja kuin nuori kansa on herännyt Pohjan maan läänissä. Mutta ei ole vielä kaikki parannusta tehneet; ei ole kaikki hyvä maa, niin kuin Kristus sanoo; vielä löytyy huoria, varkaita, varasten kumppaneita ja paloviinan kaupitsijoita. Vieläpä Laestadius saarnais parannusta kirkko saarnoillans siveille huorille, rehellisille varkaille ja kunniallisille viinaporvareille: näitä teuras lampaita sanoi hän kaitsevansa raadollisten tähden. Laki saarnoillans on hän myös valmistanut tietä Herralle Kristukselle ihmisten sydämiin samoten kuin Johannes kastaja. Hän on osottanut Jumalan Karitsaa heränneille; ja raivannut tietä yrtitarhasta Golgathaan. Vieläpä vertavuotavaisen, orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan on hän asettanut synniltä raskautettuun silmäin eteen, ja on johdattanut heitä elävän Herran Jeesuksen tuntemiseen. Hän on saarnannut heränneille, ettei synnit pidä estämän uskomasta Kristuksen kautta syntein anteeksi saamisen, ei myös pois ottamaton turmelus pidä vajoittaman armoitettuja sieluja epäilyksiin. Ymmärrä sinä luki! että suruttomia hän kutsuu armon varkaiksi, jotka luottavat Jumalan armon päälle ilman sydämen ja mielen muutosta, vieläpä tekevät lihan töitä; ei myös siveitten omavanhurskaus kelpaa autuuden perustukseksi kuin elävä usko ja autuuden tunteminen puuttuu, vieläpä Pyhättä Hengettä makaavat hengellisesti kuolleena. Provasti Laestadius on sanonut, että

joille kristityt Jumalan puolesta Herran nimessä todistavat synnit anteeksi, ne ei ole armon varkaat; ja sen on myös Kristuksen oppi osottanut. Alku heräyksen aikana oli Karesuannon ja Pajalan seurakunnan kirkossa enimmäksi osaksi aivan surutoin kansa, sentähden täytyi Laestadius saarnata enemmän lakia kuin nykyisellä ajalla. Nyt tulee kokous paikoin ja seurahuoneisiin enin aivan uskovaisia ja lain kautta heränneitä; niille täytyy saarnaajat ja Jumalan sanan selittäjät saarnata evankeliumia ja todistaa syntiä anteeksi Jeesuksen nimen ja veren kautta, että kykenisivät uskolla vastaan ottaa Jumalan armon.

Rakastetut lukiat ja vastatulevainen kansa, ottakaat vaari Provasti Laestadiusen saarnoista! sillä hän on ensimmäinen ja paras työn tekiä Jumalan pellossa Pohjan maan läänissä. Jumala on siunannut ja kasvannon antanut hänen ja hänen opetuslastensa työlle; sillä vainiot ovat valjenneet elon ajaksi; valmis on Jumalan pelto paikoittain: Kuitenki toivomme vieläki kastetta taivaasta, että ijankaikkisuuden kukkaiset kasvaisit peltomiesten hautain päälle.

Rakentajat, rakentakaat hengellistä huonetta Profeettain ja Apostolein perustuksen päälle, jossa Jeesus Kristus paras kulma kivi on, jonka päälle kaikki rakennus nojaa. Saman perustuksen päälle on Laestadius rakentanut. Olkaamme vieläki siinä toivossa, että hän saarnoillansa herättelee väsyneitä opetuslapsians, jotka ovat olleet valvomas- ja kilvoittelemassa lähes kolmekymmentä vuotta heidän kalliimmassa uskossansa ja pyhästi vaeltaneet. Näille esikoisille on tuhansittain Jumalasta syntynyt veljiä ja sisaria näinäki vuosina.

Ole vapaa, vapaaksi ostettu lauma! pysy Siionin vuoren tykönä, elävän Jumalan kaupungissa, se on: elävän Jumalan seurakunnassa, jossa verisellä evankeliumin saamalla priiskoitetut sielut ja sydämet uskon kautta Herran Jeesuksen päälle päästettynä pahasta omastatunnosta ovat. Ahkeroitkaamme Kristuksen laissa, että me meitämme keskenämme rakastaisimme. Vielä on yksi lammas-huone ja yksi paimen, Herran sanan jälkeen. Tehkää sen päälle työtä, että seurakunta pysyis koossa! Kiittäkäämme Jumalata Jeesuksen Kristuksen kautta, että Herra on herättänyt pappis miehiäki jatkamaan Laestadiuksen työtä! — Jumala on aina hoitamassa asiansa. Vielä saarnataan parannusta ja syntein anteeksi antamusta Herran käskystä.

Vielä muistutamme lopuksi koska äänet ovat kuuluneet että Laestadiuksen seuraajat ovat muuttaneet oppia jälkeen Laestadiuksen kuoleman, ettei sekään ole tosi. Sillä kaikki mitä nykyjään on opetettu, on ollut sama oppi, kuin se, jota Laestadiuksen aikana on saarnattu. Ehkä Lutherus ja Laestadius ovat panneet Mooseksen lain kirkko saarnoisians ojennusnuoraksi semmoisille kristillisille seurakunnille, jotka lihan jälkeen elävät, että Jumalan vanhurskaus lain kautta kurittais Kristuksen tykö, uskolla vastaanottamaan syntein anteeksisuamisen Jeesuksen nimen ja veren tähden, niin myös Kristuksen vanhurskauden, joka on puhdas häävaate Jumalan kirkosten kasvoin edessä, vieläpä voimat hengen kautta kuolettaa lihan työt: Näille vanhurskautetuille ei ole laki pantu; sanoo Paavali. Mutta emmepä sentähden ilman laitta ole. Meillä on Kristuksen laki, joka sanoo, että me

meitämme keskenämme rakastaisimme. Kristuksen rakkaus vaatii kaiken Jumalattoman menon hylkäämään. Vieläpä uskon kautta Herran Kristuksen päälle pyhä elämä ylösraketaan. Niin siis on laki ollut meidän opettajamme Kristuksen tykö. Mutta kuin usko tuli, niin emme silleen ole sen opettajan alla.

Ei ole Provasti Laestadius heränneitä omiatuntoja sitonut lakiin, jos saarnat oikein ymmärretään; vaan hän opettaa uskomaan; ja nuhtelee epäuskon synnintekiöitä omanvanhurskauden nimellä, ettei meidän vanhurskaudemme laista olis. Sillä kaikki jotka lain töissä riippuvat, ovat kirouksen alla; sanoo Paavali: Vieläpä, jos vanhurskaus tulis laista, niin olis Kristus hukkaan kuollut.

Ole vapaa ostettu lauma! Kristus Jeesus on meille Jumalalta pantu viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. — Omistakaat kaikki rauhattomat omattunnot suuntunnuksella ja sydämen uskolla autuus Jeesuksen nimen tähden.

Jumalalle Isälle, Pojalle ja Pyhälle Hengelle olkoon kunnia ijankaikkisesti! Amen Halleluoja!

Laestadiuksen kääntymisestä ja kristillisyydestä saatte laveammalta kuulla Elämäkerrassa. — Näitä olen kirjoittanut ja totuuden sanonut.

Provasti Laestadiukselta opetettu lasten opettaja

Saivonmuotkassa heinäkuussa v. 1877.

Juhani Raattamaa

Pajalan seurakunnan kirkkoherra, Provasti Lars Leevi Laestadiuksen elämäkerta.

Toisessa kuningasten kirjassa muistellaan, että kun Profeetta Eliaan opetuslapsi Eliisa näki, kuinka hänen rakas opettajansa tulisissa vaunuissa ja tulisilla hevosilla vietiin ylös taivaaseen, huusi hän hänen peräänsä: minun Isäni, minun Isäni! Israelin vaunut ja hänen ratsasmiehensä (2. Kun. kirja 1: 12). Senkaltaisella tunnolla seison minä tässä tänä päivänä, ynnä teidän kansanne kristillisyyden veljet ja sisaret, jotka nyt olette kokoon tulleet, saattamaan lepokammioonsa tämän seurakunnan kirkkoherraa, joka on ollut Israelin kansalle täällä pohjanmaalla sekä hänen vaununsa että ratsasmiehensä, sillä hän oli saanut Jumalalta suuren voiman suojelemaan sitä kristillisyyttä, jonka Jumala oli hänen kauttansa täällä istuttanut, niin että kaikki saatanan yritykset tätä kristillisyyttä vastaan ovat tähän asti olleet turhat. Mutta nyt on Israelista pois otettu hänen vaununsa ja ratsasmiehensä; nyt on se mies pois otettu, joka on ollut opetusisä kristillisyydessä monelle sielulle, ei ainoastaan Pajalan, vaan myös Karesuannon, Jukkasjärven, Gellivaaran, Ylitornion, Karungin ja Alatornion sekä myös ruotsinkieltä puhuvaisissa seurakunnissa, niin myös Norjassa ja Suomessa on hänen voimallinen äänensä matkaansaattanut monessa paikassa suuret ja terveelliset muutokset! Mutta tämä suuri voima ei ollut hänen, vaan se oli Jumalan, joka sen hänelle antanut oli, niin kuin se on usein havaittu, että joita Jumala on tahtonut

valmistaa itsellensä erinomaiseksi aseeksi, niitä on Hän jo varhain ottanut köyhyyden ja kärsimisen kouluun; ja se on merkillistä, että niin kuin Johannes Kastajan nimi ilmoitettiin Herran enkelin kautta jo ennen hänen syntymistään, niin annettiin myös tälle miehelle hänen nimensä ilmoituksen kautta ennen kuin hän syntyi tähän maailmaan. Raskaana ollessa näki hänen äitinsä, että yksi poikainen, nimeltä Leevi, juoksi hänen miehensä perässä ja tämän nimen pani äiti muistoonsa. Koska lapsi piti syntymän, näki hän taas unta sätkeitten välissä, että joku huusi Lars. Lapsi syntyi onnellisesti maailmaan eräässä kylmässä ja viheliäisessä tuvassa. Terveeksi tultuansa täytyi tämän köyhän äidin itse käsi-vartensa päällä kantaa lapsi papin tykö, joka oli seitsemän peninkulmaa hänen kotopaikastaan, ja nyt annettiin lapselle kasteessa nimi Lars Leevi, niin kuin hänen äidillensä oli unessa ilmoitettu. Tämä lapsi sai kuluttaa lapsuutensa ijän suuressa köyhyydessä. Ja kun hän nuoruuden ijässä hänen isänsä jo kuoltua lähetettiin kouluun oppimaan tämän maailman viisautta, sai hän itse suuren vaivan kautta pitää huolta ylöspidostaan koulussa; sillä hänen köyhällä isällensä ei ollut varaa kustantaa mitään hänen tähtensä, eikä tämä nuorukainen tahtonut velkoja ottaa, niin kuin köyhäin oppivaisten nuorukaisten tapa on; sillä hän ymmärsi, että velka aina otetaan paljo helpommasti kuin maksetaan. Siinäkin osoitti hän suuren viisauden, joka erinomattain tällä maailman ajalla puuttuu suurimmalta osalta, ei ainoastaan nuorukaisilta, vaan myöskin miehuuden ikään tulleilta. Ei hän elänyt ylitse varojensa

vaan tyytyi halvempaan ja huonompaan ruokaan ja huonompiin vaatteisiin, kuin hänen kumppaninsa; ja hän sai tämän tähden kuulla monta pilkkasanaa sekä lukukumppaneiltansa että muilta, jotka pitivät sen kummana, ettei hän elänyt niin kuin muut ihmiset elävät; mutta hänkin puolestansa katsoi ylön senkaltaisia fiinejä herroja ja mamselleja, jotka mittaavat ihmisten arvoa vaatteiden jälkeen.

Maallisessa opissa, erinomattain luonnontutkinnoissa menestyi hän suuresti, sillä Luoja oli antanut hänelle siihen erinomaisen älyn, josta hänen tarkat kanssa puheensa todistivat, ja vieläkin ovat hänen painon kautta annetut tieteelliset kirjansa ja hänen rikas ko koelmansa kaikenlaisista ruohoista ja kukista todistuksena siihen.

Tiedeakadeemia Ranskanmaalla on myös katsonut hänen mahdolliseksi saamaan kunniatähden suuren oppinsa vuoksi, niin kuin myös monta muuta oppinutta seuraa on kutsunut hänen jäseneksensä. Mutta en minä tahdo paljon puhua hänen maallisesta viisaudestansa, sillä hänen viisautensa hengellisissä asioissa on paljon rakkaampi minun sydämelleni.

Nuoruudenijän ja suuren osan miehuudenijästä kulutti hän ilman Pyhän Hengen osallisuutta ja siis ilman oikeaa valaistusta hengellisistä asioista, sillä mitä luonnollinen ihminen, ehkä hänellä olisi kuinka suuret luonnon lahjat, pitää valistuksena, se ei ole muu kuin sula pimeys Jumalan edessä; sillä tämä Paavalin aikainen koettelemus pysyy vahvana niinkauvan kuin maailma seisoo: *kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä on, vaan*

ihmisen henki, joka hänessä on, niin myös ei yksikään tiedä, mitä Jumalassa on, vaan Jumalan Henki.

Mutta emme me (nimittäin totiset kristityt) kaikkina maailman aikoina ole saaneet tämän maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka Jumalasta on, että tietäisimme mitä meille Jumalalta annettu on, jota me myös puhumme, *ei niillä sanoilla kuin inhimillinen viisaus opettaa, vaan niitä kuin Pyhä Henki opettaa, ja me tuomitsemme hengelliset asiat hengellisesti. Mutta ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat, sillä ne ovat hänelle hulluus eikä taida käsittää, sillä ne hengellisesti tuomitaan.*

Niin vaelsi myös tämä meidän opetusisämme koko sen mainitun ajan luonnollisen ymmärryksen pimeydessä ijan-kaikkisuutta kohden; sillä ehkä hän ahkeroin siveää elämää, ei hän kuitenkaan silloin vielä tiennyt mitään siitä elämästä, joka Jumalasta on, ja eikä tämä siveä mies aina saattanut häpeällisiä töitäkään välttää siitä syystä, ettei hän vielä silloin ollut varustettu elävän uskon kilvellä vihollista vastaan, vaan piti kuolleen uskon ja maailman kunnian sota-aseina. Mutta se armollinen Jumala, joka oli jo äidin kohdussa valmistanut hänen itsellensä valituksi aseeksi, antoi kuitenkin tämänkin ajan sisällä vaikuttavaisia muistutuksia, sekä hänen kuolevaisuudestansa, että hänen omasta valmistamattomuudestansa kuolemaan. Usein kun hän kävi metsissä, tunsu hän väkevän ruumiin hajun, usein taisteli hän myös unessa kuolleitten kanssa, joka kaikki oli kuvaus hänen kuolleesta tilastansa, sekä siitä kuolleesta kristi-

kunnasta jossa kuollut usko hallitsee elävän uskon sijassa. Lapsuuden ijässä oli hänellä kerran merkillinen näky. Hän näki yhden vaimoihmisen, joka hikoili verta kristillisyyden tähden ja kärsi istuallansa tämän vaivan ihmeteltävällä kärsivällisyydellä; tämä korkea näky painui syvästi hänen tuntoonsa ja oli jälestäpäin, kun hän oli kristityksi tullut, suureksi kehoitukseksi ja lohdutukseksi niiden vainoin ja vaivain alla, joita hän sai kärsiä kristillisyyden tähden. Ensimmäinen alku hänen tuntosaa oikeaan heräykseen näkyy tulleen erään hänen lapsensa kuoleman kautta, joka tapahtui kun hän itse oli 39 ajastajan vanha. Tämän rakkaan lapsen kuolemaa murehti hän suuresti ja sen murheen alla sai Jumalan Henki tilaa muistuttaa hänen omaa kuolevaisuuttansa ja vaikuttaa murheen autuudesta. Voimallisen muistutuksen kuolevaisuudestaan oli hän jo ennen saanut, kun hän elämänsä 32:lla vuodella joutui tautivuoteelle, jossa hän 5:llä viikolla luopui kaiken paranemisen toivosta. Mutta kuollut usko oli silloin vielä niin vahva, ettei hän peljännyt kuolemaa, vaikka ei ollut yhtään tietoa, koska hän olisi saanut syntinsä anteeksi. Kuitenkin hän jälkeen paranemisensa vähän kovensi saarnojansa, mutta ei ne vielä olleet niin suolaiset, että ne olisivat saattaneet vaikuttaa terveelliset muutokset sanankuulijoissa.

Mutta kuin hän 10 ajastaikaa sen jälkeen eli 3 ajastaikaa jälkeen sen mainitun lapsen kuoleman, hänen elämänsä 42 ajastajalla, taas joutui tautivuoteelle ja luuli nytkin kuolevansa, tuli väkevä kuoleman pelko hänelle, sillä ei hän nyt tuntenut itseänsä valmiiksi kuolemaan

ja kuollut usko oli nyt särkynyt; ja tästä ajasta tuli hän korkeamman voiman kautta tuntemaan, ajattelemaan ja tekemään kokonansa vastoin omaa tahtoaan, niin että, kuten hän itse kirjoittaa, hänen oma ja muiden kääntyminen ei ole tapahtunut hänen oman tahtonsa jälkeen, vaan hän on ollut yhtä vastahakoinen kuin Mooses, koska Jumala käski hänen johdattaa Israelin kansan Egyptin orjuudesta. Nyt hän alkoi etsimään tietä taivaaseen, mutta ei löytänyt ennen kuin kahden vuoden perästä, hänen elämänsä 44:llä ajastajalla. Sinä vuonna kävi hän visitaattorina Åselen seurakunnassa, ja siellä tuli hänen tykönsä yksi Lapin tytär, nimeltä Maria, joka oli kuullut sen saarnan jonka hän oli pitänyt alttarilta, ja nyt avasi tämä hänelle koko sydämensä. Tällä yksinkertaisella tyttärellä oli senkaltaisia koettelemuksia armon järjestyksessä, jommoisia hän ei koskaan ennen ollut kuullut. Tämä Lapin tytär oli matkustellut pitkiä matkoja, saadaksensa valistusta siitä, kuinka hänen pitää autuaaksi tuleman, siihen asti, että hän viimein kohtasi erään papin, nimeltä Brandell, Nooran seurakunnassa, joka päästi hänen kaikista epäilyksistä, niin että hän tuli elävään uskoon. Tältä Lapin tyttäreltä sai tämä suuri opettaja, joka on päättänyt maallisen vaelluksensa, joka eläissäänsä on ollut välikappaleena monen tuhannen ihmisen herätykseksi ja autuudeksi, hän sai, sanon minä, tältä Lapin tyttäreltä oppia, mitä hän ei ollut oppinut papinkoulussa, nimittäin missä järjestyksessä ihmisen pitää autuaaksi tuleman. Hän ajatteli: ”nyt vasta minä näen tien, joka viepi taivaaseen; se on ollut minulle salattu siihen asti, kuin

sain puhua Marian kanssa.” Marian yksinkertaiset muistelukset hänen vaelluksestansa vaikuttivat niin paljon hänen sydämessänsä, että valkeus hänenkin käsitti, ja hän tunsu sinä iltana esimaun taivaan ilosta. Tästä ajasta muuttuivat hänen saarnansa kokonansa erinkaltaisiksi kuin ne ennen olivat olleet; sillä sitten kun hän oli löytänyt tien taivaaseen, löysi hän myös tien ihmisten sydämiin. Hän alkoi nyt saarnaamaan täydellistä lakia ja evankeliumia ja vaikutukset hänen voimallisista saarnoistansa ovat olleet senkaltaiset, että niiden kautta ovat melkein yhteiset heräykset tapahtuneet monissa seurakunnissa. Juopumus, huoruus, varkaus, lainkäyminen ja muu jumalatoimien elämä, enimmältä osalta, heitettiin pois, vaikkapa muutamia löytyi ja ei niin harvatkaan, jotka ainoastaan vähän aikaa tahtoivat riemuilla tämän palavaisen ja paistavaisen kynttilän valkeudessa, ovat uudestaan alkaneet entisiä perkeleitten töitä harjoittamaan, seuraten siinä koirain esimerkkiä, jotka syövät oman oksennuksensa, ja pestyin sikain, jotka jälleen rapakossa rypevät. On kuitenkin monia tuhansia niitä sieluja, jotka ovat totisesti kristityiksi tulleet ja kalliimmassa uskossansa pysyvät olleet, niin kuin niitä on myös suuri joukko pelastetuista sieluista, jotka jo ennen häntä ovat onnellisesti kostuneet perille kuolemattomuuden maahan, kussa he ovat odottaneet ja nyt jo saavat tervehdellä ja kiittää heidän vanhaa, rakasta opetus-isäänsä.

Mutta totuus vaatii meiltä sen tunnustuksen, että niin monen ihmisen kääntymys ei ole ollut yksin hänen työnsä, vaan hänellä on ollut muutamia har-

voja työkumppania, joille myös maksetaan palkka vanhurskasten ylösnousemisessa, itsekunkin työn jälkeen.

Tämä meidän rakas opetus-isämme sai myös vastaanottaa kaikkien totisten kristittyin osan tässä maailmassa; hän nimittäin tuli vanhurskauden tähden vainotuksi, joka Jeesuksen vuorisaarnan jälkeen on viimeinen autuaallisen tilan tuntomerkki, ja että hän oli tämän kristillisyyden alkaja, että voimallinen puolustaja ja levittäjä, oli rietas hänelle suurimmasti suuttunut, jonka tähden se koetti parhautensa, kuinka vaan olisi saattanut häntä kiusata soimauksilla kuolleiden uskon papeilta; korvapuusteilla raaoilta talonpojilta; vainoomisilla vihastuneilta huorilta, varkailta, juomareilta ja paloviinaporvareilta; mutta hän kantoi tämän kaikki kärsivällisesti, sillä hän tiesi sen, että totuuden tunnustajan ei pidä muuta toivoakaan tältä nurjalta ja pakanalliselta seurakunnalta.

Hän oli syntynyt Arjeplogin seurakunnassa 10 päivänä tammikuuta 1800 ja siirtyi parempaan elämään pitkällisen sairastamisen jälkeen hiljaisella ja keveällä kuoleman tuskalla 21 päivänä helmikuuta 1861, sitten kuin hän oli vaeltautunut tässä kuolevaisuuden maassa 61 ajastaikaa, 1 kuukauden ja 11 päivää ja ollut opettajana ensin Kaaresuvannon seurakunnassa 23 ajastaikaa ja sitten Pajalan seurakunnassa lähes 12 ajastaikaa.

Niin kuin hän elämänsä päivänä teki uskollisesti ja vireästi työtä Herran viinamäessä, niin oli myös hänen elämänsä ilta ihana. Iloinen oli hän, usein oli hän liikutuksissa ja halusi lukea hänelle Siionin vuoresta ja voittajain ja kilvoittelijain palkasta. Hän tahtoi myös

usein veisata hänelle Siionin virsiä. Ei hän maailmasta pitänyt mitään, ainoastaan lapsista oli hänellä huoli, ne jäivät hänen sydämensä päälle ja hän kirjoitti heille varoituksia. Ottakaat vaaria kuolevaisen vanhemman varoituksista! — Tiistaina sinä viikkona jona hän kuoli, koska hänellä vielä oli puhe, oli hän niin kuin unessa, ja kun hän heräsi, sanoi hän: ”mikä Tohtori on tullut tähän kylään?” ja kun hänen puolisonsa vastasi hänelle: ”ei täällä ole yhtään Tohtoria”, niin hän naurahti ja sanoi: ”yksi kaunis vaimo kävi tässä. Vapah-taja tulee minua avoimilla rinnoilla noutamaan. Jo nyt vieraat taivaasta tulevat noutamaan!” Ja hän sanoi puolisollensa ja saapuvilla oleville lapsillensa sekä muille läsnäolevaisille jäähyvästin ja kiitti Jumalaa, että oli antanut hänelle onnea maailmassa ja siunannut hänen avioliittonsa rakkaudella ja ilolla; mutta sen jälkeen ei hän enää saattanut puhua niin, että olisi ymmärtänyt. Hän makasi tyytyväisenä; ja kun hän aukaisi silmänsä ja katsoi ihmisten päälle, meni hänen suunsa nauruun, ja ilo ja rakkaus loisti hänen silmistänsä, mutta ruumiinsa heikkouden tähden ei hän jaksanut enää puhua. Iloista se on ollut nähdä ja katsella kaikille läsnäoleville, kun hän aukaisi aivan usein silmiänsä ja katseli ylös taivasta kohden iloisilla silmillä ja naurusuulla, josta saattoi selkeästi nähdä, että hän katseli taivaallisia asuntoja ja vielä viimeisissä hengen vetämisissä veti hän suunsa nauruun ja hän halusi nousta kiitokseen, koska jo toinen käsi oli kangistunut, mutta kun hän sai puolisonsa käden kiinni, niin hän pani oman

kätensä kanssa ristiin ja korotti ylös kiitokseen Lunastajaansa kohtaan.

Senkaltainen oli tämän Herran palvelijan lähtö tästä maailmasta. Hän on nyt jättänyt vastustajansa ja pilkkaajansa, kuin myöskin ystävänsä ja rakastajansa Jumalan haltuun siinä toivossa, että Jumala vaikuttaa vielä hänen kuolemansa jälkeen heissä sen, jota Hän ei vaikuttanut hänen eläissänsä, ja antaa heidän ymmärtää paremmin mitä hänen saar-noissansa on ollut salattua. Tietysti on hän ollut yksi suuri profeetta, jonka vertaista en minä usko löytyvän tällä maailman ajalla. Kaikki hänen entiset vastustajansa, pilkkaajansa ja vainoojansa pitäisivät nyt panna muistoon, että yksi suuri profeetta on ollut heidän keskel-länsä ja tästedes ruveta paremmin ottamaan vaaria siitä terveellisestä opista, jota hän lähes 12 ajastaikaa on tässä seurakunnassa huutanut heidän korviinsa. Katsokaat suruttomat, se mies, jonka rakkauden te olette palkinneet pilkalla ja vihalla, hän ei ole enää vaivaamassa teidän korvianne, sillä vieraat taivaasta ovat noutaneet hänen pois täältä, sillä Jumala näki, että hän oli jo kyllicksi saanut nähdä vaivaa teidän tähtenne. Mutta ajatelkaat nyt, minkä kaltaisella tunnolla teidän pitää seisoman tuomiopäivänä, jos ette tästedes, koska jo multa peittää teidän vanhan opettajanne luut, ota paremmin vaaria hänen uskollisista varoituksistansa, joita hän eläissänsä teille antanut on; sillä ette suinkaan enää saa nähdä senkaltaista profeettaa.

Te armosta poislangenneet sielut, jotka ainoastansa vähän aikaa tahdoitte iloita tämän paistavaisen kynttilän valkeudessa! Katsokaat tekin, kuinka kuo-

lema on painanut hänen kirkkaat silmänsä umpeen! Eikö teilläkin ole halu saada tervehdellä teidän vanhaa opettajanne kuolemattomuuden maassa? Ajatelkaat nyt, mistä te langenneet olette. Valvokaat ja rukoilkaat seuraten katuvaisella sydämellä Jeesuksen askeleita yrttitarhasta Golgatan mäelle, niin kuin teidän vanha opettajanne neuvonut on. Te heränneet ja armoitetut sielut! Se on kohtuullinen, että te murehditte tätä uskollista työntekijää Herran viinamäessä, mutta älkäätkä kuitenkaan murehtiko niin kuin ne, joilla ei toivoa ole, vaan ajatelkaat, että teidän siirtymisenne aika pian tulee. Pian tulevat vieraat taivaasta teitäkin noutamaan, jos te loppuun asti kilvoittelette kalliimmassa uskossanne. Vähän ajan perästä te pääsette tervehtelemään teidän opetusisäanne Siionin vuorella, ulosvalittuin joukossa. Lohduttakaat siis teitä keskenänne sillä toivolla.

Rukoilkaat sitä suurta Israelin Paimenta, joka on pannut henkensä lammasten edestä, että Hän tahtoisi itse pitää murheen lampaistansa ja vieläkin lähettää totuuden saarnaajia maailmaan, ettei pääsisi kaikki valkeus sammumaan. Se kirkkain tähti pohjanmaalla on nyt siirretty toiseen maailmaan, kussa ei ole yhtään pimeyttä, vaan aurinko, kuu ja tähdet paistavat taivaan laella eivätkä ikänä mene pilvien taa. Mutta kirkastakoon valkeuden Isä niitä harvoja tähtiä, jotka vielä näkyvät pohjanmaalla, että ne kelpaisivat johdattajiksi matkustavaisille ijankaikkisuuden Betlehemiin, ettei se ruskea lohikäärme pääsisi pyrstöllänsä vetämään kaikkia tähtiä alas taivaasta. Herran profeetta on nyt otettu ylös

taivaaseen ja hänen opetuslapsensa huu-tavat hänen peräänsä valittavaisella äänellä: Minun Isäni, minun Isäni! Israelin vaunut ja hänen ratsasmiehensä! Israelin Jumala antakoon heidän hätähuutonsa käydä sydämellensä ja osoittakoon, kussa nyt on Herra, Eliaan Jumala. Hän lähettäköön vielä suuresta armostansa jonkun uskollisen paimenen pohjanmaalle ruokkimaan Jeesuksen lampaita ja karitsoita. Murheelliset lampaat, vapisevaiset karitsat! Missä teillä nyt on muualla turva, kuin sen suuren Israelin Paimenen tykönä, joka on pannut henkensä lammasten edestä? Kokoontukaat usein Hänen tykönsä syömään niitä terveellisiä ruohoja, jotka kasvavat Yrttitarhassa ja Golgatan mäellä. Sammuttakaat elämän vedellä teidän sielunne jano, niin kauvan kuin Paimen tulee teitä viemään poikki Jordanin virran, siihen maahan, kussa ei ole hukkia eikä petoja. Ja Herra Jeesus, tule pian noutamaan omiasi pois tästä surun laaksosta! Vahvista ja varjele niitä harvoja sieluja, jotka kilvoittelevat kallista uskonkilvoitusta, syntiä, perkelettä ja maailmaa vastaan, että matkustavaiset kostuisivat siihen maahan, kussa ei heidän tarvitse vuodattaa murheen eikä kaipauksen kyynelitä! Aamen.

Kirkkopostilla 1876

Sisällysluettelo

N:o	saarna	vuosi	huomautuksia	sivu
1	1 sunn. adv.	1852	nyt on aika nousta ylös unesta	5
2	1 sunn. adv.	1858 a	ryövärien luola? / lapset iloitsevat	12
3	1 sunn. adv.	1858 i	älä itke Siion! / huono hevonen	16
4	1 sunn. adv.	-	alku ja loppu kateissa	19
5	4 sunn. adv.	1848	Johannes Kastaja haukkuu herroja	25
6	4 sunn. adv.	1858	Jaakobin paini / oik. mahdottom.	32
7	1 joulupäiv.	1845	Jumalan tunteminen / hevostalli	36
8	1 joulup. rippis.	1848	katkoksia / sydämen kammari	44
9	1 joulupäiv.	1849	Sovinnon salaisuus / Poika kuolee	47
10	1 joulupäiv.	1851	Ei tilaa majatalossa / talliin vain	55
11	1 joulupäiv.	1852	Alussa oli Sana / maailman valo	62
12	1 joulupäiv.	1859	Sana tuli lihaksi / enkelten veisu	65
13	1 sunn. uud.v.p.j.	-	katkoksia / pirun paska haisee	69
14	1 sunn. lopp. j.	-	katkoksia / Jeesus katoaa	74
15	3 sunn. lopp. j.	-	alku ja loppu kateissa / nöyryys	78
16	4 sunn. lopp. j.	1856	syvyys pauhaa / Jeesus pelastaa	82
17	5 sunn. lopp. j.	1851	nisut ja ohdakkeet / Herran pelto	85
18	Sexagesima	1849	pelto pohjanmaalla / 4 peltomaata	90
19	3 s. paastossa	1855	Kristusta pilkataan / langenneista	99
20	5 s. paastossa	1851	Ulos verikoira / kenellä on perkele	105
21	Palmusunn.	1858	Pääsiäislammas / puhdas omatunto	112
22	Palmusunn.	-	joka syö minun lihani... / hän elää	115
23	Palmusunn.	-	alku ja loppu kateissa / Juudas	119
24	Pitkäperjantai	1845	Jumala oli Kristuksessa...	124
25	Pitkäperjantai	1851	Vanhimman murhaajat / Nikodem.	125
26	Pitkäperjantai	1855	pelkuri Nikodemus / Maria itkee	130
27	3 sunn. pääsiäis. j.	-	oikea katumus / murheesta iloon	137
28	Helluntai	1848	uusi sydän / oma parannus ei auta	145
29	2 sunn. kolm. p.j.	1848	katkoksia / suruttomien esteet	151
30	2 sunn. kolm. p.j.	1850	suruttomien esteet / häävieraat	158
31	3 sunn. kolm. p.j.	1856	kadonneet lampaat / suuri Paimen	165
32	3 sunn. kolm. p.j.	1853?	lihavat ja laihat lampaat / karitsat	172
33	4 sunn. kolm. p.j.	1846	pyhät tuomarit / raiska silmässä	179
34	4 sunn. kolm. p.j.	1849	koko kansa pyhä / oikea tuomio	186
35	5 sunn. kolm. p.j.	-	Josefin vankeus / kalansaalis	195
36	6 sunn. kolm. p.j.	1844/54	evank. peitetty / vanhurskaus	201
37	7 sunn. kolm. p.j.	1848	armonmerkit / mitä ne merkitsevät	209
38	7 sunn. kolm. p.j.	1852	Mooseksen ja Kristuksen kirkkaus	220
39	8 sunn. kolm. p.j.	-	tuore puu / puutarhan tila	228
40	9 sunn. kolm. p.j.	1848,50	leiviskät / väärä huoneenhaltija	235
41	10 sunn. kolm. p.j.	1853	Absalom kuolee / Vanhimman itku	242
42	11 sunn. kolm. p.j.	1853	väärä rukous / fariseus ja publ.	252
43	11 sunn. kolm. p.j.	1858	fariseuksen ja publikaanin rukous	257
44	11 sunn. kolm. p.j.	1858	Daavidin katumus / oikea rukous	263
45	12 sunn. kolm. p.j.	-	Korven matka / kuuro ja mykkä	269
46	12 sunn. kolm. p.j.	1853	katkoksia / kuuro ja mykkä	270

N:o	saarna	vuosi	huomautuksia	sivu
47	13 sunn. kolm. p.j.	1850	köyhät ja riistäjät / Samarialainen	274
48	13 sunn. kolm. p.j.	1853	profeettaa vihataan / lähimmäinen	283
49	14 sunn. kolm. p.j.	1853	monta spitalista / nasaretilaiset	287
50	16 sunn. kolm. p.j.	1852	loppu kateissa / kuoleman syy	293
51	17 sunn. kolm. p.j.	-	loppu kateissa / ylim. ja alim. sija	297
52	17 sunn. kolm. p.j.	1859	paras kristitty / ylim. ja alim. sija	303
53	19 sunn. kolm. p.j.	-	synnytystuskat / halvattu mies	308
54	20 sunn. kolm. p.j.	-	profeettoja ei uskota / poislangenn.	317
55	20 sunn. kolm. p.j.	1858	alaston Adam / Kuninkaan häät	318
56	21 sunn. kolm. p.j.	-	alk. ja lop. kat. / jos sydän tuom.	320
57	26 sunn. kolm. p.j.	1853	ketkä tuomitaan / missä helvetti on	324
58	kynttilänpäivänä	1853	alk.kat. / kristityn autuaal. kuolema	331
59	kynttilänpäivänä	1856	katkoksia / lankeemiseksi ja nous.	335
60	Marianpäivänä	-	synnytystuskat / ilo uudesta ihmis.	342
61	Marianpäivänä	1859	Poika syntyi Isästä / Marian usko	345
62	Helluntai	1851	Hengen vaikutuks. / P.H:n virka	349
63	Juhannus	1849	vuoret ja laaksot / koirat haukkuvat	353
64	Juhannus	1856	kukkien aika / Joh. Kastajan virka	362
65	Mikkelinpäivä	-	sota taivaassa / suurin ja pienin	369
66	Mikkelinpäivä	1851	saatana seuloa / suurin ja pienin	377
67	Pyhäin päivä	-	alk. ja lop. kat. / tuhlaajapoika	385
68	1 rukouspäivä	1855	Diotrefes ilkeä / armonvaras	389
69	1 rukouspäivä	1857	parannussaarnasta / ulkonainen p.	396
70	1 rukouspäivä	1859	Daavidin pimeät hetket / Siioniin	402
71	1 rukouspäivä	1859	Isän vitsa / risti on tarpeellinen	406
72	1 rukouspäivä	1860	Jumalan kuritus / Jobin kärsiväll.	410
73	2 rukouspäivä	1851	loppu kat. / viheliäisyyden tunto	413
74	2 rukouspäivä	1853	alk. ja lop. kat. / suiteva kynttilä	416
75	2 rukouspäivä	1854	usko ja työt / pyhityksen tie	421
76	2 rukouspäivä	1856	Daavidin kova elämä / toukka	435
77	2 rukouspäivä	1856	rukouksesta / usko ja valvominen	436
78	2 rukouspäivä	1858	Daavidin elämäkertaa / sielunhätä	444
79	3 rukouspäivä	1850	Sydämen ahdistus /armon kerjääm.	449
80	3 rukousp. rippis.	1850	Suuri ihme taivaassa Ilm.12	454
81	3 rukouspäivä	1851	vihollisesta ystävä / toivoa on	456
82	3 rukouspäivä	1851	Siionin tytär verisenä / ilo ja rauha	461
83	3 rukouspäivä	1854	maailman ystävä. / oma ruumis uhri	467
84	3 rukouspäivä	1855	Paavali Efesossa / tehkää parannus	473
85	3 rukouspäivä	1858	pakanain vaiva / uskoville lohtua	477
86	3 rukouspäivä	1859	paatuneille tuomio / Ylimm. Pappi	481
87	3 rukouspäivä	1860	Jaakob ja Paavali / Paljas armo	484
88	4 rukouspäivä	1842	katkos / ensimmäinen kova saarna	489
89	4 rukouspäivä	1848	rautainen ruoska / suuri sota	496
90	4 rukouspäivä	1851a	vaimon siemen ja käärmeen siem.	504
91	4 rukouspäivä	1851p	lähtö Egyptistä / katuv. ulos helv.	510
92	4 rukouspäivä	1852	alk. ja lop. kat. / perkeleen valta	517
93	4 rukouspäivä	1853	Herra auttaa hädästä / Martta ja M.	521
94	4 rukouspäivä	1854	alussa oli Sana / Kiittäkää Herraa	526

N:o	saarna	vuosi	huomautuksia	sivu
95	4 rukouspäivä	1856	nälkävuosi / langennut morsian	533
96	4 rukouspäivä	1857a	kristitty kuolee ilolla	539
97	4 rukouspäivä	1857p	missä on nyt heidän J? / J:lle kunn.	545
98	4 rukouspäivä	1857e	3 miehen kiitosv. / krist. kiittävät J.	551
99	4 rukouspäivä	1859	perkelee ahdistama pääsee iloon	555
100	4 rukouspäivä	1860a	muista Luojaasi nuoruudessasi	558
101	4 rukouspäivä	1860	luomistyön katselu / Pyhä, pyhä...	561
102	kinkerisaarna	-	vaino, Hagarin poika, lohduitusta	565
103	kinkerisaarna	-	pilkkalauluja tehdään profeetasta	569
104	kinkerisaarna	-	(vain loppuosa erilainen kuin edel.)	573
105	kinkerisaarna	-	Mikael, lohikäärme, Hagarin poika	578
106	kinkerisaarna	-	Ahdas portti. Harvat valitut	582
107	kinkerisaarna	-	Room. 7 kuvataan armoitettua ihm.	584
108	kinkerisaarna	1854	puhu kristillisyydestä / oikeat uhrit	585
109	kinkerisaarna	1856	pakanain teurastus / L.L.L. epäili	590
110	kinkerisaarna	1858	voi suruttomia Siionissa	595
111	kinkerisaarna	1858	profeettoja vihataan / ajan merkit	598
112	kinkerisaarna	-	taistelu elämästä ja kuolemasta	600
113	kinkerisaarna	-	katkoksia / äpävät ja lapset	605
114	rippisaarna	-	kelvottomat rippivieraat	609
115	rippisaarna	-	katkoksia / Pietari kielsi Herran	613
116	tarkastussaarna	1844	minä olen Paavalin, minä Apollon	617
117	tarkastussaarna	1852	varastetut jumalat	622
118	tarkastussaarna	1854	varokaa synninunta / puhtaat jalat	625
119	tarkastussaarna	1856	lihan ristiinnaulitseminen	629
120	tarkastussaarna	1858	katkoksia / ensimmäinen rakkaus	632
121	Vittangin kk vihk.	1854	Jumala valvokoon tätä huonetta	635
122	saarnankatkelma		kussa teitä ei oteta vastaan...	638
123	murhepäivänä	1859	kuningas Oskar I:n muistolle	640
124	murhepäivänä	1859	Oskar I 1799 - 1859	645
125	ehtoosaarna	1859	minä lähetän nälän maan päälle	651
126	rippisaarna		vain osa / viinipuu	656
127	13 s. kolm. p.j.		vain osa / laupias Samarialainen	653
128	muistopuhe	1849	Maria Mattila vainaja	660
129	muistopuhe	1850	Maria Mikko vainaja	662
130	muistopuhe	1851	Leena Krekula vainaja	664
131	muistopuhe	-	Heikki Hietanen vainaja	666
132	muistopuhe	1855	Ingemar Lindstedt vainaja	669
133	muistopuhe	1856	Anna-Greta lahti vainaja	672
	Kirkkopostillan (1876) esipuhe, kirjoittanut Johan Raattamaa Saivonmuotka			675
	Rovasti Lars Levi Laestadiuksen elämäkerta Kirkkopostillasta (1876)			678
	sisällysluettelo.....			685

a= aamusaarna, p= päiväsaarna, e= ehtoosaarna

Näitä lyhennyksiä on tässä sisällysluettelossa käytetty vain siinä tapauksessa, että samana pyhänä on pidetty vähintään kaksi saarna. Saarnojen päällekirjoituksista käy ilmi, onko kysymyksessä aamu-, päivä-, vai ehtoosaarna, sikäli kuin tämä tieto on säilynyt lähdeteksteissä.

Eikö minun, joka muut saatan synnyttämään, pitäisi itse myös synnyttämän, sanoo Herra. Pitäiskö minun antaman muiden synnyttää, ja itse hedelmätöin oleman, sanoo sinun Jumalasi. Jes. 66:9.

Jumalan armolupaukset tulevaisesta Vapahtajasta ilmoitetaan vanhassa testamentissa monenkaltaisilla vertauksilla, mutta sen aikaiset ihmiset ymmärsivät näitä armonlupauksia väärin. Koska Jumala profeettain kautta antoi Israelin lapsille armonlupauksia Vapahtajasta, ymmärsivät he näitä armonlupauksia väärin. Heillä oli se väärä usko, että Vapahtaja tulee maalliseksi kuninkaaksi, joka päästää heitä kaikesta maallisesta hädästä ja ruokkii heitä ilman. Nyt on monella luonnollisella ihmisellä se väärä usko, että Vapahtaja, joka on kristillisyytemme matkaan saattanut, tekee ihmisiä köyhäksi. Koska luonnollinen ihminen kuulee, että Vapahtaja vaatii oikean katumuksen ja parannuksen, niin luonnollinen ihminen uskoo, että hän tulee köyhäksi, koska hänen täytyy heittää pois niitä entisiä vääriä elatuskeinoja, joista hän ennen on saanut paljon maallista voittoa.

Koska nyt Juudalaisilla oli se väärä usko, että Vapahtaja tekee heitä rikkaaksi, niin on monella luonnollisella ihmisellä näinä aikoina se väärä usko, että he tulevat köyhäksi kristillisyyden tähden. Niin väärin ymmärtävät luonnolliset ihmiset Jumalan armonlupauksia, koska he sokeudessaan katsovat ainoastansa näitä maallisia, eivätkä ymmärrä, että Vapahtaja tekee kristityitä rik-

kaiksi hengellisessä tarkoituksessa, jospa he vielä olisivatkin köyhät maallisessa tarkoituksessa. Mutta ei kristityt ole köyhät, koska he oikein käyttävät ruumiin ja sielun voimat. Synnistä tulee monelle köyhyys koska ihminen väärin käyttää Jumalan armolahjoja omaksi turmelukseksensa. Se, jolla ei ole rikkautta sydämessä, tulee pian köyhäksi. Mutta jolla on hengellinen tavara sydämessä, se on rikas, vaikka kuinka köyhä olisi.

Että ne sanat, joita me luemme Jes. 66:9, kuuluvat kristillisyyteen, on järkähtämätöin totuus. Jumala sanoo mainitun profeetan kautta: Pitäiskö minun antaman muiden synnyttää ja itse hedelmätöin olla? Nämät sanat kuuluvat osittain Vapahtajalle, niin kuin me kuulemme Jumalan Daavidin suun kautta puhuvan: Sinä olet minun rakas Poikani, tänä päivänä minä olen sinun synnyttänyt. Se merkitsee, että Jumala on synnyttänyt Poikansa iankaikkisuudessa. Mutta nämät sanat kuuluvat myös kristityille, koska hän sanoo: Pitäiskö minun antaman muiden synnyttää ja itse hedelmätöin olla? Se merkitsee että Jumala tahoo synnyttää lapsia oman tahtonsa jälkeen. Oikeat kristityt ovat Jumalan lapset, joita Hän on synnyttänyt turmelemattomasta siemenestä, niin kuin myös Pietari sanoo lähetyks kirjassansa: Jumala on synnyttänyt teitä turmelemattomasta siemenestä. Oikeat kristityt ovat syntyneet Jumalan turmelemattomasta siemenestä. Ja tämä turmelematon siemen on Jumalan sana, jonka Jumala profeetta Jesajan kautta sanoo: Pitäiskö minun antaman muiden synnyttää ja itse hedelmätöin olla? Me kuulemme siis, että Ju-

malalla on halu lapsia saada. Sitä varten on myös ihminen alusta luotu, että hän tulisi Jumalan lapseksi. Mutta syntiinlankeemuksen kautta vieraantui ihminen ja rupesi viettelijän perään juoksemaan. Me arvaamme itsestämme, kuinka kipeän haavan se tekee Vanhemman sydämeen, koska yksi viekas kälmi rupeaa viettelemään ja houkuttelemaan hänen lapsiansa huoruuteen, varkauteen ja juopumukseen. Ei maallinen vanhin soisi lapsillensa niin pahaa, että he tulisivat huoriksi ja varkaiksi ja pahantekijöiksi. Jos maallinen vanhin saapi ison haavan sydämeensä, koska joku viekas viettelijä viettelee ja houkuttelee hänen lapsiansa huoruuteen, varkauteen ja juopumukseen, niin mahdamme arvata, kuinka kipeätä se tekee taivaallisen Vanhimman sydämeen, että se viekas viettelijä vietteli hänen nuorinta lastansa huoruuteen ja varkauteen. Tämän kautta tuli ihminen, joka oli nuorin kaikista Jumalan lapsista, vietellyksi. Tämä nuorin ja rakkain lapsi tuli huoraksi, varkaaksi ja murhaajaksi, menetti kaiken kunniansa Jumalan ja enkeleitten edessä. Ei yksikään enkeleistä enää viitsinyt katsoa tämän huoran päälle. Kaikki enkelit ja Jumalan lapset rupesivat sylkemään ihmisen päälle, joka ei enää saattanut häpeäänsä peittää. Voi, voi, mikä suuri haava tuli Vanhimman sydämeen, koska hänen nuorimmalle ja rakkaimmalle lapsellensa piti niin onnettomasti käymän, että hänen piti joutuman vihollisen kynsiin. Minkätähden seisoo nyt Vanhin polvillansa ja huokaa niin raskaasti, että veren pisarat putoavat hänen kasvoistansa? Minkätähden matelee taivaallinen Vanhin niinkuin mato maan tomus-

sa ja itkee niin, että sydän tahtoo juuri haljeta? Tämä surkeus tulee Vanhimmalle siitä, että hänen nuorimman lapsensa piti niin onnettomaksi joutuman.

Mutta mitäs vaikuttaa Vanhimman kyyneleet suruttoman ja paatuneen lapsen sydämessä? Muutamat lapset ovat niin kovat, että he pilkkaavat Vanhimman kyyneleitä. Tänä päivänä on taivaallinen Vanhin tullut alas taivaasta näyttämään lapsillensa haavojansa, joita pahankuriset ja tottelemattomat lapset ovat tehneet häneen. Annas nähdä, kuinka monta niistä lapsista liikkuu katumukseen, koska he saavat nähdä hänen haavojansa. Vanhemman haavoista tulisi kyllä lääkitystä särjetyille sydämille, jos lapsilla olisi sen verran tuntoa, että Vanhemman haavat ja Vanhemman kyyneleet jaksaisivat pehmittää ne kovat rinnat. Mutta, paratkoon Jumala! muutamilla lapsilla on rinta niin kova kuin rauta, ja sydän kylmä kuin jää, niin että Vanhemman kyyneleet eivät polta heidän tuntoansa ennen kuin vasta iankaikkisuudessa. Ja silloin taitaa katumus olla ylönsä hiljainen.

Meidän pitäisi nyt rukoileman niiden edestä, jotka pilkkaavat Vanhemman kyyneleitä ja sylkevät häntä vasten suuta, jos he kehtaisivat käydä hevosen tallissa katsomassa, kuinka suuressa köyhyydessä heidän Luojansa makaa heidän ja olkien päällä luontokappalten keskellä. Mutta he eivät viitsi siellä käydäkään. Meidän pitäisi myös rukoileman niiden edestä, joiden tuntoa Vanhemman kyyneleet ovat ruvenneet polttamaan, että heidän vaivansa vissimmästi lakkaisi, jos he antaisivat suuta sille lapselle, joka makaa tallissa ja

ihantelee kaikille, vaikka on köyhä. Niiden edestä me myös rukoilemme, jotka ottavat tätä lasta syliinsä ja painavat häntä sydäntään vasten. Meillä on se toivo ja uskallus, että hän kuulee murheellisten huokaukset. Sen tähden me korotamme meidän sydämiämme veisaamaan enkeleitten korkean veisun: Ja katso, Herran enkeli seisoi heidän tykönsä, ja Herran kirkkaus ympäri valaisi heitä ja he suuresti peljästyivät. Ja enkeli sanoi heille: “Älkää peljätkö! sillä minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle” Kuule meitä, rakas Isä, Isä meidän j.n.e.

Evankeliumi. Luuk. 2:1-20.

Jeesuksen syntymisen muiston johdosta luetaan joka vuosi yksi lyhykäinen muistelu hänen syntymisestänsä. Ja vaikka emme tiedä, mitä tämä muistelu vaikuttaa, koska ainoastansa muuttamat köyhät paimenet menevät talliin katsomaan onko se tosi, että Marian lapsi on maailman Vapahtaja. Kuitenkin koetamme vielä kerran käydä tallissa katsomassa tätä lasta, vaikka minä arvaan hyvin, ettei moni viitsi sitä tehdä, sillä muutamat pelkäävät, että heidän koreat vaatteensa pilataan, jos he kävisivät siellä. Muutamat pitävät häpeänä katsoa sitä lasta, jonka äiti on niin köyhä, ettei hänellä ole ryyppyjä antaa niille, jotka tekevät itsensä niin alhaiseksi, että käyvät tallissa. Mutta minä luulen että semmoiset ihmiset, jotka ovat kunniansa menettäneet, eivät pidä sitä häpeänä vaikka kuinka pilkattaisiin heitä maailmassa sen asian tähden. Jokainen, joka tulee sinne, saapi katsoa sitä lasta,

kuinka se ihantelee kaikille, ja saattaa myös kysyä hänen äidiltänsä, minkä tähden maailman Vapahtaja on niin suuressa köyhyudessa syntynyt, että hänen täytyy maata heinäin ja olkien päällä luontokappalten keskellä. Ei ole niin keveä sanoa, minkä tähden tämä Marian Poika on niin suuressa köyhyudessa syntynyt. Muutamat luulevat, ettei se ole niin köyhä, mutta se teki itsensä semmoiseksi. Mutta me tiedämme, että Maria oli niin köyhä, ettei jaksanut palata itsellensä yösiajaa huoneessa ja sen köyhyiden tähden ei viitsinyt moni tulla katsomaan sitä lasta.

Ainoastansa paimenet, jotka olivat enkeleiltä kuulleet, että tämä Marian Poika oli maailman Vapahtaja, tulivat kiiruhtain Betlehemiin ja löysivät Marian lapsinensa makaavan seimessä. Mutta jos enkelit eivät olisi tulleet sen ilosanoman kanssa, että maailman Vapahtaja oli syntynyt, niin ei olisi yksikään tiennyt, mikä vieras se Marian Poika oli. Nyt saivat ihmiset tietää sen enkelitien kautta, ja tämä enkeleitten sanoma on julistettu kaiken maailman ympäri. Mutta ainoastansa köyhät paimenet menevät katsomaan sitä lasta, joka makaa seimessä. Minkäs tähden maailman herrat eivät mene sinne? He pelkäävät ilman ki, että hevosen sonta tarttuisi heihin, jos he menisivät talliin. Muut maailman herrat rupeaisivat moittimaan hajuja ja että he ovat käyneet tallissa. Minkäs tähden maailman rikkaat eivät mene sinne katsomaan sitä lasta? Sen tähden että se on suuri häpeä käydä tallissa. Heidän päällensä lankeaisi maailman häpeä, jos muut ihmiset tulisivat tietämään, että he ovat siellä käyneet. Maail-

man ystävät rupeaisivat pilkkaamaan ja sanomaan: “Jopa sinä kävit tallissa, mitäs siellä teit, hevosen sontapa sinussa haisee.” Mutta ei moni köyhäkään viitsi käydä tallissa katsomassa sitä lasta, sillä se lapsi on niin köyhä, ettei tule mitään suuhun.

Maailman köyhät pakkaavat itsensä sinne, kussa maailman häät ja ristiäiset pidetään, mutta Vapahtajalla oli niin suuri köyhyys, koska hän tuli tähän maailmaan, ettei ollut hänen äidillensä varaa pitää ristiäisiä. Kutkas sitten käyvät hevosen tallissa? Ei muut kuin paimenet, jotka ovat valon saaneet ylhäältä ja ovat enkeleitten sanomia kuulleet. Nämä paimenet olivat metsässä yöllä. hirmuinen pimeys oli heidän ympärillensä. Hukat ja jalopeurat kiljuivat luolissansa. Ne tahtoivat kiskoa ja raadella niitä lampaita, joita paimenet olivat kaitsemassa. Mutta se taivaallinen valkeus ja enkeleitten veisaaminen pelasti heitä. Hukat ja jalopeurat rupesivat pelkäämään ja pakenivat pois metsään, niin että paimenet uskalsivat jättää laumansa Jumalan haltuun sillä aikaa kun he juoksivat Betlehemiin katsomaan sitä kuin heille sanottu oli. Tämä juokseminen Betlehemiin merkitsee hengellisessä tarkoituksessa, että kristitty ensimmäisen armonmerkin tuntemisesta ei tyydy siihen vielä, mitä hän kuulee enkeleitten suusta, vaan hän tahtoo vielä silmillänsä nähdä sitä siunattua lasta. Hän tahtoo sen ottaa syliinsä. Hän tahtoo suuta antaa sille. Hän tahtoo nähdä kuinka se ihantelee hänelle.

Mutta ei kaikki paimenet juokse Betlehemiin katsomaan sitä Marian Poikaa. Muutamat paimenet eivät jouda lypsä-

mästä ja keritsemästä lampaita (voidakseen) juosta Betlehemiin. Muutamat eivät viitsi hevosen tallissa käydä. Muutamilla paimenilla on niin suuri maailman kunnia kuin herroilla ja rikkailta. Semmoiset paimenet rupeavat nylkemään lampaita yöllä ja hukka kiskoo toisesta syrjästä. He sanovat sitten isännälle, koska hän rupeaa lampaitansa kaipaamaan ja kysymään paimenilta: “Missä ovat lampaat?” — Emme tiedä. Hukka ilmankin on syönyt.

Muutamat paimenet nukkuvat ja sillä välin hajoavat lampaat. Mutta minkä tähden on tämä Marian Poika niin köyhä, että hänen täytyy maata seimessä heinäin ja olkien päällä luontokappalten keskellä? Saattavatko hengessä köyhät luottaa hänen päällensä, koska hän on itse niin köyhä? Tämän kysymyksen tekee moni epäileväinen sielu, joka ei ole vielä nähnyt taivaan olevan auki eli kuullut enkeleitten sanomia, eli tuntenut vissiä armon merkkiä. Hän tekee itselensä tämän kysymyksen, saatanko minä luottaa hänen päällensä, koska minä olen itse näin köyhä ja Marian Poika on vielä köyhempi? Koska epäily pakkaa ihmisen päälle ja hän rupeaa tuntemaan itsensä mahdottomaksi, silloin nousevat monenkaltaiset ajatukset ihmisen sydämeen. Välistä hän ajattelee: “Jos minä tämmöisenä, nimittäin mahdottomana, tulen Jeesuksen tykö, niin ei hän taida minusta huolia ennen kuin minä olen elämäni parantanut.” Toinen ajattelee näin: “En ole vielä oikeaa katumusta tehnyt.”

Mutta senkaltaiset arvelukset ei tule koskaan siveöille eikä kuolleen uskon tunnustajaille. Siveät huorat, siveät var-

kaat, siveät juomarit ja siveät tappelijat, ne ovat niin siveät ja hurskaat, etteivät ne tarvitse tallissa käydä katsomassa sitä lasta. Niin myös uskovaiset huorat, uskovaiset varkaat ja uskovaiset juomarit ei tarvitse tallissa käydä katsomassa sitä lasta, sillä he uskovat ilman tuntematta ja rakastavat ilman näkemättä, vaikka heidän uskonsa on tyhjä pääkallossa. Koreat huorat, koreat varkaat ja koreat juomarit ne ei tarvitse tallissa käydä, ettei hevosen sonta tarttuisi heihin. Kyllä ne sen tähden kaivavat vanhan aatamin likaa sormillansa, niin että haju tuntuu neljänneksen päähän. Mutta ei siitä mitään. Kaikki nämät käyvät komeasti sivu sitä paikkaa, kussa vastasyntynyt maailman Vapahtaja makaa. Mutta heränneet sielut eivät malta katsomatta olla, erinomattain silloin, koska he ovat tunteneet jotakin armonmerkkiä ja niillä ovat moninaiset arvelukset siitä, pitääkö heidän valmistaman itsensä sinne elämän parannuksella. Minä luulen kuitenkin, että hengessä köyhät sielut ja oikein katuvaist eivät malta olla käymättä, vaikka vielä luontokappalten sonta tarttuisikin heihin. Jos maailman kunnia on niin suuri, etteivät he viitsi käydä siellä, niin käykööt sitten krouvissa, käykööt tanssituvassa, käykööt huorahuoneessa, käykööt kirousten huoneessa, käykööt varkaan huoneessa, käykööt vaikka kuninkaan linnassa, niin ei pidä vanhat ystävät moittiman sitä huoruuden, varkauden, kirouksen ja juopumuksen paha hajua, joka semmoisissa paikoissa nousee päähän, sillä he ovat niin harjaantuneet lapsuudesta haistamaan kadotuksen hajua, että he juovat sitä kernaasti.

Mutta jos yksi kristitty käypi kerran tallissa katsomassa sitä köyhää lasta joka seimessä makaa, niin varsin rupeavat maailman vanhat ystävät moittimaan ja sanomaan: "Missäs nyt olet käynyt? Hevosen sontapa sinusta haisee?" Minä tiedän, että ne harvat sielut, jotka ovat oikein köyhät hengessä, eivät voi olla käymättä tallissa, kussa lapsukainen Jeesus makaa, vaikka kuinka soimattaisiin heitä, sillä he tahtovat nähdä, onko se niin kuin enkelit ovat sanoneet, että Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja makaa seimessä. Eivät ne pahene hänen köyhydestänsä. Heillä on se usko, että hän saattaa heitä auttaa helvetistä, vaikka hän on köyhä. Ei ainoastansa se, että hän on ruumiin puolesta köyhä, sillä se osoittaa kristityille, mitä rikkaus ja kunnia maksaa, mutta se että hän on ylenkatsottu, vihattu ja koirana pidetty koko maailmalta, että maailman viisaat sanovat, että Marian Poika on yksi jalkalapsi, että kuningas tahtoo häntä tappa ennenkuin se pääsee kasvamaan, että maailman ihmiset kutsuvat häntä vääräksi profeetaksi ja kansan häiritsijäksi. Ne asiat todistavat juuri, että tämä Marian Poika on katuvaisten syntisten Vapahtaja. Sillä niin ovat profeetat ennustaneet, että Kristus tulee hyljättäväksi kaikilta maailman herroilta, rikkailta, viisailta ja voimallisilta. Eivät ne kannu vaaria hänestä. Jos semmoinen maailman viha on langennut Jeesuksen päälle, joka on kristillisyyden alkaja. Mitäs parempaa saattavat sitten kristityt odottaa, jotka käyvät tallissa katsomassa sitä lasta. Ei olekaan uskottava, että kunnialliset ihmiset käyvät siellä. Ei katuvaistakaan viitsi tallissa

käydä ennen kuin kaikki maailman kunnia on heiltä riisuttu. He tarvitsevat jotakin armonmerkkiä nähdä, ennen kuin he rupeavat tallissa käymään katsomassa sitä lasta, joka seimessä makaa.

Käykäämme nyt Betlehemiin ja katsokaamme onko se tosi mitä enkelit ovat sanoneet, että maailman Vapahtaja makaa seimessä. Mutta ei se saa olla kunnian arka, joka käypi tallissa. Ei (se) saa peljätä, että hänen koreat vaatteensa rupeavat hevosen sonnalta haisemaan. Sillä maailman Vapahtaja on niin köyhä, että hänen täytyy olla hevosen tallissa. Ei ole hänellä sijaa majassa. Niin köyhäksi tulee myös ihminen koska omatunto oikein herää. Hän tuntee ettei hän ole mahdollinen käymään hevosen tallissa, kussa maailman Vapahtaja makaa. Kuitenkin täytyy hänen siellä käydä. Sillä koska hengellinen hätä pakottaa, täytyy hänen käydä siellä. Ei hän saa kuitenkaan rauhaa ennen kuin hän pääsee näkemään sitä lasta, joka seimessä makaa. Ei saa yksi katuvainen syntinen rauhaa, ennen kuin hän on nähnyt sitä lasta ja suuta antanut hänelle.

Käykää rohkeasti talliin te murheeliset sielut, ja antakaat suuta sille lapselle, vaikka hän on köyhä ja ylenkatsottu, vaikka maailman kuninkaat tahtovat häntä tappa. Hän on kuitenkin teidän Vapahtajanne, ja jos te pääsisitte niin liki häntä, että te saisitte häntä nähdä, niin tulisi teille semmoinen ilo, että se entinen murhe ja kauhistus katoaisi pois. Käykää rohkeasti, te murheeliset sielut, ja älkää katsoko sitä, että te olette mahdottomat siellä käymään. Koska enkelit ovat sanoneet teille, että teidän pitää löytämän Vapahtajan seimessä,

niin älkää viivytekö. Te kuulitte kuinka suuri ilo tuli paimenille kaikesta siitä kuin he nähneet ja kuulleet olivat. He rupesivat muistelemaan kaikille ihmisille tästä lapsesta. Niin tapahtuu kaikille, jotka näkevät maailman Vapahtajan. Eivät he malta olla muistelematta, kuinka tämä kaunis lapsi ihantelee heille ja mikä sanomaton ilo heille tuli sen lapsen katsomisesta. Käykää rohkeasti Betlehemiin, te köyhät paimenet! Käykää siellä sydämen ja ajatusten kanssa. Uhratkaa kiitosuhria sille lapselle, joka seimessä makaa, uhratkaa hänelle teidän sydämenne! Se lapsi tahtoo ryöstää ihmisten sydämen maailmasta. Se on jo ryöstänyt monen ihmisen sydämen maailmasta. Sitä ne pelkäävät maailman ihmiset, että se ihana lapsi tahtoo ryöstää heidän sydämensä, etteivät he saane enää rakastaa maailmaa. Sen tähden sanovat myös maailman viisaat, että Marian Poika on yksi jalkapoika. Muutamat arvelevat, että se on Joosefin poika. Mutta se lapsen äiti, se puhdas neitsy, tietää paremmin kuin maailma, mistä se lapsi on tullut. Hän tietää, että se lapsi on Jumalan Poika. Ja sen tähden juuri, että se lapsi on Jumalan Poika, sen tähden kaikki hengessä köyhät ja murheeliset sielut käyvät siinä tallissa, kussa tämä lapsi makaa. He menevät sinne hakemaan lääkitystä sairaalle sydämellensä. He käyvät siellä katsomassa, ja ainoastansa katsomisesta tulee heille semmoinen ilo, etteivät he malta olla muistelematta, että he ovat nähneet maailman Vapahtajan. Koska nyt joku kristitty, joka on tallissa käynyt, rupeaa muistelemaan maailman ihmisille mitä he ovat kuulleet ja nähneet, niin muutamat

ihmettelevät, muutamat nauravat, muutamat irvistelevät ja muutamat suuttuvat ja sanovat: "Se on hulluus." Mutta Maria kätki kaikki nämät sanat tutkistellen sydämessänsä. Ja ne, jotka seuraavat hänen esimerkkiänsä saavat viimein nähdä, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut eikä kenenkään sydämeen ole astunut. Amen.

Sanomia Siionista 1896, 225-230, 244-249.

Johannes Kastaja sanoi: Hänen viskimensä on hänen kädesssä ja hän perkaa riihensä ja kokoonisunsa aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomalla tulella. Matt. 3:12.

Tämä vertaus kuulu Vapahtajale, joka tuli Johannes Kastajan jälkeen. Johannes näki, että Vapahtajalla oli viskin kädessä, jolla hän perkaa riihensä. Mutta ei pakanat usko, että viskin on Vapahtajan kädessä. Eikä pakanat usko, että hän perkaa riihensä, vaan he luulevat, että Jeesus on niin armollinen, ettei hän viskaa ketään. He luulevat, että hän korjaa myös ruumenet aittaansa. Tämä väärä luottamus Vapahtajan armon päälle on tullut siitä, että he pitävät sitä oikiata kristillisyyttä vääränä ja omia jaarituksia he uskovat. Rietas maalaa heidän silmänsä eteen senkaltaisia kuvia, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget. Ja silloin rupeevat riettaan orjat uskomaan, että katuvaiset ovat ruumenet, joita riihen perkaaja polttaa. Vihan perkele on ennenkin maalannut pakanain silmään eteen samankaltaisia kuvauksia, joiden kautta kristityt muuttuvat pakanain silmissä vääräksi profetoiksi ja villihengiksi. Ja siitä väärästä riettaan kuvasta on entiset pakanat saaneet sen väärän uskon, että oikia kristillisuus on perkeleestä, josta siis seuraa, että pakanain oppi on oikia ja myös oikia usko. Lohikäärme muuttaa itsensä pakanain silmissä valkeuden enkeliksi, joka kantaa Jumalan lasten päälle yötä ja päivää. Pakanat katsovat fariseusten silmillä kristittyin päälle. He näkevät vikoja kristittyin elämässä, ja sentähden

ei pakanat usko, että Vapahtajan kädessä on viskin, jolla hän perkaa riihensä, vaan he luulevat, että Vapahtajan kädessä on yksi kauha, jolla hän kaataa maitoa ja hunajata suruttomain suuhun.

Mutta uskottekos nyt pakanat, että Vapahtajan kädessä on viskin, jolla hän perkaa riihensä ja eroittaa ruumenet niisuista, koska Johannes on sen sanonut, ja on myös sen nähnyt, että Vapahtajan kädessä on viskin ja ei maitokauha. Mutta armonvargaat sanovat näin: Jos vielä viskin olis Vapahtajan kädessä, ei hän kuitenkaan meitä viskaa. Mutta me kuulemme Johanneksen 8. luvussa, että hän viskaa vielä niitäkin, jotka uskovat hänen päällensä niin kauvan kuin totuus ei ole tehnyt heitä vapaaksi, sillä he ovat Jeesuksen ristin viholliset, vaikka he kuolleella uskolla uskovat hänen päällensä. Nämät armonvargaat sanovat: "Meillä on Isä Jumala. Emme ole äpärrät," mutta Jeesus sanoi: "Te olette siitä Isästä perkeleestä."

Näin viskaaaja viskaa ruumenet, mutta ei ne pakene, vaikka kuinka viskattaisiin. Sillä jyvät menevät kauvas, koska viskaaaja viskaa, mutta ruumenet putoavat juuri viskaaajan viereen. Ja minkätähden ei ruumenet mene edemmäksi, vaikka viskaaaja viskaa? Kaikki ihmiset, jotka perkaavat riihensä, ymmärtävät kyllä sen veran, että ruumenet ovat keviät, ja sentähden ne putoavat viskaaajan viereen. Mutta itse ne ruumenet ovat tunnottomat, joita viskaaaja viskaa. Ei ne raukat ymmärrä, minkä tähden he putoavat viskaaajan viereen. Mutta ne, jotka laviamalla tämän riihen perkaamisen tutkivat, ovat aikaa jo käsittäneet, minkätähden viskaaaja viskaa sekä jyvät

että ruumenet. Hän viskaa niitä sentähden, että ruumenet erkaantuvat jyvistä. Ei riihen perkaaja saa niitä erinänsä muulla lailla kuin viskaamisella. Ja koska hän niitä viskaa, niin menevät jyvät kauvas viskaajan kädestä sentähden, että ne on rapeat ja raskaat. Mutta ruumenet putoavat viskaajan viereen sentähden, että ne ovat keviät.

Mutta ei ruumenet ainoastans sen keviän luonnon tähden putoa viskaajan viereen. Jos ei olis se raskas ilma eli maailman tuuli, joka ottaa vastaan. Koska heidän pitää läpi maailman menemän, niin ottaa tämä raskas ilma vastaan, ettei ruumenet pääse läpi, vaikka viskaaja viskaa heitä samalla voimalla kuin jyviä. Ei se ole ainoastans keviämielisyys, joka vaikuttaa niin paljon, että ruumenet ei putoa edemmäksi viskaajan kädestä, vaan se on tämä raskas ilma ja maailman tuuli, joka ottaa vastaan, ettei ruumenet pääse läpi tuulen ja ilman. Mutta ruumenet hän polttaa sammumattomalla tulella. Koska riihen perkaaja on perannut riihensä ja viskannut kaikki, sekä ruumenet että jyvät, jolla viskaamisella hän on saattanut niitä erinänsä, silloin hän kokoaa nisut aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomalla tulella. Nimittäin Kaanan maassa, kussa ei ole niin paljon polttopuita kuin täällä, siellä myös ruumenet poltetaan. Ja se on arvattava, että ruumenet ei sammu ennen kuin ne palavat kaikki tuhaksi.

Kuulettekos nyt, ruumenet, mikä tulipalon valkia teitä odottaa vähän ajan perästä, vaikka te luulette, että viskaaja teitäkin korjaa aittaansa! Mutta älkää ajatelko, ruumenet, että teitä korjataan,

vaikka kuinka liki te putoisitte viskaajan viereen. Mutta mitäpä meidän auttaa saarnata ruumenille, sillä ne on kuitenkin tunnottomat. Ei niissä ole henki, mutta jyvistä me pidämme, että niissä on henki niin pian kuin he viskaamisella erkaantuvat ruumenista. Mutta semmoiset jyvät, joita pakkainen on jo maitojyvänä pannut, niissä ei ole henki, eikä niitä voi riihen perkaaja saada erinänsä ruumenista. Ei niissä ole kuin tyhjä kuori, mutta ne jyvät, jotka viskaamisella erkaantuvat kauvas ruumenista, niissä me luulemme olevan yhden salatun hengen, vaikka se salattu henki, kuin niissä on, ei tule ilmi ennen kuin niitä idätetään. Silloin tulee se salattu ja kasvava henki ilmi, joka myös hedelmän saattaa. Minä luulen, että riihen perkaaja on jo freistannut idättää muutampia niistä jyvistä, joita hän on viskaamalla saanut erinänsä ruumenista ja seulomalla eroittanut virneistä.

Riihen perkaaja on sekä Johanneksen aikana että myös näinä aikoina idättänyt muutampia jyviä, ja minä luulen, että ne itävät, vaikka hitaasti. Mutta kyllä niiden seurassa on paljon kelvottomia, jotka ei idä koskaan, vaikka riihen perkaaja kuinka freistais niitä idättää, sillä ne on semmoiset jyvät joita halla on pilannut maitojyvänä, ja muutamat ovat kuka tiesi riihessä pilattu. Mutta niissä jyvissä on ilmanki salainen henki, jotka itävät, koska Isäntä idättää heitä. Ja jokainen jyvä, joka itää, kelpaa kyllä siemeneksi. Ja niin pian kuin siemen itää on hänessä jo kasvava henki, joka hedelmän saattaa. Vapahtajan aikana oli se usko, että nisujyvä pitää kuoleman, ennen kuin se hedelmän kantaa. Joh.

12:24. Mutta tämänaikaiset siementen tutkijat ei ole sitä käsittäneet, että nisunjyvä kuolee, vaan he luulevat että se elää, koska se itää maassa. Kuitenkin on Vapahtaja sanonut: “Ellei maahan pudonnut nisunjyvä kuole, niin se jää yksinänsä, mutta jos se kuolee, niin se tuo paljon hedelmätä.”

Näistä sanoista ymmärretään, että nisunjyvän pitää kuoleman, ennen kuin se tuopi hedelmän. Ja totisesti on se nisunjyvä kuollut, josta Vapahtaja on puhunut. Ja sen kuoleman kautta hän tuli oikein hedelmälliseksi. Mutta muitten nisunjyvien pitää kanssa kuoleman, ennen kuin he saattavat oikein hedelmälliseksi tulla. Tämä on yksi suuri salaisuus, jota ei saata yksikään järjellensä käsittää. Kuitenkin se on uskottava, että silloin kuin nisunjyvä viskaamisen kautta on erotettu ruumenista, silloin on hänessä jo yksi salattu henki, joka kuolee, koska jyvä itsekin loppuu, ja oras rupeaa näkymään, mutta ruumenissa ei ole henki, eikä semmoisissa jyvissä, joita pakkainen on pilannut jo maitojyvänä. Net ei idä, eikä niistä tule mitään hedelmätä. Koska me nyt olemme katselleet, kuinka viskaaja perkaa riihensä, kuinka jyvät kaituvat kauvas viskaajan kädestä, ja kuinka ruumenet heidän keviän luontonsa tähden putoavat juuri viskaajan viereen ja kuitenkin poltetaan sammumattomalla tulella, pitäis meidän myös katseleman, kuinka paljon jyviä riihen perkaaja saapi riihestä.

Mutta ensinä meidän täytyy rukoilla siementen Herraa, että hän varjelis kaikkein palvelijoittensa silmät siitä tomusta, joka nousee ruumenläjystä, koska viskaaja viskaa. Sillä niissä on niin pal-

jon tomua, että ihmiset pian tulevat siitä tomusta sokiaksi. Mutta meidän toivomme on myös se, että koska riihenperkaaja nyt on alkanut viskaamaan jyvät ja ruumenet, että hän sais niitä erinänsä niin kuin te olette nähneet, että ruumenläläjä on suurempi kuin jyväläläjä. Kuitenkin on se meidän toivomme, että riihenperkaajan pitää saaman muutamia nisunjyviä koota aittaansa, vaikka ei tule tosin paljon sen suuren vaivan edestä, jota hän on nähnyt niitten jyvien kylvämisessä, puimisessa ja viskaamisessa. Ja te harvat nisunjyvät, jotka olette viskaajan kädestä kaituneet kauvas yhteen loukkoon siinä suuressa riihessä, odottakaat vielä vähän aikaa, siksi kuin viskaaja on perannut riihensä, ja seulomisella eroittanut virneet, silloin hän korjaa teitä aittaansa, Ja muutamat teistä hän eroittaa siemeniksi, idättää ja kylvää maahan tänäkin vuonna, sillä hän on sanonut: “Ellei maahan pudonnut nisunjyvä kuole, niin se jää yksinänsä, mutta jos se kuolee, niin se tuo paljon hedelmätä.” Joh. 12: 24.

Kuule sinä suuri Riihenperkaaja, sinä ruumenten ja siementen Viskaaja, mitä työmiehet rukoilevat: Isä meidän, joka olet taivaissa j.n.e.

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan Jeesuksen kasteesta, jota hän ei ole tarvinnut, joka oli kastettu Pyhällä Hengellä ja tulella, mutta että hän antais meille esimerkin, ettei kenenkään pidä ylenkatsoman niitä armonväläkappaleita, joita Jeesus on asettanut ihmisille muistutukseksi, että he siitä ulkonaisesti ruumiin puhdistuksesta rupeisit ottamaan vaaria siitä hengellisestä puhdis-

tuksesta. Tutkistelkaamme siis Jumalan armon kautta, kuinka Jumala sen hengellisen kasteen kautta pesee lapsiansa puhtaaksi siitä saastaisuudesta, joka heille on tarttunut äidin kohdussa.

Ensimmäinen tutkistelemus: kuinka vanhin pesee lapsiansa syntymisen jälkeen. Toinen tutkistelemus: kuinka Pyhä Henki tulee taivaasta niitten päälle, jotka Hengessä kastetut ovat. Kaikki vanhimmat laittavat vasta syntyneille saunavettä ja hakevat jonkun kastajan, ettei lapsi kuolis kastamatta. Mutta pakanat ei huoli siitä, vaan he antavat lapsensa olla kastamatta monet ajat. Muutamat kastavat lapsiansa äidin kohtuun ennen kuin lapsi on syntynyt.

Ensimmäinen tutkistelemus: kuinka vanhin pesee lapsiansa koska he syntyneet ovat. Kaikki lapset ovat tuoneet äidin kohdusta yhden erilikaisen saastaisuuden myötänsä, joka on heille tarttunut äidin kohdusta. Ei ne ole siis puhtaat, koska he syntyvät ennen kuin Vanhin on pessyt heitä. Jeesus, se siunattu vaimon siemen, oli ilman epäilemättä puhdas ennen jo, kuin hän kastettiin Johannekselta, mutta hän tahdoi kuitenkin esimerkillänsä osottaa, että kaste on tarpeellinen kaikille, sillä Jumala sanoi profeetan Hesekielin kautta: sinun suku ei ole sinulta napaa leikannut, koska synnyit, niin et sinä myös saunoitettu vedellä, ettäs olisit puhtaaksi tullut. Mutta minä kävin sinun ohitses, ja näin sinun veressänsä makaavan ja sanoin sinulle: "Sinun pitää elämän." Se on vanha tapa, että vanhin, joka on suuren vaiivan kautta synnyttänyt lapsia, laittaa saunaveden, jolla se vastasyntynyt pestään ja puhdistetaan siitä saastaisuudes-

ta, joka on hänelle tarttunut äidin kohdussa. Ja vielä luontokappaleet, joilla myös on vanhimman sydän, nuolevat poikiansa, jonka kautta äidin rakkaus herätetään ylös. Jos nimittäin emä ei nuole vasikkaansa, niin saapi kuka ikänänsä ottaa sen, eikä emä kaipaa häntä. Mutta jos emä nuolee sikiänsä, niin rakkaus herätetään sen nuolemisen kautta vanhimman sydämessä.

Tämä on nyt se peseminen, eli se kaste jonka luontokappaleet antavat järjellensä. Mutta Israel, eli yksi lihallinen ja hengellinen huora, joka on vihaa kantanut sydämessänsä koko sen ajan, kuin hän on hedelmän kantanut sydämensä alla, joka on elinaikansa huorannut, mutta ei ole koskaan tahtonut hedelmälliseksi tulla: senkaltaisella huoralla ei ole vanhimman sydäntä. Hän jättää sikiänsä makaamaan veressänsä, eikä huoli navan leikkauksesta, eikä sikiänsä puhdistamisesta. Ja siinä surkiassa ja viheliäisessä tilassa löysi Herra tämän onnetoman lapsukaisen, koska hän meni ohitse, ja Herra armahti tätä uutta ihmistä, jonka se vanha huora oli jättänyt makaamaan veressänsä, ja rupeis häntä korjaamaan, niin kuin yksi rakas vanhin korjaa lapsensa, joka vastasyntynyt on: Herra otti tätä onnetointa lasta ylös maasta, jossa hän makais veressänsä, ja rupeis korjaamaan ja puhdistamaan häntä siitä saastaisuudesta, laittoi hänelle sauna vettä, pesi häntä puhtaaksi elämän vedellä, ja kääri hänen puhtaisiin liinavaatteisiin. Mutta ei tämä raukka pysynyt kauvan puhtaana, ennen kuin hän taas sokaisi itsensä.

Vanhimmalla on joka aika suuri vaiwa, koska hänen pitää joka päivä pese-

män ja korjaaman niitä raukkoja, jotka juoksevat joka päivä ulkona ja tahraavat itsensä maailman rapakossa. Muutamat hulliaiset kaivavat sormillansa omia paskojansa ja muutamat tahraavat itsensä tämän mustan maailman rapakossa. Ja koska vanhin tahtoo heitä pestä niin muutamat parkuvat sen pesemisen tähden. Muutamat menevät piiloon, ettei vanhin saa heitä korjata, ja muutamat sanovat vanhimmalle: "Ei sinun pidä ikänä pesemän minun jalkojani." Näetkös nyt lapsukaiset mikä suuri vaiva on vanhimmalla, koska te olette niin huikentelevaiset ja vastahakoiset, että te pelkäätte sitä puhdasta vettä, ja vielä olette parkumassa joka kerta, kuin vanhin tahtoo (teitä) pestä, ja sanotte vanhimmalle: "Älä pane saippuata silmiin, se karvastelee." Kuinkas te luulette ilman saippuatta tulevanne puhtaaksi, jotka olette mustat kuin tataraiset joka kerta kuin te tulette vanhimman silmäin eteen. Jos vanhin pesis teitä aamulla, niin ette suinkaan pysy puhtaina iltaan asti.

Voi, voi teitä, lapsi raukat, millaiset nuoskat luontokappaleet te olette. Ette suinkaan tiedä, kuinka mustat te olette. Ja koska vanhin tahtoo teitä pestä, niin te juoksette ulos maailmaan. Ette tahdokaan puhtaaksi tulla, vaan tahdotte mustana olla. Kuinkas nyt käypi, koska vieraat tulevat taivaasta ja te olette mustat kuin tataraiset. Jo täytyy vanhimman panna teitä kellariin. Ette saakaan niitä enkeleitä nähdä, jotka tulevat tervehtelemään maata jouluaattona. Ette saa kuulla, kuinka kauniisti ne veisaavat: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha ja ihmisille hyvä tah-

to!" Katsokaat, Jumalan lapsukaiset, sitä pikku veljeä, joka makaa seimessä, kuinka puhdas ja valkiaverinen hän on, mutta te olette vielä mustat ja saastaiset, paitsi niitä harvoja sieluja, joita vanhin on saanut pestä elämän vedellä. Mutta kuinka kauan netkin pysyvät puhtaana. Niin pian kuin lapset pääsevät ulos maailmaan, rupeevat he kaalaamaan rappakolantossa. Ja siellä aina mustuvat jalat, jos vielä muut paikat pysyisit puhtaana. Silloin tulee vanhemmalle taas uusi vaiva pestä heidän jalkojansa, ja ei vielä kaikki anna pestä jalkojansa. Muutamat kunnian kanssa taistelevat ja muutamat oman vanhurskauden alla makaavat ja muutamat ulkokullaisuuden tähden antavat pestä jalkojansa, mutta ei sydämitänsä.

Koska nyt kaikki luontokappaleet nuolevat heidän sikiöitänsä varsin syntymisen jälkeen, ja ihmiset pesevät lapsiansa varsin syntymisen jälkeen, niin se on arvattava, ettei Taivaallinen Vanhin saata olla pesemättä lapsiansa, joita hän on suurella vaivalla ja veren vuodatuksella synnyttänyt. Taivaallinen Vanhin tahtoo pestä lapsiansa joka kerta kuin he tahraavat itsensä maailman rapakossa. Minä näin sinun veressäs makaavan, sanoo Herra, ja ei ole sukulaiset napaa leikanneet. Tämäpä tahtoo olla yksi paha vika, koska napa on jäänyt leikkaamatta. Moni on kyllä syntynyt, mutta ei ole napaa leikattu, ja ei ole yksikään oikein päässyt irti vanhasta ihmisestä, ennen kuin napa on leikattu. Ja se napasuoni näkyy olevan koko vahva ja paksu ihmisen lapsissa. Ei se ole niin hoikka kuin muutamilla luontokappaleilla. Se on tosi, mitä Herra sa-

noo profeetan Hesekielin kautta, että napaa ei ole leikattu niiltä, jotka riippaavat kiinni vanhassa ihmisessä. Ja kukas pitää navan leikkaaman, koska sukulaiset ei ole leikanneet. Ei Mooses ole leikannut napaa, ei profeetat ole leikanneet, eikä Johannes ole leikannut. Sen tähden täytyy Herran itse leikata navan, koska Hän menee ohitse ja näkee sinun veressänsä makaavan. Hänen täytyy nyt laittaa saunaveden ja kastajan, että lapsen uusi nimi tule sisälle elämän kirkon kirjaan.

Mutta se seisoo¹ myös, että kaikki, jotka antavat itsensä kastaa, tunnustavat myös syntinsä. Mutta Fariseukset ja kirjanooppineet ei tahto tunnustaa syntiänsä, eikä semmoisilla ole paljon mitään tunnustamista. Sentähden he ei tahdo kastetuksi tulla. He tahtovat olla kastamatta. Ei he tahdo uuden syntymisen peson kautta tulla puhdistetuksi heidän luonnollisesta saastaisuudestaan. He sanovat, koska vanhin tahtoo heitä pestä: "Emme me ole mustat, vaan puhtaat." Ja sitte he rupeevat itseänsä pesemään niin kuin kissat, jotka ensinnä nuolevat kynsiänsä ja sitte strykkäävät² nokkaansa. Kyllä fariseukset tarvitsevat aikaisen ison saunaveden saada, mutta ne pelkäävät sitä kylmää vettä. Net pelkäävät myös, että saippuata pannaan silmiin, sillä se karvastelee. Mutta joka tahtoo puhtaaksi tulla, ei hänen auta pelkääminen, että vesi on kylmä, ja että saippuata pannaan silmiin. Kyllä sentähden pahanilkiset sikiöt parkuvat sen saunan tähden ja sanovat vanhimmalle: "Älä pane saippuata, se karvastelee." Mutta vanhimman täytyy ottaa muutampia juuri väkisin pesoon, ja sitte he

parkuvat, sillä se peseminen ja puhdistaminen on semmoinen prässä, ja kuitenkin täytyy vanhimman pestä ja puhdistaa lapsiansa. Muutoin het ei tule koskaan puhtaaksi.

Paljon on Johanneksen aikana pesty eli kastettu lapsia Jordanin virrassa. Paljon on myös jäänyt kastamatta. Vapahtaja sanoi opetuslapsillensa: "Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki." Sillä hän tiesi pettäjänsä. Ja tosin Juudas ei ole sydäimestä puhdas, vaikka hän ottaa vastaan sen ulkonaisen puhdistuksen. Hän antaa pestä jalkojansa. Hän menee niin kuin mikä vanha kristitty Herran Ehtoolliselle. Hän antaa vielä suuta Jeesukselle jota ei muut kristityt ole tohtineet tehdä. Muut katuvaiset antavat Jeesuksen jalvoille suuta ja pesevät hänen jalkojansa kyynelleillensä, mutta Juudas se uskaltaa antaa Vapahtajalle suuta. Ei ole Juudaalla häpiätä. Mitäpä hän huolii, joka luulee olevansa paras kristitty ja Jeesuksen ystävä. Ja niin tekevät myös Juudaan veljet ja lihalliset neppaimet. He ottavat kaikenlaisen puhdistuksen, mikä jo maailmassa löytyy. He käyvät ripillä. He antavat jalkojansa pestä. He antavat Jeesukselle suuta, mutta pettollisella sydämellä. Ja sentähden on rietas saanut niin suuren vallan heidän ylitsensä, että koska tunto viimein herää (heidän) huomatesansa, että he ovat viattoman veren pettäneet, ottaa omanvanhurskauden rietas ja hirttää heitä, sillä ei ne raukat tohdi enää mennä sen orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan tykö anomaan anteeksi. Niin se käypi kaikille Juudaan veljille, jotka seuraavat Jeesusta petollisella sydämellä, (jotka) tahtovat

olla jumalan ja maailman ystävät. Senkaltaiset juovat Herran kalkista ja perkeleen kalkista yhtenä päivänä.

Toinen tutkisteleminen: kuinka Pyhä Henki tulee kyyhkyläisen haamalla niiden päälle, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat. Kylmä on vesi Jordanin virrassa, mutta puhdas ja kirkas. Jos se ensin vilustaa, niin se jäljestä kuumentaa ja lämmittää kylmät sydämet. Se pyhä valkia, jonka Jeesus tuli sytyttämään palaa ilman epäilemättä Jordanin virran rannalla. Vissimmästi saavat kaikki, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat, Pyhän Hengen, joka sytyttää sydämet palavaksi, jos he muutoin ottavat Häntä vastaan. Sillä Pyhä Henki on se kyyhkyinen, se kaunis lintuinen, joka tulee avatusta taivaasta alas niiden päälle, jotka Jordanin virrassa kastetut ovat. Tämä rakas lintuinen toi Noakille lehtikappaleen arkkiiin todistukseksi, että Jumalan viha oli loppunut. Ja tämä rakas lintuinen tulee vielä nytkin niitten päälle, jotka uuden syntymisen peson kautta ovat kastetut Jordanin virrassa. Me toivomme, että se kyyhkyinen, joka tuli alas taivaasta ja istui Jeesuksen päälle, koska hän oli kastettu, lentää vielä meidän ylitsemme. Ja olis kyllä halu istua pään päällä, jos me olisimme puhdistetut Jordanin virrassa. Mutta net on harvat sen suuren joukon suhteen, joitten pään päälle tämä Taivaallinen lintu istuu.

O! Rakas lintuinen, tule alas taivaasta. Tule istumaan meidän eli niitten päälle, jotka kastetut ovat Jordanin virrassa. Tule, tule, Pyhä kyyhkyläinen. Tule istumaan pään päälle ennen kuin taivaan ovi kiinni suljetaan. Tule, tule Pyhä kyyhkyinen, ennen kuin mustat

linnut syövät net pyhät siemenet, joita siementen Herra on kylvänyt. Tule alas taivaasta, rakas kyyhkyinen, ja istu niiden päälle, jotka kastetut ovat Jordanin virrassa, että sinä opettaisit kastetuita lapsia muistamaan sitä pyhää liittoa, jonka he kasteessa tehneet ovat, koska taivas aukeni ja he kuulit äänen taivaasta puhuvan: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä mielistyin."

Kyllä on tämä lintuinen usein lentänyt meidän ylitsemme korkian katon alla, ja lentää vielä nytkin. Jos täällä olis joku sielu, joka olis kastettu Jordanin virrassa, että hän pääsis istumaan sen päälle. Mutta kuka tiesi hän on jo väsynyt lentämästä, koska ei ole maan päällä sijaa, johon hän pääsis istumaan, sentähden, että se suuri synnin tulva on vielä peittänyt maan. Niin täytyy tämän Pyhän lintuisen lentää ylös taivaaseen ja jättää meitä vaivaisia istumaan kirotun maan päällä. Ojentakaat siis kätenne ja pyytäkää kiinni tämä Pyhä kyyhkyinen, ennen kuin se mene ylös taivaaseen. Pyytäkää ja kiinni ottakaat tätä Pyhää lintua, joka on lentämässä teidän ylitseenne ja etsii sijaa maan päällä, johon hän pääsis istumaan. Älkää laskeko häntä menemään pois, te harvat sielut, jotka olette kastetut Jordanin virrassa ja olette tunnustaneet syntiänne. Älkää päästäkö häntä teidän käsistänne, te harvat sielut, jotka olette Johannekselta kastetut Jordanin virrassa, jossa kokoontuu monenlaista kansaa Johanneksen tykö.

Mutta ei tämä Pyhä kyyhkyinen istu fariseusten ja kirjanoppineitten päälle, eikä katumattomain huorain ja varasten päälle, eikä viinaporvaritten ja juomat-

raasuin päälle, joitten suusta pirun pas-
ka haisee, mutta niitten päälle hän tulee
avatusta taivaasta, jotka murheella tun-
nustavat syntiänsä, sillä se on se Pyhä
lintuinen, joka tuopi teille tuoreen öljy-
puun lehtikappaleen suussansa ja antaa
niille harvoille sieluille, jotka arkissa
odottavat synnin tulvan pyörtämistä,
niille tämä Pyhä lintuinen antaa sen au-
tuaallisen toivon, että jos he vielä kärsi-
vällisyydellä odottavat muutampia päi-
viä, niin he pääsevät pian astuman sen
uuden maan päälle, jossa punainen vii-
napuu kasvaa, jonka hedelmiä he saavat
syödä Jumalan paratiisissa. Amen.

Jäljennös /Pekka Raittilan kokoelma, Kuoksun kopio-
kirja / Oulun Maakunta-arkisto /
Toinen jäljennös / P. Raittilan kokoelma / Oulun Maa-
kunta-arkisto /
Kolmas jäljennös /SKHS Kollerin kokoelma n:o 97/
Kansallisarkisto, Helsinki /

¹ = on kirjoitettu

² =pyyhkivät (ruotsin sanasta "stryka")

Minä olen halulla halainnut syödä tätä Pääsiäislammas ta teidän kanssanne ennen kuin minä kärsin, sillä minä sanon teille: En suinkaan minä sitä syö siihen asti, kuin se täytetään Jumalan valtakunnassa.

Näin sanoi meidän kallis Vapahtajamme opetuslapsillensa, koska hän istui syömään viimeisen aterian maan päällä. Hän tiesi kyllä, että se on viimeinen ateria, mutta me emme tiedä, koska viimeinen ateria tulee. Kukas tiesi aivan pian se tulee meillekin, se viimeinen ateria. Jospa me silloin olisimme valmiit astumaan iankaikkisuuteen. Jospa me olisimme mahdolliset istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää.

Se ajatus pitäisi oleman kristityillä, että se on viimeinen ateria maan päällä, koska he syövät Pääsiäislammas ta, etteivät he enää syö muuta ruokaa maan päällä, ennen kuin se täytetään taivaan valtakunnassa. Mutta monella tahtoo olla viimeinen ateria kaukana, koska he istuvat syömään Pääsiäislammas ta, sillä muutamat ovat niin kiinni maailmassa, etteivät he saata ajatella, että se on viimeinen ateria maan päällä.

Jos kaikki rippivieraat ajattelisivat, että se on viimeinen ateria, jota he nauttivat maan päällä, niin he olisivat paremmin valmiit astumaan iankaikkisuuteen ja istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa ja syömään taivaan leipää. Mutta vihollinen jatkaa armon aikaa ja lykkää rippivieraitten mieleen, ettei Herran ehtoollis-

nen ole viimeinen ateria maan päällä. Ainoastansa muutamien sairaitten, jotka makaavat kuoleman edessä, täytyy niin ajatella, että se on viimeinen ateria. Ei auta enää lykätä edemmäksi, koska kuolema seisoo oven edessä. Silloin täytyy uskoa, että nyt on viimeinen ateria. Mutta eivät kaikki ole sentähden¹ valmiit astumaan iankaikkisuuteen, vaikka he tuntevat, että se on viimeinen ateria, sillä maailma on niin rakas, että se panee heitä toivomaan, että he paranevat vielä tähän maailmaan. Ja se toivo saisi olla kyllä poissa kaikilta sairailta, sillä se on sangen vahingollinen sielulle. Mutta se toivo ei pitäisi olla erinomattain², koska kuolema on oven edessä. Mutta se toivo on kristityillä, että he paranevat toiseen maailmaan, siihen tulevaiseen maailmaan, kussa he saavat sen oikean terveyden, ja että he pääsevät pian Kaanaan luvatulle maalle syömään happamatonta leipää ja juomaan Elävän Viinapuun hedelmästä, joka on Jumalan paratiisissa.

Olettekos nyt, matkamiehet, valmiit astumaan Jumalan valtakuntaan? Olettekos valmiit istumaan pöydässä Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa? Meillä on se uskallus Jumalaan, että hän on suuresta laupeudestansa valmistanut muutamia harvoja sieluja, ja valmistaa vielä heitä viimeisessä aterias sa, kussa hän sanoo: "Minä olen halulla halainnut syödä tätä Pääsiäislammas ta teidän kanssanne, ennen kuin minä kärsin." Uskottekos nyt, te Jeesuksen opetuslapset, että tämä on se viimeinen ateria, jota te syötte hänen kanssansa? Uskottekos nyt, että te pääsette pian syömään sen uuden hänen Isänsä valtakunnassa,

ei murheen kanssa, ei katkerien ruohojen kanssa, niin kuin täällä, mutta ilolla ja riemulla, kussa ehtoollisen vieraat juopuvat viinasta, joka on Elävän Viinapuun hedelmästä vuotanut.

Rukoilkaa, te Jeesuksen opetuslapset, että se kalkki, jossa on Elävän Viinapuun hedelmä, siunattaisiin ja sanottaisiin: "Tämä on Uuden Testamentin veri, tämä on Jeesuksen veri, joka teidän ja monen edestä vuodatetaan, syntien anteeksi antamiseksi." Kuule sinä ensimmäinen ja viimeinen, suuri Ehtoollisen Jakaja murheellisten opetuslasten huokaus. Isä meidän j. n. e.

Ylösluetussa tekstissä käskee Paavali rippivieraitten koetella itseänsä, ennenkuin he menevät Herran Ehtoolliselle. Meidän pitää Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka rippivieraitten pitää koetteleman itseänsä, ennen kuin he menevät Herran Ehtoolliselle.

Ensimmäinen koetelemus: Onko rippivierailla puhdas omatunto? Suruttomat rippivieraat käyvät Herran Ehtoollisella puhdistamattomalla tunnolla. Eivät he ole sovittaneet riitaveljiänsä. Muutamilta on rietas vienyt muistin, etteivät he muista kelle he olisivat väärin tehneet. Muutamat saattavat muistaa niitä krouvimpia³ rikoksiansa, mutta eivät puhdistatun tuntoansa, eivätkä tahdo sovittaa väärintekojansa, vaan he luulevat, että Jumala antaa heille synnit anteeksi, vaikka he eivät ole sovittaneet väärintekojansa. Sentähden he syövät ja juovat itsellensä tuomion. Sillä meillä on selvä Jumalan sana sen päälle, ettei Jumala anna niille syntejä anteeksi, jotka eivät sovita riitaveljiänsä. Herän-

neet tahtovat puhdistaa tuntoansa ja sovittaa riitaveljiänsä, vaikka muutamat tahtovat mutkitella, koska he sanovat: "Sovittaa pitää riitaveljiänsä, mutta ei ennen kuin tunto vaatii." Mutta niillä ei olekaan tunto oikein herännyt. Mikäs tunto se on, joka ei vaadi samaa kuin Jumalan sana vaatii? Mutta jos kunnia ja ahneus paskantavat tunnon päälle, silloin tunnosta katoaa voima vaatimaan sitä, kuin Jumalan sana vaatii. Ja minä sanon teille, jos ette ole puhdistaneet tuntoanne, niin ei auta Herran ehtoollinen eikä usko, että synnit ovat anteeksi annetut.

Toinen koetelemus: Onkos rippivierailla oikea ja autuaaksitekeväinen usko? Koska Paavali sanoo: Koetelkaa teitänsä, jos te olette uskossa, niin tulee toinen kysymys: Kuinka tämä uskon koetelemus tapahtuu? Moni kantaa nyt kristityn uskoa, vaikka ei ole tietoa, koska hän olisi oikeaan uskoon tullut. Ja muutamat tietävät, kuinka ja koska he ovat kristinuskon saaneet, mutta eivät he tiedä, kuinka ja koska tämä usko olisi kuolleeksi uskoksi muuttunut. Siinä on riettaalla yksi fiini verkko, jolla hän pyytää kristittyjen sieluja. Koska yksi elävä kristitty ei pidä itse havaitseman, kuinka elävä usko muuttuu kuolleeksi uskoksi, niin kuin me näemme Daavidin lankeemuksesta, ja sen palvelijan, joka kiristi kanssapalvelijatansa kurkusta. Sillä palvelijalla oli totisesti semmoinen usko, että hänen velkansa on pyyhitty pois. Ja kaikkien kristityitten täytyy tunnustaa, että se palvelija oli totisesti saanut syntinsä anteeksi. Mutta kuinkas kävi? Kaikkien kanssapalvelijoiden täytyy viimein kantaa hänen päällensä

ja ilmoittaa Kuninkaalle, kuinka tämä palvelija tehnyt on. Ei hän taida itse raukka tuntea, että hän on langennut armontilasta, ennenkuin hän saa toisen kerran kuulla kovan tuomion. Koska nimittäin kanssapalvelijat rupeavat moittimaan, ettei hän enää ole armon tilassa, silloin nousee hänen sydäimestänsä itseys. Hän alkaa vastustamaan ja eriseuraa rakentamaan. Ei sovi enää kristittyjen kanssa. Viimein tulee iso rautanaula sydämeen kristityitä vastaan, jota sokea raukka ei itse tunne. Koska nyt tämä uskon koettelemus on niin himmeä, ettei moni kristittykään saata itseänsä koetella, jos hän on uskossa, niin on paras neuvo, että he antaisivat itsensä semmoisen kristityn koettelemuksen alle, jonka he uskovat vakaisesti kristityksi. Sillä koettelemus todistaa, ettei voi kristittykään nähdä omia vikojansa niin hyvin, kuin toinen kristitty.

Kolmas koettelemus: Onkos rippivierailla totisesti halu autuaaksi tulla? Tämä paikka on myös yksi himmi paikka, sillä kaikki sanovat, että heillä on halu autuaaksi tulla, mutta ei sentähden ole kaikilla oikeata hätää. Ja ei ole taas muilla oikeata hätää, kuin totisesti katuvaisilla, joitten tunto ei ole ainoastansa oikein herännyt, mutta myös pysyy herätettynä, että hän näkee, mistä ensimmäinen, toinen, kolmas eli seitsemäs vihollinen tulee. Niille tekee itse vihollinen hädän. Sillä jos sinä tunnet, mitä huoruuden perkele sinussa vaikuttaa, etkä tunne, mitä ahneuden eli kunnianperkele sinussa vaikuttaa, niin sinä olet silmäpuoli kristitty. Jos sinä taas tunnet, mitä kuusi perkelettä sinussa vaikuttaa, mutta et tunne, mitä seitsemäs perkele

sinussa vaikuttaa, niin sinä saatat mitämaks⁴ sotia kuutta vastaan, mutta seitsemäs seuloa sinun sieluasi niinkuin niisuja. Nämä seitsemän perkelettä tekevät katuvaisille sieluille hädän. Sentähden täytyy heidän paeta sen suuren Ristinkantajan tykö, ja huutaa joka kerta, kuin Jumalan Poika tulee näkyville, eli joka kerta kuin omanvanhurskauden perkele alkaa heitä ahdistamaan eli upottamaan heitä epäilykseen. Semmoisilla hätäisillä, joita omanvanhurskauden perkele tahtoo kokonansa sulkea taivaan valtakunnasta, niillä on totinen hätä pelastetuksi tulla perkeleen vallan alta. Mutta ei niillä ole yhtään halua, joita ei perkele vaivaa. Ne sanovat, muutamat kuitenkin, ettei heillä ole uskoa, ja etteivät he jaksa uskoa, vaikka olisi halu. Mutta ei semmoisilla ole sentähden oikeata haluakaan, koska vihollinen ei ole ottanut pois heiltä kaikkea väärää toivoa. Ja semmoisille tulee surkea hätä, koska joku kristitty tahtoo niin kuin puoli väkisin taluttaa heitä Kristuksen tykö. Niille tekee rietas hädän juuri siinä paikassa, kussa heidän pitää uskoman ja uskonsa tunnustaman.

Nämä ovat ne suurimmat koettelemukset, jotka pitäisi mahdollisilla rippivierailla olla. Ja meidän toivomme on, että katuvaiset ja hädässä olevaiset tuntevat näitä paikkoja, vaikka eivät he kaikkia saata selittää. Mutta se suuri Ehtoollisen Jakaja tehköön mahdolliset rippivieraat mahdottomiksi, ja mahdotomat mahdollisiksi, että ne, jotka ilman häävaatteita tulevat häähuoneeseen, si-dotaan käsistä ja jaloista. Mutta riettaan vangit pääsisit irti kuoleman kahleista ja että he pääsevät viimein siihen suureen

ehtoolliseen kaikkein valittujen häävierasten kanssa istumaan Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa, ja syömään taivaan leipää ja juomaan sitä makeata viinaa, joka vuotaa siitä elävästä Viinapuusta, joka seisoo keskellä Paratiisia, ja veisaamaan kiitosta sille suurelle Ehtoollisen valmistajalle nyt ja iankaikkisesti, amen.

Alkuperäinen: 2 lehteä HYK/E°I4-6b

Jäljennökset: OMA/Ag:1 (k1),

OMA/PRla (k2)

¹ silti

² varsinkin

³ karkeimpia

⁴ ehkä

A BC-saarna

- - - kuin maallinen. Jokainen, joka on Jumalalta opetettu, tuntee hengellisen hätänsä (ja) tuntee, että jos Vapahtaja ei olisi tullut maailmaan, olisivat kaikki ihmiset iankaikkisesti kadotetuksi tulleet. Mutta joka ei ole Jumalalta opetettu, hän on vielä pimeydessä. Ei hän tunne, että hänen sielunsa on hädässä. Mutta ruumiin viheliäisyyttä tuntee jokainen, joka on maallisessa hädässä.

Koska nyt Vapahtaja sanoo: "Heidän pitää kaikkien Jumalalta opetetuksi tuleman," niin se merkitsee, että jokaisen, joka tahtoo kristityksi tulla, pitää oleman Pyhän Hengen koulussa. Ja joka ei ole ollut Pyhän Hengen koulussa, hän on tyhmä ja taitamaton niissä hengellisissä asioissa.

Ensimmäinen puukstavi¹, jota Pyhä Henki opettaa meidän tuntemaan, on A, toinen on B ja kolmas C. Se ensimmäinen puukstavi merkitsee Adam, jonka kautta synty ja kuolema on tullut maailmaan. Adam merkitsee se synnin turmelus, joka on Adamista tullut. Mutta siinä on jo Pyhällä Hengellä paljon tekemistä, ennen kuin ihminen oppii oikein tuntemaan sitä ensimmäistä puukstavia armonjärjestyksessä. Joka ei tunne sitä ensimmäistä puukstavia A, ei hän tunne sitä toista B, eikä hän tunne sitä kolmatta C.

A on ensimmäinen puukstavi ABC-kirjassa, ja B on toinen. Jos yksi vanhan Adamin lapsi oppii tuntemaan ensimmäisen puukstavin, kyllä hän saat-

taa ajan päälle oppia vielä muitakin puukstavia tuntemaan. Mutta jos hän ei tunne ensimmäistä puukstavia, ei hän tunne muitakaan.

Ensimmäinen puukstavi armonjärjestyksessä on synnin tunto. Jos ihminen tulee oikein tuntemaan syntyänsä, vissimmästi hän tulee myös tuntemaan armoa. Mutta ensimmäinen puukstavi on työläs syntisen lapselle muistaa. Koska Jumalan Pyhä Henki rupee opettamaan ensimmäisiä puukstavia armonjärjestyksestä, niin tahtoo syntisen lapsi katsoa muualle, mutta ei puukstavin päälle. Välistä syntisen lapsi lukee ne ensimmäiset puukstavit väärin eli arvauksen jälkeen. Mutta ei hän arvauksen jälkeen opi koskaan tuntemaan puukstavia. Jos syntisen lapsi ei katso puukstavin päälle sen tähden, että lapsi katsoo mettään eli maailmaan, niin täytyy opettajan vähäsen piiskata häntä, siihen asti, että hän harjaantuu katsomaan niiden puukstavien päälle, joita opettaja tiukalla näyttää.

Armonjärjestyksessä on synnintunto ensimmäinen puukstavi. Mutta syntisen lapsi ei tahdo katsoa aina ja alati sen puukstavin päälle, vaan panee välistä summia ja arvauksen jälkeen. Mutta jos syntisen lapsi pääsee niin arvauksen jälkeen lukemaan viimeisiä puukstavia, niin hän tulee sekaiseksi, eikä opi koskaan oikein lukemaan ABC. Sen tähden täytyy koulumestarin piiskata semmoisia lapsia, jotka panevat puukstavin nimet tyhjä summia ja arvauksen jälkeen.

Oppikaa nyt tuntemaan ensimmäisiä puukstavia, te syntisen lapset. Se on kirjoitettu Raamatussa: "Teidän pitää kaikkien Jumalalta opetetuksi tuleman."

Mutta jos ette katso oikein puukstavia, niin teitä piiskataan, ja teidän pitäis vielä suuta antaman Isän vitsalle, jolla teitä piiskataan. Mutta muutamat ovat kovakorvaiset ja uppiniskaiset lapset. Eivät he ota kuritusta vastaan.

Koska nyt syntisen lapsi on oppinut tuntemaan ensimmäisen puukstavin armonjärjestyksessä, niin näytetään hänelle toinen ja kolmas puukstavi. Ensimmäinen puukstavi on A, eli synnin tunto ja kauhistus. Niin myös oikea katumus, elikä se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen on. Mutta ei syntinen tyhä katumuksella ja synnin tunnolla pääse taivaan valtakuntaan, vaan oikean katumuksen jälkeen pitäisi hänelle myös tuleman elävä ja autuaaksi tekeväinen usko, että hänen syntinsä anteeksi annetaan Jeesuksen Kristuksen ansi-
on ja sovinnon tähden.

Tätä toista puukstavia ei tunne synnin lapsi ollenkaan ennen kuin Jumala häntä opettaa. Sillä vaikka syntinen tuntisikin syntiänsä ja olisi niiden tähden kovassa katumuksessa, tuskassa ja hengellisessä hädässä, ei hän sen tähden pääse kadotuksesta, ennen kuin Pyhä Henki opettaa häntä tuntemaan vielä sen toisen puukstavin, jonka nimi on B. Se on: usko Herran Jeesuksen päälle, niin sinä tulet autuaaksi. Mutta tämä toinen puukstavi, jonka nimi on B, on peräti tuntematon niille epäileväisille sieluille, jotka synnin paljouden tähden vajoavat epäilykseen ja makaavat siellä niin kuin nauta, joka ei nosta enää jalkaansa, ennen kuin hänet hyvin piiskataan.

Jos synnin lapsi ei opi sitä ensimmäistä puukstavia tuntemaan ilman

piiskaamatta, ei moni synnin lapsi tahdo ilman piiskaamatta oppia tuntemaan sitä toistakaan puukstavia armonjärjestyksessä. Mutta armonvarkaat eivät lue sitä ensimmäistä puukstavia, vaan hypäävät sen yli ja menevät varsin toiseen. Ja sen tähden he eivät opi koskaan tavaamaan eli kokoon panemaan armonjärjestystä.

On se myös kolmas puukstavi armonjärjestyksessä. Nimittäin C, eli elävän uskon hedelmä, jota Pyhä Henki opettaa kristityitä tuntemaan. Mutta tämä kolmas puukstavi on myös armonvarkaille peräti tuntematon. Sillä joka ei tunne ensimmäistä puukstavia armonjärjestyksessä, ei hän tunne toista. Joka ei tunne toista, ei hän tunne kolmatta. ABC armonjärjestyksessä on luonnolliselle ihmiselle niin työläs oppia tuntemaan, että se syntisen lapsi pitää monta kertaa Isän vitsalla piiskattaman, ennen kuin hän tulee tuntemaan niitä puukstavia.

Muutamat luulevat, ettei ole mikään vaiva koulussa käydä, ja että niillä on oikein helppoa,² joiden ei tarvitse raskasta ruumiin työtä tehdä ja orjana olla niin kauan, kuin he elävät. Mutta jos maailmanorjat tietäisivät, kuinka monta kertaa Jumalan koululapset saavat Isän vitsaa maistaa Pyhän Hengen koulussa, ennen kuin he oppivat ensimmäisen puukstavin tuntemaan armonjärjestyksessä, totta he sanoisivat, että ennen he menisivät käsimyllyä jauhaamaan maailman orjuudessa, kuin että he yhtenäkin päivänä olisivat koulussa, kussa Pyhä Henki on Koulumestari. Ja jos maailmanorjat tietäisivät, kuinka monta kertaa ne saavat nälkää ja vilua

kärsiä, jotka käyvät koulussa, totta he sanoisivat: “Pikemmin me tahtoisimme maailman herran palveluksessa vetää kiviä ja syödä sikain ruuhesta, kuin että me menisimme semmoiseen vaivaan.”

Niin suuren tuskan ja vaivan saavat ne kärsiä, jotka ovat Pyhän Hengen koulussa. Sen tähden pyörtävät myös useimmat vanhan Adamin lapset takaisin sitä koulusta yhden eli kahden päivän perästä, ja rupeevat taas maata kaivamaan ja sikain kanssa syömään. Mutta maailman koulussa, jonka maailmanruhtinas on rakentanut joka kylässä, siinä ei ole mitään vaivaa. Siinä ei tarvitse koululasten nälkää ja vilua kärsiä. Ja kaikki maailmanlapset, jotka ruhtinaan koulussa käyvät, ovat niin hyvät oppimaan kaikenlaista oppia, ettei tarvitse koulumestarin heitä piiskata. Eikä heidän tarvitse monta vuotta kustantaa itseänsä maailman koulussa, ennen kuin he tulevat papiksi.

Maailman koulussa opetetaan maailmanlapsia varastamaan - - -

Alkuperäinen / Alku ja loppu kateissa / Helsingin yliopiston kirjasto /

¹ kirjain (ruotsin sanasta: bokstav)

² käsikirjoitus: alkia (lapinkieltä, alki = helppo)